

Giới thiệu Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ

Truyện Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ của tác giả Vũ Thi Đức là câu chuyện tiên hiệp xuyên không mang nhiều màu sắc mới lạ.

Nữ chính không may xuyên qua cổ đại lại vào thân nam nhi nhưng cuối cùng được trở về với thân phận nữ nhi. Nhân vật chính mỗi khi khẩn trương thì quen thói giả vờ mặt than. Bàn tay vàng lớn nhất là đại ca, ngoài ra còn có hai đứa ngược thích làm nũng, ham ăn.

Mời các bạn đón xem câu chuyện có đủ những tình tiết ngược ngược đáng yêu này nhé.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: chương 1

Đại lục Thương Vũ, biên giới phía Tây, thành Chiêu An.

Ở trước cổng Tư gia, một thiếu nữ đang bạo dạn giằng co cùng Ngũ trưởng lão của Tư gia.

Lúc này, sắc mặt của hai người đều cực kỳ khó coi, ánh mắt nhìn chằm chằm của song phương đều âm trầm giống như có đại thù sống chết gì đó.

Cách đó không xa, một vài kẻ lăm lăm nhìn xa xa, lén lút chỉ trỏ, âm thầm bội phục cô thiếu nữ kia, thế nhưng dám can đảm gây ầm ỹ với Tư gia. Ai mà không biết Tư gia này là một trong ba Đại thế gia tu tiên của thành Chiêu An, trong tộc có Kim Đan lão tổ trấn thủ. Những tu sĩ bình thường gặp phải Tư gia đều sẽ lễ ngộ vài phần, tuyệt đối không dám chống đối Tư gia.

Lại nhìn cô gái kia, bộ dáng xinh đẹp rực rỡ, tuy rằng biết người tu tiên có linh khí dưỡng thân thể, được trời cao ưu ái; bộ dạng, khí chất đều là cao cấp, nhưng dung nhan thiếu nữ này phải điểm lệ hơn vài phần so với những nữ tu sĩ tầm thường, khí chất cũng hết sức cao quý, nhìn xa xa, tiên tư phiêu dật, đúng là khó được. Lại nhìn tu vi, càng làm người chấn động, nhìn linh cốt bất quá chỉ 17 tuổi, thế nhưng đã là luyện khí kỳ tăng mười. Nếu không ngoài ý muốn, phỏng chừng trước hai mươi tuổi, nàng ta tuyệt đối có thể thành công đến Trúc Cơ, trở thành một trong những Trúc Cơ tu sĩ trẻ tuổi của Tây Cảnh này.

Tại nơi Tây Cảnh với linh khí mỏng manh này, tu sĩ Trúc Cơ mà hai mươi tuổi tuyệt đối có thể được xưng là thế hệ kinh tài tuyệt điểm rồi.

Rất nhanh, lại có người nhận ra cô thiếu nữ này chính là đệ tử của Nguyệt gia, cũng chính là ba Đại thế gia tu tiên còn lại của Thành Chiêu An, tên là Nguyệt Thiên Dạ.

Nói đến thì cô Nguyệt Thiên Dạ này cũng là truyền kỳ. Nghe nói trước năm 16 tuổi, nàng ta chỉ là kẻ ngu lĩnh căn hỗn tạp, dù tu luyện đến 16 tuổi nhưng vẫn chỉ là luyện khí kỳ tăng hai - tu vi mặt đàng. Cái linh căn này nếu không có công pháp cao cấp cùng với rất nhiều linh đan thượng phẩm, dù có cố gắng tu luyện đi nữa thì cũng chỉ có thể dừng lại ở Kim Đan kỳ, hơn nữa tiến độ vô cùng chậm chạp.

Ai biết vào thời điểm khi Nguyệt Thiên Dạ 16 tuổi, đang lúc tu luyện thì nàng ta bị xá khí (khí bị rẽ sang hướng khác), thiếu chút nữa về châu trời, bất quá may mắn, cuối cùng chỉ là một trận sợ bóng sợ gió. Sau đó không lâu, Nguyệt Thiên Dạ dường như đột nhiên chiếm được cái cơ duyên trời cho gì đó, tu vi giống như được đập tiên đan vậy, tăng lên vùng vụt. Chỉ trong một năm, giúp cho nàng ta kiên cường tu luyện đến luyện khí kỳ tăng mười, trở thành thiên tài không thể bỏ qua.

Bất quá, tuy rằng Nguyệt Thiên Dạ có vẻ là nhân vật thiên tài, nhưng ở thành Chiêu An, ai mà không biết Thiên tài chân chính phải nói tới là Song Tử của Tư gia. Đây mới thực sự là nhân vật thiên tài. 15 tuổi đã là tu sĩ Trúc Cơ, cho dù là ở đại lục Trung Ương cũng ít gặp, kể cả ở trong những đại tông môn kia, cũng có thể gọi là con cưng của trời.

Thế mà ở Tư gia lại xuất hiện hai thiên tài đồng lứa. Một người tên Tư Hàn, là biến dị trời sinh - Băng linh căn, 15 tuổi đã là Trúc Cơ; năm nay hai mươi tuổi, đã là tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ. Một người khác tên Tư Lăng, là đơn linh căn hệ hỏa, cũng 15 tuổi đạt Trúc Cơ; năm nay vừa tròn 18 tuổi, là tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ đỉnh cao.

Nhưng mà, làm người ta đáng tiếc chính là; vào tháng trước, khi Tiểu Thánh Cảnh của Tây Cảnh mở ra, Tư Lăng dẫn dắt đệ tử của gia tộc, cùng với các đệ tử khác của Tam Đại thế gia Thành Chiêu Dương An, cùng nhau tiến vào Tiểu Thánh Cảnh lịch lãm. Theo người ta kể thì, ở Tiểu Thánh Cảnh gặp phải một con yêu thú cấp 6, vì cứu một tên đệ tử của Nguyệt gia, hắn bị trọng thương, tu vi cũng hạ xuống tới Trúc Cơ sơ kỳ.

Cái này còn chưa tính, chuyện xui còn ở phía sau kia.

Mà ngay mới vừa rồi, Nguyệt Thiên Dạ đến Tư gia cầu kiến Tư Lăng, ai ngờ lại gây xung đột với thị vệ giữ cửa của Tư gia. Nàng ta muốn xông vào Tư gia, lại không khéo đi đánh nhau với Ngũ trưởng lão của Tư gia - Tư Danh - vừa về đến nhà.

Tư Danh này năm nay đã 150 tuổi, là tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ, nào phải là người mà một kẻ hậu bối luyện khí kỳ tăng mười có thể khiêu khích chứ? Chỉ là

Nguyệt Thiên Dạ cũng ngông nghênh trời sinh, tuy rằng tu vi thấp, nhưng lại không sợ tu sĩ Trúc Cơ, khí thế bức người, không chịu lùi về sau, tuyên bố muốn xông vào Tư gia. Một tên tiểu bối cũng dám làm ầm ĩ với hắn, Tư Danh tự nhiên không khách khí, vốn là muốn trực tiếp chém giết -- tại thế giới Tu Tiên, tu sĩ cấp thấp không biết tự lượng sức, chọc phải tu sĩ cấp cao, bị giết cũng không ai đồng tình -- nhưng ngay thời điểm khi hắn xuất thủ, Tư Lăng không biết làm thế nào lại xuất hiện, gắng gượng thay Nguyệt Thiên Dạ nhận sát chiêu của hắn.

Tư Danh là tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ thành danh đã lâu, có được loại Khí bổn mạng của mình, coi như chỉ dùng tám phần linh lực để đánh ra Khí Ngũ tuyệt, cũng đâu phải kẻ đang bị trọng thương như Tư Lăng có thể thừa nhận chứ?

Sự tình phát sinh quá đột ngột, không ai có thể dự liệu rằng Tư Lăng - thiên tài của Tư gia - lại sẽ vì cứu một thiếu nữ không liên quan mà liều mạng đến có khả năng bị phế toàn bộ linh căn. Kết cục có thể tưởng tượng này khiến bao nhiêu người than thở không thôi. Mất thấy Tư Lăng bị choáng ngay tại chỗ, mọi người ở chỗ này đều có thể cảm thấy rõ khí tức của Tư Lăng đang yếu dần đi.

“Ông -- ông lại làm hắn bị thương như thế!!” Đôi mắt đẹp của Nguyệt Thiên Dạ chớp chớp phẫn nộ, oán độc nhìn chằm chằm Tư Danh.

Lúc này Tư Danh cũng đại loạn trong lòng, vội vàng chỉ huy người Tư gia chuyển Tư Lăng đã hôn mê về Tư gia. Lúc này hắn cũng đầy một bụng hỏa đối với Nguyệt Thiên Dạ, thậm chí sát ý càng lớn. Sự tình này nói tới nói lui, vẫn là do Nguyệt Thiên Dạ không biết tự lượng sức xông vào Tư gia mới biến thành tình cảnh như vậy.

Tư Danh lo lắng thương thế của Tư Lăng, đâu còn bình tĩnh quan tâm nàng ta, lập tức phát tay áo một cái, quát một tiếng: “Cút!”

Sóng âm kéo dài, giống như có hình có dạng, khiến cho toàn thân Nguyệt Thiên Dạ bị đánh bay ra ngoài.

Nguyệt Thiên Dạ quỵ rạp trên mặt đất, bị uy áp [1] của tu sĩ Trúc Cơ đè nén khiến cho không cách nào nhô dậy, trong lòng tràn đầy khuất nhục xấu hổ. Càng làm cho nàng khó chịu là, Tư Lăng đã vì nàng mà nhiều lần bị thương nặng. Nam nhân tình sâu nghĩa nặng như thế, sao không khiến lòng nàng rung động, cảm động đến miền được chứ? Cả hai đời cộng lại, đây là nam tử duy nhất nguyện ý vì nàng mà hi sinh tính mạng.

[1]Uy áp: Áp lực của uy phong.

Nhưng mà...

Tư Lăng, vì sao chàng lại ngốc như vậy?

Không ai quan tâm tới thiếu nữ bị ngã xuống đất này, dù sao trong mắt người bình thường, Nguyệt Thiên Dạ thật là kẻ không biết tự lượng sức. Rõ ràng là tu sĩ cấp thấp, lại là kẻ không tự biết thân, dám sinh sự ở cửa lớn Tư gia còn chưa tính, lại dám khiêu khích Ngũ trưởng lão Tư gia. Nếu không phải đúng lúc đó thiên tài Tư gia xảy ra chuyện, người Tư gia đã sớm nhân cơ hội chém chết nàng ta ngay trước cửa để cảnh cáo rồi. Tin chắc người ở Nguyệt gia cũng hiểu được nguyên do, sẽ không vì tên đệ tử không lượng sức mà chống lại Tư gia.

Tư gia náo động cả lên, cả tộc trưởng cũng hoảng sợ mà xuất quan thăm hỏi. Đợi khi biết được Tư Lăng gặp chuyện không may, tộc trưởng Tư gia cắn hàm răng ngà đến phát ra tiếng kết kết.

“Nhị trưởng lão, Lăng Nhi thế nào?”

Trong phòng Tư Lăng, tộc trưởng Tư gia quan tâm hỏi, dò xét nhìn vào phía bên trong. Lúc này Tư Lăng vẫn chưa tỉnh, khuôn mặt tuấn mĩ tái nhợt đến dọa người, tuy rằng như thế nhưng vẫn không mất đi vẻ mỹ mạo của hắn. Có thể nói, Tư Lăng sinh ra đã có một dung nhan tuyệt thế như vậy, còn xinh đẹp hơn nhiều so với nữ nhân, không nói nữ nhân, dù là nam nhân nhìn thấy thì tim cũng phải đập nhanh hơn vài phần.

Tim của tộc trưởng Tư gia đập mạnh, rất nhanh liền dời tầm mắt.

Nhị trưởng lão là tu sĩ có tu vi cao nhất Tư gia, chỉ sau Đại trưởng lão, đã là Trúc Cơ hậu kỳ đỉnh cao, chỉ kém một chút liền có thể Kết Đan. Hơn nữa hắn còn là Luyện đan sư tứ phẩm - đây là chỗ mà người Tư gia kính trọng nhất. Tại địa phương có linh khí mỏng manh như Tây Cảnh này, luyện đan sư cực ít, cao nhất chính là Đan sư lục phẩm. Đó là tại những Đại tông môn mới bồi dưỡng ra được. Một gia tộc tu tiên có được Đan sư tứ phẩm như vậy, đã khiến cho nội uẩn (cất chứa bên trong) cái gia tộc đó cao hơn những gia tộc khác rồi.

“Rất không tốt.” Nhị trưởng lão thu hồi thần thức tra xét, chân mày nhíu chặt, sau một lúc, than thở một tiếng, nói: “Nay tu vi của Lăng nhi đã hoàn toàn phế bỏ, hơn nữa nghiêm trọng nhất là, hòa linh căn của hắn ... đã hủy.”

Đây không chỉ là sét đánh giữa trời quang.

Linh căn hủy, cả đời này cũng chỉ có thể làm người bình thường.

Nguyên bản là thiên tài tu tiên, nay biến thành phế phẩm, không ai có thể tiếp nhận.

Rất nhanh, toàn bộ người Tư gia đều biết, linh căn của thiên tài Tư Lăng bị hủy, trong nháy mắt, từ con cưng của trời biến thành phế nhân.

Từ nay về sau, không còn danh xưng Song Tử Tư gia nữa.

Thời điểm Tư Lăng tỉnh lại, chỉ cảm thấy toàn thân nặng nề giống như bị quỳ áp giường (bóng đè). Loại cảm giác này đã hơn một trăm năm chưa từng thể nghiệm qua, làm cho nàng có chút không thích ứng được. Hơn nữa, ngực liên tục đau rất, giống như bị tảng đá lớn đập cho nội thương vậy, động một

chút đã muốn ho khan thành tiếng.

“Đừng nhúc nhích!” Một thanh âm lạnh lùng như băng nói.

Tư Lăng rất nghe lời không động đậy nữa. Cũng không phải là nàng thật sự nghe lời như thế, mà là loại đau đớn kia làm cho nàng không muốn động, đỡ phải chịu đựng loại đau khổ như thế nữa. Sau một lúc, Tư Lăng chịu đựng trận đau nhứt, mờ to mắt. Khi tầm mắt soi tới cảnh vật xa lạ xung quanh khiến cho nàng ngẩn ra.

“Hừ, vì một nữ nhân ti tiện, đáng giá sao?”

Tư Lăng không lên tiếng, chỉ là ngược mắt nhìn nam nhân trước giường. Khuôn mặt tuấn lãng phi phàm, chỉ là quanh thân quán quýt một luồng hàn khí nhàn nhạt, thần sắc lạnh nhạt có vẻ "bất cận nhân tình"[2], chỉ có trong đôi mắt lạnh lẽo kia lóe lên tia lo lắng, làm phá hủy hình tượng rét lạnh kia.

[2] Không quan tâm đến quan hệ tình cảm.

Đây là một trong Song Tử của Tư gia, đại ca cùng mẹ khác cha của Tư Lăng, một thiên tài khác của Tư gia, Tư Hàn.

“Đại ca...” Tư Lăng ấp úng kêu một tiếng.

Ánh mắt Tư Hàn khẽ lay động. Một đôi mắt đen như mực giống như ngưng tụ một tầng băng giá, đây là kết quả khi hấn tu tập “Huyền Băng Quyết”. Vốn là băng linh căn - biến dị trời sinh, từ nhỏ đã không dễ dàng động thất tình lục dục, cả biểu cảm cũng ít, duy nhất có thể khiến cho hấn có chút biểu tình, chính là vị đệ đệ cùng mẹ khác cha này.

Tư Lăng rũ mắt xuống, trước lúc chưa làm rõ tình huống, không dám nói gì.

May mắn, Tư Hàn cũng không muốn nghe hấn nói cái gì, ngồi một hồi, thân nhiên nói: “Hôm nay tộc trưởng đã quyết định xử phạt, phạt đệ đến cấm địa suy nghĩ 10 năm, có dị nghị gì không?”

Đầu óc Tư Lăng nhanh chóng vận hành, chất lọc ký ức đã niêm phong cất giấu trong kho não của “Tư Lăng” kia. Được rồi, cái hình phạt này tồn tại là bởi vì lúc trước tại Tiểu Thánh Cảnh, “Tư Lăng” vì tự tiện chủ trương cứu giúp Nguyệt Thiên Dạ - kẻ chọc phải một yêu thú cấp 6, khiến cho Tư gia tổn thất hơn mười đệ tử của gia tộc. Tộc trưởng tức giận, còn chưa kịp ra quyết định xử trí với “Tư Lăng”, lại đã xảy ra sự kiện Nguyệt Thiên Dạ tới cửa khiêu khích. “Tư Lăng” lại một lần nữa vì cứu nàng ta mà bị Ngũ Tuyệt khí của Ngũ trưởng lão Ngũ đánh đến hủy mất linh căn, biến thành phế vật.

Tuy rằng thành phế vật, nhưng hình phạt lại không thể không chịu. Cho nên dù cho “Tư Lăng” hiện đã là người thường, linh căn mất hết, vẫn phải tiếp nhận trừng phạt.

“Không có dị nghị!” Tư Lăng chậm rãi nói, vừa nói ngực liền đau.

Tư Hàn yên lặng nhìn nàng vài giây, sau đó nói: “Đệ bảo trọng, ba ngày sau đi cấm địa.” Quay người rời đi.

Tư Lăng đưa mắt nhìn hấn rời đi, tận đến khi cửa phòng đóng lại, mới nặng nề mà thở ra một hơi, sau đó che lấy ngực đang đau đớn không dứt mà cười khổ.

“Nàng”, một nữ nhân, thế nhưng lại xuyên qua thành tên nam nhân, hơn nữa lại xui xẻo xuyên thành tên nam nhân hủy hết tu vi. Có gì bi đát hơn so với việc này sao?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Thiện quý

Tư Lăng là một thiện quý tu hành trăm năm.

Hơn nữa còn là một nữ quý tu hành trăm năm.

Mặc dù là một thiện quý, thường xuyên bị Ác quý ức hiếp, Lệ quý thì luôn muốn cắn nuốt nàng để đề cao tu vi, nhưng nàng vẫn sống rất dễ chịu. Đặc biệt là ở xã hội hiện đại rất tuyệt vời kia, thiện quý có thể đi nhiều nơi lắm, du lịch cũng hoàn toàn miễn phí. Nó sớm đã đường cho khẩu vị của nàng trở nên kén chọn, hết sức hài lòng với Quý sinh[1] của mình.

[1] Thay vì là nhân sinh, Tư Lăng là quý nên gọi là Quý sinh.

Cũng không nghĩ tới trong một lần tu luyện, vì một lệ quý muốn đến thôn phệ (cắn nuốt) nàng, làm hại nàng hoảng loạn đến không chọn đường, chui vào một cái bình ngọc. Cũng không ngờ trong bình lại có cái gì đó. Một luồng ánh sáng trắng tập kích đầu nàng, sau đó cái ót đau nhói lên, rồi liền bất tỉnh

nhân sự.

Sau khi tỉnh lại, đã từ thân nữ nhi biến thành một nam nhân, hơn nữa còn là tên nam nhân thể thảm, vừa bị hủy linh căn.

Khổ quá đi! Tại thế giới tu tiên cá lớn nuốt cá bé này, linh căn hủy hết quả thực chính là đồ phế vật, không chỉ có thọ mệnh trăm năm ngắn ngủi, mà còn là đồ tượng mà bất kỳ một người có chút tu vi nào, cũng đều có thể tùy tiện khi dễ.

Trong lòng Tư Lăng có chút buồn bực, hồi tưởng lại ký ức của tên “Tư Lăng” kia, quả thực chỉ hận “rèn sắt không thành thép” [2].

[2] Ví với việc yêu cầu nghiêm khắc đối với người khác, mong muốn họ được tốt hơn.

Anh nói tại Tư gia, anh là con cưng của trời, bộ dạng mỹ lệ như hoa, biết bao nhiêu nữ tu sĩ xinh đẹp còn không được xếp hàng đợi song tu với anh, lại cố tình tự chuốc lấy mà đi coi trọng một cô gái kiêu ngạo thanh cao. Tuy rằng biết nữ nhân kia đúng là có chút bản lĩnh, nhưng lại cao ngạo không giới hạn, tính tình cũng có chút cổ quái. Ba lần bốn lượt có chuyện, vợ vợi vàng vàng chạy đến cứu người, kẻ chịu khổ là hắn, được ích lợi là nàng ta, không cảm thấy áy náy sao?

Trong trí nhớ của “Tư Lăng”, “Tư Lăng” và Nguyệt Thiên Dạ là quen biết nhau ở trước một buổi đấu giá của thành Chiêu An vào năm trước. Khi đó Nguyệt Thiên Dạ bị thủ vệ của Hội đấu giá làm khó dễ, mà Nguyệt Thiên Dạ không chỉ không tức giận, ngược lại còn làm chút tiểu kế chọc ghẹo người thủ vệ kia. Bộ dáng đó xác thực là hoạt bát khả ái, khiến “Tư Lăng” nhất thời thấy thú vị, quyết định lấy danh của tu sĩ Trúc Cơ mang nàng ta vào Hội đấu giá. Hai người kết bạn từ đó. Sau đó lại ba phen bốn bận vô tình gặp gỡ tại Thành Chiêu An, hai người dần dần quen thuộc. Mãi đến khi đi lịch lãm ở Tiểu Thánh Cảnh thì tình cảm của hai người đột nhiên tăng trưởng mãnh liệt. Vì “Tư Lăng” nguyện ý cứu Nguyệt Thiên Dạ mà thậm chí không thêm đề ý đến an nguy của chính mình, đã gây dựng được nền móng cho thâm tình của hai người.

Chỉ tiếc, “Tư Lăng” là đù thâm tình, nhưng Nguyệt Thiên Dạ đối với hắn vẫn có tâm phòng bị. Trong Tiểu Thánh Cảnh, nếu không phải Nguyệt Thiên Dạ tự mình cầm đầu thứ gì đó ở chỗ của yêu thú cấp 6, yêu thú kia cũng sẽ không đi giết nàng, cuối cùng liên lụy “Tư Lăng” cùng với tính mạng của hơn mười người đệ tử của Tư gia.

Tư Lăng trực giác thấy cô Nguyệt Thiên Dạ này có vấn đề, về phần có vấn đề gì, chuyện có liên quan đến Nguyệt Thiên Dạ ở trong trí nhớ của “Tư Lăng” quá ít, còn chưa thể tổng kết được. Bất quá, Tư Lăng đã quyết định, sau này nhất định phải cách thật xa cái cô Nguyệt Thiên Dạ này, bằng không xui xẻo tuyệt đối sẽ là chính mình -- “Tư Lăng” bị hủy hết linh căn đã là cái ví dụ.

Đó cũng là lý do khiến cho một kẻ không may mắn như nàng xuyên tới cái vỏ bọc như vậy. “Nàng” biến thành “Hắn”, trong lúc nhất thời thật không quen.

Tuy rằng không quen, nhưng về sau cũng chỉ có thể gánh vác cái vỏ bọc như vậy mà sống.

(Về sau sẽ xưng hô Tư Lăng thành “Hắn”.)

Trải qua một ngày nghỉ ngơi, Tư Lăng đã sắp xếp gần như hoàn thiện các ký ức trong đầu, sau đó lại một lần nữa vì sự ngu ngốc của “Tư Lăng” mà than thở một tiếng, cũng vì vận mệnh của “Tư Lăng” mà thảm thán một tiếng.

Nếu không có chuyện ngoài ý muốn này, hai tháng sau, Tư Lăng sẽ được Tư gia đưa đến Tây Kinh Thiên Tông phái để báii nhập sơn môn. Dựa vào Tư Lăng với chỉ một Hóa linh căn, lại là tu sĩ Trúc Cơ kỳ, tất nhiên sẽ được Thiên Tông phái thu làm đệ tử nội môn, tiền đồ tương lai không giới hạn, thậm chí có khả năng tu luyện tới Đại thành, ngày sau sẽ phi thăng Thượng Giới.

Nhưng mà, hiện tại toàn bộ đều thành trò cười.

Ngày hôm sau, Tư Lăng vẫn ở trên giường dưỡng thương. Từ lúc ra khỏi Tiểu Thánh Cảnh thì thân thể này đã bị thương cực nặng, lại chịu đựng Ngũ tuyệt khí của Ngũ trưởng lão làm phế đi linh căn, thân thể bị thương càng nghiêm trọng. Cũng không biết có phải tộc trưởng Tư gia quá mức thất vọng đối với hành vi của Tư Lăng hay không, sau khi biết Tư Lăng bị hủy linh căn, thế nhưng không hề phái một người nào lại đây thăm hỏi, thậm chí ngay cả linh đan chữa thương cũng không ban cho một viên.

Ngay khi Tư Lăng đang yên lặng phân tích tình huống của cái thế giới tu tiên này, thì đột nhiên có người tới cửa.

Người tới là một người hầu của Tư gia, là người hầu hạ bên cạnh Tư Hàn, tên là Tư Nam, tu vi chỉ có luyện khí tầng ba.

Mặc dù là luyện khí tầng ba, nhưng so Tư Lăng, cái tên bị phế đi linh căn này thì vẫn tốt hơn nhiều. Nguyên bản là Con cưng của trời bỗng biến thành người thường, đủ để cho Tư Nam có thể khinh thường hắn.

“Nhị thiếu gia.” Tư Nam kêu một tiếng.

Ánh mắt Tư Lăng khẽ nhúc nhích, ung dung thản nhiên nhìn Tư Nam. Ngày trước, khi đệ tử kỳ luyện khí của Tư gia nhìn thấy “Tư Lăng”, nhất thiết phải cung kính gọi một tiếng “Lăng sư thúc”. Hiện tại thế nào, nếu không phải e ngại với Tư Hàn, tin tưởng Tư Nam sẽ không gọi một tiếng “Nhị thiếu gia” này. May mắn, mặc dù Tư Lăng bây giờ là một người bình thường, nhưng bởi vì Tư Hàn, người của Tư gia cũng không dám quá mức vô lễ đối với hắn.

Thấy Tư Lăng chỉ lạnh lùng nhìn mình mà không nói lời nào, Tư Nam cũng không để bụng, chỉ cần một ngày Tư Hàn còn tại Tư gia, dù cho Tư Lăng chỉ là một kẻ bình thường, muốn khi dễ hắn cũng phải suy nghĩ một chút. Trên mặt Tư Hàn nhìn có vẻ “bất cận nhân tình”, nhưng đối với người đệ đệ này vẫn rất bảo vệ; xem hắn phân phó mình đến nơi này liền biết rõ.

“Nhị thiếu gia, Hàn sư thúc bảo ta đến đây đưa cho ngài đan dược chữa thương, hơn nữa dặn dò ngài nên dưỡng thương thật tốt.” Tur Nam nói xong, lấy ra một cái bình ngọc từ trong túi trữ vật (túi đựng đồ), đặt xuống trên bàn thấp trước giường, nghĩ nghĩ, lại nói thêm: “Hàn sư thúc nói, ngài cứ an tâm mà đi cắm địa suy nghĩ, cũng không quá lâu, ngài liền có thể ra ngoài.”

Tur Lăng lúc này chỉ có thọ mệnh trăm năm của phạm nhân. Nếu như thật sự ngây ngô tại cắm địa 10 năm, sau khi ra ngoài còn không biết sẽ gặp phải tình huống gì đâu.

Tur Lăng lạnh lùng nhìn hán, vẫn không có tiếp lời.

Tur Nam bị cặp mắt quá mức mỹ lệ kia nhìn chằm chằm, nhịp tim tăng mạnh, nhanh chóng thu hồi tầm mắt. Tuy rằng linh căn của Tur Lăng đã hủy, nhưng lại không thể phủ nhận, dù là trong hàng loạt đệ tử môn nội kia, cũng rất ít có ai có thể so được với vẻ ngoài của hán. Kể có tu vi không cao dễ dàng bị bề ngoài của hán mê hoặc.

Đội sau khi Tur Nam rời đi, Tur Lăng cầm lấy bình ngọc gần đó, mở ra nhìn. Một mùi dược làm người ta sáng khoái tinh thần đập vào mặt. Bên trong có hai viên đan dược, là dưỡng linh đan tứ phẩm. Phạm nhân ăn một viên thì có thể không bệnh không đau sống đến già, là Thánh phẩm chữa thương. Xem ra là Tur Hàn lấy được từ chỗ Nhị trưởng lão, sau đó tiêu pha cho hán.

Tur Lăng đồ ra một hạt, ăn vào, rất nhanh, một dòng nhiệt lượng tuần hoàn khắp trong thân thể. Ngực vốn khó chịu đau nhức bỗng biến mất, thân thể nặng nề cũng cảm giác nhẹ nhàng hơn nhiều, dường như tất cả tật cũ đều bị loại trừ vậy. Quả nhiên là linh đan tứ phẩm, không phải những thứ linh đan cấp thấp hạng hai ba kia có thể sánh bằng.

Lại tu dưỡng một ngày, Tur Lăng chỉ cảm thấy tinh thần chưa bao giờ tốt hơn.

Bất quá, khiến Tur Lăng ㄟ chính là, cái bụng thể nhưng đói rồi!

Lúc Tur Lăng kịp phản ứng lại thì mới phát giác, mình đã hai ngày chưa ăn cái gì. Mà có vẻ người ở Tur gia cũng quên mất là hán cần ăn gì đó. Kỳ thật, tu vi phải đến Kim Đan kỳ thì mới có thể Tích Cốc, khi đó ăn thức ăn chỉ là vì thỏa mãn ham muốn ăn uống mà thôi. Dưới Kim Đan kỳ, vẫn là không cách nào thoát ly thân thể máu thịt. Bất quá đến Trúc Cơ kỳ, mười ngày nửa tháng không ăn gì cũng sẽ không có chuyện; chỉ là, vẫn nên ăn vài thứ cho chắc bụng. Song đại đa số tu sĩ Trúc Cơ vì đề tu hành, đa phần là ăn Tích Cốc đan.

Người ở Tur gia có vẻ vẫn không thể tiếp nhận chuyện Tur Lăng biến thành người thường, cho nên quên mất Tur Lăng phải ăn thức ăn. Mà Tur Lăng đòi trước đã làm nữ quý cả trăm năm, chính mình cũng quên rằng phải ăn gì đó. Hiện tại, tư vị đói khát này thật đúng là làm cho hán có loại cảm giác đã lâu không gặp.

Bất quá, không đợi Tur Lăng kịp đi tìm gì đó để lấp đầy bụng, thì Chấp Pháp đường của Tur gia đã phái người lại đây thông báo, Tur Lăng nên đi cắm địa để chịu xử phạt.

Dưới mái hiên nhà người khác, phải đối diện với hiện thực mà cúi đầu.

Tur Lăng chỉ đành bắt đầu đi đi cùng với người của Chấp Pháp đường Tur gia đến cắm địa. Cùng đi với hán là hai đệ tử luyện khí kỳ của Chấp Pháp đường. Hán là cảm thấy Tur Lăng đã là một người bình thường, không cần thiết phải phái tu sĩ Trúc Cơ kỳ đến áp giải.

Cắm địa Tur gia ở sau núi. Chỗ đó bị bao phủ bởi một đại trận pháp, không phải Trưởng lão trong tộc thì không thể tiến vào. Hơn nữa nghe nói bên trong là một nơi hung hiểm, chuyên môn dùng để giam giữ những người phạm sai lầm trong tộc.

Đi tới phía sau núi, một đệ tử của Chấp Pháp đường ném tấm ngọc phù trong tay ra. Ngọc phù dừng lại ở giữa không trung. Lấy ngọc phù làm trung tâm, xung quanh hiện lên tầng tầng gợn sóng; sau đó, ở địa phương vốn trống rỗng bỗng xuất hiện một cánh cửa; từ cửa này đi vào, chính là cắm địa Tur gia.

“Tur Lăng, vào đi thôi.” Đệ tử Chấp Pháp đường kêu một tiếng.

Tur Lăng thu hồi ánh mắt đánh giá, sau đó chấp tay hướng về vị đệ tử Chấp Pháp đường kia, đầu cũng không quay lại mà đi thẳng vào cánh cửa kia.

Đệ tử Chấp Pháp đường nhìn theo Tur Lăng biến mất ở sau cửa, sau đó vẫy tay một cái, lấy cái ngọc phù kia xuống, cánh cửa cũng theo đó mà biến mất.

Lúc này, một đệ tử khác của Chấp Pháp đường lại gần, nói: “Phụng sư huynh, Tur Lăng này bị hủy linh căn, đã là người bình thường, hán có thể sống tại cắm địa trong 10 năm sao?”

Tur Phụng nhìn hán một cái, thân nhiên nói: “Đệ xem đi, chỉ cần một ngày Tur gia có Tur Hàn, Tur Lăng tuyệt đối sẽ sống rất tốt.”

Đệ tử kia nghe xong, kinh ngạc nói: “Không phải nói Hàn sư thúc là một băng nhân, xưa nay không để ý tới chuyện trong tộc sao?”

“Coi như là băng nhân, cũng sẽ không cất bỏ tình thù tức mà. Hàn sư thúc làm việc luôn luôn ngoài dự đoán của mọi người, ai đoán được trong lòng hán đang suy nghĩ cái gì chứ?” Tur Phụng nhìn về phía sau núi, khóe môi nhếch lên một nụ cười, “Hơn nữa, đệ cho rằng Tur Lăng cứ kết thúc như vậy sao? Đệ xem đi, rất nhanh Tur Lăng sẽ có thể ra ngoài.”

“Hả?”

Gặp bộ dáng không hiểu gì của sư đệ, Tư Phụng cũng không nói nhiều.

Tư Phụng mặc dù là người của Chấp Pháp đường, nhưng hẳn vẫn là người của phía Nhị trưởng lão, đương nhiên hiểu được một ít nội tình trong đó. Cô nữ tu của Nguyệt gia kia chính là một kẻ cuồng ngạo, Tư Lăng vì nàng ta mà làm được đến trình độ này, lấy tính tình của nàng ta, tuyệt đối sẽ lại tìm tới cửa.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Hồn lực

Tư Lăng quan sát non xanh nước biếc trước mắt, nhìn có vẻ không có gì khác biệt với bên ngoài.

Chẳng qua Tư Lăng rất nhanh thì xóa bỏ cái ý nghĩ này. Bởi vì nơi này ngoại trừ hán ra, không hề có chút sinh khí, cảm giác không gian và thời gian tựa như bị dừng lại vậy. Không hề lưu chuyển chút nào.

Tư Lăng ôm dạ dày, vậy thì hẳn biết ăn cái gì đây? Liệu có đói chết hay không? A... Nói đến thì, hẳn đã sớm chết rồi, cũng đã làm quỷ cả trăm năm, vậy mà cách một trăm năm sau lại có thể cảm giác được mùi vị đói khát này. Không biết nếu mình cứ mặc cho thân thể này đói chết, thì có thể lần nữa biến thành quỷ hay không đây.

Tư Lăng chỉ cân nhắc trong chớp lát, rồi lập tức vứt bỏ vấn đề này.

Vạn vật trên thế gian này đều có nhân quả định số của nó. Trời cao nếu bảo "Nàng" xuyên tới nơi này, chắc hẳn cũng có số của nó, cứ thuận theo tự nhiên vậy.

Cắm địa rất lớn, xa xa là núi non trùng điệp, dường như mắt nhìn không thấy bờ. Chỉ là quá yên tĩnh, không tiếng côn trùng kêu, không tiếng chim hót, dường như cả thế giới chỉ còn lại một mình mình, toàn bộ thế giới đều đã diệt vong. Bất quá, lại không phải là không có nguy hiểm. Sau khi Tư Lăng lỡ bước đạp phải một tảng đá để rồi bị điện giật xoắn cả tóc, thì rốt cuộc hiểu rõ trong cắm địa này có thiết lập rất nhiều trận pháp cấm bầy. Cảm giác bị điện giật cả người thật là quá ngất ngây.

Bị điện giật mất hồn hơn mười lần, Tư Lăng đã có được một mái tóc xoắn tít như mì ăn liền, song cũng rốt cuộc tìm được một cái son động. Bên trong son động có cả giường đá, bàn đá, ghế đá kiểu đơn giản. Đoán chừng là động phủ do vị tiên bối nào đó trước đây đã mở trong lúc bị phạt đến cắm địa cấm túc.

Tư Lăng thu thập qua loa một chút, sau đó ngồi trên giường đá đã được quét sạch sẽ, bắt đầu suy xét về tương lai của hán.

Kết quả tất nhiên là không có chút ý tưởng nào.

Sau đó Tư Lăng quyết định sắp xếp lại mấy thứ trên người của hán, nên lấy túi trữ vật vốn thuộc về nguyên chủ bên hông xuống. Bởi vì linh căn của Tư Lăng đã hủy, thân thức ẩn ở trên túi trữ vật cũng tiêu tán theo. Túi trữ vật biến thành vật không chủ, nên tùy tiện người nào cũng đều cũng có thể mở ra -- đương nhiên, điều kiện tiên quyết là chỉ tu sĩ mới có thể mở ra, phẩm nhân lại không thể mở túi này ra được.

Lúc phát hiện mở không được túi trữ vật thì trong lòng Tư Lăng rất buồn bực. Hán chống hai má sững sờ nhìn cảnh vật không có chút sinh khí ngoài son động. Chẳng lẽ mình thật sự khổ sở đến như vậy, sau khi xuyên không tới đây, sống còn không bằng lúc làm quỷ?

Tốt xấu gì kiếp trước "nàng" cũng đã tu luyện được một trăm năm, còn là thiện quỷ hiếm có. Tuy rằng vẫn rất yếu ớt, nhưng hồn lực ngưng thật (ngưng tụ thành thực thể) rất tốt, nếu là liều mạng, chưa chắc không thể chiến một trận với Lệ quỷ cấp thấp. Chẳng qua là khi đó rất tiếc mệnh, không muốn liều mạng "Luồng bại câu thương" mà thôi.

Đột nhiên, tinh thần Tư Lăng phấn chấn bừng bừng, đứng thẳng người, đầu ngón tay bắn ra, một điểm sáng màu trắng hiện lên trên đầu ngón tay -- đây là, hồn lực trắng.

Trong nháy mắt đó, Tư Lăng vừa mừng vừa sợ. Quả thực không thể tin rằng mình sẽ may mắn như vậy. Đây chính là hồn lực mà đời trước "nàng" tu luyện một trăm năm, so với thứ linh lực không cách gì dẫn khí vào cơ thể kia còn bảo đảm hơn nhiều. Dù sao thì đây là thứ tạo ra từ trong linh hồn, trừ phi "nàng" hồn phi phách tán, bằng không chỉ cần cố gắng tu luyện, hồn lực này sẽ vẫn tồn tại trong linh hồn, mãi mãi tăng trưởng.

Hồn lực là thứ chỉ quỷ mới có thể tu luyện thành, đây là cách duy nhất để mọi loại quỷ lưu lại giữa nhân thế. Đời trước, sau khi biến thành quỷ, lại tiến hành đánh giá nhiều phương diện, "Nàng" liền quyết định phải làm thiện quỷ ngay từ đầu. Tuy rằng ban đầu thiện quỷ rất yếu ớt, hơn nữa phần lớn đều bị đồng loại và ác quỷ thôn phệ (cắn nuốt), thế nhưng trời cao lại hết sức chiều cố thiện quỷ. Chỉ cần tu luyện tới một trình độ nhất định, thiện quỷ sẽ được trời xanh chấp nhận, đi đến không gian khác, đạt được sự bất tử. Bất quá, làm một thiện quỷ nhất định phải chịu đựng được cám dỗ và tịch mịch, cố

gắng tu luyện hồn lực. Hồn lực lớn mạnh mới là thứ có thể bảo vệ tính mệnh cho thiện quỷ, mà hồn lực cũng chỉ có quỷ mới có thể có được.

Trong lúc vui mừng, Tư Lăng thử đưa hồn lực vào trong túi trữ vật, sau đó phát hiện mình cũng có thể mở được túi trữ vật này.

Thử nghiệm vài lần, Tư Lăng phát hiện, mình phải liên tục vận hành hồn lực khắp người, thì mới có thể sử dụng những thứ mà tu sĩ có thể sử dụng. Có vẻ hồn lực đã thay thế cho linh lực của tu sĩ. Chẳng lẽ hồn lực mà hắn tu luyện ở kiếp trước và linh lực của tu sĩ là cùng một dòng họ gì đó sao?

Sau khi suy nghĩ một lúc lâu mà không được gì, Tư Lăng liền không để trong lòng, bắt đầu sắp xếp đồ vật trong túi đựng đồ.

Đầu tiên là Linh thạch:

+ linh thạch trung phẩm: 10 khối.

+ linh thạch hạ phẩm: 20000 khối.

Sau đó là pháp bảo:

+ hai thanh kiếm Tiểu Linh màu xanh biếc, là trung phẩm pháp khí;

+ một cái roi Hồng Lăng dài thuộc tính hỏa;

Còn có mấy cái pháp khí trung phẩm có tính công kích, một cái lô đỉnh để luyện đan.

Lại tính tới đan dược, kiểm tra hết, đều là chút ít đan dược tứ phẩm trở xuống.

Thứ duy nhất làm cho Tư Lăng cảm thấy hứng thú chính là, bên trong có một lọ Tích Cốc đan. Mấy cái khác không có hứng thú nên ném qua một bên. Cuối cùng là mấy thứ tạp nham gì đó, có da lông cùng máu yêu thú, còn có một chút công cụ chế phù (bùa) -- Xem ra tiền thân (ý chỉ Tư Lăng nam) đã học chế phù. Lại lật lật, quả nhiên có mấy tấm phù cấp một, hai và mấy bộ ngọc giản [1] công pháp. Cuối cùng, là một viên trân châu màu xanh to bằng nắm tay.

[1] theo ta hiểu thì đây là miếng ngọc có khắc chữ hoặc chứa đựng thông tin tương tự như sách.

Tư Lăng giờ viên trân châu kia lên trước mặt nhìn chăm chú một lát, gỡ gỡ đầu, thật sự nhìn không ra viên trân châu này rốt cuộc là thứ gì. Từ trong trí nhớ của “Tư Lăng” biết được, hạt trân châu này có được ở trong một sơn động vào lần đi Tiểu Thánh Cảnh lịch lãm trước đó. Lúc ấy sơn động kia có một con Thiên Túc Ngô Công (con rết ngàn chân) cấp 4, sau khi Tư Lăng giết chết nó thì phát hiện viên trân châu này ở ngay bên cạnh. Nó có thể chịu được một đòn tấn công toàn lực của một tu sĩ Trúc Cơ mà không hề có chuyện gì, có thể thấy được tính chất rất cứng rắn, vì thế liền bị “Tư Lăng” tùy tiện thu lấy.

Sau khi nhìn không ra là thứ gì, Tư Lăng cũng lại thu nó vào, sau đó cầm một hạt Tích Cốc đan ăn vào.

Một hạt Tích Cốc đan có thể no bụng mười ngày. Trong bình Tích Cốc đan này chứa hai mươi hạt, cũng chỉ có thể giúp cho hắn sinh tồn trong tám bảy tháng thì lại phải chịu đói bụng.

Xem ra trong vòng bảy tháng, hắn tuyệt đối phải giải quyết vấn đề về cái bụng này.

Mất thấy sắc trời tối dần, Tư Lăng đem đồ vật thu hồi vào trong túi trữ vật, bắt đầu tu luyện hồn lực giống như lúc làm quỷ trước kia.

Một buổi tối rất nhanh qua đi.

Tư Lăng mở to mắt, có chút buồn bực phát hiện, sau khi khoác cái vỏ bọc này, tốc độ tu luyện hồn lực của hắn đã trở nên rất chậm chạp. Ngày xưa, một buổi tối ngồi thiền thì hồn lực có thể vận hành được mười lần Chu Thiên[2] trong cơ thể, nhưng hiện tại, một buổi tối mới vận hành được bốn Chu Thiên, cả một nửa cũng không bằng.

[2] Chu Thiên (trong Đạo gia) là hình thức luyện khí công độc lập, nối vòng hai mạch nhâm đốc với nhau. Có 2 dạng Tiểu Chu Thiên và Đại Chu Thiên.

Xem ra Lão thiên gia vẫn thực tàn nhẫn với hắn.

Buông chuyện tu luyện xuống, Tư Lăng đứng lên hoạt động gân cốt, sau đó đi ra khỏi sơn động.

Tuy rằng thế giới bên ngoài xem ra quá mức yên tĩnh, nhưng Tư Lăng vẫn đi thám hiểm không biết chán. Cho dù bị sấm giật, bị băng trụ (băng nhọn như cái dùi) đâm, bị phong đao (gió như con dao) thổi, bị lũ lụt nhấn chìm, vẫn không cách nào dập tắt nhiệt tình của hắn.

Đến buổi tối, Tư Lăng toàn thân nhếch nhác trở về.

Tuy rằng chật vật, nhưng hai ngàn mét chỗ trước sơn động đều đã được hắn thăm dò hết, nơi nào có nguy hiểm, trận pháp cạm bẫy, nơi nào là nơi an toàn đều rõ ràng.

Buổi tối, lại tiếp tục tu luyện hồn lực.

Cứ như thế qua hai tháng.

*****

Hai tháng sau, đang lúc tu luyện thì Tư Lăng mở to mắt, sau đó dùng thần thức xem xét linh hồn, phát hiện hồn lực trong đan điền của mình ngưng thật (ngưng tụ thành thực thể) thêm vài phần, tuy rằng hồn lực tích lũy được rất chậm chạp, nhưng vẫn khiến cho hắn cảm thấy cao hứng.

Nếu để cho người ngoài đến xem, thân thể Tư Lăng bây giờ này vẫn là phàm nhân, nhưng nếu là xem tới linh hồn và nguyên thần, thì thậm chí ngay cả tu sĩ Kim Đan cũng không có ngưng thật mạnh mẽ bằng hắn. Làm Tư Lăng có chút tiếc nuối chính là thân thể này đã bị hủy hết linh căn, bằng không thì với tư chất của “Tư Lăng”, tin chắc hắn rất nhanh sẽ có thể phá tan thành lũy của Trúc Cơ sơ kỳ đỉnh cao, biến thành Trúc Cơ trung kỳ. Nếu có được linh căn, hắn chắc chắn sẽ càng dễ dàng tu luyện hồn lực hơn nữa.

Nói tới nói lui, vẫn là vấn đề linh căn.

Không biết thế giới này có linh đan diệu dược gì có thể cải tạo linh căn của tu sĩ hay không? Trong trí nhớ “Tư Lăng” tự nhiên là không có loại vật này, điều này làm cho hắn có chút chán nản.

Bất quá, chỉ ở rừ trong chốc lát, Tư Lăng rất nhanh lại khôi phục lạnh nhạt, bắt đầu ra khỏi sơn động đi thám hiểm.

Mặc dù đời trước Tư Lăng là một đứa con gái, nhưng tính cách nàng rất kiên nhẫn -- nếu không thì đã không kiên trì làm thiện quỷ một trăm năm, không làm ác, không dựa vào việc thôn phệ đồng loại để nâng cao tu vi, nhận định chuyện gì sẽ kiên định đi tiếp, tuy rằng ngẫu nhiên cũng có thời điểm chán nản, nhưng đại đa số là lạc quan tiến lên. Loại tâm tính kiên nhẫn cùng tính cách lạc quan này, thậm chí một ít nam nhân cũng không bì kịp. Hiện tại xuyên vào một cái vỏ bọc nam nhân, bất quá lại chỉ là nhất thời, nếu mà có thể tìm được cơ hội, Tư Lăng cảm thấy có lẽ mình sẽ vứt bỏ cái vỏ bọc này, khôi phục linh hồn con gái.

Hôm nay Tư Lăng đi có chút xa.

Đã đi gần nửa ngày, đi tới chỗ một sơn cốc.

Bây giờ Tư Lăng đã có phần hiểu biết đối với cái cảm địa này. Mọi thứ bên trong cảm địa đều bị đại trận khống chế, hình thành một cái không gian độc lập. Trong cái không gian này, mọi thứ đều trở nên không chân thật, những thứ chân thật thì mất thường không cách gì nhìn thấu. Hơn nữa quan trọng nhất là, trong cái trận này không có linh khí, tu sĩ bị giam ở trong này căn bản không có cách nào tu luyện, tất cả đều trở nên không có ý nghĩa. Nếu người có tâm chí không cứng rắn, ngã ngũ ở nơi này vài năm, tuyệt đối sẽ điên mất.

Bất quá đối với Tư Lăng mà nói, không có gì khác biệt lắm. Hắn tu luyện hồn lực nên cũng không cần linh khí. Hơn nữa kiếp trước hắn cũng một mình tu luyện cả trăm năm, tâm chí đã sớm rèn luyện được kiên định, có thể chịu được sự cô độc kham khổ khi tu luyện.

Tư Lăng đứng quan sát trước sơn cốc trong chốc lát, trong lòng luôn có một cảm giác nguy hiểm, khiến cho hắn không dám liều lĩnh đi vào sơn cốc. Hắn cứ cảm giác nếu mình hiện tại dám đi vào, bên trong tuyệt đối không phải là thứ mà hiện tại hắn có thể ứng phó được.

Tư Lăng cẩn thận suy tư mấy phút, sau đó quyết định, đợi về sau có thời gian sẽ đi qua xem xét bên trong là thứ gì.

Lại tốn mấy canh giờ, mãi cho đến sau khi màn đêm buông xuống, Tư Lăng mới trở về sơn động đã cư trú hai tháng.

Nghỉ ngơi một lát, Tư Lăng lấy công cụ chế phù ra, bắt đầu luyện tập chế tác linh phù nhị phẩm. Đây là một trong những hứng thú của hắn trong hai tháng này. “Tư Lăng” bản gốc có khả năng chế tạo linh phù cấp thấp như nhất phẩm và nhị phẩm, nay hắn có kỹ ức của “Tư Lăng” làm nền móng, cũng có thể vẽ ra chính xác phù lộ (ký hiệu) trên lá bùa. Nhưng mà xác suất thành công quá thấp, hai mươi lần mới có thể thành công một lần. Hơn nữa mỗi lần đều cần tiêu hao quá nhiều hồn lực, làm cho hắn cảm thấy có chút mất nhiều hơn được.

Tư Lăng càng ngày càng cảm thấy hồn lực mà bản thân mình tu luyện cùng linh lực của thế giới này có "cách làm khác nhau nhưng kết quả như nhau" đến kỳ diệu, nói không chừng vốn là giống nhau.

Lại một buổi tối trôi qua, Tư Lăng chế thành công được năm tấm phù. Trên tấm phù lưu động linh lực nhàn nhạt, quang sáng lấp lánh, có vẻ hết sức mỹ lệ, làm cho trong lòng hắn rất có cảm giác thành tựu. Tuy rằng vỏ bọc không tốt, nhưng linh hồn không tệ, vẫn có chút năng lực bảo vệ mình.

Mà một buổi tối này cũng làm cho hắn cạn kiệt tất cả hồn lực, xem ra việc chế tạo Phù này thật là quá hao tổn hồn lực.

Đem cát chế tấm phù vừa chế tạo đi, Tư Lăng bắt đầu ngồi thiền để khôi phục hồn lực đã tiêu hao. Sau một lúc lâu, hắn mở to mắt, trong mắt lướt qua vài phần vui sướng.

Hoá ra sau khi tiêu hao hết hồn lực xong, lại tu luyện như vậy, có thể làm cho tốc độ tăng trưởng hồn lực nhanh thêm một ít, hồn lực cũng biến thành tinh thuần (tinh hoa thuần khiết) hơn không ít. Tuy rằng chỉ tăng trưởng thêm một chút, nhưng cũng đã đủ làm hắn vui sướng. Chỉ cần tu luyện như thế thêm thời gian dài, tin chắc linh hồn của hắn sẽ càng ngưng thật (cô đọng) hơn. Sau này cho dù có gặp phải nguy hiểm, cũng có đầy đủ năng lực để trốn chạy.

Đúng vậy, Tư Lăng có dự cảm, cảm thấy mình sẽ không ở loại địa phương này mà ngã ngũ 10 năm. Một ngày nào đó hắn sẽ rời khỏi thế giới Tu Tiên tàn khốc này, đến lúc đó chính là thời điểm hắn trưởng thành

Chương 4: Mary sue hắc ám

Tư Lăng đã ngây ngốc tại cấm địa ba tháng.

Thời gian ba tháng cũng đã giúp Tư Lăng thích ứng với thân thể đàn ông hiện tại của mình. Chuyện duy nhất có chút Ỗ là, thời điểm tu luyện thì linh hồn sẽ không cẩn thận thoát khỏi vỏ bọc để chạy ra ngoài. Bất quá, đây cũng là chuyện không có biện pháp nào, linh hồn của “Nàng” là hồn phách đã tu luyện trăm năm, linh hồn quá mức ngưng thật (cô đọng), thần thức cũng hết sức mạnh mẽ; Khối thân thể đã biến thành phạm nhân này căn bản không có cách nào phù hợp với linh hồn “nàng”. Tình huống này giống như một người mặc vào một bộ quần áo không vừa người vậy, thế nào cũng đều có chút không được tự nhiên.

Chẳng qua, tuy không cẩn thận thì linh hồn sẽ chạy ra, nhưng chỉ có thể rời khỏi thân thể này không quá ba trọng. Nếu vượt quá khoảng cách ba trọng thì sẽ bị một sợi dây vô hình trói chặt, khiến cho hắc căn bản không có biện pháp vứt bỏ cái thân xác này mà khôi phục thân quý để rời đi.

Quả nhiên Thiên Đạo (lẽ trời, đạo trời) đều có nhân quả, bắt “nàng” nhập thân vào “hắn”, tự nhiên sẽ có quy tắc trói buộc.

Tư Lăng cảm thấy, nhất quyết phải giải quyết chuyện linh hồn không ăn khớp với thân xác này, chỉ có khiến thân xác tu luyện trở nên mạnh như linh hồn thì mới được. Nhưng làm cho hắn buồn bực là, linh căn của cái thân xác này đều đã phế đi, muốn tu luyện thật đúng là không có biện pháp nào.

Tình trạng tuy rằng khá khó xử, nhưng mỗi tối Tư Lăng vẫn kiên trì ngồi thiền tu luyện hồn lực, sau đó ban ngày thì đi thám hiểm cấm địa.

Từ lúc tìm được chỗ sơn cốc đó một tháng trước, Tư Lăng vẫn luôn muốn vào bên trong để nhìn xem có thứ nguy hiểm hay không. Chỉ là hiện tại tu vi của hắn quá yếu, mỗi lần đến trước sơn cốc, đều sẽ bị một loại dự cảm nguy hiểm làm sợ tới mức da đầu run lên, lông tơ toàn thân đều dựng đứng, cuối cùng chỉ có thể nhanh chóng từ bỏ.

Xem ra người Tư gia cho rằng cấm địa này rất nguy hiểm cũng không có phóng đại. Bên trong cấm địa quả thật tồn tại một sự nguy hiểm, cũng không biết cái nguy hiểm “Tồn tại” đó là thứ gì. Hơn nữa, loại cảm giác nguy hiểm kia quá mãnh liệt, Tư Lăng đoán chừng, có lẽ đa số những người muốn đi tra xét cái “Tồn tại” kia đều đã chôn vùi tính mạng ở bên trong, thế nên mới đưa đến cái hung danh của cấm địa.

Tư Lăng rất tự biết mình, biết rõ bây giờ mình còn không đủ hùng mạnh, nên cho dù có tò mò muốn chết, hắn cũng sẽ không đi chịu chết một cách vô ích.

Kiểm chế lòng hiếu kỳ của mình lại, Tư Lăng tiếp tục chuyên tâm tu luyện.

Bốn tháng sau, vào một buổi tối, Tư Lăng đang tu luyện, đột nhiên toàn bộ sơn động đều lay động, mặt đất rung núi chuyển tựa như xảy ra động đất vậy.

Bất quá rất nhanh, Tư Lăng phát hiện không phải sơn động rung chuyển, mà là đại trận cả cấm địa đang lay động, dường như có người đang dùng pháp lực cường đại công kích cái đại trận này vậy.

Dưới loại tình huống này, Tư Lăng không cách nào tiếp tục chuyên tâm tu luyện được, bèn chạy ra ngoài sơn động nhìn lên bầu trời. Bầu trời đêm vốn như một tấm lụa đen, luôn luôn trầm tĩnh mà yên bình, đã không hề tỏ điểm mấy ánh sao như bình thường nữa, bầu trời nay đã trở nên vụn vặt, những ngôi sao liên tục sụp đổ và biến mất.

Đây là có người đang phá trận.

Nghĩ tới tình huống này, Tư Lăng hơi nhíu chân mày, trực giác cho thấy đây không phải là chuyện tốt.

Trực giác của Tư Lăng thực chuẩn, rất nhanh, trên bầu trời bị xé toạt ra một vết nứt. Một bóng dáng xinh đẹp mặc bộ vũ y[1] La Thường[2] màu xanh nhạt từ trong vết nứt thướt tha nhẹ nhàng hạ xuống đất, tay áo bông bành, làn váy bay lững lờ, tiên tư tú dật[3] không nói nên lời, mỹ lệ phi phàm. Lúc cô gái kia ngẩng đầu nhìn thấy hắn thì khuôn mặt xinh đẹp lộ ra biểu tình vừa mừng vừa sợ, đôi mắt ngân lệ rung rung, chạy tới chỗ hắn, ôm hắn.

[1] Vũ y: áo lông vũ

[2]La Thường: áo tơ, áo the. Thường là xiêm áo. La là một loại vải tơ dệt mỏng và trong, dùng may áo khoác ngoài.

Vũ y La Thường có nghĩa là bộ y phục lông vũ với áo khoác mỏng, trong.

[3]Tiên tư: dung nhan như thần tiên.

Tú dật: thanh tú xuất sắc hơn người.

Về mặt Tư Lãng thần thờ mặc cho đối phương ôm lấy.

Không phải hẳn không muốn né tránh, mà do người thiếu nữ này là một tu sĩ Trúc Cơ, tốc độ nhanh nhẹn làm hẳn không có cách nào tránh né được.

Người thiếu nữ này chính là kẻ làm hại “Tư Lãng” rơi vào kết cục này - Nguyệt Thiên Dạ.

“Tư Lãng, ta tới đón chàng!” Nguyệt Thiên Dạ ôn nhu nói.

Tư Lãng vẫn tiếp tục dờ dẩn, trong lòng co giắt bất lực, gào thét đủ thứ: hẳn rất muốn rời khỏi nơi này, không sai, nhưng không hề hy vọng kẻ thúc đẩy tạo cơ hội để hẳn rời đi là nữ nhân này! Dựa vào trí nhớ “Tư Lãng” liền có thể hiểu rõ, nữ nhân này có khả năng chuốc thù hận nhiều cỡ nào, chỉ cần ở nơi mà nàng ta xuất hiện, đa phần sẽ có sự cố phát sinh. Chính xác là một cái thể chất gây họa mà!

Đại khái là thấy hẳn phản ứng không đúng, Nguyệt Thiên Dạ ngẩng đầu nhìn hẳn, nhẹ nhàng hỏi: “Tư Lãng, chàng làm sao vậy?”

Trong lòng Tư Lãng hoảng sợ, tính tình Nguyệt Thiên Dạ tuy rằng cuồng ngạo, nhưng là người có tâm tư nhạy bén, là loại người sát phạt quyết đoán. Nếu để nàng ta phát hiện không thích hợp, khả năng là hẳn sẽ chịu thiệt. Tức thì, hẳn lập tức lộ ra một bộ dạng mà “Tư Lãng” trong trí nhớ thường xuyên dùng -- tươi cười vô cùng rực rỡ, ôn hòa nói: “Ta chỉ là quá kinh ngạc! Dạ Nhi, sao nàng lại xuất hiện ở trong này?” Gọi đến cái tên thân mật “Dạ nhi” này, trong lòng Tư Lãng lại co giắt một trận, âm thầm nhạo báng cái thường thức quái dị của “Tư Lãng” trước kia. Người có thể buồn nôn thêm chút nữa không?

Nguyệt Thiên Dạ đắc ý nói: “Ta hiện tại đã là Trúc Cơ kỳ, không sợ những lão già bảo thủ ở Tư gia kia nữa, cũng có biện pháp phá cái trận này. Tư Lãng, cùng ta rời khỏi nơi này đi. Hiện tại Tư gia đang rối loạn, chúng ta thừa dịp lộn xộn này mà rời đi. Đi tới khu trung tâm, cách Tây Cảnh thật xa.”

Tư Lãng rũ mắt xuống, che giấu cảm xúc trong mắt. Trong lòng hẳn vô cùng khiếp sợ. Tuy rằng Nguyệt Thiên Dạ không nói rõ nàng ta dùng cách gì phá vỡ trận này, bất quá từ trong trí nhớ của “Tư Lãng” có thể biết, Đại trận ở cấm địa này chính là trận pháp do một lão tổ Nguyên Anh của Tư gia tìm được trong động phủ của một vị tu sĩ Thượng Cổ ở vạn năm trước, sau đó đem tới để thiết lập tại nơi này. Cái Đại trận này vạn năm nay chưa từng có ai có thể trực tiếp phá vỡ nó. Xem ra trong tay Nguyệt Thiên Dạ nhất định có pháp bảo phá trận. Chỉ có điều, từ việc nàng ta không phải phá vỡ toàn bộ đại trận, mà chỉ là xé ra được một vết rách ở đại trận, thì có thể suy đoán ra, pháp bảo phá trận trong tay nàng ta cũng chẳng làm được gì với Đại trận này.

Tư Lãng suy đoán không sai, trên thực tế, trên người Nguyệt Thiên Dạ có cơ duyên cực lớn. Lai lịch nàng ta không tầm thường, hơn nữa chiếm được truyền thừa (truyền lại và kế thừa) Thượng Cổ, trên người có rất nhiều pháp bảo. Trong đó, thứ đã phá Đại trận nơi này chính là một cái bảo khí đẳng cấp không thể nói nên lời - Chuỳ phá trận (cái dùi) thượng phẩm.

Tại đại lục Thương Vũ, trong Pháp bảo phân thành Pháp khí, Bảo khí, Tiên khí, Thần khí. Trong đó Tiên khí và Thần khí là thứ chỉ có trong truyền thuyết ở Thượng Giới, người ở đại lục Thương Vũ chưa bao giờ thấy được Thần khí cùng Tiên khí. Mà trong mỗi loại Pháp Bảo lại chia làm ba đẳng cấp: thượng, trung, hạ; trong đó thượng phẩm là tốt nhất. Tu sĩ bình thường đa phần đều dùng pháp khí, Bảo khí chỉ có tu sĩ Kim Đan kỳ trở lên mới có thể có được.

Mà Chuỳ phá trận mà Nguyệt Thiên Dạ dùng để phá trận chính là một cái Bảo khí, mà còn là bảo khí thượng phẩm, đủ để các tu tiên già điên cuồng.

“Tư Lãng, cùng ta rời khỏi nơi này được không?” Nguyệt Thiên Dạ ôn nhu nói, trong đôi mắt nhu tình chân thành, dường như đã tình sâu với hẳn.

Nếu là “Tư Lãng” trước kia thì tất nhiên sẽ đồng ý một ngàn một vạn cái, nhưng Tư Lãng bây giờ thì sao có thể đáp ứng được? Trước tiên không nói tới, trên bản chất, linh hồn của mình vốn là một nữ nhân, không thể nào thích một nữ nhân được. Hơn nữa từ trong trí nhớ “Tư Lãng” có thể biết được, nữ nhân này thật không đơn giản, hơn nữa thực đáng sợ.

Mấy tháng này, Tư Lãng cũng không phải chỉ thuần túy là tu luyện, ngẫu nhiên cũng sẽ lục lợi ký ức lưu giữ của “Tư Lãng”, nhiều nhất là ký ức về “Nguyệt Thiên Dạ”. Từ ngày đầu tiên tình cờ gặp gỡ đến khi hiểu biết thân thuộc sâu sắc, giúp cho hẳn có những hiểu biết sơ bộ với cô gái Nguyệt Thiên Dạ này.

Nguyệt Thiên Dạ cho rằng mình không thiên lương, tin tưởng và chấp hành nguyên tắc là: thuận ta thì sống nghịch ta thì chết, thù phụ người trong thiên hạ cũng không để người trong thiên hạ phụ mình! Người được nàng ta công nhận thì sẽ bao che khuyết điểm tới cùng, biến người đó thành vật sở hữu trong tay nàng ta; những ai dám mưu toan thương tổn hoặc mơ ước vật sở hữu của nàng, đều sẽ nhận lấy sự trả thù tàn khốc nhất của nàng ta. Hơn nữa, nàng không cho phép phản bội. Một khi người hay vật đã được nàng công nhận mà dám phản bội, làm cho nàng thất vọng, thì nàng sẽ cho người biết cái gì là mùi vị tuyệt vọng. Mà ngẫu nhiên nàng ta thể hiện thực lực ra ngoài, càng làm cho người ta khiếp sợ, chẳng trách nàng ta có bản lĩnh cuồng vọng...

Cho nên mới nói, nữ nhân đáng sợ lại kinh khủng như vậy, hẳn nào dám đi cùng nàng ta chứ?

Đối với loại nữ nhân này, Tư Lãng thật ra thấy rằng đôi trước có một câu thực thích hợp nàng, chính là Mary Sue hắc ám trả thù xã hội! Người thường căn bản không phải đối thủ của nàng, hề là kẻ đối địch với nàng, phỏng chừng kết cục đều sẽ thực thảm. Hơn nữa loại Mary Sue hắc ám này thường có các loại kỳ ngộ, dù là ở thời điểm yếu ớt nhất cũng có thể một mình đấu với kẻ địch hùng mạnh. Thật không phải cái đẳng cấp phổ thông, người bình thường như chúng ta có thể so sánh được.

Đầu óc Tư Lãng vận hành tốc độ cao, rồi sau đó chậm rãi, dùng một loại giọng điệu ưu thương nói: “Dạ nhi, ta rất muốn cùng nàng, nhưng mà... Ta bây giờ linh căn đã hủy, tu vi phế sạch, hiện tại chỉ là người bình thường, ta... Ta không muốn liên lụy nàng! Nàng hãy đi đi, không nên trở lại nữa!” Nói xong, ra về tịch tịch xoay người, trong lòng ước gì cô nàng này đi nhanh một chút, đừng quấy rầy thanh tịnh của hẳn.

Nguyệt Thiên Dạ hiển nhiên có chuẩn bị mà đến, nghe hắn nói như thế cũng không thất vọng, ngược lại hết sức sung sướng nói: “Tất cả những gì chàng làm cho ta, ta sẽ ghi nhớ trong lòng suốt đời. Từ lúc ấy, ta đã quyết định ở trong lòng, cả đời này đều sẽ đặt chàng ở trong tim. Từ nay về sau, sẽ không bao giờ phát sinh loại chuyện này nữa, không ai có thể động vào chàng nữa. Kẻ nào dám động vào chàng, ta nhất định sẽ trả lại cho hắn gấp ngàn vạn lần!”

Tư Lăng trong lòng học máu, loại thổ lộ thâm thiết này của cô là cái quái gì thế? Hắn nghe chỉ cảm thấy sờn tóc gáy có được không! Bất quá trong lòng cũng có chút bận tâm về đám người Ngũ trưởng lão, hi vọng đừng bị loại nữ nhân "Trùng mắt tất báo"[4] như Nguyệt Thiên Dạ này giết ...

[4] Dùng hình dung người cực kỳ hẹp hòi, chỉ bị trùng mắt cũng nhất định phải trả thù.

“Nhưng...” Tư Lăng vẫn đang giãy dụa trước khi chết .

Nguyệt Thiên Dạ ôn nhu kéo tay hắn, thâm tình nhìn chăm chú vào dung nhan còn hoàn mỹ hơn cả nữ nhân của Tư Lăng, biểu cảm kiên định nói: “Tư Lăng, chàng yên tâm, ta có biện pháp chữa trị linh căn cho chàng! Chỉ cần linh căn của chàng phục hồi, chàng vẫn có thể tiếp tục tu luyện! Đến lúc đó, xem ai còn dám nghi ngờ chàng - thiên tài của Tư gia!”

Nghe nói như thế, Tư Lăng mở to hai mắt ra nhìn, lúc này cũng không phải là giả vờ, trong lòng không tiếng động gào thét: Nguyệt Thiên Dạ này rốt cuộc là cái nhân vật gì vậy, thậm chí ngay cả bị phế linh căn đều có thể chữa trị? Nhìn thế nào cũng là giống nữ chính vạn năng trong tiểu thuyết kia có được hay không!

Đang lúc Tư Lăng ngây ngốc, đột nhiên cảm giác có mấy luồng khí tức mạnh mẽ từ xa tiếp cận, Nguyệt Thiên Dạ biến sắc, giật mình nói: “Người Tư gia đến!”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Không muốn bỏ trốn

Ba luồng khí tức cường đại xuất hiện tại cấm địa, chỉ trong giây lát đã tới trước mặt.

Chính là tu sĩ Trúc Cơ của Tư gia .

Theo thứ tự là tộc trưởng Tư gia, tam trưởng lão, tứ trưởng lão.

“Quả nhiên là tên tiểu bối này đang quấy rối Tư gia!” Sắc mặt của Tộc trưởng Tư gia lạnh lùng, tức giận nói: “Con yêu thú cấp 5 kia cũng là người phóng ra?”

Yêu thú cấp 5 tương đương với tu sĩ Kết Đan sơ kỳ. Lần này vì cứu Tư Lăng mà Nguyệt Thiên Dạ ra vốn rất lớn. Nàng thả một con yêu thú cấp 5 vào Tư gia, quấy Tư gia đến long trời lở đất, để từ thương vong vô số, khiến cho đại trưởng lão của Tư gia không thể không xuất quan để đối phó với con yêu thú kia. Như thế, Nguyệt Thiên Dạ cũng kết thành Huyết Hải thâm thù với Tư gia, càng đẩy Tư Lăng về phía đối lập với Tư gia. Mặc kệ trong việc này Tư Lăng đảm nhận vai trò vô tội cỡ nào, người nhà họ Tư đều không thể nào tha thứ cho hắn.

Sắc mặt Tư Lăng thay đổi, trong lòng đã phát sầu. Thật không biết nói cái gì với cô Nguyệt Thiên Dạ cả gan làm loạn này cả. Mà Nguyệt Thiên Dạ hiển nhiên cũng là hiểu được điểm này. Trong tư tâm, nàng ta tất nhiên hi vọng Tư Lăng đoạn tuyệt với Tư gia, sau đó Tư Lăng sẽ hoàn toàn thuộc về một mình nàng, nhưng là nàng lại không thể trắng trợn lộ liễu nói cho Tư Lăng mục đích của nàng, cho nên không thèm lên tiếng.

Nguyệt Thiên Dạ chắn ở trước người Tư Lăng, không hề lùi bước. Nàng hiện tại đã là tu sĩ kỳ Trúc Cơ, không hề e sợ ba tu sĩ kỳ Trúc Cơ này của Tư gia, dù rằng cảnh giới của bọn họ đều cao hơn nàng, nhưng nàng còn có át chủ bài, tuy không thể hoàn toàn lấy một chọi ba, cũng không phải không có cách gì chạy trốn.

“Là ta thì sao?”

“Yêu nữ! Tư Lăng, xem ngươi đã nước lấy cái tai họa gì cho Tư gia này!” Tam trưởng lão Tư gia là người có tính tình nóng nảy, lập tức vung tay lên, uy áp (sự đè nén bởi uy lực) của Trúc Cơ kỳ đánh thẳng về phía Tư Lăng.

Thân xác Tư Lăng lúc này chỉ là người bình thường, làm sao có thể phản kháng. Thân thể ngay lập tức bị văng ra ngoài, đụng vào vách núi không xa phía sau, phụt một tiếng, phun ra một ngụm máu, thân thể mềm nhũn té trên mặt đất.

“Tư Lăng!” Nguyệt Thiên Dạ sắc mặt đột biến, vội vàng tới đỡ hắn dậy, phát hiện hắn đã bị nội thương, lập tức nhanh chóng lấy ra một lọ đan dược, đổ một viên nhét vào miệng hắn, sau đó lại tinh tế lấy khăn lau đi vết máu trên mặt hắn.

Tư Lăng ngẩn ngơ. Sau lưng là ba địch nhân hùng mạnh, Nguyệt Thiên Dạ này ngược lại rất can đảm, còn cố lau mặt cho hắn.

Đội khi sắc mặt Tư Lăng tốt hơn một ít, Nguyệt Thiên Dạ xoay người, dùng một loại ánh mắt oán độc nhìn chăm chăm bọn hắn, oán hận nói: “Các ông đã thương hắn -- ta, Nguyệt Thiên Dạ hôm nay xin thề, thề phải khiến Tư gia các người trả giá thật lớn!”

Sắc mặt tộc trưởng Tư gia lạnh lùng, cũng không ngăn cản hành vi của tam trưởng lão, chỉ là thần nhiên nói: “Tư Lăng là đệ tử của Tư gia ta, lại lần nữa rước lấy mầm tai họa cho Tư gia, khinh thường vứt bỏ gia tộc. Hôm nay ta ở đây tuyên bố, trục xuất Tư Lăng khỏi Tư gia. Từ nay về sau, Tư Lăng không còn là đệ tử Tư gia nữa!”

Hai vị trưởng lão không nói gì, xem tình hình chắc là đồng ý.

Tư Lăng lại phun ra máu, ngực dễ chịu hơn nhiều, lại nghe được lời của tộc trưởng Tư gia, trong lúc nhất thời phản ứng không kịp.

Lúc này Nguyệt Thiên Dạ còn nói thêm: “Hừ, ông cho rằng Tư Lăng quan tâm sao? Tư gia các người tiểu nhân tiểu nghĩa, biết rõ Tư Lăng đã hủy linh căn, thế nhưng còn nhốt hắn ở loại địa phương không có chút vật sống này, rõ ràng là muốn ép hắn chết đi mới cam tâm mà? Hiện tại thì ý tốt nói muốn trục xuất Tư Lăng khỏi Tư gia. Kỳ thật là bởi vì các người cảm thấy Tư Lăng đã hủy linh căn, đã là một phẩm nhân, không còn là thiên tài của Tư gia, cho nên vứt bỏ cũng không đáng tiếc phải không?”

Lời này thật đúng là lời thật mất lòng[1], tuy rằng cũng có nguyên nhân này, nhưng nguyên nhân lớn nhất vẫn là bởi vì lúc trước “Tư Lăng” gây ra những chuyện như vậy, cùng với việc hiện tại Nguyệt Thiên Dạ đến tấn công Tư gia, mới khiến cho tộc trưởng Tư gia bất đắc dĩ hạ mệnh lệnh này.

[1] nguyên văn là Tru tâm (诛心), hắn là trong "Tru tâm chi ngôn" (诛心之言), lời thật mất lòng.

Nguyệt Thiên Dạ cũng không để ý tới phản ứng của bọn họ, ngay trước mặt họ lấy ra cái bình ngọc trong túi trữ vật, đưa nó cho Tư Lăng, lại dùng một thanh âm hết sức rõ ràng nói: “Tư Lăng, đây là Tổ mạch đan từ Thượng Giới lưu truyền xuống, cho dù là phẩm nhân không có linh căn cũng có thể dùng viên thuốc này để thu được linh căn mà tu đạo, hưởng chi linh căn của chàng chỉ là hủy, hoàn toàn có thể dùng nó để tu sửa linh căn!”

“...”

Vừa nghe lời như thế, đám người tộc trưởng Tư gia đã hoàn toàn khiếp sợ. Thứ này quả thực là quá mức nghịch thiên, bọn họ chưa từng nghĩ tới. Mà nghe ý tứ của nàng, nếu là từ Thượng Giới lưu truyền xuống, ngược lại là có khả năng này. Nhưng Nguyệt Thiên Dạ này chỉ là một đệ tử nhỏ của thế gia tu tiên, nàng ta ở đâu có được thứ mà cả Nguyên Anh tu sĩ cũng lấy không ra chứ? Thứ này nếu như tồn tại ở đại lục Thương Vũ, còn không nổi lên một trận huyết vũ tinh phong (mưa máu gió tanh) sao.

Tư Lăng kích động nắm lấy bình ngọc, đây chính là thứ tốt để giải quyết vấn đề thân thể không phù hợp linh hồn của hắn đó!

Nguyệt Thiên Dạ ôn nhu nhìn bộ dáng kích động của Tư Lăng, sau đó lại lạnh lùng liếc mắt nhìn ba người Tư gia, cười lạnh nói: “Tư Lăng, chờ khi chàng khôi phục linh căn, lần nữa được Trúc Cơ, thậm chí Kết Đan, nhất định phải khiến cho bọn hắn hối hận vì hôm nay đã đối xử với chàng như thế!”

Trong lòng Tư Lăng nói: Kỳ thật, bọn họ đối đãi với hắn như thế, còn không phải do nàng chuốc thù hận sao?

Đám người tộc trưởng Tư gia mang sắc mặt lạnh lùng, không thêm nói nhảm nữa, trực tiếp ra tay.

Nguyệt Thiên Dạ biến sắc, lúc này đã không có thời gian phá trận rồi đi, đưa tay bắt lấy Tư Lăng còn chưa phản ứng, xoay người bỏ chạy.

Mấy người bọn họ bắt đầu chơi trò người đuổi ta chạy tại cấm địa. Tuy rằng Nguyệt Thiên Dạ còn rất nhiều con bài chưa lật, nhưng cũng còn rất nhiều thứ mà ở cảnh giới của nàng bây giờ không thể sử dụng được. Nàng chỉ vừa là Trúc Cơ được vài ngày trước, sao có thể là đối thủ của mấy tiền bối đã Trúc Cơ mấy chục năm. Mất thấy mình không có cách gì ứng phó, Nguyệt Thiên Dạ đành phải ném Tư Lăng về một bên sơn cốc, quay người đối đầu với ba người Tư gia.

Mục đích của Nguyệt Thiên Dạ là để bảo hộ Tư Lăng, nhưng nàng sao biết được trong sơn cốc kia có điều bí ẩn?

Ba người bọn tộc trưởng Tư gia nhìn thấy Tư Lăng cứ như vậy bị ném vào sơn cốc, lập tức sắc mặt đại biến, đang muốn phi thân đến ngăn cản, Nguyệt Thiên Dạ xuất ra bốn thanh Phi kiếm xanh biếc. Nàng quát một tiếng, bốn thanh phi kiếm đâm tới hướng bọn họ, ngang ngang ngăn trở hành động của bọn họ. Họ chỉ có thể trở mắt nhìn bóng dáng Tư Lăng bị sơn cốc kia thôn phệ.

Sắc mặt ba người Tư gia lập tức trở nên rất khó nhìn.

*****

Lại nói tới đứa nhỏ Tư Lăng đáng thương này, từ khi Tư gia tộc trưởng bọn họ xuất hiện, một câu còn chưa được nói ra, liền bị cái cô gái nguy hiểm kia tự biên tự diễn một trận, làm cho hắn lập tức bị Tư gia từ bỏ còn chưa nói, cuối cùng lại bị cô Nguyệt Thiên Dạ kia trực tiếp ném vào cái sơn cốc mà hắn vẫn không dám đặt chân vào này.

Thật đúng là được việc không đủ, bại sự có thừa!

Thời điểm Tư Lăng tiếp đất, chỉ cảm thấy lông tơ cả người đều run rẩy dựng đứng lên. Loại cảm giác nguy hiểm kia làm cho toàn thân hắn đều bắt đầu run rẩy!

Có thể nói, trong kiếp sống quý sinh tu luyện trăm năm của “Nàng”, chưa từng có loại sợ hãi như thế. Loại cảm nhận kinh khủng khi sinh mệnh bị uy hiếp

làm cho hấn mất đi cả sức lực để đứng lên.

Tư Lăng cẩn thận ngẩng đầu, bốn phía sơn cốc này tối đen đến vô pháp thăm dò, giống như trong bóng đêm kia đang ẩn núp một thứ gì đó rất mạnh mẽ, đang nhìn chằm chằm chờ cắn nuốt hấn.

Trong bóng đêm, bỗng dưng xuất hiện hai điểm sáng xanh lục, nhẹ nhàng động đậy giữa không trung, tựa như hai luồng ma hỏa (ma trời) yêu dị (yêu ma quái dị).

Đây là một đôi mắt.

“Tiền, tiền bối...” Tư Lăng rung giọng nói: “Văn bối vô tình quấy rầy, xin ngài...”

Lời còn chưa nói xong, kia hai điểm sáng xanh kia đột nhiên bay tới, sau đó có cái gì đó chui vào thân thể hấn, lập tức có một loại khí tức cực kỳ âm hàn bao phủ lấy hấn. Toàn thân âm u lạnh lẽo đến gần như cả linh hồn cũng bị đông cứng lại, cảm giác còn tệ hơn 1000 lần so với lần bị lệ quỷ thôn phệ trước kia.

“Lập cập...”

Răng Tư Lăng đánh vào nhau kêu ken két, cả người co rúm run rẩy.

Tư Lăng điều động toàn bộ hồn lực để chống lại thứ mạnh mẽ không biết là cái gì kia. Cái không biết cái gì đó đang ý đồ thôn phệ linh hồn của hấn. Linh hồn nhaoáng cái đã bị cắn nuốt một phần mười, tổn thương một phần mười này đã khiến hấn đau đớn muốn chết. Đây là linh hồn gốc đang bị thôn phệ (ý là đang nuốt linh hồn của Tư Lăng nữa), nếu linh hồn không còn, một trăm năm tu luyện đã qua của hấn sẽ trở nên không còn chút ý nghĩa nào nữa.

Tư Lăng chỉ có thể cố gắng điều động hồn lực toàn thân để chống lại với thứ đang thôn phệ mình. “Soạt” một tiếng, hấn đổ những thứ trong trừ vật ra, ngón tay run run di động, muốn lấy mấy tấm hồn phù cất trong túi trữ vật của mình. Nhưng động tác đơn giản như vậy lại mất cả khắc đồng hồ, lúc này linh hồn của hấn lại bị thứ gì đó cắn nuốt thêm một phần mười, cộng lại đã bị cắn nuốt một phần năm linh hồn ...

Chậm rãi xé ra một tấm phù, Tư Lăng vỗ tấm phù về phía lồng ngực của mình. Tấm phù này không giống với Linh phù của Tu Tiên giới, nó vận hành không phải bằng linh lực của tu sĩ mà là hồn lực mà chỉ Tư Lăng có. Từ lúc Tư Lăng phát hiện hồn lực của mình có thể thay thế linh lực để chế tác linh phù, liền thí nghiệm vài lần, sau đó thành công phong tồn (đóng kín để bảo tồn) hồn lực của hấn vào lá phù. Như vậy nếu có cái gì ngoài ý muốn, hấn cũng có thể rút ra hồn lực từ tấm phù để bổ sung.

Quả nhiên sau khi hồn lực được bổ sung hấn liền dễ chịu hơn một chút, nhưng cũng chỉ là như muối bỏ biển, không có ích lợi gì, ngược lại còn làm cho hấn phun ra một ngụm máu.

Tư Lăng ngồi xếp bằng, cố gắng đối chọi với thứ trong cơ thể, xé tất cả hồn phù chế được trong bốn tháng đều vỗ về phía mình, hấp thu toàn bộ hồn lực cất giữ ở bên trong. Quả nhiên lúc hồn lực được gia tăng thì rốt cuộc làm tốc độ cắn nuốt của thứ đó chậm hơn rất nhiều. Tư Lăng nhắm mắt lại, bắt đầu chống cự lại thứ hùng mạnh đó.

Như thế qua ba ngày ba đêm.

Tư Lăng lại phun ra một ngụm máu, sắc mặt xám tro, đôi mắt đã không còn sáng bóng, một bộ dáng có khả năng ngã xuống bất kỳ lúc nào.

Linh hồn Tư Lăng đã bị cắn nuốt một phần ba. Nếu bị cắn nuốt một nửa, linh hồn không hoàn chỉnh, hấn liền vô lực chống lại thứ đó; sau đó rất nhanh sẽ bị đối phương chiếm đoạt, ý chí bản thân cũng theo đó mà biến mất trong trời đất, thế gian không còn hấn nữa, cả luân hồi cũng không thể.

Trong lòng Tư Lăng cười khò, chẳng lẽ trời cao cho hấn đến thế giới này, chính là vì dùng thiện hồn tu hành trăm năm của hấn để thành toàn cho thứ này?

Hấn không cam lòng!

Không cam lòng đâu!

Tư Lăng đột nhiên bắt đầu giãy dụa kịch liệt, hồn lực lưu động dữ dội. Ngay khi hấn không thể phòng thủ nữa, quyết định lưỡng bại câu thương cùng đối phương, thì đột nhiên một luồng ánh sáng trắng trợn tại chỗ sâu trong linh hồn bỗng chốc vọt ra, hơn nữa dùng một loại uy thế dễ như trở bàn tay mà trực xuất thứ đang thôn phệ hấn ra ngoài cơ thể.

“Gào -- “

Một tiếng gào thét tràn đầy uy lực vang lên ở sơn cốc, khiến cho toàn bộ sơn cốc đều rung chuyển.

Tư Lăng cố gắng mở to hai mắt, nhìn thứ bị luồng sáng đuổi ra ngoài kia. Ngay ở trước ánh bình minh trong sơn cốc, nó dần dần biến ảo ra một luồng hư ảnh khổng lồ; Một mãnh thú khổng lồ, có bốn cánh, toàn thân đen nhánh. Lúc này nó phát ra một tiếng rống tràn đầy uy lực. Sau đó hư ảnh kia dần dần biến nhỏ, như một luồng sáng màu đen vọt tới phía hấn, ẩn vào thân thể hấn.

Trong lòng Tư Lăng cả kinh, cho rằng nó lại muốn tới thôn phệ một lần nữa, ai biết mãnh thú kia lại hóa làm một con thú nhỏ, an tĩnh ngay góc tại đan điền của hấn. Bộ dáng nhu nhược cuộn tròn tựa như ngủ.

Tư Lăng biết trận đấu sức này cuối cùng cũng kết thúc!

Tinh thần buông lỏng, toàn thân Tư Lăng ngã đổ ra sau, ngất đi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Tái tạo linh căn

Đã qua một tháng .

Đại trưởng lão Tư gia đứng trước sơn cốc, cẩn thận thu liễm khí tức của tu sĩ Kim Đan, chỉ sợ quá nhiều cái thứ đáng sợ đang tồn tại trong sơn cốc kia. Trong sơn cốc này có bố trí một pháp trận cứu phẩm hiếm thấy ở đại lục Thương Vũ, ở bên trong nhốt một đại yêu thú rất nguy hiểm .

Người nhà họ Tư chỉ biết cấm địa này rất nguy hiểm, thậm chí là một ít người cấp cao ở Tư gia cũng chỉ biết trong cấm địa có tồn tại một thứ nguy hiểm, chỉ cần không tiếp cận sơn cốc thì sẽ không gặp nguy hiểm, nhưng lại không biết bên trong gì đó là cái gì. Biết bên trong Đại trận nhốt một con yêu thú hùng mạnh thì chỉ có Đại trưởng lão cùng tộc trưởng Tư gia.

Con yêu thú cường đại này vì sao lại bị nhốt tại cấm địa Tư gia thì đã không thể nghiên cứu được nữa, nhưng bọn họ đều hiểu được con yêu thú này rất mạnh và nguy hiểm. Hơn nữa, bởi vì Đại yêu thú kia bị nhốt không biết bao nhiêu năm, đã suy yếu đến cả một phần thực lực cũng không còn; nhưng con yêu thú một phần thực lực cũng không còn này ngay cả đại trưởng lão Kim Đan kỳ cũng không dám đối địch.

Một tháng trước, sau khi Nguyệt Thiên Dạ náo loạn Tư gia một trận, khiến cho đại trưởng lão của Tư gia phải xuất quan, nhanh chóng giết chết con yêu thú cấp 5 kia, lại dùng thủ đoạn lời đỉnh[1] để ổn định Tư gia, sau đó liền tự mình đến cấm địa. Khi đó Tư Lăng đã bị Nguyệt Thiên Dạ ném vào sơn cốc được nửa canh giờ, Nguyệt Thiên Dạ đang cùng tộc trưởng và hai trưởng lão Tư gia đấu pháp.

[1] Không rõ nghĩa nhưng mình tìm được gần giống như “Thủ đoạn lời đỉnh, bỏ tác dụng tâm” (用霹雳手段, 显菩萨心肠): Đại ý trong đoạn này là dùng ra tay mạnh mẽ (tàn nhẫn) nhưng có ý tốt.

Nguyệt Thiên Dạ mặc dù là dùng đan dược để cưỡng ép tăng tu vi lên tới kỳ Trúc Cơ, hơn nữa cảnh giới bất ổn, nói thẳng ra thì căn bản không phải đối thủ của mấy người Tư gia, cố tình nài ta lại có pháp bảo nhiều vô kể; Hơn nữa, mỗi loại lấy ra đều làm người ta đổ mắt. Nàng ta cùng với mấy thứ pháp bảo trợ giúp, người của Tư gia thật đúng là không thể làm gì được nàng.

Mãi đến khi đại trưởng lão xuất hiện, trực tiếp làm Nguyệt Thiên Dạ bị thương nặng.

Đáng tiếc là cuối cùng vẫn để Nguyệt Thiên Dạ bị thương trốn đi. Pháp bảo trên người Nguyệt Thiên Dạ rất nhiều, nàng ta huỷ một món bảo khí làm Tam trưởng lão bị thương nặng, rồi sau đó nhân cơ hội dùng Truy phá trận phá cửa trốn đi.

Lần này Tư gia tổn thất nặng nề, trước không nói tới những đệ tử chết dưới móng vuốt của con yêu thú cấp 5 kia, chỉ nói tới cấm địa Tư gia thế nhưng lại để cho một ngoại nhân xâm nhập, đã sớm vứt sạch mặt mũi của Tư gia. Vì thế Tư gia còn đặc biệt tìm đến Nguyệt gia đòi giải thích, ai biết Nguyệt Thiên Dạ vẫn chưa trở về Nguyệt gia. Nguyệt gia không nhận trách nhiệm, từ chối không thừa nhận việc này, hơn nữa biện luận rằng bọn họ đã sớm trực xuất Nguyệt Thiên Dạ ra khỏi Nguyệt gia, những việc mà Nguyệt Thiên Dạ gây nên không quan hệ gì với bọn họ, làm tộc trưởng Tư gia tức giận đến thiếu chút nữa đánh nhau với tộc trưởng Nguyệt gia.

Hai nhà vì vậy mà trở mặt.

Từ lúc Đại trưởng lão biết được Tư Lăng bị ném vào sơn cốc, thì bắt đầu liên tục chú ý tới sơn cốc này.

Đại trưởng lão vốn cho là, một phạm nhân bị phế đi linh căn như Tư Lăng mà đi vào đó thì chỉ có một con đường chết, nhưng ai ngờ hôm nay hắn lại đây để xem xét, thế nhưng lại phát hiện uy lực của đại yêu thú trong sơn cốc kia yếu không ít, làm cho trong lòng hắn nghi ngờ không rõ. Bất quá hắn lại không dám tự mình bước vào trong sơn cốc để xem đến tột cùng là thứ gì, chỉ sợ trong đó có âm mưu.

Lát sau, một bóng người bay xẹt tới, là tộc trưởng Tư gia.

“Đại trưởng lão!” Tộc trưởng Tư gia cung kính đến thỉnh an.

Đại trưởng lão thần nhiên lên tiếng, hai mắt vẫn nhìn chăm chăm hướng sơn cốc. Lúc này tuy là ban ngày nhưng trong sơn cốc là một mảnh xám tro. Hơn nữa trước sơn cốc có trận pháp ngăn trở thần thức tra xét, bọn họ cũng không có cách gì nhìn cái đến tận cùng, càng không biết Tư Lăng có phải đã chết hay không.

“Đại trưởng lão, bên trong có động tĩnh gì sao?” Tộc trưởng Tư gia lo lắng hỏi.

“Hiện tại không có.” Đại trưởng lão trầm ngâm, nói: “Bất quá ta có thể cảm giác được khí tức rất yếu ớt bên trong.”

Tộc trưởng Tư gia hết sức kinh hãi nói: “Chẳng lẽ Tư Lăng chưa chết? Đại trưởng lão, người nói xem, uy lực lúc đó, chẳng lẽ yêu thú kia phát sinh chuyện gì?”

Sau ba ngày kể từ khi Tư Lăng bị ném vào sơn cốc, Đại trưởng lão và Tộc trưởng tự mình lại đây tra xét, đột nhiên phát hiện trong sơn cốc vang lên một tiếng gào với uy áp hết sức mạnh mẽ. Tộc trưởng ngay lập tức bị uy lực kinh thiên kia chấn động đến mức nguyên thần thiếu chút nữa tán loạn, cả đại trưởng lão cũng không thể chống đỡ nổi mà ngã ngồi dưới đất, thất khiếu chảy máu. Hai người đều tu dưỡng mất nửa tháng mới tốt.

Kể từ đó, bọn họ lại một lần nữa ý thức được yêu thú trong cấm địa là cường đại và nguy hiểm cỡ nào, càng thêm cẩn thận, rốt cuộc không dậy nổi một chút tâm tư để đi vào tra xét.

Mà đại trưởng lão hiện tại đến nơi này, chủ yếu là vì phát hiện khí tức của đại yêu thú trong sơn cốc yếu đi, trong lòng biết có khác thường nên mới lại đây tra xét.

“Sơn cốc có trận pháp ngăn cản thần thức, ta cũng không rõ ràng tình huống bên trong.” Đại trưởng lão nói xong, nhớ tới Tư Lăng bị ném vào bên trong, hỏi: “Kể rõ tình huống ngày đó cho ta, còn có chuyện của Tư Lăng nữa.”

Nghe vậy, trong lòng tộc trưởng có chút thất thối, nhưng vẫn là đành hoàn báo rõ từng chuyện từng chuyện phát sinh trên người Tư Lăng gần nửa năm qua.

“Hò dò!” Đại trưởng lão mắng một tiếng, quay người nhìn về phía tộc trưởng Tư gia nói: “Ta biết là người nghĩ cho Tư gia. Tư Lăng đã là người bình thường, bỏ qua cũng không tiếc, nhưng đừng quên còn có Tư Hàn. Tư Hàn đã là đệ tử nội môn của Thiên Tông phái, lấy tư chất của hắn, không cần ngàn năm chắc chắn có thể Độ Kiếp phi thăng. Mà Tư Lăng là huynh đệ của Tư Hàn, các người làm như thế không phải khiến Tư Hàn sinh lòng oán hận với Tư gia sao? Tư gia chúng ta cho dù có dưỡng thêm một tên phế vật cũng không phí bao nhiêu linh thạch, người tội gì làm Tư Hàn có lòng bất mãn với Tư gia?”

Tộc trưởng bị đại trưởng lão mắng chỉ có thể vâng vâng dạ dạ, sau một lúc mới nói: “Nhưng ... đại họa của Tư gia lần này đều do Tư Lăng mà ra, nếu không xử trí, e rằng đệ tử trong tộc không phục, các trưởng lão cũng không chịu bỏ qua.”

Trong lòng Tộc trưởng cũng có nỗi khổ. Đối với đối ngoại, Tư gia tất nhiên là đoàn kết nhất trí, nhưng mà bên trong Tư gia cũng không yên ả như vậy. Các mạch trưởng lão âm thầm đấu đá, hơi chút thì tạo áp lực, khiến cho tộc trưởng như ông cũng thật khó khăn. Hơn nữa, Tư Lăng tuy rằng mang họ Tư, nhưng hắn lại không phải huyết thống của Tư gia. Năm đó sau khi mẫu thân của Tư Lăng - Liễu Hàn Nhi - sinh ra Tư Hàn, trọng phụ của nàng lại bỏ mình vào một lần ra ngoài nhiệm vụ, sau đó Liễu Hàn Nhi thương tâm muốn chết, bỏ lại đứa con trai vừa ra đời mà rời khỏi Tư gia. 2 năm sau, khi Liễu Hàn Nhi trở về, đã bị trọng thương, mệnh không còn lâu, bèn làm phiền Tư gia thu lưu Tư Lăng. Nhìn vào mặt mũi Tư Hàn, Tư gia mới chứa chấp Tư Lăng. May mắn là sau này kiểm tra ra linh căn của Tư Lăng chỉ có hỏa linh căn, tư chất thượng đẳng, Tư gia thu lưu hắn cũng không thua thiệt, nên các trưởng lão mới không có ý kiến.

Thế nhưng, hiện tại linh căn của Tư Lăng đã hủy, lại vì hắn mà dẫn đến đại họa này cho Tư gia, nếu không xử trí, thật không dễ giao phó với những đệ tử đã chết của Tư gia.

Đại trưởng lão cũng hiểu được ý này, than thở một tiếng rồi cũng không nói nhiều.

Đúng lúc này, đột nhiên trong sơn cốc truyền đến tiếng động, lập tức hấp dẫn chú ý của hai người.

Tại lúc đại trưởng lão và tộc trưởng Tư gia cẩn thận quan sát, một bóng dáng cao gầy chậm rãi từ sơn cốc đi ra. Một dung nhan xinh đẹp không thua kém nữ nhân xuất hiện ở trước mặt bọn họ.

Là Tư Lăng.

Tộc trưởng Tư gia giật nảy người, trong mắt đại trưởng lão xẹt qua một tia khác thường, thân hình đột nhiên đi tới trước mặt Tư Lăng, kinh ngạc kêu lên: “Con lại là luyện khí kỳ hai tầng?”

Nghe nói như thế, tộc trưởng Tư gia càng giật mình, nhanh chóng dùng Quang linh thuật nhìn. Sao có thể như vậy, vốn đã biến thành phạm nhân _ lúc này tu vi của Tư Lăng lại thật sự là luyện khí kỳ hai tầng. Không khỏi nhớ tới lời nói đêm đó của Nguyệt Thiên Dạ, chẳng lẽ Tổ mạch đan từ Thượng Giới lưu truyền xuống kia là thật sao?

Tư Lăng im lặng tùy ý để cho đại trưởng lão Tư gia làm việc. Lúc này đại trưởng lão đã đưa một đầu ngón tay điểm tại giữa mi tâm của hắn, chính là sử dụng Vọng khí thuật để tra xét linh căn của hắn.

“Con hiện nay là thủy hỏa song linh căn!” Đại trưởng lão thu tay, trong mắt liên tục phát ra ánh sáng kì dị.

Tư gia tộc trưởng kinh ngạc nói: “Thì ra lời yêu nữ kia nói là thật. Bất quá, không phải là tu sửa linh căn sao? Lúc trước Tư Lăng chỉ có hỏa linh căn thôi, vì sao hiện nay lại thêm thủy linh căn? Mà còn là song linh căn có thuộc tính đối nghịch nhau, điều này thật sự là...” Trong lòng Tộc trưởng tiếc nuối không thôi.

Cái này đại trưởng lão cũng không thể trả lời, liền nhìn phía Tư Lăng, hỏi: “Con có biết không?”

Tư Lăng lắc đầu, “Sau khi con ăn Tổ mạch đan, liền phát hiện linh căn khôi phục, nhưng cũng thêm thủy linh căn.”

Nghe xong, đại trưởng lão và tộc trưởng cũng có chút đáng tiếc. Ở Tu Tiên giới, phân ra Ngũ Hành linh căn: kim, mộc, thủy, hỏa, thổ. Trong đó linh căn chỉ một thuộc tính là tư chất tốt nhất, đương nhiên là loại tư linh căn biến dị. Những linh căn biến dị kia trong một vạn người cũng không tìm ra được một cái, là linh căn trân quý và ít ỏi nhất. Đối nghịch với đơn linh căn là, linh căn hội tụ đủ năm thuộc tính, cũng chính là tư chất kém cỏi nhất, tốc độ tu luyện cũng chậm nhất. Đương nhiên, còn có linh căn song thuộc tính, ba loại thuộc tính, bốn loại thuộc tính, tư chất cũng theo thứ tự giảm dần. Mà trong song linh căn cũng có phân ra tốt xấu. Nếu thuộc tính của linh căn hỗ trợ lẫn nhau thì cũng là linh căn tốt. Nếu thuộc tính linh căn đối nghịch với nhau thì là linh căn cực kém, coi như có thể tu luyện, cũng gặp khó khăn trùng trùng, dù là tu luyện thích hợp, rất có khả năng sẽ dừng lại ở kỳ Kim Đan.

Linh căn của Tư Lăng bây giờ là linh căn thủy hỏa. Thủy hỏa không hòa hợp, thật sự là tình huống xấu nhất, so sánh với tư chất thượng cấp trước kia, làm cho người ta chỉ có thể than thở.

Sau khi Đại trưởng lão cảm thán trong lòng xong, liền không hề rối rắm với việc này nữa. Dù sao Tư Lăng cũng đã bị trục xuất ra khỏi Tư gia, sau này không còn là đệ tử Tư gia nữa, tư chất tốt hay xấu cũng không có khác biệt. Sau khi suy nghĩ cẩn thận, liền hỏi: “Tư Lăng, con làm sao ra được? Thứ ở bên trong đâu?”

Tư Lăng cực kỳ bình tĩnh nói: “Đại trưởng lão, con không biết.”

“Con không biết?” Tộc trưởng kinh ngạc hỏi: “Chẳng lẽ ở trong đó con không gặp được thứ kia sao? Nếu không sao con có thể ra ngoài bình yên như vậy được? Một tháng này con làm gì ở trong đó?”

Đối với thứ bị trấn áp trong sơn cốc, trong lòng Tư Lăng hiểu rõ, Tư gia chắc chắn có người biết chuyện, cho nên cũng không quá kinh ngạc với lời nói của đại trưởng lão và tộc trưởng. Hắn dĩ nhiên không thể ăn ngay nói thật, trước khi đi ra ngoài cũng đã lường trước các loại tình huống, trong đầu sớm có sẵn câu trả lời, lúc này nói: “Đại trưởng lão, tộc trưởng, con cũng không biết xảy ra chuyện gì. Lúc ấy vừa đi vào, con cảm giác được một loại nguy hiểm thực đáng sợ, vốn cũng muốn trốn, nhưng trên người đồng cứng, thân thể giống như bị thứ gì đó xâm nhập, sau đó liền hôn mê. Qua vài ngày con mới tỉnh lại, sau khi tỉnh lại phát hiện mình còn sống, cũng không có chuyện gì xảy ra. Sau đó con đoán nơi này đã an toàn, liền cũng không vội vã đi ra ngoài. Tiếp đó con lại tốn một đoạn thời gian để tu bổ linh căn, nên kéo dài đến bây giờ.”

Đại trưởng lão cùng tộc trưởng cân nhắc cẩn thận, không suy ra được thứ gì hữu dụng trong lời nói của Tư Lăng. Mà Tư Lăng hiện tại chỉ là tu sĩ luyện khí kỳ hai tầng, bọn họ cũng không cho rằng hắn có lá gan lừa gạt bọn họ.

Ngay sau đó, hai người lại hỏi một vài vấn đề, Tư Lăng đều trả lời đầu vào đó. Lời nói, mặc dù nói lấp lửng nước đôi, nhưng cũng là cái biết cái không, quả thực là tìm không được cái đáp án gì hữu dụng. Sau đó, đại trưởng lão liền bảo tộc trưởng dẫn Tư Lăng đi.

Đại trưởng lão đứng trước sơn cốc hồi lâu, cuối cùng vì cảm giác được luồng uy áp mà đại yêu thú kia lưu lại trước sơn cốc nên không có mạo muội đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Con yêu thú quái lạ

Tư Lăng đi theo Tư gia tộc trưởng rời khỏi thánh địa, sau đó đến một cái sân nhỏ.

Tư Lăng nhận ra cái chỗ này, là chỗ ở ban đầu của “Tư Lăng” tại Tư gia.

Tộc trưởng xoay người nhìn về phía Tư Lăng, ánh mắt nặng nề ngưng đọng, sau một lúc chỉ thở dài, thản nhiên nói: “Một tháng trước, ta đã xóa tên con khỏi Tư gia, con hiện tại đã không phải đệ tử của Tư gia bọn ta nữa, cho nên con cũng không cần ở lại cấm địa 10 năm.”

Tư Lăng trầm mặc.

Tình huống này hắn sớm đã dự liệu được. Nếu Nguyệt Thiên Dạ đã gây ra trận này mà Tư gia còn có thể làm như không có gì, vẫn đối với Tư Lăng như mọi khi thì ngay cả hắn cũng cảm thấy không có khả năng. Huống hồ, hiện tại hắn đã không phải là con cưng của trời trong Tư gia nữa, Tư gia từ bỏ hắn cũng không tiếc. Nhưng mà Tư Lăng luôn cảm thấy trong lòng có chút khó chịu. Hắn vừa mới đi tới thế giới này, còn chưa có làm gì, lại rơi vào kết cục này, thật không biết “Tư Lăng” trước kia rốt cuộc đã tạo cái nghiệt gì, mới có thể gặp gỡ cái cô Nguyệt Thiên Dạ đặc biệt giỏi kéo thù hận này.

Sau một lúc, tộc trưởng không nói gì nữa, chỉ đơn giản bảo rằng: “Con đi đi.”

Tư Lăng ngập ngừng, hỏi: “Tộc trưởng, huynh trưởng của con, Tư Hàn, huynh ấy...”

Có vẻ cũng không nghĩ là hắn sẽ hỏi như thế, tộc trưởng hỏi đáp: “Tư Hàn, hắn đã là đệ tử nhập thất của Thanh Ngọc chân quân ở Thiên Tông phái.” Trong giọng nói rõ ràng mang theo kiêu ngạo, tự hào.

Thiên Tông phái là môn phái đứng đầu Tây Cảnh, hoàn toàn áp đảo toàn bộ các môn phái khác. Rất nhiều gia tộc tu tiên, nếu có được đệ tử với tư chất

cao, đều mong muốn đưa đệ tử đó tới Thiên Tông phái. Ở đó, không chỉ có thể được truyền thừa công pháp tốt, còn có thể giúp gia tộc được Thiên Tông phái che chở, có thể nói là nhất cử lưỡng tiện. Mà trong Thiên Tông phái, ngoại trừ Chương giáo chân nhân, còn có vài vị Nguyên Anh trưởng lão, kế tiếp mới là năm vị tiên phong Kim Đan kỳ phong chủ[1]. Mà vị Thanh Ngọc chân nhân này chính là trưởng lão của Thiên Tông phái, tu vi đã là Nguyên Anh hậu kỳ, môn hạ (học trò) có năm đệ tử thân truyền, mỗi người đều là thiên tư trác tuyệt. Có thể được Thanh Ngọc chân nhân vừa ý, thu làm đệ tử thân truyền, có thể thấy được tư chất nghịch thiên của Tư Lăng.

[1] Không rõ nghĩa nhưng theo mình ý là chỉ chức vụ, người đứng đầu chịu trách nhiệm một bộ phận nào đó.

Tư Lăng trong lòng sáng tỏ, sờ đĩ Tư gia không truy cứu trách nhiệm của hắn nữa, chỉ sợ cũng là bởi vì Tư Hàn.

Suy nghĩ cẩn thận điểm này, Tư Lăng hành lễ với tộc trưởng một cái, làm tròn tình nghĩa trước kia, sau đó lặng lẽ rời khỏi Tư gia.

*****

Tư Lăng đứng trên một con đường ở Thành Chiêu An, nhìn ngắm người người qua lại trên đại lộ tràn đầy ý vị cổ xưa, lần đầu tiên thật sự cảm giác được bản thân không còn ở thế giới cũ nữa.

Thành Chiêu An mặc dù là thành thị của Tu Tiên giới, nhưng quy mô cũng không phải là lớn nhất ở Tây Cảnh. Người đi trên đường phố cũng không hoàn toàn đều là tu sĩ, vẫn là có phạm nhân. Mà trong đó tu vi của những tu sĩ qua lại phần lớn đều không cao, tu sĩ ở Luyện Khí kì tầng năm trở xuống tương đối nhiều.

Rốt cuộc bước vào trong đám người, Tư Lăng thâm thở ra một hơi, sau đó chậm rãi đi tới, lặng lẽ quan sát cửa hàng hai bên đường phố. Hai bên con đường mà hắn chọn có đủ loại cửa hàng, thứ gì cũng có bán, bất quá đại đa số là bán những thứ mà tu sĩ sử dụng: có phù lục (bùa), pháp khí, linh đan, còn có các loại ăn, mặc, ở, đi lại, ... đầy đủ mọi thứ.

Cái gì Tư Lăng cũng đều cảm thấy hứng thú, nhìn thấy nơi nào đông người liền thừa cơ lại gần xem nào nhiệt, muốn nâng cao kiến thức một chút, dù là thứ cơ bản nhất mà mọi tu sĩ đều biết cũng khiến hắn nhìn đến say sưa. Cũng không có cách nào mà. Hắn vừa mới đến thế giới này liền liên tiếp xảy ra chuyện, sau đó lại ngây ngốc ở cấm địa mất năm tháng, phần lớn những hiểu biết đối với thế giới này đều là từ ký ức của “Tư Lăng”. Nó giống như đang xem một bộ phim câm vậy, chỉ biết đại khái, lại không có cảm giác chân thật. Hiện tại ngược lại đúng là có thể bổ sung thường thức.

Đi dạo đến một nơi, Tư Lăng liền chọn một sạp sùi cảo ven đường, kêu hai chén sùi cảo. Chủ của sạp nhỏ bán sùi cảo này là hai cha con (cha và con gái), đều là phạm nhân. Bất quá nhân thịt bên trong sùi cảo lại là thịt của yêu thú cấp thấp, vừa thơm lại dai dai, ăn thật ngon, chả trách ngay cả một ít tu sĩ cấp thấp cũng đến nơi này chiếu cố.

Tư Lăng lười để ý tới ánh mắt của người chung quanh, hớn hờ ăn sùi cảo. Bộ dáng bây giờ của hắn hết sức mỹ lệ, tuy rằng mặc một bộ nam trang, nhưng vẫn làm người khác cảm thấy khó phân biệt nam nữ. Chẳng qua, tự bản thân người này lại không nhận thấy như thế, hai tay dang bát, khiến cho tay áo hơi trượt xuống, lộ ra hai đoạn cổ tay trắng nõn, làm mấy tên nam nhân đang ăn sùi cảo chỗ quán nhỏ âm thầm nuốt nước miếng.

Sau khi Tư Lăng ăn hết hai chén, vẫn cảm giác không đủ no, lại gọi hai chén. Chủ sạp nhỏ vui vẻ ứng tiếng, lại vội vàng đi nấu sùi cảo cho hắn, ngược lại, mấy nam nhân chung quanh thầm giật mình, thầm nghĩ cô gái này thật có sức ăn.

Đợi sau khi Tư Lăng rốt cuộc ăn no, thanh toán ba mươi linh châu, liền rời đi.

Linh châu là do lúc trước hắn cầm một khối linh thạch hạ phẩm đổi ở trong một cửa hàng khi đi dạo phố, coi như tiền tiêu vặt. Tư Lăng bây giờ là một người đơn độc, tu vi cũng không cao, phòng chừng về sau chuyện cần dùng linh thạch càng nhiều, cho nên sinh ra thói tiết kiệm tiền, thoát nhìn thật giống tên quỷ keo kiệt.

Ở Tu Tiên giới, một khối linh thạch hạ phẩm = 50 viên linh châu, một khối linh thạch trung phẩm = 100 khối linh thạch hạ phẩm, một khối linh thạch thượng phẩm = 100 khối linh thạch trung phẩm, một khối linh thạch cực phẩm = 100 khối linh thạch thượng phẩm.

Tư Lăng từ trong trí nhớ cũng biết, tại đại lục Luân Vũ, được sử dụng thường xuyên nhất là linh thạch hạ phẩm, linh thạch trung phẩm cũng có, nhưng linh thạch thượng phẩm lại là cực ít, mà linh thạch cực phẩm chính là thứ trong truyền thuyết. Cho dù có linh thạch cực phẩm đi nữa, có lẽ cũng không có ai ngốc đến nỗi lấy ra để giao dịch.

Trời sắp tối rồi, Tư Lăng quyết định đêm nay đi tìm khách điểm giả rẻ để ở tạm.

Bất quá trước lúc tìm nhà trọ, hắn phải giải quyết cái đuôi sau lưng.

Tư Lăng rẽ sang một con hẻm nhỏ tương đối ít người, sau đó xoay người, khoanh tay trước ngực chờ mấy cái cái đuôi kia đến chơi. Chờ khi bọn hắn tới, Tư Lăng mới phát hiện mấy kẻ theo dõi mình đều là nam nhân, hơn nữa trong đó còn có hai tu sĩ luyện khí kỳ tầng một, không khỏi hí hóp mắt, không để cho đối phương có thời gian liền lập tức ra tay.

Chỉ mất mấy giây, Tư Lăng đã giải quyết hết đám người theo dõi, đập lên ngực một tên nam nhân trong đám, từ trên cao nhìn xuống, hỏi: “Các người theo dõi ta làm gì?”

Nam nhân kia đau đến mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, không dám lừa gạt, lập tức nói: “Bọn ta nhìn thấy bộ dạng người xinh đẹp, cho nên, cho nên...”

“Cho nên muốn bắt ta đi làm chút chuyện thất đức?” Tư Lăng tự động giúp bọn hắn bổ sung cho xong. Trong lòng hắn hiểu rõ thế giới này tàn khốc, bắt

kẻ là nữ nhân hay nam nhân, nếu có diện mạo xuất chúng, bản thân lại không có năng lực, cũng không được thế lực lớn che chở, vậy chỉ có thể như một loại vật phẩm, bị người bắt đi. Kết quả hoàn toàn đoán được.

Tur Lăng lúc này mới nhớ tới gương mặt này của mình đã không phải là cái khuôn mặt bình thường trước kia nữa, có thể nói là đạt đẳng cấp "họa thủy". Nếu không cũng sẽ không khiến cái cô Nguyệt Thiên Dạ khủng bố kia ái mộ ước hẹn.

Lần này là bởi vì tu vi của hắn cao hơn những người này nên mới tránh được một kiếp, nếu tiếp tới là kẻ lợi hại hơn hắn thì sao đây? Nghe nói có vài nam nhân thích kiểu này. Kết quả nếu sau khi hắn bị bắt đi hoàn toàn có thể tưởng tượng được.

Tur Lăng đột nhiên cảm thấy phiền toái trên người mình cũng thật nhiều, tiền đồ không sáng rạng chút nào!

“Không, không có, kính xin tiên sư đại nhân đại lượng!” Nam nhân mặt sưng như đầu heo kia nịnh nọt nói.

Tur Lăng không kiên nhẫn dây dưa với bọn họ, trực tiếp đá ngã, sau đó lập tức rời đi.

Trước lúc mặt trời xuống núi, Tur Lăng đã tìm được một gian khách điểm khá hài lòng. Sau khi giao tiền thuê nhà ba ngày, liền cầm đầu đi vào trong phòng.

Điều khiến Tur Lăng hài lòng ở khách điểm này chính là tính an toàn của nó. Bên ngoài khách điểm có bố trí trận pháp, người muốn xông vào sẽ phải chạm đến Đại trận trong viện, sau đó sẽ cảnh báo cho người trong khách điểm, để người ta biết có kẻ lạ xâm nhập, khiến người ta tương đối có cảm giác an toàn. Cho nên tiền thuê nhà ba ngày cũng không thấp, mất 50 khối linh thạch hạ phẩm, hắn tiếc tiền đến thịt cũng cùng đau.

Đóng kỹ cửa phòng, sau khi Tur Lăng xem xét một vòng không có gì khác thường, liền đến trên giường bắt đầu ngồi thiền tu luyện.

Ngồi thiền chỉ là giả vờ cho người ngoài xem, trên thực tế hắn đang dùng thần thức kiểm tra cái thứ vừa tăng thêm trong cơ thể mình.

Đầu tiên đáng quan tâm nhất chính là con yêu thú màu đen đang co tròn ngủ say ở đan điền kia. Suốt một tháng này, mỗi một lần dò xét, yêu thú kia tựa như khối nam châm vậy, "bắt ty bất khí"[2] dính tại đan điền của hắn, cuộn tròn thân thể ngủ say. Bất kể hắn sử dụng biện pháp như thế nào đều không cách gì đuổi nó ra khỏi đan điền, luân phiên dùng hồn lực và linh lực muốn tách đối phương ra, nhưng mỗi lần đều cảm thấy làm vô công vô ích.

[2] Đây là một trong hai câu khắc trên chiếc khoá vàng Tiết Bảo Thoa trong Hồng Lô Mộng, mang ý nghĩa vĩnh viễn không chia lìa, vĩnh viễn ở bên, vĩnh viễn không vứt bỏ.

Mà nghiên cứu một tháng, Tur Lăng vẫn là không có nghiên cứu ra con yêu thú ngủ say đang chiếm đan điền của hắn là chủng loại gì.

Kế tiếp là đốm sáng trắng tròn tại tận sâu trong linh hồn kia. Ban đầu Tur Lăng còn không rõ là đốm sáng trắng này đã ẩn nấp bao lâu trong linh hồn, thậm chí ngay cả chính hắn cũng không cách nào tra thấy. Sau này mới biết được đốm sáng trắng này là thứ ở khi đó. Là vào lúc hắn xuyên việt đến thế giới này, bởi vì tránh né lệ quỷ thôn phệ, “Nàng” hoảng loạn không kịp chọn đường nên trốn vào một cái bình ngọc, sau đó bị một đốm sáng trắng đánh trúng mắt đi ý thức. Có lẽ đốm sáng trắng này chính là thứ lúc trước trong bình ngọc. Tur Lăng suy đoán, có lẽ từ lúc hắn bắt đầu đi tới thế giới này, đốm sáng trắng ấy vẫn luôn đi theo hắn, chỉ là nó ẩn nấp quá sâu nên hắn không phát hiện được mà thôi.

Cũng như việc Tur Lăng không nhận biết yêu thú trong đan điền, tự nhiên hắn cũng không biết đốm sáng trắng này là cái gì. Bất quá hắn có thể biết ánh sáng trắng này là đồ tốt, không chỉ có thể đuổi đi yêu thú cường đại đang thôn phệ linh hồn hắn, còn có thể bồi dưỡng linh hồn đang bị thương của hắn. Nếu không phải là nhờ đốm sáng trắng này chữa trị linh hồn đã bị cắn nuốt một phần ba của hắn, chắc hẳn khoảng một tháng nữa hắn còn không có biện pháp rời khỏi sơn cốc kia đâu. Thế nhưng, dù có đốm sáng trắng này hỗ trợ, hắn vẫn phải dùng một tháng thời gian để tu dưỡng, có thể thấy được lúc trước con yêu thú kia đã cắn nuốt hắn tàn nhẫn cỡ nào.

Tur Lăng nghĩ, nếu không phải làm cách gì cũng đều không thể kéo con yêu thú kia ra ngoài, bằng không hắn tuyệt đối sẽ rút gân lột da bôi dầu lên con yêu thú kia để trả thù. Đối với kẻ địch muốn nuốt mình, dù có là thiện quỷ cũng sẽ hóa thành ác quỷ!

Sau khi mất cả một canh giờ mà vẫn không biết hai thứ đồng dạng chiếm đoạt đan điền và linh hồn của hắn là cái gì, Tur Lăng liền không hề rối rắm nữa, bắt đầu nén tâm tư xuống để tu luyện.

So với tu sĩ bình thường mà nói, thời gian tu luyện với Tur Lăng vĩnh viễn là không đủ. Bởi vì tu sĩ bình thường chỉ cần tu luyện linh lực là được, mà hắn lại phải tu luyện cả linh lực và hồn lực, cho nên một buổi tối trôi qua, thời gian thật sự không đủ dùng. Làm hại mỗi ngày hắn đều phải chạy đua với thời gian.

Tu luyện Linh lực cũng khá ổn, có ký ức của “Tur Lăng”, noi theo là được. Tu luyện Hồn lực thì có chút phiền toái, Tur Lăng đã gặp phải bế tắc[3], bất kể tu luyện hồn lực thế nào cũng đều không có cách gì gia tăng thêm được. Điều này làm cho hắn cảm thấy xem ra tu luyện hồn lực cũng cần bộ công pháp mới được.

[3] Từ gốc là 瓶颈. Theo zh.wikipedia.org, bình cảnh kỳ(瓶颈期) là sự tiến hoá phát triển dưới tình huống không thể thay đổi bản chất điều kiện và hoàn cảnh bên ngoài, mà sinh ra một thời kì đình trệ. Thời kì này có thể dài hoặc ngắn, quyết định bởi sự thay đổi của điều kiện bên ngoài.

Nhưng mà trong thế giới này cũng có tu sĩ tu luyện hồn lực giống như hắn vậy sao?

Có đôi khi Tur Lăng cũng suy đoán, chẳng lẽ hồn lực mà hắn tu luyện là một loại phương thức của quỷ tu sao? Nhưng mà Quỷ Tu ở thế giới này cực ít, công pháp của Quỷ Tu còn ít hơn, cho dù hắn muốn tham khảo một chút cũng không được. Cũng không biết ở Tầng Thứ Các của các Tông môn kia có tư liệu về phương diện này hay không nữa.

Chương 8: Người nghèo thật đáng thương

Tư Lăng ở tại khách điểm ba ngày, nhưng ba ngày này hắn cũng không phải luôn nhốt mình ở trong phòng, mà là đi dạo khắp nơi, hoặc là ngồi tại đại sảnh khách điểm để thu thập tin tức.

Ba ngày này, Tư Lăng cũng có cái mục tiêu cho tương lai của mình.

Hắn muốn tiến vào Đại tông môn để tìm tư liệu của Quý Tu, thử xem có thể giải quyết vấn đề tu luyện hồn lực bị ngưng trệ hiện tại hay không. Bất quá, với tu vi bây giờ của hắn thì chẳng có cách gì lên vào Tầng Thử Các của Tông môn được, như vậy, biện pháp tốt nhất chính là gia nhập vào Tông môn nào đó, có tư cách danh chính ngôn thuận mà đi vào.

Như vậy chuyện kế tiếp phải suy nghĩ là, tiến vào môn phái nào mới tốt.

Trong tâm tư, Tư Lăng đương nhiên là thấy Thiên Tông phái tốt. Thiên Tông phái là môn phái đứng đầu Tây Cảnh, tư liệu công pháp trong Tầng Thử Các hiển nhiên là đầy đủ nhất. Đương nhiên, từng môn phái tồn tại đều có truyền thừa của họ, cũng không thể nói không tốt, nhưng Tư Lăng không cho rằng với tư chất bây giờ của mình có thể làm cho những môn phái kia coi trọng, rồi thu vào làm nội môn đệ tử, sau đó còn mở ra Tầng Thử Các cho hắn. Tiếp đó là, Tư Lăng hiện tại đang ở Thiên Tông phái, coi như là chỗ dựa cuối cùng, Tư Lăng da mặt rất dày đã đem Tư Hàn - vị huynh trưởng "tặng kèm"[1] này làm dựa nui cuối cùng.

[1] Từ gốc là Tien nghi (便宜): có nghĩa có lợi ích, được lợi cho sự vật/người nào đó. @-@ không biết nên đổi thành từ gì cho đúng nghĩa.

Nhưng mà, với tu vi luyện khí kỳ tầng hai hiện tại của hắn, muốn tiến Thiên Tông phái không khác gì mơ ngủ. Hơn nữa, cũng đã qua ngày thu đệ tử ba năm một lần của Thiên Tông phái, muốn tiến Thiên Tông phái, phải đợi ba năm nữa.

Lập tức Tư Lăng cảm thấy, vẫn là tăng tu vi lên rồi nói sau.

Ba ngày chỉ thoát cái liên qua, Tư Lăng bèn trả hết tiền thuê nhà rồi rời khỏi khách điểm, sau đó rời thành Chiêu An, tiến về thành thị tu tiên lớn nhất Tây Cảnh -- thành Minh Hà.

Thành Minh Hà cách dãy núi Thập Vạn của Tây Cảnh vô cùng gần, lại là lưng giềng của Thiên Tông phái, là tiên thành mà hầu hết tu sĩ Tây Cảnh hướng tới. Mà sở dĩ Tư Lăng quyết định mục tiêu kế tiếp là đi thành Minh Hà, thuần túy chỉ là vào trong đó tìm cơ hội, để xem có biện pháp nào trà trộn vào Thiên Tông phái hay không.

Dọc theo đường đi coi như bình yên, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy trên đỉnh đầu có luồng ánh sáng xẹt qua, đây là tu sĩ ngự kiếm mà đi. Sau khi tu vi đạt tới luyện khí kỳ tầng năm, thì có thể ngự kiếm phi hành, bất quá thời gian phi hành không dài, bình thường chỉ trên dưới 2, 3 canh giờ, bởi vì linh lực trong cơ thể không thể chống đỡ được quá lâu. Bất quá điều này cũng tốt hơn nhiều so với hai cái đùi của Tư Lăng.

Sau khi Tư Lăng gấp rút cả một ngày đường, thì đến được một cái trấn nhỏ rồi tìm nơi ngủ trọ. Đêm đó, hắn cắn răng không tu luyện, cầm công cụ chế phù chế tạo ra 7 tấm Thần hành phù (bùa để di chuyển nhanh) nhị phẩm, hai tấm vẽ bằng linh lực, năm tấm dùng hồn lực để vẽ. Điều khiển cho Tư Lăng buồn bực là, chế xong hai tấm linh phù nhị phẩm đã rút đi tất cả linh lực trên người hắn; mà dùng hồn lực để chế luyện 5 tấm Thần hành phù, lại dùng không đến một nửa hồn lực. Chẳng qua là, khi dùng linh lực để chế phù thì xác suất thành công là trăm phần trăm, còn dùng hồn lực để chế phù thì xác suất thành công lại hết sức thê lương, không đành lòng nhìn thấy. Bất quá hiệu quả lại rất rõ rệt. Tấm phù chế bằng hồn lực có thể sánh ngang với linh phù tam phẩm đỉnh giai, hiệu quả không cần bàn cãi.

Tư Lăng lại một lần nữa nhận rõ tầm quan trọng của việc tu tập hồn lực kiếp trước của mình. Hắn ngay lập tức quyết định tất yếu phải giải quyết vấn đề hồn lực bị ngưng trệ, mãi không tiến lên này.

Ngày hôm sau, sau khi vận dụng Thần hành phù, tốc độ đi đường của Tư Lăng quả nhiên nhanh hơn rất nhiều. Song bởi vì không có phương tiện giao thông, lại không thể ngự kiếm phi hành, càng không nỡ dùng linh thạch để đi ngôi Truyền tống trận, cho nên chuyến đi này của Tư Lăng, dù cho có Thần hành phù hỗ trợ, cũng mất một tháng trời mới tới được thành Minh Hà.

Thành Minh Hà không hổ là thành Tu Tiên lớn nhất ở Tây Cảnh, so với Chiêu An Thành thì không chỉ lớn mười lần thôi đâu. Đứng ở cửa thành, hắn ngắm nhìn cổng thành cao vài chục trượng được xây bằng ngọc thạch nhẵn bóng tán ra một khí thế uy nghi; thậm chí ngay cả tường thành cũng được vẽ trận pháp cao cấp, tạo ra quang sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời, thoạt nhìn càng thêm khí thế bất phàm.

Muốn tiến vào thành Minh Hà phải giao hai khối linh thạch hạ phẩm làm lệ phí vào thành. Điều này làm cho kẻ vừa mới tới, không có thu nhập như Tư Lăng lại đau lòng đến co giật, âm thầm hạ quyết tâm nhất định phải cố gắng kiếm thêm linh thạch.

Tư Lăng mới vừa tiến vào thành Minh Hà, một người nam nhân trung niên lập tức ân cần chạy tới, hỏi hắn có muốn mua một tấm bản đồ thành Minh Hà

hay không. Tư Lãng hỏi giá cả, biết là một tấm bản đồ giá một khối linh thạch hạ phẩm, liền lấy một tấm, sau đó mở bản đồ ra bắt đầu xem xét bố trí trong thành Minh Hà. Trên bản đồ này, mỗi một ngã tư đường đều được đánh dấu rõ ràng, xung quanh còn có đóng dấu các cửa hàng cửa hiệu, chỉ cần ngón tay chỉ hướng là được. Cái này hoàn toàn có thể sánh bằng các công cụ công nghệ cao mà hắn biết.

Đôi khi đùa nghịch với bản đồ được khá, Tư Lãng cũng hiểu được đại khái các loại thể lực cùng phân bố cửa hàng trong thành Minh Hà. Cân nhắc một lát, Tư Lãng thu hồi bản đồ vào trong túi trữ vật, sau đó tìm khách điểm ngủ trọ.

Khách điểm mà Tư Lãng lựa chọn là loại khách điểm bình thường nhất, có điều giá cả lại không phổ thông chút nào. Một buổi tối lại mất tới 50 khối linh thạch hạ phẩm, bằng ba ngày trọ khách điểm ở Chiêu An Thành.

Tư Lãng lại một lần nữa cảm thán sinh hoạt tại thành phố lớn thật không dễ dàng, xem ra việc kiếm thêm linh thạch là vô cùng cấp bách.

Tư Lãng là người khá thức thời, làm việc luôn thích lo trước tính sau, tuy rằng trên người không thiếu linh thạch, nhưng cái kiểu chỉ có chi mà không có thu như vậy làm trong bụng hắn luôn luôn thấp thỏm.

Ngày hôm sau, Tư Lãng đi dạo một ngày quanh thành Minh Hà. Trong lòng lặng lẽ điều tra, phát hiện ngành kiếm tiền tốt nhất là linh đan, tiếp theo là pháp bảo, cuối cùng là linh phù và trận pháp. Linh đan thì không cần suy nghĩ, pháp bảo thì chính hắn còn không đủ, trận pháp thì không biết gì cả, chỉ còn lại linh phù. Nhưng mà bây giờ hắn chỉ có thể chế luyện linh phù nhất phẩm và nhị phẩm, linh phù tam phẩm tuy rằng có thể chế tác, nhưng xác suất thành công không cao, cho nên bây giờ hắn chỉ có thể bán ra linh phù nhất phẩm và nhị phẩm. Sau khi nghe giá cả, phát hiện trong cửa hàng có thu mua linh phù nhị phẩm, một tấm giá mười khối linh thạch hạ phẩm. Giá tiền này quả thực là hơi thấp.

Tư Lãng điều tra vài ngày, rốt cuộc quyết định về sau phải cố gắng luyện tập chế phù để kiếm linh thạch.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Tiệm linh phù (bùa chú)

Tư Lãng đi loanh quanh ở thành Minh Hà mất ba ngày, rốt cuộc quyết định định cư tại thành Minh Hà. Vì thế chờ đến hết ngày thứ ba, trả phòng, liền đến một toà nhà trong thành Minh Hà để thuê chỗ ở.

Thành Minh Hà có cung cấp nhà ở cho người ngoại lai, giá phòng một năm từ một vạn đến mấy ngàn, tùy đẳng cấp. Tư Lãng tính toán một chút, cảm thấy dù sao cũng có lời hơn so với ở khách điểm.

Chỗ mô giới nhà ở của thành Minh Hà là một toà lầu bốn tầng. Vừa mới vào cửa, lập tức có thể nhìn thấy người người qua lại ở đại sảnh rộng lớn, trong đó đại đa số đều vây quanh xem xét mấy cái phù Huyền ảnh lơ lửng giữa không trung ở giữa đại sảnh. Trong những Huyền ảnh kia có đủ các loại mô hình nhà ở, khách nhân có thể chọn lựa trong đó những kiểu nhà thuê mà mình thích. Thần kỳ hơn là, Huyền ảnh kia có thể tuân theo ngón tay tu sĩ xoay tròn 360 độ, mở rộng toàn diện.

Lúc Tư Lãng tiến vào, một tu sĩ luyện khí kỳ tăng năm đến nghênh đón, khuôn mặt tươi cười thân thiết, nhiệt tình hỏi thăm hắn cần gì.

“Ta muốn thuê một căn nhà, người có thứ gì tốt để giới thiệu không?” Tư Lãng tùy ý hỏi thăm, giống như đang rất cẩn thận đánh giá các mô hình nhà ở đang được trưng bày ở giữa đại sảnh. Thái độ thật hết sức kiêu căng.

Tu sĩ kia lặng lẽ nhìn hắn một cái, trong lòng hơi chấn động, trong lúc nhất thời không phân rõ Tư Lãng là nam hay nữ. Chỉ thấy hắn mặc trường bào cao cổ, tuy rằng trước ngực nhìn có vẻ băng phẳng, nhưng vẫn làm cho người ta không cách nào biết được hắn là nam hay là nữ. Hơn dung mạo này cũng quá yêu nghiệt, xinh đẹp tuyệt trần; kể cả những nữ tu trong Tú nữ phường của thành Minh Hà còn không có được dung nhan xuất sắc cỡ này.

“Sao?” Tư Lãng không vui nhìn hắn.

Tu sĩ kia giật mình một cái, nhanh chóng phục hồi tinh thần tiếp đón, bất quá trong lòng vẫn hoảng hốt. Rõ ràng tu vi của vị tu sĩ này còn thấp hơn mình, vì sao ánh mắt của hắn lại sắc bén đến ngạc nhiên như vậy? Chẳng lẽ hắn ta là đệ tử của một đại Thế lực tu tiên hay Đại môn phái nào đó chăng? Nghĩ như thế cũng coi như có được giải thích. Cũng chỉ có những đại thế lực kia mới có thể bồi dưỡng được nhân vật đặc biệt tuấn tú xinh đẹp như thế, lại xem tu vi, hắn càng cho rằng Tư Lãng đã dùng Liễm tức thuật[1] gì đó để nén tu vi xuống.

[1] Thuật đè nén, hội tụ khí tức.

Lập tức vị tu sĩ kia lại niềm nở thêm vài phần.

Tư Lãng không chút để ý ánh mắt của người khác, tác phong ngạo nghễ, chọn lựa lựa, rốt cuộc chọn trúng một căn nhà giá trung bình, tiền thuê một năm là 7000 khối linh thạch hạ phẩm. Tư Lãng lập tức quyết định thuê một năm. Thời điểm giao linh thạch, trên mặt Tư Lãng bày ra một bộ dáng không thêm để ý tới, nhưng kỳ thật trong lòng đang nhứt nhối, rỉ máu. Thoáng một cái liền đi tong 7000 khối linh thạch, đây thật sự là nỗi đau khoét xương róc thịt đó.

Bất quá, tác phong này của Tư Lãng ở trong mắt người ngoài, chính là càng thêm chắc chắn, hẳn nhất định là đệ tử của một đại thế lực tu tiên nào đó, lập tức ném 7000 khối linh thạch cũng không nhăn mày một chút nào. Cũng vì như thế, tuy rằng có người kinh diễm với bề ngoài của hắn, nhưng trong lúc nhất thời cũng không dám đánh cái chủ ý gì không đứng đắn.

Làm thủ tục xong, một nhân viên liền giao cho hắn một miếng ngọc phù. Đây là ngọc phù để ra vào nhà ở, tương đương với chìa khóa, chỉ có chủ nhà mới có thể có được. Bất quá lại chỉ có kỳ hạn một năm, nếu hết thời gian một năm mà Tư Lãng không tiếp tục thuê nữa, thì ngọc phù này sẽ hết giá trị, nhà ở sẽ bị thu hồi.

Làm xong mọi thứ, nhân viên ở chỗ cho thuê lại ân cần hỏi lại xem Tư Lãng có cần những phục vụ khác hay không. Nơi cho thuê này cũng được liên kết với các lĩnh vực khác, ví dụ như có thể giới thiệu khách tới một số quán rượu nhằm giúp khách đặt ba bữa ăn; kể cả các loại cửa hàng đan dược, trận pháp, pháp bảo cũng có thể giúp khách nhân giới thiệu tới. Nếu là người được nơi này giới thiệu, mua đồ còn có thể được giảm giá nha.

Trong lòng Tư Lãng không biết nên khóc hay cười, thầm nghĩ bọn họ ngược lại hết sức biết cách làm ăn, chỉ có điều, hiện tại hắn cũng không cần mua thứ gì, liền từ chối ý tốt của bọn họ.

Từ chỗ lầu cho thuê đi ra, Tư Lãng chạy thẳng đến căn nhà mà mình đã chọn. Nhà mà hắn thuê ở trong một ngõ hẻm khá thanh tịnh tại thành Đông. Tiền thuê nhà nơi này khá vừa phải, nhưng đã được coi như là cực tốt. Tán tu[2] bình thường ở không nổi đâu.

[2] Tu sĩ tự tu luyện, không có môn phái hay gia tộc giúp đỡ.

Tư Lãng ném ngọc phù về phía cửa, cổng nhà tự động mở ra. Sau khi hắn cất bước đi vào thì tiện tay thu hồi ngọc phù lại, cửa phòng cũng đóng lại.

Căn nhà Tư Lãng thuê ở có ba lầu, còn có một cái đại viện (sân), trong nhà còn có bố trí trận pháp, chỉ cần không phải tu sĩ Kim Đan kỳ trở lên đánh nhau ở bên trong thì sẽ không phá hư được trận pháp. Hơn nữa trận pháp này cũng sẽ không để cho người khác biết chủ nhà đang làm gì ở bên trong, thực rất phù hợp với tâm ý của hắn.

Khi Tư Lãng tu luyện hồn lực thì toàn thân sẽ lưu chuyển một tầng bạch quang nhàn nhạt, phản ứng này khác một trời một vực với khi tu sĩ tu luyện. Tư Lãng không dám để cho ngoại nhân biết, cho nên mỗi lần tu luyện đều phải cực kỳ cẩn thận.

Sau khi đánh giá xong toà nhà, Tư Lãng liền bước vào, chọn lựa một gian phòng, bèn bắt đầu tu luyện.

Trải qua ba ngày khảo sát, trong lòng Tư Lãng đã có kế hoạch. Hiện tại hắn cần phải tăng tu vi của thân thể này lên tới luyện khí kỳ tầng sáu, sau đó mới có thể bắt đầu chế phù hàng loạt đem đi bán được. Đạt đến luyện khí kỳ tầng sáu, linh lực của hắn tương đối ổn định dồi dào, chế phù cũng tương đối nhanh. Chờ đến thời điểm có thể chế tác linh phù hàng loạt, còn sợ không kiếm được linh thạch hay sao.

Một tháng sau, Tư Lãng đã tăng tu vi lên tới luyện khí kỳ tầng sáu, suông sẽ không chút trở ngại nào. Kỳ thật, thân thể Tư Lãng trước kia đã là tu sĩ Trúc Cơ kỳ, hiện tại bất quá chỉ là khôi phục cảnh giới tu vi cũ mà thôi. Trong quá trình tích tụ, cũng không tồn tại rào cản nào đáng nói, cho nên ở kì Luyện Khí thì thực dễ dàng có thể tăng cảnh giới. Về phần linh căn song thủy hỏa bây giờ của hắn ở trong mắt người khác chính là tư chất không tốt lắm gì đó, Tư Lãng cảm thấy không thành vấn đề. Cái này đơn giản hơn nhiều so tu luyện hồn lực.

Sau khi nâng cao tu vi, Tư Lãng ra ngoài lần nữa, đến cửa hàng trong thành để mua một số tấm phù rồng và máu yêu thú, rồi lại bắt đầu bế quan chế phù.

Hoá ra là “Tư Lãng” cũng biết chế phù. Lúc ở Luyện Khí kì tầng mười, hắn đã từng ra ngoài lịch lãm, tại một động phủ của vị tu sĩ nào đó đã chiếm được một số ngọc giản về thuật chế phù. Bên trong chúng có chứa một bộ thuật chế phù hoàn chỉnh, “Tư Lãng” vui vẻ muốn thử, liền bắt đầu học tập chế phù. Có vẻ “Tư Lãng” cũng có một chút thiên phú chế phù, chỉ mất một năm hắn đã học xong chế tác phù nhị phẩm.

Có ký ức của “Tư Lãng” làm nền tảng, Tư Lãng cũng không cho rằng mình là kẻ ngu ngốc, cho nên, bắt đầu quá trình học chế phù tuy rằng có gặp ghềnh, nhưng coi như là thuận lợi. Chờ đến khi thông hiểu hết thuật chế phù tam phẩm, hắn liền rất nhanh thử làm thuật chế phù tứ phẩm.

Lại qua một tháng, Tư Lãng đã chế ra một đồng linh phù nhị phẩm, tam phẩm cũng được ba mươi mấy tấm. Đương nhiên, những phù này đều là dùng linh lực để chế linh phù, hồn lực để chế hồn phù có xác suất thành công quá thấp. Hơn nữa uy lực của Hồn phù còn mạnh hơn một cấp so với linh phù, tất nhiên phải giữ lại cho mình dùng.

Từ lúc phát hiện mình có thể dùng hai loại năng lực để chế phù, Tư Lãng liền phân phù ra làm hai loại; dùng linh lực để chế phù gọi là linh phù, dùng hồn lực để chế phù gọi là hồn phù. Cái thứ Hồn phù này có lẽ ở thế giới này chưa nghe bao giờ, hơn nữa coi như là hồn phù nhị phẩm, nhưng uy lực của nó có thể so được với linh phù tam phẩm đỉnh giai. Cho nên Tư Lãng quyết định, chết cũng không thể tiết lộ thứ Hồn phù này, ở lúc mấu chốt chính là dùng để bảo mệnh.

Tư Lãng đem cất linh phù xong, lười biếng đuổi người, liền ra ngoài.

Một tháng chưa ra cửa, thành Minh Hà vẫn vô cùng náo nhiệt như trước, tựa hồ không có gì thay đổi. Tư Lãng không vội vã đi rao bán linh phù, mà trước hết đến bên đường, tìm một quán ăn bình dân gọi hai bát mì đến lấp đầy bụng.

Đồ ở Tu Tiên giới tự nhiên là thế tục giới không cách nào so sánh được, coi như là một chén mì sợi đơn giản, cũng có thể làm cho người ta dư vị vô cùng. Bát mì này cũng rất được chú trọng. Đầu tiên, loại lúa mì dùng để xay thành bột mì này chính là loại cây mà những nông dân phạm tục sống tại Tu Tiên giới gieo trồng. Qua nhiều năm được linh khí nuôi dưỡng, tuy rằng không so được với những loại linh cốc linh mạch kia, nhưng hương vị của nó đã tốt

hơn rất nhiều so thế tục giới. Tiếp đó, nước canh này là dùng xương cốt của yêu thú để hầm, mùi thơm sực nức. Ở trên mặt lại dùng một ít thịt của yêu thú để làm thành Pate; cùng với hành băm, ăn vào thật là làm cho người ta nhớ mãi không thôi.

Tur Lãng cảm thấy giải quyết vấn đề no bụng ở mấy quán ăn bình dân này tốt hơn nhiều so với đi tẩu lâu, tiện lợi lại phù hợp với lợi ích kinh tế, còn có thể no bụng, thật là quá tiết kiệm tiền.

Ăn hết hai chén mì lớn, Tur Lãng không thèm để ý tới ánh mắt quỷ dị của những người ở đây, trả tiền xong liền chậm rãi rời đi.

Tur Lãng chậm rãi đi dạo, rồi rốt cuộc chọn một cửa hàng tên là “Thông thành phủ” để bán linh phù. Lúc đang chuẩn bị đi vào thì đột nhiên trong tiệm đánh ra một đạo pháp quyết, hân kinh hãi nhanh chóng lui về sau. Tiếp đó là một người bị đánh bay ra, mắt thấy sắp đập vào người mình, Tur Lãng không thể không đưa tay đỡ lấy người nọ, chống lại lực va chạm kia.

Đúng lúc này, trong tiệm có ba người nam nữ trẻ tuổi đi ra, nhìn thấy động tác đỡ người của Tur Lãng thì sửng sốt một chút, đang muốn nổi giận thì lại đột nhiên nhìn thấy diện mạo của Tur Lãng, lại một lần nữa sửng sốt.

Tur Lãng cũng đánh giá ba người vừa đi ra từ trong tiệm kia. Hai nam một nữ, mỗi người đều tuấn tú phi phạm. Lại nhìn đến phong thái, quần áo, phụ kiện, có thể thấy rõ là thân thể cũng không tầm thường. Chắc hẳn là đệ tử của những đại thế lực kia, không phải là người mà bây giờ hắn có thể đắc tội.

Ba người kia nhanh chóng hoàn hồn. Một người nam nhân lớn tuổi nhất trong đám lấy lại bình tĩnh, hỏi: “Người là ai? Là đồng bọn của hắn?”

Tur Lãng không thể tra xét được tu vi của đối phương, liền biết là tu sĩ cấp cao hơn mình, lập tức vội vàng bỏ người trong tay ra, chấp tay nói: “Xin lỗi, ta không quen biết hắn. Tại hạ chỉ là muốn đi vào, lại bị người này trực tiếp đánh đến, vì không muốn bị đập trúng nên mới đưa tay đỡ hắn một phen.”

Nam nhân kia gật đầu, xoay đầu nói với hai người bên cạnh: “Liễu sư đệ, Tô sư muội, các người xem nên xử lý người này như thế nào?”

Vị Liễu sư đệ kia, nhìn tuổi hắn là thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi. Lúc này hắn dùng một đôi mắt tò mò đảo qua đảo lại trên mặt Tur Lãng, sắc mặt kinh dị. Mà vị Tô sư muội kia, bộ dạng xinh đẹp động lòng người, một bộ quần áo màu tím nhạt, thanh tú phi phạm, trên mặt ý cười trong trẻo, có vẻ dịu dàng trang nhã, làm cho người ta sinh ra hảo cảm.

“Đại sư huynh, huynh xem, dáng vẻ người này còn dễ nhìn hơn cả sư tỷ luôn. Nàng ta có phải nữ giả nam trang hay không ta?” Liễu sư đệ căn bản không có nghe được lời đại sư huynh nói, cao hứng kéo ống tay áo đại sư huynh nhà hắn nói.

Vị đại sư huynh kia nghiêm mặt, không vui nói: “Liễu sư đệ, không được vô lễ.” Sau đó lại thì thầm với Tur Lãng một cái, áy náy nói: “Vị đạo hữu này, thực xin lỗi, tiểu sư đệ vẫn còn tính tình trẻ con. Xin đừng trách.”

Nếu là “Tur Lãng” lúc trước hiển nhiên vô cùng không thích người khác nhắc tới bề ngoài của hắn. Nếu có người dám nói như vậy trước mặt hắn, sớm đã bị hắn mang thù đến hận không thể lột da đối phương. Nhưng Tur Lãng bây giờ căn bản không có cảm giác này. Diện mạo bất quá là thứ bề ngoài, có cũng được mà không có cũng không sao. Người khác nói như thế nào, hắn căn bản không thèm để ý.

Tur Lãng cười cười, nói: “Không có gì.”

Thái độ thản nhiên của Tur Lãng lập tức gây được ấn tượng tốt với ba người. Vị Liễu sư đệ kia còn muốn nói thêm cái gì đó, bị đại sư huynh trừng mắt, chỉ có thể bĩu môi.

Lúc này, sư huynh muội ba người đã bắt lấy cái tên bị đánh văng ra khỏi cửa hàng kia, sau đó giao cho đội chấp pháp của thành Minh Hà. Thành Minh Hà là tiên thành lớn nhất Tây Cảnh, trong thành có văn bản quy định rõ ràng không thể sinh sự đánh nhau. Hễ kẻ nào bị đội chấp pháp bắt được, ngoại trừ phạt linh thạch ra, còn phải bị trục xuất ra khỏi thành Minh Hà, vĩnh viễn không được bước vào.

Tuy rằng Tur Lãng không biết vừa rồi xảy ra chuyện gì, nhưng thấy ba người này đánh tên tu sĩ kia ra khỏi cửa, rồi bắt lấy đưa cho đội chấp pháp Minh Hà thành, lại không hề rước lấy cái tai vạ gì, thì có thể từ đó phân tích ra, ba người bọn họ hẳn có địa vị rất cao tại thành Minh Hà. Hơn nữa hành vi vừa rồi của bọn họ cũng là chính đáng.

Thấy sự tình được giải quyết, Tur Lãng không nghĩ nhiều nữa, bước vào tiệm Thông thành phủ.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Tô Hồng Phi

“Thông thành phủ” cũng không phải là cửa tiệm linh phù lớn nhất ở thành Minh Hà, quy mô chỉ ở mức trung bình. Bất quá linh phù vốn là thứ rất được tu sĩ hoan nghênh, tu sĩ đến tiệm mua linh phù cũng không ít.

Sau khi tiến vào, Tur Lãng cũng qua miệng những vị khách kia biết được chuyện gì vừa mới xảy ra và thân phận của ba người sư huynh muội kia.

Theo những gì nghe được thì ba người kia là đệ tử nội môn của Thiên Tông phái, là ba trong sáu người đệ tử thân truyền của chương môn Thiên Tông phái. Trong đó, vị đại sư huynh kia tên là Đường Lãm Nhiên, tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ. Vị nữ tử kia là đệ tử thứ năm của chương môn Thiên Tông phái, tên là Tô Hồng Phi. Nàng ta là cháu gái của Thanh Bình chân nhân của Thiên Tông Phái, bởi tư chất vượt trội nên được chương môn thu làm đệ tử nhập thất thứ năm, tu vi hiện giờ là luyện khí kỳ tầng mười hai, hẳn là không lâu nữa sẽ có thể đến Trúc Cơ. Cuối cùng là đệ tử nhỏ nhất - Liễu Thành Phong, hiện tại bất quá chỉ là tu sĩ luyện khí kỳ tầng mười một, nhưng pháp quyết mà hắn tu luyện lại uy mãnh vô cùng, có thể khiêu chiến vượt cấp, làm người ta không dám khinh thường.

Mà tiệm Thông thành phủ này là một trong những sản nghiệp của Thiên Tông phái. Những linh phù được Thiên Tông phái chế ra, ngoài trừ cung ứng cho môn phái ra, còn lại sẽ đưa ra thành Minh Hà bán để kiếm thêm chút thu nhập. Đệ tử bình thường của Thiên Tông phái cũng có đôi khi sẽ lấy linh phù mà mình chế ra đưa đến nơi đây bán.

Mà chuyện vừa rồi, kỳ thật là, tên tu sĩ kia vốn đến đây mua linh phù, xong lại phát sinh tranh chấp với nhân viên trong tiệm, ra tay đánh bị thương một nhân viên trong đó. Sau đó bị ba sư huynh muội kia nhìn thấy, liền ra tay đánh bay tên đó, cho hắn ta biết tiệm Thông thành phủ này không phải là chỗ mà ai cũng có thể sinh sự.

Thiên Tông phái vốn có quan hệ thân thiết với các thế lực lớn của thành Minh Hà, chỉ cần không phải quang minh chính đại đấu pháp trong thành Minh Hà, bình thường đội chấp pháp của Minh Hà thành sẽ rất nề mặt các đệ tử Thiên Tông phái.

Biết thân phận của bọn họ, trong lòng Tư Lãng bừng tỉnh, chẳng trách vị Liễu sư đệ kia có thể không chút kiêng kỵ mà đàm luận về dung mạo của hắn. Với thân phận như thế, chính là có chỗ dựa, lá gan cũng được nuôi mập, căn bản không cần lo rước lấy chuyện phiền toái gì tại thành Minh Hà này. Đây chính là "bên trên có người là chuyện tốt". Bất kể là kiếp trước hay kiếp này, Tư Lãng đều là đơn độc tu hành, tuy rằng trong lòng có chút dao động, nhưng rất nhanh liền buông xuống.

“Vị đạo hữu này, xin hỏi cậu cần mua gì sao?” Một tu sĩ luyện khí kỳ tầng năm lại đây dò hỏi.

Tư Lãng thu hồi ánh mắt đánh giá, nói: “Chỗ của ta có ít linh phù, không biết quý tiệm có thu hay không?”

Tu sĩ kia hiểu rõ, cười nói: “Tất nhiên là thu. Tiệm chúng tôi có hai kiểu thu mua linh phù, một loại là thu mua một lần theo giá của tiệm, một loại là gửi bán, không biết đạo hữu lựa chọn loại nào?”

Tư Lãng do dự, hỏi: “Không biết hai kiểu thu mua này có gì khác nhau?”

Lập tức Tư Lãng thông qua lời của vị nhân viên kia hiểu được điểm khác biệt của thu mua một lần và gửi bán. Cái gọi là thu mua một lần, chính là thanh toán linh thạch ngay tại chỗ. Nếu là gửi bán, trong tiệm chỉ lấy một ít phí đăng ký, bán được bao nhiêu linh phù, sau khi trừ đi chi phí, người liền có thể nhận được bấy nhiêu tiền. Chẳng qua có thể bán bao nhiêu thì phải xem phù của người có được hoan nghênh hay không. Linh phù mà mỗi người chế ra cũng có phân chia cấp bậc, chất lượng có tốt có xấu, giá cả cũng khác biệt. Cho nên kiểu gửi bán này, đều do một ít tu sĩ ở lâu dài tại thành Minh Hà, đã từng hợp tác với cửa tiệm mới có thể lựa chọn kiểu này.

“Ta lựa chọn kiểu mua một lần đi.” Tư Lãng nói, gửi bán quá phiền toái, vẫn là kiểu thanh toán một lần này tiện hơn.

Tu sĩ kia mỉm cười, sau đó mời Tư Lãng tiến vào một sương phòng[1] trong tiệm.

[1] Gian nhà nhỏ, có mái, không tường, ở giáp liền nhà chính - có hành lang bên ngoài nhà, trên có mái che??

*****

Cùng lúc khi Tư Lãng rời đi, một nữ tử lặng lẽ đánh giá hình dáng của hắn.

Đường Lãm Nhiên đang nói chuyện cùng một vị quản sự trong tiệm, Liễu Thành Phong ở bên cạnh, không kiên nhẫn nghe bọn họ nói mấy thứ công thức hoá đó, đang nhàm chán nhìn chung quanh, đột nhiên phát giác ánh mắt của Tô Hồng Phi, không nhịn được lại gần, nói: “Sư tỷ, tỷ đừng nhìn nữa. Tỷ có nhìn cũng không đẹp bằng người ta đâu.”

Tô Hồng Phi đang suy nghĩ đến mê mẩn, đột nhiên nghe được lời sư đệ nói, trong lòng biết hắn hiểu sai, trợn trắng mắt nhìn hắn, cười nói: “Sư tỷ của đệ là loại người nông cạn này sao?”

“Sư tỷ tất nhiên không phải.” Liễu Thành Phong cười hi hi, “Bất quá, bọn nữ nhân các tỷ không phải hết sức để ý tới dung mạo của mình sao? Bộ dạng cô nương kia còn đẹp mắt hơn cả sư tỷ, tỷ ghen tị với nàng cũng là bình thường. Chẳng qua, sư tỷ cũng đừng nổi giận, để lần khác đệ đi hội đấu giá chợ đen mua cho tỷ một viên Trú Nhan đan. Đảm bảo giúp sư tỷ bảo trì thanh xuân xinh đẹp ~”

Tô Hồng Phi nhìn không được vừa buồn cười vừa tức giận. Vị sư đệ này luôn luôn cả lơ phát phơ, lại biết khoe mỗi mùa mếp; là tên hiếu chiến, tính nghịch nhất trong đám sư huynh đệ, quả thực là làm cho người bất đắc dĩ. Bất quá cũng với tính cách này của hắn, mới mang đến cho sư môn nhiều lạc thú.

“Tình cảm của sư đệ, tỷ xin nhận. Còn có, người họ là nam nhân, không phải nữ nhân!” Tô Hồng Phi sửa sai cho hắn, “Có vài người, bộ dạng càng xinh đẹp thì tâm địa càng độc ác. Dù diện mạo có tốt cũng ủng hộ công. Về sau chớ nên nhìn diện mạo mà chọn người.”

Liễu Thành Phong nhún nhún bả vai. Vị sư tỷ này tuy rằng gần tuổi với hắn, nhưng là người có tính tình già dặn, thỉnh thoảng lại nói một ít lời cực có thâm

ý. Mặc dù có đạo lý, nhưng hấn là loại người gì chứ, tất nhiên sẽ không để ở trong lòng.

“Chẳng lẽ sư tỷ là bởi vì bộ dạng người ta xinh đẹp, cho rằng hấn tâm địa rất xấu xa, cho nên mới nhìn hấn?”

Tô Hồng Phi cười nhẹ: “Không phải, tỷ chỉ là cảm thấy hấn nhìn quen quen mà thôi.” Nhìn quen đến mức làm cho nàng không khỏi hoài nghi, người này thật sự là người kia sao?

“Ồ?”

*****

Ở bên kia, sau khi Tư Lăng đi vào một gian sương phòng, một vị quân sự tiến vào.

Vị Quân sự kia là tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ, thấy Tư Lăng chỉ là tu sĩ luyện khí kỳ cũng không lộ ra vẻ khinh thị của người cấp cao đối kẻ cấp thấp, cười chấp tay nói: “Tại hạ Cổ Trường Thanh, là quân sự trong tiệm Thông thành phủ, không biết vị đạo hữu này muốn bán những linh phù phẩm cấp gì?”

Tư Lăng lấy linh phù trong túi trữ vật ra, “Chỉ là một ít linh phù nhị phẩm và tam phẩm. Nhị phẩm có một trăm tấm, tam phẩm có hai mươi tấm.”

Trong lòng Cổ Trường Thanh có chút không bận tâm, bất quá khi cầm tấm linh phù tam phẩm xem xét thì phát hiện thế nhưng đều là linh phù đỉnh giai. Trong lòng hấn kinh ngạc, lại xem xét nhị phẩm, cũng là nhị phẩm đỉnh giai, hơn nữa chất lượng đều là thượng tầng, trong đầu không khỏi có chút kinh ngạc.

Phải biết rằng, hệ thống chế phù này cũng rất được coi trọng, tu vi của tu sĩ, linh lực, nhân giới, đường vân về phù ..v..v.. đều có thể ảnh hưởng đến đẳng cấp của linh phù, đây cũng là lý do vì sao trong linh phù cũng chia phẩm cấp. Hơn nữa, con đường phù thuật cũng chú ý nhiều tới thiên phú, người không có thiên phú, rất khó tiến bộ, xác xuất thành công cũng không cao.

Lại xem nam tử trước mắt, chưa tới 19 tuổi, tu vi mới luyện khí kỳ tầng sáu, thế nhưng có thể chế tác linh phù tam phẩm đỉnh giai, có thể đoán được thiên phú chế phù của hấn cao bao nhiêu.

Lập tức, Cổ Trường Thanh vốn có chút hơi hốt, thái độ trở nên có chút thay đổi.

“Đồng phù này trong tiệm chúng tôi đều thu mua hết. Vị đạo hữu này... Không biết đạo hữu xưng hô như thế nào?” Cổ Trường Thanh hỏi.

Tư Lăng mỉm cười, “Ta họ Tư.” Lại không báo tên.

Cổ Trường Thanh trong lòng nhảy dựng, họ “Tư” này làm cho hấn không khỏi nghĩ tới tên đệ tử nhập thất thứ sáu của Thanh Ngọc trưởng lão trong Tông môn, cũng họ Tư, tên đó thật là tư chất hơn người, không biết bao nhiêu trưởng lão trong Thiên Tông phái hâm mộ Thanh Ngọc trưởng lão thu được hạt giống tốt như vậy. Tuy rằng không biết người tu sĩ họ “Tư” này và Tư Hàn kia có quan hệ gì hay không, nhưng trong lòng Cổ Trường Thanh cũng lưu ý thêm vài phần.

“Tư đạo hữu, mấy tấm phù này ta lấy giá gấp ba lần thị trường thu mua, cậu thấy được chứ?”

Tư Lăng trong lòng khẽ xúc động, gấp ba lần thị trường... Đó là quá quá được rồi! Trên mặt lại là lạnh nhạt nói: “Tốt.”

Rất nhanh, Cổ Trường Thanh đã tính toán xong số lượng linh thạch của lần mua bán Linh phù này cho Tư Lăng, một tấm linh phù nhị phẩm giá 13 khối linh thạch hạ phẩm, một tấm linh phù tam phẩm giá 30 khối linh thạch hạ phẩm. Tư Lăng lần này tổng cộng thu được 1900 khối linh thạch hạ phẩm.

Nhận lấy số linh thạch hôm nay kiếm được, trong lòng Tư Lăng kích động ghê gớm. Đây là lần đầu tiên hấn ở thế giới này tự thân kiếm được linh thạch, làm thế nào có thể kiềm chế xúc động được chứ? Đặc biệt khi biết chế phù cũng là cái công cụ dễ dàng kiếm tiền thì hấn bỗng sinh ra một loại tự hào to lớn, về sau không sợ không có linh thạch dùng .

Bất quá, Tư Lăng đảo mắt nhớ tới mức giá trên trời của những linh đan, linh dược và pháp bảo kia, ý chí lại sa sút. Mấy thứ kia còn quý hơn nhiều à, hiện tại nếu hấn muốn mua một pháp bảo phòng ngự tốt một chút, có lẽ linh thạch trên người lập tức lại phải tiêu hết.

“Tư đạo hữu, về sau nếu cậu còn có linh phù, trong tiệm chúng tôi đều thu hết, vẫn là giá này.” Cổ Trường Thanh nhiệt tình nói.

Tư Lăng mỉm cười, “Đây là tất nhiên.” Hấn cũng không muốn phiền phức như vậy, mỗi lần bán phù đều đổi địa phương.

Cổ Trường Thanh tự mình đưa Tư Lăng ra sương phòng. Tư Lăng quan sát linh phù được bày trên quầy ở đại sảnh, xúc động trong lòng, cũng đi mua một tấm linh phù tứ phẩm. Lại nhìn giá cả của linh phù tứ phẩm, một tấm là 100 linh thạch khối hạ phẩm, trong lòng hấn lập tức liên tục co giật, càng thêm củng cố quyết tâm, nắm chặt thời gian, nâng cao thuật chế phù.

Tư Lăng lại nhìn ngắm xung quanh, cũng không có gì muốn mua, bèn tạm biệt Cổ Trường Thanh - người vẫn luôn bồi ở bên cạnh hấn.

Lúc rời đi, Tư Lăng cảm giác được một tầm mắt phức tạp, hấn làm như không có việc gì liếc mắt sang, phát hiện chủ nhân của ánh mắt đó thế nhưng là cô Tô Hồng Phi kia. Tuy rằng nàng ta rất nhanh liền dời tầm mắt, nhưng thần thức và linh hồn của Tư Lăng còn cường đại hơn cả tu sĩ Kim Đan kỳ, tự nhiên có thể cảm giác được cảm xúc phức tạp trong mắt Tô Hồng Phi, hình như còn có chút giống như thông cảm, làm cho trong lòng hấn giật thót.

Chẳng lẽ Tô Hồng Phi này quen biết 'Tur Lăng' trước kia?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Liễu Thành Phong

Sau khi Tur Lăng rời khỏi Tiệm Thông thành phù, chậm rãi rẽ sang đấu trường ở thành Nam.

Hắn không phải đi tìm người thi đấu, mà là đến chỗ đó nhìn người ta đấu pháp, thuận tiện thu thập vài tin tức.

Thành Minh Hà có văn bản quy định rõ ràng không được sinh sự đấu pháp ở trong thành. Nếu như có đại thù sinh tử gì cần phải giải quyết, có thể đến Đấu pháp trường ở thành Nam, chỉ cần giao 10 khối linh thạch là được. Đương nhiên, ngoại trừ thù hận sống chết ra, cũng có một vài người thuần túy chỉ là muốn đến so tài mà thôi. Mà bên ngoài đấu trường, cũng có sắp xếp các loại cá cược. Bình thường chỉ cần có đấu pháp, đều sẽ có người rảnh rỗi không có chuyện gì đến đánh cược; đương nhiên còn có một số kẻ rảnh rỗi ngồi bên trong ghế khán giả chuyên môn uống trà cần hạt dưa bình phẩm trận thi đấu.

Tur Lăng giao hai khối linh thạch trả phí vào sân, sau đó liền ngồi trên ghế khán giả quan sát một trận so đấu trong đấu trường, coi như tích góp chút kinh nghiệm đối địch, cũng có chút giúp ích với tu hành.

Nhìn hết hai trận so đấu, Tur Lăng đột nhiên bị đối thoại của những người ở bàn bên cạnh hấp dẫn.

Cũng không phải cái gì đặc biệt, mà là đang đàm luận về việc bọn họ lần này đến đây núi để làm nhiệm vụ, ở đó thu hoạch bao nhiêu linh thảo, chém giết bao nhiêu yêu thú. Nói qua nói lại, đột nhiên nói đến chuyện kỳ lạ gần đây của những yêu thú trong đó.

“Ta đoán chừng, nhất định là có chuyện gì xảy ra ở dãy núi Thập Vạn, những yêu thú kia có thể biết trước gì đó, mới có thể xao động như vậy.” Một người tu sĩ nói như thế.

“Ta phi, đám súc sinh chết tiệt kia! Gần đây cũng không biết ăn phải thứ mãnh dược gì, thấy người liền kết đàn kết lũ công kích, căn bản là không có lý trí gì cả. Tháng trước một đồng bạn của ta đã chết dưới sự công kích của một đám trâu sừng tê giác đó.” Lại một vị tu sĩ tức giận nói.

“Yêu thú khác thường như thế, chẳng lẽ là trong dãy núi Thập Vạn sinh ra Yêu Vương?”

Tại đại lục Thương Vũ, cái gọi là “Yêu vương” chính là chỉ yêu thú tu luyện đến Hóa Thần kỳ. Chỉ yêu thú tu luyện đến Hóa Thần kỳ thì mới có thể hóa thành hình người, được tôn là Yêu Vương. Bình thường nếu loại yêu thú này xuất thế, nhân tu cùng đẳng cấp căn bản không phải là đối thủ của nó. Nếu Yêu vương kia tính tình không tốt, đi vào trong thành thị của nhân tu để đại tàn sát, đối với nhân tu mà nói tuyệt đối là đại nạn. Ở đại lục Thương Vũ, đã từng có trường hợp như vậy, được lịch sử đại lục Thương Vũ gọi là thời kỳ hỗn loạn yêu ma.

Lời này vừa nói ra, người ở chỗ này đều trầm mặc một chút, sau đó có người ha ha cười rộ lên: “Tây Cảnh chúng ta xưa nay linh khí mỏng manh, đâu thể nào có yêu thú tu luyện thành yêu vương được chứ? Nói là Đại lục trung tâm xuất hiện Yêu Vương ta còn tin một chút. Bất quá những đại môn phái cùng các gia tộc ở Đại lục trung tâm cũng sẽ không cho phép chuyện này phát sinh.”

“Nói cũng phải.”

Rất nhanh, câu chuyện lại bị chuyển sang đề tài mới.

Tur Lăng lặng lẽ thu tập tin tức, cân nhắc một chút, quyết định qua vài ngày nữa thì đến dãy núi Thập Vạn nhìn một chút. Tiến độ tu luyện hồn lực bây giờ của hắn đang ngưng trệ không tiến thêm được, nói không chừng ở nơi đó có thể tìm được cơ hội đột phá. Đương nhiên, còn có thể vừa lịch lãm vừa giết yêu thú tìm linh thảo, cầm đi bán cũng thu được một khoản lớn, có gì không làm chứ.

Bị tiền đập vào mắt, Tur Lăng ra quyết định, lập tức rời khỏi đấu trường, bước về phía nhà thuê.

Tur Lăng bế quan mười ngày, rốt cuộc linh ngộ linh phù tứ phẩm, sau đó bắt đầu chế tác linh phù tứ phẩm. Tấm linh phù tứ phẩm lần trước mua tại tiệm Thông thành phù kia, đã bị hắn cầm đi làm thí nghiệm nhằm hiểu thấu đáo linh phù tứ phẩm, rốt cuộc hỏng mất. Thoắt cái mất một trăm khối linh thạch làm cho hắn đau lòng muốn chết. Bất quá nghĩ đến bây giờ hắn đã biết chế tác linh phù tứ phẩm, liền bắt đầu cảm thấy cũng không đáng tiếc đến vậy.

Tur Lăng lại tốn nửa tháng để chế tác 50 tấm linh phù tứ phẩm, 10 tấm hồn phù tứ phẩm, rồi bắt đầu thu dọn đồ đạc đi tới dãy núi Thập Vạn.

Tất nhiên, trước khi ra khỏi thành, Tur Lăng quẹo sang chỗ bán pháp khí ở dọc đường, cẩn rằng, dùng 4000 khối linh thạch hạ phẩm mua một cái pháp khí phòng ngự, là một tấm ngọc bội có hoa văn Long Phượng. Sau khi lấy máu nhận chủ, chỉ cần chủ nhân gặp nguy hiểm, ngọc bội Long Phượng không chỉ có thể chống đỡ, còn có thể mở ra một cái kết giới bảo hộ chủ nhân ở bên trong, chỉ cần liên tục rót linh lực vào, nó liền có thể sử dụng liên tục;

không giống một số pháp khí phòng ngự cấp thấp, có số lần sử dụng hạn chế.

Bất quá, 4000 khối hạ phẩm vẫn là khiến lòng Tư Lăng đau đến liên tục co giật, chỉ có thể AQ an ủi rằng, thật ra thì mình vẫn thực tiết kiệm tiền. Ít nhất bởi vì phương thức tu luyện của bản thân khá đặc thù, bình thường tu sĩ tu luyện sẽ cần linh đan nhưng hắn thì không cần thiết; xem như là giảm bớt một số lượng lớn linh thạch. Dù sao thì so với thứ pháp bảo này, linh đan càng tốn tiền nhiều hơn.

Tư an ủi như thế, tâm tình tốt hơn nhiều.

Dãy núi Thập Vạn ở phía Tây Bắc thành Minh Hà, nếu xuất phát từ Minh Hà thành, tu sĩ luyện khí kỳ ngự kiếm phi hành mất một ngày trời, Tư Lăng có thân hành phù tự chế, ngược lại chỉ dùng nửa ngày đã đến.

Tư Lăng đứng tại chân dãy núi, nhìn thấy mấy toán tu sĩ tiến vào dãy núi Thập Vạn, đa phần đều là tổ đội, loại 'hiệp khách đơn độc' giống hắn căn bản không có, cho nên những tu sĩ đi qua bên cạnh hắn đều tò mò nhìn hắn một cái. Nói cho cùng thì dãy núi Thập Vạn này là thế giới của yêu thú, Tây Cảnh linh khí mỏng manh, không chỉ nhân tu khá dừng mảnh, yêu thú lại càng thêm hung hãn, cho nên bình thường khi tu sĩ tiến vào dãy núi này đều sẽ lựa chọn tổ đội cùng người khác nhằm có thể chiếu ứng lẫn nhau.

Tư Lăng kiếp trước làm một Quý Tu hướng thiện, sớm hình thành thói quen làm "anh hùng cô độc", đi tới cái thế giới tu tiên chú trọng "kẻ mạnh là vua" này, bởi vì có bí mật, nên càng không dám quá thâm giao với người khác. Vậy nên, hắn tới thành Minh Hà lâu như vậy, vẫn không hề nghĩ tới việc giao thiệp với người ngoài.

Tư Lăng nhìn chăm chú vào dãy núi sừng sững nhấp nhô phía trước, bầu trời xanh thẳm như nước, dãy núi xanh biếc, ngẫu nhiên có tiếng chim hót vang lên, thoạt nhìn không có gì khác biệt với dãy núi ở thế tục giới, chỉ có những người đi vào bên trong mới biết, bên dưới vẻ ngoài kia bình yên kia có bao nhiêu nguy hiểm.

Đúng lúc Tư Lăng quyết định tiến vào dãy núi Thập Vạn thì phía sau lại tới một đội nhân mã.

“Vị đạo hữu này, xin chờ một chút.” Một giọng nói tràn đầy năng lượng vang lên.

Tư Lăng cũng không để ý tới, đến khi một bóng người chắn trước mặt mình, mới phát hiện giọng nói vừa rồi là đang gọi mình, hơn nữa còn là người đã từng gặp mặt một lần.

Đệ tử Thiên Tông phái - Liễu Thành Phong.

“Quả nhiên là cậu!” Liễu Thành Phong cao hứng nói, “Không trách được ta cứ thấy bóng lưng của người này sao mà dễ nhìn đến vậy, cũng chỉ có mỹ nhân như cậu mới có bóng lưng đẹp mắt như vậy.”

Nghe ra hắn nói thì chỉ thuần túy là khen ngợi, cũng không mang ác ý gì, Tư Lăng cũng không tức giận, lạnh nhạt khách khí hỏi: “Liễu đạo hữu, có chuyện gì sao?”

“Cậu cũng muốn vào dãy núi Thập Vạn?” Liễu Thành Phong hỏi.

Tư Lăng gật đầu.

Liễu Thành Phong suy tính, nói: “À... Không bằng kết bạn đi cùng đi, cậu thấy được không? Cũng đỡ nguy hiểm một tí.”

Tư Lăng tuân theo trực giác cự tuyệt, hắn cũng không muốn kết bạn cùng đi, chỉ cảm thấy vậy rất phiền toái.

Lúc này, bạn đồng hành của Liễu Thành Phong cũng tới rồi, một thanh âm dịu dàng vang lên: “Liễu sư đệ, là người quen sao?” Đợi khi Tư Lăng xoay người lại thì ánh mắt của chủ nhân giọng nói kia lóe lên, lộ ra một nụ cười cực kỳ dịu dàng, cười nói: “Thì ra là huynh.”

Người tới chính là Tô Hồng Phi, ở sau lưng nàng còn có mười tu sĩ luyện khí kỳ, đều mặc y phục của đệ tử Thiên Tông phái.

Tư Lăng gật đầu chào hỏi, vừa không thất lễ cũng không thân thiện, nhìn có chút lạnh nhạt hờ hững, làm cho mấy tu sĩ luyện khí kỳ của Thiên Tông phái sinh lòng không vui, cảm thấy hắn quá kiêu căng. Tại Tây Cảnh, đối mặt với đệ tử nhập thất của chương môn Thiên Tông phái mà còn có thể bày ra bộ dạng kiêu căng, căn bản không có bao nhiêu người, lần này Tư Lăng vẫn theo thói quen cao cao tại thượng như cũ lập tức khiến đệ tử Tông phái lòng sinh không vui.

“Sư tỷ, đệ đang muốn mời hắn cùng chúng ta tiến vào dãy núi Thập Vạn đấy.” Liễu Thành Phong nói.

Tô Hồng Phi hơi nhíu mày, không quá tán thành việc sư đệ mạo muội đề nghị như thế. Dẫu sao bọn họ chỉ có duyên gặp mặt một lần, đối phương là loại người nào đều không biết, mạo muội mời, sợ rằng sẽ mang đến nguy hiểm cho bọn họ. Bọn họ lần này đến dãy núi Thập Vạn, là dẫn mười sư đệ luyện khí kỳ tới lịch luyện (rèn luyện kinh nghiệm sống), cũng không cần xâm nhập đến những chỗ nguy hiểm của dãy núi, an toàn là trên hết, căn bản không cần kêu gọi người khác cùng nhau hành động.

Tư Lăng tự nhiên hiểu được ý tứ nhíu mày của Tô Hồng Phi, rất hợp ý hắn, lập tức nói: “Xin lỗi, tại hạ quen một thân một mình, đa tạ ý tốt của Liễu đạo hữu.”

Nghe vậy, trên mặt Liễu Thành Phong lộ ra ý thất vọng, ngược lại Tô Hồng Phi không nhanh không chậm nói: “Nghe nói gần đây dãy núi Thập Vạn

không quá yên ổn, đạo hữu một người đi vào cũng phải cẩn thận.”

Tư Lăng nhìn về phía nàng, thiếu nữ xinh đẹp vẫn là cười nhẹ nhàng, không lùi không tránh nghênh đón ánh mắt của hắn.

“Đa tạ thiện ý của Tô đạo hữu, tại hạ ghi nhớ trong lòng.”

Lại cùng bọn họ khách khí một phen, Tư Lăng dẫn đầu tiến vào dãy núi Thập Vạn.

Mãi đến khi bóng dáng của Tư Lăng biến mất, Tô Hồng Phi cùng Liễu Thành Phong mới dẫn dắt các sư đệ tiến vào.

Trên đường, Tô Hồng Phi hỏi: “Liễu sư đệ, vì sao đệ muốn bảo người nọ cùng chúng ta tiến dãy núi Thập Vạn?”

Liễu Thành Phong như có điều suy nghĩ, nhìn về phía trước, trả lời: “Chẳng biết tại sao, đệ cứ luôn cảm thấy chuyện này của chúng ta sẽ không yên bình, phỏng chừng sẽ có chuyện phát sinh. Tuy rằng chúng ta mới gặp người nọ hai lần, bất quá đệ luôn cảm thấy hắn không đơn giản, nói không chừng ở thời điểm mấu chốt có thể làm cho người ta ngạc nhiên.”

Nghe vậy, Tô Hồng Phi cũng không nói gì. Cùng thuận theo tu vi đề cao, tu sĩ cũng có trực giác của mình. Ở ngoài mặt Liễu Thành Phong có vẻ cà lơ phớt phơ, kỳ thật có được phản ứng trực giác của dã thú, nếu là hắn cho rằng Tư Lăng không đơn giản, như vậy thật sự không đơn giản.

Tô Hồng Phi lại một lần nữa đặt người này ở trong lòng, sau đó trong lòng có chút đáng tiếc, thế nhưng lại quên hỏi tên của đối phương.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Dãy núi Thập Vạn

Tại một rừng cây nào đó ở rìa dãy núi Thập Vạn, Tư Lăng đang chỉ huy hai thanh linh kiếm chiến đấu; đối tượng chiến đấu là năm con yêu thú cấp hai -- Huyết Hào thỏ (Thỏ có bộ lông màu máu).

Huyết Hào Thỏ là yêu thú biến dị cấp 1, có bộ lông dài đỏ như máu, sức chiến đấu còn hung hãn hơn yêu thú cùng cấp; mà bộ lông toàn thân đỏ như máu kia cũng cứng rắn vô cùng, bất quá máu của bọn chúng ngược lại là thứ chế phù tốt. Tư Lăng đã may mắn gặp được một ổ Huyết Hào Thỏ, tự nhiên sẽ không bỏ qua.

Hai thanh linh kiếm đan xen chiến đấu cùng năm con Huyết Hào Thỏ, cùng lúc còn ném ra đủ loại pháp quyết, đến khi Tư Lăng dần dần cảm giác được linh lực không thể chịu nổi nữa thì, rốt cuộc giết được năm con Huyết Hào Thỏ. Sau khi thu hồi linh kiếm, Tư Lăng không kịp nghỉ ngơi, vội vàng lấy ra một cái Bảo Bình từ trong Túi trữ vật, bắt đầu thu thập máu của Huyết Hào Thỏ, một giọt không sót, nhìn bộ dáng chính là kẻ mê tiền.

Cái Bảo Bình này bề ngoài có vẻ không khác gì những cái lọ phổ thông khác, nhưng không gian bên trong lại không hề nhỏ, chứa cả một hồ nước cũng không có vấn đề gì. Đây là thứ mà Tư Lăng đã mua trước lúc xuất phát, có cái lọ này, đựng bao nhiêu máu yêu thú cũng không có vấn đề gì. Phải biết, bình thường khi hân học chế phù thì cần lượng máu yêu thú rất lớn, đi mua máu yêu thú cũng cần linh thạch đó, còn không bằng tự mình đi giết yêu thú thu thập máu, lại có thể tiết kiệm thêm một ít tiền.

Tư Lăng cười tủm tỉm trong lòng, nhưng trên mặt vẫn là một bộ dạng bình tĩnh lạnh nhạt, có chút ý vị như không quan tâm hơn thua, cho người ta một loại ấn tượng ban đầu khá lạnh nhạt hờ hững, nhìn có vẻ cực kỳ không dễ ở chung.

Thu thập xong máu, Tư Lăng cũng không bỏ qua thi thể, đều thu vào Túi trữ vật. Mấy thứ này cũng có thể bán được ít tiền nha.

Đội làm xong mọi thứ, Tư Lăng nghỉ ngơi một chút, sau khi linh lực khôi phục tạm tạm, lại bắt đầu tiến vào sâu bên trong.

Tư Lăng đã tiến vào dãy núi Thập Vạn được ba ngày. Mấy ngày này hắn luôn đảo quanh bên ngoài dãy núi, tìm đối thủ là những con yêu thú cấp thấp nhất, cùng chúng nó chiến đấu, rèn luyện bản thân, gia tăng kinh nghiệm chiến đấu. Trải qua ba ngày không ngừng chiến đấu, Tư Lăng vận dụng linh lực và pháp quyết dần dần thuần thục hơn, có thể nói, chỉ bằng tu vi của thân thể này, tu sĩ luyện khí kỳ cấp thấp bình thường đều không phải là đối thủ của hắn, chỉ trừ một số tên biến thái-- tỷ như kẻ có duyên gặp mặt hai lần - Liễu Thành Phong kia, đó chính là tên biến thái có thể khiêu chiến vượt cấp.

Ngoài ra, Tư Lăng vẫn không dùng tới hồn lực để chiến đấu, một là sợ bị người khác nhìn ra hắn có cách tu luyện đặc biệt, hai là hắn muốn giữ hồn lực trong người như con bài chưa lật để hộ mệnh, không thể dễ dàng ra tay.

Làm việc gì cũng phải chừa đường lui cho mình, đây là thói quen của Tư Lăng.

Cùng với kỹ năng chiến đấu đề cao, Tư Lăng bắt đầu bước sâu vào dãy núi Thập Vạn. Nơi nguy hiểm nhất ở dãy núi này là chỗ sâu nhất của Thập Vạn Đại Sơn, chỗ đó đa số là yêu thú cấp 9, 10; tương đương với Nguyên Anh trung hay hậu kỳ, không phải hắn hiện tại có thể chọc được. Tư Lăng hiện tại cũng không có khẩu vị lớn như vậy mà muốn đi khiêu chiến yêu thú cấp 8, 9; cho nên dọc đường đi hắn đều cẩn thận lựa chọn đối tượng chiến đấu, đánh thắng được liền lên, đánh không lại, lập tức vỗ trên người tám Liễm tức phù và Ân thân phù để giấu đi hơi thở của mình, rồi nhanh chóng chạy.

Hôm nay, Tư Lãng vừa giải quyết xong hai con trâu sừng tê giác cấp 3 thì đột nhiên nghe được cách đó không xa truyền đến thanh âm đầu pháp, sau đó toàn bộ mặt đất đều rung chuyển, mục tiêu đúng là hướng về phía mình. Tư Lãng cảm giác lông tơ trên người mình đều dựng cả lên, trực giác có nguy hiểm, nên cả hai cái xác trâu sừng tê giác dưới đất cũng không kịp thu hồi, xoay người chạy.

Nhưng mà, trời cao không chiều lòng người, Tư Lãng phản ứng nhanh hơn nữa cũng không mau hơn con yêu thú và người ở phía sau. Chỉ trong giây lát, hắn đã bị đối phương đuổi kịp.

Tư Lãng tranh thủ nhìn thoáng qua, ánh mắt co lại, thế nhưng là một nam nhân không nhìn rõ được tu vi và một con Hỏa Viêm Báo cấp 8.

Nam nhân kia chạy cực nhanh, trong nháy mắt đã chạy đến trước mặt hắn. Mà con Hỏa Viêm báo kia là một bộ dáng "Gặp thần sát thần, gặp Phật giết Phật", trực tiếp phun một hơi yêu hỏa lại đây. Yêu hỏa của Hỏa Viêm báo cấp 8 thậm chí còn có uy lực khủng bố hơn cả lửa Nguyên Anh của tu sĩ Nguyên Anh kỳ. Tư Lãng không dám đón nhận trực tiếp, chật vật tránh thoát luồng yêu hỏa phun đến từ phía sau, nhưng luồng khí cực nóng kia cũng khiến cho quần áo của hắn cháy xém.

"Vi đạo hữu này, con yêu thú này đã không còn lý trí, hễ gặp người đều phải giết chết để giải hận, huynh cũng nhanh chạy đi." Tu sĩ kia bỏ lại một câu, bóng dáng trong nháy mắt đã vọt đi thật xa.

Tư Lãng trong lòng chỉ muốn OOOX thô bạo tọ mồm mà ân cần thăm hỏi toàn bộ phái nữ trong gia đình tên nam tu kia. Tên nam tu này chắc chắn là muốn con Viêm Báo đang mang thù hận kia chắc chắn phải dùng lại giết hắn rồi mới đi, để lại những lời này bất quá là đột nhiên muốn nhiều chuyện một chút mà thôi, căn bản không có hảo tâm, biết chắc hắn chỉ là một tu sĩ luyện khí kỳ, chạy sao thoát được một con Hỏa Viêm báo cấp 8 chứ. Phòng chừng đoạn đường đến đây, chuyện như vậy đã phát sinh rất nhiều lần, cho nên nam tu kia mới có thể chuyên môn tìm nơi có người mà chạy tới, để cho người khác hỗ trợ ngăn cản con Hỏa Viêm báo một chút, giúp cho hắn có cơ hội chạy trốn chết.

Lại một luồng yêu hỏa phun đến, Tư Lãng khê cần môi, xé toạt một tấm Bốc Liệt phù tứ phẩm (phù phát nổ) ném qua, nổ bùm một tiếng. Bốc Liệt phù nổ tung làm cây cối xung quanh tan tác rụng rơi, một vài cây cỏ thụ trăm năm đều vỡ thành mạt phẫn. Nhưng cũng chỉ có thể ngăn cản Hỏa Viêm báo được một hơi, sau đó lại là một luồng yêu hỏa phun đến.

Tư Lãng trong lòng phát khổ, cũng hiểu rõ với tu vi bây giờ của mình căn bản không đủ để đối kháng cùng yêu thú cấp 8, đó chẳng khác nào tìm chết. Nhưng mà hắn cũng không thể thỏa hiệp, lập tức không chút tiếc nuối mà móc ra linh phù tứ phẩm ném về Hỏa viêm báo.

Lấy tu vi của Tư Lãng bây giờ, tất nhiên chạy không thoát khỏi con yêu thú cấp 8 này, mà con yêu thú này cũng có vẻ như là muốn giết chết hắn mới cam tâm, khiến cho tình huống của Tư Lãng vô cùng hung hiểm, rất nhanh, linh phù cũng dùng hết, Hỏa Viêm báo kia đã cách mình chỉ có mấy trăm mét, Tư Lãng lần nữa khê cần môi, lấy ra hồn phù vẫn luôn luyện tiếc dùng ném ra.

Uy lực hồn phù Tứ phẩm có thể so sánh với linh phù ngũ phẩm đỉnh giai, quả nhiên một tấm hồn phù ném qua, Hỏa Viêm báo kia bị hồn phù nổ mất một khối da, máu tươi chảy ròng. Dòng máu nhỏ trên mặt đất, cây cỏ trên mặt đất lập tức héo rũ với tốc độ mà mắt thường có thể thấy rõ, mà Hỏa Viêm báo cũng lập tức bị kích động nổi điên lên, liều mạng chạy lại đây.

Tư Lãng lại nhanh chóng kéo rộng khoảng cách, lại ném qua một tấm hồn phù.

"Rống --!"

Một tiếng rống kinh thiên động địa vang lên, Hỏa Viêm báo phun ra một luồng yêu hỏa ngăn cản đường lui của Tư Lãng, đồng thời, húc mạnh tới, thân thể Tư Lãng bị đụng giống như sao băng bay về phía vách núi cách đó mấy trăm mét. Toàn thân hắn lún vào trong vách núi, phốc phun ra một ngụm máu, hiển nhiên bị trọng thương.

Thấy Tư Lãng bị thương, Hỏa Viêm báo lại gầm rú vài tiếng, trong thanh âm lộ rõ một sự sung sướng, sau đó bay tới phía Tư Lãng.

Linh lực đã dùng hết, hồn lực thật ra vẫn còn, nhưng hiện tại hắn lại bị trọng thương, lực bất tòng tâm, hơn nữa ngưng tụ hồn lực cũng cần thời gian, Hỏa Viêm báo cấp 8 đã phát triển linh trí, cũng sẽ không ngu ngốc đứng tại chỗ mà chờ hắn ngưng tụ hồn lực để phản kích. Nó chỉ mất mấy giây đã đến trước mặt hắn, một luồng yêu hỏa đủ để đốt chết tu sĩ Kim Đan kỳ đập vào mặt...

Một quang sáng trắng nhàn nhạt bọc lấy Tư Lãng, ngăn chặn luồng yêu hỏa kia lại. Cái Long Phượng bội mà Tư Lãng mua rốt cuộc phát huy công dụng, bất quá quang sáng phòng ngự này hiển nhiên cũng không thể ngăn cản yêu hỏa được bao lâu. Vòng sáng đã bắt đầu bất ổn. Tư Lãng vốn có thể đưa linh lực vào trong Long Phượng bội, nhưng là hiện nay linh lực trong thân thể đã khô kiệt, hồn lực tuy rằng có, nhưng chỉ sợ Long Phượng bội không thể tiếp nhận được hồn lực mà làm hủy mất Long Phượng bội, đến lúc đó liền xong.

Rất nhanh, quang sáng càng ngày càng bất ổn, khí nóng đập vào mặt, Tư Lãng chỉ cảm thấy lượng nước trong thân thể dường như bị bốc hơi bởi thứ yêu hỏa đập vào mặt kia. Lửa còn chưa đốt ở trên người, nhưng đã nóng làm hắn chịu không nổi, trong lòng lo lắng vô cùng, lại không nghĩ ra cách gì có thể tự cứu được. Yêu hỏa của con yêu thú cấp 8 này một khi phá tan quang sáng phòng ngự dính vào thân thể, không nói tới thân thể, thậm chí ngay cả linh hồn cũng có khả năng bị thiêu đến hồn phi phách tán, không cách gì đầu thai.

Tay Tư Lãng còn đang khó khăn vẽ pháp quyết, thế nhưng đã không còn kịp rồi. Quang sáng rắc một tiếng, bị phá hủy, yêu hỏa kia đã đến trước mặt -- Tư Lãng trừng lớn mắt, mặt tràn đầy không cam lòng. Hắn vẫn quá yếu!

Hắn không muốn chết!

Thời điểm nghìn cân treo sợi tóc, một bóng đen vọt ra, là một tiểu yêu thú lớn bằng con mèo đen trưởng thành xuất hiện ở trước mặt hắn. Nó mở miệng nuốt viên yêu hỏa kia vào trong cơ thể, sau đó ợ một cái, giống như coi thứ đó là thức ăn mà nuốt trọn, lại há há mồm, phun ra một ngụm khói trắng.

Nhìn thấy yêu hỏa của mình bị nuốt, Hỏa Viêm báo giận dữ không kềm được. Đây là rõ ràng ràng là khiêu khích tôn nghiêm của nó, chuyện này còn nghiêm trọng hơn cả chuyện giết nó đó.

Hỏa Viêm báo nổi giận gầm lên một tiếng, phát cuồng mà hướng lại đây.

Yêu thú màu đen kia cũng vọt qua, cùng Hỏa Viêm báo đấu với nhau.

Tất cả chuyện này chỉ phát sinh bất quá trong nháy mắt, Tư Lăng dù đã dạo qua một vòng ở Quỷ Môn quan, cũng nhìn đến ngây người. Chỉ liếc mắt nhìn hắn liền biết rõ, con yêu thú màu đen này chính là con yêu thú tại cấm địa Tư gia muốn cắn nuốt linh hồn của hắn, sau lại chiếm lấy đan điền của hắn ngủ say. Chẳng qua, bộ dáng ra sân hiện tại của nó đâu còn đáng vẻ uy phong đáng sợ như lúc đó nữa, nếu là không nhìn kỹ, còn tưởng rằng mèo đen từ đâu tới. Thứ duy nhất kỳ lạ chính là trên lưng nó có hai đôi cánh thịt mập, nhìn có vẻ non nớt không tí tác dụng gì, nhưng một cánh trong đôi cánh đó, thế nhưng có thể quạt bay con Hỏa Viêm báo thật xa.

Tư Lăng tròn mắt há hốc mồm mà nhìn Hỏa Viêm báo vốn vô cùng uy mãnh lại bị một con tiểu yêu thú màu đen có thể tích nhỏ hơn mình mấy chục lần dễ dàng, thỉnh thoảng phát ra một tiếng rống thê lương, tận đến khi tiểu yêu thú màu đen kia dùng móng vuốt vạch thân thể Hỏa Viêm báo ra, một viên yêu đan bay ra, tiểu yêu thú màu đen há mồm, nuốt yêu đan kia vào trong bụng.

Mất đi yêu đan, Hỏa Viêm báo đã mất hết sức sống, cả người suy sụp ngã xuống đất, không cử động nữa.

Ăn xong một viên yêu đan của yêu thú cấp 8 nhưng tiểu yêu thú màu đen kia giống như chỉ là nuốt một viên kẹo, liếm miệng một cái, bước từng bước tao nhã, như không có việc gì dạo bước về phía Tư Lăng.

Tư Lăng cảnh giác nhìn nó, trong não đang nhanh chóng suy nghĩ kế tiếp nên trốn chạy như thế nào -- hắn hiện tại đã bị thương, nếu như yêu thú này lại muốn thôn phệ linh hồn của hắn, lần này hắn có thể chống cự được sao?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Đều là đũa ham ăn

Tư Lăng trầm mặc dựa vào vách núi mà ngồi xuống, hắn cảnh giác nhìn chằm chằm vào tiểu yêu thú màu đen đang bước từng bước ưu nhã chậm rãi đi tới. Rõ ràng nhìn có vẻ giống như một con thú nhỏ nhắn yếu ớt, là yêu thú non không chút lực sát thương, nhưng lại làm cho hắn sồn sồn gáy. Loại cảm giác cực kỳ đau đớn khi linh hồn bị cắn nuốt trong trí nhớ kia làm toàn thân hắn căng thẳng.

Nay hắn đã bị thương thật nặng, tu vi lại thấp, không cách gì tránh được con yêu thú này. Nếu nó lại lần nữa thôn phệ linh hồn mình, phỏng chừng lần này khó chạy thoát được. Hơn nữa hắn cũng không cho rằng mình có thể chống lại con yêu thú mà cả Hỏa Viêm báo cấp 8 cũng có thể dễ dàng giết chết này, cho dù nó bây giờ nhìn giống con thú con, lại không thể so cùng những con yêu thú con bình thường được.

Đương nhiên, lý trí rõ ràng biết bản thân không địch lại, nhưng trên tình cảm lại không tiếp nhận được rằng hắn phải cam chịu số phận.

Tư Lăng nhìn như trầm tĩnh, kỳ thật đã đang ngấm ngấm ngưng tụ hồn lực, cố gắng cấu kết với đốm sáng trắng ẩn nấp trong linh hồn kia. Lần trước chính là vòng ánh sáng trắng này đã đuổi con yêu thú sắp sửa nuốt trọn linh hồn của hắn ra ngoài, có thể thấy được nó hết sức không tầm thường. Nó vẫn lặng lẽ ẩn náu trong linh hồn của hắn, Tư Lăng tuy rằng còn chưa nghiên cứu ra nó có hại với mình hay không, nhưng hiện nay hắn chỉ có thể trông cậy vào đốm sáng trắng tin cậy cuối cùng này thôi.

Yêu thú màu đen đi đến trước mặt Tư Lăng, hơi hơi hất cằm lên nhìn hắn, tuy rằng thân hình nhỏ nhắn như con mèo đen ở thế giới bình thường, nhưng thần thái của nó lại không phải trẻ con như vậy; là một bộ dáng hống hách ngạo mạn "thiên thượng thiên hạ, duy ngã độc tôn"[1]. Một đôi mắt tựa như mèo con thế nhưng lại màu tím đen, dưới ánh mặt trời dường như ửng lên xanh biếc nhân nhạ, làm Tư Lăng nhớ tới đêm đó tại cấm địa, khi yêu thú này xuất hiện thì cũng là hai điểm sáng xanh biếc lấp lánh kia.

[1] Trên trời, dưới đất, chỉ có ta là đáng tôn trọng nhất.

Đại khái là nhìn thấy Tư Lăng cẩn thận đề phòng quá mức, yêu thú kia hướng về phía hắn há mồm "gào" một tiếng, mềm nhũn, không có chút khí thế nào giống đại yêu thú trong cấm địa, thậm chí ngay cả tiếng gào của Hỏa Viêm báo cũng không bằng, người không biết còn tưởng rằng đây là thanh âm của con yêu thú con nào đó phát ra.

Yêu thú kia hiển nhiên cũng không muốn chiếm đoạt linh hồn Tư Lăng nữa, hai đôi cánh thịt thịt giang ra, bay thẳng đến ngồi xổm trên vai Tư Lăng, sau đó gợn lên một cái móng vuốt nhỏ cào cào trên khuôn mặt đen thui, đầu lưỡi hồng nhạ liếm liếm móng vuốt, yên tâm thoải mái biến bà vai hắn trở thành cái ổ tắm thôi.

Thân thể Tư Lăng vẫn căng thẳng, thậm chí khi con yêu thú màu đen kia nhảy đến trên bả vai thì hắn thiếu chút nữa nhìn không được mà ngưng tụ hồn lực công kích, may mắn là lý trí giúp hắn kịp thời thắng lại, chỉ sợ mình mạo muội công kích sẽ chọc giận con yêu thú không biết giống loài này, đến lúc đó liền tiêu vong.

Một lát sau, phát hiện yêu thú kia chỉ là ngồi ở trên vai hắn không có động tĩnh gì, Tư Lăng dần dần bình tĩnh lại.

Ít nhất hiện tại hắn xác định, con yêu thú này tạm thời sẽ không tiếp tục thôn phệ hắn lần nữa.

Xác định mình tạm thời đã an toàn, dây thần kinh bị kéo căng của Tư Lăng buông lỏng chút, cũng mới biết được bản thân mình lúc này bị thương nặng cỡ nào. Toàn thân đều đau buốt, bên trong thân thể, gân mạch cũng tổn thương nhiều chỗ. Với tình hình không có linh đan chữa thương này, hắn phải mất mấy ngày để chữa thương.

Tư Lăng khó khăn đứng lên, đang muốn đi tìm chỗ nào đó để chữa thương, khỏe mắt lại thấy thi thể của Hỏa Viêm Báo cách đó không xa, bèn bước chân đi qua, lấy Bảo Bình ra thu thập máu, sau đó lại thu thi thể Hỏa Viêm Báo vào Túi trữ vật. Hỏa Viêm Báo là yêu thú cấp 8, thuộc về yêu thú thuộc tính hỏa, từ da lông, máu thịt đến khung xương, nội đan đều là hiếm thấy, dù là thứ nào cũng rất trân quý. Tuy rằng thứ quý giá nhất là nội đan đã bị con yêu thú ăn mất, nhưng khối thi thể Hỏa Viêm báo này hẳn là có thể bán được khá nhiều tiền.

Xử lý tốt mọi thứ, Tư Lăng nhìn ngó hoàn cảnh chung quanh, sau đó chọn một phương hướng rồi đi.

Tư Lăng rời đi không lâu, một tên tu sĩ liền xuất hiện tại chỗ vừa rồi, rõ ràng là tên nam tu lúc trước đã dẫn cái con Hỏa Viêm báo kia tới.

Nam nhân quan sát hiện trường tan hoang, trong mắt lóe lên kinh ngạc, lại thông thả dạo bước chung quanh để kiểm tra một lần. Sau đó ở một mảnh cỏ cây héo rũ, hắn hạ thấp người, nhổ lên một đám cỏ khô héo xem xét, phát hiện đám cỏ tàn rụi này là do bị máu của Hỏa Viêm báo hủy diệt.

“Chẳng lẽ cái tên nam nhân luyện khí kỳ đó thật sự giết được Hỏa Viêm báo sao?”

Dứt lời, đột nhiên lại cảm thấy không có khả năng, ngay cả tu sĩ Trúc Cơ kỳ chống lại Hỏa Viêm báo cũng chỉ có nước chạy trốn chết mà thôi, một tên tu sĩ luyện khí kỳ như vậy chỉ có đường chờ chết.

Nam nhân dù thế nào cũng nghĩ không ra trong lúc đó đã xảy ra chuyện gì, chỉ có thể buồn bực rồi khỏi hiện trường.

*****

Tư Lăng sử dụng một tấm Thần hành phù để phi hành hai canh giờ, rốt cuộc ngừng lại trước một sơn cốc yên tĩnh trầm lắng.

Trong sơn cốc mọc đầy hoa dại màu trắng không biết tên, Tư Lăng cẩn thận tra xét, phát hiện bên trong chỉ tồn tại một ít yêu thú tính tình ôn thuận cấp thấp, chỉ cần không đi khiêu khích chúng nó, chắc chắn không có nguy hiểm.

Tư Lăng ở trước cửa sơn cốc ném một tấm Hốt lực phù (bùa sao nhăng) nhằm ẩn giấu cửa sơn cốc, sau đó cẩn thận tiến vào bên trong. Sau khi dò xét xung quanh, thì ở phía nam sơn cốc tìm được một sơn động do người đào bới. Sơn động không lớn, chỉ trên dưới một trăm mét vuông, ngoại trừ bàn đá giương đá ra thì không có thứ gì khác. Ở mặt trên chúng đều đã tích một lớp tro bụi thật dày, có thể thấy đã bị vứt bỏ từ lâu.

Tư Lăng cũng không xoi mói, dọn dẹp xong, lại vỗ mấy tấm Liễm tức phù cùng Hỏa Viêm phù ở cửa động, rồi mới bắt đầu ngồi xuống chữa thương.

Ba ngày sau, Tư Lăng đang lúc ngồi thiền thì mở to mắt, cảm giác giữa hai chân nặng nặng, cúi đầu liền nhìn thấy yêu thú đen như mực vo tròn thân mình nằm giữa hai chân hắn, làm hắn sợ tới mức thiếu chút nữa ném ra một cái pháp quyết đánh bay nó.

Cũng không phải là Tư Lăng phản ứng quá lớn, mà là Tư Lăng đến bây giờ vẫn chưa quen được với sự tồn tại của con yêu thú này. Dù sao cũng từng là đại yêu thú hung tàn thiếu chút nữa xâm chiếm mình, nguy hiểm như vậy, trong lòng Tư Lăng sao có thể tiếp nhận nhanh như vậy được chứ? Mặc kệ bây giờ nó có trở nên yếu ớt cỡ nào, cũng là thứ nguy hiểm có thể dễ dàng giết chết yêu thú cấp 8, nếu không phải thoát không được, Tư Lăng hẳn là có thể cách con yêu thú này bao nhiêu xa liền chạy bao nhiêu xa.

Mà khiến Tư Lăng bất đắc dĩ là, con yêu thú này dường như quyết định đi theo hắn rồi. Nó không chỉ biến đan điền của hắn trở thành trại an dưỡng, quá đáng hơn là xem bả vai hắn trở thành ổ. Cho dù Tư Lăng có ngồi thiền tu luyện, nó cũng hết sức da mặt cuộn tròn làm ổ giữa hai chân Tư Lăng.

Dường như cảm giác thấy Tư Lăng tỉnh lại, con yêu thú kia cũng giật giật, sau đó ngẩng đầu dùng cặp mắt tím đen kia nhìn hắn một cái, chậm rãi bò dậy, sau đó nhảy xuống khỏi hai chân Tư Lăng, hướng về phía cửa động "ngao" một tiếng, giống như khi người bình thường thức dậy vào buổi sáng gặp không khí trong lành thì thoải mái mà ngâm nga một tiếng vậy.

Bộ dáng nhân tính hóa như thế lại khiến Tư Lăng rối rắm một trận, cuối cùng quyết định không nhìn con yêu thú này nữa.

Trải qua ba ngày trị liệu, vết thương trên người đã tốt lên được bảy tám phần, Tư Lăng đứng dậy hoạt động gân cốt, lại cảm giác đói bụng, nhưng hắn lúc này đang bị thương, cũng không muốn ăn Tích Cốc đan nữa. Thật hoài niệm mấy món ăn nóng hổi hồi kia.

Đã muốn liền làm!

Tư Lăng ra sơn cốc đánh 2 con Bạo Nha Trư con (Heo rừng nanh). Đây là một loại yêu thú cấp 1, sức công kích rất thấp, không có tác dụng gì lớn, chỉ có năng lực sinh sản vô cùng mạnh mẽ, bất quá thịt của nó lại rất non mềm. Có lẽ là do thức ăn của Bạo nha trư chính là Hương Hương thảo; Hương

Hương thảo mùi thơm thoang thoảng, nhựa cây lại có vị tương tự như sữa; khiến cho trong thịt chất của lợn heo này ẩn chứa một mùi thơm của sữa tươi. Bất luận là nướng hay là nấu canh đều ăn rất ngon, hết sức được tu sĩ hoan nghênh, cho nên thường xuyên có tu sĩ vào trong sơn cốc săn bắt Bạo Nha Trư bán giá thấp cho một ít quán rượu.

Tư Lãng xử lý hai con Bạo nha trư non tại một con suối trong sơn cốc, bỏ đi da lông thịt bẩn, sau đó đem cắt một con Bạo nha trư đã được xử lý tốt để dành cho ngày mai, con khác thì làm ba bữa ăn cho hôm nay.

Tư Lãng dựng một cái bếp lò trên bãi đất trống tại cửa sơn động, sau đó bắt đầu lấy nôi, chén, chậu, muỗng, các loại dụng cụ phòng bếp từ trong túi trữ vật ra ngoài. Đây là dụng cụ phòng bếp được trang bị ở nhà trọ mà Tư Lãng thuê, tất cả đều bị Tư Lãng - cái tên vừa tiến hóa thành lão Grandet[2] keo kiệt thu gom vào túi trữ vật để mang ra ngoài.

[2]Eugénie Grandet - 1 nhân vật trong tiểu thuyết của Honoré de Balzac. Lão Grandet là một tư sản nổi tiếng vì nhiều lẽ: Sự giàu có, sự khôn ngoan và đặc biệt vô cùng keo kiệt.

Tư Lãng đang bận nấu cơm, mà tiểu yêu thú màu đen phía sau thì đang chậm rãi theo sát hần, thỉnh thoảng nghiêng nghiêng đầu tò mò nhìn động tác của Tư Lãng. Lúc Tư Lãng xoay lưng chặt xương cốt thì yêu thú kia không kiên nhẫn dùng móng vuốt vỗ vỗ trên mặt đất, thấy Tư Lãng căn bản không nhìn nó, nó bèn giương hai cánh lên, bay đến ngồi xổm trên vai Tư Lãng, từ trên cao nhìn xuống quan sát động tác của Tư Lãng.

Tư Lãng lại cứng đờ, sau một lúc thiết lập lại tâm lý, lại tiếp tục công việc trên tay.

Sườn heo được chặt thành khúc ném vào trong nôi, lại từ túi trữ vật cầm ra hai củ cà rốt, cắt thành khối ném vào, thêm nửa nôi nước trong, bắt đầu chậm rãi hầm nhừ. Sau đó, hần lấy thịt đã được cắt thành miếng, thả vào trong chậu, bỏ gia vị vào bắt đầu ướp. Gia vị này là do Tư Lãng mua trong thành Minh Hà; so với gia vị ở thế tục giới, gia vị ở tu tiên giới có hương vị phong phú hơn nhiều. Tư Lãng tuy rằng không phải ham ăn, nhưng lại hiểu rõ, làm người thì không thể bạc đãi dạ dày của bản thân, có đôi khi ăn Tích Cốc đan đến nỗi muốn ói ra, cũng sẽ làm bữa cơm để khao chính mình.

Do vì đang ở bên ngoài, cho nên Tư Lãng chỉ làm hai món ăn đơn giản, một là canh xương hầm cà rốt, một món khác là thịt nướng; tuy rằng đơn giản, nhưng số lượng nhiều, cũng đủ hần ăn.

Xương cốt được hầm từ từ trên bếp lò, Tư Lãng lười đi tìm củi, trực tiếp dùng linh phù thuộc tính hỏa cấp 1 làm lửa, xé một tấm phù, ngọn lửa lập tức bùng lên. Một tấm linh phù có thể cháy nửa canh giờ.

Tư Lãng chậm rãi nướng thịt, thịt của Bạo nha trư non vốn non mịn vô cùng, lại được ướp thêm gia vị, hương vị càng thơm ngon. Đôi khi thịt được nướng thành màu vàng óng thì mùi hương kia liền lan tỏa ra, dù mấy con yêu thú ở xa xa bắt đầu rục rịch, nhưng bởi vì có Hốt Lược phù (phù làm người khác không chú ý) nên tìm không thấy đường vào.

Tư Lãng cũng âm thầm nuốt nước miếng, đã lâu không được nướng thịt ăn như vậy, làm hại hần cũng có chút gấp.

Sau khi quét lên miếng thịt đã được nướng vàng óng một lớp mật ong, lại nướng thêm một lát, chờ khi mật ong ngấm vào trong thịt, Tư Lãng lại đem mấy xương thịt nướng xong đặt vào trong đĩa, lại đem mấy xương thịt mới đặt trên cái giá tiếp tục nướng. Hần vốn tưởng vừa nướng vừa ăn, nhưng mà khi hần quay người lại, đột nhiên phát hiện thịt nướng trong đĩa đã mất tích, mà ở bên cạnh là một con tiểu yêu thú màu đen đang ngồi xổm.

Tư Lãng cứng ngắc nhìn bộ dạng hai mắt tím toả sáng nhìn chăm chăm xiêng thịt đang nướng trên lửa, liếm khoé miệng của con yêu thú kia, khoé miệng có chút co giật.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Kể thích gây chuyện thị phi

Tư Lãng một bên nướng thịt, một bên len lén liếc nhìn cái con tiểu yêu thú lớn bằng con mèo mun kia, trong lòng có chút rối rắm với cái thân thể bé nhỏ đó. Rốt cuộc làm cách gì mà có thể chứa được đồng thức ăn còn to gấp đôi thân thể nó vậy? Yêu thú này đã ăn nửa con Bạo nha trư nướng, mà một con Bạo nha trư con có thể tích bằng một con heo nhà ở Thế tục giới, vậy nên nửa con có bao nhiêu lớn chứ. Ngay cả hần với thân thể của một đại nam nhân, cũng không chứa được nhiều thức ăn như vậy đâu.

Tuy rằng hoài nghi, nhưng do con yêu thú kia hai mắt lom lom canh giữ trước đồng thức nướng, Tư Lãng không muốn đắc tội nó, chỉ có thể cam chịu số phận tiếp tục nướng thịt. Nướng đến cuối cùng, Tư Lãng cũng chết lặng. Mà thịt vốn đủ cho hần ăn ba bữa, thậm chí còn thừa một con Bạo nha trư, cuối cùng đều vào trong bụng con yêu thú kia. Bị lưu lặc thành đầu bếp - Tư Lãng - chỉ ăn được hai miếng thịt nướng, xem ra thật là khổ sở không thôi.

Mãi đến khi con yêu thú kia không nhìn chăm chăm thịt nướng nữa mà bắt đầu dùng móng vuốt gãi mặt, Tư Lãng liền quyết định không nướng nữa, cầm cái chén đi múc canh xương ăn. Canh thực ngon, có mùi hương thơm ngát của Hương Thảo, xương cốt cũng đã được hầm thật mềm, vô cùng mỹ vị. Tư Lãng ăn thật ngon lành, hết một chén rồi lại lấy thêm một chén nữa.

Vốn lười biếng nằm nhòai trên cỏ để tiêu thực, con yêu thú kia nhìn thấy bộ dáng của Tư Lãng, lại nhảy lại đây, đứng trên bả vai hần rướn cổ nhìn cái

chén trên tay Tư Lăng.

Tư Lăng theo thói quen cứng đờ người, bung chén ra cách xa mũi con yêu thú-- hắn cũng không có hứng thú ăn cùng chén với một con yêu thú, hơn nữa con yêu thú này còn từng muốn lấy mạng của hắn. Hiện tại hắn dung túng nó bất quá là bởi vì mình đánh không lại mà thôi, nếu có năng lực, sớm đã đập bay nó.

“Ta lấy cho ngươi một chén.” Tư Lăng nói xong, lấy tới một cái chậu lớn, cả canh xương và cà rốt đều đổ vào chậu, đặt trên bàn đá.

Yêu thú quả nhiên không thèm nhìn chằm chằm vào chén của Tư Lăng nữa, từ bả vai Tư Lăng nhảy đến trên bàn đá, sau đó vênh mông bắt đầu tiến công tới trong chậu. Cái đuôi dài phía sau lắc qua lắc lại, có thể suy đoán ra tâm tình nó lúc này hết sức vui vẻ.

Nhìn một màn này, Tư Lăng không biết tính sao, có chút khó chịu, dùng ngón tay xoa bóp trán, bung chén tiếp tục uống canh.

Màn đêm buông xuống, Tư Lăng cùng con yêu thú kia lần nữa trở về sơn động.

Buổi tối trong sơn động rất tối, Tư Lăng lấy một viên dạ minh châu khảm trên sơn động, phát ra ánh sáng yếu ớt. Đây là dạ minh châu ở thế tục giới, ở Tu Tiên giới cũng không đáng tiền, chỉ có Tư Lăng - tên quý keo kiệt đã trở thành Fans cuồng linh thạch này mới có thể ngay cả dạ minh châu ở thế tục giới cũng không buông tha.

Tư Lăng tiếp tục ngồi thiền tu luyện.

Chờ hắn tiến vào trạng thái nhập định thì con yêu thú kia cũng nhảy đến giữa hai chân hắn mà cuộn tròn thân thể ngủ.

Suy tính vài ngày, Tư Lăng cuối cùng vẫn quyết định tu luyện hồn lực trước mặt con yêu thú này, chỉ cần con yêu thú này vẫn đi theo hắn, hắn tất nhiên không thể vì tránh bại lộ bản thân mà một đời không tu luyện hồn lực được. Hơn nữa, lúc trước khi yêu thú này thôn phệ linh hồn của hắn, Tư Lăng cảm thấy nó đã biết bản thân mình tu luyện có chút đặc biệt, cho nên mới phải cần nuốt linh hồn mình.

Bất quá Tư Lăng không có phát hiện là, lúc hắn tu luyện hồn lực thì thân thể lưu chuyển luồng ánh sáng trắng nhàn nhạt. Đây là màu sắc của hồn lực thiện quý. Ngay khi hồn lực vận hành là lúc thân thể con yêu thú nằm ngủ giữa hai chân hắn cũng đang hấp thu hồn lực của hắn, sau đó lại đút trở về cho hắn, hình thành một vòng tuần hoàn.

Lại một đêm trôi qua.

Sau khi thương thế của Tư Lăng tốt hơn, hắn bắt đầu kiểm kê vật phẩm trên người mình, phát hiện những tấm linh phù và hồn phù cấp 3,4 đã sớm dùng hết lúc chiến đấu với con Hỏa Viêm báo kia, còn sót lại chỉ là một ít linh phù cấp thấp, tác dụng không lớn. Mà làm hắn đau lòng nhất là, cái Long Phượng bội dùng 4000 khối linh thạch để mua kia đã hoàn toàn hỏng. Đối với kẻ nghèo đến mức ngay cả linh thạch cũng không có như Tư Lăng mà nói, quả thực là làm cho hắn đau lòng khôn siết.

Tư Lăng thở dài, thu hồi cái Long Phượng bội đã thành phế thải kia, sau đó lấy công cụ chế phù ra bắt đầu chế tác linh phù và hồn phù tứ phẩm. Tuy rằng lần này bị người ta lừa một phen, còn bị thương, nhưng Tư Lăng vẫn không muốn cứ như vậy mà quay về Minh Hà thành. Hắn quyết định lưu tại trong dãy núi Thập Vạn tiếp tục rèn luyện bản thân. Mà trước tiên hắn cần làm là, phải chuẩn bị linh phù và hồn phù nhiều một chút nhằm đảm mệnh mới được. Bài học lần này làm cho hắn hiểu được, ở lúc mấu chốt thì linh phù và hồn phù là không chê nhiều.

Như thế qua một tháng, Tư Lăng thu dọn đồ đạc rời khỏi sơn động.

Trong một tháng này, Tư Lăng bận bịu tu luyện cùng chế phù, rất ít đi ra ngoài, nhưng con yêu thú kia lại trái ngược với hắn. Ngoại trừ thời điểm hắn tu luyện thì nó còn có thể an tĩnh cuộn tròn tại giữa hai chân hắn, những thời gian khác thì cực kỳ âm ỉ. Nó ở trong sơn cốc đuổi gà đánh chó, khi dễ những yêu thú cấp thấp chưa mở linh trí kia; Hơn nữa mỗi ngày đều tha một con tiểu yêu thú con trở về bắt hắn nướng thịt và hầm canh cho nó ăn, hoàn toàn không có khí thế uy phong của Đại yêu thú lúc ở Tư gia cấm địa trước kia. Có đôi khi nhìn thấy bộ dáng tham ăn của nó, Tư Lăng đều muốn hoài nghi, lúc trước thật sự là con yêu thú này đã thiếu chút nữa cần nuốt hắn sao?

Trải qua một tháng thích ứng, Tư Lăng rốt cuộc có thể đối mặt với con yêu thú này mà không xúc động theo bản năng muốn ném cái pháp quyết qua giết nó, thậm chí hơi có chút quen thuộc với hành vi động một cái liền cuộn trong trên người hắn của nó. Tư Lăng thậm chí suy đoán, con yêu thú này sở dĩ không chịu ngồi yên, có vẻ là do lúc trước bị nhốt ở tại cấm địa quá lâu, hiện tại một khi được tự do, sao có thể chịu trở về những ngày bị giam cầm kia?

Cũng không biết nó là cái loại yêu thú gì nữa.

Tư Lăng tất nhiên cũng đã cẩn thận quan sát nó, hình thể tựa như con mèo đen nhỏ yếu, nhưng khuôn mặt lại giống như con Báo, hai đôi cánh trên lưng là đặc biệt nhất, cũng không biết có loại yêu thú nào có bộ dáng kỳ quái cỡ này. Lúc ở thành Minh Hà thì hắn cũng có đi mua một ít đồ giám (sách hướng dẫn bằng hình ảnh) về yêu thú về xem. Trong đồ giám yêu thú của Tu tiên giới có giới thiệu thực đầy đủ các loại yêu thú, thậm chí ngay cả những yêu thú kỳ Họa Thần ở đại lục trung tâm đều có giới thiệu, nhưng không có một loại yêu thú nào trên lưng có hai đôi cánh cả. Trong lòng Tư Lăng không khỏi suy ngẫm, chẳng lẽ yêu thú này là chủng loài từ thời kỳ Thượng Cổ? Nhưng ở thời kỳ Thượng Cổ, những yêu thú cường đại kia, nếu không phải bị quy luật của Trời Đất giết chết tại thời kỳ Hồng Lư (lũ lụt), thì chính là đã phi thăng tới Thượng Giới, đại lục Thương Vũ căn bản không thể nào còn tồn tại loại yêu thú Thượng Cổ này.

Hơn nữa, con yêu thú này cho người ta có cảm giác chính là một tiểu yêu thú yếu ớt cấp thấp, thế nhưng lại trái với lẽ thường có thể đi khi dễ những yêu thú cấp cao kia.

Quả thực là nghĩ không ra, Tư Lăng cũng không nghĩ nữa, liền coi như bên người mang theo một địch nhân tiềm ẩn, về sau cẩn thận một chút thì được rồi.

Rời khỏi sơn cốc, Tư Lăng tiếp tục tiến vào sâu bên trong dãy núi Thập Vạn.

Xung quanh dãy núi Thập Vạn đa phần là yêu thú cấp thấp một hai ba, đến vùng trung tâm dãy núi, yêu thú cấp bốn năm sáu liền nhiều lên, thậm chí đôi khi còn có thể gặp được yêu thú cấp 7. Tư Lăng vẫn tiếp tục lựa chọn một ít yêu thú mà chính mình có thể tự đối phó được để rèn luyện bản thân, ví dụ như yêu thú lạc đàn, hoặc là chỉ có 2, 3 con tụ tập với nhau, mà những khi gặp phải một đám tiến tới, Tư Lăng cũng không muốn bị quần áo, cho nên bình thường là rút lui sớm.

Mà trong những lúc đó, thời điểm Tư Lăng chiến đấu, con yêu thú màu đen kia bình thường sẽ đứng trên hán vai quan sát. Tư Lăng đã thương lượng với nó, muốn nó tận lực không được ra tay, dù sao thì chỉ cần con yêu thú này ra tay, yêu thú trong dãy núi Thập Vạn này gần như chỉ có thể bị nó đè đánh thôi. Bất quá lời nói của Tư Lăng nó luôn luôn chẳng bỏ vào tai, có đôi khi thực sự ngứa móng vuốt, nó đầu thêm quan tâm những gì Tư Lăng dặn dò, vừa nhìn thấy một bầy yêu thú, lập tức gầm rú chui vào đi chiến đấu, khiến cho kẻ vô tội như Tư Lăng gặp họa, bị vạ lây, vội vã bắt đầu trốn chạy, mỗi lần đều cực kỳ nguy hiểm.

Như vậy nhiều lần, tốc độ chạy trốn chết cùng kỹ xảo chiến đấu của Tư Lăng cũng tăng tăng tăng tăng cao lên. Chẳng qua trong lòng Tư Lăng lại không hề cao hứng, ngược lại sầu lo nhiều hơn.

Con yêu thú này không quen không biết gì với hán, thậm chí không phải quan hệ chủ sủng (chủ nhân và sủng vật), hán căn bản không có cách gì ra lệnh cho nó, càng không thể trói buộc nó. Trải qua mấy ngày quan sát, Tư Lăng phát hiện con yêu thú này là kẻ đặc biệt có thể gây chuyện thị phi, thường thường lúc hán còn chưa kịp phản ứng thì yêu thú này đã kéo một đám yêu thú cấp cao đẳng đẳng sát khí vọt tới chỗ hán.

Hiện tại ở nơi không người còn đỡ, nếu mà nó theo mình trở lại trong đoàn người, vẫn theo cái tính tính này, sau này không biết sẽ rước lấy bao nhiêu tai vạ cho mình nữa.

Tư Lăng cảm thấy, phải nghĩ biện pháp trói buộc con yêu thú này một chút, đỡ cho tương lai chính mình thật sự bị nó liên lụy, đến lúc đó chết như thế nào cũng không biết.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Hoa đào nở từng đoá.

Càng đi vào trung tâm dãy núi, đẳng cấp yêu thú càng cao, mà Tư Lăng cũng càng có thể cảm nhận rõ về yêu thú dị động mà tu sĩ thành Minh Hà đã nói.

Những yêu thú cấp thấp ở vòng ngoài dãy núi Thập Vạn có vẻ là bởi vì linh trí không cao, cho nên ngược lại không có dị động gì, mà những yêu thú cấp cao hán mới có thể cảm giác được gì đó, trở nên dễ dàng giận dữ hung bạo, không chỉ công kích nhân tu, thậm chí ngay cả đồng loại cũng công kích, sau đó có mục đích mà hướng về một phương.

Mấy ngày qua, Tư Lăng cũng đã gặp mấy con yêu thú tự chém giết lẫn nhau, tuy rằng cứ bị vô tội liên lụy, nhưng cũng nhận ra một ít vấn đề.

Chẳng lẽ dãy núi Thập Vạn xảy ra chuyện gì?

Tư Lăng suy đoán, đi lại cẩn thận trong rừng cây u ám. Rừng cây này đa phần là cổ thụ đã trải qua ngàn năm, thậm chí vạn năm trở lên cũng không ít. Cảnh lá đan xen, cây này cách cây kia rất gần, dường như đang tranh đoạt sương sớm cùng ánh nắng mặt trời. Tán cây dày đặc, quanh năm bị ngăn trở ánh nắng, khiến cho trong rừng cây vô cùng âm u ẩm ướt, càng dẫn xuất ra rất nhiều chất độc, hơi không cẩn thận thì có khả năng sẽ bị độc trùng ẩn nấp tại lá khô găm trúng một cái, lập tức mất mạng.

Đây là môi trường bình thường ở trung tâm dãy núi Thập Vạn, tuy rằng nguy hiểm nhiều, nhưng kỳ ngộ cũng nhiều.

Quả nhiên, Tư Lăng rất nhanh liền nhìn thấy một gốc Nguyệt Quang Thảo (cỏ ánh trăng) ở dưới một cây cổ thụ vạn năm. Đây chính là thứ tốt để chế tác ngũ phẩm đan, tuyệt đối có thể bán được giá tốt. Nghĩ tới trong túi trữ vật càng ngày càng ít linh thạch, Tư Lăng liền cào gan cào phổi. Chút linh thạch này làm sao có thể mua được cái pháp bảo phòng ngự nào tốt được chứ? Thế giới Tu tiên quá nguy hiểm, không nói tới pháp bảo công kích, pháp bảo có tính phòng ngự dù cỡ nào cũng không chê nhiều.

Tư Lăng cẩn thận quan sát, bình thường bên cạnh linh thảo cấp cao đều sẽ có yêu thú cộng sinh, nếu yêu thú cộng sinh này rời đi kiếm ăn thì hoàn hảo, có thể nhân cơ hội trộm linh thảo rồi bỏ chạy. Nhưng nếu nó không có rời đi, đoán chừng sẽ có một trận ác đấu. Yêu thú cộng sinh thông thường sẽ tình nguyện chết cũng không để cho người khác trộm linh thảo mà nó bảo vệ.

Tư Lăng vừa quan sát vừa hoạch định kế hoạch hành động trong đầu. Mà con yêu thú ngồi xổm trên bả vai hán cũng xoay đầu nhìn chung quanh, nhìn

thấy có một con Nhện mặt quý treo trên cành cây cách đó không xa, thế nhưng còn dám nhe răng khiêu khích. May mắn là nó không có xông ra quấy phá con Nhện mặt quý kia, bằng không Tư Lăng lại muốn không hay ho.

Sau khi phát hiện không có yêu thú cộng sinh, trong lòng Tư Lăng lập tức kinh hãi, sau khi vỗ một tấm Liễm tức phù trên người mình, liền cẩn thận di chuyển qua đó, nhanh chóng lấy ra ngọc sạn (xẻng bằng ngọc) đào linh thảo, sau đó đổ cả bùn của cỏ ánh trắng vào trong hộp ngọc, tức tốc chạy đi.

“Tên trộm kia, đứng lại!”

Một tiếng hét to ầm giấu tức giận, kinh động tới rừng cây yên ả, làm chúng nháy mắt trở nên xao động.

Tư Lăng lo lắng lại bị yêu thú đuổi giết, lúc này bước chân càng không ngừng chạy hướng tới rừng cây bên cạnh.

Người phía sau nhìn thấy hắn không chỉ không thêm ngừng, ngược lại càng chạy nhanh hơn, liền liên tục cười lạnh, cũng đuổi theo.

Cảm giác người phía sau càng ngày càng gần, trong lòng Tư Lăng thật bất đắc dĩ, vì quái gì hắn luôn gặp phải người có tu vi cao hơn mình? Chẳng lẽ hắn trời sinh đã mang một bộ dạng xui xẻo sao?

Rốt cuộc ra khỏi rừng cây, sau khi xác định không có nguy hiểm, Tư Lăng ngừng lại.

Lúc này, người phía sau cũng đã chặn ngay trước mặt.

Người chắn đường là một nam nhân dáng dấp anh tuấn quý khí, một bộ cẩm bào màu xanh ngọc tôn lên khuôn mặt như ngọc của hắn, tuấn lãng trời sinh, một đôi mắt đào hoa câu hồn lợ ra tia sáng lạnh lẽo xinh đẹp, trong tay là một cây ngọc tiêu, càng làm cho hắn thêm phần quý khí phong lưu của con em thể gia. Hơn nữa cây ngọc tiêu kia cũng không phải vật phẩm, mà là một bảo khí hạ phẩm, có vẻ là vũ khí của hắn. Trên người hắn càng không thiếu các loại pháp khí, làm cho người ta có một loại cảm giác danh môn quý tộc.

Nhìn như vậy xem ra chính là tên tiên nhị đại* gia thế phi phàm, làm cho kẻ từ đầu đến chân nhìn đâu cũng thấy nghèo nàn như Tư Lăng ghen tị hết sức.

*Thay vì là Phú nhị đại: thế hệ giàu có thứ hai ở Trung Quốc; thì là Tiên nhị đại.

“Một tên tiểu bối luyện khí kỳ cũng dám trộm Cỏ ánh trắng của ta, giao cỏ ánh trắng ra đây!” Nam nhân lạnh lùng nói.

Tư Lăng lấy lại bình tĩnh, không chút yếu thế, hỏi: “Cỏ ánh trắng rõ ràng sinh trưởng ở chỗ đó, sao lại biến thành của ngươi?”

Nam nhân cười lạnh, “Nếu không phải ta cho người dẫn yêu thú cộng sinh của Cỏ ánh trắng rời đi, ngươi có thể dễ dàng lấy được nó sao? Đừng nói nhảm, giao ra đây! Bằng không đừng trách ta không khách khí.” Chỉ một tên tu sĩ luyện khí kỳ mà thôi, hắn còn không để vào mắt.

Tư Lăng neho mắt, nam nhân này nhìn tu vi chỉ là một Trúc Cơ trung kỳ, nhưng lại kiêu ngạo như vậy, thật là làm cho người ta khó chịu.

“Nếu như ta nói không thì sao?” Tư Lăng chậm rãi nói, âm thầm dùng tay đè con yêu thú màu đen đang hưng phấn muốn chạy lên cắn tên nam nhân này hai cái, cũng không thể bại lộ chỗ đặc biệt của nó trước người khác được.

Đại khái là không nghĩ tới một tên tu sĩ luyện khí kỳ cấp thấp lại có dũng khí chống đối một tu sĩ Trúc Cơ kỳ như hắn, nam nhân kia rốt cuộc nhìn thẳng Tư Lăng, cũng vì thế thấy rõ bộ dạng Tư Lăng, bị loại mũi mào khó phân nam nữ kia làm ngẩn ra. Bất quá ánh mắt hắn ta cũng không dừng lại quá lâu, chuyển tới con yêu thú màu đen ngồi xồm trên bả vai Tư Lăng, dựa vào khí tức để phán đoán, chỉ là con yêu thú cấp thấp, cũng không đáng để lo.

“Như thế, đừng trách ta không khách khí.”

Nam nhân tự cho rằng mình cũng coi như là một người rất phân rõ phải trái; nếu Tư Lăng dám trộm Cỏ ánh trắng của hắn, như vậy giết chết Tư Lăng cũng coi như là nhân chi thường tình*.

*Chuyện bình thường

Tại thời điểm nam nhân kia còn đang ra vẻ, Tư Lăng sớm đã hành động, một tấm Bạo liệt phù tứ giai ném qua, quát lớn: “Nổ!” Lập tức bức nam nhân kia lùi bước, sau đó lại vỗ trên người mình một tấm Thần hành phù, chỉ trong giây lát cả người đã ra ngoài nghìn mét. Mà nam nhân kia không nghĩ tới Tư Lăng - một tên tu sĩ nho nhỏ cấp thấp thế nhưng có lá gan chống lại hắn, còn dám ra đòn phủ đầu, bị tấm Bạo liệt phù cấp 4 kia làm cho thảm hại không chịu nổi.

Uy lực của Bạo liệt phù tứ phẩm có thể sánh bằng một đòn toàn lực của tu sĩ Trúc Cơ. Chờ khi nam nhân kia chống cự lại được Bạo liệt phù thì Tư Lăng đã chạy mất dạng. Nam nhân tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, nổi giận gầm lên một tiếng, triệu gọi ra một thanh bảo khí phi hành, đuổi theo Tư Lăng.

Hai cái đuôi quả nhiên là chạy không hơn được bảo khí phi hành, một bên Tư Lăng bị người đuổi theo, nhưng một bên thật ra vừa ao ước lại vừa đổ kị nhìn nam nhân từ trên bảo khí phi hành phi thân xuống dưới. Nam nhân kia cười lạnh một tiếng, ánh mắt nhìn về phía Tư Lăng giống như nhìn một con kiến thấp hèn, đem ngọc tiêu trong tay để ngang bên môi, một tiếng tiêu mang theo khí thế vô cùng ác liệt khóa chặt Tư Lăng.

Tư Lăng sắc mặt đại biến, tiếng tiêu thế này nhưng có thể công kích tới Nguyên thần. Hắn liền nhanh chóng ngưng tụ linh lực chống cự, bắt đầu trận chiến.

Nam nhân kia thấy thế, cười lạnh một tiếng, gia tăng âm phù công kích.

Tư Lăng ngũ quan vận vẹo, đầy mặt mồ hôi, có thể thấy được âm phù này ảnh hưởng rất lớn đối với hắn. Bất quá hắn cũng sẽ không vì vậy mà bỏ tay chịu trói, vô túi trừ vật một cái, mấy tấm linh phù bay ra ngoài, quả nhiên hù dọa nam nhân kia bay nhanh về sau vài bước.

Ngay lúc Tư Lăng muốn cho nổ năm tấm linh phù để nổ chết nam nhân kia thì đột nhiên một tiếng kêu mềm mại truyền đến.

“Tất cả các người dừng tay!”

Một bóng dáng đỏ rực đi tới trước mặt Tư Lăng, dùng một loại giọng điệu vui mừng nói: “Tư Lăng, là người một nhà, mau dừng tay.”

Nam nhân kia nhìn thấy người tới thì lập tức dừng công kích, dùng một loại ánh mắt âm trầm nhìn Tư Lăng.

Người tới chính là Nguyệt Thiên Dạ đã lâu không gặp.

Tư Lăng mở to hai mắt nhìn, vẻ mặt kinh ngạc, trên thực tế, trong lòng đang cào tường: vì cái quái gì mà nữ nhân nhiều chuyện này lại xuất hiện? Mỗi lần nàng ta xuất hiện chắc chắn không có chuyện tốt! Lần trước chính là nàng ta ném hắn tới trong sơn cốc kia, làm hại hắn thiếu chút nữa mất luôn mạng nhỏ. Lúc này lại là cái gì nữa đây?

Tư Lăng yên lặng thu hồi linh phù, hít một hơi thật sâu. Mà yêu thú ngồi xổm trên bả vai hắn thấy một trận chiến đấu cứ như vậy mất đi, nhất thời bất mãn dùng móng vuốt lôi kéo tóc Tư Lăng, biến một vị nữ nam thành tên điên.

Nguyệt Thiên Dạ nhìn thấy Tư Lăng tất nhiên vui vẻ không thôi, có rất nhiều lời muốn nói với Tư Lăng, bất quá nhìn đến con yêu thú đập trên đầu Tư Lăng làm mưa làm gió, không khỏi ngạc nhiên một trận. Tư Lăng không muốn cho người khác biết con yêu thú này đặc biệt, chỉ có thể nhẫn nại mặc nó nổi giận, biến ảo thành một sắc mặt ôn nhu hiếm thấy, nói: “Dạ nhi, sao nàng lại ở chỗ này?”

“Ta...”

“Thiên Dạ Nhi, người nam nhân này là ai?” Nam nhân ở phía sau cắt đứt câu trả lời của Nguyệt Thiên Dạ.

Nghe được xưng hô của tên nam nhân với Nguyệt Thiên Dạ, trong lòng Tư Lăng co giật. Thôi xong, lại là một nam nhân quỳ gối dưới váy thạch lựu của Nguyệt Thiên Dạ.

Nguyệt Thiên Dạ quay đầu nhìn hắn, lại nhìn Tư Lăng, tựa hồ có chút bất đắc dĩ, sau đó lại khôi phục bình thường hờ hững kiêu ngạo, cười nói: “Xem ra thật là duyên phận nha. Tư Lăng, đây là Tiêu Trắc. Tiêu Trắc, hắn chính là Tư Lăng mà ta thường xuyên nói với chàng.”

Tiêu Trắc mặt lạnh nhìn Nguyệt Thiên Dạ đang dùng ánh mắt ngàn vạn nhu tình nhìn về phía Tư Lăng, lần nữa quan sát Tư Lăng. Trong lòng hắn có chút khinh thường, không phải chỉ là một tên ẻo là có bộ dạng còn xinh đẹp hơn nữ nhân thôi sao, có bản lĩnh gì để Thiên Dạ Nhi để ở trong lòng chứ?

Tư Lăng dè dặt gật đầu thăm hỏi cùng Tiêu Trắc, hiển nhiên cũng nhìn ra Tiêu Trắc có tình ý với Nguyệt Thiên Dạ, trong lòng chỉ cảm thấy một trận gió thổi đến ngónh ngang bừa bộn. Nguyệt Thiên Dạ này không phải có năng lực dụ dỗ nam nhân quá đi chứ? Xem qua dường như nàng ta đối với Tiêu Trắc cũng rất dung túng, hơn nữa nàng ta không phải còn thích “Tư Lăng” sao?

“Đúng rồi, các chàng vừa rồi sao lại đánh nhau?” Nguyệt Thiên Dạ hỏi.

Tiêu Trắc thần nhiên nói: “Vị Tư đạo hữu này trộm cò ánh trăng của chúng ta. Lúc nãy, khi nàng cực khổ dẫn con yêu thú cộng sinh của Cỏ ánh trăng rời đi, thì ta đang muốn đi lấy cò ánh trăng, lại phát hiện bị hắn đào trước mắt.”

“Tư Lăng, là thật sao?” Nguyệt Thiên Dạ nhíu mày hỏi.

Đều đến loại tình huống này, Tư Lăng chỉ có thể thở dài: “Xin lỗi, ta không biết là các người dẫn cộng sinh thú đi, cho rằng yêu thú cộng sinh của cò ánh trăng kia đã rời đi kiếm ăn. Là ta hiểu lầm, cái này liền hoàn trả cho các người.” Nếu là thứ của Nguyệt Thiên Dạ, hắn vẫn là ít dính vào là hơn; đỡ cho phải rước lấy cái thù hận chẳng ra làm sao.

Nói xong, trong lòng có chút nuối tiếc đem hộp ngọc chứa cò ánh trăng đưa qua.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 16: Xây dựng hang ổ

Nguyệt Thiên Dạ cũng không có nhận lấy cò ánh trăng, nàng nhìn Tư Lăng hỏi: “Tư Lăng, chàng cũng cần cò ánh trăng sao?”

Tur Lăng gật đầu, cảm thấy nàng ta hỏi một câu quá vô nghĩa. Nếu không muốn có ánh trăng, hẳn vừa rồi có cần chọc giận Tiêu Trạc chạy trốn không?

Chân mày Nguyệt Thiên Dạ hơi nhướn lên, nếu là Tur Lăng, nàng tất nhiên là nguyện ý đem cở ánh trăng cho hắn; chỉ là, đẳng cấp của cở ánh trăng tuy rằng không được coi là linh thảo cao cấp, nhưng lại vô cùng hiếm hoi khó tìm. Lần này nàng muốn dùng cở ánh trăng để luyện Dưỡng Thần đan, là một loại đan dược chuyên trị liệu Nguyên thân bị thương, là linh đan ngũ phẩm. Năm trước, để có đủ thực lực xông vào cấm địa Tur gia, nàng đã cường ép tu vi tăng lên, tuy rằng thành công đạt Trúc Cơ, nhưng lại lưu lại tai họa ngầm. Trải qua mấy ngày này, nàng không dám tùy tiện tăng tu vi lên nữa, chỉ cố gắng củng cố. Đương nhiên, tình huống bây giờ đã tốt một chút, nhưng để về sau không vì chuyện này mà ảnh hưởng việc tấn cấp, nàng cần Dưỡng Thần Đan để diệt trừ tận gốc tai họa ngầm.

“Tur Lăng, không bằng như vậy đi.” Nguyệt Thiên Dạ suy nghĩ được một cái biện pháp rất tốt, có thể thành toàn cả hai người: “Cở ánh trăng rốt cuộc là chẳng tự tay đào, coi như ta mua ở chỗ chàng là được rồi. Ta có thể dùng pháp bảo, đan dược, linh thạch để trao đổi với chàng, chàng thấy được chứ?!”

Nghe nói như thế, Tur Lăng còn chưa phản ứng, Tiêu Trạc bên kia đã dùng một ánh mắt ác nghiệt phần nộ trừng Tur Lăng, một biểu cảm tựa như nhìn tình địch, hận không thể tại chỗ giết chết Tur Lăng. Nhưng lời này là do Nguyệt Thiên Dạ nói ra, nếu hắn tuyên bố phản đối, ngược lại là phá hư ấn tượng trong lòng Nguyệt Thiên Dạ.

Tur Lăng nhìn hắn một cái, thận trọng một chút, rồi đồng ý với ý tốt của Nguyệt Thiên Dạ. Hắn cũng biết loại người như Nguyệt Thiên Dạ này tính cách lạnh bạc, có thể nói là trong bản chất có một loại ích kỷ khắc sâu vào trong xương cốt, đối đãi với việc đời thực rất vô tình -- từ chuyện nàng dễ dàng vứt bỏ gia tộc liền có thể biết. Đương nhiên, người vô tình cũng có thể giải thích thành đa tình, nàng dễ dàng mềm lòng với những thứ mà nàng có cảm tình. Mà sở dĩ hiện tại nàng ta đối tốt với hắn như vậy, toàn bởi vì trước kia “Tur Lăng” đã vì nàng mà trả giá quá lớn. Nếu như sau này nàng ta cảm thấy đã trả sạch "tình" của “Tur Lăng”, có lẽ sẽ không mềm lòng như vậy.

*****

Cuối cùng, Nguyệt Thiên Dạ cho Tur Lăng một lọ linh đan chữa thương tứ phẩm cùng một vụn khối linh thạch hạ phẩm, giá trị so ra còn cao hơn so với giá trị của cở ánh trăng.

Trên mặt Tur Lăng hoàn toàn thần nhiên, kỳ thật trong lòng đã vui như hoa nở. Dù sao cở ánh trăng này hắn cũng tính cầm đi bán, hiện tại bán cho Nguyệt Thiên Dạ cũng không coi là thiệt.

May mắn gặp được, Nguyệt Thiên Dạ hiển nhiên không nguyện ý cứ như vậy mà tách khỏi Tur Lăng. Không nhìn bộ dáng không tình nguyện của Tiêu Trạc, Nguyệt Thiên Dạ thân thiết đi theo bên cạnh Tur Lăng, xem ra có một chút dáng vẻ của nữ nhi -- đương nhiên điều kiện tiên quyết là nàng ta không ra tay. Sau khi ra tay mạnh đến nỗi làm cho người xem nhẹ giới tính của nàng.

Tur Lăng quyết định tiếp tục lịch lãm tại dãy núi Thập Vạn, thuận tiện giết yêu thú tìm linh thảo, cùng với mục đích tới nơi này của Nguyệt Thiên Dạ lại tình cờ trùng hợp, ba người liền bắt đầu tiếp tục tiến bước.

Trên đường, Nguyệt Thiên Dạ kể lại với Tur Lăng những chuyện sau khi hai người tách ra. Hôm đó sau khi nàng chạy trốn khỏi cấm địa Tur gia, chính thức thoát khỏi Nguyệt gia, rồi khỏi Chiêu An Thành, lại trùng hợp gặp được Thiên Tông phái mở cửa thu đệ tử ngoại môn. Nguyệt Thiên Dạ nhân cơ hội ghi danh. Do lúc ấy nàng ta dùng một ít thủ đoạn che giấu tu vi, cho nên chỉ thành một đệ tử ngoại môn bình thường, sau đó dưới "cơ duyên xảo hợp" mà quen biết Tiêu Trạc.

Tiêu Trạc là cháu trai được sủng ái nhất của Thanh Dương trưởng lão ở phái Thiên Tông, năm nay 23 tuổi, cũng là một người có thiên tư ngất trời. Sau khi quen biết Nguyệt Thiên Dạ, hai người thường xuyên xuất hiện cùng nhau. Lần này bọn họ cùng đi dãy núi Thập Vạn, một là bởi vì Tiêu Trạc nhận lệnh của chương môn đến dãy núi Thập Vạn tra xét nguyên nhân yêu thú dị động; hai là vì giúp Nguyệt Thiên Dạ tìm kiếm một ít linh thảo cấp cao.

“Dạ nhi, nàng là luyện đan sư?” Trên mặt Tur Lăng kinh ngạc hỏi, kỳ thật trong lòng đã chết lặng. Nguyệt Thiên Dạ này rốt cuộc còn bài gì chưa lật nữa đây?

Nguyệt Thiên Dạ cười tủm tỉm nhìn hắn, giữa chân mày bất giác lộ ra thần thái đắc ý: “Đúng vậy, ta bây giờ là luyện đan sư tứ phẩm. Bất quá đừng nói cho người khác nha~.” Nói xong, lộ ra một biểu cảm hoạt bát đáng yêu.

Tiêu Trạc mở to hai mắt nhìn, hiển nhiên cũng không biết việc này. Mà chuyện Nguyệt Thiên Dạ không chút kiêng kỵ nói cho Tur Lăng biết, càng làm cho hắn ý thức được địa vị Tur Lăng trong lòng Nguyệt Thiên Dạ. Hắn tức khắc nhìn về phía Tur Lăng, ánh mắt bất giác mang theo sát ý nhàn nhạt.

Dưới sự truy vấn của Nguyệt Thiên Dạ, Tur Lăng cũng kể đơn giản một lần chuyện của hắn. Những điều này đều là chuyện ngoài mặt, tại Thành Chiêu An tùy tiện hỏi thăm liền có thể biết rõ.

“Chàng hiện tại đã là tu vi luyện khí tầng tám. Ta tin tưởng, rất nhanh chàng liền có thể khôi phục tu vi trước kia. Thật là tốt quá.” Nguyệt Thiên Dạ cao hứng nói, ánh mắt luôn khó có thể rời khỏi gương mặt quá mức xinh đẹp kia của Tur Lăng. Sau đó nàng lại nhìn tới con yêu thú đang ngồi xồm trên vai Tur Lăng, nó tính tình khá lớn thường xuyên lôi kéo tóc Tur Lăng, biến một nữ nam tử trở nên nhếch nhếch, ánh mắt lạnh lùng, ra vẻ tò mò hỏi: “Tur Lăng, con yêu thú này là chủng loại gì? Sao lại đen như mực, xấu xí, tựa khối than đen vậy. Hơn nữa phẩm cấp thấp như vậy, hẳn là không có lợi cho tác chiến.”

Bình thường, tu sĩ muốn ký kết khế ước với yêu thú đều sẽ chọn lựa yêu thú cấp cao; không chỉ do yêu thú cấp cao có linh trí tương đối cao, còn bởi vì sức chiến đấu phi phàm, trợ giúp khá lớn. Tu sĩ có được yêu thú cấp cao cùng tác chiến, thường chiếm thượng phong trong khi đấu pháp.

Tư Lăng cười gượng một tiếng, hàm hồ đáp: “Ta cũng không biết, chỉ là thấy nó coi như thuận mắt, liền mang theo.” Hấn cũng không cần nó, hơn nữa từng thử bỏ rơi nó, nhưng là mặc kệ hấn chạy bao nhiêu xa, con yêu thú này đều giống như có lỗ mũi chó vậy, đều có thể theo mùi tìm tới hấn, cuối cùng vũng vàng chiếm cứ cả vai hấn, làm cho hấn cuối cùng cũng chẳng còn sức mà bỏ rơi nữa.

“Này, Tư Lăng, khó có dịp chúng ta đến dãy núi Thập Vạn, không bằng chúng ta đi bắt yêu thú cao giai khế ước đi.” Nguyệt Thiên Dạ nói, “Yêu thú cấp cao có sức chiến đấu phi phàm, có yêu sủng hỗ trợ, chiến đấu cũng được bảo đảm thêm vài phần. Hiện tại chàng hấn là không có khế ước thú của riêng mình nhỉ, không bằng thừa dịp này đi khế ước một con đi. Ta hôm kia gặp được một con Hỏa Vân Sư cấp 8, cảm thấy nó thực thích hợp với chàng.”

Tư Lăng còn chưa kịp phản ứng, yêu thú ngồi xồm trên cả vai hấn hiển nhiên bị giọng điệu khinh bỉ của Nguyệt Thiên Dạ chọc giận, gừ gừ gầm nhẹ, Tư Lăng vội vàng dè nỏ lại, nhanh chóng nói với Nguyệt Thiên Dạ: “Cám ơn, trước mắt không cần. Tu vi của ta bây giờ thấp, hấn là cũng khế ước không được yêu thú cấp cao, chờ về sau tu vi ta đề cao lại nói -- A A...”

Tư Lăng đau đớn hét một tiếng, hoá ra là con yêu thú kia nổi nóng cắn hấn một phát, trên mu bàn tay lập tức xuất hiện một vết thương sâu thấy tới xương. Con yêu thú kia khinh miệt nhìn hấn một cái, một đôi mắt màu tím đen sâu kín nhìn về phía Nguyệt Thiên Dạ. Sau đó nó xoay móng về phía Nguyệt Thiên Dạ, cuộn tròn lại, ghé vào trên vai Tư Lăng không thêm động nữa.

Nguyệt Thiên Dạ hung ác trừng mắt nhìn con yêu thú, nhanh chóng cầm ra một viên linh đan ép thành bột rắc vào trên mu bàn tay Tư Lăng, miệng vết thương rất nhanh liền khép lại. Tư Lăng nhẹ nhàng thở ra, xem ra con yêu thú này tuy rằng cấu giận với hấn, nhưng cũng không muốn giết hấn, bằng không vết thương này cũng sẽ không dễ dàng được linh đan chữa khỏi như vậy. Kết bạn đồng hành mấy ngày nay, Tư Lăng thực ra rất rõ ràng những điểm kỳ lạ của nó. Nước miếng nó chứa chất kịch độc vô cùng ác liệt, yêu thú cấp cao bị nó cắn bị thương có thể mất mạng trong nháy mắt, sau đó hóa thành một vũng máu, biến mất giữa trời đất, làm cho người ta không rét mà run.

Mấy người bọn họ đi suốt một chặng đường dài, Tiêu Trạc từ đầu đến cuối đều là một gương mặt âm trầm, ánh mắt luôn bất định nhìn bộ dáng cười đùa của Nguyệt Thiên Dạ và Tư Lăng.

Đột nhiên Tiêu Trạc ngừng lại, nói: “Đằng trước có người đang đấu pháp.”

Nguyệt Thiên Dạ biến sắc, hỏi: “Có biết được là người nào không?”

So với bọn họ, Tư Lăng đã sớm phát hiện phía trước có xung đột. Trong ba người bọn họ, Tiêu Trạc nhìn như có tu vi cao nhất, thần thức cường đại nhất, nhưng linh hồn cùng nguyên thần của Tư Lăng có thể so sánh với tu sĩ Kim Đan hậu kỳ, đã sớm phát hiện trận đấu phía trước, chỉ là không tiện nhắc nhở bọn họ mà thôi. Hơn nữa hấn hiểu rõ đạo lý "người khôn giữ mình", không muốn tiếp cận cái nào nhiệt kia.

Tiêu Trạc tĩnh tâm ngưng thần thả thần thức ra cảm nhận, nói: “Có một Kim Đan kỳ cùng một Trúc Cơ kỳ, còn có mấy tên luyện khí kỳ. Không tốt, là đệ tử phái Thiên Tông, bọn họ có nguy hiểm.” Nói xong, thân hình nhoáng lên, bay nhanh về hướng đấu pháp.

Nguyệt Thiên Dạ lập tức theo sau.

Tư Lăng ngược lại có chút chần chờ, bắt quá cuối cùng vẫn đi theo.

Rất nhanh, bọn họ liền đến nơi.

Tư Lăng đuổi tới sau, nhìn thấy hai phe đang giằng co, nhanh chóng tìm chỗ trốn một bên xem cuộc chiến. Hấn hiện tại chỉ là tu sĩ luyện khí kỳ cấp thấp, cũng không có cái bản lãnh chống lại tu sĩ Kim Đan kỳ, càng không muốn phơi bày chỗ đặc thù của mình trước người khác.

Tiêu Trạc đề tâm liếc mắt nhìn Tư Lăng, thấy hấn chọn một chỗ tương đối kín đáo trốn xem cuộc chiến, trong mắt có vài phần khinh bỉ cùng ngao nghể. Chẳng qua chỉ tên nam nhân không có mặt mũi mà thôi, không đáng để lo.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Sung Sướng Mà Quan Sát

Tư Lăng cũng mặc kệ người khác nhìn hấn như thế nào, tìm được vị trí kín đáo, liền bắt đầu quan sát cuộc chiến.

Ngoài ý muốn, hiện trường còn có hai người quen.

Đương nhiên, nói người quen cũng không phải, chỉ là có duyên gặp mặt hai lần mà thôi, là Liễu Thành Phong và Tô Hồng Phi. Hơn một tháng không thấy, Tô Hồng Phi thể nhưng đã Trúc Cơ, mà Liễu Thành Phong cũng đến luyện khí kỳ tầng 11, nhìn trạng thái của hấn, có lẽ rất nhanh có thể đạt tới luyện khí kỳ tầng mười hai, đại viên mãn, sau đó bắt đầu Trúc Cơ.

Mà giảng co cùng bọn họ là một ông lão mặc hắc bào gầy đét, gầy đến tượng như que diêm vậy. Chính là tu sĩ Kim Đan kỳ mà trước đó Tiêu Trạc đã cảm nhận được .

”Tiêu sư thúc!”

Nhìn thấy Tiêu Trạc xuất hiện, mấy đệ tử kỳ luyện khí Thiên Tông phái đều ngạc nhiên kêu lên. Bất quá Tư Lăng vẫn cảm phát hiện, Liễu Thành Phong và Tô Hồng Phi không chỉ không có cao hứng vì đồng môn xuất hiện, mà ngược lại sắc mặt có chút cứng, có vẻ giữa ba người có cái bất hoà gì đó. Tại Tu Tiên giới chú trọng 'cá lớn nuốt cá bé' này, dù có là đồng môn sư huynh đệ, cũng không nhất định tương thân tương ái, ngược lại yêu nhau giết nhau nhiều hơn.

Tiêu Trạc mỉm cười trấn an mấy tên hậu bối, mắt nhìn Tô Hồng Phi, phát hiện nàng đã là tu sĩ Trúc Cơ, trong mắt lóe lên kinh ngạc, bất quá không nói gì thêm. Đại địch trước mặt, nghiêm túc đối địch.

”Không biết vị tiền bối này xưng hô như thế nào? Những người này đều là đệ tử phái Thiên Tông, nếu là có chỗ đắc tội, mong rằng tiền bối thứ lỗi.” Tiêu Trạc vái chào, nho nhã lễ độ, cử chỉ hành động đều mang theo quý khí, hợp với gương mặt anh tuấn kia, nhìn chính là loại hình bạch mã hoàng tử trong mắt nữ nhân.

Ông lão mặc hắc bào nghe xong lại "hắc hắc" cười rộ lên, hoàn toàn không coi phái Thiên Tông ra gì: “Thiên Tông phái... Ta hôm nay chính là muốn giết mấy tên tiểu bối của phái Thiên Tông các ngươi! Nhìn diện mạo ngươi... Chẳng lẽ ngươi là cháu trai của lão Thanh Dương khôn kiếp kia? Thật đúng lúc, giết ngươi, cũng coi như cho Thanh Dương một cái đã kích thương đau!” Nói xong, ông ta từ trong hắc bào vuren ra một cánh tay gầy như que củi, một luồng khí đen đánh tới Tiêu Trạc.

Tiêu Trạc chặt vật tránh thoát, vừa sợ vừa giận nói: “Ông là ma tu!”

Khí đen kia chính là ma khí do ma tu tụ thành.

Nghe được lời Tiêu Trạc nói, sắc mặt người Thiên Tông phái cũng đại biến. Lúc trước, ông lão này chỉ dùng thuật pháp của tu sĩ bình thường để đối chiến với bọn họ đã có thể hoàn toàn áp chế bọn họ, cũng không hề tiết lộ thân phận ma tu của ông ta; bây giờ thấy được thủ đoạn kia, không cần Tiêu Trạc lên tiếng cũng biết ông ta là ma tu.

Tại đại lục Thương Vũ, sinh sống chủ yếu là nhân tu cùng yêu thú, ma tu bình thường là sống tại Ma Giới. Nơi đó là một địa phương hoàn toàn bất đồng với nhân giới, trong không khí tràn đầy ma khí, là thứ hết sức khó chịu đối với nhân tu, không thích hợp để nhân tu tu luyện. Mà giữa Ma Giới và nhân giới lại có một đạo cấm chế do thiên địa tự nhiên tạo thành, đem hai thế giới ngăn cách ra. Chỉ có điều, hai thế giới cũng không phải hoàn toàn không thể qua lại được. Giữa cấm chế cũng có một vài đường hầm không gian có thể liên kết lưỡng giới. Bình thường một nhân tu hoặc ma tu chính là thông qua đường hầm không gian này mà tới được hai giới, buôn bán đồ đặc giữa hai giới.

Bất quá, từ xưa đến nay nhân giới vốn không chào đón ma tu, bởi vì ma tu bình thường tính tình dữ dằn, thích giết chóc thành tính, không có đạo đức lý trí gì đáng nói. Mỗi khi ma tu đi tới nhân giới thì liền gây nên một trận đại tàn sát, cho nên mỗi khi phát hiện một tên ma tu nào, nhân tu ở đại lục Thương Vũ đều thế nhất định giết sạch giết tuyệt. Đương nhiên, ma tu giả ngoại trừ Ma tộc trong Ma Giới, còn có nhân tu do luyện công pháp của Ma tộc mà trở thành ma tu. Loại tu sĩ từ nhân tu chuyển thành ma tu bình thường sẽ được gọi là kẻ phản bội Nhân tộc .

Cho nên sau khi biết ông lão hắc bào này là ma tu, nhóm người Tiêu Trạc tất yếu phải giết hắn.

Lập tức Tiêu Trạc đặt tiêu ngọc bên môi, dùng âm phù công kích nguyên thần của ông lão mặc hắc bào. Nguyệt Thiên Dạ cùng Tô Hồng Phi, Liễu Thành Phong cũng cùng nhau vây đánh ma tu kia.

Tư Lăng hào hứng quan sát. Hắn đời trước là quý tu tu luyện trăm năm, ở trong nhân loại vốn là kẻ dị giáo[1], cho nên nhìn thấy ma tu cũng được coi là dị giáo, cảm xúc không lớn, cũng không có được ý thức giác ngộ của việc nhân tu gặp được ma tu tất yếu phải giết chết .

[1] gốc là Dị đoan (異端) là những điều tín ngưỡng lạ lùng, kỳ quái.

Không chỉ Tư Lăng nhìn đến sáng khoái, con yêu thú nằm trên đầu hắn cũng thấy sung sướng, thỉnh thoảng vuren ra móng vuốt thịt thịt hưng phấn vỗ đầu Tư Lăng, chỉ còn thiếu gầm rú hô to.

Tiêu Trạc mặc dù mới là tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ, nhưng âm luật của hắn có thể công kích nguyên thần của tu sĩ Kim Đan kỳ, khiến cho ma tu kia vừa phải mất tinh lực chống cự âm phù của hắn, lại phải ứng phó công kích của Liễu Thành Phong, Nguyệt Thiên Dạ, Tô Hồng Phi - ba tên biến thái này, nhất thời đường đường một tu sĩ Kim Đan lại bị mấy tên tiểu bối cấp thấp làm cho chật vật không chịu nổi.

Tư Lăng quan sát, phát hiện mấy người này đối phó với ma tu kia hoàn toàn không thành vấn đề. Liễu Thành Phong là một kiếm tu, sức chiến đấu của kiếm tu vốn có thể so cùng tu sĩ cấp cao, thậm chí có thể khiêu chiến vượt cấp; mà Liễu Thành Phong này cũng ương ngạnh giống như con gián đánh mãi không chết, càng đánh càng hưng phấn, căn bản mặc kệ bản thân đã bị thương. Nguyệt Thiên Dạ càng không cần nói, đây chính là kẻ 'già heo ăn lão hổ', pháp bảo xuất ra không ngừng, linh lực giống như dùng không hết vậy, hơn nữa ngay cả thứ đầy tính công kích như Phích lịch đan (sấm sét) cũng cầm ra được. Cuối cùng là Tô Hồng Phi, quả thật cũng làm cho người ta giật mình. Nàng ta thoát nhìn ôn nhu dịu dàng, nhưng sức công kích vô cùng sắc bén, bạch quang lấp lánh ngưng tụ trên nắm tay, chỉ một quyền, thế nhưng đánh ra một lỗ thủng to trên người ma tu kia. May mắn là năng lực khôi phục thể xác của tu sĩ Kim Đan kỳ không tệ, bằng không đã sớm mất nửa cái mạng.

Mà mấy đệ tử luyện khí kỳ phái Thiên Tông cũng ở một bên phóng tiểu pháp thuật quấy nhiễu ma tu kia. Nhìn tổng thể, thật đúng là đơn phương chống tập thể.

Ma tu kia có vẻ cũng biết hôm nay thảo phạt không được tốt lắm, vốn là muốn giết mấy tên tiểu bối Thiên Tông phái, ai biết đều là mấy tên biến thái, khiến cho hắn không thể không bắt đầu suy xét chuyện chạy trốn. Ma tu ngưng tụ một luồng ma khí quán quanh thân, bức lui đám người Nguyệt Thiên Dạ, xoay người chạy, hơn nữa phương hướng chạy vừa đúng là vị trí mà Tư Lăng đang trốn.

Trong lòng Tư Lăng thầm khở sở than một tiếng, lập tức triệu ra 10 tấm linh phù tứ phẩm, dưới sự kinh ngạc của ma tu kia, nhẹ nhàng nói một tiếng “Nổ”, toàn bộ rừng cây rung chuyển.

Ma tu kia lập tức bị nổ mất nửa người, hết sức thảm hại.

Lúc này, Nguyệt Thiên Dạ cầm trong tay một thanh bảo khí trường kiếm hạ phẩm, một kiếm bổ vào đầu ma tu kia, tượng như chém dưa hấu vậy. Đợi khi nguyên thân màu đen của ma tu vội vội vàng vàng trốn ra thì lại chém tới một kiếm, rất nhanh, nguyên thân liền tiêu tán trong trời đất.

Trận đấu kết thúc, mấy đệ tử kỳ luyện khí phái Thiên Tông lập tức nhuyền người ngã dưới đất.

Tiêu Trạc thu hồi ngọc tiêu, ánh mắt lấp lánh bất định nhìn Tư Lăng. Kẻ có thể lập tức lấy ra 10 tấm linh phù tứ phẩm, tuyệt đối không đơn giản giống mặt ngoài vậy.

“Tư Lăng, vừa rồi nhờ có chàng cho hắn một kích cuối cùng, bằng không đã để cho ma tu kia chạy trốn!” Nguyệt Thiên Dạ tán thưởng nói với Tư Lăng.

Tư Lăng khiêm tốn cười cười, trên mặt vẫn lạnh nhạt dè dặt, dường như đối với cái gì cũng đều có thể thản nhiên không chú ý -- đây là mặt nạ [2] trang B hiện tại của Tư Lăng, có thể ứng phó rất nhiều chuyện phiền toái, ít nhất như vậy thì Nguyệt Thiên Dạ sẽ không hoài nghi hắn. Dù sao trước đây “Tư Lăng” cũng là bộ dáng này, thậm chí còn có thể giả vờ hơn cả hắn bây giờ cơ.

Tô Hồng Phi cùng Liễu Thành Phong nhìn thấy Tư Lăng, trong mắt lướt qua vẻ kinh ngạc, đợi khi nghe được lời nói của Nguyệt Thiên Dạ thì sắc mặt hai người khẽ biến.

Trong nháy mắt, Tư Lăng cảm giác được sau lưng xông lên một luồng khí lạnh, quay đầu liền chạm vào ánh mắt lạnh lùng như băng giá của Tô Hồng Phi, mang theo bùng bùng sát khí. Tư Lăng trong lòng kinh hãi, bất quá Tô Hồng Phi rất nhanh liền thu lại cảm xúc, lại khôi phục một bộ dáng dịu dàng động lòng người, giống như sát khí trong nháy mắt đó chính là ảo giác của hắn vậy.

Ngược lại, Liễu Thành Phong lại là trừng lớn mắt, kêu lên: “Cậu gọi là Tư Lăng? Họ Tư?”

Tư Lăng không có ác cảm gì với Liễu Thành Phong, nghe được lời hắn nói thì thản nhiên gật đầu.

Ngược lại Nguyệt Thiên Dạ tựa hồ biết rõ hắn ta vì sao lại hỏi như vậy, lấy một bộ dáng tự cho mình là nữ nhân của Tư Lăng nói: “Tư Lăng tất nhiên là họ Tư, chính là đệ đệ của đệ tử nhập thất vừa thu nửa năm trước của Thanh Ngọc trưởng lão - Tư Hân.”

Nghe vậy, những người ở nơi này phản ứng không đồng nhất. Tiêu Trạc là một bộ dáng sáng tỏ, Tô Hồng Phi rũ mắt xuống, một bộ dáng dịu dàng thông dong, mà kia mấy tu sĩ luyện khí kỳ vốn xem Tư Lăng không ra gì thì ánh mắt nhìn Tư Lăng lập tức thay đổi.

Chỉ có Liễu Thành Phong vẫn là cái bộ dáng không có tâm cơ kêu lên, than thở: “Trách không được ta cứ cảm thấy cậu thật không đơn giản, thì ra là đệ đệ của khối băng kia. Tiểu ca, về sau ở chỗ ca ca của cậu nói tốt cho ta vài câu đi, để cho hắn đừng cứ luôn lạnh băng trừng người nữa, huynh đệ ta ăn không tiêu!”

Tư Lăng bị hắn chọc cho bật cười trong lòng. Liễu Thành Phong tuy rằng có sức chiến đấu lợi hại, nhưng hiện tại cũng chỉ là thiếu niên 16 tuổi, chính là thời điểm thiếu niên hoạt bát, so với những người như Nguyệt Thiên Dạ, ngược lại thì không có tâm cơ gì. Tư Lăng có chút hảo cảm với hắn, nhưng trên mặt vẫn tiếp tục thận trọng, lạnh nhạt nói: “Nếu là gặp được huynh trưởng, ta sẽ truyền đạt lời này giúp cậu.”

“Ê!”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Yêu Thú Bảo Vệ Thức Ăn

Sau đó không lâu, mọi người đi tìm một chỗ an toàn để chữa thương.

Trừ vài đệ tử luyện khí kỳ kia, trên người Liễu Thành Phong cùng Tô Hồng Phi đều có vết thương với đủ loại mức độ. Mà dãy núi Thập Vạn này chính là thiên đường của yêu thú, thêm vào đó trời cũng sắp tối, cho nên ở loại địa phương này, mọi người đều quyết định trước tiên vẫn nên tìm một chỗ chữa thương thì tốt hơn. Và vốn là người không liên quan, Tư Lăng dưới sự mời mọc của Nguyệt Thiên Dạ, chống lại ánh mắt ngầm giết người của Tiêu Trạc, cũng cùng nhập bọn theo đám đệ tử danh môn đại phái này.

Cuối cùng, họ chọn một cái son động coi như sạch sẽ, được Tiêu Trạc cầm ra một cái linh trận tứ phẩm bố trí tại cửa son động để bảo vệ, xem như là nơi nghỉ ngơi tạm thời.

Lúc Liễu Thành Phong cùng Tô Hồng Phi ăn đan dược bắt đầu chữa thương thì Nguyệt Thiên Dạ lấy túi trữ vật của ma tu kia ra -- ngay lúc chém giết ma tu thì nàng ta thuận tay thu vào, động tác còn hết sức thành thạo, loại chuyện này có vẻ từng làm không ít lần.

Đệ tử phái Thiên Tông ngồi tựa vào nhau, Tư Lăng ngồi chỗ cách bọn họ một chút, bỗng nhiên nhìn lại, Tư Lăng dường như một mình một cái thế giới, bị những người đó bài xích tại ngoài. Tư Lăng cũng không thèm để ý, dùng nhánh cây dừa bốn ngọn lửa trước mặt. Trên đồng lửa đang tại nướng một Bạo Nha Trư con đã được xử lý tốt, chỉ chốc lát sau trong không khí đã toả ra một mùi thịt thơm nức, hấp dẫn đến mức con yêu thú đang nằm sấp trên vai Tư Lăng liên tiếp dùng móng vuốt cào quần áo của hắn. Cặp mắt màu tím đen tròn xoe nhìn chăm chăm không chớp mắt vào đồng nướng thịt, dường như đã quên phản ứng vậy. Chính là biểu hiện của đồ tham ăn.

Tư Lăng khoe miệng co giật, rõ ràng căn bản không phải yêu sủng của hắn, vì cái quái gì khi nó mất mặt thì lại hắn phải chịu ánh mắt nhạo báng của người bên ngoài chứ?

Chẳng qua là, Tư Lăng tuy rằng đang nướng thịt, nhưng cũng phân một nửa tâm thần chú ý Nguyệt Thiên Dạ và trữ vật túi trong tay nàng.

Nguyệt Thiên Dạ đoán chừng cũng hiểu được bản thân mình không thể một mình nuốt trọn những thứ trong túi trữ vật này, cho nên quang minh chính đại lấy ra. Tuy rằng ma tu kia là một tu sĩ Kim Đan kỳ, nhưng có lẽ do vận mệnh ma tu ở đại lục Thương Vũ là mỗi người đều kêu đánh, cho nên trong túi trữ vật này vật phẩm thật đúng là ít đến mức đáng thương. Ngoại trừ mấy vạn khối linh thạch hạ phẩm cùng một ít linh thạch trung phẩm ra, chỉ có một ít ngọc giản, pháp bảo, linh đan, và một ít dược thảo ở Ma Giới mà ma tu sử dụng, sau đó là một ít tạp nham gì đó, thoạt nhìn cũng không đáng tiền. Một tu sĩ Kim Đan mà gia sản lại ít đến như vậy cũng đúng là đáng thương.

Nguyệt Thiên Dạ đem mọi thứ chất đống ở giữa, sau đó chờ mọi người phân phát. Mặc dù là vật của ma tu, nhưng trong đó cũng có rất nhiều thứ mà tu sĩ nhân loại có thể dùng.

Tư Lăng thu hồi tầm mắt, thấy Bạo Nha Trư con nướng trên lửa đã sắp xong, liền lấy gia vị ra bắt đầu nêm nếm, khiến cho hương vị trong không khí càng thơm ngào ngạt. Không nói tới con yêu thú màu đen tham ăn trên vai Tư Lăng kia nhìn không chuyển mắt, cả mấy đệ tử luyện khí kỳ cũng mở to mắt, biểu cảm mong ngóng nhìn miếng thịt trên tay không ngừng lật nướng của Tư Lăng.

Đội nướng xong, Tư Lăng dập tắt đồng lửa, sau đó lại lấy ra mấy cái đĩa cùng một con dao găm sắc bén, bắt đầu cắt thịt, vừa cắt vừa phết một lớp mật ong trên con mồi vẫn đang nướng trên giá. Một mâm thịt cắt đầu tiên hiển nhiên là không kịp cho con yêu thú kia chiếm đoạt, Tư Lăng biết đức hạnh của nó, cho nên cũng không so đo, đem mâm thịt nướng cắt thứ hai đưa cho Nguyệt Thiên Dạ.

"Cám ơn." Nguyệt Thiên Dạ cười hết sức ngọt ngào, hai mắt long lanh, lần thu ba lấp lánh.

Tư Lăng mặt không thay đổi dời ánh mắt, kỳ thật trong lòng hết sức co giật. Hắn bất quá là không muốn khiến Nguyệt Thiên Dạ hoài nghi, mới có thể sẵn sàng nài ta như thế, thật sự không phải hắn đặc biệt chiều chuộng nàng. Nhưng Nguyệt Thiên Dạ hiển nhiên coi là Tư Lăng đối xử đặc biệt với nàng, có loại cảm giác tự hào rằng Tư Lăng không nhìn toàn thể giới, chỉ để ý một mình nàng. Không thấy được Tư Lăng ngoại trừ đưa cho con yêu thú kia ra, liền không có phần cho những người khác sao? Nguyệt Thiên Dạ tự động bỏ qua con yêu thú kia -- dù sao đó chỉ là yêu sủng cấp thấp, căn bản không cần để tâm mà.

Đang cắn thịt ngon, yêu thú bỗng chú ý đến động tác của Tư Lăng, nhất thời hung ác nhe răng gào thét với hắn, ý tứ uy hiếp không cần nói cũng biết.

Vì để tránh phiền toái, Tư Lăng nhanh chóng nói: "Những thứ này đều là của người!"

Yêu thú dùng ánh mắt màu tím đen hung ác liếc mắt nhìn Nguyệt Thiên Dạ, sau đó cúi đầu há to mồm ăn thịt. Tư Lăng cảm thấy con yêu thú này là đứa hẹp hòi ham ăn, nó tuyệt đối sẽ nhớ kỹ trong lòng chuyện đã đưa một đĩa thịt nướng của nó phân cho Nguyệt Thiên Dạ, đoán chừng sẽ tìm thời cơ trả thù.

Thấy Tư Lăng trừ bụng một mâm thịt cho Nguyệt Thiên Dạ ra, liền bắt đầu cắt thịt cho yêu thú kia ăn, sau đó cũng không có động tác khác; những đệ tử luyện khí kỳ nhất thời buồn bực không thôi. Tiêu Trạc âm thầm nắm chặt nắm tay, cũng không biết là tức giận hành vi đem nướng thịt bụng cho Nguyệt Thiên Dạ của Tư Lăng - rõ rệt là hành vi lấy lòng; vẫn là tức giận chuyện Tư Lăng cao ngạo không đem người khác để vào mắt. Mặc kệ là cái nào, có thể làm cho Nguyệt Thiên Dạ sinh ra hảo cảm to lớn với Tư Lăng, chính là thứ hắn không thích nhìn thấy. Chẳng qua hắn thân là cháu trai của trưởng lão phái Thiên Tông, thân phận phong thái bày ở chỗ đó, căn bản không cần thiết so đo cùng tên tán tu cấp thấp chỉ có diện mạo này.

Lúc này, Tô Hồng Phi cùng Liễu Thành Phong cũng chữa thương xong, hai người đồng thời mở to mắt, trùng hợp nhìn thấy động tác Tư Lăng đưa thịt nướng cho Nguyệt Thiên Dạ.

Tô Hồng Phi ánh mắt khẽ lay động, ngồi an tĩnh.

Liễu Thành Phong lại là đứa không chịu ngồi yên, nhảy nhót lại đây, khâm phục nói: "Ôi a, Tư gia tiểu đệ, kỹ thuật nướng thịt của cậu không tồi, cho huynh đệ một mâm nào!"

Tư Lăng nhìn hắn một cái, đang chuẩn bị nói chuyện, con yêu thú hộ thực đã sớm đã cho một trảo cào qua, để lại trên mu bàn tay hắn một dấu móng vuốt sâu thấy tới xương, hướng về phía hắn nhe răng uy hiếp, phát ra tiếng gừ gừ như con thú con. Tuy rằng không có tính uy hiếp gì, nhưng việc nó có thể dễ dàng làm bị thương Liễu Thành Phong vẫn là khiến người ta giật mình không thôi. Liễu Thành Phong tuy rằng chỉ là tu sĩ luyện khí kỳ tầng 11, nhưng những ai quen biết hắn đều không thể phủ nhận sự lợi hại của hắn, chỉ là luyện khí kỳ đã có thể khiêu chiến vượt cấp Trúc Cơ kỳ; nay một con yêu

thú cấp thấp thế nhưng dễ dàng làm bị hấn thương, đích thực làm người giặt mình không thôi, cả bản thân Liễu Thành Phong cũng có chút không dám tin.

”Nó... có vẻ rất bảo vệ thức ăn!” Tur Lãng khô khốc giải thích, cố gắng bắt mình duy trì bộ dáng trang B. Cũng không biết làm sao, tầm mắt những người đó làm cho hắn cảm thấy có chút mất mặt.

Mọi người tiếp thu cái giải thích này, tuy rằng miệng vết thương tương đối sâu, nhưng với những vết thương thuần về thể xác này thì tu sĩ cũng không thêm đề ý, một viên thuốc đi xuống liền có thể khép lại. Liễu Thành Phong lắc lắc cái tay bị thương, cảm thấy hứng thú hỏi: “Tur tiểu đệ, con yêu thú này là loài gì vậy? Nó lấy sò trường là tốc độ sao? So với Tật Phong Điều thì tốc độ thế nào?”

Nghe được hắn tựa như thân quen gọi mình là “Tur tiểu đệ”, Tur Lãng âm thầm nhủ mảy. Thật sự không hiểu nổi chính mình như thế nào lại biến thành “Tur tiểu đệ” trong miệng hắn, hơn nữa tuổi tác của hắn còn lớn hơn Liễu Thành Phong mà? Nhưng vẫn là trả lời: “Ta cũng không biết là loại gì, bất quá tốc độ của nó quả thật rất nhanh, còn chưa so sánh nên không biết.” Nói xong, vì không đề cho bọn họ lại quẩn quýt về chuyện con yêu thú nữa, Tur Lãng từ trong túi trữ vật lấy ra hai con Bạo Nha Trư con đã xử lý tốt, đưa cho mấy đệ tử luyện khí kỳ kia đi nướng.

Liễu Thành Phong thấy thế, cũng không quản lấy Tur Lãng muốn xin một mâm thịt nướng nữa, bắt đầu nhìn chăm chăm hai con Bạo nha trư đang nướng mà ngẩn người, cũng không biết có phải do quá đói hay không.

Gặp bọn Tô Hồng Phi tỉnh lại, Nguyệt Thiên Dạ liền gọi bọn họ lại đây, ý bảo phân phối mấy thứ trong túi trữ vật của ma tu kia.

Mọi người trước tiên nhìn phía Tur Lãng, Tur Lãng có chút chẳng hiểu ra làm sao, tận đến khi Nguyệt Thiên Dạ ra hiệu, mới hiểu rõ. Thì ra bởi vì 10 tấm linh phù của hắn cùng phát nổ mới nổ mất nửa cái mạng của tên ma tu định chạy trốn nọ, vì thế nên họ mới có thể giết chết ông ta, cho nên Tur Lãng xem như là đại công thần, được hưởng quyền ưu đãi là được lựa chọn đầu tiên -- đây là quy củ của Tu Tiên giới. Ngay cả Tiêu Trạc vẫn cảm thấy Tur Lãng chỉ là kẻ nhặt được của hồi, căn bản không tư cách, nhưng dưới hành vi lấy lòng rõ ràng của Nguyệt Thiên Dạ, cũng chỉ có thể trầm mặc.

Chuyện tốt cỡ này, Tur Lãng tất nhiên không buông tha, nhưng vẫn giả vờ rụt rè - Tur Lãng âm thầm phi nhỏ chính mình một chút, thật là càng ngày càng biết giả vờ - nhanh chóng đưa tay tìm kiếm vật mình muốn.

Đột nhiên, tầm mắt Tur Lãng dừng lại ở mấy miếng ngọc giản có khắc công pháp, ngắm thấy là một bộ công pháp không trọn vẹn, lại cẩn thận dùng thần thức đào qua, phát hiện là một bộ công pháp tên là , chỉ là đồ phế phẩm, cũng không nói rõ đẳng cấp, càng không được người coi trọng, cho nên mới bị Nguyệt Thiên Dạ xếp gọn lại tùy tiện vứt qua một bên.

Mặc dù là phế phẩm, nhưng nội dung bên trong lại làm cho Tur Lãng giặt nảy mình. Trong lòng Tur Lãng sóng to gió lớn, nhưng ở ngoài mặt thì hoàn toàn bình tĩnh, giả vờ nhìn xuống rồi buông, tiếp tục nhìn những thứ đồ khác. Cuối cùng, dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, Tur Lãng chọn một thanh linh kiếm thân màu tím đỏ-- đây là thứ đồ đáng tiền nhất trong Túi trữ vật của tên ma tu, chính là một cái bảo khí hạ phẩm, sau đó thuận tay cầm cái ngọc giản kia.

Nhìn thấy sự lựa chọn của hắn , ngoại trừ mấy đệ tử luyện khí kỳ liên tục nhìn chăm chăm vào chúng, lộ ra biểu tình hâm mộ, mấy người khác trên mặt không có phản ứng gì. Phải biết, trừ bỏ Nguyệt Thiên Dạ, bọn người Tiêu Trạc đều là con cưng của trời tại Thiên Tông phái, ai lại đem một thanh bảo khí hạ phẩm để vào mắt. Mà Nguyệt Thiên Dạ càng không cần nói, bản thân nàng ta cũng có được các loại bảo khí thượng phẩm, căn bản không đem một thanh bảo khí hạ phẩm để vào mắt. Tur Lãng chọn lựa như vậy không thể nghi ngờ thực hợp ý bọn họ.

Sau đó thì bắt đầu từ Nguyệt Thiên Dạ, tính cả mấy đệ tử luyện khí kỳ, mỗi người dựa trên công lao đều chọn cho mình thứ nên được. Cuối cùng còn lại một số thứ mà nhân tu không thể sử dụng được thì tập trung lại cùng tiêu hủy. Trong đó có một mảnh giấy ó vàng được chế từ da yêu thú, mặt trên rõ ràng là một phần bản đồ cổ xưa.

Tur Lãng vươn dài cổ, trong lòng xoa xoa tay, hưng phấn suy nghĩ, đây nhất định là bản đồ bảo tàng gì đó, nói không chừng hắn lại có thể khai quật được một ít tiền. Nhưng lại nghe được Tiêu Trạc sắc mặt khó coi trầm giọng nói: “Đây là bản đồ các vùng cấm phía tây của Thiên Tông phái ta, chỉ có đệ tử nội môn mới có thể có được!”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 19: Yêu Thú Bạo Loạn

Nghe được lời Tiêu Trạc nói, thần sắc của Liễu Thành Phong cùng Tô Hồng Phi cũng trở nên nghiêm nghị, chỉ có Nguyệt Thiên Dạ giờ vẫn còn là đệ tử ngoại môn là vẫn giữ bình tĩnh, dường như là chuyện không liên quan tới mình, khiến Tur Lãng nhìn không được đưa mắt nhìn mấy lần.

Tiêu Trạc lật lật tấm bản đồ bằng da yêu thú kia, lại sờ sờ bên mép của nó, sau đó từ giữa các lớp xé ra một tấm màng mỏng, lộ ra một hàng văn tự được viết bằng loại linh dịch đặc biệt, nhất thời biểu cảm trở nên khó coi.

Tur Lãng ngồi xa xa, thấy không rõ bên trên viết cái gì, cũng không dám dùng thần thức coi trộm, nhưng đám người Tô Hồng Phi nhìn qua đều bày ra vẻ mặt ngưng trọng, khiến cho không khí của hiện trường cũng có chút nghiêm trọng. Đương nhiên, duy nhất không chịu ảnh hưởng ở chỗ này chính là con yêu thú ăn uống no đủ kia. Sau khi dùng nước sạch rửa mặt xong, yêu thú liền nhảy đến trên hai chân Tur Lãng, cuộn thành vòng tròn, thoải mái mà đi

ngủ, diễn rất sống động một con tiểu yêu thú không buồn không lo.

Tư Lăng phỏng đoán, ma tu kia hẳn là có quan hệ rất lớn với Thiên Tông phái, cho dù không phải, thì cũng có liên quan với ông nội của Tiêu Trạc - Thanh Dương chân quân, không chừng là một câu chuyện cầu huyết ngược luyện tình thâm, cảm động thiên địa...

Tuy rằng Tư Lăng suy tưởng đến vui vẻ, nhưng Tiêu Trạc hiển nhiên không nhất thiết phải bại lộ việc xấu trong nhà ở trước mặt người ngoài, cho nên mãi đến tận đêm khuya, Tư Lăng vẫn không biết được ma tu kia cùng phái Thiên Tông có quan hệ gì. Tiêu Trạc rõ ràng cho thấy dự định lên giải quyết chuyện này, sau khi về tông môn mới giao cho trưởng bối trong môn phái định đoạt.

Nửa đêm, mặt trăng bị mây đen che khuất, Tư Lăng đột nhiên mở to mắt, phát hiện con yêu thú vốn vẫn nhu thuận cuộn tròn ngủ giữa hai chân hán không thấy. Tư Lăng trong lòng khẽ lo lắng. Kể từ sau khi thức tỉnh, đây là lần đầu tiên nó chủ động rời khỏi hán, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì?

Rất nhanh, Tư Lăng liền nhìn thấy trước cửa động bóng dáng một con yêu thú hoà vào bóng đêm, nếu không phải linh hồn của hán có năng lực nhận biết bất đồng với tu tiên thế giới này, hơn nữa độ nhạy cảm lớn mạnh vô cùng, thì gần như không cách gì phát hiện ra nó.

Yêu thú kia an tĩnh đứng tại cửa động, đầu ngẩng nhìn ánh trăng tàn trên trời, dường như đang suy tư điều gì. Tất cả động tác lặng yên không một tiếng động, nếu không phải Tư Lăng vẫn ôm lòng phỏng bị với nó, cũng sẽ không lập tức phát giác ngay khi nó hơi có chút động tĩnh.

Yêu thú khác thường làm Tư Lăng phỏng đoán có khả năng đã xảy ra chuyện gì đó, không khỏi âm thầm chuẩn bị tinh thần.

Quả nhiên, rất nhanh, mặt đất truyền đến một chấn động hết sức nhỏ, rất nhỏ đến gần như có thể xem nhẹ. Tư Lăng biến sắc, phóng thân thức ra. Ở hơn một vạn km bên ngoài, có mấy chục vạn yêu thú với cấp bậc khác nhau đang chạy hướng tới nơi này.

Là thú triều?

Ý tưởng này rất nhanh liền bị Tư Lăng bác bỏ, cũng không phải đơn giản là thú triều như vậy. Những yêu thú kia tuy rằng không có lý trí, nhưng lại rõ ràng có mục đích, dường như bị cái gì đã khổng chế thần trí vậy.

Yêu thú kia đứng yên trong chốc lát, rất nhanh liền quay trở lại, nhảy đến trên vai Tư Lăng. Tư Lăng hiểu được, nó đây là có ý chờ hán hành động. Bất quá tình huống rất không rõ ràng, dù là biết rõ tình huống, Tư Lăng cũng không muốn bại lộ bản thân quá sớm, nên quyết định không hành động.

Tư Lăng an tĩnh đợi, ở trong lòng yên lặng tính toán trên người mình có bao nhiêu thứ có thể bảo mệnh được. Lúc bấy giờ cách nơi này còn khoảng một nghìn km thì Nguyệt Thiên Dạ cùng Tô Hồng Phi đồng thời mở mắt, sắc mặt khẽ biến. Sau một lát, Tiêu Trạc cũng cảm ứng được dị thường, cuối cùng là Liễu Thành Phong.

Tư Lăng quan sát biểu hiện của từng người, không khỏi nheo mắt, hai người này thế nhưng còn phát hiện dị động sớm hơn cả người có tu vi cao nhất là Tiêu Trạc, có thể thấy được thần thức bất phàm. Nguyệt Thiên Dạ vốn là không thể so sánh với người bình thường, cũng không nghĩ tới Tô Hồng Phi thì ra cũng là tên biến thái. Xem ra cô Tô Hồng Phi này cũng không đơn giản như bề ngoài, có lẽ sát ý chợt lóe rồi biến mất lúc trước của nàng ta, cũng không phải là ảo giác của hán.

"Yêu thú bạo động!" Nguyệt Thiên Dạ trầm giọng nói. "Còn trên dưới hai trăm km nữa sẽ tới nơi này."

Vài tiếng hút không khí vang lên. Yêu thú bạo động không đáng sợ, đáng sợ là những nơi mà yêu thú đi qua, sinh linh đồ thần, thương vong vô số. Tu tiên giả dù có lợi hại cũng sẽ bị bảy yêu thú liên tục không ngừng, không muốn mạng mà xông lên này làm hao hết linh lực. Tu sĩ không có linh lực chống đỡ, kết cục có thể nghĩ.

Son động trầm mặc vài giây, Tiêu Trạc là người có tu vi cao nhất nơi này quyết định thật nhanh nói: "Chúng ta nhất định phải rời khỏi nơi này!"

Không ai có dị ý, trực tiếp đứng dậy rời đi.

Ra khỏi son động, mọi người lấy ra các loại pháp bảo phi hành, bắt đầu chạy như điên, nhưng bởi vì phải chiều cố mấy đệ tử luyện khí kỳ phái Thiên Tông, cho nên tốc độ khó tránh khỏi bị kéo dài rất nhiều.

"Còn mấy chục km nữa sẽ bị đuổi kịp!" Nguyệt Thiên Dạ tinh táo nói. Dưới ánh trăng u ám, khuôn mặt uể oải của nàng ta có vẻ có chút hờ hững, một loại hờ hững đối với sinh mệnh.

Tô Hồng Phi lặng lẽ nhìn nàng ta một cái, ánh mắt lóe lên, cùng mọi người trầm mặc không nói. Tiêu Trạc nhìn về phía mấy đệ tử luyện khí kỳ, mấy người họ cầu xin nhìn hán, sợ bọn họ sẽ bị bỏ lại.

Tiêu Trạc cắn răng, kiên định nói: "Chúng ta thay đổi tuyến đường, tiến vào trung tâm dãy núi Thập Vạn!"

"Tiêu sư huynh!" Liễu Thành Phong cùng Tô Hồng Phi kêu một tiếng.

Tiêu Trạc thần sắc kiên nghị, quyết đoán nói: "Đi!"

Mọi người đổi phương hướng, hướng phía trung tâm trong dãy núi Thập Vạn mà chạy đi.

Cứ như thế chạy suốt một ngày một đêm, yêu thú phía sau vẫn không ngừng theo sát. Mọi người đều lộ vẻ mệt mỏi, nhưng nhìn kỹ lại, ngoại trừ Tiêu

Trạc cùng Liễu Thành Phong vẫn luôn che chở mấy tên đệ tử Luyện khí kỳ, Tô Hồng Phi và Nguyệt Thiên Dạ chỉ là có vẻ mệt mỏi mà thôi. Đương nhiên, Tư Lăng cái kẻ võ trên người mình tâm Thần hành phủ cảm thấy, các năng đúng là có khả năng diễn trò cho người ta xem nhiều hơn.(??)

Ngoài ra, bọn họ cũng phát hiện khắp nơi ở dãy núi Thập Vạn đều xuất hiện yêu thú bạo động, giống như bị loại sức mạnh gì đó dẫn dắt chạy hướng về một nơi. Bọn họ chạy điên cuồng một ngày một đêm, cũng đã gặp phải mấy tập tu sĩ vì bị yêu thú bạo loạn bức cho chạy điên cuồng không thôi, có mấy tu sĩ tu vi thấp thậm chí còn chết thảm phía dưới bầy yêu thú lớp lớp không ngừng kia, thân thể bị xé thành mảnh nhỏ, nơi nơi đầy máu tanh.

Toàn bộ dãy núi Thập Vạn đều bạo động, cả linh khí trong không khí cũng tràn đầy khí tức bạo loạn.

Bởi vì đợt yêu thú bạo động đột nhiên xuất hiện này, các khu vực lân cận dãy núi đều bị phá hủy với nhiều mức độ. Các thế lực ở khu vực Tây Kinh cũng rất nhanh phát hiện thế cục không thể khống chế ở dãy núi Thập Vạn, rồi rút phái các tu sĩ trong phái đến đây tra xét, rất nhiều tu sĩ Kim Đan kỳ cùng tu sĩ Trúc Cơ đều chạy tới dãy núi Thập Vạn.

Dãy núi Thập Vạn rất lớn, địa hình phức tạp, dù tu tiên giả thần thông quảng đại, nhưng có tiêu tốn mấy chục năm cũng không nhất định có thể thăm dò hết được, hơn nữa khu vực trung tâm còn tồn tại các loại nguy hiểm rất lớn. Trừ bỏ một ít Đại Năng giả (người hùng mạnh), gần như không có ai có thể tự do qua lại trong dãy núi này, vậy nên có thể thấy được độ hung hiểm của khu vực bên trong dãy núi. Nếu không phải lần này yêu thú bạo loạn chặt đứt đường về của bọn họ, cũng sẽ không có tu sĩ nào biết rõ khu vực trung tâm nguy hiểm như vậy mà còn muốn chạy về hướng đó.

Chạy như điên vài ngày, bọn họ rốt cuộc đã tới chỗ nối tiếp giữa vùng ven và vùng trung tâm của dãy núi. Mọi người đều mỗi một không chịu nổi, mấy ngày liên tục chạy điên cuồng cùng chiến đấu với yêu thú làm cho bọn họ chưa từng được nghỉ ngơi, cho dù tu sĩ có thể mười ngày nửa tháng không ngủ cũng không thành vấn đề, nhưng bất tỉnh thân liên tục chịu trạng thái căng thẳng, vẫn là làm cho tinh thần bọn họ cảm giác được một loại mệt mỏi.

"Tiêu sư huynh, có thể tìm một chỗ nghỉ ngơi một lát hay không?" Tô Hồng Phi một bên đánh con yêu thú cấp 5 đầu nở hoa, một bên hướng Tiêu Trạc hô lên: "Mấy sư đệ có thể sẽ không chịu nổi." Trên khuôn mặt dịu dàng lộ ra biểu cảm lo lắng, thực dễ dàng đạt được thiện cảm của mấy tu sĩ cấp thấp.

Tiêu Trạc liếc mắt nhìn mấy đệ tử Thiên Tông phái phía sau hắn, bọn họ thần sắc uể oải, linh lực sắp khô kiệt. Đan dược tuy có thể bổ sung linh lực, nhưng tốc độ khôi phục lại chậm hơn nhiều so với tốc độ tiêu hao, quả thật chống chọi không được bao lâu. Lại nhìn về phía Nguyệt Thiên Dạ cách đó không xa đang cùng chiến đấu với yêu thú, thấy nàng thành thạo, cảm thấy khá an lòng. Ánh mắt lại chuyển hướng tới Liễu Thành Phong, kẻ đang giờ một thanh trọng kiếm dài hai mét chém yêu thú tượng như chém dưa hấu, cuối cùng dừng lại ở trên người Tư Lăng cũng đồng dạng đang chiến đấu cùng yêu thú.

Trải qua gần mấy tháng lịch lãm tại dãy núi Thập Vạn, kỹ xảo chiến đấu của Tư Lăng được nâng lên rất nhanh, bất quá đáng tiếc là, hắn vẫn bị vây trong nghèo khó, không có năng lực mua pháp bảo có tính công kích tốt, toàn dựa vào thanh linh kiếm hạ phẩm lấy từ chỗ tên ma tu kia, sức chiến đấu so với đám người Nguyệt Thiên Dạ, tất nhiên yếu đến mức khiến người ta không chịu nổi.

Bất quá, Tiêu Trạc rất nhanh phát hiện điểm khác thường, chính là con yêu thú màu đen trước sau vẫn ngồi xổm trên vai Tư Lăng kia. Rõ ràng có vẻ chỉ là yêu thú con cấp thấp, nhưng mỗi khi Tư Lăng bị vùi lấp trong đàn yêu thú bạo loạn, mắt thấy sẽ bị yêu thú mất lý trí làm bị thương, thì con yêu thú kia sẽ trực tiếp cào một vuốt tới, thân thể những yêu thú kia dễ dàng bị xé thành hai nửa, lập tức chết ngay tại chỗ. Tuy rằng đâm máu lại bạo lực, nhưng không thể phủ nhận nó bảo hộ Tư Lăng rất tốt.

Con yêu thú này có vấn đề!

Bởi tình huống khẩn cấp, Tiêu Trạc dù cho có nghi hoặc cũng chỉ có thể bỏ qua, bắt đầu nghiêm túc đối phó với tình huống trước mắt. Hắn quan sát một trận, phát hiện không xa đằng trước có cái sơn cốc nhỏ. Cửa sơn cốc chỉ rộng ba bốn mét, chỉ cần phòng thủ tốt, tuyệt đối có thể ngăn cản bầy yêu thú, tranh thủ không gian cho bọn họ nghỉ ngơi khôi phục.

Tiêu Trạc lập tức mệnh lệnh mọi người đi về hướng sơn cốc.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Dung Hoán Thiên

Nơi sơn cốc này cũng không lớn lắm, nhưng với tình huống hiện tại thì cũng không thể xoi mói quá nhiều, quan trọng nhất là cứ trú ở sơn cốc trước đã, đợi qua thời kỳ yêu thú bạo loạn này lại nói sau.

Mấy ngày kế tiếp, mọi người chật vật không chịu nổi, ngay cả kẻ được linh đan bổ sung linh lực liên tục không ngừng như Nguyệt Thiên Dạ cũng có chút ăn không tiêu, hưởng chỉ là những người khác. Sau khi đi vào sơn cốc, Tiêu Trạc lập tức phân bổ nhiệm vụ, để Nguyệt Thiên Dạ, Liễu Thành Phong cùng mấy đệ tử luyện khí kỳ đi đã tọa nghỉ ngơi nhằm khôi phục linh lực, hắn và Tô Hồng Phi, Tư Lăng canh gác ở cửa sơn cốc đối phó với bầy thú không còn lý trí xông tới đây.

Dọc theo con đường này, Tiêu Trạc triển lộ khí thể quyết đoán của đệ tử nội môn trong đại môn phái của hắn ra, sắp xếp mọi chuyện làm cho người khác không có gì là không tin phục, đám người Nguyệt Thiên Dạ cũng nghe theo sự chỉ huy của hắn. Cho nên với sự an bài lúc này của Tiêu Trạc, mọi

người cũng không dị nghị. Tư Lãng lại càng không có ý khác. Hẳn biết rõ bởi vì Nguyệt Thiên Dạ nên Tiêu Trạc vẫn ôm định ý đối với mình, nhưng trước mặt mọi người, tin hẳn Tiêu Trạc sẽ không ngu ngốc mà đối phó với hắn. Bất quá Tư Lãng vẫn chuẩn bị tinh thần, vừa đối phó với yêu thú, cũng vừa âm thầm đề phòng bọn Tiêu Trạc.

Trong lúc Tiêu Trạc cùng Tư Lãng đối phó với yêu thú thì Tô Hồng Phi thiết lập một cái trận pháp tứ phẩm ở cửa sơn cốc. Tuy rằng nó có thể ngăn cản bọn yêu thú điên cuồng tấn công được một lúc, nhưng nếu như mấy ngàn mấy vạn yêu thú liều chết đụng vào một nơi, trận pháp vẫn là chống không nổi, cho nên vẫn cần có người tại cửa sơn cốc chém giết những yêu thú đã không có lý trí kia. Đương nhiên, nhờ Tô Hồng Phi thiết lập trận pháp, hành động của bọn họ cũng tương đối thoải mái rất nhiều.

Tô Hồng Phi lộ ra tài năng này khiến bọn Tiêu Trạc có chút kinh ngạc, đôi khi Tư Lãng nghe được Liễu Thành Phong kinh ngạc hỏi nàng ta có phải đã trở thành Trận Pháp sư cấp 4 hay không thì liền hiểu được, đây cũng là vị "giả heo ăn lỗ hổ", đều là thâm tàng bất lộ. So sánh với họ, Tư Lãng cảm thấy bản thân mình quả thực là tầm thường không đáng nói, cũng âm thầm cảnh giác.

Như thế qua vài ngày, yêu thú vẫn là ừn ừn không dứt, giống như giết mãi không hết, làm cho người ta gần như cho rằng yêu thú ở dãy núi Thập Vạn đều tập trung ở nơi này. Mà sơn cốc này cũng trở thành nơi trú ẩn tạm thời của rất nhiều tu sĩ. Một ít tu sĩ bị yêu thú truy đuổi, chạy trốn từ phía lại phát hiện nơi này được người trấn thủ, cũng chạy vào tìm kiếm che chở.

Bọn Tiêu Trạc cũng không cự tuyệt bọn họ gia nhập, những tu sĩ kia cũng tự động từng nhóm cùng nhau canh gác ở cửa sơn cốc đề đề giết yêu thú. Tu sĩ nhiều, các loại pháp bảo đều xuất hiện, bọn Tiêu Trạc cũng dễ dàng rất nhiều, thời gian nghỉ ngơi càng nhiều.

Có thời gian rảnh rỗi, mọi người bắt đầu suy nghĩ về lần thú triều đột nhiên tới này. Tại đại lục Thương Vũ, mỗi một vạn năm, các đại lục đều có một lần thú triều. Vào ngày đó, trừ bỏ yêu thú ở kỳ biến hóa, những yêu thú cấp thấp trên trời, dưới đất, ở biên khơi đều phát sinh bạo động, mất đi lý tính, trực tiếp rời khỏi núi rừng tiến vào địa giới của nhân tu, tấn công các thành thị. Mỗi lúc này, bất kể là nhân tu hay yêu thú đều thương vong vô số, nhưng cũng vô hình trung thúc đẩy số lượng của hai chủng tộc đạt đến một loại cân bằng ổn định, dường như là một loại quy luật giới hạn mà trời đất tạo ra. Quy luật này một khi sinh ra, liền không có ai sinh nghi vấn, đều cho rằng mỗi vạn năm một lần thú triều là một sự kiện đương nhiên.

Nhưng mà khoảng cách lần trước phát sinh thú triều, chỉ hơn một ngàn năm, căn bản không có khả năng sẽ có yêu thú bạo loạn hình thành thú triều. Cho nên lần dị thường này, làm cho người ta không thể không bắt đầu hoài nghi có nguyên nhân khác, phỏng chừng có liên quan với chuyện yêu thú dị động mấy tháng qua.

Lúc mọi người đang thảo luận không ngớt thì lại có người từ bên ngoài sơn cốc xông vào.

Đang lắng nghe mọi người thảo luận, Tư Lãng tùy ý vừa nhìn qua, không khéo vừa vận đối diện tầm mắt cùng nam nhân mới vào kia, hai người trên mặt đều sùng sốt, sau đó Tư Lãng thần sắc trở nên băng giá, nam nhân kia lại hứng thú cười rộ lên.

Người nam nhân này chính là nam tu mà lúc Tư Lãng mới vào dãy núi Thập Vạn đã đưa tới Hỏa Viêm báo, hại hắn thiếu chút nữa chết dưới vuốt con Hỏa Viêm kia. Lúc này gặp mặt kẻ thù thật là hết sức đồ mất. Trái ngược với việc Tư Lãng phẫn nộ, nam nhân kia là một bộ dáng tò mò hứng thú; tựa hồ rất tò mò Tư Lãng, một tên tu sĩ cấp thấp luyện khí kỳ làm thế nào chạy trốn dưới vuốt của Hỏa Viêm báo cấp 8.

Nhìn thấy lại có tu sĩ chạy trốn lại đây, mọi người lại không thiếu được phân chút tâm tư lại đây. Hỏi xong mới biết nam tu kia tên gọi Dung Hoán Thiên, là một tán tu Trúc Cơ kỳ. Người này tại Tây kính thanh danh không nổi, có vẻ cũng không phải nhân vật lợi hại gì, nhưng Tư Lãng trực giác hắn ta không đơn giản.

Cùng có nhận xét giống Tư Lãng còn có đám người Tiêu Trạc, Nguyệt Thiên Dạ. Chỉ cần dụng tâm quan sát liền có thể phát hiện trên người Dung Hoán Thiên có rất nhiều điểm đáng ngờ. Người này mới nhìn tuy rằng chất vật, trên người mặc quần áo bình thường phổ thông, dính đầy tro bụi, ngay cả dùng túi trữ vật cũng chấp vá, dường như đang nói cho mọi người biết hắn chính là tên tán tu nghèo túng. Nhưng nếu cẩn thận quan sát lại sẽ phát hiện, trên mặt hắn cũng không có vẻ mệt mỏi, linh lực bên trong dư thừa, vừa rồi trong bảy yêu thú bạo loạn thuận thực kia, đích thực không giống người chạy trốn từ rừng thú triều.

Dung Hoán Thiên liếc mắt nhìn chung quanh, nhìn mấy ngàn tu sĩ nghỉ ngơi trong sơn cốc, sau đó mặt dày chạy tới bên cạnh cách Tư Lãng không xa ngồi xuống, hơn nữa da mặt căng dày vùng vùng móng vuốt cùng Tư Lãng: “Ồi chào, lại gặp mặt ~”

Tư Lãng trong lòng tức giận không thôi, nhưng trên mặt lại lãnh lạnh nhạt đạm như trước, liếc mắt nhìn hắn một cái liền dời ánh mắt.

Dung Hoán Thiên diện mạo anh tuấn, so với Tiêu Trạc quý khí tự nhiên, trên người hắn mang loại khí chất Suất tính[1], phóng đảng, không chịu trời buộc, tuy rằng thoát nhìn phóng khoáng hào sảng không giống tu tiên giả, nhưng khí chất tự nhiên tự tại cùng với tu vi cũng đủ để bù đắp chỗ thiếu hụt này, khiến cho cách đó không xa một ít nữ tu đang đã tọa nghỉ ngơi cũng nhìn không được ngấm nhìn hắn vài lần. Nhưng mà, rất nhanh hình tượng người này liền bị chính hắn làm hỏng.

[1] Suất tính (率性) trong Thiên mệnh chi vị tính, suất tính chi vị Đạo (天命之謂性率性之謂道). Đại ý là loại người tuân theo bản tính của mình, không gò bó, ép buộc bản thân theo ý người khác. @-@

Có thể xem thêm ở [http://minhtrietviet.net/tinh-than-nhan ... n-su-viet/](http://minhtrietviet.net/tinh-than-nhan...n-su-viet/)

Nghe được lời Dung Hoán Thiên nói, nhóm Nguyệt Thiên Dạ nhìn không được tò mò nhìn qua.

Liễu Thành Phong là đứa không chịu ngồi yên, sau khi áp lực thú triều được giảm bớt do thêm người nhiều, hắn liền khôi phục lại tính cách tinh nghịch mà thiếu niên nên có, nhìn không được hỏi: “Dung đại ca, ngươi quen biết Tư Lãng?”

Liễu Thành Phong vẫn là người dễ thân, đối với người nào cũng đều có thể xưng huynh gọi đệ, nhìn quả thực là không tiết tháo, nhưng ngấm kỹ lại, cũng là người không đơn giản.

Dung Hoán Thiên cười tùm tùm nói: “Quen biết một chút, cô nương xinh đẹp như vậy, ai không quen biết chứ.” Một bộ tướng sắc lang đáng khinh, hoàn toàn huỷ diệt diện mạo và khí chất kia, thoát nhìn không giống tu sĩ, ngược lại giống mấy tên du côn lưu manh ở thế tục giới kia.

Nguyệt Thiên Dạ nhìn không được nhũ mào, một bộ biểu tình vật sở hữu của mình bị người khác làm bẩn, mắt sắc lạnh lùng, ánh mắt nhìn Dung Hoán Thiên như nhìn một vật chết.

Tư Lăng vốn đang muốn tức giận, nhìn thấy Tô Hồng Phi vô thức liếc mắt về phía bản thân, hần lập tức cảnh giác, lạnh lùng nói: “Dung tiên bối, xin trọng to mắt chó của ngài nhìn cho rõ, ta là nam nhân!”

Dung Hoán Thiên về mặt kinh ngạc, “Cô không phải nữ giả nam trang sao? Nghe nói có rất nhiều nữ tu trong khi lịch luyện thì uống một loại Huyền tính đan giúp biến đổi giới tính nhằm dễ dàng đi lại trong đại lục. Cô hẳn là cũng ăn Huyền tính đan nhỉ? Hơn nữa gương mặt này của cô có chỗ nào giống nam nhân? Cô nhìn đi, dáng vẻ của cô so với tất cả nữ tu nơi này đều xinh đẹp hơn, nam nhân lớn lên có bộ dáng này, còn có để nữ nhân người ta sống hay không? Cùng so sánh với cô, những nữ nhân kia đều quá kém, quả thực uống phí là nữ nhân!”

Lời này quả thực là kéo thù hận, quả nhiên biểu tình của nữ tu ở đây đều không tốt đẹp chút nào. Bị người ta tùy tiện đem ra so sánh cùng cái tên nam nhân -- cho dù tên nam nhân kia quả thật rất xinh đẹp, nhưng phạm là nữ nhân đều sẽ khó chịu. Vì thế Tư Lăng cùng Dung Hoán Thiên đồng dạng bị những nữ tu kia trừng.

Tư Lăng trong lòng tuy bức, nhưng những lời này lại không đau không ngứa, căn bản không đáng hấn nổi giận. Nhưng nghe được lời Dung Hoán Thiên nói, con yêu thú vẫn nhu thuận ngồi xôm trên bả vai hần âm thầm xé rách quần áo của hần. Tư Lăng không cần xem cũng biết tên này lại muốn gây chuyện. Đùng là cái đũa không an phận, ngày nào không sinh chút chuyện liền ngứa ngứa cả người, nên Tư Lăng thường xuyên phải ngấm ngấm lại, tránh cho nó lại mang đến phiền toái cho mình.

Lúc này, Nguyệt Thiên Dạ nói chuyện, vừa mở miệng chính là vừa cay độc vừa chế nhạo người ta, khinh miệt nói: “Dung đạo hữu, lời này của người không đúng rồi. Ta biết, với dung mạo của người thì hiển nhiên là hâm mộ bộ dạng của Tư Lăng, nhưng đây là trời sinh cha mẹ cho, người cưỡng cầu cũng không được, cho nên đừng giờ thù đoạn hạ lưu kiểu này để khi dễ người khác, thật khiến cho người ta oán hận! Đương nhiên, nếu người muốn đổi cái diện mạo khác, ta có thể cho người một hạt Hoán nhan đan, bảo đảm cho người muốn đổi mặt ai thì đổi mặt người đó. Không cần hâm mộ người khác như vậy.”

Dung Hoán Thiên nhìn về phía Nguyệt Thiên Dạ, nhướn lông mày, vẫn chưa tức giận, ngược lại hiếu kỳ nói: “Không biết vị đạo hữu này cùng với Tư đạo hữu là...”

Nguyệt Thiên Dạ nhẹ nhàng cười, sau đó ngạo nghễ nói: “Tư Lăng là nam nhân của ta! Dám khi dễ nam nhân ta bảo bọc, kính xin các hạ suy tính lại bản lĩnh của mình một chút!” Tuy rằng chỉ là tu sĩ kỳ Trúc Cơ, nhưng trong nháy mắt đó, trên người nàng ta phát ra khí thế cuồng ngạo đến cực điểm, duy ngã độc tôn, làm cho người ta không khỏi hô hấp cứng lại, trên gương mặt xinh đẹp tạo ra một vẻ xinh đẹp tà mị, đối lập lại hấp dẫn mê người.

Nghe được lời của Nguyệt Thiên Dạ, mặt của Tư Lăng cùng Tiêu Trắc đồng thời xanh lét.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Bức bách

Thế giới này mặc dù là Tu tiên giới, nhưng vẫn tuân theo giáo điều nam tôn nữ ti, giữa nữ nhân và nam nhân xưa nay không có vị trí bình đẳng, trừ phi nữ nhân kia có thực lực mạnh mẽ đến độ khiến người ta phải ngược nhìn, mới có thể không tuân quy củ lễ giáo của thế giới này. Hơn nữa đại đa số nữ tu ở thế giới này tận trong nội tâm vẫn là coi trọng hàm súc nội liễm, danh tiết đối với nữ tử vẫn coi trọng đối nặng nề.

Vì lẽ đó, tuyên bố khí phách này của Nguyệt Thiên Dạ, ngay tại trận làm khiếp sợ rất nhiều người.

Nguyệt Thiên Dạ sắc mặt thách thức, không đem những ánh mắt kia để ở trong mắt, cuồng ngạo đến cực điểm, những con người kia ở trong mắt nàng cũng chỉ là những người đáng thương bị giáo điều ràng buộc mà thôi, không đáng nhắc tới. Hơn nữa nàng ta rất tin tưởng tình cảm của mình đối với Tư Lăng, tuyên bố như vậy, cũng vì báo cho người đời biết, Tư Lăng đã là nam nhân của nàng.

Nếu là với "Tư Lăng" trước đây, tất nhiên lòng tràn đầy vui mừng, đâu thèm quan tâm hoàn cảnh chung quanh như thế nào, một lòng trời buộc ở trên người Nguyệt Thiên Dạ. Nhưng mà Tư Lăng hiện tại lại có loại cảm giác mất mát. Nguyệt Thiên Dạ vốn là người kiêu ngạo đến không xem người bên ngoài vào trong mắt, tuyên cáo như vậy với Tư Lăng cũng không kỳ quái; điều làm hần thở dài chính là, trải qua lần này, thế nhân hẳn là đã đem Nguyệt Thiên Dạ cùng hần cột vào một khối.

Trong lòng có loại cảm giác không xong, Tư Lăng cảm giác nhân sinh sau này của mình sẽ bởi vì một lời nói bất ngờ này của Nguyệt Thiên Dạ mà trở nên

không trôi chảy.

Dung Hoán Thiên kinh ngạc, rất nhanh lại cao giọng cười to, cười đến nước mắt đều chảy ra. Đột nhiên, hần nhảy dựng cả người lên, trong tay thừa ra một thứ, neho mắt lại nhìn về phía Nguyệt Thiên Dạ, rõ ràng là một viên Phích Lịch đan, nói rằng: “Vị đạo hữu này, ngươi đây là có ý gì?”

Phích Lịch đan tuy rằng nhỏ, nhưng uy lực nổ tung đủ để lật tung một tên tu sĩ Trúc Cơ kỳ, nếu như Dung Hoán Thiên không đón được, phỏng chừng hần sẽ bị nổ mất một lớp da.

Thấy hần thế mà đỡ được, trong lòng Nguyệt Thiên Dạ cũng có chút kinh dị, nhưng cũng cười nói: “Chỉ là để đạo hữu biết tôn trọng một ít, chớ có cho là nữ nhân liền dễ bắt nạt!”

Dung Hoán Thiên thu lấy Phích Lịch đan, tà khí mà nhìn Nguyệt Thiên Dạ, hỏi: “Đạo hữu xưng hô như thế nào?”

“Nguyệt Thiên Dạ!”

“Nguyệt đạo hữu, ta nhớ rồi.”

“Không khách khí.”

Tur Lăng cup mắt, nhẹ nhàng vỗ về cái đuôi buông xuống của con yêu thú ngồi trên bờ vai, cảm giác được sát khí lơ đãng của Tiêu Trạc cùng ánh mắt bí hiểm của Tô Hồng Phi, đều khiến lòng hần sinh cảnh giác. Sát khí của Tiêu Trạc rất dễ hiểu, hần ta yêu thích Nguyệt Thiên Dạ mà, tự nhiên coi mình là tình địch. Nhưng mà Tô Hồng Phi thì sao? Hần phát hiện, dọc theo đoạn đường này, Tô Hồng Phi thỉnh thoảng lại dùng một loại ánh mắt khó hiểu nhìn chăm chú vào hần và Nguyệt Thiên Dạ, tuy rằng nàng ta che giấu vô cùng tốt, nhưng hồn lực cùng thần thức của hần có thể so với tu sĩ Kim Đan hậu kỳ, tự nhiên có thể phát hiện khác thường của nàng ta.

Tô Hồng Phi này ẩn giấu rất sâu, xem ra hần phải cẩn thận một ít mới tốt.

Như vậy lại qua nửa tháng, bảy thú rốt cục dần dần ít đi, áp lực với tu sĩ trong sơn cốc cũng giảm xuống. Hơn nữa bọn hần cũng chú ý tới, ngoại trừ một số yêu thú không muốn sống mà liều lĩnh xông vào trong sơn cốc ra, phần lớn yêu thú đều có mục đích mà chạy hướng về một phương hướng, dường như nơi đó có cái gì hấp dẫn chúng nó vậy.

Toàn bộ tu sĩ trong sơn cốc đều rời khỏi sơn cốc, trông về phương hướng mà yêu thú chạy đi, sau đó không cân nhắc thêm nữa liền đuổi theo.

Mấy ngày nay, bọn hần tuy rằng giết yêu thú chống chọi với thú triều, nhưng vẫn nghị luận sôi nổi đối với lần yêu thú dị động này, cuối cùng không biết là ai đã truyền ra rằng, nơi sâu trong Thập Vạn Sơn Mạch có dị bảo xuất thế, nên mới hấp dẫn vô số yêu thú đi vào. Lời đồn đãi này càng ngày càng chân thực, chò uy thế của thú triều này nhỏ đi một chút, các tu sĩ đã không thể chờ đợi được nữa, theo sát những yêu thú kia, cùng nhau hướng về chỗ sâu trong Thập Vạn Sơn Mạch, chỉ sợ đi muộn dị bảo đó sẽ bị người khác đoạt mất.

Cuối cùng ở trước sơn cốc chỉ còn sót lại đám người Tur Lăng, trong đó Dung Hoán Thiên cũng ở lại, đang ôm ngực run chân, một dáng dấp du côn lưu manh nhìn bóng lưng xa xăm của những tu sĩ kia.

“Tiêu sư huynh, chúng ta cũng đi thôi ~” Liễu Thành Phong khiêng thanh trọng kiếm màu đen của hần, vẻ mặt nóng lòng muốn thử.

Tiêu Trạc nhìn về mặt mọi người, thấy bộ dáng Nguyệt Thiên Dạ có vẻ cảm thấy khá hứng thú, liền đồng ý. Sau đó hần lại lệnh cho mấy tên đệ tử Luyện Khí kỳ trở về Tông môn trước -- sâu trong Thập Vạn Sơn Mạch đa phần đều là yêu thú cấp cao, tu sĩ Luyện Khí kỳ tu vi quá thấp không cách nào toàn thân trở ra được, không nên bước vào.

Những đệ tử kia vừa đi, ở đây chỉ còn lại Tur Lăng cùng Liễu Thành Phong là hai tu sĩ Luyện Khí kỳ.

Tiêu Trạc nhìn Tur Lăng, lại nhìn về phía Nguyệt Thiên Dạ, hỏi: “Tur đạo hữu cũng cùng đi?”

Nguyệt Thiên Dạ dùng một đôi mắt đẹp dịu dàng nhìn phía Tur Lăng, há mồm muốn nói nàng ta sẽ bảo vệ Tur Lăng, nhưng nghĩ đến như vậy sẽ tổn thương lòng tự ái nam tử của hần, cuối cùng không nói gì.

Tur Lăng cũng từng nghe qua vùng đất trung tâm Thập Vạn Sơn Mạch hung hiểm đó, hiển nhiên không muốn cùng tới góp vui, thế nhưng con yêu thú nào đó lại không cho hần lùi bước, mỗi khi Tur Lăng có ý niệm trở về, con yêu thú màu đen kia liền bắt đầu gờ móng vuốt uy hiếp hần, không đi liền cho một móng vuốt cào qua. Vì mạng nhỏ suy nghĩ, Tur Lăng chỉ có thể lựa chọn lưu lại.

Mọi người không nói gì nữa, đồng loạt lấy ra phi kiếm, hướng về trung tâm Thập Vạn Sơn Mạch bay đi.

Dọc theo đường đi, ngoại trừ yêu thú lẻ loi tinh tinh, bọn hần còn gặp được rất nhiều tu sĩ chạy tới vùng đất trung tâm Thập Vạn Sơn Mạch, hơn nữa đều là những tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ cùng Kim Đan kỳ lấy lên, làm bọn hần ý thức được, hay là thật sự có dị bảo xuất thế, mới có thể đưa tới nhiều tu sĩ cấp cao như vậy.

Lại bay như vậy hai ngày, bọn hần dừng lại ở trước một Sơn cốc vô danh.

Trước sơn cốc tập hợp rất nhiều tu sĩ, đứng ở phía trước cửa chính là tu sĩ Kim Đan kỳ, bên ngoài là một ít tu sĩ Luyện Khí kỳ. Quả nhiên dị bảo làm cho người ta đổ mắt, tuy rằng biết rõ thực lực không đủ, lúc nào cũng có thể bỏ mình tiêu tán, nhưng lòng cứ mang ý nghĩ "biết đâu may mắn" mà đến

đây, nói không chừng còn có thể kiếm được một ít của rơi.

Lúc bọn Tư Lăng đến, cũng không tạo ra rối loạn gì, mọi người chỉ nhìn bọn hắn một chút liền dời ánh mắt.

Gió núi rất lớn, trận cuồng phong từ trong sơn cốc gào thét mà đến, giống như ma quỷ rít gào, đánh vào trên mặt lại có loại cảm giác đau đớn, làm cho đám người Tư Lăng vội vàng vận linh lực quanh thân hình thành một màng bảo vệ. Càng tiếp cận cửa sơn cốc, trận gió này càng mãnh liệt, không trách được tu sĩ cấp thấp không dám tiến lên trước, cũng không phải là do những tu sĩ Kim Đan kỳ đó chiếm giữ cửa sơn cốc.

Tư Lăng đánh giá cái sơn cốc tầm thường này, thế núi hai bên khá cao, nhìn ra có trên ngàn mét, trên đỉnh hai ngọn núi lại giao với nhau, nhìn như cái công vòm hình chữ 'n', hình thành một tiền cảnh. Cửa sơn cốc rộng mấy trăm mét, bên trong lại không có một ngọn cỏ, trần trụi phô ra một mảnh bùn đất màu đỏ sậm quý dị.

Không đúng, Tư Lăng rất nhanh phát hiện bùn đất này nguyên bản là màu đen, mà màu đỏ sậm này lại là do dòng máu sền sệt nhuộm thành, không khỏi há hốc miệng. Cần bao nhiêu máu tươi mới có thể nhuộm mảnh bùn đất thành màu sắc như vậy? Nhưng càng kỳ dị là, trong con gió thổi tới này lại không có mùi máu tanh.

Bởi vì ở đây có hơn mười vị tu sĩ Kim Đan kỳ, cho nên Tư Lăng cũng không dám dùng thần thức đi tra xét hoàn cảnh trong sơn cốc, tầm mắt chỉ có thể nhìn đến một vài chỗ bên trong sơn cốc, cũng không tìm thấy nơi này có gì đặc biệt.

Thời điểm Tư Lăng đang quan sát cảnh vật chung quanh, phát hiện yêu thú ngồi xổm ở trên bả vai hắn luôn có chút nóng lòng muốn thử, tựa hồ bên trong sơn cốc có thứ gì đó thu hút nó, khiến Tư Lăng không thể không bỏ ra chút thời gian bảo nó yên tĩnh lại. Nếu để cho cái tên này vỗ lên hai đôi cánh nhỏ bay vào, Tư Lăng cảm thấy nó nhất định sẽ trở thành mục tiêu của tất cả tu sĩ ở đây.

=====

Sơ lược cấp bậc của giới tu tiên (trong truyện này):

Luyện khí kỳ - Trúc Cơ kỳ - Kim Đan kỳ - Nguyên Anh kỳ - Hoá Thần kỳ

Sau khi vượt qua Hoá Thần kỳ sẽ phi thăng Thượng giới đạt tới Luyện Hư kỳ - Hợp thể kỳ - Đại Thừa kỳ - Độ Kiếp kỳ.

Mỗi cấp bậc có 3 cấp: Sơ kỳ - Trung kỳ - Hậu kỳ (trừ Độ Kiếp kỳ)

Tu sĩ ở Đại Thừa sẽ chịu Độ Kiếp, nếu thành công sẽ hoá thành tiên, từ đó trường sinh bất tử (?).

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Yêu Liên Xuất Thế (1)

Lúc Tư Lăng quan sát cảnh vật chung quanh, mấy tên đệ tử phái Thiên Tông cũng phát hiện tiền bối môn phái của bọn hắn ở trong đám người, hơn nữa còn là hai vị sư bá Kim Đan kỳ, theo thứ tự là Chân Thủy chân nhân và Tịnh Thủy chân nhân, mà vị Tịnh Thủy chân nhân kia là một nữ tu Kim Đan kỳ.

Tiêu Trạc lập tức mang theo bọn Tô Hồng Phi đến bên cạnh hai vị tiền bối môn phái. Ở vùng đất không biết tên đầy hung hiểm này, dĩ nhiên là ở cùng tu sĩ cấp cao của môn phái mới tương đối an toàn. Nguyệt Thiên Dạ chần chừ một chút, đến lúc Tịnh Thủy chân nhân nhàn nhạt nhìn sang thì áy náy mà liếc nhìn Tư Lăng, cũng vội vàng đi theo.

Tư Lăng nhún vai không để ý, hiện tại hắn không chỉ cần quan sát hoàn cảnh chung quanh, chú ý những người kia muốn làm gì, còn phải phòng ngừa con yêu thú kích động mà nhào vào sơn cốc. Bên người mang theo con yêu thú kỳ lạ này, so với người bên ngoài Tư Lăng càng biết nhiều hơn một chút. Hắn biết chắc dị bảo trong sơn cốc này tuyệt đối hoàn toàn khác biệt, như thế mới làm nó nóng nảy như vậy.

Bởi vì trước sơn cốc có tu sĩ Kim Đan bảo vệ, cho nên những người khác dù cho có muốn vào bên trong dò xét cỡ nào thì cũng phải cân nhắc một tý. Quy tắc tu tiên giới chính là như vậy, người mạnh là vua, người không có thực lực không có vốn liếng, như vậy chỉ có thể cho nhường đường cho kẻ mạnh, tuân thủ quy củ mà kẻ mạnh định ra.

“Chân Thủy sư bá, Tịnh Thủy sư bá.” Đám người Tiêu Trạc cung kính hành lễ.

Chân Thủy chân nhân hồ hững gật đầu, liền quay đầu chuyên chú nhìn vào sơn cốc.

Tịnh Thủy chân nhân mỉm cười với bọn họ, mà bên người Tịnh Thủy chân nhân, một hồng y thiếu nữ nhìn thấy mấy người họ thì hai mắt toả sáng, trực tiếp nhảy qua kéo lấy ống tay áo Tiêu Trạc, ngây thơ kêu một tiếng: “Tiêu sư huynh ~”

Tiêu Trạc không dấu vết kéo tay áo về, trên mặt mang theo nụ cười khéo léo hồ hững, vuốt cằm nói: “Thanh Ly sư muội.”

Liễu Thành Phong và Tô Hồng Phi cũng sôi nổi chào hỏi cùng thiếu nữ này, xem ra khá là quen thuộc. Đồng thời, Tô Hồng Phi cũng không vết tích mà liếc nhìn Nguyệt Thiên Dạ, khỏe mỗi mỉm cười, tựa hồ hơi có ý vị cười trên sự đau khổ của người khác.

Thiếu nữ này tên là Lý Thanh Ly, là cháu gái của Tịnh Thủy chân nhân, tu vi chỉ có Luyện Khí kỳ tầng mười, nhưng người ta lại có vị cô cô Kim Đan kỳ, vì lẽ đó nên ở Thiên Tông phái cũng được cho là nhân vật ngênh ngang mà đi tấ[1]. Mà người ở phái Thiên Tông đều biết nàng ta ngưỡng mộ Tiêu Trạc, trông mong có thể cùng Tiêu Trạc kết thành đạo侶 song tu. Lúc này thấy được Tiêu Trạc, nàng ta tự nhiên là quần lấy hắn nói chuyện, đồng thời vô tình hay cố ý bài trừ Nguyệt Thiên Dạ ở ngoài.

[1] 横着走: đi ngang. Ở đây là chỉ người có chỗ dựa, thay vì phải khó khăn vượt qua con đường thì có thể đi tấ ngang, nhanh hơn.(@-@)

Nguyệt Thiên Dạ rõ ràng địch ý của nàng ta đối với mình, đối diện với ánh mắt áy náy của Tiêu Trạc, chỉ là cười nhạt một tiếng, một bộ dáng không để ở trong lòng.

Tịnh Thủy chân nhân tâm tư khá là tinh tế tỉ mỉ, nhìn biểu hiện của mọi người ở trong mắt, không hề nói gì, ôn hòa mà cười nói: “Tiêu Trạc, lát nữa vào sơn cốc các ngươi phải cẩn thận, bất luận bên trong là cái dị bảo gì, đoạt không được cũng không quan trọng, cố che chở mấy sư đệ cùng sư muội của con là được.” Sau đó liếc nhìn Nguyệt Thiên Dạ đứng ở phía sau cùng, ánh mắt hơi ảm đạm.

Tiêu Trạc trong lòng rung mình, biết mình gần đây giao du thân thiết cùng Nguyệt Thiên Dạ, làm trường bối trong môn phái chú ý tới Nguyệt Thiên Dạ. Bất quá lại suy nghĩ, Nguyệt Thiên Dạ rất có thiên phú, còn là luyện đan sư tứ phẩm, đủ để trở thành đệ tử nội môn. Nếu như Nguyệt Thiên Dạ tương lai lại thêm tiến bộ mà được tiến vào, khi đó hẳn muốn cùng Nguyệt Thiên Dạ kết làm đạo侶 song tu có lẽ trường bối trong phái cũng sẽ không phản đối. Nghĩ như vậy, liền thân nhiên.

Mà Nguyệt Thiên Dạ lúc này căn bản không chú ý tới Tịnh Thủy chân nhân cùng Lý Thanh Ly đang nhìn mình với ánh mắt bất thiện, tâm thần đã bị sơn cốc hấp dẫn, không tự chủ được mà xoa xoa lòng bàn tay phải. Không ai biết được, nơi này kỳ thực có một cái tủy thân không gian không thuộc về thế giới này. Không giống với những cái giới tử không gian kia[2], không gian này vô cùng kỳ lạ hiếm thấy, không chỉ có linh tuyền, tỉ lệ thời gian của không gian và thế giới hiện thực là 1: 10, càng hiếm thấy hơn chính là, đây là một cái tủy thân không gian có thể thăng cấp.

[2] Cũng là không gian, không giống Túi trữ vật chỉ có thể chứa đồ vật không có sự sống, Giới tử không gian có thể chứa sinh linh có sinh mệnh.

Nàng căn bản vốn không phải người ở thế giới này, ở một lần làm nhiệm vụ thì bị bằng hữu bán đứng bỏ mình, sau đó bám thân vào trên người “Nguyệt Thiên Dạ” ở thế giới này. Vốn khối thân thể này chỉ là ngũ linh căn kém cỏi nhất, sau đó phát hiện cái tủy thân không gian thần kỳ kia, có được trợ giúp của lượng lớn linh thảo, linh đan trong không gian, còn có pháp bảo đếm mãi không hết hỗ trợ, mới làm cho tu vi của nàng tăng tiến, không tới một năm thành công được Trúc Cơ.

Mà ngay mới vừa rồi, trong sơn cốc đột nhiên truyền đến một trận dị động, làm cho không gian trong lòng bàn tay nàng rục rịch, chắc hẳn là đồ vật có thể làm cho không gian thăng cấp. Nguyệt Thiên Dạ mỉm cười, trong lòng đã có quyết định, dù thế nào nàng cũng nhất định phải lấy được thứ trong sơn cốc.

Không chỉ Nguyệt Thiên Dạ có thể cảm giác được dị động trong sơn cốc, hơn mười người tu sĩ Kim Đan kỳ ở đây cũng cảm giác được, nhất thời hơi biến sắc. Làn sóng linh khí tinh khiết mạnh mẽ như vậy, vô cùng hấp dẫn tâm hồn của người khác, khiến người ta không nhịn được muốn đi vào tìm tòi hư thực. Hơn nữa tu vi càng cao, chịu đựng hấp dẫn càng lớn.

Bởi vì không biết là món đồ gì, hơn nữa trong sơn cốc lại có bày cấm chế, lại có tu sĩ Kim Đan kỳ canh giữ ở lối vào sơn cốc, chỉ cần bọn họ không đi vào, những người khác cũng khó có thể đi vào tra xét.

“Chư vị, xem tình huống này dị bảo sắp xuất thế rồi!” Một vị tu sĩ Kim Đan trầm giọng nói.

Lời vừa nói ra, sơn cốc là một trận vắng lặng trầm mặc, tựa hồ cả hô hấp cũng cực kỳ cẩn thận.

Lúc này, một vị tu sĩ Kim Đan phái Thanh Vũ - Lương Quân hỏi: “Trần đạo hữu có biết được là dị bảo gì không?”

Sở dĩ hỏi như vậy, là bởi vì vị Trần đạo hữu - Trần Mẫn Nhiên này là người có tu vi cao nhất trong bọn họ, đã là Kim Đan hậu kỳ đỉnh cao, chỉ thiếu chút nữa liền có thể kết thành Nguyên Anh. Bất quá muốn kết thành Nguyên Anh cũng không dễ dàng, không biết thế gian này có bao nhiêu tu sĩ Kim Đan chính là không cam lòng ngã xuống ở cửa ải cuối cùng này.

Trần tu sĩ lắc đầu, nói rằng: “Tạm thời còn không cách nào biết là dị bảo gì, nhưng qua luồng khí tức này, có lẽ là một loại linh thảo -- không, không đúng, là Yêu Liên!” Trần Mẫn Nhiên đột nhiên cảm nhận được cái gì, sắc mặt đại biến, thất thanh sợ hãi kêu: “Yêu Liên xuất thế rồi!”

Không chỉ Trần Mẫn Nhiên có thể cảm giác được, tu sĩ nắm giữ Mộc linh căn ở đây cũng có thể cảm giác được loại xao động cực hạn kia, linh căn thuộc tính Mộc trong cơ thể dường như muốn đáp lời với cây Yêu Liên nơi phương xa này, trong thần sắc si mê liền muốn bước vào sơn cốc. Đến tận lúc bị tu sĩ Kim Đan canh giữ ở trước sơn cốc đánh bay, thì mới khôi phục lý trí.

Nhìn thấy tình cảnh này, người ở chỗ này ồ lên, nghị luận sôi nổi. Tu sĩ cấp thấp và tán tu chắc hẳn không biết Yêu Liên là vật gì, nhưng phần lớn xuất thân từ danh môn đại phái, các đệ tử ở đây tất nhiên biết được, vì lẽ đó những người không rõ cũng lén lút vênh tai lên lắng nghe người chung quanh giải thích.

Hoá ra Yêu Liên cũng không thuộc vật của thế gian, mà chính là dị bảo do thiên địa sinh ra, nghe nói điều kiện sinh trưởng cực kỳ khắc nghiệt, hơn nữa

có tính ngẫu nhiên, cũng không phải sinh trưởng lớn lên ở một địa phương cố định. “Yêu Liên” này đã có một chữ “Yêu”, như vậy chính là có chút quan hệ cùng yêu thú. Nó xưa nay chỉ sinh trưởng ở nơi yêu thú sinh sống, mỗi khi Yêu Liên xuất thế, đều cần mấy triệu thậm chí mấy chục triệu máu tươi của yêu thú tưới lên mới có thể nở hoa kết quả. Ở đại lục Thương Vũ, trăm ngàn năm qua số lần Yêu Liên xuất hiện có thể đếm được trên đầu ngón tay, nhưng mỗi một lần xuất hiện không biết từ thương bao nhiêu yêu thú mới có thể thúc đẩy Yêu Liên chín mùi kết hạt, hơn nữa mỗi lần kết quả, đều sẽ tạo thành một trận gió tanh mưa máu.

Hơn nữa tác dụng của Yêu Liên vô cùng nghịch thiên, yêu thú cấp cao ăn nó lập tức có thể hóa thành hình người, không cần trải qua lôi kiếp, đối với yêu thú mà nói đây là cái mê hoặc không thể coi thường. Mà nhân tu ăn nó, không chỉ có thể tăng tiến tu vi, trực tiếp vượt hai cấp, thậm chí tăng thêm hai ngàn năm tuổi thọ. Phải biết, tu luyện đến Kim Đan kỳ, tu sĩ cũng chỉ có tuổi thọ 2000 năm, nếu như đạt được thêm 2000 năm nữa, trên con đường Vắn Đỉnh [3] Thiên Đạo này có thể đi được càng xa, kết Nguyên Anh càng là điều chắc chắn.

[3] Vắn đỉnh 问鼎: Chỉ sự tranh đoạt quyền lực, địa vị.... ở đây là Thiên đạo.

Còn có nghĩa là một đỉnh, một ngưỡng cửa cần vượt qua.

Chờ nghe xong giải thích này, hết thấy những người tu tiên đều động lòng.

Tư Lăng tự nhiên cũng động tâm, nhưng rất nhanh liền tỉnh lại. Tư Lăng có suy tính của mình, hẳn xưa nay không phải người lỗ mãng vô tri, rất rõ ràng thực lực bây giờ của bản thân. Hẳn chỉ là một tán tu cấp thấp, trên người vừa không có cái pháp bảo gì bảo mệnh, căn bản không thể cùng những tu sĩ Kim Đan kỳ danh môn đại phái kia cướp giật Yêu Liên; hơn nữa, bị Yêu Liên hấp dẫn đến còn có những yêu thú cấp cao ở Thập Vạn Sơn Mạch, có thể nói là nguy hiểm tầng tầng, hơi không cẩn thận liền có thể bị người cùng đến cướp giật bảo sát hại.

Yêu Liên tuy tốt đến nghịch thiên, nhưng cũng phải có mệnh đi cướp mới được. Vì lẽ vùng nước bản lần này hẳn vẫn là không đến góp vui thì tốt hơn.

Có cùng ý nghĩ như Tư Lăng cũng không ít, cho nên khi mấy tu sĩ Kim Đan đồng thời phá cấm chế ở cửa sơn cốc, rất nhiều người ào ạt bay vào sơn cốc, thì còn có rất nhiều người không nhúc nhích. Ánh mắt bọn hắn lấp loé một chút, cuối cùng rút lui.

Tư Lăng đang muốn theo những người kia cùng nhau rút lui ly khai nơi này, ai biết lại bị con yêu thú trên bả vai kia ngậm lỗ tai trái của hắn, tàn nhẫn mà cắn một cái, tuy rằng không có cắn đứt lỗ tai, nhưng cũng đau đớn vô cùng. Càng làm cho hắn sợ hãi chính là, không biết nó đã làm gì, thế nhưng lại khiến toàn thân hắn tê dại, không thể động đậy.

Tư Lăng trong lòng kinh hãi không ngớt, nhận thức đối với con yêu thú này lại một lần nữa đổi mới.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Yêu Liên Xuất Thế (2)

Rất nhanh, người trước sơn cốc đều đi gần hết, cuối cùng chỉ còn lại Tư Lăng một mình đón gió thê lương.

Một dáng đáp cương trực cô độc, làm cho những tu sĩ đi vào sơn cốc cũng không nhận được liếc mắt nhìn hắn, bất quá phát hiện chỉ là tên tu sĩ Luyện Khí kỳ cấp thấp, thì rất nhanh lại nghiêng đầu qua chỗ khác, không rảnh để ý.

Qua một phút, Tư Lăng đông cứng người mới khôi phục tri giác. Lúc này Tư Lăng không có mạo muội hành động, mà nhìn về phía con yêu thú kia, yêu thú cũng nhìn trở về hắn, đôi mắt tím đen xem ra khá là vô tội.

Một người một thú đối diện một lúc lâu, cuối cùng vẫn là đánh không lại yêu thú - Tư Lăng chịu thua.

“Được, đừng có cào nữa, ta đi còn không được sao?” Tư Lăng phiền muộn nói, đem linh lực chạy quanh ở lỗ tai một lần, vết thương rất nhanh liền biến mất, có thể thấy được nó chỉ là muốn cho hắn cái giáo huấn. “Sau này đừng có động một chút là giờ vuốt nhẹ răng, cẩn thận ngày nào đó bị người có tu vi cao bắt lấy móc yêu đan, đừng trách ta không nhắc nhở người.”

Đối với sự đe dọa của Tư Lăng, yêu thú bình tĩnh mà dùng móng vuốt thật vuốt vuốt đầu hắn, vuốt đến làm cho hắn cũng rất muốn cho nó một cái tát.

Tư Lăng thu hồi tiểu tâm tư, bắt đầu tính toán hành động tiếp theo. Vào sơn cốc là chắc chắn, nhưng hắn sẽ không ngu ngốc mà chạy đi cướp Yêu Liên với những tu sĩ Kim Đan kỳ cùng bọn yêu thú cấp cao đó, trước tiên cố giữ cái mạng nhỏ của mình đã, rồi mới có mệnh mà đến xem những người kia làm sao tranh giành Yêu Liên. Không cầu kiếm được cái của rơi gì, chỉ cần bảo đảm mạng nhỏ thật tốt là được.

Nghĩ như vậy, Tư Lăng lấy ra một tấm Liễm Tức Phù dán ở trên người, tận lực ép hơi thở của mình xuống thấp nhất. Tuy rằng Liễm Tức Phù không thể giúp hơi thở của bản thân hoàn toàn biến mất, nhưng cũng tạo ra một tác dụng “lờ lờ” nhất định. Mà thứ Ân Thân Phù này, kỳ thực tác dụng cũng không phải rất lớn, với tu vi luyện khí kỳ hiện tại của hắn, căn bản không giấu nổi một chút thần thức nào với những tu sĩ Kim Đan kỳ cường đại đó.

Sau khi chuẩn bị xong, Tư Lăng liền theo một ít tu sĩ cùng chạy vào sơn cốc, trà trộn ở trong đám người, cũng không dễ phát hiện.

Sau khi vào thung lũng, Tư Lãng nhìn lướt xung quanh. Đây là vùng đất rất lớn, không có một ngọn cỏ, dưới vách núi không xa còn thấp thoáng có thể thấy được thi thể yêu thú chôn cất như núi, có vẻ đều là những yêu thú bị Yêu Liên hấp dẫn đến. Xem trạng thái tử vong của chúng nó, tựa hồ là bị người giết chết. Tư Lãng trong lòng khẽ nghĩ lên, lẽ nào sớm đã có người phát hiện Yêu Liên xuất thế, sớm đến rồi?

Tư Lãng liên tục suy đoán suốt một đường, đi tới tận cùng bên trong thung lũng, trước vách núi có một cái sơn động rộng mười mấy mét, cảm thụ phía trước truyền đến mùi máu tanh nhàn nhạt, liền biết còn chưa tìm được vị trí của Yêu Liên, đã bắt đầu có thể xảy ra chuyện giết người đoạt bảo (vật). Chuyện như vậy ở trong những người tu tiên là rất bình thường, cho nên những tu sĩ gần đó nhìn thấy những thi thể này thì đều ngoảnh mặt làm ngơ, bình thường mà bay vào.

Tư Lãng nhìn một chút, sau khi vỗ tấm Ân Thân phủ ở trên người mình, thì lặng lẽ không một tiếng động theo sát một tên nam tu Trúc Cơ trung kỳ đơn độc tiến đi. Hắn vốn không có mục đích gì, cũng không muốn tiến lên phía trước để đi tìm chết, cho nên cứ theo người ta chậm rãi đi dạo. Theo một lát, thấy con yêu thú ngồi xổm trên bả vai như đại gia kia vậy mà không có phản ứng gì, Tư Lãng liền thả lỏng.

Trong sơn cốc này chỉ có một lối vào sơn động. Chờ sau khi tiến vào mới phát hiện, sơn động này rất lớn lại thâm sâu, sau khi phi hành mấy ngàn mét, sơn động đột nhiên tách ra thành mấy cái lối đi, sau khi chọn một lối đi vào, lại đi khoảng mấy ngàn mét, thì lại gặp phải mấy cái lối đi, cứ như vậy ở trong đường hầm lại chia làm mấy cái lối đi nữa. . . Đã như thế, Tư Lãng liền biết thì ra cả ngọn núi này đều là các thông đạo (lối đi) không biết thông tới đâu, ở trong ngọn núi hình thành một cái mê cung to lớn, tăng thêm độ khó khi tìm kiếm Yêu Liên. Mà sau khi đi được mấy canh giờ, đột nhiên lối đi vốn bằng phẳng lại rõ ràng làm cho người ta có một loại cảm giác đi xuống, dường như là dẫn tới lòng đất.

Tư Lãng cẩn thận theo sau vị tu sĩ gọi là Triệu Thanh này, ven đường gặp được rất nhiều tu sĩ đơn lẻ, đều bị Triệu Thanh bắt ngờ giải quyết, sau khi lấy túi trữ vật của bọn họ, hắn ta liền trực tiếp đốt thi thể. Hành vi hủy thi diệt tích dứt khoát lưu loát như thế, khiến Tư Lãng cảm giác mình có vẻ đã đi theo một tên nam tu đánh cướp chuyên nghiệp. Đương nhiên, nếu như gặp phải tổ đội tu tiên già, Triệu Thanh sẽ đánh giá thực lực lẫn nhau, rồi mang tính lựa chọn mà ra tay, đánh không lại, thì liền lặng yên ẩn thân qua một bên, mãi đến khi bọn họ rời khỏi, thì lại đi tìm mục tiêu kế tiếp để đánh lên.

Tư Lãng trong lòng thấy rất ngạc nhiên, Triệu Thanh này thuật ẩn thân mặc dù không cao cấp, nhưng Tư Lãng cho rằng đó là do tu vi của hắn ta hiện giờ có hạn, cho nên mới không cách nào tránh thoát sự tra xét của thần thức -- thần thức Tư Lãng còn cường đại hơn so với tu sĩ Kim Đan kỳ, nên tầng hồn lực của bản thân có thể so với linh lực của tu sĩ Kim Đan kỳ, nên Tư Lãng mới có thể lặng yên đi theo sau lưng Triệu Thanh mà không làm cho hắn phát hiện -- bất quá chờ đến lúc Triệu Thanh tu luyện đến Kim Đan kỳ, nói không chừng thuật ẩn thân của hắn ta còn có thể tránh thoát cả thần thức của tu sĩ Nguyên Anh kỳ.

Bắt đầu từ cái ngã ba thứ nhất, hai bên sơn động liền bắt đầu trở nên chật hẹp, khó khăn cho phi hành, bắt buộc bọn hắn đều phải dùng hai chân cất bước. Đi như vậy sau nửa ngày, họ gặp phải hai đoàn người đang đối đầu.

Tư Lãng cùng Triệu Thanh đồng thời trốn sang một bên quan sát. Hai phe đối lập là đệ tử phái Thanh Vũ cùng một tổ đội gồm vài tên tán tu. Nghe bọn họ nói chuyện có thể biết, là do mấy tên tán tu này mượn cớ khiêu khích đệ tử phái Thanh Vũ, sau đó hai nhóm người liền đấu võ, trắng trợn giết người cướp của.

Tư Lãng thấy không hứng thú, vốn định bỏ đi, nhưng con yêu thú trên bả vai hắn không chịu, nó đang hưng phấn cào đầu hắn nhìn say sưa. Tư Lãng bắt đầu đỡ, chỉ có thể cùng cái vị rất thích gây sự ở lại tiếp tục xem trò vui.

Nhưng mà, ngay khi đám tán tu thành công giết mấy tên đệ tử Thanh Vũ phái, thì Tư Lãng cảm giác trên vai nhẹ đi, sau đó liền thấy Triệu Thanh vốn đang trốn một bên đột nhiên bay ra ngoài, trực tiếp nhào tới chỗ mấy tên tán tu, đồng thời thuật ẩn thân cũng thất bại, toàn bộ người liền như thế phơi bày ở trước mặt đám tán tu mới vừa giết đệ tử Thanh Vũ.

Tán tu tuy rằng không có môn phái ràng buộc, có vẻ rất tự do, nhưng có lợi thì cũng có hại; không có môn phái che chở, có vẻ thể cô sức yếu. Vì lẽ đó trong những tình huống bình thường, bọn tán tu tuyệt đối sẽ không đối đầu cùng những đệ tử danh môn đại phái. Coi như muốn đối đầu, cũng sẽ trực tiếp giết người, không để lại vết tích, tránh bị những người ở môn phái kia truy sát. Vốn bọn hắn nghĩ không ai có thể biết rằng gần đây vừa xảy ra chuyện giết đệ tử phái Thanh Vũ cướp túi trữ vật, nào biết đột nhiên thời ra một tên, làm bọn hắn kinh hãi không thôi.

Mấy tên tán tu không nói hai lời, mỗi người cầm lấy pháp bảo liền bắt đầu giết tới.

Triệu Thanh trong lòng gầm kêu hồng huyết, càng làm cho hắn hoảng sợ chính là, hắn hoàn toàn không biết chính mình tại sao lại đột nhiên bay ra ngoài. Trong nháy mắt đó thân thể hắn căn bản không có cách nào khống chế, khiến hắn muốn suy đoán rằng có người ám hại mình cũng cảm thấy không có khả năng. Trừ phi là một vị nào đó có tu vi cao cấp nấp ở trong bóng tối chơi hắn? Nhưng mà tu sĩ cấp cao tự có cao ngạo của họ, căn bản khinh thường để ý tới ân oán của bọn tu sĩ cấp thấp. . .

Triệu Thanh nghĩ thế nào cũng không ra, Tư Lãng lại biết kẻ hãm hại hắn chính là một con yêu thú quý dị. Hắn quay đầu liếc nhìn con yêu thú ngồi xổm ở trên bả vai đang hưng phấn đến kéo tóc mình, chỉ còn thiếu chút nữa gào to; hắn yên lặng mà đồng tình một cái với Triệu Thanh.

Bất quá khiến Tư Lãng kinh ngạc chính là, tuy rằng Triệu Thanh chỉ là Trúc Cơ trung kỳ, lại bị thương rất nặng, nhưng không hề bị mấy tán tu vây giết. Cuối cùng, mắt thấy không địch lại, hắn ta liền lấy ra một cái gương đồng, chiếu hướng trên người những tu sĩ kia một cái, rồi bỗng giống như Kính Chiếu Yêu vậy, những tán tu đó kêu thán một tiếng, ngã trên mặt đất, lăn lộn không ngừng, mất đi lý trí. Triệu Thanh nhân cơ hội đó liền giết chết mấy tên tán tu cùng là Trúc Cơ kỳ kia, ra tay lưu loát tàn nhẫn.

Chiếc gương này không giống bình thường.

Tư Lãng trầm nghĩ, lòng sinh ra phòng bị đối với nó. Hắn quyết định, nếu như sau này mình có đối đầu với tên Triệu Thanh này, tuyệt đối không thể để

cho tấm gương kia chiếu đến.

Giải quyết xong kẻ địch, Triệu Thanh lấy hết Túi trữ vật của những tán tu kia, rồi hủy thi diệt tích, sau đó vết thương cũng không trị liệu liền vội vàng rời đi, chỉ lo nẩy sinh biến cố gì.

Tur Lăng cũng vội vã theo sát.

Đọc theo đường đi, lại gặp phải rất nhiều tu sĩ đồng dạng đến tìm kiếm Yêu Liên. Mỗi khi gặp phải tu sĩ cấp cao đang chiến đấu hoặc là kết đội ngũ đi qua thì, Triệu Thanh rõ ràng cảm thấy mình ăn nấp rất khá, nhưng cuối cùng cứ không hiểu tại sao lại đột nhiên bị đánh bay ra ngoài, hiệu quả ăn nấp trực tiếp thất bại, đương nhiên lại tạo nên địch ý với những người kia, cuối cùng đánh không lại thì chỉ có thể sâu nấp mà bị người ta đuổi giết.

Nếu như còn cho rằng những chuyện này đều là trùng hợp, Triệu Thanh cảm giác mình chính là cái chày gỗ.

Trong khi người khác đang đuổi giết kẻ vô tội Triệu Thanh, Tur Lăng cũng dưới sự yêu cầu của yêu thú mà đuổi theo ở phía sau bọn họ, sau đó thuận tiện kiếm lợi -- trong khi Triệu Thanh giết và bị đuổi giết, căn bản không có thời gian lấy túi trữ vật của người chết, nên luôn đi theo ở phía sau - Tur Lăng không khách khí làm giúp. Mặc dù là của rơi, nhưng cũng coi như là một chút của cái may mắn.

Vì vậy, dưới ảnh hưởng của con yêu thú nham hiểm, Tur Lăng rất thành công bước lên con đường chuyên môn đi theo sau người đang đuổi giết để kiếm lợi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24

Cứ như vậy người đuổi ta trốn, một đám người chạy ở mê cung trong sơn động cả một ngày, cũng không biết chạy tới nơi nào. Mà Triệu Thanh nhìn có vẻ chỉ là tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ, nhưng vật bảo mệnh trên người cũng rất nhiều, ở dưới sự đuổi giết của một đám tu sĩ cùng cấp, chẳng những không bị người giết chết hay làm trọng thương, trái lại hẩn tránh thoát vô cùng thông thả, thậm chí còn có năng lực thỉnh thoảng cảm ra Kính Chiếu Yêu chiếu chết người khác.

Lại là một vị phần trư ăn hổ, lẽ nào những thứ pháp bảo kia là cướp đến?

Cùng đi ở phía sau, Tur Lăng vừa cân nhắc trong lòng, vừa lưu loát tìm kiếm túi trữ vật trên người của một đi tu sĩ đã chết ven đường. Tuy rằng dọc đường đi thu hoạch khá dồi dào, chỉ là Tur Lăng cũng không biết đã theo những người này tới tận nơi nào, xung quanh rất tối, nhưng đối với tu sĩ mà nói thì lại không có ảnh hưởng gì, trong bóng tối vẫn có thể thấy mọi vật như bình thường.

Lúc mới đầu khi Triệu Thanh dùng tấm gương kia chiếu vào người khác thì đoàn người đều không có gì khác thường, chờ đến khi dùng nhiều, liền có người nhận ra tác dụng của nó. Vật này là một cái Bảo khí Tiên Thiên chuyên công kích nguyên thần tên là Diệt Thần Kính. Đây cũng quá nghịch thiên rồi. Lập tức, những người vốn bởi vì Triệu Thanh giết đồng môn sư huynh đệ hoặc bằng hữu mới truy sát hẩn nay cuối cùng đã biến thành giết hẩn để cướp đoạt pháp bảo.

Tur Lăng cũng có chút động lòng, nhìn Diệt Thần kính này, chắc chắn là gây thương tổn nguyên thần lớn hơn so với âm công của Tiêu Trắc. Mà nguyên thần của tu sĩ nếu bị thương, còn phiền phức hơn so với thân thể bị thương. Nếu như có được Diệt Thần kính, chính là thứ giết người đánh lén tốt nhất cho người đi lịch lãm.

Vì vậy, dưới tư tưởng kiếm của hời và sự thúc giục của con yêu thú, Tur Lăng cắn chặt răng theo sát bọn họ.

Nhưng mà, trời cao lại nói cho Tur Lăng rằng, lòng kiếm của hời này là không tốt, cho nên lại qua một ngày đi cùng bọn họ, ở một bãi trống trong sơn động thì gặp phải một đoàn người, hơn nữa còn có người quen.

Sáu tu sĩ mang mặt nạ bán điệp (nửa con bướm ??) đang đối đầu cùng Tô Hồng Phi và Nguyệt Thiên Dạ. Xem tình huống, Nguyệt Thiên Dạ cùng Tô Hồng Phi đều bị thương nhiều chỗ.

Nhìn thấy đột nhiên xông tới một đám người, bầu không khí lại là một trận quỷ dị. Chạy ở trước nhất - Triệu Thanh đơn giản là trực tiếp nhào tới, dự định lợi dụng đám tu sĩ ở đây đối phó với những kẻ đang truy sát hẩn để cho hẩn nhân cơ hội mà thoát thân. Mà Nguyệt Thiên Dạ cùng Tô Hồng Phi, hai cô gái cũng có chủ ý này, lợi dụng đám tu sĩ mới tới đối phó với đám tu sĩ mặt nạ bướm.

Triệu Thanh, Nguyệt Thiên Dạ, Tô Hồng Phi rất ấn ý ra tay.

Tur Lăng cẩn thận ẩn giấu khí tức, dán vào cửa động quan sát tình hình bên trong. Những tu sĩ mặt nạ bướm đó tu vi tuy cũng là Trúc Cơ kỳ, nhưng kinh nghiệm chiến đấu vô cùng phong phú, ra chiêu mạnh liệt hung ác, thủ pháp giết người cực kỳ tàn nhẫn. Tur Lăng ở trong đầu kiểm tra một lần, không có tư liệu gì về những tu sĩ mặt nạ bướm này, lẽ nào là thế lực ẩn giấu ở đại lục Thương Vũ?

Mục tiêu của Diệp Diện tu sĩ (tu sĩ mặt nạ bướm) là Nguyệt Thiên Dạ và Tô Hồng Phi, tuy rằng bị đám tu sĩ xông tới làm rối loạn kế hoạch, nhưng vẫn cắn chặt hai người không tha. Triệu Thanh sớm đã thừa cơ lộn xộn rẽ chạy vào một lối nhỏ, trơn trượt như con cá chạch. Nguyệt Thiên Dạ cũng rất nhạy bén thừa dịp chạy trốn, chọn đường đi vừa vặn là vị trí của Tư Lăng. Tô Hồng Phi không do dự theo sát.

Tư Lăng vốn cho là mình đã dùng Liễm Tức phù và Ân Thân phù, bọn họ sẽ không phát hiện ra mình, nhưng khi Tô Hồng Phi chạy tới hướng của hắn, vô tình hay cố ý mà liếc nhìn về vị trí của hắn một chút, đột nhiên lộ ra một nụ cười kỳ quái với hắn. Thân hình nàng ta vọt tới, dường như thân thể theo quán tính mà dịch sang phương hướng của hắn, nhưng rất nhanh lại đứng vững, từ bên cạnh hắn mà vọt qua. Trong lòng Tư Lăng cảm giác nặng nề, một linh cảm nguy hiểm khiến hắn không chút do dự mà vội vàng phi thân thối lui. Ngay lập tức, chỗ vách núi hắn đứng lúc trước bị một phi tiêu hình sấm sét mang theo hắc khí quay cuồng bay tới cắm vào, vách núi lập tức bị khí độc trên phi tiêu hình sấm sét kia ăn mòn thành một cái洞 màu đen.

Ám khí quá nham hiểm!

Thần thức của Tư Lăng thu một màn này vào trong mắt, trong lòng lập tức rét lạnh. Mà khiến hắn càng hoảng sợ chính là Tô Hồng Phi có thể nhìn thấu nguy trạng của hắn. Tư Lăng vốn cho là không thể, Tô Hồng Phi là một tu sĩ mới vừa đạt Trúc Cơ, làm sao có khả năng nhìn xuyên linh phù ẩn thân tứ phẩm mà hắn làm? Nhưng mà một nụ cười cùng động tác rõ ràng gấp lừa bỏ tay người này của Tô Hồng Phi, đã làm cho hắn khẳng định là nàng ta cố ý.

Quả nhiên Tô Hồng Phi cùng “Tư Lăng” trước đây có cừu oán.

Tư Lăng trầm mặt, vồ ở trên người tám Thần Hành Phù, nhanh chóng xuyên qua lối đi tối đen, phía sau là hai Diệp Diện tu sĩ theo sát không ngừng nghỉ. Mà làm hắn ám ức chính là, cái lối đi này căn bản không có ngã rẽ, hắn muốn rẽ ngang một đường nào đó để chạy trốn cũng không được, chỉ có thể bị hai tên tu sĩ Diệp Diện nọ đuổi theo phía sau.

Không biết chạy

□

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Yêu Liên Xuất Thế (4)

“Tư Lăng, những tên Diệp Diện đó cũng không biết là thuộc phe thế lực nào, xem ra đã sớm ẩn núp trong sơn cốc để tùy thời săn giết tu sĩ tới tìm kiếm Yêu Liên. Ta có chút lo rằng lại sẽ gặp phải tình huống như thế, không bằng chúng ta cùng hành động, cũng coi như là có thể chiếu ứng lẫn nhau.” Nguyệt Thiên Dạ đề nghị.

Sở dĩ có kiến nghị như vậy, là vì sau hai ngày vào sơn cốc, Nguyệt Thiên Dạ liền cảm giác được khí tức của Yêu Liên bỗng nhiên thu lại, dường như bị thứ gì đó cách ly khí tức, chỉ có thể cảm giác được vài sợi linh khí như ẩn như hiện của Yêu Liên, căn bản không đủ để nàng lần theo. Nguyệt Thiên Dạ dù có pháp bảo rất nhiều, nhưng tạm thời cũng tìm không được tung tích Yêu Liên. Mà lần này bị những tên Diệp Diện đó phục kích, hiểu rõ thủ đoạn của bọn chúng, trừ phi chính mình trốn vào không gian, bằng không thì với giai đoạn hiện tại căn bản là không có cách gì chống lại bọn chúng, không bằng tổ đội cùng người khác, cùng hành động thì mới tương đối bảo đảm.

Suy nghĩ của Nguyệt Thiên Dạ thì Tô Hồng Phi cũng đồng dạng nghĩ đến, vì thế cũng cười nói: “Nguyệt đạo hữu nói rất có lý, như vậy cũng tốt.”

Nghe được xưng hô của các nàng, trong lòng Tư Lăng có chút kỳ quái. Hai người này không phải cùng một môn phái sao, vì sao không xưng là sư tỷ sư muội, trái lại khách khí xa lạ như vậy? Bất quá nghĩ vẩn này cũng chỉ là xoay chuyển ở trong lòng, Tư Lăng nghĩ một hồi, cảm giác mình không có lý do gì để từ chối đề nghị của Nguyệt Thiên Dạ, liền đáp ứng.

Ba người quay trở về sơn động lúc trước. Trận chiến đấu đã kết thúc, trên mặt đất ngoại trừ thi thể những tu sĩ kia, không hề nhìn thấy thi thể của bọn Diệp Diện. Tư Lăng đi kiểm tra một vòng, phát hiện tử trạng của tu sĩ cực kỳ tàn khốc, đều bị một loại độc không biết tên ăn mòn máu thịt, chỉ còn dư lại một bộ khung xương đen kịt. Mà nguyên nhân khiến những người này tử vong chính là một phi tiêu hình tia sét cắm ở đầu khớp xương, khói độc phía trên đã biến mất, chỉ còn dư lại phần kim loại không còn sáng bóng, giống như đúc với phi tiêu hình sét lúc trước suýt chút nữa làm hắn bị thương.

Về mặt ba người đều có chút cứng ngắc, không ngờ được thủ đoạn những tên Diệp Diện đó tàn nhẫn như vậy. Nguyệt Thiên Dạ và Tô Hồng Phi về mặt thật không tốt, Tư Lăng mắt liếc nhìn túi trữ vật bên cạnh những khung xương màu đen kịt, tuy rằng hăm dọa, nhưng cũng không dám mạo hiểm nhiên đi cơi Túi trữ vật của người chết, chỉ sợ trên đó cũng dính độc.

Tư Lăng báo kết quả kiểm tra của hắn cho hai người, Tô Hồng Phi suy tư, Nguyệt Thiên Dạ suy nghĩ một chút, từ trong túi trữ vật lấy ra hai bình đan được, chia ra đưa cho Tư Lăng và Tô Hồng Phi, nói rằng: “Đây là Giải Độc đan ta luyện, cũng không biết có tác dụng hay không, các người cứ nhận trước đi.”

Tư Lăng còn có chút chần chờ thì, đã thấy trong mắt Tô Hồng Phi lóe lên một tia thích thú rồi biến mất, sáng khoái nhận lấy. Tư Lăng liếc một cái, rồi cũng nhận lấy, thuận tiện nói cảm ơn.

Thương lượng xong, ba người tùy ý chọn phương hướng tiếp tục tiến lên.

Trong bóng tối, ba người đều không trò chuyện, cảnh giác với kẻ địch trong bóng tối có thể xuất hiện bất cứ lúc nào. Vốn là có thể tốt đẹp mà tìm kiếm Yêu Liên đoạt bảo vật, nhưng bởi vì những tên Điệp Diện đột nhiên đến này đã phá hoại tất cả, cục diện trở nên nguy hiểm, khiến người ta không nhận được suy đoán, lẽ nào Yêu Liên xuất thế là giả, đây là âm mưu do người nào đó an bài.

Bất quá, địa hình phức tạp cũng tạo tiện lợi cho bọn họ, tạm thời cũng không sợ phải đối đầu với kẻ địch trong bóng tối mà không thể chạy trốn. Đánh không lại còn không được chạy sao?

Cứ như vậy chạy vội mấy canh giờ, phía trước truyền đến tiếng đánh nhau.

Ba người sau khi nghe xong, tăng nhanh tốc độ lao tới đó. Chờ chạy đến một chỗ trống trải, liền nhìn thấy mười mấy tu sĩ đang đấu pháp, trong đó có Tiêu Trạc, Liễu Thành Phong và đám người Lý Thanh Ly, mà cùng bọn họ chiến đấu chính là bốn tên tu sĩ Điệp Diện.

Ba người không nói hai lời lập tức gia nhập trận chiến. Nhờ có sự gia nhập của bọn họ, trận chiến vốn ngang sức bỗng nghịch chuyển, bốn tên Điệp Diện rất nhanh nảy sinh xu hướng suy yếu. Nhìn thấy bọn chúng lấy ra phi tiêu hình sét, đám người Nguyệt Thiên Dạ sắc mặt đại biến, kêu lên: “Đừng để độc tiêu dính vào trên người.” Vừa mới nói xong, đã có hai tu sĩ phái Thanh Vũ trúng độc tiêu kêu thảm một tiếng ngã xuống đất. Trên người họ phát ra âm thanh xèo xèo, chỉ chốc lát sau liền hóa thành một bộ khung xương màu đen, độc khí dày đặc đáng sợ.

Người ở chỗ này thấy thế, cũng giật mình, ra tay càng thêm sắc bén.

Trải qua một phen hỗn chiến, rốt cục sau khi giết chết bốn tên Điệp Diện, trong lòng mọi người vẫn còn sợ hãi, Lý Thanh Ly oà một tiếng khóc lên, nhào tới trong lòng ngực Tiêu Trạc khóc thút thít. Tiêu Trạc có chút lúng túng nhìn Nguyệt Thiên Dạ một chút, thấy sắc mặt nàng ta hờ hững, vội vàng đẩy Lý Thanh Ly trong lòng ngực sang chỗ Liễu Thành Phong. Liễu Thành Phong mới vừa trải qua một trận chiến đấu, cả người đầy sát khí chưa tiêu, đương nhiên sẽ không đỡ lấy cô gái yếu ớt này, thân hình lách qua liền đến phía sau Tô Hồng Phi. Lý Thanh Ly bị người ta đẩy tới đẩy lui như thế, trong lòng cũng phần nộ, u oán nhìn Tiêu Trạc một cái, chỉ có thể oán hận lau nước mắt, hung hãn trừng mắt với Nguyệt Thiên Dạ.

Lúc này, tu sĩ phái Thanh Vũ đã kiểm tra bốn tên Điệp Diện một lượt. Loại bỏ mặt nạ bán điệp của bọn chúng ra, khuôn mặt của bọn họ tất nhiên là không ai quen biết, lại kiểm tra túi trữ vật, phát hiện đồ vật bên trong túi trữ vật của bốn người nọ đều được trang bị giống nhau, không cách nào từ trong biết được thân phận lai lịch của bọn họ. Điều này làm cho mọi người có chút buồn bực.

“Tiêu đạo hữu, việc này huynh thấy thế nào?” một tên đệ tử phái Thanh Vũ hỏi.

Tiêu Trạc nhìn về phía cậu ta. Đây là đệ tử thế hệ tuổi trẻ kiệt xuất của phái Thanh Vũ - Thành Giác, mới có hai mươi lăm đã là Trúc Cơ trung kỳ, khá được môn phái coi trọng. Lần yêu thú dị động này không giống bình thường, các môn phái đều âm thầm phái người đến Thập Vạn Sơn Mạch để tra xét, mà Thành Giác chính là đại diện của phái Thanh Vũ.

“Thành đạo hữu, những tên Điệp Diện này lai lịch không đơn giản, ta hoài nghi bọn chúng không phải là tu sĩ ở Tây Kính.” Tiêu Trạc trầm giọng nói: “Lần này Yêu Liên xuất thế, hấp dẫn cường giả ở Tây Kính đều đến đây tra xét, ngoại trừ Nguyên Anh Lão tổ không cách nào tự mình tham gia, tu sĩ Kim Đan kỳ trở xuống đến không ít, đa phần chính là đệ tử tinh anh của các môn phái thế lực.”

Thành Giác trầm tư chốc lát, kinh ngạc nói: “Ý Tiêu đạo hữu là, đây là âm mưu của kẻ khác, có người lập kế hoạch mai phục ở đây để giết các đệ tử tinh anh ở Tây Kính, nhằm tiêu hao thực lực của các phái, các thế lực ở Tây Kính? Làm như thế có mục đích gì? Lẽ nào. . . Muốn làm suy yếu sức mạnh của Tây Kính? Có một phe thế lực nào đó muốn xâm chiếm Tây Kính?”

Tiêu Trạc gật đầu: “Ừ, đây chỉ là suy đoán nhất thời của ta thôi.”

Mặc dù là suy đoán nhất thời, nhưng trong lòng người ở chỗ này đều có chút nặng nề. Trong đám người ở đây, đều xuất thân là tu sĩ Tây Kính, tông môn hoặc gia tộc của bọn họ đều ở Tây Kính. Nếu như có thế lực bên ngoài xen vào, các thế lực ở Tây Kính đều sẽ bị xáo trộn một lần nữa. Đến lúc đó cũng không biết tình cảnh sẽ đảo lộn đến thế nào?!

“Vậy. . . Yêu Liên xuất thế cũng là giả?” Một tên tu sĩ nhíu mi lại hỏi.

Mọi người về mặt khê biến, dồn dập nhìn về phía Tiêu Trạc và Thành Giác. Bọn hắn là tu sĩ có bối phận cao nhất trong hai môn phái, đã nghiễm nhiên trở thành trụ cột của mọi người, nên họ muốn nghe bọn hắn nói thế nào.

Tiêu Trạc lại lắc đầu nói: “Không, Yêu Liên xuất thế là thật.”

Thành Giác nói tiếp: “Ta là mộc linh căn đơn nhất, có thể cảm giác được sự cảm dỗ hấp dẫn của Yêu Liên với của ta, loại mộc linh lực thuần khiết kia không thể lừa người được. Bất quá hiện tại cảm nhận của ta với Yêu Liên giảm xuống, hẳn là có người đã bày ra cấm chế cắt đứt khí tức ở nơi Yêu Liên sinh ra.”

“Yêu Liên là đã bị người ta lấy mất?” Lý Thanh Ly chen ở sát bên Tiêu Trạc hỏi, mặt vẻ mặt hiếu kỳ.

Thành Giác liếc nhìn nàng ta một cái, cười trả lời: “Đó là chuyện không có khả năng. Sau khi Yêu Liên xuất thế, có thời kỳ nở hoa là nửa tháng. Thời kỳ ra hoa qua đi thì mới kết hạt, mỗi một lần kết hạt chỉ tạo thành chín hạt. Tinh hoa duy nhất chính là hạt sen màu đỏ sậm ở ngay trung tâm đài sen. Bất quá cái hạt Yêu Liên này, nếu không lấy xuống trong vòng hai hơi thở, thì nó sẽ hạt rơi lá tàn, tiêu tan giữa trời đất.”

Nghe một lời giải thích này, mọi người đều ồ lên cảm thán. Dĩ bảo quả nhiên khó tìm, coi như người có năng lực canh giữ ở nơi đó chờ hạt sen trưởng thành, nhưng cũng không thể bảo đảm xung quanh có tu sĩ cũng mơ ước Yêu Liên hay không. Con người đều có cái thói hư tật xấu, ta không chiếm được thì người cũng đừng hòng lấy được. Nếu như có quá nhiều người cướp giật Yêu Liên, phân chia không đều, ra tay đánh nhau cũng là chuyện thường.

“Chúng ta đi vào đã bảy ngày, chỉ còn tám ngày nữa thì Yêu Liên liền sẽ kết hạt.” Có người tính toán nói.

Nghe vậy, ánh mắt mọi người đều loé lên, bất quá cũng có người cười khổ. Vốn là son động như mê cung này cũng đã tăng thêm độ khó cho nhiệm vụ tìm kiếm Yêu Liên, hiện nay ở trong bóng tối lại ẩn núp thế lực thù địch không biết phương nào, càng thêm khó khăn tầng tầng lớp lớp. Coi như muốn tìm bảo vật, cũng bảo vệ mệnh mới được chứ.

Ánh mắt Tiêu Trạc xem xét về mặt mọi người một lượt, cuối cùng dừng ở trên người Tư Lăng. Không, phải nói là con yêu thú trên bả vai Tư Lăng kia. Chỉ thấy nó lười biếng nằm ở nơi đó, cái đuôi đánh tới đánh lui, một bộ dáng nhăm chán đến cực điểm, thỉnh thoảng lại dùng đuôi quăn lấy cái cổ của Tư Lăng nhằm hấp dẫn sự chú ý của hắn.

Dường như là cảm giác được ánh mắt của hắn, con yêu thú kia nhìn sang, đôi mắt màu tím đen loé lên một tia sáng xanh lục. Trong nháy mắt, trước mắt Tiêu Trạc tối sầm lại, chờ khi hắn lấy lại tinh thần, thì hình như không biết chính mình lúc trước đang làm cái gì.

Vẫn chú ý tới hắn - Lý Thanh Ly lập tức quan tâm hỏi: “Tiêu sư huynh, huynh làm sao vậy? Có phải mệt mỏi không?”

Tiêu Trạc theo thói quen lộ ra một nụ cười hoàn mỹ, đáp lại rằng không có chuyện gì, rồi lại cùng Thành Giác thương lượng hành động kế tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 26: Yêu Liên Xuất Thế (5)

Tiêu Trạc cùng Thành Giác thương lượng xong, đã biết âm mưu của đám người Diệp Diện, liền quyết định mọi người sắp tới nên cùng nhau hành động, tiếp tục tìm kiếm Yêu Liên.

Nếu để Tư Lăng nói, biết rõ rằng kẻ địch mạnh mẽ đang ẩn núp ở trong bóng tối, đồng thời còn canh giữ ở bên cạnh Yêu Liên chờ bọn hắn tự chui đầu vào lưới, vì bảo tồn thực lực, không bằng tổ chức mọi người tìm của ra để rút lui còn hơn. Tin chắc người có ý nghĩ này cũng rất nhiều, nhưng không thể ngăn được lòng tham lam của con người, tính mê hoặc của Yêu Liên quá lớn, coi như chỉ được liếc mắt nhìn thì mọi người cũng là cam nguyện. Hơn nữa, mọi người cũng ôm hi vọng còn có tu sĩ Kim Đan môn phái trấn giữ, chỉ cần tu sĩ Kim Đan ra tay, những tu sĩ Diệp Diện đó không còn đáng sợ nữa.

Tư Lăng nghe hai tu sĩ phái Thanh Vũ thấp giọng thảo luận, lòng mảy giật giật, bộ không sợ rằng đối phương cũng có tu sĩ Kim Đan sao?

Âm thầm lắc đầu, Tư Lăng vứt bỏ những ý nghĩ buồn lo vô cớ đó, dù sao đi nữa hắn cũng là một thân một mình, thấy tình huống không đúng liền mau mau chạy đi là được.

Quyết định chủ ý, Tư Lăng liền đi ở phía sau mọi người, tu vi của hắn khá thấp, xem ra thật đúng là không đáng chú ý.

Thiên Tông phái mặc dù là đại phái đệ nhất Tây Kinh, nhưng cũng không phải là duy nhất. Bên trong còn có bốn môn phái có thực lực thấp hơn nó, theo thứ tự là Thanh Vũ phái, Nhạc Hải phái, Hồng Tiên môn, Kim Tông phái. Bên dưới lại có đông đảo môn phái nhỏ đẳng cấp không đồng đều. Trong đó Hồng Tiên môn là môn phái duy nhất ở Tây Kinh mà trên dưới toàn phái chỉ có nữ tu.

Đoàn người hiện có bốn mươi ba người, ngoại trừ Thiên Tông phái cùng Thanh Vũ phái ra, còn có tu sĩ của Nhạc Hải phái cùng Hồng Tiên môn, cuối cùng là ba tên tán tu. Tư Lăng chính là một trong mấy tên tán tu đó, hơn nữa tu vi là kém cỏi nhất, thực sự không đáng chú ý, ngay cả hai người tán tu cùng đi phía sau này cũng đều không thèm nhìn thẳng vào hắn.

Tư Lăng hiển nhiên mừng rỡ thoải mái. Thế nhưng rất nhanh sau đó, hắn đã có chút vui quá hóa buồn.

Bọn hắn đi được hai ngày, cũng gặp phải hai nhóm tu sĩ Diệp Diện, nhưng nhiều người sức lớn, thêm nữa trong đội ngũ còn có mấy tên biến thái có sức chiến đấu không tương xứng với tu vi, cho nên rất nhanh liền giải quyết xong. Mà trong lúc đó, bọn họ rất may mắn gặp được tu sĩ Kim Đan phái Thanh Vũ. Những hành vi của đám tu sĩ Diệp Diện cũng gây chú ý cho các tu sĩ tiến vào sơn cốc, những tu sĩ Kim Đan này tìm kiếm Yêu Liên đồng thời cũng đang bảo vệ đệ tử các môn phái. Có những tu sĩ Kim Đan này hộ tống dẫn đường, thông đạo mê cung tức khắc có phương hướng, an toàn của mọi người cũng được bảo đảm thêm mấy phần.

Đội ngũ dần dần mở rộng, rất nhiều tu sĩ lẻ loi đều gia nhập vào, rất nhanh đội ngũ lên tới hơn 100 người. Mà trong đó, kẻ làm cho Tư Lăng cùng Nguyệt Thiên Dạ oán giận là Dung Hoán Thiên cũng theo tới rồi.

Lúc gặp phải Dung Hoán Thiên thì hắn đang một mình đấu hai tên Diệp Diện. Hắn vừa ra tay đã khiến hai tên Diệp Diện bị thương, thừa dịp lúc hai kẻ Diệp Diện nọ bị thương thì gọn gàng dứt khoát mà giết bọn chúng, không một chút dây dưa dài dòng. Bọn Diệp Diện tu vi tuy rằng không cao, thế nhưng

chúng giống như không có cảm giác đau vậy, chỉ biết chiến đấu, là một cỗ máy giết người, ám khí lại cực kỳ thâm độc. Tu sĩ đối đầu với bọn chúng đều bị thiết thòi, muốn thắng chúng thật đúng là phải phí công một lúc. Hiện tại thấy Dung Hoán Thiên dứt khoát lưu lại như vậy mà đánh chết bọn chúng, tự nhiên làm mọi người kinh ngạc không thôi.

Từ lúc tiến vào sơn cốc, Dung Hoán Thiên lập tức tách khỏi bọn họ, lúc gặp lại thì vẫn là một bộ dáng phóng khoáng đến không giống kẻ tu tiên. Đặc biệt khi nhìn thấy Tư Lăng thì giống như chó đói nhìn thấy thịt, lập tức chạy tới, vui mừng hơn hờ cười nói: “Tư đạo hữu, lại gặp mặt, thực sự là duyên phận nha!”

Đúng là phân vụn[1] mà!

[1] 猿粪: là từ đồng âm với từ 缘分(duyên phận) trong tiếng Trung, nên nó cũng được sử dụng với nghĩa duyên phận, có điều là nói một cách bồn chột.

Hành động này của Dung Hoán Thiên thực sự là bất ngờ, làm cho kẻ vốn ẩn giấu ở trong đám người như Tư Lăng lập tức thành tâm điểm chú ý. Hơn nữa dung mạo Thiên Tiên này của Tư Lăng còn muốn đẹp hơn mấy phần so với nữ tu, nên ngay lập tức khiến hai nữ đệ tử Hồng Tiên môn sáng mắt lên.

Trên dưới Hồng Tiên môn đều toàn là nữ tu, tất nhiên có một bộ công pháp cho nữ tử tu tập, hơn nữa mọi người đều biết, công pháp này đa phần là công pháp song tu, hiển nhiên cũng có công pháp chuyên tu lô đỉnh[2], mà bị làm lô đỉnh tự nhiên không phải nữ nhân đang tu luyện công pháp đó, mà chính là nam tu sĩ. Đương nhiên, Hồng Tiên môn vẫn được coi là chính phái, đại đa số nữ tu sau khi tu luyện công pháp song tu, đều sẽ đi tìm kiếm đạo侣 song tu thích hợp. Đối với các nàng mà nói, công pháp tu tập không giống với nhân tu bình thường, vì lẽ đó nên quan niệm trinh tiết rất mỏng manh, đạo侣 cho các nàng song tu không chỉ có một người, có thể rất nhiều, chính là có câu nói nọ đó.

[2]Lô đỉnh -- là nữ tu bị nam tu dùng dâm thái âm bổ dương, chuyên dùng để cung cấp nam tu sửa hấp thụ âm nguyên, đề cao công lực. Trong đoạn là chỉ nam lô đỉnh, ngược lại với nữ lô đỉnh.

Mà Hồng Tiên môn còn có một cái truyền thống khiến người ta lên án, nữ tu toàn bộ môn phái vô cùng chú trọng bề ngoài của nam nhân, tu vi thấp chút cũng không sao, nhưng nhất định phải có một bộ dạng đẹp trai. Lựa chọn đạo侣 song tu chỉ có một yêu cầu duy nhất không hơn đó chính là người có tướng mạo anh tuấn kiệt xuất. Bên trong Hồng Tiên môn có hai vị Nguyên Anh Trưởng lão, nghe nói đạo侣 song tu của hai vị Nguyên Anh Trưởng lão này hết sức thần tuấn bất phàm, làm đại biểu cho tướng mạo của hầu hết nam tu ở Tây Kính, làm cho các nữ đệ tử phía dưới cũng rối rít noi theo.

Mà dung mạo của Tư Lăng hiển nhiên là bất phàm, cả Lý Thanh Ly - cô nữ tu đơn thuần đã có người trong lòng này lúc trước nhìn thấy Tư Lăng cũng còn đỏ mặt tim đập một trận đó thôi.

Hai nữ tu Hồng Tiên môn nhìn thấy Tư Lăng, càng là sói đói nhìn thấy thịt ngon, trực tiếp nhào tới, đẩy Dung Hoán Thiên ra, thuận tiện khinh bỉ trừng mắt nhìn ngoại hình phóng khoáng của Dung Hoán Thiên, lại nhìn Tư Lăng, cảm thấy Dung Hoán Thiên quả thực khó coi.

“Vi công tử này, thì ra huynh họ Tư sao? Ta tên là Dương Linh Linh, Tư công tử có thể gọi ta là Linh Linh.” Nữ tu nhỏ nhắn đáng yêu cười duyên nói.

Một người nữ tu khác đi theo hướng thành thực ngự tỳ cũng chen chúc tới, ưỡn bộ ngực làm nàng kiều ngạo ra, dịu dàng nói: “Tư công tử, ta tên Lâu Tâm, công tử có thể gọi ta là Tâm nhi. . .”

“...”

Tư Lăng nước mắt đầy mặt: Hần kỳ thực là cô gái khoác da nam nhân thôi! Không có hứng thú làm bách hợp có được không?!!

Dung Hoán Thiên tiếp tục ở một bên kéo thù hận: “Tư đạo hữu quả nhiên mỹ mạo phi phàm, những nữ nhân này so sánh với huynh, quả thực là tầm thường!”

Toàn bộ nữ nhân ở đây đều tròn mắt nhìn hắn!

Tư Lăng sắc mặt âm trầm, giận dữ nhìn Dung Hoán Thiên.

Cùng có sắc mặt khó coi như Tư Lăng còn có Nguyệt Thiên Dạ, cảm giác nam nhân của mình bị người ta ngấp nghé, ánh mắt nàng nhìn về phía Dung Hoán Thiên cùng với hai nữ tu Hồng Tiên môn đó giống như nhìn vật chết.

Liễu Thành Phong hết lần này tới lần khác cũng tới tham gia trò vui, nhìn chằm chằm Tư Lăng một chút, cũng than thở: “Tư tiểu đệ xác thực là đẹp đến động lòng người mà.”

“Đúng không đúng không? Liễu đệ đệ cũng cùng quan điểm như lão ca ca ta đó.” Dung Hoán Thiên cao hứng nói.

Lúc không chiến đấu, Liễu Thành Phong chính là thiếu niên lang hoạt bát yêu náo động, cùng Dung Hoán Thiên rất hợp ý, hai tên đồng thời cùng kéo thù hận, làm cho Tô Hồng Phi phải bất đắc dĩ đi theo phía sau sư đệ nhỏ tuổi để thu dọn cục diện rồi rầm, để ngừa hắn bị Dung Hoán Thiên kéo xuống nước, biến thành bia thu hận của mọi người. Tình cảnh này khiến Tô Hồng Phi có ấn tượng thật không tốt đối với Dung Hoán Thiên.

Tiêu Trác cùng Thành Giác hai người liếc mắt nhìn nhau, trong lòng ngầm cau mày, cũng không biết Dung Hoán Thiên này là người ra sao, làm việc không theo quy tắc, thực sự là kẻ ngoài dự đoán mọi người. Một phen nói đùa này, không khí vốn khẩn trương bị hắn làm cho biến thành ung dung thoải mái, cũng coi như là một nhân tài.

Tiêu Trác tuy không biết phiên diễn xuất này của Dung Hoán Thiên là vì làm khó dễ Tư Lăng hay là có mục đích khác, nhưng mà chính là hợp tâm ý của

hắn. Hắn càng ước gì hai cô đệ tử Hồng Tiên môn này xách Tur Lãng đi làm nam lô đỉnh luôn đi, lúc đó tin tưởng Nguyệt Thiên Dạ tuyệt đối sẽ không nhớ tới nam nhân đã bị nữ nhân khác chạm qua.

Ngay khi bầu không khí tung bùng sôi nổi thì, dị biến lại nổi lên.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27

Ngay khi bầu không khí đang náo nhiệt vui vẻ thì, dị biến lại nổi lên.

Trong thông đạo vốn yên tĩnh, đột nhiên vang lên một âm thanh xèo xèo nhè nhẹ, sau đó dường như có thứ gì đó bị đánh thức, trong bóng tối hai bên và phía trên thông đạo đều hiện rõ những đôi mắt đỏ như máu. Đến khi toàn bộ vách của lối đi đều là những cặp mắt đỏ tươi phát ra ánh sáng đỏ xa xăm thì một âm thanh chói tai vang lên, những con thú ngủ đông đã lâu kia rốt cuộc công kích.

Lúc những sinh vật hắc ám phách thiên đắp địa[1] nhào tới bọn họ thì đầu óc mọi người trong nháy mắt choáng váng, thần thức không bị khống chế, trước mắt một vùng tăm tối.

[1]phách thiên đắp địa: Cắt ngang bầu trời, bao phủ mặt đất. Để hình dung thanh thế lớn.

”Không được, đây là Hấp Huyết Biên Bức[2], nó có thể phát ra một loại sóng âm làm nhiễu loạn thần thức!” tu sĩ Kim Đan phái Thanh Vũ nói, sau đó hét lớn một tiếng, sóng âm giống như hữu hình (có hình có dạng), lan tràn ra, hễ là con đoi nào bị sóng âm bắn trúng đều tơi tã rơi trên mặt đất.

[2]Biên Bức 蝙蝠: Con dơi

Tiếng hét lớn của tu sĩ Kim Đan này cũng làm cho đám người đang ở chín tầng mây khôi phục khống chế đối với thần thức, ào ào lấy ra các loại pháp bảo để kháng cự, mà những người còn chưa kịp khôi phục liền bị đám Hấp Huyết Biên Bức cùng nhau tiến lên vây lấy hút đi huyết nhục trên người, biến thành xác khô.

Hấp Huyết Biên Bức đẳng cấp không cao, chỉ là yêu thú cấp 3, nhưng ngại ở chỗ nó là yêu thú quần cư, số lượng rất nhiều, hơn nữa còn là con cưng của bóng tối, có năng lực phát ra một loại sóng âm quấy nhiễu thần thức của tu sĩ. Chúng giống như con đĩa vậy, chỉ cần nghe thấy được mùi máu tanh, coi như có hút tới bụng căng vỡ cũng sẽ không buông tha con mồi. Nó thường tạo ra vết thương không sâu, nhưng không chịu nổi là tốc độ của nó rất nhanh, số lượng lại nhiều. Một người mà bị mấy ngàn con Hấp Huyết Biên Bức công kích cũng khó ứng phó nổi.

Đám Hấp Huyết Biên Bức ùn ùn kéo đến cũng làm cho mọi người ý thức được bọn họ đã xông vào địa bàn của Hấp Huyết Biên Bức, trong lòng không khỏi âm thầm kêu khổ.

Càng khổ sở hơn chính là Tur Lãng đang kẹt giữa hai cô nữ đệ tử Hồng Tiên môn. Vốn hắn còn đang ra dáng, một bên dùng linh kiếm chém Hấp Huyết Biên Bức như chém dưa hấu, một bên vừa vỗ ở trên người tám Kim Cương phù, làm thân thể trở nên cứng rắn như kim loại. Hấp Huyết Biên Bức mỗi lần muốn cắn hắn đều sẽ trực tiếp rút răng, có thể thấy được hiệu quả bất phàm.

Thế nhưng không biết từ đâu nơi đánh tới một luồng pháp quyết, mục tiêu chính là Dương Linh Linh bên trái hắn. Dương Linh Linh này ở lúc máu chốt lại túm lấy hắn kéo đến trước mặt để chặn cái pháp quyết kia. Tur Lãng trợn mắt lên, nhanh chóng dựng thẳng lên một luồng linh lực, xây một tấm khiên chặn đứng cái pháp quyết kia. Nhưng mà rất nhanh sau đó, lại có càng nhiều pháp quyết đánh tới, làm cho Tur Lãng, Dương Linh Linh, Lâu Tâm ba người đều luống cuống tay chân. Mọi người đều đang ứng phó với đám Hấp Huyết Biên Bức điên cuồng kéo tới, hỗn loạn rối bời, cũng không biết là ai nhân cơ hội đánh lên, càng không biết muốn đánh lên người nào trong bọn họ.

Tur Lãng trong lòng khá là tức giận, tốc độ cực nhanh mà ly khai hai cô gái bên người, nhìn thấy hai người này vẫn bị pháp quyết đánh lên quấy rối, liền biết mục tiêu là hai cô này.

”Hấp Huyết Biên Bức quá nhiều, mọi người tách nhau chạy trốn đi. Nhanh rời khỏi địa bàn của Hấp Huyết Biên Bức!” Kim Đan tu sĩ lớn tiếng nói. Tuy rằng hắn có thể tự nhiên ra vào trong đám Hấp Huyết Biên Bức, nhưng trong lúc nhất thời cũng không thể giết chết toàn bộ Hấp Huyết Biên Bức được, chỉ có thể bảo mọi người phân tán ly khai.

Mọi người vừa nghe, ríu rít lựa chọn lối đi gần mình nhất mà chạy đi. Cũng may hang núi này là mê cung, thông đạo thông suốt bốn phương, ngược lại có nơi dễ trốn.

Tur Lãng cũng nhìn rõ 200 mét phía trước có một con đường, đang muốn chạy tới thì, đột nhiên sau lưng phát lạnh, cảm giác được nguy hiểm, Tur Lãng liền bỏ nhào về phía trước, son động sau lưng ”ầm” một tiếng nổ tung lên. Hai bên vách núi đất đá từng tầng từng tầng rơi xuống, làm Tur Lãng vốn đã bị chấn động lại thêm bụi đất đầy mặt.

Tur Lãng bất chấp ngũ tạng đau đớn, bỏ dây điện cuồng mà chạy về phía trước. Lực nổ này vô cùng mạnh mẽ, toàn bộ lối đi sau lưng hắn nhanh chóng

đỏ nát. Đất đá sụp đổ tựa như một con mãnh thú muốn cắn nuốt thiên địa đuổi theo sau lưng hắn, khiến hắn bất cứ lúc nào cũng có thể bị đè chết.

Tur Lăng liễu mạng lao nhanh, tóc xoả tung bay, mặt mày đầy đất đá, cả người tựa như kẻ điên. Mà con yêu thú trên bả vai hắn dùng đôi mắt tròn xoe màu tím đen nhìn chăm chăm vào thông đạo đang sụp đổ này, giống như xuyên qua vách núi nhìn cái gì đó, lại dường như chỉ là đang dự đoán đám đất đá đang đổ xuống này lúc nào sẽ mai táng Tur Lăng.

Chỉ còn hai mươi mét. . .

□

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Yêu Liên Xuất Thế (7)

Lộ trình kế tiếp, không còn là Tur Lăng tùy ý chạy bậy nữa mà là di chuyển có mục đích trong mê cung. Chỉ đường tất nhiên là con yêu thú được Tur Lăng hầu hạ như Đại lão gia kia rồi.

Lúc mới bắt đầu, Tur Lăng vẫn là tùy tiện đi bậy, hắn vốn không muốn đi tìm Yêu Liên, chỉ vì ở dưới dâm uy cường bức của con yêu thú mới phải đi vào mà thôi, nhưng cũng không có nghĩa là hắn sẽ phải đi theo dòng người cùng tìm Yêu Liên. Nhưng mà, mỗi khi đối mặt với ngã rẽ, nếu phương hướng Tur Lăng đi là không đúng, sẽ bị con yêu thú kia dùng hai móng ôm đầu lôi kéo tóc của hắn -- nó biết rõ rằng Tur Lăng ghét nhất động tác này nên cứ cố tình chọn cái này làm, cho đến khi hắn đi đúng hướng thì nó mới buông tha cho. Nhiều lần như vậy, Tur Lăng cũng suy đoán được chút tình huống.

Lẽ nào yêu thú này bảo hắn đi vào đây kỳ thực là vì đã sớm chọn được mục tiêu? Mục tiêu của nó chắc cũng không phải là Yêu Liên đó chứ?

Tur Lăng lập tức cảm giác nguy hiểm tăng cao, càng ngày càng cẩn thận.

Cũng không biết yêu thú này có phải là thật sự có năng lực nhận biết vô cùng mãnh liệt hay không, mấy lần đều giúp hắn khéo léo tránh khỏi những tên tu sĩ Diệp Diện ẩn núp trong bóng tối cùng với những tu sĩ Tây Cảnh chạy loạn khắp nơi kia. Tuy rằng tránh được rất nhiều phiền phức, nhưng cũng từ đó làm Tur Lăng ý thức được thực lực của mình và yêu thú kém nhau cỡ nào, khiến hắn khó tránh khỏi sinh ra chút buồn bực. Bất quá buồn bực này cũng là trong nháy mắt, dù sao đời trước cũng là một thiện quý gian nan tu luyện cả trăm năm, tính tình sớm đã tôi luyện đến kiên định, cũng sẽ không vì vậy mà dễ dàng dao động bản tâm.

Có yêu thú chỉ đường, một đường này Tur Lăng vô cùng thuận lợi, hơn nữa hắn phát hiện con đường mình đi càng ngày càng hẻo lánh, nhưng gặp phải tu sĩ tu vi cũng càng ngày càng cao, làm hắn thực hoảng sợ, càng ngày càng cẩn thận hơn.

Tur Lăng cảm thấy mình tựa hồ cách Yêu Liên càng ngày càng gần.

Tính toán thời gian tiến vào sơn cốc đến nay cũng đã mười ba ngày, chỉ còn có hai ngày nữa thì Yêu Liên sẽ kết hạt, chẳng trách cả tu sĩ Diệp Diện ẩn núp ở trong bóng tối cũng đều gấp gấp hơn. Bọn hắn tuy rằng có mục đích chính là giết tu sĩ Tây Cảnh, tuy nhiên cũng có khát vọng đối với Yêu Liên, hắn sẽ không bỏ qua cơ hội này, sức mê hoặc của Yêu Liên là quá to lớn.

Tur Lăng sờ đi lại rõ ràng như thế, hoàn toàn vì ngày hôm qua hắn và yêu thú đồng thời phục kích bắt được một tên Diệp Diện tu sĩ, từ tra hỏi có được đáp án. Chỉ tiếc hắn không có cách nào hỏi rõ lai lịch và những tin tức khác của bọn Diệp Diện tu sĩ đó, vì khi hắn hỏi sâu vào một chút, Diệp Diện tu sĩ này liền bị một loại cấm chế nào đó được trồng ở trong óc xoá bỏ nguyên thần mà chết. Thời điểm Tur Lăng ở thành Minh Hà cũng từng đi vào hiệu sách để bổ sung một ít thường thức về Tu Tiên Giới. Từ đó biết được trong giới tu tiên có một loại thủ đoạn không chế tu sĩ, đó chính là người thực hiện thuật này sẽ bày ra trong thức hải[1] của tu sĩ một lớp cấm chế, chỉ cần người bị hạ cấm chế muốn vượt qua giới hạn mà cấm chế cho phép để vật trần bí mật, người nọ sẽ bị cấm chế trong thức hải xoá bỏ, vô cùng có hiệu quả.

[1]Thức hải dịch sát là biến ý thức, tồn tại trong não, chứa linh hồn, tinh thần của mình.

Mặt khác, Tur Lăng còn từ trong miệng Diệp Diện tu sĩ này biết được bọn hắn là một thế lực đến từ đại lục Trung Ương. Bọn hắn đi tới Tây Cảnh chính là muốn một lần nữa sắp đặt lại phân bố thế lực ở Tây Cảnh, tiến tới không chế Tây Cảnh.

Đối với điều này, Tur Lăng hoàn toàn không nghĩ gì, hắn hiện tại là đứa cô đơn, lại là tiểu dân chúng, chỉ cần có linh thạch, sinh sống ở đâu đều là như nhau, đối với tương lai của Tây Cảnh hoàn toàn không lo lắng.

Cầm đi Túi trữ vật của Diệp Diện tu sĩ, Tur Lăng lại dưới sự giục giã của yêu thú tiếp tục đi vào mê cung.

Lại đi tiếp một ngày, Tur Lăng đã có thể cảm giác được sự bất thường trong không khí, coi như có cấm chế cách trở, cũng có thể cảm giác được làn sóng linh lực tinh khiết phát ra từ Yêu Liên. Ngay cả loại tu tiên giả không có mộc linh căn như hắn cũng bị dụ dỗ làm linh lực bên trong rục rịch, hướng hồ là những tu sĩ nắm giữ mộc linh căn.

Không tới một ngày nữa, Yêu Liên liền sẽ kết hạt!

Cái ý nghĩ này khắc vào lòng của hầu hết những tu sĩ đang ở trong sơn động[2], sau đó tất cả mọi người đều điên cuồng, không bắn khoắn nữa, sử dụng bản lĩnh sở trường hướng tới vị trí của Yêu Liên.

[2]hang núi

Tư Lăng có yêu thú chỉ đường, cho là mình đến rất nhanh, nhưng khi hần tới nơi thì phát hiện ngoại trừ này hơn mười vị tu sĩ Kim Đan ra, Nguyệt Thiên Dạ, Tiêu Trạc, Tô Hồng Phi, Liễu Thành Phong, Dung Hoán Thiên đám người đều đã đến. Trừ tên lưu manh Dung Hoán Thiên ra, những người khác đều đứng cách không xa mấy tu sĩ Kim Đan kỳ của môn phái mình.

Nơi Yêu Liên xuất thế là một chỗ vô cùng rộng rãi bên trong sơn động. Xung quanh sơn động có khoảng chừng mấy trăm thông đạo dẫn tới nơi này, các thông đạo cách mặt đất đều hơn mười mét trượng. Sơn động rất lớn, quy mô có khoảng hơn mười cái sân đá banh, khắp nơi bên trong sơn động đều sinh trưởng thạch nhũ có hình thù kỳ quái, lách tách mà chảy xuống thủy châu, trên đất hình thành từng ao từng ao thanh thủy. Phóng tầm mắt nhìn, toàn bộ sơn động tựa hồ không có một chỗ bằng phẳng, khắp nơi đều là thạch nhũ to to nhỏ nhỏ không đồng nhất, lan tràn đến một Huyết Trì[3] màu đỏ ở giữa sơn động.

[3]Ao (hồ) máu

Huyết trì không lớn, cỡ một ngàn mét vuông, xung quanh toàn là thi thể yêu thú chất chồng như núi. Đồng xác này hẳn là yêu thú bị Yêu Liên hấp dẫn lại đây, tự động hiến tế dòng máu trên người để nuôi dưỡng Yêu Liên, mới có thể thúc đẩy Yêu Liên xuất thế. Ở giữa ao là một cây hoa sen toàn thân đỏ như máu, chỉ có hai phiến lá sen tròn tròn khổng lồ, trên cuống lá cao hai mét là một đóa hoa sen to lớn, mỗi cánh hoa sen đỏ như màu máu, có thể rõ ràng nhìn thấy chất lỏng lưu động bên trong, giống như là mạch máu người vậy.

Chỉ còn hai canh giờ, Yêu Liên sẽ kết hạt!

Yêu Liên dường như biết được lúc này là thời khắc mấu chốt, liều mạng mà hấp thu huyết dịch yêu thú bên trong ao máu, cảnh lá thỉnh thoảng rung động, động tác vô cùng nhân tính hóa, thậm chí khi có tu sĩ lục tục đến trước sơn động thì, Yêu Liên còn cong cong cuống lá, rất thận trọng mà đem hai phiến cây to mọng cuộn lên ngăn trở ở giữa hoa sen, giống như đang dùng hết sức ẩn giấu chính mình, không để người ta nhìn thấy. . .

Tư Lăng lập tức ㄟ, hần sao cứ cảm giác Yêu Liên này có vẻ rất nhát gan. Sợ người khác hái nó đem đi hả? Bất quá, bảo vật trời sinh cỡ này một khi xuất hiện trên đời thường sẽ có linh trí, muốn chạy trốn cũng không kỳ quái, nhưng mà nó vừa xuất thế, trí lực giống như là trẻ con ở nhân loại, hẳn là không biết được loại tâm tình thận trọng xấu hổ này chứ?

Trước sơn động, ở mỗi cửa thông đạo vốn đều bị những tên Điệp Diện đó bày cấm chế, bất quá khi tu sĩ dần dần đến, những vị Trần Pháp Sư đã phá vỡ cấm chế, thậm chí có người còn không chờ được đến lúc Trần Pháp Sư phá trận, đã dùng bạo lực để loại bỏ nó. Từ lúc càng ngày càng nhiều cấm chế ở thông đạo bị phá vỡ, khí tức Yêu Liên càng ngày càng nồng nặc, ngoài sơn cốc vang lên tiếng gào thét của yêu thú, rất nhiều yêu thú hướng về nơi này, thậm chí có một vài thông đạo đã bị yêu thú cấp 9, cấp 10 chiếm cứ.

Đối với yêu thú mà nói, yêu thú cấp mười tương đương với nhân loại ở Nguyên Anh hậu kỳ, chỉ cần tiến tới cấp 11, liền có thể biến hình, tu luyện đến Hóa Thần kỳ. Thế nhưng, đối với yêu thú, sau cấp mười chính là thời kỳ mấu chốt vô cùng khổ sở, thậm chí có nhiều yêu thú mãi đến lúc tuổi thọ kết thúc cũng không nhất định có thể tu luyện đến hoá hình. Điều này khiến cho Yêu Tu vô cùng ít ỏi, mà nơi Tây Kinh này, đã có mấy vạn năm không có yêu thú hoá hình. Vì lẽ đó, hiện tại Yêu Liên xuất thế, liền mang đến tinh vui cho những yêu thú cấp 9, 10 kia; chỉ cần ăn một hạt sen của Yêu Liên, liền lập tức có thể bỏ qua lời kiếp mà hoá hình, đối với yêu thú mà nói thực sự là mê hoặc không nhỏ.

Hiện trường bất kể là yêu thú hay là nhân tu đều mắt nhìn chăm chăm vào cây Yêu Liên ở giữa sơn động này, đang chờ đợi thời điểm Yêu Liên kết hạt, coi như có ân oán to bằng trời cũng để qua một bên, chỉ lo trong chớp mắt vì vậy mà bỏ qua thời điểm Yêu Liên kết hạt, sau đó bị người (thú) nhanh chân đến trước.

Tư Lăng lặng lẽ ẩn lẫn trong đám người ở thông đạo, xung quanh đều là tu sĩ không quen biết, cũng không đáng chú ý.

Bất quá khiến Tư Lăng khổ não chính là yêu thú ngồi xổm ở trên bả vai hần, Yêu Liên còn chưa có kết hạt đâu, tên này đã bắt đầu ngo ngoe rục rịch, hưng phấn cào đầu của hần. Ở trong không khí nghiêm túc khẩn trương này, Tư Lăng khóe mắt liên tục nhảy, luôn cảm thấy sẽ phát sinh chuyện gì đó không hay.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 29: Yêu Liên xuất thế (cuối)

Yêu Liên mặc dù là dị bảo được trời đất sinh ra, nhưng là một loại dị bảo thuộc hệ thực vật. Nó toả ra một linh khí cực kỳ dày đặc, làm cho những tu sĩ có một linh căn cùng những yêu thú thuộc tính Mộc ở đây đều lộ ra một vẻ mặt sung sướng mê mẩn, không ý thức mà bị hấp dẫn hướng về sơn động.

Theo thời gian dần trôi qua, một linh khí trong không khí càng dao động kịch liệt, thậm chí đã có tu sĩ không chịu nổi sự mê hoặc mà nhảy ra khỏi thông đạo. Nhưng rất nhanh, họ liền bị những tu sĩ Kim Đan cùng với bọn yêu thú cấp cao vốn đang nhìn chăm chăm bảo vệ ở một bên đánh cho thành bột mịn, ngay cả nguyên thần cũng không cách nào chạy trốn.

Việc chém giết không chút lưu tình này hiển nhiên làm cho các tu sĩ ở đây khiếp sợ, không người nào dám tiến lên một bước. Đồng thời cũng giúp bọn họ hiểu rõ, tuy rằng không biết Yêu Liên này cuối cùng sẽ rơi vào tay người nào, nhưng chắc chắn không có phần của bọn họ. Một ít tu sĩ lộ ra vẻ mặt không cam lòng, nhưng uy phong năng lực của tu sĩ Kim Đan và yêu thú cấp cao bày ra ở đó, cũng không có ai dám lấy thân mình làm thí nghiệm nữa.

“Mau nhìn kia, Yêu Liên sắp kết hạt rồi!”

Không biết là ai kêu lên một tiếng, bầu không khí nghiêm túc ở hiện trường bỗng trở nên cuồng nhiệt, mấy trăm ngàn con mắt chăm chú nhìn vào Yêu Liên trong Huyết Trì kia. Huyết dịch bên trong Huyết Trì cũng sắp bị Yêu Liên hấp thu hết, mặt nước chỉ còn dư lại một tầng màu đỏ nhàn nhạt, thậm chí đã có thể nhìn thấy bùn đất ở dưới ao. Mà này gân lá của cây Yêu Liên cũng càng ngày càng đỏ như máu, nhẹ nhàng đung đưa thân thể. . .

Ngay khi máu yêu thú bên trong Huyết Trì bị Yêu Liên hấp thu hết, đóa hoa sen khổng lồ kia dùng một tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được khô héo lui tàn. Từ lúc hoa tàn đến khi kết hạt, chỉ cần mười hơi thở.

Trong nháy mắt, tất cả mọi người và yêu thú trong các thông đạo đều ra tay, rồi rít lấy ra pháp bảo chạy về hướng Huyết Trì, chuẩn bị cướp đi hạt sen Yêu Liên đầu tiên.

Tư Lăng cũng khẩn trương nhìn chăm chăm tình huống trong sơn động, rất muốn biết cuối cùng ai là người có thể cướp được Yêu Liên. Vào đúng lúc này, Tư Lăng đột nhiên cảm giác tim đập nhanh điên cuồng, chờ khi hắn phát hiện con yêu thú vốn hoà thuận ngây ngốc trên bờ vai bỗng không thấy thì sắc mặt kinh hãi.

“Gào ----- “

Một tiếng rống tràn ngập khí tức cổ xưa mạnh mẽ kinh động đất trời vang lên. Những tu sĩ và yêu thú đang ở giữa không trung đều bị tiếng rống giống như của Đại Yêu thú đến từ thời Viễn cổ làm chấn động rơi trên mặt đất, đồng thời không khống chế được mà run rẩy toàn thân, chỉ có thể suy yếu hèn mọn nằm sấp trên mặt đất, hoảng sợ nhìn bóng đen to lớn ở giữa không trung chẳng biết xuất hiện từ lúc nào kia. Chỉ thấy nó hóa thành một hư ảnh, trong giây lát đã đánh thẳng về phía đóa Yêu Liên, mở to miệng nuốt trọn đóa hoa. Mà trong này, áp chế của bóng đen kia đối với yêu thú là nghiêm trọng nhất, dù là yêu thú cấp mười cũng chỉ có thể như đồng bùn nhào nằm phục sát trên đất mà run rẩy bầy.

Yêu Liên bị nuốt rồi!

Cái nhận thức này khiến người ta vừa giận vừa sợ, nhưng dưới uy áp siêu việt kinh động đất trời như vậy, không người nào có thể nổi lên được một tia phản kháng. Đó là một loại sức mạnh tuyệt đối, hoàn toàn mạnh mẽ áp chế, khiến người ta không thể động đậy. Tất cả tu sĩ và yêu thú chỉ có thể sợ hãi mà nhìn bóng đen không biết là thứ gì đó nuốt trọn Yêu Liên, hơn nữa lúc bóng đen nọ quay đầu thì, đối diện với đôi mắt xanh thăm thẳm, trong lòng mọi người phát lạnh như rơi xuống hầm băng, ngoại trừ những tu sĩ Kim Đan còn khổ sở chống đỡ được, hơn nữa phân tu sĩ ở đây đều không chịu nổi mà thất khiếu chảy máu bất tỉnh.

Bóng đen kia lại khinh bỉ phát ra một tiếng rống, chấn động đến mức động đất. Sau đó bóng hình kia tựa như một luồng ánh sáng lao về phía một thông đạo, hóa thành một luồng sáng màu đen rồi biến mất.

Sau đó không lâu, những tu sĩ kia mồ hôi lạnh chảy ròng ròng mà đứng lên, bất chấp thân thể còn suy yếu, một tên tu sĩ Kim Đan kỳ sắc mặt âm trầm cắn răng nói: “Đuổi theo!”

Thấy hần thể nhưng còn chưa từ bỏ ý định đuổi theo, những tu sĩ Kim Đan ở đây chân chừ một lúc, cuối cùng dưới sự mê hoặc của Yêu Liên, cũng quyết định theo sau.

Tức thì, mười mấy bóng người hóa thành luồng sáng đuổi theo hướng bóng đen biến mất.

Tiêu Trạc sắc mặt trắng bệch mà đứng lên, nhìn thấy Nguyệt Thiên Dạ đuổi theo bóng đen, cũng không kịp suy tư tại sao nàng ta lại không bị ảnh hưởng mà có thể tiếp tục đuổi theo được, hắn chỉ lo lắng đứng lên muốn đuổi theo, ai biết lại bị một cái tay nắm lấy cổ tay.

“Tiêu sư huynh, đừng đi, thứ đó quá nguy hiểm!” Tô Hồng Phi vẻ mặt nghiêm túc nói. Sắc mặt nàng tái nhợt, xem ra cũng vô cùng không dễ chịu.

Tiêu Trạc cắn răng, đang muốn bất chấp thì Lý Thanh Ly mới vừa tỉnh lại, thấy thế trực tiếp nhào tới trong lòng ngực của hắn, ôm chặt lấy hắn, “Tiêu sư huynh, muội không cho huynh đi, huynh sẽ chết mất!” Nói cái gì cũng không chịu buông tay.

Đang lúc bọn hắn dây dưa thì những người đó đã không thấy bóng dáng.

*****

Tư Lăng lao nhanh trong thông đạo hắc ám, Thần Hành phù giống như miễn phí mà đập vào người, cảm giác được phía sau có mười mấy luồng khí tức mạnh mẽ càng ngày càng gần, trong lòng Tư Lăng căng thẳng vô cùng, ngay cả một hơi rảnh rồi cũng không dám để lỡ.

Mà khiến Tư Lăng chật vật như vậy, chính là do trên người hắn đang nòng nặc một linh khí, hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người và yêu thú trong mê cung này. Dù cho Yêu Liên kỳ thực không có trên người hắn, nhưng hơi thở này cũng đủ làm cho những tu sĩ kia theo sát không nghỉ.

Mà kẻ đầu sỏ làm hại hần bị đông đảo tu sĩ Kim Đan cùng yêu thú cấp cao điên cuồng đuổi theo, sau khi nuốt cây Yêu Liên đó, hóa thành một con tiểu yêu thú đáng dấp mê người, cuộn thành một khối nằm trủ trong đan điền hần, bắt đầu ngủ say. Trên người nó tràn đầy mộc linh khí, giống như đang nuôi dưỡng thân thể nó vậy, vừa nhìn chính là dinh dưỡng quá thừa, cũng không biết lúc nào mới có thể tỉnh lại. Mộc linh khí này quá mức nồng nặc, thân thể yêu thú không cách nào hấp thu toàn bộ nên đã lan toả ra ngoài, làm cho Tur Lãng biến thành một cây Yêu Liên giả di động, vô cùng hấp dẫn mắt người.

Tur Lãng ở trong lòng gào thét: Hần đời trước rốt cuộc là thiếu nợ tên tổ tông này cái gì nên giờ mới luôn phải lao tâm lao lực sửa chữa khắc phục hậu quả cho nó, đã vậy còn không chiếm được một cái lòng gì tốt đẹp cả?

Tuy rằng trong lòng hết sức oán hận, nhưng Tur Lãng chạy trốn vô cùng thoải mái, thậm chí ngay cả hồn phù cát giấu bấy lâu nay cũng lấy ra. Hồn phù vừa ra, liền biết được chỗ lợi hại của nó. Tốc độ chạy trốn đều theo kịp tốc độ của tu sĩ Kim Đan, cộng thêm địa hình rắc rối phức tạp, nên Tur Lãng tạm thời không bị bắt được.

Tuy nhiên tình cảnh của Tur Lãng vẫn rất nguy hiểm, bởi vì bất luận vô bao nhiêu tấm Liễm Tức phù cũng không cách nào ẩn giấu mộc linh khí được, quả thực chính là một cái mục tiêu sống, chỉ cần vẫn mang theo mộc linh khí này, sớm muộn sẽ có một ngày hần bị người ta ngăn chặn, đến lúc đó thì mạng nhỏ coi như xong. Tur Lãng chỉ có thể sử dụng bản lĩnh sở trường tiếp tục thoát thân, thỉnh thoảng còn rất xui xẻo mà xông vào địa bàn của những sinh vật hắc ám, cuối cùng làm cho một thân đầy rẫy vết thương.

Mà đột chạy này, Tur Lãng không ngừng nghỉ mà chạy năm ngày, lúc này cả tâm tình muốn chửi cha Tur Lãng đều có!

Nhưng mà, càng muốn chửi cha hơn cả Tur Lãng chính là những tu sĩ và yêu thú cấp cao đang theo sát phía sau hần không nghỉ kia.

“Trần đạo hữu, tình huống này có chút không bình thường!” Một vị tu sĩ Kim Đan đột nhiên nghi ngờ nói thế.

Trần Mẫn Nhiên và mọi người đều nhìn về phía vị tu sĩ Kim Đan vừa nói chuyện, hần là tu sĩ Kim Đan phái Nhạc Hải, tên là Tôn Tuyền, tuy rằng tu vi chỉ là Kim Đan trung kỳ, nhưng cũng là người có tâm tư cẩn thận, luôn có thể từ trong chút dấu vết mà tìm được chân tướng của sự việc. Biết hần sẽ không ngẫu nhiên mà nói vậy, mọi người một bên vừa đuổi theo phương hướng của mộc linh khí, một bên vừa phân tâm chú ý hần nói chuyện.

Tôn Tuyền nhìn thông đạo tối đen phía trước, trầm giọng nói rằng: “Bóng đen kia xem ra chắc chắn là một loại yêu thú nào đó, nhưng ta hoài nghi đó không phải bản thể của nó, hơn nữa bản thể của nó hần là bị thương, cho nên nó mới vừa nuốt Yêu Liên xong liền trực tiếp đào tẩu. Thậm chí khi chúng ta đuổi theo thời gian dài như vậy, nó vẫn chỉ một mực chạy trốn mà thôi. Vậy có thể chứng minh, hiện tại trừ việc dựa vào uy thế cấp cao mà hù dọa mọi người, nó cũng không có sức chiến đấu gì quá to lớn. Có lẽ chúng ta nên tập trung sức mạnh của tất cả mọi người cùng liều mạng với nó.”

Nghe được Tôn Tuyền phân tích, mọi người đều cảm thấy vô cùng có khả năng. Một cái bóng đen hư ảo đã có năng lực toả ra uy thế đáng sợ khiến người ta thần phục, vậy có thể thấy được yêu thú kia đẳng cấp vô cùng cao, thậm chí cả những vị tu sĩ Kim Đan sống hơn một nghìn năm cũng căn bản chưa từng nghe chưa thấy bao giờ.

“Nhưng yêu thú kia cũng không biết là đẳng cấp nào, giống yêu thú gì, nếu như chúng ta mạo muội ra tay, lỡ chọc giận nó. . .” Trần Mẫn Nhiên có chút lo lắng.

“Nhưng chúng ta cứ đuổi theo như vậy cũng không phải cách tốt mà!”

“Hơn nữa mỗi khi chúng ta cho rằng đã rút ngắn khoảng cách thì mộc linh khí này lại kéo dài cự ly một cách kỳ lạ.” Một tu sĩ nói, âm thanh vô cùng phiền muộn, đều muốn hoài nghi yêu thú kia có phải là rãnh rồi đến đâu trúng mà đang đùa giỡn với bọn họ hay không.

Mọi người lại bàn bạc một chút, nhưng không có một tin tức gì hữu dụng. Mà bọn họ lại không biết, sau lưng họ, còn có mấy cái đuôi nhỏ bí ẩn.

*****

Trong lúc đuổi đuổi chạy chạy, người của hai phe đều phiền muộn đến cực điểm.

Khiến Tur Lãng cao hứng chính là, sau bảy ngày, mộc linh khí trên người hần đang dần dần thu lại. Bất quá thông đạo trong mê cung cũng không biết bị hần chạy qua chạy lại bao nhiêu chỗ, thành công làm hần quanh quẩn đến hôn mê.

Lúc mộc linh khí hoàn toàn ẩn giấu thì Tur Lãng nước mắt đầy mặt phát hiện, hần rốt cục lạc đường chạy tới cửa ra của sơn động.

Tur Lãng kích động nhìn trời xanh mây trắng gần ngay trước mắt, đang chuẩn bị nhào tới gào khóc để ăn mừng mình rốt cục nhất lại được một cái mạng, thì phía sau đột nhiên có một luồng hỏa long mang theo uy thế mãnh liệt hướng tới phía hần. Nguy hiểm gần trong gang tấc. Tur Lãng chỉ kịp khởi động một luồng hồn lực xây dựng thành một vòng bảo hộ, thì đã bị luồng hỏa long kia đánh bay, thân thể cao cao mà lao ra khỏi cửa sơn động, rơi xuống chỗ cách cửa động cả ngàn mét. Sau khi nặng nề ngã trên mặt đất, Tur Lãng phun ra một ngụm máu tươi.

“Trên người hần có mộc linh khí!”

Một thanh âm vang lên, giống như oanh tạc bên lỗ tai hần vậy, nổ đến hần thất khiếu chảy máu, chặt vật không ngớt.

Từ cửa sơn động liên tiếp bay ra mười mấy bóng người, tiếp theo còn có vài con yêu thú cấp mười xa xa bay ở giữa không trung, đồng tử thú lạnh lùng nhìn tu sĩ nhân tu Kim Đan kỳ công kích một tên nhân tu cấp thấp.

Tư Lãng suy nhược nằm trên mặt đất, luồng hỏa long kia tuy rằng đỡ được, nhưng cũng làm cho hắn bị thương không nhẹ. Hắn khó khăn nghiêng đầu sang, nhìn thấy trong đám cỏ một vị tu sĩ Kim Đan mặc đạo bào phái Kim Tông, trong tay ông ta nắm hỏa long. Ông ta khinh thường nhìn hắn, hừ một tiếng nói: “Một tên tu sĩ Luyện Khí kỳ nhỏ nhỏ, lại có năng lực sống sót ở dưới hỏa long của ta, xem ra cũng không đơn giản!”

Tu sĩ ở đây không hề hé răng, đều dùng ánh mắt mập mờ nhìn Tư Lãng. Tình cảnh vừa nãy rất nhiều người nhìn thấy, hỏa long do Đan Hòa của tu sĩ Kim Đan ngưng tụ thành hết sức uy mãnh, lúc đánh úp trên người Tư Lãng, trên người hắn sáng lên một luồng ánh sáng màu trắng, ngăn cản hỏa long kia đánh giết. Có thể ngăn cản hỏa long do Đan Hòa của tu sĩ Kim Đan đã tu luyện tới đại thành ngưng tụ ra, có thể thấy được bạch quang kia không phải thứ tầm thường, cũng không biết là Bảo khí phòng ngự dạng gì.

Tĩnh Thủy chân nhân của Thiên Tông phái cau mày đánh giá Tư Lãng, lạnh nhạt nói: “Chu đạo hữu, người xác định trên người hắn có một linh khí của Yêu Liên?”

Hiện tại Tư Lãng xem ra chỉ là một kẻ bị trọng thương, tu sĩ cấp thấp không đỡ nổi một đòn, các tu sĩ ở đây đều coi ra gì. Bất quá khi chưa làm rõ tình huống, mọi người cũng không dám mạo muội ra tay giết hắn.

Chu đạo hữu trong miệng Tĩnh Thủy chân nhân chính là vị Trưởng lão kỳ Kim Đan của phái Kim Tông - Chu Thanh Vân. Chỉ thấy ông ta thu hồi hỏa long, chấp tay sau lưng nói một cách lạnh lùng: “Ta khi nãy chạy ra đầu tiên, lúc cảm nhận được một linh khí biến mất thì liền nhìn thấy người này. Tuy rằng không xác định có phải là hắn hay không, nhưng ta cảm thấy không thoát khỏi có liên quan với hắn.”

Chu Thanh Vân tính tình trước giờ vẫn là “thà giết lầm còn hơn bỏ sót”, ra tay cũng không lưu tình, nếu không phải Tư Lãng có hồn lực bảo mệnh chống đỡ, hiện tại đã sớm đầu thai lần thứ hai.

Sau khi nghe xong, mọi người không tiếp tục nói nữa, trái lại mắt sáng như đuốc mà nhìn chăm chăm Tư Lãng, từng đạo từng đạo thần thức mạnh mẽ quét tới quét lui trên người hắn, muốn nhìn xem có phải là hắn đã lấy được Yêu Liên từ chỗ con yêu thú đó hay không. Phải biết, dù chỉ là một hạt sen nhỏ nhoi, cũng có tác dụng lớn lao cỡ nào.

Tư Lãng suy nhược nằm ở đó, trong lòng phần nộ lại uất ức.

Những luồng thần thức từng lần từng lần một đảo qua trên người, giống như muốn cơi sạch y phục để phơi bày bí mật của hắn ở trước mặt bọn họ. Hắn biết thế giới này cá lớn nuốt cá bé, kẻ mạnh là vua, kẻ mạnh vĩnh viễn có thể tùy ý ức hiếp người yếu, thậm chí đem tôn nghiêm của người yếu đùa bỡn đạp ở dưới chân. Nhưng chuyện đương nhiên này xuất hiện ở trên người mình, thì hắn lại không cách nào chịu được loại khuất nhục kia, thậm chí hận không thể liều mình xuất ra toàn lực đánh rớt những tên tu sĩ cao cao tại thượng kia xuống bùn.

Nhưng mà, hiện thực lại làm cho hắn chỉ có thể cắn chặt răng mà chịu đựng tất cả khuất nhục này.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Đại Ca

Cách không xa sơn động, có hai người đang lặng yên đứng ở đó, khí tức ẩn giấu vô cùng tốt, hiển nhiên không bị đông đảo những tu sĩ Kim Đan cùng yêu thú cấp cao kia phát hiện.

“Nguyệt đạo hữu, tình hình của Tư đạo hữu không tốt rồi.” Âm thanh ngả ngón vang lên, phối hợp với nụ cười phóng lãng không chịu trói buộc, chính là Dung Hoán Thiên.

Nguyệt Thiên Dạ trầm mặt quan sát trận giằng co trong sơn cốc, không lên tiếng.

Dung Hoán Thiên thấy nàng thờ ơ không nhúc nhích, chớp mắt một cái, lại nói: “Thật đáng thương mà, Luyện Khí kỳ đối đầu với Kim Đan kỳ, đó vốn là khác biệt giữa trời và đất. Chắc chắn, mỹ nhân như thế mà chịu tổn thương, thực sự là đáng tiếc lắm, nhìn xem mà ta cũng không đành lòng . . .”

Nguyệt Thiên Dạ vốn không kiên nhẫn để ý đến hắn, nhưng tên Dung Hoán Thiên này cứ như bà tám lải nhải nhận xị nói một trận, khiến người ta rất muốn trực tiếp đánh một quyền cho hắn tan biến luôn. Nguyệt Thiên Dạ không khỏi cười lạnh một tiếng, cứng rắn nói: “Dung Hoán Thiên, ta dễ dàng tha thứ cho huynh bất quá là bởi vì ta chẳng thêm giết huynh, đừng tới khiêu chiến sự nhân nại của ta.”

“ . . . Nếu như ta càng muốn thì sao?” Dung Hoán Thiên giọng điệu ám muội, nghiêm túc nhìn về phía gò má mỹ lệ của nàng ta.

Nguyệt Thiên Dạ thu hồi ánh mắt đặt ở trên người Tư Lãng, đôi mắt lãnh khốc như máy móc nhìn về phía hắn: “Ta sẽ dùng rất nhiều loại biện pháp khiến cho huynh lập tức tiêu tan thân thể rồi biến mất, huynh có muốn thử một chút hay không?”

Trong nháy mắt đó, Dung Hoán Thiên không chút hoài nghi chuyện Nguyệt Thiên Dạ nói được là làm được. Nữ nhân này quá mức thần bí, có một loại khí chất khiến người ta có dục vọng muốn nhòm ngó tìm hiểu. Rõ ràng nàng ta chỉ là một tiểu đệ tử ngoại môn, nhưng lại ẩn giấu tu vi, pháp bảo trên người tầng tầng lớp lớp. Chỉ tính riêng giá trị cá nhân của nàng ta cũng đã không cách nào dùng linh thạch để đo lường.

Dung Hoán Thiên sờ sờ mũi, không tiếp tục gây xích mích với nữ nhân này, bắt quá vẫn hỏi: “Cô thật sự không đi cứu hần? Không ra tay nữa thì tên Chu Thanh Vân kia có thể sẽ ra tay đó.”

Nguyệt Thiên Dạ hai tay ôm ngực, nói một cách lạnh lùng: “Huynh ấy hiện tại tu vi tuy thấp, nhưng cũng đã từng là tu sĩ Trúc Cơ kỳ. Nếu như. . .” Cả những người này mà hần cũng không thể ứng phó, tương lai sao có thể đi theo bên người nàng? Nàng tuy rằng đã thề phải bảo vệ hần, nhưng cũng không thể bảo vệ hần cả đời, dù sao hần vẫn cần có năng lực tự vệ.

Hơn nữa, nàng cũng muốn biết cây Yêu Liên biến mất có quan hệ gì với Tư Lăng hay không. Làm như thế là vì bảo vệ Tư Lăng! Nguyệt Thiên Dạ ở trong lòng tự nhủ như vậy.

Không nghe thấy đoạn sau, trong lòng Dung Hoán Thiên có chút buồn bực. Rõ ràng lúc trước khi cho rằng Tư Lăng đã chết thì nữ nhân này là một bộ dáng thâm tình thương tâm muốn chết, hiện tại phát hiện người ta không có chết, lại làm như không quen biết nhau, trái lại trốn sang một bên thờ ơ lạnh nhạt. Nữ nhân này thật sự yêu cậu ta sao? Thiết thời hần lúc trước còn động tay động chân để thử thách một tý, kết quả, ôi- tu tiên giả vẫn là yêu chính mình nhiều hơn!

Lúc này, liên tục có tu sĩ từ sơn động đi ra, nhìn thấy tình cảnh trong sơn cốc thì giật nảy cả mình, tuy rằng không biết xảy ra chuyện gì, nhưng mọi người đều cho rằng lần này Tư Lăng tuyệt đối khó tránh khỏi cái chết. Bị mười mấy vị tu sĩ Kim Đan dùng thần thức khóa lại, căn bản không thể chạy trốn, ngoại trừ ngoan ngoãn nhận mệnh còn có thể làm được gì đâu.

“Người muốn tự mình giao ra đây hay là muốn ta động thủ?” Chu Thanh Vân lãnh khốc mà nói ra. Hần là nam tử trung niên, thân hình cao lớn, tính khí xưa nay táo bạo nóng nảy có liên quan tới công pháp thuộc tính Hỏa mà hần tu luyện, gặp phải chuyện gì đều là hành động nhanh suy nghĩ, nhưng sức chiến đấu thì rất ít người cùng cấp có thể so sánh được.

Lúc ông ta phóng ta uy áp thì Tư Lăng lại khụ ra một ngụm máu, khó khăn nói: “Ta thật sự không biết các người nói cái gì.”

Thấy hần còn mạnh mẽ, Chu Thanh Vân gia tăng uy áp đối với hần, thấy mặt mũi hần trắng xám ngã quỳ trên mặt đất, hừ lạnh một tiếng: “Đừng giả ngu với ta, trên người người có một linh khí của Yêu Liên, yêu thú kia tất nhiên có liên quan với người, mau mau đem Yêu Liên giao ra đây.”

Nghe vậy, Tư Lăng lại một lần nữa ở trong lòng nguyên rủa con yêu thú gây phiền toái cho hần, ngoài miệng vẫn kiên quyết phủ nhận chuyện này. Nếu thừa nhận, ngược lại còn chết nhanh hơn.

“Chu đạo hữu, ở trên người đứa trẻ này xác thực không cảm giác được khí tức của Yêu Liên.” Trần Mẫn Nhiên cau mày nói, thần thức lại một lần nữa đảo qua trên người Tư Lăng, nhưng không thu hoạch được gì.

Kỳ thực khi Yêu Liên bị con yêu thú đáng sợ nọ cướp đi, bọn hần cũng không có ý nghĩ đi cướp lại, dù sao uy áp của con yêu thú kia thật đáng sợ, dường như áp đảo tất cả, căn bản không phải bọn hần ở giai đoạn này có năng lực phản kháng, thậm chí có thể tránh được một mạng đã coi là may. Chỉ là Yêu Liên mê hoặc quá to lớn, làm cho bọn hần đều muốn kiếm được chỗ tốt, hơn nữa nghe xong Tôn Tuyền phân tích, liền bắt đầu theo sát không nghỉ. Cuối cùng lúc một linh khí biến mất, bọn hần gặp phải Tư Lăng, tuy rằng hần ta tu vi quá thấp để làm bọn hần hoài nghi, nhưng dù như thế nào cũng muốn nhìn một chút ở trên người hần xem có gì đặc biệt kinh hi hay không.

Mọi người sờ dĩ có thể không kiêng dè như vậy còn có một nguyên nhân, đó là do Tư Lăng là tên tán tu, hơn nữa còn là tên tán tu cấp thấp, không có bất kỳ quan hệ gì với những môn phái ở đây, sau lưng cũng không có chỗ dựa, vì lẽ đó nên bọn hần cũng không để hần vào trong mắt.

Chu Thanh Vân cũng không tin, ánh mắt dừng ở túi trữ vật của Tư Lăng, “Hay là hần có pháp khí ngăn cách một linh khí.”

Những người còn lại thấy ông ta không chịu bỏ qua cũng không thèm nói gì. Người ta còn chưa chết đâu, đã muốn cưỡng ép kiểm tra Túi trữ vật của người ta, này có khác gì cưỡng đạo đâu chứ? Tuy rằng tu sĩ cấp cao có thể coi nhẹ ý nguyện của tu sĩ cấp thấp, tùy ý đập lên tôn nghiêm của bọn hần, nhưng nay dưới con mắt của mọi người, vẫn là phải duy trì chút mặt mũi của danh môn đại phái và Kim Đan Lão tổ mới tốt.

Tôn Tuyền suy nghĩ tĩnh tế, liền lắc đầu nói: “Khả năng này rất nhỏ, nếu hần thật sự có pháp khí ngăn cách một linh khí thì lúc trước một linh khí cũng sẽ không mất tận bảy ngày mới biến mất.”

Những người khác sau khi nghe xong, cũng cảm thấy có lý.

Chỉ là Chu Thanh Vân là cái tên thẳng tính lại khinh xuất, nghe thấy bọn họ nói nhầm một trận đã sớm thiếu kiên nhẫn, lập tức quyết định tự mình trực tiếp đi lấy túi trữ vật của Tư Lăng, thuận tiện giết luôn cái tên tán tu cấp thấp này.

Tuy rằng trong Túi trữ vật không thứ gì không nên tồn tại, nhưng hành động này của Chu Thanh Vân thật khiến Tư Lăng hận chết. Mắt thấy ông ta lại đây, Tư Lăng buông ngón tay xuống bên người, bắt đầu ngưng tụ hồn lực, chuẩn bị đánh lên, sau đó nhân cơ hội chạy trốn. Tư Lăng đã có mưu tính rõ ràng trong lòng, phỏng chừng sau lần này hồn lực đặc biệt của hần sẽ bại lộ ở trước mặt người khác, nhưng đã ở tình huống này, hần không muốn lại giả vờ nhỏ yếu rồi mất mạng.

Thấy Chu Thanh Vân đã đến trước mắt, đưa tay liền muốn chụp lên trên đầu Tư Lăng, đột nhiên một đạo pháp quyết đánh tới, đánh vào trên bàn tay Chu Thanh Vân, toàn bộ bàn tay và cánh tay lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được nhanh chóng kết băng, dưới ánh mặt trời hiện ra mũi băng lạnh lẽo.

Chu Thanh Vân nhanh chóng lùi về sau, vội vã vận hành hỏa linh lực trên người nhằm giải trừ đông băng trên tay. Nhưng làm người ta khiếp sợ chính là,

bất luận ông ta cố gắng thế nào, cánh tay vẫn duy trì bộ dạng đóng băng như cũ. Pháp thuật đông cứng ở trên tay vô cùng kỳ lạ, ông ta làm cách gì cũng không còi ra được.

Chu Thanh Vân hoảng sợ nghi ngờ, giận dữ hét lên: “Là ai, đi ra cho ta!”

Một màn đột nhiên xuất hiện khiến người ta giật nảy cả mình, cùng với Chu Thanh Vân gào thét, mọi người nhìn thấy cách đó không xa có một bóng người đang ngự kiếm mà đến, chỉ trong giây lát đã đến trước mặt, từ trên thân kiếm nhảy xuống quỳ trên mặt đất bên cạnh Tư Lăng, sau đó nâng tay lên, thu hồi thanh băng kiếm đó.

Mọi người ồ lên, linh kiếm đệ ngự kiếm phi hành của người này lại là một thanh băng kiếm, lại nhìn trên thân kiếm kia lượn lờ hàn khí, đều biết vật ấy nhất định không phải vật phàm, vẫn chưa từng nghe nói có người tu sĩ nào lại dùng hàn băng để chế kiếm. Lại xem người này, xem ra rất trẻ tuổi, là một nam nhân tướng mạo vô cùng tuấn tú, vóc người thon dài, ăn mặc đơn giản với đạo bào màu trắng, chỉ là khí tức toàn thân lạnh lẽo như băng giá trên sông băng, giống như không có một chút nhân khí, một đôi mắt hàn băng không một chút tình cảm nhìn về phía mười mấy tu sĩ Kim Đan cách đó không xa.

Rõ ràng chỉ có một người, nhưng điệu bộ hơi thở kia, giống như việc đối mặt với mười mấy tu sĩ Kim Đan này tựa như mây bay nơi chân trời vậy, không lưu lại chút vết tích nào ở trong mắt hắn.

Khi nhìn rõ ràng tướng mạo người này thì sắc mặt hai tu sĩ Kim Đan kỳ của phái Thiên Tông bỗng đại biến.

Tư Lăng vốn đang ngưng tụ hồn lực liền tán đi, khó khăn mà ngẩng mặt lên, từ dưới ngược lên, chỉ có thể nhìn thấy cái cằm duyên dáng cùng môi mỏng màu phấn nhạt của nam tử nọ, nhưng dáng dấp quen thuộc vẫn khiến trong lòng hắn có chút buông lỏng.

“Đại ca. . .”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Người Muốn Chiến, Ta Liền Chiến

Tư Hàn đến bất ngờ, nhưng Tư Lăng lại thờ phào nhẹ nhõm, chỉ ít thì xác suất thoát thân lại cao thêm mấy phần, cũng không cần liệu mạng bại lộ hồn lực để trốn thoát nữa.

Bất quá Tư Lăng có chút bận tâm, chỉ sợ Tư Hàn không cách nào ứng phó được với hơn mười vị tu sĩ Kim Đan này. Hai huynh đệ gần như hai năm không gặp, Tư Hàn lúc này đã là Trúc Cơ hậu kỳ, lại là linh căn biến dị hệ băng trời sinh, sức chiến đấu đương nhiên dũng mãnh, nhưng mà nếu so với tu sĩ Kim Đan kỳ thì vẫn còn thiếu một chút.

Nghĩ tới, lòng Tư Lăng lại gọn sóng.

Tư Hàn làm như không thấy ánh mắt tha thiết mong chờ của Tư Lăng, nhàn nhạt nhìn về phía hơn mười tu sĩ Kim Đan nọ. Bởi vì công pháp tu tập, làm cho hắn có vẻ lạnh lẽo vô tình, toàn thân lượn lờ hàn khí khiến người ta nhượng bộ lui binh, chỉ sợ sẽ bị loại hàn khí này gây thương tích.

“Người là người phương nào?” Chu Thanh Vân nâng cánh tay đông cứng như băng vừa vội vừa giận mà chất vấn; trong lòng lại thầm giật mình, thế hệ trẻ lúc nào đã xuất hiện nhân vật lợi hại như thế? Lại nhìn kỹ đạo bào màu trắng kia, bên trên dùng chỉ màu bạch kim thêu một loại ký hiệu kỳ quái, xem ra là một loại bùa chú nào đó, nhưng không cách nào thăm dò được hắn là đệ tử môn phái nào.

Tư Hàn đúng là một thiên tài, đây là sự thật mà hết thảy mọi người trong Thiên Tông phái nhận định, còn là thiên tài có hi vọng phi thăng thượng giới trong vòng một vạn năm tới. Thiên Tông phái từ khi có được Tư Hàn liền dùng tâm dùng sức mà bồi dưỡng hắn, thậm chí không tiếc đưa bảo vật trấn phái -- Băng điểm[1] cho hắn thôn phệ. Mà hắn hiện tại toàn thân phát hàn khí cũng là do việc thôn phệ băng điểm mà ra. Làm bị thương Chu Thanh Vân cũng là băng điểm này. Chỉ bằng việc Đan Hóa của tu sĩ Kim Đan cũng không cách nào giải trừ thương tổn của băng điểm, có thể thấy được sự lợi hại băng điểm này.

[1] Lửa băng.

“Tư Hàn!” Tư Hàn lạnh lùng nói, hai mắt nhìn chằm chằm vào ông ta.

Bị cặp mắt không chứa cảm tình kia nhìn chằm chằm, Chu Thanh Vân lại sinh ra một tia sợ hãi, cảm giác được đạo tâm bất ổn, trong lòng hoảng sợ, sắc mặt lập tức trở nên không tốt.

Lúc này, hai người Tịnh Thủy chân nhân và Chân Thủy chân nhân cũng không còn cách nào bàng quan được nữa, nhanh chóng lên tiếng nói: “Tư Hàn, mau lui xuống, không được vô lễ với Chu tiên bối!”

Tuy là tiên bối đồng môn, nhưng Tư Hàn vẫn giữ vẻ mặt không biểu cảm, nói một cách lạnh lùng: “Hắn là đệ đệ của ta, Tư Lăng, ai dám tổn thương hắn!”

Nghe vậy, người ở chỗ này đều giật nảy cả mình. Vốn cho là một tên tán tu có không bối cảnh gì, không ngờ rằng lại là huynh đệ huyết mạch của đệ tử nhập thất của Thanh Ngọc Chân Quân trong Thiên Tông môn. Hơn nữa bọn họ cũng từng nghe qua đại danh của Tư Hân, hai năm trước, đột ngột thức thu đồ đệ đó khá là long trọng, thậm chí Tư Hân còn được ví von là nhân vật thiên tài trăm năm khó gặp của Tây Cảnh; đám người Tiêu Trắc và Thành Giác làm sao so sánh được.

Sắc mặt tu sĩ Kim Đan phái Thiên Tông và Chu Thanh Vân trở nên khó coi, mà những tu sĩ Kim Đan còn lại thì đưa mắt nhìn nhau. Loại tình huống đột ngột đảo ngược này cũng làm cho bọn họ khá là bất đắc dĩ.

Một lát, Chu Thanh Vân lạnh lùng nói: “Cứ coi như hân là huynh đệ của ngươi, nhưng hân đã đoạt Yêu Liên, nay chỉ cần hân giao ra Yêu Liên, đập đầu nhận sai với ta, ta có thể không truy cứu nữa.”

Tư Lăng vừa nghe xong, giận tím mặt. Muốn hân đập đầu nhận sai, ông đi chết còn nhanh hơn đó! Bất quá Tư Lăng còn chưa mở miệng từ chối, đã có một thanh âm lạnh như băng thay hân trả lời.

“Không thể nào!”

Tư Lăng rung rung nước mắt, đột nhiên cảm thấy mình biến thành nam nhân cũng không sao cả, có được vị huynh trưởng bảo vệ đệ đệ như vậy, cả đời này phải làm nam nhân cũng không quan trọng lắm. Dù cho bắt hân phải lừa dối Tư Hân cả đời, khoác cái vỏ không phù hợp với linh hồn này, hân cũng là cam nguyện -- tuy rằng nghĩ như vậy rất dễ tiện vô liêm sỉ.

“Tư Hân!” Tịnh Thủy chân nhân lo lắng nói: “Chu đạo hữu đại nghĩa hiem thấy, buông tha một mạng cho huynh đệ của con, con cũng nên nhường một bước.”

Tư Hân sống lưng thẳng tắp, đứng chấp tay, lạnh nhạt nói: “Tu tiên giả nghịch thiên mà đi, không quý thiên, không bá địa, vì lẽ gì lại phải quỳ lạy một tên tu sĩ Kim Đan?”

Lời này thực sự là cực kỳ ngông cuồng, cũng cực kỳ khí phách, cũng hiện ra đạo tâm bất khuất không thể nghi ngờ của Tư Hân, một loại ngạo khí dù là đối mặt với trời đất hay cường giả đều kiên cường không sợ hãi. Ngoại trừ Chu Thanh Vân bị mất mặt mà tức giận đến gần chết, thì những tu sĩ ở đây đều bị câu nói ẩn chứa một loại đạo niệm nào đó này làm động tâm, trong lòng sinh ra một tia ngộ tính.

Chu Thanh Vân lần nữa bị một tên tiểu bối bỗng bật, giận không nhịn nổi, quát lên: “Tốt lắm, nếu là ta đánh thắng ngươi, huynh đệ các ngươi nhất định phải xin lỗi ta, đến lúc đó cũng đừng sợ lão phu lấy lớn ép nhỏ. Nếu là ngươi thắng, lão phu lập tức đi, không truy cứu chuyện này nữa!” Nói xong, lại chuyển hướng tới hai vị ở Thiên Tông phái, nói một cách lạnh lùng: “Hai vị đạo hữu, cũng không phải là ta có ý gây khó dễ với phái Thiên Tông, mà là tiểu bối của các ngươi nhất quyết gây chuyện với ta, ta không ra tay là không được.”

Tịnh Thủy chân nhân và Chân Thủy chân nhân nhìn nhau cười khỏ, họ hiểu được chuyện này khó có thể chấm dứt. Không nói tới việc Tư Hân là đệ tử được Thiên Tông phái coi trọng nhất, dù là hân chỉ bị thương nhẹ, vị Thanh Ngọc trưởng lão bao che khuyết điểm kia đã có thể bắt chấp tất cả mà lập tức chộp người tới đánh nhau. Hơn nữa, thực lực phái phái Kim Tông tuy rằng không bằng phái Thiên Tông, nhưng cũng là một đại phái có nền tảng thâm hậu, trở mặt cùng bọn họ là thực sự không khôn ngoan.

Tư Hân tiến lên một bước, đứng chắn ở trước mặt Tư Lăng, lạnh nhạt nói: “Ông muốn chiến, ta liền chiến!”

“Được, được, được!” Chu Thanh Vân liên tục nói ba tiếng “Được”, xoay tay giơ lên, một con hỏa long ngưng tụ hơn phân nửa hỏa linh lực của ông ta lập tức xuất hiện ở trên tay.

Những người khác nhanh chóng lui về phía sau để quan sát. Người ở đây đa phần đều là tu sĩ của các phái ở Tây Cảnh, trong lòng bọn họ đều có tính toán riêng. Bọn hân vừa muốn nhìn tài nghệ của vị thiên tài khiến phái Thiên Tông không ngừng trân trọng, lại mong đợi Chu Thanh Vân trong quá trình chiến đấu có thể lỡ tay giết chết Tư Hân, như vậy Thiên Tông phái liền bớt đi một thiên tài, cũng coi như là bớt đi một hi vọng.

Hỏa long gào thét nhào đến, ôm theo khí nóng ngập trời, làm không khí dọc đường trở nên đông đặc, bùn đất tức khắc biến thành màu đen hóa thành hư vô, có thể thấy được hỏa long này lợi hại cỡ nào.

Tư Hân không chỉ không lui về phía sau, trái lại đi lên phía trước, hai tay lật lên, một rồng bằng băng tuyết trắng muốt được hình thành, tiến ra nghênh đón. Nó va chạm với con hỏa long kia rồi bắt đầu trận chiến đấu, băng đấu cùng hỏa, thể lực ngang nhau, âm thanh ầm ầm vang lên, hai con rồng do linh lực ngưng tụ thành cán xé lẫn nhau giữa không trung, không ai nhường ai.

Tư Lăng run rẩy đứng lên, nhìn bóng lưng không chút di động của Tư Hân, trong lòng vừa chua xót lại cảm động. Hân liên tục nhìn chăm chăm hai người, chỉ lo Chu Thanh Vân làm bị thương Tư Hân.

Hai con rồng do linh lực ngưng tụ đang tranh đấu trên không trung, mắt thấy hỏa long của mình không cách nào chiến thắng được, Chu Thanh Vân liền gia tăng hỏa linh lực, hỏa long có vẻ càng thêm ngưng tụ. Chu Thanh Vân dùng đôi mắt âm trầm trừng Tư Hân, giống như Tư Hân là kẻ thù giết con cướp vợ vậy. Thấy thế, Tư Hân cũng gia tăng băng linh lực. Hai Linh Long được ngưng tụ bằng linh lực đánh giết nhau làm này sinh sức nén thổi bay đạo bào của hân ra phía sau, tôn lên dáng người thon dài, khí thế hùng hực[2], trên khuôn mặt tuấn mỹ bắt phàm đầy trầm lắng bình tĩnh, giống như tiên nhân nơi chín tầng mây trên thiên giới vậy.

[2]Nguyên văn: Khí thế như hồng (气势如虹): ý chỉ tinh thần dâng cao, khí thế hùng hực, tựa như có thể xuyên qua cầu vồng.

Đồng đảo nữ tu ở đây nhìn chăm chăm Tư Hàn, trên mặt lạnh lẽo đờ ửng lên.

Đột nhiên, trên mặt Chu Thanh Vân lộ ra nụ cười gian trá, vỗ một cái lên Túi linh thú, một bóng hình màu đỏ rực phóng tới chỗ Tư Hàn. Tư Hàn lúc này đang toàn tâm toàn ý chống cự với công kích của hỏa long, căn bản không hề đề phòng ông ta sẽ cho yêu thú đến đánh lén; cho dù có cảnh giác, nhưng cũng chỉ kịp ngưng tụ ở trên người một lớp linh lực để bảo vệ. Nhưng mà bóng dáng màu đỏ rực này lại là một con hỏa lân xà dài khoảng một trượng, toàn thân màu đỏ. Con rắn này cực kỳ độc, nếu bị nó cắn một cái, không chết cũng mất nửa cái mạng, đến lúc đó chỉ có thể để mặc cho người ta muốn làm gì thì làm.

Tư Lăng cực kỳ hoảng sợ, mắt thấy con hỏa lân xà kia phá vỡ lớp linh lực bảo vệ, hắn cũng không kiêng dè gì nữa, ngưng tụ hồn lực công kích nó. Thế nhưng lại không nghĩ rằng ngay khi hồn lực màu trắng đỏ chạm vào thân thể con rắn kia, hỏa lân xà lập tức vụn vụn rơi trên mặt đất, sau đó máu thịt cả người vỡ tung lên, chỉ mấy giây liền mất máu mà chết.

Tư Lăng hết sức kinh ngạc, không nghĩ tới hồn lực đối phó với yêu thú lại có hiệu quả tốt như vậy.

Mà lúc này, bởi vì hỏa lân xà tử vong làm cho Chu Thanh Vân là chủ nhân của nó cũng bị thương nhẹ, Tư Hàn sắc mặt sưng húp, tay trái khổng lồ băng long đánh nhau với hỏa long, tay phải giơ lên hai ngón tay để ngang ở trước ngực, đầu ngón tay bùng lên một tia băng diễm (lửa băng) màu trắng, ngọn lửa băng này bắn vào thân thể băng long, khí thể của băng long lập tức tăng vọt, mạnh mẽ trấn áp con hỏa long kia, đồng thời một ngụm nuốt trọn lấy hỏa long.

Người ở chỗ này đều hết sức kinh hãi. Đây là khiêu chiến vượt cấp, hơn nữa còn chiến đấu được hoành tráng đến như vậy! Thiên Tông phải thật sự đều là kẻ biến thái sao?

Lại xem Chu Thanh Vân, yêu sủng tử vong cộng thêm một nửa hỏa linh lực bị băng long của Tư Hàn nuốt làm ông ta bị thương khá nặng, phốc một tiếng phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt nhanh chóng xám xịt.

Khi Tư Hàn thu hồi băng long, màu da bỗng trở nên đỏ rực như lửa, mặt mày hơi thở mới khôi phục như bình thường. Mọi người biết bộ dạng đó của hắn là do hắn đang cố gắng chuyển hóa một nửa hỏa linh lực vừa nuốt được của Chu Thanh Vân để biến thành linh lực của chính mình, không khỏi sợ hãi.

Một nửa linh lực của tu sĩ Kim Đan dồi dào như vậy, hắn lại có thể tiêu hóa trọn bộ, bản thể cuối cùng là mạnh cỡ nào chứ?

Mọi người hết sức ngạc nhiên mà quan sát hai huynh đệ này. Tư Hàn khiến người ta khiếp sợ đến không thể nào tiếp thu được, mà luồng sáng màu trắng lúc giết chết hỏa lân xà của Tư Lăng cũng làm cho người suy nghĩ sâu xa, ánh mắt lấp lánh không yên.

Tất cả mọi người đều có thể cảm giác được thứ đó không hề thuộc bất kỳ một loại linh lực nào, vượt quá phạm vi nhận thức của bọn họ, không khỏi khiến bọn họ cảm thấy hiếu kỳ. Hơn nữa uy lực của nó càng khiến người ta khát vọng, sức mạnh có thể dễ dàng giết chết yêu thú cũng không biết là thứ gì.

Lúc này, Tư Hàn nhìn về phía Chu Thanh Vân, nói rằng: “Ông thua rồi!”

Chu Thanh Vân sau khi nghe xong, lại phun ra một ngụm máu. Đây tuyệt đối là do tức giận!

Thấy tình huống lại lần nữa xoay chuyển, hai vị phái Thiên Tông nhanh chóng đứng ra, nói rằng: “Chu đạo hữu, tiểu bối không hiểu chuyện, huynh tha thứ cho hân lần này đi.” Tuy là thỉnh cầu tha thứ, nhưng cũng nhắc nhở Chu Thanh Vân về lời ông ta đã nói lúc trước, dưới con mắt mọi người, cũng không tin ông ta dám lật lọng, giẫm mặt mũi xuống đất.

Chu Thanh Vân giận dữ, trong lòng biết chuyện hôm nay là xoi hồng bóng không, không chỉ tổn thất Hỏa lân xà đã ti nuôi dưỡng mấy trăm năm, càng tổn thất toàn bộ linh lực. Hơn nữa chỉ cần Tư Hàn không nhượng bộ, người phái Thiên Tông cũng sẽ kiên định đứng về phía hân, đến lúc đó càng không chiếm được lợi ích.

Chu Thanh Vân sắc mặt biến đổi liên tục, cuối cùng hừ lạnh một tiếng, phẩy tay áo bỏ đi.

Chu Thanh Vân mặc dù rời đi, nhưng sự tình còn chưa kết thúc.

Mọi người nhìn chăm chăm Tư Lăng, ánh mắt lấp lánh, ồn ào suy đoán liệu Yêu Liên có phải ở trên người hân hay không.

Tư Hàn nhìn về phía bọn họ, ánh mắt lạnh lùng. Trong lòng mọi người lập tức hiểu được, nếu họ muốn mang Tư Lăng đi, kết cục hân là cũng tương tự như Chu Thanh Vân, vì thế cũng không khỏi do dự một chút.

Nhìn thấy không một ai rời đi, Tịnh Thủy chân nhân chỉ có thể khụ tiếng, kể cho Tư Hàn biết một tí tình hình.

“Yêu Liên ở trên người Tư Lăng?” Tư Hàn nhìn về phía Tư Lăng.

Tư Lăng vội vã lắc đầu, tỏ ý không có. Quả thực là không ở trên người hân, mà là bị một con yêu thú nuốt rồi. Một cái lòng lợi ích hân cũng đều chưa kiếm được.

Trần Mẫn Nhiên suy nghĩ một chút, dùng một giọng nói khá là hòa ái: “Tư công tử, nếu muốn chứng minh xá đệ là trong sạch, vậy có thể để người ta kiểm tra Túi trữ vật của cậu ấy, tìm xem có pháp khí ngăn trở mội linh khí hay không. Nếu như không có, vậy là chứng minh chúng ta đã oan uổng vị tiểu huynh đệ này, chúng ta đồng ý bồi thường tổn thất cho hân.”

Trần Mẫn Nhiên là tu sĩ có tu vi cao nhất ở đây, cũng là một vị Trưởng lão Kim Đan của Nhạc Hải phái, rất có danh vọng ở Tây Cảnh, chỉ cần ông ta mở miệng, những tu sĩ cùng cấp trở xuống đều hiếm khi phản đối.

Tư Hàn cũng không phải là không hiểu sự đời, nghe ông ta nói như thế, cũng biết muốn giải quyết chuyện hôm nay thì chỉ có biện pháp này là tốt đẹp nhất. Bất quá. . .

”Bồi thường thì dễ tính, nhưng việc kiểm tra túi trữ vật thì chỉ có thể do các vị tiền bối kiểm tra thôi.”

Nghe được lời Tư Hàn nói, mọi người đều đồng ý. Tài sản của tu sĩ Kim Đan phong phú hơn nhiều so với một tên Luyện Khí kỳ, đồ vật của tu sĩ cấp thấp làm sao lọt nổi vào mắt xanh của họ, căn bản không sợ tu sĩ Kim Đan thấy bảo vật mà nổi lòng tham.

Tư Lăng ngoan ngoãn lấy túi trữ vật giao cho hơn mười người tu sĩ Kim Đan này kiểm tra.

Ngoài sơn cốc dần dần có thêm nhiều tu sĩ từ bên trong hang núi đi ra, nhìn thấy tình huống này cũng dừng lại quan sát. Lúc này sơn cốc tụ tập mấy vạn tu sĩ cùng một ít yêu thú ngậm ẩn nấp, đều mắt lom lom nhìn túi trữ vật kia, chỉ sợ bỏ qua cái gì đó.

Người kiểm tra cuối cùng chính là Trần Mẫn Nhiên. Thần thức của ông chỉ thoáng quét qua liền nhìn rõ mồn một những thứ bên trong túi trữ vật. Không có thứ đặc biệt gì, chứ đừng nói tới có cái pháp bảo gì có thể ngăn cách một linh khí, cũng chứng minh Yêu Liên tuyệt đối không ở trên người hắn.

Trần Mẫn Nhiên tự mình trả lại túi trữ vật cho Tư Lăng, hoà nhã nói rằng: “Xem ra Yêu Liên không ở trên người tiểu huynh đệ. Bất quá ta muốn hỏi một chút, vì sao lúc chúng ta chạy đến thì ngươi lại ở nơi đó? Khi đó một linh khí cũng biến mất ở đó.”

Tư Lăng mặt không chút thay đổi nói: “Ta chỉ là tu sĩ cấp thấp, hơn nữa là linh căn song thủy hỏa, vừa nghịch lại vừa thuận với một linh khí của Yêu Liên, lúc đó cũng không chú ý lắm, chẳng qua vừa vận mới từ mê cung đi ra mà thôi.”

Lời vừa nói ra, mọi người không khỏi nhủ mày lại, trong lòng nghi ngờ có phải có người muốn tìm Tư Lăng gánh tội thay hay không? Chỉ một tên tu sĩ Luyện Khí kỳ, hắn là hắn cũng không có cách nào cướp Yêu Liên từ chỗ con Đại Yêu thú ấy được.

Trần Mẫn Nhiên lại hỏi mấy câu, Tư Lăng đều trả lời được, thấy không cách nào hỏi ra được gì, chỉ có thể thất vọng rời đi.

Sau một thời gian đồ xô liên tục tìm kiếm Yêu Liên, mọi chuyện cứ như vậy hạ màn.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Biến Cố

Do đây là chỗ sâu trong dãy núi Thập Vạn, yêu thú cấp cao rất nhiều, mọi người cũng không muốn ở lại quá lâu để tránh dẫn tới bị yêu thú tấn công, bèn ào ạt rời đi. Rất nhanh, hiện trường chỉ còn lại mười mấy người, đều là có chút quan hệ với hai người này.

Không còn kẻ thù bên ngoài, Tư Lăng đột nhiên không biết đối xử làm sao với vị “Huynh trưởng” này, khó tránh khỏi có chút lúng túng.

Tư Hàn vẫn giống như trong ký ức, không cần hắn giải thích điều gì đã vẫy tay lấy ra một thanh băng kiếm, sau đó dáng dấp phiêu nhiên như thần tiên mà nhảy lên thanh băng kiếm, cúi đầu nhìn vào hắn, âm thanh mang theo hàn ý riêng biệt, nhưng cũng không khiến người ta cảm thấy lạnh nhạt: “Theo ta.”

Tư Lăng suy nghĩ một chút, không có cự tuyệt.

Ngay khi Tư Lăng nhảy lên linh kiếm muốn rời đi, một giọng nói lo lắng vang lên: “Tư Lăng!”

Nghe ra chủ nhân của giọng nói kia là ai, trong lòng Tư Lăng thầm kêu khổ một tiếng. Lúc trước nguy cấp vạn phần cũng không thấy đám Nguyệt Thiên Dạ xuất hiện, hắn còn tưởng rằng đã thoát khỏi Nguyệt Thiên Dạ, nhưng không ngờ nàng ta lại trốn sang một bên nhìn hắn bị người khác bắt nạt. Trong lòng Tư Lăng có chút không đáng giá cho “Tư Lăng” trước đây. Dù cho “Hắn” đã vì Nguyệt Thiên Dạ mà trả giá bằng sinh mệnh, nhưng Nguyệt Thiên Dạ vẫn là yêu chính mình nhiều hơn, thời khắc nguy cấp vẫn là lấy bản thân mình làm trọng.

Bất quá đó cũng là chuyện lúc trước của “Tư Lăng” và Nguyệt Thiên Dạ, trong lòng Tư Lăng giờ cũng không có bao nhiêu cảm tưởng, chẳng qua chỉ cảm thấy Nguyệt Thiên Dạ quá phiền phức, không muốn đối mặt mà thôi.

Mà làm hắn giật mình chính là, không chỉ Nguyệt Thiên Dạ, cả mấy người Tiêu Trạc, Tô Hồng Phi, Liễu Thành Phong đều ở đó. Đặc biệt cái tên Dung Hoán Thiên luôn làm người ta chán ghét kia cũng đi theo phía sau Nguyệt Thiên Dạ, còn dùng một bộ mặt ngà ngọc xuất hiện. Tư Lăng theo bản năng nhìn về phía Tiêu Trạc, quả nhiên thấy hắn ta dùng bộ mặt xanh đen kinh bị trùng mắt nhìn Dung Hoán Thiên, làm hắn không khỏi nhướn mày trong lòng.

Nguyệt Thiên Dạ này đúng là cái máy hấp dẫn người khác phái di động, bất luận đi tới chỗ nào đều sẽ không thiếu vắng nam nhân đi theo bên cạnh nàng.

cũng không biết những người đàn ông kia suy nghĩ cái gì.

Mấy người nói chút chuyện cũ. Khi Liễu Thành Phong hoạt bát và Lý Thanh Ly đối mặt với Tư Hàn thì có loại cảm giác chuột thấy mèo, cũng không dám bắt chuyện trêu đùa như lúc trước, chỉ dám cười cười thân thiện với Tư Lăng.

“Tư Lăng, huynh đã đỡ hơn chưa? Có muốn... ở cùng với ta.. hay không?” Nguyệt Thiên Dạ nhìn Tư Hàn một chút, cuối cùng nói như thế.

Tư Hàn lạnh lùng nhìn nàng ta một cái, không nói một lời.

Điều này thật ra làm Tư Lăng không khỏi suy nghĩ nhiều một chút. Cứ xem bộ dạng phòng bị của Nguyệt Thiên Dạ đối với Tư Hàn, trong lòng Tư Lăng sinh ra một loại ý nghĩ 囧囧. Nguyệt Thiên Dạ này không phải là muốn hẳn chứng minh nàng ta là người quan trọng nhất trong lòng hắn đó chứ? Giữa tình thân và tình yêu, nhất định phải chọn nàng ta chăng?

Rốt cuộc, Tư Lăng chỉ coi như không biết hàm ý trong lời nói của nàng ta, cười nói: “Hiếm khi gặp được đại ca, ta tất nhiên là đi cùng huynh ấy.” Cũng không thêm nói rõ là đi nơi nào hoặc lúc nào sẽ gặp lại, Tư Lăng nhìn về phía Tư Hàn, dường như nhìn thấy một chút hài lòng từ gương mặt luôn lạnh như băng kia.

“Tư Lăng!” Nguyệt Thiên Dạ giống như không dám tin rằng chính mình đã mở miệng nói ra nhưng Tư Lăng lại không thêm lựa chọn mình.

Tiêu Trạc thấy nàng đau lòng, lập tức động viên nói: “Thiên Dạ, cậu ta muốn cùng Tư sư huynh rồi đi thì cứ để cậu ta đi đi. Tư sư huynh là huynh trưởng của cậu ta mà. Muốn cùng ai ly khai là tự do của cậu ấy.”

Nguyệt Thiên Dạ lại không nghe, hai mắt chăm chú nhìn chằm chằm huynh đệ Tư Lăng và Tư Hàn. Nguyệt Thiên Dạ sờ dĩ muốn làm như vậy, cũng là bởi vì Tư Hàn đã từng cảnh cáo và sỉ nhục nàng.

Nàng biết Tư Lăng vì cứu nàng mà phá hủy tu vi, thậm chí linh căn mất hết, làm cho Tư Hàn có thành kiến đối với nàng. Nhưng nàng dám nói, nàng yêu Tư Lăng không hề ít hơn Tư Lăng yêu nàng, Tư Hàn dựa vào cái gì mà làm chủ cuộc đời của Tư Lăng, thậm chí là cả tình cảm của hắn? Còn nhớ tới sự sỉ nhục của Tư Hàn dành cho nàng vào ngày đó, đối với cái tên nam nhân lạnh lùng đến không có tình cảm này, nàng chán ghét vô cùng! Nàng biết nhược điểm duy nhất trong lòng hắn chính là Tư Lăng, nếu có thể cướp được Tư Lăng, cũng coi như là tặng cho hắn một đòn nặng nhất.

Trong nháy mắt, trong đầu Nguyệt Thiên Dạ xoay chuyển trăm ngàn lần. Nếu như lần này Tư Lăng thật sự cùng rồi đi với Tư Hàn, nàng lo lắng Tư Hàn sẽ làm chuyện gì đó khiến cho nàng cùng Tư Lăng càng chạy càng xa, thậm chí làm cho cảm tình có vết rách không cách nào cứu vãn được nữa. Vì lẽ đó, nói gì đi nữa lần này nàng cũng không cho phép Tư Hàn mang Tư Lăng đi.

Vì thế, Nguyệt Thiên Dạ thậm chí không tiếc bày ra dáng vẻ của kẻ yếu đuối mà nàng luôn xem thường nhất, nàng nói với Tư Lăng: “Tư Lăng, ta muốn vĩnh viễn ở cùng chàng, đừng rồi bỏ ta được không?”

“...”

Về mặt Tư Lăng cứng đờ như gỗ, trong lòng rối như tơ vò, trong lúc nhất thời bị sợ đến không còn phản ứng.

Lúc này, Tư Hàn không còn thờ ơ nữa, hất ra tay.

Tư Lăng chỉ cảm thấy trên người lạnh lẽo, sau đó thân thể không khống chế được mà bị người ta túm lên thanh băng kiếm. Vì phát hiện là Tư Hàn nên hắn bèn tán hồn lực vừa ngưng tụ để bảo vệ mình ra.

“Cô chỉ có thể hại hắn, không hề thích hợp với hắn!” Tư Hàn nói một cách lạnh lùng: “Nữ nhân ti tiện, Tư Lăng cũng không phải là người duy nhất của cô!”

Nguyệt Thiên Dạ hơi biến sắc mặt, neho mắt lại nhìn về phía Tư Hàn, mắt lộ ra hung quang.

“Cô hôn nhai, bán yêu.”

Vài chữ đơn giản, lại gây cho trong lòng Nguyệt Thiên Dạ sóng to gió lớn, nàng khiếp sợ nhìn hắn. Chuyện bí ẩn như vậy hắn ta làm sao biết được? Trong nháy mắt, trong đầu Nguyệt Thiên Dạ đã nảy sinh sát ý với Tư Hàn-- tuy rằng nàng hiện tại không cách nào giết được hắn, thế nhưng không có nghĩa là trong tương lai không có cách nào trừ khử được người này. Từ xưa tới nay, chưa từng có ai có thể uy hiếp nàng mà sau này còn có thể sống tốt!

Cuối cùng, Tư Lăng vẫn là đi theo Tư Hàn.

Mấy người ở lại nhìn vào sắc mặt âm trầm bất định của Nguyệt Thiên Dạ, trong lòng cân nhắc lời nói của Tư Hàn.

Trong lòng hai vị tu sĩ Kim Đan phái Thiên Tông cũng kinh ngạc vô cùng. Bọn họ vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Tư Hàn không nể mặt như vậy, hoàn toàn lật đổ ấn tượng “lạnh lùng, vô tình, không lo chuyện bao đồng, cả ngày im lặng ít nói, muộn tao[1]” của hắn. Như vậy xem ra, hắn xác thực rất coi trọng Tư Lăng, nếu không thì sẽ chẳng biết rõ đối thủ là một đám tu sĩ Kim Đan nhưng vẫn ra tay cứu người. Cũng bởi vì Tư Hàn nhúng tay, khiến trong lòng đám người đó có băng khoăn, kiêng kỵ phái Thiên Tông ở sau lưng, cho nên việc này mới có thể thuận lợi kết thúc như thế.

[1] Muộn tao: Phiên âm của từ Man show trong tiếng Anh. Là tiếng lóng của giới trẻ để chỉ người có vẻ ngoài trầm lắng, bình thản đến không có cảm xúc- tuy nhiên trong một số trường hợp sẽ biểu lộ hết sức mãnh liệt ngoài dự đoán của mọi người.

Thấy không còn chuyện gì, hai tu sĩ Kim Đan phái Thiên Tông cũng dẫn dắt đệ tử rời đi. Chân trời lại có mười mấy bóng dáng lướt qua.

”Sư tỷ, chúng ta cũng đi thôi.” Liễu Thành Phong nói, lại phát hiện Tô Hồng Phi đứng trên linh kiếm nhưng vẫn chưa đi, không nhịn được có chút kỳ quái nói: “Sư tỷ, tại sao đệ cứ cảm giác rằng kể từ khi đến Thập Vạn Sơn Mạch thì tỷ lại trở nên kì kì quái quái.”

Tô Hồng Phi nghe vậy thân hình run lên, ánh mắt có chút mờ mịt khó hiểu mà nhìn về mặt cậu thiếu niên đang hết sức hiếu kỳ nhưng lại có trực giác nhạy cảm nọ, một lát sau nàng rũ mắt xuống nói rằng: “Có sao? Tỷ chỉ là đang suy nghĩ tới Yêu Liên, cứ cảm giác không đúng. . .” Thật sự là không bình thường! Ở trong trí nhớ của nàng, không phải là Nguyệt Thiên Dạ có được Yêu Liên, sau đó bị cả đám tu sĩ Kim Đan truy sát, cuối cùng được một tên bán yêu tu luyện thành hình người giúp đỡ chạy trốn sao?

Tô Hồng Phi nín thở, đột nhiên sắc mặt có chút khó coi.

Nàng biết, tất cả mọi thứ ở hiện tại đã chênh lệch rất lớn với ký ức đời trước của nàng.

Đúng vậy, Tô Hồng Phi nắm giữ một bí mật không thể nói với người khác, nàng có ký ức đời trước.

Đời trước, khi nàng tu luyện đến Kim Đan kỳ thì đã chết thảm dưới thiết kế của Nguyệt Thiên Dạ, mà người giết chết nàng chính là kẻ vẫn luôn ẩn nấp ở trong bóng tối - Tư Lăng, tên bán yêu Đồ Mộc và hai người đàn ông khác. Nguyên nhân bọn hắn giết nàng là bởi vì Nguyệt Thiên Dạ đã đoạt vị hôn phu của nàng, khiến cho nàng mấy lần hãm hại Nguyệt Thiên Dạ. Cũng vì hành động này khiến cho đám nam nhân yêu thầm Nguyệt Thiên Dạ kia muốn chấm dứt hậu hoạn, nên đã y theo thiết kế của Nguyệt Thiên Dạ hại chết nàng.

Có lẽ là trời cao thương sót, khiến cho kẻ đã từng không cam lòng chết thảm như vậy có cơ hội sống lại, còn nắm giữ cơ duyên to lớn. Từ khi hai năm trước nàng sống lại, nàng đã thể phải đem những đau khổ khuất nhục đời trước trả lại cho bọn họ!

Nhưng mà, ngay khi nàng quyết định theo trí nhớ đến trả thù đám người Nguyệt Thiên Dạ thì lại phát hiện thế giới này không còn như trong trí nhớ nữa, rất nhiều chuyện đã thay đổi, mà làm cho nàng giật mình nhất chính là người tên Tư Lăng này.

Có thể nói, ở trong trí nhớ của nàng, Tư Lăng là nam nhân đặc biệt nhất đối với Nguyệt Thiên Dạ, cũng là kẻ mà các nam nhân truy đuổi bên cạnh Nguyệt Thiên Dạ không thể sánh được. Nàng nhớ tới đời trước, Tư Lăng rất căm ghét dung mạo quá mức yêu nghiệt của chính mình cho nên ở trước mặt người khác đều mang một tấm mặt nạ che giấu; ngoại trừ Nguyệt Thiên Dạ, không ai được thấy bộ mặt thật của hắn. Cũng vì thế nên lúc đầu nhìn thấy hắn, nàng cũng không biết người này chính là kẻ thù mà nàng phải tìm.

Nhưng mà, đời này sớm gặp phải Tư Lăng, mọi thứ đều trở nên không giống như trước. Khi Liễu Thành Phong khen ngợi trêu đùa dung mạo hắn mà đề ý nhất, hắn không chỉ không hề tức giận, thậm chí không có bất kỳ cử chỉ trả thù nào, ôn hòa nhã nhặn đến khó mà tin nổi. Nàng lại nhớ tới đời trước, hễ ai nói tới dung mạo của hắn một câu, đều sẽ bị hắn tàn nhẫn giết chết. Hơn nữa Nguyệt Thiên Dạ vì đề cho Tư Lăng vui vẻ, cũng đã giết rất nhiều người dám nhiều lời về dung mạo của Tư Lăng.

Những điểm này tạm thời có thể không tính đến, chỉ là kể từ khi biết Tư Lăng tồn tại, nàng đã bí mật quan sát rất nhiều lần, phát hiện tên Tư Lăng này có vẻ cũng không yêu thầm Nguyệt Thiên Dạ như đời trước. Còn nhớ tới khi đó, Tư Lăng yêu Nguyệt Thiên Dạ đến mức đồng ý vì Nguyệt Thiên Dạ mà cùng chia sẻ nữ nhân của mình cho nam nhân khác. Những tên nam nhân đi theo bên người Nguyệt Thiên Dạ còn từng nói rằng: bọn hắn đều yêu nàng hơn cả tính mạng của chính mình, yêu nàng nên đồng ý chia sẻ nàng cho người khác!

Bây giờ suy nghĩ một chút, Tô Hồng Phi chỉ cảm thấy những người đàn ông kia quá sức buồn cười, cái gì mà “yêu nàng hơn cả tính mạng của chính mình, yêu nàng nên đồng ý chia sẻ nàng cho người khác!”, không nói tới tu tiên giả đều là vì tư lợi, chỉ nói rằng là một người nam nhân có tâm huyết vốn sẽ không tiếp nhận loại chuyện ghê tởm này. Bọn hắn nói như vậy bất quá là vì Nguyệt Thiên Dạ rất mạnh mẽ, bản lĩnh quá nhiều mà thôi. Có thể ẩn sâu trong nội tâm hắn cũng có chân tâm, nhưng nàng cảm thấy người duy nhất yêu Nguyệt Thiên Dạ đến mù quáng chính là Tư Lăng - kẻ sau đó cũng chết thảm ở dưới âm mưu.

. . .

Tô Hồng Phi suy nghĩ rất nhiều, mọi thứ đã trải qua trong những ngày này đều tràn đầy kỳ lạ, cũng làm cho nàng hiểu ra một thứ. Đã không thể tiếp tục sử dụng ký ức đời trước để tính toán chuyện hiện tại nữa.

Hơn nữa, Tư Lăng chính là biến số lớn nhất trong những chuyện này.

Tô Hồng Phi quyết định, trước tiên phải thăm dò Tư Lăng vì sao lại có biến hóa lớn như vậy, rồi mới quyết định có nên tiến hành kế hoạch tiếp theo hay không. Đây là trực giác bảo nàng phải làm như vậy. Từ khi sống lại tới nay, trực giác không chỉ nhiều lần cứu mạng nàng trong lúc mấu chốt, thậm chí có thể mang lại cho nàng cơ duyên to lớn, mới làm cho nàng có được thực lực kiều ngạo như bây giờ. Đây là thứ đời trước không cách nào có được.

Buông xuống nỗi băn khoăn đó, Tô Hồng Phi cười nhẹ với Liễu Thành Phong, nói rằng: “Liễu sư đệ, chúng ta cũng trở về đi thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 33: Yêu Liên

Tur Hàn mang theo Tur Lăng lao nhanh một mạch, tốc độ của hắn vô cùng nhanh, bỏ rơi không ít đuôi nhỏ phía sau. Khi phát hiện còn có mấy cái đuôi đuổi mãi không xong, Tur Hàn hừ lạnh một tiếng, phát tay áo một cái, một luồng ánh sáng bắn nhanh về phía sau bọn họ, ầm một tiếng, xa xa như có vật gì đó nổ tung.

Cảm giác kẻ truy đuổi cuối cùng cũng không cam lòng rời đi, Tur Lăng thở phào nhẹ nhõm. Hành trình vào Thập Vạn Sơn Mạch lần này thu hoạch cũng khá khá, nhưng phiền phức còn nhiều hơn thu hoạch, cũng không biết sau này còn bị những phiền phức kia quẩn lầy hay không, hắn cần hành sự cẩn thận mới được.

Tur Lăng cũng không hỏi xem Tur Hàn muốn dẫn hắn đi nơi nào. Hai người đi rất nhanh, bay liên tục một ngày rồi mới dừng lại ở một chỗ tại Thập Vạn Sơn Mạch, sau đó tìm một sơn động để nghỉ ngơi. Chủ yếu là để Tur Lăng chữa thương.

Tur Lăng lần bị thương này rất nặng, ngay cả cảnh giới cũng có chút bất ổn, cho nên nhất định phải mau chóng tìm một chỗ để dưỡng tỳ chữa thương. Lúc trước vì dọc theo đường đi luôn có người theo dõi, có vẻ người theo dõi nếu không phải là những tu sĩ chưa từ bỏ ý định, thì chính là đám Điệp Diện ẩn núp ở trong bóng tối, làm cho hai người đều có chút cảnh giác. Mãi đến khi rốt cục cắt đuôi được những người kia, Tur Hàn mới tìm nơi dừng chân cho Tur Lăng chữa thương.

Suy nghĩ rõ ràng điểm ấy, trong lòng Tur Lăng không nói ra được là cảm thụ gì, nhưng nhìn Tur Hàn tự động ngồi ở cửa sơn động đã tỏ rõ hành động này của hắn là đang bảo vệ mình. Điều này làm cho người luôn quen dựa vào chính mình, Tur Lăng lần đầu cảm giác được sự quan tâm đến từ người thân huyết thống, một sự quan tâm không giống với tình yêu nam nữ bình thường, nhưng lại càng khiến người ta yên tâm dựa dẫm.

Tur Lăng lấy ra một viên linh đan chữa thương ăn vào, sau đó nhắm mắt lại, bắt đầu dưỡng tỳ chữa thương.

Lần dưỡng tỳ này mất ba ngày ba đêm.

Sau khi mở mắt ra, Tur Lăng liền nhìn thấy Tur Hàn ngồi ở cửa động. Vẫn là tư thế giống như trước khi hắn bắt đầu dưỡng tỳ, giống như một pho tượng vậy, sống lưng ưỡn lên đến mức thẳng tắp.

Dường như cảm giác được ánh mắt của hắn, Tur Hàn mở mắt ra, hỏi: “Tốt rồi?”

Tur Lăng gật đầu, “Gần như là khỏe hẳn rồi.”

Tur Hàn lại gật đầu một cái, ánh mắt lạnh nhạt mà nhìn hắn. Nếu không phải Tur Hàn đã mấy lần ra tay giúp đỡ, thậm chí vì hắn mà đối đầu với tu sĩ Kim Đan, thì Tur Lăng cũng muốn hoài nghi nam nhân có ánh mắt lạnh lẽo như vậy thật sự là đang quan tâm hắn sao?

Tur Lăng trong lòng có chút thấp thỏm. Nhớ tới lúc trước khi đối đầu với Chu Thanh Vân, vì cứu Tur Hàn nên hắn đã vận dụng hồn lực, có vẻ Tur Hàn cũng có thể cảm giác được cái sức mạnh không hề giống nhau bất kỳ loại linh lực nào trên thế giới này đó của mình, cũng không biết huynh ấy có ý kiến gì, có phải sẽ như những tu sĩ kia lộ ra ánh mắt tham lam hay không.

Trầm mặc một chút, Tur Hàn đột nhiên nói rằng: “Nữ nhân đó không thích hợp với đệ, hãy quên đi!”

Tur Lăng liếc mắt nhìn hắn, không hề bày ra một bộ dáng giả vờ cao quý ngạo nghễ như ở trước mặt người khác nữa. Ở trước mặt Tur Hàn, hắn xưa nay luôn là trầm mặc ít nói, thậm chí phải nói rằng “Tur Lăng” trước đây không hề biết cách ở chung cùng vị huynh trưởng này. Tur Hàn từ nhỏ đã thất tình lục dục khó hiện ra, chuyên tâm tu luyện, xưa nay không hỏi đến việc trong tộc, từ nhỏ đã là một bộ dáng trong trẻo lạnh lạnh, không dính hồng trần, làm cho “Tur Lăng” xưa nay có chút sợ hãi, không thích thân cận với hắn.

Nhưng mà, chính là một người như vậy, xem ra lạnh lẽo không có tình người, nhưng sẽ ở trong lúc nguy cấp lại không để ý đối thủ mạnh mẽ hay không, có hết sức muốn bảo vệ hắn.

“Đệ biết. . .” Tur Lăng nhẹ giọng trả lời, trong lòng có chút khó chịu, không biết nên nói như thế nào với Tur Hàn về chuyện Nguyệt Thiên Dạ. Hắn vẫn luôn cảm thấy Nguyệt Thiên Dạ không đơn giản, vẫn luôn không muốn chống đối với ý nghĩ của nàng ta nên vẫn luôn nhường nàng, lại không được biểu hiện rằng hắn đang bị Nguyệt Thiên Dạ khống chế.

Tur Hàn thấy bộ dáng của hắn, cho rằng trong lòng hắn còn vương vấn nữ nhân kia, ánh mắt càng thêm lạnh lẽo, hỏi: “Đệ sau này có tính toán gì?”

Tur Lăng lại ngẩng nhìn hắn một chút, cảm thấy với thái độ quan tâm đệ đệ trước kia của Tur Hàn thì xem ra chuyện đã xảy ra trong hai năm qua hẳn là hắn ta cũng biết đến, liền nói với hắn: “Trước khi tới Thập Vạn Sơn Mạch, đệ đã thuê một tòa nhà ở thành Minh Hà để cư trú, đệ muốn quay về.” Thấy Tur Hàn không phản ứng gì, trong lòng Tur Lăng thở dài, hắn quả nhiên hiểu rõ hành tung của mình.

Sơn động lập tức lại yên tĩnh.

Một lát, Tur Hàn nói rằng: “Đệ có muốn tiến vào Thiên Tông phái hay không?” Thấy dáng vẻ kinh ngạc của Tur Lăng, lại nói tiếp: “Đệ vốn là một trong những đệ tử nội môn dự bị của Thiên Tông phái ở Tur gia, ai biết lại vì nữ nhân kia. . .”

Tur Lăng bị cặp mắt lạnh lẽo kia nhìn chằm chằm làm cả người đều khó chịu, trong lòng thầm nghĩ, việc này vốn không phải do hắn làm, nhìn hắn cũng vô dụng thôi.

“Đệ bây giờ đã có được linh căn, mặc dù là song linh căn đối nghịch, nhưng với tư chất và ngộ tính của đệ thì cũng không có khó khăn gì. Tin tưởng chuyện tiến vào Thiên Tông phái cũng không thành vấn đề.”

Hiếm khi thấy Tư Hàn nói nhiều như vậy, trong lòng Tư Lăng có chút cảm kích, nhưng lại không quá hứng thú với chuyện đó. Lúc trước hắn quả thực có ý nghĩ muốn tiến vào đại môn phái, bởi vì khi đó việc tu luyện hồn lực bị ngưng trệ không tiến lên được, nên hắn muốn đi vào những đại môn phái kia để tìm tư liệu xem có phương pháp gì giải quyết hay không. Nhưng từ khi có được bộ sách cổ 'Luyện Hồn Quyết' từ chỗ tên ma tu kia thì hắn như nhặt được vật báu. Tuy rằng thời gian gần đây bởi vì Yêu Liên xuất thế nên chưa kịp lật ra xem, nhưng cũng coi như trước mắt đã giải quyết được vấn đề quan trọng nhất của hắn.

Thứ nhì, tu vi của hắn hiện tại chỉ là Luyện Khí kỳ tầng tám, tiến vào Thiên Tông phái đoán rằng sẽ trở thành một tên đệ tử ngoại môn đi cửa sau. Có Tư Hàn ở mặt trước chống đỡ, tuy rằng không đến nỗi sẽ có người không có mặt mà đi bắt nạt hắn -- hắn cũng sẽ không để người ta bắt nạt -- nhưng nói tóm lại sẽ vô cùng chướng mắt người khác.

Còn nữa, bí mật trên người hắn rất nhiều, ví dụ như thứ hồn lực khác biệt với thế giới này, còn cả con yêu thú đã nuốt Yêu Liên kia nữa. Bất luận là thứ nào cũng đều có thể gây náo động ở thế giới này, khiến hắn hành sự càng thêm cẩn thận hơn rất nhiều. Việc tiến vào đại môn phái cũng trở nên có chút do dự, chỉ lo con yêu thú không thể cắt đuôi kia bỗng nhiên bộc lộ một cái, lại chạy ra ngoài rước lấy một cái tai họa nào đó cho hắn thì làm sao bây giờ? Hơn nữa trải qua ở chuyện ở sơn cốc, rất nhiều người đều hoài nghi hắn có quan hệ với con yêu thú cướp đi Yêu Liên, lại càng cảm thấy hứng thú với hồn lực của hắn. Có vẻ đa phần tu sĩ đều cho rằng hắn đã tu luyện một loại công pháp khá lợi hại, không chừng còn đang ở trong bóng tối suy nghĩ làm sao giết người cướp của đấy chứ.

Đương nhiên, nếu dựa vào thực tế mà nói, tiến vào đại môn phái, được tông môn che chở thì tất nhiên tốt hơn rất nhiều so với làm một tên tán tu không có thế lực nào làm chỗ dựa rồi. Nếu như không có nhiều bí mật như vậy, Tư Lăng lúc này hẳn là đã đáp ứng đề nghị của Tư Hàn.

“Hiện tại cũng không cần vội vàng suy nghĩ, còn đến hai năm nữa Thiên Tông phái mới mở cửa thu đệ tử nội môn, đến lúc đó đệ hãy suy nghĩ thật kỹ.”

Tư Lăng sau khi nghe xong, mới biết hóa ra là Tư Hàn hi vọng hắn trở thành đệ tử nội môn, mà không phải làm tên đệ tử ngoại môn chạy vật.

Hai người lại nghỉ ngơi một ngày rồi mới rời cốc rời khỏi sơn động, bay ra khỏi địa phận của dãy núi Thập Vạn.

Lần Yêu Liên xuất thế này đã làm cho yêu thú trong dãy núi Thập Vạn tử thương vô số, hai người phi hành cả một quãng đường nhưng cũng không gặp phải bao nhiêu yêu thú lợi hại. Cho dù có đụng độ với một số tu sĩ có ý đồ xấu xa thì bọn họ cũng đều phải thoái lui ở dưới hàn khí mạnh mẽ của Tư Hàn.

Rời khỏi dãy núi Thập Vạn, hai người liền hướng về thành Minh Hà.

Tư Lăng thấy Tư Hàn cũng đi về phía thành Minh Hà, cứ cho rằng huynh ấy là tới chỗ đó có công việc nên cũng không có hé răng mà theo sát, ai ngờ vừa tiến vào thành Minh Hà, Tư Hàn bỗng ngừng lại, rốt cuộc cũng không chia bóng lưng cho mình nữa, trái lại xoay người mà nhìn mình.

Tư Lăng bắt đầu có chút không hiểu ra làm sao, chờ khi Tư Hàn hỏi hắn trọ ở đâu thì lập tức kinh ngạc.

Lẽ nào đại ca là muốn đến xem nhà thuê của hắn?

Tư Lăng yên lặng suy nghĩ, nhưng vẫn dẫn theo núi băng di động về nhà thuê của mình.

Cắm chế của tòa nhà vẫn như cũ, không có vì chủ nhân mấy tháng không về mà bị bọn đạo chích đến viếng thăm. Tư Lăng dùng ngọc phù mở cửa rồi liền cùng Tư Hàn đồng thời đi vào.

Nơi này cũng coi như là ngôi nhà đầu tiên của Tư Lăng ở thế giới này, Tư Lăng khá có cảm tình với nó. Sau khi báo Tư Hàn ngồi ở phòng khách thì liền đi pha trà.

Tư Hàn ngồi một lúc, uống xong một ly trà, liền rời đi.

Trước khi rời đi, Tư Hàn đưa cho Tư Lăng một cái truyền âm phù, bảo rằng khi nào có việc thì cứ gọi hắn, hắn sẽ lập tức tới ngay.

Tuy rằng về mặt của Tư Hàn rất lạnh nhạt, thậm chí nhìn không ra biểu cảm gì, nhưng Tư Lăng có thể cảm giác được bên dưới lời nói của hắn là sự quan tâm. Sau khi nhận lấy truyền âm phù, Tư Lăng nặng nề gật đầu với hắn, mũi có chút cay cay.

Đại đệ là cả Tư Lăng cũng không biết lúc này mặt mình đã ửng đỏ, Tư Hàn cũng hiếm khi sừng sốt một lần. Hắn ngập ngừng đưa tay xoa nhẹ đầu của Tư Lăng, sau đó thu tay về, lạnh nhạt nói một tiếng: “Huynh đi đây.”

Sau khi Tư Hàn rời đi, Tư Lăng thất vọng một chút, rồi thu thập trà cụ trên bàn, lại đi ngâm nước nóng cho thoải mái. Sau khi tẩy sạch từ đầu đến một lần, Tư Lăng mặc vào một bộ quần áo khá rộng rãi ngồi ở phòng luyện công, rồi mới lấy ra ngọc giản có khắc [Luyện Hồn Quyết].

Lúc Tư Lăng đang chuẩn bị kiểm tra nội dung bên trong ngọc giản, đột nhiên cảm giác được khí tức trong đan điền bất ổn, về mặt hơi sợ hãi.

Con yêu thú kia tỉnh rồi!

Tư Lăng lạnh lùng nhìn con yêu thú xuất hiện ở trước mặt mình, vẫn là bộ dáng của một con thú con xinh xắn màu đen không đốm, xem ra nuốt Yêu Liên

cũng không giúp nó lớn lên được mấy phần, càng không có tăng thêm một đôi cánh hay gì đó, vẫn là hai đôi cánh nhỏ nhìn không có chút uy lực gì.

Tư Lăng nhìn chung quanh, trong lòng khinh bỉ không ngớt. Yêu thú tầm thường mà nuốt được Yêu Liên thì đã sớm hoá hình, mà riêng tên này vẫn là bộ dáng mini lùn dối thế nhân, còn làm hại hắn bị mười mấy tên tu sĩ Kim Đan truy sát, còn bị bại lộ hồn lực, thực sự là rất muốn đập chết nó!

Đại khái là cảm giác được oán niệm của Tư Lăng, yêu thú kia há miệng về phía Tư Lăng, một đốm sáng màu đỏ to bằng nắm tay từ miệng nó bay ra, sau đó rơi vào cái bàn trước mặt Tư Lăng. Tư Lăng tò mò đánh giá đốm sáng này, bên trong tràn ngập sương máu đậm đặc, như ẩn như hiện, chỉ nhìn thấy giống như một đóa hoa sen. . .

Biểu cảm của Tư Lăng dần dần trở nên nghiêm túc, ngay khi hắn suy đoán cái này chắc không phải là “Yêu Liên” đó chứ, thì sương máu trong đốm sáng từ từ tập trung về trung tâm, đọng lại thành giọt máu sền sệt, sau đó bị đóa hoa sen mê người ở giữa hút sạch. Ngay khi hấp thu xong sương máu, đóa Hồng Liên này cũng nảy sinh biến hóa, biến thành một người tí hon màu đỏ to bằng nắm tay, mập mập thịt thịt, khá là đáng yêu.

Tư Lăng hết sức kinh ngạc. Hắn bên quan sát người tí hon màu đỏ bị nhốt ở trong chùm sáng nọ, trên đỉnh đầu nó là một phiến lá sen tròn tròn, cả người đỏ chót, vì lẽ đó nên những nơi khác lại xem ra giống như pho tượng người không có gì đặc biệt.

Mà lúc này, cái người tí hon màu đỏ kia đang ôm đầu gối núp ở trong chùm sáng, một đôi mắt to tròn xoe màu đỏ vừa sợ hãi lại ngượng ngùng nhìn Tư Lăng, chờ lúc nhìn thấy con yêu thú màu đen ngồi xổm ở một bên thì Tiểu Hồng Nhân sợ đến mức lá sen trên đầu liền dựng đứng lên, tựa như một cây dù bị gió thổi bật ngược, nhìn buồn cười vô cùng.

Tư Lăng giật giật khóe miệng, vẻ mặt nghi vấn: Đây là vật gì?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Trọng Thiên

Tư Lăng còn đang suy đoán Tiểu Hồng Nhân to bằng nắm tay này có phải có liên quan với Yêu Liên hay không, thì con yêu thú màu đen kia vô cùng ngạo mạn nhảy ra ngăn trở tầm mắt của hắn. Nó duỗi móng vuốt vồ vồ ở trên bàn, gừ gừ kêu vài tiếng với hắn.

Mặt không hề cảm xúc mà đối diện với nó vài giây, Tư Lăng lạnh lùng nói rằng: “Ta nghe không hiểu người đang nói cái gì.”

Sự thành thực của Tư Lăng đã thành công chọc giận con yêu thú kia, nó trực tiếp phun ra một ngụm yêu hỏa lại đây.

Tư Lăng lại một lần nữa bị nó làm cho chật vật, may là nó chỉ muốn giáo huấn Tư Lăng một chút nên không có xuống tay ác độc, chỉ để luồng yêu hỏa kia thiêu cháy mất một đoạn tóc của hắn thôi. Chỉ là như vậy cũng đã làm cho Tư Lăng vô cùng luống cuống tay chân, tuy rằng yêu hỏa này đã được tận lực khống chế, nhưng vẫn không phải Tư Lăng hiện tại có thể chịu đựng được. Một luồng yêu hỏa nho nhỏ thế kia, nhưng lại ẩn giấu uy lực còn lợi hại hơn so với Hỏa Viêm báo đã từng truy sát hắn, khiến cho Tư Lăng không khỏi lại một lần nữa suy đoán lai lịch của con yêu thú này.

Mà trong trận đùa giỡn cái cọ này, phòng luyện công đã thành công bị hai tên phần tử bạo lực này phá hủy.

Chờ khi Tư Lăng và yêu thú chật vật chạy ra đến sân thì liền nhìn thấy phòng luyện công bị phá mất phân nửa, chỉ còn lại vách tường bị thiêu cháy đen thui. Đáng được ăn mừng chính là, xung quanh phòng luyện công có cấm chế bảo vệ, nên may mắn không có lan đến toà nhà bên cạnh. Chỗ cần bỏ linh thạch để tu sửa không nhiều, thật đáng mừng!

Giữa lúc Tư Lăng vì sắp sửa phải bỏ linh thạch để mời người sửa nhà mà đau lòng muốn chết thì đột nhiên nhớ tới cái Tiểu Hồng Nhân kia, vội vàng hỏi: “Con vật nhỏ kia đâu rồi?” Chạy thoát hay là bị đè chết rồi?

Tiểu yêu thú vẫn là một bộ dáng không hoảng không hốt, nhảy đến trên bả vai Tư Lăng ngồi xổm.

Lúc này chùm sáng bao bọc Tiểu Hồng Nhân cũng từ trong phòng run rẩy mà bay ra. Tư Lăng phát hiện đũa nhỏ bên trong đã bị dọa sợ, ôm mình co người lại thành một cục, cả người run run, vừa nhìn là một bộ dáng nhát gan sợ phiền phức, cũng làm hắn lại một lần nữa hoài nghi, nó chắc không phải là Yêu Liên do trời đất thai nghén mà sinh đâu nhỉ?

Về đến phòng khách, Tư Lăng ngồi ở trên tấm đệm mềm, đưa tay chọc vào cái chùm sáng kia hỏi: “Cái này là cái gì?”

Yêu thú không trả lời, chỉ là duỗi móng vuốt về phía trên chùm sáng, vạch một cái. Sau khi chùm sáng biến mất, cái Tiểu Hồng Nhân to bằng nắm tay kia vẫn tiếp tục run rẩy bầy tự ôm lấy mình, phát ra âm thanh như tiếng muỗi kêu.

Đến khi Tư Lăng nghe rõ tiếng nó nói, không khỏi 囧.

Âm thanh của Tiểu Hồng Nhân to bằng nắm tay cũng đáng yêu giống như tướng mạo của nó vậy, non non mềm mềm, run run mà lại nhai không ngớt: “Đừng ăn ta, đừng ăn ta, đừng ăn ta. . .”

Tuy rằng đũa nhỏ này rất đáng yêu, nhưng sau khi Tư Lãng đi tới thế giới này đã tiến hóa thành kẻ nô lệ cho đồng tiền, tất cả đều quy về tiền để tính. Đối với thứ nhất gan lại có vẻ vô tích sự này thì thực sự là yêu không nổi. Thấy nó vẫn còn ở đó run rẩy mãi, hần không khỏi vỗ xuống bàn nói rằng: “Khỏi phục bình thường cho ta, nếu không thì ta trực tiếp luộc người lên rồi ăn luôn!”

Quả nhiên uy hiếp này quá có tác dụng, Tiểu Hồng Nhân lập tức bò dậy, đoan đoan chính chính mà đứng ở trước mặt Tư Lãng, dùng một đôi mắt đỏ như máu sợ hãi mà nhìn Tư Lãng, sau đó lại sợ hãi mà liếc nhìn yêu thú ngồi xỏm ở trên bả vai Tư Lãng.

“Người là thứ gì?” Tư Lãng trực tiếp hỏi. Nếu vật này có thể nói tiếng người, chứng minh nó không đơn giản, Tư Lãng cũng trực tiếp hỏi luôn.

Tiểu Hồng Nhân lại ngó yêu thú một cái, về mặt đau khổ bị bỏ nói: “Ta chính là Yêu Liên, dị bảo do trời đất thai nghén mà sinh ra.”

Tư Lãng bình tĩnh mà vỗ tay một phát: “Há, thì ra người chính là đóa Yêu Liên. . .”

Thấy thần sắc hần bình thản, Tiểu Yêu Liên trên mặt vui vẻ, cảm giác mình chắc là gặp được người tốt, bỗng thấy người này đột nhiên hung dữ mà nhìn mình lom lom, sợ đến mức lá sen trên đầu lại dựng thẳng lên, thân thể nhỏ nhỏ suýt chút nữa rơi xuống dưới bàn, cuối cùng vẫn may là hai tay còn vịn mép bàn nên mới không có suýt rơi xuống đất.

Hu hu híc. . . Quả nhiên con người đều là sinh vật hung tàn đáng sợ.

Bất quá, rất nhanh Tiểu Yêu Liên đã phải đổi lời, nơi này còn có sinh vật đáng sợ hơn con người nữa cơ.

Tư Lãng nhìn cái đũa đang khó khăn mà vịn mép bàn phòng ngừa ngã xuống kia, lại một lần nữa không biết nói gì. Đây thật sự là Yêu Liên tạo ra vô số tử vong cho yêu thú mới có thể thai nghén mà sinh ra sao? Ăn nó thật sự có thể thăng hai cấp à? Bất quá làm hần kỳ quái chính là, hiện tại Yêu Liên này dù đang đứng ở trước mặt, nhưng hần không hề cảm giác được một linh khí dồi dào trên người nó như trước nữa, cũng không biết có phải do sau khi hóa thành hình nên mới có thể tự do thu thả được, hay thật ra là sau khi bị yêu thú thôn phệ mới luyện hóa thành?

“Ê, người là yêu thú mà, nhanh nuốt nó đi chứ.” Tư Lãng nói với con yêu thú bình tĩnh mà ngồi xỏm ở trên bả vai hần: “Nuốt nó xong thì người có thể hoá hình rồi đó.”

Yêu thú kia khinh bỉ nhìn hần. Nó còn chưa kịp phản ứng tiếp, Yêu Liên đã sợ đến mức nhanh chóng đứng lên, té lên té xuống mà chạy lại đây, gấp gáp nói: “Đừng ăn ta, đừng ăn ta, dù có ăn thì chủ nhân cũng không thể hoá hình được đâu!”

“Há?” Tư Lãng kinh ngạc, “Không phải nói yêu thú ăn được Yêu Liên thì có thể hoá hình sao? Còn nữa, ai là chủ nhân của người?”

“Nhưng chủ nhân vốn không phải là yêu thú bình thường.” Yêu Liên bị bỏ hỏi đáp: “Đẳng cấp của chủ nhân không giống với yêu thú bình thường, là thời kỳ Thượng Cổ. . . cho nên ta không có tác dụng gì cho chủ nhân hết.”

Tư Lãng đưa tay xách nó lại gần, hỏi: “Tại sao người lại gọi nó là chủ nhân? Hơn nữa, chuyện gì đã xảy ra vậy? Yêu Liên sao lại biến thành dáng dấp như người vậy? Trí lực của người xem ra đúng là rất cao, không giống với tin đồn gì cả? Không phải là loài biến dị chứ? Lẽ nào có gì vượt trội hơn Yêu Liên thông thường?”

Thấy Tư Lãng bày ra vẻ mặt đang suy tính xem nên ăn nó từ chỗ nào, Tiểu Yêu Liên khổ sở nhìn hần, sau đó -- hu hu híc híc mà khóc lên: “Oa oa oa, đừng ăn ta, đừng ăn ta. . .”

“. . . còn khóc nữa thì ăn người luôn!”

Trải qua trận uy hiếp tàn ác của Tư Lãng, Tiểu Yêu Liên rốt cục đã kể hết những gì nó biết ra.

Hóa ra là ngày ấy, sau khi yêu thú nuốt Yêu Liên xong lại không hề luyện hoá nó, mấy ngày qua vẫn luôn nhốt nó lại mà thôi. Còn một linh khí trên người nó đúng là bị yêu thú hấp thu, nên bây giờ mới làm cho nó nhìn nhỏ yếu đến không đỡ nổi một đòn, nhưng cũng vì thế nên nó không sẽ còn sợ có người vì tìm một linh khí mà mơ ước nó nữa. Mà bởi vì con yêu thú này quá lợi hại, cho nên đóa Yêu Liên nhất gan này liền tự động tôn yêu thú lên làm chủ nhân. Chính là có câu nói ôm bắp đùi đó mà.

Căn cứ vào những gì Tư Lãng biết, bình thường mỗi khi dị bảo do trời đất thai nghén xuất thế tuy rằng có linh trí, nhưng trí lực không cao, chỉ là bản năng không muốn bị bắt kỳ ai lợi dụng mà thôi, nếu như bị người bắt được, chỉ biết một lòng chạy trốn. Nhưng xem đóa Yêu Liên này, không chỉ nhất gan ngốc ngốc, còn biết phải hướng lợi tránh hại, lại còn hỏi gì đáp nấy, thậm chí còn biết xem sắc mặt người ta. . . orz, tam quan của hần lại được đổi mới một lần nữa rồi sao?

Nhớ lại các loại động tác khi đóa Yêu Liên này kết hạt, xem ra có vẻ không phải là ảo giác của hần rồi. Đóa Yêu Liên này dù còn chưa kết hạt nhưng đã có trí lực rất cao, nên mới biết rằng người ở đó đều đang muốn nuốt nó để tăng cao tu vi, nó không ngừng lo sợ đồng thời cũng bởi vì quá nhiều người nhìn chăm chăm mà hết sức ngượng ngùng. Thế nhưng nó đã không nghĩ tới đám người và yêu thú ở đó đều không có được nó, trái lại bị một con yêu thú đáng sợ chạy đến một phát nuốt mất rồi liền bỏ chạy. Nhưng cũng bởi vì đẳng cấp của nó quá thấp so với yêu thú, cho nên yêu thú xem thường việc luyện hóa nó, cũng bởi vậy nên mới giữ lại được một cái mạng.

Mà yêu thú sở dĩ giữ lại nó, chẳng qua là cần một cái loa để giao tiếp với Tư Lãng mà thôi.

Nghe được Yêu Liên giải thích, Tư Lãng trầm mặc .

Đề một đóa Yêu Liên mà bất kể tu sĩ hay yêu thú đều điên cuồng tranh đoạt làm ống loa, có phải là quá xa xỉ hay không?

Lúc Tư Lăng đang rất nghiêm túc suy nghĩ cái vấn đề này, thì đóa Yêu Liên cho rằng Tư Lăng đang suy tư làm sao nuốt nó để tăng cao tu vi, lập tức ôm lấy một đầu ngón tay Tư Lăng khóc hu hu, vừa khóc vừa cầu xin rằng: “Tư công tử, huynh cứ để cho ta giúp các huynh truyền lời được không? Van cầu huynh, huynh đáp ứng đi mà!”

Tư Lăng chỉ có thể 囧囧 mà nhìn Yêu Liên đang khóc lóc cầu xin cho nó được làm ống loa, nhất thời cảm nín không biết nói gì. Đóa Yêu Liên này có phải học theo dáng vẻ của con người quá nhanh rồi không? Cả “Tư công tử” cũng lòi ra rồi, còn có cái gì là nó không biết không?

Thế giới này thay đổi quá nhanh, hẳn đã không bắt kịp thời đại rồi sao?

Bị nó khóc đến đau đầu, Tư Lăng tạm thời cũng không nghĩ tới muốn bắt nó để làm gì, vì thế nói: “Được rồi được rồi, tùy ngươi.”

Yêu Liên lập tức hoan hô, sau đó, nó liền bị yêu thú sai khiến sang đây truyền lời. Chỉ nghe nó dùng một loại thanh âm vui sướng nói: “Tư công tử, chủ nhân nói nó đói bụng, muốn ăn thịt nướng ~”

Tư Lăng mặt không hề cảm xúc mà co ngón giữa nên bắn Yêu Liên rơi xuống bàn.

Sau đó, Tư Lăng vẫn là đi nướng thịt. Sau khi cắt thịt nướng xong, Tư Lăng bụng một mâm, vừa ăn vừa nhìn Tiểu Hồng Nhân đang ngồi ở một bên gặm linh quả.

Tiểu Yêu Liên là thực vật, lại là dị bảo do trời đất thai nghén mà sinh, bình thường căn bản không cần ăn thức ăn, chỉ cần uống chút linh thủy, hấp thu linh khí trong không khí là được. Nhưng nó lại ngượng ngùng nói với Tư Lăng, thỉnh thoảng nó cũng có thể ăn chút linh quả linh thực, những thứ đó có thể tăng cao tu vi của nó.

Tư Lăng đầu tiên là hỏi nó, ngoại trừ làm ống loa ra thì còn có bản lĩnh gì không? Tiểu Yêu Liên suy nghĩ một chút, cẩn thận nói nó có thể biết nơi nào có bảo vật, so với Tầm Bảo Thử[1] còn có tác dụng hơn-- không, phải là vô cùng hữu dụng, nó còn có rất nhiều truyền thừa đặc biệt của Yêu Liên, sau này sẽ rất có ích, cho nên tuyệt đối đừng có ăn nó. . .

[1] Chuột tìm bảo vật

Tư Lăng lại một lần nữa bị nó làm cho không biết nói gì.

“Đừng rồi, sau này ngươi sẽ đi theo chúng ta, có phải nên đặt cái tên thì tốt hơn không?” Tư Lăng vuốt cằm nói, sau đó liếc mắt về phía con yêu thú đang vắt hai móng vuốt trên chậu lớn ăn thịt nướng. Đại để hiện tại hẳn đã trở thành đầu bếp gia đình, cũng có chút địa vị, không khách khí nói rằng: “Ngươi cũng vậy, cũng không thể cứ kêu yêu thú này yêu thú nọ hoài chứ?”

Tiểu Yêu Liên vui mừng vô cùng, trực tiếp chạy tới, cẩn thận mà kéo lấy ống tay áo Tư Lăng, bi bô mà hỏi: “Thật sao? Tư công tử vừa nhìn chính là có người văn hóa, đặt cho ta cái êm tai lại dễ nhớ đi.”

Thấy vẻ mặt mong chờ của nó, dáng dấp nhỏ bé thực sự là đáng yêu vô cùng, Tư Lăng tuy rằng khoác da nam tử, nhưng trên bản chất vẫn là một cô gái yêu thích những thứ đáng yêu. Hắn duỗi ra một đầu ngón tay đâm đâm thân thể Tiểu Yêu Liên, phát hiện như giống kẹo QQ vậy[2], rất co dãn, chỉ là quá vô dụng, hơi hơi dùng sức một cái thì đã bị đâm ngã, lá sen trên đầu cũng dựng đứng, làm như hẳn chính là kẻ xấu xâm phạm nó vậy.

[2] Một loại kẹo dẻo của TQ.

Tư Lăng chắc một tiếng, nhưng nhìn thấy vẻ mặt trông đợi của Yêu Liên thì vẫn cảm thấy rất có ích. Cũng không còn cách nào mà, từ sau khi gặp phải con yêu thú kia, hắn vẫn chiếm địa vị bị áp bức, hiện tại rốt cục đã có thứ còn yếu hơn cả hắn, Tư Lăng đã tìm lại được sự tự tin ở trên người Tiểu Yêu Liên, có loại tự hào khi được làm chủ.

Qua mấy phút suy nghĩ, Tư Lăng nhìn Tiểu Yêu Liên toàn thân đỏ chót, rốt cục nghĩ ra cái tên, nói rằng: “Gọi là Tiểu Hồng được không? Vừa êm tai lại dễ nhớ, đúng không?”

Tiểu Yêu Liên bị cái tên “Tiểu Hồng” này sét đánh té trên mặt bàn, một lát mới ngẩng đầu lên ai oán mà nhìn chằm chằm Tư Lăng.

“Ồ kia, không thích sao? Không phải ngươi nói thân thiết nghe lại dễ nhớ sao? Ngươi xem cái tên Tiểu Hồng này xứng đôi với ngươi bao nhiêu nè, cả người ngươi đỏ đỏ, nhìn cũng hân hoan vui vẻ, cứ gọi là Tiểu Hồng đi.” Cái kẻ không có năng lực đặt tên- Tư Lăng kia còn vui vui vẻ vẻ mà nói. Bất quá, đột nhiên nhớ tới một chuyện, Tư Lăng lại hỏi: “Ngươi là nam hay là nữ? Hay là thực vật không có giới tính?”

Tiểu Yêu Liên bị Tư Lăng dùng cặp mắt như tia x quang quét qua làm lá sen lại lần nữa dựng đứng, vội vội vàng vàng mà nói: “Ta, ta, ta hiện tại tu vi không đủ cho nên không có giới tính. Nhưng mà chờ tới khi ta tu luyện tới trình độ nhất định thì có thể lựa chọn giới tính được, ta, trong lòng ta cảm thấy mình là một cô nương. . .”

Tư Lăng nghe xong, liền nở nụ cười, duỗi ra một ngón tay sờ sờ lá sen trên đầu nó, cười nói: “Hóa ra là cô bé Tiểu Hồng, coi đi cái tên Tiểu Hồng này dễ nghe cỡ nào? Cứ xác định như thế đi.”

Tiểu Yêu Liên ừ ừ khua khua nhìn Tư Lăng, cuối cùng chỉ có thể hít mũi nhận lấy cái tên đơn giản đến ném vào trên đường cái cũng không có ai chú ý

tới này. Sau đó nó nhìn về phía con yêu thú đang sung sướng ăn thịt nướng, hỏi: “Tên của chủ nhân thì sao?”

Tur Lăng cũng nhìn về phía tiểu yêu thú màu đen.

Bị hai cặp mắt nhìn chăm chăm, tiểu yêu thú không cách nào tiếp tục bình tĩnh ăn thịt được nữa, dù sao cái này cũng có liên quan với tên của nó, cho nên cũng phân chút sự chú ý qua.

Suy xét một chút, Tur Lăng vỗ tay một phát, nói: “Tiểu Hắc! Cũng êm tai lại dễ nhớ luôn.”

Tiểu Yêu Liên lại một lần nữa bị đánh gục.

Con yêu thú ngược lại không hề gục ngã, nó trực tiếp nhảy đến cho Tur Lăng một móng vuốt, Tur Lăng dùng tay áo chặn lại, toàn bộ tay áo đều thành vài vụn.

“Được rồi, được rồi, người không hài lòng chứ gì, chúng ta bàn lại là được.” Không muốn chịu khổ nữa nên Tur Lăng lập tức thỏa hiệp, “Tiểu Ám? Không thích à? Tiểu Mao? Vẫn không thích? Vậy tiểu yêu. . .”

Một bên Yêu Liên vừa gặm linh quả vừa sùng bái mà nhìn con Yêu thú, thuận tiện lại than thở một tý cho sự nhát gan sợ phiền phức lại không có năng lực của chính mình. Nó chỉ có thể tiếp nhận cái tên “Tiểu Hồng” phổ thông như thế, cứ như rau cải trắng vậy, ven đường tùy ý cũng có thể nhặt được, một chút đặc sắc cũng không có.

Tur Lăng nói liền mười mấy cái tên đều bị yêu thú cào vuốt tới, cuối cùng thực sự là hết hứng thú, trong lòng cũng nổi hỏa, tức giận nói: “Nếu không thích thì thôi, người tự đặt đi!”

Yêu thú sau khi nghe xong, bèn không lại cào Tur Lăng nữa, trái lại quay về mâm thịt nướng mà ngẩn người.

Tur Lăng cũng không để ý tới nó, xách Tiểu Yêu Liên qua, nhỏ giọng hỏi: “Tiểu Hồng à, người lúc trước đã nói nó là yêu thú Thượng Cổ, là giống yêu thú gì thế?”

Tiểu Yêu Liên cẩn thận mà liếc nhìn yêu thú, cũng nhỏ giọng mà trả lời: “Tur công tử, kỳ thực ta cũng không biết.” Sau đó đầu liền bị bắn một phát, Tiểu Yêu Liên nước mắt lưng tròng mà nhìn Tur Lăng mặt không biểu cảm, cuối cùng quá mức oan ức, bắt đầu híc híc mà rơi nước mắt, vừa nức nở vừa nói: “Ta thật sự không biết mà, chủ nhân đẳng cấp quá cao, ta nhờ có truyền thừa mới biết nó có huyết thống của yêu tộc Thượng Cổ, có thể áp chế ta, nhưng không cách nào biết được lai lịch chủng tộc của nó . . . Oa hu hu . . . Tur công tử bắt nạt Tiểu Hồng. . . hu hu . . .”

Tur Lăng ngửa mặt lên trời thở dài, không phải chỉ bắn nó một cái thôi sao, bắt nạt ở đâu? Hắn bị con yêu thú kia suýt chút nữa nuốt mất nửa cái mạng cũng còn chưa không có khóc à nha.

Ngay khi Tur Lăng an ủi Tiểu Yêu Liên, yêu thú bên kia đã nghĩ kỹ tên của mình. Nó gầm nhẹ một tiếng với Yêu Liên, Tiểu Yêu Liên lập tức ưỡng cao ngực nhỏ, lớn tiếng nói với Tur Lăng: “Tur công tử, chủ nhân đã nghĩ được cái tên rất hay, nó gọi là Trọng Thiên!”

Tur Lăng nghe xong, gật đầu nói: “À à, lại thấy ánh mặt trời (Trọng kiến thiên nhật) sao? Đúng là rất thích hợp!”

Cái phản ứng thiếu tự nhiên này bị yêu thú coi là mĩa mai nó, nó trực tiếp cho một móng vuốt cào tới.

Trong nhà lại một lần nữa náo loạn.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Xuất quan

Tên của hai con yêu đã được định ra như thế, cũng như đã định ra cuộc sống sau này của Tur Lăng vậy. Có vẻ trong một quãng thời gian rất dài sau này, cuộc sống gà bay chó sủa như thế vẫn sẽ tiếp tục đi theo hắn.

Về đến thành Minh Hà ngày thứ hai, Tur Lăng đã nhờ người ta đến sửa lại gian nhà bị huỷ hoại, sau đó thừa dịp này mà sắp xếp lại những thứ thu được từ chuyến đi Thập Vạn Sơn Mạch kia.

Linh thảo và thi thể yêu thú không ít, bất quá cũng không coi là cao cấp, hẳn là giá bán cũng không được cao lắm, nhưng dù sao cũng coi như là một nguồn thu nhập. Sau đó là thu hoạch do hưởng lợi ở sơn động-- đây là những thứ nhặt được từ túi trữ vật của người chết khi đi theo phía sau tên Triệu Thanh đen đuôi nọ. Trong ba ngày nghỉ ngơi ở sơn động, hắn cũng nhân cơ hội sắp xếp lại túi trữ vật của những tu sĩ kia, hề là thứ có ký hiệu của môn phái gì đó thì đều vứt hết, còn lại thì chuyển sang một túi trữ vật khác, thậm chí còn đựng đầy cả một cái túi trữ vật. Vì những tu sĩ kia tu vi đều không cao cho nên của cải cũng không nhiều, các loại tạp nham gì cũng có, cũng coi như là chút tài sản nhỏ, đếm gộp lại tổng cộng cũng được 20 vạn linh thạch hạ phẩm. Nếu như không mua đan dược và pháp khí để tu luyện thì Tur Lăng cũng coi như là có chút tích trữ.

Sau khi sửa nhà xong, Tư Lãng lại ra ngoài một chuyến, đem xác yêu thú và linh thảo ở dãy núi Thập Vạn bán cho cửa hàng chuyên thu mua, lại kiếm được hơn ba vạn linh thạch vào túi.

Sau đó Tư Lãng cũng không có vội vã trở về, mà là đặc biệt đi lòng vòng ở thành Minh Hà mấy ngày. Hắn chủ yếu là muốn hỏi thăm có lời đồn đãi gì liên quan với dãy núi Thập Vạn hay không.

Tuy rằng việc Yêu Liên xuất thế đã chính thức hạ màn kết thúc, nhưng Tư Lãng không dám coi là tất cả thực sự đã êm xuôi. Trước tiên không nói tới mười mấy vị tu sĩ Kim Đan đã truy sát hắn, đẩy hắn ra phía trước mọi người kia; tuy rằng cuối cùng chứng minh được Yêu Liên không ở trên người hắn, nhưng cũng làm cho vài người hoài nghi. Nếu không phải do là hắn hiện tại đang ở thành Minh Hà, trong thành có văn bản quy định không cho phép sinh sự, không chừng sớm đã có người mò tới gây chuyện. Nhất là lúc đó vì cứu Tư Hàn mà hắn đã làm lộ hồn lực, loại sức mạnh khác biệt hoàn toàn không thuộc một loại linh lực nào ở thế giới này, loại sức mạnh có năng lực đặc biệt trong nháy mắt đã mất giết chết yêu thú, sợ rằng đã khiến cho rất nhiều người quan tâm. Nếu không thì Tư Hàn cũng đã không hộ tống hắn trở về nhà, còn đặc biệt quan sát hoàn cảnh chung quanh, xác nhận an toàn rồi mới rời khỏi. Cuối cùng, còn có những tên Diệp Diện ẩn núp ở Tây Cảnh nữa, cũng không biết bọn họ rốt cuộc muốn làm cái gì ở Tây Cảnh. Vì thế hắn cũng muốn tìm hiểu một chút tình huống, để phòng khi thật sự có chuyện gì xảy ra thì cũng dễ chạy trốn.

Tư Lãng mang theo con yêu thú màu đen kia, trong ống tay áo chứa một Tiểu Hồng Nhân to nắm tay, đã liên tục ba ngày lưu luyến ở vài khách sạn và sà lẩu để uống trà nghe bát quái. Hiển nhiên là không có chút ngạc nhiên nào, tất cả mọi người đều đang bàn luận chuyện Yêu Liên xuất thế lần này, cũng suy đoán con yêu thú lúc đó đã cướp Yêu Liên là thứ gì, cuối cùng cũng có nhắc tới hắn.

Khi Tư Lãng nghe được những tu sĩ kia đầy vẻ ước ao ghen tị mà kẻ con yêu thú cướp đi Yêu Liên khủng bố đến mức nào, rồi lại kể về kẻ thông đồng cùng yêu thú rõ ràng chỉ là một tên tu sĩ cấp thấp nhưng lại dám to gan đánh chủ ý tới Yêu Liên thì có bao nhiêu đáng ghét; sau đó hắn lại nhìn yêu thú Trọng Thiên bình tĩnh ngồi xồm ở trên mặt bàn gỗ quả Yêu La, lại thêm Yêu Liên treo ở trong ống tay áo của hắn cũng đang gặm quả Yêu La, nhất thời bị một loại mùi vị khó có thể diễn tả bằng lời xông lên đầu.

Đặc biệt muốn chạy tới phun cho đám người kia từng ngụm từng ngụm nước, rồi nói: Không cần ước ao, lão tử tình nguyện đưa cơ duyên như thế cho người!

Ngoài ra thì không có lời đồn đãi nào đặc biệt cả. Kể cả những Diệp Diện tu sĩ ẩn núp trong bóng tối kia cũng như mai danh ẩn tích vậy. Trong lúc nhất thời Tây Cảnh thái bình đến khó mà tin nổi.

Nếu ở bề ngoài vẫn coi như bình yên, vậy thì cái đũa tán tu cấp thấp, không nhà, không môn phái như Tư Lãng cũng không cần buồn lo vô cớ nữa. Hắn mua một ít vật liệu chế tạo phù, lại chịu sự yêu cầu của yêu thú mà đi thu mua đầy đủ thịt Bạo Nha Trư thịt, mới đi về đến nhà thuê.

“Tư công tử, huynh không phải là muốn bế quan tu luyện đó chứ?” Tiểu Hồng rất có lễ phép lại đây hỏi dò.

Tư Lãng đang vẽ phù, nghe được âm thanh mềm mềm non non của Tiểu Hồng thì sợ ý một cái, tấm linh phù tứ phẩm sắp phải hoàn thành liền cứ như vậy hồng mắt.

Thấy vẻ mặt Tư Lãng bỗng lạnh tanh, Tiểu Hồng bị dọa, hai tay ôm đầu gối, co lại thành một cục trốn đến phía sau nghiên mực cao cao, lộ ra một đôi mắt ngập nước long lanh nhìn hắn. Đáng vẻ đáng thương này làm Tư Lãng có tức ghê hơn nữa cũng không phát ra được.

Tư Lãng ném tấm phù bị hồng qua một bên, lấy cốc linh trà lạnh tanh bên cạnh tới uống một hớp, hỏi: “Tiểu Hồng, có chuyện gì sao?”

Tiểu Hồng biểu mô -- tuy rằng cả người đỏ chót rất khó nhìn ra nó méo máo thì có khác gì với biểu mô, cẩn thận nói rằng: “Chủ nhân nói nó cảm thấy huynh muốn bế quan, hi vọng huynh làm đủ thịt nướng cho nó rồi mới đi bế quan tu luyện. . . Tư công tử, không phải ta nói, là chủ nhân dặn dò, huynh đừng tức giận mà. . .” Tiểu Hồng nói, lại bị vẻ mặt âm trầm của Tư Lãng làm sợ đến phun nước mắt.

Có một Tiểu Yêu Liên miễn cảm lại nhất gan như thế tồn tại, Tư Lãng phát hiện dù mình có tức giận thì cũng phải kìm chế, nếu không thì Tiểu Yêu Liên này sẽ khóc đến làm người ta cảm giác mình đang bắt nạt kẻ yếu. Hơn nữa, thực tế tàn khốc làm hắn rõ ràng, chỉ cần một ngày còn đánh không lại con yêu thú kia, hắn sẽ phải như người hầu làm trâu làm ngựa cho nó như thế mãi.

Tư Lãng trở về nhà được mấy ngày, chính là muốn tăng tu vi lên đến Trúc Cơ kỳ, đồng thời cũng muốn chuyên tâm tu luyện bộ [Luyện Hồn Quyết] kia.

[Luyện Hồn Quyết] mặc dù là một bộ công pháp không hoàn chỉnh, bất quá chỉ thiếu hụt phần tư liệu phía sau thôi, không có trở ngại gì với chuyện tu luyện cả. Chỉ là ở trong mắt không người biết hàng, công pháp không hoàn chỉnh chính là không dùng được, cho nên cũng không được những tu sĩ này coi trọng. Nhưng ở trong mắt của thiện quý đời trước tu luyện trăm năm như Tư Lãng, tác dụng của [Luyện Hồn Quyết] là không thể đo đếm, thậm chí quả thực giống như làm ra là để dành cho hắn vậy.

[Luyện Hồn Quyết] tổng cộng chia làm mười hai tầng, càng tu luyện về sau thì độ khó càng lớn, nhưng uy lực cũng càng cao hơn. Nó chủ yếu là tu luyện linh hồn, xem ra khá là tương đồng với phương pháp tu luyện của quý tu, nhưng lại có chỗ sai lệch rất nhỏ. Điểm sai lệch nhỏ bé ấy cũng là nguyên nhân khiến dù là nhân tu hay là quý tu đều không coi trọng nó. Trong Tu Tiên giới, tu sĩ đa phần coi trọng tu luyện thân thể và nguyên thần, trừ phi không có thân thể mới đi theo con đường của quý tu. Loại hình đặc thù như Tư Lãng lại càng ít -- không, có thể nói là căn bản không tồn tại trường hợp đặc biệt này, vừa có thể tu luyện thân thể và nguyên thần, lại có thể tu luyện hồn phách như quý tu. Mà [Luyện Hồn Quyết] này chính là sinh ra vì loại thể chất đặc biệt như Tư Lãng.

Tư Lãng cảm [Luyện Hồn Quyết] thật lâu không nói, trong lòng vô cùng hiếu kỳ, không biết tên ma tu đó lấy được [Luyện Hồn Quyết] này từ nơi nào. Nếu như có thể, hắn hi vọng có thể đi tìm phần còn thiếu ở phần sau đó. Trong Ngọc giản của [Luyện Hồn Quyết] chỉ tới tầng mười, thiếu mất hai tầng

cuối cùng, mà này hai tầng có lẽ ẩn chứa bộ tinh túy đỉnh cao của công pháp đó, bất kể như thế nào hấn cũng phải tìm hết toàn bộ.

Suy tư mấy ngày, Tư Lăng vẫn quyết định phải tu luyện bộ công pháp Luyện Hồn Quyết] kia. Mặc dù sau này có thể sẽ gặp được càng nhiều công pháp thích hợp hơn, nhưng trước mắt thời gian không đợi người, hấn sợ đợi đến lúc đó thì mình đã không còn cái mạng để được tìm được công pháp thích hợp nữa rồi. Trước mắt, nỗ lực để mình trở nên mạnh mẽ mới là vương đạo.

Quyết định xong, Tư Lăng đáp ứng yêu cầu của yêu thú, làm cho nó đủ số lượng thịt nướng nó muốn, sau đó lại chuẩn bị cho Tiểu Hồng đầy đủ lượng linh quả, lại chuẩn bị Ích Cốc Đan đủ một năm cho mình, sau đó Tư Lăng rốt cục an tâm đi bế quan.

*****

Tư Lăng lần này bế quan mất hơn nửa năm.

Nửa năm sau, khi Tư Lăng xuất quan thì tu vi đã kinh khôi phục Trúc Cơ sơ kỳ vốn có. Quá trình này sở dĩ đơn giản dễ dàng như vậy cũng là bởi vì bộ thân thể này vốn là tu sĩ Trúc Cơ, có ký ức cùng kinh nghiệm của nguyên chủ nên hầu như chẳng tốn nhiều công sức đã được Trúc Cơ, cả Trúc Cơ Đan cũng không cần. Mà [Luyện Hồn Quyết] cũng tu luyện đến tầng thứ ba, hồn lực ngưng tụ hơn nhiều so với trước, có vẻ hiện tại nếu dùng hồn lực để chế ra hồn phù, tỷ lệ thành công tuyệt đối từ 20% tăng lên trên 50%.

Lúc Tư Lăng đi ra, nghênh đón hấn chính là Tiểu Yêu Liên nhiệt tình chạy tới, nó ôm một đầu ngón tay hấn gào khóc lớn: “A hu hu hu. . . Tư công tử, huynh rốt cục xuất quan rồi, Tiểu Hồng rất nhớ huynh! Tư công tử, huynh nhanh nướng thịt cho chủ nhân đi, bằng không chủ nhân sẽ muốn nướng Tiểu Hồng lên ăn đó. . . Hu hu oa. . . Tư công tử, huynh đại từ đại bi. . .”

Tư Lăng mặt đen mà nâng Tiểu Yêu Liên lên, thấy gân của lá sen trên đỉnh đều có chút khô héo, cũng không biết khoảng thời gian này nó khổ sở như thế nào. Quả nhiên dinh phải con yêu thú kia, bất kể là người hay là yêu cũng đều chẳng sống tốt được.

Tư Lăng lập tức dâng lên một loại tình cảm cách mạng hữu nghị đối với Tiểu Yêu Liên, đối với sự ngốc ngếch nhất gan của nó cũng dung túng thêm mấy phần.

Tư Lăng vừa tới phòng khách, liền nhìn thấy trong phòng khách chất đầy thi thể yêu thú, khắp phòng đầy mùi máu tanh, lập tức kinh ngạc.

“Tư công tử, đây là yêu thú mà ngày hôm nay chủ nhân săn được, huynh mau mau kéo một con đi nướng đi.” Tiểu Hồng giải thích.

“Nó ngày ngày đều đi ra ngoài?” Tư Lăng hỏi.

“Ừ, chủ nhân rất buồn chán, cho nên nó bèn ra ngoài chơi.” Tiểu Hồng nói, cẩn thận mà liếc nhìn cửa ra vào, lén lén lút lút mà nói với Tư Lăng: “Bởi vì chủ nhân quá nhàm chán, nên liền đi vòng vòng trong thành mấy lần. Trong thành gần đây bị nó quậy cho rất căng thẳng, ta thấy trên quảng trường trong thành có dán tờ bố cáo, bảo là muốn bắt giữ chủ nhân.”

Tư Lăng càng kinh ngạc, “Không thể nào? Có nói là chuyện gì sao? Là nhà ai phát bố cáo vậy?” Có năng lực phát bố cáo ở quảng trường thành Minh Hà thì chắc là thế lực trong thành Minh Hà. Thật không biết con yêu thú cứ thích gây chuyện thị phi kia đã làm chuyện tốt gì mà để người ta dán bố cáo đến bắt giữ nó nữa.

Tiểu Hồng ngậm một cái tay nhỏ, bi bô mà nói: “Là Kha gia phát bố cáo, còn tại sao thì không biết, ở trên không có viết rõ, bắt quá nơi đó nói phải bắt sống chủ nhân, treo giải thưởng là 50 vạn linh thạch.”

Tư Lăng hít vào một hơi, năm mươi vạn linh thạch này còn nhiều hơn toàn gia sản của hấn, có thể thấy được người muốn treo giải thưởng coi trọng nó cỡ nào. “Trên đó có nói cận kề đáng đáp của Trọng Thiên không?” Nếu nó thật sự bị người nhận ra, Tư Lăng sẽ cân nhắc mức độ khả thi của chuyện sau này không mang nó ra ngoài nữa.

Tiểu Hồng lắc đầu một cái, “Không có, tốc độ của chủ nhân rất nhanh, không ai thấy được dáng vẻ của chủ nhân cả.”

Sau khi nghe xong, hấn rốt cục thở phào nhẹ nhõm, lại hỏi: “Tiểu Hồng, ngoại trừ mấy tin này thì còn gì khác không?”

Tiểu Hồng ngậm tay nhỏ cẩn thận suy nghĩ một chút, sau đó lắc đầu. Tuy rằng trong phòng có cấm chế, nhưng Tư Lăng phát hiện cấm chế này chẳng có tác dụng gì với yêu thú và Tiểu Hồng, cho nên bọn chúng có thể tùy ý ra vào. Chắc hẳn trong nửa năm hấn bế quan, hai con đều ở bên ngoài chơi điên rồi. Chỉ là Tiểu Hồng nhất gan lại rất sợ chết, không có như con yêu thú kia trắng trợn mà đi gây sự thôi.

Tư Lăng lại một lần nữa cảm thấy có Tiểu Yêu Liên ở đây thì thật tốt, ít nhất thì có thể đứng lúc báo cáo cho hấn, để hấn chuẩn bị sẵn sàng.

Hai người đang nói chuyện, một yêu thú với bộ lông ướt nhẹp từ bên ngoài đi vào, hiển nhiên là mới tắm rửa xong.

Tư Lăng không cảm thấy kinh ngạc, con yêu thú này tuy rằng tu vi hạn chế nên không cách nào giao tiếp với con người được, nhưng rất nhiều hành vi tập quán lại khá là chú trọng. Người muốn coi nó chỉ là một con yêu thú đơn thuần là không thể nào, còn phải kiêng kỵ một ít thói quen của nó, nếu không thì sẽ lại bị một móng vuốt cào tới.

Nhìn thấy Tư Lăng xuất hiện, cặp mắt màu tím đen của yêu thú lập tức toả sáng, nhìn đến làm Tư Lăng áp lực như núi.

Không cần yêu thú thúc giục, Tư Lăng liền chọn một con Báo Nha Trư vẫn còn ở chày máu đi xử lý, sau đó ở trong sân nướng thịt.

Tur Lăng một bên nướng thịt, một bên nghe Tiểu Hồng kể rõ những chuyện của hai tên này trong nửa năm hán bế quan. Cũng như lúc trước Tiểu Hồng nói, con yêu thú nào đó thật sự không chịu ngồi yên, ngoại trừ đi ngoài thành săn thú, chính là vào thành Minh Hà quấy rối. Đại khái là do Tur Lăng bế quan quá lâu, yêu thú cũng lâu không được ngửi mùi thịt nướng mà Tur Lăng làm, sau mỗi ngày con yêu thú tham ăn này săn thú trở về liền bắt đầu trông ngóng Tur Lăng xuất quan làm thịt nướng cho nó, mà những yêu thú nó săn được, dĩ nhiên cũng thả trong mấy cái túi trữ vật.

Tur Lăng hết nói nổi rồi. Đối với đứa hung tàn lại tham ăn kia từ ban đầu là khinh bỉ chuyển đến hiện tại chỉ còn là thần thờ thôi. Tur Lăng nghĩ, sau này bất luận nó có làm ra chuyện gì, bản thân mình cũng sẽ trở nên rất bình tĩnh.

Đang lúc Tur Lăng vội vàng nướng thịt cho yêu thú, truyền âm phù trong túi bỗng rung động, Tur Lăng giật mình, lập tức lấy nó ra.

Ở thế giới này, chỉ có huynh trưởng Tur Hàn từng cho hắn Truyền âm phù, Tur Lăng rất coi trọng nó cho nên vẫn luôn mang nó theo bên người, vì lẽ đó nên ngay khi cảm giác được nó rung động liền nhanh chóng lấy ra.

Mở Truyền âm phù ra, bên trong truyền đến giọng nói lạnh như băng đặc thù của Tur Hàn: “Tur Lăng, gần đây có ma tu trà trộn vào thành Minh Hà gây rối, đệ phải hành sự cẩn thận.”

Tur Lăng há miệng, lúc Tur Hàn muốn đóng lại truyền âm phù thì vội vàng hỏi: “Huynh ở đó vẫn tốt chứ?”

Bên kia không nghĩ tới hắn sẽ hỏi như vậy, trầm mặc một cái rồi cũng nói: “Ngày hôm qua có hai tên ma tu tới cửa đến giết chết mấy đệ tử nội môn, một người trong đó là ma tu có tu vi khá cao, là Nguyên Anh hậu kỳ, bị sư phụ ta liên hợp với mấy vị trưởng lão làm trọng thương đã trốn thoát. Một tên khác thì đã chết rồi.”

“Ồ. Vậy huynh cũng cẩn thận một chút nha.” Tur Lăng lúng túng nói, trên mặt có chút toả nhiệt. Hắn đúng là quên mất Tur Hàn là đệ tử phái Thiên Tông, trong phái Thiên Tông còn có mấy vị tu sĩ Nguyên Anh tọa trấn mà, cần bản không tới phiên huynh ấy lo nghĩ.

Tur Hàn khẽ đáp lời, thấy không chuyện gì thì liền đóng Truyền âm phù lại.

Vì việc này, Tur Lăng cũng không còn tâm tình ăn thịt nướng nữa, đành đưa cho yêu thú ăn.

Tiểu Hồng vẫn cầm một linh quả màu đỏ rực gặm. Loại linh quả màu đỏ rực này chính là một loại Yêu La quả được yêu thú rất ưa thích, con người ăn vào chỉ thấy nhạt nhẽo vô vị, nhưng lại là một trong linh quả được yêu thú yêu thích nhất, đa phần các tu sĩ nuôi yêu sủng đều sẽ đặc biệt đi mua cho yêu thú ăn. Yêu La quả trong tay Tiểu Hồng rõ ràng là mới hái xuống, cũng không biết là tự nó đi hái, hay là nó lấy được từ đâu.

“Tur công tử, huynh đang lo lắng về ma tu kia sao?” Tiểu Hồng hỏi, liếc nhìn yêu thú đang ăn thịt nướng.

Tur Lăng ngăn ra, nói rằng: “Ừ, có chút bận tâm. Bằng vào năng lực hiện tại của ta thì không đủ để ứng phó với ma tu Nguyên Anh kỳ, gặp phải bọn họ chỉ có nước bỏ chạy thôi. Hơn nữa người cũng nghe đại ca ta nói rồi đó, có ma tu trà trộn vào thành Minh Hà, không biết bọn chúng muốn làm gì đây nữa?”

Tiểu Hồng sau khi nghe xong, lập tức dùng tay vỗ ngực nhỏ của mình, kiêu ngạo nói: “Tur công tử yên tâm, chủ nhân rất lợi hại, sẽ bảo vệ huynh!”

Tur Lăng bĩu môi. Bảo hắn tin tưởng một đứa tham ăn thích gây chuyện sao? Không bằng gia tăng thời gian tu luyện còn tốt hơn.

Nghĩ như vậy, Tur Lăng quyết định thừa dịp này làm thêm một ít linh phù và hồn phù, thuận tiện cũng thử đi tìm hiểu cách chế tạo phù ngữ phẩm, nỗ lực tăng thêm nhiều thứ để bảo mệnh.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Phá hoại

Tur Lăng làm sao cũng nghĩ không thông, bất quá chỉ mới bế quan nửa năm thôi mà, thế giới này đã thay đổi chóng mặt như vậy, chuyện phiền toái cũng liên tục kéo tới.

Nhìn con yêu thú màu đen ăn uống no đủ nằm ở một bên yêu cầu xoa xoa cái bụng, lại nhìn một Tiểu Yêu Liên ôm trái linh quả còn to hơn thân thể gặm, Tur Lăng không khỏi sinh ra loại ý nghĩ bản thân mình có phải đang cực khổ nuôi dưỡng hai đứa bé hay không đây.

Thở dài, Tur Lăng xoa xoa bụng cho yêu thú, lại chia sẻ một ít trọng lượng cho Yêu Liên đã gần như bị Linh Quả đè sập, sau đó suy nghĩ tin tức mà Tur Hàn cho hắn.

Lúc trước ở dãy núi Thập Vạn, hắn và đám người phái Thiên Tông cùng nhau đánh giết một tên ma tu, mà nhớ lại về mặt lúc đó của Tiêu Trạc, hiển nhiên là ma tu này có nhiều chỗ sâu xa với Thiên Tông phái. Cũng không biết lần ma tu xâm chiếm Thiên Tông phái này, còn có thể dễ dàng giết đệ tử nội môn

phái Thiên Tông, có phải là có quan hệ gì với lúc đó không? Mà Tư Lăng đặc biệt nói cho hẳn biết chuyện này, sẽ không là vì lúc trước hẳn cũng tham dự vào khoảnh khắc bại lộ chuyện của ma tu đó chứ?

Nghĩ như vậy, Tư Lăng liền kiên định ý nghĩ sắp tới phải cẩn thận an ổn trốn trong thành Minh Hà. Dù sao trong thành Minh Hà cũng có tu sĩ Nguyên Anh trấn giữ, thêm nữa trong thành có văn bản quy định không cho phép tu sĩ đánh nhau đấu pháp. Chỉ cần có chấn động do pháp lực gây ra, Đội chấp pháp sẽ tới rất nhanh, ngược lại cũng không lo lắng về vấn đề an toàn.

Sau khi xuất quan, Tư Lăng vì vận dụng hồn lực thuần thực hơn, bắt đầu cả ngày cả đêm luyện tập chế tạo phù. Vẽ liên tục 50 tấm hồn phù tứ phẩm và 100 tấm linh phù mà chỉ mất thời gian hơn một tháng. Tư Lăng rất hài lòng. Mỗi lần tiêu hao sạch sẽ hồn lực thì lại bắt đầu đả tọa tu luyện, tốc độ tăng trưởng hồn lực rõ ràng còn nhanh hơn tốc độ tu luyện bình thường. Hơn nữa từ khi hồn lực tăng lên, thần thức hiện tại của hắn đã đột phá Kim Đan hậu kỳ, có thể so với tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ.

Đối với chuyện Tư Lăng điên cuồng tu luyện, Yêu Liên và yêu thú đều có chút không vui vẻ -- bởi vì Tư Lăng quá mức chăm chú nên quên chuẩn bị thịt nướng cùng linh quả cho chúng nó. Và đó là lí do mà một tháng sau khi Tư Lăng nhốt mình ở trong phòng, hai con yêu lại đi cào cửa, mà con yêu thú đại gia hung hăng kia trực tiếp phun ra một ngụm yêu hỏa, đốt thành một cái lỗ đi vào.

Nhìn thấy hai con yêu này, Tư Lăng thực sự là tức giận đến không chịu được. Quả thực là coi hắn như người hầu mà. Yêu thú thì cũng đánh, hẳn đánh không lại nên trước cứ để đó, nhưng mà em gái Tiểu Hồng em làm sao vậy chứ? Tiểu Yêu Liên nhát gan như người mà cũng học chủ nhân người dám giỡn mặt với kẻ lo cơm áo như hắn sao?

Tiểu Hồng bị Tư Lăng tóm lấy, hai mắt rung rung, vừa nức nở vừa nói: “Tư công tử, người ở chỗ cho thuê nhà trong thành đã tới đây hỏi thúc giao tiền thuê nhà, còn có hai ngày nữa là hết hạn, không đưa tiền thuê nhà thì chúng ta sẽ không có nhà ở đâu.”

Sau khi nghe xong, Tư Lăng mới bừng tỉnh nhớ tới mình đã đi tới Minh Hà thành được một năm. Tiền thuê nhà cũng nên nộp rồi.

Tư Lăng xoa xoa mặt Tiểu Hồng, nói rằng: “Biết rồi, sau này nói chuyện lạnh lẽo một chút, cũng đừng học chủ nhân người làm người ta chán ghét, biết chưa?”

Tiểu Yêu Liên hai mắt đầm lệ gật đầu, trong lòng oan ức biện bạch cho chính mình: Nó thật sự không có học theo chủ nhân mà, là chủ nhân đốt cửa xong nên nó mới thuận tiện đi vào thông báo cho Tư công tử chuyện này thôi.

Mà yêu thú bị Tư Lăng nói “Khiến cho người ta chán ghét” kia thì trực tiếp bay đến trên đầu Tư Lăng, giày vò tóc của hắn, làm cho hắn biến thành tên điên.

Theo lệ cũ đánh một trận xong, Tư Lăng sửa soạn lại thân mình, mang theo hai con yêu cùng đi ra ngoài. Đầu tiên là đi tới chỗ cho thuê nhà nộp một năm tiền thuê nhà, sau đó liền dẫn hai con yêu ồn ào muốn đến quảng trường duy nhất ở trung tâm thành Minh Hà để xem bố cáo.

Bố cáo này treo ra đã được một tháng, nhưng vẫn được treo ở trên cao nhất, hiển nhiên là không ai có thể hoàn thành nhiệm vụ. Có lẽ là do ở trên nói quá hàm hồ, ngoại trừ màu đen ra thì không biết muốn bắt yêu thú loại gì, hình dáng như thế nào, đẳng cấp ra sao; cũng vì lẽ đó nên dù cho tiền thưởng rất cao nhưng rất ít người muốn đi điều ra xem. Tư Lăng đi tới xem qua, đúng là người của Kha gia trong thành Minh Hà phát bố cáo.

Trong thành Minh Hà có 4 thế lực lớn kiềm chế lẫn nhau, trong đó có hai gia tộc lần lượt là Kha gia và Lôi gia, còn lại là hai thế lực là Tú Nữ Phường cùng Kim Hoa lâu. Mà trong 4 thế lực đó, có Kha gia là gốc gác thâm hậu nhất, cũng không nên gây chuyện nhất. Họ gần như nắm trong tay 35 % địa bàn và tài nguyên trong thành Minh Hà.

Bố cáo đưa ra tuy rằng không rõ ràng, nhưng cũng có thể thấy được Kha gia vì muốn bắt lấy một con yêu thú màu đen thuộc loại tốc độ mà ra tay vô cùng mạnh bạo, cũng có thể thấy được Kha gia hẳn là có tôn thất gì đó, mới có thể nổi điên như vậy.

“Này, đến cùng thì người đã làm gì Kha gia?” Tư Lăng nhỏ giọng mà hỏi yêu thú.

Yêu thú kiêu ngạo mà ngược đầu lên, một bộ dáng hống hách trâu bò không coi Kha gia ra gì.

Tư Lăng thật muốn cho nó một cái tát, nhưng cân nhắc đến chênh lệch thực lực của bọn họ, chỉ có thể bỏ qua.

Sau khi đến xem bố cáo, Tư Lăng liền chọn một lầu khá cao cấp đi ăn uống, chủ yếu cũng là tới nghe một tý xem Tây Cảnh gần nhất có cái động tĩnh gì mới không.

Từ lâu tên là Tiên Duyệt, khi hắn đi vào, điểm tiêu nhị rất ân cần lại đây tiếp đãi, lúc nhìn thấy yêu thú màu đen ngồi xôm ở trên vai Tư Lăng thì không nhìn được mà quan sát thêm mấy lần. Bất quá chờ khi phát hiện chỉ là con yêu thú con bình thường, đẳng cấp cũng không cao, thì liền không hứng thú gì nữa mà thu hồi ánh mắt.

Cũng chớ trách tiểu nhị lại có phản ứng như vậy, bởi vì khi Kha gia phát bố cáo ra, tu sĩ trong thành đều nhốn nháo không ngừng. Đầu tiên là bởi vì có người dám to gan làm loạn ở Kha gia làm bọn họ thật bội phục dũng khí của người này. Thứ hai là bọn họ cũng hoài nghi rằng Kha gia có phải đã tổn thất bảo vật gì, nên mới phải chi tiền thưởng lớn như vật để bắt giữ một yêu thú cả giống loài, đẳng cấp cũng không rõ ràng. Nhất là tiền thưởng phong phú như vậy, tất cả mọi người đều không nhìn được động tâm. Vì lẽ đó khi bố cáo mới ra, những tu sĩ nuôi dưỡng yêu súc màu đen đều bị bắt đi tới Kha gia để cẩn thận thẩm vấn một phen.

Bất quá hiện tại đã qua hơn một tháng, lại có mới lòi đồn đãi mới xuất hiện, ánh mắt của mọi người mới từ từ rời khỏi bố cáo của Kha gia, cho nên lúc

này Tư Lăng mang theo yêu thú màu đen xuất hiện mới không bị người ta chú ý như những tu sĩ trước kia.

Sau khi Tư Lăng gọi thịt nướng, linh quả, linh trà trong chiêu bài[1] của tửu lâu, liền bắt đầu kéo dài lỗ tai lắng nghe những tu sĩ trong tửu lâu kia bát quái.

[1]món tù

Thành Minh Hà là thành tu tiên lớn nhất khu vực Tây Cảnh, mỗi ngày tu sĩ ra vào vô kể nên cũng làm cho nó trở thành địa phương có tin tức linh thông nhất. Nửa năm trôi qua, sự kiện Yêu Liên huyền ảo rầm rập rộ rộ lúc trước đã không biết bị ném tới tận nơi nào, hiện tại mọi người đều đang nói về chuyện phái Thiên Tông bị ma tu xâm nhập. Bọn họ nói có bài có bản hần hoi, dường như lúc đó bọn họ đều đang ở một bên quan sát vậy.

Nghe nói hai tên ma tu xâm nhập vào Thiên Tông phái có vẻ rất tinh tường đối với Thiên Tông phái. Nếu không thì đã chẳng trực tiếp mò vào Thiên Hạc Phong nơi đệ tử nội môn ở, sau đó giết chết mấy tên đệ tử nội môn. Phái biết cái danh hiệu "Môn phái đệ nhất Tây Cảnh" của phái Thiên Tông không phải là nói chơi, bên trong có rất nhiều cơ quan cấm chế, không có người chuyên biệt dẫn dắt, căn bản là không có cách nào để bình yên vào sâu trong ngọn núi.

Điều này làm cho Tư Lăng nhớ tới trên người tên ma tu mà bọn họ giết lúc trước đã tìm được một tấm bản đồ các vùng cấm phía Tây của Thiên Tông phái. Xem ra tên ma tu đó thật sự có quan hệ rất lớn với phái Thiên Tông, có lẽ trước khi rơi vào ma đạo chính là đệ tử phái Thiên Tông, bằng không thì lúc đó tên ma tu kia đã không thể một lời nói toạc ra thân phận của Tiêu Trạc được.

Đang lúc Tư Lăng nghe say sưa thì ở cửa tửu lâu lại có khách đi vào. Khách nhân vào lần này có lai lịch khá lớn, đi ở phía trước chính là một nữ tu Trúc Cơ sơ kỳ xinh đẹp, mặc một bộ y phục màu hồng nhạt, dưới ánh mặt trời khúc xạ ánh sáng lấp lánh nhàn nhạt. Đó hiển nhiên là một bộ vũ y tiên nữ thuộc pháp khí phòng ngự trung phẩm. Mà đi theo bên người nàng là sáu nữ tu mặc trang phục tỷ nữ, đều là Trúc Cơ kỳ, đội hình khá là hoa lệ.

Trong tửu lâu, 90% ánh mắt của nam nhân đều bị hấp dẫn về đó. Tư Lăng cũng từ những lời xì xào bàn tán mà biết được nữ tu xinh đẹp đó là một đệ tử của Tú Nữ Phưởng trong thành Minh Hà, tên là Thủy Nhu Thường. Đồng thời sư phụ của nàng chính là tu sĩ Kim Đan có địa vị khá cao trong Tú Nữ Phưởng.

Điểm tiểu nhị ân cần tiến lên tiếp đón, một người trong đám tỷ nữ còn thật sự kiêu ngạo mà đứng ra chặn dõ. Tuy là chỉ tới dùng cơm thôi nhưng cũng yêu cầu rất nhiều. Người ở đây đều thấy nhưng cũng không kinh ngạc, điểm tiểu nhị kia cũng nịnh hót đáp lời, có lẽ là đã quen thuộc kiểu cạy thế này rồi.

Nhưng mà ngay khi điểm tiểu nhị dẫn các nàng đi nhả sương[2] thì phía sau lại tới một đám người nữa.

[2]Sương phòng trang nhã.

Lúc nhìn thấy một nam tử mặc cẩm y được một đám người vây quanh thì người trong tửu lâu lập tức sôi nổi lên, ai ai cũng lộ ra một vẻ mặt “Oan gia ngõ hẹp”, xem ra tình huống như thế đã từng xuất hiện rất nhiều lần.

Người đến chính là Kim Thế Bảo, con trai của Lão trưởng lão - Kim Hoa, cũng là Trúc Cơ sơ kỳ, mặc một bộ cẩm y xanh ngọc, cầm quạt giấy phe phẩy, mới nhìn thật giống một Tiên nhị đại tài trí hơn người. Chỉ là nụ cười có vẻ ngả ngón một chút, đặc biệt là đôi mắt không thành thật cứ nhìn chăm chăm mấy nữ tu xinh đẹp trong tửu lâu, xem ra đã làm giảm mất mấy phần khí chất.

Mà theo lý thuyết, với sắc đẹp của Thủy Nhu Thường, Kim Thế Bảo hẳn là nên nảy sinh sắc tâm, nhưng tề ở chỗ chính là hai người là người của hai thế lực khác nhau trong thành Minh Hà. Người của hai thế lực này thường xuyên vì tranh giành địa bàn và tài nguyên mà đấu tranh gay gắt, làm cho đệ tử hai phe cũng như nước với lửa, gặp mặt liền muốn cẩu xé lẫn nhau. Giống như không cẩu một cái thì sẽ bị coi là kém cỏi vậy.

Vì lẽ đó, vào lúc này, hai phe vừa gặp gỡ liền bắt đầu hành động chửi bới mà mọi người trong thành Minh Hà đã thành thói quen.

Nghe hai phe mắng nhau, Tư Lăng đột nhiên cảm thấy những tu tiên giả có thân phận chửi đồng cũng thật là văn nhã hơn nhiều, người không có văn hóa thì thật sự nghe không hiểu bọn họ đang mắng cái gì. Tư Lăng liếc mắt nhìn một cái rồi không để ý nữa, bắt đầu thưởng thức món tù thịt nướng của Tiên Duyệt tửu lâu này. Hần phát hiện thịt nướng cũng coi như không tệ, nắm bắt độ lửa rất tốt, chỉ là ước lượng gia vị không ngon bằng hần thôi.

Hiển nhiên con yêu thú kia cũng cho là như thế, cho nên nó không ngọam từng miếng to như trước nữa, ăn chậm rì rì.

Lúc một người một yêu đang chậm chậm ăn thịt nướng, bên kia đã cãi vã đến mức độ gay gắt, sau đó -- ra tay đánh nhau.

Quên nói nữa, thành Minh Hà tuy có văn bản quy định không cho phép đánh nhau đấu pháp ở trong thành, nhưng nếu là đệ tử của 4 thế lực lớn trong thành thì có thể coi là chuyện khác, chỉ cần không nguy hiểm tới tính mạng là được.

Vốn đang ăn thịt nướng, Tư Lăng và yêu thú đột nhiên đồng thời đứng bật dậy nhảy ra ngoài, rồi lập tức có một tu sĩ mặc y phục Kim Hoa lâu kêu thảm thiết đập đến trên bàn của bọn họ. Thịt nướng chưa ăn hết trên bàn tất nhiên cũng bị rơi trên đất.

Tuy rằng không phải rất thích thịt nướng ở đây, thế nhưng còn chưa ăn xong đã bị người ta phá hoại, tâm tình của yêu thú trở nên khó chịu. Nó gầm gừ nhe răng, Tư Lăng không kịp ngăn cản, chỉ có thể nhìn yêu thú lấy tốc độ mà rất thường không cách nào bắt kịp biến mất ở trong không khí, một lúc sau, đám người Tú Nữ Phưởng và Kim Hoa lâu đều phun máu ngã xuống.

Chuyện lớn rồi. . .

Mà biến cố này cũng làm cho những tu sĩ trong tửu lâu kinh ngạc đến ngây người, chờ khi phản ứng lại thì lập tức ồ lên. Tuy rằng không biết là thứ gì đã

tấn công hai đám người này, nhưng mà bọn họ đều là đệ tử của hai thế lực lớn trong Minh Hà thành, hiện tại bị người ta tấn công không rõ sống chết mà nằm trên đất, ai biết người kế tiếp bị tấn công có phải là mình hay không?

Nghĩ rõ ràng điểm ấy, mọi người đều đứng dậy muốn chạy ra ngoài.

Lúc này, Tiểu Hồng cô nương vẫn luôn trốn ở trong tay áo Tư Lăng nhỏ giọng nói: “Tư công tử, chủ nhân lại gây họa, chúng ta lặng lẽ chuẩn bị thôi.”

Tư Lăng nặng nề gật đầu, chen chen lấn lấn mới đi tới chỗ điểm tiểu nhị đang kinh ngạc đến ngây người, đặt 5 khối linh thạch tiền com vào tay hắn, đang muốn nhân lúc hỗn loạn mà lặng yên rời đi, thì đội chấp pháp trong thành Minh Hà đã ngăn chặn cửa tửu lâu, đồng thời không cho phép bất kỳ ai rời đi. Mà khi phát hiện người xảy ra chuyện chính là đám người Tú Nữ Phưởng cùng Kim Hoa lâu thì đội chấp pháp càng nghiêm túc ngăn chặn người rời khỏi tửu lâu.

Lúc Tư Lăng đang thảm than xui xẻo thì bờ vai trầm xuống, hắn nghiêng đầu nhìn sang, con yêu thú nào đó làm chuyện xấu xong trở về bên dùng một vẻ mặt vô tội nhìn ngược lại hắn.

Làm chuyện xấu xong còn bày ra bộ mặt vô cùng vô tội- hắn rốt cuộc đã được mở rộng tầm mắt.

Đội trưởng Đội chấp pháp là một người đàn ông trung niên đạt Trúc Cơ hậu kỳ, khí thế mạnh mẽ. Lúc này ông ta đứng ở đại sảnh, một đôi mắt sắc bén chậm rãi nhìn mọi người trong đại sảnh tửu lâu, lạnh lùng nói: “Cẩn thận lục soát cho ta, ta muốn biết là ai dám sinh sự ở trong thành Minh Hà!”

Khi mọi người đang hoang mang lo sợ thì một tên tu sĩ đi lại, nói rằng: “Hách đội trưởng, bọn họ đều không có chuyện gì, chỉ là. . .” Chần chờ một lúc, tu sĩ kia khòe miệng mấp máy, truyền âm kết quả kiểm tra cho vị Hách đội trưởng này.

Hách đội trưởng nghe xong thì sầm mặt lại, ánh mắt quan sát mọi người càng âm trầm nghiêm khắc. Ngay khi trong lòng những người ở tửu lâu càng thêm bất ổn thì ông ta nói rằng: “Trong số các người ai có yêu sủng màu đen, đứng ra cho ta.”

Nghe vậy, Tư Lăng lập tức nhận được rất nhiều ánh mắt. Con yêu thú màu đen kia đang vững vững vàng vàng mà ngồi xổm ở trên bả vai hắn liếm móng vuốt đây nè, muốn không nhìn thấy cũng khó khăn.

“... ”

Ngoại trừ Tư Lăng ra, còn có một vị nữ tu đáng dấp thanh tú xinh đẹp cũng run rẩy mà đứng dậy. Yêu sủng của nàng ta là một con Bách Biến Thú màu đen, hình dáng giống thỏ tai ngắn, nhưng cơ thể lại không nhỏ, to gần bằng con nghé, trên trán có một đôi sừng.

Nữ tu này lo sợ bất an mà nói: “Tiểu Bách của ta sẽ không đã thương người ta đâu, nó rất ngoan ngoãn, cả hai người cũng không biết. . .”

Tư Lăng sau khi nghe xong, cũng rất muốn mặt dày nói rằng “Tiểu Hắc của hắn cũng rất ngoan, sẽ không làm người ta bị thương”, thì Hách đội trưởng đã không nhìn được đánh cắt đứt lời của nàng ta, “Ngao hay không ngao thì lát nữa hắn nói, hai người các ngươi đi theo ta một chuyến.”

Thấy thế, Tư Lăng cũng biết hiện tại không đi không được, hơn nữa hắn còn chưa muốn rời khỏi Minh Hà thành, cho nên lúc này tốt nhất là không nên phản kháng, nếu không thì kết cục chỉ có thể bị đuổi khỏi thành Minh Hà mà thôi.

Thấy hai người bị mang đi, tu sĩ trong tửu lâu nhất thời đồng tình nhìn bọn họ, nữ tu này cũng mang một bộ mặt buồn rầu, chỉ có Tư Lăng cực kỳ bình tĩnh lạnh nhạt, giống như không biết kế tiếp sẽ xảy ra chuyện gì.

Bởi vì Tư Lăng thật sự đúng là không biết mình bị mang đi nơi nào, tiếp đó sẽ xảy ra chuyện gì, cho nên hắn rất bình tĩnh mà truyền âm cùng Tiểu Yêu Liên

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Chấp Pháp Đường

Hách đội trưởng Đội chấp pháp đi trước dẫn đường, Tư Lăng và nữ tu nọ cùng đi ở phía sau, cuối cùng là bốn vị tu sĩ Trúc Cơ, dọc đường nhận được rất nhiều ánh mắt đồng tình.

“Tiểu Hồng muội muội, người có biết bọn họ muốn mang chúng ta đi đâu không?” Tư Lăng truyền âm cho Tiểu Hồng.

Lại không ngờ rằng trong giọng nói non non nót nót của Tiểu Hồng ẩn chứa lo lắng: “Tư công tử, ta cũng không biết, chắc là đi Chấp Pháp đường rồi.”

Tư Lăng kinh ngạc, “Sao người lại không biết? Mấy ngày nay, các người không phải hay chạy vào thành chơi sao?” Bất tri bất giác, Tư Lăng đã coi Tiểu Hồng là tên mặt thám -- ai kêu nó cứ luôn truyền lời giúp đại yêu thú, lại còn là một bộ dáng rất hiểu rõ nữa chứ.

Nghe được lời nói tựa như trách mắng của hắn, Tiểu Hồng oan ức, “Tur công tử, chỗ nhiều người thì Tiểu Hồng không dám đi đâu. . . Hu hu híc. . . Tiểu Hồng chỉ dám trốn trong góc nghe bọn họ nói chuyện thôi. Ta chưa từng chạy đến chỗ có nhiều người mà . . . Oa hu hu. . . Tur công tử phải tin tưởng Tiểu Hồng . . .”

Tur Lăng hết biết nói gì, cái âm thanh non nớt tựa như một đứa bé con này đã khiến người ta lập tức xiêu lòng. Không cần nhìn Tur Lăng cũng có thể tưởng tượng được hình ảnh Tiểu Hồng Nhân to bằng nắm tay đang ôm đầu gối của chính mình, ngồi xồm trong tay áo của hắn ỷ ỷ khuất khuất roi nước mắt. Yêu Liên thích khóc như thế rốt cuộc là làm sao mà sinh ra được vậy?

Lúc này, cô nữ tu đi ở bên cạnh Tur Lăng ngại ngùng mà cười cười với Tur Lăng, vẻ mặt lo âu hỏi: “Vị đạo hữu này, huynh biết bọn họ muốn mang chúng ta đi làm gì không?”

Tur Lăng lạnh nhạt nói: “Ta cũng không biết.” Trong lòng thật ra có chút kỳ quái, nhìn bộ dáng bi thảm của cô gái này, hắn còn tưởng rằng nàng đã biết rồi đó chứ. Lại nhìn kỹ, cô gái này dung mạo rất xinh đẹp, nói chuyện nhỏ nhẹ dịu dàng, là một bộ dáng tiểu thư khuê các ở trần tục giới, xem ra còn có chút ngây thơ đơn thuần.

Nữ tu hiển nhiên có chút thất vọng, nhỏ giọng nói rằng: “Tiểu Bách của ta thật sự rất ngoan, chưa từng làm bị thương ai cả, hơn nữa nó chỉ có năng lực biến ảo, căn bản sẽ không hại người. . .” Nói một chút, nữ tu này lại ngại ngùng mà cười cười với Tur Lăng, nhỏ giọng hỏi: “Ta là Truyền Sơ, vị đạo hữu này không biết xưng hô như thế nào?”

“Tur Lăng.” Tur Lăng trả lời.

Tuy rằng Tur Lăng không nhiều lời, hơn nữa còn mang một bộ dạng lạnh nhạt, nhưng Truyền Sơ lại cảm thấy, nếu so sánh với những người mang khí lạnh nồng nặc của Chấp Pháp đường kia thì Tur Lăng có vẻ vô hại hơn nhiều. Cho nên nàng đã lựa chọn bắt chuyện với Tur Lăng để biết thêm một ít tin tức, chỉ tiếc Tur Lăng rõ ràng là vừa mới xuất quan, kỳ thực cũng không biết gì nhiều về những chuyện trong thành Minh Hà. Mà bản thân Truyền Sơ cũng mới đến thành Minh Hà được một thời gian, nhiều chỗ còn chưa đến bao giờ, chỉ là thường nghe người ta nói rằng đội chấp pháp Hà thành rất đáng sợ mà thôi.

Đi khoảng chừng một khắc, bọn họ đã đến một đại điện, cao cao trên cửa nhà viết ba chữ “Chấp Pháp đường“. Chỉ nhìn một cách đơn thuần bề ngoài, vách tường cây cột ở đây đều dùng một loại đá cẩm thạch màu đen dựng nên, tạo ra một loại không khí nghiêm trang, khiến lòng người trong phát run. Trên cửa có bày cấm chế, chỉ có thể nhìn thấy một cái cửa đen thui lù, mà không hề thấy rõ tình cảnh bên trong. Nếu như chỉ đơn thuần nhìn vào cánh cửa đen thui này thì sẽ không có ai muốn đi vào đó cả.

Chấp Pháp đường này chính là do bốn thế lực trong thành Minh Hà xây dựng lên, cho nên nó có tính độc lập riêng biệt. Chấp sự trưởng lão trong Chấp Pháp đường có bốn người, lần lượt là người của bốn thế lực kia. Mà ngoại trừ chấp sự trưởng lão của Chấp Pháp đường ra, những thế lực kia không được nhúng tay vào công việc của Chấp Pháp đường. Vì lẽ đó nên nếu có ai phạm tội ở Minh Hà thành bị đội chấp pháp bắt được, dù cho có cầu được sự giúp đỡ của một thế lực nào đó nhưng nếu không có thu xếp được với ba thế lực còn lại; khi đó ý kiến của bốn chấp sự trưởng lão không thống nhất, Chấp Pháp đường vẫn sẽ không cho mặt mũi như thường.

Hai người theo Hách đội trưởng đi vào, xuyên qua một cái đạo trường yên tĩnh, rốt cuộc bọn hắn đi tới một đại điện được bố trí đơn giản. Khiến Tur Lăng mở mang tầm mắt chính là, những hình cụ chất đầy trong đại điện thật chẳng khác gì so với công cụ cực hình thời Mãn Thanh. Mà những vết máu cũ có mới có trên hình cụ lại càng khiến cho chúng nó nhìn có vẻ khá là uy hiếp. Hơn nữa chúng nó còn toả ra khí tức của pháp khí thượng phẩm, thật càng làm người ta kinh hãi không ngớt.

Truyền Sơ sợ đến khuôn mặt nhỏ trắng bệch, cẩn thận mà bước hai bước về phía Tur Lăng.

Tur Lăng biểu cảm cũng còn tốt, chỉ là sắc mặt xem ra cũng có chút tái nhợt, chỉ có con yêu thú kia là trừng đôi mắt tròn xoe nhìn những hình cụ kia. Tur Lăng vừa nhìn liền biết nó đang có ý đồ xấu, thật không biết xui xẻo sẽ là ai.

Tur Lăng hiện tại đúng là hiểu được tại sao những người kia lại đồng tình nhìn bọn họ. Nếu cứ lần lượt xài những thứ đồ này ở trên người một lần, dù có là tu sĩ đi nữa cũng không chịu đựng được mà sớm cầu được giải thoát.

“Phiền hai vị thả yêu thú của mình ra!” Hách đội trưởng nói, ra hiệu với một tu sĩ bên trong điện, tu sĩ kia hiểu ngầm bước đi.

Tur Lăng âm thầm chú ý để ngừa có thứ bất ngờ phát sinh.

Truyền Sơ bắt đầu dĩ triệu gọi Bách Biến Thú ở trong túi linh thú ra. Bách Biến Thú hình dáng như một con thỏ vừa hiện ra liền kêu một tiếng bebe với Truyền Sơ, khiến Tur Lăng không khỏi có chút buồn cười. Dáng vẻ thì như một con thỏ nhưng tiếng kêu lại như cừu, loại động vật này đúng là thú vị. Hơn nữa nghe nói Bách Biến Thú có thể biến ảo được dáng dấp của một trăm loại yêu thú, sau khi ký kết khế cùng tu sĩ thì tu sĩ cũng có thể lợi dụng Bách Biến Thú để biến thành dáng vẻ của những người khác. Kỹ năng thật có chút vô dụng nên đại đa số mọi người sẽ không đồng ý khế ước loại yêu thú này.

Tur Lăng sờ sờ khuôn mặt hiện tại của mình, bộ dạng cũng thực sự là yêu nghiệt một chút, có nên đi khế ước một con Bách Biến Thú để thay đổi dung mạo một tý hay không nhỉ? Bất quá nghe nói Bách Biến Thú tuy rằng không sức chiến đấu, nhưng mà số lượng cũng rất ít. Người muốn khế ước nó thì phải chạy đến nơi chúng nó sinh sống, nơi đó là một đầm lầy đầy chất độc, hệ số nguy hiểm rất cao, bình thường tu sĩ nếu như không thật sự cần thiết, tuyệt đối sẽ không chạy tới nơi đó chịu khổ đâu.

Ngay lúc Tur Lăng cân nhắc có nên khế ước con Bách Biến Thú hay không thì Hách đội trưởng đang theo thông lệ mà hỏi đẳng cấp, giống loài và sở trường của 2 con yêu thú.

Truyền Sơ rất ngoan ngoãn trả lời từng cái, đến phiên Tư Lăng, trong lòng hắn nhất thời lúng túng, nhưng trên mặt thì cả con mắt cũng không nháy một cái mà nói dối: “Nó là yêu thú mà khi trưởng bối trong gia tộc ngoài rèn luyện đã mang về cho ta, ta cũng không biết nó là loài gì, bất quá cấp bậc của nó rất thấp, không bản lĩnh gì đặc biệt, bình thường nhiều nhất chỉ có thể phun chút yêu hỏa thôi.”

Thuận theo lời Tư Lăng nói, con yêu thú kia hé miệng phun ra một luồng yêu hỏa to bằng nắm tay. Yêu hỏa này run run trên không trung một chút rồi nhẹ nhàng rót xuống, tiếp đó giống như không còn năng lượng rồi cứ như thế tắt ngấm.

Trong nháy mắt, Tư Lăng ào ào nhận được ánh mắt đồng tình của Hách đội trưởng cùng Truyền Sơ. Trong mắt họ trắng trợn biểu đạt ra một cái ý tứ: Yêu thú phế vật như thế còn giữ làm gì? Thay cái khế ước lợi hại hơn chút đi!

Tư Lăng mặt không hề cảm xúc, trong lòng rối như tơ vò, lại một lần nữa thấy được sự vô liêm sỉ của con yêu thú này. Công phu phần trừ ăn cỏ của nó càng ngày càng tăng lên, thật không biết mấy ngày hắn bế quan nó đến cùng đã đi học cái gì về. Rõ ràng lúc mới bắt đầu chính là đứa nhỏ có tính tình vô cùng thẳng thắn, không cao hứng một cái liền trực tiếp dùng vuốt cào, dùng miệng cắn. Một Đại Yêu thú đơn thuần làm sao! Nay thật đúng là có thể co có thể duỗi, không trách được gây rối toàn thành Minh Hà mà không hề bại lộ hành tung.

“... Đã là trưởng bối tặng cho ta, dù nó là cấp bậc gì thì ta cũng muốn giữ lại để làm kỷ niệm” Tư Lăng giải thích như vậy.

Nghe được loại giải thích tràn ngập tình cảm này của Tư Lăng, Truyền Sơ lập tức tràn ngập hảo cảm đối với Tư Lăng. Tu tiên giả tuy rằng lạnh lùng vô tình, nhưng cũng có một ít người trọng tình trọng nghĩa.

Hách đội trưởng bề ngoài là một nam nhân mạnh mẽ cứng rắn, nhưng cũng không phải người không nói lý lẽ, thấy Tư Lăng cứ chỉ chân thành cũng bớt hoài nghi đi mấy phần, bất quá chuyện nên làm thì vẫn phải làm cho xong.

Một lát sau, tu sĩ rời đi lúc này đã trở lại, còn cầm theo một đồ vật khác đưa cho đội trưởng Hách.

Tư Lăng quan sát, phát hiện đó là một đồ vật đen như cục than to bằng đầu nắm tay, không có dao động của pháp lực, nhìn chẳng khác gì tảng đá bình thường ở ven đường. Nhưng mà khi nhìn thấy bộ dáng Hách đội trưởng cẩn thận đi dòir nó, Tư Lăng liền không dám coi nó là thứ thông thường, chỉ có thể bày trận sẵn sàng đón quân địch, cũng rõ ràng sắp tới mới là thử thách thực sự.

Hách đội trưởng nhìn hai người một chút, phát hiện sắc mặt Truyền Sơ trắng bệch thì hơi kinh ngạc, xem ra nàng ta đã biết vật này là cái gì, làm ông ta không khỏi suy nghĩ về thân phận của nàng ta. Có được kiến thức đến đẳng cấp này, chắc hẳn là người trong một gia tộc cổ xưa nào đó, nếu không thì rất ít người có thể nhận thức vật này.

Tư Lăng tự nhiên cũng phát hiện sự khác thường của Truyền Sơ, tâm tư lại trầm xuống. Hắn đã chuẩn bị kỹ càng, nếu mọi chuyện thực sự không thể cứu vãn được nữa thì hắn liền trực tiếp chạy trốn. Dù sao thì cả gia tài đều ở trên người, coi như không trở về thì cũng không sao cả. . .

Đội trưởng Hách rót linh lực vào cục than đen nọ, lập tức cục than tỏa ra một loại mùi vị rất đặc biệt, ngửi mùi thì là một loại mùi thơm thanh nhã, chẳng chút phù hợp với bề ngoài khó coi của nó gì cả. Mà khi hương vị này càng lúc càng đậm, con Bách Biến Thú kia cũng bắt đầu nóng nảy, trong miệng phát ra tiếng gào thét có tính công kích. Mà con yêu thú ngồi xồm trên bả vai Tư Lăng thấy thế, cũng bắt chước biểu hiện theo, chẳng qua là đôi mắt tím đen kia chỉ nheo lại mà không giống với Bách Biến Thú đã mơ hồ hiện ra màu đỏ điên cuồng.

Cuối cùng, Bách Biến Thú rốt cục không khống chế được nữa mà bắt đầu tấn công tất cả các đồ vật bên trong đại điện. Truyền Sơ lo lắng đi theo phía sau muốn kiềm chế nó, nhưng mà yêu thú đã phát điên thì căn bản không còn lý trí gì nữa rồi.

Tư Lăng bên này cũng luống cuống tay chân mà đuổi theo con yêu thú đang nhảy nhót khắp nơi kia, nhìn nó quậy tung trong điện, phá hoại khắp nơi, làm trong lòng Tư Lăng co giật vô cùng.

Cuối cùng Bách Biến Thú bị Truyền Sơ thu hồi vào túi linh thú, mà Tư Lăng cũng chỉ có thể giả vờ giả vịt mà ôm lấy con yêu thú kia, đồng thời giải thích cho thắc mắc của Hách đội trưởng rằng nó không thích ở trong túi linh thú. Hành động này tự nhiên lại được Truyền Sơ quảng cho ánh mắt khen ngợi “Người đàn ông tốt biết bảo vệ động vật”. Tư Lăng chỉ có thể sờ sờ mũi, che giấu lương tâm mà tiếp nhận. Kỳ thật chân tướng chính là con yêu thú này không phải Khế Ước Thú của hắn, túi linh thú căn bản là không có cách nhốt nó lại, chỉ có thể tùy nó lựa chọn.

Hách đội trưởng thu hồi cục than rồi nói với hai người: “Hai vị đạo hữu, đây đều là chức trách, nếu như gây ra phiền phức thì xin tha thứ cho.”

Truyền Sơ sắc mặt khó coi mà nói tiếng “không khách khí”, nhưng hiển nhiên là rất oán hận chuyện lần này, Tư Lăng cũng mặt không biểu cảm mà nhìn ông ta không hề rảnh.

Cũng biết hương vị vừa nãy đã gây thương tổn cho bọn yêu thú, đội trưởng Hách cũng hiếm thấy giải thích: “Gần đây trong thành Minh Hà không biết từ đâu tới một con yêu thú thần bí, nó quậy phá khắp nơi, vô cùng bất hảo, ẩn núp ở trong bóng tối âm mưu hại người, vô tình hay cố ý phá hủy rất nhiều tài sản, hơn nữa thủ pháp hại người của nó vô cùng quái dị, như là... Bất quá chúng ta phát hiện dùng Minh Hương Thạch thì có thể đối phó với nó. Nó cũng không e sợ Minh Hương Thạch giống như yêu thú bình thường, thậm chí lúc thấy Minh Hương Thạch còn tuyệt đối không buông tha, vì lẽ đó nên mới có hành động vừa rồi.”

Tư Lăng và Truyền Sơ bỗng nhiên tỉnh ngộ, mà Tư Lăng nghĩ tới là, thì ra cục than đen này chính là Minh Hương Thạch. Nghe nói Minh Hương Thạch là một loại tảng đá do Minh Hương Thú chuyên ăn linh thảo vạn năm sinh ra trong thân thể, vô cùng hiếm thấy. Minh Hương Thạch này bình thường chính là một cục đen thui lù lù không có tác dụng gì, nhưng nếu dùng linh lực kích hoạt nó, nó sẽ tỏa ra một loại hương vị khiến yêu thú điên cuồng, dùng để đối phó với yêu thú vô cùng hữu hiệu. Mà Minh Hương Thú này không chỉ sinh trưởng trong điều kiện vô cùng hà khắc, thậm chí sinh sản cũng vô cùng khó

khăn, làm cho nhân tu muốn có được Minh Hương Thạch đã ít lại càng ít, chỉ một ít thể lực lớn hay gia tộc tu tiên cổ xưa mới có thể nắm giữ một hai khối.

Tur Lăng mệt mỏi mà liếc nhìn con yêu thú trong lồng ngực. Cả thứ như Minh Hương Thạch này mà cũng yêu thích cho được, quả nhiên yêu thú nắm giữ huyết thống thời kỳ Thượng Cổ thì sẽ không giống bình thường sao?

Lần này lại không tìm được con yêu thú làm loạn khắp nơi kia, về mặt nghiêm nghị của Hách đội trưởng có chút lo lắng, khách khí tiễn hai người ra khỏi Cháp Pháp đường xong thì vội vàng vàng dẫn một vài người của Cháp Pháp đường ra ngoài. Có lẽ là đi xử lý việc người của Tú Nữ Phường và Kim Hoa lâu bị thương vừa này.

Tur Lăng nhìn một chút, đi tới chỗ tu sĩ thủ vệ của Cháp Pháp đường, hỏi: “Vị đạo hữu này, không biết Hách đội trưởng muốn bắt yêu thú gì vậy? Nó lúc này đã tấn công người khác, cũng không biết những người đó bị thương thế nào?”

Tuy rằng mặt Tur Lăng không hề biểu cảm, nhưng gương mặt đó vẫn có lực sát thương rất lớn. Tu sĩ thủ vệ là một nam tu sĩ trẻ tuổi đã là Luyện Khí kỳ Đại viên mãn, xem ra cũng là người ngây thơ, đối mặt với khuôn mặt này của Tur Lăng thì có vẻ hơi lắp bắp, “Không, không cần phải lo lắng, bọn họ bị thương không nghiêm trọng lắm, hai tháng là khỏe rồi, bất quá là không thể tu luyện thôi.”

Tur Lăng giật mình, còn chưa kịp trả lời thì một bên Truyền Sơ đã tò mò hỏi: “Vị đạo hữu này, vì sao hai tháng không thể tu luyện? Đã không thể tu luyện sao lại bảo là thương thế không nghiêm trọng?”

Truyền Sơ tuy rằng không có dung mạo xinh đẹp như Tur Lăng, nhưng cũng là một nữ tu cực kỳ xinh xắn, thẹn thùng lại dịu dàng, tựa như em gái ngoan ngoan nhà hàng xóm, làm trong lòng tu sĩ kia cũng thoải mái thêm mấy phần, về mặt bình tĩnh, hồi đáp: “Cái này cũng không phải bí mật gì, nghe nói khi con yêu thú thần bí kia tấn công người thì dùng một loại sức mạnh phong ấn linh căn của tu sĩ lại, khiến người đó không thể hấp thu linh khí trong trời đất, biến thành người bình thường. Bất quá tình huống này chỉ kéo dài hai tháng rồi sẽ khôi phục.”

Vị nam tu trẻ tuổi này rõ ràng là một người khá nhiều chuyện, lại nói tiếp: “Nghe nói lúc trước Tộc trưởng Kha gia đang cùng Tam phu nhân của ông ta . . . ách, song tu... thì bị con yêu thú thần bí đó đánh lên, làm cho linh căn của ông bị phong bế, coi như thành người bình thường. Kha gia còn vì vậy mà nội loạn muốn thay đổi Tộc trưởng, may là hai tháng sau tộc trưởng Kha gia đã có thể tu luyện lại . . . Nè nè, ta nghe một người bạn làm thị vệ ở Kha gia nói, Kha gia bởi vì chuyện này nên tổn thất nặng nề, tộc trưởng Kha gia cũng tức giận mãi, cho nên mới cố sức hạ lệnh nhất định phải bắt được con yêu thú kia để trút hận.”

Tuy rằng những lời này mang theo rất nhiều hơi ảm (^o^) nhưng Truyền Sơ lại nghe rất chăm chú, thỉnh thoảng lại làm một mặt vẻ mặt thán phục, khiến tu sĩ kia càng nói ra sức hơn.

Chỉ có khuôn mặt không biểu cảm của Tur Lăng có chút nứt vỡ, trong lòng co giật không ngớt: Lúc hắn không chú ý thì con yêu thú này rốt cuộc là chạy đến nơi nào vậy chứ, còn đi nhìn trộm tộc trưởng Kha gia song tu với lão bà thứ ba của ông nữa chứ . . . Nếu là hắn thì hắn cũng phải đâm chết con yêu thú điên rồ này!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Lại gặp Tô Hồng Phi, Liễu Thành Phong

“Tiểu Hồng, chủ nhân nhà ngươi thật sự chạy đến Kha gia làm cái chuyện . . . chuyện nhìn trộm tộc trưởng Kha gia song tu hả?” Tur Lăng mặt mày tối sầm lại, truyền âm cùng Tiểu Hồng.

Tiểu Yêu Liên hiển nhiên cũng bị sét đánh khủng khiếp, đang muốn hỏi đáp thì nghe được con yêu thú mà Tur Lăng đang ôm phát ra âm thanh, bèn trả lời ngay: “Tur công tử, chủ nhân nói nó không có cố ý đến xem, mà là trong lúc vô tình đi tới đó thì gặp được. . . Hơn nữa, hơn nữa. . . đối tượng mà tộc trưởng Kha gia song tu cũng không phải tam phu nhân của ông, là em dâu của tộc trưởng Kha gia . . .”

Nói xong lời cuối cùng, giọng nói non nớt của Tiểu Hồng rất suy yếu, có loại cảm giác ngổn ngang trong gió. Điều này hiển nhiên là kích thích quá to lớn đối với cô bé Tiểu Hồng đang lập chí sau này có thể lựa chọn giới tính thì phải làm một cô nương.

“ . . . ”

Tin tức này còn khủng bố hơn so với chuyện yêu thú đi nhìn trộm tộc trưởng Kha gia song tu cùng phu nhân của ông. Thật không trách được chuyện này bại lộ xong thì Kha gia suy tụt chút nữa muốn đổi Tộc trưởng. Tur Lăng đè nén da mặt muốn co giật, hắn hiện tại cuối cùng đã rõ ràng nguyên nhân bỏ cáo của Kha gia chi tiền lớn như vậy, chỉ sợ là hận chết con yêu thú đã đụng vào vạ bê bối của Kha gia rồi. Nếu như để việc này lộ ra ngoài, danh dự Kha gia đều sẽ mất hết, trở thành trò cười cho toàn bộ Tây Cảnh.

Nghe xong chuyện bát quái của nam tu sĩ này, Tur Lăng khách khí nói lời từ biệt với hắn rồi cùng Truyền Sơ rời khỏi Cháp Pháp đường.

Đại khái là trải qua việc này nên đã hình thành tình cách mạng hữu nghị, Truyền Sơ rất có hảo cảm với Tur Lăng, ngại ngừng mời Tur Lăng đến tẩu lâu

uống linh tửu, cũng dễ làm quen với nhau.

Tư Lăng suy nghĩ một chút, cũng không có chối từ. Từ khi đi tới thế giới này, Tư Lăng ngoại trừ Tư Hàn ra thì không có bất kỳ bằng hữu nào, trong lòng cũng hy vọng có thể kết giao vài người bạn. Mà Truyền Sơ này tựa như một tiểu muội muội ngại ngùng đáng yêu, ánh mắt sạch sẽ, tâm thái cũng ngay thẳng, không giống như người xấu, kết một thiện duyên cũng là chuyện tốt.

Hai người lần này chọn một tửu lâu khá là thanh tĩnh và đẹp đẽ. Sau khi gọi món ăn xong, Truyền Sơ liền cười nói với Tư Lăng: “Tư đạo hữu, vừa nãy ở Cháp Pháp đường, còn phải cảm ơn huynh đã giúp đỡ khi Tiểu Bách mất đi lý trí rồi đắm vào tường.”

Thấy vẻ mặt cảm kích của nàng ta, Tư Lăng thật ra có chút chột dạ. Bởi vì Minh Hương Thạch, Bách Biến Thủ phát rò và loạn khắp nơi, mà con yêu thú nào đó thì thuần túy là cảm thấy hứng thú đối với các hình cụ trong đại điện nên mới cùng phát điên theo. Lúc đó Hách đội trưởng đang theo dõi nên Tư Lăng cũng chỉ có thể phối hợp chạy đuổi theo, trùng hợp là lúc đó Bách Biến Thủ đụng tới, hắn mới ra tay ngăn cản. Nếu như khi đó hắn tránh ra, con Bách Biến Thủ kia sẽ trực tiếp đụng vào bức tường phía sau hắn, hắn là đầu sẽ nở hoa.

Cho nên, Tư Lăng kỳ thực chỉ là tiện tay mà thôi, cũng không nghĩ lại lừa gạt được một lòng cảm tạ của cô nương người ta, khiến hắn chột dạ vô cùng.

Hai người đang nói chuyện, con yêu thú kia đã sớm từ trong lồng ngực Tư Lăng nhảy đến trên mặt bàn. Nó duỗi ra móng vuốt kéo mâm Yêu La quả lại gần, sau đó ngậm một quả Yêu La đến bảo Tư Lăng lột da giúp.

Tư Lăng nhin, sau khi lột da cho nó xong thì thả vào một cái đĩa không để nó tự ăn. Sau đó thuận tiện lén lút cầm một quả giấu ở ống tay cho Tiểu Yêu Liên đập ăn.

Truyền Sơ thấy hành vi trân trọng quan tâm chu đáo với yêu thú của Tư Lăng thì trong lòng càng lúc càng thừa nhận Tư Lăng là người tốt. Nàng nhìn về phía con yêu thú đang gặm Yêu La quả, tỏ vẻ hâm mộ nói: “Tư đạo hữu, tốc độ khôi phục của Trọng Thiên thật nhanh, Tiểu Bách của ta bị ảnh hưởng rất nghiêm trọng, ít nhất phải ba ngày mới có thể khôi phục như cũ được.”

“... Nó đẳng cấp thấp cho nên ảnh hưởng không lớn.” Tư Lăng mặt không hề cảm xúc tiếp tục nói dối.

Truyền Sơ gật đầu, thật ra nàng cũng biết Minh Hương Thạch ảnh hưởng không lớn đối với những yêu thú cấp thấp. Nhưng nàng ta lại không biết đứng trước mặt mình là thứ đại biến thái, còn là cái loại ưa thích Minh Hương Thạch vốn chuyên môn khắc yêu thú này.

Món ăn được đưa tới rất nhanh, còn thêm một bình linh tửu đặc biệt trong tửu lâu. Mùi vị của nó mát lạnh thơm ngọt, có tác dụng khôi phục linh lực, là một trong những đặc sản của tửu lâu này, cực kỳ được các tu sĩ yêu thích. Đa phần các tu sĩ tới nơi này đều là nhằm vào linh tửu này. Tư Lăng uống một chén, phát hiện kỳ thực tác dụng khôi phục lực linh của nó rất nhỏ, chỉ là thử chút mùi vị thôi.

Hai người vừa uống rượu vừa nói chuyện, bầu không khí cũng coi như thoải mái. Truyền Sơ tuy rằng có vẻ là một nữ tu then thùng bên lề, nhưng kiến thức khá rộng rãi, rất nhiều thứ chỉ cần nhắc tới thì nàng đều có thể nói ra rõ ràng chi tiết, khiến Tư Lăng không khỏi hoài nghi về lai lịch của nàng, chỉ sợ những môn phái nhỏ căn bản không thể đào tạo ra nữ tu có kiến thức phong phú như vậy. Dù cho là đệ tử của đại môn phái cũng chỉ có những đệ tử nội môn đặc biệt mới có thể có kiến thức như vậy thôi.

Uống rượu được nửa giờ thì tửu lâu lại có hai tu sĩ đi vào. Khi bọn họ vừa bước vào cửa thì nhìn thấy bàn Tư Lăng trong đại sảnh, rõ ràng có chút giật mình, không đợi điểm tiểu nhị ra tiếp đón đã đi tới đó.

“Tư tiểu đệ!”

Nghe được tiếng kêu vui vẻ này, Tư Lăng cũng có chút bất ngờ, quay đầu liền nhìn thấy Liễu Thành Phong và Tô Hồng Phi đang đi tới chỗ bọn hắn. Liễu Thành Phong vẫn là dáng vẻ thiếu niên hoạt bát như trước, còn ánh mắt Tô Hồng Phi nhìn hắn lại không có sát ý ngấm như ở dãy núi Thập Vạn nũa, trở nên ôn hòa hơn không ít, nhưng vẫn có chút dò xét.

“Liễu đạo hữu, Tô đạo hữu.” Tư Lăng gật đầu với bọn họ. Trải qua những ngày sống chung ở dãy núi Thập Vạn, hắn ấn tượng khá tốt với Liễu Thành Phong. Quan hệ đã tăng lên thành quân tử chi giao[1], là loại gặp mặt có thể chào hỏi này nọ. Sau đó hắn lại nói với Liễu Thành Phong: “Xin cậu sau này đừng gọi ta là Tư tiểu đệ nữa, ta lớn tuổi hơn cậu đó.”

[1]Cụm từ ‘Quân tử chi giao’ dùng để giải thích giao tình giữa những hiền giả.

Liễu Thành Phong cười toe toét phát phát tay, rồi nhìn về phía Truyền Sơ, kinh ngạc nói: “Tư tiểu đệ, vị tỷ tỷ xinh đẹp này là ai? Lê nào. . .” Hắn hạ giọng nói: “Cậu thật sự nghe lời của Tư sư huynh, chia tay với Nguyệt sư tỷ rồi sao? Ta thấy Nguyệt sư tỷ sẽ không đồng ý đâu, nếu cậu phản bội tỷ ấy, hậu quả sẽ rất thảm nha.”

Tư Lăng hắc tuyến, tiểu tử này cũng quá nhiều chuyện rồi.”Chớ nói lung tung, nàng ấy gọi là Truyền Sơ, là bằng hữu hôm nay ta mới quen.”

“Truyền. . .” Tô Hồng Phi vẻ mặt kinh ngạc.

Tư Lăng mắt sáng lên, lại một lần nữa xác định Tô Hồng Phi này cũng là một người kỳ dị. Hơn nữa xem vẻ mặt nàng ta, hình như là đã nghe qua người tên Truyền Sơ rồi.

“Sư tỷ, tỷ biết Truyền tỷ tỷ hả?”

Thấy mọi người đều nhìn mình, Tô Hồng Phi cười nói: “Tất nhiên là không quen biết, chỉ là họ Truyền này có chút quen tai thôi.”

Sau khi nghe xong, Truyền Sơ cũng cười nói, “Ta biết rồi, hẳn là Tô đạo hữu đã tình cờ nghe nói tới ông nội của ta. Trước đây ông nội của ta đã tới Tây Cảnh rồi quen biết với bà nội ta đó. Đây là ta lần đầu tiên tới Tây Cảnh.”

Đã là tình cờ gặp, Truyền Sơ bèn mời bọn họ ngồi xuống cùng uống rượu, hai người cũng không chối từ, rất sáng khoái mà ngồi xuống.

Tư Lăng mặc dù có chút phòng bị Tô Hồng Phi, nhưng cũng không đến mức nhìn thấy nàng ta liền đi đường vòng; mà ngược lại vì Tư Lăng là đệ tử phái Thiên Tông cho nên trong lòng cũng muốn có quan hệ thân thiết với Liễu Thành Phong.

Mấy người chào hỏi mấy câu rồi rất nhanh liền trò chuyện thoải mái với nhau. Tô Hồng Phi sau khi nghĩ thông suốt thì cũng có ý định giao hảo với Tư Lăng; vì lẽ đó, ở dưới sự cố ý thúc đẩy của nàng ta, tâm tình mọi người đều khá là vui vẻ. Trong lòng Tư Lăng tuy rằng vẫn đề phòng nhưng hiện nay thấy thái độ ôn hòa, dịu dàng thông dong của nàng ta thì cũng không sinh ác cảm được.

“Đừng rồi, mọi người sao lại vào trong thành vậy?” Tư Lăng hỏi: “Đại ca ta có đến không?”

Liễu Thành Phong và Tô Hồng Phi liếc mắt nhìn nhau, rồi Tô Hồng Phi nói rằng: “Huynh không biết sao? Tư sư huynh vì bị thương nên phải bế quan.”

Tư Lăng lấy làm kinh hãi, cũng không còn cách nào duy trì vẻ mặt không biểu cảm nữa, sốt sắng nói: “Làm sao vậy? Hôm qua huynh ấy còn dùng truyền âm phù nói chuyện mà.”

Vừa nghe hắn nói như thế, Liễu Thành Phong lập tức hăm mộ nói: “Xem ra Tư sư huynh truyền âm với cậu trước khi bế quan rồi. Người lạnh lùng như Tư sư huynh thì ra cũng biết quan tâm người khác nha. Chuyện là như vậy, mấy ngày trước Tư sư huynh phụng lệnh chỉ huy đệ tử trong phái đuổi theo tên ma tu bỏ trốn, nhưng không ngờ lại bị ma tu mai phục ở trên đường đánh lén nên bị thương. Cũng bởi vì như thế, chúng ta mới biết được thì ra ngoài trừ hai tên ma tu này thì ở Tây Cảnh còn có mấy chục ma tu nữa.”

Lông mày Tư Lăng nhũn chặt lại.

Tô Hồng Phi thấy thế cũng nói: “Không cần lo lắng, ta nghe sư phụ của ta nói, Tư sư huynh chỉ cần bế quan một tháng là có thể bình phục. Hơn nữa, mấy ngày này bọn ta đều sẽ trợ lại ở trong thành. Tư đạo hữu và Truyền đạo hữu nếu không chuyện gì thì không nên ra khỏi thành mới tốt.”

Tư Lăng trong lòng hiểu rõ. Chắc hẳn là những tên ma tu này đã mai phục ở ngoài thành Minh Hà để dễ dàng phục kích những tu sĩ ra khỏi thành. Lúc này ngay góc ở trong thành mới là an toàn nhất, bất quá cũng không bài trừ khả năng những tên ma tu kia sẽ lên vào trong thành làm loạn.

Truyền Sơ hơi thay đổi sắc mặt, chắc là cũng nghĩ đến điểm ấy, bèn tỏ cảm kích đối với Tô Hồng Phi, nàng nói: “Đa tạ Tô đạo hữu nhắc nhở.”

“Chuyện nhỏ mà thôi.” Tô Hồng Phi khẽ mỉm cười, lại nhìn về phía Tư Lăng, nói rằng: “Tư đạo hữu, lúc trước ở dãy núi Thập Vạn, nếu có chỗ nào đắc tội, ta ở đây tạ lỗi với huynh. Còn có, Nguyệt Thiên Dạ ba tháng trước đã gia nhập làm môn hạ của Thanh Nhã trưởng lão của Thiên Tông phái, trở thành đệ tử thứ bảy, rất có thiên phú luyện đan, vô cùng được môn phái coi trọng. Bất quá nàng và Tư sư huynh có chút xích mích, nàng từng tuyên bố một ngày nào đó sẽ đánh bại Tư sư huynh, để cho các người có thể quang minh chính đại mà ở cùng nhau.”

Sắc mặt Tư Lăng lập tức tối sầm lại, không biết nói cái gì cho tốt. Lời này của Tô Hồng Phi rõ ràng là xin lỗi, muốn giao hảo với hắn, mà tin tức liên quan tới Nguyệt Thiên Dạ phía sau sợ là một dạng thăm dò, nhưng cũng khiến trong lòng hắn khá là buồn bực. Sao nàng ta lại chú ý Nguyệt Thiên Dạ như vậy chứ?

Truyền Sơ chớp chớp mắt, có chút không rõ, Liễu Thành Phong xấu xa đang che miệng cười.

“Ta biết rồi, cảm ơn.” Tư Lăng nhàn nhạt nói.

Mà con yêu thú đang ở bên cạnh gặm Yên La quả nghe được Tô Hồng Phi nói, cũng không biết nó có cái cảm tưởng gì, nhảy đến ngồi xổm trên bả vai Tư Lăng, dùng đuôi quét tới quét lui ở bên tai Tư Lăng. Thật ra có một loại cảm giác như đang an ủi người anh em vậy, làm hắn có chút dờ khóc dờ cười. Lẽ nào ở trong lòng nó, hắn thật sự muốn dính lấy Nguyệt Thiên Dạ không buông sao?

Sau khi uống rượu xong, Tư Lăng từ biệt bọn họ, thuận tiện trao đổi truyền âm phù với Truyền Sơ, rồi dẫn yêu thú trở về.

Trên đường về, Tiểu Yêu Liên lại bắt đầu lăm mồm mà thuật lại lời của yêu thú cho Tư Lăng nghe:

“Tư công tử, chủ nhân nói rồi, trên người cái cô gọi là Nguyệt Thiên Dạ kia có mùi vị rất kỳ quái, bảo huynh đừng tới gần nàng ta, nếu không thì sẽ có một ngày nàng ta sẽ ăn huynh.”

Tư Lăng có chút 囧, cái chữ “ăn” này sao lại ám muội như vậy chứ? “Kỳ quái thế nào?”

“Chủ nhân hiện tại cũng không rõ ràng, bất quá chủ nhân nói nó rất ghét nữ nhân kia. Cướp thịt nướng của nó, sớm muộn có một ngày nó sẽ cắn chết nàng.”

Tư Lăng khước miệng co giật, sau đó bình tĩnh nói với con yêu thú kiêu căng hống hách ngẩng cao đầu kia: “Vậy ta chờ ngày người có thể cắn chết nàng nha.”

Tuy rằng đến hiện tại hần vẫn không biết trên người Nguyệt Thiên Dạ có bí mật gì, nhưng người mà ngay cả tổ mạch đan trong truyền thuyết cũng có thể lấy ra thì hiển nhiên có chỗ hơn người. Muốn tính kế năng ta, Đại gia yêu thú ngài còn không bằng cầu khẩn cho mình nhanh lớn lên một chút, rồi trở nên mạnh mẽ thì tốt hơn đó.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Khách không mời

Tư Lăng lo lắng cho thương thế của Tư Hàn nên mấy ngày qua làm chuyện gì cũng đều có chút hững hờ.

Tiểu Yêu Liên không vừa mắt, bò lên trên bàn, rón ra rón rén đi tới, nhỏ giọng khuyên nhủ: “Tư công tử, huynh nên nhanh chóng khôi phục bình thường đi, nếu không thì chủ nhân sẽ tức giận đó. Huynh đã liên tục mấy ngày nướng thịt khét cho chủ nhân ăn, ngay cả linh quả của ta cũng nhỏ đi . . .”

Tư Lăng lạnh nhạt liếc nó một cái, thì ra là lấy danh nghĩa của Đại gia yêu thú kia để đến oán trách hần gần đây đã đưa cho nó linh quả nhỏ hử? Nghĩ thế, Tư Lăng trực tiếp cong ngón tay lên bắn nó văng xuống mặt bàn, không thèm nhìn nó hu hu gào khóc, Tư Lăng bình tĩnh lấy ra công cụ chế tạo bùa bắt đầu thử về linh phù ngũ phẩm.

Bế quan nửa năm, Tư Lăng không chỉ giúp tu vi vọt tới Trúc Cơ kỳ, còn tu luyện cả [Luyện Hồn Quyết] và linh ngộ Thuật chế tạo phù. Tuy rằng thực lực của bản thân rất quan trọng, nhưng trong chiến đấu thì tu sĩ phần lớn là dựa vào một ít công cụ phụ trợ. Như Tư Lăng thì công cụ phụ trợ chính là linh phù, cấp bậc linh phù càng cao thì uy lực càng lớn, ở trong chiến đấu cũng chiếm được ưu thế hơn. Hơn nữa, từ khi nhìn thấy linh phù cấp 9 có một loại gọi là Không Gian Phù thì Tư Lăng quả thực đã gặp ma chứng.

Nghe cái tên Không gian phù thì có thể hiểu, đó chính là năng lực xé rách không gian rồi lập tức truyền tống. Chính là công cụ chuẩn bị thoát thân tuyệt vời của nhà lữ hành. Hơn nữa nếu có được Không gian phù thì cũng có thể giảm bớt rất nhiều thời gian. Ví dụ, lấy quãng đường từ Tây Cảnh đến Đại lục Trung ương, nếu là với tốc độ phi hành của tu sĩ Kim Đan thì cần thời gian ba tháng chạy liên tục không ngừng nghỉ, nhưng mà có Không Gian Phù thì dễ dàng hơn nhiều, chỉ cần ba tấm Không Gian Phù liền có thể nội trong một ngày là đến, rất tiết kiệm thời gian. Chỉ tiếc Không Gian Phù là linh phù cấp 9 cao cấp, Chế Phù Sư có năng lực vẽ được nó quá ít, ở nơi như Tây Cảnh này căn bản không có Chế Phù Sư cửu phẩm, cho nên trên thị trường lưu thông cũng ít. Mỗi lần có Không Gian Phù xuất hiện đều có thể vỗ một cái giá trên trời ở nhiều trong phòng đấu giá.

Tư Lăng tuy rằng thêm thưởng những Không Gian Phù kia, nhưng nghĩ tới bản thân mình hiện tại mới chỉ miễn cưỡng linh ngộ được ngũ phẩm, cả linh phù ngũ phẩm còn chưa chế ra được tấm nào, trong lòng liền có mấy phần lụn bại. Muốn chế thành công ra Không Gian Phù, không biết đến năm nào tháng nào đây.

Ủ rũ một lúc, Tư Lăng rất nhanh liền tỉnh lại, chỉ ít thì cũng có hi vọng, cố gắng lên!

Sau khi liên tục vẽ mấy lần đều thất bại, Tư Lăng thở dài, xem ra trạng thái hôm nay vẫn không tốt, chỉ có thể ở dưới ánh nhìn chăm chăm đầy phần nộ của hai con yêu mà cẩn thận thu dọn công cụ chế tạo phù lại, sau đó cùng chúng nó mất to trừng mắt nhỏ.

Cô bé Tiểu Hồng bị Tư Lăng trừng mắt thì có chút e sợ, trốn ở sau ly trà trên bàn không lên tiếng. Còn yêu thú Trọng Thiên thì trực tiếp nhảy lên trên mặt bàn, lắc lắc đuôi nhỏ của nó, dùng một loại ánh mắt khinh bỉ nhìn Tư Lăng, thuận tiện gừ gừ hai cái.

Tư Lăng tất nhiên không biết nó gừ gừ cái gì, lúc này bé Tiểu Hồng lập tức tới làm óng loa: “Tư công tử, chủ nhân nói, cứ ở đây lo lắng còn không bằng đi ra ngoài vui chơi một chút, chủ nhân gần nhất lại phát hiện một chỗ chơi rất vui, không biết Tư công tử có muốn cùng đi hay không?”

Tư Lăng mặt không hề cảm xúc mà nhìn vị đại gia yêu thú kiêu ngạo kia, khách khí hỏi: “Không biết cái gọi là chỗ chơi vui đó là cấm địa của thế lực nào trong thành vậy?”

Tiểu Hồng kiêu ngạo nói: “Là Hồng lâu đứng đầu trong Tú Nữ Phủng nha! Nghe nói ngoại trừ khách nhân tôn quý nhất, những người khác căn bản là không thể nào tới gần Hồng lâu một bước, hơn nữa bên trong có chứa có rất nhiều bảo vật của Tú Nữ Phủng đó. À, nghe nói trong Hồng lâu có trồng một gốc cây Vô Hoa (Cây sung[1]) vạn năm, ta nghe nói quả của cây Vô Hoa kia gần đây sắp chín rồi. . .” Nói xong, Tiểu Hồng dùng tay nhỏ lau lau khoé miệng.

[1] Cây sung là thực ra có hoa, là phần quả mà ta thường nhìn thấy. Còn quả của nó chính là những hạt nhỏ li ti bên trong. Nhưng người xưa (??) đã nhầm là cây không có hoa và đặt tên như vậy.

<http://www.bachkhoatrithuc.vn/encyclopedia/95-01-633318453645106043/Nhung-loai-qua-noi-tieng-tren-the-gioi/Qua-vo-hoa-qua-sung-that-su-khong-no-hoa-u.htm>

“ . . . Các ngươi muốn tìm đường chết thì đừng kéo ta theo!” Tư Lăng xoa bóp trán, cảnh cáo con yêu thú kia: “Ta biết cấm chế trong thành vô dụng với ngươi, hơn nữa ngươi bản lĩnh cũng rất lớn, nhưng nếu ngươi bại lộ hành tung, bị người ta bắt được rút hồn luyện pháp thì tuyệt đối đừng liên lụy tới ta, ta còn muốn sống lâu một chút.”

Nghe được lời nói như kẻ yếu của Tư Lãng, yêu thú khinh bỉ hẳn.

Tư Lãng mặc cho nó khinh bỉ, bưng linh trà trên bàn lên, uống một hớp. Linh trà này là thứ mua rẻ, năm linh thạch một cân ở bên ngoài, uống nó bất quá vì đã là thói quen thôi, không có bao nhiêu tác dụng. Mà mỗi lần hắn uống linh trà thì thứ mùi thơm mang theo vị đắng chát này sẽ làm yêu thú Trọng Thiên không thích mà đi ra ngoài, càng khiến Tư Lãng uống nhiều hơn nữa. Hắn thậm chí mong chờ toàn thân mình đều là mùi linh trà, cho con yêu thú kia không dám nữa nhảy đến ngồi xồm trên bả vai hắn nữa.

Đêm đó, Tư Lãng đang đã toạ, yêu thú màu đen theo thường lệ cuộn thành một khối nằm ở giữa hai chân hắn, một bé tí hon toàn thân đỏ chót còn lại thì dè lên vạt áo bào của Tư Lãng ngủ đến chảy nước miếng ròng ròng.

Tối nay không gió cũng không trăng, khu nhà bên này là một màu đen kịt, một bóng người màu đen đột ngột xuất hiện ở trước một tòa nhà, lúc hắn đưa tay ra thì không ngoài ý muốn chạm tới cấm chế cách trở. Người này hất tay lên, một cái pháp khí hình dùi xuất hiện ở trong tay, sau đó ném nó về phía cửa, đồng thời truyền linh lực cho Truy Bảo khí để điều khiển nó.

Trong phòng, vốn đang thông qua việc Tư Lãng tu luyện hồn lực để chữa trị thân thể thì yêu thú đột nhiên mở mắt ra. Trong bóng tối, cặp mắt kia léo lên ngọn lửa màu tím, sau đó nó nhảy lên, đặt một móng vuốt trên mặt Tư Lãng.

Tư Lãng đang đã toạ thì tỉnh lại. Ngay khi hắn muốn nổi giận thì đột nhiên cảm nhận được cấm chế bảo vệ gian nhà đang chậm chậm biến mất, lập tức cảnh giác đề phòng. Hắn lập tức nhắc Tiểu Yêu Liên ngủ chảy nước miếng bên cạnh nhét vào trong tay áo, nhảy xuống giường bắt đầu chuẩn bị nghênh chiến.

Gian nhà rất tối, yên tĩnh tựa như chủ nhân hiện còn đang nghỉ ngơi vậy, chẳng qua mức độ bóng tối như thế này đối với tu sĩ mà nói là không có trở ngại gì. Hắc y nhân nhìn thấy một người đang ngủ vô tri vô giác trên giường, hắn nhẹ nhàng nhảy cửa sổ vào, trong tay nháy mắt xuất hiện một thanh linh kiếm, rồi lập tức nhào tới đâm vào ngực người trên giường. . .

Âm thanh lúc linh kiếm đâm vào thân thể có thể nghe thấy rõ ràng, nhưng cảm giác rất không đúng. Thế nhưng đã không có thời gian để hắn kịp suy xét, phía sau bỗng truyền đến một loại nguy hiểm cực hạn. Ngay khi hắn muốn lấy pháp bảo bảo mệnh ra, một móng vuốt đã xuyên thủng ngực hắn, cả nguyên thần cũng đồng thời bị cắn đứt.

Lúc này, người trên giường cũng hóa thành một tờ linh phù, bị thanh linh kiếm xuyên thấu qua.

Rất nhanh, trong phòng sáng đèn lên.

Tư Lãng từ trong góc đi ra, hắn không vui mừng nhìn con yêu thú đang dùng khăn trải bàn để chùi móng vuốt, nói rằng: “Rõ ràng đã bảo ngươi đừng dùng móng vuốt, lập tức giết chết hắn thì làm sao tra hỏi được lai lịch mục đích của hắn chứ?” Nói xong, Tư Lãng ngồi xổm xuống, lật túi trữ vật của người mặc áo đen kia, rồi sau đó lục soát lục soát túi trữ vật ra, cũng không vội xem đồ vật bên trong, mà trái lại đến xem tướng mạo người này.

Một khuôn mặt coi như cũng đứng đắn, bất quá là một người xa lạ. Tư Lãng cũng không biết là ai muốn đến giết chết mình, nhìn thủ đoạn hắn ta phá cấm chế, hẳn là ám sát có mục đích chứ cũng không đơn giản là đi nhầm gian nhà như vậy.

Nghĩ xong, Tư Lãng lục lại túi trữ vật kia. Đồ vật bên trong rất bình thường, cũng không có cái gì để chứng minh thân phận. Nhưng làm Tư Lãng cảm thấy kinh dị chính là cái Truy phá trận này, lại còn là một cái pháp khí thượng phẩm, hơn nữa nhìn rất quen mắt nha. .

Đương nhiên là nhìn quen mắt. Lúc trước, khi hắn vừa đi tới thế giới này thì đã bị giam vào cấm địa Tư gia, khi đó Nguyệt Thiên Dạ một người một ngựa giết tới, chính là dùng một cái Truy phá trận mà phá Đại trận của cấm địa Tư gia. Bất quá cái Truy Phá Trận mà Nguyệt Thiên Dạ sử dụng lúc đó có cấp bậc siêu phẩm, ngay cả Đại trận Thượng cổ cũng có thể loại bỏ; cái Truy Phá Trận thượng phẩm pháp khí nhỏ nhoi này tất nhiên là không thể so sánh được.

Tư Lãng xem kỹ cái Truy phá trận này, quả thực là hết sức quen thuộc, quả thực là đồ vật mà Nguyệt Thiên Dạ đã lấy ra. Làm hắn không khỏi hoài nghi, lẽ nào Nguyệt Thiên Dạ vì yêu sinh hận, sai sát thủ đến trực tiếp giết hắn để rửa hận sao?

Đương nhiên, loại suy đoán vô căn cứ này chỉ là thoáng qua trong nháy mắt, Tư Lãng rất nhanh liền phủi bỏ nó. Trước tiên không nói tới chuyện Tô Hồng Phi lúc trước đã tiết lộ rằng: Nguyệt Thiên Dạ là vì hắn mà tranh chấp với Tư Hàn, thậm chí ở trong trận thi đấu giữa các đệ tử ngoại môn của Thiên Tông phái mà phát ra tuyên cáo kinh người với Tư Hàn. Chỉ nói tới “Tư Lãng” lúc trước đã hi sinh lớn như vậy cho Nguyệt Thiên Dạ, lấy tính cách đa tình của Nguyệt Thiên Dạ, chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ qua Tư Lãng như vậy được.

Lẽ nào là nam nhân bên cạnh Nguyệt Thiên Dạ, họ rốt cục không cách nào nhịn được chuyện Nguyệt Thiên Dạ quá quan tâm tới hắn nên nổi lên lòng ganh tỵ, rốt cục quyết định ra tay diệt trừ hậu hoạn sao? Là Tiêu Trắc hay là Dung Hoán Thiên? Hoặc là ở thời điểm hắn không biết thì bên người Nguyệt Thiên Dạ lại xuất hiện người theo đuổi mới rồi?

Nghĩ mãi không ra, Tư Lãng đành dùng một tấm Hóa Viêm phù thiêu cháy thi thể kia, sau đó không khách khí vui vẻ thu lấy đồ vật trong túi trữ vật của sát thủ kia.

Ngày hôm sau, Tư Lãng đành phải đi tới chỗ cho thuê Minh Cư để bảo người ta đến đổi lại một bộ trận pháp bảo vệ mới. Nhưng mà chuyện này vừa xuất hiện thì liên tục mấy đêm sau gian nhà của Tư Lãng đều bị người viếng thăm. Tuy rằng cuối cùng không có tổn thất hay thương tổn gì, nhưng mà mỗi ngày trận pháp bảo vệ trong phòng đều bị người ta phá hoại như vậy cũng làm cho hắn thật khó khăn nha! Bên chỗ cho thuê nhà cảm thấy hắn đang quấy rối, căn bản không tiếp tục cung cấp miễn phí trận pháp bảo vệ cho hắn nữa.

Loại trận pháp bảo vệ thuê nhà này bình thường là tam phẩm hoặc tứ phẩm. Đây là quà tặng miễn phí cho mỗi gian nhà, nếu như cảm thấy không an toàn cũng có thể tự mình đi mua ở cửa hàng chuyên bán trận pháp. Tư Lăng vốn là cảm thấy thành Minh Hà đã đủ an toàn, trên đường còn thỉnh thoảng có đội chấp pháp đi tuần tra, sẽ không có người ở trong thành sinh sự, nhưng chuyện xảy ra liên tục mấy ngày nay đã làm hắn hiểu rõ mình suy nghĩ quá ngây thơ rồi.

Tư Lăng nghiêng răng nghiêng lợi. Nếu để hắn biết ai tới gây phiền cho hắn, chờ hắn có tiền, hắn cũng phải thuê 8 - 10 người tu sĩ cấp cao để đêm đêm đến quấy nhiễu kẻ đó!

Sau khi ở trong lòng hạ một cái quyết định độc ác, Tư Lăng cuối cùng vẫn phải chỉnh đốn tâm tình mà đi tiệm trận pháp trong thành để mua cái trận pháp bảo vệ gian nhà.

“Tư công tử, có phải là báo thù hay không?” Cô bé Tiểu Hồng từ khi kiến thức nâng cao thì cũng học được rất nhiều thứ dơ bẩn, “Huynh nhìn coi, chỉ có người vì yêu sinh hận mới có thể chi mạnh tay như vậy để mỗi ngày đều phải người đến giết huynh.”

Yêu thú ngồi xổm ở trên bả vai Tư Lăng khinh thường xì một tiếng. Ánh mắt kinh bi rõ ràng mà bày tỏ sự miệt thị của nó, nó cho rằng cái mặt hàng như Tư Lăng làm sao có thể có người vì yêu sinh hận với hắn được. Vì hận sinh hận thì còn tạm được.

“Chủ nhân, kỳ thực dung mạo Tư công tử rất xinh đẹp, rất nhiều nữ nhân đều không sánh nổi với huynh ấy đâu.” Tiểu Yêu Liên non nớt nói: “Ta còn nghe thấy tu sĩ ở sát vách ngàm nói rằng, tướng mạo cỡ như Tư công tử chơi nhất định rất sung sướng, hôm nào phải lột sạch Tư công tử rồi trực tiếp ngủ, ném thư mùi vị có phải là mỹ vị như gương mặt. . .” Tiểu Yêu Liên thuần khiết căn bản không biết lời này là có ý gì, chỉ là đơn thuần sao chép kể lại mà thôi.

Đại gia Yêu thú suýt chút nữa ngã từ trên bả vai Tư Lăng xuống.

Sắc mặt Tư Lăng biến thành màu đen. Hắn nhớ tới người ở sát vách chính là một nam tu trung niên tướng mạo nhả nhặn mà? Có lúc khi ra cửa đứng dịp nhìn thấy, tu sĩ kia lần nào cũng đều sẽ cười híp mắt chào hỏi với hắn, mà Tư Lăng nhìn bề ngoài là kẻ lạnh lùng cẩn trọng, nhưng trong xương vẫn rất có lễ phép, nên cũng đều đáp lễ. Thế nhưng không nghĩ tới tu sĩ kia bề ngoài nhìn nhả nhặn nhưng thì ra là một tên bại hoại có văn hoá! Miêu miêu, hắn hiện tại là nam nhân đó, lại còn dám YY hắn như thế. Khi trở về liền ném đại gia Trọng Thiên sang nhà để cắn chết ông ta!

Trọng Thiên đại gia cũng không nghĩ tới người hầu cơm áo cho mình lại bị người ta YY thành như vậy, cảm giác mình bị ô nhục, lập tức cũng nhe răng gầm gừ.

Bé Tiểu Hồng nhất gan lại một lần bị hai tên hung tàn này dọa sợ, nhanh chóng trốn vào trong tay áo Tư Lăng, không lên dám lên tiếng kéo cừu hận nữa.

Mãi cho đến khi đi tới con đường chuyên bán các đồ vật mà tu sĩ cần trong thành Minh Hà thì Tư Lăng mới bót tức giận, quan sát một chút, rồi đi vào một cửa hàng tên là “Kỷ gia trận pháp”.

Vừa vào trong cửa hàng, Tư Lăng liền đi thẳng vào vấn đề. Hắn nói với chủ quầy muốn một bộ trận pháp khá uy lực, năng lực giữ nhà phải tốt nhất, có thể ngăn cách thần thức tu sĩ, còn có thể chống đỡ với công kích của Bảo khí trung phẩm. . . Quan trọng nhất chính là giá rẻ một chút.

Chủ quầy bị cả đồng điều kiện của Tư Lăng làm cho hắc tuyến không ngớt, đặc biệt cái bổ sung cuối cùng. Vừa muốn đồ tốt lại còn muốn giá rẻ, thiên hạ làm gì có chuyện ngon ăn như thế? Lại nhìn tướng mạo khí chất của Tư Lăng, rõ ràng nhìn qua chính là một tu sĩ xuất thân rất tốt, sao cứ cảm giác như tên keo kiệt thế?

Tuy rằng trong bụng rất oán thâm, nhưng chủ quầy vẫn làm hết phận sự mà giới thiệu với Tư Lăng các bộ trận pháp trong cửa hàng, đặt biệt là một ít trận pháp có cấp bậc tương đối cao. Chúng đa phần đều là những tác phẩm đặc ý của Trận Pháp Sư làm ra, cho nên giá cả chắc chắn là không có cái gì để thương lượng cả. Trong đó có một bộ trận pháp thất phẩm là Cửu Nghi Phòng Ngự Đại Trận khiến Tư Lăng thấy rất hài lòng, nhưng lại cần tới hai mươi vạn linh thạch hạ phẩm. Tư Lăng vừa nghe xong, suýt chút nữa tắc nghẹn cơ tim, nghẹn thở hốn hển.

Cuối cùng, Tư Lăng chỉ có thể vịn tường mà đi ra.

Quả nhiên người nghèo là cái tội, làm một tên tán tu càng là tội lỗi. Muốn mua một bộ trận pháp yêu thích đã muốn dùng sạch toàn bộ tích trữ của hắn, thế giới này đừng có tàn nhẫn như vậy có được hay không?

Tư Lăng bất đắc dĩ, đành hạ thấp yêu cầu, lại chạy sang mấy cửa hàng khác, nhưng giá cả không phải quá đắt thì chính là mình nhìn không vừa mắt. Đến cuối cùng, Tư Lăng đành tiến vào một cửa hàng nhỏ có vẻ rất bình thường.

“ . . . Với thân phận của ta, sao có thể dùng loại trận pháp cấp thấp này? Ông chủ, huynh đang khi dễ chúng ta không có tiền hả? Đòi lại!”

“Thứ tốt nhất trong cửa hàng đều ở đây, nếu đạo hữu không hài lòng cũng hết cách rồi.” Ông chủ lạnh nhạt nói.

“Ồ kia, chúng ta là khách hàng, sao huynh có thể đối đãi với chúng ta như vậy? Hừ, nếu để ta đi ra ngoài kêu một tiếng, có thể làm cho cửa tiệm này của huynh không thể nào mở được ở thành Minh Hà nữa!”

“ . . . ”

Mới vừa vào trong tiệm, bởi ánh sáng mờ mờ nên Tư Lăng không có chú ý tới bên trong đã có người, mãi đến tận khi nghe được giọng nói nũng nịu của nữ nhân kia làm hắn không nhịn được nhìn sang một chút. Sau đó cảm thấy cái tên nam tu đứng đưa lưng lại với mình, rất phóng đáng mà đưa tay khoát

lên một bên mông xinh xắn của cô nữ tu, còn xoa xoa bóp bóp kia, sao mà quen mắt như thế nhìn nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Cữu Chuyển linh trận

Đại khái là cảm giác được có người đi vào, người trong cửa hàng theo bản năng xoay mặt nhìn lại. Lúc nhìn thấy Tư Lăng bước vào cửa, biểu cảm của từng người đều khác nhau.

“Ôi, đây không phải Tư đạo hữu sao?”

Tên nam nhân khiến Tư Lăng cảm thấy nhìn quen mắt xoay đầu lại, theo thói quen lộ ra một nụ cười ngả ngớn hết sức muốn ăn đòn, chính là Dung Hoán Thiên. Mà lúc này hắn mặc một bộ áo gấm xa xỉ, rất khác biệt với dáng vẻ phóng khoáng ở dãy núi Thập Vạn, nhìn qua đúng là khá phong lưu tiêu sái, bất qua động tác nửa ôm của hắn với cô nữ tu kiều mị này có vẻ vô cùng dâm dăng gian tà.

Tư Lăng trong lòng thâm than một tiếng xui xẻo, trên mặt lạnh nhạt mà đáp lại: “Hóa ra là Dung đạo hữu.”

Lúc nhìn thấy khuôn mặt Tư Lăng thì nữ tu bên người Dung Hoán Thiên lộ vẻ kinh diễm, sau đó lại thấy thần thái thâm thiết của Dung Hoán Thiên, không khỏi lộ ra một chút đố kỵ. Bất quá lúc Tư Lăng mở miệng thì nghe ra rõ ràng là giọng nam trầm thấp, lập tức sắc mặt ôn hoà lại, trong lòng còn thêm mấy phần vui mừng. Nam nhân có tướng mạo cỡ này thì dù ở Tu tiên giới được trời cao ưu ái cũng rất ít thấy, nàng ta không khỏi suy nghĩ xem Tư Lăng là đệ tử của thế lực môn phái nào, lôi kéo vào chỗ mình cũng tốt.

Nhìn thấy Tư Lăng, Dung Hoán Thiên dường như quên mất bạn gái hắn mới vừa rồi còn vì chuyện trận pháp mà cãi nhau với ông chủ, lập tức đổi ngay sang một bộ dáng nhiệt tình hỏi: “Không nghĩ tới lại được gặp Tư đạo hữu ở chỗ này, xem ra chúng ta thực sự là rất có duyên đó. Lần trước từ biệt ở dãy núi Thập Vạn, đã hơn nửa năm không thấy, trong lòng thật đúng là vô cùng tưởng niệm các ngươi, không biết Nguyệt đạo hữu lúc này thế nào rồi, sao không đi cùng huynh vậy?”

Tư Lăng mặt không hề cảm xúc mà nhìn hắn. Dung Hoán Thiên này cũng không biết là đang giả ngu đầu hay là ngu thật đây. Lần trước hắn ta rõ ràng thấy mình cùng Tư Hân ly khai, hiện tại còn hỏi câu như thế không phải là dư thừa sao? Hơn nữa Tư Lăng thực sự không hiểu trên người mình rốt cuộc là có cái điểm gì hấp dẫn hắn, mỗi lần gặp mặt đều làm như thân quen nhau lắm vậy.

“Dung đạo hữu không phải là quản quá rộng rồi sao?” Tư Lăng không khách khí trả lời.

Dung Hoán Thiên vừa nghe, sờ sờ mũi, không để ý lắm mà nói tiếp: “Tương phùng tức là có duyên, ta cho rằng chúng ta đều là bằng hữu.” Thấy Tư Lăng vẫn là một bộ dạng lạnh nhạt, Dung Hoán Thiên tự cho là quan tâm mà cười cười hỏi: “Tư đạo hữu tới đây là muốn mua trận pháp sao? Không biết huynh muốn trận pháp gì, ta có quen với ông chủ ở đây, có thể giúp huynh giới thiệu một chút.”

Nữ tu ở bên cạnh nghe thấy, lập tức ôn ền mà hờn dỗi: “Dung công tử~~. . .”

Tư Lăng da gà da vịt gì cũng ùn ùn nổi lên, yêu thú Trọng Thiên thì cụp hai tai lại che lỗ tai, hiển nhiên cũng không chịu nổi âm thanh này.

Nhưng mà Dung Hoán Thiên hiển nhiên là khoái bộ dạng này, hắn ôm thân hình như rắn nước của nữ tu, cười nói: “Nhu Y yên tâm, không thể thiếu nàng được, hiếm khi gặp được Tư đạo hữu, chúng ta cứ để cho mỹ nhân chọn trước có được không?”

Thầy Nhu Y cũng không phải thật sự chỉ có tướng mạo mà không có đầu óc. Nàng nghe Dung Hoán Thiên nói như vậy liền biết tên tu sĩ tướng mạo mạo xinh đẹp này lại lịch không bình thường, chút mặt mũi vẫn nên cho thì tốt hơn. Nàng lập tức yêu kiều, quyến rũ mà nhìn Tư Lăng một cái, mềm mại quyến rũ nói: “Được rồi, nếu là bạn của Dung công tử, Nhu Y này liền theo ý Dung công tử vậy.”

Nghe đối thoại của bọn họ, Tư Lăng theo bản năng mà liếc nhìn nữ tu này, phát hiện trên ống tay áo nàng ta có kí hiệu của Tú Nữ Phưởng. Hóa ra là nữ tu của Tú Nữ Phưởng. Tú Nữ Phưởng sở dĩ trở thành một trong 4 thế lực lớn của Minh Hà thành, ngoại trừ nó có hai vị Nguyên Anh trưởng lão tọa trấn ra, còn bởi vì kinh doanh đặc thù. Dừng lời giải thích của Giới trần tục chính là nơi nam nhân tìm hoa văn liễu, chỉ cần có linh thạch là có thể vào bên trong để nữ tu đa tài đa nghệ, ôn nhu mỹ lệ an ủi săn sóc tí mỉ, khiến cả thân thể tâm linh của người đều được giải thoát, đảm bảo khiến người vui vẻ không cần thành tiên.

Nữ tu ở Tú Nữ Phưởng Hoàn phi Yến sấu[1], các loại tính tình đều có, có thể nói là chỉ cần người có thể nghĩ đến thì loại hình nào cũng có. Các nàng đa tài đa nghệ, xinh đẹp như tiên, không biết hấp dẫn bao nhiêu nam tu Tây Cảnh vì các nàng mà đến làm khách, thậm chí có thể nói toàn bộ môn phái trong Tây Cảnh đều có khách nhân của Tú Nữ Phưởng. Lâu dần, mạng lưới quan hệ của Tú Nữ Phưởng lớn đến nỗi khiến người ta khó có thể lường nổi, cũng làm cho quy mô của Tú Nữ Phưởng càng ngày càng lớn mạnh.

[1]Hoàn phi Yến sấu (環肥燕瘦). Câu nói đó nói đến vẻ đẹp đầy đặn của Dương Ngọc Hoàn, trong khi Triệu Phi Yến được biết đến với thân hình nhẹ nhàng uyển chuyển như bay như lượn tựa tiên nữ.

Mà Thủy Nhu Y này cùng với Thủy Nhu Thường lần trước bị yêu thú phong ấn linh căn là cùng một sư phụ, địa vị ở Tú Nữ Phưởng không thấp, cho nên lời vừa này của Thủy Nhu Y nói cũng không có cái gì không đúng. Nếu nàng không cao hứng một cái, có thể hạ lệnh cho Tú Nữ Phưởng một tiếng, cửa tiệm này tuyệt đối khó có thể trụ vững ở thành Minh Hà, thực sự là kiên cố hổng hách.

Tư Lăng mắt liếc nhìn móng vuốt tà ác của Dung Hoán Thiên đặt ở trên móng Thủy Nhu Y nặn tới nặn lui, cũng rõ ràng Dung Hoán Thiên này nếu không là khách quý của Tú Nữ Phưởng thì cũng là có quan hệ dây mơ rễ má gì với Tú Nữ Phưởng. Nếu không thì với thân phận của Thủy Nhu Y tuyệt đối sẽ không ngoan ngoãn mà mặc hấn xoa đi nấn lại.

Tư Lăng không thèm để đến ý bọn hấn, xoay người nhìn về phía ông chủ đã bị bỏ quên ở một bên, nói rằng: “Ông chủ, ta muốn mua một cái trận pháp thật tốt, không biết chỗ huynh có thứ gì tốt giới thiệu không?”

Ông chủ Tiểu điểm là một nam tu trẻ tuổi thanh tú, tu vi bất quá chỉ là Luyện Khí tầng mười, nhưng đối mặt với tu sĩ Trúc Cơ hùng hổ dọa người vẫn là một dáng vẻ không kiêu ngạo không hèn mọn, rất có khí khái. Hấn nhìn Tư Lăng một cái, lạnh nhạt né người ra để Tư Lăng tự mình đi đến trên quầy xem, cũng không giới thiệu cho khách hàng giống những cửa hàng khác.

Sau đó ông chủ kia liền trực tiếp ngồi xuống ở sau quầy, cúi đầu lật xem một quyển sách trận pháp. Thật là vững như bàn thạch. Ngược lại, làm khách hàng như Dung Hoán Thiên thì lại hùng hùng hổ hổ đi đến nhiệt tình giới thiệu cho Tư Lăng những trận pháp trên quầy. Tình huống này quả thực là ngược ngạo.

Tư Lăng xưa nay không có ấn tượng tốt gì với Dung Hoán Thiên, lúc này cũng cảm thấy hấn ta đáng ghét vô cùng, chỉ là hiện nay đang ở địa bàn của người khác, đuổi hấn ta đi thì không tốt lắm, chỉ đành coi lời của hấn như gió thổi bên tai, đứng ở trước quầy nhìn ngó từng bộ từng trận pháp.

Tư Lăng hiện tại là người nghèo nên lựa chọn cũng có hạn. Hơn nữa hấn cũng muốn mua cái trận pháp vừa lợi hại lại có thể mang theo bên người, như thế thì sau này có tới nơi khác để đào động thủ cũng có thể đem nó ra để phòng ngự cho nơi ở.

Dung Hoán Thiên quan sát một chút liền biết lựa chọn của Tư Lăng, nói rằng: “Tư đạo hữu, nếu huynh muốn mua một trận pháp giá cả vừa phải lại còn lợi hại thì nơi này đúng là có một bộ có thể giới thiệu. Đó chính là một bộ trận pháp do tổ phụ của Pháp Lăng tự tay làm ra. Nhìn thì có vẻ cấp bậc không cao, nhưng là một bộ trận pháp có thể thăng cấp.”

Pháp Lăng mà Dung Hoán Thiên nói chính là ông chủ cửa hàng này. Cả nhà bọn họ đều là Trận Pháp Sư, trận pháp bán trong cửa hàng đều là xuất ra từ tay của Trận Pháp Sư nhà bọn họ. Mà Trận Pháp Sư cao cấp nhất trong Pháp gia chính là tổ phụ của Pháp Lăng, chỉ tiếc hai mươi năm trước tổ phụ Pháp Lăng đã mất tích trong lúc Huyền Thiên bí cảnh mở ra. Bất quá tuy rằng ông ấy mất tích nhưng vẫn lưu lại vài bộ tác phẩm đặc ý. Bản thân Pháp Lăng đã kế thừa thiên phú của tổ phụ, tuổi còn trẻ mà đã là Trận Pháp Sư tứ phẩm.

Thấy Tư Lăng bị hấp dẫn tới, Dung Hoán Thiên cười đắc ý, gõ bàn một cái, nói với Pháp Lăng: “A Lăng, người hữu duyên của huynh đến rồi kia, đem bộ Cửu Chuyển Linh trận kia ra đi.”

Tư Lăng vốn còn rất mong chờ, nhưng nghe đến lời của Dung Hoán Thiên đột nhiên cảm thấy có chút vô căn cứ. Lúc hấn đang định từ chối thì đã thấy tu sĩ tên Pháp Lăng kia liếc mắt nhìn mình, sau đó đứng dậy tiến vào nội thất. Chỉ chốc lát sau liền đi ra, trong tay hấn ta cầm một đồ vật được chế tác tinh xảo.

Đây là một cái trận bàn kim loại hình ngôi sao chín cánh. Mỗi một cánh khảm một viên tinh thạch màu sắc khác nhau, bốn phía có khắc hoa văn phức tạp, xem ra là một loại bùa chú khá cao cấp. Ở giữa là một cái rãnh có thể khảm nạm linh thạch. Nhìn cấp bậc của nó thì chỉ là ngũ phẩm, đẳng cấp cũng không cao lắm.

Pháp Lăng đưa đồ vật cho Tư Lăng nhìn, giải thích: “Đây là Cửu Chuyển Yêu Linh Trận do tổ phụ ta làm ra, chín viên tinh thạch phía trên này là hồn tinh, có thể phong ấn hồn phách của những yêu thú thuộc tính khác nhau. Những hồn tinh này cũng có quy luật sắp xếp, lần lượt là kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, phong, lôi, băng, âm. Vì thế khi sử dụng nó nhất định phải tập hợp đầy đủ chín loại hồn phách yêu thú để phong ấn ở bên trong. Hơn nữa đẳng cấp hồn phách yêu thú càng cao thì linh trận này có thể phát huy tác dụng càng lớn.”

Tư Lăng nghe xong thì lông mày nhíu lại. Tuy rằng trận pháp có thể thăng cấp thì rất tốt, nhưng mà phí tổn cho nó cũng quá cao rồi. Yêu thú cấp cao đâu dễ giết như vậy, hơn nữa còn cần chín loại yêu thú có thuộc tính khác nhau nữa, lừa người quá đi. Chẳng trách được sao trận bàn này bán không được, tin rằng ném trên đường cái cũng không có ai thèm.

Đại để là về mặt Tư Lăng quá rõ ràng, Pháp Lăng cũng bứt rứt đỏ cả mặt, vội la lên: “Nó tuy rằng cần chuẩn bị nhiều thứ phiền phức, thế nhưng nếu tập hợp được tất cả chín loại thuộc tính yêu thú thì uy lực có thể so sánh với linh trận cửu phẩm, cả một đòn của tu sĩ Nguyên Anh cũng có thể chịu đựng được.”

Thấy Tư Lăng vẫn không quá quan tâm, Pháp Lăng nén giận nói: “Nếu không, ta có thể tính giá rẻ cho huynh một chút, đồng thời còn biếu tặng một bộ linh trận tứ phẩm cho huynh, huynh thấy được chưa?”

Lời này rốt cục đâm trúng yếu điểm của kẻ nghèo Tư Lăng, ánh mắt hấn động lại, suy nghĩ một chút hỏi: “Ta cũng không nhất thiết phải mua nó. Chỉ là nghe Dung đạo hữu nói lúc này nên có chút hiếu kỳ, mới muốn hỏi một chút mà thôi. Không biết muốn mua linh trận này có phải là còn có yêu cầu khác hay không?”

Pháp Lăng sau khi nghe xong, trên mặt lộ ra biểu cảm sa sút, nói rằng: “Kỳ thực ta là muốn tìm một người cùng tiến vào Huyền Thiên bí cảnh để tìm tổ phụ, hơn nữa này người nhất định phải có thủy hỏa song linh căn, mà còn phải là tu sĩ Trúc Cơ kỳ mới được.”

“Huyền Thiên bí cảnh?” Tur Lãng tìm tòi ở trong trí não những ký ức mà người trước lưu lại, rất nhanh liền biết Huyền Thiên bí cảnh này là cái gì.

Ở Tây Cảnh này có một chỗ bí cảnh được tu sĩ Thượng Cổ khai phá, là do một vết nứt không gian trong vũ trụ phiêu bạt hình thành, gọi là Huyền Thiên bí cảnh. Huyền Thiên bí cảnh cách hai mươi năm mở ra một lần, thời gian mỗi lần mở là ba tháng. Hiện tại cách lần mở ra lần trước vừa vặn cũng sắp đủ hai mươi năm. Chỉ còn một tháng nữa thì Huyền Thiên bí cảnh sẽ mở ra, đến lúc đó hết thấy tu sĩ Trúc Cơ kỳ cùng Luyện Khí kỳ ở Tây Cảnh đều có thể dùng một tấm ngọc bài do tu sĩ Nguyên Anh đặc biệt ghi khắc ra để tiến vào thám hiểm, tấm bảo trong Huyền Thiên bí cảnh.

Huyền Thiên bí cảnh tồn tại đã rất lâu rồi, tuy rằng chỉ là một vết nứt không gian khai phá, nhưng mà bên trong lại tự hình thành một Tiểu Thế Giới, linh khí đầy đủ, linh quả linh thảo vạn năm nhiều vô số kể, càng có rất nhiều yêu thú với các loại thuộc tính khó gặp ở Tây Cảnh. Hơn nữa nó còn là không gian do tu sĩ Thượng Cổ khai phá, ở sâu trong bí cảnh còn có một toà động phủ của tu sĩ Thượng Cổ, trong động phủ bảo vật càng thêm nhiều vô số kể. Chỉ tiếc là Huyền Thiên bí cảnh cơ duyên rất nhiều, nhưng cũng vì thế mà nguy hiểm không ít. Từ vạn năm trước khi nó mở ra đến nay, rất ít tu sĩ có thể tiến vào sâu bên trong bí cảnh. Coi như có thể đi vào động phủ của tu sĩ Thượng Cổ thì cũng là cửu tử nhất sinh mới có thể đi ra ngoài. Song những người có thể thoát ra thì những bảo vật thu được đều là cực phẩm, thứ nào cũng làm người ta đỏ mắt.

Sau khi nghe xong, Tur Lãng cũng động tâm. Cơ duyên đều là đi kèm nguy hiểm mà. Nếu như bí cảnh mở ra, hần tất nhiên cũng muốn đi vào thử vận may, bất quá thân phận của hần bây giờ là tên tán tu, cái ngọc bài để tiến vào bí cảnh thật không dễ kiếm.

Pháp Lăng thấy Tur Lãng động lòng, tiếp tục thuyết phục nói: “Tiền bối, lúc tiến vào bí cảnh, ta cũng không cần huynh phải bảo vệ ta. Chỉ là đến lúc thích hợp ta mong huynh giúp ta một tay. Đến lúc đó bất luận kết quả như thế nào cũng sẽ không quán lấy huynh nữa. Nếu huynh đáp ứng yêu cầu này, cái Cửu Chuyển Linh trận này ta có thể bán giá rẻ cho huynh.”

Thấy Tur Lãng vẫn là không quyết đoán, Pháp Lăng thực sự là nóng ruột, lúc này Dung Hoán Thiên cũng chen miệng nói: “Tur đạo hữu, chắc hần với thân phận của huynh bây giờ thì không có ngọc bài để tiến vào bí cảnh đúng chứ? Hơn nữa ta cũng không cho là đại ca huynh Tur Hân có thể lấy một tấm trong môn phái cho huynh đâu. Mỗi môn phái có bao nhiêu ngọc bài đều đã được quy định rõ ràng, mà lúc chế tác ngọc bài thì những tu sĩ Nguyên Anh kia cũng sẽ dùng một loại kí hiệu đặc thù để ghi rõ phận của người nắm giữ nó. Khi tiến vào bí cảnh cũng có tu sĩ Nguyên Anh canh giữ ở nơi đó để kiểm tra, nếu huynh cầm thẻ bài không giống với thân phận của mình thì sẽ bị coi như là giết người đoạt bảo mà bị giết ngay tại chỗ.”

Sắc mặt Tur Lãng nhất thời rất khó coi, đột nhiên cảm thấy ngọc bài này thật là không dễ có, hần biết đi đâu kiếm một tấm bây giờ?

Kỳ thực nhân tu ở Tây Cảnh tuy rằng nhìn có vẻ dũng mãnh, nhưng một ít môn phái vì bảo đảm Tây Cảnh không bị những thế lực nơi khác đến xâm lấn cướp giệt tài nguyên vốn ít ỏi, nên đã nghĩ ra rất nhiều biện pháp để bảo vệ tài nguyên của Tây Cảnh không bị cướp đoạt. Điều này chính là đâm trúng điểm yếu của Tur Lãng, muốn thừa nước đục thả câu cũng không được rồi.

“Tiền bối, chỗ của ta có hai tấm ngọc bài, một tấm trong đó vốn là của phụ thân ta, nhưng phụ thân ta có việc nên không kịp trở về để vào bí cảnh, vì vậy đã dư ra một tấm. Nếu huynh đáp ứng yêu cầu của ta, ta có thể bảo người ta sửa chữa tư liệu trên ngọc bài, rồi ghi nó thành của huynh”. Pháp Lăng nói thế.

Tur Lãng đang muốn nói chuyện, con yêu thú vẫn ngồi xồm ở trên bả vai hần bỗng duỗi móng vuốt cào hần một phát, Tiểu Yêu Liên cũng đúng lúc mà truyền âm nói cho hần: “Tur công tử, huynh đáp ứng đi, trong Huyền Thiên bí cảnh có thứ mà chủ nhân thứ cần đó.”

Tâm tình Tur Lãng thoáng chốc không tốt, tức giận nói: “Thứ nó muốn sao không tự mình đi lấy chứ? Thật sự coi ta là người hầu hả?”

Tiểu Yêu Liên lấy lòng nói: “Nhưng mà không có Tur công tử thì chúng ta cũng không thể đi vào được mà. Cẩm chế của bí cảnh là cẩm chế tự nhiên do trời đất sinh ra, nếu chúng ta muốn đi vào thì chỉ có thể dùng bạo lực phá hoại cẩm chế thôi. Đến lúc đó sẽ khiến cho thế lực ở khắp nơi chú ý tới rồi.”

Sau khi nghe xong, trong lòng Tur Lãng lập tức có niềm tin. Hần quyết định nếu sau này có chuyện sẽ lấy việc này để áp chế một phen, đỡ cho hai con này cứ gây phiền phức cho hần.

Trên mặt Tur Lãng làm ra một dáng vẻ suy nghĩ, cuối cùng đồng ý giao dịch với Pháp Lăng, sau đó lại cò kè mặc cả một phen, dùng 50 ngàn linh thạch hạ phẩm mua lại bộ Cửu Chuyển Linh trận kia.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 41: Phẩm đức cùng số mệnh

Nếu đã đáp ứng, Tur Lãng liền trao đổi Truyền Âm phù cùng Pháp Lăng, song hần lại hoàn toàn quên mất Dung Hoán Thiên cùng Thủy Nhu Y.

Chẳng qua dù Tur Lãng có ý định lãng quên, nhưng hai người này đều không phải kiểu người xem sắc mặt người khác-- đương nhiên cũng có một phần nguyên nhân là do Tur Lãng cứ luôn đờ mặt khiến người ta không thấy rõ tâm tình nữa, nên cả hai người đều ồn ào chen chúc tới.

Pháp Lăng bị họ đẩy ra một bên cũng không thèm để ý, nếu Tur Lãng đáp ứng thì cũng xem như đã kết thúc một nỗi lo. Hần ta an ổn ung dung ngồi vào sau quầy tiếp tục đọc sách, một dáng dấp thong dong lạnh nhạt, căn bản không để ý tới trong cửa hàng còn có khách nhân khác. Cửa tiệm trận pháp

như vậy mà còn có thể tiếp tục kinh doanh thì cũng coi như là thần kỳ.

“Tur công tử, nếu có rảnh thì tới Tú Nữ Phường của chúng tôi ngồi một chút đi, có thể giảm giá cho huynh nha ~” đạo đức nghề nghiệp của Thủy Nhu Y hết sức tốt, cùng khách quý ra ngoài còn không quên kéo chuyện làm ăn cho môn phái.

Thủy Nhu Y sở dĩ tích cực như vậy cũng là bởi vì Dung Hoán Thiên vừa truyền âm với nàng, hấn bảo nàng dù thế nào cũng phải kéo Tur Lãng vào Tú Nữ Phường. Thủy Nhu Y diễm lệ quyến rũ, âm sắc hoàn mỹ, xưa nay vô cùng tự tin với vẻ ngoài của mình, nhưng sau khi nhìn thấy Tur Lãng thì nàng có chút không còn tự tin như vậy. Bất quá về ngoài xinh đẹp thì ai cũng yêu mến, mặc kệ Dung Hoán Thiên có mục đích gì mà bảo nàng tiếp cận Tur Lãng, nàng đều tình nguyện cả. Cùng nam nhân có tướng mạo cực phẩm cỡ này đi ra ngoài, nàng cũng có thể nở mặt nở mày với những tỷ muội ở nhà.

Dung Hoán Thiên liếc nhìn hạ thân của Tur Lãng, mặt mày phơi phới cười nói: “Nghĩ đến Tur đạo hữu và Nguyệt đạo hữu thường xuyên ly biệt, hơn nữa với kiểu nữ tu như Nguyệt đạo hữu vậy . . . Tur đạo hữu cũng khó có thể thương thức tư vị của nữ nhân rồi. Làm bằng hữu, sao có thể để Tur đạo hữu huynh trông vắng cô quạnh được chứ? Đến đến đến, hôm nay người bạn này liền dẫn huynh đi Tú Nữ Phường mở mang tầm mắt, để cô nương trong Hồng lâu hầu hạ huynh thật tốt. Đảm bảo Tur đạo hữu sau này có gặp lại Nguyệt đạo hữu, Nguyệt đạo hữu sẽ không còn cách nào từ chối huynh ~”

Tur Lãng sắc mặt có chút khó coi, Dung Hoán Thiên là muốn làm cho hấn bị Nguyệt Thiên Dạ cấm hận sao? Nguyệt Thiên Dạ hiện tại vẫn còn tưởng hấn là nam nhân của nàng ta, nếu biết hấn đi tìm những nữ tu khác làm chuyện song tu kia, nữ nhân với tính khí như Nguyệt Thiên Dạ này tuyệt đối sẽ xách Bạo khí tới giết người. Sau đó nàng ta sẽ cao quý lãnh diễm mà nói một tiếng kiểu như 'dám chạm vào nam nhân của nàng thì phải chặt tay' gì đó.

Tur Lãng xoa bóp trán, Nguyệt Thiên Dạ vẫn chưa từ bỏ ý định làm hấn rất khó xử, nhưng tên Dung Hoán Thiên này quấy rối khắp nơi càng làm cho hấn tức giận. Sớm muộn có một ngày hấn sẽ bảo Trọng Thiên đại gia phun cho hấn ta một ngụm yêu hòa lợi hại.

“Cảm ơn, ta có việc, không tiện đi, các người xin cứ tự nhiên.”

Tur Lãng nói xong liền xoay người rời khỏi cửa hàng.

“Ồ kia, Tur công tử, chờ một chút nào ~” âm thanh kiều mị của Thủy Nhu Y truyền đến.

Trong lòng Tur Lãng thiếu kiên nhẫn, mà con yêu thú ngồi xồm trên bả vai Tur Lãng kia càng bức mình. Mặc kệ là nam nhân hay nữ nhân, chỉ cần quần lấy Tur Lãng, thì nó có một loại cảm giác "Ký chủ" cung cấp hỗn lực di động của mình sắp bị người ta cướp đi. Chuyện này quan hệ tới vận mệnh tương lai của nó, làm tâm tình nó rất nóng nảy.

Đang lúc Dung Hoán Thiên đi tới muốn tiếp tục hoá thân thành lang sói mà mời Tur Lãng đi Tú Nữ Phường mở mang tầm mắt, đại gia yêu thú rốt cục không nhịn được cào vuốt qua. Một vết thương sâu thấy tận xương xuất hiện ở trên mu bàn tay đang khoát lên trên bả vai Tur Lãng của Dung Hoán Thiên.

“A --”

Thủy Nhu Y kinh sợ hét lên một tiếng, lập tức lùi xa Tur Lãng hai bước. Dung Hoán Thiên thì sững sốt mà liếc nhìn vết thương trên tay. Cho tới giờ hấn vẫn chưa từng nghĩ tới một con yêu thú cấp thấp có vẻ không đáng chú ý lại có thể làm hấn bị thương . . . Con yêu thú này có gì đó quái lạ!

Trong lòng nghĩ như vậy, ánh mắt Dung Hoán Thiên đánh giá Tur Lãng có chút suy nghĩ sâu xa. Quả nhiên người này không đơn giản như bề ngoài, cả yêu thú đi cùng cũng hết sức quái lạ.

“Thật xin lỗi, tính khí nó không tốt lắm.” Trong lòng Tur Lãng tuy rằng rất sáng khoái, nhưng trên mặt vẫn thành khẩn xin lỗi, “Cho nên sau này huynh không nên đến gần ta quá, yêu thú không có mắt đâu.”

Dung Hoán Thiên khoe miệng co giật, dù ánh mắt có kém cỏi cỡ nào thì cũng có thể nhìn ra được vẻ mặt cao hứng lúc này của Tur Lãng. Hấn tự nhận là từ khi quen biết với Tur Lãng tới nay chưa từng làm cái gì khiến hấn tức giận mà, sao người này lại chán ghét mình như vậy?

Lúc Thủy Nhu Y vội vàng bôi thuốc cho bàn tay bị thương của Dung Hoán Thiên thì một thanh âm truyền đến: “Tur đạo hữu?”

Tur Lãng quay đầu lại. Đứng cách đó không xa đang ôm một con thỏ yêu thú màu đen kia không phải Truyền Sơ thì là ai.

“Truyền đạo hữu.” Tur Lãng mỉm cười với nàng. So với Dung Hoán Thiên, cô gái mềm mại như Truyền Sơ thì đáng yêu hơn nhiều. Hơn nữa cô gái này còn là một em gái ngây thơ đơn thuần, rất dễ dàng khiến người ta yêu thích. Ở trong thế giới tu tiên chú trọng 'kẻ mạnh làm vua' này thì nữ tu có tính khí như Truyền Sơ rất hiếm thấy . .

Truyền Sơ đi tới, cười khanh khách mà nói: “Thật là trùng hợp, không nghĩ tới lại gặp được Tur đạo hữu ở chỗ này, huynh đang muốn đi đâu vậy? Hai vị này là . . .”

Tur Lãng nói: “Hai vị này là Dung Hoán Thiên, Dung đạo hữu và Thủy Nhu Y của Tú Nữ Phường, Thủy đạo hữu. Dung đạo hữu đang mời ta đi Tú Nữ Phường để mở mang kiến thức một chút, chỉ là hiện nay ta có việc, cho nên liền từ chối. Một tấm lòng hiếu khách của Dung đạo hữu, ta còn không biết làm sao từ chối thì Trọng Thiên đã thiếu kiên nhẫn nên cào huynh ấy một cái.”

Nghe được lời kể tóm tắt của Tur Lãng, Truyền Sơ có chút không ưa Dung Hoán Thiên. Đặc biệt khi cô nàng này còn là người thuộc hiệp hội yêu quý yêu thú. Nàng ta cho rằng hễ là trân trọng yêu thú đều là người tốt, khiến yêu thú chán ghét đều là người xấu. Dung Hoán Thiên bị yêu thú cào một vuốt thì đã không phải là kẻ được yêu thú quý mến rồi. Tiếp đó lại nghe nói Dung Hoán Thiên muốn dẫn Tur Lãng đi Tú Nữ Phường thêm kiến thức, Truyền

Sơ liền xác định Dung Hoán Thiên là loại sắc lang vô lại kia luôn.

Truyền Sơ lập tức cười nói: “Đúng lúc thật, ta cũng có việc muốn tìm Tư đạo hữu, Tư đạo hữu hiện nay rảnh rồi chứ? Chỉ một lúc thôi, cũng không để lỡ thời gian của huynh.”

Tư Lăng hóm hờ nói: “Nếu chỉ là một chút thì không thành vấn đề.”

Chờ khi hai người cáo từ rời đi, Dung Hoán Thiên và Thủy Nhu Y đều không chen được một câu nào.

Thủy Nhu Y nhú mày, đại khái là do cùng giới tính thì khá bài xích nhau, nàng ta không quá yêu thích cô nữ tu gọi là Truyền Sơ kia. Nàng không khỏi nhìn về phía Dung Hoán Thiên, thấp giọng nói: “Dung công tử, cần ta báo các sư tỷ muội xung quanh cuốn lấy Tư công tử mang về Tú Nữ Phường không?”

Dung Hoán Thiên nhìn phượng hướng bọn Tư Lăng rời khỏi, hơi có chút gian ác mà cười nói: “Tạm thời không cần. Bất quá, nếu là ai trong các nàng có thể gần gũi được thân thể hần, được hần yêu thích thì tất nhiên là tốt nhất. Ta cũng không tin sau khi biết được nam nhân mình yêu nhất đã thích nữ nhân khác, Nguyệt Thiên Dạ còn có thể thờ ơ mà tiếp tục cùng . . . dây dưa.”

*****

Tư Lăng và Truyền Sơ đi tới tửu lâu mà lần trước đã gặp được Tô Hồng Phi cùng Liễu Thành Phong, lần này họ chú ý quan sát một chút, tửu lâu này tên là Văn Hương.

Vẫn là món ăn và rượu như lần trước, điểm tiêu nhị nhìn thấy bọn họ có mạng theo yêu sủng thì liền đưa một khay Yêu La quả miễn phí tới.

“Không biết truyền đạo hữu tìm ta có việc gì?” Tư Lăng đi thẳng vào vấn đề.

Sau khi Truyền Sơ lột hai quả Yêu La cho con Bách Biến Thú kia xong, hơi ngượng ngùng nói: “Kỳ thực không có chuyện gì, khi đó thấy huynh bị hai người kia quần lấy nên mới gọi huynh thôi. Bất quá vừa nãy ta đã nhớ tới một chuyện, là liên quan với việc Huyền Thiên bí cảnh sẽ mở ra sau một tháng nữa. Chắc Tư đạo hữu đã biết việc này rồi chứ? Ta vừa tới Tây Cảnh, cũng không quen biết ai cả, cho nên định đến lúc đó cùng tổ đội với Tư đạo hữu để vào Huyền Thiên bí cảnh.”

Tư Lăng kinh ngạc nhìn nàng ta. Cô gái này đến cùng là ngây thơ cỡ nào mà lại đi mời một nam tu mới gặp mặt hai lần cùng vào bí cảnh để tầm bảo chứ? Cũng không sợ hần là kẻ 'trong ngoài bất nhất', đến lúc đó làm ra chuyện giết người đoạt bảo sao?

Khả năng là nhìn ra ý tứ trong mắt Tư Lăng, Truyền Sơ ôn hòa cười nói: “Không nói gạt huynh, Tư đạo hữu cho ta ấn tượng rất tốt. Ta cảm thấy huynh không phải là hạng người gian tà kia.” Dừng một chút, lại nói: “Đương nhiên, Tư đạo hữu chắc cũng không biết, gia truyền của ta có một bí pháp Vọng Khí [1]tỏ truyền, có thể xem phẩm đức số mệnh của một người. Tư đạo hữu số mệnh nói chung khá thấp, nhưng phẩm đức lại vô cùng tốt, loại phẩm đức tốt này đã bù đắp cho số mệnh thiếu sót kia. Màu sắc phẩm đức của huynh là màu trắng tinh, rất sạch sẽ, ta là lần đầu tiên nhìn thấy người có màu sắc tinh khiết như vậy đây.”

[1]Nhìn được thần khí.

Nói một đồng như thế, Truyền Sơ có chút ngượng ngùng nói: “Vi lẽ đó, khi rời khỏi Chấn Pháp đường lần trước, ta mới mặt dày mời Tư đạo hữu đến tửu lâu uống rượu, hy vọng có thể kết bạn với Tư đạo hữu, kết một thiện duyên cũng tốt.”

Sau khi nghe xong, Tư Lăng cuối cùng đã rõ ràng rồi. Lần trước gặp mặt, hần cũng hơi kinh ngạc vì Truyền Sơ nhìn có vẻ là cô gái ngại ngùng bên lên, lấy đầu ra can đảm mà mời một người đàn ông như hần đi tửu lâu uống rượu? Hiện giờ thì nói thông rồi. Còn Truyền Sơ nói tới cái thứ phẩm đức số mệnh này, Tư Lăng tuy rằng không hiểu, nhưng cũng có thể mơ hồ đoán ra được đại khái. Hần là có liên quan với chuyện đời trước hần làm thiện quý trăm năm, còn cái số mệnh tầm thường thấp kém thì không phải giống với việc sau khi hần đi tới thế giới này liên tiếp gặp chuyện xui xẻo sao?

Truyền Sơ thành thực như vậy ngược lại làm Tư Lăng có chút ngượng ngùng, cũng như sót ruột cho cô gái này. Cô thành thực với một người mới gặp mặt hai lần như vậy làm cái gì? Nên có lòng phòng bị người ta chứ cô nương ơi, đặc biệt ở cái Thế giới tu tiên đầy hung hiểm này, thận trọng khiêm tốn mới là đạo lý quyết định.

Mặc kệ trong lòng Tư Lăng ngổn ngang trong gió như thế nào, Truyền Sơ vẫn chỉ là cười cười mà không quần lấy cái đề tài này nữa, nàng tiếp tục đề tài mới vừa rồi: “Tư đạo hữu, không biết huynh suy tính thế nào? Ta đi bí cảnh chủ yếu là muốn tìm một cây linh thảo để cứu người. Bất quá linh thảo này đẳng cấp khá cao, bên cạnh có yêu thú lợi hại phối hợp, nếu như có thể hái được cây linh thảo này, ta tất nhiên có báo đáp. Đương nhiên, nếu trong thời gian đó mà hai người cùng tìm được bảo vật, Tư đạo hữu có quyền ưu tiên lựa chọn.”

Thấy Tư Lăng không nói lời nào, trong lòng Truyền Sơ mơ hồ có chút thất vọng. Trải qua mấy ngày tiếp xúc với nhau, Tư Lăng là người phù hợp nhất với sự lựa chọn của nàng. Không nói tới phẩm tính của Tư Lăng làm cho nàng rất yên tâm, Tư Lăng còn là người làm việc rất có nguyên tắc, chỉ cần giao dịch công bằng với hần, nếu không phải đồ vật của mình thì hần hiếm khi nổi lòng tham.

“Tư đạo hữu, việc này huynh cứ suy tính một chút. Nếu như huynh đồng ý, ta có báo đáp khác.”

Sau khi nghe xong, Tư Lăng gật đầu, chuyện này hần đúng là cần suy nghĩ một chút. Ai biết đến lúc đó nơi mà Truyền Sơ cần tìm thảo được có ngược đường với chỗ mà Pháp Lăng muốn đi hay không? Nếu đã đáp ứng với Pháp Lăng thì không thể tùy tiện đáp ứng người khác nữa. Suy nghĩ một chút, Tư Lăng cũng nói: “Truyền đạo hữu, cũng không phải ta không đồng ý với cô. Lúc trước ta đã đáp ứng với người khác cùng hần tiến vào bí cảnh, giúp

hắn một chuyện. Bởi vì hắn ta hiện tại đang chưa xác định được địa điểm cụ thể, cần phải qua một thời gian nữa mới cho ta biết được, cho nên ta sợ đến lúc đó chỗ cần đi và chỗ cô cần tìm linh thảo trái ngược nhau thì lại không tốt.”

Nghe vậy Truyền Sơ thở phào nhẹ nhõm, cười nói: “Vậy được rồi, ta sẽ chờ tin tức của Tư đạo hữu.”

Sau khi ăn xong, Tư Lăng từ biệt với Truyền Sơ rồi đi về căn nhà thuê.

Vừa tới trước cửa, hắn liền nhìn thấy tòa nhà sát vách mở cửa, một người đàn ông trung niên tướng mạo nhả nhận đi ra, nhìn thấy Tư Lăng, trên mặt ông ta lộ ra một nụ cười nhẹ nhàng, xem ra khá là nhả nhận nho nhả.

Nhưng mà Tư Lăng bỗng nhớ tới lời mà lúc trước Tiểu Hồng nói cho hắn, nụ cười nhả nhận kia liền thành một kiểu cười bí ối, một thân khí chất nhả nhận cũng đã biến thành mặt người dạ thú. Trong lòng hắn buồn nôn không chịu được. Đại gia Trọng Thiên có vẻ cũng nhớ tới lời Tiểu Hồng nói, về mặt hung ác trùng mắt nhìn nam tu này, nhưng nó lại hiếm thấy không trực tiếp nhào tới cào người.

Người đàn ông trung niên cười chào hỏi với Tư Lăng, Tư Lăng miễn cưỡng nở nụ cười rồi nhanh chóng lui vào phòng, đỡ cho mình nghĩ tới tâm tư xấu xa dưới nụ cười đó thì không nhịn được mà hung hăng đập bay ông ta.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Chuẩn bị

Sau khi quyết định đi Huyền Thiên bí cảnh, Tư Lăng liền bắt đầu bắt tay vào chuẩn bị.

Cái gọi là chuẩn bị chính là thừa dịp này dùng hết sức chuẩn bị thật nhiều linh phù và hồn phù, những thứ này vào thời khắc mấu chốt thì phát huy tác dụng cũng không nhỏ đâu. Ngoài ra, Tư Lăng còn đi mua hai cái pháp khí phòng ngự. Một cái là dây chuyền Băng Tinh Thạch hình thoi, dùng sợi dây đặc biệt đeo trên cổ rồi giấu vào cổ áo, cũng không nổi bật; Còn lại là một bộ trường bào Pháp Khí Trung Phẩm màu xám đen. Tổng cộng hắn bỏ ra hết mười vạn linh thạch, thật làm đau lòng như bị ai cắt vào thịt. Bất quá nghĩ đến những linh thảo cao cấp trong Huyền Thiên bí cảnh, cầm một cây đưa ra cũng được tới mấy vạn linh thạch, lòng cũng không còn đau như vậy nữa.

Về phần pháp khí có tính công kích thì Tư Lăng không tốn tiền đi mua, hắn vẫn dùng thanh linh kiếm Bảo Khí hạ phẩm lấy được từ chỗ tên ma tu nọ, cũng là thứ đáng giá nhất trên người Tư Lăng. Vì cho linh kiếm thăng cấp, Tư Lăng còn đặc biệt bỏ ra mấy ngàn linh thạch để mời Luyện Khí Sư luyện chế nó lại một lần nữa, sau khi nhỏ máu nhận chủ xong thì có thể sử dụng thuận tay hơn nhiều.

Lúc lấy được thanh linh kiếm này thì vẫn chưa có tên tuổi, Tư Lăng thấy sau khi nó được luyện chế lại thì hiện ra màu tím sậm, còn mơ hồ bao phủ bởi một màu xanh nhàn nhạt, liền mặt dày vì nó gọi là Tử Thanh bảo kiếm.

Cũng bởi vì Huyền Thiên bí cảnh sắp mở ra, làm cho thành Minh Hà lại tăng thêm một đề tài tán gẫu, gần đây các tu sĩ nói mười câu thì đã có chín câu rườ là bàn về Huyền Thiên bí cảnh. Khiến Tư Lăng cảm thấy buồn cười chính là, có vài tu sĩ hai mươi năm trước từng đi vào Huyền Thiên bí cảnh, đã đem những thâm dò kinh nghiệm khi mình ở đó biến thành ngọc giản đi buôn bán. Chưa biết thật giả thế nào nhưng đã có rất nhiều người cướp mua, Tư Lăng tuy rằng không có mua, nhưng cô bé Tiểu Hồng tri kỷ cũng lấy một phần về cho hắn.

“Ở đâu ra vậy?” Tư Lăng hỏi, hắn nắm lấy khối Ngọc giản, thần thức đi vào trong quét qua, bên trong lưu lại một đồng hình ảnh giới thiệu về phân bố và địa hình, các loại linh thảo, yêu thú ở Huyền Thiên bí cảnh. Bất quá có vẻ đều là giới thiệu bên ngoài, những thứ thâm sâu bên trong thì đều là sơ lược, có thể đoán được tu sĩ chế tác ngọc giản này lúc trước tiến vào Huyền Thiên bí cũng không đi quá sâu vào bên trong bí cảnh.

Tiểu Hồng bày ra vẻ mặt cầu khen ngợi: “Là chủ nhân cướp được từ chỗ tên tu sĩ sát vách đó. Chủ nhân nói huynh keo kiệt như vậy, chắc chắn sẽ không dùng tiền mua. Hơn nữa tên tu sĩ sát vách đó còn có tâm tư xấu xa gian trá với Tư công tử nữa, cướp đồ của ông ta không cần áy náy.”

Tư Lăng sau khi nghe xong, có chút dở khóc dở cười. Hắn cứ nói đại gia Trọng Thiên gần đây sao không thấy tăm hơi, thì lại đi tìm người khác quây phá. Bất quá nhớ tới tên nam tu trung niên sát vách ngăm YY về mình, Tư Lăng cũng thu lại mấy phần áy náy không cần thiết đó.

Khoảng thời gian này tuy rằng Tư Lăng bận rộn tu luyện, chế tạo phù, nhưng cũng không quên thử truyền âm cho Tư Hàn, bất quá Truyền Âm phù vẫn không có đáp lại, chắc là còn đang bế quan, cũng không biết Tư Hàn có thể xuất quan trước khi Huyền Thiên bí cảnh mở ra hay không. Tư Lăng cảm thấy với cơ hội tốt gần năm một thuở này, Tư Hàn chắc hẳn cũng sẽ không muốn bỏ qua.

Nửa tháng sau, Pháp Lăng truyền âm cho Tư Lăng, bảo hắn đến tiểu điểm một chuyến.

Tư Lăng đặt công cụ chế tạo phù qua một bên, rồi dẫn cô bé Tiểu Hồng đi ra ngoài, còn con đại gia yêu thú kia vẫn chạy trốn không thấy tăm hơi như trước. Dù sao chỉ cần nó gây phiền toái nhưng không để người ta bắt được rồi liên lụy đến mình, Tư Lăng bình thường sẽ không quản nó, cũng không có năng lực quản nó.

Lúc đi tới tiểu điểm, trong cửa hàng vẫn không khách nhân nào như trước, Pháp Lăng ngồi ở phía sau quầy đang nghiên cứu một tấm địa đồ đã ó vàng.

“Tiền bối, huynh tới rồi.” Pháp Lăng lên tiếng chào hỏi, bảo đi Tur Lăng lại đây, rồi đem tám bản đồ không biết làm bằng da con yêu thú nào thả xuống trên quầy, nói với Tur Lăng: “Đây là địa đồ của Huyền Thiên bí cảnh.”

Tur Lăng trong lòng hơi kinh ngạc. Huyền Thiên bí cảnh rốt cuộc lớn bao nhiêu không có ai từng đo đạc qua, mà Huyền Thiên bí cảnh lại còn có cấm chế thiên nhiên bảo vệ, cấm chế này chỉ cho phép tu sĩ Trúc Cơ kỳ trở xuống đi vào, thời gian mỗi lần mở ra cũng chỉ có ba tháng, những nơi có thể tới thật rất ít, làm cho những người đi vào đều vội vội vàng vàng tìm bảo vật quý hiếm, vì lẽ đó căn bản sẽ không có ai rảnh thời gian đi về bản đồ.

Tur Lăng nhìn kỹ tám bản đồ kia, mặc dù có chút cổ xưa, thể nhưng vẫn rất thô ráp, có vẻ là do mấy người cùng vẽ mà thành. Địa hình núi non đã được vẽ lại sơ lược ở trên nó.

“Đây là địa đồ do gia đình ta truyền lại, là do tổ tiên trưởng bối từng đời sau khi trở về từ Huyền Thiên bí cảnh đã bổ sung hoàn chỉnh. Ta tin rằng những đại môn phái hẳn là cũng sẽ có những địa đồ như vậy, nói không chừng còn hoàn thiện tinh xảo hơn nó nữa.” Pháp Lăng giải thích, lời này đã thành công bỏ đi nghi hoặc của Tur Lăng.

Pháp Lăng chỉ vào một nơi sâu theo hướng đông nam của trung tâm bản đồ, nói rằng: “Chỗ chúng ta muốn tới lúc đó là ở ngay đây, ta cũng không biết bên trong là nơi nào, vì nó có một cái cấm chế tự nhiên cách trở tu sĩ đi vào thăm dò. Tổ phụ ta chính là mất tích ở đây, đến lúc đó chỉ cần Tur đạo hữu hỗ trợ ta cùng mở ra cấm chế. Còn sau khi mở ra cấm chế, Tur đạo hữu có muốn đi vào hay không thì do huynh tự quyết định.”

Tur Lăng lại nhìn xuống bản đồ một chút, gật đầu với Pháp Lăng. Sau khi ghi nhớ tám bản đồ đơn sơ này vào trong đầu, nhớ tới Truyền Sơ còn chờ tin tức của mình, hần nhân tiện nói luôn: “Pháp đạo hữu, ta còn có một vị bằng hữu muốn cùng chúng ta tiến vào Huyền Thiên bí cảnh. Nàng muốn đi tìm một cây linh thảo. Nếu như có thể, không biết có thể cho nàng cùng đồng hành với chúng ta không?”

Pháp Lăng chỉ nhướn lông mày, trên khuôn mặt tuấn tú biểu cảm không đổi, thậm chí có thể nói là lạnh nhạt, nghĩ một hồi, nói rằng: “Mỗi một phương hướng trong Huyền Thiên bí cảnh đều có cơ duyên khác biệt, nên thường thì người có nhu cầu vào bên trong đều lựa chọn phương hướng không giống nhau. Nếu phương hướng chúng ta muốn đi giống nhau, vậy cũng không sao cả.”

“Ừ, để ta hỏi nàng ấy một chút.”

Ngay sau đó Tur Lăng dùng Truyền Âm phù truyền âm với Truyền Sơ, nói đại khái phương hướng mà bọn hắn tiến vào bí cảnh một tý, Truyền Sơ chỗ ấy chắc là cũng có địa đồ, chỉ mất mấy giây, nàng ta đã trả lời chắc chắn, phương hướng như nhau.

Như vậy, ba người hẹn rõ ba ngày trước khi Huyền Thiên bí cảnh mở ra sẽ gặp mặt ở sườn núi ngoài thành Thanh Phong, đến lúc đó cùng đi Huyền Thiên bí cảnh.

Giải quyết xong việc này, Tur Lăng liền cùng Pháp Lăng nói lời từ biệt.

Lý khai tiểu điểm không lâu, Tur Lăng bỗng nhớ tới phù rồng dùng để chế tạo linh phù dùng sắp hết, hần liền quyết định đến cửa tiệm Thông Thành Phù để mua một ít về, thuận tiện xem có thể gặp được bọn Liễu Thành Phong hay không. Hần muốn hỏi thăm một chút tin tức của Tur Hàn.

Bình thường thì cửa hàng bán linh phù cũng sẽ bán công cụ cần thiết để chế tạo phù, giúp khách hàng không cần phải đi lại mấy chuyến mới xong. Lúc đi tới cửa hàng Thông Thành Phù, tu sĩ mua linh phù trong cửa hàng đông hơn nhiều lần so với những lần trước, làm cho không khí trong cửa hàng cũng có chút vẫn đục, có vẻ đều đang chuẩn bị cho chuyến đi Huyền Thiên bí cảnh sắp tới. Tu sĩ có tiền nhiều thì sáng khoái ngênh ngang mà mua linh phù cao cấp vừa ý mình; tu sĩ không có tiền chỉ có thể chọn một ít linh phù cấp thấp, còn phải ăn nói khép nép với điểm tiểu nhị để cò kè mặc cả. Tur Lăng đem tình cảnh trong cửa hàng thu vào đáy mắt, đột nhiên vui mừng vì bản thân mình có thể tự chế tạo phù. Thật là bớt được bao nhiêu là tiền nha.

Bởi quá nhiều người, lúc Tur Lăng đến cũng không có điểm tiểu nhị lại đây tiếp đón. Bất quá Tur Lăng đã tới bán linh phù tự chế mấy lần ở đây, cũng coi như là khách quen trong cửa hàng, vài điểm tiểu nhị cũng nhận ra hắn, tranh thủ cười cười với hắn lấy đó làm xin lỗi. Tur Lăng đáp lễ bằng một nụ cười lễ phép rồi tới chỗ bày phù rồng mà mình muốn, lại nhớ tới bút vẽ phù trong túi trữ vật vì gần đây sử dụng quá nhiều lần nên có chút mài mòn, lúc vẽ phù cũng không còn trôi chảy nữa, liền quyết định cũng mua một cây bút vẽ phù tốt một chút.

Vòng vòng nửa ngày, Tur Lăng rốt cuộc chọn một phù bút màu tím ánh kim, cán bút dùng Linh Mộc vạn năm chế tác, lòng mềm phía dưới là lấy lông của một loại yêu thú tên là Dạ Quang Thú, không chỉ độ mềm cứng vừa phải, kỹ năng hút nước vô cùng tốt, tuy rằng giá cả mắc một chút, nhưng cần rằng một cái là qua thôi.

Tur Lăng đem những đồ vật chọn được đưa tới trước quầy trả tiền. Điểm tiểu nhị thu tiền cũng nhận ra Tur Lăng, cười nói: “Tur công tử hôm nay sao lại đến đây? Không biết huynh có chế ra linh phù mới hay không, trong cửa hàng đang cần hàng đây.”

Tur Lăng lắc đầu, “Gần đây bận bịu, không nhiều thời gian chế phù. Đúng rồi, Liễu Thành Phong Liễu đạo hữu có ở đây không?”

Nghe được lời Tur Lăng nói, điểm tiểu nhị này nở nụ cười, “Này đúng là trùng hợp, Đường sư thúc cùng Liễu sư thúc vừa mới tới, vẫn còn ở bên trong đó! Huynh muốn tìm bọn họ sao? Ta sẽ nhờ người ta thông báo một tiếng giúp huynh.” Bởi vì Liễu Thành Phong có quan hệ tốt với Tur Lăng, lại thêm Tur Lăng còn là đệ đệ của Tur Hàn, vì lẽ đó người ở Thiên Tông phái đối với Tur Lăng cũng có mấy phần nhận thức. Hiện nay biết Tur Lăng muốn tìm Liễu Thành Phong thì cũng khá là nhiệt tình thông báo cho hắn, nếu là những người khác thì còn không có nổi vinh hạnh cỡ này đâu.

Thấy điểm tiểu nhị tự giác như vậy, Tur Lăng cảm kích nói tiếng cảm ơn. Sau khi thanh toán linh thạch, cất đồ đạc vào túi trữ vật thì hần tự động đứng chờ ở một bên.

Rất nhanh, điểm tiểu nhị đi thông báo đã trở về, đi theo hắn ra ngoài còn có Liễu Thành Phong. Căn bản là không cho hắn thời gian cất tiếng. Liễu Thành Phong lập tức cười cười kéo hắn vào bên trong, nói mời hắn uống linh trà.

Đi vào bên trong một gian phòng nghỉ, Tư Lăng phát hiện không chỉ có Liễu Thành Phong, Đại sư huynh Đường Lâm Nhiên cũng ở đó, cả Tiêu Trạc và Lý Thanh Ly cũng có mặt luôn. Nhìn thấy hắn, khuôn mặt vốn còn đang vui vẻ của Tiêu Trạc lập tức cứng ngắc, nhưng Lý Thanh Ly dính ở bên Tiêu Trạc thì lại cười hào hữu với hắn.

Đối với việc nhìn thấy Tiêu Trạc thì Tư Lăng cũng cảm thấy rất kinh ngạc, nhưng so với địch ý mơ hồ của Tiêu Trạc thì Tư Lăng có vẻ ôn hòa hơn nhiều. Làm như không thấy ánh mắt như nhìn tình địch của Tiêu Trạc, Tư Lăng ngồi xuống vị trí đối diện với Đường Lâm Nhiên, nghe Liễu Thành Phong liu ra liu riu mà giới thiệu hắn cùng Đường Lâm Nhiên, hắn cũng lễ phép gật đầu với Đường Lâm Nhiên.

Đường Lâm Nhiên là đại đệ tử của Chương môn phái Thiên Tông, có thể nói là Đại sư huynh của toàn bộ tu sĩ Trúc Cơ kỳ ở Thiên Tông phái. Hắn tuy rằng bộ dạng không tuấn tú như Tiêu Trạc, nhưng toàn thân là Hạo Nhiên Chính Khí[1], không phải người như Tiêu Trạc có thể so sánh được. Đường Lâm Nhiên làm cho người ta cảm giác như một người lãnh đạo đại nghĩa khí, mà Tiêu Trạc là quý công tử quý tộc thế gia.

[1]Hạo nhiên chính khí (浩然正气) được người xưa thường dùng để chỉ người tính tình cương trực, không sợ cường quyền, và không phải là kẻ có lòng dạ tiểu nhân.

Thời điểm Tư Lăng quan sát Đường Lâm Nhiên, hắn ta cũng đang quan sát Tư Lăng. Dù sao Tư Lăng không chỉ là huynh đệ của Tư Hàn, trước kia nếu không có cái ngoài ý muốn đó thì người này kỳ thực cũng là một trong những đệ tử nội môn được Thiên Tông phái xem trọng, chỉ tiếc cứ như vậy đã bỏ lỡ. Thêm nữa là sư đệ, sư muội tựa hồ cũng tán thưởng rất nhiều về Tư Lăng, làm Đại sư huynh như hắn đương nhiên phải chú ý nhiều một ít.

“Tư tiểu đệ, hôm nay thực sự là hiếm thấy nha, cậu còn nhớ đến thăm chúng ta nữa.” Liễu Thành Phong nốc ừng ực một cốc linh trà, chép miệng nói.

Tư Lăng khoe miệng giật giật, hồi đáp: “Ta chỉ là muốn hỏi thăm các người một chút về tin tức của đại ca Tư Hàn, không biết thương thế của huynh ấy tốt hơn chưa.”

Liễu Thành Phong tập tức ừ ừ, thì ra là không phải đến thăm hắn.

Đường Lâm Nhiên trong lòng có chút buồn cười, nói rằng: “Không cần lo lắng, tuy rằng lúc đó bị thương có chút nghiêm trọng, bất quá Thanh Ngọc sư bá đã chuẩn bị cho hắn Linh đan chữa thương thượng phẩm. Trước khi Huyền Thiên bí cảnh mở ra, Tư sư đệ tất nhiên có thể xuất quan.”

Tư Lăng sau khi nghe xong, lại một lần nữa thừa nhận, có môn phái, có sư phụ mạnh mẽ thật là tốt. Đến lúc đó nếu là thời cơ không sai, hắn cũng đi bái một sư phụ lợi hại mới được.

Lại hàn huyền một hồi, Tư Lăng liền đứng dậy cáo từ bọn họ.

“Ài, Tư tiểu đệ, ngồi một chút nữa đi mà.” Liễu Thành Phong không thay đổi tính tình hoạt bát của thiếu niên, cực lực thuyết phục Tư Lăng ngồi thêm một lát để kể chút chuyện lý thú. “Còn có, gần đây vì Huyền Thiên bí cảnh mở ra, những ma tu ẩn núp ở trong nội thành đã rời khỏi thành Minh Hà. Bất quá chúng ta hoài nghi đến lúc đó những ma tu kia sẽ trà trộn vào Huyền Thiên bí cảnh, có thể nói là khó lòng phòng bị. Tư đạo hữu cậu có muốn cùng đi với chúng tôi hay không?”

Tư Lăng nghĩ nghĩ, không biết đến lúc đó là tình huống thế nào, nên quyết định đến đó thì nói sau. Kỳ thực cũng không phải Tư Lăng muốn đi nhanh như vậy, chỉ là từ khi hắn khi đi vào, Tiêu Trạc vẫn luôn dùng một ánh mắt hung tàn như nhìn tình địch mà trừng hắn, bị trừng nhiều cũng sẽ cảm giác không thoải mái chứ.

“Cảm ơn linh trà của các vị, hôm nào rảnh rồi chúng ta lại nói tiếp.” Lễ phép nói một tiếng, Tư Lăng liền xin cáo lui.

“Chờ đã!” Tiêu Trạc kêu lên. Lúc Tư Lăng dừng bước lại thì hắn lạnh lùng nói rằng: “Sớm muộn có một ngày, ta sẽ làm cho Thiên Dạ hoàn toàn quên người!”

Tư Lăng nhú mày, trong lòng tự nhủ, thật sự chỉ mong như thế, các người ai thích thì cứ cướp đi, hắn cũng không có hứng thú chia sẻ một nữ nhân với nhiều người nam nhân như vậy.

Thấy Tư Lăng không hề quay đầu lại mà ly khai, Tiêu Trạc chỉ cảm thấy bức mình không chịu nổi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Tuyên bố của Nguyệt Thiên Dạ

Những ngày kế tiếp, Tư Lăng tiếp tục tu luyện chế tạo phù. Khiến hắn mừng rỡ chính là, vì tâm trạng tốt nên hồn phù ngũ phẩm cũng đã vẽ thành công được mấy tấm rồi.

Ngoài ra, những sát thủ mỗi đêm đều tới thăm viếng cũng dần dần không tới nữa. Cũng không biết là bởi vì bọn sát thủ một đi không trở lại khiến cho kẻ sai khiến ở phía sau cảm thấy quá lãng phí nhân lực vật lực, hay là bởi vì Huyền Thiên bí cảnh mở ra, phải chuẩn bị cho việc ám sát mới nên trong lúc nhất thời có vẻ sống êm bình lặng.

Thời gian trôi qua rất nhanh, càng lúc càng gần tới ngày mà Huyền Thiên bí cảnh mở ra, các tu sĩ Tây Cảnh cũng bắt đầu hành động, ào ào rời khỏi thành Minh Hà chạy tới Huyền Thiên bí cảnh. Mà ba ngày trước khi Huyền Thiên bí cảnh mở ra, Tư Lăng cũng đã thu thập xong mọi thứ, mang theo yêu thú Trọng Thiên cùng Yêu Liên Tiểu Hồng cùng nhau đi tới sương núi ngoài thành Thanh Phong để hội hợp cùng Pháp Lăng và Truyền Sơ.

Sườn núi Thanh Phong cách thành Minh Hà 50km, nơi này là con đường nhất định phải đi qua nếu muốn vào Huyền Thiên bí cảnh, vì lẽ đó lúc Tư Lăng tới nơi thì đã nhìn thấy rất nhiều tu sĩ đi Huyền Thiên bí cảnh tập hợp ở đây. Thời điểm Tư Lăng đến sườn núi Thanh Phong, Pháp Lăng và Truyền Sơ đã chờ ở đó.

Pháp Lăng mặc một bộ trường bào màu xanh lam, nhìn đơn giản, kỳ thực là một loại y phục pháp khí phòng ngự tốt nhất, có thể ngăn cản được một đòn của tu sĩ Kim Đan. Truyền Sơ mặc trên người một bộ váy màu lam nhạt, tóc búi Tiên nữ kếp[1], bộ trăm cài trên đầu vừa nhìn liền biết không phải vật phẩm. Ngoài ra, trên người hai người còn cất giấu rất nhiều pháp bảo phòng ngự ở những chỗ không quá hút mắt, làm cho kẻ nghèo như Tư Lăng rất hâm mộ.

[1]<https://shinandsu96.wordpress.com/ruong-do/mot-so-kieu-toc-thoi-xua-cua-phu-nu-trung-quoc/>

“Xin lỗi, để các người đợi lâu.” Tư Lăng chào hỏi hai người. Hai người này hiển nhiên đều là loại người đúng giờ, thà rằng đến sớm chứ không đến muộn.

Pháp Lăng lãnh đạm nhậm nhậm mà lắc đầu, bày tỏ không để ý. So với Tư Lăng bởi vì khuôn mặt quá xinh đẹp nên mới ban cái mặt tỏ vẻ lạnh lùng vô tình, Pháp Lăng chính là trời sinh đậm bạc vô dục, nhưng mà người nhưng không khó ở chung.

Truyền Sơ ôn hòa mà cười nói: “Không đâu, là chúng ta đến sớm.”

Nếu mọi người đã đến đông đủ vậy thì bắt đầu xuất phát thôi.

Lúc trước bọn họ đã thương lượng hành trình xong xuôi cả rồi. Pháp Lăng là người nghiên cứu sâu nhất về Huyền Thiên bí cảnh trong bọn họ, vậy tất nhiên là do hắn sắp xếp hành trình. Huyền Thiên bí cảnh cách thành Minh Hà khoảng hai ngày đường, họ dùng hai ngày để ngự kiếm phi hành tới đó, vậy còn lại một ngày để ở nơi đó chờ đợi Huyền Thiên bí cảnh mở ra.

Tư Lăng và Pháp Lăng lấy ra phi kiếm, Truyền Sơ cũng lấy ra pháp bảo trong túi trữ vật. Sau đó nàng ta ném lên trên, ở giữa không trung lập tức biến ra một pháp khí phi hành hình chiếc thuyền buồm, bất quá có vẻ nhỏ hơn vài phần so với thuyền buồm khác. Nhưng nếu so với những pháp khí phi hành cùng kiểu dáng ở bên cạnh trên không trung thì có vẻ tinh xảo khéo léo hơn nhiều. Bề ngoài của nó xanh biếc, nhìn khá là vui vẻ đáng yêu.

Truyền Sơ dịu dàng cười, mời bọn họ cùng tiến lên thuyền nhỏ. Từ nơi này đến Huyền Thiên bí cảnh mất hai ngày đường, có pháp bảo phi hành thay cho đi bộ thì đỡ tiêu hao linh lực rất nhiều, còn tiện hơn cả ngự kiếm phi hành nữa. Tư Lăng là loại người da mặt dày mà, có tiện nghi mà không chiếm chính là đồ khôn kiếp, không nói hai lời liền đi lên theo, Pháp Lăng rụt rè một chút rồi cũng từ từ bước theo.

Pháp khí phi hành loại bình thường kỳ thực cũng không mắc, nhưng lại không thể phi hành ở khoảng cách xa, hơn nữa an toàn không bảo đảm, nếu ở giữa không trung bị người ác ý đụng vào, lập tức sẽ vỡ tan nát. Còn pháp khí phi hành loại tốt thì thật quá quý giá, cái loại bị nghèo túng bao vây như Tư Lăng thì đúng là mua không nổi. Mà pháp khí phi hành này của Truyền Sơ đã tiếp cận đến loại pháp khí trung phẩm Đỉnh giai, được coi là pháp khí phi hành khá thượng đẳng. Ngay cả Pháp Lăng nhìn thấy cũng tựa hồ có chút bất ngờ.

Tư Lăng lại một lần nữa khẳng định Truyền Sơ nhất định xuất thân bất phàm, nói không chừng còn là một Tiên nhị đại lai lịch không nhỏ ấy chứ.

Hai ngày này bọn họ luôn đi theo phía sau vài tu sĩ cũng đi Huyền Thiên bí cảnh, một đường phi hành, cũng không gặp phải cái bất ngờ gì. Hai ngày sau, họ đã đến chỗ thung lũng của Huyền Thiên bí cảnh. Nhìn từ xa thì đây chỉ là một phong cảnh thung lũng tươi đẹp bình thường, ai lại nghĩ tới lối vào Huyền Thiên bí cảnh được tất cả tu sĩ Tây Cảnh quan tâm lại ở chỗ này.

Ba người từ trên phi thuyền nhỏ bước xuống, sau khi thu hồi phi thuyền thì liền bắt đầu đánh giá hoàn cảnh xung quanh. Trước thung lũng có một mảnh đất bằng phẳng rộng lớn, ở đó đã tụ tập hơn vạn tu sĩ, hơn nữa cách đó không xa còn có tu sĩ nhện nhện không ngừng bay tới. Tuy rằng nhiều người, nhưng hiện trường lại không có vẻ chen chúc, trên đất bằng còn đỗ vài chiếc phi thiên thuyền, mỗi phi thiên thuyền đều như một toà thành lớn vậy, xem tình huống hẳn là phi thiên thuyền của những thế lực lớn kia.

Loại phi thiên thuyền này là Bảo khí hạ phẩm, tốc độ phi hành rất nhanh, hơn nữa khả năng phòng ngự công kích cũng không tệ, là thứ tốt khi ra bên ngoài lưu hành. Bất quá do việc chế tạo dùng vật liệu quá nhiều, nên bình thường chỉ có những đại môn phái và thế lực lớn mới chỉ nghĩ tiền để mua chúng. Loại người nghèo như Tư Lăng hiện tại chỉ có thể nhìn ngó rồi âm thầm chảy nước miếng thôi.

Kỳ thực Tư Lăng lúc trước cũng muốn mua pháp bảo phi hành để đỡ đi bộ, nhưng sau khi mua quần áo và hoa tai phòng ngự thì linh thạch cũng không còn nhiều, căn bản không đủ trả cho pháp bảo phi hành mà hắn muốn, cuối cùng chỉ có thể bỏ qua thôi.

Tầm mắt Tư Lăng hướng về những phi thuyền kia, cuối cùng dừng lại ở trên phi thiên thuyền của Thiên Tông phái. Trong lòng hắn thầm nghĩ, không biết Tư Hàn có ở trên đó hay không, hay là tìm một chỗ yên tĩnh truyền âm với Tư Hàn thử xem?

Nghĩ như vậy, Tư Lăng đang muốn thương lượng với Pháp Lăng Truyền Sơ tìm một chỗ nghỉ ngơi chờ đợi bí cảnh mở ra, lại đột nhiên thấy Truyền Sơ

hét lên, rồi lập tức chạy đến bên cạnh hắn, một đôi mắt to long lanh kinh hãi mà nhìn về phía trước.

Tur Lăng theo ánh mắt của nàng nhìn tới, đã thấy cách đó không xa đi tới sáu đại hán với thân hình dũng mãnh. Đi đằng trước chính là một đại hán trên mặt đầy vết sẹo ngang dọc đan xen rất dữ tợn; những vết tích không biết là bị thứ gì gây nên, da thịt bên ngoài đã biến thành màu đỏ sẫm, thậm chí còn chảy máu mủ, nhìn đúng là rất kinh khủng. Mà đi theo phía sau đại hán kia là năm tu sĩ khác, mặc dù không đáng sợ như người đầu, thế nhưng cũng là mỗi người mỗi đặc sắc, toàn thân lộ ra một khi chất cường đạo, vừa nhìn chính là không dễ chọc.

Tu tiên giả dẫn linh khí trời đất nhập vào người để dưỡng thân thể, về ngoài so với phạm nhân mà nói chính là được trời cao chăm sóc, coi như bị thương thì cũng có linh đan linh thảo chờ trị liệu, rất hiếm khi lưu lại vết sẹo gì đó. Cũng vì thế nên đám tu sĩ có vẻ ngoài khủng khiếp như vậy thực sự rất không giống người thường, tất nhiên cũng dọa sợ cô gái Truyền Sơ là gan không lớn này.

Phản ứng này của Truyền Sơ tuy rằng không nổi bật, nhưng sáu đại hán này là đang đi thẳng tới hướng bọn họ, cho nên đã nhìn thấy tất cả. Ánh mắt vị đại hán đầy sẹo lập tức lạnh lùng.

Trong lòng Tur Lăng đã coi Truyền Sơ như em gái ở nhà bên, lúc này thấy nàng lộ ra vẻ mặt sợ hãi, liền không chút biến sắc mà dịch chuyển về phía trước ngăn trở ánh mắt của mấy đại hán này; đồng thời hắn cũng lên lút ngăn cản lại đại gia yêu thú đang có chút nóng lòng muốn tỳ thí này nữa. Trước khi đi hắn đã cẩn thận quy định rõ ràng với nó, nếu nó dám không được hắn đồng ý mà sinh sự thì sau này có chuyện gì cũng đừng hòng nhờ hắn hỗ trợ. Trọng Thiên đi theo bên người Tur Lăng cũng gần một năm, cũng biết Tur Lăng là cái tính khí gì, tuy rằng có lúc xem thường tác phong của Tur Lăng, nhưng vì muốn cầu cạnh Tur Lăng nên dần dần mà cũng thu lại chút tính khí, ở chung với Tur Lăng cũng coi như yên bình.

May là ở đây còn có đệ tử các môn phái khác ở Tây Cảnh, những đại hán kia cũng biết lúc này không thích hợp để gây chuyện, chỉ là lạnh lùng liếc nhìn Tur Lăng rồi trực tiếp đi qua.

Ngay khi Tur Lăng thả lỏng thì đột nhiên một giọng nữ u oán ở phía sau vang lên: “Tur Lăng. . .”

Giống như sau lưng có mắt vậy, Tur Lăng chỉ cảm thấy da gà ớn ớn nổi lên, trong lòng theo thói quen dâng lên một loại cảm xúc chống cự bất mãn, bất quá hắn vẫn ngẩng đầu nhìn về phía nữ tu xinh đẹp trong bộ y phục đỏ rực cách đó không xa.

Hôm nay Nguyệt Thiên Dạ cực kỳ xinh đẹp, ngũ quan tinh xảo tuyệt mỹ, tư thái yêu kiều thướt tha, ngọc cốt băng cơ, khí chất lãnh ngạo, một bộ áo lụa đỏ thắm càng làm tôn lên mắt ngọc mây ngài của nàng, giống như tiên nữ đến từ thiên cung, làm cho hơn phân nửa nam nhân ở đây đều đổ mắt về phía nàng, lộ ra vẻ kinh diễm.

Ánh mắt Nguyệt Thiên Dạ ẩn chứa sát khí liếc nhìn Truyền Sơ phía sau Tur Lăng, phát hiện chỉ là cô cái ngây thơ yếu đuối thì trong lòng hừ một tiếng, sau đó nàng nhìn về phía Tur Lăng, nở nụ cười rực rỡ, tựa như hoa xuân nở rộ. Cái đôi môi non mềm đỏ mọng kia nhếch lên, giống như quả đào mật ngon ngọt, làm người ta muốn nhắm nháp một miếng.

Mồ hôi lạnh trên mặt Tur Lăng bắt đầu túa ra, đối với việc Nguyệt Thiên Dạ vô ý toả ra phong tình này thực sự là không chịu nổi. Chỉ thấy nàng ta lãnh diễm cao quý mà coi nhẹ mọi người, chỉ nhìn thẳng vào Tur Lăng, giọng nói như thiên âm: “Tur Lăng, đã lâu không gặp. . .”

“Tur Lăng!”

Một giọng nói lạnh như băng chặn Nguyệt Thiên Dạ lại. Nghe được âm thanh kia, mọi người có loại cảm giác tựa như màng tai bị dòng nước lạnh cọ rửa qua.

Tur Lăng vui mừng nhìn Tur Hàn cách đó không xa, vẫn là đạo bào màu trắng rộng rãi, hàn khí lượn lờ quanh thân khiến người ta không dám tiếp cận. Bất quá loại hàn khí này chứng minh vết thương của hắn đã khỏi hẳn, hơn nữa còn 'trong họa được phúc' làm cho tu vi càng tăng tiến hơn một bậc. Có thể tin chắc không lâu nữa thì hắn có thể Kết Đan, trở thành thiên tài xứng danh duy nhất ở Tây Cảnh.

“Đại ca.” Tur Lăng kêu lên, hoàn toàn không nhìn Nguyệt Thiên Dạ ở bên cạnh.

Từ một khắc khi Tur Hàn xuất hiện, sắc mặt Nguyệt Thiên Dạ liền trở nên âm trầm, ánh mắt nham hiểm nhìn về phía Tur Hàn, sát ý cuộn cuộn, bất quá chỉ là trong nháy mắt liền thu lại, chỉ là có chút tủi thân mà nhìn Tur Lăng.

Tur Lăng lập tức áp lực như núi, hàn sao cứ có loại ảo giác trọng phụ đáng thương bị kẹp giữa xích mích của mẫu thân và nương tử vậy?

Bên cạnh Tur Hàn còn có mấy đệ tử phái Thiên Tông, những người này đều là đệ tử nội môn trong phái. Họ cũng biết lúc trước Nguyệt Thiên Dạ từng dữ dội tuyên bố cho toàn bộ Thiên Tông phái biết rằng Tur Lăng là nam nhân của Nguyệt Thiên Dạ, nhưng Tur Hàn gây đánh uyên ương, khiến cho Nguyệt Thiên Dạ luôn đối đầu với Tur Hàn. Thế nhưng trừ cái đó ra thì các đệ tử Thiên Tông phái cũng luôn cảm thấy nghi hoặc, Nguyệt Thiên Dạ không phải là một đôi với Tiêu Trạc sao, tại sao lại chạy ra cái tên Tur Lăng nữa?

Lúc này, cảm giác được bầu không khí kỳ lạ giữa ba người, các đệ tử Thiên Tông phái lập tức trợn to mắt lên, họ muốn nhìn một chút xem chuyện này tiến triển ra sao, Nguyệt Thiên Dạ rốt cuộc là yêu thích người nam nhân nào?

“Tur Lăng, lại đây.” Tur Hàn nói một cách lạnh lùng, không để ý tới Nguyệt Thiên Dạ, xoay người ly khai.

Huynh trưởng đại nhân nói, Tur Lăng đương nhiên phải nghe theo, đặc biệt là khi có thể nhờ vào đó mà rời khỏi Nguyệt Thiên Dạ. Tur Lăng giả vờ áy náy nói với Nguyệt Thiên Dạ: “Dạ nhi, đại ca ta đến rồi, ta đi trước.” Không đợi Nguyệt Thiên Dạ trả lời, lại nói một tiếng với hai người Truyền Sơ Pháp Lăng, rồi nhanh chóng cất bước về hướng Tur Hàn rồi đi.

Thấy Tư Lăng theo Tư Hàn ly khai, sắc mặt Nguyệt Thiên Dạ u ám vô cùng.

Tiêu Trạc đi tới, đưa tay khoát lên trên bả vai nàng, đau lòng nói: “Thiên Dạ, đừng khổ sở, nếu hấn dám làm nàng thương tâm, dù cho Tư sư huynh ngăn cản thì ta cũng phải giết hấn!”

Lời này mang theo sát ý nhưng lại có vẻ cực kỳ thâm tình, Nguyệt Thiên Dạ trong lòng cảm động, nhưng lại nói: “Huynh không thể giết huynh ấy, thế giới này ngoại trừ ta thì không ai được giết huynh ấy cả!” Nếu là Tư Lăng dám phản bội nàng, nàng sẽ đích thân ra tay giết hấn!

Tiêu Trạc bị hành động bảo vệ này của nàng làm cho hết sức buồn bực, nhưng hấn không muốn lùi bước, lúc đang tiếp tục muốn nói cái gì đó thì Tô Hồng Phi mang theo Liễu Thành Phong và Lý Thanh Ly xuất hiện.

Lý Thanh Ly thấy hai người lại dính ở một chỗ, nhanh nhanh chen tới, cúi gập nói với Nguyệt Thiên Dạ: “Đồ nữ nhân là loi ong bướm, cô đã có đệ đệ của Tư sư huynh, vì sao còn quấn quýt lấy Tiêu sư huynh của ta không buông chứ? Quả nhiên là đồ tiện nhân chuyên môn cướp nam nhân của người khác!”

“Thanh Ly sư muội!” Tiêu Trạc tức giận kêu lên, hất cánh tay đang cuốn lấy tay mình ra.

Lý Thanh Ly bị hấn đẩy một cái lao đảo suýt chút nữa té ngã, vẫn may là phía sau có Tô Hồng Phi nhanh tay lẹ mắt tiến lên giúp đỡ một cái. Nàng ta liếc mắt nhìn Nguyệt Thiên Dạ một chút.

Nguyệt Thiên Dạ vì lời nói của Lý Thanh Ly mà nảy sinh sát ý. Loại nữ nhân ngốc nghếch được trưởng bối nuông chiều từ nhỏ này thực sự là làm mất mặt nữ nhân, chờ khi nào tiến vào bí cảnh, tuyệt đối phải tìm cơ hội loại trừ nàng ta, đỡ để nàng ta quấn quýt lấy Tiêu Trạc không buông. Đang mãi suy nghĩ thì đột nhiên đối diện với tầm mắt của Tô Hồng Phi, cặp mắt kia vừa đen lại trầm, lúc này còn mang theo thần sắc khó hiểu, khiến trong lòng nàng ngẩn ra, sau đó lạnh lùng không sợ mà nhìn lại.

Nguyệt Thiên Dạ ngẫm cau mày. Nếu nói từ sau khi nàng xuyên qua đến thế giới này, có ai làm làm cho nàng suy nghĩ mãi không ra, trừ Tô Hồng Phi ra thì không còn ai khác. Tô Hồng Phi này làm việc rất có quy tắc, nhưng ngẫu nhiên ở một ít chuyện sẽ lại làm cho nàng ăn cái thiệt nhỏ, là một nhân vật không thể coi thường. Nguyệt Thiên Dạ tự cho là mình và Tô Hồng Phi không có bất kỳ xung đột ân oán gì cả, cho nên nàng thực sự không hiểu vì sao có lúc Tô Hồng Phi nhìn nàng lại lạnh lẽo trào phúng như vậy.

“Ai nha, Thanh Ly sư muội, bớt tranh cãi một tí đi.” Liễu Thành Phong tuy là thiếu niên, nhưng cũng không quen nhìn những nữ nhân này tâm tư cong cong vẹo vẹo, nói rằng: “Thanh Ly sư muội, nếu lòng của Tiêu sư huynh đã không ở trên người muội, vậy thì từ bỏ đi. Còn có Nguyệt sư tỷ, nếu tỷ tình sâu với Tư tiểu đệ, vậy thì đừng quá gần gũi với Tiêu sư huynh, tránh làm thương tâm Tư tiểu đệ. Ta thật không biết tỷ rốt cuộc yêu thích người nào nữa.” Câu cuối cùng là tính trẻ con oán giận.

Liễu Thành Phong là một thiếu niên hoạt bát, có hấn ở đâu thì bầu không khí đều rất là rộn rã, thực sự khiến người ta khó có thể sinh ác cảm.

Nguyệt Thiên Dạ cười khanh khách mà nhìn hấn, sâu xa nói: “Hai người họ ta đều yêu thích, chẳng lẽ không được sao?” Thấy người ở đây đều giật mình mà nhìn mình, ngạo nghễ cười nhạt nói: “Tại sao chỉ có nam nhân có thể tam thê tứ thiếp mà nữ nhân không được? Đây bắt quá là cái có ràng buộc nữ nhân mà thôi. Ta yêu thích bọn hấn, người nào cũng không muốn bỏ qua, đều muốn để bọn hấn ở bên cạnh làm bạn.”

Một lời nói này làm mọi người đều tròn mắt ngoác mồm, trong lúc nhất thời không ai phản ứng được, chỉ có Tiêu Trạc vừa mừng vừa sợ hỏi: “Thật sao? Thiên Dạ, nàng nói là thật sao?” Tiếp đó liền kéo nàng vào trong lòng ngực, một đôi mắt hoa đào long lanh thâm tình nhìn người trong ngực.

Mà tình cảnh này cũng làm cho đám tu sĩ vốn đang đợi Huyền Thiên bí cảnh mở ra tròn mắt ngoác mồm. Khi phát hiện bọn họ đều là đệ tử Thiên Tông phái thì lập tức tâm hồn nhiều chuyện bốc cháy lên.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Gặp lại Tư Hàn

Tư Lăng tất nhiên là không biết đám Nguyệt Thiên Dạ đã trở thành đối tượng bắt quái cho các tu sĩ, hấn đuổi theo Tư Hàn một đoạn đường, sau đó đi tới trước một chiếc phi thiên thuyền to như một gian nhà lớn lơ lửng ở giữa không trung, mắt thấy Tư Hàn trực tiếp nhảy lên phi thiên thuyền, Tư Lăng vội vàng theo sau.

Chiếc phi thiên thuyền cỡ nhỏ này là một trong những lễ vật mà Thanh Ngọc trưởng lão tặng cho đệ tử Tư Hàn, người phái Thiên Tông đều biết, tuy rằng cũng hâm mộ Tư Hàn tuổi còn trẻ mà đã được bảo bối tốt như vậy, nhưng mà ai bảo sư phụ người ta là Thanh Ngọc trưởng lão vô cùng hào phóng chứ. Đừng xem nó có vẻ tầm thường như thế, nhưng đây chính là một chiếc phi thiên thuyền Bảo khí trung phẩm đó, có thể phòng ngự, có thể chiến đấu, ngày đi được mười triệu dặm. Ở Tây Cảnh đã là đồ quý hiếm gặp.

Trong phi thuyền được trang trí giống như gian phòng ở Giới trần tục, dùng kỹ thuật mở rộng không gian, tổng cộng có mười mấy gian phòng, đều được

bố trí rất hoa lệ phú quý, vừa nhìn liền biết là cuộc sống hưởng thụ của loại Tiên nhị đại có tiền kia rồi. Mà ngay khi bọn hắn tiến vào, một tu sĩ trẻ tuổi cung kính đứng ở một bên, kêu: “Hàn sư thúc, Lăng sư thúc.”

Lâu rồi không được nghe xưng hô như vậy khiến Tư Lăng không nhận được liếc nhìn tu sĩ kia, phát hiện thì ra là người quen, chính là Tư Nam - đệ tử ở Tư gia. Tư Nam là đệ tử trong một chi ở Tư gia, tu sĩ tứ linh căn, thiên tư tương đối kém, vốn là đệ tử được Tư gia phái đi hầu hạ Tư Hàn, cũng không nghĩ tới sau khi Tư Hàn đi tới Thiên Tông phái vẫn còn dẫn theo Tư Nam. Lại xem bố trí trên chiếc phi thuyền nhỏ này, có vẻ là chủ ý của Tư Nam, Tư Hàn một lòng tu luyện xưa nay không sẽ để ý chuyện như vậy.

Hai người đi tới một gian phòng khách được bố trí trang nhã, Tư Nam pha một bình trà thơm ngào ngạt đưa tới cho bọn họ rồi liền lui xuống.

Linh trà này chất lượng tốt hơn rất nhiều so với cái loại giả rẻ năm linh thạch một cân của Tư Lăng, chỉ ngửi mùi thôi liền biết đây là linh trà thượng đẳng. Nuốt một ngụm xuống tới bụng, linh lực trong thân thể mơ hồ hơi tăng thêm một chút, tuy rằng rất ít không đáng kể, nhưng nếu cứ tiếp tục lâu dài như vậy, cũng là một tích lũy đáng sợ.

Tư Hàn nhấp một hớp linh trà, nhàn nhạt nhìn Tư Lăng, nói rằng: “Trúc Cơ, rất tốt.”

Được đại ca dùng một loại giọng điệu hài lòng như vậy khen ngợi, trong lòng Tư Lăng đột nhiên sinh ra một loại tự hào được gia trưởng công nhận, lại có chút ngượng ngùng, suy nghĩ một chút, hỏi: “Đại ca, thương thể của huynh đều tốt rồi chứ?”

Tư Hàn cũng không nghĩ là hắn sẽ hỏi như thế, lúc trước không nói cho hắn là vì cảm thấy không cần thiết, đỡ tăng thêm lo lắng dư thừa, lúc này nghe hắn hỏi, sợ là bọn Liễu Thành Phong đã nói cho hắn biết. Đương nhiên, Tư Hàn cũng biết đến việc bọn Liễu Thành Phong và Tư Lăng thân thiết với nhau, đối với chuyện này hắn không tỏ rõ ý kiến. Tư Hàn bởi vì từ nhỏ tu luyện công pháp nên thất tình lục dục rất đậm bạc, bất quá cũng không phải là kẻ lãnh huyết trời sinh. Phụ thân đã mất ngay khi hắn vừa xuất thế không lâu, sau đó mẫu thân cũng qua đời, chỉ để lại người thân duy nhất là đứa em trai nhỏ cùng mẹ khác cha. Vì thế, so với những người không liên quan, hắn tất nhiên quan tâm nhiều hơn một chút đối với người đệ đệ duy nhất này.

Chẳng qua là từ nhỏ đến lớn Tư Lăng có vẻ cực kỳ e ngại hắn, cũng không gần gũi với hắn. Quanh năm suốt tháng, số lần hai huynh đệ gặp mặt chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay. Mà bản thân Tư Hàn từ khi còn bé đã là một đứa nhỏ lạnh băng không có biểu cảm gì nhiều. Hai mươi mấy năm qua, việc thường làm ngoại trừ tu luyện chính là hỏi thăm một chút chuyện của đệ đệ. Hắn biết đệ đệ không muốn nhìn thấy mặt mình, vậy nên cũng không cần thiết xuất hiện ở trước mặt đệ đệ nữa. Loại tình trạng này cứ như thế mãi đến tận khi Tư Lăng vì cứu Nguyệt Thiên Dạ phá hủy linh căn mà thay đổi. Hiện tại Tư Lăng tuy rằng không nhiều lời, nhưng cũng không còn giống như dĩ vãng, mỗi khi đối mặt với hắn thì lại lộ ra vẻ mặt chống cự. Như vậy rất tốt.

Lúc này nghe được Tư Lăng chủ động hỏi quan tâm, đôi mắt lạnh lẽo của Tư Hàn toát ra một loại mềm mại ấm áp, từ tốn nói: “Bé quan một tháng, đã tốt rồi.”

Tư Lăng sau khi nghe xong nhếch môi nở nụ cười, nói rằng: “Vậy thì tốt rồi, như vậy tiến vào Huyền Thiên bí cảnh cũng an toàn hơn mấy phần.”

Nói đến Huyền Thiên bí cảnh, Tư Hàn hơi nhíu mày nghĩ một hồi, nói rằng: “Sau khi tiến vào Huyền Thiên bí cảnh nhất định phải cẩn thận, nếu như có thể, không nên đi vào nơi sâu trong Huyền Thiên bí cảnh. Với thực lực bây giờ của đệ thì không đủ để ứng phó.”

Tư Hàn vừa mới nói xong, con yêu thú vốn còn đang nhàn nhã quấy đuôi ngồi xổm ở trên bả vai Tư Lăng kia lập tức gầm gừ mà kêu một tiếng, dùng móng vuốt vồ vồ mặt Tư Lăng tỏ vẻ kháng nghị.

“Đừng nghịch!” Tư Lăng vỗ vỗ nó, nói với Tư Hàn: “Đại ca, đến lúc đó phải xem tình huống đã. Huyền Thiên bí cảnh nguy hiểm tuy nhiều, nhưng đi đôi với nó chính là cơ duyên, có một số việc đệ không thể không chể, đến lúc đó đệ sẽ cẩn thận.” Tư Lăng tuy rằng cảm động vì được Tư Hàn quan tâm, thế nhưng hắn đã giao dịch với yêu thú Trọng Thiên, đáp ứng sẽ tận lực dẫn nó đi tìm thứ mà nó cần. Bất quá Tư Lăng mơ hồ có loại cảm giác, thứ mà Trọng Thiên cần không phải vật phẩm, có vẻ sẽ phải tới nơi sâu trong bí cảnh, vì lẽ đó hắn không cách nào hứa chắc được.

Tư Hàn sau khi nghe xong liền không khuyên nữa, liếc nhìn con yêu thú màu đen kia, phát hiện chỉ là tiểu yêu thú cấp thấp liền cũng không quan tâm, cầm túi trữ vật đưa cho hắn.

Tư Lăng có chút mơ màng nhận lấy, chờ lúc dùng thần thức kiểm tra đồ vật trong túi trữ vật thì lập tức chấn động.

Ôi chao ôi, một cái túi đầy linh đan, linh thạch, linh phù, pháp khí... đủ khiến cho bất kỳ tu sĩ Trúc Cơ nào cũng ghen tị muốn giết người cướp của này là làm sao đây? Đường đường hoàn hoàn lấy ra đưa cho hắn là muốn làm cho hắn ước ao ghen tị, ước ao ghen tị đúng không? Còn nếu là muốn tặng cho hắn, vậy có phải là quá hào phóng rồi không?

Cái bộ dạng không chút tiền đồ này của Tư Lăng tất nhiên làm đại gia yêu thú cất lực khinh bỉ, móng vuốt thịt thịt vồ phạch vào mặt hắn, để hắn thu hồi cái biểu cảm mặt như chưa trải chuyện đời này.

Tư Hàn vẫn là một bộ dáng lạnh lẽo vô tình, hắn lạnh nhạt nói: “Đây là thứ mà ta lấy được ở trong động phủ của một tu sĩ Nguyên Anh, đệ cứ nhận đi.”

Trong lòng Tư Lăng cảm động vô cùng: Đệ đệ mà có đại ca thì chính là bảo vật!

“Cám ơn đại ca, đệ. . .” Tư Lăng không biết nói cái gì cho tốt, hắn không muốn làm cao mà từ chối, có tiện nghi không chiếm chính là tên khốn kiếp đó. Hơn nữa đây chính là huynh trưởng đại nhân cho hắn mà. Nhưng. . . “Đại ca, huynh cho đệ, vậy còn huynh. . .”

“Ta đã chia hai phần, ở đây vẫn còn giữ một nửa.”

Sau khi nghe xong, Tư Lãng yên tâm, quyết định sau này mình có thứ gì tốt cũng phải chuẩn bị một phần cho hắn.

Sau đó, hai huynh đệ vừa uống linh trà vừa thảo luận với nhau về những tin tức mà mình biết về Huyền Thiên bí cảnh. Dù sao hai người đều là lần thứ đầu tiên vào Huyền Thiên bí cảnh, đều muốn đem những gì mình biết nói cho đối phương nghe, cũng để làm tham khảo. Đồng thời Tư Lãng cũng đem chuyện mình tổ đội với Pháp Lăng và Truyền Sơ nói cho Tư Hàn biết, cả việc hai người thỉnh cầu mình giúp đỡ nữa, không giấu giếm một chút nào.

Có thể là do sau khi đi tới thế giới này, Tư Hàn là người đầu tiên thể hiện sự quan tâm đối với hắn, còn bất kể trả giá mà cứu mình, làm Tư Lãng có một loại tín nhiệm mù quáng với Tư Hàn. Hắn phát hiện ở thế giới tu tiên đầy đáng sợ này, ở trên con đường cầu trường sinh giang nan gặp ghềnh đá, người duy nhất có thể toàn tâm toàn ý tin cậy nâng đỡ chính là vị huynh trưởng tâm tình đậm bạc này.

Tư Hàn suy tư một chút, dặn dò Tư Lãng cẩn thận xong liền không nói gì nữa. Tư Hàn là đệ tử phái Thiên Tông, sau khi tiến vào bí cảnh thì phải cùng các đệ tử trong phái hành động. Hơn nữa lúc tiến vào bí cảnh là truyền tông ngẫu nhiên, đến lúc đó cũng không biết hai huynh đệ có thể truyền tới cùng một nơi hay không, vì lẽ đó hai người cũng không có giao hẹn phải đi cùng nhau.

Tư Lãng ở trên phi thuyền của Tư Hàn ngẩn ngơ cả nửa ngày, bởi vì không muốn đi xuống lại đụng tới Nguyệt Thiên Dạ, bị nàng ta dây dưa, bèn lại ở trên phi thuyền. Tư Hàn có vẻ cũng muốn tách hai người ra, cho nên cũng không có đuổi người, để Tư Lãng tùy tiện đi dạo trên phi thuyền, Tư Nam cẩn thận bồi tiếp.

Lần thứ hai nhìn thấy Tư Lãng, trong lòng Tư Nam kỳ thực rất chấn động. Hắn theo Tư Hàn đồng thời tiến vào Thiên Tông phái nhưng cũng không phải là đệ tử phái Thiên Tông, chỉ là dính được ánh sáng của Tư Hàn nên mới có thể tiến vào Thiên Tông phái, ghi danh là một trong những người hầu trên danh nghĩa của Tư Hàn. Tuy rằng nửa năm qua hắn cũng biết việc Nguyệt Thiên Dạ ở phái Thiên Tông hiển lộ tài năng, cũng như chuyện nàng ta đối đầu với Tư Hàn có liên quan với Tư Lãng, nhưng Tư Nam lại không để ý lắm. Hắn cho rằng Tư Lãng vì Nguyệt Thiên Dạ mà bị huỷ linh căn, như vậy dù có cơ duyên nghịch thiên cũng không thể nào trở về những ngày tháng huy hoàng trước kia nữa. Hiện tại có thể tái kiến Tư Lãng, hắn ta thậm chí đã khôi phục tu vi Trúc Cơ, khiến hắn thực sự là kinh ngạc nói không ra lời, vì lẽ đó nên mới cung kính mà gọi hắn ta một tiếng “Lãng sư thúc”.

Kỳ thực Tư Nam hầu hạ Tư Hàn đã được hai mươi năm, hề là người từng thấy Tư Hàn đều cho rằng hắn ta là người vô tâm, vì Đại Đạo mà thất tình lục dục đều có thể bỏ qua, nhưng hắn lại biết, trong lòng Tư Hàn thật ra vẫn có tình, thứ còn vương vấn duy nhất chỉ có tình huynh đệ, chính là Tư Lãng.

Như vậy Tư Nam không khỏi âm thầm vui mừng vì lúc trước khi Tư Lãng phá huỷ linh căn biến thành phạm nhân, thì mình vẫn giữ tính thái độ cung kính. Đây mới là nguyên nhân Tư Hàn vẫn cho phép hắn đi theo bên cạnh.

Thời gian trôi qua rất nhanh, lúc bên ngoài vang lên tiếng huyền nháo thì, Tư Lãng cùng Tư Hàn đang đã tọa bồng nhiên đồng thời mở mắt ra, đứng thẳng người lên, một trước một sau rời khỏi phi thuyền.

Ra khỏi phi thuyền, bọn họ liền nhìn thấy thung lũng với phong cảnh tú lệ đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó chính là một ngọn núi nguy nga cao chót vót. Ở phía trước ngọn núi lớn có một cái đại môn cao khoảng mười trượng, bên trong sương trắng bao phủ, không cách nào thăm dò tình cảnh bên trong. Mà cái cửa này chính là một cái truyền tông trận ngẫu nhiên, giúp truyền tông tu sĩ nơi này tiến vào trong Huyền Thiên bí cảnh.

Huyền Thiên bí cảnh rốt cục mở ra rồi!

Những tu sĩ bị âm thanh hấp dẫn nên ra khỏi phi thuyền như Tư Hàn Tư Lãng rất nhiều, cho nên lúc bọn hắn hạ xuống cũng không quá nổi bật. Bất quá bọn hắn lại phát hiện tuy rằng bí cảnh mở ra khiến người ta rất kích động, nhưng ở hiện trường lại có hơn phân nửa người cũng không tập trung ánh mắt đến bí cảnh, mà hết thảy đều nhìn về một phương hướng khác, dường như nơi đó có chuyện gì còn hấp dẫn hơn cả bí cảnh.

Hai mắt Tư Hàn lạnh như băng, nhàn nhạt quét qua, cũng nhìn về phương hướng của đám người kia.

Tư Lãng cũng nhìn một chút, giật mình phát hiện một trong những nhân vật gây rối chính là Nguyệt Thiên Dạ. Một thân xiêm y màu đỏ rực tung bay ở trong gió, dáng người nổi bật, cực kỳ xinh đẹp. Mà đối diện Nguyệt Thiên Dạ là một tu sĩ Kim Đan sắc mặt khó coi. Lúc này ông ta đang dùng một loại ánh mắt hùng lực sát ý nhìn chằm chằm Nguyệt Thiên Dạ. Nguyệt Thiên Dạ nghe ngang đón nhận, cũng không bối vì đối phương là tu sĩ cao hơn mình một cấp mà lùi bước. Hai người hình thành một loại trạng thái đối địch căm thù không lùi bước.

“Xảy ra chuyện gì?” Tư Lãng hỏi một tu sĩ bên cạnh.

Tu sĩ kia nhìn thấy mặt của hắn thì sùng sốt một chút, đến khi Tư Lãng mặt lạnh hỏi lại lần nữa thì mới vội vàng nói: “Nghe nói cô đệ tử tên là Nguyệt Thiên Dạ của phái Thiên Tông vừa nãy đã giết chết con trai Lưu Kỳ của Kim Đan trưởng lão phái Nhạc Hải- Lưu Hải Uy tiên bối. Lưu Hải Uy tiên bối muốn báo thù cho nhi tử, nhưng cô đệ tử phái Thiên Tông kia nói là Lưu Kỳ đã vô lễ trước nên nàng mới giết hắn, hai người đang vì chuyện này mà muốn đánh nhau.”

Tư Lãng sau khi nghe xong, cảm thấy thật không thể tin nổi, bất quá mới rời đi được nửa ngày, Nguyệt Thiên Dạ lại gây chuyện nữa rồi? Dù thế nào cũng cảm thấy Nguyệt Thiên Dạ này chính là thể chất rủi ro mà, tới chỗ nào cũng đều sẽ có chuyện phát sinh, đặc biệt tốc độ kết thù càng chẳng khác gì cười tên lửa. Hơn nữa nàng ta cũng rất to gan, ở trước mặt ngàn vạn tu sĩ thế nhưng cũng dám tùy ý giết người, thật không sợ chọc tới những thế lực lớn kia sao?

Mất thấy sự tình không thể cứu vãn được nữa, bỗng thấy trước bí cảnh có mười mấy vệt sáng xẹt qua. Những tu sĩ thay mặt cho mỗi môn phái ở Tây Cảnh đã xuất hiện ở nơi đó. Một vị nữ tu Nguyên Anh của phái Thanh Vũ liếc nhìn hai người đang giằng co, mắt lộ ra vẻ không vui, giọng nói ẩn chứa uy thế của tu sĩ Nguyên Anh vang lên: “Huyền Thiên bí cảnh đã mở ra, sau một canh giờ nữa thì bí cảnh sẽ đóng lại, cho đến ba tháng sau mới mở ra lần nữa, các ngươi còn không mau mau đi vào?”

Những tu sĩ Kim Đan kỳ trở xuống ở đây chỉ cảm thấy lỗ tai bị thanh âm này vang vọng đến cả ù tai, những tu sĩ kia hoàn hồn vội vàng nắm ngọc bài tiến vào bí cảnh.

Lưu Hải Uy sắc mặt khó coi mà trừng mắt nhìn Nguyệt Thiên Dạ, nhần nhin sát ý nói: “Yêu nữ, nếu ngươi may mắn chết trong bí cảnh thì coi như xong, ngược lại nếu không chết, ngươi ra khỏi bí cảnh thì ta cũng sẽ đích thân giết ngươi!”

Nguyệt Thiên Dạ cười lạnh một tiếng, cao quý lãnh diễm mà liếc mắt nhìn, lấy ngọc bài ra cùng đi theo Tiêu Trạc tiến về bí cảnh. Trước khi lên đường, ánh mắt nàng quét nhìn xung quanh, sau đó thất vọng thu hồi tầm mắt.

Tư Lăng tự nhiên biết nàng ta đang tìm mình, đối mặt với khối băng Tư Hàn, không khỏi có chút ngượng ngùng.

“Đi thôi.” Tư Hàn nói, rồi cất bước về phía bí cảnh.

Tư Lăng vội vàng đuổi theo. Trước đó khi đang ở trên phi thiên thuyền, hắn đã truyền âm với Pháp Lăng và Truyền Sơ, bảo bọn họ không cần chờ mình cùng tiến vào bí cảnh, đi vào bên trong rồi hắn tự hợp, cho nên lúc này cũng không cần đặc biệt đi tìm bọn họ.

Đi tới trước sơn môn, Tư Lăng lấy ra ngọc bài mà Pháp Lăng đưa cho mình lúc trước, hắn bước qua một vạch sáng đặc thù trước cửa sơn môn do tất cả những tu sĩ Nguyên Anh ở đây dùng pháp lực vẽ ra, thấy cái vạch sáng kia không có phản ứng thì trong lòng thở phào nhẹ nhõm. Xem ra thông tin trong ngọc bài thật sự đã được đổi thành thông tin của mình.

“Vào trong cẩn thận.”

Tư Hàn đi ở phía trước để lại một câu nói như vậy rồi bóng người liền biến mất ở màn sương trắng mênh mông trước sơn môn.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Huyền Thiên bí cảnh (1) - Thực vật sư Yêu Liên

Tiến vào làn sương trắng trong sơn môn, Tư Lăng bỗng cảm thấy thân thể rét lạnh, sau đó cơ thể không khống chế được mà bay lên. Vì biết đây là do Truyền tông trận đang truyền tông nên hắn cũng không phản kháng, chỉ hy vọng đừng chuyển mình tới nơi quá nguy hiểm.

Nhưng ngay khi Tư Lăng nhìn thấy nơi mình được truyền tông tới, hồi lâu không biết nói gì, lặng lẽ bỏ sung: Đáng lẽ nên cầu khẩn trời cao đừng vớt mình tới những nơi kỳ kỳ quái quái mới đúng.

Tư Lăng bị truyền tông đến một đầm lầy, hơn nữa còn là một đầm lầy thối hoắc. Đầm lầy này lầy lội không thấy ranh giới, toả ra mùi thối nồng nặc. Bên trên nhìn như cháo vàng đang được đun sôi sùng sục, nhưng đó không phải là đầm lầy thật sự bị đun sôi, mà là một loại Chiếu Trạch Quái[1] sinh sống trong đầm lầy. Chiếu Trạch Quái là một loại yêu thú cấp 3, bộ dáng như bùn nhão, chúng nó thần trí không cao, luôn lăn lộn ở trong đầm lầy, những nơi nó đi qua làm cho đầm lầy nhìn như là nước bị đun sôi trào vậy.

[1] Quái vật đầm lầy

Tư Lăng đang than than xui xẻo, bỗng thấy cách đó không xa có người đang ở nỗ lực vượt qua đầm lầy. Chờ khi người này xoay mặt nhìn sang, Tư Lăng phát hiện lại là người quen -- Tiêu Trạc.

Từ lúc Tư Lăng bị truyền tông đến nơi này thì Tiêu Trạc đã phát hiện ra hắn, sắc mặt lập tức xấu đi. Bất quá chỉ là hung dữ mà lườm hắn một cái, cũng không đến khiêu khích hoặc trực tiếp ném một pháp quyết qua để giải quyết tình địch.

Thấy Tiêu Trạc không để ý tới mình, Tư Lăng cũng sẽ không vội vàng tiến lên tìm đường chết. Hắn dùng tay che mũi, lùi lại vài bước, quan sát cái đầm lầy mênh mông vô bờ này, suy nghĩ nên làm sao để vượt qua. Trong ngọc giản của những tu sĩ đã tới Huyền Thiên bí cảnh cũng có giới thiệu qua tình huống của mảnh đầm lầy này. Đầm lầy này phía trên không thể ngự kiếm phi hành, tu sĩ muốn vượt qua nó chỉ có thể dựa vào hai chân của chính mình mà lao nhanh qua khỏi đầm lầy, hơn nữa còn phải chú ý Chiếu Trạch Quái trong đầm lầy.

Chiếu Trạch Quái thần trí đa phần không cao, nhưng lại có sự nhận biết đặc biệt mãnh liệt đối với những kẻ khác loài. Hễ là bất cứ sinh vật nào tiến vào đầm lầy, chỉ cần khí tức không giống với mùi thối của đầm lầy đều sẽ bị Chiếu Trạch Quái công kích. Tư Lăng vừa nãy đã nhìn thấy một con chim bay ngang qua đầm lầy, bị một con Chiếu Trạch Quái nhảy lên, phun ra một ngụm bùn nhão bắn trúng thân thể rơi xuống trên đầm lầy, sau đó bị đám Chiếu Trạch Quái mãnh liệt nhào tới giết chết. Ngoài ra, trong đầm lầy còn có Chiếu Trạch Quái biến dị rất khó chơi, nếu lúc vượt qua đầm lầy mà vừa vặn đụng đầu với Chiếu Trạch Quái biến dị thì hết sức phiền toái. Tu sĩ nếu bị Chiếu Trạch Quái biến dị kéo vào đầm lầy thì coi như không có khả năng sống sót.

Ngay lúc Tư Lăng quan sát đầm lầy, lại có năm, sáu tu sĩ bị truyền tông tới. Khi bọn họ nhìn thấy đầm lầy thì vẻ mặt đều buồn khổ mà nói một tiếng xui xẻo, cũng có thể thấy được bọn họ cũng có nghiên cứu về đầm lầy này, chỉ là không nghĩ tới chính mình lại xui xẻo mà bị truyền tông tới nơi này.

Tur Lăng muốn xem bọn họ làm sao vượt qua đầm lầy nên đứng ở một bên quan sát. Mấy cái tu sĩ này liếc mắt nhìn hắn, thấy hắn không có hành động gì thì cũng không thèm để ý. Huyền Thiên bí cảnh mở ra chỉ có ba tháng, người tiến vào nơi này đều phải giành giật từng giây, muốn dùng hết sức mà đi tìm càng nhiều thứ đáng giá càng tốt, chẳng có nhiều thời giờ lãng phí như vậy.

Mấy tu sĩ này đều đã chuẩn bị sẵn, nhanh chóng lấy ra một đôi ủng đặc chế, từng người mang vào rồi liền tiến vào đầm lầy. Đôi ủng này được chế tạo đặc biệt, có khắc bùa chú hệ phong loại nhỏ, có thể giúp bọn họ di chuyển nhanh chóng trong đầm lầy. Những tu sĩ nọ vừa tiến vào đầm lầy, vừa cầm kiếm chém ngã những Chiếc Thạch Quái nghe được khí tức mà xông tới, rất nhanh đã vượt ra ngoài mấy dặm.

Thấy những người kia ly khai, Tur Lăng lại nhìn về Tiêu Trạc đứng ở đầm lầy cách đó không xa. Chỉ thấy hắn cắn răng, vẻ mặt ghét bỏ mà liếc nhìn đầm lầy toả ra mùi tanh tưởi, từ trong túi trữ vật lấy ra một cái mặt nạ mỏng như cánh ve mang lên mặt. Loại mặt nạ này không chỉ có thể thay đổi dung mạo của tu sĩ, thậm chí có thể tạo ra không khí tươi mát trong lành. Bất quá tác dụng của nó không lớn, cũng không thể ngăn cản thần thức của tu sĩ Trúc Cơ kỳ, hiện tại dùng nó bất quá là vì lọc bớt mùi hôi thối mà thôi.

Tiêu Trạc cũng mang vào một đôi ủng. Đôi ủng này còn cao cấp hơn nhiều so với mấy tên tu sĩ lúc này, tốc độ cũng nhanh hơn nhiều, sau khi tiến vào đầm lầy thậm chí còn nhanh hơn tốc độ phóng tới của những Chiếc Thạch Quái kia luôn.

Mất thấy bóng dáng Tiêu Trạc nhanh chóng biến mất, Tur Lăng cảm giác mình cũng nên hành động.

Đối với mùi hôi khủng khiếp của đầm lầy, không chỉ Tur Lăng khó nhịn, yêu thú trên bả vai hắn cũng khó có thể chịu đựng được, Yêu Liên vẫn trốn ở ống tay Tur Lăng càng khó chịu không thôi.

“Trời ạ, Tur công tử, chúng ta thật sự phải đi qua cái đầm lầy thối hoắc này sao?” Tiểu Hồng bò đến trên một bên bả vai khác của Tur Lăng, mặt mày ủ rũ hỏi.

Tur Lăng đáp một tiếng chắc chắn, lại lục túi trữ vật tìm thứ mình cần. Nếu là lúc trước Tur Lăng tuyệt đối sẽ chẳng có biện pháp gì đối với bãi đầm lầy hôi thối này, nhưng từ khi được tur Hàn cho cái túi trữ vật này, Tur Lăng lập tức nhảy lên làm người có tiền, tài sản còn dồi dào hơn đám đệ tử của những đại môn phái kia.

Lúc Tur Lăng tìm đồ vật, yêu thú Trọng Thiên mang theo cô bé Tiểu Hồng nhảy đến trước một cây to trông như cây thông ở Trần Tục Giới mọc bên bờ đầm lầy, nó nhảy lên cây, cắn đứt một nhánh cây cành lá sum xuê, ngậm lên miệng rồi trở lại, sau đó đưa cho Tur Lăng.

Tur Lăng chẳng hiểu ra làm sao mà tiếp nhận, không biết nó hái nhánh cây này để làm gì. Bất quá hắn lại nghĩ, thứ mà con yêu thú kiêu ngạo này nhận thức thì tuyệt đối sẽ không vô dụng, bèn thu nó vào trong túi trữ vật, lại tiếp tục tìm kiếm trong túi trữ vật.

Tur Lăng cuối cùng tìm ra được một đôi Thần Hành Ngoa, xem như là pháp khí thượng phẩm, tu sĩ Trúc Cơ mang vào thì tốc độ chạy trốn có thể so sánh với tu sĩ Kim Đan. Đôi ủng này còn cao cấp hơn đôi của Tiêu Trạc, hơn nữa đáy giày còn vẽ mấy cái bùa chú, không hổ là vật sưu tập của tu sĩ Nguyên Anh.

Sau khi Tur Lăng mang ủng vào, lại lấy ra một thanh linh kiếm, sau đó hỏi hai con yêu trên hai bả vai mình: “Thối như thế, các ngươi có muốn vào túi linh thú tránh một tý hay không?”

Yêu thú đại gia trực tiếp cào cho hắn một vuốt, kiên quyết nói cho hắn biết nó không làm yêu sủng cho người khác-- vì chỉ có yêu thú ký kết khế ước chủ tớ với tu sĩ mới có thể trú ở trong túi linh thú. Tiểu Hồng cô nương là thực vật, đương nhiên không thể vào túi linh thú.

Đối với nhắc nhở hào ý của Tur Lăng, cô bé Tiểu Hồng cùng đại gia yêu thú đều lấy ra lá cây hái vừa nãy, ngậm vào miệng, sau đó bé Tiểu Hồng trực tiếp bò vào vạt áo Tur Lăng, đại gia yêu thú vẫn tiếp tục bình tĩnh mà ngồi xồm ở trên vai Tur Lăng.

Đối với hành vi của chúng nó, Tur Lăng rất kinh ngạc, hắn thấy thế cũng lấy một chiếc lá trong trữ vật ra ngậm vào. Ngay lập tức tai mắt thư thái, không khí như là được lọc sạch, tươi mát vô cùng, dường như mùi thối trước mắt không còn cách nào ảnh hưởng tới mình nữa. Hắn không khỏi cảm thấy kinh ngạc mà nhìn chăm chăm những cây thông bên cạnh đầm lầy, những cây cao kia không hề bắt mắt chút nào, cũng không nghĩ tới thì ra chúng nó còn có tác dụng này. Hơn nữa vừa nãy nhìn thấy Tiêu Trạc và mấy tu sĩ kia đều không hái lá cây để dùng thì biết bọn họ đều là không biết tác dụng của chúng. Vậy là Trọng Thiên và Tiểu Hồng tự phát hiện?

Tur Lăng lập tức hỏi rõ nghi vấn này, con yêu thú tức khắc vênh vào hống hách mà đứng ở nơi đó không nói lời nào, Tiểu Hồng thì mềm mại non nớt giải thích: “Tur công tử, huynh quên bản thể Tiểu Hồng là Yêu Liên rồi sao? Toàn bộ linh thảo Linh Mộc trên đời này không có gì là ta không biết đâu.”

Tur Lăng hết sức ngạc nhiên vui mừng, “Thật sao?” Vốn cho là phế vật trừ làm loa ra thì không có tác dụng gì, không nghĩ tới xoay người một cái thì biến thành Thần Nông -- không, còn lợi hại hơn Thần Nông nữa, là nhà thực vật học. Sau này chỉ cần có Tiểu Hồng ở đây, tuyệt đối sẽ không bỏ sót bất kỳ linh thảo Linh Mộc nào, coi như là dẫn theo một quyển bách khoa toàn thư di động đây.

Chờ khi nghe được câu trả lời khẳng định kiêu ngạo của Tiểu Hồng, Tur Lăng chỉ cảm thấy hạnh phúc này tới quá nhanh hơn, làm hắn có chút lảng lảng.

Cuối cùng vẫn là Trọng Thiên nhìn không được nên bình tĩnh mà vỗ cho hắn một vuốt, mới làm hắn tỉnh lại được. Bất quá tuy rằng đã tỉnh táo lại, nhưng Tur Lăng không đối xử tùy tiện với cô bé Tiểu Hồng như ngày xưa nữa, trái lại dịu dàng vỗ vỗ ngực chỗ mà Tiểu Hồng đang ở, cẩn thận dặn dò: “Tiểu Hồng muội muội, ngươi cần phải cố gắng ở trong lòng ngực của ta, mọi việc phải cẩn thận, không nên xảy ra điều gì bất ngờ đó, nếu không ta sẽ đau lòng.”

Tiểu Hồng thuần khiết vô tri lập tức cảm động, một khuôn mặt đo đỏ nhỏ nhắn chui ra, hai mắt ngấn nước nói: “Tur công tử, huynh thật là một người tốt,

Tiêu Hồng rất thích huynh.”

Tur Lăng cười càng thêm ôn nhu. Sau này ngươi sẽ càng yêu thích ta, thích đến nỗi không rời xa ta luôn.

Tiếp theo lại có mấy tu sĩ bị truyền tới, bất quá Tur Lăng không để ý đến bọn họ, toàn thân kích động tiến vào đầm lầy. Hắn điều khiển Thần Hành Ngọa trên chân, thân thể như gió bay nhanh về phía trước, tốc độ còn nhanh hơn mấy phần so với Tiêu Trạc vừa nãy.

Tur Lăng một bên vừa tiến vào đầm lầy, một bên vừa cảm linh kiếm chém giết Chiêu Trạch Quái chặn đường phía trước. Đám Chiêu Trạch Quái đó thân thể là một đồng bùn nhão, chính giữa có một viên yêu đan thuộc tính “Thổ”. Nếu như chỉ chém nó thành hai nửa mà không có đâm trúng yêu đan thì nó vẫn sống sót, chỉ chốc lát sau thân thể sẽ khôi phục lại như cũ. Bất quá Tur Lăng lúc này cũng không cần phải giết chúng nó, chỉ là để chúng nó đừng chặn đường mình thôi.

Lao nhanh suốt một đường, đã qua một canh giờ nhưng vẫn không nhìn thấy điểm cuối đầm lầy, bất quá Tur Lăng lại nhìn thấy ở phía trước có bóng dáng của đám người Tiêu Trạc.

Bọn họ thật bất hạnh mà gặp phải một đám Chiêu Trạch Quái biến dị, thật sự khó đối phó hơn nhiều so với Chiêu Trạch Quái phổ thông. Chúng nó không chỉ có thể tùy tiện biến đổi hình thái tựa như nước, tính công kích cũng mạnh gấp mấy lần. Mỗi lần chặt một kiếm xuống cũng chỉ có thể chém được một ít bùn nhão nào bên trên chúng nó, khó có thể tổn thương tới gốc rễ của bọn chúng.

Lúc này những tu sĩ kia cả người đều dính đầy bùn nhão, trong tay cầm linh kiếm cùng các loại linh phù để chiến đấu với gần nghìn con Chiêu Trạch Quái biến dị.

Bộ dạng Tiêu Trạc lúc này cũng không khá hơn bao nhiêu, mặt mày tái nhợt dùng linh kiếm chém Chiêu Trạch Quái biến dị, biểu cảm ngoài ghê tởm chính là càng ghê tởm hơn thôi. Phát hiện Tur Lăng đến, khỏe mỗi Tiêu Trạc nhếch một cái, lập tức dẫn theo một đám Chiêu Trạch Quái biến dị đang công kích mình chạy về hướng Tur Lăng bên kia.

“Vị đạo hữu này, mau tới giúp đỡ đi, chúng ta cùng nhau tiêu diệt đám Chiêu Trạch Quái biến dị này!” Một trong sáu tên tu sĩ kêu gọi Tur Lăng.

Tur Lăng không lên tiếng, bởi vì những Chiêu Trạch Quái biến dị mà Tiêu Trạc mang đến đã phát hiện hơi thở của hắn, ào ào như đánh máu gà nhào về phía hắn, làm Tur Lăng không kịp trở tay, cầm linh kiếm như chặt dưa hấu mà chặt chặt chặt. May là lúc này Tur Lăng còn ngậm trong miệng lá cây có thể lọc không khí, bằng không thì đã bị mùi thối của chúng nó hung cho choáng váng rồi.

Nhưng, Chiêu Trạch Quái giống như giết mãi giết không hết vậy, mà linh lực của tu sĩ dù sao cũng có hạn, lại không thể ở chỗ nguy hiểm này mà đã tọa để khôi phục linh lực được. Nếu không giải quyết chúng nó, chờ linh lực cạn kiệt, vậy bọn hắn sẽ bị Chiêu Trạch Quái nhào lên vô giết bất cứ lúc nào. Đối với Chiêu Trạch Quái mà nói, thân thể của tu sĩ chính là một loại thức ăn rất ngon.

Theo thời gian dần trôi qua, trong sáu tên tu sĩ đã có hai tên tu sĩ Luyện Khí kỳ vì linh lực cạn kiệt mà bị Chiêu Trạch Quái mãnh liệt đến quần sát, bốn người còn lại trong lòng sốt sắng, ào ào chạy về hướng Tur Lăng và Tiêu Trạc. Hai người này tuy rằng chặt vật chút, nhưng xem ra vẫn còn thừa lực.

“Hai vị đạo hữu, chúng ta nhất định phải nghĩ một biện pháp để giải quyết đám Chiêu Trạch Quái biến dị này!” Một nam tu sĩ trung niên mặt đen nói như vậy.

Bên cạnh ông ta là một nữ tu phong thái yếu điệu nói tiếp: “Chiêu Trạch Quái hệ thủy, thân thể chính là một đồng bùn nhão, hay là chúng ta dùng hỏa để đối đầu với chúng nó.”

Những người khác sau khi nghe xong đều cảm thấy rất khả thi.

Chỉ là, Chiêu Trạch Quái nhiều như vậy, không phải một hai đám lửa là có thể giải quyết, đoán chừng phải dùng cả biển lửa mới xong.

Tiêu Trạc cũng bị đám Chiêu Trạch Quái giết mãi không hết này làm cho buồn bực mất tập trung, nghe được lời bọn họ, linh quang lóe lên, liền nói rằng: “Các ngươi ai có linh phù và linh đan thuộc tính Hỏa? Đương nhiên, còn cần phải có tu sĩ Hỏa Linh Căn phối hợp, chúng ta có thể dùng Hoả Liệt Phù phối hợp với linh hỏa của tu sĩ thuộc tính Hỏa để làm nổ Hỏa Linh đan, đến lúc đó sẽ sản sinh ra một biển lửa cực nóng, hẳn là có thể thiêu chết đám Chiêu Trạch Quái này.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Huyền Thiên bí cảnh (2) - Chiêu Trạch Quái

Lời này của Tiêu Trạc tất nhiên được tu sĩ ở đây đồng ý, và lại tình huống bây giờ rất khẩn cấp, đã không cho phép bọn họ tiếp tục lần lựa nữa. Nếu không tự cứu, đến khi linh lực hao tổn hết lại không kịp dùng đan dược bổ sung, như vậy chỉ có thể bị Chiêu Trạch Quái biến dị nuốt trọn. Hơn nữa bọn họ lần này thực sự rất xui xẻo, đám này hiển nhiên có hơn 1,000 con Chiêu Trạch Quái biến dị, tre già măng mọc, làm bọn hắn chỉ thiếu nước phân thân.

Tư Lăng không hề rằng, âm thầm truyền âm cùng cô bé Tiểu Hồng, “Tiểu Hồng muội muội, ngươi hỏi chủ nhân ngươi một cái xem, yêu hòa của nó có thể đối phó với nhiều Chiêu Trạch Quái như vậy không?”

Tiểu Hồng muội muội ngoan ngoãn đi hỏi, sau đó Tư Lăng bị đại gia yêu thú cào cho một vết. Bị nghi ngờ, đại gia yêu thú trực tiếp phun ra một ngụm yêu hòa, trong nháy mắt liền giải quyết một đám Chiêu Trạch Quái biến dị đang đánh về phía sau Tư Lăng, sau đó nó kiêu căng hống hách mà liếc mắt nhìn chăm chăm vào hắn. Tư Lăng thấy thế, trong lòng lại một lần nữa xác định sự cường đại của Trọng Thiên, cũng càng ngày càng hiểu kỳ huyệt thống của nó.

“Tư công tử, đám Chiêu Trạch Quái này không phải là đối thủ của chủ nhân, huynh đã coi khinh chủ nhân rồi. Chủ nhân nói, sau này đừng có hỏi cái loại vấn đề ngu xuẩn này nữa.”

“... ”

Tư Lăng bị giọng điệu khinh bỉ này làm cho tâm tình khó chịu, suy nghĩ một chút, trực tiếp truyền hồn lực lên linh kiếm, một chiêu kiếm liền chém Chiêu Trạch Quái biến dị thành hai đoạn, cả yêu đan cũng trực tiếp nổ tung, chết đến không thể chết thêm. Tư Lăng lại một lần nữa chứng thực được hồn lực của mình có tác dụng khác chế đối với yêu thú, lập tức tự tin tăng thêm nhiều lần, cũng không tiếp tục che giấu hồn lực của mình nữa.

Tư Lăng kỳ thực cũng không tính để Trọng Thiên ra tay, thứ nhất là hắn muốn thực chiến để rèn luyện bản thân, thứ hai là những người này có quan hệ gì với hắn đâu? Hắn làm cái lông gì mà phải giúp bọn họ? Đặc biệt là Tiêu Trạc, y ta cũng nhìn mình không vừa mắt.

Nhìn thấy Trọng Thiên ra tay, tu sĩ ở đây tự nhiên giật nảy cả mình, chờ khi nhìn thấy Tư Lăng tựa như được đập tiên đan vậy, hết lần này tới lần khác chỉ dùng một chiêu kiếm đã nổ chết những con Chiêu Trạch Quái biến dị kia, liền biết hắn ta cũng không coi trọng đám Chiêu Trạch Quái trước mắt này, hoàn toàn có thừa lực đối phó, đề nghị của bọn họ với hắn đúng là có cũng được mà không có cũng không sao.

Ánh mắt tên tu sĩ mặt đen trung niên lúc trước u ám đi, đem hi vọng dòi đến trên người Tiêu Trạc.

Đối với việc Tư Lăng cùng con yêu thú không đáng chú ý kia ra tay khiến Tiêu Trạc cũng có mấy phần kinh ngạc. Hắn nhớ tới Tư Lăng còn có một loại bản lĩnh chuyên khắc chế yêu thú, nhất thời mâu sắc (màu mắt) u ám, trong tâm nổi lên một cảm giác không cam lòng, dường như nếu cả chút điểm ấy mà cũng bại bởi Tư Lăng, hắn sẽ cách Nguyệt Thiên Dạ càng xa hơn, cho nên cũng không để ý tới lời của những tu sĩ kia, buồn bực bắt đầu giết quái.

Thời gian lại qua một canh giờ, đám Chiêu Trạch Quái biến dị tre già măng mọc dần dần ít đi, áp lực của mấy tu sĩ nọ cũng nhẹ đi nhiều, bèn tụ lại cùng nhau thương lượng phương pháp phá vòng vây.

Đột nhiên, yêu thú vốn vững vàng vàng mà ngồi xổm ở trên bả vai Tư Lăng bật người dậy, đồng thời dùng móng vuốt thịt thịt vỗ xuống mặt Tư Lăng, tiếp đó, Tiểu Hồng muội muội cũng truyền âm tới: “Tư công tử, chủ nhân nói phía dưới đám lầy có thứ gì đó đang tiến lại, huynh phải cẩn thận.”

Tư Lăng trong lòng rung mình, hỏi: “Có thể biết là thứ gì không?”

“Chủ nhân nói, là một con Chiêu Trạch Quái đã trải qua mấy lần tiến hóa. Ừm, so với bọn Chiêu Trạch Quái biến dị phổ thông kia thì thông minh hơn rất nhiều, là Chúa tể của bãi đầm lầy này.”

Sau khi nghe xong, Tư Lăng hiểu được chính là một thứ rất lợi hại, có thể sẽ không được dễ dàng như vậy nữa. “Chúng ta hiện tại có kịp trốn không?”

“A... Chủ nhân nói với thực lực của huynh bây giờ thì không được, tốc độ của nó rất nhanh.”

Tư Lăng hít một hơi thật sâu, một chiêu kiếm chém nát một con Chiêu Trạch Quái biến dị, hô lớn với mấy tu sĩ kia: “Có một con Chiêu Trạch Quái rất lợi hại đang tiến lại đây, các ngươi cẩn thận.”

Những tu sĩ kia hơi biến sắc mặt, có hai người nửa tin nửa ngờ, nhưng tên tu sĩ mặt đen cùng cô nữ tu lúc trước đề nghị hòa công thì chỉ nghi hoặc một chút, rồi liền lui hội về bên Tư Lăng. Thấy thế, hai tu sĩ còn lại cũng vội vàng đi qua, chỉ có Tiêu Trạc e ngại mặt mũi, cũng không cho là mình kém hơn Tư Lăng, một bộ dáng liều mạng không để ý tới.

Tư Lăng cũng không nhàn rồi, vừa giết Chiêu Trạch Quái đồng thời cũng lấy ra một xấp Hỏa Viêm phù tứ phẩm, sau đó bố trí trận pháp theo phương vị Cửu Cung bát quái. Linh phù tất nhiên cũng có thể bố trí trận pháp, chỉ không giống lắm với những bàn trận, kỳ trận kia, đơn giản hơn, nhưng cũng như thế thì loại người không nghiên cứu về trận pháp như Tư Lăng mới có thể bố trí được.

“Hiện tại trốn đã không kịp nữa, ta muốn bố trí một trận pháp, các ngươi yểm hộ cho ta.” Tư Lăng hô lên, sau khi được những tu sĩ kia chấp nhận thì liền bắt đầu thiết lập linh trận.

Thấy Tư Lăng trực tiếp lấy ra một xấp linh phù tứ phẩm, ra tay phóng khoán như vậy hiển nhiên làm những tu sĩ kia giật mình, lập tức ánh mắt nhìn Tư Lăng cũng thay đổi, đều ngầm suy đoán Tư Lăng có lẽ là một đệ tử nội môn quan trọng không thể đắc tội của đại môn phái nào đó. Tuy rằng thêm thưởng linh phù của hắn, nhưng thực lực mà Tư Lăng thể hiện cùng với suy đoán khả năng hắn xuất thân từ một đại môn phái nào đó đều khiến bọn hắn không nổi lên được một chút lòng ghét người cướp của nào, nhất thời cũng ngoan ngoãn kìm chế lại mà làm theo những gì Tư Lăng dặn dò.

Ngay khi Tư Lăng đang bố trí trận pháp, người ở đây đều cảm nhận được dị động đến từ phía dưới đầm lầy. Một luồng uy áp của yêu thú cấp cao xông thẳng vào mặt, hơn nữa còn là yêu thú biến dị cấp cao, so với yêu thú cấp cao phổ thông còn khó ứng phó hơn nhiều.

Tiêu Trạc cũng đổi sắc mặt, thần sắc biến ảo không ngừng, cuối cùng vẫn không thể bỏ thể diện xuống để tiến vào trận pháp mà Tư Lăng bố trí, tiếp

nhận sự bảo vệ của Tư Lăng được. Điều này còn khó hơn là hấn bắt đi chết.

Tư Lăng cũng không để ý tới hấn. Lúc khí tức này càng mạnh mẽ càng đến gần thì động tác bố trí của Tư Lăng cũng càng nhanh, tranh thủ từng phút từng giây.

“Ào ào ào!”

Đầm lầy tựa như đang sôi trào cuộn cuộn. Khi cách bọn họ mấy ngàn mét, một con Chiếu Trạch Quái kích cỡ như một ngọn núi nhỏ xuất hiện, bần nhào thoỉ rữa không ngừng rơi xuống từ thân thể lầy lội đó. Mùi hôi thoỉ trong không khí càng tăng lên, nữ tu duy nhất ở đây xanh cả mặt, rốt cục không nhịn được nữa mà ói ra. Từ lúc Chúa tể duy nhất trong đầm lầy xuất hiện, đám Chiếu Trạch Quái còn lại đều lui sang một bên, không công kích bọn họ nữa, cũng coi như đã giảm bớt một ít gánh nặng cho họ.

“Lại là Chiếu Trạch Quái cấp 8. . .” Nam tu mặt đen trung niên kinh sợ nói.

Yêu thú cấp 8 tương đương với tu sĩ Nguyên Anh kỳ, hơn nữa đây còn là một con Chiếu Trạch Quái biến dị, sức chiến đấu chỉ cao chứ không thấp hơn. Nhìn con Chiếu Trạch Quái này còn muốn to hơn mười mấy lần so với loại thường, màu da bên ngoài cũng sậm hơn rất nhiều, mọi người đều có chút tuyệt vọng, cảm thấy hôm nay bọn họ có thể sẽ phải ngã xuống ở nơi này. Bất quá chờ khi phát hiện linh phù Tư Lăng dùng bố trí cái trận pháp kia là tứ phẩm, thì lại đẩy lên một luồng hi vọng. Linh trận tạo bằng nhiều linh phù tứ phẩm như vậy, hấn là uy năng (uy thế năng lực) to lớn phải không?

Con Chiếu Trạch Quái này ở giữa cơ thể có một đôi mắt tròn vo to bằng nắm tay đang nhìn bọn họ, nó đã xem họ là con mồi của mình, sau đó phía dưới con mắt hé ra một cái miệng to bằng vại nước, bần thoỉ như viên đạn xé gió mà bắn ra, mang theo tính ăn mòn mãnh liệt.

Lúc này, Tư Lăng cũng bố trí trận pháp xong, viên bần kia đập tới liền bị trận pháp chắn ở bên ngoài. Người ở trong linh trận thấy thế thì thờ phào nhẹ nhõm, nhất thời cảm giác lúc trước mình lựa chọn tin tưởng Tư Lăng là hành vi hết sức sáng suốt. Bất quá kẻ ở ngoài linh trận như Tiêu Trạc thì khổ rồi, hấn cũng là đối tượng công kích của Chiếu Trạch Quái, thân thể di chuyển liên tục để ngăn cản đám bần mang theo tính ăn mòn kia, một chút không cẩn thận bắn lên trên người, cái pháp y hạ phẩm này liền bị ăn mòn một lỗ to.

Mấy người Tư Lăng vẫn trốn ở trong trận pháp mà công kích con Chiếu Trạch Quái kia, các loại pháp quyết, linh phù như không cần tiền mà giáng xuống trên người nó.

Đang đánh hăng say, yêu thú Trọng Thiên bỗng dùng móng vuốt vỗ mặt Tư Lăng. Tư Lăng biết động tác của nó này chính là có lời muốn nói, quả nhiên, thanh âm của ông loa Tiểu Hồng muội muội vang lên: “Tư công tử, chủ nhân nói bộ Cửu Chuyển Linh trận kia của huynh không phải cần hồn của chín loại yêu thú sao? Chủ nhân nói con Chiếu Trạch Quái này là tính "Thổ", có thể rút hồn pháp của nó đặt vào Hồn tinh thuộc tính Thổ đó.”

Tư Lăng sau khi nghe xong thì ánh mắt lóe lên, cũng có chút động lòng. Có thể nói lúc lấy được bộ Cửu Chuyển Linh trận kia, hấn cũng đã dự định thu thập đủ chín loại hồn pháp yêu thú ở Huyền Thiên bí cảnh này, hơn nữa thu thập hồn pháp yêu thú càng mạnh thì trận pháp càng uy lực, sau này không cần phải lo lắng khi mình tu luyện thì có sát thủ đến đến thăm nhà nữa.

Ở trong lòng tính toán một phen, Tư Lăng liền nói với bốn tu sĩ rằng: “Mấy vị đạo hữu, chúng ta cứ lượn lờ quanh với nó như vậy mãi cũng không phải cách tốt. Nhìn tình huống này, nếu không sớm tiêu diệt nó, chúng ta cũng sẽ bị nhốt ở chỗ này, nếu ba tháng trôi qua, vậy thì 'được một mất mười'.”

Lời này của Tư Lăng quả nhiên có tính kích động, mấy người kia đều cuống cả lên. Tu sĩ mặt đen đại biểu cho mấy người hỏi: “Đạo hữu có cách gì thì có thể nói rõ.”

Tư Lăng khẽ mỉm cười, nói rằng: “Linh trận này là dùng linh phù cấp 4 bố trí, và lại đều là Hỏa Viêm phù, uy lực tất nhiên là không cần phải nói, dùng nó hấn là có thể vây giết con Chiếu Trạch Quái kia.”

Mấy người sau khi nghe xong trong lòng cũng rõ ràng, chính là muốn dụ Chiếu Trạch Quái vào trong linh trận này, sau đó khởi động trận pháp giết chết Chiếu Trạch Quái. Tuy rằng cũng không biết trận pháp này có thể đủ sức mạnh để giết chết con Chiếu Trạch Quái kia hay không, nhưng bọn họ lại không có thời gian chờ đợi, tốc chiến tốc thắng mới là đạo lý.

Được bốn người đồng ý, kể đó Tư Lăng liền an bài nhiệm vụ, bảo bọn họ đến phía trước hấp dẫn sự chú ý của Chiếu Trạch Quái dẫn nó lại đây, hấn sẽ ở bên cạnh tùy thời hành động, nhiều loạn sự phán đoán của Chiếu Trạch Quái, đẩy nó vào trong linh trận. Con Chiếu Trạch Quái này đã tiến hóa mấy lần, tuy rằng thông minh hơn bọn biến dị bình thường, nhưng cũng không thông minh hơn con người, chỉ cần cẩn thận chút, lại cho người quấy rầy phán đoán của nó, cũng không đáng để lo.

Bốn người cầm vũ khí của mình, ra khỏi trận pháp hấp dẫn con Chiếu Trạch Quái kia, liên tục quấy rầy nó, chính là để nó di chuyển về phía này. Con Chiếu Trạch Quái này cực kỳ lớn, cũng không giống những Chiếu Trạch Quái nhỏ yêu thích bay nhảy, nó vẫn ở tại chỗ công kích bọn họ, mục tiêu công kích cũng là chỉ có một chỗ, lại kết hợp với Tiêu Trạc, liên tục vòng tới chỗ góc chết trong tầm mắt của nó, cho nên cũng giành được một ít thời gian tạm nghỉ.

Mọi người ở đây đồng tâm hiệp lực quấy rầy nhiều, con Chiếu Trạch Quái kia rốt cục bị chọc giận, thân thể to lớn di động về phía trước truy đuổi những tu sĩ nhân loại đáng ghét kia. Công kích của nó càng lúc càng mãnh liệt, không có linh trận bảo vệ, bốn tu sĩ đều bị thương có nặng có nhẹ, kể cả kẻ luôn ẩn trốn ở một bên như Tư Lăng cũng bị những đồng bần kia bắn trúng nhiều lần, nếu không phải là có vòng linh lực bảo vệ, hấn lúc này chắc chắn đã dính một thân bần nhào.

Khiến Tư Lăng vui vẻ chính là, Tiêu Trạc không cẩn thận bị một viên bần nhào đập ngay chính giữa mặt, tuy rằng có vòng linh lực kịp thời bảo vệ, nhưng linh kiếm trong tay hấn bị bần độc ăn mòn thành một cây sắt vụn, quần áo cũng dính đầy bần nhào hôi thoỉ, cả người nhếch nhác vô cùng, nào còn đáng

về cao cao tại thượng của Tiên nhị đại quý công tử lúc mới gặp mặt nữa chứ?

Dường như biết Tư Lăng không ưa Tiêu Trạc, con yêu thú nào đó cũng ngửa ngáy trong lòng, thỉnh thoảng lại ra tay quấy rầy Tiêu Trạc, tựa như đang vờn chuột vậy. Chiêu Trạch Quái còn chưa bị tiêu diệt, Tiêu Trạc đã biến thành một con Chiêu Trạch Quái hôi thối rồi. Tư Lăng cũng có thể nghe được tiếng cười non nớt của Tiểu Hồng, giống như nhìn thấy Tiêu Trạc xui xẻo thì rất vui vẻ.

Ừm, phỏng chừng là cái tên trùng mắt tất báo Trọng Thiên này đã tấy nảo cho Tiểu Hồng, làm cho cô bé Tiểu Hồng cũng rất thích thấy Tiêu Trạc xui xẻo.

Tư Lăng ngoại trừ chú ý tới Tiêu Trạc, cũng không quên trốn một bên, thỉnh thoảng ném vài tờ Bạo Liệt Phù qua làm nổ một tảng bùn nhão trên người Chiêu Trạch Quái, làm cho nó càng phát điên. Tuy rằng nó đã nhiều lần tiến hóa, rốt cuộc thì thông minh còn chưa đạt tới loại trí lực như con người, không có nhiều cong cong vẹo vẹo như vậy. Sau khi bị kích thích phát điên, cơ thể giống như ngọn núi nhỏ này rốt cục nghênh ngang đi về hướng trận linh phù mà bọn họ đã thiết lập.

Sau khi Chiêu Trạch Quái tiến vào linh trận như bọn họ mong muốn, Tư Lăng lập tức hai tay kết ấn, làm nổ linh trận, lập tức phạm vi mấy ngàn mét bên trong đã biến thành một biển lửa.

Ngay khi linh trận phát nổ, Tư Lăng lặng lẽ nhờ Trọng Thiên phun một ngụm yêu hỏa đặc biệt của nó qua, tức khắc lửa đỏ ngập trời, âm thanh phân phạt bùng cháy không dứt, thậm chí trong ngọn lửa màu đỏ cam kia còn thỉnh thoảng nhảy lên vài tia lửa màu tím yêu dị, cũng không đáng chú ý, chỉ là lặng yên không một tiếng động mà ẩn vào trong thân thể con Chiêu Trạch Quái tác quái.

Chiêu Trạch Quái bị vây trong biển lửa, toàn thân gầy gầy kịch liệt, bùn nhão cuộn trào điên cuồng, nhưng không cách nào tiêu diệt được ngọn lửa. Hơn nữa những tia lửa màu tím ẩn nấp trong đó lại còn gây tổn hại đến linh hồn của nó, làm cho sự chống cự của nó càng ngày càng yếu ớt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Huyền Thiên bí cảnh (3) - Tranh chấp

Tư Lăng vẫn biết yêu hỏa của Trọng Thiên rất lợi hại, nhưng hiện nay thấy chỉ có vài tia lửa như sợi tóc thế mà có thể dễ dàng chế phục một con yêu thú cấp 8, trong lòng vô cùng giật mình.

Cảm giác được khí tức của Chiêu Trạch Quái cấp 8 này dần dần yếu ớt, Tư Lăng bảo Trọng Thiên rút yêu hỏa của nó đi. Ngọn lửa trong linh trận đã nhỏ đi rất nhiều, có thể nhìn thấy con Chiêu Trạch Quái kia bị lửa thiêu đến dần dần trở nên cứng rắn, xa xa nhìn như một gò đất khô cằn.

“Các vị đạo hữu, ta muốn lấy yêu đan của con Chiêu Trạch Quái này.” Tư Lăng nói với bọn họ.

Bốn người liếc mắt nhìn nhau, rồi tu sĩ mặt đen trung niên nọ đáp lại: “Linh trận này là do đạo hữu tạo ra, đạo hữu nếu muốn thì lấy đi.” Như vậy cũng coi như là kết một thiện duyên với Tư Lăng, dù sao có thể kết giao với đệ tử đại môn phái có thực lực mạnh mẽ cỡ này đối với bọn họ mà nói cũng là một chuyện tốt.

Tư Lăng hoàn toàn không biết người khác đã coi hắn là đệ tử nội môn giàu nứt đổ đổ vách của đại môn phái nào đó, nghe được bọn hắn nói như vậy thì tự nhiên cao hứng. Hắn nhanh chóng lấy ra Cửu Chuyển Linh trận, quay về hướng con Chiêu Trạch Quái đã không còn khí lực phản kháng mà bắt đầu rút hồn, mạnh mẽ rút cả hồn phách và yêu đan của nó vào mảnh hồn tinh hệ Thổ.

Không còn yêu đan, con Chiêu Trạch Quái kia chỉ còn dư lại cái cơ thể như ngọn núi nhỏ, bởi vì bị lửa lớn thiêu nướng nên bề ngoài trông như gò đất cứng rắn cháy đen. Loại Chiêu Trạch Quái này ngoại trừ yêu đan thì thân thể của nó không giống yêu thú khác, căn bản không có bất kỳ tác dụng gì, hơn nữa còn hôi thối như vậy, cũng không có người nào hứng thú với thân thể của nó cả.

Tuy rằng mọi người toàn thân nhếch nhác, hơn nữa bị thương không nhẹ, nhưng sau khi Chiêu Trạch Quái chết đi, cũng không dám trì hoãn, tiếp tục tiến về phía trước, hi vọng nhanh chóng rời khỏi mảnh đầm lầy này. Với lại, không có Chiêu Trạch Quái cấp 8 áp chế, đám Chiêu Trạch Quái biến dị kia lại bắt đầu tre già măng mọc nhào tới, làm những kẻ mới vừa trải qua một trận chiến đấu như bọn hắn cảm thấy tâm lực đều mệt mỏi.

Lại qua hai canh giờ, bọn hắn rốt cục nhìn thấy bờ đầm lầy, trong lòng mọi người đều vui vẻ, nhanh chóng vọt về phía bờ, sau đó thân thể bay lên khỏi mặt đất, nhảy lên trên bờ.

Vừa lên tới bờ, tất cả mọi người đều ngồi xuống đất thở dốc, ngay cả Tiêu Trạc cũng không kịp phục hồi đáng đáp quý công tử vốn có, cả người đầy mùi hôi thối.

Đến trên bờ, Trọng Thiên vội vã nhảy khỏi vai Tư Lăng, về mặt ghét bỏ.

“Tư công tử, ngài vẫn nên nhanh chóng rửa sạch mùi thối trên người đi, thực sự là quá thối rồi.” Thích sạch sẽ, Tiểu Yêu Liên cũng truyền âm cho Tư Lăng.

Tur Lăng trong lòng buồn bực, thối cái gì mà thối, rõ ràng đều đang ngâm lá cây, sao có thể ngửi thấy được mùi thối chứ? Hai tên này rõ ràng là đến châm chọc hắn. Tuy rằng trong lòng oán giận, nhưng Tur Lăng vẫn đưa tay ngưng tụ luồng nước, lại điều khiển dòng nước vòng quanh quần áo để thanh tẩy một lần, quét qua chỗ nào thì cũng mang đi bùn đất chỗ đó. Sau khi đạt Trúc Cơ, Tur Lăng sử dụng ngày càng thành thạo tính tế các pháp quyết thuộc tính Thủy cũng như thuộc tính Hỏa, bất quá cội nguồn vẫn là hồn lực. Hiện tại loại pháp quyết ngưng tụ nước để giặt quần áo gì đó thì thật ra rất đơn giản.

Sau một lúc, tất cả mọi người đều tự xử lý bùn đất trên người, người bị thương cũng ăn linh đan chữa thương xong.

Lúc này, Tiêu Trạc nhìn Tur Lăng một cái, cười lạnh một tiếng, liền nhảy lên phi kiếm bay đi, một bộ dáng xem thường việc nhập bọn với hắn.

Điều bộ muốn ăn đòn này tự nhiên làm chương mắt Trọng Thiên đại gia và cô bé Tiểu Hồng, bé Tiểu Hồng gào lên: “Đừng, chủ nhân, đừng lừa thiếu hắn, thiếu đến vợ của hắn cũng không nhận ra!”

Trọng Thiên đại gia gừ gừ kêu một tiếng, tỏ vẻ rất đồng ý ~

Tur Lăng: “ . . . . . “. Bé Tiểu Hồng đáng yêu thuần khiết, rốt cuộc là ai đã dạy hư người rồi?

Bốn tên tu sĩ nọ cũng đi lại đây, rồi rít cảm tạ Tur Lăng, thuận tiện tự giới thiệu mình một lần. Tu sĩ mặt đen trung niên tên là Hắc Kỳ, nữ tu xinh đẹp tên là Mạnh Phi Yên, còn lại hai người là Trần Thiên Dục và Trương Đức, đều là đến từ Liên minh tán tu.

“Tur đạo hữu, kế tiếp chúng tôi muốn đi về hướng bắc để tụ họp với những người ở Liên minh tán tu, huynh thì sao?” Hắc Kỳ hỏi, chủ động nói ra hành tung, bất quá là muốn mời Tur Lăng cùng đồng hành thôi.

Tur Lăng lắc đầu, nói rằng: “Ta cũng đã hẹn với đồng bạn rồi, không cùng đường với các vị.”

Sau khi nghe xong, trong lòng bọn Hắc Kỳ khá thất vọng. Mọi người đều có ấn tượng không tệ với Tur Lăng, mà Tur Lăng cũng coi như đã cứu bọn họ một mạng, lúc nghe Tur Lăng nói mình là tán tu, bọn hắn liền có ý nghĩ muốn thuyết phục Tur Lăng gia nhập Liên minh tán tu. Nhưng mà khi nghe Tur Lăng có người ca ca là đệ tử nội môn phái Thiên Tông, chờ đến khi Thiên Tông phái mở cửa thu nhận đệ tử thì hắn có thể sẽ bài nhập Thiên Tông phái, họ chỉ có thể tiếc nuối bỏ qua thôi. Mà như vậy cũng rõ ràng vì sao Tur Lăng vừa ra tay liền có thể lấy ra một xấp linh phù, Tur Hàn - người này chính là thiên tài đệ nhất Tây Cảnh, cả Liên minh tán tu cũng là biết đến kỳ danh, có vị huynh trưởng thiên tài cỡ đó, tài sản của Tur Lăng phong phú cũng không kỳ quái.

Nếu không cùng đường, bốn người liền nói lời từ biệt với Tur Lăng, sau đó lấy phi kiếm ra, bay về phía bắc.

Chờ sau khi họ rời đi, Tur Lăng liền dẫn yêu thú Trọng Thiên cùng cô nương Tiểu Hồng bay hướng về phía đông nam.

Tiểu Hồng từ vạt áo Tur Lăng thò đầu ra, tò mò nhìn núi sông rừng rậm phía dưới, đột nhiên nói rằng: “Tur công tử, phía dưới có rất nhiều linh thảo, bất quá cấp bậc đều không cao.”

Tur Lăng hiểu được gật đầu, “Đây là khu vực bên ngoài Huyền Thiên bí cảnh, linh thảo có cấp bậc cao đã sớm đã bị người tới trước hái mất rồi. Không vội, chờ sau khi tụ họp với bọn Truyền đạo hữu, ta có thể tiếp tục hái linh thảo cao cấp rồi, chỉ có linh thảo cấp cao mới có thể bán được giá tốt.” Nói xong, Tur Lăng sờ sờ cằm, tiếp tục nói: “Chờ rồi khỏi Huyền Thiên bí cảnh, ta sẽ đi mua chiếc phi thiên thuyền, cũng không cần lúc nào cũng ngự phi kiếm nữa, vậy không tiện lợi thoải mái gì cả.”

Tiểu Yêu Liên tán đồng gật đầu, cả Trọng Thiên cũng kêu một tiếng. Được Tiểu Hồng truyền âm xong thì Tur Lăng mới biết tên này thế nhưng lại dám sai khiến mình phải mua chiếc phi thiên thuyền vừa tốt lại thoải mái, còn có thể ngồi ở bên trong thịt nướng, làm hắn suốt chút nữa trực tiếp đánh nó từ phi kiếm rớt xuống đất.

Liên tục phi hành ba canh giờ, trước lúc trời tối, Tur Lăng đã tới một rừng cây.

Tur Lăng dừng lại ở trước rừng cây, sau đó lấy ra Truyền Âm phù truyền âm với Pháp Lăng Truyền Sơ, nói cho bọn họ biết mình đã đến. Bên kia rất nhanh đáp lại, Truyền Sơ còn đang trên đường tới -- nàng bị truyền tông đến một nơi cách khá xa nơi này, mà Pháp Lăng cũng đã đến, bất quá gặp phải phiền toái, bị mấy tên tu sĩ theo dõi.

Tur Lăng sờ sờ cằm, nếu đã thu được đồ tốt của Pháp Lăng, vậy nên đi xem một chút, xem hắn đụng phải phiền toái gì.

Tur Lăng lại lấy ra phi kiếm, bay về hướng mà Pháp Lăng nói tới. Đại khái bay khoảng 2 khắc, liền nghe được âm thanh đấu pháp ở trong rừng cây cách đó không xa.

Tur Lăng hạ xuống ở một khoảng cách an toàn, sau đó thu hồi phi kiếm, vỗ trên người tám Liễm Tức phù và Ân Thân phù, rồi bước về địa phương đang chiến đấu. Đi được một đoạn, Tur Lăng rất nhanh nhìn thấy ba người đang chiến đấu, Pháp Lăng đứng ở trong một cái trận pháp, điều khiển trận pháp kia, hai nam tu sĩ đang tấn công ở ngoài trận pháp.

Hai người tu sĩ này một người là Trúc Cơ sơ kỳ, một người là Luyện Khí kỳ Đại viên mãn, chớ trách lại để ý tới Pháp Lăng chỉ là Luyện Khí kỳ tăng mười. Vốn cho là một tu sĩ nho nhỏ Luyện Khí tăng mười cấp thấp không đáng để lo, nhưng không ngờ lại là Trận Pháp Sư, làm bọn họ ăn thiệt. Bất quá may là hai người bọn họ luôn cảnh giác, mới không có xâm nhập vào trận pháp này. Mà lúc trước hai tên Luyện Khí kỳ đồng bạn của họ tiến vào trong trận pháp, kiên trì bất quá một phút thì liền bị trận pháp này cắn chết, làm cho bọn họ cũng không dám coi thường tên tiểu trận pháp sư này nữa.

Nếu Pháp Lăng cứ ở mãi trong trận pháp không ra ngoài, bọn hán cũng chẳng thể làm gì với hán, thế nhưng hai người đồng bạn của họ đã chết, làm cho trong lòng bọn họ kìm nén một cơn tức giận, quyết định nhất định phải công phá trận pháp để giết chết tên Trần Pháp Sư này. Cũng không tin nếu bọn hán duy trì công kích liên tục, hán ta có thể giữ vững được bao lâu.

Bởi trên người Tư Lăng dùng chính là linh phù tứ phẩm, cho nên thần thức của tu sĩ Trúc Cơ căn bản không thể phát hiện hán đến, còn đến ngay sau lưng họ.

Tư Lăng cũng phát hiện ý đồ công kích trận pháp của hai người này, tuy rằng không biết trận pháp của Pháp Lăng có thể giữ vững được bao lâu, nhưng cũng không thể cứ lãng phí thời gian như vậy chứ? Vì vậy Tư Lăng trực tiếp ra tay, hơn nữa còn không có tự giác của tu sĩ Trúc Cơ, ra tay đánh lên, trực tiếp phong bế linh khí của bọn hán, khiến bọn hán tạm thời không cách nào sử dụng linh lực, lập tức giống như một người bình thường.

Thấy bóng người Tư Lăng đột nhiên xuất hiện, Pháp Lăng thở phào nhẹ nhõm, thu hồi trận pháp lại. Với Trận pháp này của hán, dù hai người này có tấn công đến trăm năm cũng chưa chắc gì có thể công phá được, nhưng tiêu hao thời gian ở đây với bọn họ thì thật quá phiền phức, Tư Lăng đến đúng là giải quyết phiền phức cho hán.

“Tư đạo hữu, đa tạ.” Pháp Lăng chấp tay hướng Tư Lăng.

Tư Lăng nói câu không khách khí, rồi hỏi: “Hai người này xử lý như thế nào? Các ngươi sao lại đối địch vậy?”

Pháp Lăng lạnh nhạt nói: “Bọn hán thấy ta một mình, muốn đánh cướp ta. Còn xử lý bọn hán, tùy tiện đi.” Dù sao cũng đã chết hai người, Pháp Lăng cũng không muốn tự mình động thủ, nếu đã phong bế linh lực của bọn họ, vứt ở nơi rừng rậm khắp nơi là yêu thú này, không cần bọn hán động thủ thì cũng chỉ có một con đường chết.

Nghe vậy, Tư Lăng hiểu rõ, chuyện như vậy chẳng lạ lùng gì, cũng không có gì kỳ quái. Đúng như quy tắc sinh tồn ở cái thế giới tu tiên này, cá lớn nuốt cá bé; người yếu đối đầu với kẻ mạnh thì chỉ có thể ngoan ngoãn thần phục hoặc bị giết.

Tư Lăng không nhìn ánh mắt phun lửa của hai người nọ, lột túi trữ vật của hai người rồi sau đó cùng Pháp Lăng rời đi.

Bởi vì phải chờ Truyền Sơ đến nên bọn hán quyết định ở lại khu rừng này một đêm, có Pháp Lăng bày trận pháp, cũng không lo có ai tới quấy rầy.

Tư Lăng đi bắt một con yêu thú con cùng hai con gà lôi, sau khi ra bờ sông xử lý da lông cùng nội tạng. Yêu thú con thì đặt trên lửa nướng, hai con gà lôi thì nhét vào bụng linh quả đã rửa sạch phơi khô, ở bên ngoài quét một lớp nước sốt do Tư Lăng tự chế, dùng một loại lá cây rất to toả ra mùi thơm ngát bao lấy, cuối cùng trát bùn lên rồi ném vào lửa thiêu. Đây chính là Gà ăn mây Tu Tiên Giới mà Tư Lăng tự chế.

Pháp Lăng đối với ăn uống không để ý lắm, hán ngồi ở một bên vừa xem Tư Lăng tự làm khô, vừa nghiên cứu trận pháp. Mà con yêu thú ham ăn kia đã sớm nằm nhòai người trên đầu Tư Lăng, nỗ lực ló đầu nhìn động tác của Tư Lăng, lúc nhìn thấy con gà lôi bị bọc toàn bùn đất rồi đem thiêu thành than thì trong mắt lộ ra ghét bỏ. May là nó nằm nhòai trên đầu Tư Lăng nên Tư Lăng không nhìn thấy, nếu không thì hai con gà ăn mây này không có phần của nó rồi.

Bé Tiểu Hồng trốn ở trong tay áo Tư Lăng gặm linh quả, con mắt xoay vòng vòng. Bên trong khu rừng rậm này có rất nhiều linh quả ăn ngon, ngày mai nhất định phải bảo Tư công tử hái cho nó nhiều linh quả cất mới được ~

Thịt nướng rất nhanh là xong, lớp da vàng óng xốp giòn, sắc dầu mỡ vàng rực rơi trên lửa phát ra tiếng xì xì, trong không khí toả ra một hương vị thịt nướng mê người, hấp dẫn làm con yêu thú trên đầu Tư Lăng giãy vò khổ sở, lăn qua lăn lại, thúc giục hán nhanh lên một chút.

“Còn chưa rưới nước sốt, gấp cái gì! Nếu ngươi không cần nước sốt, giờ ta liền cắt cho ngươi ăn.” Tư Lăng vừa xoay thịt nướng vừa nói.

Trọng Thiên quả nhiên không tiếp tục làm âm ỉ nữa, ngoan ngoãn nằm bò trên đầu hán, hai mắt chăm chú nhìn chăm chăm thịt nướng. Tư Lăng trong lòng mừng thầm, đối phó với kẻ tham ăn thì ra còn có cách đơn giản như vậy. Sau đó Tiểu Lăng Tử "được voi đòi tiên" bắt đầu trêu chọc, bảo Trọng Thiên ngồi xỏm ở trước mặt bắt chước tiếng mèo kêu, rất nhanh liền bị Trọng Thiên cho một vuốt cào tới.

Pháp Lăng ở bên cạnh nhìn thấy bọn hán đùa giỡn với nhau, không khỏi nói rằng: “Tư đạo hữu, huynh đối xử với nó thật tốt, bình thường tu sĩ sẽ không tùy ý để yêu sùng bò lên trên đầu đâu.”

Nghe nói như thế, trong lòng Tư Lăng tuôn nước mắt như sọi mì. Tình cảm tốt ở chỗ nào thế, rõ ràng là nó quá mạnh, hán đánh không lại nó, chỉ có thể mặc cho nó cười lên đầu mình mà làm mưa làm gió! Hừ, chờ sau này hán trở nên mạnh mẽ, cũng phải cười trên lưng nó làm mưa làm gió!

Tư Lăng trước tiên quét một lớp nước sốt, chờ nướng lại thêm một tý, rồi đem miếng thịt đã nướng đến xốp giòn kia đặt xuống một cái mâm trên bàn ăn được che phủ bằng một tấm da thú để Trọng Thiên thưởng thức, sau đó lại tiếp tục quét nước sốt lên thịt, đưa mâm thứ hai cho Pháp Lăng. Có lẽ vì Pháp Lăng bây giờ được coi là đồng bạn, cho nên Trọng Thiên chỉ liếc mắt nhìn hán một cái, nhưng không hề lộ ra bất kỳ hành động bảo vệ thức ăn nào cả, xem ra nó cũng biết 'nhìn người làm việc'.

Lúc thịt nướng ăn sắp hết, Tư Lăng liền đảo hai con Gà Ăn Mây đã được nướng đến thui lụi ra, sau đó gỡ vớ khối bùn, lộ ra miếng lá to bị nhiệt khí nướng đến óng vàng, đi đôi theo đến chính là một mùi hương vô cùng thơm ngon, không chỉ có mùi thơm ngát của thịt mà còn hoà trộn với mùi linh quả đặc hữu nữa.

Vốn đang ăn thịt nướng, yêu thú lập tức ngừng động tác, cái cổ trực tiếp xoay về phía Tư Lăng .... con Gà Ăn Mây bùng trên tay, hai mắt tỏa ánh sáng.

Tur Lăng đắc ý nhìn nó, sau đó lại bị coi thường, ra oai nói: “Đến, meo một tiếng thì cho người ăn liền!”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Huyền Thiên bí cảnh (4) - Kim Cương Viên

Mãi đến tận buổi trưa ngày mai, Truyền Sơ mới khoan thai đến, so với lúc bọn họ đến đã muộn một ngày.

Vì mình tới chậm, Truyền Sơ rất ngượng ngùng xin lỗi, Tur Lăng và Pháp Lăng cũng không phải người tính tình hẹp hòi, nói câu không có chuyện gì thì bọn họ liền xuất phát.

Vì Truyền Sơ phải tìm linh thảo cao cấp, cho nên bọn họ cũng không lưu lại trong rừng rậm quá lâu. Nơi này dù sao cũng là khu vực bên ngoài Huyền Thiên bí cảnh, chỉ có thâm nhập vào sâu bên trong mới có thể gặp được những linh thảo cao cấp chưa bị người hái mất. Bất quá ở dưới sự yêu cầu của cô bé Tiểu Hồng, Tur Lăng cũng hái một ít linh quả hiếm gặp ở ngoài bí cảnh. Trong Huyền Thiên bí cảnh, bất kể là linh quả hay là yêu thú đều hiếm thấy ở Tây Cảnh, Tiểu Hồng thích ăn linh quả, nên sau khi đi vào nơi này thì quả thực như mở cờ trong bụng, lúc nào cũng bảo Tur Lăng đi hái giúp nó mấy trái linh quả mà nó thích, cũng khiến cho Tur Lăng ở trong mắt đám Pháp Lăng chính là người yêu ăn uống, nhưng có lúc cũng hái hơi bị nhiều.

Đổi mặt với nghi hoặc của Truyền Sơ cùng Pháp Lăng, Tur Lăng đang hoang trịnh trọng mà nói cho bọn họ biết, đây là hái cho yêu thú. Sau đó ngẫm nghĩ thích với Trọng Thiên, Tiểu Hồng là thuộc hạ của người, người làm chủ từ không phải là nên nuôi dưỡng nó sao? Hiện tại không đòi hỏi trả công mà còn giúp nó nuôi dưỡng thuộc hạ là đã ở ngoài phạm trù trách nhiệm rồi, nên giờ nó giúp thuộc hạ của mình nhận lấy một ít tai tiếng thì có là cái gì đâu?

Tur Lăng lại nhai một hồi làm đầu Trọng Thiên có chút chóa mắt, tuy rằng cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, nhưng lúc Tur Lăng lại bắt đầu lại nhai tiếp, thì nó chỉ có thể phì cười mà tán đồng với cách nói của Tur Lăng, cuối cùng nằm nhai trên đầu Tur Lăng mà chờ ra.

Trọng Thiên giờ chỉ như con mèo nhỏ trưởng thành, cho nên nó nằm nhai trên đầu Tur Lăng không chỉ không kỳ lạ, trái lại làm cho người ta có một loại cảm giác vô cùng đáng yêu. Chỉ ít là Truyền Sơ mỗi lần nhìn thấy Tur Lăng đội nó đi khắp nơi, đều là bày ra một vẻ mặt ước ao hâm mộ, phô bày trọn vẹn cho Tur Lăng và Pháp Lăng thấy tình yêu yêu thú như con cái của nàng.

Mấy người liên tục phi hành suốt mấy ngày, rốt cục đi tới một dãy núi đồ sộ.

“Đây là dãy núi Ngũ Lăng trên bản đồ.” Pháp Lăng mở ra bản đồ, ánh mắt nặng nề mà nhìn địa điểm mục tiêu cách dãy núi không xa, đó là mục đích của hắn.

Truyền Sơ phóng tầm mắt tới dãy núi cao lớn, nói tiếp: “Thứ ta muốn tìm kiếm chính là Dương Hồn Thảo, nghe nói trong dãy núi Ngũ Lăng có sinh trưởng, Dương Hồn Thảo là Linh Thảo Dương Sinh[1], sinh trưởng ở bên cạnh hang ổ của Kim Cương Viên[2], dựa vào nước bọt của Kim Cương Viên dưỡng ẩm mà sinh trưởng, thú cộng sinh chính là Kim Cương Viên. Muốn có được Dương Hồn Thảo, nhất định phải giấu được tai mắt của Kim Cương Viên mà trộm nó đi.”

[1]Nguyên văn là Linh Thảo Hi Dương 喜阳灵草, loài thực vật sinh trưởng ở sườn nam thích ánh sáng Mặt trời, nhà thực vật học gọi đó là thực vật dương sinh như tùng, sam, dương, liễu, hoè. Ngược lại là thực vật sinh trưởng lâu dài ở sườn bắc thì thích bóng râm, do đó người ta gọi chúng là thực vật âm sinh, như vân sam, lãnh sam, ngọc châm.<https://luonluon.com/doc/tai-sao-thuc-v...-mat-troi/>

[2] Vườn Kim Cương

Nghe vậy trong lòng Tur Lăng cũng hiểu được tại sao Truyền Sơ lại tìm tới mình, Truyền Sơ tuy là tu sĩ Trúc Cơ, nhưng muốn đối đầu với Kim Cương Viên thì vẫn chưa đủ tầm. Kim Cương Viên là một loại yêu thú cấp bảy thuộc tính Kim, nhưng sức chiến đấu cùng sức mạnh bộc phát của nó thì đáng sợ hơn yêu thú cấp bảy nhiều. Da của nó có như khung thép kim cương, cứng rắn vô cùng, bất kể là pháp quyết hay pháp khí đều rất khó lưu lại vết tích ở trên người nó, hơn nữa tốc độ của nó cũng vô cùng nhanh, người bị nó chú ý thì khó thoát thân, cũng làm những người có dị tâm với Dương Hồn Thảo đa phần đều là không cam lòng mà chết dưới vuốt của Kim Cương Viên.

Ba người nghỉ ngơi ở dưới chân núi, Tur Lăng quyết định làm một trận thịt nướng no nê rồi mới chuẩn bị vượt núi băng đèo.

Lúc Tur Lăng đi vào rừng săn thú, Trọng Thiên hưng phấn kêu gào, bất quá thấy Tur Lăng chỉ giết hai con yêu thú ném vào trong túi trữ vật thì chuẩn bị trở về, nó nhất thời không hài lòng, bèn nhảy xuống khỏi vai Tur Lăng xông vào trong rừng cây. Sau một trận gào thét bay thú nhảy, nó một lần nữa về trên bả vai Tur Lăng, liếm móng vuốt thịt thịt của mình, vẻ mặt kiêu ngạo mà nhìn Tur Lăng.

Tur Lăng liếc nhìn đồng xác đủ các loại gà xếp thành núi nhỏ, mặt không hề cảm xúc mà nhìn lại nó, biết mà còn hỏi: “Người không phải là muốn ăn Gà Ăn Mài đó chứ?”

Trọng Thiên ngao mạn gật đầu.

Tur Lăng cười lạnh một tiếng, “Đừng quên buổi tối hôm đó người cào ta một vuốt rồi cướp đi gà ăn này, ta cũng đã nói sau này không làm nữa.” Quan

trọng nhất chính là, nó còn không thèm bắt chước tiếng mèo cho hấn nữa.

Trọng Thiên cũng nhớ tới yêu cầu khi đó của Tư Lãng, nhất thời hung ác trừng mắt nhìn hấn, nó gầm gừ nhẹ răng, cả răng nanh vốn ẩn giấu đi cũng đều lộ ra, có thể thấy được yêu cầu này của Tư Lãng là có bao nhiêu si nhục với nó. Nó nắm giữ huyết thống Đại Yêu thú Viễn cổ cao quý, yêu cầu này của Tư Lãng không thể nghi ngờ là nhục nhã nó. Sự kiêu ngạo từ trong xương của nó không cho phép.

Mà Tư Lãng cũng đúng là muốn nhục nhã nó, hấn còn chưa quên lúc ở cấm địa Tư gia mình suýt chút nữa bị nó nuốt mất linh hồn, loại đau khổ này khác sâu tận xương, rất khó quên. Hơn nữa nó lúc đó xác thực cũng đã nuốt mất gần như một nửa linh hồn của mình, nếu không phải là nhờ đốm sáng trắng ẩn núp trong linh hồn đuổi nó ra ngoài, thậm chí còn tẩm bổ cho linh hồn của hấn, chỉ sợ hấn đã sớm chết ở trong tay con yêu thú này.

Mà Trọng Thiên cũng bởi vì nuốt một nửa linh hồn hấn mới có thể thức tỉnh biến đổi thành bộ dáng tiểu yêu thú này, tuy rằng nhìn nhỏ yếu như yêu thú cấp thấp, nhưng không cách nào phủ nhận chính là, hiện tại Tư Lãng căn bản không đánh lại nó, cũng không cách nào bỏ rơi nó, chỉ có thể kìm nén để nó tùy ý không hiểu ra sao mà luôn theo sát ở bên cạnh hấn.

Bất quá trải qua hơn một năm ở chung, Tư Lãng cũng không còn hoài nghi nó sẽ chiếm đoạt linh hồn mình lần nữa, thậm chí cũng phát hiện con yêu thú này sở dĩ thích dính lấy hấn, hoàn toàn là do kiệt tác của hồn lực trên người mình. Thậm chí lúc bản thân tu luyện, Trọng Thiên sẽ mượn hồn lực của hấn rồi đi khắp thân thể của nó, hóa thành sức mạnh của mình.

Lúc phát hiện chuyện này, Tư Lãng tất nhiên rất kinh ngạc, còn hoài nghi Trọng Thiên muốn dùng hấn để tu luyện, thậm chí muốn lần nữa thôn phệ mình. Bất quá sau khi hấn kiểm tra lần nữa, trong thân thể Trọng Thiên, gân mạch và cả yêu đan cũng có hồn lực màu trắng chạy khắp, thậm chí sức mạnh căn bản của nó cũng chính là hồn lực. Đương nhiên, mỗi khi hai người đồng thời tu luyện hồn lực, Tư Lãng cũng phát hiện sau khi hồn lực chạy khắp một vòng trên người nó rồi về đến thân thể mình, thì hồn lực đã tinh khiết hơn một ít so với khi mình tu luyện một mình.

Sau khi biết Trọng Thiên phải dựa vào mình để tu luyện hồn lực nên tạm thời sẽ không nuốt mình, thì Tư Lãng cũng thở phào nhẹ nhõm. Có Tiểu Yêu Liên giúp bọn họ truyền lời, Tư Lãng cũng hiểu là nếu Trọng Thiên muốn khôi phục lại sức mạnh trước đây thì tạm thời chỉ có thể dựa vào mình, hơn nữa còn cần nhờ mình hỗ trợ tìm về một vài thứ thuộc về nó. Thế là Tư Lãng cũng nhân cơ hội đưa ra ý kiến, giao hẹn với nó, bắt nó thu lại tính khí, không được gây phiền phức cho hấn, cũng không được vì tâm tình khó chịu mà lạm sát kẻ vô tội. Cũng là bởi vì quy định đó, nên mấy ngày nay Trọng Thiên an phận rất nhiều, có lúc gặp phải chuyện khó chịu cũng không giống với lúc mới thức tỉnh ở dãy núi Thập Vạn, động một chút là trực tiếp vồ giết đối thủ.

Điều này làm cho Tư Lãng càng yên tâm hơn, nhưng yên tâm không có nghĩa là hấn không có phòng bị với nó. Trải qua mấy ngày ở chung nhìn có vẻ bình yên, lại có đứa nhỏ Tiểu Yêu Liên vô tri ở bên cạnh chọc cười, xác thực đã làm cho bầu không khí đối địch giữa bọn họ giảm đi rất nhiều.

Nhưng mà, bầu không khí vừa vui vẻ lên được một tý, lại bị Tư Lãng chính mình tự đánh vỡ.

Tiểu Yêu Liên có thể cảm giác được bầu không khí dị thường căng thẳng nguy hiểm này, hai tay vịn mép ống tay áo Tư Lãng, mút tay nhỏ cẩn thận mà nhìn bọn hấn. Trong mắt nó toát ra sự hãi hùng lo lắng, bị dọa đến lúc nào cũng có thể ôm đầu ngồi xồm xuống.

Một người một yêu đối mặt giằng co một lúc, mắt thấy đôi mắt Trọng Thiên từ màu tím đen chậm rãi chuyển thành màu tím, Tư Lãng ngậm nuốt ngụm nước bọt, biết mình không thể tiếp tục khiêu khích nó nữa, bằng không sẽ có án mạng mất. Hấn nhanh chóng dùng một loại giọng điệu không cam lòng nói rằng: “Được rồi được rồi, sau này người thích ăn bao nhiêu ta đều làm hết, được chưa.” Tuy rằng đã đáp ứng, nhưng Tư Lãng vẫn muốn không buông tha mà dùng đồ ăn đến uy hiếp nó một phen.

Đôi đồng tử yêu thú lạnh lẽo kia yên lặng nhìn chăm chú vào hấn chốc lát, rốt cục ánh mắt khôi phục thành màu tím đen bình thường. Bất quá nó vẫn còn chưa hết giận mà cào cho Tư Lãng một vuốt, chẳng qua chỉ là cào nát quần áo Tư Lãng mà không làm bị thương hấn.

Tư Lãng âm thầm lau mồ hôi lạnh, bất quá nhìn bộ dạng nổi nóng của nó, kỳ thực tựa như một đứa nhóc con vậy, làm hấn ngậm tự kiểm điểm mình một tý, sau đó nghĩ đến có phải mình đang bắt nạt trẻ em hay không đây. Trọng Thiên lúc mới tỉnh lại, tuy rằng ngạo mạn, nhưng là đứa cái gì cũng không hiểu, cái gì cũng tò mò, tư tưởng đơn thuần, suất tính ([3] thuận theo bản năng), tựa như đứa bé vậy, sau này tiếp xúc với nhiều người nên mới bắt đầu học cái xấu.

[3] Suất tính (率性) trong Thiên mệnh chi vị tính, suất tính chi vị Đạo (天命之謂性率性之謂道). Đại ý là loại người tuân theo bản tính của mình, không gò bó, ép buộc bản thân theo ý người khác.

Thu lấy toàn bộ đồng gà đủ các chủng loại kia vào túi trữ vật, Tư Lãng lại đi hái một cành linh quả đưa cho Tiểu Yêu Liên gặm, rốt cục mới đi hướng về nơi bọn họ cắm trại.

“Tư công tử, sau này đừng cãi nhau với chủ nhân nữa có được không? Tiểu Hồng sợ lắm.” Tiểu Yêu Liên ôm linh quả to gần bằng cơ thể mình vừa gặm vừa nói, âm thanh vừa non nớt lại mơ hồ.

“Sợ cái gì, cũng không gia bạo với người mà.” Tư Lãng xì một tiếng, Tiểu Yêu Liên nhát gan như vậy, bắt nạt nó cứ như đang bắt nạt kẻ yếu, căn bản là không có cảm giác thành tựu.

“Gia bạo là cái gì?” Cô bé Tiểu Hồng hiểu kỳ hỏi.

Nghe âm thanh non nớt mềm mại này, Tư Lãng toát mồ hôi hột, hấn hình như cũng biến thành một trong những thành viên dạy hư bé Tiểu Hồng rồi. Không được, phải sửa, phải sửa, tuyệt đối không thể dạy hư Tiểu Yêu Liên hồn nhiên để lừa được.

Tư Lãng làm một bàn thịt nướng phong phú để cả nhà thưởng thức, thậm chí đem toàn bộ đồng gà mà Trọng Thiên đánh về đều làm thành Gà Ăn Mây,

sau đó thu những thứ ăn không hết vào trong túi trữ vật, làm đồ ăn vặt cho Trọng Thiên, ai cũng không được phép đụng vào.

“Cũng không phải chồn, sao lại thích ăn gà chứ? Thực sự là vi phạm tiến hóa của sinh vật!” Tư Lăng khinh bỉ nói.

Trọng Thiên hiện tại không có cách nào nói chuyện, cũng không cách nào phản bác lại, bất quá sau khi nó giờ ra móng vuốt nhỏ thịt thịt, Tư Lăng đành sáng suốt mà ngâm miệng.

Ba người tiến vào Núi Ngũ Lăng, sau đó sẽ đi tìm Kim Cương Viên. Muốn tìm Dưỡng Hồn Thảo, trước tiên phải tìm được nơi Kim Cương Viên thường qua lại. Bất quá cũng không phải bên cạnh mọi hang ổ của Kim Cương Viên đều có thể phát hiện Dưỡng Hồn Thảo, dù sao đi nữa thì loại Dưỡng Hồn Thảo có thể trị liệu nguyên thần bị thương này quá hiếm có, điều kiện sinh trưởng lại càng khắc nghiệt. Tu sĩ có thể gặp được hoàn toàn là dựa vào vận khí.

Từ khi Tư Lăng đi tới thế giới này, chuyện liên tiếp xảy ra đã chứng minh rằng vận may của hắn đúng là không tốt, không mang đến xui xẻo đã coi là hên rồi. Còn Pháp Lăng và Truyền Sơ, Tư Lăng không có bí thuật gia truyền có thể xem số mệnh gì đó, tất nhiên cũng không biết số mệnh bọn họ như thế nào; thế nhưng cùng đi với nhau cả đoạn đường, bọn họ liên tục gặp phải đám yêu thú cấp cao cũng chứng minh số mệnh ba người bọn họ có lẽ cũng không quá tốt đẹp gì.

Đương nhiên, Tư Lăng cũng phát hiện tổ hợp ba người bọn họ phối hợp rất ăn ý, những yêu thú cấp cao kia ngược lại cũng chẳng làm gì được bọn họ. Trình độ trận pháp của Pháp Lăng vô cùng cao, chỉ cần cho hắn thời gian bố trí trận pháp, ngay cả tu sĩ Kim Đan cũng có thể bị vây chết, huống hồ là những yêu thú thần trí không cao này, thật ra cũng không lo lắng gì. Sau đó là Truyền Sơ, sau khi tiến vào Ngũ Lăng Sơn, Tư Lăng mới chính thức hiểu rõ bản lĩnh của Truyền Sơ, hóa ra là một Ngự Thú sư, hơn nữa là Ngự Thú sư rất có thiên phú. Chỉ bằng việc nàng ta có thể chỉ huy một con Bách Biến Thú vô dụng ở trong mắt người khác để chiến đấu mà không hề rơi xuống thế hạ phong thì có thể nhìn ra bản lĩnh của nàng.

Thấy Tư Lăng giật mình, Truyền Sơ trả lời như vậy: “Không có yêu thú vô dụng, chỉ có tu sĩ không biết phát huy bản lĩnh của yêu thú.”

Một khắc đó, Tư Lăng thừa nhận cô em Truyền Sơ quá oai phong khí phách, thay đổi hình tượng ngại ngùng e thẹn bình thường.

Sau mấy ngày rèn luyện, ba người cũng tìm ra một phương pháp chế địch phù hợp. Tư Lăng bản thân có sức chiến đấu dũng mãnh, thích hợp cận chiến, Truyền Sơ chỉ huy yêu thú tác chiến ở khoảng cách xa, Pháp Lăng nhân cơ hội đó bày trận, sau đó ba người hợp tác dẫn những yêu thú cấp cao kia vào trong trận, lợi dụng trận pháp đồng cùng thời đánh giết yêu thú, hiệu quả vô cùng rõ rệt.

Tiến vào Ngũ Lăng Sơn được mười ngày, Tư Lăng cũng thành công thu thập được linh hồn của bốn loại yêu thú thuộc tính mộc, thủy, hỏa, phong, cộng thêm con Chiếu Trạch Quái thuộc tính “Thô” lúc trước ở đầm lầy nữa, vậy chỉ còn lại bốn loại thuộc tính yêu thú là kim, băng, âm, lôi thôi. Truyền Sơ và Pháp Lăng cũng biết hẳn muốn thu thập hồn của yêu thú, cho nên lần nào cũng để cho Tư Lăng lấy yêu đan, bọn họ chỉ lấy thân thể yêu thú.

Cứ như vậy qua nửa tháng, bọn họ rốt cục gặp được một con Kim Cương Viên toàn thân vàng rực ở chỗ một khe núi. Con Kim Cương Viên kia vừa vận đang uống nước bên dòng suối, hơn nữa còn khá có nhân tính mà hái một đóa hoa đại màu đỏ mọc bên bờ suối cài lên đầu, sau đó liền nằm nhoài bên dòng suối say sưa tự tán thưởng mình.

Trốn ở bên cạnh vậy xem, Tư Lăng đầy hắc tuyến, suýt chút nữa phun cười. Tình cảnh này quý dị buồn cười tựa ở trên đầu một con Gorilla cao to lực lưỡng cài một đóa hồng hoa to bự vậy. Tư Lăng không khỏi cân nhắc, đây chắc không phải là vợ con cái chứ? Hơn nữa còn là vợ con đến thời kỳ động dục, đang ăn diện để mình trông thật hấp dẫn nhằm thu hút giống đực khỏe mạnh lại đây giao phối.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 49: Huyền Thiên bí cảnh (5) - Ma tu

Ngay lúc Tư Lăng núp ở một bên quan sát con Kim Cương Viên kỳ lạ này thì Truyền Sơ cùng Pháp Lăng bên kia cũng truyền đến tin tức. Họ đã tìm được tới hang của Kim Cương Viên, mà bên cạnh hang còn có một cây Dưỡng Hồn Thảo trưởng thành nữa. Hai người cũng tiện thể nói cho Tư Lăng biết, bọn họ rất may mắn gặp được tình huống cộng sinh thú Kim Cương Viên của Dưỡng Hồn Thảo không ở nhà, có vẻ là đi kiếm ăn.

Không, nó không phải đi kiếm ăn, mà là đi trang điểm ăn diện để hấp dẫn khác phái tới.

Tư Lăng ở trong lòng yên lặng chăm chọc, bất quá hắn vẫn đem tình huống mình nhìn thấy chia sẻ cho hai người, vui một mình không bằng mọi người cùng vui mà.

Kim Cương Viên là yêu thú sống đơn độc, bình thường sẽ tự hoạch định lãnh địa của bản thân. Trong một lãnh thổ tuyệt đối sẽ không có hai con Kim Cương Viên. Dù cho có đến kỳ phát tình của chúng nó, bình thường sẽ chỉ là Kim Cương Viên cái cho phép con đực mà nó vừa ý đến lãnh địa cùng nó giao phối, chờ kỳ giao - phối qua đi, Kim Cương Viên đực sẽ bị con cái không chút chậm trễ đuổi ra khỏi lãnh địa. (Tư Lăng cảm khái: Thực sự là nữ cường nha. Còn một mình một yêu (yêu thú) đảm nhận trách nhiệm nuôi nấng con trẻ, cũng chẳng cần con đực ở bên cạnh lai nhai lãng nhăng). Vì lẽ đó nên bình thường Kim Cương Viên con từ khi sinh ra đến lúc trưởng thành, có vẻ cả đời cũng chưa từng nhìn thấy cha mình, cũng không biết phụ thân là ai.

Dựa theo suy đoán trên, vậy cái hang mà bọn Truyền Sơ tìm được có vẻ chính là sào huyệt của con Kim Cương Viên này. Vấn đề hiện tại là, làm thế nào giấu diếm được Kim Cương Viên để đào Đường Hồn Thảo đi. Giữa Linh thảo và cộng sinh thú luôn có một loại liên hệ nào đó không giải thích được, chỉ cần có người động vào linh thảo, lập tức cộng sinh thú sẽ biết được, sau đó trực tiếp giết tới. Trừ khi địa điểm quá xa, cộng sinh thú không cách nào tới kịp; nhưng mà bình thường cộng sinh thú hộ vệ cho linh thảo cao cấp sẽ không vô duyên vô cớ mà rời khỏi linh thảo chúng nó bảo vệ quá xa.

Ba người thương lượng với nhau, Truyền Sơ cùng Pháp Lăng đều quyết định nên thừa dịp Kim Cương Viên không ở nhà mà đào lấy Đường Hồn Thảo, nhất thiết phải lấy được nó đi trước khi Kim Cương Viên phát hiện trở về. Đương nhiên, nếu có tình huống khác, cũng phải chuẩn bị chiến đấu thôi.

Vì vậy Tư Lăng ở lại chỗ này tiếp tục theo dõi con Kim Cương Viên, còn Pháp Lăng thì bố trí một cái trận pháp có thể ngăn cách khí tức ở xung quanh Đường Hồn Thảo, cũng tranh thủ thêm nhiều thời gian hơn để Truyền Sơ đào linh thảo. Phải biết, linh thảo cấp càng cao thì lúc đào càng phải chú ý, bất kể là công cụ đào đến kỹ thuật đào đều phải hết sức cẩn trọng, nếu làm hư dù chỉ một sợi rễ thì công hiệu cũng bị suy giảm, cho nên lúc đào linh thảo cần phải cẩn thận vô cùng.

Hai nhóm phân công hành động rõ ràng, nhiệm vụ của Tư Lăng là ngay khi phát hiện Kim Cương Viên có khác thường thì cần ngăn cản nó nhằm tranh thủ thời gian cho nhóm Truyền Sơ. Tuy rằng Tư Lăng cảm thấy nhiệm vụ này có áp lực khá lớn, nhưng trong ba người bọn họ thì ngoài hắn ra không còn ai làm được nữa. Truyền Sơ phải đích thân đào linh thảo, Pháp Lăng phải bố trí trận pháp, Tư Lăng không có chuyện gì làm nên chỉ có thể đi theo dõi thôi.

Tư Lăng trốn trên một cây cổ thụ tươi tốt ở khe núi cách đó không xa, võ tẩm Liễm Tức phủ trên người, đem khí tức hoà làm một thể với thiên nhiên, thật ra thì cũng không sợ con Kim Cương Viên kia phát hiện. Yêu thú Trọng Thiên ngồi xôm ở trên bả vai hắn vui sướng vẩy đuôi, một bộ dáng nóng lòng muốn so đấu; có vẻ là móng vuốt lại ngứa, muốn đi gây chuyện một tý đây. Mà lúc bình thường không có người, Tiểu Yêu Liên cũng không tiếp tục trốn ở trong tay áo, trực tiếp bò đến một bên bả vai khác của Tư Lăng, vừa gặm linh quả vừa tán gẫu cùng Tư Lăng.

“Tư công tử, con Kim Cương Viên này vừa vặn là yêu thú thuộc tính Kim, Cửu Chuyển Linh trận của huynh không phải còn thiếu hồn thú thuộc tính Kim sao?”

Tư Lăng vuốt cằm đánh giá con Kim Cương Viên, bất đắc dĩ nói: “Tiểu Hồng, người không cảm thấy cái mục tiêu này quá cao sao? Một con yêu thú cấp 5 là được rồi, không cần tới cấp 7 đâu. Chờ tu vì của ta tăng thêm, có năng lực thì lại đổi hồn tinh sang hồn yêu cao cấp hơn vậy.” Nói cho cùng, vẫn là vấn đề thực lực thôi.

Đại đề là trải qua mấy ngày nay toàn gặp phải yêu thú cấp cao, làm cho ánh mắt Tiểu Yêu Liên cũng nâng cao, nghe lời Tư Lăng nói, nó trái lại kỳ quái nói rằng: “Tư công tử có thể nhờ chủ nhân giúp mà! Con Kim Cương Viên này không phải đối thủ của chủ nhân đâu.”

“Nó?” Tư Lăng quay đầu nhìn về phía yêu thú, con yêu thú kia nghe được lời bọn họ thì cũng quay đầu lại nhìn hắn, lập tức thu hồi vẻ mặt nóng lòng muốn thử, bày ra một bộ dáng kiêu ngạo, một vẻ mặt đáng ăn đòn “Người cầu xin bổn đại gia đi!”

Một người một yêu mất đối mất một lát, Tư Lăng mặt không hề cảm xúc mà xoay mặt đi chỗ khác, thẳng thắn dứt khoát mà từ chối: “Không cần!”

Tâm tình Trọng Thiên lập tức không tốt, nhe răng với cái tên không biết xem hàng Tư Lăng kia.

“Hả? Tại sao?” Tiểu Hồng không hiểu hỏi.

Tư Lăng thờ dãi, “Ta biết chủ nhân người rất lợi hại, nhưng lợi hại cỡ nào cũng là chuyện của nó, không có liên quan gì với ta.” Thấy Tiểu Hồng vẫn không hiểu, Tư Lăng dùng một ngón tay chạm chạm vào đầu nhỏ qq mềm mại của Tiểu Yêu Liên, nói rằng: “Không hiểu cũng đừng hỏi, vấn đề này quá cao thâm, không thích hợp với trẻ nhỏ.”

Tiểu Yêu Liên ngo ngoe gật đầu, dùng trực giác nói rằng: “Tiểu Hồng cảm thấy Tư công tử chỉ là lừa nói, chứ không là vấn đề quá cao thâm gì cả.”

“...”

Tư Lăng lập tức không cẩn thận dỗi xoa thành bóp, dùng chút sức bóp khuôn mặt nhỏ của Tiểu Yêu Liên, mãi đến khi đưa nhỏ nước mắt rung rung thì mới sờ sờ lá sen trên đỉnh đầu nó, nói: “Sao ta lại làm biếng nói được chứ, là bởi vì vấn đề này đối với Tiểu Hồng muội muội chính là rất cao thâm thôi!” Kỳ thực hắn chỉ là không muốn mọi việc đều dựa vào ngoại lực để giải quyết thôi. Trọng Thiên dù lợi hại đến đâu thì cũng là chuyện của nó, chỉ có bản thân mình lợi hại thì mới là đạo lý, mới có thể đi được thật xa ở cái thế giới tu tiên tàn khốc này.

Hắn và nó không quen không biết, thậm chí đến một ngày nó khôi phục sức mạnh, nếu không có lòng lang dạ sói mà cắn nuốt mình, vậy cũng sẽ rời khỏi mình mà đi trên một con đường khác. Nhân tu và Yêu Tu nếu không có quan hệ chủ sủng thì không thể vĩnh viễn ở cùng với nhau. Nếu mỗi khi gặp chuyện phiền phức hắn đều muốn nó ra tay giúp đỡ, mấy lần còn được, nhưng nếu lâu dài đến khi biến thành tập quán thì làm sao bây giờ? Mặc kệ là dựa vào nguyên nhân gì, Tư Lăng tuyệt đối không muốn nuôi dưỡng tập quán ỷ lại vào người khác, đó là ý nghĩ mà kẻ yếu đuối mới có.

Ngay khi hai người nói chuyện, đột nhiên Trọng Thiên duỗi ra móng vuốt vỗ xuống mặt Tư Lăng, Tư Lăng lập tức biết có biến, thu Tiểu Yêu Liên vào trong tay áo, quan sát kỹ tình huống. Vừa nhìn xuống bên dưới, Tư Lăng liền giật mình. Trong lúc thần thức quét nhanh qua, cách ngoài trăm dặm đang có một nam tu sĩ Trúc Cơ kỳ bay tới hướng này, hơn nữa nhìn hắn ta ngự phi kiếm không dùng linh khí mà là ma khí màu đen, liền biết đây là một tên ma tu.

Xem phương hướng của ma tu nọ, mục tiêu của hắn ta rõ ràng cũng là cây Đường Hồn Thảo này. Tư Lăng lập tức truyền âm cùng Truyền Sơ Pháp

Lăng, bảo bọn hán chuẩn bị sẵn sàng.

Bên kia Pháp Lăng sau khi nghe xong thì sắc mặt đại biến, nắm chặt thời gian bố trí trận pháp. Về mặt Truyền Sơ cũng rất khó coi, bắt quá vẫn lấy lại bình tĩnh, tiếp tục làm công tác chuẩn bị. Chờ Pháp Lăng bố trí trận pháp kỹ càng, nàng sẽ lập tức đào linh thảo cất vào hộp ngọc đã chuẩn bị kỹ càng trước đó.

Cũng không trách bọn họ khần trương như vậy, ma tu này mặc dù là Trúc Cơ kỳ, nhưng tu vi đã là Trúc Cơ hậu kỳ đỉnh cao, cao hơn bọn họ mấy cảnh giới cũng không nói, quan trọng là một tên ma tu. Ma tu hiểu chiến, sức chiến đấu không chỉ cao hơn tu sĩ cùng cấp một chút, hơn nữa ma khí mà bọn hán sử dụng có ảnh hưởng đối với tu sĩ, khiến cho sức chiến đấu của nhân tu càng thấp hơn so với ma tu nhiều.

Tên ma tu kia tốc độ rất nhanh, chẳng mấy chốc đã bay đến gần đây. Đương nhiên, hơi thở mạnh mẽ không hề che giấu này cũng gây sự chú ý với con Kim Cương Viên đang nằm nhôai bên dòng suối ngắm nghía bản thân này. Chỉ thấy nó nhảy lên khỏi mặt đất, vẻ mặt nghiêm túc mà nhìn ma tu đang hướng đến nơi này, sau đó ngửa mặt lên trời phát ra một hồi gầm thét uy hiếp, tiếng rống như chuông đồng, chấn động đến mức làm đau cả màng nhĩ.

Rất nhanh, ma tu này đã bay tới khe núi bên kia, tiến vào phạm vi lãnh địa của Kim Cương Viên. Hành vi "cả che giấu cũng chẳng thêm làm" như vậy tất nhiên bị Kim Cương Viên cho là khiêu khích, nó thét lên một tiếng, há mồm, một vệt kim quang (ánh sáng vàng) bắn nhanh về phía tên ma tu. Đó là một loại kim loại hóa thành lưỡi dao sắc, bởi vì tốc độ quá nhanh nên nhìn như một vệt kim quang, nhưng là vô cùng tê giác ????. Ma tu đứng trên linh kiếm cũng không hề né tránh, hán chỉ hừ lạnh một tiếng, ông tay áo vung lên một cái, chẳng những không tránh không né mà còn đón được vệt kim quang kia, vò nó trong lòng bàn tay, lập tức hóa thành bụi mù trong không khí.

Loại hành vi giống như khiêu khích này tất nhiên làm Kim Cương Viên tức giận không thôi. Nó không thể bay lên chiến đấu cùng ma tu, bèn liên tiếp phóng ra lưỡi dao vàng sắc bén công kích, muốn kéo ma tu kia xuống đất. Đến lúc đó, với tốc độ của nó thì chẳng sợ gì tên ma tu này.

Từ Lăng thấy một người một yêu thú đánh nhau, trong lòng cũng có chút giật mình đối với sự lợi hại của ma tu này. Nếu không phải khí tức hán ta phả ra chỉ là Trúc Cơ kỳ, hán đã hoài nghi người này kỳ thực là tu sĩ Kim Đan. Từ Lăng chỉ cầu bọn chúng cố gắng chiến đấu một tí, giúp bọn họ tranh thủ thêm một chút thời gian, đồng thời lặng lẽ đi về hướng hang ổ của Kim Cương Viên.

Cách làm của bọn Từ Lăng bây giờ tục xưng gọi là kiếm lợi, muốn cho ma tu và Kim Cương Viên lưỡng bại câu thương[1], như vậy bọn họ mới có thể dễ dàng lấy đi Dưỡng Hồn Thảo.

[1]Cả hai đều bị thua thiệt.

Ý tưởng thì rất tốt, nhưng hiện thực lại không thể nào tuân theo ý nghĩ của bọn họ. Lúc Từ Lăng tụ lại với bọn Pháp Lăng, trận pháp đã được bố trí xong. Bởi vì thời gian ít nên trận pháp này cũng khá là thô sơ, chỉ có thể ngăn cách khí tức, chờ đến lúc Dưỡng Hồn Thảo bị đào đi thì Kim Cương Viên nhất định có thể cảm giác được. Nếu nó kịp quay trở lại, bọn họ vẫn ở trong trận pháp thì còn tốt, nhưng nếu rời khỏi trận pháp chạy trốn, trên người bọn họ còn dính khí tức của Dưỡng Hồn Thảo, tuyệt đối sẽ bị con Kim Cương Viên đuổi mãi không tha.

Từ Lăng cho mỗi người trong bọn một tấm Liễm Tức phù nhằm giảm hơi thở của bọn họ xuống thấp nhất. Liễm Tức phù này tuy rằng có thể ngăn cách khí tức, bắt quá đối với thần thức mạnh mẽ của tu sĩ Kim Đan thì vẫn có thể cảm giác được một chút. Cái tên ma tu đó tuy rằng chỉ là biểu hiện là Trúc Cơ kỳ, nhưng Từ Lăng luôn cảm thấy trên người hán có gì đó quái lạ, cho nên đến lúc đó mặc kệ là Kim Cương Viên hay là tu ma, đều phải cẩn thận một chút.

Từ Lăng chú ý tới trận chiến của ma tu và Kim Cương Viên, Truyền Sơ cẩn thận đào linh thảo. Ngay khi ma tu và Kim Cương Viên chiến đấu đến giai đoạn gay cấn tới độ, thì Truyền Sơ đào được linh thảo lên, cũng cẩn thận từng chút mà đem cây Dưỡng Hồn Thảo toàn thân toả ra hào quang màu trắng sữa này bỏ vào hộp ngọc đã được chuẩn bị trước.

Ngay lúc Dưỡng Hồn Thảo bị cướp đi, Kim Cương Viên là kẻ phát giác đầu tiên. Nó cũng không còn tâm trí mà chiến đấu với ma tu, ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng gầm rú đầy phần nộ, thần thể cao to cường tráng như một luồng ánh sáng vọt nhanh về hang động của mình. Tên ma tu thấy phản ứng của Kim Cương Viên, tự nhiên hiểu rằng nhất định là linh thảo mà nó canh giữ đã xảy ra vấn đề, bèn không thì con Kim Cương Viên hiểu chiến này sẽ không tức giận bỏ lại kẻ địch mà ly khai.

Ma tu hiển nhiên cũng vô cùng phần nộ, vội vàng đi theo. Lại còn có kẻ dê tiện, vô si dám cướp Dưỡng Hồn Thảo từ tay hán, hán tuyệt đối phải giết bọn chúng!

"Không kịp chạy trốn, các người ở trong trận đừng ra ngoài." Từ Lăng kêu lên.

Pháp Lăng sắc mặt nặng nề gât đầu, hán không nói hai lời lại bắt đầu bố trí trận pháp tầng hai. Truyền Sơ gọi ra Bách Biến Thú, mắt sáng như đuốc mà nhìn chăm chăm bầu trời xa xăm, đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Quả nhiên lúc Kim Cương Viên trở về nhìn thấy bên cạnh hang không còn Dưỡng Hồn Thảo nữa, nó tức giận vô cùng, dùng tứ chi đâm đá xuống đất, toàn bộ mặt đất đều bị nó giẫm rung chuyển như động đất, có thể thấy được sức lực của Kim Cương Viên không tầm thường chút nào.

Ma tu nọ dừng lại ở giữa không trung, ánh mắt âm trầm mà nhìn bốn phía, thần thức hết lần này tới lần khác dò xét khắp nơi. Theo như hán thấy, trừ phi là tu sĩ Kim Đan kỳ trở lên, nếu không thì không thể lặng yên không một tiếng động mà trộm được Dưỡng Hồn Thảo. Dù có năng lực trộm đi Dưỡng Hồn Thảo, trong thời gian ngắn cũng không thể chạy xa, hán là còn ở gần đây, chỉ không biết bọn chúng dùng món đồ gì để giấu khí tức.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 50: Huyền Thiên bí cảnh (6) - Chiến đấu

Thần thức của Ma tu cuối cùng tập trung tại một vị trí bên cạnh hang của Kim Cương Viên. Nơi đó nhìn như không có gì kỳ lạ, bùn đất lại bị xáo trộn, hẳn là Đường Hồn Thảo bị người ta đào đi đã sinh trưởng ở đây. Ma tu nhất định phải có được Đường Hồn Thảo, căn bản không cho phép người khác giành trước hắn một bước, trong lòng đã coi kẻ đào đi Đường Hồn Thảo là người chết.

Ma tu này không nhìn con Kim Cương Viên đang đứng chỗ cây Đường Hồn Thảo từng sinh trưởng mà găm thét, vung tay lên, một đạo pháp quyết màu đen đánh tới, lại bị trận pháp thôn phệ.

Vốn đang bố trí trận pháp tầng thứ hai, Pháp Lăng thay đổi sắc mặt, hai tay vội vàng kết ấn muốn cứu vãn, bất quá chấn động của trận pháp trong nháy mắt đó vẫn làm cho ma tu này phát hiện khác thường.

Ma tu cười lạnh một tiếng, nếu biết kẻ cướp linh thảo còn chưa đi, vậy cũng yên tâm. Ma tu này là nam tử tướng mạo trẻ tuổi tuần tú, khí chất ôn hòa tao nhã, trông như là một công tử nhà giàu ở trần tục giới, nếu lần đầu gặp gỡ, sẽ làm người ta cho rằng đây là một đệ tử của đại môn phái nào đó được phái ra ngoài. Cốt lĩnh của hắn cũng không lớn, khoảng chừng ba mươi tuổi, đã là Trúc Cơ hậu kỳ đại đỉnh cao, cũng coi như là thiên tài hiếm có. Nếu không nói rõ, hẳn là không ai hoài nghi nam tử ôn nhã tuần tú như vậy lại là ma tu khiến người ta ghét cay ghét đắng.

Chỉ thấy hắn lại liên tục đánh tới vài đạo pháp quyết màu đen ngưng tụ ma khí, hất tung đất đá xung quanh, rất nhanh mặt đất chung quanh liền xuất hiện nhiều cái hố to nông sâu đủ loại.

Kim Cương Viên vốn vì Đường Hồn Thảo bị trộm mà đã tức điên, nay nhìn thấy ma tu dám phá hoại lãnh địa của nó, lập tức đem lửa giận trong lòng chuyển đến tên ma tu giữa không trung. Nó há mồm rú lên một tiếng, lưỡi dao màu vàng sắc bén tấn công liên tục. Ở trong tư duy đơn giản của nó, nó cảm thấy nhất định là ma tu này và đồng bọn của hắn đã trộm đi Đường Hồn Thảo của nó.

Ma tu bị Kim Cương Viên quấy rối phiền không chịu được, vốn không để nó ở trong mắt, nhưng sau khi phải liên tục tránh né công kích của nó, ma tu cũng không muốn cùng nó tiếp tục dây dưa nữa. Hắn ném ra một cái ma phiến (cờ hiệu ma quỷ) màu đen ở giữa không trung, cắn ngón tay trích ra một giọt máu bắn vào ma phiến. Ma phiến này nhanh chóng phóng to, che khuất nửa bầu trời, toàn bộ tầm nhìn đều tối đen. Sau đó từ trong ma phiến xuất hiện vô số ma vật đánh về phía Kim Cương Viên.

Kim Cương Viên trực giác những thứ đồ này nguy hiểm, ngay cả hang của mình cũng không đoái hoài tới, phát huy tốc độ vượt xa người thường chạy trốn sang chỗ khác. Những ma vật kia đuổi theo không tha sau lưng.

Ma tu cũng không để ý tới chuyện Kim Cương Viên chạy trốn, hai mắt hắn chăm chú nhìn vào trận pháp, cười lạnh nói: “Các ngươi muốn tự mình đi ra hay là muốn ta động thủ?”

Trong trận, ba người không nói, Tư Lăng mặt không hề cảm xúc mà nắm chặt linh kiếm trong tay, Pháp Lăng sắc mặt lạnh nhạt bảo vệ trận pháp, Truyền Sơ tuy rằng sắc mặt có chút bất an, nhưng gặp phải đại sự cũng không phải kẻ luống cuống hồ đồ.

Mất thấy ma tu này lại lấy ra một đồ vật tương tự như ấn chương (con dấu) to bằng lòng bàn tay không biết là pháp bảo gì, Tư Lăng trong lòng cảnh giác mãnh liệt, hỏi: “Pháp đạo hữu, trận pháp này của cậu có thể chống đỡ bao lâu?”

Pháp Lăng hai tay không ngừng bố trí trận pháp, trả lời: “Ta lúc trước chỉ bố trí một trận pháp đơn giản nhằm ngăn cản thần thức, hiện tại dựa vào nền móng để tạo tầng thứ hai, biến nó thành linh trận ngũ phẩm. Nếu là tình huống bình thường, tu sĩ Kim Đan liên tục công kích một tháng mới có thể phá trận. Nhưng ma khí của tên ma tu này có tác dụng khắc chế Linh khí, sợ rằng nhiều nhất chỉ có thể chống đỡ được mười ngày.”

Tư Lăng nhìn cái ấn chương màu đen trong tay ma tu, có loại cảm giác, chỉ sợ bọn họ còn chẳng thể sống qua mười ngày đâu.

Lúc này, Tiểu Yêu Liên truyền âm nói cho Tư Lăng: “Tư công tử, chủ nhân nói tên ma tu này vốn là Kết Đan, hẳn ta vì muốn có tư cách tiến vào Huyền Thiên bí cảnh mới áp chế tu vi, nếu vào Huyền Thiên bí cảnh rồi thì có thể Kết Đan.”

Được nhắc nhở như thế, Tư Lăng bình tĩnh. Tình huống như thế này không phải là chưa từng có, chỉ là trong thời gian ngắn Tư Lăng không nghĩ tới mình sẽ gặp được. Nếu để cho ma tu này Kết Đan ở đây, sợ rằng đối phó với hắn sẽ càng thêm phiền phức. Hơn nữa nhìn hắn mỉm cười ngay lúc toàn thân đang tản ra sát khí, có vẻ đối với đám người đào mất Đường Hồn Thảo như bọn họ chỉ muốn giết sạch cho hả giận mà thôi. Nếu trận pháp này bị hắn cưỡng chế phá hoại, bọn họ tuyệt đối đều không thể chạy trốn.

Nghĩ thế, đầu óc Tư Lăng nhanh chóng xoay chuyển, nghĩ tới nghĩ lui, quyết định đi ra ngoài quyết chiến với tên ma tu này, diệt hắn cũng coi như trừ hại cho nhân tu - kỳ thực là tuyệt hậu hoạn, bằng không thì với bản tính thích giết chóc của ma tu này, hắn cũng sẽ đến giết mình trừ hại thôi.

Tư Lăng lại cùng bọn Pháp Lăng thương lượng, bảo Pháp Lăng cố sức bố trí trận pháp, tốt nhất tạo một cái sát trận, sau đó bọn hắn sẽ kéo ma tu này tiến vào trận pháp, rồi phối hợp với trận pháp cùng nhau giết hắn. Đây là phương pháp tốt nhất, bất quá chỉ sợ ma tu này không thuận theo thôi.

“Không thành vấn đề, Tư đạo hữu, mong huynh cẩn thận.” Pháp Lăng gật đầu, “Thời gian có hạn, ta sẽ bố trí một cái tam sát trận. Để ngừa tên ma tu

này nghi ngờ, sẽ thêm một tầng ảo trận, bất quá đến lúc đó phải phiền Tư đạo hữu và Truyền đạo hữu.”

Tư Lăng cùng Truyền Sơ gật đầu, Pháp Lăng lấy ra một cái bàn trận cùng một vài thứ khác, tiếp tục hết sức chuyên chú mà bố trí trận pháp. Tư Lăng và Truyền Sơ hai người lại nhỏ giọng thương nghị, sau khi lập kế hoạch, liền chuyên tâm theo dõi tên ma tu.

Lại qua một khắc, xa xa một vệt ánh sáng màu đen bay hướng về phía tên ma tu. Ma tu nọ xoay tay đón được, hóa ra là tấm ma phiến màu đen kia. Ma phiến đã thành công giết chết con Kim Cương Viên, đồng thời còn rút hồn luyện hóa, trở thành đồ ăn tâm bổ cho những ma vật bên trong nó. Ma phiến này quay cuồng trong một trận sương mù đen kịt, bên trong bồng bềnh các loại ma vật dị dạng, phát ra tiếng rít chói tai làm người ta dựng tóc gáy. Tên ma tu thu hồi nó vào trong cơ thể, đôi lông mày vốn ôn hoà dịu dàng trong lúc lơ đãng toát ra một chút tà khí, đúng là có mấy phần cảm giác của ma tu.

“Này, ta không muốn phí thời gian với các ngươi, nếu không ra thì đừng trách ta không khách khí.” Ma tu lại nói một tiếng, thấy người trong trận vẫn không lên tiếng như trước thì quát lên, cái ấn chương trong tay nhanh chóng phóng to ra, sau đó công kích về hướng có trận pháp.

Một tiếng 'rầm' vang lên, ba người trong trận thân hình bất ổn, mà người chủ trì trận pháp là Pháp Lăng lại càng chịu đựng chấn động nặng hơn, chỉ thấy sắc mặt hần nhanh chóng tái nhợt, khỏe môi tràn ra tơ máu, bất quá vẫn vững vàng mà ngồi xếp bằng ở chỗ cũ, động tác kết ấn trên tay không dừng lại một chút nào. Như vậy Tư Lăng cũng biết cái ấn chương kia chính là Bảo khí được ma khí nuôi dưỡng, chẳng trách sao có thể công kích được trận pháp cấp 6. Nếu cứ để nó oanh tạc như vậy thời gian dài, không nói trận pháp này có thể bị phá hay không, chỉ biết người chủ trì trận pháp là Pháp Lăng tuyệt đối sẽ bị thương, đến lúc đó trận pháp này cũng sẽ không công mà phá.

Mất thấy Ấn Chương lại muốn đến công kích lần thứ hai, thân hình Tư Lăng khẽ động, trong tay cầm linh kiếm thượng phẩm pháp khí đánh tới cái ấn màu đen. Hai vật va chạm vào nhau, lại là một tiếng rầm vang vọng thật lớn, linh kiếm hóa thành bột mịn, nhưng cũng giảm bớt sức tấn công của ấn chương đối với trận pháp, làm Pháp Lăng giành được chút thời gian thở dốc.

Tư Lăng bất chấp tiếc nuối với thanh linh kiếm này, thân hình như ánh sáng mà lao nhanh ra khỏi trận pháp, trong tay lập tức xuất hiện hai mươi tám linh phù xếp thành hàng ngang, vỗ tới chỗ tên ma tu.

“Nô!”

Ma tu còn không kịp cao hứng vì đã ép được Tư Lăng ra ngoài, nhìn thấy hai mươi tám Bạo Liệt phù tứ phẩm bay tới thì hơi biến sắc, gọi ấn chỉ trở về, ngăn chặn đợt công kích của Bạo Liệt phù. Tuy có ấn chương màu đen chặn ở phía trước, nhưng ma tu này cũng bị sức nổ của Bạo Liệt phù ép lui mười mấy bước. Tư Lăng không lùi lại, nhân cơ hội đó tiến lên, ngưng tụ hồn lực thành một thanh quang kiếm, một chiêu kiếm chém qua.

Ma tu tiếp tục dùng cái ấn đen chặn đòn, nhưng đã coi khinh trình độ phá hoại của thanh kiếm ngưng tụ bằng hồn lực này; so với linh lực ôn hòa, thứ hồn lực này càng hiện rõ sự mạnh mẽ cuồng bạo, thậm chí có thể trực tiếp làm vỡ tung da lông cứng rắn trên thân thể yêu thú cơ mà. Đến khi ma tu phát hiện không đúng, cái ấn đen đã bị Hồn Lực Kiếm trực tiếp chém thành hai khúc, hào quang nhanh chóng lụi tàn, đã biến thành phế phẩm. Nếu không phải hần lui nhanh, ngay cả bản thân của hần cũng đã bị thanh Hồn Lực Kiếm đó chém bị thương.

Ma tu ánh mắt âm trầm nhìn Tư Lăng, tổn thất ấn chương đen hiển hiển khiến hần đau lòng, nhưng người này có thể tự do chi phối thanh kiếm đáng sợ sử dụng sức mạnh xa lạ càng làm cho hần kiêng kỵ, thái độ cũng không còn tùy ý khinh bỉ như lúc trước nữa, tăng thêm một chút thận trọng.

Tư Lăng cũng không nghĩ tới hồn lực ngưng tụ thành kiếm lại sử dụng tốt như vậy, lần này đã giúp hần khám phá thêm một phương pháp sử dụng hồn lực, chỉ tiếc hiện tại thân thể này tu vi còn thấp, hồn lực cũng không nhiều, nhiều nhất chỉ có thể ngưng tụ thành quang kiếm công kích thêm năm lần nữa thôi, cũng không thể tùy tiện lãng phí. May là, ma tu này không biết điều đó, bởi vì trong lòng có kiêng kỵ, trái lại đã cho Tư Lăng cơ hội công kích. Tư Lăng cũng không cho hần thời gian thở dốc, liền tiếp tấn công, đem hồn lực phủ trên linh kiếm, linh kiếm và linh phù cùng tấn công, khiến tên ma tu ứng phó đến “đỡ trái hờ phải” luống cuống chân tay, mà Tư Lăng cũng bị đối phương cho vài vết thương ở trên người.

Ngay lúc hai người liên tục giao thủ với nhau, Truyền Sơ ẩn núp ở một bên thừa dịp ma tu không chú ý, chỉ huy Bách Biến Thủ đi đánh lên. Bách Biến Thủ ở lúc chiến đấu tuy rằng không có tác dụng gì, nhưng Truyền Sơ lại có thể phát huy tác dụng khác của nó. Nó có thể căn cứ vào chấp niệm không muốn người khác biết tại nơi sâu xa nhất trong lòng người để biến ảo thành dáng vẻ của đối phương. Lúc này Bách Biến Thủ trực tiếp biến ảo thành một nữ nhân áo đỏ; ngay lúc ma tu này kinh hãi, tâm thần hoảng hốt thì bị Tư Lăng đâm một kiếm ở trên ngực, Bách Biến Thủ cũng nhân cơ hội căn trên tay hần một miếng.

Ma tu kêu thảm một tiếng, nặng nề té xuống trên mặt đất. Bề mặt khoảng đất bị hần đập vỡ thành cái hố sâu hai mét, mà da dẻ chỗ bị Hồn Lực Kiếm đâm trúng trên ngực hần cũng nhanh chóng thối rữa, chỉ một chốc thì xương trắng đều lộ ra. Ma tu vội vã ăn mấy viên đan dược chữa trị vết thương, ánh mắt oán độc mà nhìn chằm chằm hai người Tư Lăng và Truyền Sơ, dường như oán hận muốn đem đáng dấp của bọn họ khắc sâu vào trong xương vậy.

Tư Lăng hơi nhíu mày, biết ma tu này tất nhiên đã coi bọn họ là kẻ thù sống chết, nếu lúc này không giết hần, chỉ sợ sau này sẽ bị hần truy sát. Tư Lăng phản ứng rất nhanh, đang muốn nhân cơ hội giết hần trừ hậu hoạn, thì đã thấy ma tu này cười lạnh một tiếng, nói rằng: “Bản tọa nhớ kỹ các ngươi, không giết các ngươi khó trừ hậu này!” Dứt lời tay giơ lên, một quyền trực[1] xuất hiện ở trong tay.

[1]* (卷軸) Sách vở ngày xưa viết bằng lụa, dùng trục cuốn lại nên gọi sách vở là quyền trục.

“Không Gian Quyền trục!” Truyền Sơ kinh sợ hô một tiếng.

Tư Lăng thảm kêu không tốt, trực tiếp cầm linh kiếm trong tay bắn nhanh về hướng đó, chỉ tiếc vẫn chậm một bước, ma tu nọ đã được Không Gian Quyền trục truyền tống đi rồi. Linh kiếm nặng nề đâm xuống hố, một tiếng rầm thật lớn, bùn đất bay tung toé, lưu lại một cái hố còn to hơn vừa nãy.

Thấy trận chiến kết thúc, Pháp Lăng thu lại linh trận, đi tới, thấy sắc mặt Tư Lăng không tốt mà nhìn chằm chằm hố to kia, nói rằng: “Tư đạo hữu, nơi đây

không thích hợp ở lâu, chúng ta cứ rời đi trước đã.”

Tur Lăng cũng sợ ma tu này còn có đồng bọn ở gần đây, gật gật đầu, đang lúc muốn rời khỏi thì thấy cái án chương đen nằm trên đất, hần bèn thu lấy nó rồi cùng hai người rời đi.

Quả nhiên, ba người rời đi không lâu, lại có một tu sĩ điều khiển linh kiếm bay lại đây, hơn nữa còn là người Tur Lăng quen biết. Chỉ thấy hần đứng trên phi kiếm trên nhìn xuống mặt đất lồi lõm phía dưới, dường như đang nghĩ tới điều gì đó.

Mà sau khi ba người Tur Lăng liên tục phi hành một lúc lâu, rốt cục ngừng lại ở bên trong một cái thung lũng. Sau khi Pháp Lăng bố trí xong trận pháp, ba người tiến vào bên trong trận pháp nghỉ ngơi chữa thương, thuận tiện thảo luận một chút về cái tên ma tu kia.

“Tên ma tu đó tự xưng là 'Bản tọa', có thể thấy được thân phận của hần không hề tầm thường.” Tur Lăng nói mà không có biểu cảm gì, trải qua hồi lâu thì loại tâm tình ảo não bị kẻ địch đảo tảo kia đã kịp khôi phục như cũ, hiện tại muốn phân tích xem cái tên ma tu đó rốt cuộc là người phương nào. Nếu là ma tu bình thường, hần là không thể bỏ ra nổi pháp bảo cao cấp như Ma phiên và án chương này được.

Truyền Sơ tuy rằng cũng có chút lo lắng về tên ma tu nọ, nhưng nhìn thấy vết thương trên người Tur Lăng, quan tâm nói: “Tur đạo hữu, huynh cũng bị thương, trước tiên nên chữa thương đã.”

Tuy rằng Tur Lăng đã rất dũng mãnh mà gây tổn hại cho ma tu kia, nhưng chính mình cũng chịu không ít tổn thương da thịt. Pháp bảo của ma tu này chuyên khắc chế Linh khí, nếu như Tur Lăng không có át chủ bài là hồn lực, có lẽ tiếp được một chiêu của tên ma tu nọ còn không dễ.

Nhìn thấy Tur Lăng bị thương, tâm tình của Trọng Thiên và Tiểu Hồng cũng không tốt. Một người hai yêu đều đã lẫn lộn nhiều ngày với nhau, tuy rằng vẫn không tính là đồng bạn, nhưng dù gì cũng tạm thời là người cùng phe, thấy có người dám tổn thương Tur Lăng, nếu không phải khi đó Trọng Thiên bị giữ lại ở trong trận pháp, có lẽ tên ma tu nọ đã bị Trọng Thiên cào nát gương mặt tuần tú kia rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Huyền Thiên bí cảnh (7) - Song Tử Hồ

Vết thương trên người Tur Lăng đều là ngoài da, thật ra thì không nghiêm trọng lắm, để hồn lực quét qua toàn thân mấy lần thì vết thương liền khép lại hết.

Thấy Tur Lăng mở mắt ra, Truyền Sơ và Pháp Lăng đều quan tâm nhìn sang, Tur Lăng cong môi mỉm cười với bọn họ, nói rằng: “Ta không có chuyện gì, không cần lo lắng.” Nói xong, hần cúi đầu nhìn thấy con yêu thú ngồi ở một bên, dùng cặp mắt thú màu tím đen tròn vo kia theo dõi hần, tuy rằng chỉ là một cục đen thui không nhìn ra biểu cảm, nhưng Tur Lăng cho rằng giờ nó đang quan tâm mình, xoa nhẹ đầu nó một cái, nói: “Để người lo lắng rồi.”

Trọng Thiên lắc đầu, mắt húng vì bị Tur Lăng vò đầu, nó nhảy lên ngồi ở bả vai Tur Lăng, đuôi vung qua vung lại ở trên cổ hần.

Tur Lăng lấy ra đồ ăn luôn đặt trong túi trữ vật đã chuẩn bị lúc trước cho mọi người ăn để bổ sung một ít thể lực. Chỉ có người tu luyện đến Kim Đan kỳ mới có thể ích cốc[1], tu sĩ Trúc Cơ tuy rằng không cần ăn uống mỗi ngày, nhưng trải qua một trận chiến đấu vẫn sẽ cảm giác đói bụng. Đồng thời hần cũng không quên lặt lể nhét một viên linh quả vào ống tay áo cho Tiểu Yêu Liên.

[1] Ích cốc (tịch cốc): không ăn ngũ cốc. Ý chỉ người tu tiên từ gian đoạn Kim Đan thì có thể hít khí trời sống mà không cần phải ăn.^^

Có thể xem thêm ở : <https://sites.google.com/site/daogiaqua...h-coc-phap>

Quần áo của Tur Lăng là đặc chế, bởi vì Tiểu Yêu Liên không phải yêu thú cũng không phải là vật chết, túi linh thú hay túi trữ vật đều không thể giấu nó vào được. Tur Lăng lo lắng bề ngoài khác thường của Tiểu Yêu Liên sẽ không thích hợp xuất hiện ở trước mặt người khác, bèn đặc biệt nhờ người ta dùng phù mở rộng không gian tạo một cái túi nhỏ ở trong tay áo để nó có thể ở trong đó. Với thân thể nhỏ bé của Tiểu Yêu Liên, ở bên trong lẫn mấy chục vòng cũng không có vấn đề gì.

Kỳ thực đối với vấn đề của Tiểu Yêu Liên, cách tốt nhất chính là có cái Giới Tử Không Gian tùy thân có thể chứa vật sống để cho nó ở, nhưng mà cái Giới Tử Không Gian này ở nơi như Tây Cảnh thì căn bản không có tu sĩ nào nắm giữ; nghe nói những tu sĩ Hóa Thân trong đại môn phái ở đại lục Trung Ương kia mới có. Hơn nữa có người nói, loại Giới Tử Không Gian này là truyền từ Thượng Giới xuống, vô cùng hiếm thấy. Mỗi lần nó xuất hiện, chắc chắn sẽ làm cho các tu sĩ tranh nhau cướp đến sứt đầu mẻ trán. Tur Lăng cảm thấy với thực lực bây giờ của mình tuyệt đối cướp không lại người ta, cho nên bé Tiểu Hồng, người tiếp tục ỷ khuất ở trong tay áo đi.

“Đứng rồi, Truyền đạo hữu, cô vừa nãy có nhìn rõ dáng dấp của cô gái áo đỏ mà Tiểu Bách nhà cô biến thành không?” Tur Lăng nhớ tới việc này, vội vàng hỏi. Lúc nãy ở góc độ của hần chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng của cô gái áo đỏ mà Bách Biến Thú biến thành, không thấy rõ tướng mạo người này.

Truyền Sơ lắc đầu một cái, xin lỗi nói rằng: “Xin lỗi, lúc đó ta quá khẩn trương, không nhìn kỹ.”

Tur Lăng sau khi nghe xong, trong lòng có chút thất vọng, cũng không biết ma tu này có thân phận gì, lần này để hần trốn mất, không biết trong tương sẽ

có biến cố gì không đây. Bất quá, dù cảm thấy phiền phức, nhưng hắn cũng không sợ hãi, nếu ma tu này muốn tới báo thù, hắn cũng sẽ trực tiếp đối mặt. Bản tâm bất biến.

Ba người nghỉ ngơi một chút, tiếp tục hướng tới mục tiêu. Linh thảo mà Truyền Sơ cần đã lấy được, như vậy kế tiếp chính là chuyện của Pháp Lăng. Sau khi tìm được linh thảo mình cần, Truyền Sơ cũng không tách khỏi bọn họ, mà quyết định tiếp tục cùng hành động. Lần này nàng có thể dễ dàng lấy được Dưỡng Hồn Thảo cũng nhờ công lao của Pháp Lăng, để báo đáp lại, Pháp Lăng có chuyện cần, nàng cũng liền đi giúp đỡ.

Ngũ Lăng Sơn rất lớn, nơi này có rất nhiều yêu thú mạnh mẽ cùng linh thảo linh quả cao cấp, mà nơi bọn hắn muốn đi thì phải vượt qua Ngũ Lăng Sơn. Tiến vào Huyền Thiên bí cảnh đã được nửa tháng, còn lại hai tháng rưỡi nữa, tính ra thì thời gian vẫn khá dư giả, vì lẽ đó nên dọc đường đi ba người cũng không quá vội vàng. Từ Lăng thuận tiện giết mấy con yêu thú, kiếm được hồn và yêu đan của ba loại yêu thú thuộc tính kim, băng, lôi; Bất quá đẳng cấp cũng không được cao lắm, chỉ cấp 4,5 thôi. Giờ chỉ còn lại yêu thú thuộc tính Âm, Từ Lăng cảm thấy đây mới là vấn đề nan giải.

Phải biết, loại thuộc tính “Âm” này cũng giống như thuộc tính “Quang” vậy, vô cùng hiếm thấy, rất ít yêu thú có hai loại thuộc tính này. Đặc biệt là khi linh khí hệ “Âm” căn bản cực kỳ hiếm thấy ở đại lục Thương Vũ, nên càng khó thai nghén ra yêu thú thuộc tính Âm.

Điều này cũng làm cho Từ Lăng không khỏi có chút oán giận. Tổ phụ Pháp Lăng lúc trước làm cái lông gì mà đi thiết kế ra trận pháp phiền toái như vậy chứ? Tuy rằng trận pháp có thể thăng cấp rất hấp dẫn người ta, nhưng cũng không nên để cho người ta cái vấn đề khó khăn như vậy chứ? Trực tiếp xoá luôn cái hồn tinh của yêu thú thuộc tính “Âm”, chỉ chừa tám cái không phải tốt rồi sao? Hiện tại có thêm cái này thì khi nào hắn mới có thể tìm đủ được?

Mặt Từ Lăng tuy rằng vẫn không hề biểu cảm gì, nhưng Pháp Lăng- cái người cũng có cùng cái kiểu mặt đơ này đã nhìn thấu đáy lòng phiền muộn của hắn, trầm mặc một chút, quyết định phổ cập một tý tri thức trận pháp cho Từ Lăng - cái người ngoại đạo này: “Tư đạo hữu, trận bàn này là tác phẩm đặc ý duy nhất của tổ phụ ta trong cuộc đời này. Nhìn bề ngoài nó có vẻ không khác biệt gì với những trận bàn bình thường, nhưng bên trong có chứa Càn Khôn. Hơn nữa chín cái tinh hồn của nó là dựa theo đặc thù quy luật sắp xếp của phù văn, chín loại thuộc tính tự hình thành một cái hệ thống, hỗ trợ thúc đẩy lẫn nhau, không ngừng tuần hoàn, thiếu một thứ cũng không được. Nếu thu thập đủ chín loại thuộc tính hồn thú, trận pháp này tuyệt đối là độc nhất vô nhị, dù chỉ dùng hồn phách của yêu thú cấp 5 thì tu sĩ Nguyên Anh cũng khó có thể công phá nó. . .”

Nói đến lĩnh vực mình am hiểu, Pháp Lăng thay đổi hình tượng bình thân ít nói bình thường, ba lạp ba lạp ba lạp ... một đồng. Từ Lăng trung ra bản mặt không hề cảm xúc, nhìn có vẻ như đang nghe rất chăm chú, kỳ thực đầu hắn đã xoay xoay choáng váng. Đây chính là chỗ tốt của mặt đơ, thất thần mà người ta cũng không hề phát hiện.

Nói nửa canh giờ, Pháp Lăng rốt cục cũng ngừng lại, yên lặng uống một hớp nước thông giọng, sau đó nghĩ tới một chuyện, nói với Từ Lăng: “Huỳnh cũng đừng chán nản, ta nghe tổ phụ nói, kỳ thực trong Huyền Thiên bí cảnh có một loại yêu thú thuộc tính Âm, tên là Âm Hồn Thú. Nó là yêu thú cần phải được sinh ra tại một nơi rất đặc biệt trong bí cảnh. Bất quá cũng bởi vì thai nghén nó rất khó khăn, cho nên. . .” Pháp Lăng có chút xin lỗi nhìn Từ Lăng, “Nó rất mạnh, cũng rất giảo hoạt, muốn bắt giữ nó cũng không dễ dàng.”

Từ Lăng gật gù khoe miệng, nghe hắn nói chuyện như vậy, trong lòng chẳng còn một chút hy vọng nào luôn. Trước tiên còn không nói tới có thể gặp được Âm Hồn Thú hay không, coi như may mắn gặp được, bằng thực lực bây giờ của hắn, hắn có thể giết chết Âm Hồn Thú sao?

Vì hi vọng quá xa vời, Từ Lăng chỉ có thể đặt chuyện Âm Hồn Thú qua một bên, chuyên tâm ứng phó chuyện trước mắt.

Tồn năm ngày, bọn họ rốt cục vượt qua Ngũ Lăng Sơn.

Kỳ thực Ngũ Lăng Sơn tuy rằng khá lớn, nhưng với tốc độ của tu sĩ thì chỉ mất hai ngày cũng đủ rồi; Bất quá dọc theo đường đi, Từ Lăng ngoại trừ đi săn yêu thú ra, còn phải thu thập các loại linh thảo linh quả nữa. Linh thảo thì không cần phải nói, là để ra khỏi Huyền Thiên bí cảnh thì đem bán; tuy rằng đại ca đã cho hắn một túi trữ vật giúp hắn từ người nghèo biến thành có chút tích trữ, nhưng Tiểu Lăng Từ làm người nghèo đã quen, vẫn theo thói quen không buông tha bất kỳ cơ hội kiếm linh thạch nào.

Về phần linh quả, không cần phải nói chính là chuẩn bị cho Tiểu Hồng muội muội. Huyền Thiên bí cảnh này chính là Tiểu Thế Giới do tu sĩ Thương Cổ khai phá ra, bên trong còn tồn tại rất nhiều linh thảo linh quả mà bên ngoài không có. Tuy rằng mỗi hai mươi năm đều sẽ mở ra một lần, nhưng tu sĩ đi vào đều vội vàng tham hiểm, tâm bảo, đánh yêu thú; đối với linh quả thì rất ít quan tâm, làm cho rất nhiều linh quả quý hiếm đều có thể sinh trưởng tươi tốt bên trong, đúng là rất hợp khẩu vị của Tiểu Yêu Liên. Mỗi khi đi qua chỗ nào nhìn thấy linh quả quý hiếm, Tiểu Yêu Liên đều phải yếu ớt mà thỉnh cầu Từ Lăng giúp nó hái xuống để cất giữ.

Còn chưa nói tới, nhờ có nhà thực vật Tiểu Hồng ở đây, Từ Lăng cũng lấy được một ít linh quả vô cùng quý giá. Thậm chí còn hái được một loại linh quả tên là Ma Sa Quả, vô cùng hữu dụng trong việc loại bỏ tâm ma với tu sĩ lúc lên cấp. Nếu tu sĩ trong lúc lên cấp được ăn một quả, tâm ma nhất định sẽ hạ xuống rất nhiều, dễ dàng thành công lên cấp. Nhìn thấy một cây Ma Sa Quả trưởng thành, nghe xong lời giải thích của Tiểu Hồng, Từ Lăng quả thực mừng muốn phát điên, cảm giác mình thực sự là sắp phát tài rồi. Sau đó hắn không chút khách khí mà hái xuống, lấy ra mười mấy cái hộp ngọc cẩn thận cất giữ. Hắn dự định sau khi rời khỏi nơi đây thì đưa một nửa cho đại ca, sau này đại ca lên cấp thì có thể dùng để loại bỏ tâm ma rồi.

Rời khỏi Ngũ Lăng Sơn, bọn hắn lại bay qua một thảo nguyên, rốt cục ngừng lại ở một hồ nước mênh mông không nhìn thấy bờ.

Nước trong hồ ánh lên sắc bạc tuyệt đẹp, cỏ xanh bên bờ vô cùng tươi tốt, gió nhẹ thổi qua, mặt hồ tạo nên từng tầng từng tầng sóng bạc; thỉnh thoảng có tiếng chim hót líu lo, làm tăng thêm mấy phần yên ả thơ mộng; mọi thứ đều vô cùng đẹp mắt. Nhưng mà, trong vẻ đẹp tuyệt vời này lại ẩn chứa sát cơ. Trong hồ thỉnh thoảng lại có bóng đen to lớn lướt qua, thậm chí lúc chim bay ngang qua mặt hồ thì trong nước đột nhiên nổi lên thủy kiếm chọc thủng thân thể rồi rơi xuống nước, rất nhanh liền bị yêu thú trong nước trực tiếp nuốt trọn.

Pháp Lăng nhìn hồ nước này, trên gương mặt xưa nay hờ hững lộ ra biểu cảm vừa đau buồn vừa thương xót, nhẹ giọng nói: “Dựa theo bản đồ, hồ này là Song Từ Hồ, tổ phụ ta chính là mất tích ở giữa hồ này. . .”

Tur Lăng ôm linh kiếm, lặng lẽ không nói gì.

Truyền Sơ há miệng, nhỏ giọng khuyên nhủ: “Pháp đạo hữu, xin, xin đừng khổ sở. Nếu hôm nay may mắn điều tra rõ nguyên nhân tổ phụ huynh mất tích, vậy. . .” Đột nhiên có chút đỏ mặt, hiển nhiên không phải là người biết an ủi người khác.

Pháp Lăng thế nhưng đặc biệt hiếm thấy mà cười cười tỏ vẻ cảm kích với nàng. Ba người tuy là có mục đích mới tổ đội với nhau, nhưng trải qua mấy ngày nay làm đồng bạn chiến đấu, cũng bồi dưỡng được một ít tình hữu nghị, cũng có chút hiểu rõ tính cách lẫn nhau. Chỉ cần bọn họ kiên trì bản tâm bất biến, sau này chắc hẳn có thể trở thành bằng hữu tốt.

Pháp Lăng rất nhanh liền chỉnh đốn lại tâm tình, sau đó dẫn bọn họ đi một đoạn đường dọc theo hồ, cuối cùng dừng lại ở một chỗ bên bờ hồ.

Cây cỏ bên bờ hồ mọc rất cao, rong rêu um tùm, thấp thoáng còn có thể nhìn thấy bầy cá xuyên qua đám rong, thân thể màu trắng bạc, vẩy đuôi lướt qua.

Pháp Lăng lấy ra một cái thuyền nhỏ to bằng lòng bàn tay từ trong túi trữ vật, sau khi thả vào trong hồ thì lập tức lớn lên, biến thành một chiếc thuyền to cỡ du thuyền. Pháp Lăng bay lên trên thuyền, nói với hai người: “Tur đạo hữu, Truyền đạo hữu, mời lên thuyền, chúng ta phải đến hòn đảo ở giữa hồ.”

Hai người gật đầu, cũng bay lên thuyền.

Chờ hai người lên thuyền, Pháp Lăng liền thả đủ lượng linh thạch ở trong buồng lái, để nó tự chạy.

Tur Lăng đứng ở trên boong thuyền nhìn một chút, ngoại trừ mặt nước mênh mông, căn bản là không có cách nhìn thấy điểm cuối, cho nên càng không nhìn thấy đảo nhỏ giữa hồ là ở nơi nào. Với lại, gọi nó là hồ, chẳng bằng gọi là một cái nội hải (vịnh) mới chính xác. Trọng Thiên vẫn tiếp tục ngồi trên bả vai Tur Lăng, rùng rợn nhìn chung quanh, bộ dáng nhỏ bé thật đáng yêu. Tiểu Hồng cũng thừa dịp Truyền Sơ và Pháp Lăng ở khoang thuyền nghỉ ngơi, bò đến trên một bả vai khác của Tur Lăng quan sát.

Cũng không biết phải mất bao lâu mới có thể đến đảo giữa hồ, Tur Lăng nhìn thấy đàn cá béo ú bơi qua bơi lại trong hồ, đột nhiên nổi lên hứng thú ăn cá nướng, liền lấy ra mấy thứ ở trong túi trữ vật chấp vá thành một cái cần câu đơn sơ. Hắn nhàn nhã ngồi ở trên boong thuyền câu cá.

“Tur công tử, huynh muốn làm gì?” Bé Tiểu Hồng gặm linh quả tò mò hỏi.

“Câu cá, ăn Toàn Ngư Yến[2].” Tur Lăng móc một quả linh quả lên cần câu, quăng xuống hồ.

[2]Bữa tiệc toàn là cá.

Nghe được ba chữ “Toàn ngư yến”, Trọng Thiên hưng phấn. Mà phương thức biểu đạt hưng phấn của nó chính là nằm nhoài trên đầu Tur Lăng quậy phá, giầy vò đầu tóc Tur Lăng tới không ra hình thù gì.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Huyền Thiên bí cảnh (8) - Mục Quỷ

Cảm giác được lưỡi câu có phản ứng, Tur Lăng há miệng cắn cần câu cá, một con cá lớn nặng chừng hai mươi cân toàn thân trắng bạc bị quăng lên. Sau đó, ngay tại lưỡi câu, con cá lớn này há mồm giờ ra một hàm răng sắc nhọn màu bạc sáng lấp lánh bỏ nhào tới, Tur Lăng cũng giờ một nắm đầm ra nghênh đón, trên nắm tay bao bọc bằng hồn lực, chỉ một quyền liền đập vỡ hàm răng của nó.

Con cá lớn nọ “Rầm” một tiếng ngã trên boong thuyền, không có hàm răng sắc nhọn kia thì chỉ còn là con mèo không vuốt, không đáng để lo, chỉ có thể nhảy qua nhảy lại ở trên boong. Trọng Thiên chê nó làm đồ ăn mà còn không an phận, trực tiếp cho một móng vuốt cào tới, cá lớn liền nằm ngay đơ.

Tur Lăng buộc cần câu cá trên boong thuyền, sau đó từ trong túi trữ vật lấy ra các loại đồ dùng làm bếp cùng lò nướng. Hắn nhanh nhẹn giết cá, cắt thịt cá thành từng miếng, dùng gia vị tẩm ướp, rồi lại đem đầu cá ném vào nồi nấu canh. Sau khi ném một tấm linh phù thuộc tính hỏa cấp 1 vào lò nướng, đập vung bằng kim loại, bắt đầu nướng cá.

Trọng Thiên vây quanh Tur Lăng, cái đuôi hoạt bát vẫy liên tục, biểu đạt trọn vẹn tình yêu của nó với cá.

Trong khoang thuyền, Pháp Lăng cùng Truyền Sơ chẳng mấy chốc đã bị mùi hương hấp dẫn. Lúc nhìn thấy một người một yêu đang nhàn nhã nướng cá trên boong thuyền thì không khỏi lộ ra nụ cười.

“Các ngươi có muốn ăn cá không? Lại đây ngồi đi, sắp được rồi.” Tur Lăng một bên vừa quét tương lên con cá được nướng đến vàng óng ánh, một bên vừa bắt chuyện với bọn họ.

Truyền Sơ và Pháp Lăng cười cười, cũng không khách khí mà sang đó ngồi xuống. Truyền Sơ thậm chí còn gọi Bách Biến Thú ra, chỉ là Bách Biến Thú vừa thấy được Trọng Thiên liền lập tức liên suy yếu, rút lui về phía chủ nhân. Tuy rằng Trọng Thiên giờ nhìn như một con yêu thú nhỏ yếu cấp thấp, nhưng tình cờ lúc Tư Lăng lấy đồ ăn của nó cho Bách Biến Thú ăn, Trọng Thiên không vui, khí tức vốn được kiềm hãm lập tức phóng ra. Loại huyết thống Đại Yêu thú đến từ viễn cổ đã dọa Bách Biến Thú, nó từ đây chỉ dám khuất phục cúi đầu, cũng không dám cướp đồ ăn của Trọng Thiên nữa.

Rất nhanh, cá nướng đã xong, mà canh cá cũng đã chín.

Tư Lăng trước tiên múc cho bọn họ mỗi người một chén canh cá. Canh cá màu trắng ngà, bên trên bông bênh lá cây hương thảo xanh biếc, vô cùng được người ta yêu thích, uống một ngụm, mùi vị vô cùng thơm ngon. Loại cá bạc mà Tư Lăng câu được này là yêu ngư phổ thông cấp 1 trong hồ, hàm răng sắc bén chính là vũ khí của chúng nó. Chất thịt non mềm ít xương, mang theo vị ngọt nhàn nhạt tươi mới, cắt thành lát cá sống ăn cũng rất tuyệt, lại còn được Tư Lăng dùng gia vị đặc thù tẩm ướp qua, càng tăng thêm hương vị mặn mà, khiến người ta khen không dứt miệng.

Truyền Sơ uống canh cá, nhìn Tư Lăng nhanh nhẹn mà đem cá nướng đặt trên bàn trước mặt con yêu thú màu đen, nàng không nhịn được nói ra: “Tư đạo hữu, tài nấu nướng của huynh thật tốt, phúc khí của Trọng Thiên cũng thật tốt. Như ta thì không có cách nào ngày ngày đều cho Tiểu Bách ăn ngon như vậy.” So sánh với việc Tư Lăng thường làm đồ ăn ngon cho Trọng Thiên, Truyền Sơ đột nhiên cảm thấy mình làm chủ nhân còn chưa đủ, có thời gian rảnh cũng phải bắt chước Tư Lăng làm đồ ăn cho Tiểu Bách mới được.

Pháp Lăng thích đồ ăn thanh đạm, hương vị thơm ngon của canh cá rất hợp khẩu vị của hắn, cũng tán dương: “Ăn đồ ăn của Tư đạo hữu xong, sau này đồ ăn bên ngoài đều không còn hứng thú nữa rồi. Trọng Thiên đúng là có phúc lớn, Tư đạo hữu làm sao học được một tay trù nghệ này vậy?” Trong lời nói còn có ý muốn học tập.

Tư Lăng gật khóe miệng. Hắn vốn là quý, ký ức khi còn sống đã sớm quên hết sạch, chết rồi làm quý một trăm năm thì không cần ăn thức ăn, làm sao biết cái trù nghệ gì chứ? Bản thân những nguyên liệu nấu ăn và gia vị tại Tu Tiên Giới vốn đã ẩn chứa linh khí nhàn nhạt, so với giới trần tục thì tốt hơn không chỉ một chút; tùy tiện làm gì cũng đều ngon, chỉ cần cố gắng nghiền cứu một tí, vậy thì càng mỹ vị. Từ khi hắn biến thành người, có nhu cầu ăn uống, hắn quyết định không bạc đãi mình nên đương nhiên phải nấu ăn ngon một tí. Sau này lại bị cái tên tham ăn Trọng Thiên dính vào, Tư Lăng ở dưới sự uy hiếp của móng vuốt của nó, trù nghệ cũng tăng tăng tăng vùn vụt. Làm nhiều, quen tay hay việc, dĩ nhiên là ăn ngon.

“Quen tay hay việc thôi, làm nhiều thì các người cũng biết.”

Nghe được Tư Lăng giải thích, hai người rõ ràng có chút thất vọng. Pháp Lăng bình thường đều ném toàn bộ thời gian vào việc nghiên cứu trận pháp, cả tu luyện của bản thân cũng buông bỏ, nếu muốn tốn thời giờ đi luyện tập trù nghệ, đối với hắn mà nói là tuyệt đối không thể, liền tắt luôn cái ham muốn ăn uống này.

Con cá hai mươi cân tuy rằng nghe có chút nặng, nhưng cả một đám người cộng thêm một con yêu thú ăn rất năng suất, cuối cùng vẫn là không đủ. Vì thế Tư Lăng lại liên tục câu thêm mấy con, mỗi lần cá bạc vừa bay đến trên thuyền, Tư Lăng liền trực cho một quyền đánh nát hàm răng sáng lấp lánh của chúng nó, Trọng Thiên thì lười biếng cào cho một vuốt; Hai đứa phối hợp hết sức nhịp nhàng.

Sau mấy lần, Tư Lăng phát hiện làm như vậy rất có lợi cho việc khống chế hồn lực, cho nên trong khoản thời gian đi ra đảo giữa hồ này, ngoại trừ làm đồ ăn, Tư Lăng đều ở trên thuyền trêu chọc các loại yêu thú và yêu ngư trong hồ, xem chúng nó là đối tượng luyện tập. Có đôi khi động tác quá dẫm máu lại thô bạo, làm Truyền Sơ tránh ra thật xa, nhưng không thể phủ nhận hiệu quả vô cùng tốt, năng lực khống chế hồn lực cũng tăng cao.

Trước đây Tư Lăng chỉ một lòng tu luyện hồn lực, năng lực khống chế hồn lực thì chỉ như đứa bé tập tễnh mới biết đi, chiêu thức vô cùng thô sơ. Kể từ khi biết hồn lực xài tốt hơn linh lực, Tư Lăng mới bắt đầu nghiên cứu ứng dụng hồn lực, hơn nữa còn muốn nghiên cứu làm thế nào khống chế hồn lực một cách nhuần nhuyễn, trong lúc tác chiến cố gắng hết sức giảm thiểu chuyện phạm lỗi. Đó cũng giống như pháp quyết khống chế linh lực vậy.

Tư Lăng hiện tại đã tìm ra Hồn Lực Kiếm chính là vũ khí có tính sát thương to lớn nhất. Thanh quang kiếm này do hồn lực trắng ngưng tụ thành, nhìn không có gì đặc biệt, nhưng khi nó công kích sự vật nào đó, lực phá hoại mạnh hơn nhiều so với linh lực, làm Tư Lăng đột ngột sinh ra một loại cảm giác đang già vờ, ‘Phân trư ăn hồ’. Chỉ có va chạm mới biết được sự lợi hại của nó, quá thích hợp để đánh lên có được hay không.

Ngoại trừ Hồn Lực Kiếm, hiện tại Tư Lăng cũng đang nghiên cứu Hồn Lực Trảo (áo choàng, áo khoác). Đây chính là thứ tốt, so với Linh Lực Trảo thì có năng lực phòng ngự mạnh mẽ hơn nhiều. Bất quá đáng tiếc chính là, muốn đem hồn lực ngưng tụ thành bộ quần áo bao trùm toàn thân, trong thời gian ngắn thì còn tốt, nhưng thời gian lâu dài thì quá tiêu hao hồn lực, Tư Lăng vẫn chưa cung ứng nổi. Chỉ còn cách lùi lại làm việc khác, ngưng tụ hồn lực thành một Quang Bào (bong bóng ánh sáng) mỏng manh, để người trốn vào bên trong cũng rất hữu dụng. Bất quá với trình độ hiện tại của Tư Lăng, ngưng tụ thành Quang Bào chỉ được bằng nắm tay, còn cần nỗ lực luyện tập.

Đại để là Tư Lăng dùng yêu ngư trong Song Tử Hồ luyện tập quá nhiều, ông trời cũng nhìn hắn không vừa mắt, sau hai ngày ở trên thuyền, rốt cuộc đưa tới con yêu thú lợi hại đến trả thù.

Lúc Pháp Lăng cùng Truyền Sơ cảm giác được thuyền bị lắc lư, lập tức ngưng đá toạ, chạy ra khoang thuyền kiểm tra. Mà lúc này, Tư Lăng đang điều khiển phi kiếm bay trên mặt hồ đánh nhau cùng một yêu thú màu đen to như con cá mập. Trọng Thiên ngồi xổm trên lan can boong tàu, vẫy đuôi lười biếng nhìn Tư Lăng tay không chiến đấu cùng con yêu thú kia.

Hai người đứng ở trên boong thuyền, đột nhiên cảm thấy không khí chung quanh lạnh buốt không thể giải thích, làm cho người ta có một loại cảm giác ảm đạm không thoải mái, bả xích từ tận đáy lòng.

“Là Mục Quý.” Truyền Sơ kiến thức rộng rãi, liếc mắt liền nhận ra tên gọi của con yêu thú đang chiến đấu với Tư Lăng.

Mục Quý cũng là một loại yêu thú, bất quá nhưng là một loại yêu thú khá khác biệt, coi như là một loại quý yêu trong yêu thú đi. Nó là một loại Yêu Thú

Vong Hồn cấp 5 trong nước, yêu thích ăn nguyên thần của nhân tu, sợ hãi linh hóa. Mỗi lần xuất hiện đều sẽ mang đến một trận chết chóc, làm nhân tu kiêng kỵ, là yêu thú yêu thích của quý tu.

Nhìn thấy Tư Lăng trực tiếp dùng tay không đối phó Mục Quý, Truyền Sơ cùng Pháp Lăng đều cảm thấy tên này gan to bằng trời.

Truyền Sơ thờ dài nói: “Ta đột nhiên cảm thấy Tư đạo hữu kỳ thực rất dũng mãnh. Tu sĩ bình thường gặp Mục Quý đều sẽ công kích ở khoảng cách xa, chỉ sợ đến gần sẽ bị Mục Quý bắt ngờ nuốt mất nguyên thần. Mục Quý thích ăn nguyên thần của tu sĩ, chỉ cần tu sĩ bị xúc tu của nó cuốn lấy, nó sẽ phát ra một loại sóng âm công kích nguyên thần, thừa dịp tu sĩ bị thương nguyên thần, nó sẽ nhanh chóng trực tiếp cắn nuốt nguyên thần tu sĩ, khiến người ta khó lòng phòng bị.”

Pháp Lăng nhìn một chút, khước miệng giật giật nói: “Kỳ thực ta cảm thấy cô đã đánh giá huynh ấy quá cao. Hắn là huynh ấy vốn không biết sự lợi hại của Quý Mục thôi. Cô biết đó, Tư đạo hữu bình thường nhìn rất bình tĩnh, nhưng có đôi lúc thì có chút. . . Không nắm được tình huống.” Tục xưng gọi là thiếu não (ngốc).[1]

[1] Từ gốc là 缺心眼儿 (thiếu tâm nhãn): có nghĩa là không có tâm kế, cơ trí; hoặc là trí lực phát triển không toàn diện. Ở đây hân ý chỉ đồ ngốc.

Truyền Sơ nhớ tới mấy ngày nay cùng Tư Lăng hành động, thỉnh thoảng nhìn thấy Tư Lăng trưng ra vẻ mặt đơ đơ, nhưng lại làm ra chuyện gì đó khiến người ta có chút cười sặc sụa, có chút tán đồng với Pháp Lăng. Đặc biệt, Tư Lăng rất thích đối chọi với Trọng Thiên, những lúc như thế thì rất khó duy trì bộ dạng mặt đơ, cứ như biến thành người khác vậy, lời nói và việc làm đều không giống với bình thường, khiến người ta cảm thấy rất ngốc.

Đang ngồi xổm ở trên lan can xem cuộc chiến, Trọng Thiên nghe được đối thoại của hai người bọn họ, không nhịn được lườm một cái. Tư Lăng đúng là có lúc rất thiếu não, vừa nhìn thấy Mục Quý xuất hiện liền giống như bị tuyệt thế mỹ vị gì đó hấp dẫn, hai mắt tỏa sáng, ào ào gấp rút chạy tới. Bất quá quan sát một lúc, Trọng Thiên cảm thấy Tư Lăng cũng không phải giống như bọn hắn nói, bởi vì không biết Mục Quý lợi hại nên mới nhào lên; ngược lại, hẳn vì biết đó là Mục Quý nên mới đến. Mục Quý ở trong mắt hắn chính là vật đại bổ mã.

Trên mặt hồ, toàn thân Tư Lăng bao trùm một tầng hồn lực mỏng manh, dùng nó để tránh Mục Quý đụng chạm đến thân thể rồi công kích nguyên thần của hắn. Hắn nhanh chóng đánh một quyền lên một con mắt của Mục Quý. Giác mạc Mục Quý bị đánh rách, tia máu màu đỏ xông ra. Thừa dịp nó đau đón gào thét giãy dụa, lại đánh vào con mắt còn lại, khiến nó hoàn toàn mất đi thị lực. Tư Lăng bay đến trước mặt Mục Quý, thừa cơ dùng linh kiếm chặt đứt một xúc tu của nó.

Mục Quý giãy dụa càng lợi hại, chín xúc tu còn lại múa loạn cả lên, nước trong hồ bị nó đánh văng tứ phía, sau đó ào ào rơi xuống, trông như trận mưa to vậy. Chín cái xúc tu này muốn cuốn lấy Tư Lăng nhằm công kích nguyên thần của hắn, nhưng Mục Quý hiện tại hai mắt không thể nhìn thấy gì, căn bản không biết Tư Lăng ở nơi nào, tấn công loạn khắp nơi. Tư Lăng linh hoạt tránh né, ngưng tụ hồn lực bao trùm trên tay, liên tiếp đâm vào khắp nơi trên cơ thể Mục Quý. Hắn không dám trực tiếp chuyển hồn lực vào trong thân thể Mục Quý, chỉ sợ cả yêu đan của nó cũng nổ mất, vậy thì mất nhiều hơn được.

Lúc Tư Lăng chém đứt cả mười xúc tu của Mục Quý thì con yêu ngư này cũng thôi thóp. Tư Lăng rất hài lòng với kết quả này, thừa cơ dùng một chiêu kiếm đâm vào thân thể của nó, phân thân. Chờ sau khi Mục Quý chết hẳn, Tư Lăng dùng linh kiếm xé đầu nó ra, từ bên trong móc ra một viên yêu đan màu đen to bằng nắm tay. Năng lượng phong phú bên trong yêu đan khiến Tư Lăng không nhịn được nuốt một ngụm nước bọt, rất muốn trực tiếp nuốt nó.

Mục Quý ở trong mắt tu sĩ là một loại yêu thú vô dụng, tu sĩ gặp phải chúng đa phần đều đi đường vòng, sẽ không phí sức giao đấu với chúng. Bởi vì loại yêu thú này bất kể là thi thể hay yêu đan, yêu lực bên trong đều không thích hợp để nhân tu tu luyện hoặc chế tác linh đan. Nhưng mà ở trong mắt Tư Lăng, bên trong yêu đan đều là hồn lực có thể hấp thu nha. Hết sức hấp dẫn người ta.

Sau khi kết thúc trận đấu, cả người Tư Lăng nhếch nhác bay trở về trên thuyền, Truyền Sơ Pháp Lăng vây quanh. Sau khi thấy hắn không có chuyện gì thì không khỏi kỳ quái nói rằng: “Tư đạo hữu, yêu đan của Mục Quý chỉ có lợi cho quý tu, huynh lấy nó làm gì?”

Tư Lăng sửng sốt, hỏi, “Quý tu dùng để làm gì?” Dùng nói là hấp thu hồn lực trong yêu đan giống hắn chứ?

Truyền Sơ đáp: “Hình như quý tu dùng để tu luyện.”

Quả nhiên như thế, Tư Lăng suy tư, hẳn như vậy có tính là quý tu xen lẫn trong nhân tu hay không? Nhưng mà, tuy rằng cách thức của quý tu và nhân tu khác biệt, nhưng căn bản vẫn là giống nhau, vốn đều sử dụng linh lực chứ không phải hồn lực. Lẽ nào quý tu hấp thu yêu đan của Mục Quý xong thì có thể luyện hóa thành linh lực?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Huyền Thiên bí cảnh (9) - Tế đàn

Thuyền đi được năm ngày, rốt cục đến đảo giữa hồ.

Xa xa nhìn tới, đó là một hòn đảo vô cùng lớn. Trên đảo một màu xanh biếc bạt ngàn, thực vật sinh trưởng cực kỳ tươi tốt, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy bóng dáng yêu thú trong bụi cỏ lóe lên một cái rồi biến mất. Phía sâu trong hòn đảo thỉnh thoảng lại vang lên vài tiếng thú kêu, sau đó là đủ loại chim kêu vang rộn rã rồi từ thân cây cao phóng lên trời. Mọi thứ đều tạo cho người ta một loại cảm giác nơi này rất bình yên an tĩnh.

Thuyền đỗ lại ở một chỗ nước cạn, sau khi ba người lên bờ, Pháp Lăng liền đem thuyền cất đi.

Tur Lăng phóng tầm mắt tới phía sâu trên đảo, ánh mắt nặng nề. Trọng Thiên vẫn như bình thường tiếp tục ngồi xỏm ở trên bả vai hắn, đuôi quần lấy cổ Tur Lăng, trong lúc vô ý siết chặt đuôi làm hắn suyt chút nữa thì không được.

“Tur công tử, chủ nhân nói khí tức của đảo này không bình thường.” Tiểu Yêu Liên truyền âm cho Tur Lăng.

Tur Lăng thần nhiên đáp một tiếng, hắn cũng cảm giác được có chút không đúng. Bắt đầu từ lúc đặt chân lên mảnh đất này, cảm giác đó luôn theo sau như hình với bóng. Bất quá đó chỉ là một loại cảm giác, bảo hắn nói ra có chỗ nào kỳ quái thì cũng nói không được, Tur Lăng chỉ có thể âm thầm cảnh giác.

Ba người nghỉ ngơi ở rừng cây nhỏ cách bờ không xa, cũng thuận tiện xem xét lộ trình kế tiếp. Pháp Lăng cũng mở địa đồ ra nghiên cứu đường đi. Kỳ thực tấm bản đồ kia Tur Lăng đã ghi nhớ ở trong đầu, bản đồ đó mặc dù đã được vài người chỉnh sửa, nhưng vẫn còn có vẻ rất đơn sơ, Tur Lăng có chút lo lắng Pháp Lăng mở không ra đường.

Bất quá Tur Lăng hiển nhiên là lo lắng không không, Pháp Lăng nhìn một chút liền kiên định nói: “Ta đã từng đọc bản chép tay của tổ phụ viết, kết hợp với các tuyến đường trên bản đồ, chỗ cần đến hẳn là ở trung tâm đảo.”

Đang cho ăn Bách Biến Thú ăn, Truyền Sơ nghe xong, lông mày hơi nhíu lại, lúc nàng đang chuẩn bị cất lời thì nghe được Tur Lăng nói rằng: “Trên đảo này có rất nhiều yêu thú cấp cao, chúng ta cần thận một chút!”

Điều này cũng là lo sợ của Truyền Sơ. Tuy rằng nàng là Ngự Thú sư, nhưng cũng bởi vì thường xuyên cùng yêu thú qua lại nên càng rõ chỗ đáng sợ của yêu thú, nếu không cẩn thận chọc phải những yêu thú cấp cao kia, bọn họ chắc chắn sẽ lãnh đủ[1].

[*][1]Nguyên văn là (也够他们喝一壶了): Cũng đủ cho bọn họ uống một bình.

Giải thích cụm từ 喝一壶 :

1: nghe giống như uống trà, hay uống rượu nhưng ý tứ thật ra là từ "quá". Ý nói là quá khó chơi, rất nghiêm trọng.

2: Uống một bình rượu liền 1 lúc nếu không bị say cũng bị sặc. Ý là một lần chịu thiệt mới được 1 bài học.

Pháp Lăng gạt đầu, mắt nhìn về phía hai người, trong lòng rất cảm kích. Hòn đảo này nguy hiểm không hề lường trước được; dù rằng trước khi đến quả thật đã nghĩ tới những nguy cơ trong đó, nhưng từ khi bước chân lên đảo, mới phát giác nguy hiểm phía trước còn vượt xa dự đoán, cũng vượt quá mức thù lao mà hắn trả cho hai người. Lúc này nhìn sắc mặt hai người bình tĩnh, không có ý lùi bước, cũng biết bọn họ đã quyết định cùng hắn đi tới tận nơi cần đến. Hắn làm sao không xúc động cho được?! Tu Tiên Giới này, tuy rằng nhân tính ích kỷ, nhưng cũng không phải không có tình nghĩa tồn tại.

Ba người nghỉ ngơi một lúc, rồi xuất phát về hướng sâu trong hòn đảo.

Trên đường, Tur Lăng cho bọn họ mỗi người một tấm Liễm Tức phù tự làm, giúp mọi người tận lực tránh lộ hơi thở ra ngoài, như vậy cũng có thể giảm thiểu chuyện bị yêu thú phát hiện kéo tới gây phiền phức. Hai người thấy hắn lấy ra linh phù tứ phẩm cũng không quá kinh ngạc, ở trong lòng bọn họ cho rằng, có người huynh trưởng là đệ tử nội môn phái Thiên Tông, chắc hẳn gia thế cũng không kém. Cộng thêm trước lúc vào Huyền Thiên bí cảnh, bọn họ cũng nhìn thấy Tur Hân, cũng hiểu rõ địa vị của hắn ở Thiên Tông phái, cho nên trên người Tur Lăng có linh phù tứ phẩm cũng không phải chuyện gì kỳ quái.

Nhờ có Liễm Tức phù, cả bọn dễ dàng tránh được rất nhiều dò xét của yêu thú, thời gian đi đường cũng rút ngắn rất nhiều, không cần phải phí sức ăn trớn. Bất quá càng tiến vào sâu bên trong đảo, chủng loại yêu thú càng ngày càng phức tạp, cấp bậc cũng càng ngày càng cao, làm cho bọn hắn không thể không đi lòng vòng để tránh né.

Mất thêm hai ngày, họ rốt cục đến một tế đàn đồ nát ở trung tâm đảo.

Đúng vậy, từ các vết tích của những năm tháng xói mòn có thể nhìn thấy trước đây hẳn là một cái tế đàn. Cũng không biết đã trải qua bao nhiêu năm, bề mặt lưu lại các vết tích loang lổ, thậm chí một số thứ đã bị thời gian thay đổi đáng đáp vốn có, chỉ còn có thể nhìn thấy bên trong lộ ra một bãi đá gồ ghề.

Tur Lăng ngồi xỏm người xuống, nhặt một khối xương trắng trên đất lên xem xét, rất nhanh liền phát hiện đây là một loại xương yêu thú, hơn nữa kết cấu vô cùng cứng rắn, nhưng đáng tiếc là trải qua thời gian quá lâu, có nhiều dấu vết bị ăn mòn, tác dụng không lớn. Điều này làm cho hắn cảm thấy có chút kỳ quái, Huyền Thiên bí cảnh nếu là Tiểu Thế Giới do tu sĩ Thượng Cổ khai phá, lẽ ra không nên có phạm nhân sinh sống mới đúng; nhưng xem tế đàn này, kỳ thực giống như đã thờ cúng gì đó. Hoặc không phải thờ cúng, mà là hiến tế?

Ngay lúc Tur Lăng quan sát xung quanh, Pháp Lăng chỉ xem xét một chút liền bắt đầu hành động. Chỉ thấy hắn đứng ở trước tế đàn tụng niệm, sau đó căn cứ vào những quy tắc đặc thù của trận pháp mà sắp xếp lại những vòng tròn đặc biệt ở xung quanh, vừa đi hai tay vừa kết ấn, đem từng đạo từng đạo pháp quyết đánh vào từng vị trí nào đó. Truyền Sơ cùng Tur Lăng tự nhiên nhìn ra được hắn là đang phá giải trận pháp, đều đứng ở một bên không quấy rầy hắn, thuận tiện cảnh giới, phòng ngừa yêu thú cấp cao gần đó phát hiện tới quấy rối.

Không lâu sau, Pháp Lăng lại đứng ở trước tế đàn, hai tay kết ấn thật nhanh, tốc độ nhanh đến nỗi chỉ nhìn thấy bóng mờ. Ngay sau đó, tế đàn phát ra một trận âm thanh ầm ầm, sau đó bệ đá kia liền chìm vào trong lòng đất, thay vào đó là một cửa đá cao lớn được điêu khắc hoa văn kỳ lạ. Cửa đá kia không nhìn ra làm bằng chất liệu gì, nhưng trong những hoa văn đó lưu chuyển ánh bạc sẫm màu lại mờ hồ toát ra khí tức nguy hiểm.

Làm xong một loạt những thứ cần thiết, thời gian đã qua hai canh giờ, trên trán Pháp Lăng tỏa mồ hôi, mệt đến mức trực tiếp ngồi phịch xuống đất. Từ Lăng đi qua đưa cho hắn một quả linh quả, đây là loại linh quả có thể giải khát và khôi phục tinh thần. Pháp Lăng lúc đầu không hiểu, bắt quả cũng sẽ không từ chối ý tốt của Từ Lăng, cắn một cái, phần thịt quả giòn khầu, nước trong veo, lướt qua yết hầu không chỉ giúp giải khát, ngay cả vừa này tập trung tinh thần quá độ mà có chút căng não cũng trở nên thư thả thêm mấy phần.

“Đây là linh quả gì?” Pháp Lăng ngạc nhiên nói.

“Điều Linh Quả.” Từ Lăng thần nhiên nói, không giải thích với bọn họ chuyện phát hiện ra linh quả này chính là công lao của Tiểu Yêu Liên. Bởi vì Tiểu Yêu Liên, Từ Lăng đã phát hiện được rất nhiều linh quả mà những tu sĩ khác đều không biết ở cái bí cảnh này. Điều là những thứ có tác dụng rất lớn vào những thời điểm mấu chốt, điều này làm hắn cảm thấy Tiểu Yêu Liên còn hữu dụng hơn nhiều so với Trọng Thiên. Thật là một bảo bối!

Truyền Sơ cười nói: “Ta còn đang thắc mắc tại sao Từ đạo hữu đến nơi nào cũng đều đi tìm linh quả, thì ra là vì muốn tìm ra nhiều linh quả như vậy.” Nói xong, chính mình cũng lấy ra một viên linh quả đưa cho Bách Biến Thú, chủ sủng hai đứa đều là một bộ đáng ân ái.

Từ Lăng cười cười không trả lời.

Nghỉ ngơi một lát, Pháp Lăng đã khôi phục tinh thần, cùng hai người đồng thời đứng ở trước cánh cửa, giải thích với bọn họ: “Lúc trước xung quanh tế đàn này có bày một cái trận pháp ẩn giấu, dùng để che giấu cánh cửa này. Ta hoài nghi tế đàn này bất quá chỉ là thủ thuật che mắt, chủ yếu là vì muốn ẩn giấu cánh cửa này. Các ngươi nhìn đi, hoa văn trên cửa này là một loại trận pháp cổ xưa, ta hoài nghi nó là trận pháp do tu sĩ Thượng Cổ khắc họa, thật không biết phía sau cánh cửa này có cái gì, tổ phụ ta chính là mất tích ở sau cửa điện...”

Hai người đồng thời gật đầu tỏ vẻ hiểu rõ.

Pháp Lăng chần chờ một lúc, nhìn về phía Từ Lăng, thấp giọng nói: “Từ đạo hữu, tiếp theo có lẽ phải làm phiền huynh.”

Từ Lăng nhướng mày, hỏi: “Ta phải làm gì?” Từ Lăng không khỏi nhớ tới lần đầu gặp Pháp Lăng, hắn nói nhất định phải tìm một tu sĩ Trúc Cơ kỳ có song linh căn thủy hỏa cùng hắn đi vào. Bây giờ xem ra, cái gọi là việc cần làm hẳn là ở cánh cửa này.

“Trên cánh cửa này có bày một cái trận pháp Thượng Cổ, tổ phụ ta cũng không cách nào nghiên cứu ra nguyên lý của trận pháp này, ta đoán rằng với trình độ hiện tại của Trận Pháp Sư trên đại lục Thương Vũ là không thể phá giải được nó.” Nói xong, trong mắt Pháp Lăng hơi lộ ra vẻ tiếc nuối. Ở trong dòng thời gian dài đằng dặc, rất nhiều thứ được Thượng Cổ truyền lại đều đã thất truyền; dù cho là linh đan, trận pháp, Linh khí, công pháp ... mọi thứ đều rất ít có thể truyền lưu đến bây giờ. Đối với một người yêu quý trận pháp mà nói, đây là một chuyện khiến người ta vô cùng thương tiếc.

“Nếu là trận pháp Thượng Cổ, chúng ta phải làm sao để phá trận đi vào?” Truyền Sơ cau mày hỏi.

Pháp Lăng khẽ mỉm cười, “Tổ phụ ta nghiên cứu qua, tuy rằng với trình độ hiện tại thì không cách nào phá giải, nhưng còn có một lỗ hổng có thể xuyên qua. Hiện tế.”

Từ Lăng khoé mắt giật giật, trong lòng hơi trầm xuống, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Pháp Lăng.

Truyền Sơ kinh hãi kêu lên một tiếng, lập tức che miệng lại, một đôi mắt xinh đẹp không vui trừng Pháp Lăng.

Thấy bọn họ hiểu lầm, Pháp Lăng cuống quýt bổ sung: “Không phải như các ngươi tưởng tượng đâu, cũng không cần hiến tế người sống, chỉ cần một con yêu thú cấp 5 phối hợp với trận pháp đặc biệt là được. Việc Từ đạo hữu cần làm chính là truyền linh lực thủy hỏa vào trong trận pháp, hơn nữa phải là linh lực thủy hỏa của tu sĩ Trúc Cơ mới được.”

Về mặt Truyền Sơ cùng Từ Lăng tốt hơn nhiều, Truyền Sơ lại tò mò hỏi: “Vì sao nhất định phải là linh lực của tu sĩ Trúc Cơ? Những người khác không được sao?”

Pháp Lăng thờ dãi đáp: “Đây chính là chỗ tinh diệu của trận pháp. Trận pháp này có bố trí giới hạn, nhất định phải là linh lực của tu sĩ Trúc Cơ nắm giữ song linh căn thủy hỏa mới có thể mở ra, những người khác tuyệt đối không được. Ta cảm thấy điều kiện hà khắc này chính là để hạn chế mọi người tiến vào phía sau cánh cửa.”

Nghe thế, Từ Lăng cũng rõ ràng, nghi hoặc lúc trước cũng được giải thích, tế đàn mặc này dù là thủ thuật che mắt, nhưng cũng là nơi để người muốn tiến vào hiến tế.

Sau đó Pháp Lăng tiếp tục bố trí trận pháp hiến tế, Từ Lăng và Truyền Sơ đi vào rừng bắt yêu thú.

Lại mất một ngày thì trận pháp của Pháp Lăng mới hoàn thành, mà Từ Lăng cùng Truyền Sơ hợp tác, rất nhanh liền bắt được một con Thiết Tê Giác cấp 5.

Thiết Tê Giác bị trói bằng pháp thuật đặt vào trung tâm trận pháp. Có vẻ nó cũng linh cảm được nguy hiểm, tuy rằng bị trói thành cái bánh chưng, nhưng vẫn rất nỗ lực giãy giụa. Từ Lăng đứng ở chỗ Pháp Lăng chỉ định, chờ lúc Pháp Lăng lên tiếng, liền phóng linh lực thủy hỏa về hướng trận pháp. Đương nhiên là không chỉ đơn giản trực tiếp phóng linh lực vào là được, còn phải điều khiển linh lực thủy hỏa cùng một tần suất, cùng một độ lớn, có một chút

xú khác biệt cũng không được, làm cho Tư Lăng cũng khá phí sức một lúc. May là gần đây Tư Lăng vừa học tập không chế hồn lực cũng đồng học tập không chế linh lực, bằng không thì còn phải mất thời gian luyện tập Không Linh thuật thật tốt mới có thể ra trận.

Cùng với lúc linh lực được đưa vào, trận pháp sáng lên, ánh sáng tập hợp lại với nhau cùng tràn lên trên cửa, chạy theo những hoa văn màu bạc sẫm đỏ. Tia sáng lúc sáng lúc tối, tạo cho người ta một loại cảm giác xa hoa tinh tế, khiến người ta nhìn ngắm si mê. Mà lúc này, sức sống của Thiết Tê Giác trong trận pháp cũng bị trận pháp hấp thu từng chút từng chút một, cho đến khi thân thể biến mất, chỉ còn sót lại một bộ khung xương màu trắng. Cái này cũng giống với bộ xương yêu thú mà Tư Lăng phát hiện lúc trước, có lẽ trước đây thật lâu, cũng có người dùng loại phương thức hiến tế này để mở cửa ra.

Lúc những luồng sáng ở hoa văn trên cửa càng ngày càng sáng rực rỡ, cánh cửa cũng bắt đầu rung động, sau đó là một hồi tiếng kêu kệt ghê răng vang lên, cánh cửa đá cao to rớt cục từ từ mở ra. Pháp Lăng cũng thuận theo đó lộ ra nụ cười kích động, chẳng bao lâu nữa hẳn sẽ có thể tìm được tổ phụ . .

Đột nhiên, nụ cười của Pháp Lăng cứng lại, hán lớn tiếng gào thét nói: “Tư đạo hữu, mau tránh ra!!”

Tư Lăng còn chưa kịp phản ứng, một con lóc đen phía sau đã bao phủ tới, không kịp lùi về sau, Tư Lăng bị cuốn vào trong con lóc, sau đó bị kéo vào bên trong cánh cửa.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Huyền Thiên bí cảnh (10) - Hành lang uốn khúc vô tận

Bị con lóc màu đen cuốn vào cánh cửa kia, tất cả xảy ra quá nhanh, tuy rằng trong lòng Tư Lăng đã chuẩn bị đối mặt với tình huống đột phát, nhưng cũng chỉ kịp ngưng tụ một cái Hồn Lực Trảo để bảo vệ chính mình.

Tốc độ con lóc rất nhanh, Tư Lăng chỉ cảm thấy toàn bộ cơ thể đều bị con lóc mãnh liệt đè ép, làm hắn cực kỳ không thoải mái. Mà ở trong sức nén tốc độ cao này, Tư Lăng còn có thể cảm giác được cả người Trọng Thiên đều cuộn tròn bao bọc cổ mình, cái đuôi kia quán lấy thật chặt.

Không biết qua bao lâu, lúc Tư Lăng cảm giác lực phủ ngũ tạng[1] của mình đều bị con lóc cực nhanh này đè ép đến vỡ nát xuất huyết, thì con lóc kia rốt cuộc phun hắn ra ngoài. Thân thể hắn bị quăng ở giữa không trung, sau đó mạnh mẽ đập vào vách đá cứng rắn, lại theo quán tính mà bắn ngược xuống đất. Tư Lăng lại một lần nữa cảm giác được nội tạng yếu ớt của mình bị lần va chạm thứ hai này làm cho tổn hại nghiêm trọng, cũng hiểu rõ thân thể bị nhồi dập cỡ như vậy thì dù là tu sĩ cũng không cách nào tránh kịp.

Rốt cuộc được chạm đất, Tư Lăng chỉ có thể nằm trên đất ho khan, ói ra mấy ngụm máu mới cảm giác thoải mái hơn được một ít.

Bốn phía tối đen như mực, không có một chút ánh sáng, trong tầm mắt đều là một vùng tăm tối, không cách nào thăm dò được là đang ở nơi nào.

Trọng Thiên ngồi ở một bên, dùng lông đuôi xù quét quét mặt Tư Lăng, tựa hồ đang hỏi thăm cảm giác của hắn thế nào. So với Tư Lăng chật vật, Trọng Thiên chả có chuyện gì. Nó mặc dù có bộ dạng như một con yêu thú con, nhưng do huyết thống nên da thịt cứng rắn vô cùng, tốc độ của con lóc không tạo cho nó tí thương tổn nào, trái lại bởi vì nó dùng thân thể bảo vệ cổ Tư Lăng, giúp hắn đỡ bị Phong Nhẫn (lưỡi đao gió) của con bão cắt đứt cái cổ yếu ớt đó.

“Khụ Khụ Khụ. . .”

Tư Lăng muốn mở miệng, nhưng chỉ có thể liên tiếp ho khan, lại ói ra một luồng máu. Cuối cùng hắn chỉ có buồn bực mà nằm trên đất chờ đợi thương thế tốt hơn một ít. Sau một lát, cảm giác khá hơn nhiều, Tư Lăng mở mắt, phát hiện vẫn là một vùng tăm tối, không khỏi có chút giật mình. Phải biết đôi mắt của tu sĩ có thể ở nhìn xuyên bóng tối, nhưng màn đêm ở nơi này tựa như là ở bên trong trụ vũ hư vô vậy, bóng tối vô bờ vô bến, giống như không có bất kỳ thứ gì tồn tại vậy.

Tư Lăng trong lòng hơi trầm xuống, bất quá cũng không hoang mang, trước tiên dùng thần thức cảm nhận xung quanh, rất nhanh liền phát hiện thần thức của hắn chỉ có thể nhìn thấy sự vật trong phạm vi bán kính bốn mét xung quanh. Bộ dáng những sự vật phản hồi tín hiệu về cho đại não tựa như những hình ảnh dữ liệu chưa được máy tính xử lý vậy, chỉ có ấn tượng đại khái, nhưng không có màu sắc. Thần thức vốn chỉ thực hiện được như vậy, khiến trong lúc nhất thời Tư Lăng khó có thể phân biệt được thực tế xung quanh.

Lúc này Tiểu Yêu Liên cũng từ trong tay áo Tư Lăng bò ra ngoài, nó tuy rằng được bảo vệ ở trong tay áo, nhưng cũng bị đè ép đến khó chịu, may là thân thể Tiểu Yêu Liên có thể tùy ý biến dạng nên mới không bị chèn ép tổn thương nội tạng như Tư Lăng.

“Tư công tử huynh không sao chứ?” Tiểu Hồng non nớt hỏi.

Tư Lăng không trả lời, thực sự là không có khí lực để trả lời. Tuy rằng không biết đây là nơi nào, nhưng có Trọng Thiên và Tiểu Yêu Liên ở cùng, thật là làm cho hắn bình tĩnh hơn được mấy phần. Cảm giác thân thể đỡ hơn một chút, Tư Lăng khó khăn mở tới túi trữ vật bên hông, tay run run lấy ra một bình

đan được chữa thương. Tiểu Yêu Liên thấy động tác của hắn chậm chạp khổ cực, nó liền chủ động tiếp nhận chiếc lọ cao bằng thân thể mình, đổ ra một viên linh đan nhét vào miệng Tư Lãng.

Một lát sau, đan được phát huy tác dụng, nội tạng bị thương từ từ tu bổ, Tư Lãng mới có sức lực đứng dậy.

“Các ngươi có biết đây là nơi nào không?” Tư Lãng vừa hỏi vừa sờ mặt đất bên dưới, sờ trúng là mặt đá lạnh lẽo, cũng không biết là làm bằng vật liệu gì, thế nhưng lại cứng rắn vô cùng. Hắn là bị con lốc màu đen quái lạ cuốn vào, tuy rằng mới bị cuốn vào không bao lâu, nhưng con lốc kia tốc độ vô cùng nhanh, dù chỉ là một thời gian ngắn thôi, nhưng đã không biết bị kéo tới nơi nào.

Hơn nữa, lúc hắn bị cuốn vào quá bất ngờ, chỉ nhìn thấy dáng dấp kinh ngạc của Pháp Lăng cùng Truyền Sơ, có vẻ bọn họ cũng không biết sẽ xảy ra chuyện như vậy. Có lẽ khi cánh cửa nọ mở ra thì bọn họ cũng có thể cùng đi vào nơi này, cũng không biết có thể gặp lại họ ở nơi như thế này hay không nữa.

Trọng Thiên gừ gừ, không cần phiên dịch Tư Lãng cũng biết ý của nó, mà Tiểu Hồng cũng nói: “Ta không biết, chủ nhân cũng không biết.”

Tư Lãng lại hỏi: “Các ngươi có thể cảm giác được thứ gì nguy hiểm trong không gian này không?”

Trọng Thiên dùng đuôi quét quét mặt của hắn, Tiểu Hồng thay nó truyền đạt ý tứ: “Chủ nhân nói không có thứ gì lợi hại hơn nó tồn tại cả.”

Tư Lãng tuy rằng không thể tin hoàn toàn, nhưng trong lòng cũng thả lỏng thêm mấy phần, tiếp tục ngồi tại chỗ chữa thương.

Lại nghỉ ngơi một chút, Tư Lãng rốt cục cảm giác được nội tạng bị thương gần như đã khỏi hẳn, xốc Tiểu Hồng ôm vào ngực, Trọng Thiên tự động nhảy lên trên bả vai hắn, một người hai yêu mò mẫm trong bóng tối.

Hai mắt hoàn toàn thành đồ trang sức, phạm vi nhìn thấy của thần thức cũng bị vây ở trong bốn mét, làm cho Tư Lãng đi đường khá là cẩn thận. Mà theo thần thức cảm giác được, bốn phía là một dãy hành lang uốn khúc dài vô cùng vô tận, nhìn không tới điểm cuối, dài rộng cao đều là bốn mét, nhìn như là một hành lang uốn khúc hình vuông vô tận.

Tiểu Hồng muội muội ở trong lòng ngực Tư Lãng ngây ngốc hết sức thoải mái, thỉnh thoảng lại cùng Tư Lãng nói chuyện, kể cho Tư Lãng cảm nhận của nó: “Tư công tử, không gian này thật quái lạ, Tiểu Hồng hoàn toàn không có cảm giác được khí tức của thực vật.”

Nghe được lời Tiểu Hồng nói, trong lòng Tư Lãng hơi trầm xuống. Tiểu Hồng là Yêu Liên do trời đất thai nghén mà sinh, thuộc về yêu thực (ở đây là thực vật) cấp cao, năng lực nhận biết đối với thực vật là tuyệt đối. Nhưng nó lại không cách nào cảm giác được khí tức của thực vật ở bên trong không gian này, cũng cho thấy không gian này nếu không phải hoàn toàn không có thực vật tồn tại, như vậy chỉ có là đóng kín.

Hành lang uốn khúc vô tận.

Tư Lãng gọi nó như vậy.

Lại đi thêm mấy canh giờ, Tư Lãng lấy ra một thanh phi kiếm phi hành, phi kiếm duy trì năm khoảng cách mười centimet với mặt đất.

Phi hành một ngày, Tư Lãng dừng lại nghỉ ngơi, lấy trong túi trữ vật ra Gà Ấn Mây, cá nướng, linh quả đã chế biến sẵn lúc trước. Bởi vì trong túi trữ vật có tác dụng giữ tươi, lúc lấy ra vẫn còn duy trì trạng thái nóng hôi hổi mới ra lò, một người hai yêu sung sướng ăn no nê. Gà Ấn Mây là lúc ở ngoài Huyền Thiên bí cảnh, Trọng Thiên đã giết một đồng gà rồi bảo Tư Lãng nấu chín, thả vào túi trữ vật làm đồ ăn vặt. Cá nướng là lúc ở trên thuyền, hai kẻ tham ăn nhân rồi bèn hợp tác Vô Gian Sát[2], kết quả giết quá nhiều cá bạc, lại tuân theo nguyên tắc không lãng phí, bèn biến tất cả chúng nó thành cá nướng rồi cất giữ cẩn thận.

[2]Giết mãi không ngừng.

Bộ dáng nhàn nhã của ba tên này khiến người ta cảm thấy, mặc kệ bọn họ có rơi vào hoàn cảnh nào có vẻ đều có thể sống rất tốt.

Ăn xong thịt nướng, Tư Lãng ngâm viên linh quả gặm, lại lấy ra hai viên Yêu La quả ném cho Tiểu Hồng và Trọng Thiên, lập tức trong bóng tối vang lên tiếng gặm trái cây răng rắc răng rắc, nghe qua thực sự là rất hài hoà.

Tư Lãng bay suốt một tháng trong hành lang uốn khúc vô tận này, rốt cục cũng được kết thúc lữ trình tẻ nhạt đó. Phía trước đã xuất hiện một điểm sáng cỡ hạt gạo.

Mặc dù điểm sáng này quá nhỏ, nhưng Tư Lãng vẫn phản chấn tinh thần. Tuy rằng không biết phía trước sẽ có cái gì chờ đợi mình, nhưng ít nhất cũng tốt hơn chạy mãi trong cái hành lang uốn khúc không có gì biến hóa đặc sắc này. Trong thời gian ngắn cũng không sao, nhưng nếu để cho hắn ở nơi như thế này đi thêm mấy chục năm, không phát điên là không được.

Không chỉ Tư Lãng cao hứng, Trọng Thiên và Tiểu Yêu Liên cũng thật vui vẻ. Trong cái chỗ tối đen như mực thế này, trước không có thôn sau không có điểm[3], vĩnh viễn chỉ có một hoàn cảnh đơn điệu là con đường đá lạnh lẽo hình vuông này, thật làm cho hai con yêu hoạt bát không chịu nổi. Có lẽ điều duy nhất khiến bọn chúng không có câu oán thán chính là trong túi trữ vật của Tư Lãng có thức ăn vô cùng phong phú. Mỗi ngày dừng lại ăn đồ ăn chính là thời gian mà hai con yêu cao hứng nhất.

[3]ý chỉ nơi hoang vắng, không người sinh sống.

Tur Lăng cũng cảm tạ bản thân trước đây có thói quen thu thập đồ ăn, trong một tháng qua rốt cục cũng phát huy được tác dụng, giúp hắn đỡ phải ăn loại Ích Cốc Đan khó ăn không mùi vị kia. Hưởng thụ mỹ thực cũng coi như là một loại hưởng thụ xa xỉ trong cuộc sống đơn điệu tẻ nhạt vừa qua.

Điểm sáng như hạt gạo kia tuy rằng bé tí, nhưng Tur Lăng cũng bay gần một ngày mới có thể dần dần tiếp cận nó, càng tới gần thì mới phát hiện thì ra đây là một lối ra. Tur Lăng lập tức kích động ghé góm, bất quá lúc đi tới cách lối ra khoảng một ngàn mét, Tur Lăng bèn ngừng lại, dùng thần thức cẩn thận dò xét về hướng lối ra. Sau đó hắn phát hiện thần thức vẫn là bị nhốt ở phạm vi bốn mét.

Tur Lăng suy tư, mắt tuy rằng có thể nhìn thấy ánh sáng trắng lóa này, nhưng cũng chỉ là một mảnh trắng xóa, không có cách nào dò xét những thứ ở bên ngoài lối ra. Mà thần thức vẫn bị vây ở trong bốn mét, cho thấy không gian này có thứ gì đó ngăn cách thần thức, có lẽ là trên vách tường đá này.

Nghĩ như vậy, Tur Lăng lại một lần nữa đưa tay sờ sờ vách đá cứng rắn lạnh lẽo nọ, trong lòng nghĩ mãi không ra vách đá này làm bằng vật liệu gì. Mà khi hỏi Tiểu Yêu Liên và Trọng Thiên, một đứa là thực vật, trong truyền thừa của nó không có thứ này; một đứa là yêu thú, nhưng từ lúc thức tỉnh ở thế giới này tới nay thì cũng bất quá chỉ hơn một năm, vẫn còn là một trẻ nhỏ mới sinh, truyền thừa của nó không đầy đủ, nhất định phải chờ đến lúc nó tìm đủ những thứ thuộc về mình thì mới có một bộ truyền thừa hoàn chỉnh được.

Tur Lăng thở dài, chất liệu này đặc biệt như vậy, hẳn thật ra cũng muốn đào một ít mang ra ngoài, dùng để luyện chế một ít bảo vật ngăn cách thần thức cũng không sai. Bất quá, đáng tiếc chính là, dù hắn dùng mọi biện pháp cũng không cách nào làm nứt ra được một chút đá vụn trong vách đá cứng rắn này, làm hắn khá là ủ rũ.

Chờ lúc cách lối ra chỉ có mấy mét, Tur Lăng lại một lần nữa dừng bước, đầu tiên nhét cô bé Tiểu Hồng đang ngó dáo dác về trong tay áo, từ từ phóng thần thức về phía cửa động thăm dò. Vẫn tiếp tục bị chặn lại, xem ra chỉ có ra khỏi cửa động mới có thể thấy rõ ràng tình huống bên ngoài.

Tur Lăng hít một hơi thật sâu, sau đó bước chân nhảy vào lối ra.

Sau khi thân thể hoàn toàn ra khỏi hành lang uốn khúc vô tận kia, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt khiến Tur Lăng không khỏi sửng sốt một chút.

Đây là một cung điện với vách tường vàng rực rỡ, bốn phía rất trống trải, nhưng vách điện và cột nhà đều nạm bằng thứ gì đó sáng lấp lánh, khiến người ta cảm thấy chủ nhân của cung điện này chính là một tay nhà giàu mới nổi. Chờ lúc thần thức đảo qua những thứ sáng lấp lánh kia, Tur Lăng lập tức kích động. Đây là linh thạch đỏ, hơn nữa còn là linh thạch trung phẩm.

Tur Lăng cố gắng kiềm nén tâm trạng, sau đó xoay đầu nhìn lại, cái lối đi mà hắn vừa thoát ra đã hoàn toàn biến mất. Tur Lăng đưa tay trên không trung sờ soạng, hoàn toàn không cảm giác được cái lối đi kia nữa, giống nơi đó chỉ là một thông đạo tồn tại ở kẽ hở trong không gian mà thôi, không có dấu vết nào có thể tìm lại nữa.

Tuy rằng cảm giác rất lạ lùng, nhưng có thể rời khỏi được nơi đó nên Tur Lăng vẫn thấy rất cao hứng.

Cung điện tuy rằng rộng lớn, nhưng thần thức hoàn toàn có thể bao trùm, Tur Lăng không biết nơi này là đâu, cho nên tra xét cũng rất cẩn thận. Đầu tiên là kiểm tra phía sau cửa lớn cao mười mét này một lúc, sau đó là hai trụ cột cao to hai bên cửa. Trên cột cũng không ngoại lệ nạm rất nhiều linh thạch.

Tur Lăng đi tới đưa tay sờ soạng, phát hiện linh thạch này đã hòa làm một thể với thân cột, nếu muốn khảy xuống thì nhất định phải phá hủy hoàn toàn sự nguyên vẹn của linh thạch.

Tuy rằng yêu tiền tài, nhưng thấy khảy xuống không được thì Tur Lăng cũng dập tắt ý định khoét chúng xuống, tiếp tục quan sát cung điện này.

Không lâu sau, Tur Lăng liền nhìn thấy phía trên bậc thang có một Ngai vàng giống như cho Đế vương ở giới trần tục. Bên trên đặt một cái vương miện toàn thân màu vàng ánh, cũng không phải dùng loại vàng phổ thông chế thành, mà là dùng một loại cực kim^[3] đã thất truyền từ lâu. Loại cực kim này là một loại vật liệu luyện khí thượng hạng, chỉ cần lúc luyện chế vũ khí cho thêm một chút, có thể giúp vũ khí tăng lên hai cấp bậc, độ cứng rắn của vũ khí cũng tăng cao hơn nhiều. Mà chủ nhân cung điện này thể nhưng trực tiếp dùng toàn bộ cực kim để chế tác vương miện, nhìn thể nào cũng đều cảm thấy lãng phí. Ngoài ra, trên đỉnh vương miện này khảm một viên tinh thạch màu đen không biết là chất liệu gì, an tĩnh khảm ở nơi đó, lấp lánh ánh sáng trầm tĩnh sang trọng, vừa khiêm tốn lại cao quý.

[4]*Ý là loại vàng nguyên chất, cực kỳ tinh khiết.

Tur Lăng giống bị hấp dẫn vậy, tầm mắt trở nên nóng rực, trong mắt lóe lên sắc thái điên cuồng, từ từ hướng về phía ngai vàng, sau đó đứng ở trước ngai vàng, đưa tay về phía vương miện ... .

[1]Ngũ tạng là năm bộ phận quan trọng trong vùng ngực và bụng của con người.

Ngũ tạng gồm: Tâm, Can, Tỳ, Phế, Thận.

1. Tâm là tim
2. Can là gan
3. Tỳ là lá lách
4. Phế là phổi

5. Thận là hai quả thận (cật).

- Lục phủ là sáu bộ phận quan trọng trong vùng bụng của cơ thể con người.

Lục phủ gồm: Vị, Đờm, Tam tiêu, Bàng quang, Tiểu trường, Đại trường.

1. Vị là bao tử (dạ dày)

2. Đờm là mật

3. Bàng quang là bọng đái

4. Tiểu trường là ruột non

5. Đại trường là ruột già.

6. Tam tiêu là ba tiêu: thượng tiêu là miệng trên của bao tử, trung tiêu là khoảng giữa bao tử, hạ tiêu là miệng trên của bàng quang.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Huyền Thiên bí cảnh (11) - Đế Vương Điện

Lúc ngón tay sắp đụng tới vương miện, đôi mắt Tư Lăng đột nhiên khôi phục thanh minh, mạnh mẽ thu tay về, thân hình vội vàng thối lui.

Thời điểm hần lùi lại, một bóng đen xẹt qua trước mặt, sau đó tinh thạch trên vương miện bị một móng vuốt cào cho một phát. Vương miện lập tức văng ra khỏi ngai vàng, "cộp" một tiếng rơi xuống sàn nhà sáng bóng đến có thể soi gương.

Tư Lăng kinh ngạc nhìn Trọng Thiên đứng ở bên cạnh vương miện, gào gào với hần. Lúc này Tiểu Yêu Liên cũng thò đầu nhỏ, chia lá sen ra ngoài, nó sợ hãi liếc nhìn chiếc vương miện này, lại tiếp tục sùng bái mà nói với Tư Lăng: “Tư công tử, huynh không bị Huyền Thạch mê hoặc, thực sự là quá tốt rồi. Chủ nhân nói viên tinh thạch màu đen này là Huyền Thạch, nó là một loại tâm thạch ở Biển Vô Tận do hải yêu sinh trưởng ở mấy chục triệu mét bên dưới đáy biển thai nghén thành, có thể mê hoặc lòng người, khiến tinh thần của người ta chết đi trong ảo tưởng của chính mình cho đến khi biến mất hoàn toàn.”

Nghe xong Tiểu Hồng giải thích, trong lòng Tư Lăng kinh hãi một trận. Nếu mình không khống chế được sự mê hoặc mà sờ vào nó, có lẽ sẽ lập tức bị nó mê hoặc mà đội vương miện lên. Đến lúc đó cũng chỉ có thể tử vong trong chính ảo tưởng của mình, chỉ còn sót lại một cái xác không hồn.

Đang vui mừng, lại thấy Trọng Thiên phun một ngụm yêu hỏa về phía vương miện. Sau đó trong cung điện yên tĩnh vang lên tiếng kêu gào thảm thiết, giống như có thứ gì đó bị yêu hỏa nhốt lại thiêu đốt. Chẳng mấy chốc, âm thanh đó càng ngày càng nhỏ lại, mãi đến lúc mất hẳn.

Chờ lúc Trọng Thiên thu hồi yêu hỏa lại, vương miện này vẫn chẳng có gì thay đổi so với trước. Trọng Thiên hất một vuốt, ném nó về phía Tư Lăng. Tư Lăng cực kì đề phòng với nó, nào dám tiếp xúc với thứ đồ chơi này, liền nhanh nhẹn né qua. Thấy bộ dạng không tiến đồ của hần, Trọng Thiên trực tiếp cào cho một vuốt, tuy rằng không bị thương không chảy máu, nhưng cũng rất đau.

“Làm gì vậy?” Tư Lăng vuốt ngực bị đập đau, nén giận nói.

Trọng Thiên cao ngạo gừ gừ.

“Tư công tử, chủ nhân là nói nó đã xóa đi nguyên thần trên Huyền Thạch, không còn thứ sai khiến nó quấy quá nữa, Huyền Thạch này chỉ còn là Huyền Thạch bình thường thôi. Giờ huynh chạm vào nó cũng không sao cả.” Tiểu Hồng muội muội quan tâm giải thích.

Sau khi nghe xong, Tư Lăng bỗng nhiên tỉnh ngộ, thì ra yêu hỏa vừa nãy của Trọng Thiên là để thiêu chết Nguyên Thần bám trên Huyền Thạch này, có vẻ lúc trước hần bị mê hoặc cũng là do nguyên thần này giở trò quỷ. Mặc dù biết đã không còn nguy hiểm, nhưng Tư Lăng vẫn cẩn thận nhặt nó lên, dùng một tảng hồn lực mỏng bao trùm lấy bàn tay tiếp xúc với vương miện. Sau khi phát hiện không có gì kỳ lạ, sau đó lại được Trọng Thiên giải thích thì mới truyền linh lực vào khối Huyền Thạch này.

Trong nháy mắt, đầu Tư Lăng sinh ra rất nhiều ý nghĩ, sau đó cả khóe mắt đều là ý cười.

Nhặt được bảo vật rồi!

Huyền Thạch này tuy rằng có thể mê hoặc lòng người, nhưng tương tự nó cũng có loại bỏ tất cả những thứ ảo ảnh, có thể nói tất cả ảo ảnh trên thế gian này ở trước mặt nó đều không có gì đáng sợ. Bảo bối hiếm có như thế, có linh thạch cũng không mua được đâu. Mà chủ nhân của Huyền Thạch này trước kia đã cưỡng ép đem nguyên thần bị xóa ý thức của một tu sĩ nào đó bỏ vào trong Huyền Thạch để làm hồn khí cho nó, làm Huyền Thạch biến

thành vũ khí giết người đáng sợ. Hiện giờ không có nguyên thần điều khiển, Huyền Thạch liền có thể tuân theo ý chí của người sử dụng nó.

Tur Lăng biến Huyền Thạch và vương miện thành vật sưu tập của mình, đồng thời thu vào túi trữ vật. Sau này có gặp kẻ địch am hiểu sử dụng ảo thuật cũng không phải sợ nữa rồi.

Vật đáng tiền, hiếm có nhất trong Đại điện này chính là chiếc vương miện, những thứ đồ khác so ra đều có chút thua kém. Bất quá lúc Tur Lăng sờ sờ chất liệu của ngai vàng, phát hiện vật liệu chế tác nó lại là loại mà mình gặp ở cái hành lang uốn khúc vô tận kia, hẳn liền không chút do dự thu toàn bộ ngai vàng vào túi trữ vật.

Tur Lăng tựa như một tên keo kiệt hám tiền vợ vết hết đám pháp khí trang trí khắp đại điện, sau đó mới hài lòng mang theo hai con yêu rời đi. Đối với hành vi tiết kiệm đến giọt cuối cùng này của Tur Lăng, Trọng Thiên và Tiểu Yêu Liên đều không có ý kiến gì. Giờ bọn chúng là ăn của Tur Lăng uống của Tur Lăng, thứ Tur Lăng có trong tay cũng tương đương với thứ của chúng nó, vì lẽ đó chúng còn ước gì Tur Lăng mang hết toàn bộ đại điện đi theo luôn.

Cửa lớn Cung điện bị đẩy ra, Tur Lăng đi ra ngoài, đầu tiên là nhìn thấy một cái hành lang thật dài. Hai bên hành lang là một cái ao xanh biếc sóng vỗ dập dờn, tiếp đó, trên ao xây dựng mấy cái cầu hình vòm dẫn tới các cung điện trên nước. Trong ao mọc đầy hoa sen, nước ao trong suốt thấy tận đáy, thỉnh thoảng mấy con cá vói đầy đủ sắc màu rực rỡ bơi ngang qua. Mọi thứ đều hết sức xa hoa hào nhoáng. Bất quá khi nghe được âm thanh, những con cá kia nhảy lên khỏi mặt nước ba mét, lộ ra một hàm răng bạc sắc nhọn, hàm răng kia chiếm hai phần ba diện tích cơ thể, khiến người ta thật chẳng có cách gì coi nơi này là cung điện Đế vương ở Giới trần tục được.

Tur Lăng lại nhìn về phía cung điện mình vừa đi ra, phía trên cung điện có một hoành phi nền vàng khung đen, bên trên viết ba chữ rồng bay phượng múa vô cùng cổ xưa, có vẻ là văn tự thời kỳ Thượng Cổ, không giống với văn tự hiện tại. Tur Lăng vừa nhìn liền cảm giác mình biến thành mù chữ, hẳn đọc không ra văn tự này.

Khả năng là biết được giờ hai mắt của Tur Lăng luống cuống, Trọng Thiên bày tỏ nó sẽ phiên dịch giúp cho, nó nói cho Tur Lăng biết ba chữ trên có ý là: "Đế Vương Điện".

Với việc Trọng Thiên có thể đọc hiểu chữ viết trên đó, Tur Lăng hết sức kinh ngạc, hỏi: "Sao ngươi lại biết? Tiểu Hồng muội muội cũng biết chứ?"

Tiểu Yêu Liên lắc đầu, non nót giải thích: "Trong truyền thừa của Tiểu Hồng không có văn tự loại này, trong truyền thừa chủ nhân mới có."

Tur Lăng vừa nghe xong, hai mắt tỏa ánh sáng, cẩn thận mà sờ sờ đuôi nhỏ của Trọng Thiên đang quăn trên cánh tay hắn, cười ha hả nói: "Ta trách oan ngươi rồi, Trọng Thiên cũng rất giỏi nha! Sau này có thời gian ta sẽ làm thịt nướng cho ngươi ăn!"

Địa vị của Trọng Thiên ở trong lòng Tur Lăng từ kẻ ham gây chuyện tham ăn đã biến thành yêu thú biết một ngoại ngữ rồi.

Tur Lăng đi dạo ở trong cung điện, cũng không biết đây là nơi nào, quá yên tĩnh, làm hắn cảm giác mờ mịt, không khỏi nghiêng đầu hỏi Trọng Thiên trên vai mình: "Ngươi có cảm giác nơi này có thứ gì không? Thứ mà ngươi cần hay gì đó?"

Trọng Thiên lườm hắn một cái, Tiểu Hồng trả lời thay: "Chủ nhân nói đồ vật nó cần không ở đây. Bất quá cách nơi này rất gần, chỉ khi đến một khoảng cách nhất định trong phạm vi thì chủ nhân mới có thể cảm ứng được vị trí rõ ràng của nó."

Tur Lăng sau khi nghe xong có chút thất vọng. Lúc trước Trọng Thiên tìm tới hắn là để thỏa thuận ước định, muốn hắn giúp đỡ nó tiến vào Huyền Thiên bí cảnh tìm kiếm đồ vật nó cần. Tur Lăng tất nhiên tò mò hỏi nó muốn tìm thứ gì, chẳng qua là Trọng Thiên không thèm nói, Tur Lăng hỏi không được nên cũng không hỏi nữa, đỡ phải bị nó tức chết.

Bất quá, nghĩ đến những thứ vừa nảy vợ vết được ở cung điện, hắn lại không khỏi cười híp cả mắt, hoàn toàn không còn vẻ ngoài dờ dờ như ở trước mặt người ngoài nữa. Bộ dáng vui sướng ra mặt này thật khác biệt quá lớn so với hình tượng lúc bình thường, thậm chí có chút thô bỉ, khiến Trọng Thiên trực tiếp đập đuôi vào mặt giúp hắn kiềm chế một chút.

Tiếp đó Tur Lăng tùy ý chọn một con đường bước đi. Hắn tiến vào Huyền Thiên bí cảnh đã được hai tháng, tính toán thời gian thì còn không tới một tháng nữa Huyền Thiên bí cảnh sẽ đóng lại, đến lúc đó lần mò ra kế tiếp sẽ là hai mươi năm sau. Mà thứ Trọng Thiên cần đến nay vẫn chưa tìm được, Tur Lăng cũng có chút lo âu là sẽ dễ vượt mất, đến lúc đó chính mình cũng sẽ bị nó "giận chó đánh mèo" oan uổng.

Tur Lăng lại vòng vòng trong cung điện mấy ngày. Không gian ở đây vô cùng lớn, không có một bóng người, thế nhưng lại nuôi dưỡng rất nhiều yêu thú cùng con rối nguy hiểm. Tur Lăng cảm thấy chủ nhân cung điện này quả thực tên biến thái, đa nghi rất nặng. Cái cung điện nhìn có vẻ an tĩnh này lại bị biến thành nơi nguy hiểm tứ phía, mỗi một cửa lớn trong cung điện đều bố trí đầy cạm bẫy và trận pháp, còn dùng thêm một ít yêu thú cấp cao thời Thượng Cổ để giữ cửa nữa. Lúc mới bắt đầu Tur Lăng còn tràn ngập ý nghĩ vợ vết nhiều đồ tốt một chút, hiện tại Tur Lăng đã không dám nghĩ như vậy nữa, mỗi lần đến một cung điện đều phải cẩn thận mà ẩn giấu hành tung, đỡ cho bị trận pháp, cạm bẫy trên cửa hoặc là yêu thú giữ cửa chơi cho mấy phát.

Bất quá Tur Lăng đã phát hiện ra một vấn đề, mấy cung điện này khi đi vào thì bị cản trở, như muốn ra ngoài thì hoàn toàn không có vấn đề gì. Xem ra chủ nhân cung điện này chỉ là muốn ngăn cản người khác đi vào thôi.

Tur Lăng không khỏi sinh ra một ý nghĩ, nơi này chắc không phải là động phủ của tu sĩ Thượng Cổ của Huyền Thiên bí cảnh đó chứ? Lẽ nào cánh cửa trên đảo trung tâm Song Tử Hồ là dẫn về nơi này? Hay là con lóc màu đen kia đã cuốn hắn vào một cái đường tắt, giúp cho hắn đỡ mất thời gian tới nơi này hơn so với người bên ngoài?

Nếu là như vậy, cũng giải thích được tất cả. Không trách được những cung điện này lại có nhiều bảo bối hiếm có như vậy, mỗi một thứ đưa ra đi đều đủ

để người ta đồ mắt tranh giành. Mà Tư Lăng mấy ngày nay cũng trải qua trăm cay nghìn đắng mới có thể đột phá được hai gian đại điện, vờ vết được kha khá thứ ở bên trong.

Nhưng mà, bảo vật tuy rất tốt, nhưng với tu vi của Tư Lăng bây giờ thì không cách nào tiến vào nhiều cung điện hơn được. Lúc hắn đang tiến vào một cung điện tên là “Hỏa Vân Điện”, bị một con rối giữ cửa với tu vi Nguyên Anh gây thương tích. Tuy rằng bị thương có chút nặng, nhưng cũng không phải không có chỗ tốt, Tư Lăng ở bên trong thu hoạch được hai khối Thiên Hỏa bị phong ấn, trong đó khối màu xanh đã bị Trọng Thiên nuốt trọn, còn lại một khối màu tím thì Tư Lăng nhất quyết không cho nó ăn, hắn muốn để lại cho đại ca.

Tư Lăng biết Tư Hàn thôn phệ Băng Diễm, làm cho khí tức trên người sinh ra biến hóa, cả linh căn cũng có vẻ không giống như linh căn biến dị hệ băng bình thường, cần phải tiến hóa hơn một chút, có vẻ phải tiếp tục thôn phệ thêm Băng Diễm biến dị nữa. Mà khối hỏa diễm bị phong ấn ở trong băng tinh kia hiện ra màu tím sáng, toả ra khí tức Thiên Hỏa, tuy rằng cái đũa mới chuyển nghề sang tu tiên như Tư Lăng thì không cách nào tìm hiểu được thông tin của nó, bất quá nhìn dáng vẻ thêm thủng của Trọng Thiên thì đã xác định nó hết sức lợi hại. Thứ tốt đương nhiên phải để lại cho đại ca.

Liên tiếp xông qua hai cung điện, Tư Lăng cũng biết đồ vật bên trong mặc dù không tệ, nhưng với thực lực bây giờ của hắn thì thực sự không đấu lại những yêu thú hay con rối giữ cửa kia, cũng không thể tiếp tục tham lam nữa, chữa khỏi vết thương xong bèn tiếp tục lên đường.

Lại đi dạo hai ngày, Tư Lăng rốt cục rời khỏi được cung điện khắp nơi đầy bảo vật nhưng lại làm người ta không thể phá vỡ này, hắn đi tới phần cuối của cung điện.

Tư Lăng nhìn về cái thang trời dẫn tới một cái cung điện trên tầng mây, lúc này mới phát hiện cung điện đó được treo ở giữa không trung, hơn nữa giữa cung điện này và những cung điện khác được nối với nhau bằng một cái thang trời. Bốn phía sương mù quanh quẩn, mây trắng trôi bồng bềnh, tựa như tiên cảnh vậy. Chỉ là, Tư Lăng hiện tại thấy khá lúng túng, lên đi hay là đi xuống bây giờ?

Trọng Thiên trực tiếp dùng móng vuốt vỗ vào mặt Tư Lăng, bảo Tư Lăng đi xuống.

“Thứ ngươi muốn ở phía dưới?” Tư Lăng hỏi.

Trọng Thiên dùng đuôi quét một vòng quanh mặt Tư Lăng, sau đó gật gù.

Như thế Tư Lăng bèn bước lên thang trời đi xuống phía dưới.

Thang trời không biết có bao nhiêu bậc, rõ ràng mắt thường có thể nhìn thấy nơi cuối của cung điện, nhưng đã đi rất lâu vẫn như dậm chân tại chỗ vậy. Tư Lăng dứt khoát trực tiếp ngự kiếm bay xuống, còn vỗ thêm trên người tám Thần Hành phù, dù thế vẫn bay mất một ngày mới đến cung điện phía dưới.

Tư Lăng mới vừa bước vào cung điện, liền cảm giác được trong cung điện có người đấu pháp. Hắn giật mình đồng thời cũng có mấy phần cao hứng, rốt cục có thể gặp người khác để hỏi xem nơi này rốt cuộc là đâu rồi. Bất quá Tư Lăng không có nóng nảy lỗ mạng chạy ra, sau khi vỗ trên người tám Liễm Tức phù thì mới tiến vào cung điện.

Sau khi thêm một đoạn đường, hắn rốt cục nhìn thấy hai phe tu sĩ đang đấu pháp ở một chỗ bên trong cung điện. Chờ khi nhìn rõ người của hai phe, Tư Lăng giật mình, trong thần thức phát hiện một ám khí giống như một cây kim nhỏ xíu không biết xuất hiện từ đâu bắn nhanh về hướng một người trong đám, Tư Lăng sắc mặt đại biến, vội vàng nhắc nhở:

“Đại ca cẩn thận!”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Huyền Thiên bí cảnh (12) - Quyền trượng Thiên Dạ Tinh Thần

“Đại ca cẩn thận!”

Theo tiếng nhắc nhở này, thân thể Tư Lăng bắn nhanh ra, xoay tay lấy ra một thanh linh kiếm bắn nhanh về hướng ám khí. Linh kiếm cùng ám khí đánh lên Tư Hàn va chạm vào nhau, phát ra tiếng vang keng keng. Sau đó, làm người ta giật mình chính là thanh linh kiếm này thế nhưng không thể chịu nổi gánh nặng, rầm một tiếng nổ tung.

Tư Lăng thăm giạt mình, ám khí kia nhỏ như sợi tóc, nếu không vì thần thức của hắn cao hơn tu vi 2 cấp, căn bản không cách gì phát hiện sự tồn tại của nó. Hơn nữa nó thế nhưng có thể trực tiếp phá hủy một thanh linh kiếm, nếu bị nó đột kích, hậu quả khó có thể tưởng tượng. Sắc mặt Tư Lăng cực kém, ánh mắt âm u mà quan sát những tu sĩ khác bên trong cung điện.

Lúc Tư Lăng nhắc nhở thì Tư Hàn đã kịp thời phản ứng, hắn nhanh chóng ngưng tụ một dòng băng diễm bao trùm toàn thân. Khi ngân châm chạm vào

đến băng điểm thì ngưng lại, sau đó phát ra tiếng xì xì, biến thành sắt vụn rồi hóa thành một làn khói xanh biến mất. Tur Hàn liếc mắt nhìn hán, ánh mắt như băng, lại dường như nhìn không thấy vậy, ánh mắt chăm chú mà lạnh nhạt mà nhìn về phía kẻ địch trước mắt.

Tuy rằng tạm thời đã giải trừ được nguy cơ, nhưng Tur Lãng cũng không dám thả lỏng, thần thức bao trùm toàn bộ đại điện, vừa chú ý trận đấu, vừa âm thầm quan sát đại điện, hán muốn tìm người ném ám khí. Bên trong cung điện còn có mười mấy tu sĩ ở một bên vây xem, xem quần áo thì đều là đệ tử những đại môn phái từ Tây Cảnh, trong đó Lý Thanh Ly phái Thiên Tông cũng có mặt ở đây. Lúc này nàng bị thương, đang khần trương nhìn trận đấu của hai người.

Tur Lãng quét mắt một lượt, mím mím môi, ánh mắt cũng nhìn chăm chăm nam nhân đang chiến đấu cùng Tur Hàn, lại còn là người quen, là cái tên Triệu Thanh năm giữ Thần khí - Diệt Thần Kính đó.

Nói quen thì kỳ thực cũng không quen, Tur Lãng nhận ra Triệu Thanh, nhưng Triệu Thanh lại chưa chắc nhận ra Tur Lãng. Dù sao lúc trước ở mê cung trong sơn động ở Thập Vạn Sơn Mạch, Tur Lãng là dựa vào Ân Thần linh phù và nguyên thần cao hơn Triệu Thanh mới có thể bình yên vô sự theo sát sau lưng Triệu Thanh nhất của hời. Hơn nữa Trọng Thiên còn âm thầm hãm hại Triệu Thanh đến thế thảm, Triệu Thanh mặc dù biết mình bị người ta hãm hại, nhưng cũng không cách nào phát hiện ai đã hãm hại mình, hơn nữa còn giúp người ta thu lợi.

Nghĩ đến trong tay Triệu Thanh có cái Diệt Thần kính nghịch thiên đó, Tur Lãng nhất thời căng thẳng không ngớt, chỉ lo ông ta sẽ lấy ra đối phó với Tur Hàn. Bất quá hôm nay Triệu Thanh đúng là có vẻ hết sức đàn ông, thủ đoạn quang minh chính đại, hoàn toàn không giống lúc ở mê cung Thập Vạn Sơn Mạch chuyên môn dùng thủ đoạn âm hiểm giết người. Cả người ông ta cứ như được đánh máu gà[1] vậy, liên tục đấu pháp với Tur Hàn, làm Tur Lãng có loại ảo giác mình đã nhận lầm người.

[1]Trước đây ở TQ cho rằng lấy máu gà bơm vào cơ thể sẽ có lợi cho sức khỏe; mỗi khi bơm xong thì người lâng lâng, trạng thái hưng phấn, phấn khích. Ý chỉ người đang có trạng thái hưng phấn, phấn khích, sức lực tràn đầy.

Triệu Thanh tướng mạo vóc người đều bình thường, có thể nói là tên nam nhân lẫn trong đám đông liền lập tức phai mờ, nhưng pháp bảo nghịch thiên của hán này lại làm Tur Lãng ấn tượng sâu sắc. Ở trong lòng Tur Lãng, Triệu Thanh là cái tên chuyên môn đánh cướp tu sĩ đơn lẻ nhằm kiếm lợi, nên tàn nhẫn thì tàn nhẫn, nên thức thời thì cũng vô cùng thức thời, là người cực biết tránh hại tìm lợi. Người như vậy tại sao lại đối đầu với Tur Hàn được chứ?

Nếu chỉ đơn thuần dùng phép thuật đấu pháp, Triệu Thanh rõ ràng không phải là đối thủ của Tur Hàn, trong pháp quyết của Tur Hàn có chứa hàn khí của Băng Diễm, chỉ khi tức cũng đủ để tổn thương người. Tur Hàn xoay tay ngưng tụ ra một con rồng băng gào thét bay về hướng Triệu Thanh, Triệu Thanh dùng Thủy Linh Lực ngưng kết thành Thủy Kính (tấm gương bằng nước) bị Băng Long nhanh chóng phá hủy, cả người hán bị băng long đánh bay, sau đó mạnh mẽ bị áp ở trên mặt đất. Triệu Thanh phun ra một ngụm máu, cả người uể oải suy sụp.

“Người thua rồi!” Tur Hàn nói một cách lạnh lùng.

Triệu Thanh rõ ràng bị thương rất nặng, lại thêm con Băng Long đang đè ở trên người ông ta chà đạp, khiến ông ta nhất thời nói không ra lời. May là Tur Hàn không có ý lấy mạng ông ta, con Băng Long kia chỉ là giày vò mà không dứt khoát lấy tính mệnh của ông ta. Tay áo bảo Tur Hàn khẽ dao động, con Băng Long lại giẫm trên mặt Triệu Thanh thêm hai phát, khiến vẻ mặt ông ta bỗng biến thành màu xanh tím, sau đó mới lưu luyến mà bay về hướng Tur Hàn, cuối cùng biến mất ở trong lòng bàn tay Tur Hàn.

Thấy Băng Long này bị thu hồi, Triệu Thanh cũng thờ phào nhẹ nhõm. Tuy rằng thua, nhưng ông ta nhưng không có bất kỳ cảm giác tức giận nào, lại phun ra một ngụm máu, gian nan mà lại sung sướng nói rằng: “Thiên tài số một Tây Cảnh quả nhiên danh bất hư truyền, Triệu Thanh ta có thể cùng Tur đạo hữu tỷ thí một trận, biết được chênh lệch giữa mình và Tur đạo hữu, cũng không uổng công chuyến này.”

Tur Hàn chấp tay sau lưng, âm thanh lạnh lẽo: “Lựa chọn của ngươi.”

Triệu Thanh bỏ dậy, xoa khuôn mặt bầm tím, trong lòng hoài nghi Tur Hàn cố ý cho nên mới chuyên môn nhắm vào mặt ông ta. Lúc này nghe được âm thanh lạnh lùng đến không chút nhân khí [2] của hán, giọng nói có chút không vui: “Ta đã thua, đương nhiên sẽ không giết sư muội của ngươi, ngươi yên tâm đi. Ta tuy rằng yếu lĩnh thạch, nhưng chút uy tín thì vẫn có.”

[2]Nhân khí 人气: nổi tiếng, độ phổ biến, độ nổi tiếng, được yêu thích.

Tur Hàn gật đầu, không tiếp tục để ý tới ông ta nữa, hướng về trước cửa cung điện, bước tới chỗ Tur Lãng.

Lúc này Triệu Thanh cũng nhìn thấy Tur Lãng, ánh mắt sáng ngời, bất quá khi nhìn thấy đối phương mặc thân nam trang cùng với bộ ngực bằng phẳng thì lại lộ ra vẻ mặt đáng tiếc. Tiếp đó ông ta lại cảm thấy mỹ nhân như vậy có thể là nữ giả nam để cho tiện cũng không chừng, ông lại một lần nữa chuyển sang một vẻ mặt bi ôi, cười híp mắt đánh giá Tur Lãng từ trên xuống dưới.

Tur Lãng lạnh lùng liếc mắt nhìn ông ta, tuy rằng ánh mắt kia tàn nhẫn, nhưng cũng chỉ là một loại ánh mắt tàn thương, cũng không quá khó chịu, nên Tur Lãng cũng không thêm để ý tới nữa, hán mừng rỡ nhìn đại ca đang đi về chỗ mình.

“Đại ca.”

Tur Hàn liếc mắt nhìn hán, phát hiện hán không bị thương cũng không cụt tay thiếu chân gì, bèn nhàn nhạt đáp một tiếng, hỏi: “Đệ bị truyền tống trận ở đại môn của động phủ truyền tới cung điện ở gần đây?”

Tur Lãng nghe được thì sững sờ, liếc nhìn những tu sĩ xung quanh, không trực tiếp nói rõ với huynh ấy mà hàm hồ đáp một tiếng.

Lúc này, Lý Thanh Ly được một nữ đệ tử phái Thiên Tông đi tới, tràn đầy cảm kích nói với Tư Lãng: “Tư sư huynh, đa tạ huynh vừa này đã cứu giúp, ta, ta. . .”

Một nữ đệ tử khác của phái Thiên Tông cũng dùng vẻ mặt ước ao mà nhìn Tư Lãng, hai má ửng đỏ.

Tư Lãng thần nhiên gật đầu một cái, cũng không giải thích. Hắn sờ đi ra tay thuần túy chỉ là do trước lúc ra ngoài thì Sư Phụ đã cảm rơm nếu thấy đồng môn đệ tử gặp nạn, có thể giúp đỡ thì phải giúp một cái, không thể giúp thì lập tức quay đầu rời đi, đừng để mình bị liên lụy. Vì lẽ đó, lúc đi tới nơi này, đúng lúc gặp phải Triệu Thanh muốn giết Lý Thanh Ly, nhớ tới lời sư phụ lời nhủ, liền ra tay thôi. Còn Triệu Thanh tại sao muốn giết Lý Thanh Ly, hắn lại cảm thấy không cần thiết phải hỏi, mà Lý Thanh Ly hiển nhiên cũng hiểu rõ trong lòng.

Lý Thanh Ly đối với hắn tràn ngập lòng cảm kích, đồng thời cười cười với Tư Lãng, lúc đang muốn nói gì đó, đột nhiên một tiếng hô đầy ngạc nhiên mừng rỡ vang lên.

“Tư Lãng!”

Một người bước ra từ khúc quanh của cung điện, hai mắt ẩn chứa tâm tình vui sướng.

Tư Lãng sửng sốt, đến khi nhìn thấy người nọ thì tâm tình hơn hớn khi được gặp lại đại ca cũng lập tức biến mất. Tư Lãng liếc mắt nhìn Nguyệt Thiên Dạ đang vô cùng mừng rỡ, Tiêu Trắc thân thiết dính ở bên người nàng, tầm mắt lại nhìn đến Dung Hoán Thiên đang nhàn nhả đi ở sau lưng nàng ta mấy bước, trong mắt hắn dao động, sau đó rũ mí mắt xuống.

“Tư đạo hữu, thực sự là thật là quá trùng hợp.” Dung Hoán Thiên vẫy vẫy tay với Tư Lãng, trên mặt cười ngả ngớn.

Tư Lãng lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn, không có đáp lại.

Lý Thanh Ly nhìn thấy bọn hắn, đầu tiên là căm ghét liếc nhìn Nguyệt Thiên Dạ, sau đó nhào qua Tiêu Trắc, mừng rỡ mà uất ức kêu một tiếng “Tiêu sư huynh”.

Tiêu Trắc lạnh nhạt tránh né, đồng thời khần trương liếc nhìn Nguyệt Thiên Dạ, thấy nàng ta hơi nhú mày, thì lại càng không dám để Lý Thanh Ly đến gần.

Lý Thanh Ly tủi thân vô cùng, oán hận nói: “Tiêu sư huynh, nữ nhân này muốn giết ta, huynh có biết hay không?”

Tu sĩ xung quanh nghe nói như thế, lại kết hợp với hành động trước đó của Triệu Thanh, nhất thời hiểu rõ. Hai nữ thích một nam, hiển nhiên sẽ xuất hiện cảnh tranh giành tình nhân rồi.

Tiêu Trắc hơi nhú mày, lạnh nhạt nói: “Thanh Ly sư muội, Thiên Dạ không phải người lạm sát kẻ vô tội, nếu muội không làm gì sai, nàng sẽ không giết muội. Muội đừng đổ oan cho nàng.”

Dung Hoán Thiên cũng cười hi hi nói tiếp: “Đúng đấy, tiểu cô nương, Nguyệt đạo hữu là người có nguyên tắc, có chừng mực như vậy, sao lại vô duyên vô cớ mà giết người được chứ? Đúng không~, Nguyệt đạo hữu?” Câu hỏi cuối rất có có thâm ý.

“Người --” Lý Thanh Ly bị Dung Hoán Thiên làm nổi giận đùng đùng, mà Tiêu Trắc càng làm nàng thương tâm hơn vạn phần, vành mắt đỏ lên, nàng cắn môi oan ức lại không cam lòng, hung hăng trừng mắt nhìn Tiêu Trắc. Đây là nam nhân nàng ái mộ, nhưng hắn lại chỉ một lòng hướng về một nữ nhân khác.

Tiêu Trắc làm như không thấy, ánh mắt không rời Nguyệt Thiên Dạ một phút nào. Thấy ánh mắt của nàng ta mãi nhìn Tư Lãng cách đó không xa, tầm mắt hắn lập tức mờ mịt, ánh mắt nhìn về phía Tư Lãng tràn ngập sát khí. Dung Hoán Thiên hai mắt lóe lên, sau đó lấy ra một thanh thiết phiến (quạt sắt), thông thả phẩy phẩy, nụ cười trên khóe môi ngả ngớn lại ẩn chứa một loại tin tức nào đó không thể nói rõ, cũng không diễn tả được.

Nguyệt Thiên Dạ đi về hướng Tư Lãng, khi cách bọn họ chừng năm bước thì ngừng lại, bởi vì Tư Lãng ở bên cạnh đang dùng cặp mắt trong suốt hàn băng nhàn nhạt nhìn nàng, giống như nếu nàng lại gần thêm một bước nữa, hắn sẽ cho băng trùy (mũi băng như cái dùi) hầu hạ. Nguyệt Thiên Dạ nể hắn là huynh trưởng Tư Lãng, nhịn xuống.

“Tư Lãng, huynh tới đây lúc nào vậy? Ta mãi không gặp được huynh, lúc trước còn rất lo lắng đó.”

Nghe được lời Nguyệt Thiên Dạ nói, vẻ mặt Tư Lãng vẫn lạnh nhạt như trước, để lại Trọng Thiên vì Nguyệt Thiên Dạ xuất hiện mà muốn vô tội cào cho nàng ta một vuốt, Tư Lãng lạnh lùng nói: “Dạ nhi, ngân châm vừa này có phải phóng ra từ tay nàng không?”

Nguyệt Thiên Dạ tròn to hai mắt, vẻ mặt hoảng hốt nhìn Tư Lãng, trong mắt xẹt qua thần sắc bi thương.

Tư Lãng vẫn rũ mí mắt xuống như cũ, lạnh nhạt nói: “Bởi vì ngân châm tập kích đại ca ta bay ra từ hướng của các nàng.”

“Cho nên chàng nghi ngờ ta?” Nguyệt Thiên Dạ bi thương hỏi, thấy đáng đáp lãnh lạnh nhạt đậm của Tư Lãng, chỉ cảm thấy đau lòng cực điểm. Ngày trước Tư Lãng đối xử với bất kỳ người nào cũng đều mang dáng vẻ lạnh nhạt lạnh lẽo như vậy, chỉ có lúc đối mặt với nàng thì sự vui sướng buồn mới lộ ra rõ ràng. Điều này làm cho trong lòng nàng vô cùng vui vẻ, cảm thấy ở trong lòng Tư Lãng, nàng chính là thế giới của hắn, là khác biệt với tất cả mọi người. Nhưng là hôm nay mới biết, dù cho có khác với tất cả mọi người, nhưng thật ra ở trong lòng Tư Lãng, người quan trọng nhất chính là đại ca mà trong lòng hắn luôn ghét nhất.

Đối mặt với Tư Lăng lạnh lùng như vậy, Nguyệt Thiên Dạ lộ ra vẻ mặt khổ sở, bất quá rất nhanh liền thẳng tắp sống lưng, ngao ngễ nói: “Ta Nguyệt Thiên Dạ chưa bao giờ bị người nói xấu! Nói cho huynh biết, mặc kệ huynh có tin hay không, không phải ta! Hắn là đại ca huynh, tuy rằng hắn ta ba lần bốn bận ngăn cản chúng ta đến với nhau, nhưng ta chưa từng nghĩ tới chuyện giết hắn!” Coi như muốn giết hắn, nàng cũng sẽ không đại đột để Tư Lăng tìm được sơ hở.

Tư Lăng rút cục ngược mắt nhìn nàng, sau đó lại rời mắt sang chỗ khác, lạnh nhạt kiên quyết nói: “Ta biết rồi.”

Chỉ có như vậy? Nguyệt Thiên Dạ khó mà tin được, đại khái là cảm thấy Tư Lăng, người mà cả mạng sống cũng có thể vứt bỏ vì nàng, làm sao có thể đối xử lạnh nhạt với mình như vậy?

Lúc này, Tư Hàn nghiêng đầu, lạnh giọng nói: “Tư Lăng, đi thôi.”

Tư Lăng đáp một tiếng, yên lặng đi theo Tư Hàn hướng về bên trong cung điện, không để ý tới bất kỳ người nào nữa.

Nguyệt Thiên Dạ không đuổi theo, ánh mắt tối tăm nhìn về phương hướng hai huynh đệ Tư gia rời đi, trong lòng kích động muốn giết người. Đột nhiên, nàng nghe được một tiếng cười nhạo kinh thường vang lên, xoay đầu liền thấy Lý Thanh Ly mắt lộ trào phúng mà nhìn nàng.

Lý Thanh Ly ác độc nhìn nàng, trào phúng nói: “Có phải rất đau lòng hay không? Ha ha, loại nữ nhân như cô mà còn có mặt mũi đau lòng sao? Nhìn lại cô xem, bên người luôn có một hai nam nhân lấy lòng, nhưng cô lại chưa từng từ chối bọn họ, kết quả còn muốn Tư công tử toàn tâm toàn ý với cô, không rời không bỏ. Sao cô có ý nghĩ ngây thơ buồn cười như thế được chứ? Tiểu sư huynh, nữ nhân như vậy huynh thật sự thích sao?”

Tiêu Trạc sắc mặt cứng đờ, sau đó lạnh nhạt nói: “Chuyện không liên quan tới muội!”

Lý Thanh Ly lộ vẻ thống khổ tuyệt vọng, nhưng vẫn nói tiếp: “Tư công tử là nam nhân tốt như vậy, hắn sẽ tìm được một nữ nhân tốt, toàn tâm toàn ý yêu huynh ấy. Nguyệt Thiên Dạ, cô đòi hỏi quá cao với nam nhân nhưng không bao giờ xem lại bản thân mình quả không chuyên tình. Tư công tử vứt bỏ cô là đáng đời!”

Nói xong, Lý Thanh Ly bảo nữ tu đỡ mình đi về hướng huynh đệ Tư gia.

Bên trong Điện, mấy tu sĩ thấy không còn chuyện gì nữa, cũng bước đi về hướng mục đích của mình. Hiện trường chỉ còn lại Nguyệt Thiên Dạ, Tiêu Trạc, Dung Hoán Thiên cùng Triệu Thanh mặt bầm tím.

Mắt Nguyệt Thiên Dạ lạnh lẽo nhìn về phương hướng Lý Thanh Ly biến mất, sau đó nhìn về phía Dung Hoán Thiên, đột nhiên giờ tay bắn ra một loạt truy thủ về hướng về Dung Hoán Thiên. Lúc Dung Hoán Thiên né tránh, lại thêm mấy phi tiêu hình sấm vùn vụt lao đến, tiếp theo là mười mấy linh kiếm sắp xếp thành một trận pháp. Bất kể là pháp bảo nào cũng đều toả ra khí tức của Bảo khí, làm trong lòng Triệu Thanh kêu gào ôi ôi, hận không thể trực tiếp đánh cướp nàng.

Bị tầng tầng lớp lớp pháp bảo tấn công làm cho Dung Hoán Thiên luống cuống tay chân, cuối cùng không thể tiếp tục che giấu nữa, vồ vào Túi trữ vật một cái lập tức bay ra một tấm cờ hiệu màu đen. Nó xoay tròn ở giữa không trung, chặn lại những pháp bảo đang công kích hắn. Tuy rằng như vậy, nhưng chính hắn cũng bị những Bảo khí đó làm cho vô cùng chật vật, trong đó có một ám khí hình hoa mai ngấm ngầm từ sau lưng trực tiếp phá hủy Linh Lực Trảo của hắn, thậm chí lúc hấp thu linh lực của hắn thì dường như ra quyết định, thừa dịp hắn không chú ý sẽ tiến vào trong Thức Hải (biên ý thức) của hắn. May là hắn phát hiện đúng lúc, dùng linh lực bao lấy nó tiêu diệt, bằng không thì nguyên thần của mình có lẽ sẽ bị đóa hoa mai nho nhỏ này ăn núp bên trong giết chết từng chút từng chút một.

Dung Hoán Thiên nhìn chằm chằm vào nữ nhân đã lần thứ hai làm hắn bị thương, nàng lúc này chấp tay sau lưng, ở trong cung điện huy hoàng đồ độ này, toàn thân y phục màu đỏ rực khiến cho nàng trông như tiên như yêu, dù cho là hải yêu (tiên cá) am hiểu mê hoặc lòng người cũng khó sánh với sức quyến rũ của nàng vào lúc này.

“Dung Hoán Thiên, ta đã cảnh cáo huynh, sự khoan dung của ta là có hạn.” Nguyệt Thiên Dạ kiêu ngạo nhìn hắn, sát ý trong mắt lạnh thấu xương, “Mặc kệ huynh vì mục đích gì mà tiếp cận ta, ta đều không ngại. Nhưng chỉ có Tư Lăng là điểm mấu chốt duy nhất của ta!”

Dung Hoán Thiên chùi vết máu bên mép, thu hồi tấm cờ hiệu màu đen kia, đột nhiên cúi đầu nở nụ cười trầm thấp, nói rằng: “Ta hiện tại biết rồi. Nhưng - - vậy thì sao nào?”

Nguyệt Thiên Dạ giờ tay liền xuất hiện một cái quyền trượng. Trên đỉnh quyền trượng nam một viên tinh thạch toả ra khí tức mạnh mẽ nguy hiểm, Dung Hoán Thiên không thể không lui về phía sau vài bước nhằm tránh xa phạm vi bao phủ của nó, trong nháy mắt sau lưng toát ra cả đống mồ hôi lạnh.

Thấy Nguyệt Thiên Dạ đều đã lấy ra cả món đồ chơi cỡ như vậy, Triệu Thanh biết nàng bây giờ rất giận dữ, nhanh chóng muốn rời khỏi chốn thị phi này. Quyền trượng tên là “Thiên Dạ Tinh Thần”, là một trong những bảo vật mà Nguyệt Thiên Dạ chiếm được trong lúc tiến vào động phủ này. Triệu Thanh mặc dù ghen tị muốn chết, nhưng Nguyệt Thiên Dạ đã tạo hắn loại cảm giác nguy hiểm kinh sợ khiến cho hắn không dám dễ dàng ra tay với nàng. Chỉ là sau đó hắn không nghĩ tới Nguyệt Thiên Dạ lại tìm tới cửa. Nàng ta đưa ra một giao dịch, đây cũng là lý do hắn ra tay với Lý Thanh Ly.

Đối mặt với Nguyệt Thiên Dạ khó chơi như thế, Dung Hoán Thiên cuối cùng không thể không thỏa hiệp: “Được rồi, sau này lúc có cô ở bên thì ta sẽ không ra tay với hắn! Bất quá cô thật sự không hy vọng ta giúp cô diệt trừ viên đá chặn đường này sao?”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Huyền Thiên bí cảnh (13) - Đệ nghe đại ca

Trong đại điện trống rỗng chỉ có tiếng bước chân của hai huynh đệ, nhẹ nhàng mà lại yên tĩnh(?), tiếng vọng vang lên ở bên tai, khiến trong lòng Tư Lăng hiện lên một loại cảm giác tĩnh mịch.

Tư Lăng nhìn nam nhân đi ở phía trước, một bộ đạo bào trắng không dính một hạt bụi, tựa như tuyết trắng trên đỉnh núi, bóng lưng cao to mà kiên định, tạo cho người ta một loại cảm giác rất an tâm. Nhìn cái bóng lưng này, trong lòng Tư Lăng đột nhiên cảm thấy rất -- thanh thản.

Hai người đi tới một cung điện nào đó, bên trong trống rỗng, có lẽ đồ vật bên trong đã bị tu sĩ đến trước chuyển hết rồi.

Tư Hàn bày một cái cấm chế ở xung quanh rồi mới xoay người nhìn về phía Tư Lăng, hần dùng một âm sắc đặc biệt rét lạnh nói rằng: “Ám khí không phải xuất ra từ tay nữ nhân đó.”

Tư Lăng có chút bất ngờ với việc hần đột nhiên giải thích, buồn bực mà nói rằng: “Đệ biết mà.” Bất quá, đại ca, huynh đột nhiên biện giải cho nữ nhân đó làm chi vậy? Theo như phương hướng phát triển bình thường, không phải nên nhân cơ hội mà bồi nhọ nữ nhân kia luôn sao? Làm cho đệ đệ “Vô tri” hiểu lầm mà bỏ đi đó?

Đại ca, huynh không đi theo kịch bản bình thường như thế thật sự có được không vậy?

Tư Hàn thần sắc không đổi, nhưng khi đôi mắt bởi vì tu luyện Huyền Băng Quyết mà càng ngày càng lạnh giá kia yên lặng nhìn hần, làm Tư Lăng có loại cảm giác đại ca thật sự rất bất ngờ với trả lời của hần.

Chỉ thấy Tư Hàn nhìn hần, chậm rãi nói rằng: “Đã như vậy, đệ lúc trước vì sao. . .”

“Đại ca không phải luôn hi vọng đệ rời khỏi nàng sao?” Tư Lăng hỏi ngược lại, ánh mắt mang theo ý cười đối diện với hần, trong lòng kỳ thực vô cùng cảm tạ Tư Hàn. Nam nhân này bởi vì huyết thống mà đối tốt với mình vô điều kiện, cũng là nam nhân đầu tiên tỏ ra thiện ý với mình, bất tri bất giác, hần đã trở thành người thân quan trọng nhất trong lòng mình.

Cảm giác này không xấu, đặc biệt ở trên con đường tu tiên đầy nguy hiểm mà dài dằng dặc này, có một người thân có thể quan tâm lo lắng, Tư Lăng cảm giác mình vô cùng may mắn.

Hai huynh đệ đối mắt nhìn nhau một lúc, Tư Hàn lại đột nhiên thu hồi ánh mắt, rồi nhìn về phía bên cạnh hần, giống như chỗ kia có thứ gì đó vô cùng đáng giá để huynh ấy chú ý tới vậy. Tư Lăng cũng chỉ ngây ngốc mà nhìn theo hướng đó, phát hiện nơi đó căn bản là chỉ có hai cây cột sáng lấp lánh thì trong lòng còn có chút buồn bực. Chờ khi phát hiện Tư Hàn chỉ đơn thuần là dời ánh mắt đi thôi, hần không khỏi đầy hắc tuyến.

Đại ca sẽ không bởi vì hần quá ngoan ngoãn mà thẹn thùng đó chứ?

Trong đầu đang Tư Lăng lướt qua cái ý nghĩ vô căn cứ này.

Đại đệ là vẻ mặt hần quá kỳ quái, Trọng Thiên nhìn không được bèn trực tiếp vỗ một vuốt ở trên gáy hần. Tư Lăng theo bản năng mà kêu ối một tiếng, túm nó kéo xuống rồi trợn mắt giận dữ nhìn nó.

Tư Hàn nghe được âm thanh thì xoay đầu lại, nhìn thấy đệ đệ đang cùng một con yêu thú màu đen mắt to trừng mắt nhỏ, đúng là có vẻ hơi trẻ con. Làm trong lòng hần cảm thấy đệ đệ này mặc dù đã qua bao nhiêu tuổi đầu, kỳ thực vẫn như đứa con nít. Bất quá đối với lời giải thích vừa nãy của Tư Lăng, Tư Hàn cũng hiểu rõ được mấy phần. Tư Lăng cũng muốn nhân cơ hội này mà gạt bỏ quan hệ với Nguyệt Thiên Dạ, cho nên vừa nãy mới có thể hiểu lầm nàng. Nguyệt Thiên Dạ dù sao cũng không phải kẻ ngu dốt, đã biết rõ Tư Lăng quan tâm đến đại ca của hần, nàng căn bản sẽ không làm bất kỳ chuyện gì khiến Tư Lăng hiểu lầm-- mặc dù Nguyệt Thiên Dạ cũng ước gì kẻ cản trở nàng qua lại với Tư Lăng là Tư Hàn biến mất.

“Ừ, đệ có thể nghĩ được như vậy thì tốt rồi, nữ nhân kia không thích hợp với đệ!” Tư Hàn lại căn dặn thêm một lần, chỉ lo người đệ đệ ‘lạc đường biết quay lại’ này nếu bị nữ nhân kia tiếp tục treu chọc lại sẽ tìm về phía vòng tay của nàng ta lần nữa.

Tư Lăng hé miệng nở nụ cười, “Đệ biết, đại ca nói gì đệ cũng nghe.”

Sau đó Tư Lăng lại nhìn thấy đôi mắt xưa nay như bông tuyết, không chút dao động của đại ca có thứ gì đó lướt qua, khóe mắt hơi nhếch lên, sau đó hần được đại ca sờ đầu.

Ồ ồ ồ. . . Đại ca sờ ta rồi!

Tư Lăng vừa kích động vừa nhộn nhạo, sau đó đen mặt phát hiện mình dùng sai từ, rõ ràng đại ca là dùng ánh mắt từ ái của huynh trưởng tặng cho hần một động tác yêu thương giữa huynh đệ với nhau mà.

Nhưng mà, đại ca, huynh có phải đã sờ quá lâu rồi hay không, tóc sắp rơi hết rồi kia.

Tur Hàn lại vỗ vỗ bờ vai của hần, hơi nhếch khoé môi mỏng lên một chút, nói một tiếng: “Rất tốt.” Âm thanh có nhiều phần tán dương.

Quả thực là rất tốt! Đệ đệ vẫn còn là một đứa nhỏ chưa trưởng thành, tất nhiên sẽ không biết đánh giá người khác, bị một vài nữ nhân bụng dạ khó lường lừa gạt cũng là bình thường. Sau này phải cẩn thận quan sát, dù là muốn chọn đạo lữ song tu cũng phải để người đại ca là hần giúp đỡ kiểm định, không thể để cho hần lại tìm loại nữ nhân nguy hiểm, tùy tiện lại nữa vời[1] như thế nữa.

[1]三心二意: (Tam tâm nhị ý): một lòng hai dạ, không chuyên nhất; chần chừ, do dự.

Ngay khi bầu không khí giữa hai huynh đệ hài hòa trước nay chưa từng có, Lý Thanh Ly và nữ tu của phái Thiên Tông đã tìm tới.

Tur Hàn lại khôi phục dáng dấp chẳng bận tâm chuyện gì, chấp tay sau lưng lạnh nhạt lạnh lùng đứng ở đằng kia, khiến người ta không có can đảm tiếp cận. Đệ tử Thiên Tông phái đều biết đại danh của Tur Hàn, cũng biết hần bởi vì tu luyện công pháp nên cả người tựa như một núi băng di động, hồng trần không nhuộm bẩn, rất ít người đối mặt với hần mà không luống cuống chân tay.

Lý Thanh Ly tuy rằng được trưởng bối yêu thương đến nuông chiều, nhưng cũng tuyệt đối không phải ngu ngốc, ở trước sức mạnh tuyệt đối, nàng cũng sẽ thu mình lại, đặt mình ở một vị trí thích hợp nhất. Mà hiện tại, nàng chính là dùng thân phận đồng môn sư muội tới tìm, thái độ vô cùng chân thành, khiến người ta không thể sinh nổi ác cảm.

Lý Thanh Ly tới nơi này chủ yếu là bày tỏ với Tur Hàn rằng, mấy ngày kế tiếp nàng muốn cùng đồng hành với Tur Hàn, nàng bảo đảm mình sẽ hết sức không gây cản trở. Mà sở dĩ Lý Thanh Ly quyết định tìm tới Tur Hàn mà không phải đệ tử khác trong phái Thiên Tông cũng là bởi vì sau khi tiến vào động phủ của tu sĩ Thượng Cổ, nàng đã bị cửa lớn tùy tiện truyền tới chỗ gần đây, cũng thất lạc với bọn Đường Lâm Nhiên, Tô Hồng Phi. Dù sao thì người duy nhất ở đây có thể làm cho nàng có cảm giác an toàn chính là Tur Hàn. Nếu là bọn Đường Lâm Nhiên ở đây, bản thân nàng sao có thể bị cái tên như Triệu Thanh kia truy sát được chứ.

“Ta biết Triệu Thanh muốn giết ta là bởi vì ta đắc tội với Nguyệt Thiên Dạ. Trước đó ta đã dùng Linh Lung Cầu để nghe trộm giao dịch của Nguyệt Thiên Dạ cùng Triệu Thanh, cô ta bảo Triệu Thanh tạo chuyện ngoài ý muốn, để ta giống như là không cẩn thận nên mới bị thương trong bí cảnh vậy.” Lý Thanh Ly sắc mặt dữ tợn nói, trong mắt toàn là thù hận thống khổ khắc cốt ghi xương. Nguyệt Thiên Dạ không chỉ cướp nam nhân của nàng, còn muốn giết nàng, nàng sao có thể nhìn được con giận này?

Đương nhiên Nguyệt Thiên Dạ sở dĩ muốn giết mình, Lý Thanh Ly cũng biết là do mình tự tìm đường chết trước. Nhưng mà, đối diện với chuyện nam nhân mà mình yêu thích từ nhỏ bị một nữ nhân khác đoạt còn không tính, mà nam nhân kia còn không phải là người duy nhất của nữ nhân kia nữa, trong lòng khó có thể nuốt xuống con giận này. Hơn nữa, Lý Thanh Ly kiêu ngạo như vậy cũng hơn phân nửa là do có sư huynh sư tỷ luôn che chở ở bên, nhưng nếu không có bọn họ, nàng cũng sẽ không tự chạy đi tìm đường chết, tính cách nuông chiều cũng thu lại không ít.

Từ lúc bị truyền tống trận đưa tới nơi này, gặp phải Triệu Thanh đột nhiên đuổi giết mình, nàng liền biết những ngày kế tiếp có chút gay go, dù thế nào cũng phải tìm người làm cho Nguyệt Thiên Dạ kiêng dè để ôm bắp đùi. Mà Tur Hàn chính là đối tượng ôm bắp đùi tốt nhất mà nàng có thể nghĩ đến. Không chỉ là bởi vì cô cô nàng - Tịnh Thủy chân nhân có quan hệ thân thiết với Đại sư huynh của Tur Hàn, mà còn là vì tính cách của Tur Hàn.

Tur Hàn, một người một lòng vắn đạo như thế, xưa nay không để ý tới thế gian ồn ào hỗn loạn, chỉ cần ngời không cản trở hần, hần liền mặc người muốn làm gì thì làm. Hơn nữa hần có Nguyên Anh trường lão của Đại môn phái che chở, chỉ cần Tur Hàn không gây ra chuyện Khi sư diệt tổ thì sẽ không có chuyện gì đáng lo cả.

Đương nhiên, Lý Thanh Ly hiện tại cũng biết Tur Hàn kỳ thực còn rất quan tâm đến huynh đệ của hần- Tur Lăng. Hơn nữa, Lý Thanh Ly có ấn tượng cũng khá tốt với Tur Lăng: lúc trước Tô Hồng Phi sư tỷ cũng lên lút dặn dò nàng, nếu ở bí cảnh lý gặp phải Nguyệt Thiên Dạ, tốt nhất nên theo sát Tur Lăng, như vậy mới có thể đảm bảo an toàn cho mình. Lý Thanh Ly lúc đầu không hiểu vì sao Tô Hồng Phi lại dặn dò như vậy, bất quá vừa nãy nhìn thấy thái độ của Nguyệt Thiên Dạ khi Tur Lăng đoạn tuyệt với cô ta, đúng là hiểu rõ được một chút.

Lý Thanh Ly cười khẩy, loại nữ nhân kia có lẽ sẽ đau khổ một lúc, thế nhưng tuyệt đối sẽ không quá lâu, bởi vì ở bên người nàng còn có nam nhân khác mà; như Tiêu sư huynh ngốc nghếch đó chẳng hạn. Chỉ cần Tiêu sư huynh cũng chịu trả giá mọi thứ cho Nguyệt Thiên Dạ, tin chắc Nguyệt Thiên Dạ cuối cùng cũng sẽ tiếp nhận huynh ấy. Tựa như bây giờ vậy, Tiêu sư huynh bất luận làm cái gì cũng đều lấy nữ nhân kia làm đầu, đúng là khiến cô ta cảm động đến không cách nào cự tuyệt ý tốt của Tiêu sư huynh với nàng nữa, tiến tới thái độ ám muội mà cho phép huynh ấy đi theo bên cạnh mình.

Đối với thỉnh cầu của Lý Thanh Ly, Tur Hàn nhàn nhạt nhìn nàng một cái, nói một câu “Tuỳ người” rồi không tiếp tục đề ý tới nữa.

Lý Thanh Ly cùng một nữ tu khác gọi là Mạc Quân đều biết tính tình của Tur Hàn, cũng không thêm đề ý tới sự lạnh nhạt của hần, trên mặt lộ ra vẻ mừng rỡ, sôi nổi đi tới trò chuyện cùng Tur Lăng.

Lúc bọn hần đang nói chuyện, cung điện lại có người đến, mấy người đồng thời nhìn lại. Lúc phát hiện là Nguyệt Thiên Dạ cùng Tiêu Trạc, Lý Thanh kinh hoàng mà bật một tiếng cười nhạo với Nguyệt Thiên Dạ, lại có chút phức tạp mà nhìn Tiêu Trạc, sau đó xoay đầu tránh né.

Nguyệt Thiên Dạ vốn đang duy trì nụ cười trên mặt thì nhìn thấy Lý Thanh Ly níu lấy ống tay áo Tur Lăng, sát ý chợt lóe lên, sau đó khôi phục vẻ mặt cao ngạo, khẽ nâng cằm nhìn Tur Lăng, chờ Tur Lăng bắt chuyện với mình. Nàng tin tưởng Tur Lăng yêu mình, cho nên nàng cho Tur Lăng cơ hội giải thích.

Nhìn thấy bọn họ, hai mắt Tur Hàn trở nên càng ngày càng giá rét, tùy ý quét mắt nhìn bọn họ một cái rồi xoay người ly khai.

Tur Lăng đuổi theo sát phía sau, cũng không thêm nhìn bọn họ cái nào.

Lý Thanh Ly cùng Mạc Quân thấy thế, cũng đi theo.

Nguyệt Thiên Dạ vốn cũng muốn đuổi theo, nhưng Tiêu Trắc ngăn cản nàng lại: “Thiên Dạ, xem ra Tư Lăng có chút hiểu lầm với nàng, tin rằng giờ nàng có đi tìm hần giải thích thì hần cũng nghe không vô đầu, hà tất phải uất ức chính mình chứ? Hơn nữa thời gian bí cảnh đóng lại cũng không còn nhiều, sao chúng ta không giành thời gian đi tìm bảo vật chứ?”

Nguyệt Thiên Dạ sau khi nghe xong cũng cảm thấy có lý, lại liếc nhìn phương hướng bọn Tư Lăng rời đi, ánh mắt có chút co lại, sau đó chọn hướng ngược lại với bọn Tư Lăng mà đi.

Động phủ của tu sĩ Thượng Cổ trong Huyền Thiên bí cảnh tuy rằng rất lớn, nhưng cũng không phải toàn bộ cung điện đều có bảo vật, cho nên những người tiến vào nơi này sẽ không tập trung về một chỗ, mà đều tách ra tìm kiếm khắp nơi. Đương nhiên, người chưa từng tiến vào nơi này cũng không tưởng tượng nổi sự thần kỳ của nó. Rõ ràng lối vào động phủ chỉ có một cái sơn môn, một cái truyền tống trận; nhưng ai ngờ sau khi tiến vào động phủ thì bọn hần phát hiện được truyền tống trong một cung điện trôi nổi ở giữa không trung. Phía trên mỗi một toà cung điện trôi nổi đều sẽ có một hoành phi nền đen viền vàng viết ba chữ lớn cổ xưa. Trong mấy chữ cổ đó, mọi người cũng chỉ miễn cưỡng nhận ra hai chữ cuối cùng-- Thiên cung.

Cung điện trôi nổi này được gọi là Thiên cung, mỗi Thiên cung nối tiếp nhau bằng thang trời. Ở trong mây mù quán quít đó, mọi người có thể phát hiện hai mươi tám tòa Thiên cung; còn những cái khác thì lại có cấm chế tự nhiên hoặc là ma thuật cách ly gì đó, không cách gì dò xét hết toàn bộ các cung điện ở nơi này. Bất quá, chỉ riêng hai mươi tám tòa Thiên cung này cũng đã không thể thám hiểm hết trong thời gian mấy tháng này được. Đặc biệt các cung điện trong thiên cung còn ẩn chứa các loại kỳ ngộ cùng nguy cơ, đều khiến những tu sĩ Trúc Cơ này chịu không ít thiệt thòi.

Dọc theo đường đi, Tư Lăng cũng từ trong miệng Lý Thanh Ly biết được một ít sự tình liên quan tới động phủ của tu sĩ Thượng Cổ. Nghe nói mỗi một lần bí cảnh mở ra, tu sĩ có thể đi vào động phủ này đều chẳng có bao nhiêu, mà tu sĩ có thể lấy được bảo vật ở nơi này cũng phải trải qua đủ các loại khó khăn gian khổ. Bởi vì mỗi nơi trong động phủ này đều được bố trí tầng tầng lớp lớp cửa ải, thậm chí rất nhiều nơi tu vi của tu sĩ Trúc Cơ là không có khả năng xông vào. Vì thế năm nào tiến vào bí cảnh cũng thiệt mạng rất nhiều tu sĩ. Hơn nữa, lối vào động phủ cũng đã là một cái cửa ải khó khăn. Nó bố trí một cái Huyền Trận Cửu Chuyển Luân Hồi thời kỳ Thượng Cổ, người không có tâm tính kiên định thì khó có thể vượt qua cửa ải này.

Bất quá lần này tu sĩ tiến vào được động phủ nhiều hơn mười mấy lần so với những lần trước, mà sở dĩ bọn họ có thể đi vào, đều là nhờ vào phúc của Nguyệt Thiên Dạ. Nguyệt Thiên Dạ cũng không phải dựa vào thực lực của chính mình để vượt qua thử thách của Huyền Trận Cửu Chuyển Luân Hồi, mà là dùng một cái Trùy Phá Trận không rõ cấp bậc để cường chế phá trận xông vào. Trận pháp tuy rằng có thể tự mình hồi phục, nhưng cần tới ba ngày, cho nên liền được lợi cho những tu sĩ đến sau.

“Chúng ta là nhóm người đến động phủ sớm nhất. Trước cả lúc Nguyệt Thiên Dạ phá trận kia. Hơn nữa mấy người bọn ta đều dùng năng lực của chính mình tiến vào động phủ. Trong đó Tư sư huynh là người đầu tiên, thứ hai là cái tên nam tử trẻ tuổi tuổi tên Lưu Nguyệt. Tuy rằng trước giờ chưa nghe qua tên của hần, nhưng nhìn hần khí độ bất phàm hần là đệ tử xuất thân từ những thế lực lớn kia. Thứ ba chính là Đại sư huynh Đường Lâm Nhiên, Đường sư huynh. . .”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Huyền Thiên bí cảnh (14) - Thiên Chương Địa Cung

Mấy người đi một mạch hướng về sâu trong cung điện, mà suốt đoạn thời gian này, Tư Lăng cũng từ Lý Thanh Ly mà biết được đại khái hành động của những người này sau khi tiến vào bí cảnh.

Lúc đầu, đệ tử Thiên Tông phái được Đại sư huynh Đường Lâm Nhiên dẫn dắt, xuất phát từ hướng tây bắc đi về phía vùng đất trung tâm bí cảnh. Dọc theo đường đi, vừa tầm bảo vừa rèn luyện, cũng trải qua các loại khó khăn, đặc biệt là ma tu ẩn núp ở trên đường đánh lén, cũng làm cho bọn họ thiệt hại một vài đệ tử Trúc Cơ kỳ, bất quá bọn họ cũng thành công giết chết những ma tu kia, cũng xem như giải quyết tai họa.

So với Tư Lăng không hiểu ra sao mà tới được nơi này, những người này là đi theo con đường của những người trước, tiến được vào động phủ cũng là trải qua tầng tầng thử thách, bất quá thu hoạch cũng không sai.

Hiểu rõ quá trình, Tư Lăng lại nghĩ tới Truyền Sơ cùng Pháp Lăng không biết giờ ở phương nào, trong lòng đúng là có chút lo lắng cho bọn họ. Hần là ở đảo giữa hồ bị con lốc màu đen cuốn vào Hành Lang Vô Tận, từ Hành Lang Vô Tận trực tiếp tiến vào động phủ của tu sĩ Thượng Cổ. Tư Lăng suy đoán, hần sở dĩ không cần phải trải qua thử thách ở Đại môn của động phủ như những sĩ bình thường, nguyên nhân hần là nằm ở cái vết nứt không gian - Hành Lang Vô Tận kia, vì thế mới may mắn đi đến một bước này. Mà Truyền Sơ cùng Pháp Lăng hần là không bị cuốn vào hành lang đó, như vậy nếu theo quỹ đạo bình thường bọn họ sẽ tiến vào Đại môn, phỏng chừng cũng sẽ xuất hiện ở trong động phủ này.

Chỉ hy vọng bọn hần ở đó không gặp phải nguy hiểm gì mới tốt.

Tư Lăng trong lòng thở dài, rất nhanh liền buông xuống chuyện đó mà chăm chú ứng phó chuyện hiện tại.

Bọn hần ở trong cung điện vòng vòng nửa ngày. Cung điện này tuy rằng có bố trí cấm chế và trận pháp, bất quá so với những trận pháp mà Tư Lăng gặp được ở cung điện phía trên thì có vẻ yếu hơn nhiều. Phần lớn thì có thể dựa vào khả năng của bọn họ để dàng loại bỏ, nhưng bảo vật bên trong cũng

không có cái gì khiến người ta kinh diễm.

Loanh quanh hầu hết mọi nơi, Tư Hàn bèn dẫn bọn họ rời khỏi cung điện, trở về lối vào của Thiên Cung.

Đứng ở cửa vào của Thiên Cung, họ lại đứng tới đám người Nguyệt Thiên Dạ. Nguyệt Thiên Dạ dừng lại, đôi mắt đẹp nhìn về phía Tư Lăng, mặt mày kiêu ngạo như trước, nhưng ánh mắt để lộ một chút phức tạp. Tiêu Trắc vẫn tiếp tục đồng hành bên người nàng, tư thái hờ hững thông dong rất có phong độ của đệ tử danh môn, làm Lý Thanh Ly không nhịn được lại oán mà nhìn hắn, nhưng cũng không giống dĩ vãng, vừa thấy liền quần lấy nữa. Cuối cùng là Dung Hoán Thiên, hắn chậm rãi đi theo phía sau bọn họ, trong tay hắn phe phẩy một cái thiết thiên, nụ cười ngả ngớn.

Tư Lăng xoay mặt đi coi như không thấy bọn họ, bất luận là người nào trong đám hắn cũng đều không muốn tiếp đãi.

Nguyệt Thiên Dạ cắn cắn môi, ánh mắt thay đổi, sau đó nhìn thật sâu vào Tư Lăng một chút, xoay người bước nhanh về phía trên cung điện. Tiêu Trắc tự nhiên đuổi theo. Dung Hoán Thiên phe phẩy thiết thiên chậm rãi đứng ở trước thang trời, mang theo thói quen ngả ngớn cười nhìn về phía đám người Tư Hàn, cũng không vội vã đuổi theo.

Thấy Nguyệt Thiên Dạ dứt khoát bước đi như vậy, Tư Lăng thở phào nhẹ nhõm, bất quá ánh mắt của Dung Hoán Thiên đúng là làm lòng hắn có chút không thoải mái.

“Tư đạo hữu, không biết kế tiếp huynh định đi về hướng nào?” Dung Hoán Thiên ra vẻ rất thân quen đi tới dò hỏi.

Tư Lăng lạnh nhạt nhìn hắn, không nói gì.

Lý Thanh Ly chán ghét liếc mắt nhìn hắn, nói rằng: “Bọn Nguyệt Thiên Dạ đi rồi, sao ngươi không đi theo?” Dung Hoán Thiên này vẫn như kẹo da trâu[1] dính theo Nguyệt Thiên Dạ, Lý Thanh Ly tự nhiên cũng coi hắn là một trong những người theo đuổi Nguyệt Thiên Dạ.

[1]Kẹo da trâu (牛皮糖) giống kẹo mè xừng, là đặc sản của Dương Châu. Ý chỉ tính dai dẳng, bám dính.

Dung Hoán Thiên cười khanh khách hỏi: “Ta vì sao phải đuổi theo?” Thấy Lý Thanh Ly nhú mày, ý cười càng ngày càng sâu, nói rằng: “Kỳ thực. . . Người mà ta tương đối muốn đi theo là Tư đạo hữu mới đúng!”

Lý Thanh Ly trừng lớn đôi mắt đẹp, khiếp sợ nói: “Thì ra người ngươi thích không phải Nguyệt Thiên Dạ mà là Tư công tử. . . À, ngươi đi theo bên cạnh Nguyệt Thiên Dạ chắc là vì muốn phá hoại tình cảm giữa Nguyệt Thiên Dạ và Tư công tử đúng không? Không có Nguyệt Thiên Dạ, Tư công tử một thân một mình đúng là hợp tâm ý của ngươi. Đây thực sự là. . . Quá âm hiểm rồi!”

“ . . . Khụ khụ khụ khụ!”

Dung Hoán Thiên bị trí tưởng tượng phong phú của tiểu cô nương làm sắc gần chết, Tư Lăng cũng mặt đen lại mà nhìn Thanh Ly tiểu cô nương, trong lòng gào thét: Hắn hiện tại là nam nam nam đó! Thanh Ly tiểu cô nương, tư tưởng quá tiến bộ rồi đó!

Bất quá, chờ khi Tư Lăng nhìn thấy đại ca nhà hắn, cái vị xưa nay không thèm để ý tới mọi chuyện, cả người như khối băng, trên khuôn mặt vốn không chút biểu cảm bỗng xuất hiện một biểu cảm nhân tính hóa, chẳng hiểu sao trong lòng Tư Lăng cảm thấy có chút gay go.

Quả nhiên, vốn không cảm thấy hứng thú với bất kỳ điều gì, Tư Hàn đột nhiên xoay mặt về hướng Dung Hoán Thiên, nhẹ nhàng nhìn lướt qua hắn, giọng nói còn lạnh lẽo hơn cả dòng suối trên đỉnh núi tuyết: “Làm người nên tự biết mình, đừng quần lấy đệ đệ ta! Ta sẽ không cho phép các ngươi đến với nhau!”

Tư Lăng ở trong lòng bùm mặt, có chút tuyệt vọng.

Trọng Thiên dùng đuôi quét một vòng quanh cổ hắn, coi như an ủi.

Lý Thanh Ly cùng Mạc Quân bày ra nét mặt “Tư sư huynh thực sự là quá xuất sắc”.

Dung Hoán Thiên ho khan kịch liệt, mắt một lúc mới rốt cục ngừng ho lại được, buồn bực nói rằng: “Ta không có hứng thú với nam nhân, tiểu cô nương, cô đa nghi rồi. Hắc, Tư đại ca, huynh cũng đa nghi rồi, ta thật không có hứng thú với đệ đệ huynh đâu, huynh đừng nhìn ta như thế!”

Tư Hàn sắc mặt không đổi, vẫn thản nhiên nhìn hắn. Người bên ngoài không nhìn ra huyền cơ trong đó, nhưng Dung Hoán Thiên vẫn đứng mũi chịu sào thì có thể nhìn thấy trong đôi mắt đen kia có một loại hoa văn huyền ảo, được tạo thành do những đường nét dị thường, không ngừng hình thành rồi lại biến đổi. Dù chỉ liếc mắt nhìn nhưng đã khiến thần thức của hắn bị chấn động mạnh mẽ, mơ hồ có khả năng tan vỡ.

Tuy rằng chỉ trong nháy mắt, nhưng bởi vì không phòng bị nên Dung Hoán Thiên đã chịu chấn động nghiêm trọng. Sắc mặt của hắn lập tức xám ngắt, lão đảo lùi về sau mấy bước, sau đó rốt cục không thể chịu nổi mà phun máu, đầy mặt là một mảnh kính hãi.

Nam nhân này. . . Ở Trúc Cơ kỳ mà đã có thể hiểu rõ Pháp Quyết Sức mạnh, ngộ tính thiên tư cỡ này, thực sự là quá nghịch thiên rồi! Chẳng trách được gọi là thiên tài số một Tây Cảnh!

Thấy hắn tránh thoát được đòn tấn công thần hồn của mình, Tư Hàn hạ mí mắt, khi mở mắt lần nữa thì trong mắt chỉ còn là một mảnh băng tuyết lạnh nhạt không gợi sóng như trước.

Dung Hoán Thiên sợ hãi hần, sát ý trong lòng bành trướng. Nếu để cho nam nhân này trưởng thành sẽ thực sự bất lợi cho kế hoạch sau này. Bất quá hiện tại muốn giết hần. . . Cũng có chút khó khăn.

Nhanh chóng suy tính trước sau, Dung Hoán Thiên giương mắt nhìn về phía Tư Lăng, phát hiện Tư Hàn vốn hờ hững như băng bỗng nhiên nguy hiểm mà nhìn sang, hần lập tức nói rằng: “Không cần dò xét nữa, ta thật sự không có ý gì với đệ đệ huynh, ta chỉ thích nữ nhân! Khụ, được rồi, ta chỉ muốn tới chào các vị thôi, giờ chào hỏi cũng xong, ta đi trước đây!”

Nếu tiếp tục ở lại, Dung Hoán Thiên cảm giác mình sẽ bị tên nam nhân bao che con cái này tấn công lần nữa mất. Thức hải của mình mà lại tiếp tục chịu thêm một lần chấn động nữa, chắc chắn sẽ mất mạng ở cái nơi nguy hiểm này cũng không chừng. Dung Hoán Thiên nhanh chóng quyết định không tiếp tục khiêu chiến điểm mấu chốt của Tư Hàn nữa, nói xong liền hướng về phương hướng bọn Nguyệt Thiên Dạ ly khai mà bay nhanh.

Cử chỉ này của Dung Hoán Thiên rơi vào trong mắt bọn Lý Thanh Ly, chính là tên này khiếp sợ oai phong của Tư Hàn nên chạy trốn chết. Hai cô nữ tu cao hứng cứ như chính mình là người đã phát uy đuổi người vậy, cao hứng đập tay lẫn nhau cùng hô một tiếng “Yeah”.

Trong lòng Tư Lăng cũng thủ thế “V”, lại “Yeah” một tiếng, hưng phấn đến kéo kéo đuôi Trọng Thiên, bị Trọng Thiên cào cho cũng không hề tức giận, vui vẻ truyền âm với Tiểu Yêu Liên: “Tiểu Hồng muội muội, đại ca ta quả nhiên là lợi hại nhất, đúng không?”

Tiểu Yêu Liên ban đầu không lên tiếng, một lát lại yếu ớt nói: “Tư công tử, chủ nhân nói đại ca huynh thì lợi hại hơn huynh một chút. Vừa nãy huynh ấy đã dùng Pháp Quyết sức mạnh bất ngờ tổn hại đến thức hải của Dung Hoán Thiên. Xem ra đại ca huynh rất ghét Dung Hoán Thiên đó.”

“Pháp Quyết Sức mạnh?” Tư Lăng sùng sốt một chút. So với những người sinh trưởng ở Tu Tiên Giới, Tư Lăng là đứa chỉ vừa đôi nghề, tuy rằng cũng rất cố gắng bổ sung tri thức, nhưng bởi vì trong hai năm qua đều là tự mình tìm tòi tu luyện, không môn không phái không sư phụ chỉ điểm, cũng không có những tư liệu bí mật của Đại tông môn để hần nghiên cứu tập luyện, cho nên hần đối với thế giới này có rất nhiều chuyện đều đứng ở vị trí dân đen.

Đối với nghi hoặc của Tư Lăng, Trọng Thiên dùng đuôi ngoắc ngoắc cổ của hần, bé Tiểu Hồng liền truyền đạt lời nói: “Chỉ có ngộ tính tư chất ngút trời và cơ duyên xảo hợp mới có thể ngộ ra được cái Pháp Quyết Sức Mạnh sâu xa huyền ảo như thế, hần là lần trước hần bị thương, lúc bé quan đã vô tình ngộ ra. Tư công tử, huynh ngốc như vậy, vẫn là đừng hỏi thì hơn. Đờ khi thấy bản thân tài nghệ không bằng người thì sinh lòng ghen tỵ. Sau này sẽ bất lợi cho tu hành đó!”

Tư Lăng nghe xong thì suýt chút nữa ói máu, oán hận kéo kéo đuôi Trọng Thiên, lại hung hăng bắn vào trán Tiểu Yêu Liên ở trong tay áo.

Ngay khi Tư Lăng và Trọng Thiên âm thầm độ sức, sau khi Dung Hoán Thiên rời đi, Tư Hàn đứng ở trước thang trời nhìn một chút, nói rằng: “Các ngươi đi lên trước đi!”

Lý Thanh Ly thấy mục tiêu của hần là phía dưới, không khỏi kỳ quái nói: “Tư sư huynh, huynh muốn đi xuống? Trưởng lão trong môn phái không phải bảo chúng ta cố gắng đi hướng về cung điện phía trên sao?”

Đệ tử phái Thiên Tông trước khi xuất phát đã từng được trưởng bối trong sư môn thầm căn dặn, nếu có thể tiến vào động phủ của tu sĩ Thượng Cổ thì phải cố gắng đi về Thiên Cung phía trên; nơi đó không chỉ an toàn, hơn nữa bảo vật thích hợp với bọn hần cũng tương đối nhiều. Địa phương ở phía dưới nhìn không có gì khác thường, nhưng lại bị một ảo trận ngăn cách. Bên dưới ảo trận là Địa Cung bị mây mù màu đen lượn lờ, đứng ở chỗ cao nhìn xuống, khiến người ta cảm thấy như là một cái Ma Vực nguy hiểm mà tà ác, không có năng lực và giác ngộ mạnh mẽ, tuyệt đối đừng đi vào.

Tư Hàn không trả lời nàng, nhìn hai nữ tu và Tư Lăng, nói rằng: “Các ngươi không nên đi theo!”

Sắc mặt Lý Thanh Ly cùng Mạc Quân cứng đờ, cảm thấy Tư Hàn đây là ghét bỏ các nàng yếu ớt, cản trở. Bất quá Tư Hàn xưa nay vốn không thích giải thích điều gì, sau khi quăng cho các nàng hai khối ngọc phù thì nhìn về phía Tư Lăng.

“Đại ca, đệ đi xuống với huynh.” Tư Lăng lập tức nói rõ. Thứ Trọng Thiên cần ở ngay khi phía dưới này, hành động này của Tư Hàn thật là hợp ý của hần.

Tư Hàn liếc mắt nhìn hần, trong mắt có không vẻ đồng ý, bất quá ở dưới sự kiên trì của Tư Lăng thì chỉ có thể gật đầu, không tiếp tục ngăn cản hần đi theo nữa.

Hai người Lý Thanh Ly nắm ngọc phù trong tay, tất nhiên cũng nhận ra tác dụng của phù này, không ngờ lại là ngọc phù phong tồn pháp lực của tu sĩ Nguyên Anh; là vật hộ mệnh lúc hung hiểm. Ngọc phù này hần là vật hộ mệnh mà Thanh Ngọc trưởng lão đã đặc biệt giao cho Tư Hàn, mà hiện nay Tư Hàn không thể mang theo các nàng đi tới nơi nguy hiểm, lại sợ gặp lại đám Nguyệt Thiên Dạ có mang ác ý với các nàng, bèn cho các nàng hai khối ngọc phù hộ thân này.

Hai nữ tu trong lòng cảm động không chịu nổi. Tư sư huynh làm người tuy rằng lạnh nhạt không có tình người, nhưng người thì rất tốt.

Sau khi dặn dò hai người Lý Thanh Ly cẩn thận, hai huynh đệ liền tung người nhảy đến thang trời, sau đó bay nhanh xuống.

So với lần Tư Lăng từ Thiên Cung trước đó hạ xuống đến Thiên Cung kế tiếp chỉ cần một ngày, lần này bọn hần mất thời gian dài hơn. Hai ngày qua đi, Tư Lăng rõ ràng cảm giác được linh lực trong không khí bắt đầu trở nên khác biệt, không còn là loại linh lực ngũ hành ôn hòa lượn lờ ở quanh thân mang cảm giác thoải mái nữa, mà là tràn ngập một loại linh lực khá là cuồng bạo.

Mà lúc này, không có ảo trận che giấu, Tư Lăng cũng nhìn rõ sự khác biệt ở phía dưới. Thang trời ở phần cuối Thiên Cung cũng không huy hoàng long lẫy giống những Thiên Cung ở trên đó, trái lại là dùng loại đá đen như đất xây thành vậy, khiến người ta có chút không thích bầu không khí này từ tận đáy

lòng. Hơn nữa nơi này cũng không chỉ có một tòa Thiên cung, trong tầm nhìn có thể thấy được thang trời vẫn tiếp tục kéo dài đến tận bóng tối vô tận.

Lại qua hai ngày, hai người rốt cục đến Địa Cung đầu tiên.

Dáng người Tư Hàn không ngừng lại một chút nào, từ thang trời hạ xuống, đứng ở trước cửa Địa cung, sau đó quay đầu lại nhìn về phía đệ đệ vừa hạ người xuống.

Tư Lăng đi tới bên cạnh hắn, liếc nhìn dòng chữ trên hoành phi phía trên Địa Cung. Không giống với những Thiên Cung ở trên, chữ trên hoành phi đã biến thành bốn chữ. Từ chỗ Trọng Thiên biết được, bốn chữ này ý nghĩa là: Thiên Chưong Địa Cung.

Tìm Tư Lăng khẽ nẩy lên, từ “Thiên Cung” đến “Địa Cung”, trong này rốt cuộc là có điều bí ẩn gì?

“Đại ca, huynh đến đây là. . .”

Tư Hàn nhìn lối vào Địa Cung, cũng không có giấu diếm mà nói: “Sư phụ từng nói cho ta biết, trong phong ấn nơi này có một loại địa hỏa, ta muốn có được nó.” Sau đó lại hỏi: “Nơi này nguy hiểm, đệ tới làm gì?”

Tư Lăng chần chờ một lúc, vẫn là lựa chọn nói rõ: “Đại ca, đệ cũng tới nơi này lấy một thứ, bất quá đệ còn chưa biết là thứ gì, đến lúc mới biết được.” Tuy rằng rất muốn nói cho đại ca biết sự tồn tại của Trọng Thiên, bất quá Trọng Thiên trước đó đã cảnh cáo hắn; ngoại trừ hắn, không thể tiết lộ cho bất kỳ ai biết sự tồn tại của nó. Hắn cũng không biết hành động này của nó là có phải vì muốn che giấu tránh né nguy cơ hay không. Nhưng Tư Lăng tạm thời cũng không muốn trở mặt cùng nó, chỉ phải đáp ứng sẽ bảo đảm giữ bí mật cho nó.

May là Tư Hàn cũng không phải loại gia trưởng cuồng kiểm soát, sau khi nghe xong cũng không hỏi nhiều, sau khi dặn hắn cẩn thận, hai người liền tiến vào Địa Cung.

*****

Sau khi Tư gia hai huynh đệ tiến vào Địa Cung hai canh giờ, trên thang trời lại có hai người hạ xuống.

Nam tử đi ở phía trước mặc một bộ cẩm bào màu đen huyền, tướng mạo tuấn tú, khí chất nho nhã, giống như công tử nhà giàu không dính hồng trần. Nam tử thu lại áo choàng, đứng ở cửa trước Địa Cung, liếc nhìn hoành phi phía trên Địa cung, khẽ mỉm cười. Nụ cười như gió xuân ấm áp, nhưng trong đôi mắt vốn nên ôn hòa rực rỡ kia lại lơ đãng toát ra một chút tà khí, phá hoại khí chất tuấn nhã của hắn.

“Thiếu chủ, linh lực nơi này khá là mãnh liệt, xin ngài cẩn thận, chớ để phát sinh chuyện như lúc trước nữa.” Nam tử sĩ phía sau nói.

Nam tử kia cười lạnh một tiếng: “Lúc trước là do ta bất cẩn. Nếu gặp lại tên nam nhân kia. . . Hừ! Thủ này ta sẽ tự mình báo! Chúng ta đi!”

Nói xong, dẫn bước đi vào Địa Cung.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Huyền Thiên bí cảnh (15) - Âm Hồn Thú

Tiến vào Địa Cung, Tư Lăng rõ ràng cảm giác được không khí đột nhiên biến hóa. Một thứ ác ý lạnh lẽo luôn đi theo bọn họ từ khi vừa mới bước vào, như ẩn như hiện, không cách nào bắt giữ.

Tư Lăng biết nơi này nguy hiểm, thần thức không dám thả lỏng một chút nào, bao phủ phạm vi nửa dặm ở xung quanh. Mà cũng là bởi vì thần thức của hắn cao hơn tu vi hai cấp nên mới có thể phát hiện luồng ác ý này.

Hai người hướng về bên trong Địa Cung, càng đi càng sâu. Mất nửa ngày, bọn họ đã thâm nhập tận sâu bên trong Địa Cung.

Một đường đi tới, hai người bước chân liên tục, cũng thăm dò được đại khái hoàn cảnh của Địa Cung. Nơi này là cung điện xây dựng theo kiểu mê cung. So với trong thiên cung khắp nơi đều thiết lập cửa ải và bảo tàng phong phú, nơi này lại là một chốn trống rỗng. Cho dù có tiến vào một cung điện nào đó, đẩy cửa lớn ra cũng không có trận pháp cấm chế, yêu thú canh cửa hay là bất kỳ các thứ gì cản trở họ. Hết thấy bên trong các cung điện đều dùng đá đen lớn để xây thành, ngoại trừ trên vách tường có ngọn đèn đang cháy sáng ra thì không có thứ gì khác, càng không có bất kỳ bảo vật nào.

Nơi này nghèo nàn đến khiến người ta cảm thấy vừa thất vọng vừa kỳ lạ!

Tư Lăng vốn cho rằng nơi gọi là “Thiên Chưong Địa Cung” như thế này, hẳn là phải đáp ứng theo tên gọi mà khắp nơi đều có chưong ngại vật mới đúng chứ. Nhưng mà cả một đoạn đường dài đi tới, có hơi quá thuận lợi rồi, thuận lợi đến làm hắn cảm thấy không chân thực. Điều này làm cho hắn càng ngày càng cảnh giác.

Đột nhiên, Tư Hàn dừng bước lại, cũng không quay đầu nhìn Tư Lăng mà nhẹ nhàng nói: “Chạy!”

Tư Lăng tuy rằng không hiểu ra làm sao, nhưng cũng không hỏi lại, bắt đầu nghe theo hần cấm đầu chạy trốn.

Chẳng bao lâu, Tư Lăng liền biết vì sao Tư Hàn bảo hần chạy. Từ trong thần thức của hần có thể cảm giác được phía sau cách đó không xa có một thứ như mây mù di chuyển về hướng bọn họ. Trên người thứ đó tràn ngập một loại ý niệm tà ác. Thần thức chỉ tiếp cận một chút đã có thể cảm giác sự run sợ phát ra từ sâu trong linh hồn. Hần vội vàng thu hồi thần thức lại, đỡ bị thứ tà ác này thôn phệ thần thức.

Tuy rằng không biết thứ đó là gì, nhưng Tư Lăng hoàn toàn dựa vào thần hồn mạnh mẽ do kiếp trước tu luyện trăm năm của mình mới có thể nhận biết được, nhưng Tư Hàn vì sao cũng có thể phát hiện? Hơn nữa còn phát hiện sớm hơn hần? Điều này làm cho Tư Lăng không khỏi có chút đau khổ ghen kị. Đại ca quả nhiên là thiên tài khiến người ta ngưỡng mộ nhìn mà!

Lúc này, Tiểu Hồng cũng truyền âm nói với Tư Lăng: “Tư công tử, chủ nhân nói Âm Hồn Thú xuất hiện rồi!”

Tư Lăng sau khi nghe xong thì có chút ngỡ ngàng, sau đó hiểu được ý tứ trong lời nói, lập tức kích động. Bất quá hai con yêu không cho hần được hạnh phúc quá lâu, Tiểu Hồng muội muội lập tức tàn nhẫn mà cho hần biết hiện thực tàn khốc: “Chủ nhân nói, bằng thực lực của huynh bây giờ thì không phải là đối thủ của con Âm Hồn Thú kia. Tư công tử, huynh vẫn nên nghe đại ca, mau mau thoát thân đi thôi.”

Tư Lăng nhất thời rất muốn đâm chết hai đứa quỷ này! Dừng có đã kích người ta vậy chứ!

Âm Hồn Thú là một loại yêu thú thuộc tính Âm. Thân thể là một đám mây mù màu đen, không nhận rõ đầu đuôi hay các bộ phận khác của thân thể, có thể tùy ý biến đổi hình dạng thân thể. Năng lực công kích là một loại sóng âm có thể ảnh hưởng tâm tình của tu sĩ, có chứa năng lượng tiêu cực, làm tu sĩ đánh mất đi chiến ý trong chiến đấu, cuối cùng thành thức ăn cho chúng nó. Âm Hồn Thú không phân chia cấp bậc giống như yêu thú khác. Nó sinh ra đã là một loại yêu thú cấp cao, từ việc hấp thu năng lượng tiêu cực mà càng ngày càng lớn mạnh giao hoạt. Tư Lăng lúc trước cũng nghe Pháp Lăng nói qua một tý, cũng không hiểu rõ về nó, bất quá lại biết loại yêu thú này là sinh trưởng ở trong hoàn cảnh đặc biệt, lấy năng lượng tiêu cực mà sinh, tính cách giao hoạt, rất khó bắt giữ.

Xem ra từ khi họ tiến vào cung điện, Âm Hồn Thú đã nhìn chăm chăm bọn họ.

Mà Âm Hồn Thú đã xuất hiện, cũng cho thấy bọn hần cách nơi phong ấn địa hỏa đã rất gần rồi.

“Âm Hồn Thú có nhược điểm gì?” Tư Lăng truyền âm cho Tiểu Hồng.

Tiểu Yêu Liên cũng không biết, cuối cùng hỏi Trọng Thiên. Trọng Thiên bởi vì có huyết thống cường đại nên trong trí nhớ có một bộ truyền thừa vô cùng hoàn thiện, tuy rằng sức mạnh của nó bây giờ còn yếu, truyền thừa cũng không đầy đủ, nhưng cũng tốt hơn rất nhiều so với tên dân đen như Tư Lăng. Trọng Thiên rất nhanh đưa ra đáp án, khắc tinh của Âm Hồn Thú là Dị Hỏa, nhưng kỳ lạ chính là, nơi có Âm Hồn Thú thì thường sinh ra địa hỏa. Quan hệ của chúng nó giống như là bạn tương sinh, nhưng lại tương sinh tương khắc.

Không biết chạy bao lâu, Tư Lăng đột nhiên phát hiện sau lưng có một luồng ác ý công kích tới, hần lập tức né ra tránh thoát hướng tấn công. Mà lúc này, phía sau hần dựng thẳng lên một bức tường băng tạo thành một lớp lá chắn, một cánh tay ôn lương như ngọc[1] ôm ngang hông của hần, kéo hần rời khỏi chỗ cũ. Tư Lăng vội vàng ngoái đầu nhìn lại mới phát hiện, vị trí vừa nãy của hần xuất hiện một đám khói đen. Nếu không nhờ Tư Hàn kéo hần ra xa, hần đã bị con Âm Hồn Thú giao hoạt kia đánh lén thành công.

[1]Độ ẩm lạnh như ngọc (???)

Là Âm Hồn Thú! Có hai con Âm Hồn Thú!

Âm Hồn Thú đã đuổi tới, chạy trốn vô ích, Tư Hàn mang theo Tư Lăng dừng ở phía xa, đối mặt với hai con Âm Hồn Thú.

Lúc này, cảm giác được cánh tay bên hông thả ra, trên mặt Tư Lăng hơi nóng, gãi gãi mặt, cảm kích nói rằng: “Cám ơn đại ca!”

“Cẩn thận một chút! Chúng nó khó đối phó!” Tư Hàn lạnh giọng dặn dò.

Tư Lăng tự nhiên biết sắp tới sẽ có một trận ác chiến, cũng không nói nhiều, lấy ra mười mấy tấm Hỏa Viêm phù xếp ở trước mặt.

Lúc này, thân hình Tư Hàn bắn nhanh ra, trong tay sinh ra một luồng Băng Diễm, trực tiếp nhào về hướng Âm Hồn Thú ném qua. Một tiếng "chít" vang lên, thân thể Âm Hồn Thú bị Băng Diễm rạch ra một miệng vết thương. Đám khói đen vụn vụn, sau đó khói đen rất nhanh liền ngo ngoáy tổ hợp lại với nhau.

Băng Diễm là Băng Hỏa thượng thiên do thiên địa thai nghén mà sinh, coi như là một loại Dị Hỏa trong Địa hỏa, nó quả thật có gây thương tổn với Âm Hồn Thú. Bất quá vì tu vi của Tư Hàn có hạn nên Băng Diễm của hần còn quá nhỏ yếu, uy lực không lớn, cho nên thương tổn với Âm Hồn Thú cũng không nhiều.

Tư Hàn sắc mặt hờ hững như băng, đạo bào màu trắng trên không trung bay lượn, bóng người nhanh chóng biến ảo, chỉ giây lát đã giao thủ mấy lần với Âm Hồn Thú.

Mà một bên khác, Tư Lăng cũng bị một con Âm Hồn Thú nhìn chăm chăm. Tư Lăng cảm giác được một loại sóng âm ác ý liên tục quấy rầy, hần cảm giác hết sức không thoải mái, tựa hồ trong lòng sinh ra rất nhiều tình cảm tiêu cực muốn liều mạng mà phát tiết ra, không muốn bị thế gian này ràng buộc.

Tư Lăng rất nhanh liền khắc chế chính mình, tâm cảnh của hắn vốn cao hơn so với tu sĩ Trúc Cơ bình thường; đã biết đây là đòn tấn công của Âm Hồn Thú, hắn liền bảo vệ tâm cảnh thật chắc chắn. Sau khi lùi tới một chỗ an toàn, hai tay nhanh chóng kết ấn, không chế mười mấy tấm Hỏa Viêm phù ở giữa không trung xếp thành một trận pháp đơn giản. Sau đó, lúc Âm thú hồn nhào tới, Tư Lăng nhanh chóng không chế linh phù tạo thành trận pháp nhốt Âm Hồn Thú lại, hắn lập tức cho phát nổ Hỏa Viêm phù, nhất thời lửa lớn cực nóng thôn phệ Âm Hồn Thú.

Tư Lăng biết trận pháp Hỏa Viêm phù tứ phẩm vốn không thể nhốt được Âm Hồn Thú, bèn đồng thời đưa hỏa linh lực vào, tức khắc nộ điểm ngập trời.

Tư Lăng vẫn luôn bị vây trong trạng thái nghèo khó, pháp bảo trong tay rất ít, trên tay không có pháp bảo nào có thể đối phó với Âm Hồn Thú. Mà bản thân hắn cũng không có Dịch Hóa có thể thôn phệ được nó, chỉ có thể dùng cách này để nhốt lại Âm Hồn Thú nhằm giăng co, tiêu hao sức chiến đấu. Sau khi phóng ra một lượng lớn hỏa linh lực, rất nhanh Tư Lăng liền cảm giác được linh lực trong đan điền đã bắt đầu giảm đi, mà Âm Hồn Thú bị nhốt ở trong linh trận lại không bị thương tổn được bao nhiêu, yên tĩnh ngồi xồm ở bên trong tìm kiếm cơ hội phá trận.

Mà lúc này, vẫn ngồi xồm ở trên bả vai Tư Lăng bình tĩnh quan sát, Trọng Thiên đột nhiên há mồm phun ra một ngụm yêu hỏa màu đỏ tím. Luồng yêu hỏa kia vừa tiến vào Hỏa Viêm phù trận, thế lửa bùng bốc cao hùng lực. Âm Hồn Thú vốn đang yên tĩnh đột nhiên giãy dụa kịch liệt, tuy rằng không phát ra âm thanh, nhưng Tư Lăng có thể cảm giác được nỗi thống khổ của nó.

Yêu hỏa của Trọng Thiên rất lợi hại, chuyện này Tư Lăng đã sớm biết, hơn nữa yêu hỏa của nó sau khi hấp thu được khối Thiên Hỏa trong thiên cung thì càng trở nên đáng sợ. Vốn từ màu tím đã biến thành màu đỏ tím, cả yêu thú mạnh mẽ như Âm Hồn Thú cũng không phải đối thủ của yêu hỏa. Trong lòng Tư Lăng ngẫm giật mình, bất quá liền nhanh chóng thu lại tâm tình. Thấy hơi thở của Âm Hồn Thú yếu ớt đến gần như hư không, hắn liền nhanh chóng bấm tay niệm chú thu lấy linh hồn và yêu đan của nó đựng vào trong hồn tinh. Âm Hồn Thú mất đi yêu đan đã không còn dấu hiệu của sự sống, thân thể tựa như mây mù từ từ tiêu tan ở trong đám lửa.

Rốt cục cũng thu thập xong các loại thuộc tính yêu hồn cần cho Cửu Chuyển Linh trận rồi!

Tư Lăng chỉ cao hứng một chút, biết lúc này không thích hợp lơ là, lập tức đi trợ giúp Tư Hàn. Bất quá, hiển nhiên đại ca lợi hại hơn hắn nhiều, lúc này trực tiếp ngưng tụ băng tinh nhốt lại Âm Hồn Thú phòng ngừa nó chạy trốn, sau đó lợi dụng Băng Diễm một lần lại một lần cắt đứt khói đen trên người nó. Khói đen dần nhỏ đi, khí tức Âm Hồn Thú cũng từ từ yếu dần.

Tư Lăng thấy hắn thành thạo điều luyện như vậy, bèn đứng ở một bên âm thầm cảnh giác, chỉ lo trong góc tối còn ẩn giấu Âm Hồn Thú đến đánh lén.

Đối với việc Tư Lăng có thể nhanh chóng giết chết con Âm Hồn Thú kia như thế, Tư Hàn cũng hơi kinh ngạc. Tuy rằng hắn đang đối phó với con Âm Hồn Thú này, nhưng vẫn chú ý không ít tới Tư Lăng. Đến khi thấy Trọng Thiên ra tay, Tư Hàn mới chính thức nhìn thẳng vào con yêu thú không đáng chú ý này. Xem ra trên người Tư Lăng cũng có kỳ ngộ mà hắn không biết.

Đột nhiên, lớp băng nhốt Âm Hồn Thú xuất hiện vết rách, băng tinh như thủy tinh mỏng manh vỡ vụn thành từng mảnh. Hơi thở Âm Hồn Thú vốn suy yếu lập tức tăng mạnh, bỗng nhiên thoát khỏi băng tinh giam giữ, thân thể bỏ chạy về hướng sâu trong cung điện.

Tư Hàn thu hồi Băng Diễm, ra hiệu Tư Lăng đuổi theo. Hai người nhanh chóng đuổi theo Âm Hồn Thú bị thương.

Phong thủy luân phiên, giờ đã biến thành Âm Hồn Thú chạy trốn, bọn Tư Lăng đuổi theo ở phía sau.

Tư Lăng trong lòng hiểu rõ Tư Hàn là muốn để con Âm Hồn Thú kia dẫn đường, như vậy rất nhanh sẽ có thể tìm tới sào huyệt của chúng nó, đến lúc đó thì có thể tìm tới Địa hỏa. Nghĩ đến Địa hỏa, Tư Lăng cũng nhớ tới khối Thiên Hỏa mình lấy được ở trong thiên cung, chờ có cơ hội phải giao cho đại ca mới được.

Người đuổi ta chạy mấy canh giờ, cũng không biết chạy loạn ở mê cung bao nhiêu vòng, rốt cuộc đi tới một cung điện nào đó. Âm Hồn Thú trực tiếp hóa thành khói đen xuyên qua khe cửa lớn đi vào.

Cửa lớn bị đá văng, chờ khi Tư Lăng và Tư Hàn hai người đi vào, trong cung điện trống rỗng không còn bóng dáng Âm Hồn Thú nữa.

Tư Lăng quan sát cung điện này. Cung điện trống rỗng khiến người ta vừa nhìn liền thấy hết, cũng không có chỗ đặc biệt nào, cũng không có chỗ dễ trốn. Con Âm Hồn Thú kia không phải là độn thổ chứ?

Lúc hai người đang quan sát, Trọng Thiên đột nhiên vỗ xuống mặt Tư Lăng gây chú ý. Sau đó nó nhảy đến bậc thang trên cùng của bình đài (bục) của cung điện, cào một vuốt vào vách tường bên trong. Trên mặt tường có một bộ phù điêu[2] khắc hình một toà thành trì. Tư Lăng đến gần nhìn xuống, phát hiện thành trì trong phù điêu này có cấu tạo địa hình cực kỳ tương tự với Địa Cung này. Hơn nữa trong nội thành còn có một vài người tí hon màu đen, xem lâu một chút, Tư Lăng phát hiện những người tí hon không có sự sống kia bỗng đột nhiên sống động, sau đó ngừng đầu nhìn hắn.

Tư Lăng nhanh chóng tập trung ý chí, không tiếp tục nhìn chằm chằm vào chúng nó nữa, tránh bị thu lấy tâm thần.

Tư Hàn đứng ở bên cạnh hắn, nhìn một chút, nói rằng: “Đây là thành trì của Ma tộc!”

Tư Lăng có loại tín nhiệm mù quáng với đại ca nhà mình. Lúc này nghe hắn nói như vậy, lập tức tin tưởng. Bất quá cảm thấy rất kỳ quái với chuyện phù điêu của thành trì Ma tộc lại xuất hiện ở trong động phủ tu sĩ Thượng Cổ. Xưa nay Nhân tu và Ma tộc không phải là không thể cùng tồn tại hay sao?

Không đoán ra nên Tư Lăng cũng không suy nghĩ nhiều, vì Trọng Thiên ra hiệu, Tư Lăng dùng linh lực công kích đầu quý ở giữa đại môn của thành trì trên phù điêu. Bất quá không có động tĩnh. Tư Hàn cũng thử, đồng dạng không có động tĩnh.

Trọng Thiên gấp đến độ trực tiếp nhảy lên đầu Tư Lăng cào tóc hấn, một bộ dáng bày tỏ Tư Lăng quả là đứa ngốc.

“Tư công tử, ý chủ nhân là bảo huynh dùng sức mạnh căn bản của mình để công kích nó.” Ông loa Tiểu Yêu Liên hết sức có trách nhiệm mà truyền âm chỉ thị cho Tư Lăng.

Sức mạnh căn bản trong miệng Tiểu Hồng chính là hồn lực. Điều này cũng là sau khi Tư Lăng phát hiện sức mạnh trong thân thể Trọng Thiên là hồn lực, mới biết cách gọi này.

Tư Lăng buồn bực lời Trọng Thiên xuống, động viên mà vỗ vỗ đầu của nó, bảo nó đừng nghịch, sau đó thay đổi hồn lực đến công kích.

Quả nhiên, ngay lúc hồn lực tấn công đầu quý này, cả mặt tường đều run rẩy, sau đó cửa lớn trên phù điêu mở ra. Trên mặt tường lộ ra một cái cửa lớn cao hai mét, phía sau cửa là một thông đạo (lối đi) sâu thăm thẳm.

Tư Hàn nhìn động tác của Tư Lăng, ánh mắt bình tĩnh không lay động. Lúc Tư Lăng cẩn thận mà liếc mắt nhìn hấn, rất nhanh liền đối diện với đôi mắt lạnh băng tựa băng tuyết. Ánh mắt vô thanh vô tức này làm hấn không khỏi có chút chột dạ, bất quá phản ứng này của đại ca lại làm cho hấn cảm giác được an lòng. Chỉ ít thì đại ca không có lộ ra bất kỳ tâm tình gì đối với thứ “Hồn lực” này, lại càng không có ánh mắt tham lam như những tu sĩ biết tới hồn lực kia.

Chờ sau khi cửa mở ra, Tư Hàn bước vào trước, Tư Lăng cùng đi ở phía sau.

Sau khi hấn tiến vào, cửa lớn phù điêu chậm rãi đóng lại.

*****

Sau đó không lâu, nam nhân mặc cẩm bào đen và tùy tùng của hấn cũng cùng bước tới chỗ cung điện này.

So với Tư Lăng cùng Tư Hàn là đuổi theo Âm Hồn Thú mà đến, trong tay cẩm bào nam tử này là có một tấm bản đồ rất chi tiết. Lộ tuyến trên bản đồ rõ ràng là chỗ Địa Cung này.

“Thiếu chủ, hình như đã có người đi vào rồi.” Người tùy tùng kinh ngạc nhìn một vết cào trên phù điêu. Đây là dấu vết công kích để lại, bất quá có vẻ giống vết cào của yêu thú mà không giống như người làm.

Cẩm bào nam tử cũng nhìn thấy dấu vết này, nhất thời sắc mặt hơi trầm xuống, nói rằng: “Bất kể là ai đến trước, tuyệt đối không thể để cho bọn họ lấy được Huyết Phách Châu!” Nam tử nói, dung mạo lộ ra thần sắc hung ác, mắt lộ sát khí.

Vị tùy tùng hiển nhiên là người tí mỉ cẩn thận, nhìn chằm chằm vết tích này một chút, lại có chút không hiểu, nói rằng: “Thiếu chủ, không đúng. Muốn mở ra thông đạo vào Địa Cung phía dưới, cần có máu của Vương tộc Ma tộc mới có thể mở ra. Thuộc hạ tin rằng nhân tu tuyệt đối không cách nào làm được; hơn nữa trong Vương tộc chúng ta ngoại trừ thiếu chủ thì không còn người nào đến đại lục Thương Vũ cả.”

Sau khi nghe xong, cẩm bào nam tử cũng suy nghĩ sâu sa, ánh mắt lấp lánh, sau đó trầm giọng nói: “Bất kể là ai, nếu dám phá hoại kế hoạch của Ngô[3], giết không tha!”

Nói xong, cẩm bào nam tử thu hồi bản đồ, đứng ở trên bậc thang, quay về phía phù điêu trên tường, rót ma lực vào, sau đó bấm rách đầu ngón tay bắn một giọt máu vào phù điêu. Con thú trên cửa chính liền há miệng ra.

Cửa đá trên phù điêu lại một lần nữa mở ra.

-----

[2] Phù điêu là hình thức sáng tác nghệ thuật bằng cách nổi hoặc khoét lõm trên mặt phẳng.

<https://phudieudep.com.vn/khai-niem-phu-dieu-la-gi>

[3] Xưng hô mang ý trịnh trọng cao quý hơn "ta" (????).

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 60: Huyền Thiên bí cảnh (16) - Trù Tuyến Trùng, Ma Huỳnh

Sau khi tiến vào thông đạo, hai người liền tìm khí tức của Âm Hồn Thú để đuổi theo. Lúc trước lúc Tư Hàn để con Âm Hồn Thú kia chạy thoát đã buộc

ở trên người nó một sợi Băng Diễm nhỏ, chỉ cần tìm theo khí tức của Băng Diễm, không lâu sẽ có thể tìm được sào huyệt của Âm Hồn Thú.

Xung quanh rất tối, cách đó không xa truyền đến tiếng nước tí tách.

Bất quá loại bóng tối này cũng không ảnh hưởng tới thần thức của tu sĩ, thần thức đảo qua chỗ này, liền có thể nhìn rõ hoàn cảnh trong thông đạo. Trên đất lót bằng những phiến đá màu đen lạnh băng, hai bên vách tường trơn trượt dính dính, dường như có vệt nước thấm thấu. Có lẽ tiếng nước hẳn là từ trên đỉnh vách đá ngấm xuống.

Bất quá Tư Lăng rất nhanh phát hiện thứ đó hoàn toàn không phải là nước, mà là một loại Trù Tuyền Trùng[1] sinh trưởng nơi ẩm thấp ở trong bóng tối. Trù Tuyền Trùng thân thể như một sợi tơ mỏng, nhưng lại rất dài. Mỗi sợi có thể dài từ một trượng đến mấy trượng, không đều nhau. Chúng nó lít nha lít nhít mà bám trên vách tường. Ở thời điểm bình thường luôn nằm ở trạng thái ngủ đông, hoàn toàn không có khí tức mà sinh vật nên có, vì lẽ đó có thể dễ dàng lừa dối thần thức của tu sĩ. Thân thể của bọn chúng có thể tự do tiết ra một loại niêm dịch vô cùng dính, hề là vật thể nào dính vào nó thì thường sẽ không có cách nào di động, sẽ bị niêm dịch dính chặt trên đất.

[1]Sâu hình sợi.

“Đại ca, trong lối đi đều là Trù Tuyền Trùng, cẩn thận!” Tư Lăng truyền âm cho Tư Hàn ở phía trước, dùng hồn lực ngưng tụ thành một cái lồng bao bọc lại chính mình và Trọng Thiên ở trên bờ vai.

Tư Hàn bước chân không ngừng, bất quá rất nhanh liền che kín ở trên người một tầng Băng Diễm mỏng manh.

Lúc Tư Lăng dứt lời không lâu, bọn Trù Tuyền Trùng đó cuối cùng từ trạng thái hôn mê thức tỉnh, rất nhanh liền có động tĩnh. Từ phía trên vách tường ở đỉnh đầu, chúng buông thân thể dài thông xuống, nhìn từ xa, giống như là tơ nhện từng cái từng cái dính ở trên vách tường, trong cơn gió nhẹ thổi qua cũng nhẹ nhàng đu đưa. Mà những tơ nhện này càng ngày càng nhiều, nằm dày đặc ở trên đỉnh thông đạo, thoát nhìn giống như lối đi đột nhiên thấp lại vậy.

“Tách” tiếng giọt nước rơi xuống đất vang lên, bước Tư Lăng chợt đổi, vội vàng né tránh.

Bởi vì Trù Tuyền Trùng thức tỉnh càng nhiều, đám niêm dịch kia cũng bắt đầu tụ tập rơi xuống. Tuy rằng trên người có Hồn lực tráo bảo vệ, nhưng Tư Lăng vẫn không muốn bị đám niêm dịch này dính vào. Chỉ một phút sau, đám Trù Tuyền Trùng thức tỉnh buông thân thể xuống bắt đầu tiết ra niêm dịch, thông đạo chẳng mấy chốc giống như trời mưa vậy, muốn tránh cũng không chỗ để tránh, hai người chỉ có thể tăng nhanh bước chân.

Trong lúc đó Tư Lăng cũng thử thí nghiệm một chút, phát hiện những niêm dịch này thật sự rất đáng sợ. Tinh bám dính không chỉ vô cùng chặt, còn có thể thôn phệ linh lực. Nếu là tu sĩ tầm thường ngưng tụ Linh Lực Tráo để ngăn cản, những niêm dịch này sẽ trực tiếp thấm thấu qua Linh Lực Tráo, sau đó dính chặt tu sĩ trên đất, làm bọn họ không cách nào di động, cuối cùng chờ khi tu sĩ toàn thân đều dính đầy niêm dịch, chính là thời điểm tử vong.

Bất quá đối với hai người này mà nói, vừa vặn có thứ khắc chế có thể đối phó với chúng nó. Những niêm dịch kia tuy rằng lợi hại, nhưng vừa tiếp xúc với Băng Diễm của Tư Hàn thì lập tức phát ra tiếng xì, bị Băng Diễm đốt cháy thành khí, trong không khí tỏa ra một mùi gay mũi như cao su. Mà bên Tư Lăng thì có Hồn Lực Tráo bảo vệ, Hồn lực quả nhiên là khắc tinh của yêu thú, niêm dịch này căn bản không có cách gì thấm thấu vào, làm cho Tư Lăng vẫn coi như là tự nhiên tự tại.

Tư Lăng thấy thân thể đám Trù Tuyền Trùng đó rủ xuống càng ngày càng thấp, chiếm mất một nửa thông đạo, bọn hắn gần như phải khom người mới có thể đi tới, ảnh hưởng rất lớn tới tốc độ, bèn trực tiếp phát tay. Một đạo hồn lực ngưng tụ Pháp Quyết đánh tới, đoạn đường phía trước lập tức nổ tung, Trù Tuyền Trùng từ thương vô số, thi thể bay tán loạn chung quanh.

Phía trước Tư Hàn cũng bị ảnh hưởng, thi thể đám trùng kia vừa vặn rơi xuống trên Băng Diễm của Tư Hàn. Băng Diễm lại một lần nữa biến chúng thành thể khí, nhưng Tư Hàn cũng coi như nghênh tiếp một lần nữa mặt bằng thi trùng (thi thể của đám sâu). Tuy rằng không có trực tiếp đụng chạm tới, nhưng cảm giác bị mưa trùng thi xối vào mặt vô cùng không tốt.

Tư Hàn xoay đầu nhìn người nào đó một chút, ánh mắt lạnh như băng.

Tư Lăng nghiêm mặt nói: “Đại ca, đệ đệ đi trước mở đường đi. Đệ có thể đối phó với chúng.” Trong trái tim bé nhỏ không khỏi đuôi lý. Đại ca, đệ có lỗi với huynh, thật sự không phải cố ý đâu. Huynh vẫn là đệ đệ chặn ở phía trước đi!

Tư Hàn không nghe thấy nội tâm của đệ đệ gào thét, vô cùng hào phóng gật đầu, bước chân dịch ra, để cho vị đệ đệ cực kỳ anh dũng tiến lên giết sâu mở đường.

Tư Lăng mồ hôi chảy đầy mặt, nhưng lại không thể không nhắm mắt đi lên. Mỗi lần đánh giết sâu xong, đều sẽ có một đồng trùng thi đội thẳng vào mặt, mà Hồn Lực Tráo của hắn không giống Băng Diễm của đại ca có thể giết sâu trong vô hình; vì lẽ đó, Tư Lăng liền phải chịu đựng từng trận từng trận trùng thi đập vào mặt-- Quá đáng sợ, quá thử thách tố chất tâm lý của hắn.

Loại hành vi anh dũng này của Tư Lăng cũng làm cho Trọng Thiên chịu tội, không chịu nổi nữa, bèn phun ra một ngụm yêu hỏa, nhất thời lối đi phía trước đều sạch sâu.

Tư Lăng mừng rỡ trong lòng, đang muốn lợi dụng Trọng Thiên mở đường, ai biết nó trực tiếp chui vào trong tay áo Tư Lăng cùng Tiểu Yêu Liên ẩn núp. Tư Lăng tức giận đến mức muốn bắt nó tới đập vào đồng sâu kia.

Hai người chạy ở trong đường hầm đầy nửa ngày, rốt cục mới rời khỏi lãnh địa của Trù Tuyền Trùng.

Đi tới một chỗ giống như mật thất, Tư Lăng nhanh chóng thu Hồn Lực Tráo, nhảy tung tung nảy cái, dường như muốn hất hết đám trùng thi trên người mình xuống. Quả nhiên, muốn ở phía trước mở đường thì phải là dũng sĩ không có gì sợ hãi mới làm được, thần kinh Tư Lăng đã hoàn toàn bị đám thi thể sâu như sợi tơ kia làm buồn nôn đến thấy cái gì cũng đều không ngon miệng. Trên mũi dường như còn lưu lại mùi vị tanh tươi của đám niềm dịch kia.

Tư Hàn liếc nhìn đệ đệ nhảy tới nhảy lui phúi xuống những thứ ghê tởm, nghĩ thầm, đệ đệ quả nhiên vẫn còn tính tình trẻ con, rèn luyện chưa đủ rồi. Khi Tư Lăng nhảy nhót xong xuôi, Tư Hàn cảm thụ khí tức Băng Diễm trên người Âm Hồn Thú, sau đó dẫn theo Tư Lăng chọn một con đường tiếp tục tiến lên.

Cái thông đạo này rõ ràng là do người xây dựng, chỉ bằng việc những phiến đá được xếp chỉnh tề trên nền đã có thể chứng minh. Tuy rằng không biết là ai xây dựng, nhưng càng vào trong những sinh vật hắc ám càng ngày càng nhiều, hai huynh đệ đều nghiêm túc ứng phó, không dám có chút lơ là, chỉ lo sợ y một chút liền mất mạng.

“Cẩn thận, những thứ phía trước là Ma Huỳnh[2]!” Tư Hàn nhắc nhở.

[2]Đom đóm ma.

Tư Lăng đáp một tiếng, nhìn chăm chú vào đám côn trùng nho nhỏ bay lượn trong không trung. Thân thể bọn chúng toả ra ánh sáng âm u, lấp la lấp lánh, rất đẹp đẽ, tựa như đom đóm ở giới trần tục, đẹp đẽ mà yếu đuối. Bất quá nếu dính vào cái chữ "ma" này, chứng minh độ nguy hiểm của nó là không lường được.

Lúc này bọn hắn đã sắp đi tới đến cuối thông đạo. Nơi này thế nhưng lại là một vách đá, cúi người nhìn xuống, là vực thẳm hắc ám sâu không thấy đáy. Trong vực thẳm sương mù lượn lờ, mà đám Ma Huỳnh đó thì bay lượn chậm chậm giữa không trung của bờ vực. Mà vách núi đối diện có một cái hang động rất lớn. Vốn ở giữa hai nơi có cầu treo bằng dây cáp nối liền, bất quá lúc này dây xích sắt đã đứt, buông xuống ở trên vách đá, dẫn thẳng vào trong bóng tối.

Tư Hàn suy tư mà nhìn chằm chằm đám Ma Huỳnh bay bay giữa không trung, không nói gì.

Vách núi rộng chừng vạn trượng, nếu ngự kiếm phi hành thì chỉ mất một lúc là có thể đến cửa hang động. Nhưng mà, thật sự chỉ đơn giản như vậy sao?

Ngay khi Tư Lăng cũng suy tư về nó, đã thấy đại ca hắn lấy ra một thanh linh kiếm từ trong túi trữ vật, đưa nó lên, không chế nó bay về hướng vách núi đối diện. Linh kiếm lúc đầu vững vàng phi hành, nhưng lúc sắp đến trung tâm vực thẳm bỗng đột nhiên lung lay. Khi bay đến giữa, linh kiếm đột ngột rơi xuống, đám Ma Huỳnh đột nhiên tụ tập đến, nhào vào trên linh kiếm; chỉ trong giây lát, linh kiếm đã biến thành một thanh kiếm phát ra ánh sáng xanh. Chỉ nghe một trận ken két ghê răng truyền đến, chờ khi đám Ma Huỳnh đó tản ra, đâu còn có bóng dáng linh kiếm nữa chứ.

Tư Lăng lại một lần nữa biết được sự đáng sợ của ma vật. Răng miệng của đám đom đóm Ma giới này cũng quá tốt rồi.

Tư Hàn lại thử một lần nữa. Lần này hắn trực tiếp dùng Băng Diễm bao trùm linh kiếm, điều khiển nó bay về hướng đối diện. Lúc đi được nửa đường, Ma Huỳnh lại bao vây tới, bất quá đều không ngoại lệ mà bị Băng Diễm trên linh kiếm đốt cháy thành khí. Thanh băng kiếm tuy rằng không bị gì, bất quá đang bay được nửa đường thì đột nhiên không hề báo trước mà rơi xuống vực sâu, rồi bị mây mù dưới vực sâu thôn phệ.

“Đoạn đường đến chỗ vách đá có thứ gì đó cản trở, không thể ngự kiếm phi hành.” Tư Hàn nói.

Tư Lăng cũng quan sát một chút, nói rằng: “Có thể do phía dưới có bày cấm chế? Cấm phi hành?”

“Có khả năng này.”

Hai huynh đệ liền không nói lời nào, suy nghĩ làm thế nào vượt qua vực thẳm. Đối với tu sĩ mà nói, nếu là một chỗ không cho phép phi hành, vậy chỉ có thể dựa vào hai chân mà thôi. Nhưng mà vào lúc này, hai chân cũng không qua được thì nên làm gì bây giờ?

Tư Lăng xem xét, bên vách núi gió thổi rất mạnh, thổi đến mức tóc hắn không ngừng bay tán loạn, bất quá mức độ này cảm giác rất thích hợp bay lượn đây. Điều này làm cho Tư Lăng nhớ tới đôi trước mình đã được nhìn thấy môn thể thao Dù lượn[3], bay lượn không dựa vào động lực, chỉ là lợi dụng trọng lực và sức cản của không khí để lướt trên không trung, cấm chế không có ảnh hưởng với nó. Bất quá, chuyện còn phải lo lắng chính là trên đường sẽ bị Ma Huỳnh công kích, đây chắc cũng không là vấn đề gì lớn.

[3]<http://mkparagliding.com/home/du-luon-la-gi-what-is-paragliding/>

Nghĩ đến liền làm, Tư Lăng bèn giải thích ý định của mình cho đại ca, sau khi được đại ca đồng ý thì tìm kiếm công cụ làm dù lượn trong túi trữ vật. phần cánh cần dùng loại da yêu thú có sức chịu đựng tốt để chế tác. Ưm, may là ở Ngũ Lăng Sơn đã săn bắn rất nhiều yêu thú, bởi vì tiếc của cho nên cả da lông cũng không nỡ buông tha, bây giờ đúng dịp đem ra dùng. Sau đó là dây dù và túi treo. Dây dù thay bằng một loại yêu đăng[4] dẻo dai, túi treo là chỗ ngồi vậy nên sẽ dùng loại da yêu thú mềm mại để làm.

[4]*Thực vật loại dây leo.

Tư Lăng ngồi ở nơi đó liên tục bận rộn, Tư Hàn cũng ngồi ở một bên yên tĩnh nhìn. Gương mặt tuần mỹ tuy rằng lạnh như băng, nhưng cũng không bình thản như bình thường, hai mắt lạnh lẽo nhìn chăm chú vào biểu cảm phong phú khác hẳn lúc đối mặt với người ngoài của đệ đệ. Thấy đệ đệ thỉnh thoảng cãi cọ cùng con yêu thú hiếu kỳ tới quấy rối, hắn không khỏi cong cong khóe môi.

Chẳng mấy chốc, Tư Lăng đã hoàn thành một cái dù lượn đơn sơ, bắt quả nhìn thấy bộ dạng không đầu vào đầu của nó thì không khỏi có chút thẹn thùng. Sau đó giữ vững tinh thần da mặt dày "lộn chết không sợ nước sôi", thăm nghĩ dù sao đại ca cũng không biết hình dáng chân chính của dù lượn như thế nào, chỉ cần bọn hắn bình an mà vượt qua bờ bên kia là được.

Sau khi cùng đại ca thương lượng, Tư Lăng quyết định để đại ca điều khiển dù lượn, còn hắn thì ngưng tụ một cái Hồn Lực Bào[5] để bảo vệ dù lượn, tránh cho đang bay trên đường thì bị Ma Huỳnh găm roi mất, đến lúc đó chỉ có một đường rút xuống vực sâu mà thôi.

*[5]Bong bóng hồn lực.

Nguyên lý điều khiển dù lượn khá đơn giản, Tư Lăng nói ra Tư Hàn liền hiểu rõ, sau đó sờ sờ đầu đệ đệ, nói một tiếng: "Cực khô rồi!"

Tư Lăng đột nhiên cảm thấy tất cả khổ cực đều đáng giá!

Sau khi hai người chuẩn bị xong xuôi, Tư Lăng cẩn thận ngưng tụ một cái Hồn Lực Bào thật lớn. Đây là lần đầu tiên hắn ngưng tụ một Hồn Lực Bào lớn như vậy, cũng có chút lo rằng nó sẽ không chịu nổi, cho nên đặc biệt cẩn thận nghiêm túc.

Sau khi Hồn Lực Bào bọc lấy dù lượn, Tư Hàn cũng điều khiển dù lượn bay về hướng đối diện. Dù lượn là phi hành khí[6] tự do, thường cất cánh từ núi cao hoặc sườn dốc, bắt quả điều kiện hiện tại không cho phép, nhưng cũng không cần để ý tới những chi tiết nhỏ đó, hơn nữa Tư Hàn không hổ là một thiên tài, mặc dù là đồ vật xa lạ nhưng hắn rất nhanh nắm bắt được, điều khiển đến hết sức quen thuộc.

[6]*Phi hành khí: Tên gọi chung cho động cơ bay trong không trung như kính khí cầu, máy bay, tên lửa, vệ tinh nhân tạo, phi thuyền vũ trụ ...

Lượn đến giữa đường, Ma Huỳnh quả nhiên tụ lại, sau đó Tư Lăng sờ tóc gáy phát hiện thế giới đã biến thành một khung cảnh u ám tối tăm. Bên ngoài Hồn Lực Bào bị Ma Huỳnh bao vây đến gió thổi không lọt, cũng ảnh hưởng tới tốc độ bay. Nếu là từ bên ngoài nhìn vào, có thể nhìn thấy phía trên vực thẳm là một quả cầu to lớn sáng lấp lánh đang chậm rãi di chuyển hướng về bờ bên kia, trông khá là trắng lẹ. Nhưng mà, nằm ở trong vòng vây, Tư Lăng cảm giác thật không tốt, chỉ hy vọng có thể nhanh chóng đến bờ bên kia.

Mà khiến trong lòng Tư Lăng có chút lo lắng chính là, bởi kỹ xảo của hắn không thuần thục, cho nên Hồn Lực Bào có chút bất ổn, có chút lo lắng nó không chống nổi tới bờ bên kia.

Thần thức của Tư Hàn vẫn quan sát bên ngoài, phát hiện đã sắp đến bờ, bắt quả bởi góc độ có vấn đề, dù lượn không thể đáp xuống mảnh đất bằng ở hang động đối diện, mà là trực tiếp đập vào trước vách đá, cách son động phía trên khoảng mấy trăm mét nữa.

Ánh mắt khẽ đông lại, Tư Hàn phát tay, một luồng Băng Diễm đánh ra, thiêu chết hơn phân nửa Ma Huỳnh đang bao vây ở phía trên, lộ ra một chỗ trống. Thừa dịp Ma Huỳnh còn chưa kịp tụ lại, Tư Hàn nắm lấy cánh tay Tư Lăng, thân thể hai người nhảy ra khỏi dù lượn, một tay cầm lấy chuỗi linh kiếm đâm xuyên vào ngọn núi, mượn lực, thân thể nhảy bậc lên trên.

Một đám Ma Huỳnh tạo thành luồng sáng màu xanh diên cuồng đuổi theo phía sau bọn hắn. Tư Hàn động tác rất nhanh, chỉ mấy chốc đã lên tới chỗ đất bằng ở hang động.

Cùng lúc bọn hắn ly khai, đám Ma Huỳnh đó lại một lần nữa vây quanh dù lượn, bởi vì Hồn Lực Bào đã biến mất, dù lượn này chẳng mấy chốc liền bị găm đến không sót một chút cặn.

Tư Lăng lộ đầu liếc mắt nhìn, trong lòng chỉ cảm thấy đây thực sự là quá kích thích.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 61: Địa Hỏa

Hai người bớt chút thời gian nghỉ ngơi, chờ khi Tư Lăng khôi phục hồn lực, hai người tiếp tục lên đường hướng về sâu trong hang động.

Thế giới trong Địa cung đều lấy bóng tối làm chủ, tuy rằng không tối đến mức không thấy mặt trời, nhưng Tư Lăng cũng phát hiện dù là ban ngày thì màu sắc nơi chân trời nhiều nhất cũng chỉ là đen đỏ giao nhau mà thôi, không hề có cái loại quang cảnh trời xanh mây trắng gì đó. Mà trong son động, không có gì bất ngờ chỉ là một khoảng tối đen, chỉ mấy ngày ngắn ngủi, Tư Lăng đã có chút hoài niệm trời xanh mây trắng bên ngoài.

Bắt quả, son động tuy rằng tối, thế nhưng bên trong lại hết sức to lớn rộng rãi. Không giống với thông đạo ở vách núi bên kia được xây dựng bằng đá đen, nơi này rõ ràng là động đá được thiên nhiên hình thành, phía trên là thạch nhũ màu đen buông xuống, hình thành một kỳ quan vô cùng trắng lẹ. Chẳng qua, tuy rằng cảnh sắc này hùng vĩ đến đáng kinh ngạc, nhưng nguy hiểm cũng không ít.

Nơi này quả thực là thế giới của ma vật. Đương nhiên đều là những ma vật cấp thấp, nhưng dù là ma vật cấp thấp thì cũng là mối nguy hiểm đối với bọn họ.

Lần này vẫn là Tư Hân đi ở phía trước, tay áo bào rộng lớn màu trắng tung bay theo gió, đã trở thành một màu sắc sáng sủa duy nhất trong thế giới hắc ám này.

Tư Lãng đi bên cạnh đại ca, phóng thần thức ra bốn phía xung quanh, ngửa chuyện ngoại ý muốn phát sinh thì mình có thể lập tức phản ứng. Bất quá Tư Lãng hiển nhiên đã quên phòng bị thứ bên cạnh hắn, đột nhiên lòng bàn tay đau xót, chỉ cảm thấy đầu óc có chút choáng váng, thần thức chỉ kịp bắt lấy một cái bóng màu đen, trong thời gian ngắn liền biến mất.

“Tiểu Lãng!”

Tư Hân nhanh chóng đỡ lấy đệ đệ bước chân lao đảo, trong ánh mắt lạnh lùng lướt qua chút lo lắng.

Tư Lãng nỗ lực tập trung tinh thần, đè xuống lửa giận trong lòng, gấp gấp mà nói rằng: “Đại ca, Trọng Thiên đã đi vào, tất nhiên là phát hiện ra gì đó, chúng ta cùng tới xem xem”

Tư Hân theo bản năng mà nhìn về phía bờ vai của hắn, quả nhiên con yêu thú gọi là Trọng Thiên kia đã không thấy nữa. Từ khi gặp lại Tư Lãng ở bí cảnh này, Tư Hân tất nhiên cũng phát hiện Trọng Thiên kỳ lạ, hơn nữa yêu hóa của nó hết sức lợi hại, cho rằng con yêu thú này là yêu sủng mà đệ đệ thu, hắn cũng không quá để ý. Mà Tư Lãng cũng đã đáp ứng với Trọng Thiên sẽ không đem hành tung và đặc thù của nó tiết lộ cho bất kỳ người nào, cũng bởi vì không muốn để cho đại ca lo lắng, cho nên cũng không có ám chỉ lai lịch Trọng Thiên cho hắn biết.

Chần chừ một lúc, Tư Hân lấy ra một hạt linh đan bảo hân ăn, thấy hắn không có gì khác thường, bèn chạy theo phương hướng Trọng Thiên biến mất.

Tư Lãng bóp chặt lòng bàn tay, lửa giận cuộn cuộn trong lòng, lạnh lùng hỏi Tiểu Yêu Liên đang run rẩy trong tay áo: “Chủ nhân ngươi có ý gì? Coi như muốn máu của ta, hỏi một tiếng ta sẽ cho nó, mấy giọt máu thôi cũng không phải cho không nổi, làm gì trực tiếp phóng độc tố cho ta?”

“Ta, ta, ta. . . Ta không biết. . . Tư công tử, đừng, đừng tức giận mà, Tiểu Hồng sợ. . .” Tiểu Yêu Liên vô cùng đáng thương mà truyền âm.

“Ta có thể không giận sao? Ai biết độc của nó có cái tác dụng gì? Thời điểm này là thời điểm quấy rối sao?”

“Tư công tử, chủ nhân không có quấy rối đâu!” Tiểu Yêu Liên vội vàng giải thích, “Chủ nhân là phát hiện có người động vào đồ vật của nó, cho nên mới phải vội vã chạy tới. Còn tại sao lại cần huynh. . . Tư công tử, nọc độc của chủ nhân có lợi cho huynh đó.”

“Chỗ tốt gì?”

“. . . Sau này huynh sẽ biết.” Tiểu Yêu Liên yếu ớt nói.

Vừa nghe âm thanh non nớt như bị ức hiếp như thế, Tư Lãng đã muốn đỡ trán. Sao cứ cảm giác mình đang bắt nạt trẻ nhỏ vậy? Bất quá Tiểu Hồng nói như vậy, có lẽ là vì bản thân nó cũng không biết rồi.

Thở dài, Tư Lãng không tiếp tục nổi giận với Tiểu Yêu Liên vô tội nữa, chuyên tâm đuổi theo Trọng Thiên. Bất quá tốc độ của Trọng Thiên thực sự là quá nhanh, hai người mặc dù đã dùng tốc độ nhanh nhất vẫn bị mất dấu nó, cũng lạc lối ở bên trong hang núi này.

Chuyện này làm Tư Hân hơi kinh ngạc, hỏi: “Con yêu thú kia là loài gì?”

Tư Lãng trong lòng cười khỏ, lắc đầu nói: “Đệ cũng không biết, bất quá nó. . . Rất không bình thường.”

Tư Hân trầm ngâm, rồi quyết định bỏ qua chuyện của Trọng Thiên, bọn hắn thuận theo khí tức sợi Băng Diễm trên người Âm Hồn Thú mà đuổi theo.

Sào huyết Âm Hồn Thú có lẽ ở ngay bên trong hang núi này, Tư Hân có thể cảm giác được khí tức của Băng Diễm càng ngày càng gần. Bất quá nơi này mà trùng thực sự là quá nhiều, hai người đều chẳng muốn ứng phó với chúng nó vào lúc này, đều tự mình ngưng tụ Băng Diễm cùng Hồn Lực Bảo ở trên người, một đường hướng về phía trước xông pha chiến đấu.

Không biết chạy bao lâu, Tư Hân truyền âm lại đây: “Đến rồi!”

Tư Lãng phản chấn, từ trong thần thức có thể nhìn thấy sắc đỏ bùng cháy cách đó không xa. Nơi đó là một ao dung nham đang cuộn trào. Phía trên dung nham là ngọn lửa đỏ cháy hừng hực, mà bên trong ngọn lửa đang thiêu đốt một khối tinh thạch hình thoi như chiếc đèn lồng lớn. Trong tinh thạch phong ấn một thứ như ngọn lửa màu đỏ, thứ đó đang chạy tán loạn khắp trong tinh thạch, tựa hồ muốn đột phá vòng vây để chạy trốn.

Khi sắp đến gần, một luồng hơi nóng phả vào mặt, nếu không phải có Hồn Lực Bảo bảo vệ, Tư Lãng cảm thấy thân thể mình sẽ bị luồng nhiệt này sấy khô. Mà lúc này Tư Lãng cũng biết thứ bị nhốt trong tinh thạch chính là Địa Hỏa mà đại ca phải tìm, hơn nữa còn là Địa Hỏa có ý thức.

Địa Hỏa này cũng có thể cảm giác được sự xuất hiện của bọn họ, càng cuồng quỳnh nhảy loạn. Nó có ý thức, biết rõ nếu mình bị loài người bắt giữ, chỉ có còn số phận mệnh bị xóa đi linh thức rồi thôn phệ. Nếu không vì nó bị nhốt ở trong tinh thạch này có lẽ đã sớm chạy trốn. Bất quá hai người Tư Lãng cũng nhìn ra trong đó vấn đề, hai huynh đệ nhìn chăm chú một chút, cũng không lập tức ra tay đoạt lấy Địa Hỏa gần ngay trước mắt kia.

Lúc này, con Âm Hồn Thú bị thương chạy trốn kia cũng phát hiện nó đã dẫn kẻ thù đã thương mình về tới sào huyết, bất quá thấy mục tiêu của bọn họ là Địa Hỏa khắc tinh của nó, Âm Hồn Thú lập tức quyết định để hai kẻ địch kia đi chịu chết. Xoay người một cái, cả sào huyết đều không để ý, nó hóa thành trạng thái sương mù, tiến vào khe đá rồi biến mất.

Nếu đã tìm được Dị Hỏa, Tur Hàn cũng không thêm để ý tới động tác của Âm Hồn Thú, mặc nó lần thứ hai chạy trốn. Bất quá sợi Băng Diễm bám trên người nó vẫn không thu hồi lại.

“Đại ca.” Tur Lãng kêu một tiếng, lúc Tur Hàn nhìn sang, thân thể đột nhiên lao ra ngoài, dùng hồn lực ngưng tụ thành một cánh tay, luồn vào trong dung nham muốn bắt lấy tinh thạch trong ngọn lửa.

Trong nháy mắt khi Tur Lãng động thủ, Tur Hàn cũng chuyển động, một Băng Diễm ngưng tụ thành hòa long càng quét tới, quán lấy người khổng lồ đột nhiên xuất hiện ở trong dung nham. Đó là một người khổng lồ cao ba mét do dung nham ngưng tụ thành, không có ngũ quan[1], thân thể phun ra cầu lửa, toả ra khí tức nguy hiểm vô cùng. Tốc độ của nó vô cùng nhanh, lúc hồn lực của Tur Lãng dò vào dung nham, một cái bàn tay khổng lồ nghênh đón cản trở, mạnh mẽ đánh tan cánh tay do hồn lực ngưng tụ kia. Bất quá cùng lúc đó, người khổng lồ kia cũng bị băng long của Tur Hàn quán lấy thân thể quăng ra xa đến mấy trượng.

[1] Ngũ quan gồm: tai, mắt, mũi, miệng, lông mày.

Tur Lãng ánh mắt ngưng đọng, điều khiển một cánh tay hồn lực khác ẩn giấu ở phía sau nhặt lấy tinh thạch trên dung nham. Cái tay hồn lực lúc trước bắt quả là để quấy rầy người khổng lồ dung nham kia, cánh tay thứ hai mới là hành động chủ lực. Sau khi thu hồi tinh thạch phong ấn Địa Hỏa, thân thể Tur Lãng cấp tốc lùi về sau, sau đó vỗ trên người tám Thần Hành phù vẽ bằng hồn lực, kéo tay đại ca nhà hắn chạy thoát thân.

Người khổng lồ dung nham thấy Dị Hỏa mình bảo vệ bị trộm, vô ngực phát ra âm thanh như sấm nổ, thân thể to lớn không hề thô kệch như bề ngoài, nhảy lên một cái, đuổi theo không buông tha.

Tur Lãng kéo đại ca nhà hắn lao nhanh không nghĩ, cùng so đầu tốc độ với tên khổng lồ. Lúc này tác dụng của Thần Hành phù dùng hồn lực vẽ cũng hiện ra, so với linh phù ngũ phẩm thì hồn phù có tốc độ nhanh hơn một bậc, tốc độ còn nhanh hơn tu sĩ Kim Đan, cũng có thể so đầu với tốc độ của tu sĩ Nguyên Anh. Thế nhưng người khổng lồ kia cũng rất nhanh, Tur Lãng hoàn toàn có thể cảm giác được quả cầu lửa phun ra ở phía sau.

Tur Hàn tuy rằng lợi hại hơn so với tu sĩ Trúc Cơ bình thường, nhưng lúc này bất quá là Trúc Cơ hậu kỳ, tuy rằng có sư môn cho pháp bảo phi hành, nhưng ở trong hang núi cong cong lượn lượn này thì rất bất lợi cho phi hành, chỉ có thể dựa vào hai chân cùng một ít công cụ phụ trợ để thoát thân.

Trên đường chạy trốn, hai huynh đệ cũng hợp tác không hề hở. Tur Lãng cũng vỗ trên người Tur Hàn tám Thần Hành phù, vừa mở đường vừa chú ý nguy hiểm phía trước. Tur Hàn nhân cơ hội đối phó với người khổng lồ dung nham, tạo cho nó các loại chướng ngại vật để cản trở tốc độ của nó.

Người khổng lồ này cũng không phải bất kỳ loại sinh vật sống gì, càng không phải đồ vật do thiên địa mang thai mà sinh, nó là con rối do tu sĩ làm ra, mục đích là để canh giữ Dị Hỏa không cho người lấy trộm. Tuy rằng không biết tất cả những thứ này là người phương nào an bài, nhưng không thể không nói tu sĩ chế tạo người khổng lồ này thực rất lợi hại. Người khổng lồ này trên người toả ra uy áp có thể so với tu sĩ Nguyên Anh, tuy rằng nó không có bất kỳ bản lĩnh công kích gì, càng không biết sử dụng pháp thuật, nhưng chỉ riêng sức phòng ngự và tốc độ của nó cũng đã làm Tur Lãng không ngừng kêu khổ.

Một đuổi một chạy, Tur Lãng cũng không biết chạy tới nơi nào, bất quá Tur Lãng biết nếu cứ tiếp tục chạy như vậy sẽ rất bất lợi với bọn họ. Không nói linh lực của hắn không cách nào chịu thời gian dài chạy trốn như vậy, Tur Hàn công kích nhiều lần, linh lực cũng sẽ khô cạn, đến lúc đó liền không vui nổi nữa.

Chớp mắt một cái, Tur Lãng rất nhanh liền có chủ ý, tàn nhẫn quyết tâm chạy về hướng địa bàn của đám ma vật kia. Hắn muốn lợi dụng những ma vật ẩn nấp ở trong hang động để ngăn chân người khổng lồ nhằm giúp bọn họ nhân cơ hội chạy trốn.

Tur Hàn hiển nhiên cũng hiểu được cách làm của hắn, bất quá lại không tán thành. Suy cho cùng, muốn lợi dụng đám ma vật kia thì đồng thời bọn hắn cũng sẽ phải đối mặt với nguy hiểm khôn lường khác. Suy nghĩ một chút, bèn đề Tur Lãng đi tạo chướng ngại cho người khổng lồ kia, còn bản thân mình thì đi trước mở đường. Tur Hàn lần theo khí tức Băng Diễm còn trên người Âm Hồn Thú. Có mục tiêu quả nhiên tốt hơn nhiều so với chạy loạn như Tur Lãng.

Rất nhanh, họ đi tới một thông đạo nhỏ hẹp, hai người liếc mắt nhìn nhau, rồi một trước một sau khom lưng đi vào. Mà người khổng lồ dung nham đuổi sát theo phía sau thì rất vụng về mà đụng vào vách núi. Cả thông đạo đều lay động. Thân thể ba mét quả thực là quá cao so với thông đạo chỉ cao 2 mét, mà ý thức đơn giản của nó cũng không biết rằng phải thu nhỏ thân thể lại thì mới có thể đi vào, chỉ biết dùng hai tay đâm vào vách núi hai bên thông đạo để mở đường cho mình. Đất đá bay loạn, toàn bộ thông đạo đều chấn động giống như động đất.

Trong lối đi, hai người bị trận chấn động này run lắc đến mức thân hình bất ổn, đồng thời tăng nhanh tốc độ.

Đi ở phía trước, Tur Lãng đột nhiên phát hiện thông đạo nghiêng sang một bên, còn chưa kịp suy nghĩ gì thì mặt đất dưới chân đột nhiên trở nên vô cùng trơn trượt, trượt một cái, thân thể trực tiếp lăn xuống. Sau đó là cảm giác mất trọng lực, thân thể dường như rơi xuống vực thẳm.

“Tiểu Lãng!”

Nghe được một tiếng gọi, Tur Lãng liền phát hiện mình bị một đôi tay ôm lấy, kéo vào một lồng ngực ấm áp.

Tur Hàn ôm lấy hắn từ phía sau, hai người theo dốc nghiêng của vách núi trượt xuống. Lúc bắt đầu còn có thể cảm giác được lối đi này giống như cầu trượt, nhưng sau đó độ dốc ngày càng thẳng đứng, đã gần như là vuông góc thẳng xuống. Vì sức ép không khí làm cho hai người đều có chút chịu không được.

Tiếng gió dồn dập thổi bên tai, Tur Lãng ngưng tụ lại một cái Hồn Lực Bào bọc lấy hai người, áp lực liền giảm bớt, cũng không cần lo lắng khả năng bị

té thành đồng thịt nhào nữa.

“Đại ca huynh không sao chứ?”

“Không có chuyện gì, còn đề?”

“Đề cũng không sao cả.”

Sau đoạn đối thoại đơn giản, đột nhiên phát hiện phía trước có ánh sáng, hai người bỗng cảm thấy phấn chấn, đồng thời chuẩn bị sẵn sàng.

Lúc thân thể bay ra khỏi thông đạo, Tư Lăng lấy ra một thanh phi kiếm, hai người vừa hạ xuống liền được phi kiếm đón được.

Còn chưa kịp thở phào vì mới thoát hiểm, đột nhiên một luồng Pháp Quyết ác liệt đánh tới, công kích hiểm ác đến hai người không kịp ứng phó, chỉ có thể chặt vật nhảy xuống khỏi phi kiếm né tránh.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Huyết Phách Châu

Tư Lăng nhảy xuống từ phi kiếm, thân thể vừa chạm đất liền lập tức lộn ngược ra sau tránh né đòn tấn công liên tiếp.

Tư Lăng né tránh đồng thời kéo căng thần kinh, đầu ngón tay ngưng tụ hồn lực biến thành Nguyệt Luân (vàng trắng) to bằng lòng bàn tay ném về phía kẻ đánh lên mình. Trong thế giới màu đen đỏ quỷ dị này, hồn lực ngưng tụ thành trắng tròn toả ra ánh sáng trong trẻo, nhìn có vẻ nhu hòa nhưng lại chất chứa sức mạnh cuồng bạo, trực tiếp tấn công đối phương. Người nọ không kịp đề phòng liền bị Nguyệt Luân đánh trúng, chém thẳng vào một cánh tay, kêu thảm một tiếng ngã trên mặt đất, vết thương không ngoài ý muốn bắt đầu thối rữa.

Một bên khác, Tư Hàn cũng đồng thời tránh khỏi những đòn công kích liên tiếp, một băng long bay vút trong không gian, công kích đối phương, ép đối phương không thể không đổi công thành thủ, tránh né sự tấn công của băng long.

Chờ khi bọn họ rốt cục đứng vững, song phương mới nhìn rõ ràng mặt mũi của đối phương.

Công kích họ là hai nam tu, trừ tên bị Tư Lăng gây thương tích còn nằm trên đất rên rĩ thấy không rõ khuôn mặt ra, một tên khác là một nam nhân trẻ tuổi mặc cẩm bào, khuôn mặt tuấn tú, khí chất ôn nhã, thói quen hơi vênh khênh môi làm cho người ta có một loại cảm giác như gió xuân ấm áp, dường như một nam nhân vô cùng ôn nhu nhã nhặn, người hiền lành vô hại.

Nhưng cũng chỉ là có vẻ vô hại mà thôi, lúc nhìn rõ khuôn mặt người này, trong lòng Tư Lăng liền gào thét.

Nam nhân này chính là tên ma tu cùng tranh cướp Dưỡng Hồn Thảo ở Ngũ Lăng Sơn với bọn họ đó.

Mà nam nhân kia hiển nhiên cũng nhận ra Tư Lăng, khuôn mặt vốn ôn hoà dịu dàng lập tức phóng sát ý, đôi mắt ôn hòa như Mặc Ngọc[1] đã trở nên đen sẫm không thấy đáy, giống như đã bị sắc đen của ma khí thấm nhiễm.

[1]Ngọc đen: là loại đá quý màu đen, hay dùng làm nghiên mực???

“Là người!” Cẩm bào nam tử tức giận hô lên.

Tư Lăng không lên tiếng, âm thầm cảnh giác, quét mắt hoàn cảnh chung quanh. Đây là một động đá rộng rãi, nhưng cũng không chỉ đơn giản là động đá bình thường. Trong không gian to lớn, ở đỉnh có nham tinh thạch màu đỏ sẫm, làm cho nơi này không còn là một màu đen tối mà biến thành màu đỏ sẫm sền sệt như máu. Trên vách núi có rất nhiều thông đạo nhỏ, hẳn là đường nối giữa các nơi với nhau, lúc đầu bọn họ cũng là từ một trong những con đường đó trượt xuống đây.

Cẩm bào nam tử này đứng ở một bình đài (bục) nhô ra trong động đá, cách mặt đất hơn trăm mét. Trên bình đài bố trí một cái trận pháp hết sức phức tạp, ma khí từ trong đó không ngừng ngấm ra ngoài. Trên trận pháp có một cái đầu quỷ to lớn trôi nổi ở giữa không trung, không có thân thể. Đầu quỷ này tựa hồ cũng chưa chết, chỉ là bị nhốt lại, xung quanh ma khí màu đen cuộn trào cuộn cuộn. Đầu quỷ nọ hai mắt nhắm nghiền, từ khóe mắt chảy ra huyết lệ màu đỏ thẫm. Mỗi lần rơi xuống một giọt lệ, đầu quỷ sẽ phát ra một tiếng gào thét thê thảm.

Càng khiến người ta phát run chính là, đầu quỷ nọ toả ra uy thế như vậy, mặc dù bị nhốt lại, nhưng bọn họ cũng không thể nào đối phó nổi.

“Các người là Ma tộc!” Tư Hàn lạnh giọng nói.

Người này đúng là Ma tộc, hơn nữa còn không phải loại ma tu do nhân tu sa đọa nhập ma. Ma tu cùng người của Ma tộc tuy rằng ở đại lục Thương Vũ bị người người hô đánh, nhưng đa phần tu sĩ nhân loại đều không hiểu biết gì đối với Ma tộc, đều cho rằng loại nhân tu sa đọa nhập ma đạo chính là ma

tộc tà ác. Mà Ma tộc chân chính kì thật có bề ngoài không khác với nhân tu, công pháp tu luyện tuy rằng không giống với nhân tu, nhưng thực ra thì không hề có sự khác biệt, lại càng không có bề ngoài khô khan hết sức khó coi như những nhân tu sa nhập ma đạo kia.

Tư Lăng hít mắt nhìn chăm chú đầu quỷ này, không cần phải nói cũng biết mục đích hai người này xuất hiện ở đây chính là đầu quỷ kia. Hơn nữa lúc trước ở Ngũ Lăng Sơn, vì tranh cướp cây Dưỡng Hồn Thảo, nam nhân này đã tiết lộ lai lịch, khi đó Tư Lăng thừa dịp hấn khinh địch nên đã làm hấn bị thương, nhưng nếu bằng thực lực thì e rằng bản thân không phải là đối thủ của hấn.

Lúc trước hấn bị thương bỏ chạy thì đã là Trúc Cơ đỉnh cao, lúc này xem bộ dáng của hấn, vẫn là Trúc Cơ hậu kỳ, tu vi không chỉ không cao hơn, trái lại cảnh giới có chút bất ổn, chắc là thương thế còn chưa lành? Mặc dù biết thương thế hấn khả năng còn chưa tốt, nhưng pháp bảo của Ma tộc có tác dụng khắc chế đối với linh lực của tu sĩ. Tư Lăng không dám khinh địch, trong lòng đã tìm đường chạy trốn.

Tư Lăng vừa cảnh giác vừa âm thầm tìm kiếm đường lui. Chỉ có đồ ngốc mới liều mạng với Ma tộc ở loại địa phương nguy hiểm này.

Kẻ thù gặp mặt hết sức tức giận, cảm bào nam tử này thu lại hình tượng ôn hòa, ánh mắt lạnh lẽo mà nhìn bọn hấn, giống như đang xem vật chết. Hấn nhìn đầu quỷ đang gầy dựa một chút, phát tay áo nâng gậy tùy tùng ngẩng trên mặt đất lên. Lúc nhìn thấy vết thương bị Nguyệt Luân của Tư Lăng chém đứt trên cánh tay của ông ta đã thối rữa, trong lòng biết lại là thương tích do thứ sức mạnh kỳ lạ nọ gây nên.

Từ lần trước bị loại sức mạnh này gây thương tích, thương thế của hấn lành lại vô cùng chậm rãi, ngay cả tu vi vốn đã đạt đến Trúc Cơ hậu kỳ đỉnh cao cũng bị áp chế, thậm chí cảnh giới đều có chút bất ổn, khiến cho hấn không thể không tìm một chỗ tu dưỡng một tháng ở bí cảnh, mới miễn cưỡng chữa khỏi thương thế. Càng làm cho hấn oán hận chính là, vốn hấn đã dự định Kết Đan trong bí cảnh, đến lúc đó sẽ nắm chắc thêm mấy phần với kế hoạch tiếp theo; nhưng vì tên nam nhân này, làm hại hấn bị thương, cảnh giới ngã xuống không nói, Kết Đan càng không thể. Chuyện này đối với hấn vô cùng bất lợi, thật là khiến hấn hận Tư Lăng thấu xương.

“Thiếu chủ. . .” Tên tùy tùng rên rỉ kêu một tiếng, khó khăn mà nói: “Sức mạnh kia có tác dụng khắc chế với chúng ta, cẩn thận.”

Cảm bào nam tử hừ một tiếng, thấy tùy tùng đã vô dụng, quăng ông ta sang một bên, sau đó nhìn về phía Tư Lăng, hai mắt đen thẫm đằng đằng sát khí.

“Đệ biết hấn?” Tư Hàn hỏi.

Tư Lăng gật đầu một cái, ngắn gọn mà đem chuyện lúc trước hấn gặp phải ma tu này truyền âm nói cho Tư Hàn biết, sau đó kết luận: “Đại ca, đệ cảm thấy đầu quỷ này rất kỳ lạ, chúng ta vẫn nên tìm cơ hội ly khai nơi này thôi.” Muốn có cơ duyên bảo vật, cũng phải có thực lực và vận khí tương ứng, đối với hấn hiện tại mà nói, thực lực không đủ, thần may mắn thì chưa từng quan tâm tới mình, vì lẽ đó vẫn đừng mơ ước thì hơn.

Tư Hàn mắt nhìn đầu quỷ đang thống khổ gào thét trong ma khí, trầm mặt gật đầu. Hấn đối với những thứ kia không có hứng thú, địa hỏa đã lấy được, nhanh chóng rời khỏi mới tốt.

Bất quá cảm bào nam tử này cũng không cho bọn hấn cơ hội thoát đi. Sau khi nhận ra Tư Lăng, lập tức lật tay lấy ra một tấm ma phiến (cờ hiệu ma quỷ) màu đen, bắn một giọt máu vào trong ma phiến, lập tức vô số ma vật màu đen xuất hiện nhào tới bọn hấn.

Tư Hàn lập tức ngưng tụ Băng Diễm tạo thành bức tường lửa chặn ở trước mặt bọn họ. Băng Diễm là Dị Hỏa do trời đất sinh ra, có tác dụng khắc chế tà vật, cho nên những ma vật đánh về phía Tư Hàn đều bị Băng Diễm thiêu đốt.

Cảm bào nam tử thấy thế, thật ra rất giật mình với chuyện Tư Hàn có thể thôn phệ Dị Hỏa. Hấn biết ma phiến đối đầu với Dị Hỏa thì không có kết quả tốt, gơ tay thu lại, tiện tay tung ra một cái lục lạc màu xanh đen. Bên trong Lục lạc không có tâm chuông, nhưng khi Ma tộc này khồng chế thì nó nhẹ nhàng rung động. Một luồng sóng âm vô hình xông thẳng vào thức hải, khiến não bộ đau đớn, trong đầu hiện lên vô số ma vật, dường như đang gặm nhấm nguyên thần của hấn, đau đớn không ngớt.

Tư Lăng vội vàng ngưng tụ hồn lực bảo vệ thức hải, đau đớn mới giảm đi không ít. Hấn đảo mắt nhìn về phía Tư Hàn, trên mặt hấn lúc này lộ ra thần sắc thống khổ, bất quá ánh mắt còn rất thanh minh.

Hai người hết sức ăn ý, đồng thời hướng tới cảm bào nam tử này ra tay. Băng long của Tư Hàn và linh phù của Tư Lăng đồng thời công kích tới.

Cảm bào nam tử vừa né tránh linh phù phát nổ, vừa rung lắc lục lạc, cũng lấy ra một thanh linh kiếm, một chiêu kiếm chém bay băng long quần tới.

Lúc ba người chiến đấu, đầu quỷ lại gào thét một tiếng, huyết lệ càng ngày càng nhiều, ma khí dường như bị đun sôi mà cuộn trào bốc lên, toả ra uy thế càng ngày càng kinh người. Loại cảm giác khiếp đảm trong nháy mắt phát hiện ra nguy hiểm khiến Tư Lăng thậm chí bất ổn thân hình, suýt chút nữa ngã xuống đất.

Tư Hàn mặt trầm như nước, dẫn băng long nổ bay cảm bào nam tử, nhanh tay bắt lấy cánh tay Tư Lăng, hai người bay về hướng ngược lại với đầu quỷ. Khí tức Đầu quỷ này càng ngày càng nguy hiểm làm hai người rõ ràng nơi đây không thích hợp ở lâu, tuy rằng không biết hai tên Ma tộc này đã làm gì, nhưng hiển nhiên không phải bọn hấn bây giờ có thể ứng phó.

“Đừng chạy!”

Cảm bào nam tử quát một tiếng, hai dây lụa đen bay tới, muốn cuốn lấy bọn hấn.

Tư Hàn đổi phương hướng, tay không nắm lấy dây lụa đen quá nhiều, Băng Diễm trên tay bùng cháy mạnh, đốt cháy một đoạn.

Lúc này Tư Lăng cũng biết cảm bào nam tử này ra tay mục đích là vì giữ bọn họ lại, tuy không biết mục đích của hắn là gì, nhưng tuyệt đối có liên quan với đầu quý kia. Tư Lăng không dám khinh thường, liên tục chiến đấu mấy lần khiến hồn lực của hắn đã hao tổn khá nhiều, nếu tiếp tục như vậy nữa, bọn họ sớm muộn cũng gặp nguy hiểm, vậy không bằng chủ động xuất kích.

Nghĩ như vậy, Tư Lăng lấy ra năm mươi tám linh phù, cất giấu trong đó một tấm hồn phù, ngưng tụ thành một cái phù trận đơn giản, đánh về phía cảm bào nam tử nọ.

Cảm bào nam tử từng ăn qua mấy lần thiệt thòi trên tay Tư Lăng, không dám coi khinh những linh phù này, nhanh chóng rút về. Mà hai người Tư Lăng cũng nhân cơ hội này bay nhanh về hướng ngược lại.

Gào --

Một tiếng rống giận dường như có hình có dạng từ phía sau kéo tới. Hai người đều bị sóng âm này chấn động đến mức ngã xuống đất, sau đó một đạo uy áp khổng lồ đè nén tới, gần như khiến bọn hắn vỡ nát vỡ phôi, nằm bất động trên mặt đất.

“Ha ha ha. . . Nghi thức rốt cục xong xong rồi!” Cảm bào nam tử cười to lên.

Tư Lăng khó khăn mà xoay người dậy, liền thấy đầu quý lơ lửng giữa trời rốt cục mở cặp mắt đỏ ngầu. Trong đôi mắt huyết lệ róc rách chảy xuống, nhỏ xuống ở giữa không trung, từ từ ngưng tụ thành một viên huyết châu màu đỏ thẫm. Huyết châu từ này toả ra ánh sáng đỏ sẫm trầm tĩnh. Càng hấp thu huyết lệ, càng sáng đỏ càng sáng.

Cảm bào nam tử say mê nhìn viên huyết châu này, nhẹ nhàng nói: “Ngàn tỉ năm, Huyết Phách Châu rốt cục thuộc về bộ tộc ta!”

Tư Lăng hơi nhũn mảy, tuy không biết Huyết Phách Châu là vật gì, nhưng uy áp mà hạt châu này toả ra đã khiến họ nửa bước khó đi.

Lúc Đầu quý này chảy hết huyết lệ, chính là lúc tên ma đầu đó thức tỉnh!

Tư Lăng trực giác không thể để cho ma tu này có được viên Huyết Phách Châu này!

Mắt thấy hạt châu kia càng ngày càng sáng, khi đầu quý rơi xuống một giọt máu cuối cùng, Huyết Phách Châu phát ra tia sáng chói mắt, sau đó ánh sáng từ từ thu lại, dừng ở giữa không trung, thu hồi uy áp của nó, yên tĩnh dừng ở chỗ này, giống như một hạt châu màu đỏ bình thường.

Uy áp giải trừ, ba người đều đồng thời ra tay, muốn cướp lấy Huyết Phách Châu này.

Gào --

Lại là một tiếng rống kinh thiên. Đầu quý bị nhốt trong ma khí bắt đầu gào thét thê thảm, hai mắt tròn tròn, miệng mở rộng ra, ma vật xấu xí nhiều không kể siết từ miệng lớn của nó phun ra. Đầu quý khàn giọng mà rít gào lên, hai mắt đỏ sẫm, sắc mặt dữ tợn đánh về phía hai người Tư Lăng và Tư Hàn, dường như hai người này chính là thứ gì đó vô cùng thom ngon.

Tư Lăng sắc mặt đại biến, cũng không kịp nhớ tới Huyết Phách Châu nữa, cùng đại ca xoay người chạy đi.

Mà cảm bào nam tử này ở trong nháy mắt khi đầu quý thức tỉnh, liền lấy ra một cái Xi Luân (bánh răng) màu đen. Xi Luân xoay tròn nghiền nát những ma vật vây bên người hắn thành mảnh vụn. Cảm bào nam tử ở dưới sự hỗ trợ của Xi Luân, đi hướng về Huyết Phách Châu.

Lúc tiếp cận được Huyết Phách Châu, trên mặt cảm bào nam tử lộ ra nụ cười, đưa tay liền muốn bắt lấy Huyết Phách Châu lơ lửng ở giữa không trung.... ..

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Thần Long

Lúc cảm bào nam tử chạm tay tới Huyết Phách Châu thì bất ngờ xảy ra chuyện. Huyết Phách Châu vốn yên tĩnh đột nhiên bùng cháy lửa đỏ. Luồng khí tức cuồng bạo bắn ra, đánh mạnh kẻ không hề chuẩn bị như hắn bay ra ngoài, đập tới hướng bọn Tư Lăng.

Đang chạy về hướng cửa sơn động, hai người Tư Lăng đồng thời phát hiện phía sau có khác thường. Cảm giác có thứ gì đó đập tới, Tư Lăng không chút nghi ngại rút từ trong túi trữ vật ra một dây Hồng Lăng (lụa đỏ) quấn lấy cái tên như vãi rách kia ném trở lại.

Tư Lăng quay đầu lại, liền đối diện với một đôi mắt như muốn ăn tươi nuốt sống mình.

“Phốc -- “

Thân thể Cẩm bào nam tử mạnh mẽ đập vào trên vách núi, thương thế vốn chưa khỏi hẳn lại tăng thêm, khí tức càng ngày càng bất ổn.

Tư Lăng bày ra vẻ mặt vô cùng thâm trầm, trong lòng kỳ thực rất kinh ngạc, mình lại có thể cho hắn một trận, tin chắc nam nhân này càng hận không thể giết chết mình. Bất quá rất nhanh hắn đã không còn tâm tư để ý tới tên nam nhân Ma tộc này nữa. So với tu sĩ Ma tộc, máu huyết ẩn chứa linh lực của nhân tu càng hấp dẫn ma vật nhiều hơn, những ma vật cuộn cuộn không ngừng kia đã bao vây đường đi của bọn họ, làm cho hai huynh đệ không thể không quay lưng dựa vào nhau, bắt đầu cùng chém giết ma vật.

Cẩm bào nam tử tuy rằng bị thương nặng hơn, nhưng hắn vẫn chưa từ bỏ ý định với Huyết Phách Châu. Lúc này đầu quý kia mới vừa thức tỉnh, chính là thời điểm sức mạnh suy yếu nhất, còn bị nhốt ở trong trận pháp không cách nào rời đi, cũng chính là cơ hội cướp lấy Huyết Phách Châu. Nếu chờ ma đầu này hấp đủ ma khí, khôi phục sức mạnh thì không phải là thứ hắn bây giờ có thể đối phó. Bất quá khiến hắn khổ não chính là sức mạnh của Huyết Phách Châu quá mức bá đạo, nhất định phải nghĩ một biện pháp thu hồi nó lại. Vừa này không kịp đề phòng nên bị nó đánh văng ra, làm cho hắn căn bản không còn sức bảo vệ mình nên mới bị Tư Lăng như vãi rách quăng ra.

Tư Lăng vừa chém giết ma vật nhào tới, vừa chú ý phía trên bình đài, nhìn thấy nam tử Ma tộc này sau khi ăn viên linh đan, lại sinh long hoạt hổ mà nhảy lên, bay về phía hạt châu kia, liền biết hạt châu này vô cùng quan trọng với hắn. Thành thật mà nói, tuy rằng không biết hạt châu này là thứ gì do máu huyết ngưng tụ thành, nhưng nó toả ra uy năng khủng khiếp khiến hắn biết vật này rất lợi hại, nếu như có thể dùng nó tu luyện, tu vi hẳn sẽ tăng cao rất nhanh.

Ma vật càng ngày càng nhiều, khí tức của đầu quý này cũng dâng cao, ba người đều ứng phó khó khăn. Mà tên Ma tộc tùy tùng bị Tư Lăng gây thương tích nên sức chiến đấu giảm rất nhiều, rất nhanh mà liền bị ma vật biến thành mồi ngon, chẳng mấy chốc chỉ còn lại một bộ khung xương trắng toát.

Tư Lăng nhìn cửa ra cách đó không xa, trong lòng có chút lo lắng, nếu để cho ma đầu này thoát khỏi trận pháp, bọn hắn chắc chắn sẽ phải chết ở chỗ này. Nhưng đám ma vật đông đảo này dường như giết mãi không hết, làm bọn hắn nửa bước khó đi. Nếu như thời điểm này có Không Gian Quyền trục hoặc là Không Gian Phù thì tốt rồi. . .

Chính vào lúc này, cẩm bào nam tử đã tiếp cận Huyết Phách Châu, hai tay nhanh chóng kết ấn, ma lực không ngừng đánh vào trên hạt châu, phối hợp với một Pháp Quyết thu bảo vật cổ xưa, hạt châu ở giữa không trung rốt cục có phản ứng, từ từ bay về phía hắn.

Đầu quý thấy Huyết Phách Châu sắp bị cẩm bào nam tử thu lấy, càng thêm gào thét điên cuồng, càng nhiều ma vật từ miệng lớn phun ra. Cẩm bào nam tử vừa phải ứng phó ma vật, vừa phải thu lấy Huyết Phách Châu, còn phải đề phòng bọn Tư Lăng âm thầm đánh lén, thực sự rất khó cực.

Mất thấy Huyết Phách Châu rốt cục bay đến trước mặt, cẩm bào nam tử lần này không dám khinh thường bất cẩn như lúc trước nữa, ngưng tụ ma lực bao vây lấy hạt châu đang không ngừng run rẩy muốn chạy trốn, sau đó nắm chặt trong tay.

Đoạt được rồi!

Rống --

“Gào -- “

Hai tiếng rống tràn ngập uy năng khủng khiếp vang lên, Huyết Phách Châu bị cẩm bào nam tử nắm ở trong tay đột nhiên rung động kịch liệt, dường như muốn đáp lại tiếng rống mạnh mẽ của Đại yêu thú Thượng Cổ phía sau vậy. Khí tức vốn đã thu lại của nó lần thứ hai lan ra, làm cho cẩm bào nam tử không thể giữ được Huyết Phách Châu, trượt mất mà nhìn nó đột nhiên bay trở về giữa không trung, lơ lửng ở nơi đó, chờ đợi chủ nhân của nó.

Lúc này, đầu quý rốt cục thoát khỏi sự trói buộc của trận pháp, cùng một bóng đen khổng lồ đồng thời đánh về phía Huyết Phách Châu.

Trong thế giới xen lẫn đen đỏ kia, ba người Tư Lăng nhìn thấy dáng dấp của bóng đen kia là một con yêu thú to lớn, sau lưng dang rộng hai đôi cánh màu đen dài mười mấy mét. Rầm một tiếng, một đôi cánh đen đánh bay đầu quý đang nhào tới Huyết Phách Châu ra ngoài. Đầu quý to lớn đập vào vách núi, toàn bộ vách núi đều rung chuyển, đất đá không ngừng rơi xuống.

Đầu quý hai mắt trợn trừng, đỏ thẫm như máu, miệng lớn phát ra tiếng rống to hơn, ba người Tư Lăng đều bị âm thanh kia chấn động đến mức thất khiếu chảy máu, khó chịu vô cùng. Đầu quý lại một lần nữa nhào tới, cùng chiến đấu với bóng đen kia, nó há mồm phun ra một luồng hắc khí mang theo tính ăn mòn khủng khiếp, những nơi đi qua, đất đá đều biến thành bụi xám trắng.

“Là ma trọc khí!” (khí bản ma quái)

Cẩm bào nam tử biến sắc, hai mắt chăm chú nhìn trận chiến trên không trung của đầu quý cùng yêu thú không biết tên, trong lòng thực sự là không cam tâm, do dự nên chạy trốn, hay là nhân cơ hội kiếm lợi. Bất quá nhìn tình huống này, đầu quý hẳn không phải là đối thủ của con yêu thú màu đen kia.

Bên kia, Tư Lăng nhìn thấy bóng đen xuất hiện, còn mang theo dấu hiệu hai đôi cánh đặc trưng kia, liền biết là Trọng Thiên đã mất tích. Còn tại sao nó lại biến thành hình dáng kia, chắc là một kiểu phóng thích sức mạnh. Hình dáng con mèo nhỏ bình thường hẳn là hình thái khi phong ấn sức mạnh. Quả nhiên, sau khi sức mạnh phóng thích, khí tức Đại Yêu thú Viễn cổ không thể che lấp được nữa, chỉ khí thể toả ra cũng đủ để cho những yêu thú cấp cao kia nằm rạp quy phục.

Bởi vì Trọng Thiên xuất hiện, đầu quý không tiếp tục phun ra ma vật nữa, Tư Lăng cảm giác nhẹ nhõm hơn không ít. Thấy nó quấn lấy đầu quý kia, Tư Lăng trong lòng biết lúc này chính là thời cơ chạy trốn rất tốt, hướng về Tư Hàn kêu lên: “Đại ca, chúng ta đi!”

Tư Hàn gật đầu, hai người vừa chém giết ma vật vừa chạy ra bên ngoài.

Tình cảnh hỗn loạn, lúc Trọng Thiên cùng đầu quỷ còn đang chiến đấu, cầm bào nam tử vẫn quyết định ra tay. Giữa lúc hấn lần thứ hai dùng ma khí bao lấy Huyết Phách Châu, chuẩn bị thừa nước đục thả câu, thì tiếng gió sắc bén truyền đến, một cánh chim to lớn đập bay hấn. Cầm bào nam tử ngã trên mặt đất không còn phản ứng.

Lúc này, Trọng Thiên rút cục cào nát hai sừng cong trên đầu của đầu quỷ kia, ma đầu bị thương không nhẹ, cũng không còn cách nào chống cự với Trọng Thiên nữa. Trọng Thiên nhân cơ hội há mồm nuốt trọn Huyết Phách Châu lơ lửng ở giữa không vào bụng.

Mới vừa chạy trốn tới cửa động, Tư Lăng dùng thần thức thấy được cảnh này, nhất thời tê dại cả da đầu, trực giác không ổn.

Quả nhiên, sau khi thôn phệ Huyết Phách Châu, khí tức trên người Trọng Thiên bắt đầu bất ổn, sau đó thân hình bắt đầu thu nhỏ lại, lao nhanh về phía hấn.

Mà lúc này, toàn bộ sơn động lại bắt đầu lay động kịch liệt, trong không khí tỏa ra một loại khí tức điên cuồng, nguy hiểm đến khiến người ta run rẩy.

Đầu quỷ muốn tự bạo rồi!

Tư Lăng Tư Hàn đều biến sắc, tăng nhanh tốc độ. Hai người dùng tốc độ nhanh nhất từ xưa tới nay, lao nhanh một mạch, rất nhanh liền ra khỏi sơn động. Chỉ không ngờ bên ngoài lại là một dòng sông ngầm, rộng khoảng ngàn mét, đối diện dòng sông là một cung điện.

Mà cầm bào nam tử bị Trọng Thiên gây thương tích lúc này cũng bò dậy, phát hiện ma đầu muốn tự bạo, sắc mặt lập tức trắng bệch, oán hận mà nhìn hướng con yêu thú to lớn và bọn Tư Lăng bay đi, cắn răng, lấy ra một cái quyền trượng, sau đó cả người biến mất ngay tại chỗ.

Ầm ầm ầm--

Uy năng có thể so với tu sĩ Nguyên Anh tự bạo từ phía sau đập tới, hai người bị trận nổ mạnh này chấn động đến mức lực phủ ngũ tạng vỡ tan.

“Đi mau!”

Tư Hàn khoe môi tràn ra máu tươi, mắt lạnh sáng như đuốc, hét lớn một tiếng, cầm lấy tay Tư Lăng. Bàn tay hấn ngưng tụ linh lực, muốn nhân cơ hội đẩy Tư Lăng sang bờ sông bên kia.

“Đại ca!”

Tư Lăng hô một tiếng, sau đó ở trong ánh mắt kinh ngạc của đối phương, dùng hồn lực niêm phong lại linh lực của hấn, trở tay nắm lấy tay của hấn, mượn sức mà quăng hấn sang bên kia sông. Mà bản thân Tư Lăng thì bị chấn động phía sau đánh vào đến mức ngũ tạng lực phủ đôi chỗ, hộc máu không ngừng. Hấn không kịp ngưng tụ ra Hồn Lực Trảo bảo vệ mình, liền bị dư chấn phía sau lan đến, cả người bị đẩy vào dòng sông chảy xiết.

Mình lại kích động mà làm chuyện ngu ngốc nữa rồi! Trước khi mất đi ý thức, Tư Lăng cười khổ suy nghĩ, bất quá trong lòng kỳ quái là không thấy hối hận.

Đại khái là do đời này may mắn có một người thân có thể yên tâm dựa vào!

Ầm ầm ầm--

Toàn bộ thế giới như sụp đổ, ngọn núi to lớn lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được đổ sập xuống, bụi đất tung bay.

Tư Hàn hạ xuống ở tòa cung điện bên bờ sông bên kia, xoay đầu lại liền nhìn thấy cảnh Tư Lăng rơi xuống giữa sông, lúc chạy tới muốn cứu hấn thì lại bị một cấm chế vô hình trước cung điện ngăn cản. Thân thể hấn đụng vào cấm chế sau đó mạnh mẽ bắn ngược lại trên đất, thương thế thêm nặng, làm hấn lại ho ra mấy búng máu.

Bất chấp thân thể bị thương, Tư Hàn nhào tới trước cung điện, chỉ có thể trơ mắt mà nhìn đệ đệ biến mất ở giữa dòng sông, cùng với ngọn núi màu đen đối diện nổ tung sụp xuống, đất đá rơi xuống không ngừng, giống như tận thế vậy.

Tư Lăng. . .

*****

“Tô sư tỷ! Liễu sư huynh!”

Đến trước một Thiên Trì[1] sóng biếc dập dờn, Tô Hồng Phi mới từ linh kiếm hạ xuống, liền nghe được một tiếng gọi mừng rỡ. Tô Hồng Phi ngẩng đầu nhìn, liền thấy Lý Thanh Ly cả người nhếch nhác chạy như bay về chỗ mình. Phía sau Lý Thanh Ly còn có mấy đệ tử phái Thiên Tông, đều có chút chật vật, xem ra đã chịu không ít khó khăn.

[1] Có nghĩa là “hồ trời”.

“Tô sư tỷ, nhìn thấy tỷ thực sự là quá tốt rồi!” Lý Thanh Ly ôm nàng vừa cười vừa nói, sau đó rồi hướng tới Liễu Thành Phong luôn đi cùng Tô Hồng Phi hô một tiếng. Nàng thấy Liễu Thành Phong khắp người đầy sát khí, mặt mày dữ tợn, nhưng tu vi lại tăng đến Trúc Cơ trung kỳ, không khỏi cười nói tiếng

chúc mừng.

Một lúc sau, sát khí trên người Liễu Thành Phong mới phai nhạt đi, sát khí giữa mày tiêu tan, lại khôi phục thành cậu thiếu niên cười mở thích náo nhiệt kia, có chút ngạc nhiên hỏi: “Các cậu sao đều chật vật như vậy? Có nhìn thấy Đại sư huynh không?”

Mấy người lắc đầu bày tỏ không nhìn thấy Đại sư huynh Đường Lãm Nhiên, chắc là đã gặp kỳ ngộ ở chỗ khác. Động phủ của tu sĩ Thượng Cổ không hồ là một kho tàng, dù cho có thời gian những ba năm nhưng bọn họ đều thám hiểm không hết; không trách được qua nhiều năm như vậy, dấu mỗi hai mươi năm lại mở ra một lần, từng nhóm một tu sĩ đi vào, bảo vật bên trong vẫn nhiều đến mức người ta lấy mãi không hết.

Sau đó chỉ chỉ Thiên Trì nhìn không thấy bờ cách đó không xa, nói rằng: “Chúng ta hôm qua mới tới Thiên Cung này, yêu thú trong Thiên Trì rất lợi hại, cho nên mới bị làm cho thâm hại chút.”

Tô Hồng Phi gật đầu, ngẩng đầu nhìn về hướng Thiên Trì, chỉ thấy ở trên không, mười mấy người đang ngự kiếm phi hành, đang chiến đấu cùng vài con yêu thú trong nước. Tô Hồng Phi nhìn thấy vài bóng người quen thuộc, trong đó có đám người Nguyệt Thiên Dạ. Tô Hồng Phi hí mắt, nhìn bóng dáng Nguyệt Thiên Dạ, trong mắt lóe lên lãnh ý, rồi nghiêng đầu qua chỗ khác không nhìn nữa, cùng mấy vị sư đệ sư muội ở đó tìm hiểu một chút tình huống.

Bọn hắn mới từ một Thiên Cung khác tới nơi này, không nghĩ tới sau khi tiến vào Thiên Cung, lại không giống như những thiên cung khác có hình dáng là cung điện, mà là một Thiên Trì không nhìn thấy bờ. Trong ao sinh trường vô số yêu thú lợi hại, trên người mỗi một loại yêu thú đều là bảo bối, chỉ cần giết được một con liền có thể nhận được bảo bối không thể ngờ tới. Bất quá những yêu thú này cũng đặc biệt hung tàn. Có người nói nơi này còn có cả một con Thần Long trong truyền thuyết, bất quá từ hôm qua khi Nguyệt Thiên Dạ dùng quyền trượng đánh ra Thuật Không Gian Cát Liệt[2] làm tổn thương con Thần long kia, sau đó nó không xuất hiện nữa.

[2] Thuật cắt đứt không gian.

Rồng là Thần thú trong truyền thuyết. Đại lục Thương Vũ chỉ là một Tiểu Thế Giới phạm trần trong vạn ngàn thế giới, cũng không có rồng có huyết thống Thần Long chân chính, đại đa số cái gọi là rồng là chỉ Giao Long[3] tiến hóa thành, mà không phải rồng được Long tộc cao ngạo công nhận. Mà con rồng trong Thiên Trì này lại có được huyết thống của Thần Long trên thượng giới.

[3] Giao long (Thuồng luồng) là tên gọi của dân gian trong truyền thuyết Việt Nam để chỉ thủy quái (water monster) hay quái vật ở dưới nước thuộc lớp bò sát (Reptilia) đạt kích cỡ khổng lồ, có thể hại bất cứ sinh vật nào bơi dưới bao gồm cả người.

Lúc đi tới nơi này, tu sĩ cảm giác được khí tức Thần Long thì đều chấn động. Toàn thân Thần Long đều là báu vật; Long Huyết Long Đan đều là vật đại bổ, sau khi hấp thụ thì có thể giúp cho tu sĩ tăng tu vi như cười trên lửa. Coi như không có được Long Huyết Long Đan, dù là vảy rồng, thịt rồng, gân rồng cũng là vật liệu luyện đan luyện khí thượng phẩm.

Tất cả mọi người đều muốn có được con Thần Long này. Càng làm cho bọn họ vui mừng chính là Thần Long này không biết nguyên nhân gì đã bị thương, đang ở thời kì suy yếu, khiến cho bọn họ đều ôm một ý nghĩ có thể có thể nhân cơ hội đánh bại nó rồi bắt lấy. Loại cơ hội ngàn năm một thuở này, chỉ có thể gặp không thể cầu [4], nếu gặp được, nói gì cũng phải liều mạng một phen.

[4] Mọi chuyện tùy duyên, muốn chưa chắc đã được, chỉ có thể may mắn gặp được.

Bởi vì Thần Long bị Nguyệt Thiên Dạ gây thương tích, đã trốn xuống phía dưới hồ, nên mục đích của những người này chính là tìm kiếm bóng dáng của Thần Long, đồng thời cũng muốn dụ nó đi ra.

Nghe bọn họ giải thích xong, Tô Hồng Phi liền hiểu những người này chính là không chịu nổi mê hoặc, muốn đi giết rồng, lại bị yêu thú trong hồ làm cho thâm hại, chỉ có thể nuốt hận mà quay về.

“Nếu là loại rồng có huyết thống của Thần Long, vậy thì không phải dễ giết đâu, các ngươi đừng nên đi.” Tô Hồng Phi dặn dò, thấy mấy sư đệ sư muội thức thời ngoan ngoãn đáp lời, còn có mấy người trong lòng không phục, nằng cũng không nói thêm nữa.

“Sư tỷ, đệ muốn đi thử tài nghệ một chút!” Máu huyết chiến của Liễu Thành Phong lại nổi lên, vác trọng kiếm lên bả vai, hưng phấn nói: “Thần Long nha, sư tỷ, đệ chưa chiến đấu với Thần Long bao giờ, nói cái gì cũng phải tới trải nghiệm một tý!”

Tô Hồng Phi biết tu vi của Liễu Thành Phong là dựa vào chiến đấu không ngừng để đột phá, tuy rằng lo lắng, nhưng cũng chỉ có thể căn dặn hắn cẩn thận rồi để hắn đi. Mấy tu sĩ không phục thấy thế, cũng cùng đi sau lưng Liễu Thành Phong.

Tô Hồng Phi đứng trên đài cao ở cung điện bên cạnh ao, nghe Lý Thanh Ly kể những chuyện nàng ta gặp phải sau khi tiến vào động phủ của tu sĩ Thượng Cổ, ánh mắt sâu thẳm.

Nguyệt Thiên Dạ, quả nhiên vẫn giống như đời trước!

Nàng biết, con Thần long kia cuối cùng vẫn bị Nguyệt Thiên Dạ thu phục. Nguyệt Thiên Dạ không chỉ không giết nó, hơn nữa nuôi dưỡng nó ở một không gian tùy thân bí mật, trở thành yêu sủng có sức chiến đấu mạnh nhất của Nguyệt Thiên Dạ. Ở đại lục Trung Ương, không biết bao nhiêu tu sĩ cường đại đắc tội với Nguyệt Thiên Dạ rồi chết ở dưới vuốt con thần long kia.

“Ô sư tỷ, Nguyệt Thiên Dạ và Tư công tử xích mích. Muội cũng cảm thấy nam nhân tốt như Tư công tử không nên để loại nữ nhân là loại ong bướm như Nguyệt Thiên Dạ chà đạp. Đáng tiếc chính là Nguyệt Thiên Dạ hình như chưa từ bỏ ý định, vẫn quấn quýt lấy Tư công tử không tha. Tư công tử thực sự là xui xẻo ghê, bị loại nữ nhân này quấn lấy. . .”

Tô Hồng Phi suy tư, lẩm bẩm nói: “Bọn hần thật sự cắt đứt sao?” Sao có thể chứ?

“Đúng vậy, muội tận mắt thấy. Nguyệt Thiên Dạ đánh lên Tư sư huynh, bị Tư công tử phát hiện nên tất nhiên không thể tha thứ cho nàng ta. . .”

Nghe câu chuyện hoàn toàn khác xa so với đời trước, Tô Hồng Phi rất cục khăng định Tư Lăng này không phải Tư Lăng mình biết. Hần ta rõ ràng là khá có đầu óc, biết loại nữ nhân như Nguyệt Thiên Dạ nhất định phải rời xa.

Đương nhiên, mặc kệ hần tại sao lại biến thành đáng vẻ như vậy, Tô Hồng Phi vẫn cảm thấy biến số như Tư Lăng vẫn phải đề phòng, dù sao đời trước mình chính là bị người này giết chết.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Độc nhân

Tư Lăng là bị căn tính.

Trái tim đau đớn giống như bị thiêu đốt khiến hần đến kêu rên cũng không nổi, bất quá may là ý thức đã khôi phục. Hần cảm giác trên mặt ướt ướt, mơ màng màng mờ mắt ra, liền nhìn thấy một người bé tí đo đo to bằng nắm tay đang nằm úp trên mặt của mình. Người tí hon này vừa khóc hu hu vừa đem nước mắt nước mũi chảy trên mặt hần.

“Híc hu hu . . Tư công tử, huynh nhanh tỉnh lại đi mà, Tiểu Hồng rất sợ. . . Hu hu híc. . . Tư công tử, huynh đừng chết mà, Tiểu Hồng thật sự sợ lắm. . .”

Nghe tiếng khóc như đứa bé con này, Tư Lăng nhất thời có loại cảm giác hận sắt không thành thép. Yêu Liên mít ướt lại vô dụng như vậy thật sự là dị bảo do trời đất sinh ra, gây cho vô số tu sĩ và yêu thú tranh cướp đến vỡ đầu chảy máu sao? Vì quái gì mà hần chẳng cảm thấy cao hứng chút nào khi được nắm giữ nó vậy?

Bất quá Tư Lăng rất nhanh sẽ phát hiện, kỳ thực ngoại trừ thích khóc và lảm óng loa ra, Tiểu Hồng muội muội vẫn có tác dụng khác. Chỉ thấy nó nằm ở trên mặt mình khóc lóc xong, dùng bàn tay đeo đeo nho nhỏ xoa lung tung trên mặt, sau đó đưa tay đỡ thẳng lá sen bị nghiêng do nằm sấp khóc lên, mím môi, cắn tay nhỏ của mình, rồi sau đó vừa thút thít vì đau vừa đem chất lỏng màu đỏ chảy ra trên ngón tay đưa về phía môi mình.

Chất dịch Mộc Linh thanh thuần trượt xuống dọc yết hầu, Tư Lăng cảm giác ngũ tạng lục phủ giáp sát xuất huyết bắt đầu chậm chậm lạnh lại ở dưới sự nuôi dưỡng của dịch Mộc Linh. Hiệu quả còn tốt hơn so với ăn linh đan, hơn nữa còn không lưu lại đan độc. Tư Lăng rất nhanh liền hiểu rõ đây là dịch Mộc Linh do Tiểu Yêu Liên tự mình tu luyện mộc linh khí ngưng tụ thành, lập tức vô cùng cảm động vì hành động của Tiểu Yêu Liên.

Yêu Liên là yêu thực do thiên địa sinh ra, nắm giữ sức mạnh Mộc Linh thuần túy nhất. Loại mộc linh khí này không chỉ là bảo vật luyện đan thượng phẩm, cũng là thánh phẩm chữa thương. Bất quá đáng tiếc chính là, lúc trước Tiểu Yêu Liên bị Trọng Thiên cướp đi, sức mạnh Mộc Linh của nó đều bị Trọng Thiên hấp thu hết, Tiểu Yêu Liên trở thành yêu thực bình thường không có một chút mộc linh khí nào. Bất quá may là Tiểu Yêu Liên còn có thể tu luyện, từ lúc theo Tư Lăng tới nay, Tiểu Yêu Liên vẫn luôn ăn linh quả để tu luyện, nhưng do tên này quá vô dụng, cho nên tu luyện lâu như vậy, Mộc Linh chỉ mới tu luyện được tí tẹo thể thôi. Bây giờ vì cứu Tư Lăng, đã dùng hết .

Tư Lăng lần này bị thương thực sự nặng. Uy lực khi ma đầu này tự bạo thì ngay cả tu sĩ Nguyên Anh cũng không sánh bằng, ngũ tạng lục phủ của Tư Lăng bị tổn thương nghiêm trọng, toàn thân không thể động đậy, nguyên thần cũng chịu tổn thương rất nặng. Nếu không phải phút cuối hần dùng hồn lực còn sót lại để bảo hộ thức hải, nói không chừng nguyên thần cũng đều đã trận nổ tung này phá hủy.

Tư Lăng bây giờ há mồm nói chuyện cũng không nổi, chỉ có thể truyền âm cho Tiểu Hồng: “Tiểu Hồng muội muội, đừng khóc.”

Vốn vừa cho Tư Lăng ăn Linh dịch xong, lại định bắt đầu nằm sấp trên mặt Tư Lăng khóc tiếp, Tiểu Yêu Liên nghe được thanh âm này, lập tức vui mừng ngẩng đầu lên.

“Tư công tử, huynh rốt cục tỉnh rồi!” Tiểu Hồng vui mừng nói, nhảy lên trên mặt Tư Lăng, miệng bệt bệt, bộ dáng lại muốn khóc tiếp, cả lá sen trên đầu cũng có vẻ ỉu xiu.

Cái cảm giác mặt của mình bị coi là mặt đất mà giẫm đạp lên đúng là không thoải mái, bất quá vì Tiểu Hồng đã cứu mình, Tư Lăng liền cho phép nó coi mặt của mình là cái ghế ngồi. Nhìn thấy Tư Lăng tỉnh lại, Tiểu Yêu Liên rốt cục thờ phào nhẹ nhõm, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng lộ ra vẻ tươi cười, bất quá chờ khi nghe được lời kết tiếp của Tư Lăng, Tiểu Yêu Liên lại chuẩn bị khóc.

“Lúc người đưa tay nhét vào miệng ta, còn chưa rửa tay à nha.....” Cái tay đó đã chùi nước mắt nước mũi, lại còn sờ đầu nữa đó.

“ . . . ”

Tiểu Yêu Liên câm nín mà trừng mắt nhìn hần, bệt miệng, oa một tiếng, lại nằm nhoài trên mặt hần khóc lớn, một dáng dấp hết sức tủ thân.

Đây thực sự là Mạnh Khương Nữ khóc đổ Trường Thành mà![1]

Tuy có dịch Mộc Linh của Tiểu Yêu Liên hỗ trợ, nhưng lượng quá ít, Tur Lăng vẫn mất ba ngày thì thân thể mới có thể động đậy.

Ba ngày này Tur Lăng cảm thấy dài như một thế kỷ. Đặc biệt là khi đang ở nơi nguy hiểm chẳng biết tên này, bản thân mình thì hoàn toàn là kẻ tàn phế không thể động đậy, Tiểu Yêu Liên có thể hoạt động thì lại là đũa vô dụng, không có bất kỳ tác dụng gì. Hắn chỉ có thể nằm ở đó suy yếu như phạm nhân, chỉ cần một con yêu thú cấp thấp cũng có thể giết chết hắn.

Về phần Trọng Thiên, sau khi nuốt Huyết Phách Châu xong, thời điểm ma đầu tự bạo thì nó đã hóa thành hư ảnh ngủ say trong đan điền của hắn. Có lẽ đang tiêu hóa Huyết Phách Châu rồi, cũng không biết lúc nào mới có thể tỉnh lại.

Nghĩ như vậy, Tur Lăng liền cảm thấy lúc khó khăn tốt nhất không nên mong chờ con yêu thú kia, còn không bằng dựa vào chính mình. Tiểu Yêu Liên có vẻ cực kỳ vô dụng kia còn có ích hơn con yêu thú kia nhiều.

Cảm giác khoẻ hơn một chút, Tur Lăng bèn quan sát vị trí của mình.

Vẫn còn là thế giới đồ sẫm như trước, chứng minh hiện tại hắn là ban ngày, ngoại trừ dòng sông không biết chảy về nơi nào, bốn phía là một thảo nguyên đen mênh mông. Nước sông cũng là màu đen, trời rất êm đêm. Lúc này mình nằm ở bên bờ sông, nửa người trên nằm ở trong bụi cỏ, nửa người dưới ngâm trong nước. Hơn nữa trong nước thỉnh thoảng có thứ gì đó đang cắn thân thể của hắn, tuy rằng có chút đau, nhưng chỉ cần một cái liền không có động tĩnh, không có coi thân thể hắn như miếng thịt mà cắn xé đã xem như khá tốt rồi. Hắn lúc trước tỉnh lại, cảm giác bị cắn cũng là vì như vậy.

Tur Lăng dùng thần thức quét qua, kinh ngạc phát hiện thứ đang cắn hắn chính là một loại cá đầu to. Cái đầu chiếm ba phần tư thân thể, còn có một hàm răng rất sắc bén. Loại cá đầu to này chỉ là yêu ngư cấp 1, căn bản không đáng để lo, nếu là lúc bình thường, Tur Lăng căn bản không thèm để ý tới chúng nó. Chỉ là lúc này hắn không thể động đậy, tuy rằng thể phách của tu sĩ Trúc Cơ được lĩnh lực tối luyện, sẽ không dễ dàng bị yêu thú cấp thấp làm tổn thương; nhưng mà "tích tiểu thành đại" nha, nếu như hàng ngàn, hàng vạn yêu thú cấp thấp kéo tới, cũng sẽ gây tổn thương không nhỏ đối với thân thể của hắn.

Nhưng mà khiến hắn kinh ngạc chính là, hề con cá đầu to nào cắn hắn xong thì sẽ lật ngửa bụng lên chết tươi, cá đầu to phía sau sẽ xông tới gặm nhấm thì thể đồng bọn, sau đó lại lật bụng lên, đi đời nhà ma. Sau một lúc, trên mặt sông đã lênh bênh vô số thi thể của cá đầu to, theo dòng nước chậm rãi trôi đi.

“Tiểu Hồng muội muội, chuyện gì thế này?” Tur Lăng kinh ngạc vô cùng. Hắn còn không biết thân thể của mình thì ra là độc dược, khiến người ta gặm một phát liền chết tươi.

Sau khi Tiểu Yêu Liên phẫn chấn tinh thần, không khóc nữa, nó lúc này ngồi ở trên ngực Tur Lăng, mút tay nhỏ nhìn yêu ngư chết trên mặt sông, non nớt nói: “Là chủ nhân gửi ở trong thân thể Tur công tử một giọt độc, hề là yêu thú cán huynh đều sẽ bị độc của chủ nhân giết chết.”

Tur Lăng trong phút chốc không nói nên lời. Đây coi như là được Trọng Thiên cứu sao? Bằng không thì nhiều cá đầu to như vậy, không gặm mất nửa thân thể của hắn mới là lạ đó.

“Tur công tử, ta đã nói độc của chủ nhân có lợi với huynh mà, huynh giờ đã tin chưa?” Tiểu Yêu Liên tranh công mà nói.

Tur Lăng lờ mờ nó một cái, không trả lời.

Nhờ phúc của Trọng Thiên, Tur Lăng ngâm mình trong dòng sông ba ngày, những yêu thú hung tàn khát máu trong nước không dám đến ăn hắn, còn những thủy xà tương đối cao cấp vẫn ẩn nấp ở một bên mắt nhìn chăm chăm. Bất quá chúng nó linh trí khá cao, biết lúc này tên nhân tu nọ đã coi như Độc Nhân, cho nên cũng không nhào lên cắn chết Tur Lăng.

Thân thể dần dần chuyển biến tốt hơn, Tur Lăng bèn dùng thần thức quan sát bên trong thân thể. Nội tạng hư tổn lành lại khá nhanh, gân mạch tổn thương cũng được mộc linh khí nuôi dưỡng tốt. Trọng Thiên vẫn tiếp tục cuộn tròn ngủ say trong đan điền của hắn. Mà giọt độc nó để lại trong thân thể mình là một giọt nước màu xanh đen, chứa ở bên trong gân mạch, cũng không dung hợp với máu thịt và thân thể của hắn. Bất quá dựa vào sự lợi hại của giọt độc kia, nếu mình muốn hấp thu, có lẽ sẽ bị độc tính của nó đốt cháy mà chết, vì thế Tur Lăng dò xét xong thì không để ý tới nữa. Nếu nó nguy hiểm, vậy tìm một cơ hội đưa nó ra ngoài thân thể là được rồi.

Tur Lăng cũng từ chỗ Tiểu Hồng tìm hiểu được tình huống hôn mê của mình, vì lúc đó Tiểu Hồng còn tỉnh táo. Sau khi hắn té xuống sông, liền bị dòng sông ngấm cuốn vào trong luồng nước xoáy ở đáy sông, sau đó bị kéo vào một dòng chảy ngầm ở dưới đáy, tiếp đó chính là trôi bồng bềnh ở một một dòng sông tối tăm không ánh mặt trời.

Tiểu Hồng lúc đó thấy tình huống không đúng, chỉ sợ Tur Lăng hôn mê trong nước sẽ nghẹt thở chết. Sau khi Cô bé Tiểu Hồng bắt tài vô dụng phát hiện khóc cũng không được gì, chỉ có thể cố gắng nghĩ ra biện pháp, miễn cưỡng cưỡng mà dùng Mộc Linh lực chế tạo một cái Quang Bảo bọc lấy đầu Tur Lăng, để hắn không đến mức bị nước làm nghẹt thở mà chết. Tur Lăng bập bềnh ở bên trong dòng nước một ngày trời mới nổi lên, rồi đến nơi này, sau đó lại bị dòng sông đẩy vào bờ.

Mà một chút mộc linh khí do Tiểu Hồng thật vất vả tu luyện đều dùng để bảo vệ, sau đó lại cứu Tur Lăng, giờ đã hoàn toàn hết sạch, sau này lại phải khổ cực tích lũy tiếp.

Nghe xong Tiểu Yêu Liên tự thuật, trong lòng Tur Lăng có chút cảm động, quyết định sau này phải đối tốt với Tiểu Hồng muội muội một chút. Nó muốn

ăn linh quả gì thì dù cho gặp nguy hiểm mình cũng cố gắng hái cho nó.

Chờ khi thân thể có thể nhúc nhích, Tư Lăng nhanh chóng bò dậy, rời khỏi lòng sông tràn ngập thi thể của cá đầu to. Xác cá chết thật sự quá nhiều, nước bị nhuộm màu đỏ sẫm, toả ra mùi máu tươi nồng nặc, rất thử thách khứu giác của hắn.

Tư Lăng thân thể tả toai đứng nhìn thảo nguyên mênh mông, trong lòng cũng có chút mờ mịt. Không biết đại ca thể nào rồi, chắc là không sao đâu nhỉ? Cung điện bên sông tuy rằng kỳ lạ, nhưng có thể xây ở đồi điện nơi giam cầm đầu quý kia, hẳn là có chỗ đặc thù, cho nên lúc đó hắn mới trực tiếp đẩy đại ca vào trong cung điện đó.

Nghĩ thế, Tư Lăng lấy ra Truyền Âm phù mà Tư Hàn cho hắn, sau đó buồn bực phát hiện không gian này hạn chế truyền âm.

“Tư công tử, chúng ta muốn đi đâu?” Tiểu Yêu Liên trốn ở vạt áo Tư Lăng hỏi, hai tay vịn chéo áo, nhìn từ xa thật giống như Tư Lăng nhét một con rối nhỏ ở vạt áo vậy.

Tư Lăng vuốt cằm, suy nghĩ một chút nói: “Thời gian ba tháng chỉ còn lại mười ngày, vậy tất nhiên là phải tìm lối ra. Ta cũng không muốn bị giam ở đây hai mươi năm sau đó bị bí cảnh xoá bỏ!”

Tiểu Yêu Liên ngây thơ mà “À” một tiếng.

Tư Lăng rời khỏi dòng sông một đoạn, phát hiện tình trạng thân thể mình thực sự là không chịu nổi, quyết định tu dưỡng một ngày rồi mới xuất phát.

Tư Lăng chọn một mảnh đất trống trải để nghỉ ngơi. Đầu tiên là lấy Cửu Chuyển Linh trận đã thu thập đủ yêu hồn để bày ở xung quanh một cái trận pháp bảo vệ. Hắn rất hài lòng phát hiện Cửu Chuyển Linh trận này quả thực như Pháp Lăng nói, là một trận pháp có khả năng thăng cấp. Bởi vì hắn thu thập đa phần là yêu thú cấp năm, cấp sáu, cho nên cấp bậc trận pháp này hiện tại là cấp 6, đã thừa sức dùng ở thành Minh Hà.

Tư Lăng ăn qua loa vài thứ, lại lấy mấy viên linh quả cho Tiểu Hồng, rồi bắt đầu dả toạ tu luyện.

Sau một ngày, hồn lực khôi phục hơn phân nửa, bất quá thân thể vẫn còn bị thương nhiều chỗ, nguyên thần chịu chấn động vẫn còn có chút bất ổn, nhưng cũng không ảnh hưởng đến đại cục của hắn. Tư Lăng không muốn tiếp tục ở lại nơi như thế này, chung quanh là một vùng đỏ sẫm, khiến lòng người thật không vui, hơn nữa đồng đảo ma vật nguy hiểm lên lút ẩn nấp khắp nơi. Nếu không phải biết rõ nơi này mà một ảo cảnh, hắn đã cho rằng mình lưu lạc đến Ma giới.

Thu hồi linh trận, Tư Lăng nhét Tiểu Yêu Liên vào trong lòng ngực, lại dò xét đan điền, phát hiện Trọng Thiên còn đang ngủ, liền không tiếp tục để ý nữa. Hắn lấy ra một thanh linh kiếm, bay hướng về một phía khác của thảo nguyên.

Bay một ngày trời, Tư Lăng rốt cục bay khỏi thảo nguyên, xa xa là một vùng núi non chập chùng.

“Lẽ nào ta thật sự không còn ở trong phạm vi của Địa cung?” Tư Lăng có chút có chút nghi ngờ mà nhìn dãy núi màu đen chập trùng này.

Tiểu Yêu Liên ở trong lòng ngực của hắn gặm linh quả, nghe được Tư Lăng nói, hỏi đáp: “Tư công tử, chúng ta vẫn còn ở cung điện dưới lòng đất mà. Bất quá ta lúc trước nghe chủ nhân nói, bí cảnh này là nhân tu và ma tu Thượng Cổ đồng thời mở ra. Nhân tu xây dựng Thiên Cung, mà ma tu thì xây dựng Địa Cung; hơn nữa ma tu này là người vô cùng lợi hại. Hắn dùng thuật đề nén không gian, đem một cái Tiểu thiên thế giới[2] nhập vào bên trong Địa cung, cho nên điều kiện hoàn cảnh mới đa dạng như vậy. Chúng ta tuy rằng đi rất lâu, nhưng kỳ thực vẫn ở trong phạm vi của Địa Cung thôi.”

Sau khi nghe xong, Tư Lăng bỗng nhiên tỉnh ngộ, cảm giác mình dường như đã nghe được bí mật khủng khiếp. Nhân tộc và Ma tộc xưa nay không phải luôn đối lập nhau sao? Loại hành vi hợp tác mở Bí cảnh này được xem là gì đây? Điều này hoàn toàn lật đổ những hiểu biết của hắn. Hay là ở thời kỳ Thượng Cổ xa xôi, hoàn cảnh của Tu Tiên Giới kỳ thực cũng không rạch ròi giống hiện tại, có lẽ lúc đó quan hệ giữa Ma tộc và Nhân Tu khá là hòa hoãn, thậm chí là giao lưu thân thiết luôn ấy chứ.

Nếu biết nơi này vẫn còn là Địa Cung, Tư Lăng liền không xoay vòng vòng như con ruồi không đầu như lúc nãy nữa, bắt đầu đi tìm lối ra của Địa Cung.

[2] Là trong thuyết vũ trụ của Ấn Độ cổ, sau này ảnh hưởng Phật giáo, trở thành thuyết vũ trụ của Phật giáo: Lấy núi Tu Di 須彌 làm trung tâm, khắp nơi vây quanh nó.

Vũ trụ này có hằng hà sa số thế giới: gồm Tiểu thiên thế giới, Trung thiên thế giới và Đại thiên thế giới.

- Khoảng không nào có một mặt trời, một mặt trăng chiếu sáng gọi là “tiểu thế giới” 小世界.

- Một ngàn “tiểu thế giới” gọi là “tiểu thiên thế giới” 小千世界;

- Một ngàn “tiểu thiên thế giới” gọi là “trung thiên thế giới” 中千世界;

- Một ngàn “trung thiên thế giới” gọi là “đại thiên thế giới” 大千世界.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 65: Ma thú

Tur Lăng vốn là định bay một mạch sang ngọn núi bên kia, ai ngờ Tiểu Yêu Liên lại phát hiện được mấy thứ linh quả linh thảo ở thời kỳ Thượng Cổ mới có, hơn nữa còn là linh quả linh thảo chỉ ở môi trường âm hắc này mới có thể sinh ra, quần quít lấy Tur Lăng nhờ giúp nó hái về.

Xét thấy bé Tiểu Hồng đã hi sinh chút mệnh linh khí mà nó rất vất vả mới tu luyện được để cứu mình, Tur Lăng tuy rằng không có thời gian, nhưng vẫn dung túng nó. Hắn mang theo linh kiếm trực tiếp nhào lên, khiêu chiến ma vật cường đại bảo vệ linh quả, coi như đang rèn luyện chính mình.

Ở trong núi lòng vòng hai ngày, sau khi thu hoạch không ít linh quả, Tur Lăng ngấm nhìn dãy núi hùng vĩ xa xa, dứt khoát nhắm tâm lấy ra một tấm Thần Hành Hồn Phù ngũ phẩm đập vào trên người, tiếp tục vượt núi băng đèo.

Sau một ngày, họ rốt cục đến trước một dãy núi khác, dưới chân núi có một toà cung điện màu đen.

Lúc này cách thời gian bí cảnh đóng lại chỉ còn năm ngày.

Mặc dù là ngơ ngác ngạc nhiên bị cuốn vào động phủ của tu sĩ Thượng Cổ, nhưng sau khi gặp đại ca, đại ca cũng đã nói lại những gì huynh ấy biết cho Tur Lăng. Thời gian Bí cảnh mở ra chỉ có ba tháng, vào lúc hết hạn thì có thể bóp nát tấm ngọc bài lúc trước để rời khỏi nơi này. Tấm ngọc bài kia không chỉ chứng minh thân phận của cá nhân, nó còn là truyền tống bài giúp rời khỏi bí cảnh. Bất quá trước khi hết hạn thì phải rời khỏi động phủ của tu sĩ Thượng Cổ mới được, ở đây có cấm chế ngăn chặn truyền tống, dù có bóp nát ngọc bài cũng vô dụng thôi.

Tur Lăng cũng từ chỗ đại ca biết được, ở trong động phủ này, mỗi cung điện đều có bố trí Truyền tống trận. Nếu muốn rời đi, vậy chỉ cần tìm được truyền tống trận là xong.

Sau khi đến nơi, Tur Lăng trái lại không vội vàng rời đi. Hắn ở sườn núi tìm nơi bằng phẳng trống trải, bày trí trận pháp, sau đó chậm rãi lấy ra dụng cụ nấu ăn và vào trong núi săn giết ma thú. Đốt một tấm hỏa phù, Tur Lăng lại bắt đầu nướng thịt, một lúc sau, hương thơm lan toả khắp nơi.

Tiểu Yêu Liên ngồi đối diện Tur Lăng, ôm một viên linh quả còn to hơn thân thể mình gặm gặm.

Linh quả này tên là Ma Tâm Quả, là tìm được lúc vào trong dãy núi này. Bề ngoài nó có rất giống quả mận Bắc[1] ở giới trần tục, da màu tím đen, cần một cái là tới phần thịt quả màu vàng nhạt, giòn giòn ngọt ngọt, có chút vị lẽ tuyết. Còn nó có tác dụng gì, cô bé Tiểu Hồng nói, ăn nó có tác dụng trấn định cho những tu sĩ tu luyện bị tẩu hỏa nhập ma. Tur Lăng cực kỳ mừng rỡ, cho dù ma thú bảo vệ cây Ma Tâm Quả xấu không chịu nổi, ghê gớm đến mức khiến hắn đau buốt cả đầu, hắn cũng dũng cảm đi tới chiến đấu với nó. Tiểu Hồng mang theo cái túi trữ vật nhân cơ hội đi hái linh quả. Sau khi Tiểu Hồng hái xong, Tur Lăng dán tấm Liễm Tức phù trên người rồi nhắc Tiểu Hồng còn đang bám vào đầu cành cây, nhanh chóng chạy trốn. Chỉ để lại cây Ma Tâm Quả tro tro làm ma thú tức giận không thôi.

Hai người cứ như vậy hợp tác chặt chẽ, hái sạch những linh quả đặc biệt mà Tiểu Hồng phát hiện, cũng vì thế mà đắc tội với rất nhiều ma thú trong núi.

Đương nhiên cũng có lúc thất thủ. Khi đó Tur Lăng biết mình không phải là đối thủ, đánh không lại liền chạy, mà Tiểu Yêu Liên tuy rằng thèm ăn, nhưng lại nhát gan, cũng không có can đảm bảo Tur Lăng đi hái lần nữa, cũng chỉ có thể nước mắt lưng tròng mà theo sát Tur Lăng bỏ trốn, làm hại Tur Lăng không khỏi hổ thẹn một phen.

Thế giới này rõ ràng là bố trí dựa theo Ma giới, trong không khí ẩn chứa cả linh khí và ma khí, đan xen lẫn nhau, nhưng lại khiến người ta có thể cảm giác rõ ràng. Nơi này có ma vật, ma thú, tuy rằng cũng có yêu thú nhưng số lượng rất ít, duy nhất là không có người của Ma tộc. Mấy ngày qua, Tur Lăng nhìn thấy nhiều nhất chính là ma thú. Ma thú và yêu thú có vẻ cũng không có sự khác biệt, đều có thể tu luyện, vượt qua thiên kiếp thì cũng có thể hoá hình. Thứ duy nhất không giống chính là thuộc tính; yêu thú hấp thu linh lực để tu luyện, còn ma thú thì hấp thu ma khí.

“Tur công tử, không phải huynh đang vội rời đi sao?” Tiểu Yêu Liên gặm linh quả hỏi.

Tur Lăng nhìn nó một chút, thấy nó như con chuột gặm gặm một viên Ma Quỷ quả, trong lòng Tur Lăng cũng có mấy phần tiếc của. Ở bí cảnh hắn đã thu thập được rất nhiều loại linh quả, hơn nữa đều là thứ mà ngoại giới không có, nhưng mà số lượng cũng có hạn, suy cho cùng linh quả muốn lớn lên rồi ra trái thì cũng cần mấy trăm đến mấy vạn năm. Tuy rằng tiếc, bất quá Tur Lăng đối xử với Tiểu Yêu Liên và Trọng Thiên xưa nay rất hào phóng, chưa từng hạn chế sức ăn của Tiểu Yêu Liên, nó muốn ăn bao nhiêu đều chiều nó, căn bản chưa hề nghĩ tới phải chiếm những linh quả kia cho riêng mình.

Ở phương diện khác mà nói, cũng do thái độ Tur Lăng tùy ý dung túng như vậy nên mới làm Tiểu Yêu Liên quyết định đi theo hắn. Mà lúc Tur Lăng bị thương, Tiểu Yêu Liên không chút do dự đem một mệnh linh khí do chính mình vất vả tu luyện ngưng tụ thành giọt linh dịch dứt cho hắn, cũng do nguyên nhân này chăng?

“Gấp cỡ nào cũng phải ăn cơm chứ? Đói bụng thì chiến đấu sẽ rất có hại.” Tur Lăng nói, lật ngược con ma thú đã nướng phân nửa lại, rồi tiếp tục nướng.

Tiểu Yêu Liên chớp chớp mắt, thu hồi cái hạt sau khi gặm sạch thịt lại, tiếp tục lấy một linh quả có vỏ ngoài đỏ rực từ mâm linh quả bên cạnh, gặm tiếp. “Tur công tử, còn nguy hiểm gì nữa không?”

Nghe ra sự lo sợ trong lời nói của nó, Tur Lăng thờ dãi, nói rằng: “Tiểu Hồng muội muội, sao ngươi lại nhát gan như vậy? Chúng ta là người tu tiên, bất kể là ở đâu cũng tràn đầy nguy hiểm, lo sợ cũng vô ích, chỉ có thể dũng cảm đối mặt, kiên định mà tiếp tục tiến bước, biết chưa?”

Tiểu Yêu Liên về mặt đau khổ, tốc độ gặm trái cây chậm lại, yếu ớt nói: “Nhưng mà Tiểu Hồng thật sự rất sợ. . .”

Lườn nó một cái, Tư Lăng không để ý tới nó nữa, nhìn về cung điện phía trước nói rằng: “Hồn lực trong thân thể ta còn chưa phục hồi, đợi thêm một ngày nữa, chờ ta khôi phục hồn lực thì chúng ta sẽ đi ra ngoài. Không biết tại sao, ta luôn cảm thấy có dự cảm xấu, phải chuẩn bị đầy đủ mới được.”

Nghe được lời này của Tư Lăng, Tiểu Yêu Liên càng lo lắng hơn, bất quá nó lại sợ Tư Lăng mắng mình nhất gan, chỉ có thể phồng cái mặt bánh bao yên lặng gặm linh quả.

Rất nhanh, thịt nướng đều làm xong, nồi canh cũng hoàn thành, mùi thức ăn trong không khí hấp dẫn đám ma thú gần đó bắt đầu rục rịch. Nhưng bởi vì có trận pháp che chắn nên căn bản không tìm được nơi phát ra, chúng chỉ có thể đi vòng quanh ở ngoài trận pháp. Tư Lăng đem thịt nướng bày ra ở trước mặt, trừng mắt nhìn chúng một lúc. Sau khi phát hiện không động tĩnh gì thì chậm rãi thu hồi thịt nướng lại, chỉ chứa đủ phần mình ăn.

Cả thịt nướng cũng không thể dụ dỗ được con yêu thú ham ăn kia ra được, chứng minh nó xác thực đã tiến sâu vào giấc ngủ, không cách nào tỉnh lại.

Lại đã tọa một ngày, Tư Lăng mở mắt ra, trong mắt lộ ra vẻ vui sướng. Nhờ một linh khí mà Tiểu Yêu Liên ban tặng, không chỉ chữa trị vết thương trên người, hơn nữa sau khi hấp thu giọt linh dịch kia xong, tu vi của Tư Lăng đã tiến thêm một bước, phá vỡ thành lũy của Trúc Cơ sơ kỳ, chính thức vào Trúc Cơ trung kỳ, mà [Luyện Hồn Quyết] cũng tu luyện đến tầng thứ tư.

“Tư công tử, huynh tiến vào Trúc Cơ trung kỳ rồi?”

Tư Lăng mỉm cười gật đầu với Tiểu Yêu Liên đang gác đêm.

Tiểu Yêu Liên nghiêng đầu, có chút không hiểu nói: “Tại sao thanh thể khi Tư công tử lên cấp lại nhỏ như vậy chứ? Tiểu Hồng thấy rất nhiều tu sĩ khi lên cấp thì thanh thể rất lớn nha.” Thanh thể quá nhỏ, cảm giác rất yếu nha.

Tư Lăng mặt cứng đờ, sau đó kềm chế một chút, rốt cục không nhịn được mà kéo Tiểu Yêu Liên rồi chà đập khuôn mặt nhỏ của nó.

Tại sao thanh thể lại nhỏ chứ? Không cần phải nói, đó là do chính bản thân Tư Lăng thôi. Đầu tiên là linh căn của thân thể này sau khi uống Tổ mạch đan đã biến thành thủy hỏa song linh căn, chính là cái loại hết sức tầm thường, căn bản không thể so với thiên tài được. Loại song linh căn này muốn lên cấp rất chậm, mà sau khi lên cấp cũng không có thanh thể to lớn như mấy loại biến dị linh căn hay ngũ linh căn được. Những loại kia khi lên cấp đều cần hấp thu nguồn linh lực khổng lồ, bản thân Tư Lăng thì không cần như vậy. Thứ hai là nguyên nhân của Tư Lăng ở kiếp trước đã tu luyện trăm năm, trong linh hồn mang theo hồn lực. Sức mạnh hồn lực đã bằng tu sĩ Nguyên Anh, bất quá bị giới hạn ở tu vi của thân thể nên cũng không hiện ra.

Bị buộc nhét vào thân thể này, Tư Lăng phát hiện cũng không phải không có chỗ tốt. Hồn lực chỉ cần tích lũy một lượng nhất định, hồn thể sẽ rất nhanh lên cấp, căn bản không có cái gọi là tâm ma, không khác biệt nhiều so với khi làm thiện quỷ ở đời trước. Còn tu vi của thân thể, sau khi thu được đầy đủ linh lực cũng sẽ lên cấp, bất quá sẽ sinh ra tâm ma, muốn phá vỡ ranh giới cũng không dễ dàng gì. Bất quá tích lũy hồn lực vô cùng khó khăn, không thể hấp thu như linh lực, chỉ có thể dựa vào chính mình tích lũy từng giọt nhỏ, quá trình này vô cùng chậm chạp.

Có thể nói, lúc tu luyện hồn thể tới trình độ nhất định thì sẽ kéo tu vi của thân thể lên theo. Tu vi thân thể tăng lên, tu vi hồn thể cũng sẽ cùng tiến lên. Làm Tư Lăng buồn phiền chính là, bất kể là loại nào thì muốn lên cấp cũng đều rất khó khăn; thủy hỏa song linh căn thật sự là quá phiền phức mà.

Sau khi kiểm tra tình trạng thân thể, lại đi liếc nhìn luồng ánh sáng trắng ẩn núp ở trong linh hồn kia, phát hiện vẫn không có gì thay đổi. Hắn lại thăm dò con yêu thú cuộn tròn ngủ ở đan điền, cũng không phát hiện có biến hóa gì, Tư Lăng bèn không để ý tới nữa. Hắn thu dọn đồ đạc chuẩn bị tiến vào cung điện.

Tư Lăng mới vừa hiện thân, đang chuẩn bị lấy ra phi kiếm thì bỗng cảm giác được vài hơi thở mạnh mẽ xuất hiện. Dừng thần thức quét qua, mười mấy con ma thú có khí tức cường đại đang chạy về hướng này. Tốc độ chúng vô cùng nhanh, chỉ mấy chốc đã cách mình vài vạn mét.

Tư Lăng thay đổi sắc mặt, tất nhiên đã phát hiện có mấy con ma thú bảo vệ Ma Tâm Quả xấu khủng khiếp kia. Đây là đến báo thù sao? Hay là muốn cướp linh quả về?

“A a a -- Tư công tử làm sao bây giờ? Mấy con ma thú kia kết bè tìm chúng ta đòi linh quả kia! ! Ta không muốn trả cho chúng nó đâu! ! Liệu có ăn thịt tui mình luôn không?! ” Tiểu Yêu Liên nhất gan lập tức phun nước mắt.

Tư Lăng không rảnh khinh bỉ nó, tóm lấy Tiểu Yêu Liên sợ hãi tới run cầm cập, dán trên người tấn Liễm Tức phù, liều mạng chạy về hướng cung điện dưới chân núi. Lúc này hắn chỉ hận vì quái gì mà mình chỉ có 2 chân chứ không phải 4 chân ... ..

*****

Cách thời gian Huyền Thiên bí cảnh đóng lại chỉ còn một ngày, trước động phủ của tu sĩ Thượng Cổ xuất hiện một bóng người bê bết máu.

Nhìn thấy hắn xuất hiện, những tu sĩ canh giữ ở trước động phủ chuẩn bị làm một vỏ lớn bắt đầu rục rịch. Xuất hiện chật vật như vậy, chắc chắn là đã trải qua một trận chiến đấu khổ cực, hẳn là gặp được dị bảo gì đó. Tuy rằng cơ duyên là của đôi phương, nhưng nếu thừa dịp hắn suy yếu mà cướp được, vậy cũng coi như là của mình. Chuyện như vậy ở trong giới tu tiên cũng không hiếm thấy.

Tư Lăng mới vừa dừng lại, liền cảm giác ánh mắt những tu sĩ ở trước động phủ không tốt, mang theo tham lam cùng máu tanh. Bất quá hắn cũng không ngại, nếu bọn họ dám đi lên đánh cướp mình, tuyệt đối sẽ đáp trả thật tốt. Tư Lăng giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, tìm một chỗ để nghỉ ngơi và

chờ đợi, tẩy sạch vết máu dính trên tóc. Những thứ này đều là máu của đám ma thú kia. Sau một trận quyết tử cùng đám ma thú, trên người hắn còn lưu lại một loại sát ý uy nghiêm đáng sợ.

Đồng thời dùng thần thức quét xung quanh, hắn có chút thất vọng phát hiện nơi này không có người quen. Có lẽ, nếu không phải đã rời đi thì chính là còn ở trong động phủ. Mà những người này sở dĩ còn ở đây, sợ là muốn chờ ở chỗ này để kiếm lợi, thấy tu sĩ nào suy yếu hoặc tu vi thấp thì tới cướp bóc.

Đột nhiên cảm giác được vài luồng sát khí mang theo tà khí nồng nặc, không hề che giấu quét tới trên người mình, thần thức Tư Lăng quét qua, lúc nhìn rõ khuôn mặt ba người kia thì hơi sững sờ một chút.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Xung đột

Ba nam tu đang dùng một loại ánh mắt mang theo sát khí và tham lam nồng đậm nhìn mình chằm chằm kia, Tư Lăng có ấn tượng. Chính là ba trong năm tu sĩ trên mặt có vết sẹo đã làm Truyền Sơ hoảng sợ trước khi tiến vào bí cảnh. Mà Tư Lăng sở dĩ có ấn tượng sâu sắc với bọn họ như vậy, cũng là bởi vì vết sẹo kinh khủng trên mặt bọn họ.

Ba tháng trôi qua, vết sẹo trên mặt bọn họ không có thay đổi gì so với lần đầu gặp gỡ, vẫn là da thịt biến đen, còn chảy máu mủ, tạo cho người ta một loại cảm giác vô cùng không thoải mái. Loại vết thương này khiến người ta cảm thấy thứ có thể tạo ra vết sẹo như vậy trên người bọn họ thật không đơn giản, thật không biết là cái gì gây thương tích.

“Tu công tử, bọn hắn đang có ý đồ xấu với chúng ta!” Tiểu Yêu Liên run rẩy truyền âm, “Thứ bám vào vết sẹo trên mặt bọn họ khiến ta cảm thấy rất không thoải mái.”

Tư Lăng sững sờ, hỏi: “Tiểu Hồng muội muội, ngươi có thể cảm giác được gì sao?”

“Ừ, ta thấy vết thương trên mặt họ tràn ngập sát khí đen tối, sát khí thật là đáng sợ. . .” Cảm giác được Tiểu Yêu Liên run cầm cập, rồi tiếp tục nói: “Bọn họ nhất định đã gặp phải thứ rất đáng sợ. Những sát khí kia đang ăn mòn máu thịt của bọn họ, chờ khi máu thịt của bọn họ đều bị ăn mòn thì sẽ biến thành xác chết di động không có lý trí.”

Tiểu Yêu Liên tuy rằng rất nhát gan, cũng rất vô dụng, nhưng Tư Lăng tin tưởng phán đoán của nó. Dù sao nó cũng là dị bảo trời sinh, lại là yêu thực thuần khiết, rất nhạy cảm với những thứ tà ác.

Đối với ba người này, Tư Lăng đặc biệt chú ý, vừa nghỉ ngơi vừa cảnh giác, đồng thời nhìn chằm chằm lối vào động phủ. Hắn muốn nhìn một chút xem đại ca có thể từ bên trong đi ra hay không. Nếu không phải bí cảnh này có cấm chế đặc thù ngăn cản việc sử dụng Truyền Âm phủ, Tư Lăng cũng không cần khổ cực mà chờ ở chỗ này như thế, đã sớm đi tìm một nơi nào đó vừa tìm hiểu tin tức vừa chờ bí cảnh mở ra, sau đó đi ra ngoài.

Tư Lăng chỉ ngồi một chút, rốt cục có người ra tay. Ngoài ý muốn, ba nam nhân mang sát khí nặng nhất lại chỉ đứng nhìn, kẻ ra tay lại là một nam, một nữ. Nguyên nhân đối phương ra tay là bởi vì nhìn thấy Tư Lăng có vẻ bị thương rất nặng, muốn kiếm lợi nên liền ra tay.

Lúc Tư Lăng thoát khỏi Địa Cung, bị mười mấy con ma thú mạnh mẽ truy sát hai ngày mới không dễ dàng mà tìm tới truyền tống trận, ra ngoài. Bằng thực lực bảy giờ của hắn, không bị mười mấy con ma thú cấp cao cắn xé cũng coi như là may mắn. Lần này thoát thân, hồn phủ bảo mệnh trong túi trữ vật đã hoàn toàn dùng hết.

Lúc chỗ ngồi nổ tung, thân thể Tư Lăng cũng lui cách xa trăm mét, mắt lạnh nhìn hai tu sĩ vừa xuất thủ. Bọn họ là một nam một nữ. Người nam tướng mạo âm nhu, trong thần sắc mang theo vẻ ngoan lệ (tàn nhẫn, hung hăng), vừa nhìn liền biết là người hung tàn độc ác. Người nữ tướng mạo xinh đẹp quyến rũ, mặc y phục màu đỏ, hai chân để trần, trên tay chân đều buộc lục lạc nhỏ, khẽ lắc lư một cái thì lục lạc leng keng leng keng vang lên.

Tư Lăng mắt lạnh nhìn bọn họ, trên mặt thờ ơ, lạnh nhạt.

“Ồi, tiểu ca này bộ dạng thật tuần tú.” Nữ tử che môi cười duyên một tiếng, sóng mắt lay động lộ ra một biểu cảm vô cùng quyến rũ, mê hoặc làm người ta không nhìn được bước tới gần nàng. “Công tử, có muốn làm tình nhân của thiếp không?”

Tư Lăng cảm giác được sự mỉa mai trong tiếng nói mềm mại đáng yêu này. Cô gái này rõ ràng tu luyện một loại mị thuật, bất quá tu vi đối phương mới Trúc Cơ, đối với hắn thực sự không có ảnh hưởng gì. Hơn nữa đời trước hắn làm nữ quý một trăm năm, có sức đề kháng với nữ nhân, dù có sinh ra tâm ma cũng không cần giết nữ nhân để chứng minh đại đạo gì đó.

“Thập Nương, tiểu tử này có bộ dạng như vậy, nàng thực xác định hắn không phải nữ giả nam trang sao?” Nam tu bên cạnh nói một cách quái đản, hắn không chỉ tướng mạo âm nhu, âm thanh lại càng the thé đến khó mà tin nổi.

“Sao lại thế được? Tiểu ca này vừa nhìn chính là một nam nhân đường đường chính chính. Nam nhân mỹ lệ đến như vậy, thật sự là làm cho trái tim ta loạn nhịp, rất muốn thưởng thức mùi vị như thế nào.” Nữ tu tên là Thập Nương yêu mị mà liếm khóe môi, cái lưỡi hồng nhạt trượt qua, phối hợp với

mị công, những nam tu đang vây xem ở đó bắt đầu phòng hạ khổ lên.

Nghe nói như thế, nam tu nọ cười nham hiểm, nói rằng: “Sợ là người ta không để mắt tới nàng đâu. Nàng xem đi, hán còn không thèm nhìn tới nàng, có lẽ lát nữa cũng không nghe lời lắm đâu.”

“Vậy đề ta làm hán nghe lời không phải được rồi sao?” Thập Nương cười quyến rũ, trong lời nói có chứa ẩn ý.

“Đúng là như thế.”

“Bất quá tuyệt đối đừng đụng vào mặt của hán nha, ta còn muốn nếm thử mùi vị của hán đó.”

Muốn đánh cướp còn ra vẻ đường hoàng như vậy, trong lòng Tư Lăng thực sự không thích, cảm giác bọn hán đang coi mình như đũa ngọc vậy.

Tư Lăng vẫn không để tâm tới bọn họ, vẫn dùng thần thức chăm chú quan sát bốn phía. Lúc thần thức phát hiện nam tu này viện cớ nói chuyện rồi âm thầm xoay tay một cái, bắn một thứ gì đó về phía mình, Tư Lăng trực giác gặp nguy hiểm, nghiêng người né qua, đồng thời ngưng tụ linh lực vào tay bắt lấy nó. Nhìn kỹ, vật này giống như một sợi chỉ thêu, dài cỡ một ngón tay, toàn thân trong suốt như nước. Nếu không phải thần thức của mình mạnh mẽ, đúng là không thể phát hiện nó được. Người bị nó đánh lên tuyệt đối không cách nào phát hiện ra được mà trúng chiêu.

Lúc dùng linh lực bao lấy, Tư Lăng liền biết vật này là một loại yêu trùng ký sinh. Hán đã đọc được ở trong một quyển đồ giám (sách có tranh vẽ) về yêu trùng, cấp bậc của nó cũng không cao, nhưng cũng là một vật nhỏ rất phiền phức. Chỉ cần tu sĩ không cẩn thận tiếp xúc với nó, nó sẽ như giòi trong xương mà chui vào trong thân thể tu sĩ, dùng cách gì cũng không thể loại bỏ. Mà nơi ký sinh yêu thích của nó chính là ở trong óc của tu sĩ, hút linh lực tu sĩ mà sống, thậm chí còn có thể quấy nhiễu suy nghĩ và hành động của tu sĩ, biến tu sĩ thành con rối của chúng nó.

Thứ này phải ở hoàn cảnh đặc biệt mới có thể thai nghén, bình thường chỉ có Yêu Trùng Cốc mới có. Mà Yêu Trùng Cốc là sơn môn của Ngự Trùng Môn, là địa phương yêu thích của hết thảy tu sĩ điều khiển yêu trùng. Loại yêu trùng ký sinh này bình thường cũng chỉ có tu sĩ Ngự Trùng Môn mới biết cách bắt giữ và nuôi dưỡng.

Tư Lăng cười khẩy, dù nam nhân này là người của Ngự Trùng Môn thì đã làm sao? Dám ra tay thì phải có chuẩn bị tâm lý.

Nghĩ xong, Tư Lăng không chút do dự mà dùng linh hỏa thiêu chết con yêu trùng ký sinh kia.

Yêu trùng ký sinh vừa chết, trên mặt nam tu này đỏ ửng một cách không bình thường, yết hầu ực một tiếng, hán nuốt lại ngụm máu đã vọt tới trong miệng, nham hiểm lạnh lẽo mà nhìn Tư Lăng.

“Ai nha, Âm đại ca, con sâu nhỏ của huynh lại chết ở trong tay tiểu ca này.” Thập Nương hết sức kinh ngạc nói, đồng thời trong lòng cũng có mấy phần cảnh giác. Sự lợi hại của yêu trùng ký sinh của Âm Kiến nàng cũng biết đến, dùng để đánh lên chưa từng thất bại bao giờ, chỉ có tu sĩ Nguyên Anh mới có thể phát hiện sự tồn tại của loại trùng này.

Thật không nghĩ hôm nay lại có người có thể tự tay giết yêu trùng của Âm Kiến, hơn nữa hán chỉ là tu sĩ Trúc Cơ.

Đồng thời những tu sĩ bàng quan bên kia cũng hơi kinh ngạc. Danh tiếng của Âm Kiến bọn họ đã nghe qua. Nghe nói là đệ tử của một vị Nguyên Anh trưởng lão trong Ngự Trùng Môn, cũng là loại người hung tàn, xưa nay thích bắt nạt kẻ yếu, yêu thích cướp bảo vật của người khác, rất nhiều tán tu nhỏ yếu đã chết trong tay hán. Mà Âm Kiến càng khiến người ta sợ hãi vì hán là một tay ngự trùng chiến đấu rất có bản lĩnh, loại trùng cổ quái kỳ lạ cỡ nào cũng có, khiến người ta khó lòng phòng bị, rất nhiều tu sĩ không hiểu ra sao mà bị hán cướp, bị chết vô cùng oan uổng. Vì lẽ đó, tu sĩ bình thường nếu bị hán để mắt tới, nếu không phải có pháp bảo bảo mệnh giúp mình không bị hán đánh cướp, bằng không thì sẽ sớm bỏ chạy, tuyệt đối sẽ không đối đầu trực diện với hán.

Thế nhưng tu sĩ này lại có thể phát hiện ra yêu trùng mà không ai có thể cảm giác được, khiến người ta không thể tiếp tục xem thường hán nữa, nhất thời những kẻ động tâm cũng bị dập tắt hơn phân nửa. Tu sĩ có thực lực thường tạo ra tâm lý khiếp sợ, khiến người ta không dám tùy tiện ra tay cướp đoạt.

Âm Kiến nuốt vào ngụm máu phản phệ, vỗ một cái vào túi linh thú, một đám Yêu phong (ong) to lớn xuất hiện, bay lượn xung quanh Âm Kiến, phát ra tiếng vù vù.

Thập Nương thấy Âm Kiến lập tức phóng ra một bầy Yêu Phong liền biết hán đang phát hỏa, thân nhiên cười nói với Tư Lăng: “Tiểu ca, cậu giết tâm can bảo bối của Âm đại ca, lần này thì thâm rồi. Nhanh nhanh đến chỗ tỷ tỷ nè, để tỷ tỷ cầu xin cho cậu, nói không chừng có thể làm cho Âm đại ca buông tha đó.” Vừa nói vừa liếc mắt đưa tình với Tư Lăng, cũng rất kiêu ngạo, khinh người.

Cái gì mà tỷ tỷ, kêu bà nội còn tạm được!

Tư Lăng trong lòng lăm lăm. Bề ngoài của Tu tiên giả dù cho có trẻ trung cỡ nào, nhưng cốt linh lại không thể lừa người được. Nữ tu này cũng đã hơn sáu mươi tuổi, còn không biết xấu hổ tự xưng tỷ tỷ với hán. Nữ nhân này có lẽ đã ăn Trú Nhan Đan mới có thể hơn sáu mươi tuổi ở Trúc Cơ kỳ mà còn duy trì được dáng vẻ của thiếu nữ mười mấy tuổi.

Tư Lăng cũng không thèm quan tâm tới bọn họ, âm thầm ngưng tụ khắp toàn thân một tầng hồn lực mỏng để bảo vệ mình, chuẩn bị ra tay làm kinh sợ những kẻ liều mạng này, để bọn họ biết mình không dễ cướp như vậy.

“Hừ, rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt!” Âm Kiến cười nham hiểm, há mồm quát một tiếng, đám Yêu Phong kia vù một tiếng rồi phóng về phía Tư Lăng.

“Dừng tay!”

Một tiếng kêu mềm mại vang lên, sau đó là một con hỏa long quét tới, quần lấy đám Yêu Phong rồi thiêu đốt. Hỏa long này rõ ràng không phải loại lửa bình thường, nó toả ra linh hỏa mang uy áp của tu sĩ Kim Đan, vì thế bảy Yêu Phong chẳng mấy chốc đã bị đốt thành tro.

Mọi người quay đầu lại, liền nhìn thấy người ra tay chính là một cô gái áo đỏ chẳng biết xuất hiện lúc nào, đứng ở trước động phủ. Cả người nàng lúc này rất chật vật, cũng bê bết máu, nhưng cũng không tổn hại đến vẻ đẹp của nàng, trái lại tăng thêm một nét yêu diễm[1]. So với Thập Nương quyền rũ tận xương, cô gái áo đỏ này lại là một loại kiều ngạo, lãnh diễm[2], không cho người khác xâm phạm, cũng làm cho nam nhân nổi lên một xúc động chinh phục.

[1] Yêu Diễm: 妖艳: vẻ đẹp yêu mị, kiều sa, có chút lãng lợ.

[2] Lãnh diễm: vẻ đẹp lạnh lùng.

Vốn vì tình thế bất buộc nên định ra sân, Tư Lăng sững sờ, sau đó có loại cảm giác không nói nên lời. Nguyệt Thiên Dạ đến quấy phá gì nữa đây?

Không cho mọi người thời gian phản ứng, Nguyệt Thiên Dạ xoay tay lấy ra một cái roi màu đen. Cái roi kia vung lên một cái, bóng roi như con rắn đánh về phía Thập Nương, chỉ thấy Thập Nương hét thảm một tiếng, thân thể bay ra ngoài. Người ở đây lập tức phát hiện trên mặt Thập Nương có thêm một vết roi đầm máu, cả người co quắp ngã trên mặt đất.

“Dám ức hiếp nam nhân của ta, chết không hết tội!” Nguyệt Thiên Dạ hừ lạnh một tiếng, lại lạnh lùng mà nhìn về phía Âm Kiến, roi lại một lần nữa vung ra.

Âm Kiến tự biết không phải là đối thủ, tóm lấy nữ tu đang rên rỉ trên đất nhanh chóng thoát thân. Nguyệt Thiên Dạ cười khẩy, lại phóng 2 roi về hướng bọn họ chạy đi. Bóng roi như hai ảnh xà đuổi theo, Âm Kiến thấy chạy không thoát, liền ném Thập Nương đang kêu gào thảm thiết về phía bóng roi này. Ngay sau đó, tu sĩ ở đây đều nghe được một trận kêu gào thảm thiết, sau đó đột nhiên ngừng lại, trong lòng đều sợ hãi.

“Thần Ảnh Tiên!”

Không biết có ai kêu lên một tiếng, lập tức lộ ra vẻ mặt tham lam đối với cái roi kia.

Thần Ảnh Tiên là dị bảo cao cấp được lưu lại từ thời kỳ Thượng Cổ, mọi người chỉ nghe qua danh tiếng của nó, nhưng lại không biết nó có còn tồn tại trên thế gian này hay không. Thế nhưng không ngờ hôm nay lại có thể nhìn thấy Thần Ảnh Tiên trong tay một nữ tu. Dị bảo có lực sát thương mạnh mẽ cỡ như vậy ai mà không muốn, thậm chí không tiếc làm chuyện giết người cướp của.

Nguyệt Thiên Dạ hiển nhiên cũng biết hành động này của mình đã khơi ra lòng tham của những người này. Nàng cười lạnh, đồng thời lấy ra mười hai thanh linh kiếm toả ra khí tức của Bảo Khí, tạo thành một kiếm trận, trực tiếp đánh nát một ngọn núi cách đó không xa. Nhìn thấy sự sợ hãi trong mắt mọi người thì ung dung thông thả mà thu hồi Thần Ảnh Tiên, khinh bỉ mà liếc nhìn bọn họ. Nàng cũng không có quá nhiều, nhưng dị bảo thì không thiếu, chẳng qua chỉ là cái Thần Ảnh Tiên mà thôi, nếu lấy ra những thứ khác, chỉ sợ sẽ làm bọn hắn phát điên.

Biết tạm thời đã tạo nên ảnh hưởng khiếp sợ làm những người này không dám tiếp tục động thủ, Nguyệt Thiên Dạ rất hài lòng, xoay chuyển ánh mắt, hai mắt dịu dàng liếc rơi vào trên người Tư Lăng. Từ một nữ nhân lãnh diễm cao quý trong nháy mắt đã biến thành thiếu nữ quyền rũ rung động lòng người, ngập ngừng muốn nói lại thôi.

“Tư Lăng. . .”

Tư Lăng lại không thêm để ý đến nàng ta, yên lặng nhìn cửa động phủ, chờ đợi ca nhà hắn xuất hiện. Chỉ một lúc sau, trước động phủ lại xuất hiện mấy người tu sĩ. Tiêu Trắc tự nhiên vẫn bám dính lấy Nguyệt Thiên Dạ, nhưng không thấy bóng dáng Dung Hoán Thiên. Tư Lăng mặc dù có chút kỳ quái Dung Hoán Thiên vì sao không đi theo Nguyệt Thiên Dạ, nhưng không để tâm lắm.

Đối với chuyện Tư Lăng không đếm xỉa tới mình, Nguyệt Thiên Dạ nhất thời lúng túng mà cắn môi, trong mắt lướt qua một chút tức giận. Nhưng nàng càng tức giận kẻ đã khiến Tư Lăng lộ ra vẻ mặt chờ đợi kia hơn. Bất kể là ai, nàng muốn giết người này!

“Thiên Dạ, chúng ta tới phía trước nghỉ ngơi đi.” Tiêu Trắc bước tới khuyên nhủ, đồng thời đằng đằng sát khí mà liếc mắt nhìn Tư Lăng, thầm nghĩ sớm muộn cũng có một ngày phải giết chết tên nam nhân này.

Bởi vì Nguyệt Thiên Dạ xuất hiện, những tu sĩ vốn định đánh cướp Tư Lăng nhìn thấy Tư Lăng cũng có đồng bạn -- tuy rằng hắn cũng chẳng để ý tới người đồng bạn này- nhưng cũng tất tâm cướp đoạt Tư Lăng, chăm chú nhìn chăm chăm một vài tán tu khác đi ra từ động phủ, tính toán làm sao trấn lột họ.

Theo thời gian dần trôi qua, mọi người đều chờ đợi bí cảnh mở ra để rời khỏi nơi này, mà trước động phủ lại có hơn mười người tu sĩ đi ra.

Lúc Tư Lăng nhìn thấy đám người Tô Hồng Phi cùng Liễu Thành Phong lần lượt xuất hiện ở trước cửa động phủ, trong lòng đột nhiên có chút sốt ruột, đợi ca sao vẫn chưa ra?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 67: Mất tích

Tô Hồng Phi cùng Liễu Thành Phong dáng vẻ cũng rất chạt vật, nhưng nhìn kỹ một chút, Tô Hồng Phi vẫn dịu dàng thông dong như cũ, cũng không có bị thương. Liễu Thành Phong về mặt hưng phấn, vác thanh trọng kiếm màu đen, cả người tràn ngập sát khí.

Liễu Thành Phong lướt nhìn một vòng trước động phủ, lúc nhìn thấy Tiêu Trắc cùng ngồi nghỉ ngơi với Nguyệt Thiên Dạ, ánh mắt khẽ động. Sau đó nhìn thấy Tư Lăng, trên mặt lộ ra nụ cười trong sáng thuần túy đặc thù của thiếu niên, nhào tới, cười rực rỡ như ánh mặt trời, nói rằng: “Tư tiểu đệ, cậu tới lúc nào? Cùng đi vào chứ?”

Khuôn mặt tươi cười rực rỡ như vậy thực làm người ta khó có thể chán ghét, Tư Lăng đáp lại bằng nụ cười nhàn nhạt, chú ý tới tư vi hiện giờ của hắn, trong lòng có mấy phần kinh ngạc. Vừa nãy nhìn hắn đi ra thì cả người sát khí chưa tiêu hết, hiểu rõ hắn tất nhiên cũng có kỳ ngộ của chính mình, cho nên mới có thể đột phá Trúc Cơ chỉ trong khoảng thời gian ngắn.

“Mới ra không lâu. Liễu đạo hữu, có thể hỏi một chút không? Các cậu có nhìn thấy đại ca ta không?”

Liễu Thành Phong kinh ngạc nói: “Tư sư huynh còn chưa đi ra sao?”

Tư Lăng lắc đầu, “Ta không biết, ta cũng mới ra khỏi động phủ hôm qua thôi, vẫn luôn chờ ở chỗ này nhưng không gặp đại ca.” Lẽ nào đại ca còn ở Địa Cung? Hay là... còn đang tìm kiếm mình ở Địa Cung? Nghĩ đến khả năng này, trên mặt Tư Lăng đột ngột biến hoá.

Lúc này, chú ý tới bọn hắn nói chuyện, Tô Hồng Phi cũng đi tới, nói rằng: “Có khi nào Tư sư huynh đã sớm ra ngoài rồi hay không? Đang ở một nơi nào đó nghỉ ngơi chờ đợi động phủ mở ra thì đi ra ngoài?”

Tư Lăng nhìn về phía nàng ta. Từ lần trước ở thành Minh Hà, Tô Hồng Phi đã có ý định giao hảo với hắn, ngoài mặt Tư Lăng cũng tiếp nhận thành ý của nàng, còn trong lòng mọi người nghĩ như thế nào, vậy thì mỗi người một ý.

Thấy không hỏi thăm được gì, Tư Lăng cũng không hỏi nữa, tiếp tục chú ý tới những tư sĩ ra khỏi động phủ. Tư Lăng luôn có chút bất an. Hắn cảm thấy nếu đại ca đã ra ngoài, vậy thì không thể nào rời đi cả. Huynh ấy sẽ ở lại chỗ cũ chờ mình, xác nhận xem mình có bình an hay không thì mới đúng. Nhớ tới lúc mình bị thương rơi xuống sông, nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc đến khó tin của đại ca, Tư Lăng đột nhiên sinh ra một cảm giác mình đã làm sai chuyện.

“Tư công tử, huynh đừng nghĩ bậy nữa, có lẽ đại ca huynh chỉ bị chuyện gì đó trì hoãn, rất nhanh sẽ ra tới thôi.” Cảm giác được tâm tình mất mát của hắn, Tiểu Hồng muội muội chu đáo cũng mềm giọng yếm ái mà an ủi hắn.

Tư Lăng miễn cưỡng mỉm cười, nhưng tâm thần vẫn không yên.

Theo thời gian trôi qua, tư sĩ xuất hiện trước động phủ càng ngày càng nhiều, mà sắc mặt Tư Lăng cũng càng ngày càng nặng nề.

Lúc Đại sư huynh Đường Lãm Nhiên của phái Thiên Tông xuất hiện, đệ tử Thiên Tông phái ở trước động phủ đều tụ lại, ríu rít hỏi thăm hắn. Đường Lãm Nhiên mỉm cười đáp lại, điểm danh những đệ tử có mặt, phát hiện thiếu rất nhiều đệ tử, không cần phải nói hắn là đã mất mạng ở bí cảnh. Trong lòng hắn không khỏi nặng trĩu.

“Ồ, Tư sư đệ còn chưa ra sao?” Sau khi nhìn lướt qua, phát hiện không có bóng dáng Tư Hàn, Đường Lãm Nhiên kinh ngạc hỏi.

Trong những đệ tử thế hệ trẻ của phái Thiên Tông, hắn coi trọng nhất là Tư Hàn, cũng kỳ vọng rất cao đối với vị sư đệ này. Có lẽ không lâu sau nữa, tư vi của vị sư đệ này sẽ chẳng mấy chốc mà vượt qua mình, nói không chừng mình còn phải cung kính mà gọi hắn một tiếng “Sư thúc”.

Trước khi tiến vào động phủ, Đường Lãm Nhiên đã từng dẫn dò các sư đệ muội, sau khi rời khỏi động phủ thì phải tập hợp ở trước động phủ để cùng nhau rời bí cảnh. Mà Tư Hàn là người đầu tiên xông qua Huyền Trận Cửu Chuyển Luân Hồi ở Đại môn trước Động phủ; với năng lực của hắn, lúc này hắn là nên ra ngoài rồi chứ.

Nghe được Đường Lãm Nhiên nói, Tư Lăng lập tức dời sự chú ý qua.

Đệ tử phái Thiên Tông nghe hắn hỏi, đưa mắt nhìn nhau, sau đó đều lắc đầu nói chưa thấy Tư sư huynh.

Đường Lãm Nhiên nhíu mày, nhìn về phía động phủ, nói: “Vẫn còn chút thời gian, có thể là bị chuyện gì đó trì hoãn, chúng ta chờ một chút.”

Mọi người đều gật đầu tán thành. Từ thần sắc của những đệ tử phái Thiên Tông có thể nhìn ra Đường Lãm Nhiên ở phái Thiên Tông cực kỳ được lòng người.

Chỉ có Nguyệt Thiên Dạ là ước gì Tư Hàn trực tiếp chết ở bí cảnh, vậy thì sẽ ít đi một kẻ ngăn cản nàng và Tư Lăng.

Tur Lăng trong lòng càng sốt ruột, bất an mà nhìn bốn phía.

Thời gian trôi đi rất nhanh, nhưng Tur Lăng lại cảm thấy mỗi một phút mỗi một giây đều dài đằng đẵng.

Mãi đến khi một tiếng "bong" vang lên, giữa không trung bỗng xuất hiện hào quang mỹ lệ. Bí cảnh đóng kín ba tháng lại lần nữa mở ra.

Các tu sĩ ở đây rồi rít bóp nát ngọc bài rời khỏi bí cảnh. Thời gian bí cảnh mở ra chỉ có một khắc, chính là cho bọn họ thời gian một khắc để ly khai. Sau một khắc bí cảnh sẽ đóng lại, muốn mở ra lần nữa chỉ có thể chờ đến hai mươi năm sau.

Lo lắng của Tur Lăng đã biến thành hiện thực.

“Tiêu sư đệ, Nguyệt sư muội, Tô sư muội, các người mang các sư đệ sư muội đi trước đi.” Đường Lâm Nhiên phân phó nói: “Ta chờ Tur sư đệ một lát nữa.”

Đệ tử Thiên Tông cũng có chút lo lắng cho Tur Hàn, nhưng không dám trái lệnh của Đại sư huynh, đều đáp một tiếng vâng.

“Đại sư huynh, bọn đệ đi trước, huynh phải cẩn thận.” Tiêu Trạc nói với Đường Lâm Nhiên, trong lòng cũng hi vọng Tur Hàn bình an trở về. Có Tur Hàn bên cạnh ngăn cản, Tur Lăng sẽ không có cách nào cướp Thiên Dạ với hắn.

Chỉ một chốc, hiện trường chỉ còn lại hai người Tur Lăng và Đường Lâm Nhiên.

Đường Lâm Nhiên đi đến chỗ Tur Lăng, thấy cậu ta mắt nhìn chăm chăm cửa động phủ, xem ra tâm thần yên, không khỏi hơi nhủu mày. Nơi này là chỗ sâu trong bí cảnh, nguy hiểm trùng trùng, không biết bao nhiêu yêu thú lợi hại đang âm thầm ẩn núp nhìn chăm chăm bọn hắn, sợ ý một chút liền có thể mất mạng tại đây. Tình trạng này của cậu ta thực sự là không nên. Bất quá biểu hiện này của Tur Lăng cũng thể hiện một loại phẩm chất trọng tình trọng nghĩa, làm Đường Lâm Nhiên khen ngợi trong lòng.

Phải biết, tu tiên giả nghịch thiên mà đi; Vì cơ duyên, vì trường sinh, có lúc cả sư môn, gia tộc, trường bối, bằng hữu đều có thể vứt bỏ, phản bội. Vì lẽ đó, khi Thiên Tông phái thu nhận đệ tử nội môn, bình thường phải xem phẩm chất rồi mới nhìn tư chất, sau đó mới nghiêm túc thu vào nội môn. Những người này sẽ trở thành hi vọng môn phái. Đây cũng là nguyên nhân Thiên Tông phái có thể trở thành đại phái đệ nhất Tây Cảnh.

Tur Lăng là đệ tử nội môn dự bị của Thiên Tông phái. Hắn có phẩm chất như thế, Đường Lâm Nhiên tự nhiên vui mừng.

“Tur đạo hữu, không cần phải lo lắng. Tin vào năng lực của Tur sư đệ, không có gì có thể làm khó hắn.” Đường Lâm Nhiên an ủi.

Vị đại sư huynh này không hồ là thù tặc[1] đại đệ tử của phái Thiên Tông, nhân đức độ lượng, chừng chặc nhưng không mất ôn hòa, cực giỏi động viên người khác. Tur Lăng trong lòng hơi nhẹ nhõm, gật gật đầu, đồng thời cũng cảm kích hắn không lập tức ra ngoài mà cùng mình ở lại nơi này.

[1]Đứng đầu, thủ lĩnh.

Một khắc thực sự rất nhanh, mắt thấy thời gian sắp hết, trái tim Tur Lăng như rơi xuống hầm băng, chặt chẽ trừng mắt nhìn Đại môn của Động phủ, đầu óc trống rỗng chết lặng.

Đường Lâm Nhiên nhủu mày lại, sau đó lấy ngọc bài ra, nói với Tur Lăng: “Tur đạo hữu, thời gian đã đến, chúng ta nhất định phải ra ngoài đi.”

Tur Lăng không hé răng.

Đường Lâm Nhiên nhìn sắc trời bí cảnh, hào quang đã sắp biến mất, trong lòng biết bí cảnh rất nhanh sẽ đóng kín. Dù như thế nào, hắn nhất định phải kéo Tur Lăng ra ngoài, bèn gấp rút nói: “Tur đạo hữu, ta tin tưởng Tur sư đệ hẳn là không có chuyện gì, chúng ta nên ra ngoài trước đi.”

Trốn ở trong tay áo Tur Lăng, Tiểu Yêu Liên cũng gấp đến giật chân. Nó không muốn bị nhốt ở bí cảnh hai mươi năm, ai biết phép tắc của bí cảnh có vì bọn họ là kẻ ngoại lai mà xóa bỏ sự tồn tại của bọn họ luôn không. Nó vội vã truyền âm nói: “Tur công tử, nhanh ra ngoài đi, có thể Tur đại ca đang chờ chúng ta ở bên ngoài đó.”

Ánh mắt Tur Lăng sáng ngời, rốt cục khôi phục một chút tinh thần, gật đầu với Đường Lâm Nhiên, trước lúc bí cảnh đóng lại, hắn bóp nát ngọc bài, cùng Đường Lâm Nhiên đồng thời biến mất ở chỗ cũ.

Lại là một hồi truyền tống choáng váng quay cuồng, lúc Tur Lăng đứng vững thì phát hiện phía trước cách đó không xa có tiếng âm âm không ngừng. Có người đang đấu pháp.

“Chuyện gì xảy ra?”

Đường Lâm Nhiên trầm mặt hỏi, rất nhanh liền phát hiện trong những người đang đấu pháp phía trước có đệ tử của bốn phái. Chính là người hiện đang rất có danh tiếng - Nguyệt Thiên Dạ.

Những đệ tử đang đợi Đường Lâm Nhiên ở trước Bí cảnh nhìn thấy hắn bước ra, sôi nổi tiến lên gọi “Đại sư huynh”. Đường Lâm Nhiên quét mắt về bọn sư đệ sư muội đang chờ đợi ở đó, đếm đếm. Lần này tiến vào bí cảnh đã tồn thất mười lăm đệ tử môn phái, thực sự khiến hắn đau lòng khổ sở.

“Đại sư huynh, là Kim Đan trưởng lão của phái Nhạc Hải - Lưu Hải Uy tiên bối đột nhiên làm khó dễ. Ông ấy muốn giết Nguyệt sư tỷ để báo thù cho

đưa con trai bị Nguyệt sư tỷ sát hại.”

Nghe nói như thế, mặt Đường Lâm Nhiên lộ ra tức giận, cũng không phải tức giận với Lưu Hải Uy, mà là nhằm vào cách làm của Nguyệt Thiên Dạ. Việc Nguyệt Thiên Dạ giết Lưu Kỳ hẳn có biết tới. Ba tháng trước lúc bí cảnh mở ra, Lưu Hải Uy và Nguyệt Thiên Dạ cũng đã đối đầu với nhau, tuyên bố muốn giết Nguyệt Thiên Dạ để báo thù cho con trai. Bất quá khi đó bí cảnh mở ra, bị Nguyên Anh trưởng lão của các phái đến chủ trì việc mở cửa bí cảnh ngăn cản, sau đó ông ấy đã nói, nếu Nguyệt Thiên Dạ ra khỏi bí cảnh, nhất định sẽ đích thân giết nàng.

Ngày đó Lưu Kỳ đúng là đã mạo phạm Nguyệt Thiên Dạ, nhưng không đến mức đáng chết. Nhưng mà Nguyệt Thiên Dạ không chút do dự giết chết kẻ xúc phạm mình, tuy rằng lập uy, nhưng cũng làm cho phái Thiên Tông và Nhạc Hải sinh ra khoảng cách. Đây mới là chỗ mà Đường Lâm Nhiên không đồng ý. Nguyệt Thiên Dạ quá lỗ mãng, loại tâm tư “Nếu người đụng chạm tới ta, ta nhất định sẽ giết người”, tuy rằng sát phạt quả quyết, trong lúc nhất thời thì rất sáng khoái, nhưng không thể dùng mãi được. Như vậy rất bất lợi với sự tu hành, không nói tới việc sẽ sinh tâm ma, tương lai khi độ kiếp nhất định sẽ sinh ra rất nhiều nguy hiểm khó khăn không thể tưởng nổi so với người thường.

Đường Lâm Nhiên dẫn dò sư đệ muội chờ ở chỗ này, hẳn tự mình đi ngăn cản hai người, nhất định không thể vì Nguyệt Thiên Dạ mà làm Nhạc Hải phái cùng Thiên Tông phái bất hoà.

Từ Lăng chỉ nhìn thoáng qua trận chiến phía trước rồi nhanh chóng phóng thần thức ra ngoài, gấp rút mà dò xét trong đám người. Loại hành vi trắng trợn không kiêng dè này vô cùng nguy hiểm, may là những tu sĩ Nguyên Anh chủ trì việc mở cửa Bí cảnh đã trở về sư môn ngay khi bí cảnh mở ra. Nếu lúc này không có tu sĩ Nguyên Anh, tự nhiên cũng không cách nào phát hiện thần thức và tu vi của Từ Lăng không tương xứng, tránh khỏi việc hoài nghi của bọn họ.

Thần thức tỉ mỉ quét qua một lần, lòng Từ Lăng lại lần nữa chìm xuống.

Không phát hiện bóng dáng đại ca.

Theo sự quan tâm của đại ca đối với hắn, nếu huynh ấy đã rời khỏi bí cảnh, dù thế nào cũng sẽ chờ ở đây, xác nhận hắn an toàn thì mới rời đi.

Lẽ nào. . . Đại ca chưa đi ra?

Ý nghĩ này khiến sắc mặt Từ Lăng trong nháy mắt trắng bệch như tờ giấy, trong lòng không khỏi có loại cảm giác sợ hãi.

Lúc này, một giọng nữ mừng rỡ vang lên: “Quá tốt rồi, Từ đạo hữu, huynh bình an vô sự.”

Từ Lăng cứng nhắc mà nhìn lại, liền nhìn thấy Truyền Sơ cùng Pháp Lăng từ chỗ gần đó đang đi về phía mình, trên mặt của hai người đều lộ ra nồng đậm vui sướng, tuy rằng nhếch nhác một chút, nhưng tu vi của hai người đều có đột phá. Pháp Lăng thậm chí đã đạt đến Luyện Khí kỳ Đại viên mãn, Trúc Cơ chi trong tâm tay, có thể thấy được lần này hắn thu hoạch không ít.

Từ Lăng hơi tỉnh lại, gật đầu với hai người, nói: “Ta không có chuyện gì, các ngươi thì sao?”

Mặt mày Truyền Sơ tràn ngập vui sướng, lộ ra một nụ cười ngai ngùng, cao hứng nói: “Bọn này chỉ bị một vài vết thương, cũng không có chuyện gì.”

Pháp Lăng cũng mỉm cười mà phụ họa, cao hứng bắt chuyện cùng Từ Lăng, giản lược kể ra trải nghiệm của mình, nhưng không nói tí mĩ mình đạt được cơ duyên gì. Điều này cũng là chuyện mọi người đều ngầm hiểu trong giới tu tiên, ngoại trừ trường bối sư môn, không ai ngốc nghếch mà nói cho người khác biết mình đạt được cơ duyên gì.

Lúc đó Từ Lăng bị con lóc màu đen quái lạ cuốn đi, Pháp Lăng và Truyền Sơ thực sự rất lo lắng. Hai người cho rằng Từ Lăng bị con lóc quét đến sau cánh cửa kia, cho nên lúc đó liền vội vàng đi vào, bắt đầu chuyển thám hiểm của bọn họ. Nhưng mãi đến tận khi họ trải qua vô vàng khó khăn rồi khỏi nơi đó, vẫn không tìm được hình bóng Từ Lăng, làm hại bọn hắn đều cho rằng Từ Lăng đã xảy ra chuyện gì. Hiện tại nhìn thấy hắn bình an vô sự, trong lòng hai người đều cao hứng vô cùng. Trải qua chuyến đi bí cảnh lần này, ba người tuy rằng còn không đạt đến trình độ tri kỷ có thể móc tim móc phổi, nhưng đều có chút hiểu rõ nhân phẩm lẫn nhau, cảm thấy có thể thâm giao, cũng coi như là trở thành bằng hữu.

“Từ công tử, sắc mặt của huynh không tốt, xảy ra chuyện gì sao?” Truyền Sơ tâm tư tinh tế, rất nhanh phát hiện Từ Lăng khác thường.

Sắc mặt Từ Lăng vẫn tái nhợt vô cùng, trong lòng bị thương, nhẹ giọng nói: “Đại ca ta vẫn chưa đi ra. . .”

Nghe nói như thế, hai người đều trầm mặc.

Bọn hắn tự nhiên hiểu rõ lời này có ý gì. Nếu không phải bất hạnh mất mạng ở bí cảnh, vậy chính là có chuyện gì xảy ra không kịp bóp nát ngọc bài, bị nhốt ở trong bí cảnh. Coi như tạm thời còn sống, nhưng không lâu nữa chắc chắn sẽ bị bí cảnh xoá bỏ. Nghe nói lúc tu sĩ Thượng Cổ mở ra bí cảnh này, bọn hắn đã thêm vào một loại quy tắc nào đó, hề là sinh vật không thuộc về bí cảnh vốn có, trong thời gian bí cảnh đóng lại rất nhanh sẽ bị xoá bỏ.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Linh bài bản mệnh

Lúc Tư Lăng cùng Truyền Sơ và Pháp Lăng nói chuyện, phía trước vì Đường Lâm Nhiên can thiệp nên trận chiến đã kết thúc, hai phe đều ngừng tay, nhưng khiến người ta bất ngờ chính là, hai bên đều đang bị thương.

Nguyệt Thiên Dạ bị thương thì không có gì ngạc nhiên. Dù sao Lưu Hải Uy cũng là tu sĩ Kim Đan kỳ, cao hơn nàng một cảnh giới, đối phó với một tu sĩ Trúc Cơ hèn mọn tất nhiên không có gì khó khăn. Bình thường, chỉ cần cao hơn một cảnh giới thì đã có thể hoàn toàn trấn áp đối phương. Nhưng kỳ lạ là Nguyệt Thiên Dạ lại có thể làm bị thương tu sĩ Kim Đan, đồng thời còn khiến hắn chật vật như vậy, thật sự làm người ở chỗ này rất kinh ngạc. Một số người thậm chí nghĩ tới, hẳn là Nguyệt Thiên Dạ ở trong Huyền Thiên bí cảnh đã được cơ duyên to lớn, mới dũng mãnh lợi hại như vậy?

Nghĩ đến khả năng này, một ít tu sĩ mất lập lãnh, ánh mắt nhìn về phía Nguyệt Thiên Dạ tham lam không chút che giấu, hiển nhiên là đã nổi lên dị tâm.

Sắc mặt Lưu Hải Uy hết sức khó coi, cánh tay giấu dưới áo bào vừa sưng vừa đau, đỏ sẫm lại, vô cùng đáng sợ, hiển nhiên là bị thương không nhẹ. Từ sau khi bí cảnh mở ra, hắn đã đối đầu với ba tháng, chính là vì bảo thủ cho đứa con trai chết thảm. Nhưng hắn không ngờ chỉ một nữ tu Trúc Cơ kỳ lại có bản lĩnh làm mình bị thương. Nếu để sau này cô ta trưởng thành, tương lai còn không biết sẽ để lại cái mầm tai họa gì. Yêu nữ này tuyệt đối không giữ lại được! Đáng hận là mình lúc này đã bị cô ta tổn hại không nhẹ, không thể giết chết cô ta trước mặt mọi người để trả thù cho con trai!

Lưu Hải Uy biết hôm nay không cách gì giết được nữ nhân này để báo thù, chỉ sợ nếu lại tiếp tục trì hoãn, thương thế chuyển biến xấu thì hắn cũng sẽ mất mạng. Lúc Đường Lâm Nhiên giải hoà, trên mặt Lưu Hải Uy vẫn giữ vẻ lạnh lùng nghiêm nghị, nhưng cũng mượn cơ hội xuống nước, duy trì tôn nghiêm tu sĩ Kim Đan của mình. Ông ta tỏ ý tạm thời buông tha cho Nguyệt Thiên Dạ, nhưng thù của con trai thì không thể không báo, phái Thiên Tông nhất định phải cho phái Nhạc Hải một câu trả lời thỏa đáng.

“Trả lời cái gì?” Tiêu Trạc đỡ Nguyệt Thiên Dạ đang bị thương, mắt lộ ra sát khí, cười lạnh nói: “Đừng nói tới đứa con trai phẩm hạnh thấp kém kia của ông không biết đã làm nhục biết bao nhiêu nữ tu, thật là chết còn chưa hết tội. Coi như ông thật sự muốn báo thù cho con trai, ông xác định mình có thể giết chết chúng ta?” Nói xong, mắt lộ ra khinh bỉ xem thường.

Kim Đan tu sĩ thì sao chứ, chỉ cần bọn họ liên thủ, hoàn toàn có thể chém giết hắn.

Nghe được Tiêu Trạc trào phúng, ám chỉ chính mình vừa nãy suýt chút nữa bại bởi loại nữ lưu chi Trúc Cơ kỳ, trên trán Lưu Hải Uy nổi lên gân xanh, ánh mắt oán độc dời sang trên người Tiêu Trạc. Thấy bọn họ cử chỉ thân mật, không hề che giấu sự quan tâm với nữ nhân kia, liền biết hai người quan hệ không đơn giản. Có thể ở dưới con mắt nhìn trừng trừng của mọi người, cả những người đã kết thành đạo lữ phu thê cũng không thân mật trước mặt mọi người như bọn hắn, thực sự là làm ô uế bầu không khí, dung tục không thể tả.

“Tiêu sư đệ!” Đường Lâm Nhiên quát một tiếng, ánh mắt nén giận liếc nhìn Nguyệt Thiên Dạ, mặt lạnh không nói.

Tiêu Trạc vẫn có mấy phần kính trọng đối với vị đại sư huynh này, lập tức ngậm miệng, nhưng ánh mắt lại khiêu khích mà nhìn Lưu Hải Uy.

Lưu Hải Uy giận quá hoá cười, nói liên tục ba tiếng “Tốt”, sau đó căm tức nói: “Nhìn mặt mũi Đường hiền chất, hôm nay ta sẽ bỏ qua cho tiểu bối này. Bất quá mọi chuyện sẽ không kết thúc như vậy. Một tháng sau, phái Nhạc Hải sẽ đích thân tới cửa đòi lại công đạo.”

Nói xong, phẩy tay áo bỏ đi.

Thấy trò hay kết thúc, tu sĩ ở đây cũng ly khai. Phần lớn mọi người đều mặt mày nhìn Nguyệt Thiên Dạ, bất quá sợ chur vị đệ tử phái Thiên Tông và Đường Lâm Nhiên đều còn ở, biết không chiếm được lợi ích, chỉ đành không cam lòng rời đi. Còn lại một số vẫn tiếp tục theo dõi Nguyệt Thiên Dạ, rình mò cơ duyên của nàng ta, chỉ tiếc Nguyệt Thiên Dạ đã đầu quân vào Thiên Tông phái, không để ra tay.

Các tu sĩ từ ly khai, chẳng mấy chốc, vùng đất vốn đông kín người chỉ còn sót lại không tới trăm người.

Đường Lâm Nhiên trầm mặt, liếc nhìn Tiêu Trạc cùng Nguyệt Thiên Dạ đang dúi dất lẫn nhau, gân xanh trên thái dương gật gật. Sau đó lại dời ánh mắt, nhìn phía đệ tử phái Thiên Tông ở phía sau, ánh mắt đảo qua Lý Thanh Ly đang đứng giữa Tô Hồng Phi và Liễu Thành Phong. Lúc này nàng ta cúi đầu, giống như không nhìn thấy hai người Tiêu Trạc cùng Nguyệt Thiên Dạ, cũng không giống ngày trước vừa nhìn thấy Tiêu Trạc thì như con chim nhỏ mà vui sướng nhào tới.

Âm thầm gật đầu, xem ra vào bí cảnh một chuyến, tiểu sư muội cũng đã trưởng thành, không còn rơi vào tình yêu nam nữ, nghiêm túc tu hành mới là đạo lý.

Đường Lâm Nhiên chinh đón lại đệ tử, chuẩn bị xuất phát về Thiên Tông phái.

Cách đó không xa, Truyền Sơ và Pháp Lăng cũng không theo những tu sĩ kia rời đi, mà im lặng ở lại cùng Tư Lăng. Sắc mặt của hắn trắng bệch, nhưng vẻ lạnh lùng nghiêm nghị.

“Tư đạo hữu.” Đường Lâm Nhiên đi tới.

Tư Lăng nhìn về phía hắn, gật đầu nói: “Đường đạo hữu.”

“Tư đạo hữu, chuyện của Tư sư đệ ta sẽ nhanh chóng bẩm báo sư môn. Đến lúc đó sẽ thỉnh cầu trưởng bối đi thăm dò Linh Bài Bản Mệnh của Tư sư

đệ. Nếu linh bài bình thường, vậy tin chắc Tư sư đệ đã có kỳ ngộ khác, tất nhiên sẽ không có chuyện gì.”

Nghe Đường Lâm Nhiên nói, đôi mắt âm trầm của Tư Lăng lập tức sáng lên. Hắn suýt chút nữa quên mất đại ca là đệ tử nội môn được Thiên Tông phái coi trọng nhất, trong sư môn nhất định sẽ có giữ Linh Bài Bản Mệnh của hắn. Linh Bài Bản Mệnh tích trữ một giọt máu tươi của tu sĩ, nếu tu sĩ tử vong, Linh Bài Bản Mệnh thì sẽ vỡ vụn. Tuy rằng không biết Tư Hàn đi nơi nào, nhưng chỉ cần xác nhận Linh Bài Bản Mệnh của hắn không có chuyện gì, vậy thì có lẽ hắn chỉ bị nhốt ở đâu đó thôi, một ngày nào đó sẽ xuất hiện.

Tư Lăng phản chấn trở lại, cảm kích nói: “Vậy thì làm phiền Đường đạo hữu.”

Sau khi Tư Lăng và Đường Lâm Nhiên trao đổi Truyền Âm phù, Liễu Thành Phong đi tới, thiếu niên như ánh mặt trời mạnh mẽ vỗ vỗ bờ vai của hắn, nói: “Tư tiểu đệ, cậu yên tâm đi, ta cũng sẽ giúp cậu chú ý Linh Bài Bản Mệnh của Tư sư huynh khi có thể. Có chuyện gì nhất định sẽ báo cho cậu đầu tiên.”

“Tư công tử, ta cũng sẽ chú ý giúp huynh.” Lý Thanh Ly lộ ra nụ cười vui vẻ, cũng bảo đảm nói. Tư Hàn có ân cứu mạng với nàng, nàng tất nhiên cũng không hy vọng Tư Hàn có chuyện.

Tô Hồng Phi dịu dàng mà cười, ánh mắt thâm thúy, cũng gật đầu nói: “Yên tâm đi, Tư sư huynh nhất định sẽ không có chuyện gì!”

Ánh mắt Tư Lăng và nàng ta vừa chạm vào lại nhanh chóng tách ra. Tuy rằng không biết Tô Hồng Phi vì sao lại chắc chắn đến dường như đoán trước được tương lai, nhưng Tư Lăng vẫn tin lời của nàng một cách kỳ quái. Từ lần đầu gặp gỡ, Tô Hồng Phi đã cho hắn một loại cảm giác rất kỳ quái, sâu xa không lường được. Mà thái độ đặc biệt nhằm vào hắn lúc ban đầu cũng làm cho hắn không kiêu ra làm sao. Tuy rằng hiện tại hai người nhìn như bạn bè với nhau, nhưng một loại cảm giác quái dị nào đó vẫn luôn quanh quẩn ở trong lòng khó có thể bài trừ, làm cho Tư Lăng khá coi trọng nàng.

Cách đó không xa, Nguyệt Thiên Dạ nhìn Tư Lăng được mọi người vây ở trung tâm, đặc biệt nhìn thấy Lý Thanh Ly cười vui vẻ với Tư Lăng, còn có ánh mắt cô Truyền Sơ kia nhìn chăm chăm vào Tư Lăng, cả về mặt Tư Lăng lúc nhìn lại Tô Hồng Phi, đều khiến trong lòng nàng vừa chua xót lại khó chịu. Thậm chí sinh ra một loại tâm tình ghen tuông mà nàng xưa nay rất xem thường, vô cùng khó chịu.

“Thiên Dạ, nàng nói Tư sư huynh thật sự. . .” Tiêu Trắc có chút chần chờ hỏi.

Nguyệt Thiên Dạ cười lạnh một tiếng: “Nguy hiểm trong Bí cảnh vô số kẻ, nếu thật sự bị nhốt chết ở trong đó thì càng tốt.” Nàng ước gì Tư Hàn mau mau chết đi. Nếu không vì Tư Hàn làm khó dễ, Tư Lăng cũng sẽ không sinh ra khoảng cách với nàng, hai người sẽ không biến thành tình cảnh "gặp lại như không quen biết" này. Rõ ràng người yêu gần ngay trước mắt, nhưng lại không chiếm được ánh mắt chăm chú thâm tình của hắn. Trước đây chưa mất đi, chỉ cảm thấy đó là chuyện đương nhiên; sau khi mất đi, tìm lại như bị đao cắt, phát hiện mình làm thế nào cũng không bỏ được người đàn ông này.

Có thể nói, bởi vì Tư Hàn nhúng tay, làm hại nàng và Tư Lăng giờ như người đứng vậy, làm cho nàng vô cùng căm ghét Tư Hàn. Bất quá cũng không đến mức độ hận thù, cho nên mới không cách nào ra tay giết hắn.

Một lúc sau, Đường Lâm Nhiên mang theo đệ tử phái Thiên Tông lên phi thuyền rồi đi.

Sau khi Tư Lăng biết Tư Hàn mất tích, sắc mặt cũng rất không tốt mà đến gặp mặt một lần với Tư Lăng, rồi cũng theo người Thiên Tông phái rồi đi.

“Tư đạo hữu, chúng ta cũng đi thôi.”

Truyền Sơ tung Pháp bảo Phi hành - Thuyền buồm nhỏ của nàng ra, ra hiệu Tư Lăng và Pháp Lăng cùng lên.

Như vậy, hành trình vào Huyền Thiên bí cảnh hai mươi năm một lần rốt cục hạ màn kết thúc.

*****

Hai ngày sau, bọn hắn về đến thành Minh Hà.

Sau khi hạ phi thuyền ở một rừng cây nhỏ ngoài thành, Truyền Sơ cũng không thu hồi Thuyền buồm nhỏ, mà nói với hai tên nam tử: “Tư đạo hữu, Pháp đạo hữu, ta phải đi rồi. Chúng ta đành từ biệt tại đây.”

Tư Lăng cùng Pháp Lăng đều sững sờ, Pháp Lăng hỏi vội: “Truyền đạo hữu, cô muốn đi đâu? Không trở về thành Minh Hà sao?”

Truyền Sơ cười ngai ngùng với Pháp Lăng, nói rằng: “Mục đích ta đi Bí cảnh lần này chính là vì tìm kiếm Dương Hồn Thảo để cứu một vị trưởng bối. Giờ Dương Hồn Thảo đã tìm được, phải sớm trở về cứu người. Tư đạo hữu, Truyền đạo hữu, lần này được hai vị giúp đỡ ta vô cùng cảm kích, đây là thù lao ta tặng các huynh.”

Nói xong, đưa ra hai túi trữ vật.

Tư Lăng cùng Pháp Lăng đều không nhận. Nếu là lúc còn chưa thân quen, bọn hắn có lẽ sẽ nhận lấy. Nhưng giờ đã xem Truyền Sơ là bằng hữu, hai nam nhân nói gì cũng sẽ không lấy. Truyền Sơ không lay chuyển được bọn hắn, chỉ có thể coi bỏ qua, đồng thời trong lòng quyết định, sau này hai người gặp nạn, dù thế nào cũng phải giúp trợ bọn hắn.

Đối với việc Truyền Sơ rời đi, Pháp Lăng biểu hiện rất luyến tiếc, về mặt có chút cô đơn, điều này làm cho Tư Lăng vô cùng giật mình. Pháp Lăng tạo

cho người ta cảm giác chính là người đậm bạc lạnh lùng, luôn luôn nhẹ nhàng thân thiện, phản ứng với chuyện gì cũng hời hợt. Thế nhưng hiện tại lại. . .

Tư Lăng suy tư, xem ra chuyện đi bí cảnh lần này, hai người đã sinh ra cảm tình rất sâu sắc. Tư Lăng từ tận đáy lòng cảm thấy vui vẻ cho bọn họ, chỉ là không biết sau lần ly biệt này, hai người lúc nào mới có thể gặp nhau. Có lẽ Pháp Lăng và Truyền Sơ đều nghĩ đến điểm này, về mặt đều có chút buồn bã, luyến tiếc.

Trước khi rời đi, Truyền Sơ suy nghĩ một chút, rốt cục lấy dũng khí nói: “Tư đạo hữu, Pháp đạo hữu, ta, ta không phải người Tây Cảnh. Ta ở đại lục Trung Ương. . . Ngày khác có duyên, có lẽ chúng ta sẽ gặp lại ở đại lục Trung Ương.”

Hai người cũng không quá bất ngờ trước tin tức này, lúc trước thấy Truyền Sơ sử dụng pháp bảo phi hành, hai người đều suy đoán xuất một ít.

“Tư đạo hữu, Pháp đạo hữu, bảo trọng.”

Truyền Sơ sau khi từ biệt hai người, lại liếc nhìn Pháp Lăng, sau đó tiến vào thuyền buồm nhỏ. Thuyền buồm rất nhanh liền biến mất khỏi tầm mắt.

Pháp Lăng đứng hồi lâu, vẫn nhìn về phương hướng Thuyền buồm nhỏ biến mất. Sau khi lấy lại tinh thần, rốt cục phát hiện Tư Lăng còn ở bên cạnh cùng mình, trên gương mặt tuấn tú có chút không tự nhiên, bất quá rất nhanh khôi phục bình thường.

Hai người không nói gì, lấy ra phi kiếm bay về thành Minh Hà.

Tiến vào Minh Hà thành, từ biệt Pháp Lăng, Tư Lăng liền hướng về tòa nhà mình thuê.

Xa cách ba tháng, nhà ở hoàn toàn không có gì thay đổi. Lúc Tư Lăng mới vừa lấy ra ngọc giản mở cửa, cánh cửa sắt vách vừa vặn mở ra, một nam tu trung niên nhả nhận đi ra, nhìn thấy Tư Lăng thì ánh mắt hơi sáng lên, bước lại cười nói: “Đạo hữu đã trở về?”

Tư Lăng nhớ tới nam tu này ngầm YY với mình, trong lòng vẫn ác cảm như trước, lạnh nhạt chào hỏi một tiếng, rồi bước vào nhà.

Trong nhà có bày trận pháp, còn có một vài trận pháp nhỏ có tính đòi thưởng, có hiệu quả hút bụi, cho nên dù ba tháng không người ở, nhà vẫn không có bụi bần gì.

Về đến chỗ an toàn, Tiểu Yêu Liên bò khỏi tay áo Tư Lăng, ngồi ở trên khay trà, nhìn Tư Lăng lấy ra mấy tấm Truyền Âm phù rồi ngồi chờ ra.

Những Truyền Âm phù này lần lượt là Đường Lâm Nhiên, Liễu Thành Phong, Lý Thanh Ly, Tô Hồng Phi đưa cho, coi như là một loại phương thức biểu đạt thiện ý của họ. Đường đến Thiên Tông phái khá xa, có lẽ còn phải mất nửa ngày nửa mới đến sơn môn phái Thiên Tông, khoảng thời gian này hẳn nhất định phải chờ đợi.

Tư Lăng lại lấy Truyền Âm phù đại ca cho hắn ra, không ngoài ý muốn lại hoàn toàn không có động tĩnh. Truyền Âm phù tuy rằng truyền tin thuận tiện, nhưng cũng không phải vạn năng, vẫn có giới hạn không gian và khoảng cách. Không ở cùng một không gian, hoặc là khoảng cách quá xa, căn bản là không thể truyền âm.

Trời chẳng mây chốc đã tối, Tư Lăng không có tâm tình ăn uống, chỉ là cô bé Tiểu Hồng thì đói đến bụng sôi ùng ục ùng ục, rung rung nước mắt nhìn Tư Lăng. Chẳng qua sắc mặt Tư Lăng không tốt, Tiểu Yêu Liên nhát gan dù đói bụng gần chết cũng không dám mở miệng đòi ăn với Tư Lăng. Cuối cùng vẫn chính Tư Lăng phát hiện ánh mắt ai oán của Tiểu Hồng, xem cái bụng dẹp lép của nó, nói tiếng xin lỗi rồi vội vàng lấy ra một mâm linh quả đặt lên bàn cho nó tự gặm.

Trong khoảng thời gian này, Tư Lăng cũng kiểm tra con yêu thú trong đan điền, không ngoài ý muốn nó vẫn đang say giấc nồng, cũng không biết lúc nào mới tỉnh lại. Tư Lăng có chút khẩn cấp hi vọng nó tỉnh lại, muốn cùng nó thương lượng chuyện của đại ca một chút, đề Trọng Thiên khá hiểu rõ với bí cảnh suy đoán xem đại ca ở đâu. Chỉ tiếc, khí tức Trọng Thiên không ổn định, chắc là còn đang tiêu hóa sức mạnh của Huyết Phách Châu.

Không biết qua bao lâu, một trong mấy tấm Truyền Âm phù đột nhiên có động tĩnh, tay Tư Lăng run lên, suýt chút nữa nắm không vững.

“Tư đạo hữu, cậu có ở đó không?” Giọng nói trầm ổn của Đường Lâm Nhiên truyền đến.

Tư Lăng lập tức trả lời: “Ồ, ờ.”

“Tư đạo hữu, ta đã bẩm báo việc Tư sư đệ mất tích với Chưởng môn, sư phụ của Tư sư đệ - Thanh Ngọc sư tổ đã tự mình đi kiểm tra Linh Bài Bản Mệnh của Tư sư đệ, Linh Bài Bản Mệnh của Tư sư đệ rất hoàn chỉnh, không có chuyện gì.”

“Thật sao?” Tư Lăng vui vẻ nói.

“Chính xác.” Thanh âm trầm ổn của Đường Lâm Nhiên cũng pha một chút thoải mái, lại nói tiếp: “Thanh Ngọc sư tổ tự mình tính một quẻ cho Tư sư đệ. Tư sư đệ chuyển này lành dữ khó liệu, nhưng sẽ không nguy hiểm đến tính mạng, nói không chừng còn có cơ duyên lớn, bảo chúng ta không cần lo lắng, chỉ đợi hắn bình an trở về là được.”

“Thanh Ngọc tiền bối có nói đại ca ta bao giờ thì trở về không?”

“Cái này. . . Cũng không xác định.”

Tuy rằng không biết đại ca lúc nào mới có thể trở về, nhưng Tư Lăng rốt cục an tâm, vội vàng biểu thị lòng biết ơn với Đường Lâm Nhiên, sau đó đóng Truyền Âm phủ lại.

Tuy rằng không biết hiện tại đại ca ở nơi nào, nhưng chỉ cần hần bình an là được. Đây là người đầu tiên quan tâm hần vô điều kiện kể từ khi hần đi tới thế giới này, cũng là huynh đệ ruột thịt thân thiết nhất, chỉ mong huynh ấy bình an vô sự.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Không gian của Tiểu Yêu Liên

Biết đại ca không có việc gì, trái tim Tư Lăng mới an ổn lại, lúc này mới có tâm tình làm những chuyện khác.

Tư Lăng thu lại trận pháp cấp thấp trong phòng, bày Cửu Chuyển Linh trận đã có thể sử dụng lên. Tín trường có Cửu Chuyển Linh trận ở đây, tòa nhà này không đến mức vững như thành đồng vách sắt, nhưng tu sĩ Nguyên Anh trở xuống thì đừng hòng xông vào.

Tư Lăng đầu tiên là dùng ba ngày để củng cố tu vi. Lúc ở bí cảnh thăng cấp thực sự là bất đắc dĩ, sau đó cũng vì thời gian cấp bách nên căn bản không có thời gian củng cố tu vi.

Sau khi củng cố tu vi, Tư Lăng lại luyện tập Pháp Quyết [Luyện Hồn Quyết] tầng thứ tư, đến khi cảm thấy tạm ổn mới bắt đầu thu dọn những thứ kiếm được trong chuyến đi bí cảnh này.

Tư Lăng lục lọi túi trữ vật, yên lặng tính toán những thứ mình đoạt được: một cái Vương miện vàng dùng Cực kim chế thành; một viên yêu đan của Mục Quý, một Vương tọa (ngai vua) làm từ Hắc Vân Thạch, một khối Thiên Hỏa màu tím nhạt, một khối Địa Hỏa, một ít pháp khí, mười mấy thi thể yêu thú cấp cao, linh quả linh thảo vô số.

Tuy vậy, so với tu sĩ những cùng tiến vào bí cảnh, thu hoạch lần này của Tư Lăng thực sự là ít đến đáng thương. Hơn nữa hần còn lãng phí một tháng ở trong Hành Lang Vô Tận, sau đó lại mất gần hai mươi ngày bị nhốt ở Địa Cung, vậy nên bảo vật tìm được cũng không nhiều. Bất quá Tư Lăng là người biết thỏa mãn, những thứ đồ này mỗi cái đều rất hữu dụng với hần, cho nên trong lòng đã rất cao hứng.

Tư Lăng cẩn thận cảm hai khối Địa Hỏa bị phong ấn trong tinh thạch trên tay quan sát, tuy rằng cách tinh thạch, những vẫn có thể cảm giác được uy lực của Địa Hỏa. Hai khối Địa Hỏa này, dù đưa ra cái nào cũng tuyệt đối sẽ khiến vô số tu sĩ điên cuồng. Bất quá Tư Lăng chưa từng nghĩ sẽ độc chiếm nó, trong lòng đồng thời cũng có chút tiếc nuối. Khi đó hần nghĩ chờ sau khi rời khỏi bí cảnh, ở một chỗ an toàn sẽ đưa hai khối Địa Hỏa này cho đại ca, ai ngờ đại ca lại mất tích. Bất quá, tuy rằng đại ca không ở, nhưng Tư Lăng quyết định trước tiên cứ cất chúng thật cẩn thận, chờ đại ca về thì lại đưa cho huynh ấy, tuyệt đối không thể để cho tên quý ham ăn Trọng Thiên kia thôn phệ.

Sau khi cất cẩn thận Địa Hỏa, Tư Lăng lại lười biếng chơi đùa với cái vương miện làm bằng Cực Kim nọ. Thứ Cực Kim này hiện tại đã rất khó tìm, đã trở thành vật liệu cực phẩm để luyện khí trong truyền thuyết. Dùng nó để làm pháp bảo bản mệnh không chỉ có thể tăng cường tính năng của pháp bảo, còn có thể tăng cường độ cứng rắn của nó. Tư Lăng dự định sau khi mình Kết Đan sẽ bắt đầu chế tác pháp bảo bản mệnh, còn việc muốn chế tác pháp bảo bản mệnh như thế nào, vậy thì còn phải suy nghĩ một chút.

Tư Lăng bỏ ra một ngày, cẩn thận dùng linh kiếm khảm lấy Huyền Thạch khảm trên vương miện xuống. Vuốt viên Huyền Thạch mỹ lệ rực rỡ này, trong lòng Tư Lăng rất vui vẻ. Sau khi luyện hóa nó xong, hần trực tiếp thu vào trong đan điền, dùng linh lực để uẩn dưỡng. Sau này nếu gặp phải ảo trận hay huyền thuật, Huyền Thạch đều có thể nhìn thấu, hần sẽ không đến mức bị ảo ảnh mê hoặc.

Sau đó lại kiểm tra Vương tọa. Tư Lăng là sau này mới biết nó làm bằng Hắc Vân Thạch quý hiếm, có thể thấy được chủ nhân Thiên Cung này xa xỉ cỡ nào. Hắc Vân Thạch cũng là một loại vật liệu luyện khí cực phẩm, có tác dụng ngăn cản thần thức, dùng nó để chế tạo pháp bảo thì cũng giúp ngăn cách khí tức, là thứ tốt để "phản trừ ăn hổ". Tư Lăng thu hồi nó, quyết định sau này muốn rèn pháp bảo bản mệnh thì sẽ dùng Hắc Vân Thạch.

Tư Lăng cảm lấy yêu đan của Mục Quý. Hồn lực trong yêu đan dồi dào đến mức làm hần không nhìn được mà hít mất lộ ra một vẻ mặt hưởng thụ. Từ khi biết được tác dụng của Mục Quý, Tư Lăng cảm thấy hết sức hứng thú đối với sự tu hành và tài nguyên tu luyện của quý tu, hần suy tính lúc nào đó nên đến Quý Vực-- toà thành của quý tu-- nhìn một cái.

Lúc Tư Lăng đang kiểm tra đồ vật, Tiểu Yêu Liên cũng hỗ trợ phân loại đồng linh quả. Thân thể nhỏ bé chỉ to bằng nắm tay của nó hi hi ha ha hực vận chuyển linh quả còn muốn to hơn mình, nhìn có vẻ rất khôi hài lại đáng yêu.

Khi Tư Lăng thu lại hết mấy thứ pháp khí đoạt được từ Thiên cung trong bí cảnh, liền nhìn thấy trên tấm thảm, linh quả chất cao như ngọn núi nhỏ, một người tí hon màu đỏ tựa như con kiến nhỏ cùn cù cố gắng làm việc. Tuy rằng không đồ mỡ hôi như mưa, nhưng thấy nó cố hết sức vận chuyển linh quả còn to hơn thân thể mình, trong lòng Tư Lăng dâng lên mấy phần ý niệm tội lỗi như đang bóc lột sức lao động trẻ em.

Lần này ở bí cảnh thu hoạch được nhiều nhất là linh quả cùng linh thảo. Những thứ này đại thể là dựa vào truyền thừa của Tiểu Hồng phát hiện, rất nhiều thứ tu sĩ không biết tới, cho nên liền lợi cho Tư Lăng. Bất quá bây giờ nhìn lại, căn bản không phải có lợi cho Tư Lăng, mà là đồ ăn cho Tiểu Hồng thì đúng hơn. Cho nên hiện tại nó mới chịu thương chịu khó thu dọn đồ ăn cho mình, Tư Lăng cũng không xen tay vào được.

Tư Lăng ngồi ở một bên, hỏi dò chủng loại của đám linh quả này. Sau đó những linh quả có tác dụng đặc biệt thì sẽ được Tư Lăng dùng hộp ngọc để đựng, như vậy mới có thể bảo tồn được lâu. Ví dụ các loại linh quả có tác dụng lớn như Ma Sa Quả cần cho tu sĩ khi lên cấp để loại bỏ tâm ma, Ma Tâm Quả dùng lúc tu luyện bị tẩu hỏa nhập ma nhằm giữ được bình tĩnh,..., Tư Lăng chỉ cho Tiểu Hồng mấy quả, còn lại đều cất hết.

Tư Lăng cho cô bé Tiểu Hồng một túi trữ vật lớn bằng cái bầu bao, không gian bên trong chỉ mười mét vuông, bắt quá để cất linh quả mà Tiểu Hồng muốn ăn thì thừa sức.

Sau khi sắp xếp linh quả vào hộp, Tư Lăng chọn một ít linh quả Tiểu Hồng thích ăn thả vào trong túi cho nó, còn lại thì mình đều cất giữ, chờ Tiểu Hồng ăn hết mới cho nó.

“Lại nói, toàn thân ngươi đều trơn bóng, rốt cuộc nhét túi trữ vật ở đâu được chứ?” Tư Lăng chống cằm trên bàn, tò mò xem xét Tiểu Yêu Liên từ trên xuống dưới, từ trước ra sau. Nhìn nhìn một lúc, Tiểu Yêu Liên vốn đã đỏ hồng nay càng thêm đỏ.

Tự xưng là có một trái tim của cô gái yếu đuối, Tiểu Yêu Liên tức giận tới mức thở không ra hơi, giậm chân, non nớt nũng nịu kháng nghị nói: “Tư công tử, xin huynh đừng có vô lễ với Tiểu Hồng. Tiểu Hồng sau này có thể sẽ làm một cô gái đó.”

Tư Lăng giật giật khóe miệng. Đó là chuyện sau này nha. Hiện tại bắt quá chỉ là một yêu thực không có giới tính thôi. Hắn còn chưa có sờ giữa hai chân của nó xem có bộ phận sinh dục như con người hay không đây.

Nếu Tiểu Hồng muội muội biết Tư Lăng mang theo ý nghĩ bỉ ổi muốn nghiên cứu giới tính này, không khó là chuyện không thể nào.

Sau khi Tư Lăng tùy tiện động viên mấy lần, Tiểu Hồng mới tiết lộ nói: “Tiểu Hồng có không gian Hồng Liên nha. Bắt quá rất nhỏ, chỉ có hai mét vuông thôi.” Nói xong, tay nhỏ vung lên, Tiểu Hồng biến mất không còn tăm hơi, sau đó lại đột nhiên xuất hiện.

“Ồ, năng lực mở không gian sao?” Tư Lăng suy đoán. Hình như trong một ít thư tịch của Tu Tiên Giới có giới thiệu qua. Những vị đại năng[1] đã phi thăng Thượng Giới quả thật có thể từ hư không mà mở ra một cái không gian tùy thân. Bắt quá không gian này cực kỳ vô ích, ngoại trừ khả năng mang theo bên người và thả sinh vật sống ra, lúc gặp nguy hiểm lại không thể trốn vào được, cảm giác còn không bằng Giới từ không gian. Thông thường thì cả Đại năng giả cũng sẽ không phí sức đi mở cái loại không gian vô dụng này.

[1] Người toàn năng, tài giỏi.

Tiểu Hồng mút đầu ngón út, nghiêng đầu nói: “Không biết, sau khi Tiểu Hồng tu luyện ra mộc linh khí, nó liền tự mình sản sinh.”

Thực sự là Tiểu Yêu Liên mơ mơ màng màng.

Tư Lăng sờ sờ đầu nhỏ của nó, cũng không hỏi thêm nữa.

Tiểu Yêu Liên có chút lo lắng nhìn Tư Lăng. Nó đã không nói cho Tư Lăng biết; trong không gian Hồng Liên của nó, chỉ cần có đầy đủ mộc linh khí, có thể thả sinh vật sống, tự thành một cái không gian, nhưng có chỗ khác biệt với những không gian mà các Đại năng giả tạo ra, chính là nó cũng có thể đi vào được.

Thu dọn xong đồ vật lấy được từ Bí cảnh, Tư Lăng lại lấy Túi trữ vật mà đại ca cho hắn lúc trước, thần thức quét qua, nhìn thấy bên trong lấp lánh linh thạch, khỏe mắt không giấu được ý cười. Có khoảng chừng một triệu linh thạch, có thể đi mua một chiếc phi thuyền nhỏ thay đi bộ rồi. Tư Lăng biết mình sẽ không ở thành Minh Hà quá lâu, sau này sẽ phải đi rất nhiều nơi, cho nên mua phi hành khí thay đi bộ là chuyện tất yếu.

Nghĩ tới, Tư Lăng lại thờ dài. Đại ca hiện tại không biết ở phương nào, Trọng Thiên cũng chẳng biết lúc nào mới có thể tỉnh lại, không thể hỏi dò nó chuyện liên quan với bí cảnh, trong lòng Tư Lăng có chút nặng nề. Bắt quá rất nhanh liền vực dậy tinh thần, bất kể thế nào, tu luyện là không thể buông lỏng được.

Linh phù cùng hồn phù làm lúc trước đã xài hết trong chuyến đi bí cảnh, nay nhất định phải chế ra một ít mới được. Còn cả Thuật chế Phù ngũ phẩm đã ngộ ra trước khi vào Bí cảnh nữa, còn chưa quen thuộc, cũng cần luyện tập thật nhiều.

Những ngày kế tiếp, Tư Lăng vừa tu luyện vừa luyện tập Thuật chế Phù ngũ phẩm. Chẳng mấy chốc đã có thể chế ra Linh phù ngũ phẩm với tỷ lệ thành công 90%, mà tỷ lệ thành công của Hồn phù ngũ phẩm cũng đạt đến 50%.

Hai tháng sau, Tư Lăng nhận được truyền âm của Liễu Thành Phong, hắn đã đi tới thành Minh Hà, muốn hẹn Tư Lăng đến tửu lâu uống linh tửu.

Tư Lăng vui vẻ nhận lời.

Lúc Tư Lăng đi tới Văn Hương tửu lâu, Liễu Thành Phong đã có mặt, đang ôm một bình linh tửu tự uống một mình.

“Xin lỗi, ta đến muộn.” Tư Lăng lễ phép mà xin lỗi.

Liễu Thành Phong vẫn mang dáng vẻ thiếu niên sáng khoái cười mở như trước, không tính toán gì mà vẫy vẫy tay với hắn. Sau khi bảo điểm tiểu nhị lấy mấy ẩm linh tửu và một ít món ăn, hắn bày một Tĩnh Âm Chú ở xung quanh rồi bắt đầu cùng Tư Lăng đối ẩm.

Liễu Thành Phong nhân phẩm không sai, là người đáng để kết giao. Chợt thấy hắn mang một bộ dạng thiếu niên không tâm cơ, có đôi khi nói chuyện

không thêm dùng não khiến cho người ta tức giận, nhưng ở Thiên Tông phái hẳn là người có nhân duyên tốt nhất; cả Tư Hân - cái loại người điên cuồng một lòng tu luyện cũng có mấy phần giao tình với hẳn. Vì lẽ đó này sinh tình bạn cùng Tư Lăng cũng không kỳ quái, tuy rằng toàn là do Liễu Thành Phong tự mình tiếp cận.

Lần này Liễu Thành Phong hẹn Tư Lăng ra ngoài uống rượu cũng là vì hẳn quá nhàn rỗi buồn chán. Sau khi về Thiên Tông phái bế quan tu luyện hai tháng, thật vất vả mới xuống núi được một chuyến, nhớ tới Tư Lăng đang ở tại trong Minh Hà, liền mời hẳn ra ngoài chơi.

“Hôm trước xuất quan, ta theo Đại sư huynh cùng tiến vào Đại điện cấm địa, đến xem Linh Bài Bản Mệnh của Tư sư huynh, vẫn hoàn hảo không sút mẻ gì. Cậu cứ yên tâm đi.” Liễu Thành Phong uống rượu rất hào sảng, có chút giống kiểu trẻ con cố ý học theo dáng vẻ của người lớn.

Tư Lăng cong cong môi, lộ ra một nụ cười cực yếu ớt, chân thành nói tiếng cảm ơn.

Liễu Thành Phong lại đột nhiên kinh ngạc mà nhìn hẳn, lúc Tư Lăng nghi hoặc nhíu mày định hỏi thì cậu ta đột nhiên che ngực, gương mặt tuấn tú nổi lên một chút đỏ ửng, lớn tiếng hét lên: “Tư tiểu đệ, về ngoài này của cậu thực sự quá có tính sát thương, sau này đừng nên cười nữa, người anh em này không chịu nổi đâu! Chả trách Nguyệt sư tỷ lại có chấp với cậu như vậy, nếu không phải ta biết cậu là nam nhân đường đường chính chính, ta cũng muốn động tâm luôn rồi.”

Nghe được tên Nguyệt Thiên Dạ, Tư Lăng vốn có chút thả lỏng lại cứng đờ.

Liễu Thành Phong tự biết nói sai, lập tức dời đề tài, lại nói: “Tư tiểu đệ, mấy ngày nay cậu đều bế quan hả? Nói vậy chắc cũng không biết tiền bối Lưu Hải Uy - tu sĩ Kim Đan của phái Nhạc Hải đã chết thảm một cách kỳ quái ở động phủ của mình nhỉ?”

Tư Lăng nhíu mày, nhớ tới hai tháng trước, sau khi Huyền Thiên bí cảnh đóng lại, Lưu Hải Uy bị Nguyệt Thiên Dạ đánh trọng thương, trước khi rời đi đã nói một tháng sau phái Nhạc Hải sẽ đích thân tới cửa đòi công đạo. Sở dĩ Lưu Hải Uy dám nói ra lời thách thức dữ dội như vậy, là vì ông ta có chỗ dựa. Phụ thân của ông ta là một trong những Nguyên Anh trường lão của phái Nhạc Hải, cháu trai bị người ta chém giết, tổ phụ dù gì cũng phải đi đòi cái công đạo. Nhưng ai biết một tháng còn chưa tới, Lưu Hải Uy bỗng chết không rõ nguyên nhân trong chính động phủ của mình.

Nghe được tin tức này, Tư Lăng trực giác cho là Nguyệt Thiên Dạ hạ sát thủ, bắt quả rất nhanh lại loại bỏ khả năng này.

Tư Lăng sở dĩ loại bỏ khả năng Nguyệt Thiên Dạ ra tay là bởi vì, với tu vi của Nguyệt Thiên Dạ bây giờ, căn bản không thể bí mật đột nhập vào một môn phái, đồng thời còn không kinh động bất kỳ người nào, len vào động phủ của một tu sĩ Kim Đan rồi giết chết hẳn.

“Nghe nói lúc đó Lưu tiền bối đang ở trong động phủ đóng cửa dưỡng thương. Trước động phủ có bày cấm chế, tu sĩ bình thường căn bản không có cách gì thần không biết quỷ không hay mà len vào giết chết ông ấy.” Liễu Thành Phong dùng một giọng nói mang theo sự khó hiểu tiếp tục kể: “Hơn nữa, lúc người của phái Nhạc Hải phát hiện Linh Bài Bản Mệnh của Lưu tiền bối vỡ vụn đã lập tức tới kiểm tra, bắt quả đã chậm một bước. Có người nói thân thể Lưu tiền bối trước đó không bị thương, nguyên nhân cái chết là bị người ta rút nguyên thần sau đó mới giết chết.”

Tư Lăng nhíu mày, trực giác chuyện này không đơn giản. Có thể trực tiếp rút nguyên thần tu sĩ ra, đầu tiên người kia nhất định phải có tu vi cao hơn một cấp so với Lưu Hải Uy, thứ hai là phải ở thời điểm Lưu Hải Uy không có bất kỳ phản kháng nào mới có thể hoàn chỉnh không tổn hao gì mà rút nguyên thần của ông ấy.

“Nhạc Hải phái có phản ứng gì?” Tư Lăng hỏi.

Liễu Thành Phong thở dài, “Phụ thân Lưu tiền bối cho rằng hung thủ là Nguyệt sư tỷ, trước đó còn tới sơn môn chấp vấn.” Cẩn thận mà liếc nhìn Tư Lăng, thấy hẳn vẻ mặt lạnh nhạt, mới tiếp tục nói: “Nguyệt sư tỷ đương nhiên phủ nhận, hơn nữa mọi người cũng cho rằng với tu vi của Nguyệt sư tỷ bây giờ thì không cách nào thần không biết quỷ không hay mà sát hại một vị tu sĩ Kim Đan. Vì việc này, phái Thiên Tông và Nhạc Hải đã sinh ra khoảng cách. Lẽ nào thật sự như Tô sư tỷ nói, Nguyệt sư tỷ chính là người có thể chất rủi ro, tới chỗ nào đều sẽ có chuyện?”

Nghe được câu nói sau cùng, Tư Lăng nhíu mày, trong lòng rất tán đồng với Tô Hồng Phi. Bất quá, hẳn hiện tại là người cô độc hoàn toàn không gánh nặng, cho nên đối với chuyện hai môn phái rạn nứt quan hệ không có cảm tưởng gì, thấy Liễu Thành Phong buồn phiền, không biết nên khuyên như thế nào, đành yên lặng mà bồi cậu ta uống rượu. Chặng qua, hẳn thật ra vẫn cảm thấy chuyện này có lẽ không tránh khỏi có liên quan tới Nguyệt Thiên Dạ. Dù không phải Nguyệt Thiên Dạ, cũng là người có liên quan với Nguyệt Thiên Dạ ra tay.

Liễu Thành Phong chỉ là than thở một chút, rất nhanh lại khôi phục hình ảnh thiếu niên nhiệt tình cởi mở, lại cùng Tư Lăng tán gẫu sang chuyện khác.

Hai người uống rượu cả một buổi chiều, thấy sắc trời sắp tối, Liễu Thành Phong bèn cáo từ về Thiên Tông phái.

Sau khi tiễn hẳn ra về, Tư Lăng suy nghĩ một chút, đi tới cửa tiệm trận pháp của Pháp Lăng để thăm hẳn, nhưng không ngờ cửa tiệm lại đóng cửa. Ông chủ của cửa tiệm bán linh phù bên cạnh nhìn thấy, tốt bụng nói cho Tư Lăng biết, tiệm này đã ngừng kinh doanh một tháng, cũng không biết ông chủ đi đâu, rất nhiều tu sĩ tới mua trận pháp đều không tìm thấy người.

Tư Lăng cảm tạ vị ông chủ tốt bụng xong thì lập tức ra về, trong lòng thật ra có chút bận tâm về hướng đi của Pháp Lăng.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Bí mật của Tô Hồng Phi

Sau khi Liễu Thành Phong và Tư Lăng chia tay, cậu ta liền đi một chuyến tới Tiệm Thông Thành Phù, cầm linh phù mà mấy sư đệ sư muội làm ra giao cho người phụ trách trong cửa hàng rồi mới chậm rãi trở về sư môn.

Về đến phái Thiên Tông, sắc trời đã sẫm tối, Liễu Thành Phong ngắm nhìn sắc hoàng hôn còn sót lại nơi chân trời, giữa hai lông mày trong sáng nhuộm một chút sầu lo. Nhớ tới sáng nay đi bái kiến sư phụ, sư phụ nói sư tỷ bị thương, lúc đó hắn đã trực tiếp đi tới động phủ của sư tỷ, muốn xem tình hình thế nào, nhưng lại phát hiện bên trong không có đáp lại, Truyền Âm phù cũng không có động tĩnh, làm hắn thực lo lắng.

Đã nghỉ tới, Liễu Thành Phong liền lấy ra phi kiếm, bay thẳng đến động phủ của Tô Hồng Phi.

Nửa đường, gặp phải Tiêu Trắc toàn thân chật vật mệt mỏi, Liễu Thành Phong ngừng lại, kinh ngạc nói: “Tiêu sư huynh, huynh làm gì mà thế thảm vậy? Huynh mới từ cấm địa về à?” Phương hướng vừa rồi của Tiêu Trắc đúng là cấm địa của Thiên Tông phái.

Cái gọi là cấm địa chính là một Tiểu cảnh của Thiên Tông phái, nghe nói nơi đó là do mấy triệu năm trước, vị Khai sơn tổ sư gia [1] của phái Thiên Tông đã tự tay chế tạo để làm nơi tu luyện cho hậu nhân. Bình thường, đệ tử Trúc Cơ muốn tới luyện bản thân, có thể xin sư môn một cái ngọc giản chứng minh thân phận rồi lập tức có thể vào cấm địa, ở nơi đó thu được thành quả không tưởng tượng nổi.

[1]* Người sáng lập. Vốn là từ dùng trong Phật học, chỉ người đầu tiên xây dựng chùa trên một ngọn núi nổi tiếng, sau được dùng để chỉ người hay nhóm người đầu tiên sáng lập ra một ngành nghề, ở đây là người lập ra môn phái.

Nhìn thấy Liễu Thành Phong, Tiêu Trắc vốn có chút phiền muộn bỗng trở nên ung dung mấy phần, gật đầu nói: “Đúng vậy, Liễu sư đệ mới vừa xuất quan sao?”

“Ừm, mới xuất quan hôm kia.” Liễu Thành Phong lộ ra một nụ cười như ánh mặt trời, nói rằng: “Tiêu sư huynh, đệ có nghe nói chuyện của Nguyệt sư tỷ và phái Nhạc Hải, Nguyệt sư tỷ không sao chứ?”

Nói đến chuyện này, về mặt Tiêu Trắc vốn có chút dụi đi lại trở nên vô cùng không tốt. Hắn không khỏi nhớ tới một tháng trước tu sĩ Nguyên Anh phái Nhạc Hải tới cửa đòi công bằng cho việc Nguyệt Thiên Dạ đã thương người. Không thể bảo vệ nữ nhân mình yêu thích làm hắn hết sức đau khổ, cũng làm cho hắn ý thức được tu vi của mình vẫn còn quá thấp. Lại thêm, từ khi biết Nguyệt Thiên Dạ, hắn luôn tri hoãn tu hành, cho nên một tháng qua mới luôn cố gắng đi cấm địa mài giũa chính mình như vậy.

“Nguyệt sư tỷ của đệ bị thương nghiêm trọng, hiện đang bế quan chữa thương.”

Sau khi nghe xong, Liễu Thành Phong vội vàng hỏi: “Nguyệt sư tỷ không sao chứ?” Tuy rằng có nghe Nguyệt Thiên Dạ bị thương, nhưng nghe nói nàng ta lợi hại đến mức có thể thoát được một đòn của tu sĩ Nguyên Anh, làm hắn nhận thức được sự lợi hại của Nguyệt Thiên Dạ.

“Yên tâm, sẽ nhanh khỏi thôi.”

Hai người lại hàn huyên một hồi, Tiêu Trắc nói: “Liễu sư đệ, có thể không lâu nữa ta sẽ rời sư môn ra ngoài rèn luyện, đến lúc đó. . .” Do dự một chút, cuối cùng đem ý định bảo Liễu Thành Phong hỗ trợ chăm sóc Nguyệt Thiên Dạ nuốt trở lại. Hắn biết, so với vị sư đệ nhân duyên tốt nhà mình, Nguyệt Thiên Dạ vì một ít nguyên nhân cho nên quan hệ với người ở Thiên Tông phái cũng không tốt. Tiêu Trắc hiểu đó là do những người họ hiện vẫn không biết con người của Nguyệt Thiên Dạ, nếu bọn họ đều biết Nguyệt Thiên Dạ luyện đan luyện khí lợi hại cỡ nào, còn không tới nịnh bợ mới là lạ đó?

Lần vào bí cảnh này, Nguyệt Thiên Dạ chộc tới tu sĩ phái Nhạc Hải, khiến sư phụ Tiêu Trắc nhận ra đồ đệ mình bị Nguyệt Thiên Dạ mê hoặc đến vì nàng sinh vì nàng chết, thực sự không phải việc tốt, muốn tách bọn họ ra. Vì thế sư phụ Tiêu Trắc hi vọng hắn ra ngoài rèn luyện một phen, Tiêu Trắc không cách nào phản đối an bài của sư phụ được cả. Nguyệt Thiên Dạ bị thương nghiêm trọng, có lẽ cần một năm rưỡi nữa mới có thể khôi phục, nếu mình không ở đây, còn không biết những đệ tử nhìn Nguyệt Thiên Dạ không vừa mắt sẽ bắt nạt nàng tới cỡ nào đây.

Sau khi tách khỏi Tiêu Trắc, Liễu Thành Phong tiếp tục hướng tới động phủ của Tô Hồng Phi, chỉ chốc lát sau đã đến nơi.

Trước Động phủ có bày trận pháp, Liễu Thành Phong thử thử, phát hiện trận pháp còn lợi hại hơn trước đây, hẳn là trình độ bày trận của Tô sư tỷ lại tăng lên rồi.

Truyền Âm phù vẫn không liên lạc được với ai, Liễu Thành Phong suy nghĩ một chút, hết sức vô lại lưu manh xông vào trong trận pháp.

*****

Trong động phủ, không một bóng người.

Sau đó không lâu, không gian khẽ chuyển động, một bóng người bỗng xuất hiện ở trong động phủ.

Tô Hồng Phi còn chưa đứng vững, đã không chống đỡ được mà phun ra ngụm máu, sắc mặt xám xịt mà ngã xuống trên giường. Sau khi gắng gượng ngồi xếp bằng xong, nuốt một viên linh đan chữa thương, mới ngồi xuống bắt đầu chữa thương.

Tô Hồng Phi lần này đã tọa mất năm ngày năm đêm, sau năm ngày thì thương thể mới khá hơn một chút, nhưng sắc mặt vẫn vô cùng tái nhợt, một dáng vẻ máu huyết hao tổn quá nghiêm trọng.

Cảm giác được máu huyết hao tổn một nửa, Tô Hồng Phi cười khổ một tiếng, không nghĩ tới con rồng kia lại khó đối phó như vậy, thật không biết Nguyệt Thiên Dạ kiếp trước làm thế nào có thể thu phục Thần Long thành yêu sủng của mình.

Bất quá nghĩ đến trên người Nguyệt Thiên Dạ có cái không gian tùy thân thần kỳ kia, cả linh dịch vạn năm cũng đưa ra được, vậy cũng không có gì ngạc nhiên. Huyết mạch của Thần Long có cao quý đến đâu, nhưng cũng là một kẻ biết thời thế, trú ở một nơi có thể cung cấp cho mình linh dịch vạn năm, tin tưởng cũng là cam tâm tình nguyện. Mà nàng chỉ có được một cái Giới tử không gian luyện chế tìm được ở Huyền Thiên bí cảnh, ngoại trừ có thể cất giữ sinh vật sống và trồng linh thảo ra thì không có cái công năng gì thần kỳ cả. Giới tử không gian tuy rằng rất lớn, nhưng cũng không thể coi là nơi tự do được, chớ trách con thần long kia không muốn ở lại.

Thần Long là một chủng tộc cao ngạo, nếu không phải nó bị Nguyệt Thiên Dạ làm bị thương nghiêm trọng, nàng sẽ không thể nhân cơ hội thu nó vào Giới tử không gian. Mấy ngày nay, nàng luôn ở trong Giới tử không gian cùng con Thần long kia đấu trí so đùng khí, nỗ lực giãy vò nó khiến nó thương càng thêm thương. Nếu Thần Long không muốn cúi đầu, vậy thì đánh tới khi nào nó đồng ý cúi đầu mới thôi.

Thật vất vả mới làm Thần Long suy yếu chỉ còn chút sức lực, không có cách nào phản đối, nàng mới có thể nhân cơ hội khế ước với nó. Nhưng lúc lập khế ước, Thần Long lại đưa ra điều kiện, nếu nàng không đáp ứng, dù có liều mạng tự bạo Long Đan nó cũng không đáp ứng khế ước với nàng. Tô Hồng Phi bất đắc dĩ chỉ có thể đáp ứng. Mà điều kiện Thần Long đưa ra chính là, đợi khi nàng phi thăng thượng giới, phải dẫn nó cùng phi thăng; khi nàng trở thành thần tiên thì phải lập tức giải trừ quan hệ khế ước với nó.

Bởi vì trước đó đánh nhau quá ác liệt, Giới tử không gian bị hư tổn đến không còn hình dáng, cũng làm cho nàng bị thương nghiêm trọng, tinh huyết bị Thần Long nuốt hơn phân nửa. Với tình trạng này của nàng, có lẽ phải bồi dưỡng mấy năm mới có thể tu bổ đầy đủ tinh huyết lại như cũ.

Suy tưởng kết thúc, Tô Hồng Phi mất lộ ra kiên nghị. Bất kể như thế nào, nàng nhất định phải trở nên mạnh mẽ, mạnh đến không ai có thể chi phối được vận mệnh của nàng! Đặc biệt là Nguyệt Thiên Dạ, những si nhục khốn khổ mà kiếp trước ả ta cùng những nam nhân kia đã tạo cho mình, nàng không cần trả lại từng cái từng cái, nhưng cũng đừng hòng mong nàng mặc cho bọn họ xấu xí như kiếp trước nữa.

Rốt cục giải quyết xong chuyện Thần Long, Tô Hồng Phi mới có tâm tình để ý tới cái khác. Lấy ra Truyền Âm phù, mấy ngày này đã có mấy người liên lạc với nàng, mà làm cho nàng giật mình chính là truyền âm của Liễu Thành Phong: “Sur tỷ, tỷ không ở đó à? Đệ bị nhốt trong trận pháp ngoài động phủ của tỷ nè. Mau tới cứu đệ ra ngoài đi, nếu không sư đệ sẽ chết đói mất thôi.”

Tô Hồng Phi nhanh chóng dùng thần thức nhìn vào trong trận pháp, quả nhiên nhìn thấy một thiếu niên nhàm chán ngồi xõm ở trong trận, phồng cái mặt bánh bao lấm bả lấm bả, hoàn toàn không giống dáng vẻ sắp chết đói như hắn nói.

Lúc Liễu Thành Phong rốt cục được thả ra, nhất thời tui thân, vốn là muốn bày vẻ mặt lên án nhưng nhìn thấy dáng vẻ của Tô Hồng Phi thì hóa thành giật mình đau lòng.

“Sur tỷ, sao tỷ lại biến thành bộ dạng này? Tỷ bị thương lúc nào? Có nghiêm trọng không?”

Tô Hồng Phi lắc đầu, ánh mắt ôn hòa mà nhìn thiếu niên đang tìm kiếm linh đan trong túi Trữ vật của mình. Có thể nói, sau khi trở lại cõi đời này, người khiến nàng mang trong lòng cảm kích ngoại trừ sư phụ ra, chính là người tiểu sư đệ này. Đòi trước tuy rằng chết sớm, nhưng oán hận và không cam lòng khiến cho nàng lưu lại thần niệm[2] ở nhân gian, cũng nhìn thấy rất nhiều chuyện xảy ra sau khi nàng chết.

[2] Thần niệm: ở đây hần là ý "ý thức có sự sống".

Sau khi cha mẹ qua đời, là Sư phụ đã thu nhận đứa trẻ mồ côi như nàng; lúc vị hôn phu của nàng phản bội, người đã tự mình đi tới đại lục Trung Ương để đòi lại công đạo. Mà tiểu sư đệ sau khi biết nguyên nhân nàng tử vong, thay đổi như một người khác, sau một lần tẩu hỏa nhập ma đã biến thành Sát Ma chỉ biết tàn sát. Dù vậy hắn vẫn nhớ tới báo thù cho nàng, cuối cùng chết ở trong tay đám Nguyệt Thiên Dạ, bất quá cũng khiến bọn Nguyệt Thiên Dạ trả giá nặng nề.

Hồi tưởng kết thúc, Tô Hồng Phi đột nhiên nhớ tới một chuyện, vội vàng từ trong túi trữ vật lấy ra một hạt châu màu đỏ to bằng nắm tay, đưa cho Liễu Thành Phong, nói rằng: “Sư đệ, đây là Tịnh Hóa Châu tỷ tìm thấy trong Bí cảnh, có thể lọc sạch sát khí trên người đệ. Đệ nhanh luyện hóa nó đi.”

Liễu Thành Phong giật mình nhìn nàng. Phương thức hắn tu luyện không giống những tu sĩ khác, chính là đi theo con đường giết chóc, sức chiến đấu cao hơn một cấp so với tu sĩ cùng cấp, khiêu chiến vượt cấp xưa nay không là vấn đề. Bất quá sau mỗi lần chiến đấu, cả người sát khí tràn ngập không tiêu tán, dần dần sẽ hóa thành tà khí lưu lại trong thân thể.

Tu vi của hắn càng cao, tà khí lưu lại càng nhiều, lúc tà khí đầy tràn, đó là lúc nó bắt đầu ăn mòn thân thể cùng linh thức của hắn, mang đến ảnh hưởng tiêu cực không thể dự tính. Nếu hắn không cách nào áp chế sát khí, sẽ nhanh chóng có một ngày tẩu hỏa nhập ma, trở thành Sát Ma bị sát khí không chế, không còn bản tâm của chính mình.

Nếu có Tịnh Hóa Châu thì khác, mỗi lần sát khí sinh ra sẽ bị Tịnh Hóa Châu thanh trừ, từ nay về sau sát khí sẽ không còn trở thành mầm họa của hắn nữa.

“Sư tỷ. . .” Liễu Thành Phong thì thào kêu một tiếng, không biết nên nói cái gì. Không cần phải nói, Tịnh Hóa Châu này nhất định là do sư tỷ trải qua ngàn vạn hiểm nguy mới tìm được, lại không nghĩ rằng nàng tìm nó là vì mình.

Tô Hồng Phi mỉm cười mà xoa nhẹ đầu của hắn, nhẹ giọng nói: “Sư đệ, sau này sát khí sẽ không còn là sự uy hiếp của đệ nữa. Phải tu luyện thật tốt, không nên. . .” làm chuyện điên rồ nữa.

Liễu Thành Phong tiếp nhận Tịnh Hóa Châu, cảm động gạt đi hơi nước trong mắt, kéo tay của nàng nói: “Sư tỷ, tỷ đối với đệ còn tốt hơn cả cha mẹ. Đệ sẽ tu luyện thật chăm chỉ, sau này có ai dám bắt nạt tỷ, đệ sẽ giúp tỷ bắt nạt trở lại.”

Tô Hồng Phi mặt đen, tình cảm của mình ở trong lòng sư đệ có địa vị giống như cha mẹ hắn hả? Bất quá cha mẹ thì cha mẹ, với tuổi tác tâm lý của nàng, làm cha mẹ của hắn còn thừa sức.

Sư tỷ đệ hai người lại trò chuyện một lúc, biết sư đệ hôm nay xuống núi tìm Tư Lăng uống rượu, Tô Hồng Phi sừng sốt một chút. Nhìn sư đệ kẻ lể tới cao hứng, trong mắt có chút phức tạp, bất quá lại không nói gì. Thế giới này đã có chút không giống với thế giới nàng từng trải qua, không thể tiếp tục dựa vào ký ức để suy đoán.

Trước tiên, lúc Tư sư huynh mất tích Tư Lăng biểu hiện lo lắng rất chân thực. Đồi trước nàng thật ra biết được lúc Tư sư huynh mất tích, “Tư Lăng” còn từng nói với Nguyệt Thiên Dạ, nếu Tư sư huynh vĩnh viễn mất tích thì tốt rồi, sẽ không còn ai ngăn cản bọn họ. Bất quá may là mười năm sau, Tư sư huynh đã trở lại, còn mười năm này hắn đã đi nơi nào thì chỉ có mấy trưởng bối trong sư môn mới biết được. Khi đó nàng vừa vặn đến thăm sư phụ, trùng hợp nghe được sư phụ nói, mười năm này Tư sư huynh là lưu lạc đến Ma giới. Huynh ấy không chỉ bình an trở lại, còn tu luyện đến Kim Đan kỳ, nếu không là người thiên tư ngất trời, sao có thể tu luyện đến Kim Đan kỳ ở Ma giới - nơi bất lợi cho nhân tu kia chứ.

Đối với người thân, Liễu Thành Phong xưa nay không giấu giếm gì, hắn tiếp tục kể lại những chuyện đã xảy ra gần đây cho nàng nghe. Lúc nghe được Nguyệt Thiên Dạ thoát khỏi một đòn của tu sĩ Nguyên Anh phái Nhạc Hải, Tô Hồng Phi cũng không kỳ quái. Chuyện xảy ra với Nguyệt Thiên Dạ kỳ thực không sai biệt nhiều so với đời trước; mà nàng cũng biết Lưu Hải Uy chết không phải do Nguyệt Thiên Dạ hạ thủ, là do tên bán yêu Đồ Mục kia.

Có thể nói, toàn bộ Tây Cảnh, người tu vi cao nhất chính là cái tên bán yêu kia. Đây là một tai hoạ ngầm, Tô Hồng Phi vẫn luôn né tránh đối đầu cùng Đồ Mục. Bất quá chuyện này cũng chính là ngòi nổ mở đầu một loạt những chuyện phát sinh sau này. Thật là làm cho nàng có chút lo lắng.

Trò chuyện đủ mọi thứ xong, Tô Hồng Phi liền bảo Liễu Thành Phong trở về luyện hóa Tịnh Hóa Châu.

Chờ sau khi Liễu Thành Phong rời đi, Tô Hồng Phi lại tiếp tục tĩnh dưỡng mấy ngày, sau đó mới tiến vào Giới tử không gian tìm con Thần Long đang thoi thóp vì bị thương kia. Thật vất vả mới khế ước được với nó, cũng không thể mặc nó chết ngay bây giờ được.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71: Vân đại sư

Sau lần gặp mặt với Liễu Thành Phong, lại qua một tháng, Tư Lăng rốt cục nhận được tin tức của Pháp Lăng.

Là Pháp Lăng tự động liên lạc với hắn, nói cho hắn biết mình đã đạt tới Trúc Cơ, muốn mời hắn đi uống rượu chúc mừng.

Tư Lăng sững sờ, làm sao mà hết người này tới người khác đều thích mời hắn đi uống rượu? Tuy rằng trong lòng có chút buồn cười, nhưng Tư Lăng vẫn vui vẻ đáp ứng.

Vẫn là Văn Hương từ lâu, lúc điểm tiểu nhị đưa rượu tới thì không khỏi nhìn Tư Lăng vài lần. Trí nhớ của hắn vô cùng tốt, tự nhiên nhớ tới trong vòng một hai tháng này Tư Lăng đã liên tiếp cùng người khác đến từ lâu uống rượu, cũng coi như là khách quen; chỉ kỳ quái là vì sao mỗi lần đều là người không giống nhau.

Pháp Lăng là Phong linh căn đơn nhất, tư chất không sai, nếu không do hắn say mê trận pháp, ít tu luyện, hắn đã sớm đạt Trúc Cơ. Từ lúc trở về từ Huyền Thiên bí cảnh, có lẽ đã tháo giải được lý do tổ phụ mất tích, tâm không vương vís, liền bắt đầu bế quan đánh vào Trúc Cơ. Hắn ở một tháng trước thành công đạt Trúc Cơ, sau đó lại mất nửa tháng để củng cố tu vi, kế tiếp bởi vì phụ thân trở về nên có việc bận một thời gian, giờ mới nhín được chút thời gian ra ngoài.

Pháp Lăng rót ly rượu cho Tư Lăng, có chút áy náy mà nói: “Nghe Trần lão bản sát vách nói huynh có đến cửa hàng tìm ta. Lúc đó vì cảm giác sắp đột phá, nên chưa kịp nhắn lại cho huynh, thực xin lỗi.”

Tư Lăng gãi gãi mặt, có chút lúng túng cười cười, nói thẳng là không sao cả. Kỳ thực lúc đó hắn cũng hơi quá. Pháp Lăng tính cách đậm bạc, trong trẻo nhưng lạnh lùng, một lòng dốc sức vào trận pháp, đối với chuyện kết giao bạn hữu khá là tùy tâm, đại để là lúc đó hắn cũng không nghĩ tới mình sẽ đến thăm hắn đi. Bất quá người như vậy, sao lại quen biết với loại người như Dung Hoán Thiên nhỉ? Hơn nữa có vẻ giao tình cũng không tệ lắm.

Vì vậy Tư Lăng liền hỏi.

Pháp Lăng hơi cau mày, nói rằng: “Ta không quen với hắn, bất quá cha ta có biết hắn, nên hắn mặt dày dính tới. Hơn nữa mấy ngày qua ta cũng chưa từng thấy hắn, có lẽ đã không ở còn Tây Cảnh.”

Tur Lăng gật đầu, nếu không phải bạn của Pháp Lăng, vậy sau này gặp lại có đôi phó với hân cũng thoải mái hơn nhiều.

Uống một chút rượu, Pháp Lăng cùng Tur Lăng lại nhắc đến việc sắp tới muốn đi rèn luyện.

“Có tính đi đâu chưa?” Tur Lăng hỏi.

“Có, đi đại lục Trung Ương xem một chút đi.” Pháp Lăng lạnh nhạt nói. Nếu bỏ qua sắc hồng ngày càng dâng cao trên mặt hân, thì sẽ khiến người ta cảm thấy hân đối với chỗ lịch lãm có cũng được mà không có cũng không sao, chẳng mấy bận tâm.

Tur Lăng cười thâm trong lòng, chỉ sợ là thuận tiện đến thăm Truyền Sơ thôi.

Sợ hân ngưng ngừng, Tur Lăng cũng không nói ra, nhớ tới một chuyện, vội hỏi: “Ta cũng dự định đi rèn luyện, bất quá thiếu cái pháp bảo phi hành, muốn đi mua một cái. Pháp đạo hữu, không biết cậu có quen người nào bán pháp bảo phi hành hay không?” Tur Lăng muốn nhờ vào quan hệ, kiếm một cái pháp bảo phi hành vừa rẻ vừa thiết thực, coi như tiết kiệm thêm ít tiền. Tuy rằng hiện tại hân cũng có chút tiền, nhưng toàn là đại ca cho, nếu mua pháp bảo phi hành xong thì có lẽ lại nghèo rớt mồng tơi.

“Nếu muốn tìm pháp bảo phi hành ưng ý, ta đề nghị huynh không nên đến những cửa tiệm lớn mua những cái có sẵn, mà nên tìm luyện khí sư đặt riêng một cái thì tốt hơn. Đương nhiên, nếu huynh không có thời gian, vậy cứ mua cái có sẵn cũng được. Nếu huynh muốn xác định muốn làm, ta có thể giới thiệu cho huynh một vị luyện khí sư.” Pháp Lăng đưa ra kiến nghị.

Tur Lăng lập tức mừng rỡ, bất quá lời Pháp Lăng nói cũng khiến hân suy nghĩ một chút. Sau khi lại hỏi một vài vấn đề, hân biết được muốn luyện chế ra một cái pháp bảo phi hành tốt, nhanh thì ba tháng, nhiều thì không quá một năm. Hơn nữa nếu mình có vật liệu luyện khí, chỉ cần nhờ người hỗ trợ luyện chế thì tiền công cũng không đắt lắm.

Cân nhắc một chút, Tur Lăng quyết định nửa năm sau mới xuất phát, nhân tiện nói: “Vậy thì nhờ người luyện chế một cái đi.”

“Huynh định đi đâu?” Pháp Lăng dò hỏi, trong lòng suy nghĩ, nếu như Tur Lăng cũng đi đại lục Trung Ương, vậy thì hai người có thể bầu bạn rồi.

“Ừm, ta muốn đi Nam Hải. Nếu có thể, đi một chuyến tới Sát Hải cũng tốt.” Tur Lăng nói ra suy tính của mình. mấy ngày qua, Tur Lăng thường chạy quanh một ít phố chợ trong thành Minh Hà, mua rất nhiều ngọc giản, cũng giúp hân hiểu rõ về thế giới này hơn rất nhiều. Khi biết ở Sát Hải có rất nhiều Mộc Quý, Tur Lăng liền muốn đi tới đó săn giết yêu đan của Mộc Quý, hơn nữa không chừng còn có thể thu hoạch được thứ khác.

Pháp Lăng trầm ngâm nói: “Nghe nói Sát Hải rất nguy hiểm, yêu thú bên trong rất khó đối phó, huynh phải cẩn thận.”

Tur Lăng mỉm cười gật đầu, tiếp nhận quan tâm của hân.

Uống rượu xong, Pháp Lăng liền dẫn Tur Lăng đến tìm luyện khí sư luyện chế pháp bảo phi hành mà hân cần.

Chỗ luyện khí Pháp Lăng giới thiệu nằm trong một ngõ hẻm chật chội ở nam thành. Bên ngoài cửa hàng có vẻ khá cũ kỹ, nhưng không gian bên trong không nhỏ, có một đứa trẻ đang đồ mồ hôi như mưa mà đập một khối tinh thiết.

Thấy có người tới cửa, cậu bé vốn chỉ hờ hững nhìn qua, nhưng khi phát hiện ra Pháp Lăng thì lập tức thả đồ xuống, chạy tới kêu lên: “Pháp ca ca, sao huynh lại tới đây?”

Pháp Lăng chỉ vào Tur Lăng nói: “Mang bằng hữu đến tìm sư phụ đệ để luyện chế pháp bảo phi hành. Vân Bảo, sư phụ đệ có ở nhà không?”

Cậu bé tên Vân Bảo liếc nhìn Tur Lăng, mắt nhìn chăm chăm mặt Tur Lăng một hồi lâu, sau đó vẻ mặt như bùng tình ngộ, đổi trở về bộ dạng ông cụ non thành thực chừng chục lúc trước, nặng nề gật đầu nói “có”, sau đó bảo bọn họ chờ một chút, rồi từng bước nhẹ nhàng chạy vào hậu viện của cửa hàng.

“Có phải cậu bé hiểu lầm cái gì rồi không?” Tur Lăng có chút không xác định hỏi.

Pháp Lăng trì độn mà nhìn hân, lạnh nhạt nói: “Chắc là không đâu.”

Lời vừa dứt thì nghe được một giọng nói sang sảng vang lên: “Pháp tiểu tử mang vợ tới chơi à? Ở đâu?”

Một người đàn ông trung niên gầy gò vén rèm đi ra, Vân Bảo đi theo ở phía sau, vẫn là vẻ mặt hưng phấn. Chờ nam nhân trung niên kia nhìn thấy hai người, tầm mắt sắc bén đánh giá Tur Lăng một chút, dường như muốn nhìn thấu linh hồn của hân vậy. Tu vi của nam nhân trung niên này Tur Lăng không cách nào nhìn ra, điều này làm cho hân cực kỳ giật mình. Mà ánh mắt dò xét này giống như có hình có dạng vậy, lúc Tur Lăng theo bản năng muốn ngưng tụ hồn lực bảo vệ mình thì nam nhân nọ rút cục thu hồi ánh mắt, sau đó vỗ một phát vào đầu Vân Bảo.

“Tiểu tử thôi, đó là một nam nhân, sao có thể là vợ Pháp tiểu tử được chứ! Hai mắt con để ở đâu?”

Vân Bảo vô cùng đáng thương mà vuốt đầu, trong mắt ngân ngấn nước, méo miệng nói: “Sư phụ lừa người, đây là lần đầu tiên Pháp ca ca tự mình dẫn người xinh đẹp như vậy lại đây, tất nhiên là vợ Pháp ca ca. . .”

“Còn nói, còn nói!” Người đàn ông trung niên không khách khí lại vỗ hai phát vào trán, vẻ mặt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép. Thằng nhóc nghịch ngợm này[1], làm cái quái gì mà không biết nam nhân xinh đẹp và nữ nhân là khác nhau chứ.

[1] Nguyên văn là Hùng hài tử (熊孩子): chỉ các đứa trẻ nghịch ngợm, tuổi nhỏ không hiểu chuyện, hay làm ra những chuyện khiến người khác không biết nên khóc hay nên cười.

Thấy Vân Bảo thật đáng thương, Pháp Lăng lên tiếng nói: “Vân đại sư, đừng làm khó dễ Vân Bảo, nó còn nhỏ, không nhận rõ giới tính nam nữ, lớn lên thì sẽ không như vậy nữa.” Nói xong, lại chỉ vào Tư Lăng nói: “Đây là bằng hữu của con, tên là Tư Lăng, muốn nhờ ngài làm một cái pháp bảo phi hành.”

Nghe thấy Pháp Lăng gọi vị này là “Đại sư”, Tư Lăng liền biết trình độ luyện khí của ông ấy không kém, nhanh chóng thi lễ nói: “Vân đại sư, lần đầu gặp mặt, con là Tư Lăng.”

Vân đại sư lại đánh giá Tư Lăng, thấy thái độ hần đoan chính, ánh mắt trong sáng, lại là bạn của Pháp Lăng, cũng không làm khó dễ, nói rằng: “Ừ, các ngươi theo ta vào đi, vào trong phòng rồi nói. Vân Bảo, pha trà cho khách.”

Tiểu Vân Bảo dạ một tiếng, như con cá chạch chuồn mất.

Vân đại sư đi ở phía trước, Tư Lăng và Pháp Lăng đi ở phía sau, Pháp Lăng truyền âm nói cho Tư Lăng: “Vân đại sư là bằng hữu của tổ phụ ta, trình độ luyện khí của ông ấy rất tốt, đã đạt cấp bậc Tông Sư. Hơn nữa tính tình rất tốt, đáng kính trọng, sẽ không bép xép, thăm dò chuyện riêng tư của người khác, huynh có yêu cầu gì đều có thể nói với ông ấy.”

Tư Lăng nghe ra ý tứ của Pháp Lăng, khẽ mỉm cười với hắn. Tư Lăng cũng có dự tính của mình, mà lời này của Pháp Lăng đúng là khiến hắn thở phào một cái, cảm thấy đi chuyện này thật chính xác.

Pháp Lăng chỉ cùng Tư Lăng đi vào, sau khi uống ly trà thì liền ra cửa hàng xem Vân Bảo luyện khí, để lại không gian cho Tư Lăng cùng Vân đại sư.

“Vân đại sư, kiểu dáng của pháp bảo phi hành cứ theo những kiểu dáng trên thị trường là được. Còn chức năng, con muốn tập trung vào phòng ngự và tốc độ, tốc độ nhanh là tốt nhất. Ở chỗ con có nguyên liệu để luyện khí, hi vọng lúc ngài luyện chế có thể thêm vào.” Nói xong, Tư Lăng lấy ra một thứ màu đen trong túi trữ vật.

Vân đại sư ban đầu có chút không để ý lắm, bất quá khi nhìn thấy thứ đặt trong tay Tư Lăng, sắc mặt ông lập tức thay đổi, rất nghiêm túc xem xét đồ vật trong tay, ngực phập phồng kịch liệt, cẩn thận từng li từng tí hỏi: “Cái này. . . Là Hắc Vân Thạch?”

Tư Lăng gật đầu, thấy ông kích động đến tay cũng có chút run rẩy, hai mắt lộ ra say mê với thứ vật liệu luyện khí tuyệt phẩm này, nhưng cũng hoàn toàn không có vẻ tham lam, trong lòng thở phào nhẹ nhõm. Bất quá rất nhanh, Tư Lăng lại có chút lúng túng.

Vân đại sư kích động qua đi, xem tỉ mỉ Hắc Vân Thạch trong tay, nén thần thức vào trong Hắc Vân Thạch, vừa nhìn vừa nói: “Hắc Vân Thạch rất thuần khiết, hoàn toàn không có tạp chất, xem ra đã được người tinh luyện luyện chế qua. . . Bất quá, khối Hắc Vân Thạch này, hoa văn cùng dáng vẻ bên trên, có vẻ là chân ghê phải không?”

Tư Lăng lúng túng gật đầu, có chút ngượng ngùng. Hắc Vân Thạch này là do hắn dùng biết bao nhiêu công sức mới có thể tháo ra được từ cái vương tọa. Từ khi dự định rời khỏi thành Minh Hà đi rèn luyện, hắn liền quyết định phải mua cái pháp bảo phi hành để đỡ đi bộ, hơn nữa còn muốn biến nó như một cái nhà để có thể nghỉ ngơi lúc ra ngoài lịch lãm, vậy nên không thể không thận trọng cân nhắc. Sau đó hắn nhớ tới tác dụng của Hắc Vân Thạch, liền muốn đem Hắc Vân Thạch dung luyện vào Bảo khí phi hành, pháp bảo phi hành có thể ngăn cách khí tức thì càng an toàn hơn trong lũ trùn.

“Nếu muốn luyện chế ra pháp bảo phi hành, e rằng chỉ có chút như thế thì không đủ.” Vân đại sư yêu thích không buông tay mà nhìn Hắc Vân Thạch, nói, “Thêm hai cái chân ghê như vậy thì nữa mới có thể bọc được toàn bộ phi hành khí.”

Tư Lăng sau khi nghe xong, đỏ mặt lấy ra hai cái chân ghê, đối diện với ánh mắt cười như không cười của Vân đại sư, lần đầu tiên có loại cảm giác mất mặt.

Vân đại sư rất nhanh liền đồng ý với yêu cầu của Tư Lăng. Hơn nữa bởi vì được nhìn thấy loại vật liệu luyện khí hiếm có, Vân đại sư tâm tình thật tốt bèn cho Tư Lăng một cái giá khá rẻ. Bởi Tư Lăng chỉ cung cấp một loại vật liệu, những vật tư khác đều cần cửa hàng của Vân đại sư lấy ra, cho nên pháp bảo phi hành này định giá là tám mươi vạn linh thạch.

Cái giá này xác thực rẻ hơn những cửa hàng thông thường. Tư Lăng đã từng tới những cửa hàng khác xem qua pháp bảo phi hành thành phẩm, giá thấp nhất đều không dưới một triệu linh thạch, mà những thứ Vân đại sư làm ra đều là tinh phẩm, có thể nói Tư Lăng đã nhặt được cái lợi thật to. Những thứ này vẫn là do Vân đại sư nể mặt Pháp Lăng cùng Hắc Vân Thạch.

Giao nộp tiền đặt cọc, Tư Lăng cùng Vân đại sư ra khỏi phòng nghỉ ngơi, trở ra cửa hàng.

Cửa hàng không có khách, Pháp Lăng cùng Vân Bảo đang cùng luyện một khối tinh thiết, hai người vừa nói chuyện vừa làm việc, tiếng coong - coong không ngừng.

Thấy cảnh này, mắt Tư Lăng lóe lên, nhớ tới sau này mình Kết Đan sẽ phải luyện chế ra pháp bảo bản mệnh, vậy không thể tránh khỏi việc phải tự mình ra tay luyện chế. Tuy rằng Pháp bản Bản mệnh có thể nhờ Luyện khí sư luyện chế, nhưng sao có thể tốt bằng tự mình xuất thủ được. Thứ Cực kim này quá hiếm hoi, Tư Lăng cũng không dám ngang nhiên lấy nó ra, đến lúc đó chỉ có thể tự mình động thủ.

Tư Lăng do dự một chút, thành khẩn nói với Vân đại sư: “Vân đại sư, trong ba tháng này, con có thể đến cửa hàng của ngài học tập luyện khí không?”

Con muốn tự mình luyện chế Pháp bảo bản mệnh, cho nên muốn xin ngài học tập một tý luyện khí như thế nào.”

Vân đại sư hơi nhướn mày, người không thành tâm học luyện khí thì ông không muốn dạy. Bên kia, Pháp Lăng lại lên tiếng nói: “Tu đạo hữu, Vân đại sư không phải dễ dàng mà dạy cho người khác đâu. Nếu huynh muốn học luyện khí, có thể học Vân Bảo. Đừng thấy tuổi tác hắn còn nhỏ, thật ra kiến thức trụ cột đã rất vững rồi.”

Nghe nói như thế, Vân đại sư liền không lên tiếng. Xác thực như Pháp Lăng nói, Vân Bảo tuổi tuy nhỏ, nhưng cũng đã học được gần hết những thứ ông dạy, trình độ có thể còn cao hơn nhiều so với những luyện khí sư trong đại tông môn kia, dạy một tên tay mơ thì thừa sức. Hơn nữa để tiểu Vân Bảo dạy Tư Lăng, cũng có thể mài giũa tính tình xốc nổi của hắn, làm hắn ổn định tính, củng cố nền tảng.

Tư Lăng sững sốt một chút, sau đó nhìn về phía Vân Bảo.

Vân Bảo vốn hơi kinh ngạc, được Pháp Lăng khẳng định cùng sư phụ ngầm thừa nhận làm cho cậu rất xấu hổ, chờ khi Tư Lăng dùng gương mặt còn xinh đẹp hơn cả nữ tu kia nhìn cậu, mặt từ từ đỏ lên, có chút thẹn thùng nói: “Nếu Tư ca ca muốn học, ta tự nhiên sẽ đem hết những gì ta biết dạy cho Tư ca ca.”

Nhìn thấy tiểu đồ nhi bị khuôn mặt đẹp của Tư Lăng bắt mắt, Vân đại sư giật giật khoé miệng, trong lòng lại lần nữa tức giận mắng tiểu đồ đệ thật đáng thất vọng.

Sau khi mọi thứ ổn thỏa, Tư Lăng cảm tạ Vân đại sư và Vân Bảo, sau đó nói rõ ngày mai sẽ bắt đầu tới học tập cùng Vân Bảo, rồi mới cùng Pháp Lăng ly khai.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Học tập luyện khí

Tư Lăng bắt đầu theo Vân Bảo học tập luyện khí.

Bởi vì Tư Lăng đối việc luyện khí một chữ cũng không biết, có thể nói hoàn toàn là tay mơ, không thể không bắt đầu học từ cái đơn giản nhất đi lên. Mà Tư Lăng không biết gì cũng làm cho Vân Bảo thỏa mãn được một lòng nhiệt huyết khi làm sư phụ thụ nghiệp, vì lẽ đó dạy càng thêm nghiêm túc, Tư Lăng cũng học rất chăm chỉ, mọi người đều vui vẻ.

Kể từ Tư Lăng cùng Vân Bảo bắt đầu học tập, Vân sư phụ liền giao cửa hàng cho tiểu Vân Bảo coi chừng, sau đó thì không hề ra ngoài quan sát lần nào, dù có khách vào cửa, cũng là Vân Bảo đi thương lượng, xem ra rất yên tâm với Vân Bảo, căn bản không sợ tiểu đồ đệ bị người lừa gạt. Vân Bảo nói cho Tư Lăng, sư phụ cậu bé bình thường sẽ sử dụng phòng luyện khí ở bên trong, có lúc mười ngày nửa tháng cũng không ra ngoài một lần. Những lúc như thế, nếu không có việc lớn gì thì không được đi ồn ào ông ấy, bằng không thì hậu quả rất đáng sợ.

Thời điểm Tư Lăng mới vừa bắt đầu học thì còn có thể cách mấy ngày về nhà tắm giặt nghỉ ngơi, thuận tiện cho Tiểu Yêu Liên ăn. Nhưng tới lúc học được càng ngày càng nhiều thì nghỉ ngơi cũng không thêm đề ý, cả ngày cả đêm đều ở trong phòng luyện khí nhỏ nhỏ, nghiêm túc học tập Vân Bảo.

Vân Bảo kể tục Vân sư phụ, lộ trình chính là một chữ "ổn". Mà cái "ổn" này, nói nôm na chính là quen tay thì giỏi việc, vững chắc nền tảng. Cho nên có lúc Tư Lăng bị Vân Bảo bắt lặp đi lặp lại một động tác liên tục mấy ngày trời, nhất định phải rèn luyện tới thuần thục mới thôi. Tư Lăng biết "dục tốc bất đạt", đối với yêu cầu nghiêm khắc của Vân Bảo cũng không dị nghị gì.

Vân Bảo kể rằng, từ khi cậu bé có ký ức thì đã bắt đầu học luyện khí, tuy rằng học cũng không lâu, nhưng bản lĩnh trụ cột của cậu vô cùng vững chắc. Mà loại vững chắc này, chính là dùng thời gian ăn uống vui đùa để bồi đắp, điều này cũng tạo thành tính tình chững chạc mà đơn thuần của tiểu Vân Bảo. Vân Bảo đơn thuần cũng khiến Tư Lăng sinh lòng quý mến, thỉnh thoảng lại đem lương thực dự trữ - Linh quả của bé Tiểu Hồng ra dụ dỗ hắn. Linh quả mà Tiểu Hồng muội muội tìm được tất nhiên đều là tinh phẩm, thoạt đầu Vân Bảo cũng không có hứng thú, nhưng sau khi ném thử thì lại mặt đỏ nhận lấy linh quả mà Tư Lăng đưa.

Bởi Tư Lăng cũng không muốn trở thành đại sư luyện khí gì gì đó, học tập bất quá là muốn có nền tảng vững chắc để sau này luyện chế pháp bảo bản mệnh. Cũng vì như thế, thời gian ba tháng này, sau khi Tư Lăng ở học xong rèn đúc và nung chảy thì cũng không học những thứ cao siêu hơn. Mà cái đó Vân Bảo cũng chưa được học.

“Vật liệu phải tôi luyện nhiều lần, như vậy mới có thể trừ đi hết tạp chất trong vật liệu. Chỉ có vật liệu tinh khiết ít tạp chất thì mới có thể chế ra pháp bảo cấp bậc cao được. Sau khi trừ tạp chất, liền có thể bắt đầu nung chảy vật liệu . . . Tư ca ca, giờ huynh đã học được cách nung chảy như thế nào, nên ta cũng không nói nhiều, sau khi nung chính là. . . Cuối cùng là làm cho Bảo khí thành hình. Quá trình này có hai phương pháp. Cách thông thường chính là khống chế linh lực, dùng nó rèn thành hình dáng Pháp Bảo mà mình muốn. Cách thứ hai chính là sư phụ nói, có thể thêm cả thần thức vào để khống chế, bất quá cách này có chút khó khăn, cần khống chế Thần thức vô cùng tỉ mỉ chính xác.” Vân Bảo nói tỉ mỉ cho Tư Lăng, mà những điều này chỉ là cơ sở lý thuyết, Vân Bảo còn chưa đạt tới trình độ được động thủ. Bất quá cậu bé đã từng rèn đúc rất nhiều pháp bảo cấp thấp, cũng có một phần linh hội đặc ý của mình, đều tinh tế mà nói cho Tư Lăng nghe.

Tư Lăng nghe rất chăm chú, thấy cậu bé con mặt mày nghiêm túc, trong lòng khẽ mỉm cười. Đây cũng xem như là tiểu sư phụ của mình.

Bốn tháng sau, Vân đại sư cuối cùng cũng ra khỏi phòng luyện khí của ông.

Thời điểm Vân đại sư xuất hiện, Tư Lăng đang dùng linh hỏa nung chảy một khối tinh thiết. Bởi vì tập trung tinh thần độ cao, trên mặt chảy ra một lớp mồ hôi, gương mặt xinh đẹp bị linh hỏa phản chiếu đỏ rực, mái tóc dài đen lộn xộn không thể tả, quần áo vốn chỉnh tề gọn gàng nay nhàu nát quần lên trên người, tay áo bởi vì sức nóng nên vén cao tới khuỷu tay, vừa nhìn chính là hình ảnh một ông thợ rèn, căn bản không còn hình tượng gì.

Vân đại sư nhìn hần nung khối tinh thiết này, âm thầm gật đầu, xem ra tiểu đồ đệ dạy rất nghiêm túc. Thời gian ba tháng nhưng nam nhân này đúng là đã học được một chút da lông. Bất quá ở dưới con mắt của bậc Đại Sư, thủ pháp vẫn còn rất thô ráp.

Chờ Tư Lăng nung chảy hoàn thành, lau mồ hôi trên mặt, lúc này mới phát hiện Vân đại sư đang đứng ở phía sau, lập tức đứng dậy chào.

“Sư phụ, người ra rồi.” Vân Bảo cao hứng chạy tới, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu hỏi: “Pháp bảo phi hành của Tư ca ca đã luyện xong rồi sao?”

Nghe ra trong lời nói của tiểu đồ đệ có ý thân thiết, Vân đại sư liền biết bốn tháng này Tư Lăng và tiểu Vân Bảo ở chung không sai, xem ra tâm tính của người này khá tốt, mới có thể làm cho tiểu đồ đệ miễn cảm này đón nhận. Vân đại sư tuy rằng bốn tháng không có lộ mặt, nhưng cũng không phải hoàn toàn phui tay mặc kệ, thỉnh thoảng sẽ dùng thần thức quan sát hai người bên ngoài, cũng nhìn biểu hiện của Tư Lăng. Sau một hồi quan sát, biết đây là một thanh niên phẩm tính không sai, mắt nhìn bằng hữu của Pháp tiểu tử xem ra tốt hơn cha hẳn nhiều.

“Ừ, đã hoàn thành.”

Sau khi nghe xong, Vân Bảo thả đồ trong tay xuống, cao hứng theo Vân đại sư cùng tiến vào nội thất.

Không gian trong Nội thất rất lớn, bên trong đặt một chiếc Phi Thiên Thuyền to cỡ chiếc Thuyền buồm nhỏ của Truyền Sơ, bề ngoài màu xám, không khác biệt gì so với Phi Thiên Thuyền phổ thông, sẽ không dễ cho người khác sinh ra tâm tư "dê béo có thể đánh cướp" gì đó. Tuy nhiên bên trong lại có càn khôn, không gian bên trong dùng Thuật gấp không gian, có mười gian phòng, còn có các loại phòng như phòng tu luyện, phòng súng vật, phòng luyện khí nữa. Căn cứ theo yêu cầu của Tư Lăng, phi hành thuyền không hề lớn, cũng không có năng lực công kích, bất quá năng lực phòng ngự và tốc độ có thể sánh bằng những Phi Thiên Thuyền cỡ lớn kia.

Tư Lăng yêu thích không buông tay mà vượt Phi Thiên Thuyền. Vân đại sư tuy rằng không giới thiệu tỉ mỉ các loại công năng của Phi Thiên Thuyền cho hắn, nhưng đi vào bên trong thì rõ ràng cảm nhận được nó còn cao cấp hơn so với chiếc Phi Thiên Thuyền của Truyền Sơ một ít. Cũng từ đó có thể thấy được trình độ rèn đúc của Vân đại sư cùng vật liệu ông lựa chọn đều vô cùng tốt, tám mươi vạn linh thạch hạ phẩm căn bản là không cách nào mua được pháp bảo phi hành tốt như vậy.

Sau khi nhỏ máu nhận chủ, thu lại Phi Thiên Thuyền, Tư Lăng hết lòng cảm tạ Vân đại sư. Thanh toán hết tiền, Tư Lăng cảm thấy Vân đại sư thiết thời, muốn bù lại một ít, chỉ là lục lọi trong túi trữ vật cũng không phát hiện có thứ gì phù hợp, không khỏi có chút lúng túng, trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì cho tốt.

Vân đại sư nhìn hần gấp đến độ đỏ cả mặt không biết nên làm gì, mới cười nói rằng: “Được rồi, người là bằng hữu do Pháp tiểu tử mang đến, cũng coi như là tiểu bối của ta, ưu đãi cho người một tí. Nếu người cảm thấy ta thiết thời, sau này tìm được vật liệu luyện khí nào tốt, người ưu tiên bán cho ta là được.”

Tư Lăng lập tức gật đầu. Vân đại sư tu vi sâu không lường được, Tư Lăng đoán ông tuyệt đối ở trên kỳ Nguyên Anh, thậm chí khả năng là tu sĩ Hóa Thần, hơn nữa lại là một Luyện Khí Tông sư, giao hảo với ông chỉ có lợi mà không có hại. Hơn nữa không chừng mấy trăm năm sau, tiểu Vân Bảo cũng sẽ trở thành một thế hệ Luyện Khí Tông sư, sau này sẽ không lo không có nơi nào chế pháp bảo giúp.

Pháp bảo Phi hành đã luyện chế xong, Tư Lăng quyết định qua mấy ngày nữa sẽ xuất phát đi rèn luyện, tất nhiên cũng sẽ không trở lại cửa hàng luyện khí của Vân đại sư. Điều này làm cho tiểu Vân Bảo cực kỳ luyện tiếc người “Đại” đồ đệ này, nín lấy tay áo Tư Lăng nước mắt rưng rưng hỏi: “Tư ca ca, sau này sẽ đến thăm ta chứ?”

“Ừ, sẽ tới. Ta còn có thể mang cho Tiểu Bảo thật nhiều linh quả thơm ngon nữa.” Tư Lăng sờ sờ đầu của hắn.

Từ biệt Vân đại sư hai người, Tư Lăng rốt cục trở về tòa nhà ba tháng chưa đặt chân.

Mới vừa bước vào cửa đã bị một khối đồ đồ đập ngay vào, Tư Lăng đưa tay tiếp được, chỉ thấy người tí hon đồ đồ này ôm ngón tay mình gào khóc.

“Hu hu hu. . . Tư công tử, huynh thật xấu, bỏ rơi Tiểu Hồng một mình ở nơi này, còn đi những ba tháng. . . Tiểu Hồng thật đáng thương, thật sợ hãi. . . Hic hu hu. . .”

Gân xanh trên trán Tư Lăng co rút, đè nén kích động đánh bay nó, nhẩn nhẩn giải thích: “Vân đại sư tu vi rất cao, nếu mang theo người mỗi ngày sống ở đó, ai bảo đảm sẽ không bị ông phát hiện. Người không sợ ông ấy bắt người đi luyện chế thành pháp bảo à?”

Tiếng khóc đột nhiên ngừng lại, Tiểu Yêu Liên có chút yếu ớt nói: “. . . Tiểu Hồng là yêu thực, không phải vật liệu luyện khí.”

“Ai nói? Một Luyện khí sư sáng tạo có thể sẽ đem vật liệu luyện đan và luyện khí dung hợp lại với nhau. Huống hồ người lại là dị bảo do trời đất sinh ra, đem đi ra làm vật liệu luyện khí không chừng còn có hiệu quả không tưởng tượng đó nha.” Tư Lăng đe dọa nó, nhưng hắn nói lời này cũng là có trường hợp cụ thể; có vài vật liệu là cực phẩm luyện đan nhưng cũng đồng thời là tài liệu luyện khí cao cấp.

Tiểu Yêu Liên quả nhiên không tiếp tục khóc lóc kể tội hấn vút bỏ mình ba tháng nữa, nhưng cũng sợ hết hồn, xẹt một cái đã trốn vào ống tay áo của hấn không dám chui ra.

Hình như lại bắt nạt trẻ nhỏ nữa rồi.

Tư Lăng ngẩng đầu nhìn nóc nhà, sau đó không chịu trách nhiệm mà bỏ qua, bắt đầu lên kế hoạch cho hành trình kế tiếp.

Hai tháng trước, Pháp Lăng đã xuất phát đi đại lục Trung Ương, có lẽ hiện tại đã đến nơi. Đại ca vẫn không có tin tức gì truyền đến, Linh Bài Bản Mệnh cũng bình thường. Đệ tử phái Thiên Tông cùng phái Nhạc Hải gần đây xung đột không ngừng. Bởi vì một ít nguyên nhân từ trước để lại, còn do Nguyệt Thiên Dạ gây ra ngòi nổ, hai môn phái thực lực không kém ở Tây Cảnh bắt đầu mình tranh ám đấu. Nghe Liễu Thành Phong nói, Tiểu Trạc đã ly khai Sơn môn đi rèn luyện, bọn Đường Lâm Nhiên, Nguyệt Thiên Dạ, Tô Hồng Phi đều bế quan tu luyện. Mà trong thành Minh Hà, bởi con yêu thú yêu gây chuyện thị phi nào đó còn đang ngủ say, trong thành phần hoa yên ổn, những ma tu có cừu oán cùng phái Thiên Tông cũng không thấy tung tích.

Tư Lăng hỏi tường một cách tỉ mỉ những chuyện xảy ra gần đây, sau khi thấy không có vấn đề gì, nói với Tiểu Hồng: “Tiểu Hồng mười, mười ngày nữa chúng ta sẽ lên đường.”

Tiểu Yêu Liên thò đầu ra, non nớt hỏi: “Đi rèn luyện sao?”

“Ừm.”

“Còn hơn một năm nữa là phái Thiên Tông sẽ thu đồ đệ, Tư công tử, huynh không định tiến vào phái Thiên Tông rồi mới xuất phát sao?” Tiểu Hồng nhắc nhở.

Tư Lăng kéo nó ra đặt trên bàn, lại cho nó ôm viên linh quả nhìn nó gặm, hỏi đáp: “Đại ca hiện không ở Thiên Tông phái, ta cũng không muốn đi vào. Nếu thật sự muốn đi vào, say này sẽ có cơ hội.”

Từ lúc có được [Luyện Hồn Quyết] giải quyết vấn đề tu luyện hồn lực, Tư Lăng cũng không còn ý định tiến vào đại tông môn nữa. Lúc trước Tư Hàn bảo hấn suy nghĩ chuyện đó, là bởi vì đại ca đang ở Thiên Tông phái, hiện tại đại ca đã mất tích, hấn cũng mất đi ý nghĩ tiến vào phái Thiên Tông. Hấn muốn ra ngoài rèn luyện một tý, xem có cơ duyên gì có thể mau chóng tăng cao tu vi không.

Tiểu Yêu Liên gật gù. Thật ra thì Tư Lăng đi nơi nào đối với nó đều không khác biệt, chỉ đừng cắt nguồn linh quả của nó là tốt rồi. Tư Lăng hiện tại không chỉ là người bảo hộ của Tiểu Hồng, còn là nhà cung cấp linh quả, rời khỏi Tư Lăng, Tiểu Yêu Liên thật không biết phải đi nơi nào tìm được chủ nuôi ngốc nghếch lại không tính toán như thế.

Tư Lăng bỏ ra mấy ngày để thu xếp việc lật vật. Trước tiên đi mua hai mươi tám phù rồng, sau đó bắt đầu chế ra một xấp linh phù cùng hồn phù ngũ phẩm. Chờ lúc sắp xong hết mọi chuyện, Tư Lăng bèn truyền âm cho Liễu Thành Phong, nói cho hấn biết mình sắp đi rèn luyện. Liễu Thành Phong sau khi nghe xong tự nhiên oa oa kêu gào, ồn ào muốn đi cùng, bắt quá ngại vì sự phụ hấn ở trên trấn áp, chỉ có thể tui thân ngồi mốc meo ở sự môn.

“Tư tiểu đệ, cậu muốn đi rèn luyện ở đâu? Chờ sự tỵ của ta xuất quan, ta cũng bảo tỷ ấy mang ta cùng đi rèn luyện, đến lúc đó chúng ta cùng đi tìm cậu ha.” Liễu Thành Phong tùy tiện nói.

Tư Lăng có chút buồn cười, cảm giác thiếu niên này chẳng khác gì tên nhóc con, chẳng trách sự phụ hấn không dám để hấn một mình rời Sơn môn đi rèn luyện, phải có người mang theo mới được.

“Có lẽ là đi Sát Hải.” Cũng có thể nửa đường phát hiện ra nơi nào thú vị thì sẽ chuyển hướng đi một chuyến. Rèn luyện mà, chính là thích làm gì thì làm, không giới hạn địa phương.

Nếu là người bình thường nghe được Sát Hải hung danh lan xa kia, đã sớm lo lắng, Liễu Thành Phong lại là một trận kinh hi: “Ai nha, Sát Hải thật là một nơi tuyệt vời để đi nha. Nơi đó yêu thú giết mãi không hết, còn có rất nhiều kẻ lợi hại có thể luyện tập nữa! Tư tiểu đệ, cậu đợi thêm một năm nữa đi, ta sẽ dùng thời gian một năm để thuyết phục sự phụ ta, sau đó cùng đi với cậu tới Sát Hải làm một vỏ lớn.”

Tư Lăng buồn cười từ chối, còn có thể nghe được âm thanh ở đầu kia của Truyền Âm phù thiếu niên đang giậm chân.

Cuối cùng Liễu Thành Phong lại mời Tư Lăng đi uống rượu, nói là tiệc tiễn biệt cho hấn, Tư Lăng tự nhiên đáp ứng.

Sau mười ngày, Tư Lăng tới Minh cư ốc đặt thêm hai năm tiền thuê nhà, sau đó rời khỏi Minh Hà thành, bắt đầu rồi một quãng thời gian rèn luyện rất dài.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Hoàn thành Phi Thiên Thuyền

Cái gọi là Nam Hải, là một vùng biển ở cực nam đại lục Thương Vũ, hải phận rộng lớn mênh mông, không cách nào đo được điểm cuối của nó.

Mà trong Nam Hải lại có rất nhiều hải đảo. Hòn đảo to nhất có thể trông như một lục địa rộng bao la, nơi đó được người phàm tục gọi là vùng đất của đại dương[1], mà đại lục nơi Tư Lăng ở chính là một vùng đồng bằng miền Trung (???). Ngoài ra, trong Nam Hải còn có rất nhiều hải phận khác. Sát Hải chính là một chỗ vùng biển ở cực đông ranh giới của Nam Hải. Nơi đó ngoại trừ hung danh ra, thì chính là thiên đường của hải yêu và sát thú (yêu thú hung hãn).

[1] 外海: Ngoại hải: Vùng đại dương xa đất liền, biển khơi

Từ Tây Cảnh đến Nam Hải, tuy rằng địa thế liền nhau, nhưng nếu cưỡi Phi Thiên Thuyền với tốc độ nhanh nhất cũng mất nửa năm, bắt quả nếu đi bằng Truyền tống trận, thời gian sẽ cực kì rút ngắn.

Bởi khoảng cách giữa các đại lục quá xa, bình thường thì giữa các tòa tiên thành phồn hoa đều sẽ bố trí truyền tống trận, như vậy sẽ giảm bớt khá nhiều thời gian di chuyển cho tu sĩ, cũng thuận tiện cho tu sĩ có việc gấp. Nhưng mà, bởi vì duy trì truyền tống trận cần quá nhiều linh thạch và tài nguyên, cho nên truyền tống trận thu phí cũng theo đó mà vô cùng đắt giá.

Tư Lăng đếm linh thạch trong túi trữ vật, nghĩ tới giá cả của Truyền tống trận, nhất thời có chút đau đầu, quyết định vẫn nên chậm rãi cưỡi phi thuyền đi Nam Hải thì hơn. Ừm, thuận tiện lúc nào đi ngang qua một chỗ nào đó, nếu Tiểu Hồng muội muội phát hiện linh quả hiếm lạ, cũng có thể dừng lại thu thập một ít.

Bởi Tư Lăng quyết định muốn đi Sát Hải rèn luyện, lại nghe nói ở Sát Hải thực vật rất khan hiếm, càng không có linh quả tồn tại; Hơn nữa Tư Lăng cũng không biết sẽ tốn bao nhiêu thời gian ở Sát Hải, vì thế cũng lo lắng sắp tới mình sẽ khó cung cấp đầy đủ khẩu phần lương thực cho Tiểu Yêu Liên. Hắn siết nắm tay, quyết định dọc đường tuyệt đối phải thu thập đầy đủ linh quả.

Tuy rằng Tiểu Yêu Liên là bị đại gia Trọng Thiên tha đến, cũng không tính là sủng vật của mình, nhưng dị bảo này tính cách yếu đuối dịu ngoan, lại coi như là có chút tác dụng, vì lẽ đó Tư Lăng xưa nay nuông chiều nó. Nếu là yêu cầu hợp thì chưa từng bác bỏ, chỉ cần nó phát hiện linh quả mà nó thích, Tư Lăng đều sẽ dừng lại lấy cho nó.

Chậm rãi bay suốt đường đi, Tư Lăng cũng không lãng phí thời gian, sau khi giao quyền điều khiển Phi Thiên Thuyền cho Tiểu Hồng, hắn liền bắt đầu tu luyện. Nếu gặp phải trở ngại lúc Tu luyện thì dừng lại rồi đi nghiên cứu Thuật chế tạo phù lục phẩm, hoặc là luyện tập chế tạo phù, ngày qua ngày tựa như tu khổ hạnh[2] vậy. Tuy là như thế, Tư Lăng vẫn không cảm thấy buồn tẻ. Đời trước trăm năm cũng là như vậy, sớm đã mài giũa tâm tính của hắn đến vô cùng bình thản, không sinh nổi chút tâm tình nhàm chán nào. Điểm ấy đúng là có thể so với Tư Hàn.

Tiểu Yêu Liên tuy rằng vô dụng một chút, nhưng khống chế một chiếc Phi Thiên Thuyền thì hoàn toàn không thành vấn đề, chỉ cần chú ý linh thạch có đủ cho Phi Thiên Thuyền dùng không, không cho Phi Thiên Thuyền va chạm với Phi Thiên Thuyền vắng lại là được. Đối với Tiểu Yêu Liên mà nói, vô cùng đơn giản. Hơn nữa chiếc Phi Thiên Thuyền này bề ngoài quá bình thường, vừa nhìn chính là loại dùng cho tu sĩ nghèo, khiến cho người ta cũng sinh không nổi hứng thú, cho nên thường thì không lọt nổi vào mắt xanh của đạo tặc.

Đương nhiên, chỉ không lọt vào mắt xanh của đạo tặc bình thường, còn với những kẻ có đầu óc nhạy bén thì vẫn dễ mất.

Hôm nay, Tư Lăng hiếm được một lần ra ngoài kiếm ăn, liền nhìn thấy Tiểu Yêu Liên ngồi ở trong đại sảnh vừa gặm linh quả vừa chú ý hướng đi của phi thuyền.

Tư Lăng đột nhiên dừng chân lại, sờ sờ cảm dò xét bé Tiểu Hồng vẫn chỉ to như nắm tay kia. Bị ánh mắt như tia x quang kia soi, Tiểu Yêu Liên nhát gan cảm thấy rất thấp thòm, nó sợ hãi mà nhìn hắn, ôm linh quả run run. Nhìn thấy thế, Tư Lăng cũng không nỡ bắt nạt nó nữa.

“Tiểu Hồng muội muội, hình như mỗi ngày ta đều thấy ngươi ăn liên tục, nhưng vẫn không thấy ngươi lớn thêm được chút nào.” Tư Lăng đưa ngón trỏ sờ sờ đầu của nó.

Tiểu Yêu Liên lập tức phản bác: “Tiểu Hồng ăn linh quả là vì tu luyện, không gian Hồng Liên của Tiểu Hồng đã được hơn năm mét vuông rồi đó nha.” Một vẻ mặt tranh công, biểu thị bản thân cũng không phải vô dụng như thế. “Cho nên ăn linh quả cũng không phải để làm người to ra.” Đặc biệt giải thích rõ.

Tư Lăng gật đầu: “Thì ra linh quả là để tu bổ cho không gian.”

Hình như có chỗ nào đó không đúng, nhưng Tiểu Yêu Liên lại không nói ra được vì sao, chỉ có thể giương mắt nhìn.

Tư Lăng lấy thịt yêu thú đã chuẩn bị trước từ trong túi trữ vật ra, lấy thêm lò nướng, đốt linh phù rồi bắt đầu thịt nướng. Vừa nướng hắn vừa cùng Tiểu Yêu Liên tán gẫu. “Tiểu Hồng muội muội, không gian Hồng Liên của ngươi có ích lợi gì thế? Có thể thả vật sống không? Chứa đồ vật được chứ?”

“Có thể nha.” Tiểu Yêu Liên đáp vô cùng lưu loát.

Tư Lăng sửng sốt, hắn bắt quả là thuận miệng hỏi thôi, nhưng không ngờ nghe được đáp án này, nhất thời kinh ngạc hết sức. Sau đó lại tỉ mỉ hỏi thăm, biết được không gian Hồng Liên có công năng gần giống Giới tử không gian, Tư Lăng bắt đầu kích động. Hơn nữa không gian Hồng Liên còn đối lập với Giới tử không gian ở chỗ nó không duy trì thời gian đồng nhất với thế giới bên ngoài, nó rõ ràng là cao cấp hơn nhiều. Cùng với tu vi tăng cao, nó còn có năng lực chi phối dòng chảy thời gian trong không gian, điều chỉnh thời gian. Không gian Hồng Liên tương đương với một cái không gian dị thứ nguyên [3] tùy thân của Yêu Liên, độc lập mọi không gian ở bên ngoài, không ràng buộc bởi bất kỳ pháp tắc nào. Vì lẽ đó ở trong không gian Hồng Liên, Tiểu Yêu Liên chính là thần, chính là pháp tắc, chính là Thượng Đế, có thể thống trị tất cả mọi thứ trong không gian.

[3]Đại khái là ý không gian đa chiều.

Ban đầu Tư Lãng còn hết sức kích động, bất quá chờ khi biết được lúc Tiểu Yêu Liên đạt đến năng lực chi phối được thời gian không gian thì không biết cần bao nhiêu ngàn tỉ năm nữa, liền không còn hứng thú. Với tư chất củi mục của Tiểu Yêu Liên này, Tư Lãng cảm thấy việc chờ đợi không gian của nó, còn không nhanh bằng tự mình có tiền đi mua cái Giới từ không gian.

Bất quá Tư Lãng vẫn miệng lưỡi tán thưởng Tiểu Yêu Liên, bảo nó nỗ lực tu luyện, đồng thời lấy ra một ít hạt linh quả đặc biệt thả tới trước mặt bé Tiểu Hồng, chân thành nói: “Tiểu Hồng muội muội, nếu không gian của ngươi có thể chứa đồ vật, ngươi lại thích ăn linh quả như vậy, đã thế thì đem trồng mấy hạt giống này đi. Chúng chính là khẩu phần lương thực của ngươi đó.”

Tiểu Yêu Liên mắt sáng lên, không cần Tư Lãng khoát lác lừa đảo đã vô cùng phấn khởi mà quyết định đi trồng cây, đồng thời còn tự kiểm điểm lại mình sao trước đây lại ngốc như thế, vậy mà không nghĩ tới tự mình đi trồng linh quả.

Thấy nó tích cực đi làm vườn như vậy, Tư Lãng chớp mắt một cái, quyết định bảo Tiểu Yêu Liên kiêm luôn chức Trại chủ trại chăn nuôi, hẳn nói với nó: “Tiểu Hồng muội muội, chủ nhân của ngươi thích ăn yêu thú như vậy, chúng ta cũng bắt mấy con yêu thú thả vô bên trong nuôi dưỡng luôn đi. Sau này muốn ăn thịt mà không có thời gian đi săn bắt thì có thể ăn yêu thú mà ngươi nuôi dưỡng rồi.”

Tiểu Yêu Liên ngần ra, sau đó yếu ớt nói: “Nhưng mà. . . Hiện tại không gian Hồng Liên chỉ có năm mét vuông, giờ. . . một con yêu thú cũng không nuôi nổi.” Sau đó tự ti mà cúi đầu xuống, không cần Tư Lãng phi nhỏ, Tiểu Yêu Liên đã tự mình khinh bỉ chính mình.

Trầm mặc một lúc, Tư Lãng đưa một ngón tay sờ sờ đầu nó, nói rằng: “Được rồi, việc cấp bách chính là phải nỗ lực tu luyện. Chúng ta cùng nhau cố gắng nào.” Sau khi nói xong, Tư Lãng lại có chút rầu rĩ, hẳn thế này có tính là cổ vũ Tiểu Yêu Liên hướng về con đường ham ăn hay không?

Tiểu Yêu Liên lộ ra nụ cười xán lạn của cô gái mong manh, mạnh mẽ gật đầu.

Thật dễ lừa!

Tư Lãng cảm khái. Chờ khi thịt yêu thú nướng chín, nghe hương thịt nướng thơm ngào ngạt, Tư Lãng lại không nhịn được nhớ tới Trọng Thiên hay cướp thịt cùng mình. Hình như từ lúc không có người cướp ăn nữa, ăn thịt nướng một mình cứ luôn cảm thấy không ngon bằng trước đây nha.

Nghĩ như vậy, Tư Lãng liền quan sát đan điền bên trong thân thể, con yêu thú đen như than vẫn cuộn tròn ngủ say sưa, cũng không biết lúc nào mới tỉnh lại. Bất quá khiến Tư Lãng vui mừng chính là, khí tức vốn phập phồng do hấp thu Huyết Phách Châu trên người nó đã từ từ có xu hướng ổn định, tin rằng lúc hơi thở của nó hoàn toàn vững vàng chính là lúc hấp thu xong Huyết Phách Châu, cũng là thời điểm nó thức tỉnh.

Vừa ăn thịt nướng vừa nghĩ tới Trọng Thiên lúc nào thức tỉnh thì đột nhiên Phi Thiên Thuyền lắc lư một cái, Tư Lãng cùng Tiểu Yêu Liên lập tức cảnh giác, thần thức quét ra bên ngoài, rất nhanh liền nhìn thấy cách đó không xa một chiếc Phi Thiên Thuyền lớn như một toà nhà đang trôi lơ lửng ở giữa không trung, ngang ngạnh chặn đường của bọn họ lại. Mà so sánh hai bên, chiếc Phi Thiên Thuyền này của Tư Lãng có vẻ quá nhỏ nhắn.

“Tư công tử, bọn hán muốn đánh cướp chúng ta sao?” Tiểu Yêu Liên lo lắng mà hỏi.

Tư Lãng còn không kịp đáp, đối phương đã vang lên giọng nói: “Thức thời một chút, giao Phi Thiên Thuyền và túi trữ vật của các ngươi ra!”

Tiếng nói vừa dứt, Tư Lãng cũng nhìn thấy phía trước trên boong thuyền của chiếc Phi Thiên Thuyền kia xuất hiện một hán tử vóc người cao to cường tráng, một gương mặt anh tuấn với một vòng râu đen được chăm sóc đặc biệt bóng loáng mê người, trên người khoác một cái áo choàng đỏ, đứng ở nơi đó khí thế bùng bùng. Nam tử kia mang khí tức là Trúc Cơ hậu kỳ đỉnh cao.

Tư Lãng rất nhanh liền chú ý đến trên cái áo choàng đỏ này vẽ một hoa văn hình đầu lâu màu đen. Hắn nhớ tới giới thiệu trong ngọc giản Đại Lục Hành Kỳ[4], nhanh chóng hiểu rõ thân phận của bọn họ.

[4]Ghi chú về hành trình ở Đại Lục???

Những người này là băng cướp Hồng Khô Lâu (Đầu lâu đỏ - Red Skull) hung danh vang xa ở Tu Tiên Giới. Nghe nói tổ chức Hồng Khô Lâu này đã tồn tại không biết mấy chục triệu năm, đã trở thành một thế lực không thể lay động. Đối tượng nó cướp đoạt thượng vàng hạ cám, bất quá cũng rất có nguyên tắc mà không hạ sát thủ với những đệ tử của các Tông môn hay thế lực lớn, chỉ cướp đi tài vật, vì thế cũng làm những tông môn, thế lực lớn kia không có kiên quyết tàn nhẫn tiêu diệt Hồng Khô Lâu. Vì lẽ đó, chờ sau khi phát hiện thế lực của tổ chức Hồng Khô Lâu càng lúc càng lớn mạnh, phát hiện nó đã trở thành một loại uy hiếp, những thế lực lớn cùng tông môn kia muốn động thủ trừ khử nó thì đã muộn, cộng thêm một ít nguyên nhân, đành mặc nó tồn tại đến nay.

Nếu cái thế lực này lợi hại như vậy, Tư Lãng cũng không muốn đối đầu với nó để rước lấy sự chú ý. Chẳng qua, muốn hắn ngoan ngoãn đứng im chịu đòn lại càng không phù hợp phong cách của hắn. Tuy rằng những tên này có vẻ chỉ là hạng tôm tép, hắn cũng không phải là nhân vật trọng yếu của Hồng Khô Lâu, nhưng sau khi dùng thần thức đảo qua, hắn phát hiện trên chiếc Phi Thiên Thuyền này có bảy mươi tu sĩ, trong đó có bốn mươi tu sĩ Trúc Cơ, lập tức tức đập tắc tâm tư khác.

Nếu đã không trừu chọc nổi còn không biết trốn sao?

Vì thế, Tư Lãng quyết định bỏ chạy.

Tư Lăng ngâm một miếng thịt nướng, cả trả lời đối phương cũng lười, trực tiếp xoay ngược mũi thuyền, gia tốc chạy trốn.

Những người kia chắc là không nghĩ tới một chiếc Phi Thiên Thuyền phổ thông như vậy đối đầu bọn hắn mà còn dám trốn, không khỏi sùng sốt một chút, ngẩn ngơ qua đi, ánh mắt nam tu nọ trở nên lạnh lẽo âm trầm, nụ cười khát máu, lạnh giọng hạ lệnh: “Đuổi theo!”

Tư Lăng cũng muốn thử tốc độ chiếc Phi Thiên Thuyền của mình một chút, cho nên ước lượng tốc độ của đối phương, không nhanh không chậm mà duy trì cự ly hai ngàn mét với Phi Thiên Thuyền phía sau. Kết quả thử nghiệm làm Tư Lăng rất hài lòng, quả nhiên không hổ là tinh phẩm của Vân đại sư, tốc độ chiếc Phi Thiên Thuyền này đã có thể theo kịp những Phi Thiên Thuyền cỡ lớn kia, chiếc phía sau chẳng qua chỉ là loại phổ thông, làm sao đuổi kịp nó được chứ?

Bọn đạo tặc phía sau chẳng mấy chốc đã phát hiện chiếc phi thuyền này là "phần trư ăn hổ", vì vậy nam tu nọ liền hạ lệnh công kích, pháo linh quang xa xa mà bắn tới.

Tư Lăng cảm giác được pháo linh quang nguy hiểm, lập tức tăng nhanh tốc độ, bất quá vẫn bị pháo linh quang oanh kích trúng đuôi thuyền. Phi Thiên Thuyền rung lắc không ngừng, Tư Lăng chỉ có thể dùng linh lực phủ lòng bàn chân để thân thể dính chặt lấy phi thuyền, giúp mình không đến mức té ngã.

Tiếp tục tăng nhanh tốc độ, đồng thời Tư Lăng dùng thần thức kiểm tra chỗ bị đánh trúng, phát hiện ngoại trừ bị linh quang pháo lưu lại một vết đen, cũng không bị tổn hại gì khác, quả nhiên tính năng phòng ngự cũng vô cùng tốt, Vân đại sư cũng không lừa hắn.

Thực sự là nhặt được bảo vật rồi!

[2]*Tu khổ hạnh là một hình thức tu bất cứ cơ thể phải chịu đói khát đau đớn. Hình thức tu này có trước khi Phật giáo ra đời, chính thái tử Tất Đạt Đa trên con đường sáng lập đạo Phật đã từng tu khổ hạnh trong 6 năm trời, nhưng sau đó Ngài đã phát hiện cách tu này không đem lại sự giải thoát hoàn toàn nên đã từ bỏ và tiếp tục tìm chân lý Phật giáo. Những người sáng lập ra phép tu khổ hạnh nằm trong phong trào tìm hướng giải thoát bản thân khỏi khổ đau của trần thế mà lúc đó cũng xuất hiện khá nhiều phép tu khác nhau. Người tu khổ hạnh thường ăn rất ít, sống im lặng và ngồi yên tĩnh ngoài trời nhiều giờ mỗi ngày. Họ quan niệm rằng con người sống vật chất đầy đủ nhưng vẫn đau khổ, nên họ quyết lấy sự đau khổ của bản thân để tìm ra sự giải thoát cuối cùng. Phép tu khổ hạnh có cách nay cũng hơn hai ngàn sáu trăm năm, dĩ nhiên bây giờ không còn ai tu theo phép tu như vậy nữa.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 74: Hồng Khô Lâu

Rõ ràng là một chiếc Phi Thiên Thuyền phổ thông, nhưng kết quả lại vượt khỏi dự đoán của mọi người, điều này làm cho tên nam tử đầu lĩnh kia tức giận ghê gớm

“Đuổi theo cho ta! Tăng nhanh tốc độ!” nam tử khoác áo chàng Hồng Khô Lâu rống lên với tu sĩ lái Phi Thiên Thuyền.

Thời khắc này hắn cảm giác mình bị người ta khiêu khích, đối phương ngay cả mặt mũi đều không lộ ra, đã bỏ chạy mất dạng. Không nghĩ tới mình đột nhiên tâm huyết dâng trào muốn đi cướp một tên tu sĩ nghèo sĩ để ôn tập một tý nghề cũ, thế mà lại nhìn lầm, bị người ta hung hăng tước đi mặt mũi, trong lòng nên giận.

“Hầu lão đại, không đuổi kịp đâu.” Một nam tu cảm mạo nốt ruồi đau khổ nói, “Chiếc Phi Thiên Thuyền đó chắc chắn là từng được Luyện khí đại sư biến đổi, chiếc Phi Thiên Thuyền của chúng ta chỉ là loại trung đẳng, tính phòng ngự và tốc độ đều không sánh được, thật không biết là người phương nào. . . Ồ, lão đại, phía trước có người.”

Lúc tu sĩ này nói xong, Hầu lão đại cũng nhìn thấy phía trước đột nhiên xuất hiện bóng người. Dường như là xé rách không gian đi ra vậy, đột ngột xuất hiện, sau đó lơ lửng trước phi thuyền.

Ngay lúc trong lòng mọi người nghi hoặc, đã thấy đôi mắt màu đen láy mang theo ý cười của người đàn ông kia hừng hờ nhìn sang, con ngươi vốn màu đen kia bỗng ánh lên một màu xanh lam mông ảo yên lòng. Bắt đầu từ trung tâm tròng mắt, từng vòng hoa văn xanh thắm không ngừng khuếch tán ra bên ngoài, biến ảo ra vô số hư tuyến[1].

[1]Đường vẽ bằng những điểm hoặc gạch ngắn ngắn quãng thường dùng trong hình học hoặc đánh dấu.

Dường như bị cặp mắt thần kỳ kia hấp dẫn, mọi người đều si ngốc nhìn hắn, mãi đến lúc người này giơ tay lấy ra một cái liềm đao (lưỡi hái) màu vàng, hai tay cầm cán liềm đao (cán lưỡi hái) dài hai mét dài. Liềm đao vạch một đường vào hư không, một đường gọn sóng kim sắc cuộn cuộn quét tới, trong mắt mọi người tức khắc xuất hiện một vùng đầm máu tanh . . .

.....

Hầu lão đại cả người chặt vật đứng ở trước chiếc Phi Thiên Thuyền vỡ nát, mặt mày xám xịt, cả bộ râu trước giờ được chú trọng làm đẹp bị thiêu cháy một mảng to cũng không thêm để ý, mặt mày hắn nham hiểm hung ác mà nhìn thi thể tu sĩ trong Phi Thiên Thuyền.

“Hầu lão đại, bọn họ đều chết rồi. . .” nam tu cảm có nốt ruồi sợ hãi nói.

Hầu lão đại mặt âm trầm, hung tàn hỏi: “A Tác, ngươi có nhớ rõ dáng dấp của nam nhân vừa nãy không?”

“Nhớ kỹ!” A Tác lau vết máu trên mặt, cắn răng nói: “Dung mạo hấn còn xinh đẹp hơn nữ nhân, một con yêu thú con màu đen ngồi trên bả vai, mặc một pháp khí hạ phẩm chế thành trường bào màu xanh lam, sử dụng phù trận để giết người của chúng ta!”

Hầu lão đại gật đầu, nói rằng: “Ta lần đầu tiên bị người khác khiêu khích như vậy, không giết hấn khó dẹp yên sĩ nhục này! Hừ, từ xưa tới nay chưa từng ai dám xuống tay với Hồng Khô Lâu, kẻ nào chọc vào Hồng Khô Lâu đều sẽ phải trả giá vô cùng thê thảm. Ngươi đem dáng vẻ của nam nhân kia vẽ ra gửi về Thiên Hiêm Cốc, nói cho Không trưởng lão phụ trách Âm Điện, mặc kệ bỏ ra cái giá gì, tuyệt đối phải giết chết tên nam nhân này!”

“Vâng!”

*****

Bỏ xa Phi Thiên Thuyền của Hồng Khô Lâu, Tur Lãng thờ phào một cái, đối với kết quả khảo nghiệm của Phi Thiên Thuyền cũng hết sức hài lòng.

“Tur công tử, Tiểu Hồng cảm thấy đi truyền tông trận an toàn hơn.” Tiểu Yêu Liên gặm linh quả, nói: “Nghe nói bên ngoài có rất nhiều trộm cướp, dọc đường chúng ta sẽ không phải cứ luôn bị người ta cướp như vậy chứ?”

Tur Lãng sờ sờ cằm, hồi đáp: “Đi truyền tông trận giá quá cao, nếu trực tiếp đi truyền tông trận đến Nam Hải, ta chẳng phải biến thành nghèo rớt mồng tơi rồi sao! Hơn nữa ngươi cũng không thể đi hái linh quả lúc đi ngang qua mấy dãy núi được.”

Tiểu Yêu Liên nhất thời bị vui sâu trong rồi rắm giữa lựa chọn khẩu phần lương thực hay là an toàn.

Quả nhiên, linh quả chính là điểm yếu của cô nhóc này. Tur Lãng cười cười, hấn cảm thấy lần này chẳng qua chỉ là ngoài ý muốn, chẳng lẽ mình lại xui xẻo đến mức liên tiếp gặp phải đạo tặc sao? Hơn nữa hấn cảm giác chuyện lần này thuận tụy là trùng hợp, chắc là đúng lúc gặp gỡ nên mới khiến đám Hồng Khô Lâu đột nhiên hứng thú cướp mình thôi.

Bất quá, chẳng mấy chốc, hiện thực lại làm cho Tur Lãng rất rầu rĩ.

Tur Lãng nghĩ mãi vẫn không ra, đám Hồng Khô Lâu này vì sao cứ để mắt tới mình. Trong vòng một tháng, hấn đã bị Hồng Khô Lâu tấn công mấy lần, hơn nữa lúc bọn chúng công kích còn nói cho Tur Lãng đây là Hầu lão đại báo thù cho huynh đệ, bảo hấn ngoan ngoãn bỏ tay chịu trói, bọn hấn sẽ cho hấn chết một cái sáng khoái.

Hầu lão đại là ai? Hấn có quen sao?

Tuy rằng luôn dựa vào Phi Thiên Thuyền để chạy thoát, nhưng mỗi lần đều trốn như thế khiến trong lòng Tur Lãng đã chà xát thành một đám lửa. Sau mấy lần thì cũng rõ ràng, nếu mình không phải bị người ta vu oan hãm hại, thì chính là Hồng Khô Lâu đã nhận lầm người.

Vì xác để nhận bọn chúng là nhận lầm người hay là mình bị vu oan, Tur Lãng rốt cục lộ diện một lần. Hấn từ Phi Thiên Thuyền đi ra đối diện với đám Hồng Khô Lâu, phát hiện lúc người Hồng Khô Lâu nhìn thấy chính mình thì vẻ mặt vô cùng xác định; Hơn nữa lúc đó còn có một thành viên ngô ngố của Hồng Khô Lâu ngây ngốc hỏi một câu: “Tại sao không nhìn thấy trên bả vai hấn có yêu thú?”

“Đồ ngu, bộ hấn không biết thu hồi yêu thú vô túi linh thú sao?”

Nghe được hai tên ngốc bọn hấn đối thoại như thế, Tur Lãng liền biết khả năng mình chính là bị người ta vu oan. Có người tập kích Phi Thiên Thuyền của Hồng Khô Lâu, sau đó đổ tội cho hấn. Là trùng hợp hay có dự mưu?

Mặc kệ là trùng hợp hay dự mưu, để thuận lợi đi đến Nam Hải, sau khi một lần nữa thoát khỏi đám Hồng Khô Lâu, khi đi ngang qua một dãy núi cao, Tur Lãng đào một cái động phủ tạm thời ở một vách núi, bày Cửu Chuyển Linh trận lên, rồi bắt đầu cả ngày cả đêm luyện tập chế ra Ân Thân phù.

Ân Thân phù là linh phù lục phẩm. Trước đây lúc Tur Lãng chưa tìm hiểu được thuật chế tạo phù lục phẩm, thường dùng Liễm Tức phù để thu lại khí tức, tận lực giảm nhẹ sự tồn tại của mình, đem khí tức hòa vào tự nhiên. Mà điểm tốt của Ân Thân phù so với Liễm Tức phù chính là có thể hoàn toàn ẩn giấu bóng dáng của chính mình, dĩ nhiên cũng không phải vạn năng, tu sĩ có thần thức mạnh mẽ vẫn có thể phát hiện ra tu sĩ sử dụng Ân Thân phù, trừ phi có thể hoàn toàn ngăn cách thần thức.

Tur Lãng dự định chế ra Ân Thân phù để dùng cho Phi thiên thuyền. Phi Thiên Thuyền thêm vào Hắc Vân Thạch có thể hoàn toàn ngăn cách thần thức của tu sĩ, nếu lại thêm cả Ân Thân phù, còn lo bị người phát hiện sao? Tin chắc, dù có cả tu sĩ Hóa Thần đến cũng không cách nào phát hiện được, Hắc Vân Thạch chính là vật liệu luyện khí cực phẩm ngăn cách tất cả thần thức đó nha.

Tur Lãng ngày đêm không ngừng tìm hiểu luyện tập, lãng phí vô số lá bùa, rốt cục thành công chế ra tờ Ân Thân phù đầu tiên.

Cẩn thận nâng niu tấm linh phù kia, hai mắt Tur Lãng si mê nhìn hoa văn hoa lệ trên mặt, còn có linh quang như ẩn như hiện trong hoa văn, trong lòng kích động khó tả.

Nhìn thấy dáng vẻ kích động của Tur Lãng, vẫn luôn theo dõi Tur Lãng tựa như ma chướng mà điên cuồng luyện tập chế tạo phù, Tiểu Yêu Liên đồng

thời cũng thờ phào nhẹ nhõm, hỏi: “Tư công tử, huynh vẫn khỏe chứ?” Không phải luyện tới ngu luôn rồi chứ?

“Ta rất khỏe, đương nhiên rất khỏe, cực kì khỏe!”

Tư Lăng thuận miệng trả lời, cẩn thận thu hồi linh phù, sau đó cầm lấy phù bút (bút vẽ phù) cùng một tờ phù rỗng, phết vào máu yêu thú đã được điều phối tốt, lại bắt đầu bắt chế độ điên cuồng chế tạo phù.

Như vậy qua hai tháng, Tư Lăng rốt cục hài lòng thả phù bút xuống, cảm thấy có Ân Thân phù, tương lai sẽ tăng thêm một tầng bảo đảm.

Mà Tư Lăng không biết chính là, một đoạn đường từ Tây Cảnh đến Nam Hải, dáng dấp của hắn đã bị thành viên của Hồng Khô Lâu phổ biến cho mọi người đều biết, tuy rằng không biết tên của hắn, nhưng gương mặt xinh đẹp còn hơn nữ nhân này đã can đảm dám đánh cướp Hồng Khô Lâu lại còn thành công chạy trốn, khiến người ta say sưa kể chuyện một phen, càng có nhiều người hoài nghi hắn kỳ thực là cô gái.

Cho nên khi Tư Lăng rốt cục ngồi Phi Thiên Thuyền bay tới một toà thành tu tiên lớn ở vùng biên giới sát Nam Hải, nhìn thấy trên bờ cáo ở quảng trường trung ương trong thành phố dân chôn dung của mình treo giải thưởng, trợn mắt ngoác mồm một hồi.

“Cô nữ tu này thật đáng thương, sao lại đi chọc vào Hồng Khô Lâu hung danh lan xa thế chứ?”

“Đúng vậy, vạn năm gần đây Hồng Khô Lâu hành sự tuy rằng có thay đổi, nhưng thủ đoạn vẫn rất cứng rắn bá đạo, kẻ nào chọc vào nó đều chưa từng có kết quả tốt, trực tiếp mất mạng là còn nhẹ, có một số còn bị rút hồn luyện pháp, chế thành con rối. Nhìn nữ tu này xinh đẹp như vậy, thật là. . .”

“Ồi, các ngươi sai rồi, người này là nam nhân!”

“Chắc là nữ giả nam trang? Chân dung không nhìn ra hư thực, cũng có thể là nữ nhân mà?”

. . .

. . .

Tư Lăng 囧, nghe một đám tu sĩ này từ thương tiếc vì hắn chọc phải Hồng Khô Lâu biến thành tranh luận không ngừng xem hắn là nam hay là nữ, trong lúc nhất thời cảm giác thực sự là vi diệu.

Lúc nhìn thấy chân dung của mình, Tư Lăng cũng thầm may mắn vì mình lo lắng an toàn nên đã dán Ân Thân phù khi vào thành, do đó cũng tránh khỏi việc kiểm tra của tu sĩ trông coi cửa thành. Lúc này trên mặt hắn cũng nguy trang, chỉ cần tu sĩ không trực tiếp dùng thần thức kiểm tra, sẽ không phát hiện hắn đang nguy trang. Đương nhiên, ở trước mặt mọi người, bất kể là cùng cấp hay là cấp thấp, tu sĩ đều sẽ không lưu manh vô lại mà dùng thần thức đi quan sát một người, bởi vì dùng thần thức kiểm tra người khác là một loại hành vi vô cùng không lễ phép, dễ phát sinh tranh chấp, trừ phi ngươi là tu sĩ cấp cao hoặc là có thể tiến hành một cách thần không biết quỷ không hay.

Mà Tư Lăng cũng từ bỏ cáo treo thưởng này biết được, hắn bị người ta đổ tội cướp đoạt Phi Thiên Thuyền của một người gọi là Hầu Thiên Các của Hồng Khô Lâu, không chỉ phá hủy Phi Thiên Thuyền của bọn hắn, còn tàn sát hầu thể tu sĩ trên thuyền, cuối cùng chỉ còn lại Hầu Thiên Các và một người tùy tùng. Mà không may, Hầu Thiên Các này tuy rằng chỉ là tu sĩ Trúc Cơ, nhưng lại là cháu trai được sủng ái nhất của Nhâm lão đại đương nhiệm của Hồng Khô Lâu. Cháu trai bị người ta bắt nạt, gia gia liền muốn báo thù cho cháu trai, thậm chí không tiếc tài lực mua được thành chủ của Thành tu tiên từ Tây Cảnh đến vùng Nam Hải này, bảo bọn hắn thông báo treo thưởng ở trong thành.

Tư Lăng cau mày, lại đi hỏi thăm sự tích của Hầu Thiên Các. Lúc nghe được tu sĩ từng gặp qua Hầu Thiên Các miêu tả, Tư Lăng liền biết cái tên nam tu râu quai nón trên chiếc Phi Thiên Thuyền Hồng Khô Lâu đánh cướp mình đầu tiên chính là Hầu Thiên Các. Xem ra sau khi mình chạy thoát thì có người xuống tay với Hầu Thiên Các, sau đó đổ tội cho mình.

Là ai vu oan mình?

Biết giờ mình là đối tượng treo thưởng của Hồng Khô Lâu, Tư Lăng liền không nán lại lâu ở trong thành, mua một ít phù rỗng liền mau chóng rời đi.

Về đến Phi Thiên Thuyền, Tư Lăng nói với Tiểu Yêu Liên: “Tiểu Hồng muội muội, ta bị Hồng Khô Lâu treo thưởng. . .”

Tiểu Yêu Liên lập tức lo lắng: “Vậy làm sao bây giờ? Chúng ta sẽ bị người xấu liên tục truy sát sao?”

Tư Lăng lại không lo lắng nhiều như vậy, sờ sờ mặt mình, nói rằng: “Không sao cả, chỉ cần đổi diện mạo thì ai còn có thể nhận ra ta? Bất quá Hoán Nhan Đan thì không nên dùng, trực tiếp thay đổi khuôn mặt, sau này đại ca không nhận ra ta thì không tốt, hay là dùng biện pháp khác đổi dung mạo đi.”

Nghe được lời hắn, Tiểu Yêu Liên nói chen vào: “Linh đan không được, có thể dùng mặt nạ ngăn cách thần thức mà.”

“Ồ, ngươi có đề nghị gì?” Tư Lăng bỗng cảm thấy hứng thú. Tư Lăng không phải không nghĩ tới che giấu mặt mình, nhưng ngoại trừ Hoán Nhan Đan, cũng chỉ có Bách Biến Thú mới có thể giúp tu sĩ thay đổi dáng dấp mà không bị thần thức nhìn ra. Nhưng mà dùng Hoán Nhan Đan thì sau này không thể biến hoá mặt trở lại được, nơi Bách Biến Thú sinh sống lại quá phiền phức, hiềm tu sĩ nào lại phí công đi tóm nó.

Tiểu Yêu Liên vừa mút ngón tay vừa tìm kiếm truyền thừa trong đầu óc, rốt cuộc tìm một thức có công dụng tương tự như thế: “Nghe nói trong vùng biển Nam Hải có một loại yêu thực đáy biển, vỏ trái cây của nó có thể làm thành mặt nạ, không chỉ có thể thay đổi dung mạo tu sĩ theo ý mình, mà còn có thể ngăn cách thần thức của tu sĩ điều tra, không lộ kẽ hở. Có điều. . .”

Nghe được hai cái từ “Có điều” mang ý nghĩa chuyển hướng này, Tư Lăng liền cảm thấy mất hết hi vọng.

Tiểu Yêu Liên nhìn hần, mềm dẻo mà nói: “Loại yêu thực này rất ít ỏi, không có nơi sinh trưởng rõ ràng, hơn nữa nó có thể tự do di chuyển ở đáy biển giống yêu thú vậy, bình thường rất khó thấy nó.”

“...”

Tư Lăng trực tiếp xoay người, siết tay nói rằng: “Quyết định, bay một hơi đến Nam Hải, sau đó tiến vào hải phận Nam Hải! Không tin thể lực của Hồng Khô Lâu trải rộng khắp hải phận! Chờ ta ngốc ở đó mười năm, trăm năm sau mới trở về, cũng không tin đám người kia còn bám vào việc này không tha.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Sát Hải

Các hải đảo trải rộng khắp Nam Hải, một ít hòn đảo có diện tích rộng lớn cộng thêm linh khí sung túc sẽ hình thành những thành thị phồn hoa, thu hút vô số tu sĩ. Mà những hòn đảo căn cỗi, hoặc diện tích nhỏ, linh khí thưa thớt, đa phần sẽ trở thành đảo không tên.

Cũng bởi vì hải phận của Nam Hải quá lớn, rất nhiều hòn đảo đều biến thành đảo không tên, không ít tu sĩ mua không nổi nhà ở những thành tu tiên cỡ lớn sẽ tùy ý lựa chọn một hòn đảo nhỏ vừa mắt mà ở lại. Mà những hòn đảo linh khí sung túc hơn thì đã sớm bị người khác chiếm, nếu có người vừa ý hòn đảo nào, chỉ cần đá bay chủ nhân trên đảo, vậy đảo này liền là của hần rồi. Cũng vì lẽ đó, so với vùng đại lục Trung Nguyên, tu sĩ ở Nam Hải càng tôn sùng bạo lực, vì chút chuyện không hợp mà đánh nhau là chuyện bình thường.

Sau khi đi tới Nam Hải, Tư Lăng không dừng lại mà trực tiếp bay về hướng Sát Hải, dọc đường tự nhiên cũng biết một chút tình huống ở Nam Hải.

Các thế lực ở Nam Hải hỗn loạn hơn nhiều so với lục địa Trung Nguyên, thế lực nhỏ nhiều đếm không hết, mà những thế lực lớn cũng không ít, trong đó thế lực khiến người ta kiêng kỵ nhất chính là Ân Thế Đảo (đảo lãnh đời) trong truyền thuyết. Trên đảo có vị Phù sư cấp 9 duy nhất ở đại lục Thương Vũ, cũng là Phù sư có cấp bậc cao nhất ở đại lục Thương Vũ.

Thế lực phức tạp ở Nam Hải kỳ thực cũng có lợi cho Tư Lăng, cũng không tin Hồng Khô Lâu có thể đưa tay dài tới tận Nam Hải. Bất quá trong lòng Tư Lăng cũng rất phiền muộn, luôn bị Hồng Khô Lâu truy đuổi chạy loạn khắp nơi khiến trong lòng hần chứa cả một bụng hỏa. Để cho hần biết tên khốn kiếp nào hãm hại hần, hần chắc chắn sẽ khiến kẻ đó trả giá thật lớn.

Tiến vào Nam Hải, Tư Lăng bóc Ân Thân phù trên Phi Thiên Thuyền xuống, để Phi Thiên Thuyền duy trì tốc độ bay về hướng Sát Hải.

Trong Phi Thiên Thuyền, Tư Lăng cầm tấm bản đồ hải phận Nam Hải mua ở một toà thành tu tiên ra xem. Nam Hải rộng lớn, không người nào có thể hiểu rõ toàn bộ, bởi vì trong Nam Hải còn có rất nhiều khu vực nguy hiểm, cũng không tu sĩ nào có thể khám phá hoàn toàn. Trên tấm bản đồ này bất quá chỉ vẽ ra một ít khu vực mà tu sĩ biết, ghi chú bằng những màu sắc khác nhau, đồng thời cũng ghi chú rõ một ít hải vực nguy hiểm bằng màu đỏ.

Tư Lăng nhìn vị trí cột mốc Sát Hải trên bản đồ, màu sắc bên trên là màu đỏ, đại biểu nơi này ở trong mắt tu sĩ cũng là vô cùng nguy hiểm. Tư Lăng biết cân lượng hiện tại của mình là bao nhiêu, sâu trong Sát Hải có rất nhiều mãnh thú và sát thú, chúng đều không phải loại mà mình có thể đối phó, bèn quyết định từ dễ tới khó, bắt đầu rèn luyện từ vùng rìa Sát Hải.

Bay ở ngoài khơi một tháng, rốt cục đến bên bờ Sát Hải.

Tư Lăng dừng Phi Thiên Thuyền ở trên một hòn đảo nhỏ không người. Nói là đảo nhỏ nhưng thực ra cũng không phải quá nhỏ, rộng ít nhất 10 ngàn mét vuông, hơn nữa thực vật trên đảo cũng không ít. Nhưng mà, không biết có phải bởi vì đảo này quá gần Sát Hải hay không, thực vật trên đảo bị sát khí của Sát Hải ảnh hưởng, đa phần đều có hình dáng kỳ dị, yêu thú sinh sống trên đảo cũng không ít.

Tư Lăng cẩn thận mà tra xét, phát hiện trên đảo không có yêu thú trên cấp 7, bèn quyết định bố trí một ngôi nhà ở chỗ này, biến nó thành nơi đặt chân của mình ở Nam Hải.

Bỏ ra một chút thời gian đào một cái động phủ ở chỗ vách núi, Tư Lăng liền bị Tiểu Yêu Liên mềm mại nắn ni đi dạo trên đảo. Tiểu Yêu Liên nhìn thấy trên đảo là một thảm thực vật, trong lòng vui mừng không ngớt, cảm thấy địa phương có thực vật tuyệt đối sẽ có linh quả nó thích ăn. Từ lúc Tư Lăng quyết định tạm thời đặt chân trên đảo, nó đã coi toàn bộ linh quả trên đảo chính là đồ của mình.

Bất quá đáng tiếc là, thực vật trên đảo đa phần đã bị sát khí của Sát Hải biến thành thực vật biến dị, căn bản không có linh quả mà Tiểu Yêu Liên mong muốn. Hơn nữa, lúc bọn họ đi ngang qua một gốc cây toả ra mùi hoa thơm mê người, một đóa hoa to bằng mặt người đột nhiên há một hàm răng nhọn hoắt muốn nuốt chửng bọn họ, Tiểu Yêu Liên bị dọa sợ, dù Tư Lăng dễ dàng giải quyết đóa hoa ăn thịt người này, nhưng Tiểu Yêu Liên vẫn trốn ở vật áo Tư Lăng run lẩy bẩy, không chịu trở ra nữa.

Tiểu Yêu Liên nhất gan như vậy thực sự là hết cách, sau khi đi dạo một vòng thì Tư Lãng bèn trở về động phủ.

Đến lúc này thì Tiểu Yêu Liên cũng không còn ồn ào muốn đi ra ngoài nữa, một phút cũng không dám rời xa Tư Lãng.

Ở trên đảo mấy ngày, sau khi yêu thực biến dị trên đảo đều được Tư Lãng nghiên cứu hết, hắn quyết định tiến vào Sát Hải.

“Tư công tử, đã một năm rồi, chủ nhân lúc nào mới tỉnh lại?” Tiểu Yêu Liên trốn ở vạt áo Tư Lãng hỏi.

Tư Lãng lúc này đang đứng trên phi kiếm, trôi lơ lửng ở trên mặt biển Sát Hải, nhìn nước biển màu lam đen phía dưới, hững hờ mà đáp: “Lúc nào nó muốn tỉnh thì sẽ tỉnh thôi.”

“À. . .” trong giọng nói của Tiểu Yêu Liên không giấu được sự thất vọng.

Tư Lãng cúi đầu nhìn nó một chút, tự nhiên biết ý của nó. Ở trong mắt Tiểu Yêu Liên nhất gan, Trọng Thiên có huyết thống của yêu thú Thượng Cổ, chính là một nhân vật mạnh mẽ, chỉ cần có nó ở, an toàn tuyệt đối có thể được bảo đảm. Đó là nơi an thân của nó, cũng là lý do lúc trước nó bỏ qua nguyên tắc mà tôn Trọng Thiên lên làm chủ nhân.

“Được rồi, nó không tỉnh lại cũng không ảnh hưởng gì với chúng ta. Ngươi là dị bảo do trời đất thai nghén mà sinh, tuổi thọ vô tận, sau này sẽ gặp phải rất chuyện nguy hiểm, ngươi cũng đừng mãi trông ngóng vào người khác, phải nỗ lực tu luyện để mình trở nên mạnh mẽ mới là bản lãnh thật sự!”

Tiểu Yêu Liên vẫn chẳng mấy hứng thú mà đáp một tiếng.

Tư Lãng lắc đầu, xem ra có vài thứ trời sinh chính là không thể tiến bộ, có nói nhiều hơn nữa thì người ta cũng không nghe lọt.

Nhìn thấy trên mặt biển phía trước xuất hiện một con yêu thú, sau khi dặn dò Tiểu Yêu Liên tự mình trốn xong thì Tư Lãng lập tức điều khiển phi kiếm bay thẳng tới hướng yêu thú.

Cuộc chiến bắt đầu.

*****

Sát Hải không hổ là hải vực được đánh dấu đỏ trên bản đồ; đi tới Sát Hải một năm, chỉ riêng ở khu vực rìa Sát Hải thôi mà Tư Lãng đã bị thương khá nhiều lần, có một lần nghiêm trọng đến mức chỉ sót lại chút hơn tàn, duy trì ý thức đến lúc về đến Phi Thiên Thuyền, sau khi dán lên Ân Thân phù xong liền trực tiếp ngất đi, nghỉ dưỡng hai tháng thì thương thế mới ổn lại.

Bởi kinh nghiệm đời trước làm thiện quỷ, đã biến Tư Lãng thành một người đã quyết định mục tiêu thì phải kiên trì tới cùng. Một năm này trôi qua tựa như Tiểu Cường kiên cường bất khuất, liên tiếp khiêu chiến các loại yêu thú nơi biển cả. Thắng, yêu đan chính là phần thưởng; thua, chỉ có thể ỉu xiu trốn về Phi Thiên Thuyền dưỡng thương.

Tiểu Yêu Liên sau một lần bị liên lụy, lúc chiến đấu làm suýt chút nữa bị thương, nó liền kiên quyết không tiếp tục cùng Tư Lãng đi ăn đòn nữa. Nó bảo Tư Lãng dừng Phi Thiên Thuyền ở trên không, sau khi dán Ân Thân phù lên, nó bèn trốn trong thuyền điều khiển Phi Thiên Thuyền chạy theo Tư Lãng. Từ đó cũng hình thành một loại hình thức, Tư Lãng ở trong biển đánh nhau với yêu thú, nếu như thua liền trở về Phi Thiên Thuyền tĩnh dưỡng; nếu như thắng, tiếp tục tiến lên. Mà mỗi lần linh lực cùng hồn lực đều dùng hết, hắn cũng trở về đến Phi Thiên Thuyền để đã tọa khôi phục, khiến cho tốc độ tăng trưởng linh lực và hồn lực vô cùng nhanh.

Ở Sát Hải, chỉ có Phi Thiên Thuyền là chỗ an toàn nhất, Phi Thiên Thuyền có thể ngăn cách thần thức yêu thú, lại dán lên Ân Thân phù, căn bản là không có yêu thú nào có thể phát hiện tung tích của Phi Thiên Thuyền, trốn ở trên đó dưỡng thương chính là thích hợp nhất.

Theo thời gian trôi qua, trình độ chiến đấu của Tư Lãng được mài giũa ngày càng tinh tiến, tu vi cũng nâng cao trông thấy. Theo tốc độ tu luyện này, có lẽ không lâu nữa là có thể tu luyện đến Trúc Cơ hậu kỳ. Mà làm Tư Lãng mừng rỡ chính là, Quỷ Mục trong Sát Hải quả nhiên rất nhiều, trong thời gian một năm này hắn phải có đến hai trăm viên yêu đan của Mục Quỷ.

Đối với Tư Lãng mà nói, yêu đan của Mục Quỷ có tác dụng tương đương với linh thạch đối với tu sĩ, cũng có thể hấp thu năng lượng bên trong. Bất quá, hồn lực tích trữ trong yêu đan Mục Quỷ suy cho cùng cũng không lớn, tương đương với linh lực trữ trong linh thạch hạ phẩm. Tư Lãng hiểu rằng mình phải có tầm nhìn lâu dài một chút, tìm xem còn có thứ gì có thể thay thế yêu đan của Mục quỷ hay không.

Mãi đến tận khi Tư Lãng gặp phải Sát Thú nổi tiếng trong biển Sát Hải, liền hiểu rõ mình đã tìm được thứ còn tốt hơn yêu đan của Mục Quỷ. Hồn lực trong yêu đan của Sát Thú tương đương với linh lực trong linh thạch trung phẩm. Chỉ là, Sát Thú thật ra là thứ rất khó chơi. Lần đầu Tư Lãng đối đầu Sát Thú, bởi thiếu kinh nghiệm, suýt chút nữa bị Sát Thú cào cho một vuốt xé làm hai nửa, vẫn may là Tiểu Yêu Liên liên tục đề ý tình hình, nhanh chóng thu hắn vào Phi Thiên Thuyền mới cứu được một mạng của hắn.

Sát Thú là một loại yêu thú tu luyện dựa vào sát khí. Diện mạo chúng nó khá giống Thần thú Kỳ Lân trong truyền thuyết, nhưng so với Kỳ Lân thì tướng mạo dữ tợn khủng bố hơn. Bên ngoài trông như một khối nham thạch màu xám, không có lông, lớp da lở lĩm che kín bởi rất nhiều đá nhọn như gai. Lân da của nó vô cùng cứng rắn, sức tàn phá của đám gai này vô cùng mạnh mẽ. Hơn nữa Sát Thú có 9 phần miễn dịch đối với pháp thuật của tu sĩ, là một loại yêu thú vô cùng khó chơi.

“Tư công tử, Sát Thú thật đáng sợ. Huynh thật sự muốn xuống sao?” Tiểu Yêu Liên lo lắng nói, ánh mắt nó nhìn về phía Tư Lãng tựa như Tư Lãng là đứa không có chuyện gì lại muốn đi ăn đòn.

Đã chữa khỏi vết thương, Tư Lăng nhìn con Sát Thủ nằm tắm nắng trên hòn đảo cách đó không xa, gật đầu khẳng định. Con Sát Thủ kia dài ba mét, cao hai mét, xem ra là một con Sát Thủ chưa trưởng thành. Có lẽ ở trong mắt người khác, con Sát Thủ này rất đáng sợ, nhưng ở trong mắt Tư Lăng thì nó chẳng khác gì thứ linh thạch đầy hấp dẫn.

Cẩn dặn Tiểu Yêu Liên phải liên tục chú ý tình huống, Tư Lăng vỗ ở trên người một tấm Liễm Tức phù, rồi rời khỏi phi thuyền.

Sát Thủ rất miễn cảm đối với khí tức ngoại lai, hơn nữa mọi khí tức của sinh vật không phải ở Sát Hải đều bị chúng nó coi là kẻ địch, tấn công không phân biệt kẻ nào. Mặc dù lúc này Tư Lăng dùng Liễm Thân Phù đến nên khí tức đến mức thấp nhất, nhưng vẫn làm Sát Thủ cảnh giác. Tư Lăng mới vừa tiếp cận, Sát Thủ vốn đang lơ lửng lập tức cảnh giác; nó xoay người về hướng hắn đang ẩn nấp, phát ra một tiếng rống đe dọa.

Tư Lăng không dám tiếp tục liều lĩnh đi tới, trốn sau một khối đá cách Sát Thủ mấy ngàn mét, cùng Sát Thủ so sức kiên trì.

Tư Lăng ẩn nấp ba ngày, vẫn không thể nào rút ngắn được khoảng cách với Sát Thủ; có điều, hắn lại quan sát được không ít tin tức, hiểu hơn khá nhiều về Sát Thủ. Gặp được con Sát Thủ này cũng coi như là trùng hợp, Sát Thủ thích ăn sát khí, nơi càng có sát khí nồng nặc thì càng có nhiều Sát Thủ qua lại. Sát Hải tuy rằng có chữ “Sát”, nhưng cũng không phải nơi nào cũng có sát khí, hơn nữa sát khí phân bố cũng như linh khí vậy, có chỗ đậm có chỗ nhạt. Hải đảo to lớn này chính là một nơi có khí nồng nặc, Tư Lăng mới đến, vừa leo lên hòn đảo này thì liền bị con Sát Thủ kia công kích, bị chút thương tích nhẹ.

Ba ngày này, Tư Lăng chú ý tới con Sát Thủ nọ đặc biệt thích tu luyện vào buổi tối- lúc sát khí dày đặc nhất, mà thời điểm đó chính là lúc nó phòng bị kém nhất, cũng chính lúc ra tay tốt nhất.

Lại đến một buổi tối. Buổi tối ở Sát Hải không có gì khác biệt với những nơi khác, trên bầu trời cũng có trăng có sao, chỉ là trên mặt biển sẽ bốc lên sương mù nhàn nhạt. Đám sương mù này là sát khí ngưng tụ mà thành, rất tai hại đối với thân thể tu sĩ.

Trời tối đã được một khắc, Tư Lăng tự giác bao trùm một tầng hồn lực quanh thân để bảo vệ mình không bị sát khí ăn mòn, hai mắt nhìn chăm chăm vào con Sát Thủ đã tiến vào trạng thái tu luyện. Từ từ tiếp cận, hắn ngưng tụ hồn lực trong tay thành hai cây kim, tính trực tiếp bắn chúng về phía hai mắt con Sát Thủ. Đây là chỗ yếu hại duy nhất trên người Sát Thủ.

Ngay khi Tư Lăng chuẩn bị động thủ, đột nhiên Sát Thủ đang tu luyện trên tảng đá bỗng kêu một tiếng đau đớn. Nó bị tấn công.

Nhìn thấy bóng người xuất hiện bên cạnh Sát Thủ, mắt Tư Lăng hơi híp lại, chậm rãi thu lại khí tức, nín thở nhìn bóng người chẳng biết xuất hiện từ lúc nào kia. Cả thân thể của hắn cũng không cách nào phát hiện người này, tu vi của hắn rốt cuộc cao bao nhiêu?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: Trọng Thiên tỉnh

Tư Lăng rất nhanh phát hiện khác thường, bác bỏ suy đoán lúc trước, bởi vì trên người của kẻ đột nhiên xuất hiện này không có khí tức của tu sĩ. Cảm giác giống như một con rối không có chút sức sống, cả tu vi cũng làm cho người khác không thể tra xét, cho nên mới khiến hắn không thể lập tức nhận ra sự xuất hiện của hắn.

Rất nhanh, Tư Lăng liền nhìn thấy rõ khuôn mặt của kẻ đột nhiên xuất hiện kia. Vừa nhìn thấy, có chút giật mình, không ngờ lại là người quen, là một trong mấy tu sĩ mặt sẹo từng có duyên gặp mặt hai lần ở trong Huyền Thiên bí cảnh. Lần đầu gặp gỡ, vết sẹo đáng sợ trên mặt năm tu sĩ này dọa sợ Truyền Sơ muội tử; sau đó ba tháng, ở trước động phủ của tu sĩ Thượng Cổ cũng nhìn thấy bọn họ. Khi đó sát khí trên người bọn họ càng thêm dày đặc, Tiểu Yêu Liên còn từng nói khí tức trên người bọn hắn làm nó cảm giác khó chịu.

Trong lòng Tư Lăng cực kỳ sùng sốt, không nghĩ tới chỉ mới một năm, trên người tu sĩ này lại không cảm giác được khí tức của người sống, vẻ mặt cứng ngắt đần độn, trông như là một xác chết di động, hoàn toàn không gọn chút hơi thở của người sống. Hắn không khỏi nhớ tới lời Tiểu Yêu Liên đã nói lúc trước. Tiểu Yêu Liên nói, trên vết sẹo của bọn họ tràn ngập sát khí màu đen, đang ăn mòn máu thịt của bọn họ, lúc máu thịt của bọn họ đều bị mục rữa, sẽ biến thành xác chết di động không có lý trí.

Lẽ nào bọn hắn hiện tại đã bị sát khí ăn mòn thành xác chết di động? Nhìn thấy tu sĩ này ở đây, Tư Lăng lập tức nghĩ đến rất nhiều thứ, chẳng lẽ sát khí trên người những tu sĩ kia chính là nhiệm phải ở Sát Hải? Nhưng sát khí ở Sát Hải mặc dù có ảnh hưởng với tu sĩ, nhưng cũng có thể dùng linh đan để loại bỏ. Dù bị yêu thú sinh trưởng ở Sát Hải gây thương tích, cũng có thể loại bỏ sát khí ra khỏi cơ thể, trừ phi bọn hắn đã gặp phải thứ gì đó rất lợi hại. Hơn nữa lúc đó Tư Lăng phát hiện, đám sát khí kia tựa như giòi trong xương, không cách nào loại bỏ, tu sĩ nhiệm phải nó chỉ có thể mặc cho sát khí từ từ ăn mòn thân thể và thần trí, sau đó biến thành một xác chết di động.

Do tình huống mơ hồ, Tư Lăng cũng không dám lỗ mãng dùng thần thức đi tra xét thân thể người nọ, chỉ có thể ẩn nấp ở chỗ cũ quan sát hắn làm thế nào.

Người này mặc dù đã coi như một xác chết di động, nhưng không ảnh hưởng gì tới hành động. Sát Thủ bị hắn tấn công chẳng hiểu vì sao lại hết sức

kiêng kỵ hẳn, lúc hẳn hẳn tới, Sát Thủ không ngừng tránh né, hoàn toàn không giống lúc đối đầu Tư Lăng tấn công tựa như đánh máu gà. Động tác người nọ rất nhuần nhuyễn, chẳng mấy chốc đã khiến Sát Thủ phải dốc toàn lực công kích hẳn, mà hẳn cũng giống như con rối không cảm giác được mệt mỏi hay bị thương, vết thương do Sát Thủ cào trúng chảy ra dòng máu màu đen.

Người nọ lấy ra một vũ khí bao phủ bởi sắt khí dày đặc, chỉ phút chốc liền giết chết Sát Thủ, sau đó nâng thi thể Sát Thủ lên, đi về bên trong đảo.

Tư Lăng nhìn hẳn ly khai, không liều lĩnh theo sau.

Xác định hẳn ta đã rời đi, Tư Lăng mới đứng dậy về Phi Thiên Thuyền.

Sau khi về đến phi thuyền, Tư Lăng kể cho Tiểu Yêu Liên chuyện vừa nãy nhìn thấy, quả nhiên nhìn thấy Yêu Liên nhất gan lập tức hoảng hốt, vội vã nói rằng: “Tư công tử, loại sắt khí kia không giống với sắt khí của Sát Hải, nó tà ác đáng sợ hơn nhiều, huynh nhất định phải cẩn thận, đừng đối đầu với bọn họ.”

Nghe Tiểu Yêu Liên nhắc đi nhắc lại, Tư Lăng đành phải đáp ứng, cũng từ bỏ ý nghĩ đi lên đảo kiểm tra, quyết định chuyển tới nơi khác xem một chút.

Mấy ngày sau, Tư Lăng đang tĩnh tọa khôi phục linh lực, đột nhiên Phi Thiên Thuyền lay động dữ dội.

Tư Lăng lập tức mở mắt ra, nhanh chóng rời khỏi phòng luyện công, Tiểu Yêu Liên lao đảo chạy tới, mang theo thanh âm nức nở kêu lên: “Tư công tử, không tốt rồi. Chúng ta gặp phải bão biển đặc thù của Sát Hải rồi. Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Bão biển sẽ xé nát mọi thứ, coi như may mắn chạy trốn, cũng sẽ bị cuốn tới không gian nào đó. . .”

Tư Lăng không để ý đến Tiểu Yêu Liên kêu la, kéo nó lên nhét vào trong tay áo, điều khiển Phi Thiên Thuyền hướng về phía ngược với nơi bão biển phát sinh, cũng chú ý tới lốc xoáy do sắt khí hình thành ở phía sau. Lốc xoáy giống như Hắc Long điên cuồng cuốn sạch tất cả sinh vật ngoài khơi, những yêu thú không cẩn thận bị cuốn vào lốc xoáy chẳng mấy chốc liền bị xé nát thành từng mảnh nhỏ. Hơn nữa tốc độ của nó vô cùng nhanh, tốc độ còn nhanh hơn không chỉ mười lần so với Phi Thiên Thuyền.

Tư Lăng cắn răng, linh lực như không cần tiền mà rót vào Phi Thiên Thuyền, đẩy tốc độ Phi Thiên Thuyền tăng cao đến cực hạn, chẳng mấy chốc linh lực trong đan điền liền khô cạn. Tiểu Yêu Liên vẫn quan tâm tới Tư Lăng liền nhanh chóng chuyển một khối linh thạch lại đây giúp hẳn hấp thu linh lực.

Chẳng biết lúc nào, cả bầu trời Sát Hải nổi lên đông tố bão táp, Phi Thiên Thuyền như một chiếc thuyền nhỏ trôi dạt trong mênh mông biển lớn, lốc xoáy phía sau theo sát không ngừng nghỉ. Tốc độ lốc xoáy thực sự là quá nhanh, phút chốc đã hút Phi Thiên Thuyền vào trong cơn lốc.

Trong nháy mắt lúc Phi Thiên Thuyền bị hút vào lốc xoáy, Tư Lăng dùng tốc độ cực nhanh ra khỏi phi thuyền, nhanh chóng thu hồi Phi Thiên Thuyền, đồng thời ngưng tụ một cái Hồn Lực Bào bảo vệ chính mình. Hồn lực Bào xoay tròn trong lốc xoáy, toàn bộ thế giới đảo lộn quay cuồng, sức hút và áp lực cực hạn khiến Tư Lăng không chịu nổi mà phun ra một ngụm máu.

Tư Lăng cắn răng khổ sở chống đỡ, sợ sau khi mình hôn mê sẽ bị lốc xoáy điên cuồng xé nát. Hẳn không dám để mình hôn mê, một bên vừa liên tục rót lượng lớn hồn lực vào Hồn Lực Bào, một bên vừa hấp thu hồn lực trong yêu đan Mục Quý để bổ sung. Rất nhanh, Tư Lăng đã hút sạch một trăm viên yêu đan của Mục Quý, mà bên ngoài Hồn Lực Bào, toàn bộ thế giới là một mảnh xám tro tối tăm vụn vụn, báo cho hẳn biết mình còn đang ở trong lốc xoáy.

Không biết qua bao lâu, sắc mặt Tư Lăng trắng bệch, lúc hẳn cảm giác mình sắp không chống đỡ được nữa, lốc xoáy rốt cục phun Hồn Lực Bào ra ngoài, mà lúc này Tư Lăng cũng đã chịu hết nổi, không thể chịu được nữa mà hôn mê. . .

*****

Thời điểm khôi phục thần trí, đập vào mũi chính là một mùi máu tanh hung muốn người chết, hơn nữa trong mùi máu tanh còn tràn ngập mùi hôi thối.

Tư Lăng mở mắt ra, sau đó ngơ ngác mà nhìn trước khắp nơi đều là núi thi thể của Sát Thủ. Chả trách lại thúi như vậy, mình không phải đang nằm trong đông xác hay sao? Đột nhiên nhìn thấy thi thể Sát Thủ nhiều như vậy, Tư Lăng cảm giác áp lực như núi, đồng thời cũng cảm thấy hiếu kỳ đối với kẻ có thể giết chết nhiều Sát Thủ như vậy, cũng tăng thêm phòng bị.

“Tư công tử, huynh tỉnh rồi!”

Giọng nói mềm mại non nớt đặc trưng của Tiểu Yêu Liên vang lên, sau đó Tư Lăng cảm giác được một thứ đo đỏ nhảy lên trên mặt của mình, chảy nước mắt nước mũi lên mặt hẳn.

Tư Lăng từ từ ngồi dậy, nhìn bốn phía chung quanh. Đây là một không gian không biết tên, tầm nhìn vô tận, ngoại trừ vô số thi thể Sát Thủ thì không còn thứ gì khác, mà vùng trời xa xăm là một mảnh sương mù mờ mịt. Tư Lăng cẩn thận dùng thần thức tra xét, phát hiện không gian này ngoại trừ hẳn và Tiểu Yêu Liên ra, không còn sinh vật nào còn sống. Điều này làm cho hẳn thở phào nhẹ nhõm, ít nhất thì không cần lo lắng lúc mình bị thương còn bị thứ khác tấn công, an toàn được bảo đảm.

Sau khi thanh tỉnh lại, Tư Lăng mới nhìn về hướng Tiểu Yêu Liên đang bơi nước mắt nước mũi trên người mình, vốn là có chút tức giận nó mất vệ sinh, nhưng thấy nó lo lắng như vậy, làm sao cũng không tức giận được nữa, sờ sờ đầu nó xem như là trấn an.

Lần này bị thương rất nghiêm trọng, tuy rằng có Hồn Lực Bào bảo vệ, nhưng thân thể bị cường lực đè ép, ngũ tạng lục phủ và gân mạch đều vỡ nát nghiêm trọng. Hơn nữa làm cho hẳn đau đầu nhất chính là, vì bị thương, thân thể bị sắt khí ăn mòn, làm cho hẳn thương càng thêm thương.

Tư Lãng ăn thêm một viên đan được chữa thương, vừa chữa thương vừa hỏi Tiểu Yêu Liên chuyện sau khi hắn hôn mê. Tiểu Yêu Liên mặc dù là đứa vô dụng lại mót ướm, nhưng thân thể lại là dị bảo do trời đất thai nghén mà sinh, rất rắn chắc, cho nên hoàn toàn không chịu chút thương tổn nào, cũng nhìn thấy mọi chuyện rất rõ ràng.

Theo Tiểu Yêu Liên tự thuật, sau khi bọn hắn bị lốc xoáy phun ra, trùng hợp nhào vào một vết nứt không gian ở Sát Hải, sau một hồi trôi nổi ở trong không gian, liền bị vết nứt không gian đưa đến nơi này. Tư Lãng suy đoán, nhìn đồng thi thể Sát Thú này, có lẽ bọn hắn còn ở trong phạm vi của Sát Hải.

Bỏ ra thời gian nửa tháng, Tư Lãng mới chữa khỏi được thương thế, đồng thời rốt cục cũng đẩy hết sát khí ăn mòn ra ngoài thân thể. Mà sở dĩ Tư Lãng khoẻ đến nhanh như vậy, là do được lợi từ vô số yêu đan Sát Thú bên trong không gian này. Yêu đan Sát Thú chứa hồn lực tương đương với linh lực trong linh thạch trung phẩm, Tư Lãng liên tục gắng sức hấp thu tích lũy hồn lực cũng không cảm thấy lãng phí.

Lúc Tư Lãng dưỡng thương, chính là do Tiểu Yêu Liên đi móc yêu đan Sát Thú. Nói thẳng ra, không khí trong không gian này thực sự là không tốt, người lâu thì khứu giác đều muốn mất cảm giác, Tư Lãng cùng Tiểu Yêu Liên chỉ có thể ngậm lấy lá cây lấy được lúc ở Bí cảnh mới khôi phục được khứu giác.

Chờ sau khi Tư Lãng chữa khỏi thương thế, liền tự mình đi thu thập yêu đan Sát Thú. Những Sát Thú này cũng không biết là chết như thế nào, vết thương trên người chúng nó đều là vô cùng kì quái, vì sao lại bị vứt bỏ ở đây, mà chỗ không gian này thì có ích lợi gì, Tư Lãng hoàn toàn không rõ ràng. Dù sao cũng không có người, đồng Sát Thú này cũng là vật vô chủ, Tư Lãng không ngại kiếm lợi, điên cuồng bắt đầu móc yêu đan. Loại kiếm lợi dễ dàng như thế này khiến người ta vô cùng vui vẻ, coi như Sát Thú rất xấu, quá trình móc yêu đan rất đầm máu, nhưng Tư Lãng vẫn vui vẻ không thôi.

Đối lập với Tư Lãng tươi vui hơn hờ, Tiểu Yêu Liên thì có vẻ lo lắng u sầu, hỏi: “Tư công tử, chúng ta làm sao đi ra ngoài đây?”

Tư Lãng móc một viên yêu đan từ trong thân thể một con Sát Thú, dùng nước rửa sạch thu vào trong túi trữ vật. Nghe được Tiểu Yêu Liên hỏi, Tư Lãng ngẩng đầu nhìn phía sương mù phương xa, thờ dãi nói: “Ta cũng không biết, Tiểu Hồng muội muội, ngươi có nhìn ra đây là nơi nào không?”

Tiểu Yêu Liên lắc đầu.

Thời điểm Tư Lãng dưỡng thương, hắn đã từng đi tra xét ranh giới sương mù, phát hiện đám sương mù kia là một lớp bình phong, không chỉ ngăn cản thần thức, con người cũng không cách nào đột phá. Tư Lãng đã thử tấn công nó, sau khi phát hiện nó có thể hấp thu Pháp Quyết, liền biết công kích cũng vô dụng. Nếu đã không cách nào tấn công, căn bản là không có cách phá bỏ, càng không cách nào đi ra ngoài. Có thể nói, bọn Tư Lãng đã bị nhốt chỗ không gian không biết tên này.

Tư Lãng vỗ vỗ đầu Tiểu Yêu Liên, an ủi: “Yên tâm đi, chúng ta sẽ không bị nhốt ở đây cả đời.” Để dòi đi sự chú ý của Tiểu Yêu Liên, Tư Lãng lấy ra một mâm linh quả cho nó, cười nói: “Có ta cùng ở với ngươi mà, sợ cái gì. Đến, ăn chút linh quả. À, Tiểu Hồng muội muội, linh quả ngươi trồng nấy mầm chưa?”

Tiểu Hồng muội muội là cô bé yếu ớt đơn thuần, quả nhiên bị dòi đi sự chú ý, cao hứng ôm linh quả gặm, “Có vài loại linh thụ đã nảy mầm rồi, mỗi ngày ta đều tưới nước cho chúng nó. Bất quá có mấy loại sinh trưởng rất chậm, hiện tại còn không có động tĩnh gì. Nếu mà có linh dịch thì tốt rồi, tưới bằng linh dịch, chúng nó nhất định có thể lớn lên rất nhanh.”

Tư Lãng cũng cười híp mắt ngồi xuống, lấy ra công cụ bắt đầu làm thịt nướng.

Kể từ khi biết tạm thời không cách nào khi rời đi, Tư Lãng liền dọn sạch một chỗ đất trống, bố trí đơn giản để làm chỗ đặt chân. Không thể không nói, tâm lý của Tư Lãng và Tiểu Yêu Liên đều rất mạnh mẽ. Lúc vừa đến chỗ không gian này, bị mùi thối trong không gian hung đến suýt chút nữa ói ra, khẩu vị cũng không tốt; nhưng trải qua một quãng thời gian thích ứng, hiện tại bọn hắn đối mặt với thi thể Sát Thú đầy đất vẫn có thể mặt không biến sắc mà ăn thức ăn, bình luận mỹ thực, phải nói là cực kỳ mạnh mẽ.

Tư Lãng rất hứng thú với nấu nướng, đối mặt với hoàn cảnh tồi tệ, liền muốn dùng mỹ thực để giúp tâm tình thoải mái, vì lẽ đó hắn bây giờ đối với ăn uống vô cùng để bụng. May là trước khi đến Sát Hải, bởi vì không biết sẽ ở lại bao lâu, suốt dọc đường đi, hắn và Tiểu Hồng muội muội liên tục thu gom đồ ăn, yêu thú và linh quả chứa đầy mấy cái túi trữ vật, một mình Tư Lãng ăn năm mươi năm cũng không thành vấn đề -- vấn đề là đừng để bị nhốt lại nơi này hơn năm mươi năm.

Tư Lãng rất nhanh liền nướng xong hai mâm thịt nướng, lại nấu xong một nồi cơm bằng linh mạch, một nồi súp sườn dưa lê. Lúc lấy ra bát đĩa chuẩn bị ăn thì không biết sao khước mắt nảy lên, còn chưa kịp phản ứng, một bóng đen đột nhiên xuất hiện, hung tàn lao thẳng tới hai mâm thịt nướng trên bàn . . .

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 77: Tỉnh ngộ

Tư Lãng ngớ người nhìn con yêu thú đen như than nhào tới bữa tối rồi dừng mảnh cắn nuốt, trong lúc nhất thời không phản ứng kịp. Ngược lại, Yêu Liên đang ôm linh quả gặm bên cạnh lại phản ứng cực nhanh, nó phát ra một tiếng thét cực kỳ nữ tính, sau đó thân thể to bằng nắm tay lặn qua, còn chưa kịp nhào tới trước mặt yêu thú, liền bị con yêu thú đang ăn uống hăng say quét đuôi một cái, văng thẳng vào ngực Tư Lãng.

Chuẩn mực của "chỉ nhận ăn không nhận người"!

Tur Lăng chỉ có thể 罔 mà đón lấy Tiểu Yêu Liên đầu óc choáng váng, hiểu rõ, không thể đùa giỡn với kẻ tham ăn được.

“Hic hic hu hu. . . Chủ nhân người rốt cục tỉnh rồi. . . oa hu hu. . .” Tiểu Yêu Liên móc ra một cái khăn tay nhỏ, vui vẻ mà khóc lên.

Nghe được âm thanh như đứa bé con này, gần xanh trên thái dương Tur Lăng giật giật, đè nén kích động muốn ném nó ra ngoài, bởi vì giờ hắn vẫn cần hỏi thăm Trọng Thiên một ít chuyện, cần nó làm ông loa truyền lời. Bất quá, chờ khi nghe được Tiểu Yêu Liên rất vui vẻ mà nói cho hắn biết, chủ nhân của nó đói bụng muốn chết, giờ muốn ăn thịt, Tur Lăng liền mặt không hề cảm xúc mà cong ngón tay lên bắn bay nó.

Một hán mấy ngày nay còn tồn công tồn sức đi tìm linh quả để nuôi nó, kết quả còn không sánh bằng một con yêu thú chưa từng chịu trách nhiệm nuôi dưỡng nó.

Hai mâm thịt nướng căn bản không đủ nhét kẽ răng cho con yêu thú đói bụng hai năm, mâm thịt nướng chỉ phút chốc đã hết sạch, sau đó nó nhảy đến trước mặt Tur Lăng, gừ gừ kêu một tiếng.

“Ta nghe không hiểu ngươi đang nói cái gì?” Tur Lăng lạnh lẽo nói, quan sát tỉ mỉ con yêu thú đứng trên bàn cơm đơn giản đang nhe răng với hắn. Hắn cảm thấy sau khi nó tiêu hóa Huyết Phách Châu xong, hình như lớn hơn một chút, so với đáng về thú con lúc trước, hiện tại có cảm giác đã tiến hóa thành yêu thú cấp 1, cả lông vũ trên hai đôi cánh dính trên lưng cũng dài ra rất nhiều.

Đương nhiên, chỉ dựa vào bề ngoài và khí tức, vẫn là con yêu thú cấp thấp vô cùng có tính lừa gạt, chính là loại hình 'già heo ăn cạp' đó.

Có lẽ Tur Lăng đánh giá quá lâu, đại gia Trọng Thiên thiếu kiên nhẫn, trực tiếp cào một vuốt tới, Tur Lăng cũng không khách khí ngưng tụ hồn lực tấn công. Tiểu Yêu Liên nhất gan lập tức ôm đầu trốn qua một bên, nhìn một người một yêu đánh nhau ầm ầm, từ bên này đánh tới bên kia, làm đồng thi thể Sát Thú cách đó không xa đều bị bọn hắn đánh tan nát.

Lúc Trọng Thiên phun một luồng yêu hỏa màu đỏ tím qua, không tới một giây nhưng đồng thi thể Sát Thú đó đã biến thành thể khí, làm Tur Lăng kinh hãi một hồi. Xem ra sau khi tiêu hóa xong Huyết Phách Châu, sức mạnh của Trọng Thiên lại tăng một cấp, trong một thời gian không xa, nó chắc chắn sẽ tái hiện lại oai phong của Yêu Hoàng[1] Viễn cổ -- đây là Tiểu Hồng muội muội nịnh bợ chủ nhân nó, Tur Lăng cũng không biết có phải là thật hay không.

[1]Vua của yêu thú.

Mãi đến tận khi linh lực hồn lực trong thân thể khô cạn, Tur Lăng mới bị Trọng Thiên quét một đuôi bay đến đồng xác Sát Thú, kết thúc.

Tính toán một chút thời gian, trong lòng Tur Lăng cũng thoả mãn, không chỉ Trọng Thiên trở nên lợi hại, trải qua một năm rèn luyện ở Sát Hải, chính hắn cũng trở nên mạnh mẽ hơn. Mà Trọng Thiên mới vừa rồi cũng coi như đã hạ thủ lưu tình, còn cùng hắn đánh một trận, tuy rằng với Trọng Thiên thì chẳng khác gì đang đùa giỡn với mèo, nhưng Tur Lăng không mạnh bằng người ta, cho nên trong lòng cũng không sinh được câu oán hận nào. Chờ tới ngày hắn mạnh mẽ, hắn cũng phải đánh ngã Trọng Thiên rồi cười trên người nó làm mưa làm gió, cho nó biết chọc mèo là như thế nào!

Chờ khôi phục một chút khí lực, Tur Lăng không cần Trọng Thiên giục, không nói hai lời liền lấy ra một miếng thịt yêu thú đã được xử lý tốt, gác lên lò nướng-- coi như là một loại thù lao cho việc hỏi chuyện nó sắp tới.

Trọng Thiên dùng thời gian hai năm để tiêu hóa Huyết Phách Châu, thời gian hai năm này chưa từng ăn gì cả. Theo lý thuyết, loại yêu thú có huyết thống mạnh mẽ này mấy chục năm không ăn uống cũng không có chuyện gì, nhưng Trọng Thiên hiển nhiên là một ngoại lệ. Lúc này nó đói bụng đến mắt cũng tái đi rồi, đôi mắt nhìn chăm chăm Tiểu Yêu Liên trở nên xanh biếc, ánh mắt kia dường như đang nhìn thấy thứ mỹ vị gì đó, làm đứa nhỏ kia sợ đến mức lá sen trên đầu dựng thẳng lên, tựa như là cái dù bị gió thổi bật ngược, cuống quýt trốn vào trong tay áo Tur Lăng, che khuất thân thể mình.

Tur Lăng liên tục nướng mười mấy con yêu thú mới đủ cho Trọng Thiên ăn no bụng. Nhìn thấy đồng xương trên mặt đất, Tur Lăng yên lặng tính toán đồ ăn trong túi trữ vật, cộng thêm cái đứa tham ăn này, có lẽ sống không quá năm mươi năm, có thể chống đỡ mười năm đã là may mắn.

Chờ Trọng Thiên ăn uống no đủ, Tur Lăng nhanh chóng đặt câu hỏi: “Trọng Thiên, sau khi sơn động trong Địa Cung sụp đổ, ta liền bị tách khỏi đại ca. Sau đó Bí cảnh đóng lại, vẫn không thấy đại ca ta ra ngoài. Ta vốn cho rằng đại ca bị nhốt trong Huyền Thiên bí cảnh, người cũng biết, tu sĩ đại năng Thượng Cổ mở ra Huyền Thiên bí cảnh đã thêm vào trong Bí cảnh Pháp tắc, nó sẽ xóa bỏ bất kỳ kẻ ngoại lai nào không thuộc về Bí cảnh. Nhưng mà Linh Bài Bản Mệnh của đại ca ta lại không bị vỡ. . . Trọng Thiên, người lợi hại như vậy, nhất định sẽ biết đại ca ta đi đâu nhỉ?” Tur Lăng bày ra vẻ mặt nịnh hót khen tặng.

Ăn uống no đủ, yêu thú không hề trả lời hắn, nó lười biếng nằm nhàoai bên người Tur Lăng, lật bụng nhỏ lên, sau đó dùng đuôi gãi gãi tay Tur Lăng. Tur Lăng lập tức hiểu, rất ân cần xoa bụng cho nó, chẳng mấy chốc đã nghe được nó phát ra một trận rên rỉ sung sướng.

Tuy rằng trong lòng cực kỳ lo lắng, nhưng Tur Lăng biết tình hình Trọng Thiên là phải thuận theo, bằng không sẽ chọc nó cào cho một vuốt hay là phun cho một ngụm yêu hỏa, đến lúc đó thì chỉ có thể chịu đựng.

Chờ đại gia thú yêu được hầu hạ thoải mái, mới trả lời nghi vấn của Tur Lăng .

Trọng Thiên nói cho Tur Lăng, ngày đó ở trong thông đạo dưới Địa Cung , nó đi sớm một bước nguyên nhân là do phát hiện nơi đó có cái đường hầm không gian đi tới Ma giới, trong lòng thấy kì quái nên mới đi kiểm tra. Cũng bởi vì thế nên mới bị trì hoãn một tý, suýt chút nữa khiến đầu quỷ bên trong cung điện Địa Cung nộ thức tỉnh. Theo Trọng Thiên giải thích, đầu quỷ trong cung điện Địa Cung kia là do tu sĩ Thượng Cổ dùng để trấn áp Huyết Phách

Châu và ma vật cấp cao trong Thâm uyên (vực thẳm) Ma giới. Chỉ cần Huyết Phách Châu bị người khác lấy mất, ma vật sẽ thức tỉnh và giết chết kẻ mơ ước Huyết Phách Châu. May là vì trấn áp Huyết Phách Châu hàng trăm tỷ năm, sức mạnh của ma vật bị đã tiêu hao gần hết, nếu không thì lúc đó ở trong cung điện Địa Cung bọn hắc cũng sẽ trở thành đồ ngon cho ma vật. Mà Tư Lăng ngày đó không đi ra, có lẽ là không cẩn thận đi nhầm vào cái đường hầm không gian dẫn tới Ma giới kia.

“Ý của ngươi là nói, đại ca ta có thể đã bị cuốn vào đường hầm không gian lưu lạc đến Ma giới?” Tư Lăng tổng kết lại, sau đó trong lòng lại lo lắng, nhân tu đi đến Ma giới tương đương với ma tu ở Tu Tiên Giới, chính là bị người người kêu đánh.

“Có khả năng này.” Tiểu Yêu Liên truyền lại ý tứ của Trọng Thiên, “Chủ nhân nói, Huyền Thiên bí cảnh là một Bí cảnh do đại năng Nhân tộc Thượng Cổ và đại năng Ma tộc đồng thời luyện chế ra, mục đích là để trấn áp Huyết Phách Châu. Đại năng Ma tộc hẳn là có ý khác với Huyết Phách Châu, mới âm thầm làm một cái đường hầm không gian đi về Ma giới ở bên trong cung điện Địa Cung. Cái đường hầm không gian kia vốn bị phong ấn, chỉ là thời gian quá lâu, phong ấn bị nói lỏng, mới làm Tư đại ca không cẩn thận đi nhầm vào.”

Tư Lăng suy tư, “Thời kỳ Thượng Cổ, Ma tộc và nhân tộc có quan hệ tốt như vậy sao? Hơn nữa Huyết Phách Châu rốt cuộc là thứ gì, vì sao bị trấn áp ở nơi đó?”

Tiểu Yêu Liên chớp chớp mắt, hồi đáp: “Tư công tử, trong truyền thừa Tiểu Hồng có ghi chép. Ở thời kỳ Thượng Cổ, nhân tu, ma tu, yêu tu tuy rằng mỗi kẻ ở một phương, nhưng qua lại vô cùng thường xuyên, cũng có không ít các thành thị hỗn hợp các giới tu sĩ, quan hệ cũng không đối địch cứng ngắt như hiện nay. Về phần tại sao qua trăm triệu năm sau lại biến thành hình thức thù địch như hiện tại, Tiểu Hồng cũng không biết. Ồ, Tư công tử, chủ nhân nói Huyết Phách Châu vốn là đồ vật của chủ nhân, là những tu sĩ kia đã cướp đồ của nó.”

Nghe vậy, Tư Lăng hít một hơi đánh giá lại con yêu thú như con mèo con đang lộ bụng cho hắn xoa xoa kia, trực giác sự tình không đơn giản như vậy, trên miệng lại tùy ý nói: “Huyết Phách Châu bị tu sĩ đại năng hai giới liên thủ trấn áp, có lẽ cũng không phải vật gì tốt. Có lẽ là chủ nhân Huyết Phách Châu chọc nhiều người tức giận, cho nên mới bị người ta trấn áp?”

Lời này của Tư Lăng bị đại gia Trọng Thiên cào cho một móng vuốt, sau đó hai tên lại không ngoài ý muốn nhào vô đánh nhau-- Tư Lăng đơn phương bị đè đánh.

Nhìn bọn hắn đánh nhau, Tiểu Yêu Liên mặt mày ủ rũ, trong lòng thở dài, Tư công tử rõ ràng là tìm đường chết mà, bót tranh cãi một tí thì đã không chịu đòn rồi.

Chờ một người một yêu động gân động cốt xong, Tư Lăng rốt cục kéo trở về đề tài chính, hỏi: “Trọng Thiên à, ngươi hẳn là phải biết nơi này là nơi nào chứ?” Nói câu này, có ý coi Trọng Thiên là bách khoa toàn thư Tu Tiên Giới.

Trọng Thiên ngẩng đầu liếc mắt nhìn, sau đó nhảy đến Tư Lăng trên bả vai liếm liếm móng vuốt, vòng đuôi quanh cổ hắn.

Tư Lăng mờ mịt, nhìn về phía Tiểu Yêu Liên, Tiểu Yêu Liên lắc đầu, nói rằng: “Chủ nhân không lên tiếng.”

Lẽ nào nó cũng không biết?

Tư Lăng cân nhắc, đột nhiên trong lòng hơi lạnh lẽo, mình có phải đã quá ỷ lại vào truyền thừa huyết thống của Trọng Thiên hay không? Đến nỗi luôn cảm thấy Trọng Thiên luôn biết rõ mọi thứ.

Nghĩ tới, không khỏi nhủ lòng may. Trọng Thiên nắm giữ huyết thống yêu thú Thượng Cổ là không sai, nhưng rõ ràng chỉ là con thú con, kiến thức nhận biết đều là đến từ truyền thừa huyết thống. Mà thế giới này rất lớn, hẳn cũng có thứ nó không thể hiểu rõ, điều này cũng không kỳ quái. Cũng không thể nuôi thói quen ỷ lại vào nó, dù sao Trọng Thiên đã từng suýt chút nữa thôn phệ mình.

Tư Lăng hỏi không được gì, nên cũng không để ý nữa. Hẳn tin tưởng trời không tuyệt đường người, trước tiên cứ tăng cường thực lực rồi nói tiếp, trước sau gì cũng biết rõ nơi này. Hơn nữa không gian này còn có thi thể Sát Thú nhiều đến không hết đang chờ hắn đi móc yêu đan, của hồi lễ kiếm cơ này mà không lấy thì chính là đồ khốn kiếp. Cứ lượn trước đi rồi hắn nói sau.

Tư Lăng mỗi ngày đều chăm chỉ đào yêu đan, coi như một loại tu luyện. Thân thể Sát Thú rất cứng, pháp khí căn bản không xé được lớp da bên ngoài của chúng, phải dùng tới linh lực cùng xảo kình (sức mạnh kèm theo độ chính xác). Mỗi lần Tư Lăng móc yêu đan đều học không chế linh lực và hồn lực, mỗi khi hao tổn sạch 2 thứ thì liền dừng lại đã tọa, chỉnh đốn khí tức, khôi phục linh lực và hồn lực. Ngày ngày trôi qua đơn giản mà buồn tẻ.

Ở thời điểm Tư Lăng bận bịu móc yêu đan và tu luyện, đại gia Trọng Thiên cũng mang theo Tiểu Yêu Liên nhảy nhót khắp trong không gian. Bất quá, phần lớn thời gian Trọng Thiên đều chạy đến trước ranh giới sương mù không gian để nhìn tầng sương mù đó, có khi ngồi cả một ngày, mãi đến khi đói bụng mới trở về gục Tư Lăng đi làm cơm.

Như vậy qua nửa năm, cái không gian hoàn toàn không phân ra ngày sáng đêm tối này mới có biến hóa.

Ngày hôm đó, Tư Lăng vẫn móc yêu đan giống như thường ngày, Trọng Thiên lại chạy đến trước biên giới sương mù không gian nghiên cứu, Tiểu Yêu Liên ngồi ở trên bả vai Tư Lăng vừa gặm linh quả, vừa lải nhải với Tư Lăng về những kinh nghiệm[2] làm vườn của nó.

[2]Tư gốc là "tâm đắc" (心得): Nghĩ ngợi mãi mới hiểu thấu, khám phá ra được.

Đột nhiên, Tư Lăng và Trọng Thiên đồng thời ngừng đầu. Lúc này toàn bộ không gian đều có chút rung động, rất nhanh liền thấy khoảng không phía trên không gian dường như mở ra một cái Thiên Nhân, rồi xuất hiện một vết nứt không gian. Trong vết nứt hiện ra một vòng xoáy huyền ảo, sau đó trong

vòng xoáy có thứ gì đó xuất hiện. Chỉ chớp lát, một đồng thứ ào ào đổ xuống, từ trên cao mạnh mẽ mà đập thẳng trên mặt đất. Tur Lăng chạy bán sống bán chết, vội vã bay đến biên giới không gian để tránh né những thứ đang nện xuống, sau đó nhìn thấy những thứ rơi xuống rõ ràng chính là thi thể Sát Thú.

Về mặt Tur Lăng trở nên nghiêm túc, ngửa đầu ngược nhìn vết nứt phía trên, thấy vết nứt kia sắp khép lại, Tur Lăng vội vã lấy ra phi kiếm bay về phía trên.

Lúc này Trọng Thiên cũng nhảy đến trên bả vai Tur Lăng, ngẩng đầu nhìn vết nứt trên không gian.

Tur Lăng tốc độ rất nhanh, nhưng càng bay lên cao thì cảm giác lực cản càng mạnh mẽ, muốn ngăn cản hẳn tiếp cận khe hở không gian này. Tur Lăng lập tức hiểu rõ đây là sức hút giúp những thứ đó đi tới không gian này. Lực hút mạnh mẽ đó cũng khiến những thứ đã rơi vào chỗ này thì không cách nào rời đi. Trán Tur Lăng đổ mồ hôi như nước, thân thể run rẩy, chịu đựng sức hút giống như xé nát ngũ tạng lục phủ kia, tiếp tục cắn răng kiên trì bay lên phía trên.

Nhưng mà, hẳn còn chưa kịp bay đến phía trên, vòng xoáy trên không trung lại trút thi thể Sát Thú xuống, vết nứt không gian cũng càng ngày càng nhỏ lại, sau đó biến mất không còn tăm hơi.

Trong nháy mắt lúc Vết nứt không gian biến mất, lực nén trên người Tur Lăng cũng suy giảm, đồng thời hẳn cũng đạt đến cực hạn, khoe môi tràn ra vết máu, thân thể ngửa ngược ra sau, từ trên linh kiếm rơi xuống.

Áp lực không gian mới vừa rồi đã đè nén thân thể và gân mạch của hắn đến cực hạn, gân mạch vỡ nát nhiều chỗ, tổn thương nghiêm trọng.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78: Luyện Thi Tràng

Tur Lăng từ trên cao rớt xuống, vì thương thể quá nặng, vốn muốn nương tựa linh lực bảo vệ mình, ai biết bởi vì gân mạch vỡ nát, linh lực có chút đình trệ, căn bản không kịp. Mắt thấy sắp ngã thành đồng thịt nát thì Trọng Thiên bay tới, sau đó dang bốn cánh ra, một cánh trong đó móc lấy quần áo Lăng mang theo hắn chậm rãi hạ xuống đất.

Tur Lăng học máu, chạm vô hắn một cái sẽ chết à?

Tur Lăng nằm trên đỉnh của núi thi thể Sát Thú, ói ra ngụm máu ứ trong miệng, mới cảm thấy thân thể khá hơn một chút.

Tiểu Yêu Liên bò đến trên ngực Tur Lăng, lo lắng nhìn hắn, giọng nói mang theo tiếng khóc, non nớt mềm mại hỏi: “Tur công tử huynh có khoẻ không?”

Ói ra mấy búng máu, Tur Lăng cảm giác tốt hơn nhiều, gắng gượng bò dậy lấy ra mấy viên linh đan chữa thương trong túi trữ vật, tựa như kẹo đậu mà ăn vào. Kỳ thực những linh đan cấp thấp kia cũng không có tác dụng lớn với hắn, mà linh đan cao cấp thì hẳn lại không có tiền thừa mà mua, cho nên không thể làm gì khác hơn là lấy đồng linh đan cấp thấp còn giữ lại trước đây uống cho đủ số.

Sau khi ăn linh đan, Tur Lăng đã tọa chữa trị gân mạch tổn thương.

Đã tọa lần này chính là mất ba ngày ba đêm.

Lúc Tur Lăng mở mắt ra, quan sát bên trong thân thể, hơn phân nửa gân mạch tổn thương đều hồi phục. Kế tiếp chính là dùng linh lực chậm rãi nuôi dưỡng, tuy rằng đây là một loại phương thức chữa thương chậm chạp nhất, nhưng cũng là phương thức bảo đảm nhất. Nếu như tình hình không gấp gáp, thường thì tu sĩ sẽ chọn phương thức này dưỡng thương. Phải biết, linh đan tuy tốt, nhưng ăn nhiều sẽ sản sinh đan độc ở trong thân thể, vì thế tu sĩ lại không thể không ăn Bài độc đan (đan được giải độc), cảm giác cứ như là cái chết tuần hoàn.

Trọng Thiên không biết đã chạy đi đâu, Tiểu Yêu Liên ngồi ở trước mặt ôm một viên linh quả gặm như chuột, nhìn thấy Tur Lăng mở mắt, lập tức vui mừng mà vút hột đi, như một quả cầu hồng lăn lại đây, tay nhỏ tóm chặt lấy y phục của hắn, kêu lên: “Tur công tử huynh khoẻ rồi!”

Loại cao hứng xuất phát từ nội tâm chân thật của Tiểu Yêu Liên khiến Tur Lăng không nhịn được mỉm cười, đưa tay sờ sờ đầu của nó.

Hiếm khi Tur Lăng cười dịu dàng đến như vậy, Tiểu Yêu Liên tròn mắt lên nhìn hắn, lúc Tur Lăng thấy khó hiểu thì cô nhóc điểm ngón tay, non nớt nói: “Sau này, lúc Tiểu Hồng có thể hoá hình, Tiểu Hồng muốn biến thành cô nương có tướng mạo cỡ như Tur công tử vậy!”

“... Hay là thôi đi.” Tur Lăng đơ mặt nói.

“Tại sao?” Tiểu Yêu Liên bò đến ngồi trên bả vai Tur Lăng, lấy ra một viên linh quả gặm, vừa ăn vừa nói: “Mọi người đều nói tướng mạo của Tur công tử còn xinh đẹp hơn nữ tu, sau này Tiểu Hồng muốn làm cô nương xinh đẹp nhất, tương lai hoá hình muốn biến giống như Tur công tử vậy.”

Tư Lăng đứng lên, nhìn khắp chung quanh rồi mới trả lời: “Về ngoài quá xinh đẹp sẽ bị tu sĩ xấu bắt đi làm lô đình nha. Người biết cái gì là lô đình không? Nhìn về mặt của người là biết người hiểu được, vậy mà người còn muốn loại tướng mạo này?” Cười híp mắt đe dọa.

Tiểu Yêu Liên thật không giữ nổi linh quả trong lồng ngực được nữa, linh quả lăn vòng vòng xuống khỏi ngực nó, Tư Lăng tốt bụng mà đưa tay đón được. Khỏe miệng hần lộ ra một nụ cười xấu xa. Đe dọa đùa nhóc còn hỏi sữa gì đó kỳ thực rất đáng xấu hổ, bất quá hần cũng coi như nhắc nhở Tiểu Yêu Liên một chút. Với tính tình nhát gan của nó, nếu bị mấy tên tu sĩ hung ác xấu xa nhìn chăm chăm, không chừng cả mẫu vụn cũng bị người ta lợi dụng hết, hơn nữa đây còn là dị bảo găm một miếng thì có thể lập tức thăng cấp đó.

“Nhưng, nhưng, nhưng mà. . . Tiểu Hồng thật sự thích mặt Tư công tử lắm. . .” Tiểu Yêu Liên nức nở nói, trong thanh âm tràn đầy sợ hãi, chìm sâu vào rồi rầm giữa mỹ mạo hay là an toàn. Làm một yêu thực mang trái tim mềm yếu của thiếu nữ, mỹ mạo cũng quan trọng tựa như sinh mệnh vậy, nhưng thiên tính nhát gan lại làm nó lo lắng sẽ bị người ta bắt đi làm lô đình.

“Nếu người thích như vậy, ta miễn phí cho người xem là được. Cho dù về ngoài có tốt cỡ nào đi nữa, nhìn lâu cũng sẽ chán ngấy.” Tư Lăng vô cùng hào phóng nói, “Hon nữa, lấy tư chất của người, muốn hoá hình còn không biết phải tới bao nhiêu vạn năm, vẫn còn thời gian cân nhắc xem sau này mình muốn tướng mạo gì, không vội.”

“À. . .”

Nghe được Tư Lăng nói, Tiểu Yêu Liên rầu rĩ không vui mà đáp một tiếng, xem ra bị đá kích quá lớn, nhưng cũng là sự thực, không phản bác lại được.

Tư Lăng vừa nói chuyện với Tiểu Yêu Liên, vừa nhìn núi thi thể Sát thú lại mới xuất hiện trước mắt, sau đó phóng thân thức ra bên ngoài, rất nhanh liền phát hiện bóng dáng Trọng Thiên. Vẫn chạy đến ngồi xổm ở biên giới sương mù không gian như cũ -- O, nó thể nhưng đang phun yêu hỏa về phía sương mù. . .

Toàn bộ không gian đột nhiên trở nên bất ổn, một loại sóng âm vô hình vang vọng ong ong ở trong đầu, thức hải đều quay cuồng, vô cùng khó chịu. Tư Lăng vội vàng ngưng tụ hồn lực để bảo vệ thức hải, sau đó bay về hướng Trọng Thiên. May là Trọng Thiên chỉ phun một ngụm yêu hỏa rồi không phun nữa, nếu không thì không gian này sẽ không chịu nổi yêu hỏa của nó rồi hủy diệt, như thế thì người trong không gian có lẽ cũng sẽ bị không gian xé thành mảnh vụn.

Tư Lăng đi tới bên cạnh Trọng Thiên, liếc nhìn địa phương bị yêu hỏa của Trọng Thiên công kích, rất kinh ngạc phát hiện đám sương mù vô hình này lại xuất hiện một thứ tương tự với vết cháy sém. Tư Lăng vừa mừng vừa sợ, lẽ nào yêu hỏa của Trọng Thiên có tác dụng khắc chế với nơi này.

“Trọng Thiên, người đang làm gì vậy? Có phát hiện gì không?” Tư Lăng vừa nghiêng cứu vừa hỏi.

Trọng Thiên nhảy đến trên bả vai Tư Lăng, lười biếng ngáp một cái, báo cho Tư Lăng, nó đói bụng, ăn no trước rồi mới trả lời.

Tư Lăng tạm thời chỉ có thể nén giận trở về bãi đất trống đã được dọn sạch lúc trước, nấu ăn.

Đương nhiên, trước lúc nấu ăn, Tư Lăng lấy ra một chiếc linh diệp (lá cây) ngậm vào, không thì mùi tanh hôi trong không khí thực sự là khiến người ta khó có thể chịu đựng. Tư Lăng hiện tại rất vui mừng, lúc trước ở Huyền Thiên bí cảnh muốn vượt qua đầm lầy hôi thối nọ, thấy Trọng Thiên đặc biệt đi hái lá cây này, căn cứ vào tâm tính người nghèo nhất được của hỏi, hần cũng hái một đồng lớn. Mà sau khi lưu lạc tới nơi này, lại một lần nữa chứng minh thói quen của người nghèo đúng là chuẩn bị chu đáo, giúp mình đỡ bị mùi thối trong không gian này hung ngất.

Tư Lăng lấy ra một cái nồi rồi dùng linh mẽ nấu cơm, lại hầm một nồi canh xương linh quả, lại nướng nửa con yêu thú, cuối cùng làm một nồi thịt kho tàu. Nước sốt đỏ sánh đầy cảm dỗ rưới lên trên cơm trắng, đặc biệt hấp dẫn, mùi thơm của linh mẽ cùng hương vị của thịt kho tàu kết hợp hoà quyện với nhau, càng dụ dỗ người ta mở rộng khẩu vị.

Vì thế, đại gia yêu thú không chút do dự mà vứt bỏ thịt nướng, chuyển hướng sang phần cơm rưới nước sốt của thịt kho tàu của Tư Lăng, tự mình ôm cả phần cơm, chống hông ăn.

Chờ nó ăn xong một phần, mắt tha thiết mong chờ nhìn Tư Lăng, ý bảo cho thêm một phần nữa. Với cặp mắt màu tím đen tròn vo kia khiến nó trông như một con mèo nhỏ đáng yêu, người không biết tuyệt đối sẽ thấy nó đáng yêu chết đi được.

Tư Lăng rất bình tĩnh, mỉm cười nói: “Có thể nói cho ta biết vừa nãy người đang làm cái gì rồi chứ? Không gian này là thời không[1] trong vết nứt không gian, hay vẫn là một cái. . . Giới từ không gian?”

[1]thời gian và không gian (ý chỉ một thế giới nhỏ)

Trọng Thiên gừ với Tư Lăng một tiếng. Vẫn luôn nhìn hai người ngậm đầu đá với nhau, Tiểu Yêu Liên tận chức mà phiên dịch, “Tư công tử, chủ nhân nói nơi này không phải thời không trong vết nứt không gian, cũng không phải Giới từ không gian, mà là một không gian do người khác mở ra. Chủ nhân nói, không gian này tên là Luyện Thi Trảng, chủ yếu là dùng để luyện chế sát khí trên người Sát Thú.”

Tư Lăng có chút hiểu ra. Chẳng trách hơn nửa năm đến đây, hần phát hiện thân thể Sát Thú ở biên giới không gian lấy tốc độ mà mất thường cũng có thể thấy được từ từ bị tiêu hao mà hóa thành tro bụi biến mất. Thân thể ngưng tụ sát khí của chúng nó hòa vào bên trong không gian này. Nếu không gian này là do con người tạo thành, vậy bọn họ cần nhiều thi thể Sát Thú như vậy để làm gì? Luyện chế sát khí lại dùng để làm gì?

Rất nhanh, Tư Lăng nghĩ đến một khả năng -- hiển tế.

Không gian này bị biến thành một nơi luyện thi (nung luyện thi thể), đám Sát Thủ này bị giết chết bởi một loại hình thức hiến tế rồi bị ném vào đây, sau đó để cho không gian này luyện chế, lấy ra sát khí trên người Sát Thủ. Bởi vì là hiến tế, cho nên những sát khí bị luyện hóa so với ban đầu thì vẫn giữ vững tính tà khí nhưng tăng thêm một loại sức mạnh ăn mòn tà ác. Có lẽ, xác chết di động mà hắn nhìn thấy ở đảo trên chính là bị loại sát khí tà ác đã qua luyện hóa này gây thương tích, sau đó biến thành xác chết di động.

“Tư công tử, chủ nhân nói huynh chỉ là lỡ rơi nhầm vào nơi này, sẽ không bị không gian luyện hóa, yên tâm đi.” Tiểu Yêu Liên cười híp mắt nói, Trọng Thiên coi trọng phần cơm rưới thịt kho tàu nọ, mới hiếm được một lần nói tốt với Tư Lăng.

Tư Lăng liếc nó một cái. Không cần nó nói hắn cũng đã phát hiện quy luật của nơi này, chỉ là không biết lúc nào mới có thể rời đi, hàng ngày đối mặt với một đồng thi thể rất khó chịu nha.

Sau khi cơm nước xong, Tư Lăng cầm thanh Linh kiếm nhỏ trên mặt đất lên bắt đầu viết viết vẽ vẽ, thôi diễn[2] (suy tính) diễn biến của không gian luyện thi này. Hắn là chỉ cần trăm năm, sau khi luyện hóa xong thi thể Sát Thủ trong không gian, những sát khí biến dị kia có thể sẽ sinh ra một con đại Sát Ma vô cùng mạnh, đến lúc đó Sát Hải sẽ trở thành thiên hạ của Sát Ma. Nếu Sát Ma chỉ dừng lại ở Sát Hải thì còn đỡ, nếu nó rời khỏi Sát Hải, đến lúc đó sẽ khiến Giới Tu Tiên ở Nam Hải và Trung Nguyên nổi lên một trận gió tanh mưa máu.

[2]Giống như thuật bói toán, suy đoán?.

Đương nhiên, những thứ này đều là dự tính của Tư Lăng. Nếu những không gian giống như thế này ở Sát Hải không ít, có lẽ chưa tới mười năm, Sát Ma sẽ muốn xuất thế.

“Trọng Thiên, ngươi cảm thấy trong Sát Hải sẽ có bao nhiêu nơi như không gian này?” Tư Lăng suy tư xong, hỏi con yêu thú vừa ăn uống no đủ, đang ngửa bụng lười biếng tiêu cơm.

Tiểu Yêu Liên tiến đến trước mặt Tư Lăng, nhìn Tư Lăng vẽ vẽ, phiên dịch cho bọn họ, “Chủ nhân nói, loại không gian này ở Sát Hải hẳn sẽ không ít hơn năm cái, nếu không thì sát khí sẽ không đủ, Sát Ma sẽ không cách nào trưởng thành. Tư công tử, có phải người của ma tộc muốn tấn công nhân tộc, vì thế mới trăm phương ngàn kế tạo ra không gian luyện thi ở đây để luyện hóa sát khí?”

“Chắc là vậy.” Tư Lăng tùy ý nói, nhìn thấy dáng vẻ run như cây sậy của nó, không khỏi cười nói, “Sợ sệt như vậy làm gì? Coi như trời có sập xuống, không phải còn có chủ nhân ngươi và ta chống đỡ sao? Hơn nữa ngươi cho rằng tu sĩ trong đại lục Thương Vũ đều là ngòi không sao? Sát Ma muốn xuất thế, chắc chắn sẽ khiến cho thiên tướng thay đổi, cũng đủ khiến những tu sĩ kia cảnh giác. Đến lúc đó ắt sẽ có tu sĩ Hóa Thân kỳ lại đây kiểm tra ngăn cản. Mà giai đoạn hiện tại thì . .”

Tư Lăng sờ cằm, cẩn thận nhìn lại những thôi diễn của mình. Từ khi lĩnh ngộ thuật chế tạo phù lục phẩm, Tư Lăng cũng học được một chút thuật thôi diễn huyền ảo, tuy rằng rất đơn giản thô ráp, nhưng biết cái đại khái cũng rất có ích.

Lại thôi diễn một lần nữa, Tư Lăng thu hồi linh kiếm, thoáng nghỉ ngơi một chút, thôi diễn tiêu hao quá nhiều tinh thần lực, não bộ đều cảm giác thấy hơi khó chịu. Vừa nghỉ ngơi vừa lấy ra một viên linh quả gặm, Tư Lăng nói rằng: “Với tình hình bây giờ, ngoại trừ tìm cách rời khỏi không gian này, chính là gắng hết sức mà mọc thật nhiều yêu đan!”

"Mọc yêu đan có ích lợi gì sao?" Tiểu Yêu Liên cũng gặm linh quả hỏi.

“Có ích lắm nha. Mọc yêu đan của Sát Thủ, sát khí của Sát Thủ sẽ tiêu tan, chỗ không gian này sẽ không chiếm được sát khí, lúc Sát Ma trưởng thành cũng sẽ không đủ sát khí, dinh dưỡng không đầy đủ, đến lúc đó thì. . . Ha ha ~”

Tiểu Yêu Liên run lên, không thèm hỏi lại xem Sát Ma không đủ dinh dưỡng thì sẽ có hậu quả gì.

Gặm mấy trái linh quả xong, Tư Lăng ném hột đi, sau đó đứng dậy, siết chặt nắm tay nói rằng: “Từ hôm nay trở đi, Tiểu Hồng cùng Trọng Thiên đều phải đi cùng ta mọc yêu đan Sát Thủ, không cho phép lười biếng!”

Nghe vậy, mặt Tiểu Hồng muội muội đau khổ, chậm rì rì mà không chịu đứng dậy; Trọng Thiên lấy đuôi cuốn lấy hai lỗ tai, coi như không nghe thấy.

Tư Lăng tụt hết cả hứng. Hai cái đứa lười biếng!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Thăng cấp

Ở cực đông Sát Hải có một hòn đảo nhỏ, tên là Vô Phương Đảo, nghe nói trên đảo gần đây có bảo quang[1] ngút trời, ít ngày nữa sẽ có dị bảo xuất thế, làm cho tu sĩ ở khắp Nam Hải đều nô nức kéo tới.

[1]Hào quang của bảo vật.

Liễu Thành Phong vác một thanh trọng kiếm trên bả vai, thần nhiên theo sau Tô Hồng Phi. Hắn tướng mạo tuấn lãng, nụ cười như ánh mặt trời, mái tóc đen buộc một nửa bằng một đoạn dây vải buộc ở sau đầu, hai bên để mấy sợi tóc mai tùy ý buông xuống, tăng thêm mấy phần tiêu sái tự nhiên. Trong lúc lơ đãng nở nụ cười, loại khí tức sáng khoải của chàng trai như ánh mặt trời hiên ngang mà sạch sẽ, hình thành một sức hấp dẫn khiến người ta muốn ngừng mà không được, trêu chọc những nữ tu đi cùng liên tiếp nhìn trộm, trong lòng gợn sóng.

Đi ở phía trước, Tô Hồng Phi lướt thấy vẻ mặt mấy nữ tu đến từ các thế lực ở Nam Hải đang ngấm ngấm sự dè dặt nhà mình, không khỏi mỉm cười.

Năm năm trước, sau khi Tô Hồng Phi xuất quan, tu vi tinh tiến, đã đạt đến Trúc Cơ hậu kỳ, sau đó bị Liễu Thành Phong vẫn ngóng trông nàng xuất quan kích động, quyết định cùng sư đệ đến Sát Hải rèn luyện. Sư phụ của bọn họ -- chương giáo chủ nhân phái Thiên Tông, mấy năm qua bị Liễu Thành Phong quấy rối quấy rầy mà không thể làm gì được, thấy Tô Hồng Phi làm việc xưa nay thận trọng, nếu có nàng ở bên cạnh trông coi, tất nhiên là không cần lo lắng tiểu đệ từ tính tình đơn thuần, lo ngại này gặp rắc rối, thế nên ông mới cho phép bọn hắn đi ra ngoài rèn luyện.

Bọn hắn đã ở Sát Hải rèn luyện ba năm. Mấy ngày gần đây bởi vì Sát Hải có dị động, làm các thế lực khắp Nam Hải chú ý, rồi rít phái đệ tử đi tới kiểm tra. Mà Liễu Thành Phong và Tô Hồng Phi lúc này chính là đang cùng mấy tu sĩ Nam Hải có quan hệ tốt với phái Thiên Tông đi tới Vô Phương Đảo, kiểm tra bảo quang thoáng hiện trên đảo là chuyện gì xảy ra.

Đột nhiên, mắt Liễu Thành Phong lộ ra nghi hoặc, nhìn về phía mảnh rừng cây xanh biếc một màu sâu bên trong đảo, truyền âm nói với Tô Hồng Phi: “Sư tỷ, ta cảm thấy được khí tức của Nguyệt sư tỷ..... Ừm... Bên cạnh tỷ ấy còn có một người rất mạnh.”

Tô Hồng Phi trong lòng rung mình, ánh mắt tối tăm. Từ sau khi ký kết khế ước cùng con Thần long kia, nàng bề quan năm năm mới xuất quan, vừa xuất quan liền nghe nói Nguyệt Thiên Dạ ba năm trước mất tích. Tuy rằng Nguyệt Thiên Dạ ở phương diện luyện đan luyện khí chính là một thiên tài, nhưng thời gian gia nhập vào Thiên Tông phái không lâu, cảm tình cùng môn phái không sâu đậm, mấy trường bối môn phái tuy rằng thương tiếc vì nàng mất tích, nhưng chỉ phái vài đệ tử đang ở bên ngoài rèn luyện hỗ trợ tìm kiếm, cũng không có hành động gì khác. Thật là không nghĩ tới nàng ta mất tích mấy năm, lại xuất hiện ở đây.

Về phần kẻ mạnh bên cạnh Nguyệt Thiên Dạ là ai, Tô Hồng Phi lại biết rõ. Người này đối với chuyện sắp đã xảy ra ở Vô Phương Đảo còn có tác dụng nhất định, cho nên bọn họ chỉ cần không chọc cho hắn ra tay đối phó với mình là được rồi.

Nghĩ thế, Tô Hồng Phi truyền âm nói với Liễu Thành Phong: “Sư đệ, mặc kệ người đó là ai, đệ tạm thời ngàn vạn lần đừng động thủ với hắn.” Chỉ sợ sư đệ tính tình đơn thuần này bị người ta xúi giục một tý liền động thủ, Tô Hồng Phi thật không thích sư đệ bị đám người Nguyệt Thiên Dạ làm bị thương.

Ở Sát Hải rèn luyện ba năm, Liễu Thành Phong đã hình thành thói quen bị Tô Hồng Phi coi hắn như con trai mà quản giáo, tuy rằng có lúc không phục, nhưng tuân theo đạo lý phái nhường nhịn phái nữ trong sư môn, đành ngoan ngoãn nghe lời.

Liễu Thành Phong có thể cảm giác được khí tức của bọn Nguyệt Thiên Dạ hoàn toàn là dựa vào khứu giác nghịch thiên như dã thú của hắn, chỉ cần ở khoảng cách nhất định, đều có thể ngửi được khí tức của đối phương, còn có thể dựa vào khí tức mà phân biệt từng người. Theo sư phụ của bọn họ nói, đây là một loại thiên phú bẩm sinh, nghe nói là một loại thiên phú của huyết thống Liễu gia, cha Liễu Thành Phong cũng có thiên phú như thế. Chỉ tiếc một ngàn năm trước, Liễu gia chọc phải tu sĩ ở đại lục Trung Ương, bị diệt môn; chỉ để lại một mình phụ thân Liễu Thành Phong tránh được nạn này. Đáng tiếc chính là, phụ thân của Liễu Thành Phong cuối cùng vẫn khó thoát kiếp nạn. Lúc Liễu Thành Phong ra đời, những kẻ diệt môn năm đó đã tìm tới giết ông ấy; trước khi chết, ông đã kịp giao phó Liễu Thành Phong cho bằng hữu -- Chương môn phái Thiên Tông. Vì thế Liễu Thành Phong cũng được Chương môn phái Thiên Tông thu làm đệ tử thân truyền thứ sáu.

Mà bởi vì không còn trường bối Liễu gia nào hiểu rõ huyết thống Liễu gia để dạy dỗ; vì thế Liễu Thành Phong chỉ có thể dựa vào chính mình để tìm tòi thiên phú trong huyết mạch. Kết quả khi tên này mãi mò dẫm vật chính là sinh ra loại khứu giác vô bổ này, thực khiến sư phụ bọn họ dở khóc dở cười.

Hiện tại cũng chỉ có hai người bọn Liễu Thành Phong phát hiện ra đám Nguyệt Thiên Dạ đang ở gần đó, cũng vì hai người họ ẩn giấu khí tức quá tốt, những tu sĩ còn lại vẫn chưa phát hiện. Suốt dọc đường đi, cả bọn chỉ âm thầm kinh hãi đám thực vật biến dị do sát khí ở Vô Phương Đảo, thậm chí có vài yêu thực đã tiến hóa thành có trí lực, làm bọn hắn không thể không càng thêm cẩn thận tiến lên phía trước.

*****

Trong không gian màu xám tro này, trong tầm mắt đều là thi thể Sát Thú chồng chất như núi, kéo dài mấy dặm, kéo dài cho đến biên giới sương mù không gian.

Mà trong không gian này, một thanh y tu sĩ ngồi xếp bằng ngay ngắn ở trung tâm, hai mắt khép hờ, hai tay bấm quyết, linh lực mỏng manh trong không gian vây quanh làm áo bào và tóc khẽ cuộn lên.

Cách đó không xa, con yêu thú màu đen nằm chán nằm úp trên tấm da thú trên mặt đất, chỉ có cái đuôi cọ tới cọ lui trên tấm da thú cho thấy nó thật ra cũng không thờ ơ với tình hình trước mắt như vẻ bề ngoài. Mà bên cạnh yêu thú còn ngồi một Tiểu Hồng nhân, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng của Tiểu Hồng nhân nhìn thấy rõ sự lo lắng.

“Chủ nhân, linh khí nơi này mỏng manh như vậy Tư công tử có thể tăng cấp sao?” Tiểu Yêu Liên lo lắng hỏi.

Trọng Thiên không hề trả lời, chẳng qua tần suất và biên độ mà cái đuôi kia đang đưa cũng có chút ngập ngừng.

“Chủ nhân, Tư công tử đã ngồi ở chỗ đó một tháng, hôm nay thật vất vả có chút động tĩnh, có thể thành công sao? Nếu không thành công, chúng ta còn phải bị nhốt ở chỗ này rất lâu sao?”

Trọng Thiên nghiêng đầu, gừ gừ với Tiểu Yêu Liên một tiếng. Tiểu Yêu Liên sau khi nghe xong, mút ngón tay nhỏ nhìn chăm chăm Tư Lăng một chút, ưỡn oai nói: “Chủ nhân, Tiểu Hồng không nhìn thấy trên người Tư công tử còn ẩn giấu một loại sức mạnh khác.” Lê nào nó thật sự vô dụng như thế sao?

Trọng Thiên hiển nhiên đã rõ ràng trình độ vô dụng của Tiểu Yêu Liên, vẫy đuôi một cái, Tiểu Yêu Liên đang ngồi yên lành thoải mái đột nhiên bị cái đuôi kia quét bay ra ngoài, tựa như quả bóng lăn lăn lăn đụng vào một thi thể Sát Thú cách đó không xa.

Tiểu Yêu Liên từ từ bò dậy, tay nhỏ che cái đầu bị đụng trúng, hai mắt ngấn nước, oa oa kêu lên: “Hu hu hu . . Chủ nhân. . . sao lại đánh Tiểu Hồng. . .”

Trọng Thiên nhìn trời, lặng lẽ kéo cái đuôi rút vô dưới bụng. Lê nào nó phải giải thích với Tiểu Yêu Liên rằng nó vốn là muốn an ủi, giống như Tư Lăng thường làm vậy, sờ sờ đầu Tiểu Yêu Liên, sau đó bôi vì không chế sức mạnh không đúng, cho nên một đuôi quét bay nó ra ngoài?

Thôi quên đi. Giải thích như vậy quá tổn hại hình tượng vĩ đại của Đại Yêu thú Thượng Cổ như nó! Sau này nó phải làm Yêu Hoàng[2]* Đại Yêu thú, chút chuyện nhỏ này thì không cần chú ý.

[2]Vua của các yêu thú.

Ngay khi hai đứa chẳng đáng tin cậy kia phóng ra sự khả ái của mình, bên kia rốt cục có động tĩnh. Chỉ thấy tất cả linh lực trong không gian tràn vào trong thân thể Tư Lăng, khí tức trên người Tư Lăng bắt đầu liên tục tăng lên, từ Trúc Cơ trung kỳ kéo lên Trúc Cơ trung kỳ đỉnh cao, sau đó đánh vỡ thành lũy của Trúc Cơ trung kỳ đỉnh cao, cuối cùng dừng lại ở Trúc Cơ hậu kỳ.

Hai con yêu mắt sáng quắc mà nhìn chăm chăm Tư Lăng, cùng lúc khí tức Tư Lăng dâng lên, sát khí trong không gian cũng bốc lên, tựa hồ muốn công kích kẻ ngoại lai dám cướp đoạt linh lực mỏng manh trong không gian. Tư Lăng lật tay một cái, hút viên yêu đan đã chuẩn bị kỹ càng bên cạnh vào trong tay, bắt đầu liều mạng hấp thu hồn lực.

Sát Thú tuy rằng tướng mạo khó coi, nhưng yêu đan chúng nó lại như dạ minh châu bóng loáng phát ra ánh sáng nội liễm[3], sáng bóng nhu hòa dịu nhẹ, vào tay man mát. Lúc hồn lực trong yêu đan bị hấp thu hết, yêu đan sẽ biến thành bụi phấn, sau đó biến mất trong không khí, không để lại vết tích gì.

[3]Ý chỉ ánh sáng không chói lóa, nhu hoà. Không biết chuyển thành từ gì @@.

Mãi đến tận khi khí tức Tư Lăng bị hồn lực bao trùm, sát khí sục sôi kia lúc này mới bình ổn lại.

Thấy thế, Trọng Thiên vui sướng vẫy đuôi, Tiểu Yêu Liên cũng lộ ra nụ cười cao hứng, cười nói: “Tư công tử lên cấp rồi. Nhưng sao vẫn không có thanh thể lớn lúc lên cấp gì cả? Nhìn chẳng giống tu sĩ lên cấp, không có cảm giác thành tựu luôn.”

Trọng Thiên lại vung đuôi qua, không ngoài ý muốn đánh văng Tiểu Yêu Liên ra ngoài, đồng thời lời giải thích của nó cũng vang lên: Tư Lăng không chỉ là tu vi thân thể lên cấp, cả hồn thể cũng đồng thời lên cấp, mà này hai thứ này có phương thức lên cấp không giống nhau, hồn lực lên cấp ảnh hưởng đến thân thể lên cấp, cho nên đoạt mất thanh thể khi thân thể lên cấp, vậy nên không hề bất mất chút nào.

Lúc này, Tư Lăng vừa vận mở mắt ra, cũng nghe được Tiểu Yêu Liên trách cứ mình, xoay tay hút một cái, đem Tiểu Yêu Liên té choáng váng đầu óc hút tới trong tay, hành hạ giầy vò nó xong, sau đó cười nói với Tiểu Yêu Liên: “Tiểu Hồng muội muội, ta lên cấp, chúng ta rất nhanh sẽ có thể rời khỏi nơi này rồi!”

Nghe vậy, Tiểu Yêu Liên bất chấp vừa bị chà đạp xong, nước mắt rung rung, ôm đầu ngón tay Tư Lăng, vui mừng xác nhận: “Thật sao, thật sao?”

“Tự nhiên là thật!”

“Oh yeah ~~~ “

Thả Tiểu Yêu Liên xuống, Tư Lăng đứng lên chậm rãi xoay người, cảm thấy tất cả những thứ này thật không dễ dàng.

Tư Lăng đếm đếm, bát tri bát giác, thế nhưng đã bị nhốt ở trong không gian này mười năm.

Thời gian mười năm chuyên tâm tu luyện, [Luyện Hồn Quyết] được hần tu luyện đến tầng thứ sáu, hồn lực tích lũy cũng vô cùng nhanh, nhưng linh lực lại chỉ tăng thêm tí xíu. Hết cách rồi, trong không gian này linh lực vô cùng mỏng manh, làm cho tốc độ tu luyện thân thể vô cùng chậm rãi. Trái lại vì có hồn lực trong yêu đan Sát Thú, giúp Tư Lăng liên tục hấp thu hồn lực, hồn lực vượt thật nhanh, hồn thể đã sắp đến Nguyên Anh trung kỳ.

Đại khái là hồn thể tu luyện quá năng suất, dù vùng đất này không thể giúp ít được gì, nhưng Tư Lăng vẫn kiên trì cố gắng ở địa phương linh lực mỏng manh này, rốt cục tu luyện đến Trúc Cơ hậu kỳ. Mà cũng vì như thế, thanh thể lúc Tư Lăng thăng cấp yếu ớt đến căn bản không giống lên cấp, mới bị Trọng Thiên và Tiểu Yêu Liên khinh bỉ.

Tư Lăng âm thầm siết nắm tay, chờ đến lúc hần Kết Đan, hần nhất định phải tạo cái thanh thể thật lớn để tức chết hai đứa này.

Thời gian mười năm, Tư Lăng đã móc sạch yêu đan của Sát thú trong không gian luyện thi này, tựa như tên keo kiệt vậy, không buông tha một con nào. Hơn nữa, hàng năm cứ mỗi một khoảng thời gian, phía trên không gian sẽ mở ra thiên nhãn, vô số thi thể Sát Thú sẽ rơi xuống, sau đó sát khí sẽ bị không gian luyện hóa. Chẳng qua đều đã bị Tư Lăng phá hủy, làm cho sát khí bên trong không gian này vô cùng mỏng manh, nhìn căn bản không giống cái Luyện Thi Tràng.

Tư Lăng nhìn bốn phía khắp không gian này, gần mười năm trôi qua, nhìn đến chết lặng. Nếu không phải có yêu đan Sát Thủ hấp dẫn hẳn, còn có hai con yêu ở cùng, có lẽ hẳn đã sớm không chịu được mà công kích không gian.

Bỏ ra thời gian mười năm, sau khi Tư Lăng tăng tu vi và tích lũy đủ hồn lực, rốt cục tìm được thời cơ ly khai nơi này.

Trọng Thiên từng nói, không gian này là Luyện Thi Tràng do người khác mở ra, chuyên môn dùng để chuẩn bị sát khí biến dị giúp thúc đẩy Sát Ma sắp xuất thế trưởng thành. Tất cả mọi thứ chỉ có vào mà không có ra, những thứ bị hút vào chỉ có thể chờ đợi bị không gian tự chủ luyện hóa. Mà Tư Lăng bởi vì là sinh vật sống, trước khi sinh mệnh chưa mất đi, sẽ không bị luyện hóa. Nhưng nếu bị nhốt ở chỗ này cả đời, không cách nào lên cấp, thì dù là tu sĩ cũng sớm muộn có một ngày tuổi thọ tiêu hao hết, sau đó bị nó luyện hóa trở thành dinh dưỡng nuôi không gian.

Tư Lăng không thể để mình bị nhốt ở đây cả đời, Trọng Thiên cũng không chịu, cho nên một người một yêu bắt đầu liên thủ tìm kiếm thời cơ ra ngoài.

Chỗ không gian này tuy rằng chỉ có vào không ra, nhưng dù sao cũng là không gian nhân tạo, chỉ cần người bị nhốt ở bên trong có tu vi lợi hại hơn kẻ mở ra không gian, vậy thì nhốt không nổi người. Nhưng người mở ra loại không gian luyện thi này có lẽ là vị đại năng Ma tộc thời kỳ Thượng Cổ, với tu vi của Trọng Thiên và Tư Lăng bây giờ thì căn bản không thể phá hủy không gian từ bên trong rồi ly khai được. Yêu hóa của Trọng Thiên mặc dù có tác dụng với không gian, nhưng cũng không thể hoàn toàn phá hủy không gian, ngược lại còn làm Pháp Tắc của Không Gian cảnh giác, sau đó sẽ cắn gặm thứ dám uy hiếp đến sự tồn tại của không gian.

Trải qua gần mười năm thời diễn nghiên cứu, Tư Lăng và Trọng Thiên rốt cục nghiên cứu được biện pháp rời khỏi không gian.

Tư Lăng sửa sang lại đồ vật trong túi trữ vật, sau đó lấy Phi Thiên Thuyền ra.

Phi Thiên Thuyền nhanh chóng phóng đại ở giữa không trung. So với màu sắc xám xịt trước kia, hiện tại trên thân Phi Thiên Thuyền được vẽ đầy phù văn phức tạp bằng hồn dịch và huyết thú. Từ xa nhìn lại, phù văn thân bí này giống như có sinh mệnh mà đang lưu động trên phi thiên thuyền, huyền ảo mỹ lệ, làm cho Phi Thiên Thuyền vốn một màu xám xịt trông có vẻ sang trọng hơn không ít.

Trọng Thiên vòng quanh trên Phi Thiên Thuyền mấy vòng, thỉnh thoảng hướng tới Tư Lăng gừ gừ vài tiếng. Cùng nó ở chung mười mấy năm, tuy rằng nghe không hiểu nó nói gì, nhưng không trở ngại Tư Lăng lý giải nó; vừa nhìn bộ dáng này liền biết đại gia Trọng Thiên đây là đang hả hê, bày tỏ thứ đồ cao cấp như vậy mới phù hợp với thân phận của đại gia nhà nó, cái Phi Thiên Thuyền đáng vẽ phổ thông lúc trước sao xứng với thân phận của nó?

Tư Lăng khinh bỉ nó, chẳng lẽ không biết cái bề ngoài sang chảnh này cực kỳ làm cho người khác mơ ước sao?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80: Trái tim Sát Ma

Hàng năm, cứ ở một thời điểm nhất định, không gian luyện thi sẽ mở ra thiên nhãn, sau đó một đồng thi thể Sát Thủ sẽ trút xuống như mưa, bỏ thêm vào không gian này, thuận tiện làm lợi cho người nào đó.

Mà bọn Tư Lăng muốn rời khỏi nơi này cũng chỉ có thể nắm lấy thời gian không gian mở ra vết nứt mỗi năm một lần đó.

Đương nhiên, lực hút đặc biệt của không gian sẽ làm cho vật trong không gian chỉ có vào mà không có ra. Tư Lăng nếu muốn rời đi, ngoại trừ dùng vũ lực phá hủy không gian ra, chỉ có thể lợi dụng phù văn đặc thù trên Phi Thiên Thuyền để ly khai.

Phù văn trên Phi Thiên Thuyền là do Trọng Thiên cung cấp, Tư Lăng phụ trách vẽ lên. Mà hồn dịch dùng để vẽ trên Phi Thiên Thuyền tự nhiên là do Tiểu Hồng muội muội cung cấp một linh khí. Vì vẽ loại phù văn này cộng thêm tăng cường hiệu quả phát huy của nó, đương nhiên không thể chỉ dùng máu yêu thú bình thường được, cho nên một linh khí do Tiểu Yêu Liên tu luyện mười năm lại bị hao tổn gần hết, vì thế bé mít ướt suýt chút nữa khóc ngất. Vì an ủi nó, Tư Lăng không thể không đáp ứng sau khi ly khai nơi này, phải tìm thật nhiều linh quả tới bồi thường cho nó, lúc này mới dùng nước mắt của nó lại được.

Phù văn vẽ trên Phi thiên thuyền cũng không phải phù văn hiện thời trong giới tu tiên, là phù văn cổ xưa từ thời kỳ viễn cổ, tìm được từ trong truyền thừa của Trọng Thiên. Với tu sĩ thời đại này mà nói, nó quá mức huyền ảo phức tạp, thậm chí vô cùng khó thấu hiểu.

Để vẽ được phù văn Thượng Cổ lên Phi thiên thuyền, có thể nói bọn họ đã mất gần mười năm để chuẩn bị.

Đầu tiên, Tư Lăng phải thôi diễn (tính toán) sức mạnh của Pháp Tắc lúc vị Đại năng Thượng Cổ mở mang nơi này, cứ thế thôi diễn cũng mất mấy năm mới thôi diễn thành công. Thứ hai là Trọng Thiên phải từ truyền thừa của nó tìm ra phù văn tương quan với Pháp Tắc của Không Gian này; để đến lúc dùng Phi Thiên Thuyền rời đi sẽ không bị không gian cho là kẻ xâm nhập mà cắn gặm. Kế tiếp là Tiểu Yêu Liên phải ăn thật nhiều linh quả để tu luyện ra thật nhiều một linh khí, cung cấp hồn dịch lúc vẽ phù văn, giúp gia tăng tính năng của Phi Thiên Thuyền đạt đến hiệu quả cao. Cuối cùng là Tư Lăng nhất định phải gấp rút tu luyện, mau chóng hiểu rõ phù văn Thượng Cổ, sau đó mới có thể chế ra.

Khi đó Tư Lăng cũng là không ngủ không nghỉ mà luyện tập hơn một năm mới thành công chế ra phù văn hoàn chỉnh. Lúc thành công vẽ ra được, Tư

Lăng không chỉ rút sạch hồn lực trong thân thể, ngay cả yêu đan cũng bị hấp thu hơn một nghìn viên, có thể thấy được về một lần trả giá quá cao quá lớn. Tuy rằng chế thành công, nhưng với năng lực chế tạo bùa hiện tại của Tư Lăng, hẳn còn chưa có năng lực linh hội được loại phù văn huyền ảo cổ xưa này. Tác dụng của nó Tư Lăng cũng tạm thời không tìm ra được, Trọng Thiên nhờ vào truyền thừa, kỳ thực biết được một số tác dụng của nó, nhưng bởi vì chưa quen thuộc với phù văn, cho nên cũng không thể nói rõ ràng, chỉ nói cho Tư Lăng nó có trợ giúp đối với việc ly khai không gian này.

Tư Lăng hoa mắt mê mẩn mà nhìn phù văn trên Phi Thiên Thuyền, mặc dù là chính mình vẽ ra, nhưng mỗi một lần nhìn thấy chúng nó đều không nhận được mà rơi vào sự huyền hoặc của phù văn không cách nào quay đầu.

Nhìn thấy dáng vẻ mê mẩn này của Tư Lăng, Trọng Thiên và Tiểu Hồng muội muội bên cạnh đều có chút không chịu được, Trọng Thiên cào cho một vuốt, rốt cục khiến Tư Lăng khôi phục một chút lý trí.

“Tư công tử, chủ nhân hỏi huynh đã chuẩn bị tốt hay chưa?” Tiểu Yêu Liên non nớt hỏi.

Tư Lăng khụ một tiếng, nỗ lực làm mặt nghiêm túc, nói rằng: “Tiến vào Trúc Cơ hậu kỳ, hồn lực của ta mạnh hơn trước nhiều, hẳn là có thể lái nó.”

Ở đây không thể không nói chính là, bởi vì Phi Thiên Thuyền được vẽ phù văn Thượng Cổ, cho nên nguồn năng lượng để điều động nó thay đổi, tu sĩ dùng linh lực cùng linh thạch đều không có cách nào điều khiển nó, chỉ có hồn lực mới được. Cũng vì thế, coi như có tu sĩ cường ép cướp đi Phi Thiên Thuyền thì cũng không cách nào khống chế nó phi hành. May là mười năm này Tư Lăng đã thu được yêu đan nhiều không kể xiết, nếu không sau này chiếc Phi Thiên Thuyền này chỉ có thể do hắn dùng hồn lực lái, đến lúc đó còn không phiền chết sao.

Mà lần này Tư Lăng sở dĩ cấp bách lên cấp như vậy, là vì tăng cường lượng hồn lực trong thân thể. Muốn đột phá sức hấp dẫn ở không gian để thoát đi, nhất định phải có hồn lực mạnh mẽ chống đỡ, nếu không hậu quả lúc thất bại là sẽ bị Pháp Tắc Không Gian giết chết.

“Được rồi, các người lên Phi Thiên Thuyền đi.”

Tư Lăng nói ra, bảo hai con yêu lên Phi Thiên Thuyền, sau đó nhìn bề ngoài sang chàng của Phi Thiên Thuyền, cảm thấy chói mắt làm sao, bèn dán lên một tấm Ân Thân phù chế bằng hồn lực để ẩn giấu nó đi. Tư Lăng làm như thế cũng là vì cẩn thận, chỉ lúc sợ bọn họ đi ra ngoài sẽ có cái gì bất ngờ phát sinh, nếu là Phi Thiên Thuyền đang ở trạng thái ẩn thân, vậy cũng an toàn hơn mấy phần.

Không chờ bao lâu, chỉ sau ba ngày, rung động quen thuộc trong không gian truyền đến, Tư Lăng ngửa đầu nhìn chăm chăm vết nứt xuất hiện trên khoảng không của không gian, trong vết nứt là vòng xoáy màu đen, sau đó lại bắt đầu âm âm thả thi thể Sát Thú xuống.

Trong nháy mắt khi vòng xoáy không gian xuất hiện, Tư Lăng lập tức tiến vào Phi Thiên Thuyền, sau đó bắt đầu khống chế Phi Thiên Thuyền bay về hướng vết nứt không gian. Đồng thời một công đa việc, dùng thần thức chú ý sự biến hóa của không gian, chú ý thay đổi của phù văn trên Phi Thiên Thuyền, còn phải tránh né thi thể Sát Thú tựa như mưa rơi này, tránh cho nó đập trúng Phi Thiên Thuyền.

Tư Lăng rất nhanh liền cảm thấy biến hóa của Phi Thiên Thuyền sau khi vẽ phù văn. Đầu tiên, tốc độ Phi Thiên Thuyền tăng nhanh hơn; thứ hai, khí tức của Phi Thiên Thuyền phát sinh ra biến hóa, nó thế nhưng mơ hồ để lộ ra một loại khí tức tương đồng với không gian luyện thi này, giống như nó không phải kẻ ngoại lai, mà là một phần tử trong không gian, cho nên lực hấp dẫn của không gian không như trước kia tựa như nam châm mà hút Phi Thiên Thuyền lại nữa; Cuối cùng là, Phi Thiên Thuyền dường như tự có ý thức, không chịu sự khống chế của hắn nữa.

Tư Lăng trong lòng ngờ ngác, trong lúc hồn lực ùn ùn không ngừng rót vào Phi Thiên Thuyền, hẳn còn có thể cảm giác được Phi Thiên Thuyền tỏa ra một loại tâm tình sung sướng -- Cái này không khoa học nha! Phi Thiên Thuyền hiện tại chỉ là Bảo khí trung phẩm, chưa có đạt đến cấp bậc có thể sản sinh Khí Linh. Lúc trước thời điểm Vân đại sư luyện chế ra nó, vật liệu sử dụng cũng là các loại tài liệu trung đẳng, không dùng vật liệu luyện chế cao cấp nào -- bởi vì Tư Lăng không có tiền mua vật liệu cao cấp để luyện chế.

Trọng Thiên đang ăn thịt nướng còn Yêu Liên thì gặm linh quả đột nhiên đều dừng động tác lại, nhìn thấy vẻ mặt ngờ ngác Tư Lăng, Trọng Thiên nhảy đến trên bả vai hắn, vẩy vẩy đuôi. Sau khi cảm giác được gì đó, nó lộ ra một nụ cười không có ý tốt với Tư Lăng.

Ngay lúc Tư Lăng tê dại cả đầu, Tiểu Yêu Liên liền tận chức đến làm ông loa, chỉ nghe nó vui mừng nói: “Tư công tử, quá tốt rồi. Bởi vì dùng một linh khí của ta vẽ ra phù văn Thượng Cổ, nên Phi Thiên Thuyền không cần đạt đến cấp độ Thiên Tiên Thiên Bảo đã có thể sinh ra Linh Thức, chờ đến khi chúng ta tìm được càng nhiều vật liệu cao cấp để luyện hóa Phi Thiên Thuyền, Phi Thiên Thuyền nhất định sẽ sinh ra được Khí Linh ~”

Tư Lăng cũng không quá cao hứng. Bởi vì hắn biết vật liệu luyện chế Phi Thiên Thuyền quá mức phổ thông, hơn nữa vì tác dụng của việc cường chế vẽ lên phù văn, miễn cưỡng nâng cao trình độ chịu đựng các vật liệu của Phi Thiên Thuyền, sau đó nhờ vào hồn lực của Tư Lăng thúc đẩy, làm cho nó trùng hợp sản sinh ra linh thức. Bởi vì tiến hóa không giống như tiến trình bình thường, nên giống như hoang dại vậy, chỉ có thần mà không có hình, khiến cho linh thức lúc trước bị xóa sạch, căn bản không chịu cho người chủ nhân là Tư Lăng điều khiển.

Tựa như hiện tại, việc nó trưởng thành cần rất nhiều rất nhiều năng lượng, nên ào ào không ngừng hấp thụ hồn lực của Tư Lăng. Đáng thương cho Tư Lăng, không chỉ cung cấp hồn lực cho Phi Thiên Thuyền, còn phải cung cấp càng nhiều hồn lực cho cái linh thức tham ăn này, nhất thời cả tâm tình muốn chết cũng có.

Thế nhưng, Tư Lăng dù có muốn vứt bỏ tình trạng khó xử này cũng không có biện pháp; nếu hắn thu hồi hồn lực, Phi Thiên Thuyền không được hẳn khống chế sẽ dẫn đến bại lộ, đến lúc đó sẽ biến thành đối tượng công kích của Pháp Tắc trong Không Gian, vậy bọn họ chỉ còn nước tiêu tùng.

Tiểu Yêu Liên cũng nhìn ra lúc này Tư Lăng rất khó khăn, nó rất tri kỷ mà lấy yêu đan Sát Thú tới cho Tư Lăng hấp thụ. Trọng Thiên cũng liên tục chú ý hướng đi của Phi Thiên Thuyền, không ai dám lơ là bất cẩn vào lúc này.

Lúc này, Phi Thiên Thuyền đã dần dần tiếp cận vết nứt không gian, Tư Lăng ánh mắt nghiêm túc, một bên điên cuồng hấp thu hồn lực trong yêu đan, một bên khống chế Phi Thiên Thuyền bay về phía vết nứt. Ầm một tiếng, Phi Thiên Thuyền rốt cục tiến vào vết nứt không gian, may mắn tránh thoát được lực ràng buộc của không gian luyện thi, nhưng lại phải đối mặt với nguy hiểm trong vòng xoáy không gian.

Không gian trong vòng xoáy là thông đạo tiếp nối giữa các không gian, sợ ý một chút sẽ lập tức bị lạc trong vòng xoáy không gian, thậm chí bị vòng xoáy không gian cắn giết, hoặc là bị chuyển đến không gian không biết tên nào đó.

Tư Lăng trên trán xuất mồ hôi thành giọt, từ sau khi tu tiên, thân thể của hắn đã không còn giống phàm nhân mà chảy mồ hôi nữa, nhưng hiện tại thân đang ở nơi như thế này, hắn không thể không dùng toàn lực chú ý, một khắc cũng không dám thả lỏng. Mà làm Tư Lăng lo lắng chính là, sau khi Phi Thiên Thuyền sản sinh linh thức, không chịu nghe theo hắn khống chế nữa. Dù ở loại địa phương nguy hiểm này, nó vẫn không biết sống chết mà đầu đầu lung tung, khiến Tư Lăng có loại kích động muốn xóa bỏ linh thức này cho rồi.

May mắn, tuy rằng Phi Thiên Thuyền không nghe lời, nhưng vẫn vững vàng hướng về đầu kia của vòng xoáy không gian. Mãi đến tận lúc Tư Lăng cảm thấy bị hồn lực trong đan điền bị hút sạch, đầu óc không ngớt, Phi Thiên Thuyền rốt cục lao ra khỏi vòng xoáy không gian.

“A, Tư công tử, chúng ta thoát ra rồi ~” Tiểu Yêu Liên hoan hô.

Tư Lăng trên mặt đầy mồ hôi, sắc mặt cũng có chút tái nhợt, nhưng khóe môi lộ ra một chút ý cười. Chỉ là, chờ khi nhìn rõ được địa phương mà bọn hắn xuất hiện, nụ cười trên mặt cứng ngắt.

“Tư, Tư, Tư. . . Tư công tử, đó là cái gì?” Tiểu Yêu Liên hét lên một tiếng, vèo một cái trốn vào trong tay áo Tư Lăng.

Trái tim Tư Lăng đập thình thịch, nhìn về trái tim không lồ màu đen phía trước, lâm lâm nói: “Không nghi ngờ gì nữa, đó là trái tim của Sát Ma . . .” Nói xong, trên mặt lộ ra vẻ buồn nôn.

Quả tim này hình dạng không khác gì với con người, nhưng lại lớn hơn không biết mấy trăm lần. Bề ngoài trái tim che kín những mạch máu nhũn nhếch, trông như là một loại bò sát ghê tởm nào đó đang từng tắc từng tắc mà ngo ngoe, thỉnh thoảng còn duỗi cái vòi màu đen ra phía ngoài tìm kiếm. Mà làm cho người ta khó có thể chịu đựng nhất chính là, bên trên tràn ngập khí tức tà ác, dù là trên người của ma tộc cũng không có loại khí tức tà ác làm người chán ghét đến như thế.

Tư Lăng cảm thấy, nếu thứ này là tác phẩm của Ma tộc, người của Ma tộc tuyệt đối là muốn chơi một ván lớn rồi, có lẽ là muốn phá hủy toàn bộ đại lục Thương Vũ mới bỏ qua.

Chỉ có Trọng Thiên hai mắt sáng quắc mà nhìn chăm chăm trái tim màu đen này, trông mắt màu tím đen kia lấp loè một loại ánh sáng lấp lánh. Tư Lăng vừa nhìn liền tê cả da đầu, lập tức cảnh cáo nói: “Mặc kệ người muốn làm cái gì, đừng liên lụy ta và Tiểu Hồng muội muội.”

Tiểu Yêu Liên trong lòng tán thành Tư Lăng, trên mặt lại không dám hé răng, chỉ phải cẩn thận mà trốn ở trong tay áo Tư Lăng.

Trọng Thiên lưu luyến không rời mà thu hồi ánh mắt, sau đó xoay mình về phía Tư Lăng, hừ lạnh một tiếng[1].

Tư Lăng quan sát vị trí lúc này của bọn hắn, giật mình phát hiện đây là trung tâm một thân cây đại thụ, không gian to lớn, được bao quanh bởi cây cối mọc lên như một khung xương uốn cong, hết thảy cảnh cây đều như có ý thức mà sinh trưởng, sau đó nâng đỡ trái tim ở trung tâm kia. Những thân cây thô to kia trông như ống truyền dịch vậy, chuyển vận sát khí về phía trái tim.

Tư Lăng cẩn thận dùng thần thức quét xung quanh, rất nhanh phát hiện nơi này là bố trí dựa trên một trận pháp rất cổ xưa. Mà cây đại thụ này chính là nơi dẫn mối cho những không gian luyện thi kia. Tư Lăng cảm thấy có tới 10 cái không gian luyện thi, trừ cái không gian mà bọn họ vừa ly khai này là không đủ sát khí, những không gian khác đều sinh ra sát khí vô cùng nhiều, cuộn cuộn không ngừng chuyển về phía trái tim kia.

Nếu để cho quả tim này trưởng thành, Sát Hải sẽ nguy rồi.

[1] Nguyên văn là 傲娇 [Ngạo Kiêu] = Tsundere

Tsun tsun: chỉ những người có tính cách ương ngạnh, cục lố hoặc đanh đá. Đôi khi còn là hành động phớt lờ khinh bỉ, hay tiếng hừ lạnh.

Dere dere: chỉ những ai có tính cách đa cảm và dễ thương.

Khi kết hợp lại, tsundere chỉ những người thường hành động theo kiểu “tsun tsun” trước, rồi tiếp đó lại chuyển sang trạng thái “dere dere”. Tức là những người tuy rất dễ “xù lông” khi bị chọc vào, nhưng bên trong họ vẫn tràn đầy tình cảm.

Ở đây hắn là ý chỉ Trọng Thiên hắt mặt, kiêu ngạo, chu mỏ về phía Tư Lăng.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81: Âm mưu

Sát khí trong không gian này quá tà ác, đối với tu sĩ ảnh hưởng rất lớn, Tư Lăng cảm giác được linh lực trong đan điền cũng có chút không ổn định, vội vàng thu lại thần thức, sau đó ra khỏi Phi Thiên Thuyền, rồi thu hồi nó lại.

Nơi này quá mức nguy hiểm, Phi Thiên Thuyền đã sinh ra linh thức nên khó có thể điều khiển, sợ đến lúc đó nó lại quấy phá lung tung mang đến nguy hiểm, Tư Lăng tạm thời quyết định không can.

Tư Lăng dán tấm Ân Thân phù trên người mình, sau đó lại đánh giá trái tim to lớn này.

Kỳ thực trong lòng Tư Lăng là muốn hủy diệt nó. Nó quá nguy hiểm, nếu để nó lột sát thành Sát Ma, sẽ mang đến cho đại lục Thương Vũ nguy cơ không cách nào tưởng tượng nổi, sinh linh đồ thần là không tránh khỏi, đến lúc đó sợ là ngay cả nơi ẩn thân mình cũng không tìm được. Bất quá, giờ nó tuy rằng chỉ là trái tim, nhưng khí tức của nó quá mạnh mẽ, với tu vi hiện tại bây giờ là căn bản không có cách gì phá hủy nó, làm không tốt còn có thể kinh động nó, đến lúc đó thì tới phiên hắn bị diệt.

Làm sao bây giờ?

Đang lúc suy tư, đột nhiên cảm giác được có thứ gì đó đang hướng về trung tâm thân cây, Tư Lăng nhanh chóng vọt vào trong góc, cẩn thận thu lại khí tức. Rất nhanh hắn liền nhìn thấy những hốc cây xung quanh trung tâm đi ra một nhóm hoạt tử nhân về mặt cứng nhắc, mỗi hoạt tử nhân đều khiêng mấy thi thể Sát Thủ. Hoạt tử nhân đi tới trận pháp phía dưới trái tim, sau đó quăng thi thể Sát Ma vào một mắt trận trong trận pháp, Tư Lăng đoán nơi đó chính là lối vào của những không gian luyện thi kia.

Hoạt tử nhân không có thần trí, hoàn toàn bị sát khí trong cơ thể điều động, giống như một con rối hình người. Bất quá so với con rối, động tác của bọn họ linh hoạt hơn nhiều. Tư Lăng quan sát một chút, liền phát hiện những hoạt tử nhân này hẳn là bị khống chế, chỉ không biết kẻ khống chế bọn họ là người của Ma tộc hay là một kẻ nào khác.

Chờ sau khi những hoạt tử nhân kia rời đi, Tiểu Yêu Liên truyền lời với Tư Lăng: “Tư công tử, kế tiếp làm sao bây giờ?” Trong thanh âm mang theo một loại hi vọng khẩn cầu mong sớm rời đi.

Tư Lăng liếc nhìn trái tim to lớn nọ, sau đó quyết đoán nói: “Còn một khoản thời gian nữa Sát Ma mới xuất thế, chúng ta đi ra ngoài xem tình huống trước đã.” Nơi này sát khí ngút trời, lúc trái tim Sát Ma trưởng thành, chắc chắn sẽ phát sinh dị thường, Tư Lăng không tin những lão quái Họa Thần trong đại lục Thương Vũ sẽ không phát hiện.

Nghe được quyết định của Tư Lăng, Tiểu Yêu Liên mừng rỡ phát khóc. Nó là yêu thực thuần khiết, vô cùng không thích loại sát khí tà ác này, đối với bản thể của nó có ảnh hưởng. Mà ngược lại với Tiểu Yêu Liên, Trọng Thiên có vẻ lưu luyến không rời, nếu không phải biết bằng năng lực hiện tại của nó không phải đối thủ của trái tim này, có lẽ nó đã sớm phun một ngụm yêu hỏa qua để luyện hóa nó thành viên đại bổ cho mình.

Nhìn dáng vẻ của Trọng Thiên, Tư Lăng không khỏi có chút cứng đờ hỏi: “Người sẽ không thật sự có ý đồ với nó chứ? Người là yêu thú, nó là Sát Ma, nó vô dụng với người, đúng không?”

Trọng Thiên lườm hắn một cái, lấy đuôi đập vào mặt Tư Lăng, cho rằng hắn là tên dân đen không có thường thức. Chờ nghe nó giải thích rằng sức mạnh Sát Ma bị luyện hóa xong sẽ trở thành viên đại bổ cho nó, Tư Lăng đã dở dẩn. Suy cho cùng thì ai không thường thức chứ? Rõ ràng là sự tồn tại của nó quá quý giá, hắn không có thường thức ở chỗ nào chứ? Hắn chưa từng nghe ai nói yêu thú có thể thôn phệ ma hạch của ma thú để thăng cấp. Bình thường ma thú và yêu thú không phải đều là nước sông không phạm nước giếng, mỗi người tự tu luyện lấy sao? Hơn nữa loại sức mạnh cực kỳ tà ác này căn bản là không phải là thứ mà tu sĩ và yêu thú có thể chịu đựng mà? Thông thường chỉ cần nhìn thấy thì sẽ lập tức tiêu diệt nha.

Cho nên nói, kỳ thực giống loài của Trọng Thiên chính là sống lạnh gì cũng không kiêng[1]?

[1]Ý là thứ gì cũng ăn hết, không lo đồ còn sống hay đồ nguội lạnh.

Lúc rời đi, Trọng Thiên thừa dịp Tư Lăng không chú ý, lặng lẽ phóng ra một tia yêu hỏa đến gần trái tim Sát Ma. Tia yêu hỏa màu đỏ tím này vô cùng không nổi bật, tựa như tơ nhện bắt đầu chui vào trong mạch máu của trái tim. . .

*****

Cây cỏ thụ này rất to lớn, hốc cây mở rộng mọi hướng, hơn nữa có rất nhiều Hoạt tử nhân. Bọn chúng vội vàng vàng, chỉ có một mục đích, chính là vận chuyển thi thể Sát Thủ bị giết chết đến trung tâm thân cây để trở thành chất dinh dưỡng cho trái tim Sát Ma. Tư Lăng luôn cẩn thận mà tránh né bọn chúng, tạm thời cũng không muốn đối đầu với bọn Hoạt tử nhân này.

Không biết đi bao lâu, Tư Lăng cảm giác rõ ràng rằng bọn hắn đã đi lên phía trên, rất nhanh liền thăm dò rõ ràng địa hình nơi này. Trái tim Sát Ma ở vị trí trung tâm nhất của thân đại thụ này, mà thân cây này có địa thế chia làm năm tầng, mình hiện đang đứng ở vị trí trung tâm tầng thứ năm.

Tồn ba ngày Tư Lăng mới đi tới tầng thứ ba. Nơi này rõ ràng giảm bớt rất nhiều Hoạt tử nhân, mà Tư Lăng còn đụng tới một vài nhân tu đang dè dặt cẩn thận đi lại.

Ba nam hai nữ, đều mặc đạo bào màu xanh, bên trên vẽ ký hiệu đồ đằng[2] của một môn phái. Tư Lăng nhớ tới loại đồ đằng này là phục sức của đệ tử

trong Huyền Tây Đảo ở các đảo Nam Hải.

[2]图腾 Đồ đằng/vật tổ, tô - tem (totem): Ở đây hẳn là ý ký hiệu cổ xưa, biểu tượng thiêng liêng biểu thị cho một môn phái.

Tur Lãng trốn ở một bên, nhìn bọn họ cẩn thận từng li từng tí mà tiến lên, sau đó một cô nữ tu không cẩn thận phát ra tiếng động, khiến một Hoạt tử nhân cách đó không xa chú ý, sau đó không chút lưu tình mà bắt đầu công kích.

“Tiểu sư muội cẩn thận!”

Tuy rằng bọn họ rất nhanh liền giết chết tên Hoạt tử nhân kia, nhưng âm thanh đánh nhau cũng kéo tới càng nhiều hoạt tử nhân. Nhìn đám Hoạt tử nhân đang nhào về phía bọn họ, mấy tu sĩ sắc mặt đều cực kỳ khó coi, rồi rít bắt đầu chạy về phía trước, tựa hồ không muốn đối đầu với đám hoạt tử nhân này.

Một nam tu đáng đáp anh tuấn mắng một tiếng, căm hận nói: “Đám hoạt tử nhân này cảm giác mà nhạy thế không biết? Rõ ràng cũng không có thần trí.”

“Cẩn thận, đừng để bị bọn chúng cào bị thương, sẽ bị sát khí ăn mòn.”

Một tu sĩ khác trên mặt mang theo bi thương, nói: “Bọn hắn cũng thật đáng thương, vốn là người bình thường tốt đẹp, lại bị sát khí ăn mòn nguyên thân, chỉ còn sót lại một cái xác, cả luân hồi cũng không được phép nữa. Những đệ tử mất tích ở Sát Hải trong môn phái chúng ta sợ cũng đã thành hoạt tử nhân như vậy...”

Nghe vậy không còn ai nói chuyện nữa.

Đang quan sát ở bên cạnh, Tur Lãng có chút đâm chiều, mãi đến lúc những tu sĩ kia đều chạy xa, Tur Lãng mới cẩn thận mà đi tới, vừa đi vừa suy tư. Xem ra tu sĩ Nam Hải đã phát hiện khác thường, cho nên mới phái phái những tu sĩ này tới đây kiểm tra. Không biết bọn hắn đã phát hiện trái tim Sát Ma hay chưa.

Đi không được bao lâu, lại nghe được âm thanh chiến đấu, chờ khi nhìn thấy đám người kia, Tur Lãng giật mình kinh hãi.

Lại là Tô Hồng Phi và Liễu Thành Phong, còn có ba tu sĩ không quen biết.

Ánh mắt Tur Lãng lướt qua, sau đó dừng lại ở trên người Liễu Thành Phong và Tô Hồng Phi. Liễu Thành Phong lúc này mặt mày hưng phấn, giờ một thanh trọng kiếm màu đen, chiến đấu hăng say, cả người hừng hực sát khí. Sức chiến đấu của Tô Hồng Phi cũng không tầm thường, nắm đầm bao bọc một loại sức mạnh không lồ đánh tới, Hoạt tử nhân lập tức bị đánh nát nửa người. Có tình một cô cái bạo lực như vậy lại là một người tướng mạo khi chất dịu dàng, nhìn thực sự là quá không hợp.

“Tur công tử, cô nương kia rất... Rất dũng mãnh.” Tiểu Yêu Liên yếu ớt phát biểu ý kiến của mình, hiển nhiên tam quan đã bị tàn phá.

Tur Lãng nhìn trời, truyền âm nói với nó: “Cho nên sau này ngươi có gặp cô ấy thì phải hết sức cẩn thận.” Cũng không phải tất cả con gái đều là ôn thuận đáng yêu.

Tiểu Yêu Liên lập tức lên tiếng, nó tuyệt đối sẽ cẩn thận.

Tuy rằng ở đây gặp phải bọn Liễu Thành Phong thật bất ngờ, nhưng Tur Lãng mới từ không gian luyện thi đi ra, tình huống bên ngoài không hiểu rõ lắm, lúc này cũng không muốn gặp lại bọn Liễu Thành Phong, bèn dự định rời khỏi đây trước.

Lúc một người một yêu truyền âm quyết định rời xa chỗ thị phi này, đột nhiên đại gia Trọng Thiên không an phận mà nhảy ra, tốc độ quá nhanh khiến Tur Lãng căn bản không phản ứng kịp. Nó một mình đâm thẳng vào đám Hoạt tử nhân, một vuốt liên cào chết một tên Hoạt tử nhân, vô cùng hung mãnh. Có sự gia nhập của nó, những tu sĩ kia giảm bớt áp lực, cũng sinh mấy phần cảm kích đối với yêu thú đột nhiên xuất hiện này.

Tur Lãng trên người dán Ân Thân phù lục phẩm, chỉ cần cẩn thận một chút, Hoạt tử nhân căn bản sẽ không phát hiện ra hắn, mà đám Tô Hồng Phi càng không thể phát hiện được. Lúc đang chuẩn bị không thèm để ý tới Trọng Thiên mà trực tiếp rời đi thì lại bị Liễu Thành Phong và Tô Hồng Phi phát hiện, buộc hắn phải dừng bước.

“Ồi, này không phải yêu thú nhà Tur tiểu đệ sao? Tại sao lại ở chỗ này? Lẽ nào Tur tiểu đệ cũng ở gần đây?”

Tô Hồng Phi nhàn nhạt mà liếc nhìn sang chỗ hắn đang ẩn thân, ánh mắt lạnh lạnh kia làm trong lòng Tur Lãng trầm xuống. Nàng ta có thể cảm giác được sự tồn tại của hắn, giống như lúc trước khi Yêu Liên xuất thế, khi đối phó với tu sĩ Điện Diện ở chỗ hang núi nọ, Tô Hồng Phi cũng là dễ dàng nhìn thấu ẩn thân của hắn như thế. Tại sao?

Nghĩ thế, Tur Lãng cũng thu hồi Ân Thân phù, sau đó làm ra vẻ mới vừa đi tới, thấy hoạt tử nhân còn rất nhiều, không nói hai lời liền tiến lên hỗ trợ.

Có Tur Lãng hỗ trợ, hoạt tử nhân ở đây rất nhanh liền bị giết sạch, sợ trận chiến này lại kéo tới càng nhiều Hoạt tử nhân, mấy người vội vàng vàng ly khai.

Chờ đến một chỗ an toàn, mọi người mới dừng lại nghỉ ngơi, Liễu Thành Phong cũng cảm thấy có chút hứng thú hỏi: “Tur tiểu đệ, cậu cũng bị bảo quang[3] trên đảo này hấp dẫn đến sao? Ta đến Sát Hải hơn ba năm, vậy mà chưa lần nào gặp được cậu cả.”

[3]*Quần sáng của bảo vật.

Mười năm trôi qua, Liễu Thành Phong từ một thiếu niên như ánh mặt trời trở thành chàng thanh niên tuấn lãng (tuấn tú sáng sủa), nhưng vẫn là một thanh niên coi mở đơn thuần, nụ cười sạch sẽ như ánh mặt trời, làm cho người ta chán ghét không nổi.

Tư Lăng nhàn nhạt cười, không chút biến sắc mà nói: “Đúng đây, không nghĩ tới lại gặp cậu ở chỗ này.” Trong lòng đồng thời phân tích lời nói của Liễu Thành Phong, hiểu được cây đại thụ nọ sinh trưởng ở trên đảo này, hơn nữa khí tức toả ra lúc trái tim Sát Ma trưởng thành đã bị người ta biến thành bảo quang dị bảo xuất thế để che giấu.

Xem ra tất cả những thứ này là có người cố ý hành động.

Hai người trò chuyện mấy câu, Liễu Thành Phong bèn giới thiệu Tư Lăng cho ba tu sĩ này nhận thức. Bọn họ là tu sĩ Lưu Tiên Đảo ở Nam Hải, Đảo chủ Lưu Tiên Đảo có quan hệ sâu xa với Thiên Tông phái, cho nên lần này mới cùng nhau hành động. Ba tu sĩ này đều là Trúc Cơ hậu kỳ, xem ra hẳn cũng là người trẻ tài ba trên Huyền Tây Đảo. Sau khi giới thiệu lẫn nhau, đều không keo kiệt mà cho Tư Lăng một nụ cười thân thiện, có lẽ là do lúc trước Trọng Thiên xuất hiện đã giúp bọn hắn một tay, làm bọn hắn sinh lòng cảm kích, lưu lại ấn tượng tốt.

Tư Lăng mặt không hề cảm xúc mà tiếp nhận, trong thâm tâm lại nói, Trọng Thiên sao có thể làm việc tốt được chứ, nhất định là muốn làm chuyện gì đó mới đi giúp bọn họ.

Tiếp đó Liễu Thành Phong lại nhân cơ hội nói tới tình hình của Vô Phương Đảo này, cười nhạo nói: “Hiện tại toàn bộ tu sĩ Nam Hải đều vội vàng tới nơi này, mục đích chính là vì dị bảo sắp xuất thế. Nhưng ta lại cảm thấy sự tình khác thường, dù là dị bảo cũng không thể sinh ra ở nơi nồng nặc sát khí này. Hơn nữa nơi này thực sự là quỷ dị vô cùng, trong lòng ta luôn có dự cảm không tốt. .”

Tư Lăng phụ họa nói: “Ừ, ta cũng cảm thấy nơi này có gì đó quái lạ, đặc biệt những Hoạt tử nhân kia, rõ ràng là bị sát khí ăn mòn thần trí, đã biến thành con rối.” Nói xong, Tư Lăng thần nhiên mà nhìn người ở chỗ này một chút, đã thấy sắc mặt Tô Hồng Phi bình tĩnh, tựa hồ không hề thấy quái lạ, mà mấy người còn lại đều lộ ra thần sắc suy tư.

“Chúng ta chuyến này là muốn đến trung tâm đại thụ để thăm dò tình hình, Tư tiểu đệ, nếu không cậu cùng đi với chúng ta được chứ?” Liễu Thành Phong mời mọc. Sức chiến đấu của Tư Lăng không tầm thường, có hắn đi cùng cũng coi như là thêm người trợ lực.

Tư Lăng do dự do dự một chút, liền đáp ứng.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 82: Ghen tị

Tư Lăng sờ dĩ đáp ứng cùng bọn Liễu Thành Phong hành động, một là muốn xem bọn họ làm sao đối phó với trái tim Sát Ma, hai là Trọng Thiên mãnh liệt yêu cầu.

Lúc Liễu Thành Phong mới vừa nói ra, Tư Lăng còn không kịp đáp lại, Trọng Thiên liền nằm nhoài trên đầu hắn bắt đầu cào tóc của hắn. Đây là biểu đạt nguyện vọng nó mãnh liệt muốn đi theo, xem ra vẫn chưa từ bỏ ý định đối với trái tim Sát Ma kia. Hơn nữa Tư Lăng tin chắc nếu mình từ chối, Trọng Thiên tuyệt đối sẽ cào cho một vuốt làm hắn trúng độc tê dại luôn.

So với Tư Lăng một đường bình an đi ra, đường quay trở vào của bọn họ rõ ràng là khó khăn hơn rất nhiều. Đương nhiên Tư Lăng có thể thuận lợi đi ra cũng là bởi vì có Ân Thân phù, hơn nữa không gian chỗ cây đại thụ này rõ ràng được người ta bố trí rất nhiều cấm bẫy ngăn cản người đi vào, nhưng đi ra thì kỳ thật không có trở ngại gì. Vì lẽ đó, so với lần trước Tư Lăng mất ba ngày để đi từ tầng năm tới tầng ba, giờ bọn họ muốn đi từ tầng thứ ba lên tới tầng thứ năm, cần nhiều gấp ba thời gian.

Đi như thế mất mười ngày, mọi người đụng phải nhiều trận tấn công của Hoạt tử nhân, rốt cục đã đến được lối vào tầng thứ năm.

Tư Lăng cảnh giác quan sát bốn phía, càng tiếp cận vùng đất trung tâm đại thụ, sát khí tà ác mà trái tim Sát Ma toả ra càng nồng nặc. Đám Liễu Thành Phong cũng cảm thấy rõ ràng, đều lộ vẻ mặt nghiêm túc, hoàn toàn phủ định suy đoán dị bảo xuất thế lúc trước.

Đột nhiên, Tô Hồng Phi nhìn một thông đạo ở hốc cây phía trước, thấp giọng nói: “Phía trước có người.”

Mọi người lập tức cảnh giác, không tiến tới nữa. Tuy rằng không rõ Tô Hồng Phi làm sao biết được, nhưng dọc theo con đường này, toàn nhờ Tô Hồng Phi nhắc nhở nên bọn họ đã tránh được rất nhiều lần đụng trúng Hoạt tử nhân tuần tra, mọi người đối với phán đoán của nàng là cực kỳ tin phục.

Mấy người vừa định lui lại tìm một con đường khác, một trận cười quái dị "quắc quắc" vang lên, một bóng người mặc áo bào đen hiện ra.

“Không nghĩ tới đứa bé con như ngươi lại có thể nhìn thấu ẩn thân của ta. Nếu đến rồi, vậy cứ lưu lại làm chất dinh dưỡng cho Ma thần đại nhân đi!”

Liều Thành Phong vác trọng kiếm của mình, đại tùy tiện hỏi: “Người là ai? Giấu giếm điểm điểm không dám lấy bộ mặt thật gặp người, vừa nhìn liền biết không phải người tốt!”

Tô Hồng Phi khoanh tay, ôn nhu dịu dàng cười nói: “Sư đệ, bọn họ vốn đã không phải người tốt gì, chỉ sợ là luôn chờ chúng ta tới nơi này thôi. Nghe xem hần nói cái gì mà Ma thần, vừa nghe liền biết không phải vật gì tốt.”

“Sư tỷ nói đúng, tên này một thân đen thui, vừa nhìn chính là kẻ không có ý tốt, chẳng trách cả mặt mũi cũng không dám lộ ra cho chúng ta xem, có thể gương mặt đó thật sự xấu xí lắm. Cái loại cả mặt mũi cũng không coi được này, có lẽ Ma thần đó cũng chẳng ra làm sao.”

“Sư đệ, trong lòng đệ biết là được rồi, hà tất nói ra chứ?”

...

...

Sư tỷ đệ hai người ngơ ngác một lời ta một câu trò chuyện rất vui vẻ, người áo đen kia không ngoài ý muốn mà giận run, trực tiếp ném một đạo Pháp Quyết công kích lại đây. Nhìn thấy luồng ma khí màu đen kia, tu sĩ Lưu Tiên Đào giật nảy cả mình, hoảng sợ kêu lên: “Hắn là ma tu?”

Tư Lăng thần nhiên nhìn sư tỷ đệ bọn họ biểu diễn, nhưng thật ra lòng hơi kinh ngạc, bọn họ đây là muốn chọc tức ma tu sao?

Quả nhiên, ma tu này phần nộ nói: “Lão cặc, Ma thần đại nhân là một trong những trái tim của Thần Ma thời kỳ Thượng Cổ, há có thể cho phép các người tùy tiện nói xấu? Ta phải đem tất cả bọn người rút hồn luyện pháp, dùng thân thể của các người tế bái Ma thần đại nhân. Chờ Ma thần đại nhân thoát xác tinh dậy, thế giới này chính là thế giới của Ma thần đại nhân . . .”

Liều Thành Phong né tránh đòn tấn công của ma tu, kêu lớn: “Ôi chào, Ma thần đại nhân của người lúc nào mới thức tỉnh vậy? Sau khi tỉnh dậy muốn làm gì?”

“Hô hô. . . Nhanh thôi, cũng sắp rồi, chỉ còn một tháng, Ma thần đại nhân sẽ thức tỉnh. . .”

Ma tu kia đột nhiên câm miệng, hiển nhiên lúc này mới phát giác mình trúng phép khích tướng của hai đứa nhóc con, lập tức giận không nhịn nổi, gào lên một tiếng. Mọi người hơi biến sắc, trong thần thức phát hiện, lấy nơi bọn hắn đứng làm trung tâm, bốn phương tám hướng trong hốc cây đều đi ra từng nhóm từng nhóm Hoạt tử nhân.

“Đi mau!”

Tu sĩ Lưu Tiên Đào dùng mấy viên Phích Lịch đan làm nổ tung một con đường phía trước, dẫn đầu xông ra ngoài. Mà ma tu này cũng không tính buông tha cho kẻ bôi nhọ Ma thần đại nhân, chỉ huy một đám Hoạt tử nhân đuổi theo.

Mọi người vừa chạy vừa giết, còn muốn đề phòng Hoạt tử nhân cào bị thương tránh bị sát khí ăn mòn thân thể, nhất thời chật vật không thôi. Hốc cây thông với mọi hướng, mỗi lần Hoạt tử nhân bị ma tu nọ gọi tới sẽ nhảy ra từ một bên một hốc cây nào đó, rồi tiến hành cản trở bước tiến của bọn họ.

Tư Lăng bao phủ hồn lực trên người và linh kiếm. Linh kiếm trong tay vung múa chỉ để lại từng đạo từng đạo kiếm quang. Những Hoạt tử nhân ở gần bên đa phần đều bị hấn một chiêu kiếm chém lẩn, sạch sẽ lưu loát, làm cho những tu sĩ Lưu Tiên Đào chạy song song bên cạnh liên tiếp nhìn thấy, rất đổi ngạc nhiên. Phải biết đám Hoạt tử nhân này đã được sát khí Sát Ma cải tạo qua, tựa như được rèn luyện thân thể một lần vậy, độ cứng thân thể có thể so với tu sĩ Kim Đan, pháp khí thông thường căn bản là không có cách gì đã thương bọn chúng. Nhưng không ngờ người này cầm một thanh linh kiếm Trung Phẩm Pháp Khí, lại như đang chặt dưa hấu vậy. Hơn nữa. . . Sức mạnh phủ trên thanh kiếm hết sức kỳ quái, không giống như là thuộc tính linh lực.

Hoạt tử nhân càng ngày càng nhiều, gần như đã ngăn chặn con đường phía trước, làm cho bọn hắn không ngừng chuyển đổi phương hướng, mà phía sau ma tu lại theo sát không ngừng, trong lúc nhất thời tất cả mọi người có chút hết cách.

Đột nhiên, “rầm” lớn một tiếng, từ một cái trong hốc cây phun ra một luồng linh quang. Quầng sáng thần kỳ kia đi qua chỗ nào, hoạt tử nhân đều như là bị tịnh hóa (tĩnh lạc) vậy, rít một tiếng liền hóa thành một luồng khói đen biến mất.

Ma tu vừa vội vừa tức, hét lớn một tiếng: “Kẻ nào?” Nói xong, vội vàng thu lại những Hoạt tử nhân đang liên tục tiến lên cho linh quang kia tiêu diệt.

Lúc này, từ trong hốc cây bay ra hai bóng người, một người trong đó là nữ tu xinh đẹp với bộ hồng y như lửa, khuôn mặt lãnh diễm cao quý, giữa hai lông mày lộ ra một vẻ tựa như biếng nhác lại tựa như ẩn chứa thần khí Thanh sương[1]*, xem ra vô cùng mê người, làm cho nam nhân liếc thấy đều không ai không gọn sóng tâm tư. Mà bên cạnh nữ tu chính là một nam tử anh tuấn vóc người cao to cường tráng, ngũ quan thô lỗ, tựa như đao gọt búa đập mà thành, toát ra một luồng khí dũng mãnh hào hùng. Mà khiến lòng người sợ hãi chính là, nam tử kia có tu vi khiến người không thể dò xét. Với tình huống như thế, nếu không phải hắn không có tu vi, vậy thì do tu vi cao hơn bọn họ không biết mấy cấp mới khiến người ta không thể cảm nhận được. Chẳng qua, khí tức toát ra bên ngoài chứng minh hắn tuyệt đối là một cường giả, tu vi tuyệt đối trên kỳ Nguyên Anh.

[1]*清霜神蕴: Thanh Sương thần uẩn: thần khí tựa như giọt sương trong trẻo. thuần khiết (chắc vậy)

Trong nháy mắt khi nhìn thấy người đàn ông kia, con người Tô Hồng Phi hơi co lại, rất nhanh liền rũ mắt xuống, tránh lộ ra khác thường.

Tư Lăng cảm giác được người đàn ông nọ tựa hồ liếc mắt nhìn hắn một cái, ánh mắt lạnh lùng, giống như bị con rắn độc nhìn chằm chằm, làm trong lòng

hắn dâng lên một trận giả rét.

“Nguyệt sư tỷ, sao tỷ lại ở đây?” Liễu Thành Phong cao hứng nói, vẻ mặt ngạc nhiên mừng rỡ này chính là một thiếu niên không tâm cơ, khiến người ta không nhìn được muốn đáp lại hắn.

Người đến chính là Nguyệt Thiên Dạ, chỉ thấy nàng mỉm cười với Liễu Thành Phong, nhưng ánh mắt lại đặt ở trên người Tư Lăng. Thấy Tư Lăng vẻ mặt hồ hững, mặt nàng toát ra vẻ buồn bã, rất nhanh liền thu hồi tầm mắt, nói rằng: “Liễu sư đệ, lát nữa hãy ôn chuyện, trước hết giết ma tu này rồi lại nói.”

Nói xong, Nguyệt Thiên Dạ dang tay ra, một Quang cầu[2]* xuất hiện, sau đó đem Quang cầu đánh tới phía trước. Mọi Hoạt tử nhân bị Quang cầu bao phủ đều một lần nữa hóa thành một trận khói đen.

[2]*Quả cầu ánh sáng

“Nguyệt sư tỷ, tỷ là quang linh căn?” Liễu Thành Phong ngạc nhiên hỏi. Không phải nói là ngũ linh căn sao? Quang linh căn là chuyện gì nữa?

Nguyệt Thiên Dạ nói: “Ừ, đây là một loại Pháp Quyết Tịnh Hóa (thanh lọc) ta tu luyện, là khắc tinh của ma vật hắc ám tà ác.” Chỉ là không nói mình vốn chỉ là ngũ linh căn, vì sao lại thò ra thêm một cái quang linh căn. “Các người đều tụ lại bên cạnh ta đi, ta đối phó Hoạt tử nhân, các người tùy cơ giết tên ma tu này.”

Mọi người sau khi nghe xong, rối rít gật đầu, cùng nhau đối phó ma tu. Ma tu này có lẽ không nghĩ tới đột nhiên lại xuất hiện một tu sĩ quang linh căn tu luyện Pháp Quyết Tịnh Hóa, nhìn thấy Hoạt tử nhân từ vong dòn dật, nhất thời giật tím mặt, không tiếp tục ẩn mình nữa, một ma long không lồ do ma khí hóa thành đánh thẳng tới bọn họ.

Mất thấy ma long này sắp đánh về phía Nguyệt Thiên Dạ, chỉ thấy nam tử bên người Nguyệt Thiên Dạ khẽ hừ một tiếng, giờ tay bắn ra, một đạo linh quang liền đánh tan ma long. Mà linh quang cũng không ngừng lại, trực tiếp bắn về hướng ma tu nọ. Tên ma tu phun ra một ngụm máu, thân thể bay thật xa, trực tiếp đụng vào trên tường cây, hiển nhiên bị thương không nhẹ.

Mọi người kinh hãi mà nhìn nam tử kia. Tên ma tu đó là tu sĩ Kim Đan hậu kỳ, không nghĩ tới hắn ta chỉ trong một chớp mắt liền đánh tan con ma long nguy hiểm kia. Tu vi của hắn rốt cuộc là cao bao nhiêu?

Tư Lăng cũng không che giấu sự kinh ngạc trong mắt. Sau khi vừa nãy hắn ta ra tay, rốt cục giúp hắn tìm thấy nội tình của nam nhân này. Người này không ngờ lại là tu sĩ Hóa Thần, hơn nữa còn là Yêu tu. . .

Lúc này, Liễu Thành Phong đã nương theo thời khắc ma tu trọng thương mà nhào tới, trọng kiếm trong tay hóa thành ngàn vạn kiếm ý, đem ma tu này chém thành hai nửa. Nguyên thân của Ma tu vội vàng bay trốn ra bên ngoài, lại bị một luồng linh lực hóa thành cánh tay bắt được, sau đó kéo đến trước mặt Nguyệt Thiên Dạ. Nguyệt Thiên Dạ dùng một chiếc lọ nhỏ nguyên thân đó lại.

“Ta muốn giữ lại nguyên thân này để sưu hồn, có lẽ sẽ biết được một ít chân tướng ở Vô Phương Đảo.” Nguyệt Thiên Dạ nói rõ với đám đông đang tròng mắt kinh ngạc, sau đó quay đầu nói với nam tử vừa ra tay giúp đỡ kia: “Cảm ơn huynh đã hỗ trợ.”

Nam tử nhìn Tư Lăng cách đó không xa, ánh mắt như rắn độc, khóe môi lộ ra một ý cười khó hiểu, “Nếu như ta muốn ra tay với hắn, cô còn có thể cảm ơn ta hay không?”

Nguyệt Thiên Dạ hơi biến sắc, hai mắt lạnh lẽo, cảnh cáo mà kêu một tiếng: “Đồ Mực!”

Nam tử chấp hai tay sau lưng, thu hồi ánh mắt, cuồn cuộn nói: “Bất quá là một tên nam nhân với dung mạo còn xinh đẹp hơn nữ nhân. Dù xinh đẹp hơn nữa thì cũng chỉ là một cái vỏ, nhìn được mà không xài được, người cần gì phải chấp nhất như vậy. Buông tha hắn đi thôi!”

Hắn ta vừa dứt lời, Tư Lăng đột nhiên cảm giác được một trận uy áp của tu sĩ Hóa Thần đè nén xuống, trong nháy mắt ép tới hắn không thở nổi, lực phủ ngũ tạng đều xoắn thành một cục, cực kỳ khó chịu. Hắn nhanh chóng ngưng tụ hồn lực khổ sở chống đỡ lại, trong lúc vô tình khóe môi chảy ra vết máu. Mà một vết vết máu kia lại làm ngũ quan tinh xảo mỹ lệ càng thêm yêu điểm mấy phần, khiến người ta hầu như không dám nhìn thẳng.

Đồ Mực mắt loé lên, mắt lộ sát khí.

Bởi uy áp của Đồ Mực chỉ nhằm vào một mình Tư Lăng, người bên ngoài tuy rằng không cảm giác được, nhưng cũng biết tình huống của Tư Lăng, biết nam tử này tu vi sâu không lường được, đều không dám mạnh động. Chỉ có Nguyệt Thiên Dạ mặt lộ vẻ hàn băng, gần từng chữ: “Huynh dám dẫm thương hắn, ta sẽ khiến huynh hồn phi phách tán!”

Nguyệt Thiên Dạ vừa mới nói xong, Tư Lăng đột nhiên cảm giác uy áp trên người biến mất, sau đó nam nhân gọi là Đồ Mực kia phốc một tiếng, phun ra ngụm máu, cả thân hình đều có chút bất ổn mà ngã quỵ trên mặt đất, sắc mặt trong nháy mắt trở nên xám tro, có thể thấy được bị thương không nhẹ.

Trong lòng mọi người ngạc nhiên nghi ngờ không ngớt. Lẽ nào cái nam tử cường đại này đã ký khế chú gì với Nguyệt Thiên Dạ, sinh tử phụ thuộc vào một ý nghĩ của người khác? Có thể sao? Nguyệt Thiên Dạ hiện tại chỉ là một tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ.

“Cái này là giáo huấn!” Nguyệt Thiên Dạ nhìn nam nhân ngã quỵ trên mặt đất, vẻ mặt lạnh lẽo hồ hững: “Ta đã nói rồi. Chỉ cần huynh không có ý đồ với hắn, huynh muốn làm gì ta cũng đều không ngăn cản huynh.”

Đồ Mực ngẩng đầu nhìn nàng, mắt lộ ra vẻ hung tàn. Sớm muộn có một ngày, hắn muốn nữ nhân này cam tâm tình nguyện mà phục tùng hắn, sau đó hắn

sẽ giết nam nhân mà nàng yêu mến nhất, từ từ khiến nàng dần vật đến chết. . . Hắn còn chưa nghĩ hết các loại ý tưởng hành hạ người khác, một cái bình ngọc quảng đến trong lòng ngực của hắn, mở ra xem, là một viên linh đan chữa thương.

Trên mặt Đồ Mộc nhất thời lộ ra một vẻ mặt vô cùng kỳ quái, một loại biểu cảm tựa như vui sướng lại tựa như u sầu, khiến người ta sờ không được ý nghĩ trong lòng hắn.

Liễu Thành Phong liếc nhìn Tô Hồng Phi liên tục không lên tiếng, miễn cảm phát hiện nàng khác thường, bất quá hiện tại nhiều người, cũng không tiện hỏi han, liền đi tới quan tâm Tư Lăng.

Tư Lăng lắc đầu với hã ra hiệu mình không sao, đồng thời âm thầm đề chặt Trọng Thiên đang muốn tiến lên cào cho tên yêu tu này một vuốt .

Thuộc tính của Trọng Thiên chính là ngạo kiều[3]* kiêu thích gây chuyện thị phi, chính mình bắt nạt Tư Lăng thì được, người khác muốn bắt nạt Tư Lăng thì phải xem đại gia nó có cho phép hay không. Nhưng lúc này Trọng Thiên hẳn là đánh không lại tên yêu tu Hóa Thân kỳ này, hơn nữa cũng không nên bại lộ sự tồn tại của Trọng Thiên, nếu để tên yêu tu này nhìn chằm chằm thì hậu quả khó mà lường được. Vì lẽ đó Tư Lăng kiên quyết từ chối Trọng Thiên ra tay lúc này.

[3]*傲娇 [Ngạo Kiều] = Tsundere: từ chỉ tính cách của các nhân vật là bên ngoài rất mạnh mẽ, kiêu căng thậm chí có phần bạo lực nhưng có lúc rất e lệ ngượng ngùng, yếu đuối.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Huyết khế

Mọi người tìm một hốc cây khá trống trải để nghỉ ngơi, thuận tiện cũng tìm hiểu tình hình ở Vô Phương Đảo một chút.

Ở trước mặt mọi người, Nguyệt Thiên Dạ trực tiếp suu hồn với nguyên thần của tên ma tu kia, lý do là muốn tìm ra bí mật của Vô Phương Đảo và cây đại thụ này, không thể để cho thế nhân bị lừa bịp, tránh để ma tu làm ra nhiều chuyện tai hại với đại lục Thương Vũ. Lời ấy của Nguyệt Thiên Dạ hoàn toàn là đứng trên phương diện đại nghĩa, lý do cũng hợp tình hợp lý, cho nên mặc dù Suu hồn là một thuật xưa nay bị các tu sĩ lên án, mọi người vẫn đồng ý để nàng làm.

Thuật Suu Hồn ảnh hưởng rất to lớn đối với tu sĩ, tu sĩ bị suu hồn thường sẽ tổn thương nguyên thần, biến thành nguyên thần không linh trí, suốt đời không có khả năng khôi phục, đây chính là điều mà các tu sĩ không cho phép. Cũng vì như thế, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, tu sĩ thường sẽ không đồng ý suu hồn.

Tư Lăng tuy rằng chưa từng rời khỏi cây đại thụ, nhưng cũng từ chỗ Liễu Thành Phong mà hiểu rõ tình huống của nơi này. Nơi đây là Vô Phương Đảo, một hòn đảo ở vùng biển cực Đông Sát Hải, hòn đảo có diện tích khá lớn, thực vật trên đảo bị sát khí bên trong ảnh hưởng, hoàn toàn biến dị. Trung tâm hòn đảo sinh trưởng một gốc cây đại thụ, diện tích cây đại thụ kia gần như có thể coi như là một hòn đảo trên đảo, chưa từng có ai nhìn thấy cây đại thụ nào không lồ như vậy, hơn nữa trong đại thụ còn có rất nhiều hốc cây. Phần lớn tu sĩ đều bị cái gọi là bảo quang hấp dẫn đến, sau đó phát hiện có Hoạt tử nhân tiến vào trong hốc cây của đại thụ, nên cũng đi vào theo, sau đó lại phát hiện trong hốc cây có một cái hang động khác.

Bọn Liễu Thành Phong cho rằng, nơi này gần như có thể được xưng là nơi có sát khí dày đặc nhất Sát Hải, hơn nữa sát khí ở đây không giống với những nơi khác ở Sát Hải, thậm chí có thể làm cho người bị sát khí gây thương tích biến thành Hoạt tử nhân, làm cho trong lòng bọn họ càng thêm lo lắng. Rất nhiều tu sĩ lên đảo đều đã biến thành Hoạt tử nhân, cộng thêm thực vật biến dị uy hiếp, làm bọn hắn càng ngày càng cảm giác được Vô Phương Đảo không đơn giản. Chỉ có Tư Lăng biết những thứ này đều là bởi vì đại thụ chính là trung tâm của những không gian luyện thí, chuyên luyện hóa sát khí và ác cùng với sát khí ăn mòn của Sát Ma.

Nguyệt Thiên Dạ rất nhanh thì suu hồn xong, sắc mặt có chút khó coi, khiến ba tu sĩ đến từ Lưu Tiên Đảo trong lòng hơi giật mình, trực giác việc này không tốt.

Quả nhiên, Nguyệt Thiên Dạ rất nhanh liền trầm giọng nói cho bọn họ biết sự việc mà nàng suu hồn biết được.

Từ nguyên thần của ma tu nọ mà biết được, mấy vạn năm trước có một tên ma tu bị nhân tu truy sát chạy đến Sát Hải, sau khi tiến vào đại thụ, phát hiện ở trung tâm đại thụ có một trái tim Sát Ma từ thời kỳ Thượng Cổ. Sau đó hắn dùng mấy vạn năm để tụ hợp rất nhiều ma tu rót nhập vào ma đạo, bắt đầu nghĩ trăm phương ngàn kế để phục sinh trái tim Sát Ma, lấy nó để trả thù việc nhân tu đã truy sát hắn.

Nghe nói ở thời kỳ Thượng Cổ, Sát Ma là do sát khí trong thiên địa thai nghén mà sinh. Sát Ma trời sinh khát máu tàn bạo, lãnh khốc vô tình, thấy chúng sinh liền giết, đã dẫn tới một trận mưa máu gió tanh ở thời kỳ Thượng Cổ. Sau đó mấy vị Đại năng yêu tộc, nhân tộc, ma tộc thời kỳ Thượng Cổ đã liên thủ với nhau, tổn hại mấy chục triệu tu sĩ tài giỏi mới diệt trừ được Sát Ma. Dù vậy vẫn không thể hoàn toàn trừ khử được Sát Ma. Sát Ma không giống với nhân loại, trời sinh nó có ba trái tim, chỉ cần trái tim không có bị hủy thì có thể dựa vào trái tim thoát vô để phục sinh. Trong suốt giai đoạn này, mấy tộc tu sĩ chỉ phá hủy được một trái tim Sát Ma, còn lại hai trái tim thì biến mất ở trong vết nứt không gian. Còn những vị Đại năng kia cũng không biết đã bị vòng xoáy không gian cuốn giết hay là lưu lạc đến vạn ngàn tiểu thế giới nào đó; mặc dù truy tìm nhiều nơi, nhưng vẫn không thể tìm được.

Mà trái tim Sát Ma trong cây đại thụ có lẽ đã bị vết nứt không gian đưa đến chỗ không gian này. Lúc đó trái tim Sát Ma bị thương nặng nề nên đã không còn linh trí, chỉ có thể dựa vào bản năng để biết nơi này có lợi cho việc ngủ say của mình, thuận tiện còn có thể che chắn yểm hộ. Tuy rằng chỉ là trái tim, nhưng trời sinh mang theo sát khí yêu tà, Sát Hải cũng vì thế mà dần dần bị sát khí ăn mòn nhiễm bẩn, đã biến thành Sát Hải chân chính. Mà trái tim Sát Ma cũng cần trường thành phục sinh, trong lúc vô ý thức đã sáng tạo ra điều kiện có lợi cho mình, bắt đầu ẩn nấp từ thời kỳ Thượng Cổ đến nay.

Mấy vạn năm trước, lúc ma tu phát hiện ra trái tim Sát Ma, liền bắt đầu có kế hoạch phục sinh Sát Ma, muốn lợi dụng Sát Ma để loại bỏ nhân tu ra khỏi đại lục Thương Vũ, khiến thế giới này biến thành thiên hạ của ma tu, đến lúc đó ma tu cũng không còn là đối tượng bị người khác đuổi đánh nữa.

Bất quá đáng tiếc chính là, ma tu năm đó chí nguyện tuy rằng lớn lao, nhưng lúc đó đã bị thương rất nặng, tu vi không tiến thêm được nữa, tuổi thọ giảm đi, rất nhanh liền tiêu hao hết tuổi thọ mà chết đi. Tuy rằng hãn đã chết, nhưng cũng cho những ma tu còn lại một cái mục tiêu, khiến cho càng ngày càng nhiều ma tu bắt đầu gia nhập vào kế hoạch phục sinh Sát Ma.

Hơn nữa khiến bọn họ sợ hãi chính là, đám ma tu đã vạch kế hoạch mấy vạn năm, hiện tại đã đến lúc trọng yếu, thời gian chỉ còn dưới một tháng, một tháng sau, trái tim Sát Ma liền muốn phục sinh.

“Ngu xuẩn!” Trên gương mặt anh tuấn của Đồ Mộc lộ ra nụ cười lạnh lẽo, trong nháy mắt liền phá hủy cái nguyên thần đã không còn thần trí sau khi bị sưu hồn kia.

Nghe được lời của Đồ Mộc, trong lòng mọi người nặng nề, gật đầu tán thành. Những tên ma tu kia muốn lợi dụng Sát Ma để đối phó nhân tu, cũng không suy nghĩ một chút xem thứ như Sát Ma này bọn chúng có thể điều khiển được sao? Nếu để nó phục sinh, hậu quả chính là toàn bộ đại lục Thương Vũ sẽ diệt vong. Hiện tại đại lục Thương Vũ cũng không có vị đại năng nào cường đại như thời kỳ Thượng Cổ, có thể lại một lần nữa dốc hết sức lực của mấy tộc mà trừ khử nó. Huống hồ hiện tại người, yêu, ma, tam tộc tu sĩ chính là đối thủ không chết không thôi, một mất một còn, mỗi phe ở một thế giới. Bảo bọn họ liên hợp lại với nhau, có thể sao?

“Đồ tiên bối, Nguyệt đạo hữu, các vị có ý kiến gì không?” tu sĩ Lưu Phương Đào thận trọng hỏi, thái độ khá là cung kính.

Cũng không trách bọn họ lại tôn trọng như vậy. Tu vi của Đồ Mộc sâu không lường được, bọn họ đã đối xử với hãn như là tiên bối, đây là tu vi áp chế, chỉ có thể cư xử cung kính mà thôi, không dám có ý nghĩ gì khác. Mà Nguyệt Thiên Dạ lại càng ghê gớm hơn, tuy chỉ là tu sĩ Trúc Cơ kỳ, nhưng sức chiến đấu không tầm thường, còn có thể trong chớp mắt mà làm tổn thương vị cao nhân tiên bối này, còn dám sai bảo hãn, khiến người ta cảm thấy nàng càng sâu không lường được. Bọn hãn thậm chí cho rằng Nguyệt Thiên Dạ có thể đã lợi dụng pháp bảo gì đó để che giấu tu vi của tu sĩ cấp cao, tất nhiên càng không dám lỗ mãng.

Đồ Mộc vẫn giữ hình tượng tiên bối cao nhân, lạnh như băng không nói lời nào. Mấy tên nhân tu nhỏ yếu này chẳng đáng để hãn bận tâm, chỉ là ánh mắt như có như không mà đuổi theo Tư Lăng, thỉnh thoảng còn loé lên sát ý.

Trong cả bọn, bình tĩnh trấn định nhất chính là Tư Lăng và Tô Hồng Phi.

“Đúng vậy, Nguyệt sư tỷ, đây chính là đại sự có quan hệ tới đại lục Thương Vũ, chúng ta có nên thông báo với sư môn trưởng bối không?” Liễu Thành Phong cũng tới gần hỏi chuyện, bất quá hãn chỉ hỏi Nguyệt Thiên Dạ.

Nguyệt Thiên Dạ khẽ mỉm cười, thái độ của những người này nghiêm nhiên đã coi nàng là người lãnh đạo, mà cái này cũng là nàng cố ý tạo thành, có trợ giúp cho kế hoạch kế tiếp của nàng.

“Đây là tất nhiên. Mấy vị đạo hữu, nếu đã biết bí mật của Vô Phương Đảo, ta nghĩ không cần tới trung tâm đại thụ thăm dò làm gì nữa. Nơi đó quá nguy hiểm, các ngươi nên nhanh chóng đi ra, sau đó đem chuyện ở đảo này nói cho những người khác trên đảo và sư môn của các ngươi nữa. Để người ta chuẩn bị sẵn sàng.” Lời này của Nguyệt Thiên Dạ là nói với tu sĩ Lưu Tiên Đào, sau đó do dự một chút, rồi hướng về mấy người Liễu Thành Phong, nói: “Liễu sư đệ, vùng đất này nguy hiểm, ta cũng không tán thành các ngươi lưu lại.” Nói xong, nhìn Tư Lăng một chút.

Cái nhìn này với Tư Lăng thì không tạo cảm giác gì, nhưng người ở chỗ này đều biết Nguyệt Thiên Dạ có thái độ mập mờ với Tư Lăng, cũng nhìn ra được Nguyệt Thiên Dạ muốn phải bảo vệ Tư Lăng. Nếu là bình thường, nam nhân có chút chính trực mà bị một cô gái bảo vệ như vậy, sớm đã cảm thấy lòng tự tôn bị thương, xù lông. Nhưng Tư Lăng là trong ngoài bất nhất, tuy rằng đã làm nam nhân mười năm, nhưng thật sự còn chưa có loại tâm thái chủ kiến của đại nam nhân. Cuộc đời trăm năm thiện quý đã làm hãn rõ ràng, kẻ thức thời mới là tuấn kiệt, rồi xa nguy hiểm mới là chính đạo. Lời ấy của Nguyệt Thiên Dạ rất hợp ý hãn, hãn còn ước gì cách nàng ta càng xa càng tốt.

Vì lẽ đó nên Tư Lăng không hề biểu hiện gì cả, trong lòng suy nghĩ, hi vọng tình huống của nơi này nhanh chóng làm những lão quái Hóa Thần ở đại lục Thương Vũ biết, mau chóng trừ khử Sát Ma, ngăn cản không được để nó thoát xác phục sinh.

Liễu Thành Phong suy nghĩ một chút, nói rằng: “Nguyệt sư tỷ, tỷ không đi sao? Ngoại trừ trái tim Sát Ma, nơi này không phải còn ẩn nấp đám ma tu nữa sao?” Chỉ riêng những tên ma tu kia cũng đã đủ khiến tu sĩ tiến vào đại thụ phải coi chừng.

Lời nói có vẻ như quan tâm này của Liễu Thành Phong lập tức rước lấy ánh nhìn lạnh lùng của Đồ Mộc, ánh mắt kia phảng phất như đang nhìn người chết. Mà Liễu Thành Phong không biết có phải là dây thần kinh quá thô hay không mà không hề chú ý thấy, chỉ là Tô Hồng Phi vẫn luôn ngồi như một khúc gỗ lại hơi nghiêng thân, đưa tay kéo Liễu Thành Phong qua.

Đồ Mộc lúc này mới hài lòng thu hồi ánh mắt.

Thấy cảnh này, Tư Lăng tức khắc hiểu rõ. Ai yo, Nguyệt cô nương lại thu phục thêm một nam nhân rồi! Tiêu Trạc đâu? Đã rời khỏi võ đài lịch sử rồi sao?

Nguyệt Thiên Dạ dường không cảm thấy sự ám muội của Đồ Mộc, vẻ mặt ôn hòa nói với Liễu Thành Phong: “Đa tạ Liễu sư đệ quan tâm, ta muốn tra xét một chút tình huống của nơi này. Hoạt tử nhân không cản trở được ta, hơn nữa bên cạnh ta còn có Đồ Mộc mà. Sát Ma tồn tại quá nguy hiểm, tuyệt đối không thể để cho nó phục sinh.” Nói xong, vẻ mặt hết sức kiên nghị.

Nghe được lời Nguyệt Thiên Dạ, mọi người cũng nhớ tới trận chiến lúc nãy. Ở nơi như thế này, tu sĩ Quang linh căn không thể nghi ngờ là có lợi nhất. Mà lời nàng nói sau cùng cũng làm cho tu sĩ Lưu Tiên Đảo kính nể, bất tri bất giác, đã chiếm được rất nhiều hảo cảm.

Tô Hồng Phi biết Nguyệt Thiên Dạ tuy rằng dễ đắc tội với người khác, cũng dễ rước lấy phiền phức, nhưng cũng dễ dàng thu mua lòng người, mà nàng ta chủ động ở lại chỗ này, hẳn là có việc cần.

Ở kiếp trước, chuyện Sát Ma xuất thế cũng huyền ảo râm râm rộ rộ, khiến cho tu sĩ ở đại lục Thương Vũ tử thương nặng nề. Chỉ có điều, sau đó không biết đã xảy ra chuyện gì, cả Vô Phương Đảo đều chìm vào đáy biển Sát Hải, Sát Ma phục sinh cũng sống chết mặc bay, những tu sĩ Hóa Thần trải qua trận đó đều bảo trì trầm mặt, trừ bọn họ ra, không ai biết lúc đó đã phát sinh chuyện gì. Tô Hồng Phi lúc đó chỉ là tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ, bị sự phụ bắt ở lại Tây Cảnh, hiển nhiên cũng không biết tình hình ở đó.

Bất quá từ khi Tô Hồng Phi sống lại tới nay, đã trải qua rất nhiều sự tình không giống với đời trước, cho nên nàng cảm thấy chuyện đời trước chỉ có thể dùng làm tham khảo, không thể đem ra làm so sánh được. Nàng thật ra cũng muốn nhìn một cái xem Nguyệt Thiên Dạ muốn làm cái gì, bất quá bàng quan là tốt rồi, tuyệt đối không muốn dính vào. Dù sao Đồ Mộc cũng không phải là kẻ dễ chơi. Tên yêu tu này còn mạnh hơn nhiều so với mấy tu sĩ Hóa Thần bình thường.

Mọi người đều đồng ý với an bài của Nguyệt Thiên Dạ, bị người quan tâm -- Tư Lăng cũng không ý kiến.

“Các ngươi đi ra ngoài cẩn thận một chút. Tư Lăng. . .” Nguyệt Thiên Dạ do dự một chút, nỗ lực nặn ra một nụ cười xinh đẹp, nói rằng: “Chàng cũng cẩn thận.”

Tư Lăng gật gù khỏe mặt, rất muốn lãnh điểm cao quý mà hừ một tiếng,

bày tỏ không thêm sự quan tâm của nàng ta. Bất quá, cái tên yêu tu kia đang dùng một loại ánh mắt tràn ngập sát ý lăng trì mình, Tư Lăng thức thời, lập tức miễn cưỡng gật đầu, sau đó cùng bọn Liễu Thành Phong ly khai.

Xem ra Nguyệt Thiên Dạ đúng là một nhân vật nguy hiểm, chỉ cần nam nhân nào có dính dáng với nàng ta, đều sẽ coi hắn là kẻ địch. Tư Lăng trong lòng khổ sở, hẳn thật sự không hề có ý muốn làm nam nhân của Nguyệt Thiên Dạ nha, cũng từ chối rõ ràng như vậy, làm cái lông gì mà không có ai tin là thật chứ?

Chờ đi được một đoạn đường rất dài, Liễu Thành Phong bước tới gần, vẻ mặt đồng tình nói: “Tư tiểu đệ, xem ra Nguyệt sư tỷ cùng cậu là vô duyên, đừng thương tâm, thiên nhai nơi nào không có cỏ thơm, tin tưởng Tư sư huynh sau khi trở lại, sẽ tìm cho cậu một nữ tu tốt hơn nhiều.”

Tư Lăng đau răng mà phun ra hai chữ: “Cảm ơn.”

Thấy thế, Tô Hồng Phi không nhịn được mà cong cong khóe miệng, cảm thấy Tư Lăng hiện tại và “Tư Lăng” đời trước quả thực chính là hai người. Bất quá hành động bảo hộ Tư Lăng của Nguyệt Thiên Dạ vẫn giống đời trước, cũng là bảo vệ vô điều kiện như vậy, mới trở thành bùa đời mạng của “Tư Lăng”, chỉ hy vọng đời này Tư Lăng có thể sống lâu một chút, đừng dễ dàng bị những nam nhân khác của Nguyệt Thiên Dạ thiết kế sát hại.

Lúc rời đi vẫn là cẩn thận từng li từng tí mà tránh né những thủ vệ hoạt tử nhân kia, đỡ cho những ma tu khổng lồ Hoạt tử nhân chú ý. Từ trong suối hòn của ma tu nọ mà biết được, ma tu ở đại thụ đa phần có tu vi ở trên Kim Đan kỳ, cao hơn bọn họ không chỉ một cấp, nếu chính diện đối đầu thì thực sự là bất lợi.

Đường đi ra ngoài thuận lợi hơn nhiều so với đi vào. Lúc đến tầng thứ ba đại thụ thì mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Cảm thấy đi đã đủ xa, Tiểu Hồng muội muội lúc này mới truyền âm với Tư Lăng: “Tư công tử, chúng ta thật sự đi ra ngoài sao?”

Tư Lăng rất khẳng định mà đáp một tiếng, sau đó bị Trọng Thiên dùng đuôi diên cuồng đập vào mặt. Tư Lăng biết Trọng Thiên có tính toán của nó, nhưng hắn không muốn dính líu vào. Sát Ma vẫn nên giao cho những lão quái Hóa Thần đó đối phó thì tốt hơn. Hơn nữa cái tên yêu tu nọ đang đẳng sát khí với hắn, hắn mới không thêm mớ tối để đưa đầu vô chỗ chết đâu.

Sau này phải kiên quyết rời xa Nguyệt Thiên Dạ!

“Đúng rồi, Tiểu Hồng muội muội, ngươi biết Nguyệt Thiên Dạ tại sao có thể niệm chú để làm tên yêu tu đó bị thương không?” Tư Lăng có chút không hiểu, theo lý thuyết, với tu vi của Nguyệt Thiên Dạ, đầu thế nào kẻ ước được một yêu tu kỳ Hóa Thần? Hơn nữa yêu tu càng mạnh thì càng không thể chịu đựng cùng nhân loại kẻ ước rồi trở thành yêu sủng của nhân tu, chuyện này đối với bọn họ là một loại sỉ nhục. Yêu thú tính tình hung hăng một chút thậm chí tình nguyện tự bạo yêu đan.

Cái này Tiểu Hồng không biết, bất quá Trọng Thiên lại thấy rõ một chút.

“Chủ nhân nói, trên người cái tên yêu tu kia có huyết khế của Nguyệt Thiên Dạ. Ừm, hẳn là lúc đó yêu tu bị thương rất nặng, sau đó Nguyệt Thiên Dạ mới có thể thừa lúc hắn suy yếu mà ký huyết khế. Huyết khế so với kẻ ước chủ sủng bình thường còn bá đạo hơn nhiều, kẻ bị ký xuống huyết khế chỉ có thể trở thành nô lệ cho kẻ ký kết ước. Nguyệt Thiên Dạ hoàn toàn là người thông trị, chỉ cần nàng niệm chú, liền có thể xóa bỏ đi yêu tu kia.”

Tư Lãng cũng đã từng nghe nói tới huyết khê, bắt quá muốn thành công ký kết huyết khê thì vô cùng khó khăn, lẽ nào Nguyệt Thiên Dạ tốt số như vậy, tùy tùy tiện tiện mà gặp được tên yêu tu bị thương, rồi sau đó lập tức ký huyết khê thành công? Lại so sánh với số phận cay đắng của mình, Tư Lãng chỉ có thể ước ao ghen tị mà thôi.

Trên thực tế đúng thực là như vậy. Lúc đó Nguyệt Thiên Dạ gặp phải Đồ Mục, Đồ Mục vừa vận đang trải qua lời kiếp hoá hình. Lời kiếp khi Yêu thú hoá hình nguy hiểm đáng sợ hơn nhiều so với nhân tu. Lúc một tầng lời kiếp cửu thiên trọng cuối cùng giáng xuống, Đồ Mục mất thấy sẽ bị đánh cho hồn phi phách tán, Nguyệt Thiên Dạ vẫn ẩn núp ở một bên quan sát bỗng quý thần xui khiến mà dùng linh dịch trong không gian để cứu hãn một mạng.

Nếu như sự tình chỉ dừng ở đây, cũng không thể nói Nguyệt Thiên Dạ vận khí tốt được. Có lẽ sau khi yêu tu này vượt qua lời kiếp, cũng chỉ ghi nhớ phần ân tình này rồi chờ ngày khác báo đáp, hoặc là phát hiện nguồn gốc linh dịch của Nguyệt Thiên Dạ rồi giết nàng chiếm làm của riêng. Nhưng mà thời điểm Nguyệt Thiên Dạ mở ra không gian, một sức mạnh nào đó của không gian lại thúc đẩy Nguyệt Thiên Dạ trong lúc vô tình ký kết huyết khê cùng yêu tu. Vì thế yêu tu vốn có tâm báo ân đã biến thành hận không thể giết chết nàng, tuy nhiên đã bị ràng buộc của huyết khê, căn bản không được tổn thương chủ nhân huyết khê dù chỉ một chút, còn phải cẩn thận để không bị chủ nhân huyết khê niệm chủ tiêu diệt.

Tư Lãng không biết những thứ này, chỉ có thể cảm thán Nguyệt Thiên Dạ may mắn, có một yêu tu Hóa Thần kỳ huyết khê bảo vệ, gần như có thể ngang ngửa ở đại lục Thương Vũ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Sự cố chấp của kẻ ham ăn.

Bỏ ra thời gian gần mười ngày, rốt cục ly khai cây đại thụ nọ.

Sở dĩ lại mất nhiều thời giờ như thế, là bởi vì những ma tu kia đã biết tin tức bị lộ, vì tranh thủ thời gian, không tiếc điều động cướp giết những tu sĩ trong hốc cây. Bọn họ cũng đã trải qua tầng tầng khó khăn mới có thể ra ngoài được.

Tư Lãng đứng trên phi kiếm, ngẩng đầu nhìn lại, quả nhiên thấy một gốc cây đại thụ chẳng khác gì một hòn đảo nhỏ, kéo dài vạn dặm. Đứng lặng ở trên Vô Phương Đảo, từ xa nhìn lại, giống như một hòn đảo trong đảo, thậm chí một vài chỗ bị cây cối bao vây dày đặc, hình thành những bình đài (vùng đất cao) tương đối rộng lớn, trải qua lịch sử lắng đọng, đã biến thành bình phong trong lục địa, trong đó còn sinh sống rất nhiều yêu thú.

Có vài tu sĩ đang dừng lại ở trên bình đài quan sát đại thụ, thỉnh thoảng tiến vào trong hốc cây. Những ma tu kia vẫn ở lại trong hốc cây, không hề sai bọn Hoạt tử nhân đi ra truy sát những tu sĩ ở bên ngoài.

“Mấy vị đạo hữu, kế tiếp các vị có kế hoạch gì không?” Tàn Hoài - tu sĩ Lưu Tiên Đảo hỏi.

Tô Hồng Phi mỉm cười nói: “Vừa nãy ta đã truyền lại tình hình ở Vô Phương Đảo cho sư môn trưởng bối, họ dặn dò chúng ta ở lại chỗ này chờ một ít ngày. Đến lúc đó nếu tình huống bất thường thì hãn rút đi.”

Liễu Thành Phong nghe được có thể ở lại, lập tức mặt mày hớn hở, nhìn ngó chung quanh, đang tìm nơi nghỉ ngơi.

Nghe vậy, Tàn Hoài cũng gật đầu nói, “Trưởng bối Lưu Tiên Đảo cũng dặn bọn ta như vậy. Xem ra tình hình ở Vô Phương Đảo rất không tốt rồi.” Dứt lời thì thở dài, giữa hai lông mày có chút sầu lo.

Tô Hồng Phi không nói, tuy rằng nàng biết kết cục của Sát Ma, nhưng chuyện đời trước đã có nhiều thứ không khớp với hiện tại, trong đầu cũng có chút mơ hồ, chỉ lo sai lệch một chút sẽ khiến Sát Ma thật sự phục sinh, đến lúc đó tất cả bọn họ đều gặp tai ương. Cũng vì như thế, lúc sư môn trưởng bối bảo bọn họ tiếp tục quan sát chờ họ lại đây, Tô Hồng Phi cũng không phản đối. Nếu đến lúc đó thật sự gặp nguy hiểm, nàng tự tin có thể mang theo tiểu sư đệ thoát đi trước.

Thấy bọn họ thương lượng xong xuôi, Tư Lãng liền nói: “Ta sẽ không đi với các vị, ta muốn lên đảo xem tình hình một chút.”

Liễu Thành Phong có chút đáng tiếc, bắt quá người của Lưu Tiên Đảo thì cũng không bận tâm lắm. Dù sao Tư Lãng cũng không phải đệ tử của tông phái đồng minh, với bọn họ mà nói thì chỉ là một người xa lạ, còn không đạt tới mức độ nhất định phải cùng đồng hành, có ở hay không cũng không quan trọng. Mà Tô Hồng Phi tự nhiên sẽ không xen vào việc của người khác, Tư Lãng muốn như thế nào nàng cũng đều không để ý tới.

Sau khi từ biệt bọn họ, Tư Lãng liền bay về một hướng khác. Bay 2 khắc mới ra khỏi phạm vi của đại thụ, có thể thấy đại thụ to lớn cỡ nào.

Tìm một nơi hẻo lánh, Tư Lãng dùng thần thức quan sát xung quanh, sau khi không phát hiện người nào, mới lấy ra Phi Thiên Thuyền, sau đó mang theo Trọng Thiên cùng tiến vào Phi Thiên Thuyền.

Lên tới Phi Thiên Thuyền, Tư Lãng, Tiểu Hồng, Trọng Thiên đều có loại cảm giác được về nhà, cả bọn đều nhào tới tràng kỷ lớn trong phòng khách. Ghế tràng kỷ vừa lớn lại vừa mềm mại, nhào tới thì cả người đều lún xuống, hết sức thoải mái.

Cũng đừng trách sao ba đứa nhỏ lúc này lại sung sướng đến như vậy. Bị nhốt ở không gian luyện thi mười năm, mỗi ngày đều có việc chưa làm xong, mà lại vì nhanh chóng đi ra ngoài, trừ lúc ăn cơm thì có thể nghỉ ngơi một chút, những thời gian khác đều bận rộn không ngớt, không có giây phút nào được nghỉ ngơi thoải mái, còn khổ hơn cả hoà thượng khổ hạnh. Cả Tiểu Yêu Liên vô dụng nhất cũng bị phải đi đào yêu đan không ngừng, còn phải tiếp tục tu luyện ra một linh khí để tương lai dùng vẽ phù văn. Thật vất vả mới thoát ra ngoài được, lại liên tiếp gặp chuyện, trì hoãn hơn một tháng trời, hiện tại mới xem như là được chân chính nghỉ ngơi thả lỏng.

Lăn vài vòng trên trường kỷ, Tư Lãng bước về gian phòng của mình, nói rằng: “Ta buồn ngủ, không ai được phép đánh thức ta!”

Hai con yêu vừa lăn lộn trên ghế trường kỷ vừa nghĩ sau khi ra ngoài phải ăn thứ gì, không ai để ý tới hắn. Tư Lãng vừa nhìn mặt hai đứa này, liền biết bị kìm nén mười năm nên hai đứa lại bắt đầu suy nghĩ tới ăn uống, chỉ có thể ở trong lòng oán hận mắng vài câu "đồ tham ăn", liền đi tắm nước nóng. Hắn phải tắm rửa toàn thân mấy lần, giống như làm vậy mới có thể rửa sạch sát khí và mùi xác thối trong không gian luyện thi -- dính sát khí gì đó tự nhiên là ảo giác của hắn, nhưng mùi của không gian luyện thi thực sự là khiến người ta không dám khen tặng. Tư Lãng đến hiện tại vẫn cảm giác mình chỉ có thể ngậm lấy linh điệp mới có thể hô hấp được.

Sau khi tắm xong, Tư Lãng về đến gian phòng của mình, khóa cửa lại, sau đó bắt đầu hạnh phúc mà đi ngủ.

Ngủ suốt ba ngày ba đêm, Tư Lãng mới đứng dậy. Phải rời giường thôi, nếu còn ngủ tiếp nữa, Trọng Thiên đói bụng sẽ muốn tạo phản.

Tư Lãng có chút giận, mắng: “Đều đã ra ngoài rồi, bộ người không biết tự ra ngoài kiếm ăn sao?” Hắn lại không phải đầu bếp chuyên dụng kiêm chủ nuôi của nó, làm cái lông gì mà đói bụng thì phải tìm ăn?

Bệnh rời giường[1]* của Tư Lãng lớn, nhưng tính khí của đại gia Trọng Thiên càng lớn hơn, nó trực tiếp dùng đuôi điên cuồng quất hắn. Tiểu Hồng muội muội nhất gan vô dụng đang bận suy tính chủ nhân và chủ nuôi cái nào quan trọng hơn, sau đó phát hiện đều rất trọng yếu, bèn không giúp bên nào hết.

[1]Nguyên văn là 起床气 (khởi sàng khí) : chỉ sự khó chịu mỗi lúc thức giấc, nhất là khi ngủ chưa đủ giấc.

Súng thật đạn thật mà đánh nhau một hồi, Tư Lãng xoa xoa cái cằm bị đuôi Trọng Thiên đánh đỏ, trong lòng nắm tay phát thề sớm sẽ có một ngày phải đánh ngã Trọng Thiên, sau đó mới rời Phi Thiên Thuyền đi săn thú. Hàng tích trữ trong túi trữ vật vốn có thể cung cấp năm mươi năm, bởi vì tăng thêm một đĩa tham ăn, chỉ mười năm đã hết sạch. Nếu mà bọn họ không thể sớm rời khỏi không gian luyện thi, có lẽ Trọng Thiên đã đói chết.

Tư Lãng vốn định thu hồi Phi Thiên Thuyền lại, nhưng mặt linh thức của Phi Thiên Thuyền không vui, uốn tới ẹo lui liều mạng chống cự hành vi nhốt vào túi trữ vật của Tư Lãng, thậm chí không ngại tấn công Tư Lãng -- tuy rằng không thể thương tổn người là chủ nhân như Tư Lãng, nhưng cũng làm cho Tư Lãng tích một bụng tức giận, cảm thấy đứa nào đứa nấy đều không nghe lời. Cuối cùng lúc Tư Lãng sắp tức đến nổ phổi, Tiểu Yêu Liên xung phong nhận việc, tự mình ở lại Phi thiên thuyền rồi khống chế nó đi theo Tư Lãng là được. Bất đắc dĩ, Tư Lãng chỉ có thể dán một tấm Ân Thân phù trên Phi thiên thuyền, để nó đi theo bên cạnh họ.

Thực vật trên Vô Phương Đảo bởi vì nhiễm sát khí của Sát Ma nên đều dị biến, yêu thú mặc dù cũng biến dị một ít, nhưng vẫn còn ăn được. Tư Lãng trực tiếp đánh hai con yêu thú con, sau đó tìm một gò núi nhỏ, kiểm tra xung quanh không có khí tức của Đại Yêu thú, liền ngồi xuống bắt đầu làm sạch con môi. Một con thì trực tiếp ướp muối rồi nướng, một con thì sau khi ướp muối xong, đem một ít linh quả, linh thảo, trứng chim... các loại nhét vào trong bụng, sau đó tìm một lá cây không lồ bọc lại, trét chút bùn nhão, rồi chôn dưới đồng lửa, ở phía trên đốt lửa, dự định làm gà ăn mấy phiên bản yêu thú -- hoặc là Thú ăn mây? Dù sao cũng thế, ăn ngon là được ٩ (̄ _ ̄) ۶

Trọng Thiên ngồi xổm ở trên bả vai hắn, thèm nhỏ dãi mà nhìn yêu thú nướng trên giá. Nhìn thấy Tư Lãng trét bùn nhão, chôn yêu thú vào trong đất, liền biết Tư Lãng đây là muốn làm gà ăn mây, nó lập tức hưng phấn, hai móng thịt thịt cào cào đầu Tư Lãng, gào gào vài tiếng biểu đạt hưng phấn.

“Đừng kêu, người muốn dẫn yêu thú tới ngập nghé đồ ăn của người sao?” Tư Lãng nói.

Nhưng mà tiếng nói của hắn vừa dứt, lập tức có thứ đi lại đây.

Không dẫn tới yêu thú, nhưng kéo tới một người.

“Ai nha, đây không phải Tư đạo hữu sao?” Âm thanh ngả ngón cực kỳ kinh hi. “Mười mấy năm không thấy, Tư đạo hữu vẫn xinh đẹp như hoa, ngược lại ta có chút già rồi.”

Vừa nghe thanh âm này, tâm tình Tư Lãng liền không tốt. Một người từ phi kiếm nhảy xuống, nhảy đến cách chỗ Tư Lãng không xa, cười đến vô cùng nhộn nhạo mà nhìn hắn, người không biết còn tưởng rằng hắn ta đang phát - tình với đàn ông.

Tư Lãng nhàn nhạt liếc mắt nhìn hắn ta, lạnh nhạt nói: “Dung đạo hữu, đã lâu không gặp.” Trong tròng mắt rũ xuống thoáng qua một chút cảnh giác. “Dung đạo hữu vốn đã già hơn ta, cũng không kỳ quái.”

Dung Hoán Thiên giống như không nghe thấy hắn mĩa mai, đi tới, nhìn thấy Tư Lãng đang nướng thịt, ngược lại có mấy phần hứng thú, nói rằng: “Hiện tại Vô Phương Đảo bởi vì chuyện Sát Ma muốn xuất thế mà căng thẳng không ngớt, cũng không nghĩ tới Tư đạo hữu còn có lòng rảnh rỗi mà ở đây nấu nướng. Tư đạo hữu quả nhiên không thể so với người bình thường. Dung mỡ bội phục. Ai nha, thật là thơm, không biết có phần của tại hạ hay không?”

Tư Lãng còn chưa đáp lại, Trọng Thiên đã nhe răng gầm gừ với hắn ta. Nếu không phải Tư Lãng đã thỏa thuận với nó, vạn bất đắc dĩ không cho phép tùy tiện ra tay, thì nó đã sớm cào cho một vuốt -- làm một kẻ tham ăn, Trọng Thiên cảm thấy chút yêu cầu nhỏ nhoi ấy phải thỏa mãn cho đầu bếp của mình, tuy rằng nó hiện tại cảm thấy móng vuốt rất ngứa, trong lòng kìm nén đến phát điên.

“Xin lỗi, nó chắc là không muốn.” Tư Lăng hùng hồn từ chối.

Trọng Thiên rất phối hợp kêu lên một tiếng, tuy rằng không ai nghe hiểu được, nhưng có thể nghe rõ ràng ý uy hiếp bên trong đó.

Chẳng qua Trọng Thiên hiện tại toả ra khí tức chỉ là yêu thú cấp 1, thực sự là khiến người ta không thể phòng bị nổi. Dung Hoán Thiên căn bản không để ở trong lòng, bị Tư Lăng từ chối thẳng cũng không tức giận, ngồi vào một bên bắt chuyện với Tư Lăng, thuận tiện nói chuyện ở Vô Phương Đảo. Rất nhiều tu sĩ tiến vào đại thụ đều biến mất, tu sĩ có thể bình an rời đi cực hiếm, hơn nữa đều là những đệ tử thiên tư xuất chúng của đại môn phái. Bọn họ đều vội vàng đem tình huống ở Vô Phương Đảo tiết lộ cho sư môn. Cùng với bọn họ bình an trở về, bí mật của Vô Phương Đảo cũng theo đó hiện rõ cho mọi người biết. Bất kể là Sát Ma sắp xuất thế, hay là âm mưu của ma tu cũng đều làm cho trong lòng các tu sĩ ở đại lục Thương Vũ lo lắng, những lão quái Hóa Thần quy ẩn ở gần đó cũng ồn ào hướng về nơi này.

Dung Hoán Thiên vừa nói vừa thăm dò, tựa hồ cảm thấy hết sức hứng thú đối với hành tung những năm gần đây của Tư Lăng. Hơn nữa còn nhắc tới mười năm trước Hồng Khô Lâu treo giải thưởng, tuy rằng không có tên tuổi, nhưng người trên bức hoạ rõ ràng là hắn.

Tư Lăng làm như không thấy thăm dò của Dung Hoán Thiên, đem thịt nướng chín thả xuống trước mặt Trọng Thiên, sau đó cũng cắt cho mình một miếng, sung sướng mà ăn.

Thấy một người một yêu ăn uống hăng say, hoàn toàn không để mắt tới mình, cũng không mời mình cùng ăn, nụ cười trên mặt Dung Hoán Thiên có chút không giữ được. Ngay khi mắt hắn nhìn chằm chằm vào Tư Lăng, Tư Lăng đột nhiên quay đầu nhìn lại. Lúc hắn có chút cao hứng vì đối phương rốt cuộc không tiếp tục coi nhẹ mình thì lời kể tiếp khiến hắn nhất thời câm nín.

“Sao ngươi còn ở đây?” Tư Lăng kinh ngạc.

Dung Hoán Thiên trong lòng uất ức, nhưng rất nhanh khôi phục bình thường, nói rằng: “Hiện tại tu sĩ khắp nơi đều cực kỳ quan tâm tình hình đại thụ trong đảo, Tư đạo hữu có muốn cùng đi xem một cái hay không?” Sau đó thờ dài một tiếng, trách trời thương dân mà nói rằng: “Nếu để cho Sát Ma thức tỉnh, đến lúc đó đại lục Thương Vũ sẽ lâm nguy, e rằng những tu sĩ cấp thấp như chúng ta sẽ không còn nơi sinh tồn.”

Nói nghe cực kỳ kích động, nhưng Tư Lăng chỉ nhún mày một cái, thành khẩn đáp lời: “Dung đạo hữu nói rất đúng, việc quan hệ đến sống còn của đại lục Thương Vũ, trong lòng tại hạ cũng cực kỳ thấp thỏm lo âu. Dung đạo hữu nếu quyết định đi tới, như vậy tại hạ ở đây chúc đạo hữu lên đường bình an.”

Nhìn Tư Lăng đang giả ngu, Dung Hoán Thiên cực kỳ không biết nói gì, bất quá cũng xác định hắn có phòng bị với mình, cũng không thích đồng hành với mình.

Trong lòng đang cân nhắc làm sao lừa người đi cùng, Dung Hoán Thiên lại thấy Tư Lăng lấy ra một thanh linh kiếm, đập tắt đồng lửa đang cháy, sau đó đào ra chỗ đất đã bị thiêu đến khô cứng, lấy ra một vật to màu đen đen. Giữa lúc hắn suy tư đó là vật gì, đã thấy Tư Lăng trực tiếp đập nát khối bùn, lộ ra một mảnh lá cây bị nhiệt độ cao sấy đến vàng ươm, một hương vị hấp dẫn đến không nói nên lời xông vào mũi. Mặc dù không mấy khi để ý tới ăn uống, nhưng Dung Hoán Thiên cũng không nhịn được mà hít một hơi thật sâu, cảm thấy nước bọt trong yết hầu có chút tràn lan.

“Gào gừ. . .”

Một tiếng gầm gừ uy hiếp của yêu thú vang lên, Dung Hoán Thiên ngược mắt nhìn tới, liền nhìn thấy con yêu thú đen thui kia dùng một đôi mắt thú tròn vo nhìn mình chằm chằm. Rõ ràng chỉ là con yêu thú cấp 1, nhưng trong nháy mắt lại khiến hắn có loại cảm giác thần hồn bị hút đi, lập tức giữ vững ý chí, trong lòng kinh hãi không ngớt.

Thấy hắn thu hồi ánh mắt thêm thường thức ăn, Trọng Thiên mới hải lòng nhảy đến chỗ Tư Lăng, duỗi móng vuốt bảo Tư Lăng lấy khăn giúp nó làm sạch đầu mỡ trên móng vuốt, sau đó chăm chú nhìn chằm chằm vào Thú ăn mảy nóng hôi toả mùi hương thơm nức kia. Ở trong lòng đại gia Trọng Thiên, đồ ăn mà Tư Lăng làm đều là của nó, ai dám ngấp né đồ ăn của nó thì phải trực tiếp tiêu diệt. Trong lòng nó đã có một quyền sở nhỏ, kẻ đầu tiên phải tiêu diệt chính là kẻ năm đó ở Thập Vạn Sơn Mạch đã ăn của nó một mâm thịt nướng - Nguyệt Thiên Dạ.

Tư Lăng đang định đem Thú ăn mảy đặt lên bàn, đột nhiên toàn bộ hòn đảo rung chuyển, một tiếng rống giận giống như đến từ Thâm Uyên (vực sâu) vang lên. Tiếp ngay sau đó là uy áp ngút trời truyền đến, làm mâm thức ăn trên tay hắn chuẩn bị mất thăng bằng rơi xuống, mà thân thể hắn cũng lắc lư sắp ngã.

Trọng Thiên vội vàng đỡ Tư Lăng lại, không cho hắn làm bẩn đồ ăn của mình, như vậy sẽ ăn không ngon.

Mà ở một bên khác, Dung Hoán Thiên cũng trực tiếp bị uy áp sắc bén này làm cho nằm sấp trên đất, ngẩng đầu đã thấy Tư Lăng vốn cũng ngã xuống lại được con yêu thú cấp thấp kia giữ cho không nghiêng ngã, nhất thời mắt lộ ra ngạc nhiên, chỉ cảm thấy thế giới này quá huyền huyền.

Yêu thú cấp thấp lúc nào còn lợi hại hơn so với tu sĩ Trúc Cơ?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85: Tu sĩ Hóa Thần

Tiếng gào thét vô thanh vang vọng ở trong đầu mọi người, thật lâu không tiêu tan, giống như đang trải qua vô số khổ khó gian nan, giấy giụa thoát xác biến hoá. Mà cái uy áp đáng sợ đi kèm kia lại vô ý thức mà lan rộng ra, bao phủ toàn bộ hòn đảo. Chỉ trong chớp mắt, bốn phương đều tĩnh lặng, không một tiếng động.

Cách đó không xa trên bầu trời, có mấy bóng người lướt nhanh qua.

Đồng tử Từ Lăng co lại, khí tức của bọn họ làm hấn trong nháy mắt liền rõ ràng, đó là tu sĩ Hóa Thần.

Trên hòn đảo này, ngoại trừ yêu thực biến dị và cây đại thụ nọ, hễ là sinh vật sống đều bị cái uy áp kia bức phải phục sát xuống đất, không một kẻ nào có thể đứng lên. Trong hoàn cảnh như thế, mười bóng người bỗng nhiên xuất hiện ở phía trên lập tức thu hút vô cùng sự chú ý của người khác, làm cho những tu sĩ không thể không khuất phục trước uy áp của kẻ mạnh ở phía dưới đều mất lộ ra ngạc nhiên cùng sợ hãi.

Mười tu sĩ Hóa Thần này không để ý đến những tu sĩ xung quanh đại thụ, hai mắt thâm trầm mà nhìn chăm chăm đại thụ, lặng lẽ không nói, thần thức không lộ bao phủ khắp đại thụ, một loại ẩn ý vô hình trung đã lan toả khắp xung quanh. Bọn họ đều đang chờ đợi quan sát tình huống, ai cũng không muốn mạo muội ra tay, dự định nhìn tình huống người bên cạnh rồi lại nói. Tuy rằng trước khi tới nơi này bọn họ đã có thỏa thuận, nhưng thỏa thuận không có lợi ích là không đáng tin nhất, mọi việc đều có biến hóa.

Như thế liền khổ những tu sĩ cấp thấp bị uy áp ép đến không thể nhúc nhích phía dưới.

Mà làm Từ Lăng đen mặt lại chính là, sau khi Trọng Thiên đỡ hấn dựa vào một cái cây gần đó thì trực tiếp đánh về phía con thú ăn mảy thơm nứt kia, bắt đầu cắn xé, hoàn toàn không chịu bất kì ảnh hưởng gì. Dựa theo khí tức mà nó biểu hiện ra là yêu thú cấp 1, như vậy có vẻ vô cùng quái dị.

Quả nhiên, Từ Lăng nhìn sang, liền nhìn thấy vẻ mặt đại ra của Dung Hoán Thiên.

Dung Hoán Thiên đã không thể phản ứng được nữa, ngây ngốc nhìn con yêu thú đánh vỡ nhận thức bình thường của hấn, khó khăn hỏi: “Tur đạo hữu, yêu sùng của huynh. . . Là loài gì vậy? Có bán không?” Nói xong, hai mắt lướt qua một chút ánh sáng âm u.

Từ Lăng còn chưa trả lời, chỉ thấy Trọng Thiên đang ăn đồ ăn đột nhiên ngừng đầu lên, trực tiếp cho một móng vuốt đập tới, cả người Dung Hoán Thiên bị đánh bay thật xa, cả một động tác tránh né cũng không làm được, hơn nữa còn vô cùng khổ sở mà úp mặt xuống đất, quét bùn đầy mặt. Mà một vuốt này của Trọng Thiên cũng làm cho hấn bị thương, lục phủ ngũ tạng chấn động, cả khí tức cũng có chút bất ổn.

Đây căn bản không phải một con yêu thú cấp thấp có thể làm được!

Từ Lăng nhìn trời, xem ra hai chữ “Yêu sùng” này là tối kỵ của Trọng Thiên. Cũng phải thôi, Trọng Thiên luôn cho rằng ký kết khế ước với nhân loại chính là làm nhục huyết thống của nó, tuy bởi vì cần dựa vào hồn lực của Từ Lăng để tu luyện mà đi theo bên người Từ Lăng, nhưng nó vẫn cao ngạo, xưa nay không cho mình là yêu sùng của Từ Lăng. Dung Hoán Thiên không rõ, vậy nên đã giảm phải địa lời mà không tự biết, bị đánh bay cũng là đáng đời.

Bất quá, làm cái quái gì trong lòng hấn cảm thấy Trọng Thiên đánh rất đúng đâu? Cái loại người giàu nứt đổ đổ vách, mở miệng liền muốn mua yêu sùng của người thực sự là quá đáng ghét có được hay không!

Bởi vì uy áp kia, Dung Hoán Thiên mất gần nửa khắc đồng hồ mới để có thể gắng gượng xoay người lại, lúc này Trọng Thiên đã ăn uống no đủ, con Thú ăn mảy kia cũng chỉ còn lại bộ xương. Ăn no nên Trọng Thiên liếc nhìn Từ Lăng, dùng đuôi quét quét mặt của hấn xem như là lên tiếng chào hỏi, sau đó cũng không quay đầu lại mà chạy về phía cây đại thụ, chỉ một giây đã không thấy bóng dáng.

Trọng Thiên tốc độ quá nhanh, Dung Hoán Thiên căn bản là không có cách nào nhìn thấy bóng dáng Trọng Thiên lúc rời đi. Hấn nghi ngờ không thôi mà cẩn thận liếc nhìn Từ Lăng đang ngồi dựa dưới tàng cây. Lúc không nhìn thấy bóng dáng con yêu thú kia, trong lòng thờ phào nhẹ nhõm, trong tâm cũng đã hiểu con yêu thú cấp một này tuyệt đối không đơn giản như mặt ngoài, trong lòng bắt đầu cảnh giới, ánh mắt nhìn về phía Từ Lăng sâu thẳm u ám.

Sau một lát vẫn không thấy bóng dáng con yêu thú kia, Dung Hoán Thiên mới thờ phào nhẹ nhõm. Lúc này vì cái uy áp kì lạ kia, tu sĩ và yêu thú trên đảo đều bị tác động, ảnh hưởng tới hành động, chính là thời điểm vô lực phản kháng, chỉ cần động đầu ngón tay cũng có thể tiêu diệt bọn hấn. Giữa lúc Dung Hoán Thiên muốn tìm Từ Lăng tiếp lời, đột nhiên giữa không trung xuất hiện một luồng hơi thở mạnh mẽ.

Uy áp nọ tuy rằng mạnh mẽ, nhưng tu sĩ Hóa Thần vẫn có thể chịu đựng được, cho nên người có thể xuất hiện ở đây vào lúc này đều là tu sĩ Hóa Thần.

Lúc này lại là một vị tu sĩ Hóa Thần xuất hiện. Vị tu sĩ Hóa Thần không hề thu lại khí tức, thế nhưng lại là một tên yêu tu.

“Người là ai?” Một người trong số mấy tu sĩ Hóa Thần ở đại lục Trung Ương hỏi, mất lộ ra sát ý.

“Đồ Mực!” Đồ Mực mặc trường bào màu bạc lạnh lùng đáp, vẻ mặt kiêu ngạo phách lối: “Người lại là người nào?”

Từ xưa tới nay, quan hệ giữa yêu tu và nhân tu tuy rằng không ác liệt bằng nhân tu và ma tu, nhưng yêu tu cũng không được nhân tu đối xử tốt. Đặc biệt khi bản thể của yêu tu là yêu thú, trên người có rất thứ nhiều đều là vật chí bảo để nhân tu luyện đan vẽ bùa tu luyện, giết một tên yêu tu đối với nhân tu mà nói là vô cùng có lợi.

“Đan Lưong.” Tu sĩ Hóa Thần kia cũng lạnh lùng trả lời, mắt lộ sát khí.

Mắt thấy trên người hai người lan tràn sát khí, sắp đánh nhau tới nơi thì một tu sĩ Hóa Thần mang dáng dấp trung niên nói rằng: “Đan đạo hữu, Đồ đạo hữu, đây là thời khắc Sát Ma đang trở mình phục sinh, nếu để cho Sát Ma thoát xác sống lại, đại lục Thương Vũ sẽ không còn tồn tại nữa, sao không liên thủ loại trừ Sát Ma trước rồi giải quyết sau?”

Đồ Mục nhìn về phía tu sĩ khuyên can, lạnh nhạt nói: “Nói vậy vị này chính là Bệ Thần Quân của Đan Phù Tông.” Chờ đối phương mỉm cười gật đầu xong, lại nói: “Tuy rằng ta là yêu tu, nhưng cũng lớn lên ở Thương Vũ, tự nhiên biết nếu để Sát Ma xuất thế, hậu quả khó mà lường được, cũng muốn đến góp sức trừ khử nó, trả lại cho đại lục Thương Vũ một cái thái bình.”

Nghe được Đồ Mục nói, tu sĩ ở Vô Phươg Đảo đều cảm thấy khó mà tin nổi. Lúc nào thì yêu tu thẳng ruột ngựa cũng biết nói mấy loại văn vẻ nhơ nhãi này? Thật ra cũng không phải nói yêu tu không có đầu óc, nhưng bởi vì bản thể là yêu thú nên bọn hắn xưa nay suy nghĩ đơn giản hơn nhân tu nhiều. Hơn nữa còn kế thừa tôn sùng quan niệm cá lớn nuốt cá bé, cho nên mọi việc đều lấy thực lực nói chuyện, xem thường mấy thứ âm mưu gì đó. Nhưng giờ hãy nhìn yêu tu này xem, lời nói dễ nghe cỡ nào, trong đó ngụ ý còn vòng vo mấy trăm nghìn lần, khiến người ta không chỉ không phản bác được, còn phải cảm tạ hắn đại nghĩa, chờ sau khi diệt được Sát Ma cũng không thể bởi vì đối địch hiện tại mà động thù với hắn.

Bởi những tu sĩ Hóa Thần này không hề cố gắng thu lại âm thanh, nên người trên đảo đều nghe được đối thoại của bọn họ, trong lúc nhất thời mọi người đều có biểu tình khác nhau, giống như lần đầu thấy được loại sinh vật yêu tu này.

Bất quá rất nhanh mọi người đều không tiếp tục để ý tới yêu tu nữa, bởi vì cái uy áp kia rốt cục thu lại, sau đó là một loại khí tức kinh khủng từ trung tâm đại thụ lan tràn ra tứ phương. Tu sĩ tu vi thấp sớm đã sợ vỡ mật, kinh hãi vạn phần.

“Sát Ma sắp thoát xác rồi!” Đan Lưong trầm giọng nói.

Lúc này, một nữ tu Hóa Thần nói rằng: “Nhất định phải giúp những tu sĩ cấp thấp trên đảo mau chóng rời khỏi nơi đây, bằng không hậu quả khó mà lường được.” Nàng là tu sĩ Hóa Thần của Vạn Lưu Tông, Thiện Thủy Thần Quân, là nữ tu khá thiện tâm, có tiếng tăm khá cao ở trong đại lục Thương Vũ, rất được tu sĩ các phái kính nể.

Sau khi nghe xong, Bệ Thần Quân gật đầu, sau đó thả thần thức ra, đem tin tức Sát Ma sắp thoát xác nói cho mọi người, đến lúc đó sẽ có một trận ác chiến, bảo mọi người mau chóng rời xa. Tu sĩ Hóa Thần đầu pháp, động một tí chính là các loại phép thuật hủy thiên diệt địa cao cấp, thân thể tu sĩ cấp thấp không thể nào chịu nổi, cho nên bình thường tu sĩ cấp thấp sẽ không dám tới gần, đỡ bị liên lụy đến ngay cả nguyên thần cũng trực tiếp bị cắn giết.

Lúc này tu sĩ trên đảo đều đã có thể cử động, cảm nhận được cây đại thụ tản ra khí thế khủng bố, bọn họ cũng biết nơi đây không phải chỗ cho những tu sĩ cấp thấp bọn hắn lưu lại, nhao nhao lấy ra các loại pháp bảo phi hành để trốn đi. Trên trời từng vệt từng vệt ánh sáng xẹt qua.

Cách đại thụ chừng mấy cây số, Dung Hoán Thiên lau đi vết máu ở khóe miệng, nhìn nam nhân nọ lấy ra phi kiếm rồi đi. Chỉ thấy nam nhân kia đứng trên phi kiếm, khí định thần nhàn mà chấp tay với mình, khuôn mặt đẹp đẽ khiến người ta hoài nghi giới tính vẫn không có chút biểu cảm, cất lời: “Dung đạo hữu, vậy xin từ biệt tại đây.” Rồi hướng về bên ngoài đảo bay đi.

Dung Hoán Thiên cau mày, lấy ra một viên đan dược chữa thương ăn vào, sau khi cảm giác những chấn thương gân mạch do con yêu thú kia gây ra đã tốt hơn nhiều thì cũng xoay người ly khai. Bất quá phương hướng hắn ra đi ngược lại với mọi người, là bay hướng về cây đại thụ.

Vừa đi được không lâu, một bóng người tiến đến chỗ Dung Hoán Thiên.

Đó là một tu sĩ Kim Đan kỳ, đối mặt với Dung Hoán Thiên chỉ là kỳ Trúc Cơ thể nhưng lại cung kính mà hành lễ, thấy khí tức Dung Hoán Thiên bất ổn, kinh sợ nói: “Thiếu chủ, người bị thương?”

Dung Hoán Thiên gật gù đầu, ánh mắt có chút u ám, nói rằng: “Dung Tu, mục tiêu đã xuất hiện, người đi thông báo cho người của Hồng Khô Lâu.”

Dung Tu gật đầu, lại hỏi: “Thiếu chủ, nơi này nguy hiểm, ngài lại bị thương, ngài cùng thuộc hạ ly khai thôi.”

Dung Hoán Thiên lại từ chối, lại dặn dò vài câu, hai người hướng về 2 phương hướng khác nhau mà ly khai.

Giữa không trung, trong Phi Thiên Thuyền được dán Ân Thân phù, Tư Lăng nhìn bóng dáng Dung Hoán Thiên rồi đi, híp mắt nghỉ ngơi một chút, rồi không chể Phi Thiên Thuyền rời khỏi Vô Phươg Đảo.

Cùng với khí tức khủng bố kia càng ngày càng mạnh, tốc độ các tu sĩ cũng càng lúc càng nhanh, chẳng mấy chốc đã nghe được phía sau vang lên một tiếng ầm ầm toả ra uy áp kinh người, biết là những tu sĩ Hóa Thần đó động thủ, những tu sĩ sợ bị cuốn vào trận chiến càng tăng nhanh tốc độ. Mãi đến tận khi cách Vô Phươg Đảo vạn dặm mọi người mới ngừng lại.

Tốc độ Tư Lăng là nhanh nhất. Phi Thiên Thuyền trải qua cải tạo đã không giống với ngày xưa nữa, còn hơn cả những Bảo khí Phi hành khí thượng đẳng kia. Ngoại trừ cái mặt linh thức không chịu khống chế ra, Tư Lăng vẫn coi như rất thoả mãn với chiếc Phi Thiên Thuyền này. Bất quá Tư Lăng cũng không đi quá xa, cách Vô Phươg Đảo khoảng ngàn dặm thì dừng lại, trong lòng cân nhắc có nên nhân cơ hội này mà bỏ rơi Trọng Thiên luôn hay không, hắn sẽ trực tiếp chạy lấy người.

Trọng Thiên chạy một cái liền không thấy bóng dáng, Tư Lăng tuy rằng không biết nó muốn làm gì, nhưng liên tưởng tới hành động hưng phấn lúc nó nhìn thấy trái tim Sát Ma, dùng đầu ngón chân cũng có thể nghĩ ra được nó tuyệt đối là muốn đi kiếm đồ tốt. Nếu nó tự chạy đi, Tư Lăng cảm thấy đây là một thời cơ tốt để bỏ rơi nó. Bất quá lại có chút rối rắm, hình như Trọng Thiên có cái mũi chó, bất luận mình chạy bao xa, nó đều có thể lần theo mùi mà mò

tới.

Bỏ đi hay là ở lại, thật là một vấn đề!

“Tur công tử, chủ nhân đâu? Chủ nhân đi nơi nào?” Tiểu Yêu Liên tròn vo ôm viên linh quả lẫn lại đây, vô cùng lo lắng hỏi.

Vốn đang suy tính bỏ lại con yêu thú rồi chạy trốn, Tur Lãng nhìn thấy Tiểu Yêu Liên, trong lòng thở dài. Nơi này còn có một con không phải nhân loại đang theo dõi hắn, nếu giờ hắn chạy, để Trọng Thiên biết được, hậu quả là mình có thể sẽ bị nó cắn mấy cái. Đương nhiên, Tur Lãng có thể đồng thời quăng luôn cả Tiểu Yêu Liên, vậy thì không còn ai theo dõi mình nữa, chạy trốn tuyệt đối có bảo đảm. Nhưng kỳ quái chính là, Tur Lãng nghĩ tới phải bỏ rơi Trọng Thiên để không bị nó ức hiếp nữa, nhưng lại hoàn toàn không nghĩ tới chuyện vứt bỏ Tiểu Yêu Liên nhất gan vô dụng này. Nếu hiện tại hắn bỏ mặc nó, có lẽ với sự nhất gan của nó, nó sẽ khóc trời khóc đất, sau đó rất nhanh sẽ bị người ta phát hiện rồi trực tiếp nuốt nó thẳng cấp.

“Tur nó chạy đi rồi. Tiểu Hồng, người biết chủ nhân người muốn làm gì không?” Tur Lãng túm lấy Tiểu Hồng, cười híp mắt dò hỏi.

Tiểu Yêu Liên run lên, hiểu rõ tâm lý sợ dính phiền phức của Tur Lãng, nhưng chủ nhân của nó lại thích đâm đầu vào mấy nơi phiền phức đó. Nó cẩn thận mà nói: “Chủ nhân hắn là đi tìm Sát Ma . . . A --- ----” hét lên một tiếng, Tiểu Yêu Liên rơi xuống bàn. Bởi thân thể quá mềm quá dẻo, thân thể tròn tròn giống như cầu bật lên bật xuống ở trên bàn mấy lần rồi mới mềm nhũn mà gục xuống bàn, trong mắt ngấn hai dòng lệ, oan ức mà nhìn Tur Lãng.

Chính vào lúc này, khoảng không trên Vô Phương Đảo đột nhiên bay lên khối đen ngập trời. Khối đen giống như có thần trí, quay cuồng không ngớt, trong làn khói dường như đang nhốt một con mãnh thú, thỉnh thoảng phát ra tiếng gào thét đỉnh tai nhức óc, sau đó khối đen từ từ lan ra bốn phía, mãi đến tận khi cả hòn đảo đều bao phủ bởi khối đen. Trận khối đen giống như một cái bình phong thiên nhiên, không chỉ khiến người ta không thể nhìn ngó tình huống trên đảo, ngay cả thần thức cũng không thăm dò vào được.

Tur Lãng cẩn thận mà không chế phi thuyền tiếp cận, ở cách Vô Phương Đảo 500 dặm, nhìn thấy một vài người bóng người, phần lớn là đang đứng ở trên linh kiếm, trong đó thể mà lại có Tô Hồng Phi và Liễu Thành Phong. Bọn hắn đứng ở trên một thanh đại kiếm màu đen dài hai mươi mấy trượng rộng mười trượng, chính là trọng kiếm của Liễu Thành Phong.

Nhìn thoáng qua rồi cũng không tiếp tục đề ý tới nữa, Tur Lãng cùng những tu sĩ kia đồng thời quan tâm Vô Phương Đảo, nhưng làn khói đen này mãi không tiêu tan, cái gì cũng không nhìn thấy.

Cứ như vậy qua mấy canh giờ, một luồng ánh sáng trắng phá tan khói đen, trong làn khói đen phát ra một tiếng hét thảm thiết, không thể không co rút lại, sau đó dừng lại ở trên không trung của cây đại thụ. Nó hóa thành một con quái thú hình dạng dữ tợn nhưng không có mặt, con người tà ác đỏ rực nhìn chăm chú hơn mười người tu sĩ Hóa Thần trên đảo.

Lúc này, mọi người mới nhìn rõ ràng tình huống trên Vô Phương Đảo.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86: Bắt đầu

Lúc này trên Vô Phương Đảo, ngoại trừ cây đại thụ đứng lặng ở trung tâm đảo, khắp nơi đều điêu tàn tan hoang, mặt đất loang loang lỗ lỗ, rất nhiều ngọn núi trên đảo đều bị san thành bình địa, yêu thực cơ hồ đã bị hủy hoại hoàn toàn. Mà cây đại thụ này tuy rằng cũng bị thương tổn, nhưng vẫn xanh um rậm rạp, hơn nữa còn tự động dùng cành cây tấn công mấy tu sĩ Hóa Thần trên không trung.

Cây đại thụ này không biết đã sống bao nhiêu năm, đã tu luyện ra linh trí, có thể làm linh thụ. Đáng tiếc, nó còn chưa trưởng thành đã bị sát khí của Sát Ma ăn mòn, dị biến thành yêu thực, trở thành yêu vật phụ thuộc vào Sát Ma, được Sát Ma xem là sào huyệt. Nếu để cho nó trưởng thành một cách bình thường, nói không chừng đã sớm hoá hình sau đó phi thăng Thượng giới, nhất định sẽ không bị bắt ở lại trong thế giới này.

Nhìn thấy tình huống này, trong mắt tu sĩ đều toát ra vẻ tiếc hận, bất quá rất nhanh trong mắt lại lộ ra thần thái sốt sắng. Loại yêu thực biến dị này cũng là vật liệu thượng phẩm nha, vô cùng hiếm thấy, đưa nó luyện hóa không chừng còn có thể nhận được yêu hạch nha.

Tur Lãng giờ tay gõ gõ đầu Tiểu Yêu Liên, không vui nói rằng: “Thu hồi nước miếng của người, có cô gái nào lại chảy nước miếng chứ?”

Tiểu Yêu Liên lập tức che miệng lại, nhưng đôi mắt vẫn khát vọng mà nhìn cây đại thụ biến dị kia. Lúc trước Sát Ma chưa thoát xác thức tỉnh, đại thụ này xem như là cái sào huyệt, căn bản không để lộ khí tức khác thường. Hiện tại Sát Ma đã thức tỉnh, khí tức cây đại thụ liền thay đổi, ở trong mắt Tiểu Hồng muội muội cũng cùng là yêu thực, đây là vật đại bổ nha.

“Tur công tử ~~~” Tiểu Yêu Liên kéo dài âm thanh, những nhẹo lại mềm mại, mắt long lanh nhìn hắn, vẻ mặt mong đợi.

Tur Lãng rung mình, vội vàng nói: “Người cho rằng ta giành nổi với những tu sĩ Hóa Thần đó sao? Hai chúng ta cái gộp lại còn chưa đủ cho bọn hắn tát một cái. Hoặc là tự người đi tìm cách?”

Tiểu Yêu Liên liền không lên tiếng, chỉ hy vọng lúc chủ nhân cướp được đồ vật của mình về, có thể thuận tiện đem yêu hạch về cho nó.

Hai người mặc dù nói chuyện, nhưng cũng chăm chú quan tâm tới tình hình ở Vô Phương Đảo.

Lúc làn khói đen nọ hóa thành quái thú, toàn bộ Vô Phương Đảo đồng thời bị một luồng linh quang nhàn nhạt bao phủ lại, tu sĩ Hóa Thần trên đảo liên thủ đóng kín cả hòn đảo nhỏ, tạo ra một cái không gian, phòng ngừa Sát Ma chạy trốn.

“Bọn phạm nhân các ngươi dám bắt nạt ta, ta phải giết chết các ngươi!”

Một âm thanh lạnh buốt vang lên, sóng âm tầng tầng phóng ra, Vô Phương Đảo chấn động dữ dội, tu sĩ cấp thấp ở giữa không trung ngoài đảo thậm chí cảm giác được toàn bộ màng nhĩ đau đớn không thể tả, hai lỗ tai chảy máu.

Tư Lăng vội vàng đem hồn lực tăng tăng bao lấy mình, mới cảm thấy dễ chịu hơn một chút. Chà trách những tu sĩ kia không dám đến quá gần, quả nhiên là quá nguy hiểm.

Trên Vô Phương Đảo lại là một trận ác chiến, mười một tu sĩ Hóa Thần, vũ lực mạnh nhất chính là yêu tu Đồ Mục, hẳn là do bản thể của hắn. Bất quá nếu bàn về pháp thuật công kích, Bệ tu sĩ và Đan Lưong lại cao hơn một bậc.

“Sư tỷ, ta cứ cảm giác Sát Ma kia có chút kỳ quái?” Liễu Thành Phong đột nhiên nói vậy, tuy rằng bề ngoài là người tùy tiện, nhưng Liễu Thành Phong cũng có một mặt tỉ mỉ.

Nghe vậy, mấy chục tu sĩ ở đây đồng thời quay đầu nhìn về phía hắn, muốn nghe hắn giải thích một chút.

Tô Hồng Phi cau mày quan sát tình huống trên đảo, động tác của bọn họ quá nhanh, bọn nàng căn bản không kịp nhìn rõ thì đã qua. Bất quá tình trạng của Sát Ma xác thực rất quái lạ, trầm ngâm nói: “Xác thực như vậy, rất kỳ quái. Từ trong ký ức của ma tu cũng biết, sau khi Sát Ma thoát xác thành công, thân thể là hữu hình, đáng đáp là ma đầu hình người cao ba trượng. Thế nhưng thân thể hiện tại của nó lại là một luồng khói đen vô hình, tuy rằng khí tức cường đại, nhưng nhìn có chút không ổn.” Nói xong, trong lòng lại thờ dài, quả nhiên rất nhiều chuyện không khớp với đời trước.

Mọi người cũng không hiểu, chỉ có thể tiếp tục quan sát tình huống trên đảo.

Sát Ma dù sao cũng là sát ma thời kỳ Thượng Cổ, tuy rằng hiện tại chỉ có một trái tim, nhưng vẫn không phải thứ mà bọn hắn có thể đối phó. Mười mấy tu sĩ Hóa Thần liên thủ mà còn không thương tổn được nó chút nào, ngược lại đã có mấy vị tu sĩ Hóa Thần bị trọng thương, không thể không lui sang một bên nuốt đan dược chữa thương.

Rất nhanh, hiện trường chỉ còn lại Đồ Mục, Đan Lưong, Bệ Diệc Huy, ba vị tu sĩ triển đấu với Sát Ma. Sát Ma mấy lần muốn xông ra khỏi cấm chế mà mười tu sĩ Hóa Thần liên thủ chế tạo, nhưng tạm thời không cách nào phá giải, chỉ có thể dựa vào sát khí bản thể của nó hóa thành mấy ngàn cái xúc tu, một bên công kích đối thủ, một bên đâm mạnh vào cấm chế, muốn tạo ra một lỗ hổng.

Sát Ma cũng biết lần này mình phục sinh có gì đó không đúng, tuy rằng chỉ có một trái tim, nhưng ở loại Tu Tiên Giới phạm trần linh quang mỏng manh này, sự tồn tại của nó không thể nghi ngờ là cường đại nhất. Nhưng mà khi nó tỉnh lại lại phát hiện mình thoát xác không thành công, dường như thiếu một chút dinh dưỡng. Mỗi khi nó điều động sát khí ở trái tim, luôn cảm giác được có một chút vướng víu, có thứ gì đó bám ở phía trên, vô cùng bất lợi cho nó. Cũng vì thế nên giờ nó chỉ muốn rời khỏi nơi này trước, tìm một nơi để kiểm tra tình trạng cơ thể, sau đó mới tàn sát tu sĩ ở đại lục này để chế tạo càng nhiều sát khí cho mình sử dụng. Thế nhưng, những con kiến mà xưa nay nó chẳng để vào mắt lại nhiều lần cản trở nó, không giết bọn chúng thì căn bản không thể rời đi được.

“Không được, nó muốn chạy trốn rồi!” Đã bị thương - Bệ Diệc Huy nhìn thấy Sát Ma bức lui đám Đồ Mục rồi hóa thành một làn khói đen bay hướng về một chỗ cấm chế mỏng manh, nhất thời sắc mặt đại biến. Nếu để Sát Ma ly khai, đại lục Thương Vũ sẽ gặp phải một trận mưa máu gió tanh.

Trải qua nhiều lần không ngừng công kích, Sát Ma đã công phá được một lỗ hổng ở cấm chế, rất nhanh sẽ có thể ly khai.

Nhưng mà, ngay khi Sát Ma muốn nhân cơ hội thoát đi, đột nhiên lỗ hổng kia lóe lên một luồng linh quang trắng lóa thuần khiết. Linh quang là khắc tinh của sát khí, vừa đối mặt, thân thể Sát Ma liền biến mất một nửa, lộ ra một trái tim màu đen to lớn được vây trong sương mù. Tuy rằng rất nhanh liền có sương mù màu đen bao lại, nhưng Sát Ma vẫn là bị thương.

“Rống --” Sát Ma phát ra một tiếng gầm thét thảm thiết, âm thanh như sấm nổ, đỉnh tai nhúc nhúc, cặp mắt màu đỏ tươi trên cái đầu to lớn kia trợn trừng phía trước, “Lại là ngươi? Muốn chết!” Sau đó phun ra một ngụm sát khí, sát khí quét qua chỗ nào, yêu thực đều hóa thành thể khí biến mất.

Lúc này mọi người cũng chú ý tới kẻ đã làm tan biến nửa người Sát Ma. Một nữ tu Trúc Cơ kỳ?! Hơn nữa nghe giọng điệu của Sát Ma, hình như đã từng gặp nàng ta?

“Là Nguyệt sư tỷ!” Liễu Thành Phong kinh ngạc kêu lên, trong lòng cân nhắc, chẳng lẽ lúc trước Nguyệt Thiên Dạ và Đồ Mục ở lại trong đại thụ, là để làm gì đó?

Tô Hồng Phi hai mắt nặng trĩu, nhớ tới đời trước Vô Phương Đảo chìm vào đáy biển, hẳn là Nguyệt Thiên Dạ cũng nhúng tay vào?

Tu sĩ Hóa Thần trên Vô Phương Đảo cũng kinh ngạc không ngớt, không ngờ chỉ là tu sĩ Trúc Cơ? Lúc trước bọn hắn đã tìm kiếm một lần, rõ ràng không phát hiện khí tức của người này, nàng ta sao có thể ẩn trốn ở chỗ này? Bất quá khi nhìn thấy Sát Ma tức giận đuổi theo nữ tu này, những tu sĩ Hóa Thần bị thương đều thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng nuốt đan dược để tranh thủ thời gian khôi phục.

Mà lúc này sau khi Nguyệt Thiên Dạ ra tay, biết mình không phải là đối thủ của nó, chỉ có thể bắt đầu chặt vật chạy trốn từ phía trên Vô Phương Đảo. Nàng vừa nảy có thể một kích thành công, cũng là bởi vì thừa dịp Sát Ma không phòng bị, giờ nếu muốn đắc thủ một lần nữa thì không phải dễ dàng như vậy. Đối với Sát Ma, ngoại trừ sự tồn tại của nó nguy hại tới nhân sĩ, nàng còn muốn ma hạch của nó nữa. Có được ma hạch, không gian của nàng liền có thể thăng cấp, đến lúc đó diện tích không gian sẽ càng lớn, càng có lợi cho tu vi của nàng.

Ý nghĩ ở trên chỉ là thoáng qua, muốn ma hạch cũng phải có mệnh mới được, cho nên giờ phải chuyên tâm thoát thân.

Nguyệt Thiên Dạ tuy rằng tu vi không cao, nhưng pháp bảo thiên kỳ bách quái[1], pháp bảo tốc độ cũng không ít. Lúc này nàng giẫm chân trên một Phi hành khí trông như một đám mây chạy trốn khắp nơi, tốc độ của nó thậm chí khiến Sát Ma tạm thời không đuổi kịp nàng, làm người ta lại một hồi trở mắt ngoác mồm, ngạc nhiên vô cùng.

[1]Phong phú, đủ thứ kỳ quái.

Cuối cùng, Nguyệt Thiên Dạ bị một cái xúc tu khói đen của Sát Ma quất bay đến cấm chế bao phủ hòn đảo, sau đó bị bật ngược lại, té lộn trên đất, rồi bị một cái xúc tu đâm xuyên bụng. Giữa lúc Sát Ma muốn giết chết tên nhân tu nhỏ yếu này, một luồng linh lực hóa thành cự quyền (nắm đấm to) đánh tới, đánh tan xúc tu định giết chết Nguyệt Thiên Dạ. Sát Ma lại một lần nữa tức giận gào thét như sấm, bị những tu sĩ hạ giới nhỏ yếu này kích động đến hai mắt đỏ lên.

Đồ Mực mặt trầm như nước, nhanh chóng ôm lấy Nguyệt Thiên Dạ vì bị thương nên khí tức yếu ớt, ném xuống cây đại thụ, sau đó xoay người đối mặt với Sát Ma. Mà kỳ quái chính là, lúc Nguyệt Thiên Dạ tiếp cận, cây đại thụ này không chỉ không tấn công, ngược lại đuổi hai cành cây ra đón lấy nàng, sau đó đưa vào một hốc cây trong đó.

Trận ác chiến trên Vô Phương Đảo mãi không ngừng lại, những lão quái Hóa Thần khiến người ta ngược nhìn trong đại lục Thương Vũ từng người từng người bị thương, thậm chí còn có một vị tu sĩ Hóa Thần mất mạng, làm những tu sĩ đang quan sát ngoài đảo trong lòng sợ hãi không thôi. Tu sĩ Hóa Thần là nhân vật đỉnh cao ở đại lục Thương Vũ, nếu ngay cả bọn họ cũng không thể đối phó với Sát Ma, vậy những người khác cũng chỉ có đường bị giết mà thôi. Nếu để cho Sát Ma chạy trốn, đại lục Thương Vũ sẽ rơi vào Địa ngục.

Tư Lăng cũng rất lo lắng khẩn trương, kể khổ với Tiểu Hồng, nói rằng: “Tiểu Hồng muội muội, chủ nhân nguoi rớt cuộc muốn nấp tới khi nào? Lúc nào nó mới chịu ra tay?” Cục diện hiện giờ rất bất lợi với nhân tu, Tư Lăng quá căng thẳng, lo lắng tới nỗi muốn trông cậy vào Trọng Thiên - kẻ xưa nay chẳng thể dựa dẫm.

Tiểu Yêu Liên ôm linh quả thật chặt, cũng đang chăm chú nhìn phía trước, ấp úng nói: “Ta, ta cũng không biết. . . Tư công tử, làm sao bây giờ? Lẽ nào không ai có thể giết Sát Ma sao? Chúng ta có thể bị Sát Ma ăn luôn không?”

“Ta chỉ có thể bị giết, bị ăn sẽ là nguoi. Ai kêu nguoi khá bỏ chứ.” Tư Lăng tỉnh táo phân tích, nói, “Nguoi là Yêu Liên, chính là vật đại bổ, tin chắc Sát Ma cũng sẽ cảm thấy rất hứng thú.”

Tiểu Yêu Liên lập tức ngạt nước mắt, thân thể run như cây sậy.

Bất nạt kẻ yếu xong, tâm tình khá hơn một chút, Tư Lăng lại bắt đầu cân nhắc xem hẳn có nên chạy trốn ngay bây giờ luôn không. Có Phi Thiên Thuyền ở đây, hẳn tin tốc độ của mình sẽ không kém. Nhưng mà -- làm quái gì cứ có loại cảm giác Sát Ma không chết, đại lục Thương Vũ sẽ không có đất đặt chân vậy?! Thôi bỏ đi, để nhìn thêm một chút đã.

Vừa nhìn, liền nhìn thấy Đồ Mực bị Sát Ma chặt đứt một cánh tay, sau đó nhét cánh tay kia vào trong miệng, rắc rắc hai lần, khí tức vốn suy yếu lại mạnh hơn mấy phần.

Mọi người đều kinh sợ, thì ra Sát Ma dựa vào thôn phệ là có thể khôi phục, có phải sau này nó cũng sẽ thôn phệ nhân tu như vậy? Tư Lăng cũng run sợ trong lòng, bất quá hẳn còn không quên đe dọa Tiểu Yêu Liên đã run rẩy như tận thế đến nơi: “Nhìn đi, nếu yêu tu là đồ bỏ đối với Sát Ma, yêu thực chắc chắn cũng vậy.”

Nhìn thấy đứa nhỏ kinh hãi quăng luôn linh quả rồi ôm đầu trốn vào tay áo của mình, Tư Lăng ngẩng đầu nhìn trời, tự kiểm điểm lại xem có phải mình đã bị Trọng Thiên chèn ép đến biến thái, thế nhưng lại cảm thấy bất nạt kẻ yếu rất vui vẻ. . .

Mất đi một cánh tay - sức chiến đấu của Đồ Mực yếu đi không ít, sau đó bị mười mấy xúc tu khói đen đâm thủng mười mấy lỗ trên thân thể. Đồ Mực trọng thương, vết thương bị sát khí ăn mòn nhanh chóng. Giống như những Hoạt tử nhân kia, cũng đã bị loại sát khí tà ác này ăn mòn, dù là tu sĩ Hóa Thần, nếu không kịp trừ khử, bị sát khí ăn mòn đến tâm mạch, cũng sẽ biến thành Hoạt tử nhân.

Ngay khi Sát Ma chuẩn bị thôn phệ Đồ Mực, đột nhiên giữa không trung nứt ra một khe hở không gian, thu Đồ Mực vào.

Nhìn thấy Đồ Mực bị khe hở không gian này thôn phệ, Tô Hồng Phi đột nhiên đứng phắt dậy, nhìn chăm chăm nơi Đồ Mực biến mất, khoe môi lộ ra nụ cười khẩy. Quả nhiên là kẻ nặng tình, chấp nhận bại lộ không gian cũng phải cứu người đi. Lần này, những tu sĩ Hóa Thần đó muốn không nghỉ ngơi cũng khó.

Ngay khi Đồ Mực biến mất, Sát Ma không để ý tới những tu sĩ Hóa Thần đó nữa, lại một lần nữa bay về hướng lỗ hổng cấm chế, dùng tất cả xúc tu đen oanh kích cấm chế, chẳng mấy chốc cấm chế trên Vô Phương Đảo liền biến mất.

Nhưng mà, Sát Ma lại không lập tức lập tức rời đi. Lúc cấm chế biến mất, đột nhiên thân thể khói đen của nó bốc lên cao, ngửa mặt lên trời phát ra một

tiếng gầm rú thống khổ, âm thanh chấn động vạn dặm, đánh thẳng vào thức hải, làm toàn bộ tu sĩ đứng trên không trung thất khiếu[2] chảy máu, đều bị thanh âm kia đánh rơi xuống hải lý. Lúc này, không người nào phát hiện, ở trái tim Sát Ma, một tia yêu hỏa màu đỏ tím như một chấm nhỏ, phát sáng yếu ớt, trong nháy mắt lại có xu thế cháy lan bùng nổ.

[2] Thất khiếu (gồm hai tai, hai mắt, hai lỗ mũi và miệng)

“Đây là loại lửa gì?!” Một tên tu sĩ Hóa Thần ngạc nhiên hỏi.

Không có người nào trả lời, cũng không biết vì sao Sát Ma lại nhanh chóng bị một ngọn lửa màu đỏ tím bao vây lấy. Ngọn lửa này làm cho người ta cảm giác vô cùng nguy hiểm, cả tu sĩ Hóa Thần cũng không dám tới gần.

Thế lửa càng lúc càng lớn, tiếng rống của Sát Ma hóa thành lưỡi dao sắc hữu hình, tấn công thần thức của tất cả mọi người. Mặc dù là tu sĩ Hóa Thần, cũng chỉ có thể khổ sở chống đỡ lại.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 87: Không gian vòng xoáy

Không ai biết ngọn lửa trên thân Sát Ma là thứ gì, tại sao lại đột nhiên xuất hiện. Ngọn lửa này tỏa ra khí tức vô cùng nguy hiểm, nhưng lại không phải thiên hỏa hay địa hỏa mà bọn họ từng biết, cũng không ai dám tiếp cận. Trên đảo, ngoại trừ tu sĩ Hóa Thần có thể chống đỡ, những tu sĩ cấp thấp đều từng người từng người bị sóng âm của Sát Ma đánh rơi xuống hải lý, sống chết không rõ.

Nhưng mà, Sát Ma là sát khí thời kỳ Thượng Cổ do thiên địa thai nghén mà thành, nó không dễ dàng bị tiêu diệt như vậy. Dù là thiên hỏa, cũng cần một lượng lớn thiêu đốt mấy năm mới có thể tiêu diệt được nó. Khói đen Sát Ma lẫn lộn quay cuồng, vì dập tắt ngọn lửa trên người, nó thậm chí không tiếc vứt bỏ một bộ phận thân thể. Ngọn lửa nọ theo khói đen rớt xuống trên đảo, chỗ nào đi qua đều là một mảnh tro bụi cháy đen.

Mất thấy Sát Ma sắp diệt trừ được ngọn lửa trên người, một luồng khí tức mạnh mẽ bất ngờ xuất hiện. Tu sĩ Hóa Thần trên đảo ngạc nhiên ngẩng đầu, chỉ thấy một bóng đen to lớn dường như đột nhiên xuất hiện, roạt một cái dang hai đôi cánh lớn ra, một đôi mắt màu lục sẫm cúi đầu nhìn Sát Ma. Nó bỗng nhiên há mồm, một luồng yêu hỏa như con rắn màu đỏ tím phun qua, lại gia tăng thế lửa trên thân Sát Ma.

Mọi người ngơ ngác, đây là yêu thú gì? Khí tức cường đại như thế, thậm chí khiến bọn hắn có loại kích động nằm rạp xuống. Hơn nữa nhìn loại lửa kia, là yêu thú nào có yêu hỏa lợi hại như vậy?

Con yêu thú to lớn này toàn thân đen thui, ngoại trừ hình dạng có thể phân ra đầu và thân thể, căn bản không thấy rõ mặt mũi trông như thế nào. Hơn nữa khí tức lúc này nó tỏa ra lại ngang tầm với Sát Ma, khiến người ta liếc mắt đã sợ hãi không ngớt.

Bất quá nhìn thấy Đại Yêu thú màu đen này liên tục phun lửa thiêu đốt Sát Ma, tu sĩ Hóa Thần trong lòng thờ phào nhẹ nhõm, tuy rằng không biết là địch hay bạn, ít nhất thế cuộc lúc này có lợi cho bọn họ.

Lúc này, 500 dặm ngoài khơi Vô Phương Đảo đột nhiên phá vỡ, nhìn vào những con sóng, giống như có thứ gì đó to lớn vọt ra khỏi mặt nước. Nước biển ào ào rơi xuống, ngoài khơi vang vọng âm âm, nhưng phóng tầm mắt nhìn tới, lại không có bất kỳ bóng dáng nào. Một lúc sau, một người tựa như một thứ đồ vật trực tiếp bị ném ra ngoài, cả người lẫn lộn trên không trung vài vòng, sau đó mới rơi xuống biển, bọt nước bắn tung toé, phát ra một trận âm thanh rào rào rào.

Bị Phi Thiên Thuyền của chính mình quăng xuống biển - Tư Lăng khổ sở không thôi, giãy giụa phá biển xông ra, sau đó lập tức triệu ra một thanh phi kiếm đón lấy mình, trên khuôn mặt ướt nhẹp tỏa ra một trận tức giận mãnh liệt.

Không lâu sau, lại liên tiếp mà có người từ trong biển bay ra, chính là những tu sĩ lúc trước bị tiếng gào của Sát Ma đánh rơi xuống biển. Chỉ thấy đa số bọn họ sắc mặt xám ngắt, hiển nhiên là bị nội thương không nhẹ. Tư Lăng nhìn một chút, lúc nhìn thấy Tô Hồng Phi và Liễu Thành Phong, cũng lịch sự gật đầu với họ. Còn những tu sĩ không thể thoát ra, có lẽ là trực tiếp hôn mê trên biển, chờ đợi bọn họ chỉ có vận mệnh mất mạng mà thôi.

“Tư tiểu đệ, cậu cũng ở đây? Đến lúc nào thế?” Liễu Thành Phong sắc mặt trắng bệch, làm tôn lên đôi mắt đặc biệt óng ánh, nhìn thấy Tư Lăng xuất hiện hẳn rất kinh ngạc.

Tô Hồng Phi kéo hắn đứng ở trên một thanh phi kiếm, bởi vì Liễu Thành Phong cũng bị thương không nhẹ, lúc này không thể tự mình điều khiển phi kiếm, chỉ có thể dựa vào Tô Hồng Phi chèo chống.

Tư Lăng gật gật đầu, cũng không trả lời hắn. Dùng linh lực quét khắp người một lần, rất nhanh liền hong khô bản thân, sau đó lại vuốt tóc ra phía sau, thoát nhìn có vẻ gọn gàng sáng sủa hơn người khác, cũng khiến cho người khác không khỏi nhìn vài lần, bởi vì hắn xem ra hoàn toàn không bị thương. Ở đây ngoại trừ Tư Lăng, người cũng không bị thương chính là Tô Hồng Phi, hai người đều liếc mắt nhìn nhau, sau đó rất có ẩn ý dời ánh mắt đi.

Tuy rằng không có bị thương, nhưng trong lòng Tư Lăng hết sức bất đắc dĩ, hận không thể hành hung Phi Thiên Thuyền một trận. Phi thiên thuyền vốn

sống chết cũng không chịu để hấn thu hồi vào túi trữ vật, sau khi bị sóng âm Sát Ma ảnh hưởng, rầm một phát rớt xuống biển, sau đó bất chấp ý nguyện của Tư Lăng, vút hấn ra ngoài rồi tự động chui vào trong túi trữ vật. Về phần không bị thương, là do lúc trước Tư Lăng dùng hồn lực bao trùm toàn thân, mới tránh được một kiếp. Khiến Tư Lăng tò mò chính là, Tô Hồng Phi vì sao cũng có thể chống lại sóng âm của Sát Ma? Xem ra cơ duyên của nàng ta cũng không ít.

Đang suy nghĩ, bỗng nghe được tiếng kinh hô của người bên cạnh, trong lòng Tư Lăng căng thẳng, vội vàng nhìn lại, phát hiện tình thế ở Vô Phương Đảo đã thay đổi. Lúc nhìn thấy con yêu thú to lớn màu đen kia, mắt Tư Lăng lộ ra vẻ quái lạ.

Những người khác không nhận ra, nhưng Tư Lăng lại là biết đây là bản thể của Trọng Thiên. So với trước kia chỉ là cái dáng dấp mờ ảo, hiện tại đã có một thân thể ngưng tụ hơn, hẳn đây là kết quả sau khi nuốt Huyết Phách Châu. Tuy rằng Trọng Thiên mạnh mẽ thì mình nhất định sẽ bị ức hiếp đến không ngóc đầu lên được, nhưng hiện tại Tư Lăng tự đáy lòng hi vọng thực lực của nó có thể đối phó với Sát Ma.

Bị ngọn lửa thiêu đốt một hồi, Sát Ma rốt cục không chịu được mà bắt đầu công kích, Trọng Thiên cũng không tiếp tục phun lửa nữa mà xông tới tiến hành thịt đấu thịt với Sát Ma vốn bị thương khá nặng.

Tư Lăng nhìn thấy thế thì cau mày, xem ra thực lực bây giờ của Trọng Thiên muốn đối phó với Sát Ma thì còn rất miễn cưỡng, hơn nữa còn bị Sát Ma mấy lần trở mình làm bị thương. Bất quá Tư Lăng cũng cảm thấy Trọng Thiên rất ranh ma giảo hoạt, thừa dịp lưỡng bại câu thương mới nhào ra. Như vậy có rất nhiều chỗ lợi, sức chiến đấu của Sát Ma bị tiêu hao không nói, những tu sĩ Hóa Thần đó hiện tại bị thương khó bảo toàn bản thân, sẽ không dám lên dao găm ở sau lưng, cũng coi bỏ nỗi lo về sau, chỉ chờ nó cầm được ma hạch rồi bỏ trốn là được.

Rất nhanh, trên người Trọng Thiên đã đầy rẫy vết thương, Trọng Thiên phát ra một tiếng gầm rú, thấy thể lửa trên thân Sát Ma nhỏ lại, lại phun yêu hỏa qua. Hơn nữa yêu hỏa lần này lại có chỗ bất đồng, trong ngọn lửa màu đỏ tím mang theo từng tia từng tia lửa màu tím đen. Lúc ngọn lửa kia dính lên trên người Sát Ma, tia lửa màu tím đen kia giống như có sinh mệnh xâm nhập vào đám sương mù trong Sát Ma, cuối cùng xuyên vào trái tim.

Tư Lăng nhìn thấy rõ ràng, những tia màu tím đen kia là độc của Trọng Thiên.

Sát Ma gào thét liên tục, hai mắt đỏ như máu trợn trừng, đột nhiên nắc: “Hóa ra là bộ tộc độc thú các ngươi. . . Tổ tiên ngươi có thể chết ở trên tay ta, ta không tin giết không nổi một mình tiểu độc thú như ngươi! !”

Nghe thanh âm này, có thể tưởng tượng được oán hận của Sát Ma.

Nhưng mà mặc kệ nó oán hận như thế nào, chất độc này đã theo tia lửa xâm nhập vào trái tim, khiến nó trong lúc nhất thời muốn điều động sát khí cũng có chút khó khăn, chỉ có thể nằn lệt gầy dựa.

Lúc trước, khi bọn Tư Lăng ra khỏi không gian luyện thi, Trọng Thiên đã phóng một tia yêu hỏa đến gần trái tim Sát Ma, nó làm rất cẩn thận, tia lửa lại rất nhỏ, hiển nhiên đã giấu diếm được Sát Ma. Trận lửa lớn trước đó chính là Trọng Thiên trực tiếp điều động tia lửa trong trái tim Sát Ma, cho nên Sát Ma không hề đề phòng, khiến trái tim bị đốt cháy đến đau đớn vô cùng. Dù sao trái tim cũng chính là gốc rễ của Sát Ma, mà hiện nay Trọng Thiên lại trực tiếp rót chất độc của nó vào trái tim Sát Ma. Thương tổn của nó có thể tưởng tượng được.

Có thể là sự nham hiểm của Trọng Thiên đã làm nổi lên oán khí của Sát Ma, khí tức Sát Ma đột nhiên tăng vọt, toàn bộ không gian đều vận vẹo.

“Không được, nó muốn tự bạo rồi!”

Tu sĩ Hóa Thần trên đảo nhìn nhau ngờ ngác, sau đó cũng bất chấp thân thể bị thương, ào ào chạy ra ngoài. Ngoài ra, còn có một vài ma tu từ trong hốc cây đại thụ trốn ra. Lúc này sự chú ý của mọi người đều đặt ở trên thân Sát Ma, nhìn thấy bọn hấn cũng không ai đi để ý tới.

Lúc khí tức Sát Ma biến hóa, Vô Phương Đảo vang lên tiếng nổ mạnh, mặt đất không ngừng lún xuống, cả hòn đảo đều rung động kịch liệt.

Tu sĩ ở ngoài đảo cũng cảm giác được lực phá hoại đáng sợ như muốn xé rách không gian kia, cũng nhao nhao thoát đi.

Tô Hồng Phi mang theo Liễu Thành Phong cấp tốc ném ra một cái phi hành bảo pháp, nhảy lên chuẩn bị chạy trốn. Liễu Thành Phong quay đầu nhìn về phía Tư Lăng, kêu lên: “Tư tiểu đệ, cậu còn đang làm gì nữa? Đi mau!”

Tư Lăng lộ vẻ do dự, cuối cùng cắn răng nói: “Các ngươi đi trước đi, ta đợi thêm lát nữa.”

Tô Hồng Phi liếc mắt nhìn hấn, không nói gì, khống chế Phi hành khí bỏ chạy về hướng ngược lại Vô Phương Đảo.

Rất nhanh, lấy Vô Phương Đảo làm trục tâm, vạn dặm bên trong không một bóng người. Tư Lăng chỉ lúi ra ngoài ngàn mét, thần thức chú ý chặt chẽ tới Vô Phương Đảo. Trọng Thiên tuy rằng làm cho Sát Ma phải tự bạo, thế nhưng nó cũng bị thương nghiêm trọng, một nhọc nằm trên đất, máu chảy ồ ạt. Nhìn thấy Trọng Thiên từ trước đến giờ luôn mạnh mẽ lại biến thành bộ dạng kia, làm lòng hấn thật phức tạp. Tuy rằng vẫn luôn nói muốn đánh ngã nó, nhưng ở chung lâu dài cũng có chút tình nghĩa đồng bạn.

“Tư công tử, làm sao bây giờ, chủ nhân bị thương rất nặng, Sát Ma lại bắt lấy nó, nó hiện tại không thể chạy trốn.” Tiểu Yêu Liên trốn ở trong tay áo Tư Lăng thò người ra bên ngoài nhìn, vẻ mặt lo lắng lo lắng.

Tư Lăng cau mày, trong lúc nhất thời cũng không biết nên làm thế nào cho phải. Sát Ma tự bạo còn khủng bố hơn so với tu sĩ Hóa Thần tự bạo, hấn chỉ là một tu sĩ Trúc Cơ nhỏ nhoi, nào dám đến gần?

Chính vào lúc này, đột nhiên trên cây đại thụ Vô Phương Đảo phát sinh dị dạng, thần thức Tư Lăng quét qua, không khỏi sửng sốt một chút, phát hiện nguyên nhân khiến đại thụ biến hóa là do Nguyệt Thiên Dạ.

Lúc này Nguyệt Thiên Dạ ở trong một không gian to lớn trong hốc cây đại thụ, nàng đang đánh ra từng đạo từng đạo Pháp Quyết sắc bén, không ngừng đưa linh lực vào một khuôn mặt lớn trên vách tường phía trên hốc cây. Khuôn mặt lớn kia khảm ở trên vách cây, giống như là mọc ra từ trong thân cây vậy, hai mắt nhắm nghiền, da dẻ màu xanh, ngũ quan khá nhỏ nhắn. Lúc linh lực đưa vào càng nhiều, con mắt trên gương mặt đó rốt cục mở ra, sau đó hai mắt xẹt qua một chút ánh sáng âm u, mắt lộ ra chút giãy dụa, cuối cùng hóa thành một vệt sáng đi vào trong mi tâm[1] của Nguyệt Thiên Dạ.

[1]Mi tâm, ấn đường: Điểm giữa hai đầu lông mày.

Khi động tác này của Nguyệt Thiên Dạ kết thúc, đại thụ bắt đầu rung động, sau đó đại thụ dần thu nhỏ lại rồi biến mất, Nguyệt Thiên Dạ cũng biến mất ngay tại chỗ.

Tư Lăng tròn mắt, trong nháy mắt đó, hẳn cảm giác được gọn sóng của dị không gian. Trên người Nguyệt Thiên Dạ có một cái dị không gian! Hơn nữa động tác vừa nãy của nàng ta là thu phục đại thụ mang đi.

Những chuyện này chỉ là trong nháy mắt, thời gian để Tư Lăng do dự cũng không nhiều, sau đó hắn cắn răng, không để ý tới Phi Thiên Thuyền cự tuyệt, sau khi lên Phi Thiên Thuyền thì nhanh chóng bay về hướng Vô Phương Đảo.

Tiếng nổ mạnh không ngừng vang lên khắp Vô Phương Đảo, đặc biệt là sau khi mất đi cây đại thụ, phía dưới bỗng xuất hiện một vòng xoáy không gian thật lớn. Sức hút to lớn của Vòng xoáy không gian này hút lấy tất cả mọi thứ trên đảo, Trọng Thiên bị thương và Sát Ma cũng bị sức hút không gian chậm rãi hút về hướng vòng xoáy không gian.

May mắn thay, vòng xoáy không gian đột nhiên xuất hiện này cũng cắt ngang việc Sát Ma tự bạo, xem như là tạm thời giải trừ nguy cơ.

Phi Thiên Thuyền lao rất nhanh về phía Trọng Thiên. Lúc này Trọng Thiên và Sát Ma đều đã bị sức hút của vòng xoáy không gian hút tới nơi cách vòng xoáy 500 mét, lực hút vì thế càng mạnh mẽ hơn. Lúc sắp tiếp cận được Trọng Thiên, Phi Thiên Thuyền cũng bị lực hút làm cho lung lay lao đảo, Tư Lăng có thể cảm giác được linh thức của Phi Thiên Thuyền phát sinh ra một loại tâm tình sợ sệt lo lắng, sau đó không để ý tới mệnh lệnh của Tư Lăng, cố gắng chạy ra ngoài.

Tư Lăng trong lòng hoảng sợ, liều mạng lấy ra hồn lực trong thân thể rót vào Phi Thiên Thuyền để khống chế nó, chỉ chốc lát, hồn lực trong thân thể bị hút sạch bóng. Tiểu Yêu Liên lập tức đưa tới yêu đan Sát Thủ để Tư Lăng bổ sung hồn lực.

Hai mắt Tư Lăng nhìn chăm chăm động tĩnh phía dưới, đột nhiên kêu lên: “Mở Phi Thiên Thuyền ra! Tiểu Hồng, kéo chủ nhân ngươi lên.”

Tiểu Yêu Liên có chút hoảng sợ, nhưng cũng biết lúc này không phải thời điểm yếu đuối sợ phiền phức. Ngay khi Phi thiên thuyền mở ra, liều mạng điều khiển linh lực ôm lấy Trọng Thiên ở bên dưới. Lúc sắp bắt được nó, Trọng Thiên đột nhiên cào một vuốt về phía Sát Ma, móng vuốt cào một phát, có thứ gì đó bị nó kéo ra ngoài.

Vừa vịn liếc ngang nhìn thấy màn này, Tư Lăng rất bất đắc dĩ. Trọng Thiên, ngươi đừng thù dai như thế có được không? Phút cuối còn muốn cào cho người ta một vuốt, không thấy tình huống bây giờ rất nguy cấp rồi sao?

Mà lúc này Sát Ma vừa vịn bị vòng xoáy không gian kéo vào, Tư Lăng cũng bất chấp số phận của Sát Ma. Sau khi kéo Trọng Thiên lên tới Phi Thiên Thuyền, hắn liều mạng khống chế Phi Thiên Thuyền bay ra bên ngoài vòng xoáy không gian, hướng ngược lại với nơi này. May là Phi Thiên Thuyền đã sản sinh linh thức, biết sợ hãi, nên cũng rất phối hợp với Tư Lăng, tránh thoát sức hút không gian, lao đảo lắc lư mà bay ra khỏi đảo.

Bởi vì vòng xoáy không gian xuất hiện, xung quanh Vô Phương Đảo sóng biển cuộn trào liên tục. Từng con sóng lớn cao trăm trượng đổ ập vào Vô Phương Đảo, Vô Phương Đảo rất nhanh liền bị nước biển chảy ngược bao phủ. Vô Phương Đảo từ từ chìm xuống, chờ khi nước biển nhấn chìm Vô Phương Đảo, trên mặt biển xuất hiện một vòng xoáy màu đen, rất nhiều yêu thú trong biển xuất hiện trong vòng xoáy, rất nhanh liền bị sức mạnh của vòng xoáy không gian xé thành thịt nát.

Nhìn thấy chỗ vòng xoáy này, trong lòng Tư Lăng vẫn sợ hãi không ngớt, nếu phớt lờ nó đi, không biết nó có thể biến vùng hải vực này thành một khu vực bão không gian hay không.

Bất quá rất nhanh thì Tư Lăng cảnh giác được có ba luồng khí tức mạnh mẽ đang hướng về nơi này. Chỉ giây lát họ đã đến nơi. Lúc này Phi Thiên Thuyền không có ẩn thân, hiện tại tàng hình cũng không kịp, Tư Lăng chỉ có thể nhắm mắt bước chân ra khỏi Phi Thiên Thuyền.

Khi bọn họ đi tới, Tư Lăng mới nhìn rõ là ba tu sĩ Hóa Thần, chính là mấy tu sĩ Hóa Thần lúc trước bị thương tương đối nhẹ, trong đó có cả Đan Lương và Bệ Diệc Huy.

Ba người chỉ liếc nhìn chiếc Phi Thiên Thuyền này, ánh mắt lóe lên; lúc thấy chỉ là một tên tu sĩ Trúc Cơ kỳ từ Phi Thiên Thuyền bước ra, trong lòng hơi thất vọng. Tuy rằng không biết vì sao hắn ta lại ở đây, nhưng hiện tại thời gian cấp bách, bọn họ cũng không đếm xỉa tới hắn, về mặt nghiêm túc nhìn vòng xoáy không gian dưới mặt biển. Quan sát một hồi, ba người liếc mắt nhìn nhau, bắt đầu xuống tay với vòng xoáy dưới biển. Xem bộ dạng hẳn là muốn đóng kín vòng xoáy không gian này, tránh để nó mang tới thứ nguy hiểm gì đó ở dị giới về thế giới này.

Ba người sở dĩ coi trọng như vậy, là bởi vì loại vòng xoáy không gian này thường tiếp nối với dị giới. Nếu bọn họ mặc cho nó tồn tại, nó sẽ mang tới thứ gì đó ở dị giới, nếu là một ít thứ nhỏ nhỏ cũng còn đỡ, rất nhiều khả năng sẽ mang đến thứ gây nguy hại cho thế giới này. Cho nên, nếu đã gặp phải tình huống như thế, tu sĩ Hóa Thần nhất thiết phải hợp lực đóng kín nó.

Vốn bên dưới cây đại thụ sinh trưởng ở Vô Phương Đảo chính là một thông đạo vòng xoáy không gian, bởi vì đại thụ trấn áp, nên không có người nào phát hiện. Nay đại thụ đã bị Nguyệt Thiên Dạ lấy đi, không có đại thụ trấn áp, vòng xoáy không gian thôn phệ Vô Phương Đảo, cũng hình thành ở dưới biển một cái vòng xoáy không gian.

Ngay khi ba người hợp lực đóng kín vòng xoáy không gian, đột nhiên trong vòng xoáy không gian có thứ gì đó xuất hiện, giống như là núi lửa phun trào, một luồng khí tức mạnh mẽ bỗng nhiên phun ra. Khi mọi người ở đây cấp tốc lùi về sau tránh né, thì phát hiện một bóng người đột nhiên vọt ra khỏi vòng xoáy không gian, sau đó là một con ma long to lớn màu đen lao ra, cuối cùng còn có một vài con ma thú lè loi lạc loài bị vòng xoáy không gian phun ra ngoài.

Khí tức Ma long toả ra chỉ là Hóa Thần kỳ, tuy rằng hung hãn, nhưng có thể đối phó. Ba tu sĩ Hóa Thần thấy thế thì thờ phào nhẹ nhõm, sau đó ánh mắt chuyển qua trên người kẻ vừa mới xuất hiện từ trong vòng xoáy không gian kia.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Đại ca trở về

Xuất hiện từ trong vòng xoáy không gian chính là một nam nhân mặc đạo bào màu trắng, khuôn mặt lạnh lùng, khí chất lạnh lẽo, tuy rằng chỉ là Kim đan sơ kỳ, lại làm cho ba tu sĩ Hóa Thần hơi cau mày; đặc biệt là khi trên tay hắn đang nắm một đóa hoa liên (hoa sen lửa) màu trắng công kích Ma long. Loại thủ pháp và khí tức hỏa điểm này khiến bọn hắn lập tức rõ ràng người này là vật chứa Hòa Linh trời sinh.

Cái gọi là vật chứa Hòa Linh chính là loại tu sĩ có thể thôn phệ Dịch Hóa, dùng linh căn nuôi dưỡng Dịch Hóa, làm cho Dịch Hóa biến dị thêm một lần nữa. Người như thế trong ngàn tỉ người cũng khó xuất hiện một người, nếu như xuất hiện, tất nhiên là người có thiên tư ngất trời, tất cả Dịch Hóa đều trở thành vũ khí mạnh nhất của bọn hắn, thậm chí Dịch Hóa bị bọn hắn thôn phệ xong sẽ trải qua lần thứ hai biến dị, uy lực càng thêm hung mãnh ghê gớm. Phải biết Dịch Hóa chính là do thiên địa thai nghén mà sinh, cực kỳ hiếm có, uy lực vô cùng. Những tu sĩ muốn thôn phệ Dịch Hóa để sử dụng cho bản thân đều phải trải qua muôn vạn gian nguy cực khổ, thậm chí không cần thận một chút sẽ bị Dịch Hóa phản phệ, rơi vào kết cục thân thể tiêu tan, nguyên thần hủy diệt. Kẻ có thể thành công thôn phệ Dịch Hóa đã là hiếm thấy, nếu như có thể nuôi dưỡng Dịch Hóa khiến nó biến dị, đó chính là cơ duyên to lớn, người khác chỉ có thể ước ao nhưng tuyệt đối không làm được.

Mà tên tu sĩ đột nhiên xuất hiện này lại là loại trời sinh mang theo Dịch Hóa, ngọn lửa kia trải qua hắn không ngừng tu luyện đã biến dị, chẳng trách ma long này không thể làm gì với hắn.

Ba người quan sát xong, tuy rằng khiếp sợ thiên tư và cơ duyên của hắn, nhưng lúc này lại không muốn ra tay. Ngoại trừ bởi vì lúc này đang là thời khắc mấu chốt để đóng kín vòng xoáy không gian, bọn hắn không rảnh ra tay; còn vì bọn hắn cũng muốn nhìn xem chàng thanh niên này có thể làm tới trình độ nào.

Đại ca?!

Lúc Tư Lăng nhìn thấy rõ người xuất hiện từ trong vòng xoáy không gian, suýt chút nữa kêu lên thành tiếng, nhưng lúc này vẫn phải nhịn xuống. Tư Hàn đang đối phó với Ma long, phía sau còn dẫn theo rất nhiều ma thú, “lại già bất thiện”[1], hắn không nên mở miệng làm huynh ấy phân tâm.

[1]Lại già bất thiện, thiện già bắt lại: chỉ người đến nhưng không có ý tốt, nếu có ý tốt thì đã không đến.

Bất quá, khi cặp mắt lạnh lẽo kia nhìn đến, Tư Lăng biết đại ca nhìn thấy mình, lập tức nhếch môi cười ngốc nghếch với huynh ấy, lấy đó biểu đạt rằng mình nhìn thấy đại ca rất kích động cao hứng.

Liếc nhìn ba người đang bận đóng kín vòng xoáy không gian kia, Tư Lăng quyết đoán lui vào Phi Thiên Thuyền, sau đó khống chế Phi Thiên Thuyền bay hướng về chỗ Tư Hàn.

Tư Hàn dẫn ma long bay ra xa, hắn hiện tại chỉ là Kim Đan kỳ, đối phó ma long vẫn có chút miễn cưỡng, bèn mang theo nó bắt đầu lượn vòng vòng ở trên mặt biển Sát Hải. Lúc này, Tư Lăng dẫn Phi Thiên Thuyền chậm rãi tiếp cận, Tư Hàn liếc nhìn, không để ý đến, thỉnh thoảng nắm một đóa hoa Bạch Liên công kích con mắt Ma long, muốn làm mù hai mắt của nó.

Mãi đến lúc cảm giác được vòng xoáy không gian sắp đóng kín, ba tên tu sĩ Hóa Thần nọ đều sẽ rảnh tay để xử lý nơi này, Tư Lăng khống chế Phi Thiên Thuyền tới gần, hô lớn: “Đại ca, lên.”

Tư Hàn không tiết kiệm linh lực nữa, phóng một con hỏa xà thật dài bức lui Ma long rồi bay lên Phi Thiên Thuyền, Tư Lăng lập tức khống chế Phi Thiên Thuyền chạy đi. Ma long coi Tư Hàn là kẻ địch không chết không buông, sao có thể cho phép hắn chạy trốn, bèn lập tức đuổi theo. Phi Thiên Thuyền tốc độ rất nhanh, thế nhưng lại có thể duy trì khoảng cách nhất định với Ma long, chỉ là bị đuổi theo như thế cũng rất khó chịu, Tư Lăng bèn vỗ tấm Ân Thân phù lên Phi Thiên Thuyền.

Sau khi Ân thân thì Phi Thiên Thuyền hoàn toàn mất tung mất tích, hơn nữa nó vốn có thể ngăn cách được thần thức, khiến Ma long bỗng chốc không

cảm giác được khí tức của kẻ địch, bắt đầu gầm lên giận dữ, phun ra từng ngụm từng ngụm lửa màu đen tấn công chung quanh, giết chết vô số yêu thú không kịp trốn trong Sát Hải.

Thần thức Tư Hàn vẫn quan tâm động tĩnh ở Sát Hải, lúc phát hiện tốc độ của Phi Thiên Thuyền, không khỏi sửng sốt một chút, không nghĩ tới nó trông chỉ như một Bảo khí phi hành thượng phẩm, tốc độ phi hành lại vượt hơn hẳn cấp bậc của bản thân nó, hơn nữa lại có thể cách trở thần thức tra xét, hẳn là có quan hệ với những phù văn trên thân Phi Thiên Thuyền rồi. Tư Hàn cũng nhìn ra chỗ huyền ảo của loại phù văn này, nếu để người của Đan Phù Tông phát hiện. . .

Tư Hàn nhú mày, vừa nãy trong những tu sĩ Hóa Thần liên thủ phong ấn vòng xoáy không gian có một người là Đan Phù Tông. Ông ta vừa nãy không ra tay có lẽ là cảm thấy Tư Lăng chỉ là tu sĩ Trúc Cơ, căn bản không đáng để quan tâm, nào lại nghĩ Tư Lăng sẽ gan to như vậy, dám ở dưới mí mắt tu sĩ Hóa Thần mà chạy trốn. Một người bình thường sẽ cảm thấy, một tu sĩ Trúc Cơ chạy sao thoát được tu sĩ Hóa Thần, mà tu sĩ Trúc Cơ cũng chẳng có can đảm mà chạy trốn dưới mí mắt tu sĩ Hóa Thần.

Chỉ trong một nháy mắt, Tư Hàn nghĩ đến rất nhiều thứ, sau đó ngẩng đầu nhìn về hướng người đệ đệ bởi vì hồn lực kiệt quệ mà có chút hư thoát[2]. Sau khi phát hiện ánh mắt của mình, hấn lộ ra một nụ cười ngốc nghếch, thực sự là. . . hơn mười năm không thấy, vẫn là đứa bé không chịu lớn.

[2] Hư thoát (虚脱): hạ đường huyết do mất máu, mất nước, ở đây là do mất quá nhiều hồn lực.

“Đại ca, mười năm này huynh đi đâu vậy? Không phải thật sự đi tới Ma giới đó chứ? Có bị thương không? Ma giới là nơi như thế nào? Làm thế nào huynh ra khỏi đó được vậy? Con Ma long kia sao lại cùng ra với huynh? Đại ca, huynh cướp đồ gì của nó sao? Đại ca, huynh giờ đã là tu sĩ Kim Đan, thực sự là tốt quá rồi, đệ có phải nên gọi huynh là Chân nhân? Lúc huynh biến mất ở Bí cảnh, đệ thực sự là lo muốn chết, may là huynh bình an vô sự. . .”

Dưới sự hưng phấn, Tư Lăng bắt đầu lái nhai hỏi liên tục, nghĩ đến cái gì liền hỏi cái đó, căn bản không có logic.

Hai mắt lạnh lẽo của Tư Hàn thu lại mấy phần băng giá, mặc dù vẫn có vẻ lạnh như băng, nhưng so với người bên ngoài thì vẫn coi là ôn hòa.

“Ta không có chuyện gì, vẫn ở Ma giới, sào huyệt của Ma long là đường hầm không gian, không cần phải lo lắng.” Tư Hàn nói như thế.

“... Đại ca, huynh có thể nói dài hơn chút không?” Tư Lăng yếu ớt nói, trong lòng uể oải thất vọng. Đại ca, huynh cũng không phải kiểu người trầm mặc ít lời mà, nhiều thêm vài lời cũng không chết đâu.

Tư Hàn yên lặng nhìn hấn, nhìn đến lúc Tư Lăng sồn tóc gáy sắp muốn quỳ xuống thì hấn mới quăng cho Tư Lăng một cái túi trữ vật, không nói một câu liền nhắm mắt lại đã tọa khôi phục linh lực. Từ sau khi tìm được đường hầm không gian dẫn về nhân giới ở trong sào huyệt Ma long, hấn liền cùng Ma long triển đấu mấy trận, thậm chí lúc thoát ra cũng mang theo cả Ma long ra ngoài, lúc đó gặp mấy lần nguy hiểm, khiến hấn tiêu hao không ít tinh thần, hầu như đã tiêu hao hết linh lực trong thân thể.

Tư Lăng thấy hấn đã tọa, rất thức thời im lặng không quấy rầy hấn. Lại nhìn túi trữ vật trong lòng, đại ca sao lại vứt cho hấn, sẽ không phải là lễ vật cho hấn đó chứ? Nghĩ như vậy, Tư Lăng lập tức cảm động, quả nhiên đệ đệ có ca ca chính là một khối bảo vật mà!

Tư Lăng không vội vàng kiểm tra đồ vật trong túi trữ vật, mà đặt nó sang một bên, sau khi để Phi Thiên Thuyền tự ý phi hành thì bèn đi sang phòng riêng của Trọng Thiên trên Phi Thiên Thuyền để thăm hỏi Trọng Thiên bị thương.

Trọng Thiên lần này bị thương vô cùng nghiêm trọng, sau khi được Tư Lăng cứu lên Phi Thiên Thuyền, thân thể không lồ liền tự động thu nhỏ lại đến thể tích của con mèo trưởng thành, trên bộ lông đen tuyền đều là vết thương, còn có từng khối từng khối máu đông đặc, trông vừa bẩn lại vừa xấu xí. Bất quá xét thấy hành vi “Dũng cảm” giết chết Sát Ma cứu vớt đại lục Thương Vũ của nó, Tư Lăng quyết định phát cho nó tám thẻ người tốt, hiếm được một lần cam tâm tình nguyện đưa nó vào phòng để dưỡng thương. Hơn nữa Tư Lăng cảm thấy, lần này nó không trực tiếp chạy đến trong đan điền của mình ngủ say, xem ra tình huống cũng không nghiêm trọng đến như thế.

Đi vào trong phòng, Tư Lăng liền nhìn thấy trên cái giường duy nhất trong phòng phủ kín yêu đan Sát Thú, từng viên yêu đan to bằng nắm tay như những viên trân châu đen, sáng láng trơn bóng, nhìn rất đẹp mắt. Mà nằm sắp trên đồng yêu đan kia là một cục đen thui, lúc đầu Tư Lăng nhìn sơ qua, suýt chút nữa không nhận rõ cái cục màu đen kia là than đá hay là con yêu thú.

Tư Lăng hắc tuyến, trực tiếp nằm trên một đồng yêu đan là tính làm chuyện gì đây? Nó hình như không thể hấp thu hồn lực trong yêu đan mà?

Cách không xa trước giường, Tiểu Hồng muội muội đang ngồi đó ôm linh quả gặm, thấy Tư Lăng đi vào, mừng rỡ hỏi: “Tư công tử, đại ca huynh đâu?”

“Ở bên ngoài đã tọa kia.” Tư Lăng tập trung dùng thần thức kiểm tra tình trạng của Trọng Thiên, hỏi: “Chủ nhân người thế nào rồi?”

“Không biết.” Tiểu Yêu Liên lắc đầu, “Chủ nhân bị thương rất nặng, hấn là sẽ ngủ rất lâu. Nếu không thì để chủ nhân vào trong thân thể của huynh dưỡng thương đi? Ồi. . .” Bị ngón tay bắn bay, Tiểu Yêu Liên rõ ràng đây là điều cảm kị của Tư Lăng, chỉ có thể ừ ừ khua khua mà ôm trán rưng rưng, cũng không dám tìm phúc lợi cho chủ nhân nữa.

Tư Lăng mặt không biểu cảm, trong lòng co giật. Cái gì gọi là “vào trong thân thể của hấn dưỡng thương”? Bộ thật sự coi đan điền của hấn là trại an dưỡng hả?!

Tư Lăng dùng thần thức cẩn thận kiểm tra thân thể Trọng Thiên, ngoại trừ bị thương ngoài da, trong thân thể nhiều chỗ gân mạch bị đứt, chỉ có thể từ từ khai thông gân mạch gãy vỡ, sau đó mới có thể để nó tự chữa thương. Tất nhiên, nếu hấn dùng hồn lực khai thông gân mạch bế tắc của nó, ngược lại có

thể giúp nó nhanh khỏe hơn một chút, chỉ tiếc hồn lực trong thân thể hần giờ đã khô cạn, chỉ có thể đả tọa khôi phục mới có thể giúp nó một tay.

Tur Lăng thu hồi thần thức, đứng dậy chấp tay sau lưng, chậm rãi không một chút lo lắng.

Tiểu Hồng suy nghĩ một chút, sắp tới hỏi: “Tur công tử, tiếp theo chúng ta phải đi đâu?” Gặm nhấm quả suy nghĩ một chút, lại hỏi: “Nếu là cùng đi với đại ca, Tiểu Hồng có cần phải trốn nữa không? Không trốn có được không?” Tur đại ca mạnh như vậy, Tiểu Yêu Liên không dám chắc nếu ngày ngày gặp mặt, mình sẽ không bị đối phương phát hiện.

Tur Lăng sửng sốt, sau đó kéo Tiểu Yêu Liên qua, dùng ngón tay đâm đâm thân thể mềm mại dẻo dẻo của nó, nói rằng: “Người không sợ đại ca ta nuốt người để lên cấp sao?”

Tiểu Hồng run lên mấy lần, cẩn thận mà nói: “Tur đại ca nhìn có vẻ là người tốt. . . Hần là sẽ không làm như vậy chứ?” Trong thanh âm cũng có mấy phần yếu ớt.

Nó đi theo bên người Tur Lăng mười mấy năm, Tur Lăng biết rõ tác dụng của nó nhưng vẫn dung túng nó, chưa từng nghĩ tới muốn thôn phệ nó để nâng cao tu vi, cho nên thỉnh thoảng khiến nó khó tránh khỏi nghĩ rằng nhân tu vẫn có người không tìm không phổi như Tur Lăng vậy. Nhưng bây giờ nghe Tur Lăng nói như thế, nó đột nhiên nhớ lại bản thân mình chính là dị bảo thể gian hiểm thấy, nuốt một cái liền có thể tăng tu vi lên mấy cấp, ai sẽ ngu ngốc như Tur Lăng mà nuôi dưỡng nó? Đặc biệt nuôi dưỡng nó ngoại trừ ăn ra thì căn bản không thể hỗ trợ được cái gì. Quả nhiên, chỉ có ngốc mới làm!

Tur Lăng không biết bản thân ở trong lòng Tiểu Yêu Liên đã bị dán cái mác “Kẻ ngu si”, đối với câu hỏi của nó thì chỉ trả cho cái đáp án thật thật giả giả: “Ai mà biết được, người không nên xem thường cái thứ 'lòng người' này.” Hiếm được một lần sâu sắc văn vẻ.

*****

Tur Hân đã tọa mất nửa tháng.

Vẫn luôn nom nớp lo sợ đề phòng hần, Tiểu Yêu Liên thấy hần mãi không mở mắt ra, từ trạng thái phòng bị đến cuối cùng thì biến thành đi theo Tur Lăng ra ra vào vào, chậm rãi thả lỏng, thần kinh thô to đến nỗi coi nhẹ hậu quả nếu mình bị Tur Hân phát hiện. Chỉ có thể nói, cô Yêu Liên này quá mức vô dụng, bị Tur Lăng nuôi dưỡng quá tốt rồi, căn bản không có cảm giác nguy hiểm gì cả, thậm chí còn vui tươi hơn hờ mà ôm viên linh quả ngồi trên trường kỷ lớn gặm gặm.

Cho nên khi Tur Hân mở mắt ra, liền nhìn thấy trên trường kỷ cách đó không xa có một người tí hon màu đỏ to bằng nắm tay, ôm một viên linh quả màu xanh gặm đến không còn biết trời trăng mây đất gì. Xanh xanh đỏ đỏ, hết sức bắt mắt. Nhìn thấy hần tỉnh lại, cái khối không biết là thứ gì kia còn đàn độn mà dùng âm thanh non nớt mềm mại kêu lên: “Tur công tử, đại ca huynh tỉnh rồi.”

Tur Hân mặt không hề biểu cảm.

Ở trong phòng đang nấu nướng, Tur Lăng sau khi nghe xong, trên tay còn bung một nắm thịt nướng liền cao hứng chạy ra, nhìn thấy Tur Hân đã mở mắt, hân hoan mừng rỡ hỏi: “Đại ca huynh tỉnh rồi? Có muốn ăn thịt nướng không?”

Hoàn toàn không có bất kỳ cảm giác lo lắng nào, Tiểu Yêu Liên chen miệng nói: “Tur công tử, chủ nhân cũng sắp tỉnh rồi, huynh phải chuẩn bị thịt nướng thật ngon cho chủ nhân nha ~”

Tur Lăng "chặc" một tiếng, không để ý tới nó, hần cho rằng hiện tại đại ca mới là quan trọng nhất.

“Đây là cái gì?”

Mãi đến tận khi giọng nói lạnh lạnh đặc thù của Tur Hân vang lên, hai cái đũa ngọc nghech lại quá mức tùy tiện kia lúc này mới phát hiện sự tình rất nghiêm trọng, nhất thời há hốc mồm. Linh quả của Tiểu Yêu Liên cũng rơi xuống trên mặt đất, lần lần lần lần tới trước mặt Tur Hân. Nhìn ở trong mắt Tur Hân, dáng vẻ của hai đũa muốn ngóc bao nhiêu thì ngóc bấy nhiêu, ngóc đến nỗi khiến hần bắt đầu nghi ngờ đệ đệ rốt cuộc làm thế nào có thể bình an tu luyện đến Trúc Cơ hậu kỳ?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 89: Tình huynh đệ

Tu sĩ Kim Đan kỳ đã ích cốc, cũng không cần ăn uống, thỉnh thoảng ăn uống cũng chỉ để thưởng thức mùi vị, giống như người bình thường thử nghiệm một tý mỹ thực mà thôi, ăn vào bụng sẽ rất nhanh bị linh lực tiêu hóa hết.

Tur Hân gấp thịt nướng mà đệ đệ nướng cho hần từ từ ăn, mặt mày lạnh lùng, mặt không cảm xúc, nhưng Tur Lăng vẫn có thể cảm giác được đại ca không thích loại thức ăn đầy dầu mỡ này, cho nên chờ đại ca ăn thịt nướng xong, hần không đưa thêm nữa, trái lại ở trong ánh mắt hết sức không tình nguyện của Tiểu Yêu Liên, bung một nắm linh quả đặt tới trước mặt Tur Hân.

Đây chính là linh quả hần thu thập được ở Bí cảnh lúc trước, lúc bị nhốt ở không gian luyện thi văn nhện ăn, hiện tại mới lấy ra hồi lộ đại ca.

Tur Hàn ăn xong một đĩa thịt nướng, cũng nghe xong những chuyện trong mười năm đệ đệ chia cách với mình, còn có sự tồn tại của Tiểu Yêu Liên. Hần cũng không truy cứu chuyện Tur Lăng giấu diếm, thần nhiên nhìn Tiểu Hồng nhân đoan đoan chính chính mà ngồi trên bàn trà trước mặt. Tuy rằng khuôn mặt nhỏ đỏ ngầu, nhưng có thể thấy được trên mặt nó đầy thấp thỏm lo âu. Sau khi sợ hãi ban đầu khi bị phát hiện qua đi, Tiểu Hồng Nhân liền rất thực nữ mà ngồi ngay ngắn ở trước mặt hắn, dùng cặp mắt trong suốt hồng hồng trông mong nhìn mình, loại dáng vẻ như cún con cầu ăn này, khiến Tur Hàn không khỏi liên tưởng đến người nào đó.

Quay đầu nhìn lại, bên cạnh không phải cũng có người đang dùng loại ánh mắt như cún con tha thiết nhìn mình sao? Phải nói không hổ là người gì thì nuôi dưỡng ra sủng vật đó chẳng?

Nghe Tur Lăng kể xong, ý nghĩ đầu tiên trong lòng Tur Hàn là, Yêu Liên này chính là sủng vật mà đệ đệ nuôi dưỡng, hơn nữa còn là cái loại chỉ dùng để chơi đùa kia.

Cho tới khi biết Tiểu Hồng Nhân khiến người ta căn bản không cảm giác được khí tức này chính là Yêu Liên làm vô số tu sĩ, yêu thú đồ xô cướp giật, về mặt Tur Hàn vẫn bất biến. Đây có lẽ là do bản tính của hắn, hắn căn bản khinh thường dùng ngoại vật để tăng cao tu vi, chỉ có tự mình trải qua muôn vàn nỗ lực tu luyện để lên cấp, mới có thể cảm ngộ ra thiên đạo trong quá trình đó, vậy mới có thể đi được càng xa trên con đường vô tận của Đại đạo này.

Cho nên đối với chuyện Tur Lăng chỉ nuôi dưỡng Yêu Liên chứ không giống những người bình thường thôn phệ Yêu Liên để lên cấp, trong lòng Tur Hàn rất tán thành. Dĩ bảo thể này mặc dù tốt, nhưng sau này rất bất lợi với tu hành, nuôi chơi cho vui là được rồi.

Tur Lăng cùng Tiểu Yêu Liên không biết ý nghĩ của hắn, lúc này chỉ có thể dùng ánh mắt thiết tha nhìn hắn, muốn hắn tỏ thái độ. Mà khiến Tur Lăng có chút chột dạ chính là, hắn còn chưa có đem thân phận của Trọng Thiên nói cho đại ca nữa, tuy rằng đã đáp ứng Trọng Thiên không được tiết lộ sự tồn tại của nó, nhưng sự quý giá của nó đặt ngay trước mắt, Tur Hàn lại không phải đồ ngốc, có lẽ đã sớm biết nó trong ngoài bất nhất.

Tur Hàn sờ dĩ không hỏi, chính là hiểu rõ mỗi người đều có bí mật và cơ duyên của mình, không phải cơ duyên của mình, hắn sẽ không tìm tòi. Trọng Thiên đi theo bên người Tur Lăng, cũng coi như là cơ duyên của Tur Lăng, chỉ cần nó vô hại với Tur Lăng, Tur Hàn cũng sẽ không quản nhiều. Dù có là huynh trưởng, cũng không nên tò mò đào bới tất cả mọi chuyện của đệ đệ.

Phân tích tính cách của Tur Hàn, Tur Lăng có lúc cảm thấy tính cách của vị đại ca này cũng thật là có chút đặc biệt, hoàn toàn trái ngược với nhận thức của người Tu Tiên Giới. Người trong Tu Tiên giới này đều làm theo pháp tắc 'giặc cướp'; thiên tài dĩ bảo, có thể cướp được chính là cơ duyên của mình, đâu thèm quan tâm nó có phải đã thuộc về người khác hay không.

Tur Hàn đối diện với hai đôi mắt tha thiết mong ngóng nhìn chăm chăm vào mình, thả tâm xuống, thuận theo ý tứ hai người mà cảm viên linh quả lên ăn, xem như là tiếp nhận hồi lộ của hai người, ăn linh quả của họ xong thì chính là cùng một đường với bọn họ, đồng ý tiếp nhận sự tồn tại của Tiểu Yêu Liên -- đây là Tur đại ca tự mình căn cứ vào vẻ mặt ngu ngốc của hai đứa kia mà phỏng đoán, sự thật như thế nào thì không cần phải nói. Chờ khi cắn một cái xong, không khỏi sững sờ một chút, linh quả này thế nhưng lại có chỗ bất đồng với những thứ hắn từng ăn, bên trong ẩn chứa linh lực rất dồi dào tinh khiết.

Thấy nét mặt của Tur Hàn, Tur Lăng lập tức nhiệt tình giới thiệu: “Đại ca, đây là linh quả của Tiểu Hồng muội muội trồng, loại này mười năm mới ra được mấy trái như thế, nó văn nhện không nở ăn đâu. Bởi vì là đại ca, nó mới lấy ra. Đại ca, Tiểu Hồng muội muội vẫn là rất có ích đấy.” Cho nên huynh hãy tỏ chút thái độ đi.

Tiểu Yêu Liên dùng sức gật đầu, nó cũng biết việc lúc này quan hệ tới vận mệnh của mình. Là được Tur Lăng tiếp tục nuôi dưỡng, hay là bị Tur Hàn cầm đi làm viên đại bổ mà thôn phệ, toàn do một câu nói của hắn. Cũng vì lẽ đó, dù cho hết sức tiếc nuối những linh quả kia, nó vẫn nhịn đau để Tur Lăng cầm đi hồi lộ.

Tur Hàn gật đầu, tán đồng lời của đệ đệ. Đúng là rất giỏi trồng linh quả, cũng không phải quá vô dụng, nuôi chơi cũng được.

Được Tur Hàn chấp nhận, Tiểu Yêu Liên vô cùng kích động, tự động lấy linh quả mà nó thu thập được đưa cho Tur Hàn, một bộ dáng nịnh nọt ton hót. Tur Lăng nhìn thấy, khước miệng cơ giật, sau đó xách nó ném ra, đổi thành chính mình lên.

Tur Lăng bỗng nhớ tới mấy thứ lấy được trong Bí cảnh, vội vàng đem chúng nó ra. Đầu tiên là hai khối Dĩ Hóa bị phong ấn trong tinh thạch, đưa chúng cho đại ca, nói rằng: “Lúc đó nhiều chuyện xảy ra, vẫn không có cơ hội giao cho huynh. Lúc trước không thấy đại ca ra khỏi Bí cảnh, đệ rất lo lắng, nếu không phải Đường Lãm Nhiên sư huynh phái Thiên Tông nói rằng Linh Bài Bản Mệnh của đại ca không có chuyện gì, ta thực sự là. . . A, đại ca, đây là đưa cho huynh.”

Tur Hàn tiếp nhận, ngoại trừ Địa hóa lấy được ở Địa Cung, còn có một khối Thiên hóa, liền hơi kinh ngạc mà nhìn hắn.

“Thiên hóa là đệ tìm được ở trong một Thiên Cung, đệ nghĩ đại ca đã thôn phệ Băng Diễm, có thể sẽ cần nó, cho nên giữ lại cho huynh.” Bằng không thì Trọng Thiên đã sớm nuốt mất. Tur Lăng biết Trọng Thiên ngoại trừ độc tố rất ghê gớm ra, yêu hóa cũng rất lợi hại, mà yêu hóa ngoại trừ tu luyện ra thì cũng cần thôn phệ thêm Dĩ Hóa để trưởng thành.

Đây hoàn toàn là niềm vui bất ngờ, mặc dù Tur Hàn là loại người vô cùng lạnh lùng nhưng lúc này cũng không nhịn được mà cao hứng, màu sắc ảm áp mềm mại đi mấy phần, nói rằng: “Ta quả thực cần, cảm ơn đệ.”

Dĩ Hóa thường chỉ có thể cầu mà không thể ngộ[1], cần điều kiện ngặt nghèo mới có thể thai nghén. Giống như Băng Diễm lúc trước sư môn cho hắn

thôn phệ, đó chính là bảo vật trấn sơn của sư môn, không biết là mấy đời sư tổ ngao du khắp đại lục Thương Vũ may mắn cỡ nào mới có được. Có thể làm bảo vật trấn sơn, có thể thấy được độ quý hiếm của nó. Cho nên, hiện tại trừ Địa hỏa do lúc trước chính hắn tìm được, còn có một khối Thiên Hỏa, thật chẳng khác gì niềm vui bất ngờ, sao không làm hắn cao hứng cho được.

[1]Chỉ có thể mong muốn nhưng chưa chắc đã gặp được.

Mà hành vi không tham lam cỡ này của Tư Lăng, cũng làm cho trong lòng Tư Hàn cảm động rất nhiều. Khối Thiên hỏa này hoàn toàn có giá trị gấp mấy trăm lần so với những thứ vật tu luyện mà hắn tặng cho đệ đệ. Đối mặt với sự mê hoặc to lớn của Thiên Hỏa, hắn thế nhưng có thể cam lòng đem tặng, dù là cha con huynh đệ, chưa chắc đã làm được đâu. Vốn chỉ do huyết thống mà sinh ra tình cảm, bởi vì tu luyện công pháp mà có vẻ vô cùng đậm bạc, có lẽ sẽ theo tu vi tăng trưởng mà càng ngày càng phai nhạt, thậm chí sẽ hoàn toàn biến mất. Nhưng mà hiện nay, bởi vì hành động của Tư Lăng, khiến phản tình cảm trong lòng Tư Hàn bắt đầu trở nên sâu nặng hơn.

Tư Lăng gãi gãi đầu, cười ngây ngô, lại từ trong túi trữ vật lấy ra một ít hộp ngọc, bên trong chứa các loại linh quả, nói rằng: “Đại ca, những thứ này đều là linh quả Tiểu Hồng tìm được. Cái này là Ma Sa Quả, lúc tu luyện lên cấp có thể loại bỏ tâm ma. Đây là Ma Tâm Quả, lúc tu luyện tẩu hỏa nhập ma có thể trấn định tâm hồn, đây là... Tiểu Hồng nhận biết rất nhiều linh quả, rất nhiều thứ đều có chỗ hữu dụng, đại ca, huynh thu đi.”

Tiểu Yêu Liên ôm viên linh quả ở một bên tiếp lời: “Tư đại ca, sau này Tiểu Hồng có gặp được linh quả gì tốt, Tiểu Hồng sẽ đưa cho huynh. Tiểu Hồng biết rất nhiều loại linh quả, sau này linh quả chín có thể làm thành rượu trái cây, nghe nói rượu trái cây tốt có thể lập tức khôi phục linh lực, tăng tiến tu vi nha.”

Tiểu Yêu Liên vỗ mông ngựa rất vang[2], nhưng lại khiến Tư Lăng cảm thấy rất chướng mắt. Đó là đại ca của ta, người ân cần niềm nở làm cái gì? Coi như sau này người muốn làm một cô gái dịu dàng, nhưng người là yêu, người và yêu rất khác biệt[3] nha! Đây chúng tôi là muốn đánh chú ý lên đại ca nhà mình rồi! Huynh ấy là một lòng tu đạo, sẽ không nhiễm phải tình ái hồng trần đâu!

Tiểu Hồng không biết Tư Lăng oán thăm, thấy Tư Hàn nhận linh quả của mình, bèn chần chừ bước qua vài bước, bởi không thấy rõ đường, không cẩn thận vấp phải linh quả trên bàn mà té ngã, thân thể tròn quay lăn vòng vòng. Lúc cả người sắp rơi xuống khỏi bàn trà, một bàn tay mát mẻ đón được nó, thả lại trên mặt bàn.

A a a, Tư đại ca quả nhiên là người tốt! Tiểu Yêu Liên kích động, kiên định quyết tâm sau này phải nịnh hót Tư Hàn nhiều hơn.

Kể xong chuyện của mình, Tư Lăng lại hỏi thăm tình hình của Tư Hàn những năm gần đây. Tư Hàn nhìn bộ dạng lo lắng của hắn, bèn kể vắn tắt một chút.

Lúc trước ở Địa Cung, khi mà đầu kia tự bạo, Tư Hàn bị Tư Lăng tự chủ trương quăng vào trong cung điện ở sông bờ bên kia. Tuy rằng tránh được ma đầu tự bạo làm bị thương, lại không ngờ rằng cung điện kia có bố trí cấm chế chỉ có vào mà không có ra. Tư Hàn lúc đó quan tâm thương thế của Tư Lăng, nên vẫn ở trong cung điện tìm kiếm lối thoát, sau này lại thấy thời gian Bí cảnh mở ra càng ngày càng gần, rốt cục tìm được một thông đạo. Tư Hàn cảm giác được khí tức của Thông đạo khác với bình thường, trong lòng do dự, không biết có nên đi vào thăm dò hay không. Mãi đến tận khi Bí cảnh sắp đóng lại, biết rõ nếu mình không quyết định nhanh thì sẽ bị nhốt lại trong Bí cảnh, đến lúc đó sẽ bị pháp tắc của Bí cảnh xóa bỏ, nên cũng không do dự nữa mà tiến vào lối đi kia. Nhưng ai biết cuối Thông đạo lại liên thông với một thế giới khác, trong không khí không ẩn chứa linh lực mà là ma lực, làm hắn hiểu được nơi này là Ma giới.

Sau khi đến Ma giới, Tư Hàn liền ẩn giấu hơi thở của mình đi, bắt đầu ở Ma giới vừa rèn luyện vừa tìm kiếm đường về nhân giới. Năm năm trước, Tư Hàn đã tìm được một thông đạo đi về nhân giới, chỉ là lối đi kia nằm ở trong sào huyệt của một con Ma long. Tư Hàn trong lòng biết với tu vi Trúc Cơ hậu kỳ của mình thì căn bản không có cách gì liều mạng với Ma long, bèn kiểm chế lòng mình lại, nỗ lực tu luyện. Với tính toán của Tư Hàn, sau khi tu luyện đến Kim Đan kỳ, có Băng Diễm hộ thân, hắn là có thể xông ra, cho nên mới có cảnh tượng bị Ma long truy sát từ vòng xoáy không gian trốn ra lúc trước.

Phải biết Linh lực ở Ma giới mỏng manh đến mức cơ hồ có thể nói là không có, tuy rằng ở tình huống gian nan như vậy, vẫn để cho Tư Hàn may mắn mà đột phá ranh giới cuối cùng của Trúc Cơ, thành công Kết Đan, phải nói là thiên tài.

Tư Lăng nghe hắn tự thuật không chút chập trùng, mặc dù nói rất đơn giản dễ dàng, nhưng cũng hiểu được gian nan nguy hiểm trong đó. Nếu để cho mình rơi xuống Ma giới, dù có tìm được thông đạo về nhân giới, có lẽ cũng không đấu lại Ma long. Trong lòng không khỏi càng thêm kính nể Tư Hàn, quả nhiên, thiên tài cỡ này không phải loại phạm nhân như hắn có thể so sánh. Sau đó lại cảm thấy bọn hắn quả nhiên là một đôi huynh đệ khốn khó, một người bị nhốt ở Ma giới, một người bị nhốt trong không gian luyện thi, quả nhiên là huynh đệ có nạn cùng chịu nhĩ?

Sau khi hai người tự kể cho nhau nghe tình hình của mình, Tư Lăng hỏi: “Đại ca, sắp tới huynh có kế hoạch gì không?”

“Tất nhiên là về tông môn bế quan tu luyện.” Tư Hàn không chút do dự mà trả lời, hai khối Dị Hóa là niềm vui bất ngờ, hắn có thể sẽ cần mấy năm, thậm chí mấy chục năm để bế quan.

Tư Lăng sau khi nghe xong, cảm giác mình đã hỏi một vấn đề ngu xuẩn, đây quả thật là việc mà Tư Hàn nhất định sẽ làm, chính xác là một người cuồng tu luyện. Cũng bởi vì tinh thần liều mạng này của hắn, tu vi mới tăng nhanh như vậy chẳng?

Tư Hàn cau mày, nhìn về phía Tư Lăng, nói rằng: “Vốn là nghĩ sau khi rời khỏi Bí cảnh thì Thiên Tông phái sẽ mở cửa thu đồ đệ, vậy đệ sẽ có thể gia nhập vào tông môn, nhưng không ngờ phát sinh nhiều chuyện như vậy.” Nói xong, mày hơi nhíu lại.

Trong tâm tư, hắn hiển nhiên là muốn đặt đệ đệ ở dưới mí mắt mình, vậy có thể dễ dàng chăm sóc lẫn nhau. Hơn nữa mấy lần gặp gỡ, sau khi phát hiện đệ đệ thỉnh thoảng lại phát ngốc, làm tâm tư hắn xưa nay bình thản không gọn sóng lại tăng thêm nhiều thứ lo lắng không đâu. Đặc biệt là lúc phát hiện đệ

đệ và Yêu Liên tụ lại cùng nhau thì hai đứa đều quá ngạc nhiên, lại càng thêm lo lắng. Nếu đặt thẳng bé ở bên người, xảy ra chuyện gì đều có tông môn che chở, lại nhìn mặt mũi của hắn nên sự phẫn hận cũng sẽ quan tâm một chút. Còn gia nhập vào tông môn khác, vậy thì không đáng nhắc tới.

Bất quá, hắn cũng biết bí mật trên người Tư Lăng rất nhiều. Người làm đại ca như hắn không thể không tính toán, nếu báỉ nhập tông môn, khả năng bại lộ bí mật càng tăng cao, sau khi người khác biết được, không biết có thể mơ ước đồ vật của hắn mà hạ sát thủ hay không.

Tư Lăng sửng sốt một chút, chuyện này hắn đã vượt qua một bên từ tám trăm năm trước, chỉ nhớ lúc đầu mình vì giải quyết vấn đề tu luyện hồn lực, trăm phương ngàn kế muốn gia nhập vào một ít đại môn phái, hiện tại lại cảm thấy vào hay không cũng không quan trọng.

[2]Ý nói nịnh bợ rất giỏi.

Vỗ mông ngựa : nịnh hót lấy lòng, xuất xứ là từ Mông Cổ. Những người dân Mông Cổ ai cũng có vài con ngựa để giải quyết chuyện vận chuyển hàng và đi đường, họ xem việc nuôi ngựa là quang vinh. Lúc họ gặp nhau, đầu tiên là vuốt mông con ngựa của đối phương, khen “ngựa tốt” để chiếm được thiện cảm của đối phương. Dần dà thì đó xem như là thói quen xã giao, ngựa tốt ngựa xấu gì cũng vuốt mông nó và khen “ngựa tốt”, sau này người ta xem hành động đó như kiểu nịnh hót.

[3] Nguyên văn là Nhân yêu thù đồ (人妖殊途). Người và yêu không cùng một đường, không thể ở cùng nhau.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 90: Đảo Quy[1] Hải

[1]Quy ở đây là quay về, chứ không phải con rùa.

Cuối cùng, đề tài có muốn vào Thiên Tông phái hay không đã bị bỏ mặc, Tư Hàn thấy Tư Lăng thờ ơ, suy nghĩ một chút liền không miễn cưỡng nữa, chờ về đến Tây Cảnh rồi lại nói sau.

Đối với việc này, Tiểu Yêu Liên vui vẻ kể tai nói nhỏ với Tư Lăng: “Tư công tử, đại ca thực sự là rất quan tâm huynh đó. Làm đệ đệ người ta, huynh nên nghe lời đại ca, chúng ta đều đến Thiên Tông phái thôi.” Về mặt hồn nhiên mong đợi.

Tư Lăng cong ngón tay bắn bay nó, liếc mắt trừng nó, khề hừ nói: “Đừng tưởng rằng ta không biết ngươi đang suy nghĩ cái gì. Ngươi cho rằng cùng đại ca vào Thiên Tông phái thì sẽ không gặp nguy hiểm? Trong phái Thiên Tông có rất nhiều tu sĩ cấp cao, ngươi thật không sợ mình không cẩn thận lại bại lộ như lần này hả? Nói cho ngươi biết, không phải ai cũng đặc biệt giống đại ca ta đâu, phát hiện ra ngươi mà còn không trực tiếp cướp đi thôn phệ để thăng cấp.”

Nghĩ đến khả năng này, Tiểu Yêu Liên lập tức cảm miệng. Mười mấy năm qua đi theo Tư Lăng rèn luyện, nó phát hiện bên ngoài quả thực là quá nguy hiểm, thực sự muốn tìm một nơi hòa bình, hệ số nguy hiểm thấp để sinh sống, mỗi ngày đều có linh quả để ăn. Cuộc sống như thế mới là cuộc sống thần tiên. Nếu Tư Lăng tìm Thiên Tông phái làm chỗ dựa, sau này có nguy hiểm gì cũng có nơi nương tựa. Chỉ là nó cũng sợ lời Tư Lăng nói sẽ trở thành sự thực.

Tiểu Yêu Liên thở dài, như bà cụ non nói: “Nếu mọi người đều như đại ca thì tốt rồi.”

Nếu người người đều đặc biệt như đại ca nhà mình, Tư Lăng cảm thấy thế giới này nhất định biến thành thiên tài khắp nơi, còn có chỗ cho phạm nhân như hắn sinh tồn sao?

Tư Lăng nhếch lông mày, kéo nó qua, nặn nặn bóp bóp mặt nó, giả bộ không vui nói: “Ngươi sao lại gọi đại ca ta là đại ca? Đó là đại ca ta, không phải của ngươi! Đại ca ngươi có lẽ đã sớm dâng hiến cho người khác tăng cấp rồi.” Đại ca của Yêu Liên, không phải là Yêu Liên sao?

Lại bị Tư Lăng đe dọa, Tiểu Yêu Liên run lên, kiên trì nói: “Đại ca của Tư công tử là người tốt mà, người tốt thì chính là đại ca của Tiểu Hồng.”

Tư Lăng trực tiếp buông tay, mặc nó rơi xuống trên bàn, sau đó như quả cầu bắn lên bật xuống một lúc lâu, cả người đều mềm nhũn mà gục xuống bàn. Không được nhận loạn người khác làm đại ca như thế chứ, nhóc Yêu Liên này quả thật là... Nhát gan vô dụng lại thích bầu vùi quan hệ lung tung, chẳng trách bị Trọng Thiên đe dọa một tý liền nhận làm thuộc hạ cho người ta, một cho nó còn là đệ bảo thiên địa cơ đấy.

Cách đó không xa, Tư Hàn đang đã tọa thì mở mắt ra, nhìn thấy một màn đệ đệ mình bắt nạt Yêu Liên, trong lòng khề lắc đầu, quả nhiên là một đứa nhỏ.

Chính vào lúc này, đột nhiên một bóng đen nhảy lại đây, nhảy đến trên bả vai Tư Lăng, sau đó dùng cặp mắt tím kia nhìn chằm chằm Tư Hàn.

“Chủ nhân, người tỉnh rồi ٧٧” Tiểu Yêu Liên vui mừng nói.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Tiểu Yêu Liên thần kinh to kia. Thân phận của Trọng Thiên vốn là phải bảo mật, nhưng câu nói đầu tiên của nó đã phá

hoại tất cả. Có thể được một cây Yêu Liên quý giá gọi là chủ nhân, có thể là thứ bình thường sao?

Tur Lăng thật bất đắc dĩ. Loại tính cách dễ lộ chuyện như vậy, thế mà còn muốn đến sống ở nơi đông người, đến lúc đó chết thế nào cũng không biết. Đồng thời trong lòng cũng quyết định, sau này phải coi chừng nó mới được, đừng để nó tự bại lộ mình rồi lại rước lấy tai họa cho hấn.

Mà Trọng Thiên hấn là cũng có chút bức mình vì Tiểu Hồng không biết tự tình ngộ, trực tiếp đập xuống một phát, đè ép Tiểu Yêu Liên mềm nhũn trên bàn, tứ chi dẻo dẻo mềm mềm thò ra ngoài giấy lụa vầy vùng, khiến người ta không nhìn được cười.

Tur Lăng suy nghĩ một chút, nhìn về đại ca nhà mình giới thiệu: “Đại ca, đây là Trọng Thiên.”

Tur Hấn phản ứng rất bình thản, nhìn thoáng qua thì liền thu hồi tầm mắt.

Trọng Thiên phản ứng cũng rất bình thản, lại nhảy về trên bả vai Tur Lăng, dùng đuôi quét hấn, ra hiệu mình đói bụng.

Nhớ tới trước đó nó chiến đấu với Sát Ma bị trọng thương, tuy rằng nó có mục đích và tư lợi của chính mình, nhưng cũng coi như đã ngăn cản Sát Ma trốn thoát gây hại cho đại lục Thương Vũ, cho nên Tur Lăng lúc này không nói hai lời liền bưng ra đĩa thịt đã nướng sẵn trước đó để nó lấp cái bụng, sau đó lại cầm giá nướng ra bắt đầu nướng thêm thịt cho nó. Còn việc Trọng Thiên muốn ăn Gà ăn mỳ hoặc là Thỏ ăn mỳ gì đó, xin lỗi, nơi này là Phi Thiên Thuyền, không tiện làm.

“Người không sao chứ?” Tur Lăng hỏi thăm. Ngủ suốt hơn nửa tháng mới tỉnh lại, có thể thấy được lần này bị thương khá nặng.

Trọng Thiên dè hai móng vuốt ở mép đĩa thịt, ăn ngấu ăn nghiêng, không rảnh trả lời Tur Lăng, chỉ có thể dùng đuôi quét quét tay của hấn xem như là đáp lại.

Chờ Trọng Thiên ăn uống no đủ, Tur Lăng theo thói quen xoa xoa bụng cho nó, vừa cùng đại ca thương lượng hành trình kế tiếp.

“Đại ca, hiếm khi được đến Nam Hải một chuyến, nếu huynh không vội, chúng ta đi tới mấy hòn đảo ở Nam Hải tham quan một chút rồi hấn về Tây Cảnh, huynh thấy có được không?”

Tur Hấn không ý kiến, Trọng Thiên và Tiểu Hồng thì chỉ cần có ăn là không ý kiến; thật ra bất kể Tur Lăng đi nơi nào, chúng nó đều đi theo, đi đâu cũng không có gì khác biệt cả.

Phát hiện mình ở đây vẫn còn có quyền quyết định, Tur Lăng nhất thời cảm giác thì ra địa vị của mình lại siêu nhiên như vậy. Bất quá chờ nhìn thấy Trọng Thiên bắt mẫn mà bày tỏ muốn vuốt cằm, Tur Lăng lập tức trở về hiện thực, mình chẳng qua chỉ là đứa bảo mẫu, phụ trách ăn uống, còn thêm phụ trách vuốt lông.

Lộ trình liền xác định như thế.

Lúc này, Phi Thiên Thuyền đã bay đến biên giới Sát Hải. Sau khi Phi Thiên Thuyền sinh ra linh thức thì bắt đầu ngao kiêu lên, căn bản không thích bị người ta khống chế phi hành, mãi đến lúc Tur Lăng uy hiếp nếu nó không nghe lời thì sẽ nhốt nó vào phòng tối, hơn nữa còn nhốt cả đôi, nó mới bắt đầu đi mà chấp nhận cho Tur Lăng khống chế. Bất quá nó cũng có tính khí, cho nên lúc Tur Lăng nói muốn rời khỏi Sát Hải, nó cũng chịu rời đi, nhưng phương hướng lại do nó tự lựa chọn, đi đường tắt hay bay theo đường vòng đều là do nó thích hay không.

Lại phi hành mấy ngày, Phi Thiên Thuyền cuối cùng cũng ra khỏi Sát Hải.

Mới rời Sát Hải không lâu thì liền nhìn thấy một hòn đảo thật to, tên là Quy Hải Đảo. Bởi vì linh khí trong đảo dồi dào, nên dù rất gần với Sát Hải nhưng vẫn có thể trở thành một đảo tu tiên phồn hoa nhộn nhịp.

Bởi bề ngoài hiện giờ của Phi thiên thuyền cực kỳ sang chảnh, những phù vân trên thân thuyền dùng Mộc Linh dịch vẽ ra, căn bản không có cách gì che lấp. Vì sợ rước lấy phiền phức, Tur Lăng tuyệt không muốn để nó hiện ra ở trước mặt mọi người. Vì lẽ đó khi ở cách Quy Hải Đảo mấy trăm dặm, Tur Lăng thu hồi nó vào túi trữ vật, lại nhét Tiểu Yêu Liên vào trong tay áo, mang theo Trọng Thiên, cùng Tur Hấn đồng thời điều khiển phi kiếm tiến vào hòn đảo.

Tiến vào đảo thì mỗi người phải nộp năm khối linh thạch hạ phẩm, Tur Lăng hơi cau mày, cảm thấy phí vào đảo thật quá đắt.

“Hai vị là lần đầu tiên tới Quy Hải Đảo nhỉ?” Tu sĩ canh đảo thấy vẻ mặt của Tur Lăng thì lập tức hiểu rõ, giải thích: “Quy Hải Đảo của chúng tôi là hải đảo gần Sát Hải nhất, rất nhiều tu sĩ ra vào Sát Hải đều sẽ tới đây để bỏ sung vật tư, vì để có thể quản lý nghiêm ngặt, cho nên muốn thu phí nhiều một chút, đây là Đảo chủ của chúng tôi định ra.” Nói đến Đảo chủ, vẻ mặt tu sĩ kia rất tôn kính.

Tur Lăng tỏ vẻ hiểu được. Sau khi nộp mười khối linh thạch, lại cùng tu sĩ kia hỏi dò chút tình huống trên đảo rồi mới ly khai.

Quy Hải Đảo vô cùng lớn, có thể sánh được với những đại Tu Tiên thành có tiếng ở Tây Cảnh, mà linh khí nơi này còn sung túc hơn ở Tây Cảnh nhiều. Vừa đặt chân vào trong đảo, lỗ chân lông dường như muốn giãn ra, không trách được người ở đại lục Thương Vũ luôn nói linh khí ở Tây Cảnh quá mỏng manh, là nơi chưa khai hóa, nơi đó toàn tu sĩ kiểu đứng mảnh vạm vớ thôi.

Thành thị trong Đảo xây dựng khá thấp, khả năng là do mỗi mười năm sẽ có một lần thú triều. Vào ngày thứ tư của tháng đầu tiên mỗi mười năm, sẽ có vô số yêu thú trong nước tấn công các hòn đảo, một ít hòn đảo có thực lực mạnh sẽ mời Trận Pháp Sư cấp cao đến bố trí trận pháp cao cấp để bình an vượt qua được thú triều. Những hòn đảo không thực lực, không tài lực, mời không nổi Trận Pháp Sư cao cấp đến bố trí trận pháp bảo vệ, chỉ có thể

đưa nhân lực đi đối kháng với thú triều, khi đó các loại kiến trúc, thực vật ... trên đảo đều sẽ bị phá hủy nghiêm trọng.

Tu sĩ trong đảo xác thực rất nhiều, trên người phần lớn tu sĩ đều có sát khí rất nặng, có lẽ là mới từ Sát Hải đi ra.

Bọn hắn đầu tiên là đến một khách sạn trong thành đặt hai gian phòng, sau khi thanh toán tiền thuê nhà ba ngày, Tư Lăng liền tỏ ý muốn ra ngoài đi dạo. Tư Hàn không thích chen tới chen lui với người khác, chọn ở lại trong khách sạn đã tọa nghỉ ngơi, hơn nữa hòn đảo này linh lực vô cùng sung túc, Tư Hàn muốn mượn cơ hội này cùng cố tu vi.

Biết tính cách của hắn, Tư Lăng cũng không miễn cưỡng, mang theo hai con yêu vui sướng rạo rực mà ra ngoài.

Trong thành phân ra năm khu: Đông, Tây, Nam, Bắc, và Trung Tâm. Khu Trung Tâm là nơi có linh khí dày đặc nhất hòn đảo, cũng chính là nơi ở của Đảo chủ. Khu phía Đông kém hơn một chút, linh lực mỏng nhất là Bắc khu, nơi đó cũng là khu xây dựng phổ xá.

Tư Lăng tràn đầy phấn khởi mà đi dạo khắp nơi. Sau đó là cả tới một con phố đầu đầu cũng có quán nhỏ ở Bắc khu, mắt lướt nhanh qua những vật phẩm đang bán, đều là đồ vật ở Sát Hải, đoán chừng bọn họ đều mang về từ Sát Hải, đa phần đều là các loại da và yêu đan yêu thú.

Tư Lăng giờ không thiếu linh thạch để xài, dạo chợ cũng không luống cuống. Nguyên nhân là trước đó Tư Hàn đã cho hắn một cái túi trữ vật, số lượng linh thạch bên trong suýt nữa đâm mù mắt hắn. Còn linh thạch là ở đâu ra, Tư Hàn nói là kiếm được ở Ma giới, nghe xong Tư Lăng suýt chút nữa muốn phóng đi Ma giới kiếm linh thạch. Bất quá chờ khi nghe được Tư Hàn giải thích xong, Tư Lăng chỉ có thể ừ rừ mà từ bỏ ý nghĩ này.

Kỳ thực rất dễ giải thích, sinh vật ở Ma giới tu luyện cần ma khí và ma tinh thạch, linh thạch cũng không có tác dụng gì lớn. Mà những tu sĩ đi nhằm vào Ma giới rồi mất mạng, những thứ mà bọn họ để lại ngoại trừ một ít thứ cực quý hiếm, những thứ khác thì chúng sinh ở Ma giới không dùng được, tựa như cái linh thạch này, đều sẽ bị bỏ sang một bên. Còn những tu sĩ ra vào bất hợp pháp giữa hai giới để giao dịch với người của Ma giới, họ phần lớn đều lấy vật đổi vật, cho nên linh thạch liền có vẻ vô dụng. Mà theo Tư Hàn kể lại, lúc hắn đi tìm kiếm thông đạo về nhân giới, đi nhằm vào rất nhiều sào huyệt của ma thú hùng mạnh, phát hiện rất nhiều vật sưu tập của ma thú, trong đó linh thạch nhiều đếm không hết. Sau khi giết chết những ma thú truy sát mình, hắn cảm thấy đặt ở đó cũng đáng tiếc, bèn thu gom hết chúng nó mang đi.

Cho nên nói, đại ca sở dĩ có thể Kết Đan ở Ma giới với linh khí mỏng manh kia, chính là dùng linh thạch tích tụ ra sao?

Trong túi trữ vật không chỉ có linh thạch, còn có rất nhiều đặc sản ở Ma giới, cảm ra Chợ Đen bán đâu giá tuyệt đối có thể bán cái giá trên trời. Ma giới tồn tại rất nhiều vật liệu tu luyện mà tu sĩ nhân giới cần, chỉ tiếc hai giới đã trở mặt, giao dịch khó khăn, cho nên nếu có đồ vật của Ma giới lưu lạc đến nhân giới, đều có thể bán cái giá trên trời.

Tư Lăng hiện tại không thiếu linh thạch, nên cũng không nghĩ tới phải đem đồ vật đại ca cho mình đi bán, giờ muốn mua thứ gì thì tự mình cũng có tiền mua.

Đi dạo một vòng, Tư Lăng mua được vài thứ khá kỳ kỳ cổ quái. Máy sạp hàng không có nơi cố định này thường không có bảo vật đặc biệt gì, tuy rằng nghe nói có vài chủ sạp không biết hàng, rất nhiều người có thể kiếm được dị bảo ở đây, nhưng Tư Lăng cảm giác mình cũng là cái loại không biết hàng, muốn kiếm bảo vật cũng không tới phiên hắn, vậy nên chỉ có thể đành hoàng mà lượn nhặt vài thứ về chơi. Nhưng đến khi đi tới cuối ngã tư đường, Tiểu Yêu Liên vẫn yên tĩnh đột nhiên hưng phấn truyền âm cho hắn.

“Tư công tử, phía trước, phía trước, sạp hàng cuối cùng, nơi đó có một hạt giống, nhanh nhanh mua lại đi.” Tiểu Yêu Liên ở trong tay áo của hắn nhảy tới nhảy lui, một dáng dấp gấp gáp kinh khủng.

Tư Lăng xưa nay nuông chiều nó, thấy nó khẩn thiết như vậy cũng không phí lời mà đi thẳng tới trước sạp hàng cuối cùng.

Ông chủ sạp hàng rong là một nam tu nghèo túng, tu vi lại là Kim Đan kỳ, mắt nhỏ mặt dài, vẻ mặt chán chường, tùy tiện ngồi trên mặt đất, trong tay mang theo một bầu rượu, thỉnh thoảng hớp một ngụm linh tửu. Tư Lăng ngửi thấy mùi linh tửu này rất thơm, nhưng linh lực không tinh khiết, chỉ có thể coi là linh tửu hạ phẩm.

Nhìn thấy có khách hàng đến cửa, tu sĩ kia lập tức thu lại vẻ chán chường, nhiệt tình tiếp đón Tư Lăng, “Vị tiểu hữu này muốn mua cái gì? Ta chỗ này có rất nhiều đồ vật lâu đời, bảo đảm khiến cậu giật nảy cả mình, không uống chuyển này.”

Lời này có chút quá khoe khoang khoác lác, hơn nữa làm một vị tiền bối nhưng ông ta thì có vẻ hơi quá nhiệt tình với kẻ Trúc Cơ kỳ như hắn. Tư Lăng mỉm cười cười, không nói một lời, bắt đầu theo yêu cầu của Tiểu Yêu Liên mà tìm kiếm trong sạp hàng.

Giống như sạp chủ nói, những thứ kia xác thực lâu đời, nhưng nếu muốn cho người ta giật nảy cả mình thì miễn, rất nhiều thứ xem ra đều chẳng có tác dụng gì. Tư Lăng chọn chọn kiểm kiểm, sau đó bới móc ra được một hạt giống to từ dưới một khối da thú ó vàng, vỏ ngoài là màu nâu xám, trông thực sự không đáng chú ý, hơn nữa nhìn màu sắc của nó thì có vẻ như là hạt bị hỏng, là loại không thể sống được.

Thấy Tư Lăng cảm thấy hứng thú, tu sĩ kia huyền thuyên giới thiệu: “Tiểu hữu, cậu thực sự là tinh mắt, hạt giống này ta tìm được ở trong một động phủ của tu sĩ Thượng Cổ, tuy rằng không biết nó là hạt giống linh thảo gì, nhưng nó lại hết sức cứng rắn, làm cách gì cũng không tổn hại nó được, xem ra không phải vật phẩm Đạo hữu, cậu lấy nó chứ? Nếu cậu lấy, giá rẻ, một trăm khối linh thạch bán cho cậu. . .”

Tư Lăng đưa mắt chuyển đến trên người sạp chủ, mặt không chút biểu cảm mà nhìn hắn ta, mãi đến khi tiếng nói của hắn ta càng ngày càng nhỏ, mới nói rằng: “Mười khối linh thạch, ta mua!”

Sạp chủ lập tức nhăn mặt đau khổ. Vốn cho là cái tên nam nhân trông nữ nhân này non nớt ngây thơ, vừa nhìn chính là cái loại đệ tử thế gia chưa biết sự

đòi, hẳn là dễ dụ, ai biết vừa mở miệng liền bán ra cái giá rẻ mạt, vốn định tranh luận vài câu, nhưng thấy cậu ta dùng cái gương mặt đẹp đẽ đến thế gian hiếm thấy mà nhìn mình chằm chằm, dù hẳn không thích nam sắc, cũng có chút không chịu nổi rồi.

“Tiểu hữu, giá cũng quá thấp rồi, tăng thêm một chút đi.” Sạp chủ yếu ớt nói, “Cũng phải cho ta chút tiền mua rượu chứ?”

Mắt Tư Lăng dò đến bầu rượu của hắn, hiểu rõ mà gật gù. Lúc hắn ta cao hứng muốn lộ ra khuôn mặt tươi cười thì Tư Lăng lại cúi đầu xem vật phẩm trên sạp hàng, tùy ý lật vài cuộn da dê cũ nát, phát hiện trên mặt thế nhưng là phương thức sản xuất linh tửu. Chỉ là tấm da yêu thú này đã rách tươm, trông như tấm giẻ lau, khiến hắn có chút không quá tự tin thứ này có thể ừ ra được thứ rượu gì tốt?

Mặc kệ có thể hay không, Tư Lăng lấy năm tấm da dê ra, lại đơ mặt mà nói với sạp chủ: “Lại thêm năm tấm da dê này, ba mươi khối linh thạch.”

“Không được! Những phương thuốc[2] cất rượu này là tổ tiên để lại cho ta, vô cùng có giá trị, một tấm hai mươi khối linh thạch, tuyệt đối không thể bớt.”

Trong lòng Tư Lăng như cười mà không cười, lại hỏi: “Tiền bối xưng hô như thế nào?”

Sạp chủ sững sốt một chút, đề tài thay đổi cũng quá nhanh rồi, nhưng vẫn đành hoảng nói: “Khúc Vô Từ.”

“Hóa ra là Khúc tiền bối, xem ra nhà các vị xác thực là cất rượu. Được rồi, ta sẽ mua mấy phương thuốc cất rượu này, một trăm khối linh thạch, hạt giống này coi như làm tặng phẩm đi.”

Sạp chủ suy tư nhìn, hạt giống này tuy rằng có độ cứng khiến người ta kinh ngạc, nhưng đã mấy chục năm cũng không thấy nó nảy mầm, có lẽ là đã bị hư rồi, làm tặng phẩm không sao cả. Mà mấy phương thuốc nấu rượu này đúng là tổ truyền, bất quá là hắn do tùy tiện tìm tấm da dê sao chép lên, cũng không biết đã bán bao nhiêu tờ rồi, hai mươi khối linh thạch hạ phẩm một tấm xem như cũng có lời. Nhớ tới có một lần, có một tên tu sĩ tàn nhẫn trực tiếp dùng năm khối linh thạch một phương thuốc, lấy đi mười tám, làm hắn tức giận đến thổ huyết, lập tức trở lại viết thêm một trăm tấm đưa ra.

Cho rằng mình đã làm thật được một tên tiêu tiền như rác, sạp chủ rất sáng khoái đồng ý, trong lòng cười mãi, Tư Lăng quả nhiên là tên công tử thế gia chưa từng trải, không làm thật hắn thực sự là có lỗi với chính mình.

[2]Không biết đổi thành từ gì.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 91: Ủ rượu

Cáo biệt vị sạp chủ không có một chút phong độ của tiền bối kia, Tư Lăng vừa hướng về một con phố bán các loại vật khác, vừa cùng Tiểu Yêu Liên truyền âm.

“Tiểu Hồng muội muội, ta mua hạt giống cho ngươi rồi đó, ngươi có thể nói cho ta biết đó là hạt giống gì không?” Tư Lăng sờ dĩ thống khoái cho người ta chém như vậy, cũng là dựa vào tín nhiệm với Tiểu Hồng, hiếm khi thấy nó hưng phấn như thế, chắc chắn phải thứ bình thường, nhiều linh thạch một chút cũng không sao, giờ hắn cái khác không có, chỉ linh thạch là nhiều nhất.

Khả năng là lấy được thứ mình muốn, Tiểu Yêu Liên cao hứng nhảy nhót trong tay áo hắn, sáng khoái trả lời: “A, là hạt giống của cây Xích Cẩm La đó.”

Tư Lăng ngạc nhiên, “Cây Xích Cẩm La? Đó là cái gì?”

“Tư công tử sau này sẽ biết.” Tiểu Yêu Liên hiếm khi bí hiểm được một lần.

Lần đầu tiên nhìn thấy Tiểu Hồng hưng phấn như vậy, Tư Lăng càng lúc càng cảm thấy cây Xích Cẩm La tuyệt đối không phải vật phàm, bất quá hiện tại nó chỉ là hạt giống, còn chưa nảy mầm đâu. Cho nên dù không phải vật phàm, Tư Lăng cũng chẳng hưng phấn được bao nhiêu.

Rất nhanh, Tư Lăng loanh quanh tới rất nhiều cửa hàng, mua thêm đủ thứ thượng vàng hạ cám, làm Tư Lăng cảm giác mình quả thực không giống người tu tiên, trái lại trông như phạm nhân trong Thế tục giới phải lo lắng cúi gao năm mươi linh tinh. Tựa như linh quả, linh mẽ, gia vị,.... gì đó hắn đều phải mua một đồng để cất trữ, hơn nữa còn phải chọn chọn lựa lựa, lấy ra thứ tốt nhất. Đây là Trọng Thiên đề đầu hắn bảo hắn nhất định phải mua cho nó. Xem ra nó nhớ mãi không quên năm đó ở không gian luyện thi được ăn cơm với thịt kho tàu, chỉ tiếc khi đó Tư Lăng mua linh mẽ không nhiều, ăn nửa năm liền không còn, làm Trọng Thiên vô cùng oán niệm. Sau đó lại đi mua thêm một ít đồ vật chế tạo phù, cuối cùng Tư Lăng đi tới một cửa hàng chuyên môn bán các loại tài liệu luyện khí.

Phi Thiên Thuyền bè ngoài quá nổi bật, Tư Lăng đã sớm quyết định phải tìm một ít tài liệu luyện khí thượng phẩm để luyện chế bè ngoài của nó lại một lần nữa, phải che giấu những phù văn kia lại. Đương nhiên, hắn cũng muốn luyện chế lại Phi Thiên Thuyền nhằm gia tăng cấp bậc của nó, nhưng bởi vì Phi Thiên Thuyền sản sinh linh thức nên nếu luyện chế lại thì cũng cần một ít tài liệu luyện khí cấp cao. Bất quá vật liệu cấp cao cũng không phải dễ kiếm như vậy, dù là có, cũng sẽ không được bày bán trong những cửa hàng như thế này.

Tur Lăng chọn một cửa hàng rất lớn, nhưng bên trong có chút ngổn ngang. Thấy hắn tới cửa, có điểm tiểu nhị đi tới tiếp đón, giúp hắn giới thiệu, nhưng Tur Lăng khách khí từ chối. Tiểu nhị này cũng không tính toán, ngược lại đi bắt chuyện một khách nhân khác.

Tur Lăng học tập luyện khí với Văn Bảo hơn ba tháng, trong đó cũng nhận thức được rất nhiều tài liệu luyện khí, cho nên cũng không cần người ở bên giải thích giới thiệu. Tur Lăng nhìn một lần, phát hiện quả nhiên không có vật liệu cao cấp gì, mà thượng phẩm cũng chỉ có mấy loại, yết giá vô cùng đắt. Xoay chuyển tầm mắt, Tur Lăng nhìn về phía mấy bình chất lỏng màu đen chứa trong ngăn tủ. Đó là mực nước lấy từ túi mật của một loại hải yêu, có tính ăn mòn rất mạnh, chỉ cần dính lên một chút thì lập tức có thể thay đổi màu sắc của vật thể. Không biết có thể dùng nó để luyện lại Phi Thiên Thuyền nhằm che giấu phù văn bên ngoài hay không.

Suy xét một lúc, Tur Lăng mua hết mấy bình mực nước hải yêu này, quay về thử xem có thể dùng nó biến Phi Thiên Thuyền bề ngoài sắc sỡ kia thành đơn sắc hay không.

Thấy sắc trời tối lại, Tur Lăng liền dẹp đường về khách sạn.

Về đến khách sạn, nhìn thấy trong đại sảnh khách sạn có vài tu tiên giả đang dùng cơm, Trọng Thiên lại bắt đầu dùng đuôi cuốn lấy cổ của hắn. Tur Lăng thấy đầu nó vươn thật cao để nhìn chăm chăm đồ ăn trên bàn của người ta, vẻ mặt đầy hiếu kỳ, suy nghĩ một chút liền gọi điểm tiểu nhị mang phần rượu và thức ăn ba người đến phòng hắn, đặc biệt nhắc nhở là tất cả món ăn đều phải là món thịt, sau đó không nhìn về mặt khó hiểu của người khác, liền bước lên lầu.

Mới vừa mở cửa ra liền nhìn thấy Tur Hàn ngồi ở trước bàn uống trà, vẻ mặt hồ hững lạnh lẽo, không có một chút cảm xúc.

“Đại ca làm sao vậy?” Sao không đá tọa tu luyện?

“Ồn ào.”

Tur Lăng bưng tỉnh, khách sạn này nằm ở khu phố xá sầm uất, khó tránh khỏi ồn ào một chút, bèn cười nói: “Đại ca yên tâm, chút nữa đệ sẽ bày trận pháp ở trước hai gian phòng của chúng ta, hiệu quả cách âm tốt lắm.”

Tur Hàn liếc mắt nhìn hắn, sau đó gật đầu.

Tur Lăng tuy rằng cảm thấy đại ca nhìn mình rất kỳ quái, nhưng vẫn vui cười hớn hở. Nếu Pháp Lăng biết trận pháp hắn bán cho Tur Lăng, lại bị người này cho rằng hiệu quả cách âm rất tốt, nhất định không hành hung hắn là không được.

Điểm tiểu nhị rất nhanh liền đưa rượu và thức ăn tới cho Tur Lăng, xếp đầy một bàn.

Tur Lăng, Trọng Thiên, Tiểu Hồng ba đứa ngồi vào trước bàn, Tur Lăng nhìn về phía đại ca ngồi ở bên kia, hỏi: “Đại ca, huynh có ăn không?”

Tur Hàn liếc nhìn rượu và thức ăn trên bàn. Rượu là linh tửu nhưng cũng chỉ là loại giá rẻ, món ăn thì toàn là từ thịt yêu thú, trong thịt chứa linh khí nhân nhạ, ăn vào có thể tăng cường linh lực trong thân thể, nhưng hiệu quả rất ít, ăn vào cũng vô dụng, còn phải dùng linh lực để tiêu hóa, liền lắc đầu.

Thấy Tur Hàn lắc đầu, Tur Lăng biết huynh ấy đã ích cốc nên cũng không hỏi nữa, bắt đầu cùng Trọng Thiên tấn công thức ăn trên bàn. Tổng cộng có 4 loại món ăn, mỗi thứ đều ăn trước một chút để thử mùi vị, sau đó phát hiện ngoại trừ con chim trĩ hấp muối^{[1]*} ra, thịt nướng và thịt chiên giòn đều không ngon bằng mình làm. Ngược mắt nhìn lên, Trọng Thiên xưa nay ăn uống hung tàn cũng đều thu lại rất nhiều, một bộ dáng không hứng thú, ngửi ngửi, rồi trực tiếp nhào tới chỗ con chim trĩ hấp muối kia, hai ba ngụm liền ăn sạch, còn chưa hết thòm thèm mà liếm liếm miệng, sau đó hướng về Tur Lăng ăn móng vuốt.

[1]*盐焗锦鸡: Chim trĩ/gà lôi vàng hấp muối???

Tur Lăng biết nó bày tỏ nhớ thương con gà hấp muối này, nhưng mà hắn không biết làm nha. Lúc Tur Lăng bày tỏ mình không biết, Trọng Thiên trực tiếp cào tới một vuốt, mắt thấy sẽ bị vũ lực đàn áp, Tur Lăng vô cùng tự giác nói: “Đừng đánh, làm hư phòng thì chúng ta không chỉ phải thương tiền, còn có thể bị đuổi ra khỏi đảo, đến lúc đó ngươi muốn ăn chim trĩ nướng muối cũng không được đâu.”

Trọng Thiên thu hồi vuốt thịt, nhưng đôi mắt lại nhìn chăm chăm Tur Lăng, ô ô kêu hai tiếng. Biết rõ bản thể của nó là con Đại Yêu thú, nhưng đáng vẻ nhỏ nhắn làm nũng lúc này vẫn làm cho Tur Lăng cảm thấy rất đáng yêu, hắn nói rằng: “Được rồi, ngày mai ta sẽ đi nhà bếp học trộm, học được sẽ làm cho ngươi ăn.”

Trọng Thiên thoả mãn, vì thế trong thực đơn của Trọng Thiên lại thêm một món gà hấp muối.

Ném món ăn xong, Tur Lăng lại ném thử linh tửu. So với tửu lâu Văn Hương ở Tây Cảnh trước đây thì rượu này đậm đà hơn rất nhiều, nhưng linh lực ẩn chứa trong bên cũng rất ít, chỉ có thể coi là hạ phẩm.

Nói đến linh tửu, Tur Lăng liền nhớ tới hôm nay mình mua năm tám phương thuốc cất rượu, bèn nói với Tiểu Yêu Liên: “Tiểu Hồng, chúng ta hãy ủ rượu đi.” Lúc đó nhìn thấy sạp chủ kia uống rượu, hắn đã nghĩ muốn tự mình ủ rượu, cũng không phải hắn thích uống rượu, mà là linh tửu tốt có thể khôi phục linh lực cực nhanh, hiệu quả rất tốt, hơn nữa Tiểu Yêu Liên có cái không gian Hồng Liên, có thể trồng cây thì tin rằng cũng có thể ủ rượu.

Tiểu Yêu Liên đang ngồi xỏm ở chỗ trống bên cạnh Tur Hàn gặm linh quả, sau khi nghe xong thì gật gù, hỏi: “Tur công tử, những nguyên liệu trong phương thuốc này có đủ rồi sao? Huynh muốn ủ loại linh tửu nào?”

Tur Lăng mở một tấm da dê ra xem xét, gật đầu nói: “Trong phương thuốc này dùng vật liệu đều là linh quả, loại nào cũng có trong số linh quả người thu gom, chúng ta đỡ phải đi tìm vật liệu.” Hân cũng không phải ngẫu nhiên lựa chọn, đương nhiên là phải chọn phương thuốc có nhiều loại linh quả mà mình từng thấy. Thấy Tiểu Yêu Liên mặt không tình nguyện, Tur Lăng nói tiếp: “Yên tâm đi, ta lần đầu tiên ủ rượu, trước tiên chỉ thử ủ mấy bình thôi, sẽ không lãng phí linh quả người. Hơn nữa sau này ta không phải cũng sẽ đi hái cho người sao? Lo lắng cái gì.”

Được Tur Lăng bảo đảm, Tiểu Yêu Liên mới lộ ra khuôn mặt tươi cười, lại đến nhích nhích sang bên cạnh Tur Hân mấy cái. Tur Hân vốn đang nhắm mắt câu thông với Băng Diễm trong cơ thể, cảm giác được động tác của Yêu Liên, mở mắt ra nhìn nó một chút, thấy nó cười đến vô cùng ngây thơ hồn nhiên với mình, liền không tiếp tục để ý nữa.

Mà đã hoàn toàn lết đến ngồi trên một vật áo rũ xuống của Tur Hân, Tiểu Yêu Liên thật kích động, nó thế nhưng chạm được vào y phục của Tur đại ca, quá kích động ~ nếu như có thể lăn một vòng ở phía trên thì càng tốt rồi ~

Chờ sau khi com nước xong, Tur Lăng nhờ điểm tiểu nhị dọn xuống, sau đó lấy ra Cửu Chuyển Linh trận bố trí kỹ càng, lại cùng thương lượng với Tur Hân: “Đại ca, nơi này linh khí sung túc, thích hợp tu luyện, không bằng ở thêm mấy ngày rồi hân đi nha?”

Tur Hân suy nghĩ một chút, cảm thấy ở nơi nào cũng là tu luyện, liền không có ý kiến.

Tur Lăng sở dĩ muốn ở lại mấy ngày, là muốn giải quyết vấn đề của Phi Thiên Thuyền. Những phù văn kia thật là phiền phức, phải nghĩ biện pháp giấu nó đi, bằng không thì sau này sẽ là phiền toái lớn. Nghĩ tới, liền đem hạt giống mua được hôm nay đưa cho Tiểu Hồng: “Tiểu Hồng muội muội, đây là hạt giống người muốn. Đại ca, huynh biết cây Xích Cẩm La là cây gì không? Tiểu Hồng muội muội nói hạt giống này là hạt của cây Xích Cẩm La, nhìn giống như đã bị hư rồi ấy, cũng không biết có thể trồng sống được không nữa.”

Tur Hân cũng là lần đầu nghe nói tới cây tên như thế, lắc đầu tỏ ý chưa từng nghe qua. Trọng Thiên thật ra là biết, chỉ tiếc nó bây giờ nói Tur Lăng nghe không hiểu, Tiểu Yêu Liên lại có lòng muốn chơi đánh đố, hai huynh đệ không chiếm được đáp án, bèn không tiếp tục để ý.

*****

Sang ngày hôm sau, cửa phòng Tur Hân vẫn đóng kín, biết đại ca nhà mình là tên cuồng tu luyện, Tur Lăng cũng không đi quấy nhiễu hân, bắt Tiểu Hồng cùng mình sang sảnh bên ủ rượu.

Trọng Thiên không có hứng thú với ủ rượu, nằm nhoài ở một bên vẩy đuôi lười biếng nhìn bọn họ bận việc.

“Tiểu Hồng muội muội, chuẩn bị ba mươi linh quả như thế này, phải rửa sạch để ráo nước nha.”

Một tiếng dặn dò, Tiểu Yêu Liên sẽ lập tức chuẩn bị thỏa đáng, tốc độ vô cùng nhanh, hơn nữa những linh quả hái xuống đều đặt ở bên trong không gian Hồng Liên của nó, không biết không gian kia có chỗ đặc thù gì, hình như linh quả thả ở trong đó càng lâu, linh khí trong linh quả càng dồi dào.

Tur Lăng mở ra tấm da dê cũ nát ra, tuân theo trình tự mà thả từng loại từng loại linh quả vào trong bình, lại thả một chút vật liệu hỗn hợp, thấy không còn để sót thứ gì, liền bắt đầu niệm phong bình lại. Tur Lăng lần này chỉ ủ ba bình linh tửu, do chỉ mới thí nghiệm, không biết hiệu quả thế nào, cho nên cũng không dám ủ nhiều, đỡ lãng phí linh quả của Tiểu Hồng, nếu không nó sẽ phun lệ như mưa.

Sau khi bịt kín bình lại, Tur Lăng để Tiểu Yêu Liên thu bình vào không gian, dặn dò nói: “Người chôn chúng vào trong đất bùn ở không gian của người, chúng ta một tháng sau lại lấy ra ném thử. A, đúng rồi, hạt giống kia người gieo xuống chưa? Nó thật sự có thể nảy mầm sao? Lúc nào mới có thể nảy mầm vậy?”

Tiểu Yêu Liên thu hồi vỏ rượu vào trong không gian của nó, nói với Tur Lăng: “Ngày hôm qua đã gieo xuống, còn nó lúc nào nảy mầm thì Tiểu Hồng cũng không biết.”

Thấy hỏi không được cái gì, Tur Lăng liền không hỏi nữa.

Chờ Tiểu Hồng ra khỏi không gian của nó, Tur Lăng lại mang nó và Trọng Thiên ra ngoài, đến phòng luyện khí mà khách sạn bố trí, nộp tiền thuê ba ngày, rồi chui vào bắt đầu giầy vỏ Phi Thiên Thuyền. Nhưng mà khiến Tur Lăng phiền muộn chính là, mực nước của hải yêu căn bản là không có cách nào dung luyện được Phi Thiên Thuyền, nguyên nhân là đẳng cấp vật liệu không đủ cao, Phi Thiên Thuyền không chấp nhận.

Mới giầy vỏ được một ngày, Tur Lăng đã mặt mũi tối sầm đi ra, sau khi lấy lại tiền thuê thì dán tấm Ân Thân phù trên người, chạy đến phòng bếp trong khách sạn nhìn trộm đầu bếp người ta làm gà hấp muối. Giữa lúc đó Trọng Thiên còn ý vào tốc độ mà ăn vụng mấy con gà của người ta, làm cho khách sạn nhiều lần không thể đứng giờ mang thức ăn cho khách nhân, rước lấy phiền toái không nhỏ.

Quan sát mấy lần, Tur Lăng nhớ kỹ cách làm, mới ly khai nhà bếp, thuận tiện xách theo Trọng Thiên đang nghiện làm chồn, nếu không thì chương quỹ khách sạn sẽ phải đi mời tu sĩ Kim Đan tới bắt trộm.

Như vậy qua năm ngày, Tur Hân rốt cục mở cửa phòng, Tur Lăng liền biết bọn họ phải rời đi.

Bất quá, sau khi thanh toán tiền thuê nhà, lúc hai huynh đệ đang chuẩn bị rời đi thì lại gặp phải sự kiện không tính là to tát.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 92: Bị coi trọng

“Chậm đã! Không được đi!”

Mới vừa đưa tiền thuê nhà chuẩn bị rời đi, đột nhiên một giọng nói vang lên, hai huynh đệ Tư Lăng cho rằng đang nói người khác, nên không phản ứng gì mà tiếp tục đi ra ngoài khách sạn. Lúc bọn hắn mới vừa đi tới cửa trước, bỗng bị một bức màn nước đột nhiên xuất hiện chắn lối đi.

Tư Lăng sững sốt một chút, Tư Hàn lạnh lùng quay đầu lại, nhìn về phía đại sảnh khách sạn. Trên một cái bàn ngồi ba cô nữ tu, một người trong đó là nữ tu Kim Đan kỳ, nàng ta mặc tử y (y phục màu tím), bộ dạng thanh lệ xuất trần, tướng mạo cực kỳ xuất sắc, một đôi mắt đẹp dịu dàng đầy rung động. Nàng ta thân nhiên nhìn sang, phảng phất như chất chứa ngàn vạn tình ý, khiến người ta say mê. Mà hai nữ tu còn lại đều là Trúc Cơ, một lục y (y phục màu xanh lá), một phấn y (y phục màu hồng), cũng đều đang cười khanh khách mà nhìn bọn hắn, trong thần sắc mang theo sự ngạo mạn của người bề trên.

Lúc này, Tư Lăng cũng ý thức được bọn hắn bị người ta chặn đường, cũng xoay đầu nhìn sang, tự nhiên cũng phát hiện ba người kia.

Ba người kia nhìn thấy Tư Lăng nhìn lại, đều sững sốt, trong mắt lướt qua một tia kinh diễm (giật mình vì quá xinh đẹp), sau đó hai nữ tu Trúc Cơ lại nhìn chăm chú một chút, không khỏi phát ra tiếng cười lạnh lạnh.

“Mắt của Từ Thường tỷ tỷ thật sắc bén, dung mạo vị đạo hữu này như vậy, muội muội thật suýt chút nữa nhìn ngây người luôn.” Lục y nữ tu hoạt bát nói.

“Khuôn mặt đẹp đến cả nữ tử cũng khó có thể sánh bằng, không trách được Từ Thường tỷ tỷ lại để ý tới.” Phấn y nữ tu ám muội nói.”Chúc mừng tỷ tỷ lại phát hiện được một vị ca ca tốt“.

Từ y nữ tu oán trách nhìn hai người một chút, đứng dậy đi tới chỗ bọn hắn.

Người trong khách sạn hiển nhiên nhận thức ba nữ tu này, chờ khi nghe được đối thoại của các nàng, lập tức rõ ràng, đều là một bộ dáng chờ xem trò vui.

Tư Lăng trong lúc nhất thời còn chưa ý thức được người ta đang nói tới mình, chờ phát hiện bên cạnh mình đột nhiên nổi lên hơi lạnh như băng, không khỏi run lập cập, theo bản năng mà nhìn về phía đại ca nhà mình. Nhìn thấy huynh ấy vẫn là một vẻ mặt lạnh lùng băng giá, nhưng Tư Lăng lại cảm thấy đại ca đang nổi giận, sau đó mới nghĩ tới, ba người phụ nữ này là nói tới hắn!

Khốn kiếp, hắn lại bị nữ nhân coi trọng rồi! Không phải lại muốn cướp hắn nữa chứ?

“Hai vị đạo hữu, lần đầu gặp mặt, ta là Vệ Từ Thường.” Nữ tu Kim Đan kỳ thấy tu vi Tư Hàn cũng cùng là Kim Đan kỳ, khách khí hơn một tí, nhưng thái độ vẫn là kiêu ngạo.

Tư Hàn nhìn về phía nàng ta, âm thanh lạnh lạnh, không có một chút nhân khí nào, “Chuyện gì?”

Vệ Từ Thường cũng không có việc gì, nhưng hai nữ tu Trúc Cơ kỳ kia lại rung mình một cái, cảm thấy rét lạnh một cách khó hiểu. Phải biết sau khi đến kỳ Trúc Cơ, cảm giác đối với nóng lạnh thường đã có miễn dịch, nhưng không ngờ lúc này lại cảm thấy rét run, chờ khi đối diện với cặp mắt lạnh lẽo của nam tử kia, hai người lập tức cúi đầu, trong cung kính mang theo một chút kính sợ, là kính sợ đối với tu sĩ cấp cao. Bất quá nghĩ đến thân phận của các nàng, rất nhanh lại ưỡn ngực ngẩng đầu, vẻ mặt ngạo mạn kiêu căng.

Đều là Kim Đan kỳ, Vệ Từ Thường có thể cảm giác được đối phương đang phóng hàn khí ra ngoài, tầm mắt của nàng cuối cùng cũng từ mặt Tư Lăng dời đến trên nam tu cùng cấp với mình. Sau khi thấy rõ tướng mạo của hắn, lại tiếp tục sững sờ, thầm nghĩ hôm nay không biết gặp vận tốt gì, liên tục gặp được hai nam nhân cực phẩm. Nam tử trước mắt tướng mạo tuấn lãng phi phàm, khí chất giá lạnh như sương, ngạo nghễ như tùng bách trên Thương Sơn[1], thà gãy chứ không chịu cong[2], có thể nhìn ra là một nam tu cực kỳ tự luật[3]. Nhìn ở trong mắt nàng, bộ đạo bào trắng không dính một hạt bụi này càng làm tăng thêm loại khí tức cấm dục, nhưng không biết sao tiếng lòng lại có chút kích động. Hai người đàn ông đứng chung một chỗ, mỗi người có đặc sắc riêng, tuy rằng vị Trúc Cơ kỳ kia dung mạo xuất sắc vượt trội, nhưng nam nhân lạnh lùng này cùng hắn đứng chung một chỗ lại không kém chút nào, hơn nữa mơ hồ làm cho người ta có một loại cảm giác nguy hiểm, khiến trong lòng nàng tăng thêm mấy phần cảnh giác.

Sau khi phỏng đoán thực lực của nam nhân trước mắt, Vệ Từ Thường giảm chút ngạo mạn, che môi cười nói: “Hai vị đạo hữu có lẽ, không biết hai vị xưng hô như thế nào?”

Tư Hàn nhàn nhạt nhìn nàng một cái, trực tiếp cất bước rời đi.

Tư Lăng có chút há hốc mồm, bất quá nhớ tới Liễu Thành Phong từng nói, vị đại ca nhà mình ở Thiên Tông phái cũng như vậy, xưa nay sẽ không dừng lại nghe người ta phỉ lời, hành động này vô cùng bình thường, chỉ là hơi kéo cừu hận một chút. Nghĩ thế, Tư Lăng liền đuổi theo sát.

Khuôn mặt tươi cười của Vệ Từ Thường cứng ở trên mặt, trong nháy mắt, nàng dường như cảm thấy người trong đại sảnh khách sạn đều dùng vẻ mặt chế giễu nhìn mình. Đây là chuyện nàng chưa từng gặp trong suốt hơn 200 năm tu tiên đến nay, dường như nàng còn là muội muội của Đào chủ Quy Hải

Đào, ai thấy nàng mà không nhún nhường ba phần.

“Các ngươi thật là to gan, lại dám coi thường Từ Thường tỷ tỷ!”

Lục y nữ tu quát một tiếng, một cái roi màu xanh lục vung tới.

Lúc Từ Lăng đưa tay bắt lấy, một bóng đen xẹt qua, mọi người còn chưa kịp thấy rõ, liền nhìn thấy lục y nữ tử kia kêu thảm một tiếng rồi bay ra ngoài. Trên mặt nàng có thêm mấy vết cào máu me đầm đìa, máu tươi đầy mặt nhìn vô cùng rợn người. Mọi người đều kinh hãi, bọn họ thể nhưng không thấy rõ nàng ta đã bị thứ gì gây thương tích.

Cô gái áo hồng tiến lên đỡ lấy nữ tử áo xanh, trong mắt tràn ngập kinh ngạc, còn có tức giận, “Lại dám đánh thương người ở Quy Hải Đảo, không thể tha thứ!”

“Đáng chết!”

Vệ Từ Thường mắt lộ điên cuồng, hất tay một cái là một loạt mũi tên nước đâm tới.

Từ Lăng đang chuẩn bị tiếp chiêu, trước mắt lại xuất hiện một bóng trắng. Chỉ thấy đại ca nhà hắn tùy ý hất tay áo, lập tức cản lại mũi tên nước, sau đó một loạt băng tiễn bắn ngược trở lại. Băng tiễn khi chất mạnh mẽ rét buốt, Vệ Từ Thường ưu nhã tránh thoát, bất quá trên gương mặt không thể tránh được xuất hiện một vết máu.

“Ngươi dám đánh thương ta?” Vệ Từ Thường vẻ mặt khiếp sợ, sương mờ trong mắt càng đậm, cắn răng, cũng không kiêng dè gì nữa, lập tức bắn ra mấy con thủy long tấn công.

Tốc độ xuất thủ của tu sĩ Kim Đan khó có thể dự tính, Từ Hàn đẩy đệ đệ đang ngăn người sang một bên, tự mình tiến lên, vừa ra tay chính là ngàn cây băng châm mang hàn khí dày đặc, thế như vũ bão mà phá tan đàn thủy long của đối phương.

Lúc này, trận đấu pháp của họ cũng thu hút tu sĩ trên đường, mọi người đều vây quanh ở cách đó không xa quan sát, vẻ mặt sung sướng khi người khác gặp họa. Chờ khi nhìn thấy tướng mạo Từ Lăng, lại bỗng nhiên chuyển sang vẻ mặt bình tĩnh ngộ. Có vài tu sĩ vừa mới tới đảo nên không hiểu những người kia vì sao lại hưng phấn như vậy, hiển nhiên phải hỏi thăm, sau đó dân bản địa Quy Hải Đảo rất nhiệt tình mà giải thích. Đứng ở bên cạnh xem trận chiến, Từ Lăng nghe được dân cư trên Quy Hải Đảo giải thích xong, không khỏi mặt đen lại.

Chết tiệt, cái tên Vệ Từ Thường kia thể nhưng thật sự xem trọng túi da của này hắn, đang muốn xách hắn đi làm nam sủng cho Đảo chủ Quy Hải Đảo nhằm tranh công đây.

Vệ Từ Thường này nghe nói là muội muội của Đảo chủ Quy Hải Đảo - Vệ Quan Nhai, bởi vì năng lực xuất chúng, xưa nay rất được Đảo chủ yêu thích. Đường nhiên, nàng ta cũng không phải em gái ruột của Đảo chủ Quy Hải, mà là một muội muội nhận nuôi thôi. Nghe nói việc Đảo chủ Quy Hải Đảo thích nhất chính là nhận loạn muội muội, sau đó đem hải đảo mình thu phục được ban cho các nàng quản lý, cho nên trong Nam Hải này, hải đảo của Vệ Quan Nhai nhiều vô số kể, muội muội cũng không biết bao nhiêu mà đếm.

Vệ Quan Nhai nhận loạn muội muội thì cũng không chẳng có gì đáng trách, nhưng Vệ Quan Nhai là nam nhân, hơn nữa có cái tật xấu khiến người ta lên án chính là, người này thích nam phong, nhưng lại vô cùng xoi mói, không phải người có dung mạo kiệt xuất thì sẽ không liếc mắt nhìn. Những cô muội muội kia của hắn muốn làm hắn vui lòng, thấy nam tu nào tuấn mỹ đều sẽ sử dụng mọi biện pháp để thu phục, sau đó đưa đến trong phủ của Đảo chủ, chờ hắn ngày nào đó tâm huyết dâng trào thì vừa vặn có thể hưởng dụng.

Từ Lăng rất xui xẻo mà vừa vặn đụng phải Vệ Từ Thường. Mà dung mạo này của hắn thật đúng là quá xuất sắc; ở cái nơi tướng mạo đa phần là mỹ lệ như Tu Tiên giới, đừng nói là nam nhân, cả những nữ tu cũng cực hiếm có người có thể sánh bằng, chớ trách lại bị Vệ Từ Thường liếc mắt chọn trúng.

Từ Lăng mặt đen lại, ngổn ngang trong gió, thì ra hắn còn có thể bị bắt đi làm nam sủng.

Mà lúc này, đang đối phó với Vệ Từ Thường, Từ Hàn tất nhiên cũng nghe được đối thoại của tu sĩ xung quanh, đôi mắt lạnh lẽo dâng lên một tầng sương trong vắt, ẩn hiện trong đó là đồ hình huyền ảo. Sau đó dưới hàng trăm cặp mắt chăm chú dõi theo, Vệ Từ Thường bị một đóa Bạch Liên hòa diễm đánh thương, kêu thảm một tiếng, vừa ói ra ngụm máu, lại bị một tòa băng sơn trực tiếp đè xuống đất. Nếu không phải hạ thủ lưu tình, cả người đã bị nghiền nát, dù vậy lúc này cũng đã bị vị đại ca nào đó ngược đãi đến thổ huyết không ngừng.

Từ Hàn ra tay vô cùng nặng, đánh thương người xong, vung tay áo bào lên, sắc mặt lạnh lùng ly khai, cả liếc mắt nhìn đối phương cũng không thèm.

Từ Lăng xoay đầu nhìn thấy vẻ mặt căm hận của ba nữ tu kia, mí mắt chớp chớp, xoay đầu đuổi theo sát bước chân của đại ca nhà mình.

Nhìn thấy đại ca ngược[4] người, hơn nữa là không phí chút sức lực mà ngược một tu sĩ cùng cấp với hắn, Từ Lăng có chút áp lực như núi. Đại ca thực sự là cổ máy chiến đấu[5], hắn vẫn nên theo bước đại ca thôi. Không chỉ có Từ Lăng nghĩ như vậy, Tiểu Hồng muội muội nhìn thấy quá trình đầm máu này - cũng như vậy nghĩ, càng thêm nịnh nọt Từ Hàn. Chỉ có Trọng Thiên là vẻ mặt xem thường, vẩy vẩy đuôi bày tỏ chuyện ngược người này đại gia nó cũng biết, hơn nữa nó yêu nhất là ngược người ~

Trong Quy Hải Đảo không cho đấu pháp, tu sĩ mỗi lần xảy ra tranh chấp đều sẽ bị thị vệ trông coi Quy Hải Đảo trừng phạt, thường thì không chết cũng lột da. Mà lúc này không chỉ có người quang minh chính đại đấu pháp trong đảo, hơn nữa còn ngược muội muội của đảo chủ bọn họ, thị vệ Quy Hải Đảo lập tức nổi giận, phát động nhân lực đi bắt người.

Chỉ tiếc động tác của Tư Hàn quá nhanh, ngược người xong liền rời đi. Lúc thị vệ trông coi Quy Hải Đảo đuổi tới, bọn hắn đã rời khỏi đảo, chờ khi thị vệ đuổi theo ra khỏi đảo, đã không gặp bóng người.

Tư Lăng ngồi ở trong Phi Thiên Thuyền đã ẩn thân nhìn ra bên ngoài, tu sĩ Quy Hải Đảo đang bay tới bay lui tìm kiếm ở trên mặt biển, hắn không khỏi vỗ vỗ ngực. Quy Hải Đảo này thực sự là vô cùng bạo tay, tu sĩ coi giữ đảo đều là Kim Đan kỳ, có thể thấy được thực lực của đảo này rất hùng hậu, vị Đảo chủ gọi là “Vệ Quan Nhai” kia càng khó lường.

Chỉ là, bọn hắn làm như vậy sợ rằng đã chọc giận Quy Hải Đảo, vẫn nên mau mau chạy trốn thôi.

“Chúng ta nên đi nhanh một chút đi, tu sĩ Quy Hải Đảo sẽ không chịu để yên đâu.” Tiểu Yêu Liên nhát gan lo lắng nói, sau đó lại có nghi vấn: “Tư công tử, ba cô nương vừa nãy muốn bắt huynh đi làm nam sủng của Đảo chủ gì đó sao?”

Tư Lăng hắc tuyến, cảm giác Tiểu Yêu Liên hình như cũng bị dạy hư. Mà lúc này, từ lúc Tiểu Yêu Liên đặt câu hỏi, sương lạnh bên kia lại càng nặng thêm, rét lạnh làm Tư Lăng run lập cập, thầm nghĩ hàn khí của đại ca quá nặng rồi, đừng nói sau này tu luyện thành băng nhân luôn nha?

Lúc này, Tư Hàn mặt mày nghiêm túc nhìn đệ đệ nhà mình, nói rằng: “Sau này phải cẩn thận với nữ nhân một chút, nếu muốn tìm đạo侶 song tu . . .” Suy nghĩ một chút, nói tiếp: “Phải được ta đồng ý mới được.” Cũng để trấn giữ cậu đệ đệ ngốc này, đỡ bị nữ nhân lừa gạt.

Nghĩ tới, liền đảo tầm mắt qua khuôn mặt của đệ đệ ngốc. Bản thân hắn vốn không cảm thấy, nhưng hôm nay mới biết thì ra tướng mạo của đệ đệ ngốc ở trong mắt người khác lại là cực kỳ xuất sắc, sẽ khiến người ta sinh ra dị tâm, sợ ý một chút sẽ bị những tu sĩ cấp cao bắt đi làm nam sủng.

Trải qua chuyện lần này, làm cho Tư Hàn bỗng sinh ra một loại chấp niệm. Mặc dù sau này sẽ vì tu luyện công pháp mà thất tình lục dục càng ngày càng đậm bạc, cũng sẽ quên đi rất nhiều chuyện, nhưng hắn chắc chắn sẽ nhớ kỹ bản thân mình có người đệ đệ luôn làm người ta bận tâm, vì để bảo vệ trình tiết của đệ đệ, không được tùy tiện để nam tu hay nữ tu sĩ bắt hắn đi làm nam sủng.

Nói thế nào lại dính đến cái này rồi? Tư Lăng có chút xấu hổ, nhưng vẫn bày tỏ mình là một đệ đệ biết nghe lời đại ca, chỉ là trong lòng âm thầm mĩa mai nói: Đạo侶 song tu cái gì, hắn nên tìm nam nhân hay là nữ nhân đây?

“Đại ca vừa nãy tức giận như vậy, là bởi vì bọn họ muốn bắt Tư công tử đi làm nam sủng sao?” Tiểu Yêu Liên ngây thơ tò mò hỏi, “Đại ca, nam sủng là không tốt sao?” Đang học tập tất cả phong tục tập quán của nhân loại, Tiểu Yêu Liên kỳ thực còn có rất nhiều thứ không hiểu.

Tư Hàn hờ hững gật đầu, khó có được mà đáp lại: “Huynh đệ của ta há có thể quy phục ở dưới một nam nhân! Cũng không làm nam sủng cho bất kỳ người nào!” Trong thanh âm tràn đầy khí khái ngạo nghễ, không thỏa hiệp với bất cứ sự vật gì.

Cho nên mới giận dữ ngược người ta đến phun máu không ngừng sao?

Tư Lăng thấy đại ca dùng một đôi mắt lạnh lẽo nhìn mình chằm chằm, nhớ tới hành vi theo đuổi không ngừng trước đây của Nguyệt Thiên Dạ; dựa theo hành động tựa như ngựa gỗ của Nguyệt Thiên Dạ, không phải là muốn hắn đi làm nam sủng của nàng ta sao? Tức thì hắn nuốt chút nữa chỉ tay lên trời xin thề, mình tuyệt đối sẽ không nằm dưới bất kỳ nam nhân nào, cũng không đi làm nam sủng cho bất kỳ ai, mới làm đại ca thu hồi loại ánh mắt thâm trầm lạnh như băng kia lại.

Phi Thiên Thuyền tốc độ rất nhanh, chẳng mấy chốc đã thoát khỏi tu sĩ Quy Hải Đảo, bay ngang trên biển Nam Hải.

Tư Lăng cảm thấy, đại lục Thương Vũ lớn như vậy, sau này hắn cứ việc tránh né Quy Hải Đảo, cũng không tin sẽ còn gặp phải ba nữ tu kia, cho nên cái vụ trả thù gì đó hắn sẽ không đụng tới đúng chứ? Nghĩ vậy nên cũng bình tĩnh lại, sau đó lại sờ sờ mặt mình, trong lòng có chút buồn bực, tầm mắt không tự chủ được mà dời ra vùng biển vô tận bên ngoài.

“Trọng Thiên, Tiểu Hồng muội muội, chúng ta đi xuống đáy biển thám hiểm đi.” Tư Lăng đột nhiên nói.

Lời này vừa nói ra, Trọng Thiên hưng phấn, lập tức nhảy đến trên đầu hắn gào gào tỏ vẻ đồng ý, đánh nhau là nó thích nhất. Tiểu Yêu Liên thì mặt hết sức đau khổ.

Thấy Tư Hàn nhìn về phía mình, Tư Lăng vô cùng nhanh nhẹn giải thích: “Đại ca, huynh nhìn khuôn mặt này của đệ đi, đúng là nên thay đổi dung mạo mới dễ hành sự. . . Tiểu Hồng muội muội nói ở nơi biển sâu của Nam Hải có một loại quả của yêu thực có thể chế thành mặt nạ, có hiệu quả ngăn cách thần thức tu sĩ, đệ muốn đi nhìn một cái xem có thể tìm được không.”

Tư Hàn sau khi nghe xong, có chút suy tư.

-----

[1]Thương Sơn là một dãy núi dài khoảng 50 km, rộng khoảng 20 km, ở phía tây huyện cấp thị Đại Lý, tỉnh Vân Nam, Trung Quốc.

[2]Chỉ người chính trực, ngay thẳng, kiên cường, bất khuất.

[3] Không biết phần Raw có bị thiếu hay không. Nguyên văn là 自律: Tự luật, quyền tự trị??. Nhưng theo mình ở đây là chỉ Tư Hàn là người rất có kỷ luật, tự giác, luôn tuân theo luật lệ mình đặt ra.

[4]Ngược đãi, hành hạ.

[5]Nguyên văn là 大杀器: Đại sát khí. Khí ở đây là khí cụ, bộ máy, thiết bị... @-@

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Mặt nạ Thiên Diện

Một tháng kể tiếp, Tư Lăng liên tục dẫn theo Trọng Thiên xuống đáy biển tìm kiếm yêu thực Chúc Tâm Quả mà Tiểu Yêu Liên nói tới. Chỉ là Chúc Tâm Quả này biết di chuyển, sao có thể dễ dàng gặp gỡ. Lại bởi vì tính tình yêu gây sự của Trọng Thiên, vừa đến đáy biển liền xông ra quấy phá không kiêng dè, thường xuyên liên lụy Tư Lăng bị yêu thú ở đáy biển truy sát. Nhiều lần như thế, bất kể là kỹ năng chiến đấu hay là chạy trốn đều tăng lên vùn vụt, cũng coi như là một loại tu hành.

Dù càng ngày càng tiếp cận ngoại hải của Nam Hải, nhưng Tư Lăng vẫn không tìm được Chúc Tâm Quả, không khỏi có chút ủ rũ.

Ngay khi Tư Lăng cho rằng sau này mình không thể làm gì khác hơn là mang cái khuôn mặt này rồi hành sự cẩn thận, thì vị huynh trưởng đại nhân thờ ơ lạnh nhạt bấy lâu đột nhiên ném cho Tư Lăng một tấm mặt nạ màu trắng, nhìn không rõ là chất liệu gì. Chạm vào tay thì mát mát, lúc xoa vuốt cẩn thận thì cảm giác mịn màng, bông dường như có cái gì đó tiến vào trong óc, khiến lòng người rung động, hần lập tức tập trung ý chí, ánh mắt vốn mơ màng liền trở nên thanh minh.

Lúc này, âm thanh lạnh như băng của Tư Hàn vang lên, “Mặt nạ này tên là Thiên Diện, là đại sư luyện khí thời kỳ Thượng Cổ - Tôn giả Thiên Cơ - luyện chế, người nắm giữ nó có thể biến ảo khuôn mặt tùy thích, khuyết điểm duy nhất là người có tâm chí không kiên định sẽ dễ dàng bị mê hoặc, thần chí không giữ được, dẫn đến tẩu hỏa nhập ma.”

Tư Lăng nghe được vài câu trước, trong lòng vui mừng không ngớt, chờ khi nghe đến giải thích, trong lòng kinh sợ một hồi, nhưng nhanh chóng phản ứng lại. Vừa nãy mình mặc dù có chút khác thường, nhưng rốt cuộc vẫn bảo vệ tâm thần không bị mê hoặc. Cho nên đại ca đây là thử thách hần, mà hần đã đạt yêu cầu, nên mới mở miệng giải thích?

Nghĩ thế, hai mắt Tư Lăng sáng quắc mà nhìn chăm chăm nam tử ngồi xếp bằng ở trên bờ đoàn (đệm cỏ) đối diện.

Tư Hàn như ước nguyện của hần, từ tốn nói: “Luyện hóa nó đi.”

Sau khi nghe xong, Tư Lăng hết sức mừng rỡ, cảm kích nói: “Đại ca, cảm ơn huynh.”

Lúc này, Yêu Liên đang ở bên cạnh gặm linh quả, bỗng chen miệng nói: “Đại ca, đã có mặt nạ Thiên Diện, vì sao lúc trước không cho Tư công tử luôn đi? Mấy ngày nay huynh ấy và chủ nhân tìm Chúc Tâm Quả rất cực khổ, thường xuyên bị yêu thú ở hải lý rượt đuổi chạy khắp nơi.” Bày ra vẻ mặt “người nào đó trông thật đáng thương”.

Tư Hàn nhắm mắt lại, không nói gì.

Mà lúc này Tư Lăng mới giật mình phát hiện, lập tức nước mắt giàn giụa. Đại ca, huynh đùa với đệ đó hả? Nhìn đệ bị yêu thú dưới biển rượt đuổi tán loạn vui vẻ lắm sao? Hay huynh coi đó là một loại tu hành?

Có mặt nạ Thiên Diện, Tư Lăng nhất thời cảm thấy cuộc sống thực sự là tốt đẹp. Sau khi luyện hóa xong, hình dáng biến ảo đầu tiên chính là đại ca nhà mình. Hần chạy tới trước mặt đại ca, hưng phấn nói: “Đại ca, nhìn như vậy có giống huynh không?”

Tư Hàn nhìn đệ đệ ngốc mang mặt của mình mà lộ ra nụ cười ngốc nghếch kia, trầm mặc một chút, trực tiếp đưa tay đẩy đầu người nào đó ra hương khác, mắt không thấy, tâm không phiền.

“Đại ca sẽ không cười ngốc tới như vậy đâu.” Tiểu Yêu Liên thành thực nói.

Trọng Thiên đang gặm một trái Yêu La Quả, đuôi vung vẩy vô cùng vui vẻ, hiển nhiên cũng tán đồng với Tiểu Yêu Liên.

Tư Lăng thẹn quá thành giận, khế niệm chú biến ảo trở về mặt mình, sau đó cong ngón tay bắn bay Tiểu Yêu Liên.

Nhìn bọn hần đang đùa nháo, Tư Hàn hơi suy nghĩ, nói rằng: “Tư Lăng, lại đây.”

Tư Lăng ngoan ngoãn đi qua, ngồi vào trước mặt Tư Hàn.

Tư Hàn lấy ra 2 hạt châu màu trắng to bằng ngón tay cái, nói rằng: “Đây là Linh Hồn Châu, nhỏ máu vào bên trong, nếu đệ gặp chuyện không may thì ta có thể cảm nhận được, đến lúc đó cũng có thể cứu đệ một mạng. Đệ nhỏ một giọt máu vào trong đi.”

Tư Lăng chớp mắt, nhìn về phía Tư Hàn, sau đó gật đầu, cầm lấy một viên trong đó, nhỏ một giọt máu lên phía trên, khiến cho linh châu vốn màu trắng

sữa đã biến thành màu đỏ tươi. Khi hân còn đang nghiên cứu tìm tòi, Tư Hàn cũng nhỏ một giọt máu vào Linh Hồn Châu trong tay mình, sau đó đưa nó cho Tư Lăng, lại cảm về Linh Hồn Châu có nhỏ máu tươi của Tư Lăng.

Đây là. . .

Tư Lăng mím mím miệng, muốn đem loại cảm giác khác thường kia đè xuống, nhưng thấy rằng đã có chút thất bại. Cảm giác kỳ lạ kia chấn động đến làm trái tim hân có chút rung động, hai mắt đều nóng bừng. Thấy Tư Hàn nhìn sang, lập tức nhếch môi mỉm cười với hân, sau đó đem Linh Hồn Châu tỉ mỉ cẩn thận mà cất giữ.

*****

Lại quá mấy ngày, bọn hân đến được khu vực ngoại hải của Nam Hải. Các đảo ở nơi này vô cùng dày đặc, một số đảo lớn có linh khí rất dồi dào, thậm chí một ít hải đảo có linh khí có thể so sánh với đại lục Trung Ương. Bởi vì nơi này tu sĩ cư trú nhiều, yêu thú thường không dám tới xâm phạm, khiến cho phạm vi mây đậm bên trong đều không có yêu thú cỡ lớn.

Tư Lăng nhìn quần đảo dày đặc kia, không biết đi đâu mới tốt, bèn quay đầu nhìn về phía Tư Hàn.

“Đi Lưu Tiên Đảo.” Tư Hàn nói, thấy ba đứa đều đồng thời nhìn về phía mình, giải thích: “Lưu Tiên Đảo và phái Thiên Tông có giao hảo, sư tôn bảo ta đi vào trong đó một chuyến.”

Nghe vậy, một người hai yêu đều không có ý kiến.

Tìm một nơi kín đáo thu hồi Phi Thiên Thuyền, Tư Lăng và Tư Hàn cùng bay hướng về Lưu Tiên Đảo.

Lưu Tiên Đảo cũng không phải hòn đảo to lớn nhất ở ngoại hải, chỉ được tính là loại đảo trung bình, bất quá linh khí trên đảo so với Tây Cảnh mà nói thì còn nồng đậm hơn nhiều.

Nộp phí vào đảo xong, Tư Hàn bay thẳng đến phủ của Đảo chủ trên đảo. Sau khi đưa ra thẻ bài của Thiên Tông phái, thủ vệ rất sáng khoái để bọn hân đi vào, đồng thời phái người dẫn bọn hân đến phòng tiếp khách.

Phủ của Đảo chủ rất lớn, bọn hân đi gần như đã hơn hai khắc mới tới được một đại sảnh, nơi này là địa phương chuyên môn tiếp đón khách nhân của Phủ.

Mới vừa đi vào, liền nhìn thấy trong đại sảnh còn có mấy người, hơn nữa còn là người quen.

“Tư tiểu đệ!” Liễu Thành Phong kêu lên, chờ khi nhìn thấy Tư Hàn bên cạnh Tư Lăng, hai mắt tròn trĩnh, “Tư sư huynh, sao huynh cũng ở đây?!”

Tô Hồng Phi cũng đi tới, thi lễ với Tư Hàn, thật lòng thật dạ mà nói rằng: “Tư sư huynh, chúc mừng huynh Kết Đan, sau này đã là Tư sư thúc.”

Nghe được lời của Tô Hồng Phi, Liễu Thành Phong lúc này mới phát hiện tu vi của Tư Hàn đã tiến một cấp, nhất thời thảm nhũ trong lòng, quả nhiên là tên biến thái, mất tích hơn mười năm, lại có thể trong thời gian ngắn như vậy mà Kết Đan, thật nên nói không hổ là thiên tài được sư môn xem trọng sao? Hơn nữa, dựa vào cảm giác của hân, Tư sư huynh hiện tại tuy rằng chỉ là Kim Đan sơ kỳ, nhưng e rằng còn mạnh hơn tu sĩ cùng cấp, thật không biết điểm mấu chốt của huynh ấy là ở nơi nào, sau này nên bớt trêu chọc huynh ấy thì hơn.

Tu sĩ Lưu Tiên Đảo dẫn bọn Tư Lăng tới thấy bọn họ nhận thức, cũng nở nụ cười, đem người giao cho Tàn Hoài trong đại sảnh xong thì liền rời đi.

Khó được gặp mặt ở chỗ này, Liễu Thành Phong vội vã hỏi thăm Tư Lăng lúc Sát Ma tự bạo thì hân đi nơi nào, mất lộ về thân thiết. Tư Lăng tự nhiên không thể nói thật, chỉ nói mình cũng tìm một hướng đảo tẩu, đi vòng khá xa mới tới được đây, nửa đường thì gặp được đại ca gì đó. Còn Tư Hàn hơn mười năm qua đã đi đâu thì Liễu Thành Phong không dám hỏi.

Mà bọn Liễu Thành Phong sở dĩ ở đây là vì ứng theo lời mời của đám người Tàn Hoài, đến đây đường thương, đường cũng đã được một tháng, hiện tại thương thế đã tốt, đang chuẩn bị ly khai.

Hai bên trò chuyện với nhau xong, Tư Hàn nhìn về phía Tàn Hoài, nói rằng: “Ta có việc muốn gặp Đảo chủ các ngươi, không biết Đảo chủ các ngươi có ở đây không?”

Tàn Hoài biết Tư Hàn là đệ tử nhập thất của Thanh Ngọc Chân Quân phái Thiên Tông, mà đảo chủ của bọn họ và Thanh Ngọc Chân Quân là bạn tốt nhiều năm, Tư Hàn câu kiện tất nhiên có thể đi thông báo, chỉ tiếc là Đảo chủ của bọn hân hiện tại không ở đây. Ông ấy đi thăm bạn, phải qua tháng mới trở về.

“Tư tiên bối có việc khẩn cấp sao?” Tàn Hoài khách khí hỏi.

Tư Hàn gật đầu, “Sư tôn ta giao cho ta một thứ, dặn ta tự tay giao cho Đảo chủ của quý đảo.”

Tàn Hoài nghe xong, nhân tiện nói: “Không bằng Tư tiên bối cứ tạm ở lại trên đảo có được không? Ta sẽ cố gắng nhờ mấy vị sư huynh liên lạc với Đảo chủ, giúp ngài truyền đạt.”

Tư Hàn gật đầu, nói câu "làm phiền".

Thấy Tần Hoài đi sắp xếp chỗ ở, Liễu Thành Phong cùng Tô Hồng Phi lại đây cáo từ Tư Hàn.

“Các người phải về sư môn?”

Hai người thế nhưng lại phủ định, Liễu Thành Phong cười nói: “Tư sư huynh, Thanh Ngọc sư tổ hần là có nói cho huynh, còn năm năm nữa thì Thông Thiên Tháp ở đại lục Trung Ương sẽ mở ra. Tháp này mỗi năm mười năm mới mở một lần, chỉ cho phép tu sĩ Kim Đan tiến vào, đệ và sư tỷ dự định đi đại lục Trung Ương trước, sau đó tìm một chỗ bế quan tu luyện, trong vòng năm năm phải xông tới Kim Đan kỳ, được tiến vào Thông Thiên Tháp.”

Tư Hàn biết chuyện này, mấy ngày trước dùng Truyền Âm phù trò chuyện với sư phụ ở Thiên Tông phái, sư phụ có nói cho hần, bảo hần tạm thời không cần về sư môn, trước cứ thôn phệ luyện hóa Địa hỏa tìm được ở Huyền Thiên bí cảnh, cố gắng tăng cấp bậc và tu vi của Băng Diễm lên rồi hần tiến vào Thông Thiên Tháp.

Nhớ tới, Tư Hàn lại nhìn về phía đệ đệ, kế hoạch lúc trước đã không theo kịp với biến hóa, xem ra đệ đệ là không có cách nào gia nhập Thiên Tông phái. Như vậy cũng tốt, trên người đệ ấy bí mật quá nhiều, khó đảm bảo sẽ không bị những lão quái trong sư môn phát hiện, mà hần hiện tại còn chưa đủ mạnh, không bảo vệ được đệ đệ.

Tô Hồng Phi cùng Liễu Thành Phong sau khi cáo biệt với bọn họ thì liền rời đi, mà Tư gia hai huynh đệ cũng vào ở nơi mà Tần Hoài an bài.

Từ sau khi nghe được chuyện của Thông Thiên Tháp, Tư Lăng luôn có chút phấn khích, Trọng Thiên cũng cào cào hần kêu ngoa ngoa. Nghe nói người nào có thể leo lên tầng thứ chín của Thông Thiên Tháp, sẽ được Thông Thiên Tháp tặng thưởng, còn là cái phần thưởng vô cùng hấp dẫn.

Thông Thiên Tháp là Thần khí do vị Đại năng thời kỳ Thượng Cổ luyện chế ra, bên trong đã sinh ra Khí Linh, do Khí Linh quản lý trông coi Thông Thiên Tháp. Thông Thiên Tháp tổng cộng có chín tầng, người tiến vào Thông Thiên Tháp phải rèn luyện bắt đầu từ tầng thứ nhất, mỗi lần thành công leo lên một tầng, đều sẽ nhận được phần thưởng tương ứng. Phần thưởng thật ra không đồng nhất, phải dựa vào may mắn của mỗi người. Còn nếu thất bại sẽ bị đuổi về tầng thứ nhất. Thông Thiên Tháp cứ năm mươi năm sẽ mở ra một lần, chỉ cho phép tu sĩ Kim Đan kỳ tiến vào. Mỗi dịp Thông Thiên Tháp mở ra, tu sĩ Kim Đan khắp đại lục Thương Vũ đều sẽ tập hợp ở Thanh Vân Phong của đại lục Trung Ương, chuẩn bị đăng tháp (bước lên tòa tháp).

Đương nhiên, Thông Thiên Tháp đã là Thần khí, cũng chứng tỏ nó không dễ thu phục, cho nên mỗi lần Thông Thiên Tháp mở ra, tu sĩ Kim Đan đều chỉ ôm mục đích là leo lên tầng thứ chín, thu phục Khí Linh của Thông Thiên Tháp, đến lúc đó bảo vật trong tháp đều sẽ là của mình. Chỉ tiếc là ngàn vạn năm qua, tuy rằng có rất nhiều người thành công leo lên tầng thứ chín, nhưng không có một ai có thể thành công thu phục Khí Linh của Thông Thiên Tháp. Tuy rằng không thu phục được, nhưng tu sĩ leo lên tầng thứ chín được tặng thưởng vô cùng phong phú, coi như không uổng chuyện này.

Hiểu rõ chuyện ở Thông Thiên Tháp, Tư Lăng đương nhiên muốn đi, cho nên việc cấp bách là phải trong vòng năm năm tu luyện đến Kim Đan kỳ.

“Tư công tử, năm năm có đủ không?” Tiểu Yêu Liên sầu lo mà nói, “Tư chất hiện tại của huynh không được tốt lắm, năm năm sau nếu như không thể Kết Đan, vậy chúng ta không phải là không thể đi vào?”

Tiểu Hồng muội muội vì tư chất của Tư Lăng mà cảm thấy rất sốt ruột.

Tư Lăng bán bay nó, cả giận nói: “Ta kém cỏi như vậy sao? Năm năm là đủ rồi! Trong vòng năm năm, ta tuyệt đối sẽ Kết Đan!” Siết tay xin thề, một bộ dạng nhiệt huyết sôi trào.

Trọng Thiên ngồi xổm ở trên bả vai Tư Lăng, duỗi móng vuốt vỗ vỗ đầu Tư Lăng, bày tỏ ủng hộ hần. Đương nhiên phải ủng hộ rồi, Tư Lăng nếu không thể Kết Đan tiến vào Thông Thiên Tháp, nó và Tiểu Hồng muội muội cũng không vào được.

Tư Hàn tốt bụng mà đón lấy Tiểu Yêu Liên đang xoay tròn bay ra ngoài, đặt trở lại trên mặt bàn. Tiểu Yêu Liên khóc lóc hu hu tố Tư Lăng tàn nhẫn, ôm lấy một đầu ngón tay của Tư Hàn nói đại ca là tốt nhất. Tư Lăng nếu không thể Kết Đan, nó sẽ cùng đại ca tiến vào Thông Thiên Tháp, bởi vì trong Thông Thiên Tháp sinh trưởng rất nhiều linh quả, nó cực kỳ muốn đi.

Nhìn cái bộ dáng vô dụng này của nó, không cần Tư Lăng ra tay, Trọng Thiên liền nhảy qua đi đẩy ngã nó, dùng móng vuốt đâm một phát vào cái nhô căng tròn của nó. Vì thân thể nhỏ nhắn mềm mềm lại dẻo dẻo của Tiểu Yêu Liên nhất thời suy sụp sống dờ chết dờ trên bàn, Trọng Thiên cảm thấy chơi rất vui, lại đâm thêm mấy lần.

Tư Lăng tròn mắt ngơ ngác, kinh ngạc kêu lên: “Trọng Thiên, người đùa giỡn Tiểu Hồng muội muội!”

Trọng Thiên xoay đầu qua, nghiêng nghiêng đầu, về mặt vô cùng nghi hoặc mà nhìn Tư Lăng, gừ gừ kêu một tiếng, ra hiệu Tư Lăng cũng tới đâm mấy cái đi, chơi rất vui. Tư Lăng ngơ vờ, cũng đưa tay đâm đâm, nhìn thấy đũa nhỏ dẻo dẻo kia nước mắt rung rung, nhất thời có loại cảm giác sét đánh-- quá đáng yêu rồi. Lại đâm mấy phát.

Tư Hàn nhìn Tiểu Hồng bị hai đũa kia giở trò, trong lúc nhất thời chỉ có thể ngoảnh mặt đi làm như không thấy.

Cuối cùng vẫn là Tư Lăng nâng Tiểu Yêu Liên bị đùa giỡn tới khóc trong lòng bàn tay dỗ dành, hơn nữa còn đáp ứng ngày mai phải đi ra ngoài hái thật nhiều linh quả cho nó, mới dỗ nó ngừng khóc được. Tư Lăng lau mồ hôi hột, mấy đũa mít ướt quả nhiên khiến người ta rất u sầu, bất quá cũng coi như dễ dụ.

Dỗ Tiểu Yêu Liên xong, Tư Lăng lập tức phải làm chính sự.

“Đại ca, huynh cũng sẽ đi lên Thông Thiên Tháp chứ?” Tư Lăng nhích lại chỗ đại ca hỏi, thấy hắn gật đầu, lại hỏi tiếp: “Vậy kế tiếp chúng ta tính toán một chút đi.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Thủy Sâm Đảo

Thủy Sâm Đảo là một hòn đảo ở cạnh duyên hải Nam Hải, trên đảo sinh trưởng đủ loại linh thảo Linh Mộc, diện tích lại vô cùng lớn, từ không trung nhìn xuống, hải đảo có hình như lưỡi câu (cái móc), trên đảo rừng rậm dày đặc, chỉ có hướng đông nam là xây dựng thành thị. Mà hải đảo này cũng vô cùng nổi danh ở trong và ngoài biển, một trong số đó là do trên hòn đảo linh thảo linh mộc mọc khắp nơi, hơn nữa niên đại thường khá lớn; không chỉ linh thực linh dược ngàn năm, thậm chí hơn vạn năm cũng có, hấp dẫn vô số tu sĩ đổ xô tìm tới.

Chỉ đáng tiếc chính là, Đảo chủ của Thủy Sâm Đảo là một Trận Pháp Sư cao cấp tinh thông trận pháp, cả hòn đảo bày một cái trận pháp cấp 8, tu sĩ bình thường không dễ dàng ra vào, khiến người ta chỉ có thể chảy nước miếng với những linh thảo linh mộc trên đảo.

Ở hải cảng trước Thủy Sâm Đảo, tu sĩ giữ đảo thấy một thanh y tu sĩ ngự kiếm bay đến, lập tức dừng lại tinh thần, chặn lại, chờ khi nhìn rõ dung mạo của thanh y tu sĩ này thì đều sững sờ, mắt lộ ra vẻ kinh diễm, qua một lúc lâu mới bảo vệ được tâm thần. Thấy đối phương vẻ mặt lạnh lạnh, sắc mặt không vui nhìn bọn họ, làm họ không khỏi có chút lúng túng, sau khi bảo đối phương nộp phí vào đảo mười khối linh thạch thì đưa cho hắn ta một tấm Thông hành bài.

Trên bả vai của thanh y tu sĩ này có một con yêu thú cấp thấp ngồi xổm, nó thấy hắn ta nhận lấy Thông hành bài, còn hiếu kỳ mà duỗi móng vuốt ra đụng vào, lập tức bị thanh y tu sĩ kia cắt thê bài đi.

“Dung mạo như vậy . . . So với Hàng Ương công tử còn xuất sắc hơn mấy phần, nếu để Đảo chủ nhìn thấy, chỉ sợ . . .”

“Thôi quên đi, Hàng Ương công tử nếu nhìn thấy người này, tuyệt đối không thể để hắn sống sót, đỡ cho Đảo chủ lại muốn di tình biệt luyện [1].”

[1] Thay lòng đổi dạ.

Âm thanh hai người này rõ ràng lọt vào trong tai, Tư Lăng đi đã xa vẫn nghe được, trong lòng có dự cảm xấu, sờ sờ mặt, quyết định lần tới vẫn nên đổi khuôn mặt đi.

“Tư công tử, bọn hắn đang nói huynh đó.” Tiểu Yêu Liên truyền âm nói.

“Ta biết.” Tư Lăng vừa đáp lời vừa quan sát thành thị trên Thủy Sâm Đảo, có vẻ chủ nhân đảo này là người bài xích kẻ ngoại lai, cho nên so với thành thị ở các hải đảo khác, nơi này cũng có vẻ nhỏ hơn rất nhiều.

“Tư công tử, chúng ta lúc nào mới vào rừng hái linh quả?”

“Không vội, chờ ta thăm dò rõ ràng tình huống đã.”

Tiểu Yêu Liên nhất thời chỉ có thể thất vọng mà lẩn qua lẩn lại ở trong tay áo Tư Lăng.

Lại nói, bọn hắn sở dĩ tới nơi này, cũng là có nguyên nhân. Mười ngày trước Tư Lăng và Trọng Thiên nhất thời hưng phấn cho nên không cẩn thận đùa giỡn Tiểu Yêu Liên đáng yêu đến phát khóc, vì dỗi nó, Tư Lăng không thể không đáp ứng dẫn nó đi hái linh quả. Mà Tiểu Yêu Liên "được vui đòi tiền", sau khi cảm nhận địa phương phân bố linh thực ở Nam Hải, nó chọn linh quả ở Thủy Sâm Đảo. Tư Lăng lúc đó lập tức đáp ứng nó, nhưng đợi khi biết được Thủy Sâm Đảo là nơi nào, suýt chút nữa muốn đổi ý, cuối cùng chỉ có thể xoa xoa mũi mà đồng ý.

Vì thế Tư Lăng hôm sau liền cáo biệt đại ca, mang theo hai con yêu rời khỏi Lưu Tiên Đảo, ngồi Phi Thiên Thuyền bay mười ngày mới tới. Mà Tư Hân thì ở lại Lưu Tiên Đảo chờ Đảo chủ Lưu Tiên Đảo trở về.

Quên đi, mau mau hái, hái xong thì cùng đại ca bế quan tu luyện thôi.

Như vậy nghĩ, Tư Lăng xác định mục tiêu, đi tìm gian khách sạn ở lại, rất mạnh tay mà nộp một tháng tiền thuê nhà.

Thủy Sâm Đảo lấy Linh Thảo Linh Mộc để nổi danh, vì lẽ đó rượu và thức ăn trong khách sạn đều lấy linh thực làm chủ, chế biến ăn rất ngon, hơn nữa còn vô cùng biết phối hợp, chế biến thức ăn chay đã đạt đến trình độ cao nhất là giữ lại được linh lực của linh thảo trong thức ăn, ăn vào bụng rồi vẫn có thể cảm giác được hàm lượng linh lực vô cùng cao, có thể sánh với nuốt linh đan, không trách nhiều người lại hâm mộ tiếng tăm mà đến như vậy.

Tư Lăng ăn hết sức ngon miệng, còn đặc biệt gọi chén nước ép linh quả cho Tiểu Hồng muối muối, khiến nó cực kỳ cao hứng. Chỉ có không thịt không vui - Trọng Thiên là khổ sở, nó không thích gặm cỏ đâu. Thấy hai đứa kia ăn tới cao hứng, Trọng Thiên đại gia rất cáu kỉnh.

“Nhấn nại một tý đi, chờ sau khi vào rừng, ta liền làm thịt nướng và gà ăn mày cho nguội.” Tư Lăng động viên nói, “Hơn nữa nguội cũng không muốn Tiểu Hồng muội muội khóc bệnh chứ?”

Trọng Thiên xoay người, dùng hông quay về phía Tư Lăng, tỏ vẻ khinh thường. Có yêu thực nào lại khóc bệnh chứ? Tên này càng ngày càng ngốc không chịu được.

“Tư công tử, Tiểu Hồng sẽ không khóc bệnh đâu.” Tiểu Yêu Liên vừa ôm chén nhỏ uống linh quả vừa kháng nghị.

Tư Lăng chỉ là cười cười, đưa tay sờ sờ lá sen trên đầu nó.

Chờ sắc trời dần dần tối lại, Tư Lăng vỗ một tấm Ân Thân phủ trên người, lại bố trí gian phòng của mình thành dáng vẻ như đang bế quan tu luyện, sau đó mang theo Trọng Thiên và Tiểu Hồng lặng yên ra khỏi khách sạn, chạy về hướng thành tây.

Chẳng mấy chốc liền ra khỏi thành, Tư Lăng đứng ở trước rừng rậm, vỗ vỗ ống tay áo, nói rằng: “Tiểu Hồng muội muội, ra ngoài làm việc nào.”

Tiểu Yêu Liên chui ra, Tư Lăng nâng nó trong lòng bàn tay, chỉ thấy nó ngậm ngón tay nhìn về phía rừng rậm.

Trong Thủy Sâm Đảo, không chỉ trên đảo bày trận pháp, thậm chí mỗi một cánh rừng trong đảo này cũng bày trận pháp, ngoại trừ một ít thị vệ trên đảo, những người không có liên quan thì không được vào. Mà lúc này Tư Lăng chính là có ý định lên vào, sau đó hái linh quả bên trong.

“Tư công tử, phía đông nam là một ảo trận.”

Tư Lăng vừa nghe, liền mỉm cười. Ảo trận mới tốt! Nếu là mấy loại sát trận gì đó thì hẳn còn chưa chắc có thể bảo đảm an toàn vượt qua, thậm chí có thể sẽ kinh động thị vệ trong đảo. Nhưng nếu là ảo trận, vậy thì không có gì đáng lo.

Tư Lăng theo chỉ thị của Tiểu Yêu Liên, bước về hướng đông nam, cả người trực tiếp đi vào trong ảo trận.

Trong nháy mắt tiến vào ảo trận, Tư Lăng liền vận hành Huyền Thạch trong đan điền. Có Huyền Thạch, tự nhiên là một đường không trở ngại. Đến khi tiến vào rừng rậm, linh khí nồng nặc lập tức phả vào mặt, Tư Lăng gần như muốn bật ra tiếng rên rỉ, đồng thời cũng rõ vì sao rằng đảo này có thể sinh ra nhiều linh thảo linh thực cao cấp như vậy, hơn nữa bất kể là niên đại hay là cấp bậc đều tương đối cao. Có linh khí nồng nặc như thế, tùy tiện cái linh thảo cấp thấp cũng có thể trở thành phẩm chất thượng đẳng.

“Tư công tử, nhanh một chút đi, mười dặm phía Tây Nam có cây Tuyết Chu Quả! Ôi chao, trăm dặm phía trước còn có một gốc Trường Sinh Quả. . .” Kích động đến toàn thân căng đỏ rực, Tiểu Yêu Liên hưng phấn kêu lên, quả thực khó lòng dẫn nổi.

Tư Lăng tốt tính mà đáp ứng, nghe theo chỉ thị của nó bay về hướng Tây.

*****

Tư Lăng ở trên đảo nửa tháng, hầu như cây linh quả nửa đảo đều gặp trộm. May là Tiểu Yêu Liên bản thân là yêu thực, không làm được chuyện đuổi tận giết tuyệt, chỉ hái những linh quả đã chín, thậm chí sau khi hái xong còn tốt bụng mà đem một ít mộc linh khí do mình tu luyện phân cho những cây linh quả cao cấp kia. Mỗi lần nhìn thấy Tư Lăng đều lắc đầu không thôi.

“Mộc linh khí của người nhiều như vậy, nhanh lấy mấy bình linh dịch cho ta đi.” Tư Lăng da mặt rất dày mà đưa tay đòi hỏi.

Tiểu Yêu Liên lại vội vàng lắc đầu, “Chỉ còn một chút, không thể cho, cho đi sẽ không còn nữa, linh thụ trong không gian Hồng Liên sẽ không thể sinh trưởng.” Thấy Tư Lăng do mặt mà nhìn mình, Tiểu Yêu Liên có chút sợ hãi mà nói rằng: “Chúng ta nếu hái trái của chúng nó, đương nhiên phải tặng lại ít thứ cho chúng. Chỉ có một chút mộc linh khí, nhưng có thể trợ giúp chúng lớn càng tốt hơn, rất nhanh sẽ có thể tu luyện ra linh trí, sau đó chúng nó sẽ có thể hoá hình.”

Tư Lăng sau khi nghe xong, rơi vào trầm tư. Thế giới này, có nhận lấy thì phải có trả giá. Nếu chỉ một mực đòi lấy, sẽ dưỡng thành tập tính lòng tham không đáy, hoặc là sẽ thương tổn tận gốc sự vật, cuối cùng thường dẫn đến tuyệt chủng. Không biết đã có bao nhiêu linh thảo linh thụ Thượng Cổ bị nhân loại một trăm triệu năm tùy tiện đòi hỏi đến tuyệt diệt. Loại hành vi này của Tiểu Yêu Liên tuy rằng cảm giác rất Thánh Mẫu, nhưng cũng chưa chắc không phải một loại việc tốt, lưu lại cho hậu nhân một phần vật tư để tu luyện.

Thiên chi Đạo, tồn hữu dư nhi bổ bất túc...[2]

[2]Đạo Trời, bớt dư bù thiếu.

Là trong câu:

“Đạo Trời như gương cung, Cao thì ép xuống, thấp thì nâng lên. Thừa thì bớt đi, không đủ thì bù vào. Đạo Trời bớt dư bù thiếu. Đạo người chẳng vậy, bớt thiếu bù dư. Ai đem chỗ dư bù đắp cho thiên hạ? Phải chăng chỉ có người có Đạo? Cho nên thánh nhân làm mà không cậy công. Công thành không ở lại, không muốn ai thấy tài mình.”

Tư Lăng đạo tâm đột nhiên có tiến bộ, lập tức mừng rỡ đến mặt mày hưng phấn, nâng Tiểu Yêu Liên lên rồi mạnh mẽ hôn một phát trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nó. Sau khi thả đứa nhỏ đã mắc cỡ đến bốc khói xuống để nó tiếp tục hái linh quả, chính mình thì ngồi trên mặt đất, mỉm cười nhìn Trọng Thiên ở trong rừng đuổi thú chọc chim, bé hồng hồng thì ở cạnh cây nhảy nhót tung búng mà hái linh quả, thời khắc này tâm tình vô cùng bình thản.

Lại qua một ngày, bọn hắc lại thay đổi một chỗ khác.

Vì không để tu sĩ tuần đảo trên Thủy Sâm Đảo phát hiện khác thường, Tư Lăng sau khi đi vào thì không hề chạm vào những linh thảo cao cấp kia, lại cách mấy ngày thì chuyển sang nơi khác hái linh quả. Đi vào nửa tháng, đúng là không bị ai phát hiện.

Ngày hôm nay, Tư Lăng thả thần thức ra xung quanh quan sát. Thần thức của hắn to lớn hơn tu vi rất nhiều, phạm vi bao phủ vô cùng rộng rãi, có tình huống gì cũng có thể sớm chuẩn bị cẩn thận. Mà hôm nay, lại phát hiện trong rừng cây cách đó không xa tựa hồ có chuyện.

Trọng Thiên cũng phát hiện, con yêu thú đang hết sức buồn bực kia lập tức nhanh như chớp chạy tới, Tư Lăng chỉ có thể vỗ tấm Ân Thân phủ trên người, nhét Tiểu Yêu Liên về trong tay áo, nhanh chóng đuổi theo. Chờ khi đến gần mới phát hiện hóa ra là bốn tên nam tu đang vây đánh một nữ tu bị thương. Nữ tu kia dáng vẻ thanh lệ thoát tục, dù lúc này cả người chật vật nhưng không che giấu được sự tao nhã; ăn mặc vô cùng mộc mạc, xem ra là một nữ tu nghèo khó. Cũng không biết mấy nam nhân này bao vây nàng ta để làm gì, nhìn cách bọn họ ra tay thì cũng chưa chắc là muốn giết nàng, tựa hồ chỉ là muốn chế phục nàng.

Tư Lăng không muốn xen vào việc của người khác, chỉ là yên lặng quan sát tình huống.

Rất nhanh, nữ tu này đã bị trọng thương ngã xuống đất, bốn tên nam tu đứng ở xa xa.

“Tịch cô nương, cô chạy không thoát lòng bàn tay của công tử đâu, sao không ngoan ngoãn theo chúng ta trở về?” Một người trong số mấy nam nhân khuyên nhủ.

Dù bị thương rất nặng nhưng nữ tu vẫn cắn chặt hàm răng, căm hận nói: “Ta tình nguyện chết cũng không muốn làm lô đỉnh cho một tên nam sùng! Ghê tởm muốn chết!” Nói xong, còn bày ra vẻ mặt khinh bỉ, chỉ là trong mắt đa phần là tuyệt vọng.

Mấy nam nhân thấy thế, sợ nàng ra thật sự chết đi, tận tình khuyên nhủ: “Sao lại là lô đỉnh được? Hàng Ương công tử rất được Đào chủ yêu thích, địa vị thật cao, chỉ cần cô cùng hắn song tu, sau này cô cũng không cần tiếp tục lăn trốn như vậy nữa. Cô hẳn phải biết, cô là thân thể thuần âm, chính là mục tiêu tranh cướp của rất nhiều tu sĩ. Nếu cô theo Hàng Ương công tử, Hàng Ương công tử có thể bảo đảm cho cô không bị lưu lạc làm đối tượng tranh cướp của mọi người . . .”

Nghe xong một trận, Tư Lăng hiểu rõ, ngạc nhiên nhìn nữ tu tên kia gọi là Tịch Nhục Tầm kia. Thì ra cô gái này là thân thể thuần âm, quả thực là vật đại bổ trời sinh cho nam tu sĩ, chả trách lại bị Hàng Ương công tử nọ chú ý. Loại thể chất này quả thực là lô đỉnh thượng đẳng bậc nhất, cùng nam nhân hoan hảo[3] sẽ có lợi vô cùng. Loại thân thể thuần âm này vô cùng hiếm thấy, trong ngàn triệu người cũng khó xuất hiện một người. Mỗi lần xuất hiện người nào, vận mệnh đều là vô cùng bị thăm, đều sẽ trở thành lô đỉnh cho những tu sĩ cấp cao kia, là nam nhân đều sẽ động lòng thèm muốn.

[3]Ý chỉ chuyện ân ái vợ chồng.

Nói đến Hàng Ương công tử kia, Tư Lăng không khỏi có chút chán ghét. Lúc trước nghe được hai tu sĩ nọ nói chuyện, trong lòng hắn lo lắng, liền hỏi thăm trên đảo, sau đó thật sự không ưa nổi. Hàng Ương công tử này chính là một trong những nam sùng của Vệ Quan Nhai có vô số muội muội và hòn đảo trong truyền thuyết kia. Mà hòn đảo này trên thực tế là một trong những hòn đảo của Vệ Quan Nhai, ông ta vô cùng sùng ái nam sùng Hàng Ương này, bèn đem cả hòn đảo giao cho Hàng Ương quản lý.

Tư Lăng vốn là không muốn quản việc không đâu, nhưng lần này có chút muốn phá hoại chuyện tốt của Hàng Ương công tử nọ. Hơn nữa hắn cũng không chịu nổi cảnh nữ nhân bị ức hiếp làm nhục như vậy; đặc biệt, Tịch Nhục Tầm này lại là người kiên cường, trong mắt có quyết tâm “thà chết chứ không chịu khuất phục”, cứu một cái cũng sẽ không thiếu khối thịt.

Đang chuẩn bị ra tay, đột nhiên một hồi kêu gào thảm thiết vang lên, một bóng đen như là ma quỷ xẹt qua, bốn tên tu sĩ Trúc Cơ này trong lúc không hề phòng bị liền bị giết chết.

Vốn đang chuẩn bị cùng những người này liều mạng đánh cuộc, Tịch Nhục Tầm cũng ngây ngẩn cả người, nàng còn không kịp nhìn thấy ai đã giết những người đó. Nghĩ như vậy, nàng không khỏi có chút lo lắng người chết kế tiếp chính là mình. Chết từ từ còn không bằng sống vất vả, nếu không phải thật sự bị ép đến tuyệt cảnh, ai lại muốn chết chứ? Tu tiên giả nghịch thiên mà đi, hễ là có một tia hi vọng, tuyệt đối sẽ không dễ dàng từ bỏ sinh mệnh.

Rất nhanh, Tịch Nhục Tầm liền phát hiện “Người” giết bốn người kia -- lại là một con yêu thú cấp thấp?

Tịch Nhục Tầm không khỏi có chút sợ hãi, nhìn con yêu thú như con thú con nhỏ nhẩn đáng yêu chậm rãi đi tới chỗ mình, luôn cảm giác sau một khắc nó sẽ dùng móng vuốt xé nát mình. Mãi đến tận khi nó đến cách mình năm trượng rồi dừng lại, trái tim của nàng gần như đã ngừng đập.

Cách đó không xa, Tư Lăng đang ẩn thân quan sát, nhìn thấy Trọng Thiên liếc nhìn ra tay, ngoại trừ kinh ngạc ra còn có chút tức giận. Bại lộ như vậy hay lắm hả? Hay là . . . trên người cô gái này có thứ mà nó cần?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 95: Huyền Linh Minh Hỏa

Tịch Nhược Tâm không biết con yêu thú này muốn làm gì, vẫn nom nớp lo sợ. Tuy rằng khí tức của nó cho thấy chỉ là một con yêu thú cấp thấp, căn bản không đáng để lo, nhưng lúc trước nó dễ dàng giết chết bốn tên tu sĩ Trúc Cơ, khiến nàng không dám mạnh động.

Ở thế giới tu tiên này, loại nữ tu xuất thân từ gia tộc nhỏ như nàng vốn là không có cái gì bảo đảm, sau đó lại bị người nhìn thấu thân thể thuần âm, chỉ có thể từng bước cẩn thận, rào trước đón sau, hơi bất cẩn một chút sẽ rơi vào kết cục thân tôn đạo tiêu[1]. Nàng sống vô cùng khổ cực, nhưng cũng không muốn dễ dàng buông tha sinh mệnh. Thông thiên đạo [2] này, bất luận gian nan cỡ nào, nàng đều muốn tiếp tục đi.

[1] Sinh mệnh tồn tại, đạo hạnh tiêu tan.

[2] Thông suốt/thấu hiểu lẽ trời.

Một lát sau, thấy nó nhìn chỉ chăm chú vào túi trữ vật của mình, cũng không có ý muốn giết mình, Tịch Nhược Tâm đầu tiên là thở phào nhẹ nhõm, nhưng rất nhanh liền thay đổi sắc mặt. Nàng có lẽ biết được nó muốn gì, điều này làm cho nàng vô cùng giãy dụa. Vật này mặc dù là nàng vô tình có được, nhưng mà cũng rất có ích với mình, nếu đưa cho nó, nàng sẽ không còn vận may nào có thể tìm lại được.

Chỉ do dự mấy giây, ở trước lúc con yêu thú kia không nhận được nữa, Tịch Nhược Tâm đã ra quyết định. Nàng xưa nay là kẻ có quyết đoán, chưa bao giờ do dự không dám quyết. Con yêu thú này nếu không có ý lấy mạng mình, vừa nãy lại giết bốn người kia cũng coi như đã cứu nàng một mạng, giải mối hận trong lòng nàng, vậy cứ coi như là trả công cho nó là được.

Tịch Nhược Tâm lập tức không do dự nữa, từ trong túi trữ vật lấy ra một hộp ngọc, thả nó trên mặt đất, hỏi: “Ngươi muốn vật này phải không?” Thấy hai mắt của nó toả sáng, Tịch Nhược Tâm liền biết mình đã đoán đúng.

Trọng Thiên đi tới, ngậm lấy hộp ngọc, vô cùng ngao mạn mà nhìn nàng ta một cái, sau đó chạy nhanh về hướng rừng cây. Chỉ nháy mắt đã không thấy bóng dáng, khiến nàng không khỏi thầm giật mình vì tốc độ của nó. Chỉ riêng tốc độ như thế đã không phải yêu thú tầm thường có thể làm được, may là vừa nãy nàng không do dự quá lâu.

Tịch Nhược Tâm tâm tình buồn lòng, cả người gần như xụi lơ trên đất, cảm thụ vết thương trên người, không khỏi cười khổ. Mang theo vết thương như thế này, nếu không nhanh chóng ly khai, sớm muộn cũng sẽ bị người của Hàng Ương công tử tìm được, đến lúc đó không chết thì cũng lưu lạc trong vận mệnh làm lô đỉnh. Muốn nàng làm lô đỉnh cho Hàng Ương công tử, còn không bằng chết đi cho xong. Chỉ là hiện nay nàng cũng không có thứ gì tốt để chữa thương cả, kéo dài thương thế như thế này thì vô cùng bất lợi cho mình.

Giữa lúc nàng đang nghĩ cách chạy trốn thì một cái bình ngọc từ đằng xa vút lại đây, Tịch Nhược Tâm kinh ngạc nhìn về rừng cây phía trước, song chẳng phát hiện bất cứ thứ gì, chỉ có thể nhặt nó lên. Nàng nghi hoặc, chần chờ mở bình ngọc ra, một mùi rượu đậm đà bốc lên, pha trộn với linh khí nồng nặc, chỉ cần ngửi một tý, tinh thần liền sáng khoái, dường như cả vết thương cũ năm xưa cũng tốt hơn mấy phần. Quả nhiên là linh tửu thượng hạng, hơn nữa linh tửu này không giống với những loại mà nàng từng biết, ngoại trừ có thể khôi phục linh lực, dường như cũng có tác dụng đối với trị liệu vết thương.

Lẽ nào. . . Là chủ nhân con yêu thú kia biếu tặng? Tịch Nhược Tâm hiểu rõ, yêu thú mạnh mẽ lại quý dị như vậy, tất nhiên là có chủ nhân lợi hại, cho nên mới có linh tửu quý giá như vậy.

“Đa tạ tiền bối cứu giúp, còn tặng văn bối linh tửu!” Tịch Nhược Tâm chịu đựng đau đớn, cung kính hướng về phương hướng yêu thú rồi đi mà vái lạy.

Một trận gió biển thổi qua, trong rừng cây không một tiếng đáp lại. Tịch Nhược Tâm hoàn toàn không thêm để ý, tầm mắt chuyển qua 4 bộ thi thể, mím mím môi, Tịch Nhược Tâm đứng dậy, sau khi dùng lửa hỏa thiêu thì nhanh chóng rời đi.

Tịch Nhược Tâm rời đi, Tư Lăng cũng xoay người ly khai, đồng thời trong bụng còn mang theo hoài nghi cùng kinh ngạc.

Chờ khi đến chỗ an toàn, Tư Lăng ngồi trên mặt đất, nhìn Trọng Thiên dùng hai vuốt ôm hộp ngọc thật chặt, cứ như đang ôm bảo bối gì đó, Tư Lăng bèn đem hoài nghi của mình hỏi ra: “Trong hộp ngọc này là thứ gì thế? Còn nữa, sao ngươi lại đưa linh tửu cho nàng ta? Đây chính là linh tửu bổ thêm Mộc Linh dịch của Tiểu Hồng muội muội, ta còn không nỡ uống đó!” Nói đến đây, cả bụng đầy oán khí, phải biết rằng hẳn chỉ có một vò linh tửu này thôi, cái tên phá gia chi tử này lại tặng người ta mất nửa vò, muốn đau lòng chết hẳn sao?

Lần đầu tiên ử linh tửu, Tư Lăng dựa theo phương thuốc mua từ chỗ Khúc Vô Từ, chỉ ử có 3 vò. Mấy phương thuốc kia cũng không tính là đắt tiền, cho nên Tư Lăng cũng chỉ là ôm tâm trạng ử ử cho biết, nhưng mà chờ khi ử rượu thành công, Tư Lăng mới phát hiện Khúc Vô Từ cũng không có lừa gạt mình. Mấy phương thuốc cất rượu này đúng là tổ truyền của hắn ta lưu lại, linh tửu ử ra tốt hơn mấy loại trên thị trường nhiều. Đương nhiên, như thế cũng không có gì đáng ngạc nhiên, điều khiến linh tửu này biến thành trân phẩm chính là do lúc Tiểu Yêu Liên đem vò rượu chuyển tới chôn ở không gian Hồng Liên, nó nhất thời hiếu kỳ nên bổ thêm một chút Mộc Linh dịch vào. Những linh quả kia vốn chất lượng đã rất tốt rồi, phương thuốc cất rượu cũng không sai, lại bổ thêm linh dịch thuộc tính Mộc, quả thực là đem tinh hoa tăng lên mấy đẳng cấp.

Một tháng sau, đợi lúc Tư Lăng kiểm tra linh tửu mà tự mình ử, quả thực là há hốc mồm.

Bởi vì lúc mở ba vò linh tửu này ra, khí tức phả vào mặt quả thực không tầm thường, cả người lạnh nhạt như Tư Lăng lúc đó cũng phân chút chú ý lại đây, hai mắt còn hơi sáng lên. Tư Lăng tất nhiên không tin rằng mình có kỹ năng ử rượu thần sầu đến mức có thể có thể ử ra linh tửu siêu phẩm chất như vậy, sau đó hỏi dò mới biết Tiểu Yêu Liên đã nhỏ một giọt Mộc Linh dịch vào trong mấy vò rượu đó, cường chế tăng cao đẳng cấp chúng nó, cũng biến chúng thành được tửu quý giá, hiệu quả chữa thương còn tốt hơn so với linh đan.

Mà mấy vò không thêm Mộc Linh dịch thì đúng là khá bình thường, bất quá vẫn khá hơn một chút so với mua trên thị trường, có lẽ là do phương thuốc cất rượu của Khúc Vô Tửu khá tốt, Tư Lăng có chút hối hận lúc đó không mua hết tất cả mấy phương thuốc đó.

Niềm vui bất ngờ này khiến Tư Lăng quả thực cao hứng không cách nào gạt bỏ, sau này bị thương cũng không cần lo lắng không có linh đan chữa thương nữa, linh tửu này đã có thể thay thế rồi. Bởi vì linh dịch của Tiểu Hồng là tự nó nhọc nhằn khổ sở tu luyện ra, số lượng không nhiều, cho nên Tư Lăng có muốn ử nhiều linh tửu cũng không được, vì thế càng thêm coi trọng loại linh tửu thượng hạng này. Sau khi cho đại ca một vò thì tự mình thu lấy một vò.

Nhưng mà cái tên phá gia chi tử Trọng Thiên này, thế nhưng lại lấy nữa vò linh tửu của hần phân cho nữ tu kia, không phải là "tư xuân" con nhà người ta rồi đó chứ? Đã nói là người yêu khác biệt, không có tương lai đâu!

Tiểu Hồng cũng rất hiếu kỳ mà nhìn Trọng Thiên. Trọng Thiên lúc này còn đang hạnh phúc mà ôm hộp ngọc, liếc nhìn một chút, thấy trên mặt Tư Lăng không có khó chịu bức mình, nó mới sáng khoái cho biết.

Thì ra thứ Trọng Thiên lấy được từ chỗ cô nữ tu kia lại là Huyền Linh Minh Hỏa. Loại Dịch Hỏa này còn khó thai nghén hơn so với Dịch Hỏa bình thường, cũng hiếm thấy hơn, căn bản không phải thứ mà thế giới này có thể sinh ra được. Nó là đồ vật trong Quý giới, hơn nữa còn ở nơi sâu thẳm nhất trong Quý giới, trải qua mấy trăm tỷ năm mới có thể sinh ra được một khối nho nhỏ như thế, nhưng lại khiến tất cả tu sĩ, yêu thú thuộc tính Hỏa đều vô cùng thèm thuồng. Trọng Thiên không nghĩ tới có thể nhìn thấy được Huyền Linh Minh Hỏa ở thế giới này, quả thực là đã cho nó đại ân. Cũng vì lẽ đó, một người đang cao hứng phấn khởi, ra tay tự nhiên hào phóng.

"Tư công tử, chủ nhân nói không phải huynh rất ghét cái tên Hàng Ương công tử kia sao? Tặng linh tửu cho cô nương kia, giúp cô ta nhanh chóng chữa khỏi thương thế, trốn đi thật xa, mới có thể vãng vào mặt tên Hàng Ương công tử kia được." Tiểu Yêu Liên giải thích hộ, sau đó phát biểu ý kiến của mình, "Hàng Ương công tử này cũng là nam sùng, lại làm việc độc ác như thế, quả nhiên cái thứ nam sùng này đều không tốt. Tư công tử, huynh phải nghe lời đại ca, đừng đi làm nam sùng cho người ta nha."

Sau khi nghe xong, Tư Lăng mặt đen, lại không biết phải giải thích như thế nào với kẻ không rành thế sự như Tiểu Yêu Liên, chỉ có thể tự buồn bực mà cầm miệng.

"Người tính lúc nào luyện hóa nó?" Tư Lăng hỏi, nếu có được Huyền Linh Minh Hỏa, hơn nữa thứ này không phải là loại mà những Dịch Hỏa đó có thể so sánh, vậy không thể cứ như lúc trước nuốt một phát là được.

"Chủ nhân nói, nó dự định chờ thời điểm huynh bế quan trùng kích Kim Đan, nó cũng đồng thời bế quan, phải tìm một chỗ an toàn." Tiểu Yêu Liên truyền lời thay.

Tư Lăng gật đầu bày tỏ hiểu được, sau đó đứng lên nói: "Được rồi, chúng ta cũng phải đi nhanh thôi, tin rằng chuyện hôm nay Hàng Ương công tử sẽ rất nhanh biết được. Nếu hần ta phong tỏa Thủy Sâm Đảo, chúng ta sẽ đi không được."

Tiểu Hồng lập tức chạy trốn trong nước mất. Linh quả nó còn chưa hái xong mà, còn linh quả ở nữa đảo bên kia nữa . . .

*****

Ở nơi sâu trong Phủ của Đảo chủ Thủy Sâm Đảo, ở một hồ nước lượn lờ sương trắng, những đóa ngọc liên dịu dàng trải rộng trong nước, bốn phía bên hồ là cột tròn điêu khắc các loại hoa văn, cung sa[3] màu trắng bao quanh. Ở trong màn sương trắng mênh mông, từ xa nhìn lại, giống như tiên cảnh.

[3]Rèm mông bằng lụa mỏng.

Bỗng nhiên, nước trong hồ tầng tầng mở rộng, một thân hình trắng nõn duyên dáng vọt ra khỏi mặt nước, một mái tóc dài đen, ướt sũng dính ở một bên mặt, một cánh tay thon dài như ngọc chậm rãi vuốt mái tóc kia ra sau, lộ ra một dung mạo tinh xảo như ngọc quý. Bọt nước trong suốt theo lồng ngực bằng phẳng trắng tinh của người này chảy xuống, nhẹ nhàng rơi vào trong ao.

Lúc này, bên cạnh ao xuất hiện bốn tỷ nữ mặc cung trang hương sắc, chờ khi người trong ao giảm sương trắng bước đến, các thị nữ lập tức tiến lên, cầm khăn lụa mềm mại sạch sẽ lau bọt nước trên người hần. Lúc xoa đến da thịt bóng loáng như ngọc, không chút tí vết của nam tử kia, các thị nữ không khỏi đỏ mặt.

Nam tử nhìn thấy rằng mây đỏ trên gương mặt xinh đẹp của cô tỷ nữ, môi mỏng phác họa ra một độ cong mỹ lệ, ngón tay hững hờ mà xoa nhẹ lên bộ ngực mềm mại nửa của nàng ta, nhẹ nhàng xoa nắn, chọc cho thị nữ kia khẽ nhếch miệng, phát ra tiếng ngậm nga kiều mị. Nam tử hứng thú càng cao hơn, bàn tay chậm rãi hạ xuống, ngón tay khẽ nhúc nhích, từ đai lưng trượt vào bụng dưới của nàng ta, đi tới trước động đảo nguyên bí ẩn. . .

Bên cạnh ao trình diễn cảnh Hoạt sắc sinh hương, tỷ nữ xung quanh mặt đỏ như ráng [4], nhưng vẫn cung kính mà canh giữ ở chỗ cũ, không dám nhìn nhiều, mãi đến tận khi âm thanh hai người đã dừng lại, nam tử phát ra âm thanh gọi cảm mạng theo giọng mũi, tỷ nữ mới đi sang giúp hần làm sạch vết tích trên người, sau đó đem y phục và trang sức mặc cho hần.

[4]Ráng, trong khoảng trời không thăm thẳp có khí mù, lại có bóng mặt trời xiên ngang thành các màu rực rỡ, thường thấy ở lúc mặt trời mới mọc hay mới lặn gọi là ráng.

Chờ khi nam tử phủ thêm một cái trường bào nguyệt sắc chế từ sợi ngọc tơ tằm ngàn năm, lại có mấy cô tỷ nữ đi vào, trong tay nâng đủ loại linh quả linh tửu. Nam tử nọ bước đến ngồi trên giường Quý Phi bên cạnh ao, tỷ nữ rót rượu ngon vào chén, cung kính đặt vào tay nam tử.

Giữa lúc nam tử tao nhã thoải mái hưởng thụ rượu ngon thì một nữ tu vội vàng vàng đi vào, lo lắng nói: “Công tử, linh hồn bản mệnh của bốn tên tu sĩ đuổi bắt Tịch Nhượng Tầm đã vỡ nát.”

Nam tử được gọi là “Công tử” mất hết hứng thú, ánh mắt âm u lạnh lùng nhìn chằm chằm nữ tu đến bầm báo, lạnh giọng hỏi: “Đều chết rồi? Tịch Nhượng Tầm chạy thoát?”

Nữ tu kia khẽ run run, nói đúng sự thật: “Đúng vậy, bắt quả thuộc hạ có thể khẳng định Tịch Nhượng Tầm lúc này còn chưa thể chạy ra khỏi đảo. Công tử, chúng ta có thể phong tỏa đảo rồi tìm kiếm.”

Nam tử hừ một tiếng, trong mắt chợt lóe tia độc ác, “Đều là rác rưởi, bốn người còn không bắt được một nữ tu Trúc Cơ kỳ, chết là đáng đời! Mang ngọc bài của bốn công tử đi phát thông cáo, đệ tử trong phủ Đảo chủ làm phản, bốn công tử muốn truy bắt kẻ phản bội, hiện tại phong tỏa toàn đảo.”

Nữ tu cung kính mà đáp một tiếng, tiếp nhận ngọc bài mà nam tử đưa tới, cúi người ly khai.

Đội sau khi nàng ta rời đi, sắc mặt nam tử vẫn không đỡ hơn được chút nào, tức giận bùng lên trong mắt, rốt cục không nhịn được mà ném cái chén trong tay xuống đất, cắn răng nghiến lợi nói: “Đề bốn công tử biết là ai phá hoại chuyện tốt của ta, ta sẽ cho hắn biết kết cục của kẻ gây rối là thế nào!”

Trong giọng nói đều là ý âm u tàn nhẫn, hù dọa bọn nữ tỳ hầu hạ xung quanh câm như hến.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 96: Thiên Diệp Tử La Thảo

Đại trận bảo vệ đảo của Thủy Sâm Đảo đột nhiên khởi động. Tu sĩ trên cả hòn đảo đều có chút không hiểu ra làm sao, theo đó chính là các loại suy đoán và hoang mang. Phải biết đại diện Đảo chủ của đảo này - Hàng Ương công tử là một người rất có quyết đoán, hơi không hợp ý hắn thì giết không tha. Lại thêm chỗ dựa sau lưng hắn là Vệ Quan Nhai, vậy nên tên này làm việc càng thêm không có kỵ. Cũng vì lẽ đó, người bình thường đều không muốn chọc phải Hàng Ương công tử.

Mà điều này cũng làm cho cách làm việc của Thủy Sâm Đảo hơi có chút tàn nhẫn khắc nghiệt. Dù là một vùng rất nổi danh ở Nam Hải, trên đảo linh thảo linh thực khắp nơi, nhưng tu sĩ phổ thông rất ít gặp, trừ một ít người lớn gan và hi vọng gặp may, còn lại đều là những đệ tử ở những thế lực lớn kia.

Nghे nói trong phủ của Đảo chủ có kẻ phản bội bỏ trốn, với tính khí của Hàng Ương công tử, đến lúc đó còn không biết thị vệ trong Thủy Sâm Đảo sẽ làm ra chuyện gì, làm cho những tu sĩ trong thành ai ai cũng đều cảm thấy bất an, mọi hành động đều cẩn thận thêm mấy phần, đường phố vốn náo nhiệt cũng có vẻ vắng ngắt tẻ nhạt.

Mà lúc này, Tư Lăng đang hái linh quả, hắn tự nhiên cũng nhìn thấy Đại trận hộ đảo mở ra, nhất thời có chút khổ não, bắt quả công việc trên tay vẫn liên tục không ngừng. Đợi sau khi hái hết mấy linh quả chín trên cây xuống, hắn bèn gọi Tiểu Hồng trên một cành cây khác và Trọng Thiên đang ở trong rừng bắt nạt yêu thú trở về.

“Có vẻ Hàng Ương công tử kia đã phát hiện Tịch Nhượng Tầm chạy trốn, sắp tới tuần tra sẽ rất nghiêm mật, chúng ta cũng về thành trước thôi.” Tư Lăng một lời dứt khoát, không cho hai con yêu kia tiếp tục lẩn lộn gây sự.

Tiểu Yêu Liên lập tức nước mắt rung rung. Còn Trọng Thiên thì tròn mắt xoay chuyển, kêu một tiếng với bọn Tư Lăng, sau đó lập tức nhanh như chớp mà bỏ chạy, nhanh đến mức Tư Lăng còn không kịp phản ứng. May là chỉ sau một lúc nó đã chạy trở về, đồng thời trên miệng còn tha theo một cây linh thảo có ngàn phiến lá, phía trên mọc ba quả nhỏ xinh xắn màu đỏ tím, ném cho Tiểu Yêu Liên.

Tiểu Yêu Liên cực kỳ kinh ngạc, hai mắt tròn tròn, “Là Thiên Diệp Tử La Thảo, trên đảo này thế mà lại có loại linh thảo này?” Tuy rằng kinh ngạc, nhưng Tiểu Yêu Liên rất tốc độ mà thu linh thảo vào trong không gian Hồng Liên, chuẩn bị sẵn sàng để gieo trồng. Đây chính là thứ tốt.

Tư Lăng còn chưa kịp hỏi đó là loại linh thảo gì, thì đã phát hiện cách đó không xa truyền đến tiếng động. Tu sĩ thủ hộ linh thảo đã lập tức phát hiện linh thảo bị trộm ngay khi Trọng Thiên phá hoại cấm chế bảo vệ linh thảo, họ chính là đang nhanh chóng chạy tới bắt lấy hung thủ; Hơn nữa trong đám tu sĩ kia còn có tu sĩ Kim Đan. Tư Lăng vội vàng vỗ tấm Ân Thân phù trên người, tận lực thu lại khí tức, vót lấy Tiểu Yêu Liên rồi lập tức bỏ chạy. Trọng Thiên thì nhảy đến trên bả vai hắn, thần nhiên mà liếm liếm móng vuốt nhỏ của nó, làm Tư Lăng tức giận đến suýt chút nữa muốn ném nó ra ngoài.

Đến tận nửa đêm, Tư Lăng mới bí mật trở về gian khách sạn mình thuê. Trong phòng vẫn duy trì bộ dạng như ban đầu, trận pháp cảnh giới mà hắn bày xuống không bị kích động, xem ra một tháng qua không có ai đến cả.

Mặc dù đã nửa đêm nhưng trên đảo vẫn đèn đuốc sáng choang, thỉnh thoảng có tu sĩ tuần đảo vội vã đi qua, huyền não ồn ào làm tu sĩ ngoại lai trên đảo rất hoảng sợ, chi lo sẽ bị người của Thủy Sâm Đảo tìm lý do gì đó rồi giết chết bọn hắn. Nếu không phải là đệ tử của những thế lực lớn, Thủy Sâm Đảo sẽ mặc kệ người vội hay không, bức mình thì đem ra chém. Hàng Ương công tử hung hăng kiêu ngạo đến mức hoàn toàn không đặt những tu sĩ tán tu hay thế lực nhỏ ở trong mắt.

Thần thức Tư Lăng yên lặng lan ra, rất nhanh liền thăm dò hết tình huống trong thành.

Những thị vệ trên đảo bắt đầu từ thành nam tìm kiếm từng nhà, mà hiện tại không chỉ cần tìm kẻ phản bội, còn phải lùng bắt tên trộm linh thảo.

Nghe nói một cây linh thảo cao cấp trong Thủy Sâm Đảo bị người ta trộm mất, người trong thành trực giác không tin. Phải biết, trận pháp trong đảo tầng tầng lớp lớp, coi như trong rừng thật sự có trồng các loại linh thảo linh thực, nhưng bên trong ngoại trừ bày xuống đại trận, còn có tu sĩ cấp cao chuyên môn trấn thủ, nào có thể dễ dàng để người ta trộm linh thảo? Chỉ là, điều bất trắc này vẫn xảy ra, nhìn tình trạng cảnh giới nghiêm ngặt trên đảo, linh thảo bị trộm chắc chắn là vô cùng quý hiếm cao giai.

Mọi người đều sôi nổi suy đoán xem tên trộm nào lại to gan như vậy, trộm linh thảo xong còn có thể toàn thân trở ra. Lần này thật là đã đập vào bảng hiệu của Thủy Sâm Đảo, có cái ví dụ này, xem ra sau này sẽ thối ra cả đám người muốn đến trộm linh thảo linh quả thôi. Không sợ kẻ trộm ăn cắp, chỉ sợ kẻ trộm nhớ thương, đến lúc đó Thủy Sâm Đảo lại muốn náo nhiệt một phen.

Còn tên trộm linh thảo mà mọi người đang suy đoán thì lúc này đang nhàn nhã lăn lăn trên giường, hoàn toàn là một bộ dáng tiểu yêu thú không rảnh thế sự. Tiểu Yêu Liên ngồi ở một bên hỏi dò nó, “Chủ nhân, Thiên Diệp Từ La Thảo kia Tiểu Hồng đã gieo xuống rồi, còn một tháng thì sẽ chín, đến lúc đó dùng nó làm gì? Có muốn ừ linh từ sao?”

Trọng Thiên gào một tiếng, Tiểu Yêu Liên lập tức kinh ngạc nói: “Hóa ra là chuẩn bị cho Tư công tử? Chủ nhân, người thật tốt. Tư chất Tư công tử như vậy, Tiểu Hồng cũng đang lo lắng chỉ có năm năm thì huynh ấy có kịp Kết Đan hay không đây. Lần này có Thiên Diệp Từ La Thảo, Tiểu Hồng cũng thấy là không thành vấn đề rồi!”

Trọng Thiên hết sức hài lòng, đuổi chân thịt ra vỗ vỗ đầu Tiểu Yêu Liên để khen thưởng, lại không nghĩ rằng đứa nhóc thân thể nhỏ nhắn mềm mềm kia bị một vuốt đánh bay. Tư Lăng nhanh tay nhanh mắt đón được nó.

“Cảm ơn Tư công tử.” Tiểu Yêu Liên cười đến ngọt ngào, hiện tại tâm tình nó thật tốt, cho nên cũng không so đo chuyện mình bị đánh bay.

Tư Lăng bần bần nó vài cái, hỏi: “Thiên Diệp Từ La Thảo có ích lợi gì? Sao trước đây ta xem trong sách linh thảo không thấy giới thiệu loại linh thảo này?”

Từ khi đi tới thế giới này, Tư Lăng vẫn cố gắng bổ sung tri thức về thế giới, bất quá đáng tiếc chính là, những tư liệu phổ thông trên thị trường hoàn toàn không sánh được với Đại môn phái, hẳn chỉ có thể biết chút da lông thôi. Nếu là Tư Hàn ở bên, chắc chắn sẽ biết loại linh thảo trong truyền thuyết này, giá trị bản thân nó đủ làm cho người ta điên cuồng, nhưng không ngờ lại bị con yêu thú này tha đi.

Tiểu Yêu Liên ngậm ngón tay, non nớt mềm mại mà nói rằng: “Tư công tử, quả của Thiên Diệp Từ La Thảo có thể trợ giúp tu sĩ lên cấp, tỷ như Tư công tử vậy, dù cho tư chất phế vật, chỉ cần có quả của Thiên Diệp Từ La, hẳn là có thể Kết Đan trong vòng năm năm. Tư công tử, thực là quá tốt rồi, giờ thì không cần lo lắng đến lúc đó không thể Kết Đan, không được tiến vào Thông Thiên Tháp nữa.” Tiểu Yêu Liên vui mừng tự đáy lòng, sau đó lại bị Tư “vũ nuôi” thẹn quá thành giận bắn bay.

Sau khi bắt nạt Tiểu Yêu Liên luôn lo lắng về tư chất bình thường của mình, Tư Lăng sờ cằm gật đầu, “Không trách ngoài kia phản ứng lớn như thế, loại linh thảo này xem ra rất khó trồng, nhưng không ngờ lại để Trọng Thiên trộm mất. Bất quá, ta ở trên đảo lâu như vậy lại không hề cảm giác được khí tức của quả Thiên Diệp Từ La, Trọng Thiên làm sao phát hiện được?” Bình thường thì linh thảo cao giai sẽ tiết lộ hơi thở của chúng ra ngoài, hấp dẫn vô số yêu thú và nhân tu cường đại đến tranh cướp, nhưng hẳn ở trong rừng cây lâu như vậy, lại chưa từng phát hiện.

Trọng Thiên lập tức kênh kiệu ngẩng đầu lên, mặt vẻ cực kỳ đắc ý. Kỳ thực nó cũng chỉ là trong lúc đuổi chim rượt thú thì vô tình xông tới đó, xung quanh Thiên Diệp Từ La Quả được bày cấm chế dày đặc, ngoại trừ bản thân Hàng Ương công tử ra, cả tu sĩ tuần đảo cũng không cách nào tiếp cận. Trọng Thiên tự nhiên cũng trông mà thêm, nhưng nó lại không biết cách phá trận, từ lúc phát hiện ra bụi linh thảo này trở đi, trong mấy ngày qua, mỗi ngày nó đều giành một chút thời gian dùng yêu hỏa từng chút từng chút phá hoại trận pháp, lại sợ bị Hàng Ương công tử phát hiện, cho nên tiến triển rất chậm rãi. Cho tới tận hôm nay, trận pháp bảo vệ Thiên Diệp Từ La Thảo đã bị yêu hỏa của Trọng Thiên công phá gần hết, thấy Tư Lăng muốn rời khỏi, cho nên đã làm thì làm cho xong, nó trực tiếp dùng vũ lực phá hoại trận pháp bảo vệ, sau đó tha đi cái cây linh thảo khiến người ta thêm nhớ dãi kia.

Tư Lăng không nói gì, mấy ngày qua hẳn vẫn cảm thấy Trọng Thiên có việc giấu mình, không nghĩ tới nó lại hạ xuống nước cờ lớn như vậy. Thiên Diệp Từ La Thảo quý giá như thế, Hàng Ương công tử kia nhất định bị tức chết, huyền não làm Thủy Sâm Đảo hiện tại cảnh giới càng ngày càng nghiêm ngặt, thật không biết lúc nào mới có thể ly khai.

Tư Lăng đoán không sai, vốn chuyện Tịch Nhược Tầm chạy trốn đã làm Hàng Ương tích một bụng khí, đến khi biết được Thiên Diệp Từ La Thảo mà hẳn coi trọng đã bị trộm, hẳn lập tức tức giận đến trực tiếp giết chết tu sĩ đến bẩm báo. Hẳn hiện tại đã là Kim Đan hậu kỳ, vốn dự định chờ khi Thiên Diệp Từ La Thảo chín thì dùng nó để Kết Anh. Nếu có quả Thiên Diệp Từ La, nhất định có thể bình an mà Kết Anh, nhưng ai biết ngay khi linh thảo sắp chín thì lại bị trộm mất!

Hàng Ương công tử tức muốn nổ phổi, tự mình vào trong rừng kiểm tra, phát hiện trận pháp bảo vệ Thiên Diệp Từ La Thảo là bị bạo lực phá hoại, lại kiểm tra vết tích xung quanh một hồi, có dấu vết của lửa thiêu, lập tức tập trung tâm mắt vào những tu sĩ Hóa Linh căn và yêu thú thuộc tính Hỏa.

Để người ta đánh cắp linh thảo ở dưới mí mắt mình, lại để lộ đỉnh mình coi trọng chạy trốn, lần này Thủy Sâm Đảo có thể nói là mất hết thể diện. Từ sau khi Hàng Ương bám được vào Vệ Quan Nhai, đã khi nào mất mặt như thế, hẳn nghiêng răng nghiêng lợi xin thề, tuyệt đối phải đem Tịch Nhược Tầm và tên trộm linh thảo bắt về, rút hồn luyện pháp.

Vào lúc hùng đông, thị vệ Thủy Sâm Đảo rất nhanh liền tới chỗ khách sạn Tư Lăng ở, chương quỹ khách sạn tự mình mang người đến trước cửa phòng

Tur Lăng

Ở trong lòng chường quỹ, vị khách nhân này từ một tháng trước đã luôn bế quan, chưa từng đi ra ngoài bao giờ, tất nhiên cũng lãng phí một số lớn linh thạch, cảm giác người này rất ngốc. Phải biết Thủy Sâm Đảo bởi linh khí nồng đậm, giá ở trọ trên đảo cũng là giá trên trời, tu sĩ bình thường muốn bế quan cũng sẽ không chạy tới nơi này bế quan, đó chính là "được không đủ bù mất".

"Tần tổng quản, vị khách bên trong từ một tháng trước đã ở trọ nơi đây, chưa từng ra ngoài, ngài xem . . ."

Nữ nhân được gọi là Tần tổng quản lại không hề bị lay động, lạnh lùng nói rằng: "Công tử hiện nay tâm tình không tốt, ta tuyệt đối không thể bỏ qua bất kỳ dấu vết nào. Lưu chưởng quỹ, xin khuyên người cẩn thận một chút, nếu để cho chúng ta phát hiện cái gì, người cũng đừng ở lại trên đảo nữa."

Lưu chưởng quỹ kinh sợ trong lòng, vội vàng cười trừ. Tần tổng quản này tuy rằng tướng mạo bình thường, năng lực cũng không xuất chúng, nhưng cũng là đại tướng trong tay Hàng Ương công tử. Nếu để nàng ta ở trước mặt Công tử nói cái gì, chớ nói mình không thể ở trên đảo, không chừng cả mệnh cũng không còn. Có khi hắn cũng có chút oán giận, Hàng Ương công tử này ý vào Đảo chủ sủng ái mà tùy ý làm bậy, thủ đoạn hung ác tàn nhẫn, hoàn toàn không xem tu sĩ cấp thấp bọn hắn là người, làm cho danh tiếng Thủy Sâm Đảo càng ngày càng thối, cũng làm cho rất nhiều dân cư trên đảo không thể không rời đi.

May thay, vị khách bên trong không có làm khó hắn, khi hắn vừa lên tiếng thì liền mở cửa ra.

Gió biển sáng sớm thổi qua, mái tóc đen dài còn chưa kịp sửa sang xõa tung sau lưng, da thịt trắng nõn ôn hòa như ngọc mã não trắng muốt, dung nhan tinh xảo không chút tí vết giống như tiên nhân đến từ chín tầng mây, khiến người ta si mê khó lòng kìm chế. Mãi đến tận khi đối phương mặt không hề cảm xúc mà nhìn mình, cái loại biểu cảm lạnh như băng kia mới khiến hai người trước cửa có chút lúng túng phục hồi tinh thần.

Tần tổng quản hô hấp chợt tắc nghẽn không thông, trong lòng rung động ghê gớm. Nàng vẫn cho rằng dung mạo của Hàng Ương công tử đã là tuyệt sắc, nhưng không ngờ trên thế gian này còn có nam nhân còn mỹ lệ hơn Hàng Ương công tử. Nếu nam nhân này xuất hiện ở trước mặt Đảo chủ, nơi nào còn vị trí cho Hàng Ương công tử hôm nay? Đáng tiếc, hiện tại Hàng Ương công tử đã trở thành quyền Đao chủ của Thủy Sâm Đảo, đàn áp làm cho bọn họ không phản kháng được.

Dung mạo nam nhân này quá mức xuất chúng như vậy, Hàng Ương công tử xưa nay tự phụ dung mạo của mình là tuyệt nhất, nếu hắn phát hiện nam nhân này, tuyệt đối sẽ không buông tha, nhất định sẽ lập tức ngoại trừ hắn. Bất quá Tần tổng quản lại không muốn cho Hàng Ương công tử cơ hội này, nàng còn muốn chờ xem ngày mà Hàng Ương công tử thất sủng, bị những tu sĩ mang lòng oán hận kia rút hồn luyện pháp tới chết đây.

Tần tổng quản vẫn không để thị vệ phía ngoài bước vào đây, chỉ là nhàn nhạt liếc mắt nhìn Tur Lăng, lại vào bên trong phòng kiểm tra một chút, ngoại trừ một con yêu thú cấp thấp ra thì không còn bất kỳ người nào. Lại lấy ra một linh cầu kiểm tra linh căn, mặt không cảm xúc mà nhìn linh quang đỏ xanh xen lẫn ở mặt trên, ngoài miệng lại nói rằng: "Người này là thủy linh căn, cũng không phải tu sĩ Hóa Linh Căn mà công tử muốn tìm, không cần để ý tới."

Tur Lăng trong lòng hơi kinh ngạc, trên mặt lại vô cùng bình tĩnh.

Lưu chưởng quỹ cũng nhìn thấy linh cầu kiểm tra ra hai màu sắc đan xen, rõ ràng là thủy hỏa song linh căn, nhưng Tần tổng quản nếu đã nói như vậy thì chính là có tính toán của mình, bèn cũng giả vờ không biết. Hắn cười cười khách khí với Tur Lăng, mang theo Tần tổng quản đi tới một phòng khác.

Tur Lăng đóng cửa lại, suy nghĩ một chút, liền hiểu rõ ràng ý tứ của Tần tổng quản kia, trong lúc nhất thời thật không biết khuôn mặt này là chuyện tốt hay là tai họa. Nếu lúc hắn tiến vào đảo mà đổi thành một khuôn mặt khá bình thường, sợ rằng vị Tần tổng quản kia thả giết lầm còn hơn bỏ sót, trực tiếp bắt hắn đưa tới phủ Đảo chủ. Thế nhưng khuôn mặt này của hắn quá yêu nghiệt, Tần tổng quản vì tư lợi của mình, trợn mắt nói dối, trực tiếp đem thả tên trộm như vậy.

Chờ Tần tổng quản mang theo hai tu sĩ Hóa Linh Căn trong khách sạn ly khai, Tur Lăng lại chạy đi tìm Lưu chưởng quỹ, bày tỏ mình có việc gấp, hỏi dò Thủy Sâm Đảo khi nào có thể mở Đại trận hộ đảo để những kẻ ngoại lai như bọn hắn rời đảo. Xét thấy hành vi lúc trước của Tần tổng quản, Lưu chưởng quỹ ngược lại không muốn làm chuyện xấu gì, suy tính một chút, liền nói thật.

"Giữa mỗi tháng sẽ có một ít đệ tử thế lực lớn lên đảo thu thập linh thảo linh quả, Hàng Ương công tử không dám đắc tội bọn họ, đến lúc đó công tử có thể cùng bọn họ rời đi." Chưởng quỹ âm thầm đưa ra đề xuất.

Tur Lăng cảm kích nói cảm ơn với hắn, xoay người trở về phòng. Hắn quyết định đợi thêm nửa tháng.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Rời đảo

Nửa tháng sau, Thủy Sâm Đảo nghênh đón mười mấy người khách, bất quá Đại trận hộ đảo vẫn không mở ra. Thay mặt Đảo chủ, Hàng Ương công tử chỉ phái Tần tổng quản sang đó, dùng ngọc bài của hắn mở Đại trận để bọn họ đi vào, nhưng không thả một người nào ra ngoài.

Lúc này, ở trong lòng những tu sĩ ngoại lai bị nhốt nửa tháng ở Thủy Sâm Đảo không khỏi sinh ra lo sợ không yên. Bọn họ muốn kháng nghị với Thủy Sâm Đảo về hành vi giam cầm này, nhưng Hàng Ương lại là kẻ hung hăng can quấy không kiêng nể ai; kẻ dám khiêu chiến uy nghiêm của hắn đều bị giết ngay tại chỗ; kể từ đó cũng không còn ai dám đi kháng nghị nữa. Kỳ thực thì mấy đệ tử thế lực lớn không phải không thể ly khai, Hàng Ương công tử vốn không dám đắc tội với bọn họ, bèn sai người khách khí tiếp đón, sau khi được hứa hẹn một ít chỗ tốt thì họ liền rất nể tình mà không rời đi nữa; thấy những đệ tử thế lực lớn còn không thêm rời đi, làm cho đại đa tu sĩ còn lại đành bất đắc dĩ mà ngậm miệng. Mà các loại thủ đoạn hành vi kia cũng khiến cho mọi người lần nữa coi trọng cây linh thảo đã bị trộm ở Thủy Sâm Đảo, tất cả đều suy đoán cây linh thảo bị trộm kia rốt cuộc là cấp bậc gì, lại có thể làm cho Hàng Ương mạnh tay như vậy.

Từ Lăng gần đây đều ru rú trong khách sạn, tu luyện, vẽ bùa, đùa giỡn với hai con yêu, nhàn nhả tự tại. Thủy Sâm Đảo linh khí dồi dào, nửa tháng đã tọa còn hơn ba tháng ở bên ngoài.

“Tur công tử, nghe người bên ngoài nói, hôm nay có mười mấy tu sĩ tới đây.” Cùng Trọng Thiên ra ngoài quấy rồi, Tiểu Yêu Liên trở lại báo cáo.

Tính tình Trọng Thiên vốn bá đạo, không trời buộc, yêu gây chuyện sinh sự, Từ Lăng trước đây còn bó buộc nó, nhưng lần này lại hết sức thánh phụ khoan dung mà cho phép nó ra ngoài quấy phá, chỉ cần không bị người ta phát hiện là được. Trọng Thiên vui đến mức ngày ngày đều chạy ra ngoài, có lúc thậm chí còn kéo theo Tiểu Hồng cùng đi. Từ Lăng tuy rằng không biết chúng nó đã làm gì, nhưng thỉnh thoảng lại nghe được tu sĩ trên đường nhỏ giọng nói, Hàng Ương công tử hôm nay lại tự nhiên nổi điên, vậy liền biết hai con yêu này chính là đi chọc phá Hàng Ương công tử.

Quấy phá rất tốt!

Từ Lăng cười híp mắt, không lần nào ngăn cản hứng thú của Trọng Thiên. Trọng Thiên rất mạnh, cũng không phải hắn bây giờ có thể khống chế, may là Trọng Thiên muốn trở nên mạnh mẽ hơn thì lại cần mượn hồn lực của hắn để tu luyện, vì thế mới để cho hắn nắm được nhược điểm của nó. Trước đây vì không để Trọng Thiên gây phiền toái cho mình, hắn đã giao hẹn với Trọng Thiên, ở thành tu tiên của nhân loại, nếu không được hắn cho phép thì Trọng Thiên không được làm bừa gây phiền toái cho hắn. Sau khi đi tới Thủy Sâm Đảo này, mấy ngày nay Trọng Thiên cũng bứt rứt muốn chết, cho nên việc Từ Lăng đột nhiên phóng túng, nó cũng không thêm quan tâm là hắn có ý gì, dứt khoát chạy đi chơi cho sướng cái đã; hơn nữa nó rất thích khiêu chiến kẻ mạnh, thế nên Hàng Ương công tử liền tham.

Ngoại trừ như thế, Trọng Thiên ra ngoài lang thang dạo chơi, tiện thể tha theo Tiểu Yêu Liên, vậy tương đương với việc tăng thêm hai đứa trình sát, tiện cho Từ Lăng bất cứ lúc nào cũng có thể nghe ngóng tình hình trên đảo. Hơn nữa với thực lực bây giờ của Trọng Thiên, người trên đảo vẫn chưa thể phát hiện ra chúng nó.

Nghe được Tiểu Yêu Liên báo cáo, Từ Lăng lập tức cẩn thận thu lại tám phù đang vẽ, lại hỏi thăm chút tình huống, bắt đầu suy tư.

Mười mấy người đến Thủy Sâm Đảo lần này là đều tu sĩ đến từ năm thế lực lớn ở Nam Hải, trong đó thì Hàm Châu Đảo và Phi Vân Đảo là hai đảo có thế lực cường hãn nhất, ba đảo khác thì kém hơn một chút. Mà việc chọn mua linh thảo linh quả nhằm chán này, xưa nay đều do tu sĩ cấp thấp xử lý, vì lẽ đó tu sĩ vi mấy đệ tử đến đảo đều không cao, nghe nói mỗi lần tới Thủy Sâm Đảo đều muốn ở lại mấy ngày rồi mới đi.

Đây là những điều mà mọi người đều hiểu, thế nên không cần Tiểu Yêu Liên hỏi thăm thì Từ Lăng cũng biết, sau khi nghe xong thì bèn Trọng Thiên gọi trở về. Đợi khi màn đêm buông xuống, người ở khách sạn tương đối ít thì Từ Lăng đi trả phòng.

Lúc trả phòng là Lưu chương quỹ tự mình đến làm, từ khi nhìn thấy Tàn tổng quản "miệng vàng bụng trắng"[1] với chuyện của Từ Lăng, trong lòng hắn cũng mơ hồ mà có cái ý nghĩ. Lưu chương quỹ vốn là dân gốc ở Thủy Sâm Đảo, từ khi ra đời đã ở tại Thủy Sâm Đảo, cảm tình đối với Thủy Sâm Đảo thì những người ngoại lai kia không cách nào so được. Chỉ là từ khi Hàng Ương công tử nhận lệnh Đảo chủ trở thành quyền Đảo chủ, danh tiếng Thủy Sâm Đảo càng ngày càng thối, kết kè thù càng ngày càng nhiều, làm cho dân bản địa bọn hắn cũng không dễ chịu, trong lòng đã sớm sinh ra oán khí.

[1] Trước mặt phục tùng sau lưng chống đối.

Lưu chương quỹ biết Từ Lăng muốn làm gì, giấu lại mấy ngày qua phù Đảo chủ thỉnh thoảng lại biến mất vài tu sĩ, trong lòng cũng sinh ra chút oán khí và sợ hãi, vì thế chỉ đơn giản làm như không biết. Bất quá đợi sau khi Từ Lăng rời đi, Lưu chương quỹ gọi một người tâm phúc của mình đến, dặn dò vài câu, an bài vài thứ mà Từ Lăng cũng không nghĩ tới, tài tình khéo léo xóa đi hành tung của Từ Lăng.

Từ Lăng không biết những việc làm của Lưu chương quỹ, sau khi ly khai khách sạn thì lập tức đi tới một nơi khá là bí mật, vỗ một tấm Ân Thân phù trên người thì bèn bắt đầu đi nằm vùng.

Nằm vùng hai ngày, Từ Lăng cuối cùng chọn trúng một tu sĩ Kim Lân đảo, bởi vì tu sĩ này cả tu vi và thân hình đều khá tương thích với mình, lúc biến hóa thành dáng dấp của hắn sẽ không dễ bị lộ.

Đêm đến, Từ Lăng duy trì trạng thái ẩn thân, tiếp tục ẩn nấp ở ngoài sân, Trọng Thiên mang theo Tiểu Hồng dễ dàng tránh thoát trận pháp cảnh giới trong khách sạn, yên lặng không một tiếng động mà chuẩn vào trong. Chỉ phút chốc, trên bậc cửa sổ xuất hiện một Tiểu Hồng Nhân đang vẩy tay về phía mình, Từ Lăng trong lòng biết thành công, mỉm cười từ trước cửa sổ nhảy vào. Đợi khi nhìn thấy tình huống trong phòng, không khỏi ㄟ.

“Trọng Thiên, người làm gì thế? Đầu cần phải lột trụi hắn chứ?”

Tên tu sĩ Kim Lân Đảo bị đánh lên kia lúc này toàn thân trần truồng nằm trên đất, hai mắt nhắm nghiền, mặc cho người ta xếp đặt tư thế hèn mọn. Năm giữ trái tim của cô gái dịu dàng, Tiểu Yêu Liên đã hai tay che mắt trốn ở một bên, non nớt mà giải thích: “Tur công tử, chủ nhân nói huynh nhanh chóng thay y phục của hắn đi.”

Từ Lăng gật gật khoe miệng, nhìn cái đuôi vung vẩy đầy sung sướng của Trọng Thiên, xem ra loại chuyện trộm gà trộm chó này nó làm thật thuận buồm

xuôi gió, chả trách lúc đầu hấn định tự mình hành động thì Trọng Thiên nhất định tranh đi.

Tư Lăng mặc vào y phục của tu sĩ Kim Luân Đảo, sau đó lấy ra mặt nạ Thiên Diện, biến ảo ra dáng dấp của tu sĩ kia.

Trong một phút chốc, Tư Lăng có chút hoảng hốt, cảm giác nguyên thần của mình dường như bị hút vào trong một cái không gian thần kỳ, các loại hình ảnh kỳ lạ nhanh chóng lướt qua, đắm vào tâm não có chút đau đớn, phải qua một lúc mới khôi phục bình thường.

Ngoại trừ lần đầu, sau khi luyện hóa mặt nạ xong, hấn biến ảo thành dáng dấp của đại ca thì không hề xuất hiện điều gì bất ngờ, nhưng từ sau đó, mỗi lần biến ảo đều sẽ có dị dạng như vừa nãy. Tư Lăng ban đầu còn có chút hoảng sợ, cho rằng mình không chịu đựng được thử thách của mặt nạ Thiên Diện, sau này nghe xong đại ca giải thích thì mới biết hóa ra là do tu vi bây giờ của mình không đủ, còn không chưa thể thực sự nắm giữ được mặt nạ Thiên Diện. Mặt nạ Thiên Diện này là luyện khí đại sư thời Thượng Cổ sử dụng vật liệu tốt nhất để luyện chế thành, tất nhiên không giống mấy loại mặt hàng phổ thông kia, ngoại trừ có thể thay đổi dung mạo tu sĩ, còn có tác dụng khác. Chỉ tiếc từ khi nó xuất hiện trên cõi đời này, không biết trải qua bao nhiêu chủ nhân, cũng thử thách ý chí bao nhiêu người, nhưng cuối cùng không một ai có thể phát huy tác dụng của nó đến mức tận cùng, trái lại còn bị nó phản phệ.

Cái này cũng là nguyên nhân nếu không phải tình huống bất đắc dĩ, Tư Lăng cũng không quá đồng ý sử dụng mặt nạ Thiên Diện. Mà đại ca cũng nói rồi, biến ảo thành dung mạo của người khác quá nhiều lần sẽ dễ dàng đánh mất bản tâm. Tuy rằng khuôn mặt này phiền toái một chút, nhưng cũng là của chính mình, không cần như kẻ nhát gan mà trốn trốn tránh tránh như thế.

Tư Lăng nghe xong thì nước mắt đầy mặt. Đại ca lúc đó dùng loại giọng điệu như đang răn dạy con trai là thế quái nào?

Quên đi, nghe lời đại ca thôi. Tư Lăng cũng cảm giác mình không cần thiết phải như kẻ hèn nhát mà che giấu khuôn mặt của mình. Tu tiên giả nghịch thiên mà đi, trên đường vốn là khó khăn tầng tầng, đâu thể nào thuận buồm xuôi gió không một tí nguy hiểm chứ?

Sau khi cẩn thận kiểm tra không còn thứ gì bất ổn, Tư Lăng trời gô tên nam nhân trên mặt đất lại, sau đó thừa dịp đêm tối mà ném hấn ta ra một khe núi ngoài thành, hơn nữa còn vô cùng nham hiểm mà không lưu cho hấn ta một bộ y phục hay đồ dùng nào, tui trừ vật tự nhiên cũng bị lột sạch. Mà độc của Trọng Thiên tuy rằng không có giết chết hấn, nhưng hôn mê mười ngày nửa tháng là hoàn thành không thành vấn đề.

Ngay khi trời sáng, cửa phòng đã vang lên, một giọng nói của một tên nam tu cất lên, là một tên tu sĩ Kim Luân Đảo khác.

“Vi sư đệ, đệ chuẩn bị xong chưa? Chúng ta phải về Kim Đảo.”

Tư Lăng hai ngày nay đã sớm thăm dò rõ ràng tình huống, lập tức cũng không vội vàng, hắng giọng nói: “Trần sư huynh, đệ xong rồi.” Nói xong, đi ra ngoài.

Nam tu ngoài cửa tên là Trần Liệt, cùng Vi Thường Xuân mà Tư Lăng hiện đang đóng vai khá là quen thuộc, thấy Tư Lăng đi ra, lập tức cười nói: “Vi sư đệ, hôm nay sao chậm như vậy? Hấn là tối qua. . .” Nói xong mặt lộ vẻ âm muội đen tối.

Tư Lăng trong lòng xấu hổ, đây là cái gì chứ. Tối qua nếu không phải Trọng Thiên đánh ngất tên Vi Thường Xuân này, tên này vốn đang muốn vào trong thành gọi một nữ tu tới chơi suốt đêm. Bởi vì Hàng Ương công tử này là tên song đầu cấm[2], lại là cái loại không kỳ thứ gì, cho nên kinh doanh thanh lâu trên đảo phát triển vô cùng tốt, những nữ tu kia đều được dạy dỗ giống như vưu vật trời sinh, không biết hấp dẫn bao nhiêu tu sĩ bên ngoài quyến luyến không muốn về.

[2] Là chỉ kiểu đàn ông lưỡng tính, nam nữ gì cũng .... được...

Tuy rằng trong lòng hết sức xem thường Vi Thường Xuân, nhưng trên mặt vẫn phải lộ ra một nụ cười bi ối, quả nhiên Trần Liệt cũng đồng dạng lộ vẻ mặt hiểu rõ, như thể liền ứng phó xong.

Tư Lăng đi theo Trần Liệt tụ họp cùng những tu sĩ trên mấy hòn đảo khác. Sau đó, một tên quản sự của Thủy Sâm Đảo dẫn bọn họ đến tập họp ở cảng Tu sĩ Phi Vân Đảo cùng Hàm Châu Đảo về mặt ngầm phần nộ, hiển nhiên là vô cùng không thích hành vi tựa như giám thị này của Thủy Sâm Đảo, bắt quá bởi vì bọn họ cần linh thảo linh quả của Thủy Sâm Đảo để luyện đan, cho nên mới phải nhịn bọn hấn.

Tần tổng quản vội vã đi đến, thần thức đảo qua trên người mười mấy tu sĩ này, tuy rằng rất nhanh, nhưng cử chỉ này đã khiến người ở chỗ này cảm giác mình bị sỉ nhục, trên mặt mỗi người đều tức giận, mấy người kiêu ngạo sớm đã xanh đen cả mặt, ánh mắt bất thiện nhìn Tần tổng quản.

Không phát hiện điều gì khác thường, Tần tổng quản lấy ra một miếng ngọc bài, mở một cửa ra trong Đại trận để bọn hấn ly khai.

Sau khi bọn hấn rời khỏi đảo khoảng chừng một canh giờ, phát hiện phía sau có một đám thị vệ Thủy Sâm Đảo đuổi theo tới.

“Chậm đã, không được đi!”

Tư Lăng đầu tiên là nghĩ mình bị lộ, bất quá phát hiện ánh mắt những thị vệ kia đang nhìn một nữ tu Mang Tinh Đảo bên cạnh, liền giống như những người bên cạnh, làm bộ không biết.

Thị vệ thấy trên mặt mọi người đều tức giận vì bị làm phiền, lập tức giải thích: “Các vị đạo hữu xin thứ lỗi, Hàng Ương công tử nói rằng phát hiện kẻ phản bội trên đảo của chúng tôi đã trà trộn vào trong mọi người để thừa cơ thoát đi, bảo chúng tôi bắt nằng ta trở về.”

Thị vệ vừa mới nói xong, đâm thẳng vào mặt chính là mười mấy tấm Bạo Liệt Phù nổ vang ầm ầm, sau đó một bóng người vọt vào một chiếc Phi Thiên

Thuyền chạy trốn. Thị vệ Thủy Sâm Đảo tuy rằng bị nổ đến mặt mày đầy tro bụi, nhưng phản ứng cũng rất nhanh, lập tức đuổi theo.

Tư Lăng cảm thấy nữ tu chạy trốn có chút quen mắt, rất nhanh liền phát hiện đó chính là Tịch Nhược Tâm, một tháng trước bởi vì Huyền Linh Minh Hòa mà được Trọng Thiên cứu. Xem ra cô nương kia cũng không đơn giản, Tư Lăng suy đoán trên người nàng ta hẳn là cũng có thứ mặt nạ gì đó có thể ngăn cách thần thức tu sĩ, cho nên mới có thể tránh được lục soát của Tàn tổng quản.

Mấy người ở đây thấy thế, trong lòng cũng hiểu chuyện gì xảy ra. Những người này đều đã nghe qua trong phủ Đảo chủ Thủy Sâm Đảo có kẻ phản bội và chuyện linh thảo bị trộm, chỉ không biết cô gái này có phải là tên trộm linh thảo hay không. Mọi người tuy rằng muốn đi xem tình huống, nếu như có thể thừa dịp lưỡng bại câu thương mà kiếm lợi thì tốt nhất, bất quá nghĩ đến thù đoạn của Hàng Ương công tử, mọi người liền lập tức chấm dứt suy nghĩ này.

Trần Liệt là một người thông minh, căn bản không muốn dính líu, sau khi cáo từ cùng những tu sĩ ở đây, liền dẫn Tư Lăng ly khai.

Phi hành như vậy suốt một ngày, đến được một hòn đảo linh khí trung đẳng, tên là Yên Vũ Đảo, trên đảo nổi tiếng về mỹ thực, trở thành nơi yêu thích đến chơi của rất nhiều tu sĩ ở vùng phụ cận. Tư Lăng mượn cơ muốn thưởng thức đặc sản của Yên Vũ Đảo, thuyết phục Trần Liệt vào đảo nghỉ ngơi một đêm.

“Trần sư huynh, phiền huynh đi trước đến khách sạn đặt hai gian phòng, ta đi trên đường nhìn một cái, trở về sẽ mua cho huynh thứ ngon.” Tư Lăng ân cần nói, một bộ dáng vô cùng thêm ân.

Trần Liệt sau khi nghe xong, bắt đầu đi lặc đầu, liền tùy hắn đi.

Sau khi tách khỏi Trần Liệt, Tư Lăng giả vờ giả vịt mà đi mua rất nhiều món ăn vặt đặc sắc trên Yên Vũ Đảo, sau đó trực tiếp ly khai Yên Vũ Đảo, lại phi hành mấy canh giờ, mới ở ngừng lại trên một đảo hoang, biển ào khuôn mặt trở lại như cũ, lại gọi Tiểu Yêu Liên và Trọng Thiên ra ngoài.

Trọng Thiên ngọt ngào gần chết, vì để ẩn giấu hơi thở của nó, nó bị thu vào không gian Hồng Liên của Tiểu Yêu Liên. Tư Lăng biết không gian Hồng Liên có thể nuôi dưỡng yêu thú, lúc đó còn lên lút cười trộm một chút, đánh đổi là bị Trọng Thiên cào cho một vuốt. Trọng Thiên vừa ra tới liền nằm nhõm trên bả vai Tư Lăng, móng vuốt vỗ vỗ đầu của hắn, muốn ăn mấy thứ đặc sản vừa này Tư Lăng mua ở Yên Vũ Đảo.

“Chỉ có biết ăn thôi, còn có thể làm gì. . .”

Tư Lăng nói thầm hai tiếng, nhưng vẫn lấy đồng thức ăn ra, sau khi ném cho nó thì lại lấy ra Truyền Âm phù, truyền âm với đại ca, nói cho huynh ấy biết mình đã rời Thủy Sâm Đảo.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Kết Đan

Nam Hải, Bích Đan Đảo, Thiên Thanh Phong.

Bích Đan Đảo làm một hòn đảo lớn nhất ở ngoại hải Nam Hải, trên đảo đồng bằng núi non trùng điệp. Không giống với các hòn đảo khác, đảo này thành thị đông đúc, mà ngoài thành thị ra thì linh khí ở các ngọn núi phân bố không đồng nhất, đa số những nơi có linh khí nồng nặc sẽ bị người quản lý trên đảo nhất trí làm thành động phủ, trở thành động phủ tự do mà Bích Đan Đảo chuyên cho tu sĩ ngoại lai thuê để tu luyện sử dụng, thu lấy một khoản tiền thuê nhất định, trở thành một trong những nguồn thu của hòn đảo này. Mà cũng bởi vì linh lực dồi dào, cho nên xưa nay tiền thuê không rẻ, có thể thuê được thường là tu sĩ xuất thân giàu có.

Mà ngày hôm nay trên Thiên Thanh Phong không giống bình thường, người chung quanh đều cảm giác được hôm nay có một lượng lớn linh lực đã bị Thiên Thanh Phong cướp đoạt, tu sĩ tu luyện trong động phủ phụ cận cũng không cách nào tĩnh tâm tu luyện, đều đi ra ngoài kiểm tra. Rất nhanh họ liền phát hiện linh lực trong trời đất tựa như có ý thức vậy, điên cuồng tràn vào một cái động phủ ở giữa ngọn núi Thiên Thanh Phong.

“Đây là. . . Muốn Kết Đan!”

Có người nói một câu, bất quá lúc này cũng không ai để ý, bởi vì tình huống đã rất rõ ràng như thế. Bọn họ chỉ là nhìn chăm chăm vào phương hướng mà linh lực điên cuồng tràn vào, trong lòng là các loại hâm mộ đổ ập, còn có chút tư vị phức tạp không nói thành lời. Con đường Tu đạo này, gian nguy vô cùng, mỗi một cấp đều là một ngưỡng cửa to lớn rất khó vượt qua; mà mỗi lần vượt qua một cấp, đều cần trải qua ngàn khó vạn hiểm cùng thời gian tích lũy dài đằng đặc, trong quá trình còn có các loại hung hiểm và bất trắc. Mà những người ở chỗ này, đại thể là bị nhốt thật lâu ở Trúc Cơ hậu kỳ mà vẫn chưa thể phá vỡ thành lũy của kỳ Kết Đan, làm cho bọn hắn mỗi lần nhìn thấy tu sĩ chưa biết mặt Kết Đan trong động phủ ở xung quanh, đều mang theo một loại tâm tình thờ ơ, phức tạp; đồng thời cũng muốn quan sát để thấu hiểu Đạo của chính mình, giúp mình có thể sớm ngày Kết Đan.

Lúc này nhìn thấy linh khí trời đất càng ngày càng điên cuồng tràn vào động phủ, mọi người đều biết người này đang ở lộ trình Kết Đan then chốt, đang cố gắng xung kích vào thành lũy. Bình thường, thời gian Kết Đan mỗi người không giống nhau, có người dài có người ngắn, tùy theo tư chất cơ duyên của mọi người mà quyết định. Những người này cũng không biết người bên trong cần thời gian bao lâu mới có thể Kết Đan thành công, vì thế đều chuẩn bị

tâm lý chờ đợi dài lâu.

Bất quá, vị này Kết Đan có phải đã cần quá nhiều linh khí rồi không?

Sau một ngày, tu sĩ ở đây đều không nhìn được mà nghi hoặc, mà đó cũng không phải ảo giác của bọn họ. Vốn chỉ có thể cảm giác ngờ ngợ được linh khí trời đất đang điên cuồng tràn vào động phủ, hiện tại linh khí lại tựa như muốn hóa thành vật chất vậy, dốc sức ngưng tụ; sau cùng thì tu sĩ xung quanh Thiên Thanh Phong đều ngồi không yên, cảm thấy dường như toàn bộ linh khí trong Bích Đan Đảo đều chạy tới đây, sắp muốn hình thành hình dạng sương mù mà mắt trần có thể thấy được. Mà cách đó không xa trên chín tầng trời, dường như ẩn hiện tiếng gió gào sấm chớp, đây là thiên tượng[1] của Kết Đan.

[1]Hiện tượng thiên văn.

Là người nào mà Kết Đan lợi hại như vậy?

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, đều không nhìn được hoảng sợ trong lòng. Hơn nữa động tĩnh lớn như vậy, khiến bọn họ hoài nghi người Kết Đan bên trong có phải đã cướp đoạt hết tất cả linh khí trong hòn đảo này.

Ngay khi toàn bộ tu sĩ Bích Đan Đảo đều bị hấp dẫn đến đây, người chung quanh nhìn thấy trong đó còn có vài vị quân sự của Bích Đan Đảo, ánh mắt hơi co lại, rất nhanh liền dời tầm mắt, thầm nghĩ mặc kệ bọn họ tới nơi này có mục đích gì, dù sao Kết Đan cũng không phải là họ, đừng dính líu tới thì hơn. Mà trong những người này, một người trong đó mặc đạo bào màu trắng đứng ở trước Thiên Thanh Phong không xa, hai mắt chăm chú nhìn chăm chăm hướng động phủ, đôi mắt lạnh lẽo như băng giống như có thể xuyên thấu qua màn linh khí như sương kia, tư thái trầm tĩnh lại làm cho người ta không thể lơ là.

Cách đó không xa, vài tên tu sĩ đã sớm phát hiện ra bóng dáng người nam nhân này, đợi khi phát hiện trên người nam nhân kia biểu lộ khí tức cường hãn của Kim Đan hậu kỳ, lập tức giật mình thu hồi ánh mắt. Bất quá nhìn thấy ngày càng nhiều người tụ tập về nơi này, tu sĩ thuê phòng ở xung quanh Thiên Thanh Phong đều không nhìn được bần chồn lo lắng, có chút hoài nghi trận thế không lồ này có thể hấp dẫn người lại đây, sẽ không nhiễu loạn người Kết Đan bên trong chứ?

Nhưng mà, ngay khi linh khí sắp ngưng tụ thành chất lỏng tràn vào động phủ thì, linh khí đột nhiên lấy hình thái mắt trần có thể thấy được, dường như trong nháy mắt ngưng trệ lại, không tiến thêm nữa. Sau đó không lâu, mọi người có thể cảm giác được linh khí vốn đang điên cuồng ngưng tụ bắt đầu chậm rãi tản ra, không tiếp tục tràn vào động phủ nữa. Cuối cùng, linh khí rốt cục hoàn toàn tản đi, Thiên Thanh Phong lại khôi phục yên ả như lúc trước.

Cứ như thế mà kết thúc?

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, thiên tượng không lồ như vậy, cứ như thế không nói tiếng nào mà kết thúc?

Sau đó thì sao? Người bên trong tóm lại là đã Kết Đan thành công hay chưa? Vì sao một chút khí tức cũng không để lộ ra ngoài?

Vừa nghĩ như vậy thì đã có mười mấy đạo thần thức hướng về động phủ tìm kiếm, lại phát hiện thần thức bị ngăn cản ở trước động phủ. Động phủ này được bố trí cấm chế cách trở thần thức, hoàn toàn khiến người ta không thể cảm giác bên trong rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, ngay cả người bên trong rốt cuộc có Kết Đan thành công hay không cũng không cách nào nhận biết.

Cái này không khoa học nha!

Mặc kệ người bên ngoài rối rắm như thế nào, ít nhất thì trong động phủ, Tư Lăng lúc này là không có tâm tư để ý tới, chỉ có thể ngây ngốc quan sát đan điền bên trong thân thể.

Kết Đan Kết Đan, nghe tên là hiểu nghĩa, chính là tạo ra Kim Đan, nhưng mà cái viên đáng lẽ là Kim Đan trong đan điền hẳn lại trở nên trắng tinh là cái quái gì? Kim Đan của người khác không phải ánh vàng rực rỡ sao? Làm cái quái gì mà Kim Đan của hắn lại là màu trắng ánh vàng nhạt? Lẽ nào Kim Đan của hắn dinh dưỡng không đầy đủ? Quá không khoa học!

Bất quá hắn cũng không rối rắm quá lâu, mới vừa thành Kim Đan, cảnh giới còn không ổn định, cần thêm một bước củng cố, cho nên chỉ có thể vút nghi vấn sang một bên, bắt đầu đã tọa cùng cố cảnh giới.

Như vậy qua mười ngày, Tư Lăng mới mở mắt ra, phát hiện có ba cặp mắt nhìn mình chăm chăm.

Tư Lăng ngẩn ngơ, hỏi: “Đại ca, sao huynh lại ở chỗ này? Huynh xuất quan rồi à?”

Tư Hàn vốn bế quan ở một đỉnh núi khác, theo tu vi mà chọn một động phủ linh khí dày đặc; khi đó Tư Hàn đã là Kim Đan sơ kỳ, nồng độ linh khí cần để tu luyện nhiều hơn so với Tư Lăng, cho nên hai huynh đệ không phải ở cùng một động phủ. Hơn nữa từ ngày bế quan tới nay, Tư Lăng đã bốn năm chưa gặp đại ca.

Tư Hàn không hề trả lời, Tiểu Yêu Liên ôm trận bàn Cửu Chuyển Linh trận, sõi nổi đáp lời thay: “Tiểu Hồng thấy đại ca ở bên ngoài, liền để đại ca đi vào, không có để đại ca đợi lâu nha.” Ngẩng đầu cười ngé ngé, một vẻ mặt đắc ý “Nhanh khen ngợi ta đi”.

Tư Lăng không để ý đến nó, trái lại trợn mắt lên mà nhìn Tư Hàn đang ngồi ở trong động phủ, rõ ràng phát hiện khí tức trên người hắn đã biến hoá, lại kêu lên: “Không thể nào, mới năm năm, đại ca huynh đã tu luyện đến. . . Kim Đan hậu kỳ!” Còn có đề phàm nhân người ta sống hay không chứ!

Tư Hàn gật đầu, nói rằng: “Ừ, luyện hóa Địa Hỏa xong thì liền một lần xung kích đến Kim Đan hậu kỳ.”

Cho nên, còn một khối Thiên Hỏa chưa luyện hóa sao? Nếu cùng luyện luôn cả Thiên hỏa, chắc hẳn có thể một lần phá tan thành lũy Nguyên Anh, thành Anh luôn sao?

Tư Lăng đã không còn muốn ganh đua với đại ca thiên tài nhà mình nữa. Hắn cảm thấy dù mình có nắm giữ Hỏa Linh Căn đơn nhất, tư chất tuyệt hảo, có lẽ cũng không thể sánh bằng tốc độ tu luyện của đại ca. So bì nhiều, đến lúc đó chỉ có thể tự ti mà thôi.

“Rất tốt, chỉ dùng bốn năm đã Kết Đan.” Tư Hàn dành cho vị đệ đệ ngốc mới vừa trở thành Kim Đan chân nhân một lời thừa nhận, quả nhiên thấy đệ đệ ngốc lại bắt đầu cười ngây ngô, còn có chút ngượng ngùng.

Tư Lăng siết nắm tay che bờ môi khịu một tiếng. Lần này Kết Đan, hắn hoàn toàn là dựa vào chính mình, không lợi dụng bất kỳ linh đan linh quả phụ trợ nào, không trách Tư Hàn lại khen ngợi. Trọng Thiên vốn trộm quả Thiên Diệp Tử La từ Thủy Sâm Đảo là cho Tư Lăng dùng Kết Đan, Tư Hàn cũng biết, bắt quả hắn cảm thấy dùng để Kết Đan thì quả lãng phí, nếu lưu lại đến khi Kết Anh hoặc Hóa Thần dùng thì tốt hơn, có thể tăng thêm mấy phần thành công.

Tư Lăng cũng nghĩ như vậy, cho nên sau khi đại ca nói ra thì lập tức đáp ứng, làm Tiểu Yêu Liên thực sự sốt ruột muốn chết. Cả Trọng Thiên lúc đó cũng không cho rằng hắn có thể Kết Đan, cuối cùng thấy Tư Lăng không chịu dùng, Trọng Thiên căm tức cào cho hắn một vuốt rồi tiến vào không gian Hồng Liên của Tiểu Yêu Liên. Nó đem quả Thiên Diệp Tử La do Tiểu Yêu Liên khổ cực dùng một linh khí bồi dưỡng găm sạch, chỉ chừa lại một quả để tiếp tục gieo giống, ngang ngành tùy hứng đến làm Tư Lăng rất muốn trực tiếp đập nát móng nó.

Vốn đang muốn nói chuyện, âm thanh của Tiểu Yêu Liên lại vang lên: “Tu công tử, thời điểm huynh Kết Đan đã tạo thành náo động rất đáng sợ đó, ta thấy đại ca ở bên ngoài hộ pháp cho huynh.”

Tư Lăng trầm mặc, ngẩng đầu mỉm cười với nam nhân lạnh lùng đối diện, nói: “Đại ca, cảm ơn huynh.”

Tư Hàn không nói gì, chỉ đứng lên, bảo hắn tiếp tục tu luyện, một tháng sau sẽ xuất phát đi đại lục Trung Ương.

Chờ sau khi Tư Hàn rời đi, Tư Lăng liền bắt đầu kiểm tra thu hoạch sau khi Kết Đan. Đầu tiên là vượt qua một cảnh giới, độ cứng rắn của thân thể so với Trúc Cơ kỳ còn tốt hơn gấp trăm lần, thần thức cũng tăng lên một cảnh giới. Thần thức bây giờ của hắn có thể sánh ngang với tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ, khiến cho tu vi của nguyên thần và thể xác lại có chút không tương xứng, sau này chỉ có thể tăng mạnh tu vi của thân thể thôi. Tu luyện [Luyện Thần Quyết] cũng tăng đến tầng thứ bảy, linh thể trong hồn lực càng ngày càng nồng nặc, hiện tại hắn có thể dễ dàng ngưng tụ hồn lực thành một trăm thanh hồn lực kiếm, sức chiến đấu tăng rất cao.

Bất quá, lại nhìn Kim Đan trắng sáng của mình, Tư Lăng có chút không yên tâm, màu sắc này thực sự là lật đổ tri thức của hắn; đáng an ủi chính là, độ lớn của Kim Đan không khác gì so với tu sĩ bình thường, thế nên không đến mức suy dinh dưỡng quá nghiêm trọng nhỉ.

Vì không rõ lý do, Tư Lăng gọi Trọng Thiên đến, vốn là muốn nói với nó về Kim Đan kỳ lạ của mình, nhưng sau khi há mồm thì lại cảm thấy Trọng Thiên có thể cũng không hiểu, hơn nữa sẽ lộ ra lại lịch của chính mình, vì lẽ đó lại ngậm miệng. Chỉ là sau một phen rối rắm, Tư Lăng cuối cùng vẫn nói cho nó biết. Dù sao mỗi lần Trọng Thiên bị thương đều chạy đến trong đan điền của hắn chữa thương, trước sau gì cũng sẽ phát hiện; giờ hắn và Trọng Thiên là châu chấu trên cùng một dây, Trọng Thiên không thể rời bỏ hắn, cũng coi như là một loại bảo đảm với mình.

Ngoài ra, hắn cũng nhận thức được sự dị thường lúc Kết Đan, linh lực đòi hỏi đã đạt đến một số lượng kinh khủng, đã hơn hẳn lượng mà tu sĩ bình thường cần khi Kết Đan, khiến hắn càng ngày càng hoảng sợ.

Trọng Thiên nghe được Tư Lăng nói, cũng cảm thấy tò mò, khuấy động ký ức trong truyền thừa, sau đó chỉ có thể cho Tư Lăng một vẻ mặt “lực bất tòng tâm”.

Ngay cả Trọng Thiên được xem như là “Bách khoa toàn thư” Tu Tiên Giới mà còn không biết, Tư Lăng cũng có chút há hốc mồm. Hắn không nghĩ tới Trọng Thiên lại thẳng thắn mà tỏ vẻ không biết như thế, đang chuẩn bị nói vài lời thì Trọng Thiên lại nhảy đến giữa hai chân hắn, nói cho hắn biết, dù sao cũng không phải việc xấu, không cần để ý tới.

“Cái gì gọi là không phải việc xấu?” Tư Lăng nheo mắt lại.

Tiểu Yêu Liên đáp thay: “Chủ nhân ý nói, màu sắc Kim Đan của Tu công tử tuy rằng không giống với người khác, nhưng cũng không kém hơn bọn họ, thậm chí càng mạnh hơn.” Thấy Trọng Thiên ngáp một cái, tỏ vẻ không kiên nhẫn, Tiểu Hồng lại tiếp tục truyền đạt ý của nó: “Tu công tử, lúc huynh Kết Đan không phải cần lượng lớn linh khí sao? Lượng linh khí này cũng sắp đuổi kịp tu sĩ Hóa Thần rồi.”

Tư Lăng gật đầu, nhớ tới khác thường khi Kết Đan, trong lòng bỗng khẽ động, đột nhiên có chút hiểu rõ vì sao lại cần số lượng lớn như vậy. Bất luận là tăng lên một cảnh giới nào đều cần đủ một lượng lớn linh khí; mà lúc hắn Kết Đan, những linh khí kia ngoại trừ bổ túc cho Kim Đan, còn phải chuyển hóa thành hồn lực để bổ sung cho hồn thể của hắn.

Tư Lăng có chút ghen tị, sau đó đem linh lực thử thăm dò ở khắp trong thân thể một lần. Sau khi linh lực quy kết vào đan điền xong, rõ ràng nhìn thấy ngoại trừ một phần ba linh khí nhập vào tích trữ trong đan điền, hai phần ba linh khí còn lại hóa thành hồn lực màu trắng. Cũng tương tự như việc tích trữ trong đan điền, hai loại khí thể màu sắc khác nhau này lại không xâm phạm nhau, chung sống hòa bình. Tư Lăng lúc này mới phát hiện một chuyện rất ghê gớm, hắn thể nhưng có thể chuyển hóa linh lực thành hồn lực. Sau này nếu gặp phải lúc hồn lực khô cạn, đã không cần bởi vì không thể kịp lúc dùng yêu đan để bổ sung hồn lực mà tức giận, chỉ cần đem linh lực chuyển hóa thành hồn lực là được rồi.

Đây là chỗ tốt của Kết Đan sao?"

Tìm hiểu xong, Tư Lăng liền bình tĩnh lại. Quả nhiên như Trọng Thiên nói, không có chỗ xấu, không cần phải lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 99: Đánh lên

Một tháng sau, huynh đệ Tư gia rời khỏi Bích Đan Đảo.

Từ bốn năm trước khi hấn ra khỏi Thủy Sâm Đảo, Tư Hàn đã rời Lưu Tiên Đảo, đi tới hòn đảo lớn nhất Nam Hải - Bích Đan Đảo, dự định bế quan luyện hóa Dịch Hồn. Sau khi nghe nói Tư Lăng rời Thủy Sâm Đảo, liền dặn dò hấn trực tiếp đi tới Bích Đan Đảo, thuê một động phủ linh khí dồi dào, bắt đầu xung kích Kim Đan.

Bỏ ra thời gian bốn năm, rốt cục Kết Đan. Hiện nay cách thời gian Thông Thiên Tháp mở ra còn mười tháng, từ Nam Hải đến đại lục Trung Ương, cưỡi Phi Thiên Thuyền nhanh nhất cũng mất sáu tháng, cho nên hiện lại xuất phát cũng coi như dư dả, không phải vội vàng.

Mới ra khỏi đảo không lâu, hai người lập tức phát hiện phía sau có mấy nhóm người theo dõi. Ngoài ra, Tư Lăng còn cảm giác được một người khác đang theo ở xa xa phía sau, hơn nữa người này che giấu khí tức vô cùng cao siêu; nếu không phải thần thức của hấn mạnh mẽ, còn chưa chắc có thể phát hiện ra.

Suy nghĩ một chút, Tư Lăng nói với Tư Hàn rằng: "Đại ca, có người theo dõi chúng ta."

Tư Hàn vẻ mặt không đổi, chỉ là thần nhiên gật đầu, hiển nhiên là trong lòng đã hiểu rõ.

Hai người vẫn liên tục bay về hướng bắc, lần này là ngồi Phi Thiên Thuyền của Tư Hàn. So với chiếc Phi Thiên Thuyền bề ngoài hào nhoáng đến đắm mê người của Tư Lăng, chiếc Phi Thiên Thuyền này có vẻ rất phổ thông, đây cũng là chỗ cao hứng của Tư Lăng.

Những người phía sau vẫn đi theo suốt mười ngày liền.

Tư Lăng thật ra khá bội phục tính nhẫn nại của bọn họ, đồng thời cũng biết từ khi bọn hấn rời khỏi Bích Đan Đảo thì đã bị người phát hiện. Ngang đầu nhìn vị huynh trưởng đại nhân vẫn lù lù bất động mà đã tọa kia, kỳ thực càng bội phục định lực của huynh ấy. Tư Hàn hoàn toàn không để tâm đến những người đó, đứng dung thờ ơ, không một phản ứng dù chỉ nhú mày. Có lẽ nếu những người kia chỉ là theo đuổi, không hề quấy rầy đến hấn, đại ca nhà hấn căn bản sẽ không để ý tới, cứ để bọn họ đi theo thôi. Nhưng nếu bọn họ muốn ra tay...

Tư Lăng còn chưa nghĩ ra hậu quả, liền phát hiện phía trước có mai phục.

Vốn đang lười biếng nằm nhòai trên tấm nệm mềm mại, ôm một hạt yêu đan, Trọng Thiên lập tức phản chấn, nhảy đến trên bả vai Tư Lăng, hai móng ôm lấy đầu của hấn, gào gào kêu lên.

Tư Lăng nghe không hiểu thú ngữ của nó, lúc này lại nghe được Tiểu Yêu Liên sợ hãi nói: "Tư công tử, chủ nhân nói muốn đi ra ngoài..."

Lúc này còn ở trên Nam Hải, phụ cận là một vùng hải vực mệnh mông, chỉ có một hoang đảo cách vạn mét phía xa xa. Tư Lăng liếc nhìn Trọng Thiên vẫn như con yêu thú con kia, hấn bế quan tu luyện mất bốn năm để xung kích Kim Đan, Trọng Thiên cũng bỏ ra thời gian hơn ba năm để hoàn toàn luyện hóa thôn phệ Huyền Linh Minh Hồn. Màu sắc yêu hồn của nó đã từ màu đỏ tím biến thành màu tím nhạt, khí tức càng ngày càng đáng sợ, cả hấn cũng không rõ tu vi hiện tại của Trọng Thiên. Nhìn đáng vẻ nóng lòng muốn thử bây giờ của nó, Tư Lăng suy nghĩ một chút, cũng không ngăn lại, rất sáng khoái thả nó ra ngoài gieo họa cho mấy người kia.

Tư Lăng biết bọn họ vì sao lại theo dõi mình, cũng biết những tu sĩ này phần lớn là tu sĩ do các thế lực ở Nam Hải phái tới. Bởi vì thiên tượng khi hấn Kết Đan quá mức kỳ lạ, lượng linh khí yêu cầu quá mức khổng lồ, vì lẽ đó những người này sau khi tò mò qua đi thì sẽ nghi ngờ hấn có phải có thứ pháp bảo nghịch thiên, hoặc là tu tập công pháp nghịch thiên gì đó hay không. Pháp bảo vốn động lòng người, thế nên bị nhìn chăm chăm cũng không có gì đáng trách; Tu Tiên Giới theo đuổi quy tắc "giặc cướp", cướp được thì chính là cơ duyên của mình. Bất quá làm Tư Lăng lo lắng chính là, sau này nếu Đại đạo thành công, lúc thành Anh Hóa Thần, cũng cần lượng linh khí khổng lồ như vậy, thật không biết đi đâu tìm chỗ thăng cấp mới tốt bây giờ? Lẽ nào hấn phải đi chiếm giữ một cái linh mạch để dùng khi tấn cấp?

Như vậy nghĩ, hấn thật cảm thấy mình có lẽ là người xa xỉ nhất. Trước đây cảm thấy thanh thể khi lên cấp không đủ lớn, bị Trọng Thiên và Tiểu Hồng cười nhạo rất lâu, còn phát thệ là sau này nhất định phải kiếm cái thanh thể thật lớn phóng ra. Chờ khi rốt cục tạo được cái thanh thể thật lớn thì lại phát hiện thanh thể này cũng quá hùng vĩ, đã vượt qua trình độ bình thường, không biết giờ đây có kịp hay không?

Tư Lăng cân nhắc một trận, quyết định sau này phải chuẩn bị một cái Tụ Linh Trận xem thế nào, không được thì lại dùng linh thạch chống đỡ, nếu như thế còn không ổn thì kiếm một cái linh mạch còn không được sao?!

Đương nhiên, quyết tâm rất tốt, nhưng linh thạch lại không đủ dùng, xem ra kiếm linh thạch là việc cấp bách. Hắn không tin bót ăn, bót mặc, bán linh phù, linh từ mà còn kiếm không đủ!

“Tur công tử, chủ nhân đi ra ngoài ...”

Âm thanh của Tiểu Yêu Liên đã kéo dòng suy nghĩ càng chạy càng xa của Tur Lãng trở lại, trong nháy đã không thấy bóng dáng Trọng Thiên. Tur Lãng cũng không để ý, tiếp tục dùng thần thức giám thị những người theo dõi phía sau.

Lúc này, phía trước đột nhiên phát ra một tiếng nổ làm đất trời rung chuyển, sau đó là một đám mây hình nấm vọt lên giữa bầu trời Nam Hải. Dư âm tiếng nổ kinh người này thậm chí lan đến Phi Thiên Thuyền cách ngoài ngàn dặm, toàn bộ phi thuyền đều lay động. Mà loại sóng khí này còn khiến người ta trông ngực đập thình thịch. Lực phá hoại cỡ này gần như có thể so với được với lực phá hoại của tu sĩ Hóa Thân.

Sau khi giữ vững thân hình, Tur Lãng trợn mắt ngoác mồm mà nhìn hoang đảo nọ đã trở thành một vùng đất cằn cỗi. Mặc dù nói là hoang đảo, chỉ là bởi vì trên đảo không có một chút linh lực nào nên mới xưng là hoang đảo, kỳ thực cây cối cũng không ít, chỉ là bây giờ nhìn lại, đây mới xứng với cái tên Hoang đảo.

Những người theo dõi phía sau hiển nhiên cũng bị dọa, tất nhiên là ngưng việc bám theo. Đợi khi Phi Thiên Thuyền bay qua khỏi nơi hoang đảo này, những tu sĩ kia rồi rít tra xét xem nguyên nhân gì làm phát sinh vụ nổ khủng khiếp vừa này.

Tur Lãng dùng thần thức tra xét, phát hiện còn có một người vẫn tiếp tục theo sau lưng bọn họ, chính là tên tu sĩ có Thuật liễm tức cao siêu kia. Người nọ có thể thu lại khí tức toàn thân, cả Tur Hàn cũng không cách nào phát hiện. Chỉ tiếc chính là, hắn ẩn giấu khí tức nhưng lại không thể ẩn thân, lại đang ở trên bầu trời nơi không có bất kỳ vật gì che lấp, bằng không thì Tur Lãng chưa chắc đã phát hiện ra hắn.

Tur Lãng rử mí mắt, coi như không phát hiện.

Rất nhanh, Trọng Thiên đã trở lại, bày ra một bộ dáng rất hài lòng. Nó nhảy đến nằm nhoài ở giữa hai chân Tur Lãng, ưỡn bụng ra hiệu muốn vuốt lông.

“Người đã làm gì?” Tur Lãng chọc chọc cái bụng mềm mại của nó, khi nó xù lông chuẩn bị cào cho một vuốt thì lập tức xoa xoa, mới làm cho nó hạ hỏa.

Mấy năm qua, chuyện Tur Lãng thường thích làm chính là khiêu chiến cực hạn của Trọng Thiên đại gia, tuy rằng kết quả đều bị Trọng Thiên đập cho một trận, nhưng cũng không phải không chỗ tốt, ít nhất là thăm dò rõ ràng làm thế nào có thể xoa dịu Trọng Thiên trước khi nó xù lông đánh hắn. Mà tình thân bên bi này của Tur Lãng cũng làm cho Tiểu Yêu Liên sùng bái không ngớt, càng ngày càng theo sát bước chân Tur Lãng.

Trọng Thiên thích ý mà kêu lên một tiếng, đuôi nhỏ vung vẩy vô cùng vui vẻ, gừ gừ kêu lên.

“Chủ nhân nói, nó đi thử nghiệm mức độ lợi hại yêu hóa của nó, vừa này là hiệu quả khi yêu hóa bị nén ngàn lần mà nổ tung.” Tiểu Yêu Liên làm hết phận sự mà giải thích.

Lúc này, Tur Hàn mở mắt ra nhìn chằm chằm Trọng Thiên, Trọng Thiên lười biếng liếc nhìn hắn một cái, rồi vỗ vỗ tay Tur Lãng, ra hiệu Tur Lãng đừng có ngừng. Tur Lãng vừa kinh ngạc vừa chậm rãi vuốt lông cho nó. Hắn đang suy đoán xem yêu hóa của Trọng Thiên và Băng Diễm đại ca thì loại nào lợi hại hơn. Hai năm qua, họ đều luyện hóa Dịch Hỏa, cũng không biết hiệu quả thế nào rồi; sau khi xuất quan thì hắn chưa từng nhìn thấy đại ca ra tay nha.

Lại mất thời gian một tháng, bọn hắn rút cuộc rời khỏi Nam Hải, hướng về đại lục Trung Ương.

Tur Lãng dùng thần thức cảm ứng, người theo dõi phía sau vẫn còn, bắt đầu có chút bội phục sự kiên trì của hắn.

Thời gian dài đằng đặc, Tur Hàn không phải đã tọa thì chính là thăm ngộ công pháp, hoàn toàn thể hiện một kẻ cuồng tu luyện một cách vô cùng nhuần nhuyễn, trái lại Tur Lãng thì không liêu mạng như vậy, hắn lại bắt đầu cùng Tiểu Yêu Liên ủ rượu.

Tiểu Yêu Liên là một người làm vườn cặn cù, sau khi ăn vô số linh quả, không gian Hồng Liên của nó nghe đâu đã rộng một ngàn mét vuông, bên trong trồng đủ loại cây linh quả. Do được nó chăm sóc vô cùng cẩn thận, đã kết quả được nhiều lần, nhưng chỉ riêng trong ruộng thuốc là cô đơn mỗi một loại Thiên Diệp Tử La Thảo, hơn nữa bởi Trọng Thiên tùy hứng phá hoại, cho nên hiện tại Thiên Diệp Tử La Thảo chỉ có hai cây, đều còn đang trong quá trình sinh trưởng, muốn kết quả chỉ có thể chờ Tiểu Hồng tưới nhiều Mộc Linh dịch một chút mới được.

Hiện tại linh quả Tur Lãng cần để ủ rượu đều lấy từ trong không gian của Tiểu Hồng, do thu hoạch được khá nhiều nên Tiểu Yêu Liên rất cực không keo kiệt như trước nữa. Sau này lại phát hiện Tur Lãng ủ linh từ mang tới hiệu quả cũng không kém so với găm linh quả, vì thế nó cũng tích cực cùng Tur Lãng ủ rượu.

Tur Lãng lần này ủ 10 vỏ, bảo Tiểu Hồng nhỏ linh dịch vào nằm trong số mấy vỏ rượu. Sau khi chôn chúng vào không gian Hồng Liên thì lại bảo Tiểu Hồng lấy năm vỏ rượu mà bốn năm trước hắn đã ủ ra. Ủ rượu bốn năm, thời gian như thế là đủ rồi, hương vị dường như đã càng tinh khiết, càng lâu dài hơn. Dù cho người không thích uống rượu như Tur Hàn mà cũng uống nhiều thêm mấy chén.

“Đại ca, linh từ này thật là thơm, đệ đi làm mấy món ăn, chúng ta cùng đối ẩm vài chén đi.” Tur Lãng mặt mày sáng lấp lánh mà nhìn đại ca nhà hắn.

Trọng Thiên lập tức giờ vuốt đồng ý, nhảy đến trên đầu Tur Lãng cào tóc của hắn bày tỏ muốn ăn. Mà Tiểu Yêu Liên thì lẩn tới chỗ Tur Lãng, ôm đầu ngón tay của hắn, kêu la: “Tur công tử, Tiểu Hồng muốn ăn salad linh quả ~ muốn ăn, muốn ăn, muốn ăn ~”

Bị hai đứa này làm ầm ĩ ghê gớm, không đợi đại ca phản ứng, Tur Lãng chỉ có thể đáp ứng với chúng, sau đó sâu sắc tự kiểm điểm bản thân không nên

nói ra mấy lời đó, vì đó nên mới chọc phải hai đũa tham ăn này. Vốn dĩ tiến vào Kim Đan kỳ thi đã ích cốc, nhưng Trọng Thiên và Tiểu Hồng đều là kẻ tham ăn, Tư Lăng bị hai đũa nó quấn quýt bắt làm đồ ăn, sau đó ý chí lại không kiên định, cũng ăn theo. Thế nên chẳng có gì khác biệt so với như trước kia, căn bản không nhìn ra hấn đã ích cốc.

Nhìn Tư Lăng cầm công cụ ra bắt đầu bận bịu, Tư Hàn hiềm thấy thả lỏng chính mình, cũng đi đến ngồi ở trên một tấm đệm mềm, cầm một mâm linh quả do Tiểu Hồng đặc biệt đóng góp vào, dùng linh lực biến ảo ra một con dao, bắt đầu gọt vỏ.

Phòng khách của Phi thuyền được bố trí rất xanh mát, trên sàn lót Điện Thảo (một loại cỏ) màu xanh biếc, sờ vừa mềm lại vừa êm, ngồi ở trong đó tựa như đặt mình trên thảo nguyên ở sườn núi, cho nên mỗi lần Tư Lăng nường thịt ở đây đều có cảm giác rất đặc biệt. Mà hiện tại, nhìn thấy vị đại ca vẫn không thèm để ý với ăn uống thế nhưng lại tới giúp đỡ gọt linh quả, Tư Lăng thật hết sức kính hãi.

Đại ca huynh làm sao vậy? Huynh vẫn nên ngồi yên đi, huynh như vậy làm đệ đệ áp lực lắm đó.

Tiểu Hồng thì lại cảm động đến nước mắt rung rung, ôm một viên linh quả nói: “Quả nhiên đại ca yêu thương Tiểu Hồng nhất ...” Sau đó lại hùng hục mà tiến vào không gian Hồng Liên để hái linh quả.

Tư Hàn nhìn đệ đệ ngổn ngang trong gió, rũ mắt liếc nhìn linh quả trong tay, dao nhỏ bằng linh lực cắt mấy nhát ở phía trên, sau khi mở ra tay ra, một linh quả như cánh hoa sen nở rộ, lộ ra một hạt nguyên vẹn bên trong, sau đó nhìn về phía người nào đó còn đang dờ dẩn, hỏi: “Như vậy được chưa?” Hấn nhớ là phải cắt thành miếng.

“... Được...”

Tuy rằng đại ca hiềm khi tham dự làm Tư Lăng kinh sợ một chút, nhưng mà bữa cơm này Tư Lăng làm khá phong phú: Trọng Thiên muốn các loại thịt, Tiểu Yêu Liên là salad linh quả, cuối cùng còn có một vỏ linh tửu. Hai người hai yêu vây quanh bàn, ăn đến miệng đầy nước mớ.

Như vậy lại qua một tháng, bọn hấn rốt cục tiến vào khu vực sát biên giới đại lục Trung Ương, sau đó dừng lại ở một ngọn núi không biết tên.

Sờ dĩ dừng lại ở đây, là bởi vì Tiểu Yêu Liên phát hiện phía dưới có thứ tốt, đang lăn lộn gây sự đòi Tư Lăng dẫn nó xuống. Tư Lăng bị nó lăng nhăng đến bực mình, không thể làm gì khác hơn là khấn cầu mà nhìn về phía đại ca. Tư Hàn bị hai cặp mắt trông mong như chó con cầu ăn nhìn chăm chăm, sắc mặt không hề thay đổi, nhưng vẫn đồng ý dừng ở đây mấy ngày.

Để đại ca ở lại trên Phi thiên thuyền, Tư Lăng mang theo Tiểu Yêu Liên và Trọng Thiên nhảy xuống, rơi xuống một sườn núi. Sườn núi có địa thế trống trải, từ phương xa nhìn tới, chỉ có thể nhìn thấy từng cụm từng cụm cây bụi thấp lùn, trong lùm cây thỉnh thoảng lộ ra một cái đầu tròn xù xù, đáng yêu cực kỳ. Đây là Phi Thiên Miêu cấp 5, một loại yêu thú có bề ngoài đáng yêu nhưng vô cùng hung bạo, hơn nữa yêu thích quần ấu với kẻ địch, vô cùng đoàn kết.

Yêu thú cấp 5 tương đương với tu sĩ Kim đan sơ kỳ, Tư Lăng lập tức cảnh giác, trước lúc đám Phi Thiên Miêu lông xù kia nhào tới muốn quần ấu, thì hấn lập tức bỏ chạy.

Rời khỏi địa bàn của Phi Thiên Miêu, Tư Lăng bảo Tiểu Yêu Liên trốn ở trong tay áo hấn chỉ đường.

Tư Lăng đi không nhanh lắm, hơn nữa mỗi lần đi qua nơi nào phát hiện có linh quả đều sẽ dừng lại hái, một bộ dáng hoàn toàn không vội vã, xem ra cũng không có tính cảnh giác gì cả.

Lúc Tư Lăng đang khom lưng hái Địa Linh Môi (quả dâu) mọc ở trên mặt đất, đột nhiên một cái dây leo màu xanh lục như xà ảnh đập thẳng tới sau gáy hấn.

Người đang ắn núp ở một nơi bí mật gần đó thấy thế, trong lòng vui vẻ. Mắt thấy sẽ làm người này trọng thương, bỗng phát hiện lúc dây leo bắn trúng đầu thì người này đột nhiên biến mất. Trên chỗ cây Địa Linh Môi kia bay lửng lơ một tấm linh phù.

Người nọ đồng tử hơi co lại, lập tức hiểu rằng người mình đánh lén đã sớm phát giác. Cảm giác phía sau có nguy hiểm, hấn phản ứng cũng cực nhanh, thân hình vội vàng thối lui, trong nháy mắt đã rời khỏi chỗ vừa đứng. Lúc này một chùm những viên sáng màu trắng chạm vào mặt đất, sau một tiếng nổ mạnh, trên đất xuất hiện một cái hố to.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Bị thương

Viên sáng màu trắng liên tục đuổi theo bóng dáng của người nọ, tiếng ầm ầm không ngừng, mặt đất bị nổ thành loang loang lỗ lổ.

Tầm mắt Tư Lăng bắt giữ được bóng dáng của người nọ, từ thân hình thì có vẻ là nam nhân, càng nhìn càng cảm thấy hình như đã từng nhìn thấy ở nơi nào đó, chỉ là giờ trên mặt hấn đeo một cái mặt nạ huyền sắc, thần thức thể nhưng không thể xuyên thấu qua mặt nạ để nhận dạng hình dáng của hấn,

khiến Tư Lăng thực sự là có chút nổi nóng, đồng thời càng lúc càng cẩn thận, hồn lực trong tay ngưng tụ đè nén gấp trăm lần để biến thành viên đạn, liên tục không ngừng ném tới.

Người này tuy rằng bị rượt đuổi đến vô cùng chật vật, nhưng vẫn còn thừa lực phản kích, một hạt giống to như hạt đậu Hà Lan bắn nhanh về hướng Tư Lăng. Hạt giống giữa không trung nhanh chóng mọc rễ nảy mầm sinh trưởng, sau đó hóa thành dây leo xanh lục lít nha lít nhít giương nanh múa vuốt nhào về phía Tư Lăng.

Tư Lăng vốn cho là một trận linh hóa thì có thể đốt cháy nó, nhưng ai biết yêu đằng này thực sự quái lạ, thế nhưng xem thường Đan Hỏa của tu sĩ Kim Đan. Giữa lúc đó một nhánh dây leo còn nhân cơ hội cuốn chặt lấy cánh tay của hắn. Tư Lăng kinh hãi, ngưng tụ một thanh hồn lực kiểm dùng sức mà chém mấy lần mới có thể chém đứt, lúc này lại có nhánh dây leo khác cuốn lấy hai chân hắn.

Dây leo này năng lực trường sinh quả thực là nghịch thiên, chém đứt vẫn có thể sinh trưởng, tốc độ còn rất nhanh, căn bản là chém không hết. Tư Lăng chỉ có thể ngưng tụ hồn lực thành mười mấy thanh hồn lực kiểm, tạo thành một cái kiểm trận để đánh giết chúng nó.

“Tư công tử, đây là Thiết Giáp Đằng, sinh trưởng ở yêu giới, vô cùng cứng rắn, linh kiểm phổ thông thì không thể chém đứt chúng nó đâu, chỉ có Diệt Hòa mới có thể thiêu hủy nó.” Tiểu Yêu Liên tận chức mà giải thích.

Tư Lăng run sợ trong lòng, hồn lực hóa thành một tấm màng mỏng manh bảo vệ thân thể, xung quanh là mấy chục thanh quang kiểm dùng hồn lực hóa thành, đem Thiết Giáp Đằng đang giương nanh múa vuốt chém đứt.

Lúc Tư Lăng đang bận rộn, người nọ cũng bị một viên đạn hồn lực bắn trúng ngực, phun ra một ngụm máu, khí tức trở nên mệt mỏi bất ổn. Lúc này nhìn thấy Tư Lăng tuy rằng bị Thiết Giáp Đằng cuốn lấy, nhưng những thanh quang kiểm tạo ra từ nguồn năng lượng không biết tên kia lại có thể chém đứt Thiết Giáp Đằng được xưng là thứ cứng rắn nhất yêu giới, trong lòng hắn tràn đầy khiếp sợ. Nhìn mười mấy thanh quang kiểm mang khí tức xa lạ kia, hai mắt hắn lộ ra vẻ tham lam, trong lòng đã nhận định người này hẳn là tu tập công pháp gì đó cao cấp, nên mới có thể tạo ra thanh thể hùng vĩ như vậy ở kỳ Kết Đan. Nếu mà để hắn đoạt được... .

Nghĩ như vậy, hắn không kiêng dè gì nữa, lại ném ra mấy hạt giống Thiết Giáp Đằng, hóa thành mấy cây dây leo giương nanh múa vuốt, người nọ điều khiển Thiết Giáp Đằng, muốn vây giết Tư Lăng.

Ngay lúc người nọ chuyên tâm đối phó Tư Lăng thì đột nhiên cảm giác được trên mặt có cái gì bị bóc ra từng mảng. Trong mắt mơ hồ mà bắt được một cái bóng đen mờ mờ, lại nhìn kỹ một chút, phát hiện thứ đập xuống phía trước chính là con yêu thú con màu đen. Ngoài miệng nó ngậm một cái mặt nạ huyền sắc nhìn rất quen mắt, hắn không khỏi sờ sờ mặt mình một chút. Mặt nạ đã không thấy, trên mặt hắn hơi kinh hãi, nhưng rất nhanh liền trấn định lại.

“Triệu Thanh!”

Lúc nhìn thấy gương mặt bình thường đang hơi sừng sốt kia, tuy rằng mười mấy năm không gặp, nhưng Tư Lăng vẫn liếc mắt thì nhận ra, không khỏi giật mình kinh hãi, nhưng lúc này cũng hiểu được, Triệu Thanh này không phải thứ tốt, lại dám cướp tới chỗ hắn rồi. Năm đó khi Yêu Liên xuất thế, ở Vạn Sơn Mạch, Triệu Thanh vẫn luôn “phản trừ ăn hổ”, không biết ám sát bao nhiêu tu sĩ, đoạt bao nhiêu túi trữ vật, sau đó bị Trọng Thiên thiết kế, bị một đám tu sĩ truy sát. Khi đó hắn đi theo sau lưng Triệu Thanh, cũng coi như là kiểm không ít của hời, nhưng cũng thấy rõ bản chất người này. Mà bây giờ Triệu Thanh vẫn tuân theo nghề cũ, cướp tới trên người hắn rồi.

Tư Lăng hơi lo sợ trong lòng, nhớ tới trên người Triệu Thanh còn có một tấm Diệt Thần Kinh nghịch thiên, chuyên môn công kích nguyên thần của tu sĩ. Tu sĩ sau khi bị nó công kích, nguyên thần sẽ bị tổn thương, lý trí hoàn toàn biến mất, không còn bất kỳ nào năng lực phản kháng, tùy ý để đối phương chém giết. Nhờ tới, hồn lực liên ào ào kéo tới bảo vệ nguyên thần.

Quả nhiên, Triệu Thanh thấy Tư Lăng sức chiến đấu không tầm thường, không dám coi khinh hắn, xoay tay một phát, một tấm gương nhỏ nhắn xuất hiện ở lòng bàn tay, giờ lên Diệt Thần Kinh, mặt kính hướng thẳng tới chỗ Tư Lăng.

“A --”

Tư Lăng kêu thảm một tiếng, nguyên thần giống như bị xé rách, một loại đau đớn khó có thể diễn tả bằng lời làm hắn đau đớn tột cùng, chỉ muốn lăn lộn trên đất. Chẳng mấy chốc thì thất khiếu chảy máu, sắc mặt xám ngắt, khí tức yếu ớt. Thấy trên mặt Triệu Thanh mang theo nụ cười đi tới chỗ mình, Tư Lăng nhìn xuống thống khổ, lại ngưng tụ mười mấy thanh hồn lực kiểm công kích Triệu Thanh.

“Nổ!”

Mười mấy thanh Hồn lực kiểm nổ tung, uy lực của vụ nổ làm nội tạng Triệu Thanh lại lần nữa bị thương, lại phun ra một ngụm máu, sắc mặt trở nên xám tro. Triệu Thanh thấy đối phương vẫn còn dư sức lực tấn công mình thì rất kinh hãi, hắn biết Diệt Thần Kinh rất lợi hại; nếu là người bình thường, bị Diệt Thần Kinh công kích, lúc này đã sớm mất đi lý trí tùy người giết hại, nhưng mà người này vậy mà có thừa lực đánh trả, lẽ nào do sức tấn công của Diệt Thần Kinh yếu đi? Nhưng ngay lập tức, Triệu Thanh phủ quyết ý niệm này, uy lực của Diệt Thần Kinh hắn thí nghiệm vô số lần, cả tu sĩ Nguyên Anh cũng bị nó áp đảo. Trong lòng hắn hiểu rõ, hiển nhiên là do tên này tu tập công pháp quá mức quý dị, chắc chắn có món đồ gì đó có thể bảo vệ nguyên thần.

Nhất định phải có được nó!

Triệu Thanh mất lộ sát ý, chịu đựng thân thể trọng thương mà đứng dậy. Đây là lần đầu tiên có người làm hắn bị thương nặng nề như vậy, không giết hắn ta thực sự khó tiêu mỗi hận trong lòng. Lúc đang chuẩn bị giết chết kẻ địch đã bị thương, đột nhiên trong lòng chợt run sợ, bỗng thấy một con yêu thú màu đen nhảy qua, bắn ra một ngụm yêu hỏa, trong nháy mắt đã thiêu rụi Thiết Giáp Đằng, chỉ phút chốc đã diệt sạch Thiết Giáp Đằng không còn một

móng

Triệu Thanh sợ hãi trong lòng, không còn dám coi khinh con yêu thú này, loại cảm giác nguy hiểm khiếp đảm kia khiến hắn xoay người bỏ chạy.

Trọng Thiên tất nhiên không đồng ý để hắn chạy trốn, một luồng yêu hỏa phun tới, đốt cháy tóc Triệu Thanh. Mắt thấy yêu hỏa sẽ khiến hắn trọng thương, yêu hỏa sắp đốt đến trên người Triệu Thanh, thì đột nhiên thân thể hắn chìm vào trong lòng đất, chỉ chớp mắt thì người đã cách xa mấy ngàn mét, hẳn là lợi dụng Pháp bảo “Súc địa thành thốn”[1] chạy trốn.

[1]Súc địa thành thốn là một phép thuật (theo triết lý của Đạo gia), nghĩa là thu đất lại, từ vài dặm thành 1 tấc/thốn, như vậy mình cất bước đi thì sẽ nhanh hơn rất nhiều, mỗi bước đi vài dặm.

Trọng Thiên không vui mà dùng móng vuốt đập vào chỗ Triệu Thanh biến mất, bùn đất bắn tung toé, thấp giọng gầm thét lên.

*****

“Tur công tử, Tur công tử. . . Ô ô ô. . . Tur công tử huynh đừng chết mà, nhanh mở mắt ra đi. . .”

Tur Lăng gắng gượng mở mắt ra, nhìn thấy Tiểu Yêu Liên nằm nhoài trên mặt mình khóc đến nước mắt nước mũi ròng ròng, không khỏi méo miệng cất tiếng nói: “Đừng. . .” đem nước mắt nước mũi chảy trên mặt ta nữa!

Nghe được âm thanh, Tiểu Yêu Liên vui mừng ngẩng mặt lên, không chờ Tur Lăng nói gì, liền hét lớn: “Đại ca, Tur công tử tỉnh rồi!”

Lúc này, một gương mặt tuấn tú mang biểu cảm lạnh lùng xuất hiện ở tầm mắt, Tur Lăng giờ mới nhìn rõ mình đã về đến Phi Thiên Thuyền, đại ca đang ngồi ở trước giường, lạnh lùng nhìn hắn. Lúc này lồng ngực chột nặng, một con yêu thú màu đen ngồi ở trên ngực hắn, đuôi ở trên ngực hắn quét tới quét lui, một vẻ mặt “Đại gia ta rất mất hứng”.

“Đại ca. . .” Tur Lăng yếu ớt mà kêu một tiếng, phát hiện mình đã về đến Phi Thiên Thuyền.

Khi đó nguyên thần bị trọng thương, Tur Lăng cũng đồng dạng làm Triệu Thanh trọng thương, sau đó thực sự là không chịu được nữa mà hôn mê, không ngờ tỉnh lại thì đã trở về nơi này. Nghe Tiểu Hồng giải thích, lúc đó hắn hôn mê, Tur Hàn vốn đang ở phi thiên thuyền lại trùng hợp chạy tới, chuyển hắn về Phi Thiên Thuyền.

Lúc đó Tur Hàn đang ở trên phi thiên thuyền đã tọa, cảm giác được ngọn núi phía dưới có cơn sóng đấu pháp, rất nhanh liền phát hiện là Tur Lăng và một người nữa đang đấu pháp. Đối thủ tuy rằng cũng là Kim Đan kỳ, nhưng so với Tur Lăng thì yếu một chút, sức chiến đấu của đệ đệ thì Tur Hàn rất rõ, căn bản không cần lo lắng, cho nên không thèm đi xuống. Tuy rằng trong lòng quyết định phải bảo vệ đệ đệ, nhưng phương pháp của Tur Hàn là nuôi thả, đệ đệ làm hết sức mà tham gia chiến đấu thật nhiều, cũng coi như một loại tu hành. Chỉ có bản thân mạnh mẽ, mới không bị người khác tùy ý bắt nạt. Chỉ là rất nhanh lại phát hiện Linh Hồn Châu của Tur Lăng bắt ổn, có nguy hiểm đến tính mạng, liền lập tức đuổi tới.

Tur Hàn vẻ mặt rất lạnh lùng nghiêm nghị, nói rằng: “Nguyên thần của đệ bị tổn thương nghiêm trọng, Tiểu Hồng đã cho đệ uống linh dịch của nó, bắt quá không thể lập tức khôi phục, mấy ngày này phải tĩnh dưỡng cho tốt.”

“Ồ. . .” Tur Lăng lúng ta lúng túng mà đáp một tiếng, cảm giác sắc mặt đại ca hiện tại như kết một tảng sương giá, cả thanh âm cũng lạnh đến mức như muốn đóng băng, làm hại hắn chẳng dám nói gì.

Thấy hắn tỉnh rồi, Tur Hàn lại kiểm tra một lần, phát hiện thân thể của hắn cũng không có bị thương, mới thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, Tiểu Yêu Liên cũng lết lại đây, nước mắt rung rung mà nằm nhoài trên mặt Tur Lăng, non nớt mà nói: “Tur công tử, huynh yên tâm đi, Tiểu Hồng mỗi ngày đều sẽ cho huynh uống linh dịch, như vậy sẽ nhanh khỏi thôi.” Sau đó lại khóc: “Hu hu hu. . . Tur công tử, xin lỗi, nếu không phải Tiểu Hồng muốn xuống, huynh cũng sẽ không bị thương. . . Oa oa oa. . .”

Tur Lăng bị nó khóc đến tâm phiền ý loạn, không thể không an ủi: “Không có chuyện gì, ai biết kẻ theo dõi chúng ta lại là Triệu Thanh chứ, Diệt Thần Kính của hắn quá lợi hại, chúng ta cũng khó lòng phòng bị.” Nói xong, lại hướng về Tur Hàn nói: “Đại ca, sau này có nhìn thấy Triệu Thanh thì phải cẩn thận một tí, hắn có một tấm Diệt Thần Kính, chuyên môn công kích nguyên thần, rất nhiều tu sĩ đã chết thảm ở dưới Diệt Thần Kính của hắn.”

Nguyên thần là gốc rễ của tu sĩ, dù cho thân thể bị hủy, chỉ cần nguyên thần bất diệt thì có thể đoạt xá sống lại, hoặc là một lần nữa đắp nặn ra một thân thể mới. Vì lẽ đó hầu hết thời gian, nguyên thần bị thương thì phiền toái hơn so với thân thể bị thương, hơn nữa càng khó chữa trị. Thành thật mà nói, lần đầu tiên ném trái đau đớn thống khổ cực hạn như thế, trong lòng Tur Lăng cũng phát khiếp, may là lúc đó hắn kịp thời dùng hồn lực bảo vệ nguyên thần, nếu không thì hiện tại coi như không mất mạng, cũng nhiều khả năng bị trọng thương, trở thành phế nhân.

Nghe được Tur Lăng nói, Tur Hàn khẽ nhủ lòng may, sau đó gạt đầu, sờ sờ trán của hắn, nói rằng: “Ta biết, đệ cũng cẩn thận, hắn nếu đã nhìn chăm chăm vào đệ, tất sẽ không buông tha. Lần tới nếu nhìn thấy, phải giết chết hắn thôi.”

Sát ý như sương lan tràn khắp Phi thiên thuyền, Tur Lăng cảm giác được mi tâm đột nhiên lạnh buốt, duỗi tay sờ sờ, không ngờ đã kết thành một tảng sương, lập tức kêu một tiếng: “Đại ca.” Thấy huynh ấy đờ đờ sát khí mà nhìn mình chằm chằm, vội vàng nói: “Đệ biết rồi, lần sau nếu gặp phải hắn, đệ sẽ giết hắn.”

Tur Hàn rũ mắt, lắc đầu nói: “Đệ không cần ra tay.” Nói xong, lại liếc mắt nhìn hắn, rồi không tiếp tục nói nữa.

Tư Lăng bị huynh trưởng nhìn mà không hiểu ra làm sao, đang muốn nói vài lời thì Tiểu Yêu Liên ôm một chiếc lọ cao xấp xỉ nó đi lại đây, ô ô mà nói rằng: “Tư công tử, linh dịch hôm nay huynh còn chưa uống nè.”

Hiếm thấy Tiểu Hồng rộng rãi như vậy, Tư Lăng tự nhiên cũng không khách khí, uống nửa bình Mộc Linh dịch, lập tức cảm thấy thân thể nhẹ nhàng khoan khoái. Nếu như mỗi ngày đều uống một lượng như thế này, nguyên thần được tâm bổ, chắc chỉ nửa tháng thì có thể khôi phục.

“Tiểu Hồng muội muội, cảm ơn ngươi nha.” Thấy nó ngoan như vậy, trái tim Tư Lăng trở nên mềm mại, sờ sờ đầu của nó, nói rằng: “Tiểu Hồng muội muội, ta không thể cùng ngươi xuống tìm thứ ngươi muốn được rồi. Không biết ngươi muốn tìm thứ gì vậy?”

Tiểu Yêu Liên sợ hãi mà nhìn hắn, trong lòng có lẽ còn đang hồ thẹn, cắn tay nhỏ, yếu ớt non nớt mà nói: “Phía dưới, trong hồ băng ở giữa dãy núi, sinh trưởng một cây Băng Liên, đây là một trong năm loại Thánh Liên, chỉ có thể gặp không thể cầu.” Nói xong lại khò sở mà cúi thấp đầu, “Vốn là muốn đi lấy về trồng trong không gian, chờ nó trưởng thành kết hạt thì cho đại ca sử dụng, nhưng mà. . .”

Tư Lăng hai mắt sáng lấp lánh mà nhìn nó, lập tức đầy máu phục sinh, tựa hồ cảm thấy thân thể cũng không yếu ớt như vậy, hưng phấn hỏi: “Thật sao? thật sao? Nghe nói nơi Thánh Liên sinh trưởng thường là địa phương có linh khí vô cùng nồng nặc, nhưng ta không hề cảm giác được gợn sóng khí tức nào cả mà? Hơn nữa ngọn núi này linh khí cũng rất mỏng manh, có phải là ngươi tính sai hay không?” Nói xong lời cuối cùng, lại có chút hoài nghi.

Bị người ta hoài nghi sở trường của mình, Tiểu Yêu Liên có chút không vui, rầu rĩ nói: “Nơi đó có một ảo trận thiên nhiên đã che giấu khí tức của Băng Liên, nếu không thì Băng Liên đã sớm bị người ta đào đi rồi. Tiểu Hồng là Yêu Liên, có thể cảm giác được khí tức của hết thảy linh thực, nó không lừa gạt được Tiểu Hồng.”

Tư Lăng hưng phấn sắp muốn nhảy lên, sau đó bị đại ca nhà mình bình tĩnh mà dè trở lại, chỉ thấy Tư Hàn nhìn Tiểu Yêu Liên, nói rằng: “Ta cùng ngươi đi lấy nó.”

Tư Lăng vừa nghe không được đi, kéo hắn lại nói: “Đại ca, đại ca, đệ cũng muốn đi, cho đệ mấy ngày để đệ chữa khỏi thương thế, đệ. . .” Âm thanh liên biến mất ở trong cặp mắt lạnh như băng kia, chỉ có thể ngoan ngoãn nằm lại trên giường cắn chăn.

Hu hu hu, mặt đơ gì đó thật là đáng sợ! Sau này hắn cũng không tiếp tục giả mặt đơ nữa!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 101: Băng Liên

Lúc Tư Hàn cùng Tiểu Hồng thỏa thuận thời gian xuất phát, Trọng Thiên tha tới một tấm mặt nạ ném cho Tư Lăng.

Tư Lăng nhận ra đây là mặt nạ mà Trọng Thiên lột ra từ chỗ Triệu Thanh, hắn bèn lật ra nhìn một chút. Không biết nó làm bằng vật liệu gì, nhưng lại có thể ngăn cách thần thức; so với mặt nạ Thiên Diện thì nó hiển nhiên chỉ là một bộ mặt cứng đờ, mang lên mặt thì không thể thay đổi biểu cảm, bất quá cũng coi như là vật hiếm thấy, sau này muốn làm chuyện xấu thì có thể đem ra sử dụng, vì thế Tư Lăng không chút khách khí mà vui lòng nhận.

“Đệ ở đây dưỡng thương, ta cùng Tiểu Hồng đi tìm Băng Liên.” Tư Hàn nói thế.

Tư Lăng thật ra không muốn, lập tức đứng dậy, nói rằng: “Đại ca, đệ mới vừa uống linh dịch, cảm giác đã khỏe lắm rồi. Đệ và mọi người cùng vào núi, đến lúc đó đệ sẽ ở bên ngoài canh gác cho mọi người, đệ sẽ không đi vào.”

Bình thường thì bên cạnh linh vật cấp cao đều sẽ có các loại yêu thú cường đại ngấp nghé hoặc là yêu thú cộng sinh, mà loại Thánh Liên cỡ như Băng Liên này thì lại càng được yêu thú yêu thích. Tư Lăng chỉ sợ trong hồ băng này ẩn nấp yêu thú hùng mạnh, nếu có hắn ở một bên coi giữ, cũng có thể giúp đỡ một chút.

Tư Hàn suy nghĩ một chút, cũng không từ chối.

Ra khỏi Phi Thiên Thuyền, Tư Hàn thu lại Phi Thiên Thuyền, sau đó bay về hướng Tiểu Yêu Liên chỉ.

Hồ mà Băng Liên sinh trưởng là một hồ băng quanh năm đóng băng ở trung tâm dãy núi, phụ cận là một mảnh mênh mông tuyết trắng, ngẫu nhiên có thể nhìn thấy trên đất có vết chân yêu thú lưu lại, rất nhanh liền bị hoa tuyết trong những trận gió núi bao phủ.

Sau khi tiến vào Kim Đan kỳ thì thân thể đã là nóng lạnh bất xâm, loại giá rét nơi mênh mông tuyết trắng này thật ra đã không cảm giác được, hai người điều khiển phi kiếm bay nửa ngày mới đi tới hồ băng ở giữa dãy núi. Mặt hồ đều đã kết băng, từ tầng băng nhìn xuống, có thể nhìn thấy dưới lớp băng có cá nhỏ sắc màu sặc sỡ thân nhiên bơi lội qua lại.

Tư Lăng dùng thần thức thăm dò dưới hồ. Hồ này nhìn tuy không lớn, nhưng chiều sâu lại không thể lường được, càng xuống phía dưới thì đến cả thần thức cũng có thể cảm giác được loại lạnh lẽo run rẩy kia, cuối cùng chỉ có thể bắt đắc dĩ mà thu hồi thần thức.

Nơi này cũng không có chỗ đặc biệt gì, ngay linh khí cũng giống như những nơi khác, nếu không phải Tiểu Yêu Liên khẳng định Băng Liên ở ngay trong hồ, thì Tur Lãng cũng không tin tưởng. Loại địa phương không gì đặc sắc này, tu sĩ bay ngang trên trời sẽ không rảnh hơi mà để mắt tới, có lẽ cũng vì như thế cho nên mới không ai phát hiện trong hồ này lại có càn khôn khác.

“Đại ca, hồ nước này rất sâu, bên trong không biết có thứ gì, huynh phải cẩn thận.” Tur Lãng nhủ mảy mẩy căn dặn, sau đó lại túm Tiểu Yêu Liên tới, hỏi: “Tiểu Hồng muội muội, ngươi xem hồ này đều đã kết băng, phía dưới hồ lạnh đến mức cả thần thức cũng không chịu nổi, Băng Liên kia có thể sống ở nơi nào?”

“Băng Liên vốn là thứ cực hàn, nơi sinh sống cũng cực kỳ giá rét. Vì dưới hồ này còn lạnh giá hơn những nơi khác, nên Băng Liên mới sinh trưởng ở lạnh nhất dưới đáy hồ.” Tiểu Yêu Liên mềm mại mà giải thích, nhìn thấy Tur Lãng lo lắng, vỗ ngực nói: “Yên tâm đi, nếu là Tur công tử tự mình đi xuống thì Tiểu Hồng còn phải lo lắng một chút, nhưng nếu là đại ca, Tiểu Hồng liền không lo lắng.”

“Tại sao?” Tur Lãng nheo mắt lại.

Tiểu Yêu Liên không biết nguy hiểm sắp tới, ngây thơ nói: “Bởi vì đại ca là tu sĩ băng linh căn biến dị, công pháp tu tập vừa vặn có thể thích ứng với khí cực hàn bên dưới, còn có Băng Diễm phụ trợ, mà Tur công tử huynh thì không thể được. . . Ồi!”

Dùng Nhất chỉ thần công bắn bay Tiểu Yêu Liên xong, Tur Lãng nhích đến bên cạnh đại ca, nói rằng: “Đại ca, huynh nhất định phải cẩn thận đó.” Hắn luôn cảm thấy có chút bất an. Sau khi tu vi đạt đến một trình độ nhất định thì sẽ có chút dự cảm với nguy hiểm, cho nên hắn rất tin tưởng với linh cảm nguy hiểm của mình.

Tur Hàn hồ hững hờ gật đầu, ra hiệu cho Tur Lãng đi tìm một chỗ trốn, chờ đợi hắn ra ngoài, sau đó dẫn theo Trọng Thiên kiên quyết muốn đi cùng, phá tan tầng băng, nhảy xuống trong hồ. Dọc theo đường đi Tiểu Yêu Liên đã nói rõ mọi thứ cần thiết, cho nên Tur Hàn cũng không cần dẫn nó xuống, với lại bản thể của Yêu Liên cũng không chịu nổi giá rét dưới hồ.

Thấy bọn họ rời đi, Tur Lãng liền tìm một nơi địa thế hơi cao ở gần hồ đào một sơn động, sau khi bày Cừu chuyển linh trận lên thì liền tiến vào bên trong nghỉ ngơi thuận tiện canh gác cho Tur Hàn trong hồ, đề phòng bất ngờ phát sinh.

Những lúc trời lạnh như thế này, uống canh nóng là thoải mái nhất. Tur Lãng đi ra hồ băng, đập vỡ lớp băng phía trên, bắt được mấy con cá to béo, cắt đầu nấu canh, thịt cá thì ướp muối để nướng. Chờ canh chín, thả chút linh quả linh thảo để tăng vị, sau đó ngồi xỏm ở trước sơn động, nâng bát canh sung sướng mà thưởng thức.

“Tiểu Hồng, ngươi biết hồ này sâu bao nhiêu không?” Tur Lãng ngậm cọng hương thảo hỏi.

Tiểu Yêu Liên lắc đầu, “Ta chỉ có thể cảm giác được Băng Liên ở đó, nhưng không cách nào biết trong hồ sâu bao nhiêu.” Lại nhìn sắc trời một chút, từ không gian lấy ra một cái bình ngọc, ôm tới nói rằng: “Tur công tử, nên uống linh dịch.”

Tur Lãng chép miệng, đem nửa bình linh dịch uống vào, lập tức có thể cảm giác được nguyên thần bị thương lại ngưng tụ thêm mấy phần, linh dịch quả nhiên là đồ tốt. “Tiểu Hồng, linh dịch của ngươi có bao nhiêu?”

Tiểu Yêu Liên lập tức cảnh giác nhìn hắn, Tur Lãng nhìn thấy thì trong lòng cảm giác khó chịu, lười biếng nói rằng: “Yên tâm, ta không thèm cướp sinh mệnh của ngươi đâu. Chỉ là muốn hỏi một chút, mỗi ngày ngươi đều cho ta uống nửa bình, linh dịch của ngươi có đủ không? Mấy cây linh quả của ngươi có đủ linh dịch để tưới không?” Theo như Tur Lãng thấy, mấy thứ như linh dịch này chính là hàng xa xỉ phẩm, cũng chỉ có Yêu Liên này mới cam lòng đem linh dịch để tưới cây. Bất quá linh dịch là do nó tự tu luyện được, cho nên Tur Lãng xưa nay không xem đó là đồ của mình, nó lấy tưới cây cũng không cảm thấy đáng tiếc.

Điểm ấy chính là chỗ đáng quý của Tur Lãng. Không phải đồ vật của mình, sẽ không sinh ra tham niệm, tâm tư khá thấu triệt sạch sẽ, điều này cũng có quan hệ với nửa đời làm thiện quý kiếp trước của hắn.

Tiểu Yêu Liên hiểu được là hắn đang quan tâm mình, lập tức có chút vui mừng, mềm mại mà nói rằng: “Tur công tử bị thương nên không dùng linh dịch để tưới cây nữa, chờ Tur công tử khỏe lại thì tính tiếp.” Sau đó mút ngón tay, sợ hãi mà nhìn Tur Lãng, hỏi: “Tur công tử thật sự không trách Tiểu Hồng hại huynh bị thương sao?”

Tur Lãng bắt nạt lại, xoa nắn một trận, làm cho nó cười khanh khách rồi mới thả nó xuống.

Lần này Tur Lãng liền chờ nửa tháng.

Lúc phát hiện hồ băng có động tĩnh, Tur Lãng vội vàng ra khỏi sơn động, đứng ở bên hồ nín thở ngưng thần đề ứng phó với tình huống đột phát. Không bao lâu thì liền nhìn thấy Tur Hàn cả người chặt vật cùng Trọng Thiên phá băng thoát ra. Trọng Thiên cả mặt đầy lông nên không nhìn ra khí sắc thế nào, nhưng Tur Hàn thì sắc mặt tái nhợt, hiện ra màu xanh đen, xem ra là bị thương.

“Đại ca!” Tur Lãng vội vàng đi tới đỡ lấy hắn, rất nhanh liền cảm giác được huynh trưởng đem một nửa trọng lượng thân thể áp ở trên người mình, tức khắc bắt chập mọi thứ, vội vàng đỡ hắn vào trong sơn động chữa thương. Trọng Thiên mệt mỏi theo sát.

Tiến vào sơn động, Tur Hàn liền trực tiếp ngồi xuống, sau khi uống linh dịch mà Tiểu Yêu Liên cho, thì nhắm mắt lại đã tọa chữa thương. Mà Trọng Thiên nằm trên tấm da yêu thú trải trên đất, hai tai xù xù như mèo con đã xơ xác bơ phờ mà rũ xuống. Tur Lãng sờ đầu nó, phát hiện Trọng Thiên lúc này lạnh như băng, có thể thấy được ở trong hồ thật chẳng dễ chịu chút nào.

“Trọng Thiên, uống chút canh nóng, ta thịt nướng cho ngươi.” Xét thấy Trọng Thiên cực khổ, Tư Lăng vô cùng hiền lành mà cho nó ăn.

Trọng Thiên khi bị thương thì không giống với tu sĩ, nó ngoại trừ ngu chữa thương, thì còn muốn ăn thức ăn để bổ sung năng lượng trong cơ thể, thật không biết là giống yêu thú gì, quái lạ như vậy.

Tư Lăng vừa chuẩn bị thức ăn cho Trọng Thiên vừa hỏi thăm bọn họ ở dưới hồ đã xảy ra chuyện gì. Trọng Thiên ăn được vài thứ xong thì đã có tinh thần hơn, nó bèn đáp lại nghi vấn của Tư Lăng.

Hồ băng này sâu không lường được, sau khi bọn họ đi xuống thì mất ba ngày mới tới đáy, mà nước trong hồ đã trở nên sền sệt, vô cùng lạnh giá, ngay đến Đại Yêu thú như Trọng Thiên mà cũng không chịu nổi. Băng Liên sinh trưởng ở một vùng nước sền sệt ở đáy hồ, bọn hắn vốn muốn trực tiếp nhổ Băng Liên lên, ai ngờ bên cạnh Băng Liên lại ẩn nấp một con yêu thú hệ Băng mạnh mẽ, đã gần kỳ Hóa Thân. Nếu không phải Trọng Thiên liên thủ với Tư Hàn, căn bản là không có cách gì tiêu diệt nó. Tuy rằng thắng lợi sau cùng, nhưng một người một yêu đều đồng thời bị trọng thương.

Tư Lăng nghe mà hết hồn, lại liếc nhìn Tư Hàn, thấy sắc mặt của hắn không đáng sợ như vừa nãy nữa thì mới thấy an tâm được một chút.

Trọng Thiên ăn uống xong, tiết lộ cho Tư Lăng cái tin tức thì sau đó liền ngủ mê mết.

Tư Lăng cảm thấy hơi mơ hồ, nhìn phía Tiểu Yêu Liên, hỏi: “Tiểu Hồng muội muội, ngươi từng nói địa phương nơi Thánh Liên sinh trưởng thường có linh khí vô cùng nồng nặc, Băng Liên này lại trực tiếp sinh trưởng ở trên một linh mạch, sống nhờ vào hấp thu linh mạch, thật không?”

Tiểu Yêu Liên vui mừng gật đầu, “Chủ nhân đã nói như vậy. Tiểu Hồng vốn cũng kỳ quái nè. Xem ra cái ảo trận tự nhiên trong hồ kia không chỉ ẩn giấu khí tức Băng Liên, mà cả khí tức linh mạch cũng ẩn giấu luôn.”

Sau khi xác nhận tin tức này, Tư Lăng nhất thời có loại cảm giác bánh ngọt từ trên trời rơi xuống đập trúng vào mặt, vận may bất ngờ đến kỳ quái, hắn thật sự thấy không chân thực nhà.

Bất quá Tư Lăng vẫn kiềm chế cơn hưng phấn này lại, tiếp tục bảo vệ Tư Hàn và Trọng Thiên, chờ bọn hắn khỏe lại rồi nói.

Mất ba ngày, Tư Hàn cùng Trọng Thiên đồng thời tỉnh lại.

Trọng Thiên vừa tỉnh liền lập tức đòi ăn, Tư Lăng đã sớm chuẩn bị cho nó. Hai ngày nay thừa dịp bọn hắn chữa thương, hắn đã đi đánh mấy con yêu thú, vừa nướng lại luộc, đặt ở trong túi trữ vật, chờ Trọng Thiên tỉnh dậy thì có thể ăn liền. Mà Tiểu Yêu Liên lúc này cũng hùng hục mà chạy tới, đưa một bình linh dịch cho Tư Hàn. Tư Hàn lúc này thương thế đã gần như khỏi hẳn, lắc đầu từ chối ý tốt của nó, làm Tiểu Yêu Liên rất thất vọng, lá sen trên đầu cũng không còn sáng bóng nữa, cũng làm Tư Lăng nhìn thấy mà khóe mắt co giật không thôi.

“Đại ca, huynh cảm thấy thế nào? Thương thế tốt hơn rồi sao?” Tư Lăng quan tâm hỏi.

“Ừ, đã không có gì đáng ngại.”

Tư Hàn nói, từ túi trữ vật lấy ra một hộp ngọc. Sau khi mở hộp ngọc ra, một mùi hương hoa sen ngào ngạt thánh khiết nhập tận tâm gan tỏa ra tràn ngập khắp sơn động; nếu không phải bên trong sơn động có trận pháp ngăn cách, mùi hương này chắc chắn sẽ truyền tới bên ngoài, không biết hấp dẫn bao nhiêu yêu thú hướng về nơi này.

Đó là một cây hoa sen giống như khắc ra từ băng, toàn thân trong suốt sáng long lanh; hoa sen đã nở rộ, dưới rễ cây còn dính vài thứ như kẹo cao su. Bước đến gần, Tư Lăng có thể cảm giác được Băng Liên đang tỏa ra hàn khí, không khỏi sợ run cả người.

Tư Hàn đưa hộp ngọc cho Tiểu Yêu Liên, ý bảo nó trông trong không gian Hồng Liên.

“Đại ca yên tâm đi, Tiểu Hồng sẽ trông cẩn thận, cỡ một năm thì có thể giúp nó trưởng thành.” Tiểu Yêu Liên vỗ bộ ngực nói.

Tư Hàn gật gù đầu, lại hướng về Tư Lăng nói: “Dưới hồ có một cái linh mạch, ta quan sát, trong linh mạch đã thai nghén ra ngọc tùy vạn năm.”

Linh mạch chính là linh khí thiên địa trải qua thời gian dài tích lũy mà hình thành, bất quá không phải mỗi cái linh mạch đều có thể thai nghén ra ngọc tùy. Ngọc tùy thường do tinh hoa của linh mạch ngưng tụ thành, cực kỳ hiếm hoi, hiệu quả lại tuyệt hảo; Chỉ cần một giọt là có thể hơn cả linh khí mà linh thảo hấp thu suốt mấy trăm năm trong trời đất gộp lại. Mỗi lần ngọc tùy vạn năm xuất thế đều sẽ bị tu sĩ ở khắp mọi nơi tranh cướp đến điên cuồng.

Đây hoàn toàn là kinh hi to lớn, Tư Lăng cũng có chút ngỡ ngàng, chưa từng có cảm giác thì ra mình còn có cái thứ gọi là may mắn như vậy -- ngươi xác định số mệnh này không phải của đại ca, mà ngươi chỉ là dính quang thôi sao?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 102: Sư huynh muội

Nguy hiểm lớn nhất trong hồ băng chính là con yêu thú hệ Băng bảo vệ Băng Liên kia, bất quá sau khi nó bị Tư Hàn cùng Trọng Thiên liên thủ giết chết thì không còn nguy hiểm gì nữa. Vì lẽ đó, lần này đi lấy ngọc tủy vạn năm Tư Hàn đồng ý dẫn Tư Lăng đi theo.

Trải qua mười mấy ngày tu dưỡng, lại thêm mỗi ngày uống nửa bình Mộc Linh dịch, nguyên thần bị thương của Tư Lăng đã khôi phục, đôi khi vết thương trên người Tư Hàn và Trọng Thiên gần như khôi phục thì bọn hắn liền cùng xuống.

Tư Lăng trong miệng ngâm lấy Tị Thủy Châu, lặn mất ba ngày mới tới được đáy hồ. Có lẽ do Băng Liên đã bị lấy đi, đáy hồ tuy rằng vẫn là một vùng rét lạnh căm căm nhưng rốt cuộc cũng không nguy hiểm như trước kia, Tư Lăng chỉ cảm thấy lạnh thôi, kỳ thật vẫn có thể chịu được; đến cả yếu đuối như Yêu Liên mà còn có thể thích ứng. Đương nhiên, loại lạnh giá này nếu ở lâu vẫn khiến yêu thực bị tổn thương do giá rét, cho nên sau khi đến đáy hồ, Tiểu Yêu Liên và Trọng Thiên cùng nhau tiến vào không gian Hồng Liên.

Cái linh mạch này rất dài, Tư Hàn đoán nếu như đưa cho Thiên Tông phải đào lấy, có thể đào cả trăm năm.

Tư Lăng nghe hắn giải thích, liền nhìn hắn, hỏi: “Đại ca phải dâng linh mạch phát hiện cho sư môn?” Có chút quy củ Tư Lăng cũng biết đến, nếu đệ tử môn hạ phát hiện linh mạch mà báo cho sư môn, nhất định sẽ được trọng thưởng. Bất quá nhân tâm đều là lòng tham không đáy, nếu đã phát hiện linh mạch thì thà rằng tự mình đào, ai lại muốn vì món khen thưởng chẳng biết là thứ gì của sư môn mà giao ra? Đương nhiên, điều này cũng có điều kiện tiên quyết, nếu mở linh mạch có vị trí quá rõ ràng, lại bị người bên ngoài biết được, hoặc là bên cạnh có yêu thú mạnh mẽ bảo vệ, không thể không giao thì lại là chuyện khác rồi.

Tư Hàn lại lắc đầu, hắn ngưng mắt suy nghĩ một chút, nói rằng: “Sau này tự có chỗ hữu dụng, trước cứ để yên thôi.”

Dứt lời, hai huynh đệ đều tự lấy công cụ, bắt đầu cẩn thận mà đào lấy ngọc tủy vạn năm trong linh mạch.

Linh mạch mặc dù là chôn ở đáy hồ, nhưng trên mặt hồ có cấm chế tự nhiên cách ly hồ nước, cũng thuận tiện cho bọn hắn làm việc. Ngọc tủy vạn năm trông như linh dịch màu trắng sữa, nhưng so với linh dịch thì sền sệt rất nhiều. Ngọc tủy vạn năm rất hiếm có, cho nên phân lượng cũng không nhiều, hai người dùng bình ngọc loại lớn để đựng chúng, hai người 2 bình, mỗi người cất một bình.

Cơ duyên to lớn như vậy, cho dù là cha mẹ, anh chị em, thầy trò; nếu là kẻ tâm chí không kiên định, ắt hẳn sẽ vì thế mà trở mặt thành thù. Sự mê hoặc to lớn cỡ này, lòng người thực sự là không chịu nổi thử thách. Nhưng mà từ khi Tư Lăng đi tới thế giới này, ba lần bốn lượt đều được Tư Hàn cứu giúp che chở, lại biết tính cách của huynh ấy đặc biệt, dần dần thừa nhận vị huynh trưởng này, cho nên có vật gì tốt đều sẽ nhớ tới hắn, căn bản không ngại chia sẻ với hắn, dù có gặp phải cơ duyên to lớn, cũng đồng ý nói cho hắn biết. Còn Tư Hàn nghĩ như thế nào, Tư Lăng tuy rằng không biết, nhưng lại hiểu rằng ở trên Đại đạo tàn khốc này, Tư Hàn là người đáng giá được ban thân tín nhiệm.

Con đường tu tiên dài đằng đẵng, bên cạnh có được một người thân đi cùng, Tư Lăng cảm thấy hài lòng, không cầu thứ khác.

Thu được ngọc tủy vạn năm xong, họ liền bắt đầu đào linh thạch. Linh thạch này chất lượng phân bố không đồng đều, mặc dù đa phần là linh thạch hạ phẩm, nhưng càng tới gần nơi Băng Liên sinh trưởng thì chất lượng càng cao, cả linh thạch cực phẩm cũng có, làm cho cái tên nhà quê chưa bao giờ được sờ qua linh thạch thượng phẩm như Tư Lăng thực mở rộng tầm mắt, cảm ở trong tay cười ngây ngô hồi lâu.

Hai người bận rộn rồi một tháng trời thì thu tay lại, mà lúc này bất quá chỉ thu được như muối bỏ bể, căn bản không đáng tính toán. Bất quá hai người đều cảm thấy đào đủ cho mình dùng là được, phần còn lại chờ sau này cần thì trở lại đào. Linh mạch ở ngay đây cũng không chạy đi đâu được, hà tất phải lãng phí thời gian đào hết chúng nó lúc này.

Từ sau khi được sờ qua Linh Thạch Cực Phẩm, người nghèo đến đâu cũng sẽ sinh ra cảm giác chết lặng, Tư Lăng từ kinh hi ban đầu kéo đến hiện tại thì đã coi như không còn ham muốn. Vì thế, lúc Tư Hàn nói bọn hắn nên rời đi thì hắn không chút do dự mà xoay người theo đại ca rời khỏi hồ băng.

Suốt thời gian qua, Trọng Thiên và Tiểu Hồng đều đã bút rút gần chết, vừa về tới Phi Thiên Thuyền, hai đứa lập tức bắt đầu lăn lộn khóc lóc om sòm, Tư Lăng không tránh khỏi bị hai đứa này đá đi làm thức ăn, mà Tư Hàn thì bình chân như vại mà ngồi xuống, đem yêu đan của con yêu thú hệ băng giết được ở hồ băng ra xem xét.

Chỉ hai con yêu mà cũng dám sai khiến mình, làm trong lòng Tư Lăng thâm hận không thôi. Chỉ là liếc thấy bộ dáng đại ca nhìn chăm chăm yêu đan mang khí lạnh dày đặc kia, Tư Lăng liền ỉu xiu. Quả nhiên, cả yêu cũng biết "khi thiên sợ ác"[1].

[1]Ức hiếp kẻ lương thiện, hiền lành; e sợ kẻ ác, kẻ mạnh.

Tư Lăng tính toán thời gian, vốn có mười tháng đi đường để đến Hạc Truy Sơn, nơi có Thông Thiên Tháp trong đại lục Trung Ương, nhưng họ lại dây dưa ở đây gần nửa tháng, nếu vẫn tiếp tục ngồi Phi Thiên Thuyền lên đường thì thời gian mặc dù có đủ, lại có vẻ quá vội vàng. Suy nghĩ một chút, liền thương lượng cùng đại ca, bọn hắn nên ngồi Truyền tống trận đến đại lục Trung Ương, vậy sẽ bớt đi nửa năm đi đường, hơn nữa hiện tại không thiếu linh thạch, thế nào cũng nên để mình thoải mái một chút.

Tư Hàn không ý kiến, hai người liền thỏa thuận đến Thành tu tiên gần đây để dùng Truyền tống trận đến thành thị gần Hạc Truy Sơn.

Hai ngày sau, bọn hắn đã đi tới Nam Tiên Thành, nơi này vẫn tính là khu vực biên giới của đại lục Trung Ương, cho nên thành thị cũng không lớn lắm. Sau khi hai người nộp bốn khối linh thạch lệ phí vào thành, thì liền đi thẳng đến Phủ thành chủ. Truyền tống trận được bố trí ở trong Phủ Thành chủ. Sờ đi ngồi Truyền tống trận cần rất nhiều linh thạch cũng là bởi vì bố trí và giữ gìn Truyền tống trận cần vật liệu, vật tư vô cùng to lớn, cũng chỉ có phủ Thành chủ mới có khả năng bố trí, đương nhiên, tiền lời cũng không ít.

Hai người vừa đi tới phòng khách của phủ Thành chủ, liền thấy trong đại sảnh đã có mười mấy người, vừa nhìn liền biết là đang đợi sử dụng Truyền tống

trận đi đến thành thị khác; lại xem tu vi của bọn họ, đa phần đều là tu sĩ Kim Đan, ngoại trừ mấy tên tán tu, những người còn lại đều là đệ tử môn phái.

Lúc này những người này đang quan sát lẫn nhau, nhìn thấy có người đi vào thì đều nhìn sang, lúc nhìn thấy một người trong đó thì không khỏi lộ ra vẻ kinh diễm. Chẳng qua rất nhanh liền phát hiện nam tu còn lại là tu sĩ Kim Đan hậu kỳ, lập tức sợ hãi thu hồi ánh mắt.

Tư Lăng đi tới nơi thu phí, nói với tên nam tu phụ trách thu phí rằng: “Xin chào, chúng ta muốn ngồi Truyền tống trận đi Minh Nguyệt Thành.”

Người thu phí này là tu sĩ Trúc Cơ, nhìn thấy bọn hắn thì nhanh chóng cung kính mà đứng dậy, nói rằng: “Mỗi người hai ngàn khối linh thạch.”

Tư Lăng cũng không nhiều lời, trực tiếp lấy ra bốn ngàn khối linh thạch hạ phẩm, tu sĩ kia thấy hắn ra tay không nhấp nhàng, cũng không có chê đắt, lập tức trên mặt mang theo một chút vui vẻ. Hắn nhớ tới đã từng có tu sĩ chê giá này quá đắt, cãi nhau âm ỉ rất khó coi; mà những người như bọn hắn chỉ là nhận mệnh lệnh Thành chủ mà làm việc, cần bán không thể làm chủ, cho nên rất hay bị những tu sĩ kia làm khó dễ.

“Các vị xin chờ một chút, Truyền tống trận mỗi lần sẽ truyền tống hai mươi người, chờ đến đủ người là có thể xuất phát.”

Tư Lăng gật đầu, cùng đại ca đứng ở một bên chờ đợi. Mà Trọng Thiên vẫn như cũ đứng ở trên bả vai của hắn, hết nhìn đông lại nhìn tây, một bộ dáng không an phận, nhưng cũng không đi quấy rối.

Lúc này, lại tới một đôi nam nữ. Hai người này đều có ngoại hình và khí chất thượng thừa. Nam, tuấn tú phi phàm, khí chất cao nhã ôn hòa, vừa nhìn thì biết xuất thân từ đệ tử thế gia. Nữ, xinh đẹp yêu kiều, mặc một bộ Tiên nữ y màu hồng cánh sen, tao nhã như tiên, hai người đứng chung một chỗ vô cùng nổi bật. Đương nhiên, những thứ này chỉ là bề ngoài, từ đôi mắt thỉnh thoảng lấp lóe kim quang của nam tu kia cũng biết đây là một nam nhân có quyết đoán/tính toán, mà nữ tu này tuy rằng xinh đẹp, nhưng giữa mày ẩn vẻ kiêu căng, một bộ dáng đáp xem thường người khác.

Bọn họ cũng muốn ngồi Truyền tống trận đi Minh Nguyệt Thành. Trong lúc nam tu đi tìm nhân viên nộp phí thì nữ tu này ngạo mạn mà đảo qua mọi người trong đại sảnh. Lúc tầm mắt xẹt qua mặt Tư Hàn thì hơi dừng lại, nhưng đến khi quét đến chỗ Tư Lăng, lập tức tròn to mắt, hai mắt chăm chú nhìn chăm chăm Tư Lăng.

Nam tu giao xong linh thạch, quay đầu lại thì nhìn thấy dáng vẻ đó của nàng ta, hơi nhướn mày: “Hứa sư muội, sao vậy?” Tiếng nói của hắn thanh nhã như tiếng ngọc thạch chạm vào nhau, vô cùng êm tai.

Vị Hứa sư muội này ánh mắt si mê nhìn chăm chăm Tư Lăng, có chút thất thần nói: “Kỷ sư huynh, người này nhìn thật quen mắt. . .”

Kỷ sư huynh họ sau khi nghe xong thì lướt nhìn Tư Lăng một chút, lúc nhìn thấy dáng dấp của hắn thì cũng sững sốt một chút, nhưng rất nhanh liền khôi phục hờ hững, nói rằng: “Dọc đường này Hứa sư muội đứng là gặp được rất nhiều nam tử nhìn quen mắt.” Trong giọng nói có ý trêu chọc nhàn nhạt.

Hứa sư muội kia bị lời này làm tức giận đến trừng mắt lên, mãnh liệt trừng mắt Kỷ sư huynh, cắn răng nói: “Người này không giống, thật sự nhìn rất quen mắt! Còn nữa, huynh đừng nói lung tung, nói xấu muội, bằng không muội sẽ nói cho cha biết huynh bắt nạt muội!”

Nghe được đối thoại của bọn họ, Tư Lăng không nhìn được mà nhìn bọn họ một chút. Vị Hứa sư muội họ phát hiện tầm mắt của hắn, lập tức nở nụ cười xinh đẹp với hắn, trên khuôn mặt mỹ lệ nhuộm một chút hồng hồng.

Tư Lăng mặt không hề cảm xúc mà thu hồi ánh mắt, cứ thế mà không nhìn thấy ánh mắt Hứa sư muội này đột nhiên trở nên âm trầm phần nộ.

Chính vào lúc này, lại tới một người tu sĩ. Cuối cùng đã tập hợp đủ hai mươi người, nhân viên phụ trách Truyền tống trận vội vàng dẫn bọn họ tới một gian phòng. Lúc này bên trong đã có ba tu sĩ đang kiểm tra Truyền tống trận, nhìn thấy bọn họ đi vào thì biết là khách nhân muốn đi Truyền tống trận, ồ ào tới bắt chuyện.

Hai mươi người dựa theo những tu sĩ kia dẫn dắt, đứng trong Truyền tống trận. Đợi khi tu sĩ chủ trì Truyền tống trận chuẩn bị xong, một trận linh quang đột nhiên sáng lên, mọi người chỉ cảm thấy thân thể như bị đè ép vậy, hơi không cẩn thận sẽ bị một sức hút nào đó ném ra, bất quá đoàn người đều nhớ những lời mà mấy tu sĩ kia nói trước khi xuất phát, không được manh động, tránh để Truyền tống trận xảy ra sai sót, đến lúc đó không biết sẽ bị truyền tống đến chỗ nào.

Không biết qua bao lâu, thân thể buông lỏng, ngưng mắt nhìn lên, liền phát hiện bọn họ đã đến một nơi xa lạ, chính là phòng khách của phủ Thành chủ Minh Nguyệt Thành.

Hai người Tư Lăng không có dừng lại mà tiếp tục ngồi Truyền tống trận đến thành thị kế tiếp. Cứ như vậy liên tục vượt qua mấy cái thành thị, bọn hắn rốt cục dừng lại ở Tàng Ngọc Thành.

Cùng dừng lại ở Tàng Ngọc Thành giống bọn Tư Lăng còn có đôi sư huynh muội có thể nói là quen biết kia.

Vị Hứa sư muội này thấy bọn hắn cũng dừng lại ở tòa thành này, ánh mắt nhìn về phía Tư Lăng có chút thay đổi, trên mặt lộ ra một chút đố ửng, đi tới chỗ Tư Lăng.

Tư Hàn lạnh lùng nhìn nàng ta một cái, xoay người liền ra khỏi phủ Thành chủ.

Tư Lăng mặt không hề cảm xúc mà theo sát, kiên quyết theo sát bước chân đại ca, không trêu chọc nữ nhân.

“...”

“Đáng ghét!” Hứa Phiền Nhiên tức giận đến ngực đập phồng, cảm thấy cái tên nam nhân mạo mỹ dị thường kia thực không biết phong tình.

Trên mặt Kỷ Trường Ca mang theo nụ cười nho nhã ôn hòa, dáng dấp tuấn tú vô cùng đáng chú ý, nhưng mở miệng lại có chút cay độc: “Hứa sư muội, người ta chưa chắc biết thân phận của muội, hơn nữa dung mạo còn xinh đẹp hơn muội, sao lại có thể phản ứng với muội chứ?”

Hứa Phiền Nhiên cứng đờ, ánh mắt sắc lên, cả giận nói: “Muội đắc tội huynh chỗ nào mà huynh cứ luôn mỉa mai muội như vậy?” Sau đó không chờ hắn đáp lại, cong khốe môi trào phúng mà cười, “Hắn là còn đang nghĩ tới nữ nhân kia? Nàng ta bắt quả chỉ là kéo huynh một tý, đỡ cho huynh bị rớt xuống vực, huynh liền yêu nàng? Kỷ sư huynh, huynh như vậy có xứng đáng với vị hôn thê của huynh không?”

Kỷ Trường Ca nhún vai, cả người xem ra có chút sầu muộn, nói rằng: “Hứa sư muội, không nên nói lung tung, cẩn thận họa từ miệng mà ra.”

Hứa Phiền Nhiên thật ra không sợ lắm. Phụ thân nàng là chương môn của Đan Phù Tông, hẳn dám bắt kính với nàng, nàng sẽ trở về cáo trạng, lúc đó hẳn sẽ không có kết cục tốt.

Thấy Hứa Phiền Nhiên vẫn giữ một dáng vẻ kênh kiệu không sợ, ánh mắt Kỷ Trường Ca trở nên sắc bén, nhưng trên mặt vẫn mỉm cười, ôn hòa nói: “Hứa sư muội chẳng lẽ coi trọng công tử kia sao? Bắt quả ta cũng cảm thấy công tử kia rất quen, hình như đã gặp nơi nào. . . Đúng rồi, mười mấy năm trước, người trong bức tranh treo thường của Hồng Khô Lâu không phải là hắn sao?” Nói xong, chính mình cũng hết sức bất ngờ.

Hứa Phiền Nhiên hoảng sợ trong lòng, đầu óc vốn đang mê trai đột nhiên tỉnh lại, đưa tay kéo lấy Kỷ Trường Ca. Sau khi rời khỏi phòng khách phủ Thành chủ, nàng vội vã đi đến một chỗ chôn không người, mới nhẹ giọng nói tiếp: “Huynh nói lớn tiếng như vậy làm gì? Muội cảnh cáo huynh, không được phép đi mật báo cho người của Hồng Khô Lâu.”

Kỷ Trường Ca bật cười, hắn cười vô cùng ôn hòa, khiến người ta cảm thấy như gió xuân ấm áp. Ngay khi Hứa Phiền Nhiên trừng mắt muốn phát hỏa, hắn mới chậm rãi kéo lại cánh tay bị nàng níu kéo, tiếc nuối mà nói rằng: “Hứa sư muội, tiếc rằng mong muốn của muội sẽ thất bại thôi. Người có tướng mạo xuất sắc như vậy, đã gặp một lần sẽ rất khó quên, người trong lòng của muội có lẽ sẽ rất nhanh bị người ta nhận ra, chẳng mấy chốc sẽ bị Hồng Khô Lâu chú ý, hắn là không lâu sẽ bị giết chết.”

“Hừ, muội còn chưa có thích hắn đâu, cái gì mà người trong lòng.” Hứa Phiền Nhiên giận dữ nói, sau đó cắn móng tay, lông mày nhíu chặt, nói rằng: “Kỷ sư huynh, có thể đi nhắc nhở hắn một câu không? Hồng Khô Lâu chẳng phải kẻ tốt lành gì, treo giải thưởng kia có lẽ chỉ vì muốn phát tiết thôi; muội thấy công tử kia, mặt mày sáng sủa, cũng không giống như mấy kẻ thích giết chóc.”

Nghe nói như thế, Kỷ Trường Ca lập tức có chút kinh ngạc, hoài nghi người trước mắt đã không phải cái cô Hứa Phiền Nhiên có tiếng là kiêu căng tùy hứng kia, trong lòng không khỏi hơi trầm xuống, hỏi: “Muội thật sự yêu thích hắn?” Hỏi xong, trong lòng có chút lo lắng, lần này là hắn tuân theo mệnh lệnh sư môn dẫn Hứa Phiền Nhiên ra ngoài, nếu thật sự để cho nàng ta tùy tiện thích người nào đó, Chương môn sẽ mắc kị hắn có vô tội hay không, chắc chắn sẽ trị tội hắn trước.

Hứa Phiền Nhiên đỏ mặt, cúi đầu không nói.

Trong nháy mắt đó, Kỷ Trường Ca có loại kích động muốn đánh chết cái nữ nhân mê trai này.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 103: Đa Bảo Các

Tur Lăng tất nhiên không biết đối đáp của hai sư huynh muội kia sau khi mình đi, hắn đang cùng Tur Hàn cất bước vào Tầng Ngọc Thành.

Tầng Ngọc Thành xem như là Thành tu tiên số một số hai ở đại lục Trung Ương, trong thành môn phái thế gia san sát nhau, bên trong còn có tu sĩ Hóa Thần tọa trấn, không kẻ nào dám ở đây sinh sự khiêu khích, là một vùng phồn hoa náo nhiệt.

Mà hai người sở dĩ lựa chọn dừng lại ở đây, chính là vì muốn đến Đa Bảo Các ở Tầng Ngọc Thành để tìm một ít tài liệu luyện khí thượng đẳng. Mà sở dĩ muốn tìm vật liệu vào lúc này cũng là vì luyện chế pháp bảo bản mệnh. Phạm là tu sĩ tu luyện đến Kim Đan kỳ, dù chỉ là vượt qua một cảnh giới nhưng đã không phải tu sĩ Trúc Cơ kỳ có thể so sánh được; đó xem như đã chân chính bước vào con đường Tu đạo, cho nên cần bắt đầu suy tính luyện chế pháp bảo bản mệnh của riêng mình.

Pháp bảo Bản mệnh dùng đan điền của tu sĩ để nuôi dưỡng, cùng một nhịp thở với nguyên thần của tu sĩ, pháp bảo bản mệnh mạnh mẽ thường có thể giúp tu sĩ tăng sức chiến đấu thêm mấy tầng, thậm chí khiêu chiến vượt cấp cũng không thành vấn đề. Hơn nữa dù bị người khác cướp mất thì bọn họ cũng không thể sử dụng được; nếu như muốn cưỡng ép cướp đi thì uy lực sẽ giảm rất nhiều, cái được không đủ bù đắp cái mất, so với các pháp bảo thông thường thì uy lực hơn nhiều, cho nên mọi người thường vô cùng coi trọng.

Tur Lăng hiện tại đã Kết Đan, có thể bắt đầu luyện chế pháp bảo bản mệnh của chính mình.

Bất quá khiến Tư Lăng kinh ngạc chính là, Tư Hàn lại không có pháp bảo bảo mệnh. Sau khi dò hỏi thì mới biết huynh ấy còn chưa tìm đủ vật liệu chế tác. Nghĩ đến thì cũng đúng, tốc độ thăng cấp của Tư Hàn quá nhanh, vừa ra khỏi Ma giới đã là Kim đan sơ kỳ, đợi sau khi luyện hóa Địa Hỏa xong thì lập tức vọt đến Kim Đan hậu kỳ, trong thời gian đó căn bản không có thời gian đi thu thập vật liệu.

“Đại ca, không biết huynh muốn tìm vật liệu gì?”

Tư Hàn trầm ngâm một tiếng, mới nói: “Còn thiếu hai thứ, là Băng Phách Thạch và Tinh Thổ.”

Tư Lăng sau khi nghe xong, cũng nhũu mày lại. Băng Phách Thạch thì hắn có nghe qua, tuy rằng không tính là vật liệu thượng phẩm, nhưng lại hết sức khó tìm, bởi vì Băng Phách Thạch là tinh thạch băng được sinh ra dưới con sông băng vạn năm không biến hóa ở vùng Cực Thiên rét căm căm. Trên thị trường rất khó tìm, trừ phi Tư Hàn tự mình đến Cực Thiên tìm. Cực Thiên là nơi rét lạnh vô cùng, tu sĩ bình thường khó có thể tưởng tượng nổi, và lại nơi đó có yêu thú hệ băng cường đại, hơi không cẩn thận sẽ là một đi không trở lại. Cho nên ít có tu sĩ đồng ý đến nơi có cấp độ giá rét khủng khiếp kia để tìm kiếm, tất nhiên sẽ ít có người có thể tìm được Băng Phách Thạch.

Mà thứ Tinh Thổ kia càng khó tìm hơn, gần như là thứ đã tuyệt tích, không biết đại ca muốn chế tác pháp bảo gì mà cần dùng đến loại vật liệu trong truyền thuyết này.

Tàng Ngọc Thành là một thành phố lớn, tại đây nổi danh nhất chính là Đa Bảo Các, nghe nói bên trong phong phú toàn diện, cái gì cũng có, hơn nữa đều là thượng phẩm, chỉ cần có linh thạch thì cái gì cũng có thể mua được ở đây. Ngoài ra, còn có Chợ đen ngầm, nếu thật sự có Băng Phách Thạch, chỉ cần có linh thạch thì có thể lấy được tới tay. Linh thạch bọn hắn giờ không thiếu, chỉ thiếu mỗi may mắn.

Hai người rất nhanh liền đến Đa Bảo Các. Đó là một tòa lầu nhỏ cổ kính, có bảy tầng, nhìn khéo léo linh lung, kỳ thực bên trong lại có càn khôn, lợi dụng Thuật gấp không gian để kiến tạo, không gian bên trong thực ra rất lớn. Ngay trên cửa có một bảng hiệu, trên viết ba chữ “Đa Bảo Các”, kiểu chữ cứng cáp mạnh mẽ, hùng hồn bá đạo. Nghe nói người viết là một tu sĩ Hóa Thần, trong thư pháp còn rót vào một tia thần thông của chính mình, tu sĩ tâm thường chỉ liếc mắt nhìn qua sẽ như bị hút mất tâm trí, một lát mới khôi phục được như cũ.

Tư Lăng nhìn ba chữ này, chỉ ngẩn ngơ một chút thì ánh mắt lập tức trấn tĩnh. Lúc hắn ổn định xong thì nhìn lại, cái người mặc đạo bào trắng đã đi vào Đa Bảo Các phía trước không phải là Tư Hàn là ai? Lẽ nào huynh ấy một chút cũng không bị ảnh hưởng?

Ngay khi Tư Lăng cảm khái đại ca quả nhiên là thiên tài, lại không biết một ít tu sĩ nhìn thấy bọn hắn thần sắc tự nhiên đi vào Đa Bảo Các thì trên mặt khó nén sùng sốt, ngầm đoán bọn hắn là đệ tử thế lực nào, tâm chí kiên định, thật khiến người ta kính phục. Phải biết, tu sĩ dưới kỳ Hóa Thần khi tiến vào Đa Bảo Các đều sẽ bị ba chữ kia thử thách tâm trí, thậm chí từng có người tâm trí không định, ở trước mặt mọi người làm ra chuyện cực kỳ mất mặt, sau này không dám bước nữa bước vào Đa Bảo Các. Mà hai người này chỉ là Kim Đan kỳ, lại có thể như không có chuyện gì mà đi tới, có thể thấy được bản lĩnh không tầm thường.

Tiểu nhị của Đa Bảo Các thấy hai người tiến vào, trên mặt mang theo nụ cười khách khí tiến lên bắt chuyện, nhiệt tình lại không khiến người ta chán ghét. Nghe nói Các chủ Đa Bảo Các là người kỳ lạ khiến người ta chỉ có thể lắc đầu khó hiểu, tính tình cũng cực kỳ tình quái. Nếu khách tới cửa có thể ung dung tiến vào Đa Bảo Các, vậy thì các tiểu nhị sẽ nhiệt tình chiêu đãi; còn nếu tu sĩ bị thử thách thì dù cuối cùng tiến vào được Đa Bảo Các, người bên trong cũng mặc kệ hắn, dù người có đưa một đồng linh mạch tới mua đồ, tâm tình khó chịu thì sẽ không bán cho người.

Trên đường đến đây Tư Lăng đã dò la về Đa Bảo Các, tâm trạng bất giác buồn cười, xem ra Các chủ Đa Bảo Các là người rất “độc lập”[1], không coi trọng quy tắc của thế gian này.

[1]Nguyên văn: 特立獨行 đi đứng một mình, ý nói không đua theo ai.

Trừ bọn họ ra, lầu một của Đa Bảo Các chỉ có mấy vị khách, bên cạnh đều có tu sĩ trong Các tiếp đón, phục vụ vô cùng chu đáo.

“Hai vị công tử không biết muốn mua thứ gì?” Một tu sĩ Đa Bảo Các mặt mang ý cười đến hỏi, mặt mày hơi có chút sắc, khoe khoang Đa Bảo Các hùng mạnh cỡ nào, bên trong phong phú toàn diện, vật phẩm đa dạng, mà đa phần đều là thượng phẩm, hàng bình thường thì ở đây không có, tu sĩ nào đi vào cũng phải khách khí nể phần với bọn họ.

“Băng Phách Thạch.” Tư Hàn nói ngắn gọn.

Nụ cười trên mặt vị tiểu nhị kia lập tức cứng ngắc, làm người ta xem có chút buồn cười. Hắn yên lặng mà nhìn Tư Hàn, trong lòng có chút tủi thân, vị khách nhân này mặt lạnh như băng, thật làm cho người ta khó xử.

“Vị công tử này, thực sự là xin lỗi, bản điểm mấy năm gần đây không thu mua được Băng Phách Thạch.” Tiểu nhị yếu ớt nói.

“Ồ, không phải nói Đa Bảo Các phong phú toàn diện, chỉ cần có linh thạch thì có thể mua được vật mình muốn sao?” Tư Lăng cười hỏi.

Vị tiểu nhị này càng oan ức, “Đa Bảo Các chúng ta quả thật có nói như thế, Băng Phách Thạch cũng không phải là không có, mà là Các chủ chúng ta không rảnh đi tìm thôi.”

Giọng điệu này cũng thật là ngông cuồng, xem ra người đứng sau Đa Bảo Các xác thực không tầm thường, bằng không thì đã chẳng thể an an ổn ổn mà sinh tồn ở loại thành phố lớn này, hơn nữa nghe nói bên trong những thành tu tiên cỡ lớn đều có chi nhánh của Đa Bảo Các.

Tư Hàn nhũu mày, cũng không miễn cưỡng, ngay cả Băng Phách Thạch cũng không có, xem ra Tinh Thổ lại càng không có, bèn không hỏi nữa mà nhìn về phía Tư Lăng.

Tur Lăng hiểu ý, cầm viên Ngọc giản đưa cho hắn, nói rằng: “Đây là những thứ mà ta cần, đều ghi ở phía trên, không biết trong cửa hàng các người có không?”

Tiểu nhị nhận lấy Ngọc giản đặt ở trán, chạm nhẹ một cái, rốt cục lộ ra khuôn mặt tự tin vui vẻ, “Tuy rằng có hai loại nơi này không có, nhưng Đa Bảo Các chúng tôi ở Phi Phượng thành, Lâm Hạ thành thì lại là có, chỉ là cần chút thời gian để vận chuyển đến đây, hơn nữa giá cả cũng không rẻ.”

Nghe vậy trên mặt Tur Lăng lộ ra vẻ sung sướng. Những vật liệu này hắn muốn thu tập để luyện chế pháp bảo bản mệnh, có thì rất tốt, đỡ cho hắn phải chạy khắp nơi tìm kiếm. Hắn định sau khi Thông Thiên Tháp đóng lại thì tìm một nơi chuyên tâm luyện chế pháp bảo bản mệnh, thuận tiện cũng đem chiếc Phi Thiên Thuyền sắc sỡ này luyện chế lại một phen, thay đổi bề ngoài một chút. Đương nhiên, hắn hiện tại còn không biết nên chế tác cái pháp bảo bản mệnh dạng gì, chỉ là mơ hồ có cái ý niệm, nên trước tiên cứ thu thập hết những vật liệu luyện khí mình hợp ý; nếu chưa dùng tới, vậy thì chờ về đến Tây Cảnh cũng có thể đưa cho Vân đại sư và Vân Bảo, không uổng công tiểu Vân Bảo cẩn thận dạy dỗ mình một hồi.

“Nếu các người muốn vận chuyển chúng từ mấy thành thị khác về đây, mất bao nhiêu thời gian?” Tur Lăng dò hỏi.

Tiểu nhị này vô cùng lanh lợi, cười nói: “Nếu khách quan đang vội, vậy chúng tôi có thể dùng truyền tống trận đi lấy, mấy ngày là có. Còn nếu không gấp gáp, vậy thì chờ hơn nửa tháng, giá cả cũng rẻ hơn.”

Tur Lăng hiểu được, cần lộ phí nha. Tur Lăng suy nghĩ một chút, bọn hắn hiện tại không cần gấp rút lên đường, Tàng Ngọc Thành cách Hạc Truy Sơn chỉ khoảng hai tháng đi đường, nếu ngồi Truyền tống trận thì còn nhanh hơn. Đủ thời gian. Bất quá vẫn nên thương lượng với đại ca, rồi nói rằng: “Chúng ta ở đây chờ nửa tháng, đến lúc đó tới lấy vậy.”

Tiểu nhị gật đầu hiểu được, bảo bọn hắn chờ một lát để hắn đi lấy những món mà Tur Lăng đã mua, thuận tiện thân thiết mà đề nghị bọn họ nên tiếp tục lên tầng trên xem. “Trên lầu còn có rất nhiều thứ quý hiếm khó gặp, hai vị khách quan có thể lên xem một cái, nếu thấy thích thì cũng có thể mua thêm. Nếu ngài mua nhiều, chúng tôi còn có thể giảm giá, tặng một ít vật nhỏ.”

Tur Lăng nghe được buồn cười, nhìn về phía huynh trưởng, thấy hắn gật đầu, thì tùy ý nói: “Chúng ta lên lầu xem một cái vậy.”

“Tốt rồi. Nhưng mà Đa bảo Các có còn quy tắc, tu sĩ Kim Đan phải dừng lại ở tầng năm, xin các vị thứ lỗi.”

Tur Lăng hơi nhú mày, hồi lâu mới mỉm cười gật đầu, cũng không biết nụ cười này đã khiến Điểm tiểu nhị nọ có chút ngất ngây vui sướng, trong lòng không nhịn được suy đoán, người này có phải đã ăn cái loại Mỹ Nhan Đan gì đó không? Dung mạo cỡ này thì đã thuộc về cấp độ yêu nghiệt rồi.

Hai người từ lầu một đi dạo lên trên, không thể không tán phục sự đa dạng Đa Bảo Các, không hổ là “Đa Bảo”, người xem hoa cả mắt. Phàm là linh đan, pháp bảo, trận pháp, loại tài liệu gì cũng có, mỗi loại đều là tinh phẩm, giá cả không rẻ, không phải tu sĩ với tài lực bình thường có thể mua nổi.

Hai người tiếp tục tham quan đến tầng thứ tư. Lầu bốn giờ rất ít người, cũng chỉ có ba tu sĩ và một điểm tiểu nhị Đa Bảo Các.

Ba tu sĩ này là hai nam một nữ, một người là nam tu trung niên da đen, một người là nam tu dáng dấp đoan chính, còn lại là một nữ tu dáng người xinh đẹp. Bọn họ vốn đang nghe điểm tiểu nhị giới thiệu một món pháp bảo trưng bày ở trên ngăn tủ, thoáng thấy có người tới, ngẩng đầu tùy ý liếc mắt một cái, lập tức liền sững sờ, sau đó vẻ mặt rất mừng rỡ.

“Tur đạo hữu!” Vị nam tu trung niên mặt đen kêu một tiếng, đi nhanh lại đây.

Người Tu tiên ký ức rất tốt, Tur Lăng cũng nhanh chóng nhận ra ba người này. Chính là mười mấy năm trước lúc Huyền Thiên bí cảnh mở ra, hắn ở trong đám lấy gặp phải tu sĩ của Liên Minh Tán Tu, phân biệt là Hắc Kỳ, Trương Đức, Mạnh Phi Yên.

“Hắc đạo hữu, Trương đạo hữu, Mạnh đạo hữu, thực là trùng hợp, các người sao lại ở đây?” Tur Lăng cũng mỉm cười yếu ớt chào hỏi.

Ba người nhìn thấy Tur Lăng không mặt đờ giống dĩ vãng nên hơi kinh ngạc, bất quá ở Huyền Thiên bí cảnh Tur Lăng đã cứu bọn hắn một mạng, cho nên mặc kệ hắn trở nên như thế nào, ba người đều không thêm để ý, lúc này gặp được hắn thì tất nhiên là vô cùng mừng rỡ.

Hắc Kỳ nói rằng: “Chúng ta đến Đa Bảo Các mở mang tầm mắt, thuận tiện giúp Phó minh chủ của chúng ta hỏi thăm vài tài liệu luyện đan.”

Tur Lăng gật đầu, không hỏi thăm bọn họ muốn tìm tài liệu luyện đan gì, lại giới thiệu với bọn họ vị huynh trưởng bên cạnh mình. Ba người nghe nói tới cái tên Tur Hàn, đều giật mình, hỏi: “Tur tiên bối lại là huynh trưởng của huynh?” Một bộ mặt khó mà tin được.

Tur Lăng nghi hoặc mà nhìn bọn họ, đã thấy Hắc Kỳ hơi ngượng ngùng mà cười cười, áy náy nói rằng: “Tên tuổi Tur tiên bối ở Tây Cảnh ai không biết ai không nghe, chúng ta thật vô cùng kính ngưỡng, không nghĩ tới lại là huynh trưởng của Tur đạo hữu.” Trong mắt có ước ao cùng cảm khái không che giấu.

Tur Hàn ở Tây Cảnh xem như là nhân vật thần tượng, là đệ tử có hi vọng phi thăng Thượng giới trong vòng ngàn năm nhất ở Thiên Tông phái. Hơn mười năm trước khi Huyền Thiên bí cảnh đóng lại thì Tur Hàn chưa từng xuất hiện, không biết bao nhiêu người thờ dài vì một thế hệ thiên tài đã biến mất; nhưng lại ầm ầm cao hứng khi Thiên Tông phái mất đi một đệ tử thiên tài. Chẳng qua chưa tới mười mấy năm, hắn không chỉ xuất hiện, hơn nữa đã là Kim Đan hậu kỳ, xem tình huống này, Kết Anh là chuyện sớm hay muộn, không hổ là thiên tài, trong lòng không khỏi có chút hâm mộ tư chất cùng số mệnh kia.

Mà nhân vật như thế lại là huynh trưởng của Tur Lăng, có Tur Hàn che chở, chắc chắn Tur Lăng ngày sau thành tựu cũng không nhỏ. Mấy người bọn họ

lúc trước bởi vì Tư Lăng có ân cứu mạng nên nguyện kết giao cùng hắn, nay biết huynh trưởng hắn là ai, lại càng muốn.

Sau khi nghe xong, Tư Lăng cười cười, trong mắt có không giấu nổi đắc ý, trong lòng cũng có tự hào, so với người khác khen ngợi mình thì còn cao hứng hơn.

Thấy vẻ mặt cười cười ngu ngốc của hắn, Trọng Thiên nhìn không được nên trực tiếp cào cho hắn một vuốt, tuy rằng không xuất huyết, nhưng cũng rất đau, làm Tư Lăng không khỏi trợn mắt nhìn nó. Ai ngờ Trọng Thiên kiêu ngạo mà liếc mắt nhìn hắn một cái, xoay người, đưa mông quay về phía hắn, không thèm để ý.

Mấy người nhìn thấy hành động mờ ám của con yêu thú kia, đều chỉ liếc nhìn rồi không quan tâm. Trò chuyện một lúc, Hắc Kỳ cũng hỏi thăm Tư Lăng sao lại tới nơi này, Tư Lăng cũng không giấu, đơn giản nói bọn hắn phải tìm “Băng Phách Thạch” và “Tinh Thổ”.

Nghe vậy, ba người Hắc Kỳ đều nhìn về phía Tư Lăng, vừa nghe hai thứ đồ này liền biết là Tư Lăng cần, có lẽ là dùng để chế pháp bảo bản mệnh. Chúng tuy rằng rất hiếm có, nhưng chỉ tu sĩ băng linh căn biến dị mới cần, người khác có được cũng không có tác dụng gì lớn. Hắc Kỳ suy nghĩ một chút, nói rằng: “Tinh Thổ thì có vẻ khó tìm, bất quá Băng Phách Thạch thì ta lại biết nơi nào có.”

“Thật sao?” Tư Lăng mừng rỡ hỏi.

“Đúng thế.” Hắc Kỳ cũng không che giấu, nói rằng: “Chúng ta đã đến Tầng Ngọc Thành chừng hai tháng, nghe nói nửa tháng nữa chính là buổi đấu giá Chợ Đen mỗi năm một lần, ba ngày trước chúng ta đã nhận được danh sách thương phẩm đấu giá Chợ đen năm nay, trùng hợp ở phía trên nhìn thấy Băng Phách Thạch.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 104: Linh chủng

Nghe Hắc Kỳ nói, Tư Lăng cao hứng không thôi, trong lòng quyết định nhất định phải tóm được Băng Phách Thạch, lập tức bắt đầu hỏi dò thủ tục của buổi đấu giá Chợ đen kia.

Hắc Kỳ có ý muốn kết giao với hai người, tất nhiên cũng không che giấu, nói rằng: “Buổi đấu giá Chợ đen tổ chức mỗi năm một lần, mỗi lần tổ chức ở một thành phố khác nhau, vào trước một tháng ở nơi tổ chức sẽ rộng rãi phát thiệp mời màu đen, chỉ có người giữ hắc thiệp mới có thể đi vào hội trường. Bất quá Hắc thiệp này cũng không phải dễ có, Chợ đen làm việc rất thần bí, buổi đấu giá tuy rằng không bí mật, nhưng người bình thường thì không thể nào dễ dàng tìm được phương pháp đi vào, chúng tôi sở dĩ có thể biết được, cũng là nhờ Phó minh chủ Liên Minh Tán Tu của chúng tôi.”

“Vậy phải như thế nào mới có thể lấy được Hắc thiệp?”

“Hiện nay Hắc thiệp có lẽ đã phát xong, muốn lấy được cũng không phải đơn giản.” Hắc Kỳ khẽ mỉm cười, “Nếu Tư tiên bối và Tư đạo hữu không chê, chỗ ta có một tấm Hắc thiệp, có thể mang năm người đi vào, đến lúc đó chỉ phiền phức các vị ra về là đệ tử Liên Minh Tán Tu thôi.”

Sau khi nghe xong, Tư gia huynh đệ hiểu rõ. Tấm Hắc thiệp này là thiệp mời Chợ đen phân phát cho Liên Minh Tán Tu, cho phép mang theo bốn đệ tử cùng đi, cũng coi như là một loại bảo tiêu hộ vệ.

Tư Hàn thoáng suy tư, liền gật đầu đồng ý.

Tư Lăng trên mặt mang theo nụ cười, nếu huynh trưởng đã đáp ứng, hắn tự nhiên cũng không ý kiến.

Thấy thế, Hắc Kỳ hết sức cao hứng, sau đó lại nói một chút về tình hình của buổi đấu giá, sau đó vì còn có chuyện, bèn trao đổi Truyền Âm phù với nhau, rồi mới từ biệt Tư Lăng rời khỏi Đa Bảo Các.

Có được tin tức của Băng Phách Thạch, hai người Tư Lăng cũng không còn tâm tình đi dạo, trở về lầu một thanh toán trước những vật liệu Tư Lăng mua, còn những thứ còn lại thì nộp tiền đặt cọc, chờ chúng nó chuyển tới thì trả nốt. Tư Lăng mua không tính là nhiều, nhưng cũng là một giao dịch lớn, làm điểm tiêu nhị cao hứng không thôi, chỉ cần xong đợt này là đủ một năm thu nhập của hắn. Tư Lăng kiểm tra hàng hóa không có sai sót, ở dưới khuôn mặt tươi cười nhiệt tình của điểm tiêu nhị rời khỏi Đa Bảo Các.

Mọi việc đã định, hai người liền vào thành tìm một khách sạn, mượn hai gian phòng hào hạng làm nơi nghỉ chân tạm thời.

Đi vào trong phòng, Trọng Thiên nhảy đến trên giường lăn lăn, vỗ cái bụng biểu thị đói bụng. Tiểu Yêu Liên cũng từ trong tay áo Tư Lăng bò ra, ôm viên linh quả bắt đầu gặm. Tư Lăng không thể không gọi tiểu nhị khách sạn đưa cơm canh tới, sau đó đóng cửa phòng lại, hai huynh đệ liền ngồi xuống nói chuyện.

Lúc trước ở bên ngoài, có lời gì cũng khó nói, cho nên giờ Tư Lăng mới kể lại lúc trước ở Huyền Thiên bí cảnh làm sao kết bạn cùng bọn Hắc Kỳ cho Tư Hàn nghe. “Đại ca, xem ra địa vị Hắc Kỳ ở Liên Minh Tán Tu không tầm thường, lúc trước hắn còn rất nhiệt tâm mà mời đệ gia nhập Liên Minh Tán

Tu, bắt quả khi đó đệ nghĩ rằng sẽ gia nhập phái Thiên Tông, cho nên đã từ chối.”

Tư Hàn gật đầu, suy tư nói: “Liên Minh Tán Tu tuy rằng trải rộng khắp đại lục Thương Vũ, nhưng lại hết sức phân tán, tất nhiên là muốn giao hảo cùng đại môn phái ở các nơi. Thiên Tông phái ở Tây Cảnh là môn phái đệ nhất, bọn Hắc Kỳ có quan hệ tốt với Thiên Tông phái thì có lợi mà vô hại, chẳng qua chỉ là chuyện nhỏ, bọn hắn cũng không cần quá cẩn thận mà giúp một phen. Ta đoán, ba người Hắc Kỳ cũng muốn đi Thông Thiên Tháp, đến lúc đó nếu có phát sinh chuyện gì bất ngờ, cũng có thể thêm người bằng hữu hỗ trợ.”

Tư Lăng mỉm cười, hắn cũng nghĩ như vậy, cho nên lúc đó cũng không từ chối hảo ý của bọn Hắc Kỳ.

Nửa tháng sau, buổi đấu giá đúng hạn mà tới.

Buổi đấu giá tổ chức vào buổi tối nên trước khi hội họp với bọn Hắc Kỳ, Tư Lăng đi tới Đa Bảo Các lấy mấy vật liệu trước. Sau khi trả số linh thạch còn lại, hai người đi về hướng thành tây, hội họp với ba người Hắc Kỳ ở một gian khách sạn.

Chợ đen tuy rằng gọi Chợ đen, những cũng không phải thật sự không thể lộ ra ngoài ánh sáng, chỉ là nghe nói chủ nhân Chợ đen là người thích làm gì thì làm, yêu thích khiêu chiến quy tắc thế gian, cho nên mới lấy cái tên như thế, làm người ta hiểu lầm thôi. Bọn họ hàng năm tổ chức đấu giá không có nơi cố định, thường thì sẽ thuê một cái sân đấu giá ở trong thành dùng để làm hội trường. Lần này buổi đấu giá tổ chức ở Phòng đấu giá Lam Đồ của Tầng Ngọc Thành. Lúc chàng vạng, trước sân đấu giá Lam Đồ đã tụ tập rất đông xe linh thú, các tu sĩ có thể thu được Hắc thiếp đều là thế lực ở khắp nơi, tất cả đều ngàng đầu hiên ngang mà bước xuống từ xe linh thú.

Đều là kẻ có tiền!

Nhìn những ngọc bội treo trên eo đều là thượng phẩm pháp khí, trong lòng Tư Lăng yên lặng cảm thán như thế. Lại nhìn về bọn hắn, thế nhưng phải dựa vào người khác mới có thể kiếm được tiêu chuẩn đi vào, Tư Lăng không khỏi oan ức cho đại ca nhà mình.

Tư Lăng tinh tế quan sát, phát hiện bên cạnh sân bán đấu giá còn có cái cửa nhỏ. Không giống với những tu sĩ đang xếp hàng ở cửa chờ đi vào hội trường, ở đó là mấy tu sĩ vẻ mặt căng ngạo ung dung đi vào từ cửa nhỏ, căn bản không cần phí thời gian xếp hàng như bọn hắn. Lại nhìn đáng đáp ân cần của tu sĩ thủ vệ, liền biết lai lịch bọn họ không tầm thường, cửa nhỏ này hẳn là lối đi cho khách quý.

Ngay khi Tư Lăng đánh giá những người kia, phát hiện một đám người đang được một vị tu sĩ Nguyên Anh dẫn đường đi vào cửa nhỏ, trong đó có hai người là sư huynh muội mà nửa tháng trước họ đã gặp. Có lẽ là phát hiện ánh mắt đánh giá của Tư Lăng, người sư huynh kia nhìn sang, lúc phát hiện là Tư Lăng, mặt mày sáng rỡ, vừa mừng vừa sợ, lộ ra nụ cười xinh đẹp với hắn.

Tư Lăng nhanh chóng thu hồi tầm mắt, thấy rõ cục diện lượt bọn hắn đi vào, liền đi vào theo, không quay đầu lại.

Diện tích Sân bán đấu giá vô cùng lớn, bởi tu sĩ Chợ đen mời tới đều người có thân phận, cho nên hội trường được thiết kế thành dạng ghế lô, không phải loại vị trí công cộng, nhằm bảo vệ riêng tư của khách hàng. Đây cũng là nguyên nhân mọi người yêu thích buổi đấu giá do Chợ đen tổ chức. Từ trên nhìn xuống, sân bán đấu giá do đông đảo ghế lô lần lượt xếp thành một vòng tròn, sân khấu ở trung tâm.

Trên Hắc thiếp có ghi số ghế lô, Hắc Kỳ rất nhanh thì tìm tới ghế lô ghi trên thiếp mời. Sau khi mấy người họ tiến vào, liền nhìn thấy trong ghế lô có cái bàn trà, trên khay trà bày đặt linh trà, linh quả, các loại điểm tâm, vách đối diện ghế lô là một tấm thủy tinh trong suốt để cho bọn hắn có thể nhìn thấy sân khấu.

Càng lúc càng đông người tiến vào sân. Đến chừng mười phút trước khi buổi đấu giá bắt đầu, người đến gần như đông đủ, trên sân khấu truyền đến tiếng chiêng trống.

“Các vị đạo hữu, hoan nghênh đi tới buổi đấu giá Chợ đen tổ chức ở Tầng Ngọc Thành, ta là chủ trì lần đấu giá này.” Một tu sĩ trung niên đứng ở trên sân khấu hướng về ghế lô ở bốn phương tám hướng mỉm cười, nhìn tu vi, thế nhưng là tu sĩ Nguyên Anh, có thể thấy được gốc gác Chợ đen hùng hậu cỡ nào. Mà tu sĩ Nguyên Anh này không chỉ là người bán đấu giá, cũng coi như là tu sĩ trấn giữ trong hội trường. Ở những nơi mà mọi người không nhìn tới, còn có vài vị tu sĩ Nguyên Anh tọa trấn, trừ phi là tu sĩ Hóa Thần, nếu không thì không ai dám cướp của hoặc là phá hoại buổi đấu giá này.

“Vị này chính là Nguyên Anh trường lão Khâu Viễn Sơn của Chợ đen, địa vị ở Chợ đen rất không tầm thường.” Hắc Kỳ bắt đầu giải thích cho bọn Tư Lăng một ít tin tức trong Chợ đen, cũng là tin tức có thể dễ dàng hỏi thăm được trong giới này.

Người bán đấu giá nói một chút về quy củ của buổi đấu giá, sau đó mới tuyên bố buổi đấu giá bắt đầu. Một nữ tu ăn mặc vô cùng xinh đẹp mỹ lệ nâng một cái khay lót vải đỏ đi ra, bên trên đặt vật phẩm muốn bán đấu giá.

Theo thông lệ của buổi đấu giá bình thường, đồ vật phía trước đều khá là phổ thông, vật phẩm then chốt thì cuối cùng mới xuất hiện, cho nên độ quan tâm của mọi người với vật phẩm phía trước cũng không cao, giá cả cũng phải chăng; càng gần đến mức cuối, kinh hi mới càng nhiều. Bất quá Chợ đen so với những trận bán đấu giá khác thì có vẻ cao cấp hơn, vật phẩm bán đấu giá đều là thứ tốt, luôn khiến người ta đổ xô tới, vì lẽ đó lúc bắt đầu đấu giá, người đấu giá vô cùng nhiều, giá cả nhảy đến con số khiến người khó có thể tưởng tượng.

Tư Lăng nhìn xem mà cứng lưỡi. Nếu không phải bọn hắn đào được linh mạch, hẳn giờ vẫn còn là một người nghèo, căn bản không đủ sức tham gia đấu giá. Bất quá đồ vật phía trước tuy khá tốt, nhưng cũng không phải thứ mình cần, hắn không kiên nhẫn xem mọi người tranh cướp, bèn quay đầu hỏi dò Hắc Kỳ xem Băng Phách Thạch bán đấu giá ở vị trí thứ mấy.

“Ta nhớ hẳn là ở giữa. Băng Phách Thạch tuy rằng khó tìm, nhưng chỉ có tu sĩ biến dị băng linh cần cần sử dụng, cho nên người muốn không nhiều, cũng sẽ không có bao nhiêu người tham dự đấu giá, Tư đạo hữu không cần phải lo lắng.” Hắc Kỳ mỉm cười nói.

Tur Lăng gật đầu, yên tâm hơn nữa, bắt đầu quan sát buổi bán đấu giá, cũng nên tăng chút kiến thức chứ.

Lúc đấu giá đến vật phẩm thứ chín, trên sân khấu nữ tu nâng lên một bình thủy tinh chứa hai hạt linh chủng, vỏ ngoài màu đỏ rực như muốn nổi lửa, khiến cho người ta hoa mắt mê mẩn. Người bán đấu giá giới thiệu, hai hạt giống này là linh chủng tìm được ở Thiên Diễm Hỏa Sơn, đã được Giám định sư đánh giá, đây là hạt giống của linh thụ cao cấp, tuy rằng phán định không ra là linh thụ gì, nhưng trong hạt giống ẩn chứa hỏa linh lực vô cùng tinh khiết. Hai hạt linh chủng này định giá là 20 ngàn linh thạch hạ phẩm, mỗi lần tăng giá không dưới một ngàn linh thạch.

“Tur công tử, nhanh mua nó đi, nhanh mua nó đi.” Tiểu Yêu Liên ở trong tay áo Tur Lăng lén qua lén lại mà kêu la.

Tur Lăng nghe người chung quanh báo giá, bởi vì không biết là hạt giống của linh thụ gì, cho nên ít tu sĩ đấu giá hơn trước, một số người chẳng qua chỉ là linh thạch quá nhiều, muốn mua đến xem là thứ gì thôi. Tur Lăng vừa quan sát vừa hỏi: “Chúng nó là linh chủng gì?”

Tiểu Yêu Liên có vẻ rất vui mừng, non nớt nói: “Là thứ tốt đó, chúng là hạt giống của Hỏa Diễm Thụ, trong Hỏa Diễm Quả ẩn chứa hỏa linh lực vô cùng tinh khiết, ăn một trái Hỏa Diễm Quả có thể bù đắp được linh lực Tur công tử đã tọa một tháng.”

Đúng là thứ tốt, có thể cấp tốc khôi phục linh lực, hơn nữa ăn nhiều cũng có thể tích lũy linh lực, trong lòng Tur Lăng mừng rỡ, lập tức quyết định mua lấy. Nhìn thấy giá đã tranh đến mười vạn, lập tức ra tay thêm vào một ngàn.

“101,000 linh thạch.”

“105,000 linh thạch.”

“110,000 linh thạch.”

“115,000 linh thạch.”

...

Đột nhiên giá tăng lên tới 150,000 linh thạch, rốt cục chỉ còn sót lại ba người đấu giá, ngoại trừ Tur Lăng, hai người khác là một nam, một nữ.

“160,000 linh thạch.” Một giọng nam lười biếng kêu lên.

Tur Lăng nhìn tới, nhìn thấy chủ nhân của giọng nói là một nam tử mặc cẩm phục xanh ngọc ở ghế lộ xéo phía đối diện, tướng mạo tuấn mỹ phi phàm, ung dung quý khí. Bậu bạn bên người hắn là hai nữ tu yêu mỹ, đang bóc vỏ nho cho hắn ăn, khắp nơi lộ ra một luồng khí tức ám muội phong lưu.

“170,000 linh thạch.” Một giọng nữ kêu lên, thanh âm trong trẻo du dương, vô cùng êm tai.

Tur Lăng vừa nhìn, không ngờ lại là nữ tu mấy lần thấy hắn thì mặt đỏ kìa, làm hắn không khỏi cảm thấy quá trùng hợp.

“180,000 linh thạch.” Tur Lăng cũng tăng giá.

Nghe được tiếng nói của hắn, hai người kia đồng thời nhìn sang, nam tử mặc cẩm bào xanh ngọc nhìn thấy Tur Lăng, ánh mắt lóe lên, sau đó khẽ mỉm cười với hắn, nụ cười tràn ngập sức quyến rũ của nam nhân thành thực, làm cho người ta xúc động. Mà Hứa Phiến Nhiên phát hiện ra người tranh giá với mình là Tur Lăng, mặt lại đỏ lên, lại lộ ra nụ cười vui mừng. Kỳ Trường Ca ở bên cạnh có thể nhìn thấy nàng ta siết chặt nắm tay, đây là biểu hiện kích động, không khỏi mất lộ trào phúng.

“200,000 linh thạch.” Cẩm bào nam tử một hơi bỏ thêm 20 ngàn.

Lúc này Hứa Phiến Nhiên không hề rảnh, mọi người thấy nàng đỏ mặt, có chút không hiểu, nhất thời đều nhìn phía ghế lộ của Tur Lăng bên này, sau đó trong lòng liền hiểu rõ.

Tur Lăng không quản bọn họ nhìn mình thế nào, đồng thời tăng giá: “250,000 linh thạch.”

Chỉ là hai hạt giống linh chủng không biết loại gì, cái giá 250,000 linh thạch này thật quá cao. Mọi người đều nhìn Tur Lăng với ánh mắt không phải nhìn tên ngốc thì chính là nhìn tên phá gia chi tử, sau đó cũng đồng thời nhìn về phía cẩm bào nam tử, muốn xem lần này thêm giá bao nhiêu. Cẩm bào nam tử lại tùy ý nở nụ cười, ăn quả nho nữ tu đưa tới tận môi, ngậm miệng không nói, hiển nhiên là đã từ bỏ tranh giá.

Hai hạt linh chủng Hỏa Diễm Quả đã được Tur Lăng đấu giá thắng.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 105. Trung lương

Rất nhanh liền có nhân viên của Chợ Đen đem đồ vật Tư Lăng đầu giá ra, sau khi kiểm chứng thật giả xong thì Tư Lăng cũng ngoan ngoãn lấy linh thạch trả tiền. Nhân viên Chợ Đen mặt tươi cười mà lui ra.

Đối với chuyện Tư Lăng tiêu một số lớn linh thạch để đầu giá hai hạt linh chủng không biết là giống gì, mấy người Hắc Kỳ cũng cảm thấy Tư Lăng có chút phá sản, bất quá nhìn thấy vẻ mặt không hề tâm lúc hắn lấy linh thạch thì liền biết người ta xuất thân giàu có, lại nhìn Tư Lăng từ lúc đây đến chưa từng lộ vẻ gì, phải rồi, vị này thực sự là “Lã Vọng buông cần”, cần bản chẳng nhếch lông mày, nhất thời cảm thấy tỉnh ngộ. Làm đệ tử thiên tài phái Thiên Tông, lại có một vị sư phụ mạnh mẽ như vậy, sao có thể thiếu linh thạch dùng sao chứ? Nhà người ta giàu mà.

Như vậy, đối với hành vi phá sản của Tư Lăng, ba người Hắc Kỳ liền bình tĩnh lại, cho nên kế tiếp Tư Lăng có tiếp tục phá sản thì cũng không có phản gì lớn.

Trọng Thiên nhảy lại đây, dùng móng vuốt đẩy đẩy hai hạt Hỏa Diễm Thụ, nhìn bộ dạng hết sức đáng yêu kia thì biết nó cũng vô cùng thích Hỏa Diễm Thụ. Tư Lăng cũng có thể hiểu được, tu sĩ Hỏa Linh Căn cùng yêu thú thuộc tính Hỏa thật sự không cách nào chống cự nổi với loại linh quả thuộc tính Hỏa tính khiết này.

Sợ nó không nhận được lại đi gặm hai hạt linh chủng cực kỳ quý giá này, Tư Lăng vội vàng thu hồi hai hạt linh chủng, sau đó thừa dịp người ta không chú ý mà giao linh chủng cho Tiểu Yêu Liên thu vào không gian Hồng Liên của nó. Tiểu Yêu Liên vui vẻ lăn lộn ở trong tay áo hắn, làm lòng Tư Lăng ngứa ngáy không nhận được mà chọc nó mấy phát.

Mà lúc này, vật phẩm thứ mười đã được người ta mua xuống, trên sân khấu nữ tu đã nâng lên vật phẩm thứ mười một.

Sau đó lại có mấy thứ thứ tốt được đưa lên đầu giá. Một cái tên là Từ Kim Đình, đứng hàng thứ chín mươi tám trong Dị bảo, được người của Đan Phù Tông mua lấy. Kế tiếp là một bình Trú Nhan Đan, suýt chút nữa đã trở thành một trận tranh cướp, một hạt Trú Nhan Đan nho nhỏ thế nhưng đầu giá được một triệu linh thạch, có thể thấy được nữ tu có bao nhiêu điên cuồng đối với thứ này. Còn lại là một ít linh thảo cùng tài liệu luyện khí cao cấp, khiến người ta mở mang tầm mắt.

Trong lúc đó, Tư Lăng lại một lần nữa ra tay đầu giá một cây phù bút Thượng Cổ, tên là Mặc Vân. Tư Lăng thường vẽ Linh Phù và Hồn Phù, tiêu hao không ít phù bút, trong lòng vẫn luôn mong muốn mua được một cây phù bút thuận tay một chút, nhưng nhìn đa số đều cảm thấy không hợp ý. Mà cây phù bút Chợ đen đầu giá lần này, Tư Lăng vừa nhìn liền hai mắt tỏa sáng, đợi khi người bán đầu giá bắt đầu tuyên bố giá quy định thì Tư Lăng rút rề một chút, cùng mọi người đồng thời tranh giá.

Tư Lăng lại một lần nữa đưa ra cái giá mang tính áp đảo để mua được phù bút, rốt cục gây được chú ý với người của buổi đầu giá. Bọn họ khó nén kinh ngạc, Liên Minh Tán Tu khi nào thì giàu nứt đố đổ vách như vậy? Bất quá cũng có một vài người quen biết với Liên Minh Tán Tu phát hiện Tư Lăng không phải người của Tán Tu, xem ra là mượn thể của Liên Minh Tán Tu để đi vào. Mặc dù là dựa thể người, nhưng Tư Lăng ra tay rộng rãi hào phóng, nên vẫn lưu lại ấn tượng ở trong lòng mọi người.

Đương nhiên, ấn tượng sâu nhất chính là người của Đan Phù Tông.

Lần này người dẫn dắt môn hạ đệ tử Đan Phù Tông tới tham gia buổi đầu giá Chợ đen mỗi năm một lần là tu sĩ Nguyên Anh - Nguyên Phong- sư đệ của Chương môn Đan Phù Tông. Mà Hứa Phiến Nhiên là thiên kim của Chương môn Đan Phù Tông, cũng cực kỳ được Nguyên Phong sủng ái. Lúc này ông nhìn thấy Hứa Phiến Nhiên hai lần đối đầu với nam tu tướng mạo hết sức mỹ lệ kia thì liền nhượng nhận chịu thua, sao có thể không hiểu tâm ý của cô bé, trên mặt tuy rằng không hiện ra, nhưng trong lòng đã quan sát tỉ mỉ đối phương mấy lần, chỉ lo Hứa Phiến Nhiên đã nhìn lầm người.

Kỷ Trường Ca mang theo nụ cười ôn nhã, mỉm cười nhìn mọi người tranh giá, trong mắt xẹt qua một chút chế nhạo. Nhìn thấy Đại tiểu thư xưa nay tùy hứng kiêu căng lại hai lần nhượng nhận, trong lòng liền tục cười lạnh, trên mặt lại cực kỳ hòa nhã nói: “Sư muội, ta nhớ tới muội không phải luôn muốn mua một cây phù bút thuận tay sao? Ta thấy cây phù bút Mặc Vân này rất tốt.”

Hứa Phiến Nhiên không nói, vẫn là si mê nhìn chăm chăm vào vẻ mặt không hề cảm xúc mà cùng người ta tranh giá của Tư Lăng, mắt cũng không chớp một cái.

Kỷ Trường Ca cười khanh khách mà nhìn bộ dáng say đắm của nàng ta, trong lòng cười than thở, quả nhiên là nữ nhân mà. . .

Tư Lăng không biết ý nghĩ của mọi người trên sân bán đầu giá, hiện giờ hắn đang bận đánh giá cây phù bút Mặc Vân này. Trong đầu tràn ngập vui sướng, không hổ là Luyện Khí Sư Thượng Cổ luyện chế, không ngờ lại là một Bảo khí thượng phẩm, xác thực cao cấp hơn nhiều so với những cây phù bút mà hắn từng thấy trước kia.

Lúc này, âm thanh người bán đầu giá vang lên: “Các vị, trong bình ngọc này là một hạt Kết Anh đan, tin rằng không cần tại hạ nói các vị hẳn cũng biết tác dụng của nó chứ?”

Lời này vừa nói ra, toàn hội trường vắng lặng, hàng trăm ánh mắt nóng rực chăm chú nhìn vào bình ngọc nho nhỏ trên sân khấu, hận không thể trực tiếp giành lấy nó. Ở đây cũng có rất nhiều tu sĩ Nguyên Anh, tuy rằng bọn họ không dùng tới, nhưng có thể bán lại cho môn phái hay văn bối trong gia tộc sử dụng mà.

Song, ánh mắt đang hưng hực của Tư Lăng lại thoáng chốc liền không lưu tâm, bởi vì hắn đã có loại linh thảo ở cấp độ truyền thuyết như Thiên Diệp Tử La Thảo, so với Kết Anh đan thì dùng còn tốt hơn nhiều, tác dụng thăng cấp còn lớn hơn đan dược, cần bản không cần phải lo lắng. Bất quá Tư Lăng vẫn quay đầu nhìn về phía Tư Hàn, hỏi dò huynh ấy có cần hay không, Tư Hàn hiện đã là Kim Đan hậu kỳ, chẳng mấy chốc sẽ Kết Anh.

“Không cần, dựa vào ngoại vật để tiến cấp thì cuối cùng sẽ rơi xuống hạng tầm thường.” Tư Hàn lạnh nhạt nói.

Lời nói này ra thực sự là hào khí ngất trời, fan cuồng như Tư Lăng đã hưng phấn phát cờ hò reo ủng hộ ở trong lòng. Trong tim cũng sinh ra một luồng hăng hái. Đấu với trời, đấu với người, mệnh của ta thuộc về ta chứ không thuộc về ông trời.

Nhưng ba người Hắc Kỳ thì lại có chút muốn phun lệ chạy trốn. Khốn kiếp, đây là muốn đả kích những người phạm tục như bọn hắn à?! Không phải người nào cũng đều là thiên tài, biết bao nhiêu người đã kẹt lại ở Kim Đan hậu kỳ, khó có thể vượt qua thành lũy kia, số tu sĩ tiêu hao hết tuổi thọ rồi qua đời nhiều chẳng thể đếm nổi. Nếu như có Kết Anh đan, thời điểm xung kích Nguyên Anh sẽ tăng thêm mấy tầng chắc chắn, không phải người nào cũng đều có thể ngao nghể mà nói ra những lời như Tư Hàn vậy.

Ba người Hắc Kỳ cũng muốn viên Kết Anh đan này, rốt cục không nhận được mà gia nhập vào hàng ngũ đấu giá. Nhưng mà khi giá cả lên tới năm triệu linh thạch, Hắc Kỳ không thể không rút khỏi trận tranh giá, trên mặt mang theo tiếc nuối sâu sắc.

Cuối cùng, Kết Anh đan bị người của Xích Dương Tông, một trong tứ đại môn phái của đại lục Trung Ương lấy một nghìn vạn (mười triệu) linh thạch mua xuống. Với thế lực của Xích Dương Tông, tuy rằng không cam lòng, nhưng cũng không có ai dám tỏ ra bất mãn. Hơn nữa Xích Dương Tông vừa ra tay chính là một ngàn vạn (mười triệu) linh thạch, cũng gây chấn động thật sâu với người ở chỗ này. Không hổ là siêu cấp đại môn phái của đại lục Thương Vũ, nhiều tiền đến khiến người ta ganh tị.

Trong lòng Tư Lăng cũng cực kỳ chấn động, bất quá rất nhanh liền thoải mái. Đại lục Trung Ương linh khí sung túc, linh mạch rất nhiều, nơi đó đối lập với nơi linh khí mỏng manh như Tây Cảnh, vật giá cao hơn không chỉ vài lần, vốn không thể so sánh ngang hàng với nhau. Từ sau khi đi tới đại lục Trung Ương, Tư Lăng mới hiểu tại sao Tây Cảnh ở trong mắt tu sĩ đại lục Trung Ương thật chẳng khác gì nơi mọi rợ thâm sơn cùng cốc. Nếu hắn nói với người khác mình đến từ Tây Cảnh, ánh mắt những người kia nhìn hắn sẽ lập tức như nhìn tên nhà quê.

Buổi đấu giá rốt cục tiến vào giai đoạn cao trào, Băng Phách Thạch được xếp ở vị trí đầu tiên. Trên sân khấu, nữ tu nâng một cái khay phủ tơ lụa màu đỏ, bên trên là một tinh thể băng to bằng nắm tay toả ra hàn khí dày đặc. Nhìn hai tay run rẩy của nữ tu cũng biết nàng ta bị hàn khí toả ra từ tinh thể băng ảnh hưởng nặng nề, đợi đến khi đặt khay được lên trên đài, nữ tu lập tức lùi về sau vài bước.

“Các vị, tin rằng mọi người đều biết đây là Băng Phách Thạch sinh ra từ dưới sông băng ở vùng Cực Thiên. Băng Phách Thạch là tinh hoa Băng Phách[1] vạn năm do hàn băng thai nghén, cực kỳ hiếm có. . .” Người bán đấu giá liền nói một đồng cực kỳ tình cảm về Băng Phách Thạch, thành công tạo ra sự chú ý của mọi người ở sân bán đấu giá. Cái này cũng là một loại thủ đoạn của buổi đấu giá, tài ăn nói vô cùng tốt của người bán đấu giá có thể nói một cái Bảo khí trung phẩm thành Thượng phẩm, đồng thời khiến người ta cam tâm tình nguyện mà móc linh thạch ra đấu giá. Tài ăn nói của người bán đấu giá Chợ đen lần này cũng vô cùng tốt, không chờ ông ta dứt lời, người ở chỗ này đã bị lời nói của ông làm rục rã rục rịch.

[1]Tinh hoa của hồn phách băng.

Tư Lăng cũng không khỏi bị thuyết phục. Băng Phách Thạch là hắn nhất định phải có, vốn cho là người cần không nhiều, nhưng nay lại bị người bán đấu giá kích động như thế, xem ra sẽ phải trải qua một hồi tranh giá cực kỳ ác liệt đây. Cũng may là lúc trước đào được linh mạch, hiện tại không lo thiếu linh thạch, nếu không thì bọn hắn chỉ có thể ngồi héo ở chỗ này mà trông mắt thôi.

“Đây là Băng Phách Thạch đầu tiên mà mấy năm qua Chợ đen chúng tôi mới bán đấu giá, giá quy định làm năm mươi vạn (500.000) linh thạch, mỗi lần tăng giá không dưới 10 ngàn linh thạch.”

“Sáu mươi vạn (600.000) linh thạch.”

Người bán đấu giá vừa mới nói xong, lập tức có tu sĩ không thể chờ đợi nữa mà gọi giá.

Tư Lăng cùng Tư Hàn ngồi cùng một chỗ, theo dõi tình huống. Những người gọi giá kia đều là một ít thế lực nhỏ, cho nên giá tiền kéo lên cực kỳ cẩn thận, họ cũng hiểu được còn có rất nhiều người đang quan sát, chờ đến cuối cùng mới ra tay.

Hắc Kỳ cũng rõ ràng đạo lý trong đó, nhìn giá cả liên tục tăng lên, trong lòng cũng có chút sốt ruột với hai người Tư Lăng. Nhưng khi hắn xoay đầu nhìn lên, hai huynh đệ nhà người ta vẫn cực kỳ bình tĩnh, trong lúc đó Tư Lăng còn rảnh rỗi cảm linh quả trên con yêu thú nữa. Chi là con yêu thú kia cũng không cảm kích, trực tiếp cào cho một vết.

“Sáu triệu linh thạch.”

Nghe được giọng nam lười biếng quen thuộc này, Tư Lăng nhìn tới, lại là nam nhân mặc cẩm bào xanh ngọc kia, nhìn phong thái trang phục, xem ra thân phận không tầm thường. Tư Lăng vừa mới tới đại lục Trung Ương, hiện tại là hoàn toàn không biết gì về tình huống xung quanh, làm sao biết ai với ai, cho nên liền hỏi thăm Hắc Kỳ: “Hắc đạo hữu, cậu biết người đó là ai không?”

Hắc Kỳ nhìn sang, mặt lộ vẻ hiểu rõ, giải thích: “Hắn là thiếu chủ Thu gia, tên là Thu Mộ Quy, là nhân vật xuất sắc nhất thế hệ này của Thu gia. Thu gia này cùng Hoắc gia, Tịch gia, Kỳ gia, Tề gia cũng là năm gia tộc lớn của đại lục Trung Ương; cùng với tứ đại môn phái cùng nhau chủ quản toàn bộ đại lục Trung Ương. Không nghĩ tới buổi đấu giá Chợ đen năm nay lại đến nhiều đại nhân vật như vậy, xem ra chúng tôi chỉ có thể tham gia chút cho vui thôi.” Nói xong, mặt lộ vẻ tiếc nuối.

Tư Lăng suy tư, hỏi: “Hắn là băng linh căn?”

“Không phải, nghe đâu hắn là Lôi Linh căn biến dị, sức chiến đấu không tầm thường, tham dự đấu giá lần này hắn là vì bạn tốt của hắn, Kỳ Trầm Mi. Kỳ

Trầm Mi là người Kỳ gia, là băng linh căn biến dị hiếm thấy, giống như Tư tiên bối vậy.” Chỉ là không biết nếu hai người này đối đầu, ai lợi hại hơn ai?

Tìm hiểu tình hình xong thì Tư Lăng không hỏi nữa. Hắn là nghệ con mới sinh không sợ cạp, đối với đại lục Trung Ương thì chẳng biết gì, căn bản không biết thế lực của Thu gia khủng bố đến mức nào, cho nên thấy Thu Mộ Quy tham gia tranh giá, Tư Lăng cũng bắt đầu gọi giá. Mà bởi Thu Mộ Quy ra tay, mọi người vốn còn đã gọi giá sôi nổi bỗng đều dứt tiếng, cuối cùng chỉ còn sót lại mấy người nỗ lực gắng gượng chống đỡ. Mà lúc này, Băng Phách Thạch tranh giá đã tăng đến tám triệu linh thạch.

“Mười triệu linh thạch.” Tư Lăng hô lên, đối diện với một đám người quan sát đánh giá, khuôn mặt vẫn hờ hững, không sợ chút nào.

Thoáng cái đã bỏ thêm hai triệu linh thạch, khiến người ta không khỏi há hốc miệng, sôi nổi nhìn về phía người ra giá, chờ khi phát hiện ra Tư Lăng, lại không khỏi sững sờ. Tư Lăng vẻ ngoài quá mức yêu nghiệt, người bình thường nhìn thấy hắn, đầu tiên là chú ý tới bề ngoài của hắn, sau đó mới quan tâm tới cái khác.

Thu Mộ Quy hiển nhiên cũng sững sốt một chút, ánh mắt chăm chăm vào khuôn mặt Tư Lăng, sau đó lại quét về phía ngực hắn, hiển nhiên là đang đánh giá xem người có dung mạo cỡ này là nam hay nữ. Ánh mắt kia quá rõ ràng, trong lòng Tư Lăng rất tức giận, trên mặt càng ngày càng không biểu cảm, nhưng cũng cắn chặt giá cả, không lùi một phân.

Thu Mộ Quy hơi nhú mày, hiển nhiên hành động này của Tư Lăng làm hắn không hài lòng. Lúc trước nhìn thấy khuôn mặt đẹp đến khó phân biệt nam nữ này của hắn thì đúng là không coi trọng lắm, hiện tại bị người ta theo sát như vậy, lấy thân phận của hắn thì đã bao giờ gặp phải? Trong lòng sát ý hơi hiện rõ, nhưng cũng chưa nghĩ nhiều, bỗng phát hiện một tầm mắt nguy hiểm quét tới, trong lòng Thu Mộ Quy hơi run sợ, rất nhanh liền tìm ra chủ nhân của tầm mắt, đối đầu một đôi mắt lạnh lẽo như băng.

Chủ nhân của ánh mắt lạnh lẽo chỉ là liếc nhìn hắn một cái rồi lại thu hồi tầm mắt. Trong lòng Thu Mộ Quy hơi hình sợ, đôi mắt như vậy hắn hết sức quen thuộc, thật giống như bạn tốt Kỳ Trầm Mi của hắn; là băng linh căn biến dị, một thân hàn khí lạnh lẽo dày đặc, thất tình lục dục đậm đặc, lại hết sức nguy hiểm. Lại xem nam nhân này, so với Kỳ Trầm Mi, hắn tuổi còn trẻ mà đã là Kim Đan hậu kỳ, thâm trầm mệnh mỏng, cảm giác cũng là Kim Đan hậu kỳ nhưng Kỳ Trầm Mi còn hơi kém mấy phần.

“20 triệu linh thạch.” Người bán đấu giá kích động kêu lên: “Còn có người ra giá không?”

Không trách ông ta lại kích động như thế, cái giá này đã vượt xa giá trị thực sự của Băng Phách Thạch. Nếu không phải hôm nay có tên tu sĩ không biết đánh từ đâu tới tham gia, Băng Phách Thạch này không tránh khỏi bị thiếu chủ Thu gia lấy giá rẻ mua đi. Những người khác tuy rằng muốn, nhưng đa phần sẽ nể mặt Thu gia một chút, sẽ không tranh với hắn; đến lúc đó giá bán cũng không được bao nhiêu. Nào ngờ tên tu sĩ chưa từng gặp này lại mạnh tay như vậy, dám báo giá tới 20 triệu linh thạch.

“Thiếu chủ?” Một người trong đôi tỷ nữ song sinh dịu dàng nhắc nhở một tiếng, âm thanh cực kỳ nhu mì.

Thu Mộ Quy nhìn chăm chăm ghé lỗ chếch đối diện, ánh mắt đánh giá trên người hai huynh đệ này, sau đó nhắm hai mắt, biểu thị đã từ bỏ.

“20 triệu linh thạch ba lần, Băng Phách Thạch do ghé lỗ số hai mươi bảy thắng.” Người bán đấu giá tuyên bố.

Những người còn lại thấy thế, giật mình không thôi, cũng âm thầm bội phục dũng khí của Tư Lăng. Dám đoạt đồ ăn trước miệng hổ cùng Thu gia, hắn chẳng lẽ không sợ Thu gia diệt trừ hắn sao?

Đám người Hắc Kỳ đã ngón ngang trong gió, ánh mắt nhìn về phía huynh đệ Tư gia không khỏi mang theo tìm tòi suy nghĩ sâu xa. Dù là đệ tử đại môn phái ở đại lục Trung Ương, cũng không thể dễ dàng lấy ra 20 triệu linh thạch đâu.

Sau khi thanh toán linh thạch, nhân viên giao Băng Phách Thạch cho Tư Hàn, thấy Tư Hàn nhận lấy, Tư Lăng lúc này mới quay đầu nhìn về phía ba người Hắc Kỳ.

Ba người bị hắn nhìn như thế, tim hơi đập mạnh, nhưng rất nhanh liền trấn định lại.

Tư Lăng khẽ mỉm cười, nói rằng: “Hắc đạo hữu, Mạnh đạo hữu, Trương đạo hữu, ngày hôm nay đa tạ các vị.” Sau đó ở góc chết trong tầm mắt mọi người, Tư Lăng lần lượt đưa đồ vật cho ba người, “Đây là một chút tâm ý, đa tạ các vị hỗ trợ, sau khi buổi đấu giá kết thúc, chúng tôi sẽ không đi cùng các vị.”

Tuy rằng không biết Tư Lăng đưa cái gì, nhưng có lẽ không phải vật phạm, trong lòng ba người cũng biết ý của hắn. Hành vi đấu giá rầm rộ vừa nãy của hắn sẽ không khiến cho người khác thêm muốn, cộng thêm lần này lại cướp Băng Phách Thạch thì coi như đã đắc tội với Thu gia, cho nên đợi sau khi buổi đấu giá kết thúc, họ sẽ trực tiếp ly khai nơi đây. Mà đưa đồ vật cho ba người, cũng muốn nhờ bọn hắn hỗ trợ chu toàn.

“Tư đạo hữu khách khí.” Mạnh Phi Yến mỉm cười ngọt ngào. Chuyện này bọn họ luôn lấy Hắc Kỳ làm chủ, cực kỳ ít nói, lúc này đúng là hiếm thấy mở miệng, cười tươi như hoa, nói rằng: “Chỉ cần sau khi về đến Tây Cảnh, Tư đạo hữu có rảnh thì đến Liên Minh Tân Tu cùng tỷ tỷ tụ họp là được. Tỷ tỷ thật sự mong được giao lưu một ít tâm đắc trong tu luyện cùng Tư đạo hữu đó.” Dung nhan mỹ lệ, nữ nhân nào không thích xem? Mạnh Phi Yến có ấn tượng vô cùng tốt với Tư Lăng, lúc này thật ra hiếm khi trêu ghẹo một chút.

Dường như bị trêu ghẹo, Tư Lăng có chút lúng túng, bất quá có thể nghe được hảo ý của Mạnh Phi Yến, có chút ngượng ngùng mà đáp lại.

Ngược lại, Tư Hàn nhìn về phía Mạnh Phi Yến, nhìn đến nàng ta không khỏi thẳng tắp sống lưng, bất an thấp thỏm trong lòng, thì mới thu hồi ánh mắt. Mạnh Phi Yến trong lòng thở phào nhẹ nhõm, có chút buồn bực vì ánh nhìn đánh giá xem xét của vị thiên tài số một Tây Cảnh này hình như khá có thâm

Chương 106: Tiên khí

Tuy rằng Băng Phách Thạch bởi vì Tư Lăng gia nhập mà nâng lên cái giá trên trời, bắt quá kế tiếp vẫn còn có rất nhiều thứ tốt, cho nên mọi người rất nhanh liền dời tầm mắt.

Băng Phách Thạch đã đến tay, tâm tình Tư Lăng khoan khoái, nên cũng không tiếp tục quan tâm mấy đồ vật tiếp theo. Tính toán linh thạch trên người, mấy ngày qua mua này mua nọ, cũng đã xài mất một nửa, còn có một nửa đặt trên người, hẳn suy nghĩ một chút, đợi đến thành thị kế thì còn phải đi mua một ít tài liệu luyện khí cao cấp, cho nên đấu giá kế tiếp hẳn không định ra tay.

Tư Lăng làm như vậy cũng có nguyên nhân. Mọi người ở đây ngoại trừ số rất ít, còn lại đều là xuất phát từ gia tộc hay môn phái ở đại lục Trung Ương, vật phẩm ở buổi đấu giá Chợ đen đều đã được định sẵn, lúc trước nếu không phải Tư Lăng đột ngột ra tay, Băng Phách Thạch đã sớm rơi vào tay thiếu chủ Thu gia, làm sao có thể để cái tên tu sĩ vô danh lấy đi. Thu Mộ Quy nhìn có vẻ không phản ứng, nhưng Thu gia chắc chắn sẽ giúp thiếu chủ của bọn họ xử lý kẻ dám đoạt đồ ăn trước miệng hổ kia. Tư Lăng rõ ràng điểm ấy nên mới quyết định thu lại một tí, làm người đừng quá kiêu ngạo, sẽ không giành với bọn họ nữa.

Tuy rằng Tư Lăng không định tranh đua nữa, nhưng 20 triệu linh thạch lúc trước cũng đủ khiến người ta chấn động, cho nên ở những lần đấu giá kế tiếp, mỗi lần gọi giá thì người ở đây đều sẽ không tự chủ được mà âm thầm hướng về phía Tư Lăng. Thấy mặt hắn không biểu cảm mà theo dõi, không có phản ứng gì, thì trong lòng cực kỳ thất vọng. Đến cả người bán đấu giá Chợ đen cũng rất chán nản, khao khát Tư Lăng lại phô trương giàu có một phen, lại thúc đẩy giá trên trời thêm lần nữa. Mà đệ tử những đại môn phái đang đấu giá đồ vật mình coi trọng, cũng cực kỳ phòng bị cái tên giàu nứt đổ đổ vách kia lại tới quấy rối, cho nên trong lúc nhất thời tâm tình mọi người đều rất hồi hộp.

Nhưng mà, ai biết tên đó lại không ra tay nữa, làm hại tâm tình của bọn họ cứ lên lên xuống xuống, thực sự là hận không thể cắn hắn một cái. Gương mặt này cũng quá yêu nghiệt, cắn một cái cũng rất tốt nha. Đến khi qua liên tục mấy lần thì phát hiện cái tên giàu nứt đổ đổ vách nào đó dường như không định ra tay nữa, không khỏi sôi nổi suy đoán, lẽ nào linh thạch rốt cục xài hết rồi?

Mặc kệ mọi người suy đoán như thế nào, Tư Lăng vẫn bất động, chỉ thỉnh thoảng đùa giỡn với Trọng Thiên một chút, trước khi Trọng Thiên xù lông thì nhanh chóng vuốt lông, làm đám Hắc Kỳ nhìn thấy thì khoe miệng co giật. Họ rất muốn nói, tiếp tục chơi như thế sẽ làm hư yêu sủng.

Chờ đợi thật lâu, rốt cục đến vật phẩm then chốt cuối cùng của Buổi đấu giá. Chỉ thấy trên sân khấu, nữ tu cẩn thận nâng khay tới, trên khay dùng một tấm Hắc Vân Bó có thể ngăn cách thần thức che kín, vì thế mọi người căn bản không biết bên trong là món đồ gì. Chợ Đen vì để hấp dẫn mọi người cho nên lúc phát thiệp mời không viết tên mười vật phẩm cuối cùng vào danh sách, tự nhiên mọi người cũng không biết vật phẩm then chốt lần này là cái gì.

Mọi người ở đây đều rướn cổ, mắt sáng quắc mà nhìn chăm chăm đồ vật trên khay, người bán đấu giá rút cục vén một góc tấm vải đen ra, lập tức một loại uy áp mệnh môn tràn ra khắp sân bán đấu giá, tuy rằng chỉ là trong nháy mắt, nhưng người ở chỗ này ai cũng khiếp sợ.

Đây là Tiên khí!

Mọi người nhìn nhau ngơ ngác, vì sao Tiên khí Thượng giới lại rơi xuống hạ giới?

Trong lúc nhất thời, sân bán đấu giá lộ ra một loại yên tĩnh quái dị. Bọn hắn tuy rằng nghe được phong thanh rằng chủ nhân Chợ đen có một cái Tiên khí, nhưng không ngờ lại là thật sự, hơn nữa Chợ đen còn cam lòng lấy ra đấu giá.

Trong lòng Tư Lăng cũng khiếp sợ, thấy hai mắt Trọng Thiên sáng quắc nhìn chăm chăm Tiên khí bị Hắc Vân Bó che lại, lập tức da đầu tê dại. Hắn chỉ lo nó hứng thú rồi sau đó ép buộc mình đi tham dự đấu giá. Thứ này vô cùng phiền phức, trong lòng mọi người đều rõ ràng, cho nên kết quả tốt nhất là do năm Đại gia tộc hoặc là Tứ đại môn phái lấy được, những người khác căn bản là không thể bảo vệ nó. Dù có hấp dẫn cỡ nào mà không có mệnh sử dụng thì cũng uổng công.

Không chỉ Tư Lăng nhìn rõ, người ở đây cũng hiểu được. Chợ đen sở dĩ lấy ra đấu giá, cũng là muốn đem củ khoai lang bỏng tay này ném ra ngoài cho Tứ đại môn phái và năm gia tộc lớn kia tiếp nhận, tránh gây họa cho Chợ Đen. Thế lực Chợ đen mặc dù không tệ, nhưng so với lịch sử lâu đời của tứ môn ngũ gia thì hoàn toàn không đủ để bảo vệ Tiên khí.

Mặc kệ trong lòng mọi người nghĩ như thế nào, trận đấu giá cuối cùng cũng bắt đầu. Mọi người ra tay đều rất cẩn thận, bắt quá giá tiền vẫn kéo lên cực kỳ nhanh chóng.

Tư Lăng kim Trọng Thiên ở trên đầu gối, mặt ngoài nhìn như bức tranh tình cảm ấm áp chủ nhân vuốt lông cho sủng vật, trên thực tế là Tư Lăng nỗ lực trấn áp Trọng Thiên, đồng thời truyền âm cho Tiểu Hồng, bảo nó thông báo cho chủ nhân của nó, nếu dám sinh sự ở đây, sau này đừng mong theo hắn ăn thịt nữa.

Trọng Thiên chìm đắm trong trận rối rắm chần chừ giữa Tiên khí và ăn thịt một hồi lâu, sau đó thỏa hiệp về phía ăn thịt. Có thể là vì lựa chọn này quá đau lòng, Trọng Thiên mệt mỏi mà nằm nhoài trong lồng ngực Tư Lăng, hoàn toàn không nhấc lên được chút sức lực nào.

. . . Thực sự là kẻ tham ăn không chí khí!

Tuy rằng khinh bỉ Trọng Thiên không chí khí, nhưng trong lòng Tư Lăng cũng thờ phào nhẹ nhõm. Vuốt lông cho nó xong, lúc này mới có tâm tình hỏi rõ Tiểu Hồng vì sao Trọng Thiên lại cảm thấy hứng thú với Tiên khí.

“Trong Tiên khí[1] có tiên khí[2], đối chủ nhân mà nói, là vật đại bổ.” Tiểu Yêu Liên đơn giản trực tiếp nói.

Khí ở [1] là công cụ, cơ quan. Khí ở [2] là chất khí, thể khí.

Tư Lăng: “. . .” Quả nhiên lại là đồ bổ sao? Kỳ thực vẫn là có liên quan với “Ăn” sao?

Cuối cùng Tiên khí bị Xích Dương Tông trong tứ đại môn phái lấy đi. Nhìn vị trí ghế lõ của Xích Dương Tông, mọi người hai mắt sáng quắc, không biết trong bụng có ý định gì. Cũng bởi vì Tiên khí lên sân khấu, ánh mắt của mọi người rút cục từ trên người Tư Lăng chuyển tới trên Tiên khí. Đợi đến khi buổi đấu giá kết thúc, tu sĩ Xích Dương Tông rời đi đầu tiên. Mọi người nhìn chằm chằm phương hướng tu sĩ Xích Dương Tông ly khai, ánh mắt lấp loé không yên.

Lúc tu sĩ Xích Dương Tông chân trước mới rời khỏi Tầng Ngọc Thành, nghe nói phía sau đã có các đạo nhân mã âm thầm bắt kịp. Một tháng sau liền truyền ra tin tức, Tiên khí được Xích Dương Tông đấu thắng ở Chợ Đen giữa đường bị người ta cướp mất. Trong lúc nhất thời mỗi người nói một kiểu, tuy rằng không biết là Xích Dương Tông là vì dòi đi ánh mắt của mọi người trên đại lục Thương Vũ nên mới tự biên tự diễn ra tiết mục này; hay vẫn là Tiên khí thật sự bị người ta cướp đi, bởi vì không ai có thể chứng thực, hơn nữa địa vị Xích Dương Tông đặt ở đó, cũng không có ai dám đến cửa chấp vấn, cuối cùng chuyện Tiên khí không giải quyết được gì.

Đương nhiên, những chuyện này hiện tại không có quan hệ gì với Tư Lăng.

Sau khi ly khai buổi đấu giá, Tư Lăng cảm giác được có mấy nhóm người đang giám sát bọn hắn, cùng Tư Hàn liếc mắt nhìn nhau, họ đồng thời làm như không có chuyện gì mà cáo biệt ba người Hắc Kỳ.

Sau khi tách khỏi bọn Hắc Kỳ, hai người Tư Lăng cũng không vội vã rời đi, mà trái lại vào trong thành tìm khách sạn ở lại.

Tư Lăng ngồi khoanh chân trên ghế dài, thấy ở giữa bàn nhỏ đặt bộ trà cụ, gõ gõ hai lần, rồi gọi Tiểu Yêu Liên đang ôm hai hạt Hóa Diễm Thụ lại: “Tiểu Hồng muội muội, chỗ ngươi có lá trà ngon không? Lấy chút ra pha trà đi.”

Vốn chỉ là tùy tiện hỏi chơi, ai biết Tiểu Yêu Liên lại thật sự lấy ra một hủ trà xuân[3] ra, lá trà đều là những búp lá non mềm nhát, xanh xanh biếc biếc. Linh khí lượn lờ phía trên nhiều hơn rất nhiều so với cái loại mây khói linh thạch một lạng mình uống trước đây, quả thực là xa xỉ phẩm.

*[3]Trà xuân 春茶: Trà làm từ đợt chè non như đầu tiên sau mùa đông.

Tư Lăng lấy một nhúm nhỏ ra đun, sau khi lượt bỏ một lần thì lại nhỏ vào trong ấm trà một giọt linh dịch. Lúc đó, một mùi thơm ngát nức mũi tỏa ra, khiến người ta ngây ngất mê say.

Pha trà xong, Tư Lăng rót ra bốn chén trà, tươi cười như hoa mà nói: “Đại ca, mời uống trà.”

Tư Hàn hơi cong môi, phủ tay áo nhận lấy chén trà, nhẹ ngửi một hơi, nhắm hai mắt cảm nhận dư vị, lại mở mắt ra, trong mắt xẹt qua một vệt tinh quang rồi mới từ từ thưởng thức. Tư Lăng cũng tự mình nâng chén trà lên từ từ nhắm nháp. Tiểu Yêu Liên và Trọng Thiên cũng có phần, chỉ là Trọng Thiên chỉ uống một hớp thì không có hứng thú. Tiểu Yêu Liên nâng cái chén trà to gần bằng đầu nó, rất thực nữ mà uống; chỉ tiếc chén trà với nó mà nói là quá lớn, bất kể thực nữ cỡ nào cũng đều lộ ra ý khôi hài, làm Tư Lăng buồn cười không chịu được.

Sau một chén trà, Tư Lăng cùng Tư Hàn đều có chút dư vị, không khỏi hỏi: “Tiểu Hồng muội muội, trà này tên gọi là gì, người mua ở đâu vậy?”

Thấy hai người yêu thích trà này, Tiểu Yêu Liên vô cùng phấn khởi, nó ngẩng cao khuôn mặt nhỏ nhắn, non nớt mà nói: “Trà này gọi Xuân Sơn Xuân Vũ, Tiểu Hồng tự mình trồng, tự mình hái. Trong không gian có cả một gốc cây luôn, nếu đại ca thích thì vẫn còn nhiều.” Nói xong, lại cầm một hủ trà ra. Theo Tư Lăng chạy từ Tây Cảnh đến Nam Hải, đi qua rất nhiều địa phương, trong đó cũng phát hiện rất nhiều thứ tốt, Tiểu Yêu Liên đều thu lại trồng trong không gian của mình.

Tư Lăng bĩu môi, hóa ra là tên nhóc này muốn lấy lòng đại ca hắn nên mới trồng, thật sự là khiến người ta tức giận.

“Đại ca, Xích Dương Tông có được Tiên khí, có thể nói là đã ôm phiền phức vào người, huynh thấy bọn họ có thể giữ được Tiên khí không?” Tư Lăng vừa nhắm nhai chén trà vừa trò chuyện về buổi đấu giá.

Tư Hàn hồ hững nói: “Nếu bọn họ tự nguyện ôm lấy cái phiền phức này, hẳn là đã có giao dịch với Chợ đen, cứ xem đi, cùng lắm là nửa tháng, Tiên khí nhất định sẽ mất tích.”

“Ồ, tại sao?” Tư Lăng có chút ngốc.

Tư Hàn liếc mắt nhìn hắn, tựa hồ có hơi bất đắc dĩ, bất quá cũng không ghét bỏ đệ đệ ngốc nhà mình, giải thích: “Xích Dương Tông mặc dù là một trong

tứ đại môn phái, nhưng quan hệ với ba đại môn phái khác cũng không phải chặt chẽ như vậy, còn có năm gia tộc lớn luôn trùng trùng theo dõi tứ đại môn phái, nếu Xích Dương Tông muốn bảo vệ mình, vậy thì cần phải tìm đồng minh. Thế lực Chợ đen tuy rằng không bằng Tứ môn Ngũ gia, nhưng ở đại lục Trung Ương cũng không dễ khinh thường. Xích Dương Tông ngày hôm nay hỗ trợ Chợ Đen một lần, coi như tạo quan hệ với Chợ Đen, tương lai đều có lợi cho bọn họ. Bất quá Tiên khí này quá trâu người, Xích Dương Tông tất nhiên không muốn trở thành bia ngắm, cho nên nhất định phải để Tiên khí này mất tích, khiến ánh mắt của mọi người không chú ý tới bọn hắn nữa.”

Tư Hàn tuy rằng một lòng tu luyện không quan tâm tục sự, nhưng ở trong môn phái, dù hắn không quan tâm, thỉnh thoảng cũng sẽ nghe được đôi câu vài lời. Sư phụ cũng thường giảng giải về sự tình của các môn các phái ở trong đại lục Thương Vũ cho hắn nghe, so với cái đùa ầm a ầm ớ như Tư Lăng thì vẫn khá có hiểu biết.

Vừa uống trà vừa trò chuyện, hai người vô cùng thoải mái. Đặc biệt nghe giọng nói lạnh lạnh trầm thấp của đại ca giảng giải về các đại môn phái trên đại lục Thương Vũ, màng tai hắn thật sắp mềm nhũn rồi -- đại ca xưa nay chưa từng nói nhiều lời như vậy, thực sự là có lời rồi có được hay không!

Huỳnh đệ Tư gia ở trong khách sạn thân nhiên thường thức trà, sáng khoái cực kỳ; còn mấy người theo dõi ở bên ngoài thì trong lòng khá là rầu rĩ, nhưng lại không dám rời khỏi dù chỉ một chút, để tránh người ta lại biến mất ở dưới mí mắt mình.

Theo dõi suốt nửa tháng, người trong khách sạn vẫn không có động tĩnh, cũng không hề rời đi, những tu sĩ theo dõi kia cũng sắp phát điên, trực giác không đúng. Khi bọn họ rốt cục không nhìn được nữa mà đi tra xét thì lại phát hiện đối tượng giám thị đã rời khỏi khách sạn từ lúc nào; hơn nữa còn lặng yên không một tiếng động, hoàn toàn không có dấu vết gì để tìm kiếm.

Bất đắc dĩ, mọi người chỉ có thể rời rít trở lại bẩm báo với các vị chủ nhân.

*****

Nguyên Phong nghe được đệ tử môn hạ báo cáo, trong lòng hơi kinh ngạc, sau đó nhìn về phía cháu gái, cười nói: “Phiên Nhiên, lần này yên tâm đi, xem ra hai huynh đệ này cũng có chút bản lĩnh.”

Hứa Phiên Nhiên nheo mắt lại, cười đến cực kỳ vui vẻ, ôm cánh tay Nguyên Phong làm nũng nói: “Đa tạ Nguyên thúc sư hỗ trợ.”

Nguyên Phong dung túng mà mỉm cười, nhìn khuôn mặt mỹ lệ của Hứa Phiên Nhiên, trong lòng thở dài, cô bé con cũng bắt đầu yêu đương rồi. Tuy rằng lo lắng, nhưng may là huynh đệ này hành tung lơ lửng không cố định, muốn gặp mặt cũng khó, hẳn là không cần quá lo âu.

Kỷ Trường Ca nhìn hai người thân thiết với nhau, trên mặt mang theo nụ cười ôn nhã lễ độ, trong lòng lại cân nhắc về huynh đệ Tư gia.

*****

Thu Mộ Quy nghe đệ tử gia tộc báo lại, lòng mày nhíu chặt, hỏi: “Người không chú ý người ra vào khách sạn sao?”

“Thiếu chủ, khách sạn này làm ăn vô cùng tốt, mỗi ngày lượng người ra vào không có một trăm thì cũng được tám mươi, tới tới đi đi, coi như mỗi người đều nhìn chăm chăm thì cũng có thể sẽ có người nhân cơ hội trộn lẫn trong đó mà ly khai. Thuộc hạ suy đoán, hẳn là bọn họ có pháp bảo thay đổi dung mạo gì đó, nên mới có thể che dấu tai mắt người khác, lặng yên không một tiếng động mà bỏ đi.”

Thu Mộ Quy cũng đồng ý với điều này. Sở dĩ bảo người nhìn chăm chăm huynh đệ Tư gia, một trong đó là do không muốn từ bỏ khối Băng Phách Thạch kia, thứ hai là dung nhan người đệ đệ Tư Lăng này quá mức xuất sắc, thiếu chủ Thu gia như hắn gần trăm năm qua sắc đẹp gì mà chưa từng gặp qua, vậy mà cũng cảm thấy khuôn mặt Tư Lăng đúng là mỹ lệ hiếm thấy, trong lòng cũng có mấy phần tâm tư.

Đương nhiên, còn có vị ca ca kia cũng cực kỳ xuất sắc, nhìn cốt lĩnh chưa tới bốn mươi mà đã là Kim Đan hậu kỳ, đó đã thuộc về loại người thiên tư trác tuyệt. Hãn kỳ thực muốn mời hắn làm khách khanh[4] trưởng lão của Thu gia, coi như tăng thêm một phần trợ lực cho Thu gia.

[4]Khách khanh: thời xưa dùng để chỉ những người ở các nước chư hầu làm quan ở bản quốc. Ở đây hẳn là ý chỉ người giữ chức vụ ở trong môn phái nhưng không phải người của môn phái mà là được mời về.

Đang lúc suy tư, liền thấy thần sắc thuộc hạ có chút ngập ngừng, trong lòng khẽ động, nói: “Có cái gì thì cứ nói.”

“Thiếu chủ, người đệ đệ trong huynh đệ này ta đã gặp trước đây.” Thấy hắn kinh ngạc, lại nói tiếp: “Hơn mười năm trước, người trong bức họa mà Hồng Khô Lâu treo thường chính là Tư Lăng.”

Sau khi nghe xong, Thu Mộ Quy thực kinh ngạc. Lúc trước Hồng Khô Lâu xác thực đã gây xôn xao về chuyện này, bất quá hắn luôn không thích tác phong làm việc của Hồng Khô Lâu, cho nên tuy rằng có nghe tin tức nhưng không hề quan tâm. Không nghĩ rằng người Hồng Khô Lâu treo giải thưởng lại là Tư Lăng.

Thu Mộ Quy khẽ mỉm cười, “À, Hầu Thiên Các lúc đó bị người ta chơi cho thảm hại, trúng ảo thuật mà không tự biết, treo giải thưởng làm cho đại lục Trung Ương ai ai cũng đều biết, chỉ là qua mấy năm lại phát hiện hóa ra là mình bị người ta động chân động tay trúng ảo thuật, cũng rất cuộc nhớ không rõ lúc đó đã xảy ra chuyện gì. Ta thấy là có kẻ nào đó muốn hãm hại Tư Lăng kia, thật không biết hắn đắc tội với ai.”

Thu Mộ Quy mặc dù là thiếu chủ của Ngũ đại gia tộc, nhưng cũng ngẫm qua lại với Hồng Khô Lâu, chuyện của Hầu Thiên Các thì được biết nhiều hơn những người khác. Nhớ tới Hầu Thiên Các bị người ta chơi cho một vỏ, trong lòng sung sướng khó nói, kéo theo cũng tăng mấy phần hảo cảm với Tư Lăng.

Bất quá, Băng Phách Thạch hán vẫn phải lấy về, làm quà sinh nhật đưa cho bạn tốt Kỳ Trầm Mi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Kéo cừu hân

Dưới chân núi Hạc Trùng Sơn có một tòa thành tên là Hạc Lâm Thành, bởi vì ở đây nổi tiếng nhiều Tiên Hạc.

Ngoài ra, cũng bởi vì Thông Thiên Tháp ở trên Hạc Trùng Sơn, làm cho Tiên Hạc ở Hạc Lâm Thành càng nổi danh xa gần. Thông Thiên Tháp tuy rằng ở đại lục Trung Ương, nhưng không hề thuộc về bất kỳ nào thế lực ở đó. Trăm nghìn vạn năm nay, không một ai có thể thu phục Khí Linh của Thông Thiên Tháp, làm cho nó không bị người khác sai khiến. Cũng vì Thông Thiên Tháp, cho nên Hạc Lâm Thành cũng không thuộc về bất kỳ thế lực, hay chịu quản lý của tòa thành nào. Trật tự trong thành so với các Thành tu tiên khác thì càng thuyết minh bốn chữ "cá lớn nuốt cá bé" vô cùng nhuần nhuyễn.

Gần một tháng qua, bởi vì Thông Thiên Tháp sắp mở ra sau năm mươi năm nên Hạc Lâm Thành vô cùng náo nhiệt. Tu sĩ trên khắp đại lục Thương Vũ đều tập hợp ở đây, chờ đợi Thông Thiên Tháp mở ra để tiến vào. Sau khi đến đây, đa phần tu sĩ đều sẽ chọn dừng chân ở Hạc Lâm Thành, chuẩn bị nghỉ ngơi dưỡng sức thật tốt để tiến vào Thông Thiên Tháp. Mà mỗi thời điểm như thế này, tình hình khách sạn nhà trọ ở Hạc Lâm Thành rất căng thẳng, giá cả cũng tăng nhanh chóng, người bình thường khó mà ở nổi khách sạn.

Đồng người, kéo theo là xung đột cũng nhiều. Vì lẽ đó, các loại mâu thuẫn ngày một nhiều, Hạc Lâm Thành sẽ thường xuyên xuất hiện hiện tượng cãi vã đấu pháp, có đôi khi một ngày mấy chục vụ xung đột cũng có.

Một tiếng ầm ầm nổ vang, Tur Lăng lông mày giật giật, Mặc Vân bút trên tay lại không chút nào đình trệ, mây trôi nước chảy; đến lúc kết thúc một nét bút cuối cùng, một vệt linh quang màu trắng sáng lên, một tấm Hồn Phù lục phẩm đã hoàn thành.

Tur Lăng nâng Hồn Phù, thả thần thức chìm vào trong phù lộ (những đường nét trên tấm phù), nhắm mắt lại, dùng thần thức chậm rãi phác hoạ thêm một lần. Thần thức đi tới đâu, lập tức có thể cảm giác được trong phù văn ẩn chứa sức mạnh khổng lồ, uy lực so với Linh Phù lục phẩm bình thường còn nhiều hơn gấp mấy chục lần, có thể sánh ngang với Linh Phù thất phẩm. Đây chính là chỗ khác biệt giữa Hồn Phù với Linh Phù, ngoại trừ hán, không người nào có thể vẽ ra loại Hồn Phù này.

Thu hồi thần thức, trên mặt Tur Lăng lộ ra vẻ thoả mãn. Thuật chế tạo phù Lục phẩm đã tinh thông, chờ sau khi kết thúc hành trình vào Thông Thiên Tháp, Tur Lăng quyết định bắt đầu thăm thấu Thuật chế tạo phù Thất phẩm. Đã qua mười lăm năm, hán chạy ngược chạy xuôi khắp nơi, lại còn phải tu luyện, cho nên vẫn không có thời gian luyện tập chế tạo phù, hiện tại mới thăm thấu được Lục phẩm, so với tính toán thì chậm hơn nhiều. Cùng với tu vi tăng cao, chuyện gặp phải cũng thuận theo đó mà càng thêm nguy hiểm, uy lực của Linh Phù lục phẩm yếu hơn rất nhiều.

Lại liên tục vẽ thêm vài tấm Hồn Phù, Tur Lăng mới thu rồi bút.

Chờ hán thu hồi trận pháp trong phòng, mở cửa phòng ra nhìn, trong sân không thấy bóng dáng Trọng Thiên và Tiểu Yêu Liên đâu cả, có lẽ hai đứa đã ra ngoài chơi rồi. Tuy rằng lúc này dừng chân ở Hạc Lâm Thành, nhưng Tur Lăng cũng không quá lo lắng cho bọn chúng; Trọng Thiên là đứa quỷ tính nghịch, Tiểu Yêu Liên lại có không gian Hồng Liên bên người, gặp nguy hiểm một cái thì trốn vào là được; người khác thật ra không thể làm gì được bọn chúng.

Tur Lăng chạy đến trước phòng bên, gõ gõ cửa, cửa phòng liền mở ra. Tur Lăng cười nói với người mở cửa: “Đại ca, đệ mới vừa vẽ được một ít phù, cho huynh.” Nói xong, từ trong túi trữ vật lấy ra 100 tấm Hồn Phù mình vẽ suốt hai tháng.

Từ hai tháng trước bọn hán đã đến Hạc Lâm Thành, sau đó vô cùng bạo tay mà thuê luôn một tiểu viện ở khách sạn trong thành, một là không thích chen chúc với người khác, hai là làm việc gì cũng tiện, ba là được thanh tịnh.

Tur Hàn nhìn về phía sắp Linh Phù, rất nhanh liền phát hiện huyền bí trong đó, nhìn mặc dù là Linh Phù lục phẩm, nhưng dùng thần thức quét qua mới biết đây căn bản không phải Linh Phù lục phẩm, mà là một loại phù khác cao cấp hơn. Số lượng 100 tấm tuy rằng không coi là nhiều, nhưng ở bên ngoài cũng không dễ có, hơn nữa còn là loại Linh Phù bên trong có càn khôn.

Thấy hán nhìn sang, Tur Lăng có chút ngượng ngùng nói: “Đây là đệ tự học, cũng không biết nhiều, chỉ có mấy loại Ân Thân phù, Liễm Tức phù, Hòa Viêm phù, Bạo Liệt Phù thôi. Đệ cũng không biết Thông Thiên Tháp có huyền bí gì, cho huynh để dùng khi cần đến.”

Sau khi nghe xong, Tur Hàn không nói gì mà nhận lấy, sau đó đưa tay đặt ở trên bả vai hán, cực kỳ nam nhân mà vỗ vỗ.

Tur Lăng trong lòng cực kỳ cao hứng, lại nói: “Đại ca, còn nửa tháng là đến thời gian Thông Thiên Tháp mở ra, đệ muốn đi Hạc Lâm Thành mua hai con Tiên Hạc, sau này cũng có phương tiện để thay đi bộ.” Cười Tiên Hạc nha, cảm giác như Tiên nhân vậy, rất phong cách luôn! Tur Lăng bắt đầu YY.

Tur Hàn thấy hai mắt hán tan rã, liền biết hán không biết đã thần du tới chỗ nào, lập tức không dài dòng, trực tiếp ra khỏi phòng.

Thấy thế, Tư Lăng há to miệng. Đợi khi thấy huynh ấy đi tới cửa viện rồi quay đầu lại lạnh lùng mà nhìn mình, ra hiệu nhanh đi theo, thì hắn mới biết đại ca từ trạch[1] lại muốn cùng hắn đi mua Tiên Hạc! ! !

[1]Chỉ những người chỉ thích ru rú ở nhà.

Ôi ôi, đại ca, huynh không phải yêu thích làm trạch nam sao? Sao đột nhiên lại thay đổi chủ ý? Đệ đệ thật lòng không chịu nổi đâu!!

Tư Lăng nhanh chóng đuổi theo, mới ra tới cửa viện thì bị một bóng đen đập tới, Tư Lăng nhanh chóng ra tay bắt lấy. Bóng đen kia một vuốt cào đến, hai chân giẫm một cái, đập xuống cánh tay muốn bắt lấy nó, cuối cùng văng vẳng mà ngồi xồm trên bả vai hắn; một Tiểu Hồng Nhân cũng cực lực lưu loát mà tiến vào trong ống tay Tư Lăng.

“Tư công tử, bọn tôi về rồi nè~~” âm thanh non nớt mềm mại nói, “Các huynh muốn đi đâu thế?”

Tư Lăng thu tay áo, ung dung đi theo sau lưng Tư Hàn. Mắt Tư Hàn cực tinh, đã sớm phát hiện bóng đen đập tới là Trọng Thiên, cho nên không để ý đến, tùy ý để một người một yêu đánh nhau.

“Chúng ta định vào thành thăm quan một chút, đi mua hai con Tiên Hạc về làm thú cưỡi.” Tư Lăng hỏi đáp.

Sau khi ra khỏi khách sạn, liền nhìn thấy trên đường người đến người đi, cách khách sạn không xa có một quảng trường, mọi người đều vây quanh nơi đó, hình như xảy ra chuyện. Không cần đặc biệt tới hỏi thăm, đã nghe nói nơi đó phát sinh xung đột, có lẽ sắp đánh nhau tới nơi rồi.

Hạc Lâm Thành trị an không tốt, chuyện như vậy lúc nào cũng có thể phát sinh, cho nên Tư Lăng cũng không để ở trong lòng. Lúc hai huynh đệ đi ngang qua, Tư Lăng tò mò nhìn thoáng qua, cảnh hai phe đối xung nhập vào mắt. Đột nhiên, một người vốn đang quay lưng về phía bọn hắn bỗng nhiên xoay người, đập vào mắt là một dung nhan xinh đẹp lạnh lùng, vì thế song phương đều giật mình.

“Tư Lăng!” Nguyệt Thiên Dạ vừa mừng vừa sợ mà gọi một tiếng.

Tư Lăng trong lòng than khổ, cẩn thận liếc mắt, quả nhiên nhìn thấy về mặt đại ca nhà mình trở nên âm u. Đây là đáng trách duy nhất chỉ có đối mặt với Nguyệt Thiên Dạ mới có, xem ra hành vi vì Nguyệt Thiên Dạ mà cả mạng cũng không cần của “Tư Lăng” trước kia đã lưu lại trong lòng Tư Hàn ấn tượng xấu cực sâu đậm, làm cho huynh ấy mỗi lần nhìn thấy là mỗi lần bức mình. Có lẽ ở trong lòng Tư Hàn, Nguyệt Thiên Dạ đã bị liệt vào danh sách đen.

Từ lúc đoạn tuyệt ở Huyền Thiên Bí cảnh, Tư Lăng cũng nhân cơ hội rũ sạch quan hệ với nàng ta, cho nên lúc này thấy mặt cũng không tỏ vẻ gì, cả ánh mắt cũng lười cho một cái. Lại nhìn sang bốn người nam nữ đối diện với Nguyệt Thiên Dạ, bốn người kia ăn mặc sang trọng, chắc hẳn thân phận không tầm thường. Đường như cho rằng bọn hắn là cùng một bọn với Nguyệt Thiên Dạ, bọn họ lúc này sắc mặt rất khó coi mà nhìn bọn hắn.

Phát hiện hai tầm mắt dò xét bất thiện, Tư Lăng xoay chuyển ánh mắt, không ngờ nhìn thấy đi theo bên người Nguyệt Thiên Dạ ngoài Tiêu Trắc còn có Kỳ Trường Ca, người từng có duyên gặp mặt một lần. Kỳ Trường Ca giống như thấy Nguyệt Thiên Dạ gọi hắn lại thì cực kỳ kinh ngạc, đang dùng một loại ánh mắt rà soát lạnh yền đánh giá hắn.

“Người với nàng ta là một nhóm?” Một nữ tu tướng mạo hơi bình thường ở đối diện trầm giọng hỏi.

Tư Lăng nhàn nhạt nhìn nàng ta một cái, còn chưa phản ứng, đã có một thanh âm lạnh lẽo rét lạnh vang lên: “Không phải!”

Mọi người ngẩn ra, ánh mắt thuận theo đó chuyển đến trên người Tư Hàn vừa cất lời, chỉ liếc mắt một cái, trong lòng liền cảnh giác. Vừa nãy vì Nguyệt Thiên Dạ chỉ chú ý một mình Tư Lăng, cho nên ánh mắt của bọn họ đều chỉ chú ý Tư Lăng, lại vì tướng mạo Tư Lăng quá mức xinh đẹp, không cần thận liền không chú ý người bên cạnh. Nhưng trên thực tế, Tư Hàn lại là người cực có cảm giác tồn tại, mới vừa mở miệng, mọi người rốt cuộc không thể coi nhẹ hắn, trong lòng tự dung tăng thêm thận trọng-- đây là loại thận trọng khi gặp phải kẻ mạnh.

Tư Hàn lạnh lùng lướt qua Nguyệt Thiên Dạ, ánh mắt rét lạnh phi thường, sau đó trực tiếp ly khai.

Nhưng mà, dù chỉ một chút như thế, nhưng đã khiến trong lòng Nguyệt Thiên Dạ khó chịu đến cực điểm, so với chuyện Tư Lăng cắt đứt với nàng còn khiến nàng cảm thấy sỉ nhục hơn. Đó là một loại ánh mắt hoàn toàn coi thường, dường như nàng ở trong mắt hắn, bất quá là hạt cát nhỏ bé chẳng cần để tâm. Bất kể là kiếp trước hay kiếp này, chưa từng có ai dám dùng loại ánh mắt này nhìn nàng!

Sát ý trong lòng lóe lên rồi ẩn giấu xuống, Nguyệt Thiên Dạ mặt đẹp nhìn Tư Lăng cất bước theo Tư Hàn rồi đi, trong lòng đã xác định Tư Hàn là mục tiêu nhất định phải trừ khử. Có hắn, nàng vĩnh viễn không cách nào ở bên cạnh Tư Lăng!

Tư Lăng khoe miệng hơi giật, lại một lần nữa thấy được bản lĩnh kéo cừu hận của đại ca nhà mình, trong lòng bất đắc dĩ, vội vàng chạy theo để rời khỏi chỗ thị phi này.

Thấy hai người Tư Lăng rồi đi, bốn người đối địch với Nguyệt Thiên Dạ thở phào nhẹ nhõm, chuyển sự chú ý vào bọn Nguyệt Thiên Dạ.

“Tư sư huynh!” Tiêu Trắc đột nhiên gọi một tiếng, thấy Tư Hàn làm như không nghe thấy mà rời đi, mặc dù biết hắn ở Thiên Tông phái cũng thường không coi ai ra gì như vậy, nhưng Tiêu Trắc vẫn cảm thấy vô cùng mất mặt, lửa giận trong lòng kéo lên, không nhịn được muốn ra tay, nhưng bị Nguyệt Thiên Dạ ngăn lại.

Tiêu Trắc cười lạnh nói: “Thiên Dạ, Tư sư huynh là đồng môn của chúng ta, lúc này đồng môn sư huynh đệ bị người khác ức hiếp, làm sư huynh, không

phải nên ra tay giúp đỡ sao?”

Lời này nói hết sức đường hoàng, nhưng người ở đây đều biết Tiêu Trạc muốn kéo Tư Hàn cùng xuống nước.

Quả nhiên, bốn tên nam nữ này lại nhìn về phía Tư Hàn với ánh mắt cực kỳ không tốt.

Tư Hàn cũng không để ý tới. Đám người vây xem vốn cản đường cản lối lại vì hàn khí giá lạnh trên người hắn khiến cho không tự chủ được mà tránh né. Hắn thông dong ly khai, cả cái đầu cũng lười xoay lại, căn bản không cho bọn họ cơ hội đáp lại, cứ như thế mà đi mất. Mà căn cứ vào nguyên nhân nào đó, thậm chí không có người nào ra tay ngăn hắn lại.

“...”

Mọi người á khẩu không biết nói gì. Mà nữ tu từng mở miệng cũng dùng một loại ánh mắt ngu ngốc nhìn Tiêu Trạc, nhìn đến hắn bưng đầy tức giận, quyết định khi nào trở về sư môn nhất định phải cáo trạng với Chương môn.

Mà Tư Lăng, dù theo Tư Hàn rồi đi nhưng vẫn dùng thần thức cẩn thận mà tra xét một hồi, rất nhanh liền biết bốn người xích mích với Nguyệt Thiên Dạ có lai lịch khá lớn, là đệ tử Hoắc gia, một trong năm đại gia tộc của đại lục Trung Ương. Tư Lăng trong lòng cảm thán, Nguyệt Thiên Dạ không hổ là người chuyên gây họa, bản lĩnh gây rắc rối kéo cừu hận thực sự là đạt chuẩn, vào thành thôi mà cũng có thể va chạm với người của năm đại gia tộc.

Tư Lăng cũng không muốn dính líu tới chuyện của Nguyệt Thiên Dạ, trong lòng đã sớm hạ quyết tâm rời xa Nguyệt Thiên Dạ, cho nên vừa rồi không để ý tới là tốt nhất. Chỉ là trong lòng vẫn có chút bất an. Với tâm tính sát phạt quả quyết lại duy ngã độc tôn của Nguyệt Thiên Dạ, sợ là vừa này đại ca mình đã đắc tội ghê gớm với nàng ta, sau này còn không biết sẽ bị trả thù kiểu gì đây.

Lúc Tư Lăng đang rối rắm lo âu, Tiểu Yêu Liên lại truyền âm cùng Tư Lăng, “Tư công tử, kỳ thực... Nguyệt Thiên Dạ đối đầu với người Hoắc gia, là do chủ nhân xúi giục.” Lập tức Tiểu Yêu Liên kể lại chuyện nó cùng Trọng Thiên đi dạo trên đường, sau đó gặp phải đám người Nguyệt Thiên Dạ đang vào thành, Trọng Thiên lên kế thiết kế, làm Nguyệt Thiên Dạ đối đầu với đám Hoắc gia.

Trọng Thiên một kích thành công, phát hiện thần thức Nguyệt Thiên Dạ vô cùng mạnh mẽ, sợ bị nàng phát hiện khác thường, chỉ có thể mang theo Tiểu Hồng rút lui. Vừa này lúc đi ngang qua, Trọng Thiên nhìn thấy bọn họ sắp đánh nhau tới nơi, thật mừng rỡ vô cùng.

Tư Lăng bước chân dừng lại, sau đó lại như không có chuyện gì mà tiếp tục tiến lên. Hắn quay đầu nhìn về phía Trọng Thiên lười biếng ngồi xổm ở trên bả vai hắn, trong lòng có chút buồn cười lại bất đắc dĩ. Con yêu thú này cũng quá thù dai rồi, cũng đã qua mười mấy năm, vậy mà vẫn còn coi Nguyệt Thiên Dạ là cái đinh trong mắt, luôn tìm thời cơ hãm hại nàng ta một cái. Suy nghĩ một chút, Tư Lăng nói rằng: “Ta biết ngươi lợi hại, bất quá Nguyệt Thiên Dạ cũng không thể coi thường, ngươi phải cẩn trọng một chút, nếu ngày nào đó bị nàng ta bắt đi lột da móc yêu đan, ta không có thực lực cứu ngươi đâu.”

Trọng Thiên cao ngạo mà liếc mắt nhìn hắn, đáng vẻ vô cùng khinh bỉ. Tư Lăng cũng hừ một tiếng. Trọng Thiên dần trở nên mạnh mẽ, Nguyệt Thiên Dạ cũng đâu chịu đứng yên. Hơn nữa Nguyệt Thiên Dạ cơ duyên rất nhiều, vốn chỉ là tư chất ngũ linh căn hạ đẳng, trong thời gian rất ngắn mà tốc độ tu luyện có thể sánh ngang với đơn linh căn, hiện tại đã là Kim đan sơ kỳ đỉnh cao, có thể thấy được cơ duyên kinh khủng cỡ nào.

Một đường không nói chuyện, rất nhanh liền đến Tiên Hạc viên trong Hạc Lâm Thành.

Tiên Hạc viên là nơi chuyên môn nuôi dưỡng và bán Tiên Hạc của Hạc Lâm Thành, diện tích vô cùng lớn, loại Tiên Hạc gì cũng có. Đương nhiên, ngoại trừ Tiên Hạc thì cũng có các loại yêu thú và linh thú khác, nhưng chỉ là loại phụ thêm thôi.

Lúc này trong Tiên Hạc viên có rất nhiều khách, đa phần đều là nữ nhân. Kỳ thực tốc độ phi hành của Tiên Hạc mặc dù nhanh, nhưng cũng chỉ thích hợp phi hành với khoảng cách ngắn, đường dài thì vẫn là Pháp bảo phi hành tốt hơn. Bất quá cười Tiên Hạc phi hành trên không trung, tư thái uy mỹ, nhìn thấy rất phong cách, các nữ tu đều rất yêu thích, một ít nam tu thích ra vẻ cũng khoái kiểu này. Còn Tư Lăng, cũng thuộc về một loại thích ra vẻ đi.

“Hai vị khách nhân, xin hỏi các vị muốn mua giống Tiên Hạc nào?” Một vị quản sự của Tiên Hạc viên khách khí tiến lên hỏi dò.

Tư Lăng cảm thấy câu hỏi này quá vô ích, vẻ mặt kinh ngạc nói: “Tiên Hạc cũng chia giống sao? Nhìn trông không phải đều giống nhau sao?” Nói xong ánh mắt quét về phía đám Tiên Hạc trong vườn, cảm giác đều giống nhau, chỉ là béo, gầy, già, trẻ không giống thôi.

Vị quản sự nọ bất đắc dĩ cười cười, lại là một tên không thường thức, bất quá hắn cũng quen rồi. Không phải người của Hạc Lâm Thành thì đều có cái tật chung như vậy, cho rằng Tiên Hạc chính là Tiên Hạc, ở đâu còn phân ra giống loài gì.

Ngay sau đó, quản sự không thể không phổ cập một tý tri thức về Tiên Hạc cho Tư Lăng, giống loài không nhiều, mấy trăm giống thôi, sau đó hỏi hắn muốn giống Tiên Hạc nào.

Tư Lăng bị nhiễu loạn đến có chút choáng váng, theo bản năng nói: “Muốn hai con Tiên Hạc tốc độ nhanh nhất.”

Quản sự hiểu rõ, dẫn bọn hắn tới một khu vườn bên trong. Trong vườn là một đám Tiên Hạc tư thái tao nhã đang biểu diễn thân hình duyên dáng của chúng, thỉnh thoảng có con Tiên Hạc bay lượn ở giữa không trung, bất quá bởi vì xung quanh có cấm chế nên đều không thể bay ra ngoài. Tư Lăng nhìn tới nhìn lui, cảm thấy những con Tiên hạc này đều rất cao ngạo tự kỳ.

“Đám tiên hạc này làm Tật Phong Hạc, là loài có tốc độ nhanh nhất trong Tiên Hạc, không biết ngài thích con nào?”

Tur Lăng nhìn nhìn, trong lòng có chút lúng túng, nhìn đều giống y như nhau, có con nào khác con nào đâu.

Chợt nghĩ, Tur Lăng cúi đầu nhìn về phía Trọng Thiên, nói rằng: “Trọng Thiên, người giúp ta chọn hai con được không?” Trọng Thiên là Đại Yêu thú Thượng Cổ, huyết thống vô cùng cao cấp, nhận biết được linh thú và yêu thú có mạnh hay không, để nó chọn Tur Lăng rất yên tâm.

Quản sự thấy Tur Lăng để con yêu thú con cấp thấp chọn lựa, mi tâm nhảy nháy, vẻ mặt có chút miễn cưỡng.

Trọng Thiên không vừa ý một con nào, dùng móng vuốt cào cào Tur Lăng, ra hiệu Tur Lăng chú ý tới một cái vườn khác, cách nơi này cũng không xa, nhưng khu vườn đó lại không có một vị khách nào, hơn nữa bị cấm chế dày đặc vây lại.

Mười mấy năm làm bạn, tuy rằng quan hệ phức tạp, nhưng một người một yêu thật rất có ân ý, Tur Lăng lập tức hiểu ý, giả vờ giả vịt mà nhìn một chút, nói rằng: “Ồi, ta muốn chọn con Tiên Hạc tốc độ nhanh nhất cho Trọng Thiên chơi, bắt quá xem ra nó không thích. Nếu đã muốn chọn cho nó, đương nhiên để nó chọn cái nó thích, không biết các người ở đây có còn chỗ nào khác có thể giới thiệu hay không?”

Nghe nói như thế, quản sự kia lông mày giật ghê gớm hơn, trên trán treo lên hắc tuyến. Hẳn là lần đầu tiên nghe nói có người muốn mua Tiên Hạc cho yêu sủng của mình chơi đùa.

Lúc quản sự đang khó xử thì Tur Lăng chỉ vào khu vườn cách đó không xa, hỏi: “Không biết vườn kia có giống Tiên Hạc gì? Có thể đi xem một cái không?”

Quản sự nhìn về phía Tur Lăng chỉ, trên mặt lộ ra vẻ khó khăn.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 108: Khôi điều (con chim màu xám tro)

Quản sự khó xử hồi lâu, thấy Tur Lăng kiên trì, mới nói rằng: “Khách nhân, nơi đó không phải nuôi dưỡng Tiên Hạc, mà là một ít trứng xấu[1]. “

“Ồ? Kê xấu[2]? Xấu đến mức nào?” Sau khi nghe xong, Tur Lăng gật đầu, chẳng trách được nơi đó cấm chế tầng tầng lớp lớp.

[*]坏蛋: (phôi đàn) có 2 nghĩa: [1] là quả trứng bị thối. [2] Kê xấu, tên khôn, đồ đều, đồ tồi.

Vừa nhìn vẻ mặt của hắn, quản sự còn đang suy nghĩ là có ý gì, Tur Hàn đã biết đệ đệ mình lại phát nổ, nói một cách đơn giản, đó là một loại quán tính khi đầu óc không kịp xoay chuyển, không khỏi đưa tay vỗ xuống đầu của hắn, thấy hắn không hiểu ra sao mà quay đầu nhìn mình, Tur Hàn im lặng.

Quản sự rất nhanh thì hiểu rõ ý tứ của Tur Lăng, khòe mắt co giật, mới nói tiếp: “Bên trong thả một ít trứng Tiên Hạc không thể ấp nở, đều là trứng bị hỏng.”

“...”

Tur Lăng yên lặng mà nhìn quản sự, quản sự cũng nghiêm túc nhìn lại hắn, sau đó một tiếng xì cười vang lên. Tur Lăng nổi nóng túm đuôi con yêu thú nào đó, dĩ nhiên là làm Trọng Thiên xù lông, trực tiếp cào một vuốt tới. Tur Lăng cũng không cam lòng yếu thế mà đánh trả.

“Khách nhân. . .”

Nhìn thấy người một yêu đang bận việc, quản sự mặt đen lại, trong lòng cũng có mấy phần kinh ngạc. Yêu thú này thật đúng là hung tàn, có yêu sủng nào lại để đánh chủ nhân như vậy? May là người chủ nhân này tốt tính, bằng không thì con yêu sủng kia đã sớm chịu khổ ước phản phệ vì dám công kích chủ nhân.

Tur Hàn cũng không để ý tới hai đứa này, nói với quản sự: “Chúng ta muốn đi xem một cái, có được không?”

Quản sự khó xử, nhưng khi Tur Hàn trực tiếp lấy ra một túi linh thạch đưa tới thì còn có cái gì là không thể, vội vàng vui vẻ mà dẫn bọn họ đến khu vườn không người trông coi bên kia. Trong vườn quả nhiên không có bóng dáng Tiên Hạc, bên trong hoàn toàn yên tĩnh, trên đất rải rác rất nhiều trứng Tiên Hạc, đa phần là màu xám trắng, không giống những quả trứng Tiên Hạc sòng sọt bóng loáng tỏa ra ánh sáng trắng óng ánh ôn hòa. Xung quanh vườn bày cấm chế, muốn đi vào thì cần phải tìm quản sự giữ vườn để lấy ra ngọc bài mở cấm chế. Quản sự này bảo hai người chờ, rồi đi tìm người cầm ngọc bài.

Chỉ phút chốc quản sự đã trở lại, còn kéo theo một nam tu trung niên dáng dấp hiền lành. Tu sĩ này chính là trưởng quản, người giữ ngọc bài của khu vườn này, ông ta đánh giá hai người Tur Lăng một chút, hỏi: “Bên trong đều là trứng thối, không ấp ra được Tiên Hạc, các người muốn tiến vào làm gì?” Ở trong mắt vị quản sự và nam tu này, hành vi lúc này của Tur Lăng chính là kẻ ngốc nhiều tiền, thực sự là làm bọn họ cảm thấy kỳ quái.

Tur Lăng nhú mày, khẽ mỉm cười, nói rằng: “Yêu thú của ta đã yêu thích, cần gì biết nó là trứng tốt hay trứng hư.” Một bộ dáng đại cường hào giàu nứt

đồ đồ vách.

Tư Hàn mặt không hề cảm xúc mà ném qua một túi linh thạch, trong mắt nam tu trung niên kia lướt qua mấy phần tham lam, cũng không thèm hỏi lại nữa, trực tiếp cầm ngọc bài mở ra cấm chế, để bọn hắn đi vào chọn trứng thôi.

Tư Lăng không đếm xỉa tới ánh mắt như đang nhìn bọn ngốc của họ, mang theo Trọng Thiên đi dạo một vòng, ánh mắt lướt nhìn về phía ngọn núi giả (hòn non bộ) ở tận cùng khu vườn. Lúc Tư Lăng đến gần, có thể cảm giác được ánh mắt căng thẳng của quân sự và nam tu kia, trong lòng biết khác thường, nhưng lúc này thời cơ không đúng, bèn điềm nhiên làm như không phát hiện. Sau khi Trọng Thiên ra hiệu, hắn liền nhặt hai cái trứng màu xám trắng nằm lẻ loi ở góc tường.

Quân sự và nam tu trung niên thấy hắn thật sự chọn hai quả trứng thôi, trong lòng thực có mấy phần kinh ngạc, bọn họ còn tưởng rằng hắn ta cảm giác được thứ phía sau núi giả, cho nên mới phải trăm phương ngàn kế muốn đi vào. Nếu bọn hắn không có phản ứng, hắn là không biết chuyện sau núi giả, việc này cũng không cần tới báo cho viên chủ nghe.

Tư Lăng dùng túi linh thú thu hai quả trứng lại, chỉ vào hai túi linh thạch nói rằng: “Những linh thạch này coi như thưởng cho các vị, có đủ không?”

Sau khi nghe xong, hai người cười rộ gật đầu, đầu chỉ đủ, đi mua thêm hai con Tiên Hạc thành niên cũng thừa sức.

Chọn trứng xong, hai người cũng không dừng lại, trực tiếp rời đi.

Sau khi ra khỏi Tiên Hạc viên, Tư Lăng nói rằng: “Đại ca, sau núi giả có thứ gì đó, bắt quá phía trên bày cấm chế cách trở thần thức, đệ cảm giác không được rõ lắm.”

Tư Hàn như nghĩ tới cái gì, nói rằng: “Lúc đó xem về mặt của bọn họ, hình như cũng cực kỳ căng thẳng khi các người tiếp cận nơi đó.”

“Ừm, đệ cũng cảm giác được. Nếu chỉ là một khu vườn chứa trứng hồng, hắn là không cần cấm chế dày đặc vây quanh, cảm giác thả dăm trứng thôi ở đó là để che dấu tai mắt người khác.” Suy nghĩ một lát mà vẫn không biết là thứ gì, Tư Lăng nhún vai một cái, nói rằng: “Quên đi, dù sao cũng không liên quan đến chúng ta, đi về thôi.”

Hai người không tiếp tục nói nữa, cũng không có thứ gì muốn mua, liền trực tiếp về khách sạn.

Đóng cửa lại, Tư Lăng lấy hai quả trứng ra, gõ gõ vỏ trứng xám trắng, nói với Trọng Thiên: “Trọng Thiên, ngươi cảm thấy hai quả trứng này thật sự còn sống sót?”

Trọng Thiên lườm hắn một cái, dùng móng vuốt vỗ mặt bàn bất mãn mà kêu một tiếng, có vẻ khá là tức giận vì Tư Lăng dám nghi ngờ nó.

“Tư công tử, chủ nhân nói một trong chúng vẫn còn sống sót, bắt quá hơi thờ rất yếu ớt, không nhanh ấp nở thì sẽ thật sự thành trứng thôi.” Tiểu Yêu Liên đi tới, chỉ vào quả trứng nhỏ hơn, còn quả lớn thì thật sự là trứng chết rồi.

Tư Lăng cảm thấy kinh ngạc, sau đó phát hiện Trọng Thiên này còn rất giáo hoạt. Bởi vì hắn lúc trước nói với quân sự muốn chọn hai con Tiên Hạc cho nó chơi, vì không làm quân sự chú ý, cho nên nó thật sự chọn hai quả trứng, vậy sẽ không làm người khác chú ý. Xem ra yêu thú thẳng ruột ngựa trước đây sống ở nhân gian quá lâu cũng học được dùng tâm kế.

Hiểu rõ chuyện này, Tư Lăng cũng không rồi rắm nữa, sờ sờ cằm, đẩy quả trứng nhỏ đến trước mặt Trọng Thiên, đương nhiên mà nói rằng: “Trọng Thiên, nhanh nhanh ngồi lên ấp trứng đi.”

Trọng Thiên gầm một tiếng, trực tiếp cào một vuốt tới, đè lên Tư Lăng đánh no đòn.

Tiểu Yêu Liên ôm đầu kêu lên: “Chủ nhân, Tư công tử, các người đừng đánh nữa! Tư công tử, chủ nhân là yêu thú giống đực, sinh con, không phải sinh trứng, không thể ấp trứng đâu!”

Thấy một người một yêu lại đánh nhau, Tư Hàn nhìn một chút rồi trực tiếp về phòng, mặc bọn chúng quậy phá.

Chờ y phục trên người Tư Lăng bị đốt một nửa, nửa kia bị xé thành từng mảnh dài thì Trọng Thiên mới hầm hừ mà buông tha cho Tư Lăng. Tư Lăng cũng thờ hồng học, đọc thầm quân tử báo thù mười năm không muộn, hắn hiện tại tốt xấu cũng có thể sống qua mười chiêu với Trọng Thiên, cứ theo đà này, về sau nhất định có thể đánh thắng nó.

Chờ Tư Lăng đổi một bộ quần áo sạch sẽ khác, rót ấm Xuân Sơn Xuân Vũ vừa uống vừa hỏi: “Nếu Trọng Thiên không thể ấp, vậy trứng này phải ấp kiểu gì?”

Trọng Thiên vẫn còn đề bụng chuyện vừa nãy Tư Lăng bảo nó ấp trứng, tức giận ngồi ở một bên trừng mắt nhìn Tư Lăng. Nếu cái tên Tiểu Lăng tử thiếu bị đánh này lại làm ra trò gì xâm phạm tới Tôn nghiêm Đại Yêu Thú của nó, nó không ngại lại đề lên bàn đánh một trận.

“Đương nhiên là Tư công tử huynh ấp rồi!” Tiểu Yêu Liên đương nhiên mà nói, sau đó bị Tư Lăng mặt đơ dùng nhất chỉ đạn công bắn bay.

“Áp cái gì mà ấp? Ta cũng là sinh con, hơn nữa là nam nhân!” Tuy rằng bên trong trái tim vẫn là nữ nhân, nhưng đã nỗ lực học làm nam nhân mấy chục năm, hắn hiện tại đã dần dần không coi mình là nữ nhân.

Tiểu Yêu Liên thật oan ức, nếu không phải Tư Hàn đóng cửa lại tu luyện, nó đã muốn phun lệ chạy tới tìm an ủi. Đứng thấy Tư Hàn lạnh như băng không có tình người, kỳ thật là cực dễ nói chuyện, Tiểu Yêu Liên cảm thấy Tư Hàn ôn nhu hơn Tư Lăng nhiều, ít nhất thì đại ca xưa nay sẽ không xấu tính giống như Tư Lăng, cứ thích bắn bay nó.

Cuối cùng, trứng này vẫn là do Tư Lăng tới ấp.

Cái gọi là ấp trứng, cũng không giống gà mái ngồi ở trên trứng mà ấp là được; cũng không giống trứng yêu thú, chỉ cần đặt ở trong túi linh thú, chủ nhân thỉnh thoảng lấy ra truyền vào chút linh khí là được; hoặc là cũng có người chuyên môn dùng linh thạch để bố trí cái Tụ Linh Trận giúp chúng nó hấp thu linh lực, rồi tự nhiên mà phá xác mà chui ra. Bởi quả trứng này sắp từ vong, chỉ còn sót lại chút hơi tàn, cho nên cần một luồng khí giúp nó chuyển vận năng lượng, trực tiếp ấp nở ra.

Khi Tư Lăng dự định chuyển linh lực vào, Trọng Thiên lại ngăn cản hần, bảo hần trực tiếp chuyển Hồn lực.

“Ngươi chắc chứ?” Tư Lăng nghiêm mặt nói. Thế giới này, ngoại trừ hần và Trọng Thiên, vẫn chưa phát hiện có người hoặc yêu thú nào nắm giữ loại sức mạnh hồn lực này.

Trọng Thiên lười biếng vẩy đuôi, nhưng đáng vẻ rất khẳng định.

Tư Lăng nhú nhú mày, kỳ thực trong tận đáy lòng hần cực kỳ chờ mong thứ trong quả trứng này. Con vật có thể làm cho Trọng Thiên để mắt tới tất nhiên không phải tầm thường. Hơn nữa hần cũng từng dùng thần thức điều tra mấy lần, căn bản không cảm giác được sự sống, nếu không phải Trọng Thiên kiên trì, hần sẽ không bỏ linh thạch mua thứ này trở về. Dù linh thạch nhiều thì cũng không phải dùng để tiêu phí như vậy. Nghĩ đến hành vi cường hào của đại ca nhà mình, Tư Lăng có chút đau răng.

Suy nghĩ một chút, Tư Lăng không do dự nữa, cầm quả trứng trong tay, sau đó bắt đầu từ từ đưa hồn lực vào. Sau khi Hồn lực tiến vào quả trứng, dường như rốt cục có liên hệ, Tư Lăng từ từ có thể cảm giác được một loại hơi thở sinh mệnh, sau đó là mạch đập yếu ớt, tựa như có thứ gì đó bị kích thích tỉnh dậy, sau đó bắt đầu tham lam hút lấy năng lượng.

Qua nửa ngày, mặt Tư Lăng có chút tái nhợt, đây là hiện tượng hồn lực tiêu hao, bắt đầu dĩ, hần không thể làm gì khác hơn là đem một phần ba linh lực trong đan điền chuyển thành hồn lực, tiếp tục chuyển vận hồn lực.

Như vậy qua một ngày, Tư Hàn cũng ra ngoài, ngồi ở một bên lạnh nhạt nhìn, chỉ cần Tư Lăng có chút không đúng thì hần lập tức sẽ ra tay.

Mà lúc này, quả trứng không còn đáng đáp sắp chết xám trắng lúc trước nữa. Toàn bộ quả trứng tròn bóng óng ánh, toả ra ánh sáng lộng lẫy, cực kỳ chói mắt, ngay cả Tư Hàn cũng hiếm thấy thay đổi sắc mặt mà ngắm nhìn một chút.

Sắc mặt Tư Lăng lại có chút khó coi, hần cảm giác được linh hồn có thứ gì đó rục rịch, căn bản không chịu khống chế của mình. Lúc này, Trọng Thiên tựa hồ cũng cảm giác được gì đó, cong người dậy nhẹ răng gặm gừ, một bộ dáng cảnh giác khi đối mặt với thiên địch. Tiểu Yêu Liên trốn đi thật xa, cũng có chút sợ sệt.

Ngay khi Tư Lăng sắc mặt càng ngày càng trắng xám, quả trứng rốt cục không tiếp tục tham lam mà hấp thu hồn lực nữa, trong lòng Tư Lăng nhẹ đi, có lẽ nó rốt cục đã hấp thu đủ rồi. Bất ngờ, một vết sáng trắng trực tiếp bắn từ mi tâm của hần vào trong quả trứng, sau đó rắc một tiếng, vỏ trứng nứt ra.

Tư Lăng vẫn ngờ ngạc mà nâng quả trứng kia, sợ hãi mà nhìn đốm sáng trắng xoay vòng vòng trong thức hải của mình, cuối cùng khá là thoải mái mà đứng bất động ở trong Thức hải của hần. Đốm sáng trắng này thực sự là rất quen thuộc, đây là đốm sáng dẫn hần tới thế giới này. Sau đó ở cảm địa Tư gia, khi hần suýt chút nữa bị Trọng Thiên mới vừa thức tỉnh giam mất một nửa linh hồn, cũng là đốm sáng trắng này đánh đuổi Trọng Thiên đi. Nhưng nó không phải vẫn luôn ẩn nấp ở sâu trong linh hồn của hần sao? Sao lại đột nhiên chạy đến thức hải rồi?

Trong lúc Tư Lăng nghĩ mãi mà không ra, quả trứng kia bị một cái đầu ướt nhẹp đẩy mở, một đôi mắt hung dữ trong vắt như mắt cá chết mờ to, hướng Tư Lăng “chiêm chiêm” mà kêu lên. Đây là một con chim nhỏ lông màu xám xịt, nhìn căn bản không giống Tiên Hạc, cũng không nhìn ra là giống gì, hơn nữa phải dùng hồn lực để ấp, xem ra cũng không phải con chim tốt gì.

Thất vọng trong lòng Tư Lăng là có thể tưởng tượng được, cũng không biết nó đang kêu gào là gì, bất quá Tiểu Yêu Liên hiển nhiên là đưa tình thông thú ngữ, lập tức vui mừng mà đến phiên dịch.

“Tư công tử, nó nói 'Mẹ, con đói bụng', bảo huynh chuẩn bị thức ăn cho nó đó.”

Tư Lăng lại một lần nữa mặt không hề cảm xúc mà bắn bay Tiểu Yêu Liên ngu ngốc không chịu nổi kia.

Tư Hàn ánh mắt vì diệu mà nhìn chăm chăm đệ đệ ngốc nhà mình, nhìn thấy đáng đáp thẹn quá thành giận của hần, tựa hồ cảm thấy khá thú vị.

“Chiếp chiếp~~” Con chim xám nhỏ kêu với Tư Lăng, vụng về bò ra khỏi vỏ trứng, còn dùng cái mỏ non nớt mổ lòng bàn tay Tư Lăng. Lại một trận chiêm chiêm, biểu thị mình đói bụng, muốn ăn cơm.

Sau một trận rối ren, Tư Lăng ép linh quả thành nước đặt ở chén nhỏ cho chim xám ăn. Mà khiến hần uất ức chính là, làm quái gì mà con chim xám này cứ muốn dính trên người hần chứ? Hần thật sự không phải mẹ nó đâu.

Mấy người vây lại cùng nhau, nhìn chăm chăm con chim xám nhỏ kia, sau đó bắt đầu thảo luận giống loài của nó. Tư Lăng trước tiên nhìn đại ca, thấy hần lắc đầu vừa nhìn về phía Tiểu Yêu Liên. Thấy Tiểu Yêu Liên đồng dạng lắc đầu, chỉ có thể nhìn về phía Trọng Thiên.

“Trọng Thiên, nó là do ngươi chọn, ngươi hẳn phải biết nó là giống gì chứ?” Tur Lăng tràn trề hi vọng mà hỏi. Con chim xám này đã ăn hồn lực trong đan điền của hắn, hiện tại hồn lực khô cạn, muốn khôi phục như cũ thì ít nhất cũng mất ba ngày, thế nào cũng phải biết giống loài của mới được.

Trọng Thiên vòng vòng quanh con chim nhỏ một lúc, khi thấy chim nhỏ trong treo nhưng dữ dằn mà trừng mắt về phía nó thì đập cho một vuốt. Đầu chú chim nhỏ này lập tức vùi vào trong chén, cả đầu dính đầy nước trái cây, sau đó thê lương kêu chiêm chiếp, hai mắt nhắm lệ nhào tới trên người Tur Lăng.

Tur Lăng im lặng nhìn trời, hoá ra đây là tiết tấu đùa nhỏ bị bắt nạt thì biết tìm mẹ để cáo trạng đây.

Trọng Thiên cuối cùng cho ra một cái đáp án: Đây là tạp chủng! Không phải loài chim tốt gì cả!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 109: Bốn loại huyết thống

Tuy rằng áp ra một chú chim xám xám, hơn nửa mặt mũi còn hung tợn thực không phải loài chim tốt gì, nhưng dù sao cũng là mình dùng hồn lực toàn thân mới áp ra được, cho nên chú chim xám này hiển nhiên trở thành một thành viên trong đám Tur Lăng, đồng thời cũng coi như là “con trai” Tur Lăng. Vì thế, cái vị không có năng lực đặt tên nào đó liền ra sức suy nghĩ, cuối cùng đặt cho chim xám một cái tên vô cùng chính xác cũng vô cùng khiêm tốn: Tiểu Khôi. (Khôi là màu xám)

Tiểu Khôi là một chú chim có huyết thống có chí khí, tất nhiên không thích cái tên phổ thông tựa như “Tiểu Cường” kia, bèn kháng nghị một phen. Vì thế Tur Lăng lập tức chữa lại, chờ nó lớn, có thể thay cái tên khác, gọi là: Đại Khôi.

Chim xám nhỏ lập tức ngã lòng khuất phục. Trọng Thiên đập móng vuốt đồng ý. Mà Tiểu Yêu Liên thì vui vẻ rạo rực mà nghĩ, rốt cục có đồng bạn.

Để có thể hấp thu linh lực và hồn lực vào đan điền, Tur Lăng cần đá tọa khôi phục, cho nên đem Tiểu Khôi điều vừa chào đời giao cho Tiểu Yêu Liên chăm sóc, bản thân thì chạy đi bế quan. Tur Lăng thấy không còn việc gì nữa, tự nhiên cũng theo thói quen đi tu luyện, vì thế trong phòng khách chỉ còn lại ba đứa yêu thú yêu thực không bị người quản.

Như vậy qua mấy ngày, Tiểu Khôi điều lớn hơn một chút đã rốt cục không chịu được đói bụng, không chịu ăn nước linh quả mà Tiểu Yêu Liên dốc lòng chuẩn bị nữa. Nó bắt đầu nhìn chằm chằm thịt nướng của Trọng Thiên, đồng thời vô cùng hung tàn mà dăm kêu gào cướp đồ ăn với Trọng Thiên.

Trọng Thiên là ai chứ? Đó chính là cái tên vừa kiêu căng lại ngang ngược, bảo vệ thức ăn chính là bản năng. Nguyệt Thiên Dạ chỉ ăn một mâm thịt nướng của nó mà nó đã quyết định ghi hận một đời một kiếp, đời nào cho phép một con chim nhỏ tạp chủng đến cướp đồ ăn của nó? Vì vậy Trọng Thiên không chút khách khí mà dùng một vuốt đánh bay Tiểu Khôi điều dám đến cướp đồ ăn.

Tiểu Khôi điều tuy rằng bản tính hung tàn, nhưng dù sao cũng vừa mới phá vỏ, đang ở thời kỳ trẻ sơ sinh, làm sao đấu lại Trọng Thiên? Chỉ riêng thể tích mà nói, Trọng Thiên đặt móng cũng có thể đè chết nó. Vì lẽ đó, mấy ngày này, kết quả hành động ngu ngốc của Tiểu Khôi điều chính là bị Trọng Thiên dùng mọi cách dẫn vật, nhưng không biết có phải sức sống quá ngoan cường hay không, thế mà “Càng ngăn cản càng dừng cảm”.

Hai con đánh nhau mãi nên kết quả không ngoài ý muốn là trở thành oan gia đối thủ, ngựa mất lẫn nhau. Cũng vì thế chỉ khổ Tiểu Yêu Liên, Tiểu Yêu Liên nhất gan lại mịt ướt thật không cách nào ngăn cản hai cái đứa hung tàn này được. Lần nào cũng chỉ có thể trốn ở trong góc cần khăn rung rung nước mắt, trong lòng luôn kêu gào Tur Lăng đang bế quan. Tuy rằng Tur Lăng thỉnh thoảng sẽ bắn bay nó, nhưng cũng là nhân vật then chốt có thể liên kết đám người và yêu bọn họ, đặc biệt là thời điểm cần người xui xẻo đi hòa giải mâu thuẫn, Tur Lăng nên ra trận.

Lúc Tiểu Yêu Liên kêu gọi trăm nghìn lần, Tur Lăng rốt cục mặt mày hồng hào mà xuất quan.

Thời điểm Tur Lăng mở cửa phòng, liền nhìn thấy Tiểu Yêu Liên ôm một trái tim hiền lành dịu dàng đang chuẩn bị nước ép linh quả cho Tiểu Khôi điều. Ai ngờ cái con chim xám xám mặt mày hung dữ kia lại vỗ đôi cánh xám, trực tiếp quất bay chén nước ép linh quả, sau đó hướng về Tiểu Yêu Liên kêu lú lo một hồi. Ai mà hiểu thú ngữ sẽ biết nó nói như vậy: Lão tử muốn ăn thịt, muốn ăn thịt, muốn ăn thịt! Ăn thịt! Thịt! ! Thịt! ! !

Tiểu Yêu Liên vẻ mặt đau khổ, nhưng vẫn rất tốt tính mà giải thích: “Tiểu Hồng là Yêu Liên, không biết làm thịt nướng.”

“Chiếp chiếp!” Vậy ai biết làm?!

“Chỉ có Tur công tử biết làm thôi, nhưng mà Tur công tử đang bận bế quan.”

“Chiếp chiếp!” Mụ mụ không ở đây, vậy ngươi làm đi!

“Tiểu Hồng quá nhỏ, không xê dịch nổi khối thịt lớn, cũng sợ lừa. . .”

“Chiếp chiếp chiếp!” Thật vô dụng! Phế vật!

“Tiểu Hồng. . . Tiểu Hồng. . . Hu oa oa oa. . . Tiểu Hồng rất hữu dụng đó, Tiểu Hồng không phải phế vật. . .” Tiểu Yêu Liên khóc đến nước mắt nước mũi chảy ròng ròng.

“Chiếp chiếp chiếp. . .” Chỉ có phế vật mới khóc lóc um sùm, đừng khóc nữa. . .

“Tiểu Hồng. . . Cũng không muốn khóc, nhưng người nói chuyện thật quá đáng, Tư công tử còn khen Tiểu Hồng là nhà vườn giỏi, trồng cây cất rượu đều lành nghề. . . Hu hu hu. . .”

“Chiếp. . .” Chỉ cần người không khóc, cái gì cũng được hết. . .

Nhìn Tiểu Yêu Liên khóc lóc như mưa, Tiểu Khôi điều bị cái đũa mít ướt nói khóc liền khóc kia làm cho mất hết khí lực mà gục xuống bàn phờ phạc, còn có Trọng Thiên một bộ dạng đại gia đang ngồi dưới ánh mặt trời, trong lòng Tư Lăng không khỏi cảm thán: Những ngày tháng này thực sự là con mẹ nó hài hòa!

“Khụ, các người đang làm gì?” Tư Lăng rút cục lên tiếng nhắc nhở ba con yêu.

Nghe được tiếng nói của hắn, Tiểu Khôi điều sắp hấp hổi cùng Tiểu Yêu Liên đều vô cùng kích động. Tiểu Khôi điều trực tiếp vỗ hai cánh nhỏ hướng về phía Tư Lăng, mạnh mẽ bay đến đụng vào trong lồng ngực của hắn, một trận lú lo mà kêu lên. Tiểu Yêu Liên cũng nhảy xuống bàn, nhào tới lôi kéo ông quần Tư Lăng, phun nước mắt kẻ lẻ sự mong nhớ của nó với Tư Lăng.

Chỉ có Trọng Thiên lười biếng ngồi dậy, nhảy đến trên bả vai Tư Lăng, sau đó khinh thường mà liếc nhìn Tiểu Khôi điều chỉ có một đôi cánh nhỏ kia. Nó có tới hai đôi cánh lặn nha, còn nhiều hơn một đôi so với Tiểu Khôi luôn. Bất quá bình thường nó luôn thu cánh vào trong cơ thể, cho nên mới không nhìn thấy thôi.

Đang nằm nhòai trong lòng “Mẹ” cầu vuốt ve, Tiểu Khôi điều dường như cảm giác được sự khinh bỉ của Trọng Thiên, nhanh chóng mà bò lên một bên vai khác của Tư Lăng, hướng về phía Trọng Thiên hung tàn mà kêu chiêm chiếp. Trọng Thiên gào gừ đáp lại hai tiếng, sau đó lại là một trận lú lo.

Trong lúc nhất thời, tiếng khóc, tiếng gào gừ, tiếng chiêm chiếp không dứt bên tai.

Bị ba con yêu dính vào làm Tư Lăng cảm giác đầu sắp nứt ra, lập tức quát một tiếng, “Đừng ồn ỉ nữa, nếu không thì tất cả đều đi ra ngoài.”

Vì vậy, Tư Lăng hiếm khi khí phách oai phong được một lần, còn thật sự đè ép được ba đứa nó, toàn bộ âm thanh đều ngừng.

Sau một lát, Tư Lăng bệ vệ mà ngồi xuống, tự rót cho mình ấm trà Xuân Sơn Xuân Vũ, tắm mình dưới ánh mặt trời ấm áp, thỏa mãn mà nâng chén trà thưởng thức, cảm thấy những ngày tháng này cả thân tiên cũng không thoải mái bằng.

Tiểu Yêu Liên bắt đầu báo cáo với Tư Lăng những cực khổ mà nó trải qua mấy ngày nay, tuy rằng chỉ nói là chuyện của chính mình, nhưng Tư Lăng cũng từ đó hiểu được nó không dễ dàng. Quả nhiên là con gái thì tỉ mỉ và biết chịu cực chịu khổ hơn so với hai đứa con trai chỉ biết ồn ào ganh đua nhĩ? Vì thế Tư Lăng đành sự cố vũ yêu thương cho Tiểu Yêu Liên đã luôn cực khổ, để nó không ngừng cố gắng! (Tiểu Hồng: >_

“Tiểu Khôi có thể ăn thịt sao?” Tư Lăng kinh ngạc nhìn Tiểu Khôi điều, xách nó lên xem xét một chút. Lông dài hơn một tí, thân thể cũng béo hơn, vừa nhìn thì tựa như quả cầu lông xám xám mềm mại. Hắn không khỏi khen ngợi Tiểu Yêu Liên: “Tiểu Hồng muội muội quả là cô bé ngoan, Tiểu Khôi được người nuôi dưỡng rất tốt.”

Tiểu Yêu Liên ngượng ngùng, cả thân thể đều ửng hồng lên, làm Tư Lăng không nhìn được bắt lấy nó xoa nắn một trận. Tiểu Khôi nhìn thấy thế thì thực sự khó chịu, nó chiêm chiếp kháng nghị với Tư Lăng.

Tiểu Khôi điều có lẽ do Tư Lăng dùng hồn lực của bản thân áp ra, vì thế hết sức thân cận với Tư Lăng; lại bởi vì người đầu tiên nó nhìn thấy lúc mới sinh chính là Tư Lăng, hiển nhiên coi Tư Lăng là mẹ của nó; cho nên có một ham muốn chiếm giữ cực bá đạo đối với Tư Lăng, không cho phép chia sẻ “mẹ” với người khác. Nếu không phải thời gian trước Tiểu Yêu Liên cực cực khổ khổ chăm sóc nó, chuẩn bị thức ăn cho nó, nó đã sớm dùng cánh quạt bay.

Ngoài ra, kẻ mà Tiểu Khôi điều không vừa mắt nhất đó chính là Trọng Thiên. Rõ ràng Trọng Thiên mới là người phát hiện ra sự tồn tại của nó, hơn nữa cũng bởi vì một phút sai sót của Trọng Thiên mới cứu nó về từ chút hơi tàn, nhưng ai ngờ Trọng Thiên lại không trở thành chủ nhân của nó, cũng không trở thành ân nhân, trái lại còn chán ghét lẫn nhau. Tư Lăng suy xét, Trọng Thiên là con đực, Tiểu Khôi điều cũng là con đực, chẳng lẽ cùng giới tính nên bài xích, hoặc là chim và thú là không hợp?

Nghe kẻ Tiểu Khôi điều lại to gan lớn mật dám cướp thịt nướng với Trọng Thiên, Tư Lăng kinh ngạc không thôi. Ngay cả hắn mà còn không dám chống đối với Trọng Thiên về mặt ăn uống, không ngờ con chim xám nhỏ này lại có gan trộm, Tư Lăng lập tức cho rằng Tiểu Khôi là con chim có chí khí, sau này nhất định sẽ có tạo hóa to lớn. Thấy nó có thể được Trọng Thiên chọn trúng trong ngàn vạn trứng hồng là hiểu rồi.

Nếu đã xuất quan, Tư Lăng không thể trách khỏi chuyện phải làm cơm cho Trọng Thiên và Tiểu Khôi. Hai đứa này đều là động vật ăn thịt, thịt nướng là không thể thiếu. Tư Lăng nhìn thân thể mập mạp chỉ to bằng bàn tay của Tiểu Khôi, nghĩ tới nó mới vừa chào đời được vài ngày, bèn quyết định lấy chút thịt tươi ra làm canh thịt băm thơm nức cho nó ăn.

Quả nhiên thịt mới là vương đạo, hai con yêu lập tức gắng sức cắn nuốt. Trọng Thiên ngẩng mặt giờ cái miệng đầy dầu mỡ về phía Tư Lăng, sung sướng kêu một tiếng, bày tỏ thịt hôm nay rất ngon. Tiểu Khôi điều cũng không muốn tỏ ra yếu thế, ngẩng đầu chim lên, mặt mũi dữ tợn kêu chiêm chiếp, trong thanh âm tràn ngập sung sướng.

Tiểu Yêu Liên ngồi ở một bên ôm linh quả găm cứng vô cùng sung sướng, quả nhiên Tư công tử phục vụ là tốt nhất, ngày như thế này mới đáng sống chứ.

Cho hai con yêu ăn no xong, Tư Lăng mới nhắc Tiểu Khôi đứng lên, hỏi: “Tiểu Khôi là tạp giao giữa loài nào với loài nào thế? Trọng Thiên người có biết không?” Lúc Tiểu Khôi sinh ra, Trọng Thiên tuy rằng nhận ra nó là loài tạp chủng, nhưng lại không nói rõ là lai giữa loài nào với loài nào.

“Chiếp chiếp chiếp!” Do mẹ sinh mà! Tiểu Khôi vui vẻ kêu gào một trận với Tư Lăng.

Có lẽ con chim này là do mình dùng hồn lực áp ra, Tư Lăng hiện tại lại có thể nghe hiểu Tiểu Khôi nói gì, ý của con chim này là nó do mình sinh ra---- -- Sinh cái đầu người đó, hẳn giờ là một nam nhân, còn là con người, sao có khả năng sinh ra trứng chim chứ?

Trọng Thiên gần đây luôn đánh nhau với Tiểu Khôi, cho tới giờ đều mang tư thế của người thắng cuộc, đồng thời cũng thăm dò được huyết mạch của Tiểu Khôi. Quả thật là một đứa tạp chủng, lại còn có tới 4 loại huyết thống.

“Bốn loại nào?” Tư Lăng cũng thấy kinh ngạc, nhanh chóng truy vấn.

Trọng Thiên không thèm đáp lời, lười biếng nằm sấp xuống, bất kể Tư Lăng xoa bụng vuốt lông thế nào nó cũng không chịu nói, trong đôi mắt nhỏ sáng ngời kia viết hai chữ “mang thù”. Xem ra hành vi cướp thức ăn của Tiểu Khôi mấy ngày nay đã thực sự chọc điên nó, nghĩ rằng mình đã cứu về một con Bạch nhãn lang. Đại gia nó dứt khoát bỏ gánh mặc kệ, không quan tâm nó quậy phá kiểu gì.

Không hỏi được gì từ chỗ Trọng Thiên, Tư Lăng chỉ có thể nhắc Tiểu Khôi điều trông như quả cầu xám kia lên ngó tới ngó lui. Dáng vẻ xám xịt, thực sự nhìn không ra bốn loại huyết thống nào. Nếu thực sự có 4 loại huyết thống cường đại, vì có gì lại xấu xí xám xịt như vậy?

Tư Lăng bên này đang rối rắm lo âu, con chim kia thế nhưng lại không tìm không phôi, kiên trì cho rằng nó là do Tư Lăng sinh, đồng thời còn hết sức ngốc ngếch mà cọ trên người Tư Lăng, bày tỏ mẹ là tốt nhất. Tư Lăng nhìn thấy mà khóe miệng gật gật, hoài nghi mình có phải thực sự đã áp ra một tên khôn hay không?

Cuối cùng cũng không nghiên cứu ra được kết quả gì, Tư Lăng chỉ có thể thờ dài một tiếng, đặt chuyện này sang một bên.

Lại bận rộn một trận, thời gian Thông Thiên tháp mở ra rốt cuộc đã tới rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 110: Mây trôi bốn phía.

Hạc Truy Sơn, mây trôi bốn phía.

Hạc Lâm Thành tuy rằng ở dưới chân Hạc Truy Sơn, nhưng vẫn còn cách một đoạn đường; từ Hạc Lâm Thành đến Hạc Truy Sơn, điều khiển linh kiếm mất nửa ngày mới tới.

Tư Lăng vừa mới tới dưới Hạc Truy Sơn, đã bị đám đông chen chúc trước ngọn núi làm hết hồn. Người đông nghìn nghịt, hầu như đã tụ tập tu sĩ khắp đại lục Thương Vũ.

“Tư sư huynh, Tư tiểu đệ!”

Hai người vừa mới dừng lại, liền nghe được một giọng nói kinh hi kêu to; nghe được tiếng “Tư tiểu đệ” này, liền biết là ai.

Tư Lăng nhìn tới, liền nhìn thấy Liễu Thành Phong và Tô Hồng Phi cũng đang điều khiển linh kiếm mà đến. Hai người lúc này đã là Kim đan sơ kỳ, khí chất so với trước kia biến hóa không lớn, Tô Hồng Phi vẫn dịu dàng thong dong như cũ, Liễu Thành Phong sáng khoải như thiếu niên, khí thế thật ra càng ngày càng phóng túng không gò bó.

Liễu Thành Phong coi Tư Lăng là bằng hữu, gặp được ở đây tất nhiên là cao hứng cực kỳ. Mà trên mặt Tô Hồng Phi cũng mang theo nụ cười yếu ớt, tuy rằng trong lòng có bí mật, có tính toán riêng, nhưng là người cực kỳ chừng mực, ánh mắt nhìn về phía Tư Lăng cũng càng có xu hướng bình ổn, ít đi mấy phần dò xét cân trọng lúc xưa. Tư Lăng trong lòng kinh ngạc, nhưng trên mặt lại không hề để lộ chút dấu vết.

“Tư tiểu đệ, cậu cũng là Kim Đan chân nhân rồi, thực sự là chúc mừng.” Liễu Thành Phong cười vỗ vai Tư Lăng, lập tức bị một trận chiếp chiếp phần nộ đánh gãy. Hắn ngạc nhiên nhìn con chim nhỏ ú ụ ngồi xồm ở trên bả vai Tư Lăng, hỏi: “Tư tiểu đệ, đây là yêu sủng cậu mới thu sao? Giống chim gì thế? Ừm, xám xám, thật đáng yêu.”

“Chiêm chiếp ~”

Nghe được trận lúi lo sung sướng này, Tư Lăng đen mặt lại. Chỉ một câu “Đáng yêu” mà đã thu mua được nó, con chim này có phải là quá tự kỷ rồi

không? Hơn nữa thẩm mỹ quan của Liễu Thành Phong này cũng quá quý dị, cho rằng một con chim toàn thân xám tro, lại còn mặt mũi hung dữ như thế là đáng yêu. Tư Lăng vỗ vỗ Tiểu Khôi điều, bình tĩnh mà nói rằng: “Ta cũng không biết nó là giống gì, nhìn đáng yêu liền mang theo.”

Tiểu Hôi điều nghe được “Mẹ” cũng khen nó đáng yêu, càng đắc ý, hướng về Trọng Thiên đang ngồi xổm ở một bả vai khác của Tư Lăng liên tục kêu lên, tâm ý khoe khoang không cần nói cũng biết. Trọng Thiên liếc mắt một cái, đại gia nó vô cùng bình tĩnh mà trực tiếp quét đuôi qua, Tiểu Khôi điều liền bị quét bay. Tiểu Khôi ở giữa không trung tức giận lú lo kêu một hồi, rất nhanh lại vỗ đôi cánh nhỏ bay trở về, bay thẳng về phía Trọng Thiên, không ngoài ý muốn lại bị Trọng Thiên một đuôi quét bay.

“Ai nha ai nha, thật thú vị, Tư tiểu đệ, cậu ngay cả thu con sủng vật cũng thú vị như vậy nha.” Liễu Thành Phong cũng là đùa thích gây chuyện thị phi, lúc này xem hai con đánh nhau sôi nổi, rất vui vẻ.

Tô Hồng Phi cũng hơi kinh ngạc. Đầu tiên là nhìn thấy hai bên vai Tư Lăng ngồi xổm một chim, một thú; lại nhìn trên mặt hắn mang theo nụ cười như có như không; đồng thời lại cùng vị huynh trưởng mà hắn vẫn ghét cay ghét đắng như hình với bóng. Tô Hồng Phi rốt cục ý thức được, người này đã không phải là người đời trước mà mình căm hận nữa rồi.

Đời trước Tư Lăng chán ghét dung mạo yêu nghiệt của mình, hận không thể cả ngày đều mang mặt nạ để che khuất, chưa từng cười như vậy bao giờ. Đời trước Tư Lăng đối với Nguyệt Thiên Dạ là thâm tình không hồi, cực kỳ căm ghét huynh trưởng Tư Hàn. Mỗi lần thân gặp hiểm cảnh, Tư Hàn lần lượt ra tay cứu giúp, nhưng hắn đều căm ghét vô cùng, chỉ khao khát người này từ đây đừng bao giờ xuất hiện mới tốt, sao có thể bình tĩnh mà đi chung với nhau, hai huynh đệ cơ hồ là như hình với bóng? Tư Lăng đời trước bên người cũng không có hai con yêu thú này, vẫn luôn ẩn ở trong bóng tối đi theo Nguyệt Thiên Dạ, sao có thể xa lạ với Nguyệt Thiên Dạ như bây giờ, thậm chí bởi vì Nguyệt Thiên Dạ gây hại cho Tư Hàn mà đoạn tuyệt với nàng ta?

Nhiều thứ như thế, làm cho nàng ý thức được Tư Lăng này đã không phải là người mà đời trước mình gặp phải. Lại nhìn hắn cùng sư đệ Liễu Thành Phong trò chuyện với nhau thật vui, kết làm bằng hữu tri kỷ, Tô Hồng Phi tuy rằng trong lòng vẫn có chút phòng bị, nhưng không muốn gò bó tính tình Liễu Thành Phong, hay quản thúc việc kết giao bạn hữu của hắn.

Vì lẽ đó, đối với cái người Tư Lăng này, chỉ cần hắn vẫn như vậy, không đến trêu chọc nàng, không làm tổn thương sư đệ, nàng đồng ý buông xuống cừ hận với hắn.

Tư Lăng không biết những suy nghĩ trong lòng Tô Hồng Phi, hai con yêu nghiệt kia làm Tư Lăng cảm thấy rất mất mặt. Sau khi bắt được Tiểu Khôi lại một lần nữa bị đánh bay rồi bay trở về, hắn trực tiếp nhét nó vào trong túi linh thú, khỏi phải tiếp tục khiêu khích nữa. Trọng Thiên thấy Bạch nhãn lang đi rồi, bày ra một bộ dạng kẻ thắng cuộc ngồi xổm ở trên bả vai Tư Lăng, còn tâm tình rất tốt mà cầm đuôi quần quít lấy Tư Lăng.

Đúng vào lúc này, đột nhiên xa xa truyền đến một tiếng chim Phượng hót trong trẻo, làm trong lòng mọi người chấn động, nội tâm hoảng sợ không tên, ngẩng đầu nhìn lên, liền nhìn thấy nơi chân trời có một con chim to lớn màu sắc huyền lệ bay đến. Con chim này đầu gà, cầm yên, cổ rắn, lông đuôi dài màu sắc rực rỡ điểm lệ, một luồng uy áp đập tới, khiến lòng người sinh ra ngưỡng vọng[1].

[1] ngưỡng vọng: kính mến, khâm phục và có ý trông chờ.

“Đây là Phượng Hoàng?!” Có người thất thanh kêu lên.

Mọi người dưới chân Hạc Trùy Sơn đều khiếp sợ nhìn Phượng Hoàng từ phương xa bay tới, trong lòng tràn ngập chấn động cùng tham lam. Phượng Hoàng chính là Thần thú trong truyền thuyết, bách điều chi vương[2], đại lục Thương Vũ chỉ là một cái thế giới cấp thấp ở hạ giới, làm sao có thể sinh ra được loại Thần Thú cao cấp như Phượng Hoàng chứ? Hiện nay lại phát hiện có Phượng Hoàng tồn tại, sao không khiến mọi người sinh lòng tham được?!

[2]Vua của loài chim

Bất quá, chẳng mấy chốc thì có người nhận ra con Phượng Hoàng này cũng không phải thật sự là Phượng Hoàng.

“Đây là Hòa Hoàng, không phải Phượng Hoàng.” Một tu sĩ Kim Đan đến từ La Thiên môn giải thích: “Hòa Hoàng này hẳn là một nhánh của giống Phượng Hoàng nào đó, tuy có huyết thống Phượng Hoàng, nhưng không có uy thế của Phượng Hoàng. Và lại Phượng Hoàng tính cách thanh cao, không phải sương sớm không uống, không phải trúc non không ăn, không phải Ngô Đồng ngàn năm không đậu, sao có thể chịu trở thành thú cưỡi cho mấy tên tu sĩ được chứ?” Nói xong, trong lời nói hơi có ý giễu cợt.

Nghe tu sĩ kia giải thích, mọi người mới phát hiện trên lưng Hòa Hoàng còn có ba người, đều là bưng bình ngộ, trên mặt bất giác lộ ra vẻ đáng tiếc. Chỉ là Hòa Hoàng cũng là linh thú hiếm thấy, toàn thân đều quý giá, có được một con Hòa Hoàng cũng là một việc cực kỳ uy phong hiển hách. Nghĩ thế, mọi người đều hai mắt sáng quắc mà nhìn mấy người trên lưng Hòa Hoàng, muốn nhìn xem rốt cuộc là nhân vật phương nào mà có thể điều khiển Hòa Hoàng đến đây. Tuy rằng phong cách cực kỳ, nhưng cũng rất kéo cừu hận, tâm tư căm ghét kẻ giàu thì cổ kim đều có.

“Ồ, là Nguyệt sư tỷ và Tiêu sư huynh, còn có một nam nhân không biết là ai!” Liễu Thành Phong kinh ngạc nói.

Mà tầm mắt Tô Hồng Phi lúc nhìn đến ba người kia thì trong lòng hơi chấn động, ánh mắt ư ư nhìn lên tên nam nhân trong ba người kia, sau đó khép mí mắt, không để cho mình tỏ ra khác thường.

“Ta đã từng thấy hắn, hình như là họ Kỷ.” Tư Lăng nói, không khỏi nhớ tới vị Hứa sư muội cứ hướng về phía mình mặt đỏ kìa, trong lòng có chút rung mình ớn lạnh.

“Kỷ?” Liễu Thành Phong hơi nhíu hàng lông mày.

Không cần phải nói, Nguyệt Thiên Dạ hết sức phong cách mà cười Hỏa Hoàng ra trận, thực sự là vô cùng kéo cừu hận, nhưng nàng ta lại không một chút sợ hãi. Từ trên lưng Hỏa Hoàng nhảy xuống, trên mặt nở nụ cười long lanh, vuốt ve đầu Hỏa Hoàng, chuẩn bị đem Hỏa Hoàng thu hồi vào trong túi linh thú.

Phút chốc liền có một ít tu sĩ đến từ từ danh môn đi tới trò chuyện cùng Nguyệt Thiên Dạ, trong lời nói luôn xoay quanh về Hỏa Hoàng, thậm chí có người muốn ra giá mua nó từ Nguyệt Thiên Dạ.

Bên kia náo nhiệt vô cùng, nhưng lại chẳng quan hệ gì với mấy người Từ Lăng. Nguyệt Thiên Dạ long trọng lên sân, chẳng mấy chốc thì tên của nàng đã truyền khắp tứ phương, xung quanh nàng chật ních các đệ tử danh môn đại phái ở đại lục Trung Ương, vì thế không hề phát hiện đám Từ Lăng trong đám người. Mà Từ Lăng tất nhiên cũng sẽ không ngu ngốc mà chạy tới để gặp mặt người quen.

Nhìn Nguyệt Thiên Dạ ra trận một cách nổi bật ồn ào, lại nhìn lại con Hỏa Hoàng một chút, Từ Lăng không khỏi nhớ tới Tiểu Khôi nhà mình. Lấy chim so chim, thực sự là tức chết người ta. Con Hỏa Hoàng kia không phải Phượng Hoàng thuần khiết thì sao chứ, Tiểu Hôi nghe nói có tới bốn loại huyết thống đấy, nhưng lại là một cục xám tro, làm sao nhìn ra được cái huyết mạch gì ghê gớm chứ? Mong nó lớn lên trở thành thú cười, còn không biết phải chờ tới năm nào tháng nào đây.

Đang nghĩ ngợi lung tung, bên cạnh vang lên một tiếng cười khê, có người nói: “Chắc, lần này nổi bật đều bị bọn họ cướp hết.”

Thanh âm này thật quen thuộc, Từ Lăng ngẩng đầu nhìn tới, xác nhận được chủ nhân của thanh âm, không khỏi giật giật khoe miệng.

“Từ đạo hữu, huynh cũng tới rồi.” Dung Hoán Thiên phe phẩy một thanh ngọc phiến (cây quạt bằng ngọc) cười nói, nụ cười vẫn vô cùng phóng túng như trước, sau đó lại hướng về phía mấy người Liễu Thành Phong chào hỏi, quang minh chính đại mà lết lại đây.

Từ Lăng cùng Tô Hồng Phi đều âm u mà nhìn hắn, bộ dạng hai người đều có chút bài xích hắn ta, sau đó phát hiện vẻ mặt lẫn nhau, không khỏi nhìn nhau, sau đó lại rất có ẩn ý mà dời tầm mắt.

Dung Hoán Thiên tuy rằng cùng Liễu Thành Phong cao hứng nói chuyện, tầm mắt lại vẫn luôn chú ý Từ Lăng, thu hết vẻ mặt hai người vào đáy mắt, không khỏi dùng cây quạt che môi, trong mắt lướt qua một chút âm u.

“Dung đại ca, Nguyệt sư tỷ ở đó kìa, sao huynh không đi qua?” Liễu Thành Phong là đứa nhỏ thành thực, “Trước đây huynh không phải luôn đuổi theo Nguyệt sư tỷ sao?” Hắn thật ra vẫn nhớ tới lúc ở Huyền Thiên bí cảnh, bộ dáng sống chết có nhau của Dung Hoán Thiên đối với Nguyệt Thiên Dạ, ấn tượng thực sự là sâu sắc; lại thêm Tô Hồng Phi cố tình dẫn dụ, trong lòng nghiễm nhiên cho rằng Dung Hoán Thiên đối Nguyệt Thiên Dạ đã là rề rề tình sâu nặng.

Dung Hoán Thiên bị lời này làm cho sặc một cái, sau đó có chút thất ý nói: “Việc này một lời khó nói hết! Nói rất dài dòng. . .”

“Vậy thì nói tóm tắt!”

Dung Hoán Thiên lại một lần bị ghen, sau đó quyết định không để ý tới cái đứa nhóc thành thực kia nữa, muốn tìm Từ Lăng trò chuyện. Mới vừa đảo mắt đã thấy một đôi mắt lạnh lẽo nhìn mình chằm chằm, làm sao dám bước tới nữa. Hắn thực sự không muốn bị cái nam nhân lạnh như băng này lại dùng Pháp Quyết của đồng tử (tròng mắt) hầu hạ, tự vị lúc thần hồn bị thương thật không tốt, lúc đó hắn phải tỉnh dưỡng nửa tháng mới khỏe lại.

Dần dần, tu sĩ tập trung dưới Hạc Truy Sơn càng ngày càng nhiều. Từ Lăng còn nhìn thấy một ít người quen có vài duyên gặp mặt như: đệ tử Kim Đan môn hạ của Thiên Tông phái, Hắc Kỳ, Mạnh Phi Yên, Tịch Nhược Tâm, Khúc Vô Từu... , thậm chí ngay cả Truyền Sơ rất lâu không gặp cũng đã tới đây.

“Từ đạo hữu!” Truyền Sơ kinh ngạc kêu lên, vội vàng đi tới chỗ hắn.

Mười mấy năm không gặp, Truyền Sơ vẫn giữ dáng vẻ cô gái ngại ngùng mềm mại kia, Từ Lăng khẽ mỉm cười với nàng, nói rằng: “Thì ra cô cũng tới, có gặp được Pháp đạo hữu không?”

Nói đến Pháp Lăng, trên mặt Truyền Sơ mang chút ửng hồng, mỉm môi cười nói: “A Lăng hắn còn chưa Kết Đan, cho nên không thể tới, hiện nay hắn đã về Tây Kính xung kích Kim Đan, nói chờ sau khi Kết Đan thì tìm ta.”

Sau khi nghe xong, Từ Lăng không ngoài ý muốn nói: “Truyền đạo hữu cùng Pháp đạo hữu. . .”

Truyền Sơ ngại ngùng mà cười cười, gật đầu nói: “Ta cùng A Lăng mười năm trước ở dưới sự chủ trì của trưởng bối đã kết làm đạo lữ song tu, chỉ tiếc là khi đó vẫn không thể liên lạc với Từ đạo hữu, để huynh tới tham gia khánh lễ của chúng ta.”

Mười năm trước hắn còn bị nhốt ở không gian luyện thi, Truyền Âm phủ căn bản là không thể liên lạc với bên ngoài, tất nhiên là liên lạc không được. Bất quá Từ Lăng vẫn cười nói: “Vậy thì chúc mừng các ngươi, tuy rằng rất tiếc vì không tham gia được khánh lễ, bất quá quả mừng thì sẽ không thiếu.” Nói xong thì tìm xem mình có thứ gì đáng giá, ngoại trừ ngọc tùy vạ năm thì chỉ có linh từu mà mình tự ủ thôi. Ngọc tùy Vạ năm hắn cũng không dám tùy ý lấy ra, nhưng linh từu này thật ra không sai, không chỉ có thể mau chóng khôi phục linh lực, còn có hiệu quả chữa thương, vô cùng hữu dụng.

Ngay sau đó, Từ Lăng đưa một vò linh từu cho nàng, Truyền Sơ mỉm cười nhận lấy, không hề ghét bỏ Từ Lăng chỉ đưa một vò linh từu. Đợi đến khi nàng bị thương lúc ở Thông Thiên Tháp, mới biết linh từu này là thứ hiếm thấy cỡ nào.

Đang trò chuyện, đột nhiên nghe được một trận ầm ầm vang lên, mọi người không khỏi hướng về phương xa quan sát, đã thấy Nguyệt Thiên Dạ đang cùng một nữ tu đánh nhau. Hơn nữa cô nữ tu kia chính là người Tư Lăng mới nghĩ tới trước đó -- vị nữ tu mấy lần đối diện với hắc đầu mặt đỏ, Hứa Phiên Nhiên.

“Làm sao vậy?” Tư Lăng hỏi.

Liễu Thành Phong nhìn thấy cả quá trình, giải thích cho hắc: “Là Hứa Phiên Nhiên của Đan Phù Tông muốn mua Hỏa Hoàng của Nguyệt sư tỷ, Nguyệt sư tỷ không chịu, hai người một lời không hợp liền đánh nhau. Ai nha, cái nam nhân họ Kỳ đi đến cùng Nguyệt sư tỷ thế mà lại là đệ tử của Đan Phù Tông, là sư huynh muội với Hứa Phiên Nhiên, nhưng hắn ta lại không giúp sư muội mình, trái lại trách cứ nàng ta kiêu căng vô lễ, đoạt đồ vật của người ta, loại sư huynh này . . .”

“Hắn gọi Kỳ Trường Ca.”

Đang tám chuyện hăng say Liễu Thành Phong bỗng sờ, xoay mặt nhìn về phía Tô Hồng Phi vừa lên tiếng, thấy sắc mặt nàng hồ hững, không khỏi bật thốt lên: “Sư tỷ, Kỳ Trường Ca không phải vị hôn phu mà cha mẹ tỷ đính ước cho tỷ sao?”

Nghe vậy, tất cả mọi người ở đây đều xoay đầu lại nhìn về phía Tô Hồng Phi, trong mắt khó nén kinh ngạc. Bọn hắc đầu đều không phải mất mụ, hiển nhiên nhìn ra được ánh mắt Kỳ Trường Ca nhìn về phía Nguyệt Thiên Dạ tràn đầy tán thưởng, ngôn ngữ thân mật, vì Nguyệt Thiên Dạ mà cả sư muội của mình cũng quát mắng, có thể thấy được hắc đối xử với Nguyệt Thiên Dạ không bình thường.

Tô Hồng Phi tựa như không nhìn thấy ánh mắt của người bên ngoài, thản nhiên gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Tiến vào tháp

Chỉ riêng dung mạo mà nói, Hứa Phiên Nhiên cùng Nguyệt Thiên Dạ không phân cao thấp, nhưng nếu nói về khí chất, Nguyệt Thiên Dạ lãnh diễm cao quý, Hứa Phiên Nhiên xinh xắn đáng yêu, mỗi người mỗi vẻ. Hai người đều là cô gái xinh đẹp như hoa, đến ngay cả chiêu số đấu pháp cũng cực kỳ uy mỹ, giống như một bộ bức tranh, khiến không ít người thanh niên trẻ tuổi đứng ngoài quan sát thấy trong lòng gào kêu réo.

Rất nhanh liền có người đứng ra ngăn cản hai người đánh nhau.

Người đứng ra không phải người khác, chính là thiếu chủ Thu gia - Thu Mộ Quy và một nam nhân lạnh lùng anh tuấn, thiếu chủ Kỳ gia - Kỳ Trầm Mi. Kỳ Trầm Mi thủ đoạn cực kỳ bạo lực, trực tiếp đóng băng pháp bảo của hai người, sau đó đập vỡ thành vụn bằng, làm hai nữ đồng thời trợn mắt nhìn hắc.

Thu Mộ Quy là thiếu chủ Thu gia một trong năm đại gia tộc, khí chất tuồng mạo đều là thượng thừa, mày kiếm mắt sao, ngũ quan tuấn tú, khí chất cao quý hòa nhã, vừa mới xuất hiện đã lập tức khiến mấy nữ tu ở đây đỏ mặt cười duyên. Thêm nữa bên cạnh hắc là Kỳ Trầm Mi, trong trẻo lạnh lùng như kiếm, khí chất như tuyết, là đệ tử trẻ tuổi có uy vọng nhất Kỳ gia. Tổ hợp tuấn nam lại càng thêm chói sáng, trong lúc nhất thời đã trở thành nhân vật chói mắt nhất nơi đây.

“Nguyệt cô nương, vị này chính là ái nữ của Chương môn Đan Phù Tông, Hứa Phiên Nhiên Hứa cô nương, nếu có chỗ nào hiểu lầm, nên nói rõ ràng rồi hãy động thủ mới tốt.” Thu Mộ Quy lạnh nhạt nói, đồng thời cũng chỉ ra thân phận của Hứa Phiên Nhiên, để Nguyệt Thiên Dạ đừng tùy ý đắc tội người ta.

“Là người?” Nguyệt Thiên Dạ thấy là hắc, một bộ dáng rất bất ngờ. Xoay chuyển ánh mắt, lúc nhìn thấy Kỳ Trầm Mi bên cạnh hắc thì trong lòng hơi hơi khó chịu, sau đó rất nhanh liền biết vì sao Kỳ Trầm Mi lại khiến nàng thấy không thoải mái. Người này toàn thân khí chất như tuyết, không phỉa giống Tư Hân sao.

“Chính là tại hạ.” Thu Mộ Quy lại cười nói.

Hai người lúc trước có duyên gặp mặt một lần, khi đó Nguyệt Thiên Dạ lang bạt ở đại lục Trung Ương, có một lần bị cuốn vào trong tranh chấp của hai môn phái, hai môn phái này trùng hợp lại phụ thuộc vào Thu gia, là môn phái quy thuộc, mà Thu Mộ Quy bị phái lại đây xử lý việc này. Khi hắc đến, liền nhìn thấy Nguyệt Thiên Dạ sát phạt quả quyết mà chém giết Chương môn hai phái, sau đó ở trong ánh mắt căm hận sợ hãi của đệ tử hai môn phái tạo nhã thông dong ly khai, để lại cho hắc ấn tượng cực sâu sắc. Từ đó hắc liền chú ý tới cái cô nữ tu kiêu ngạo ngênh ngang đi lại trong đại lục Trung Ương kia, cũng biết tên của nàng.

Nguyệt Thiên Dạ diện mạo cực đẹp, hồng y như lửa, tính cách mạnh mẽ ngay thẳng, ngạo khí “thà gãy chứ không chịu cong”, cực kỳ rung động lòng người, làm cho nam nhân nổi lên một loại ham muốn chinh phục. Thu Mộ Quy ở lần đầu gặp gỡ trong lòng quả thật có chút ý nghĩ, bất quá lúc này thấy hai tên nam tử phía sau Nguyệt Thiên Dạ, một ôn nhã, một hào hoa phú quý, cùng Nguyệt Thiên Dạ vô cùng thân thiết, trong lòng liền biết cô gái này trọng tình mà lại đa tình, trong lòng tức giận không vui.

“Thu thiếu chủ, huynh muốn làm người hòa giải sao?” Hứa Phiến Nhiên lạnh cười hỏi.

Thu Mộ Quy nụ cười bất biến, “Nguyệt cô nương, Hứa cô nương, cũng không phải tại hạ muốn ngăn cản các cô, chỉ là Thông Thiên Tháp chẳng mấy chốc sẽ mở ra, ở đây người tới đông đúc, nếu ngộ thương người khác thì thực không tốt.”

Nghe Thu Mộ Quy nói lời này, một ít tán tu ở đây đều dùng ánh mắt thân thiện nhìn hắn, cực cảm kích hắn thông tuệ. Dù sao bọn hắn là tán tu không môn không phái, như bị dính líu vào chỉ có thể than tiếng xui xẻo thôi, cũng không dám đối đầu cùng người Đan Phù Tông. Những người khác thấy Thu Mộ Quy hai ba câu liền thu mua được lòng người, trong lòng thật ra cai ngợi thiếu chủ Thu gia giỏi mưu tính.

Hứa Phiến Nhiên tuy rằng kiêu căng tùy hứng, nhưng tính cách cũng có mấy phần sáng sủa, tuy rằng câu giận Nguyệt Thiên Dạ không chỉ không bán Hòa Hoàng cho nàng còn nói năng không lễ phép, nhưng phân lượng thiếu chủ Thu gia cũng làm cho nàng né tránh mấy phần.

Nguyệt Thiên Dạ tuy rằng tự tin có thể thoát thân an toàn, nhưng Thông Thiên Tháp sắp mở, nàng cũng không muốn gây chuyện, cho nên cũng thuận thế mà xuống.

Chỉ là, giữa hai cô nữ tu này đã kết thù.

Hai người trừng mắt nhìn Kỳ Trầm Mi rồi mới rời đi. Thu Mộ Quy nhìn Kỳ Trường Ca cất bước đi theo Nguyệt Thiên Dạ, trong mắt lộ ra trào phúng. Hắn tuy chưa gặp mặt Kỳ Trường Ca mấy lần, nhưng cũng nghe qua tên của hắn. Hắn là đệ tử dưới trướng Chương môn Đan Phù Tông, cũng là người trẻ tuổi nổi bật của Đan Phù Tông, lại vì một cô gái mà trách cứ sư muội đồng môn, khoanh tay đứng nhìn, cũng không biết vốn là một kẻ không thông minh, hay là tên nam nhân bị chân ái đập cho mê muội hồ đồ.

Một hồi phân tranh Hòa Hoàng vì thế mà tiêu tan, người tới dưới Hạc Truy Sơn cũng càng ngày càng nhiều, khiến người ta lú lờ.

Đột nhiên, lại là một hồi tiếng thú vang lên, mọi người nhìn tới, đã thấy xa xa trên bầu trời có hai con Kỳ Lân thú một sừng kéo một chiếc xe ngựa tinh xảo chạy đến. Xung quanh xe ngựa có tám nữ tử mỹ mạo ngự kiếm mà đi, người mặc cung trang, lụa mỏng váy dài, nhẹ nhàng bay bay, vô cùng xa hoa, khiến người ta không khỏi suy đoán là người phương nào mà có đội hình xa hoa như vậy.

Kỳ Lân thú một sừng cũng không phải là Thần thú Kỳ Lân Thượng Cổ, huyết thống Kỳ Lân trong cơ thể vô cùng mỏng manh, căn bản không coi là Kỳ Lân. Đương nhiên, tuy rằng nó không phải Kỳ Lân, nhưng cũng là yêu thú cực kỳ khó tìm, lại bị người ta sai khiến tới kéo xe, thực sự là phung phí của trời, khiến cho mọi người càng thêm hiếu kỳ với người trong xe ngựa.

Sau khi xe ngựa hạ xuống, hai con Kỳ Lân thú một sừng phát ra tiếng phì phì trong mũi, tám nữ tử xinh đẹp xếp thành hàng ngang, đứng hầu ở trước xe ngựa, khom người nói: “Công tử, đã đến Hạc Truy Sơn, kính mời công tử xuống xe.”

Một cánh tay thon dài như ngọc xóc cung sa màu trắng lên, một cô gái xinh đẹp, tóc đen như vân, dung mạo như tiên, ung dung xuống xe, sau đó cung kính đứng ở trước xe, dùng âm thanh trong trẻo du dương cung kính mà nói rằng: “Xin mời công tử xuống xe.”

Thì ra nữ tử dung mạo như tiên này lại chỉ một tỷ nữ, hẳn là người trong xe càng thêm bất phàm?

Lần lên sân khấu của người này còn phong cách hơn Nguyệt Thiên Dạ, càng màu mè, càng phô trương xa hoa hơn nhiều, đã thành một quang cảnh trước Hạc Truy Sơn. Tất cả mọi người đều rướn cổ muốn nhìn xem công tử trong xe là tuyệt sắc cỡ nào.

Trong lúc mọi người ở đây mỗi mắt chờ mong, một nam tử mặc trường bào hàng sắc (màu của mùa thu??), eo đeo ngọc bội bước ra, thân hình thon dài, mang phong thái phong lưu quyến rũ, một gương mặt tú lệ tinh xảo còn hơn nữ nhân một bậc. Phong thái toàn thân như thế, vừa mới ra trận đã lập tức đoạt lấy ánh mắt của mọi người, đúng là hạng người phong thái kiệt xuất, so với những đệ tử danh môn đại phái ở đây không hề thua kém chút nào.

Người công tử kia nhìn bốn phía chung quanh, đối với việc mình trở thành tâm điểm chú ý của muôn người thì vô cùng tự đắc, môi đỏ duyên dáng hơi vênh lên.

“Là Hàng Ương công tử của Thủy Sâm Đảo Nam Hải.”

Có người nói khẽ một tiếng, người khác nghe thấy thì giật mình, cũng có không không biết Hàng Ương công tử là ai thì sẽ hỏi dò người bên cạnh, trong lúc nhất thời cực kỳ náo nhiệt. Nghe kẻ Hàng Ương công tử là người phương nào xong, những người vốn ôm lòng tham với hai con Kỳ Lân thú một sừng này nhanh chóng thu hồi ánh mắt. Đây tuyệt đối là kẻ không thể chọc vào, ai bảo người ta dựa vào đóa hoa cúc để làm chỗ dựa vững chắc chứ.

Mà một ít môn phái đại lục Trung Ương có qua lại với Nam Hải cũng sôi nổi đi qua hàn huyên cùng Hàng Ương công tử.

“Hàng Ương công tử? Chưa từng nghe qua, dung mạo của hắn còn so không lại với Tư tiểu đệ mà? Giả vờ giả vịt!” Liễu Thành Phong sò cảm nói, “Bất quá bốn con Kỳ Lân một sừng này đúng là thứ tốt, trong huyết mạch của nó có một chút máu của Kỳ Lân, tính luyện xong thì đúng là vật đại bổ.”

Lời này của Liễu Thành Phong rất được người ở đây tán đồng, bất quá thấy Tư Lăng xì mặt, Tư Hàn lạnh như băng nhìn sang, không ai dám trực tiếp hòa theo.

Tư Lăng nghiêm mặt tò mò đánh giá Hàng Ương công tử kia, nhớ đến hành động năm năm trước ở Thủy Sâm Đảo, còn có cây Thiên Diệp Từ La thảo trong không gian Hồng Liên của Tiểu Yêu Liên, trong lòng cười hắc hắc không ngừng, cũng coi như mình đã nhặt được của hời. Nghe nói Hàng Ương là người tính toán chi li, tính cách cực kỳ tàn bạo, tuyệt đối không thể để cho Hàng Ương biết Trọng Thiên chính là tên trộm đã trộm mất linh thảo của hắn.

Trong khi mọi người ở đây chờ đợi, thời gian cũng lẳng lặng trôi qua.

Một toà Bảo Tháp vàng rực bảy tầng đột nhiên xuất hiện ở trên đỉnh Hạc Truy Sơn, trên núi mây mù lượn lờ, bảo tháp phát sáng lấp lánh, khiến người ta hoa mắt mê mẩn.

Nhưng mà, không có ai vội vã bay lên, dường như tất cả đều đang quan sát.

Tư Lăng nhìn Thông Thiên Tháp như ẩn như hiện ở trong mây mù, trong lòng cũng vô cùng kích động, bất quá thấy không ai vội vã đi vào, trong lòng có mấy phần kinh ngạc, căn cứ vào tính cẩn thận cùng không muốn chơi trội, hẳn cũng không muốn mạo muội tiến lên. Đang lúc kỳ quái khó hiểu, liền nhìn thấy rốt cục có vài tu sĩ nóng ruột bay về phía Thông Thiên Tháp, nhưng ở cách trước cửa Thông Thiên Tháp chừng mười trượng, đột nhiên bị một đạo cấm chế vô hình bắn ngược ra, trọng thương ngã xuống đất.

Nhìn thấy tình cảnh này, vẻ mặt mọi người đều nghiêm nghị, trong lòng càng cẩn thận.

Tư Lăng lúc này mới hiểu vì sao không có ai vội vã đi vào, chắc chắn là do Khí Linh của Thông Thiên Tháp. Thông Thiên Tháp đã tu luyện ra Khí Linh, mà Khí Linh này không có chủ nhân, không có chủ nhân quản thúc nên có vẻ rất hoạt bát nghịch ngợm, tính tình quái đản, mỗi lần Thông Thiên Tháp mở ra, người tiến vào Thông Thiên Tháp cần được Khí Linh đồng ý mới có thể đi vào, nếu không được đồng ý thì sẽ giống như mấy tên tu sĩ phía trước, bị cấm chế bắn ngược ra ngoài. Mà khiến người ta ngứa ngáy tâm can chính là, ai biết một cái Khí Linh quái đản thì thừa nhận tu sĩ như thế nào? Linh căn, tướng mạo, tư chất, tu vi... . Căn bản không có dấu vết mà tìm kiếm, khiến người ta sầu muốn chết, cũng vừa yêu vừa hận với nó!

Vì lẽ đó, lần nào tu sĩ tụ tập ở dưới chân Hạc Truy Sơn cũng rất đông, nhưng không phải người nào cũng có thể đi vào, người có thể đi vào thì đã xem như có mấy phần may mắn. Mọi người ở đây đều không muốn mất đi cơ hội này, thường thì lúc tiến vào hết sức cẩn thận, chờ có mấy kẻ đi trước thử nghiệm rồi mới dám vào.

Đang lúc này, bóng dáng Nguyệt Thiên Dạ, Thu Mộ Quy cùng Kỳ Trầm Mi từ trong đám người xuất hiện, ba người trực tiếp bay về phía Thông Thiên Tháp, không chút do dự mà hướng về cửa lớn Thông Thiên Tháp. Đám người Tiêu Trạc, Kỳ Trường Ca, Hàng Ương, Hứa Phiền Nhiên không cam lòng yếu thế cũng đi theo lên. Thấy những người này đều không bị cấm chế bắn bay, mọi người mừng rỡ, đám người bắt đầu rối loạn cả lên, ngày càng nhiều người bay về phía Thông Thiên Tháp.

Nhìn một lúc, mấy người Tư Lăng cũng hành động.

Lúc này đã có một nửa người thử nghiệm đi vào, bị cấm chế của Thông Thiên Tháp bắn bay khoảng chín phần mười, bất quá một phần mười còn lại cũng đã rất đông đúc.

Tư Lăng đi theo phía sau huynh trưởng, lúc ở cách cửa lớn Thông Thiên Tháp chừng mười trượng, trong lòng hẳn cũng có mấy phần thấp thỏm, sợ mình cũng bị cấm chế Thông Thiên Tháp quăng như bao cát giống như những tu sĩ kia. Đợi đến khi đâm lên phòng tuyến mười trượng kia, trong lòng vui vẻ, không chút chần chừ mà theo sát huynh trưởng phía trước.

Ai nha nha, quả nhiên từ khi đi theo đại ca, vận may của hắn cũng trở nên tốt hơn rồi, huynh ấy quả nhiên là người rất có số mệnh nha!

Thần thức Tư Lăng quan sát phía, nhìn thấy Liễu Thành Phong, Tô Hồng Phi, Truyền Sơ, Dung Hoán Thiên đều vượt qua cự ly mười trượng, không khỏi bĩu môi, thầm nghĩ cả cái tên như Dung Hoán Thiên mà cũng có thể được Khí Linh Thông Thiên Tháp chấp nhận, mình có lý do gì mà không được chấp nhận chứ? Xem ra cái này cũng không phải vận khí.

Trong lúc đang miên man suy nghĩ, cửa lớn đã gần ngay trước mắt, Tư Lăng quay đầu lại liếc mắt nhìn hẳn, sau đó cất bước đi vào cửa lớn.

Tư Lăng hơi cau mày, thăm nghi hoặc hàm ý của cái liếc nhìn kia của đại ca. Khi chân đã giẫm vào bên trong cửa lớn, thân hình vụt một cái, phát hiện mình xuất hiện ở một nơi mặt biển rộng vô bờ, phóng tầm mắt nhìn tới, trên mặt biển mênh mông không thấy ranh giới. Cách đó không xa là một hòn đảo màu xanh lục trôi nổi giữa không trung, trên đảo mây mù tựa như ảo mộng, dường như có tiên nữ trên chín tầng trời hạ phàm đến đó. Trong làn sương mờ ảo truyền đến tiếng cười trong trẻo như tiên nhạc, thổi tới một luồng mùi vị mê huyền, hít sâu một cái, khiến người ta không khỏi lộ ra biểu hiện dục tiên dục tử.

Tư Lăng tuy rằng cảm thấy mùi vị đó vô cùng mê người, tâm thần lại hết sức tỉnh táo, không bị mê hoặc, thậm trọng đánh giá hòn đảo này mà không lập tức đi lên. Hắn xoay chuyển ánh mắt, phát hiện cách đó không xa có một người lẳng lặng đứng ở trước hòn đảo. Áo bào hàng sắc (màu mùa thu), tóc đen như vân, thân thể phong lưu, tất cả đều khiến trong lòng Tư Lăng giật thót một cái.

Quả nhiên, lúc người này quay mặt lại, là một dung nhan tinh xảo tựa vui mà không phải vui, tựa giận mà không phải giận; cặp thủy mâu kia ẩn chứa lúc này si mê mờ mịt, hoàn toàn không có tiêu cự. Mãi đến tận khi đối mặt với Tư Lăng, đột nhiên các loại ràng buộc bị đánh vỡ, trong tròng mắt hắn ta lập tức thanh minh, sau đó dùng một loại ánh mắt ăn thịt người hung ác trừng mắt Tư Lăng.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112. MIA THIÊN KHINH VU CẨM

Không biết tại sao, trong nháy mắt khi người này trợn mắt giận dữ nhìn mình, Tư Lăng có loại cảm giác chột dạ.

Có thể không chột dạ sao? Hắn mang theo hai con yêu vụng trộm đến hòn đảo nhà người ta, đi hái linh quả gần nửa đảo không nói, cái tên Trọng Thiên kiêu căng kia còn trộm Thiên Diệp Tử La thảo quý giá nhất của người ta, cho nên lúc đối mặt với người mất của, dù sao cũng có chút yếu ớt. Đường nhiên, khiến hắn chột dạ chính là, ánh mắt người này quá hung dữ, làm hại hắn cho rằng hắn ta đã biết chân tướng.

Bất quá, Tư Lăng rất nhanh liền phát hiện sự tình cũng không phải như hắn nghĩ lúc đầu. Loại ánh mắt ước ao ghen tị này, loại ánh mắt phải đem mặt của hắn đánh thành tro này là cái gì?

Người này chính là Hàng Ương công tử, Tư Lăng nghe qua rất nhiều đồn đãi về hắn, còn chạy đến đảo người ta giở trò, nhưng đây là lần đầu tiên đối mặt với hắn ta.

Tu vi Hàng Ương công tử đã là Kim Đan hậu kỳ Đại viên mãn, chỉ còn tí nữa là Kết Anh, so tu vi thì Tư Lăng đối đầu với hắn sẽ rất bất lợi, bất quá nếu chỉ bằng vũ lực, vậy thì khó nói.

Hai người đối diện xa xa, Tư Lăng mặt không hề cảm xúc -- gặp phải chuyện mình không thích, Tư Lăng luôn thích giả bộ mặt đơ, âm thầm chuẩn bị ra tay bất cứ lúc nào.

“Tur công tử, người này thật đáng ghét, hắn đồ kị dung mạo huynh đẹp hơn hắn.” Tiểu Yêu Liên truyền âm cho Tư Lăng, âm thanh non nớt mềm mại tựa như đứa bé con đồng ngôn đồng ngữ không hiểu chuyện: “Tur công tử, hắn nhất định sẽ ra tay với huynh, chúng ta tiên hạ thủ vi cường, nhào tới đánh hắn đi.”

Tư Lăng 囧, “Tiểu Hồng muội muội, con gái thì không nên cả ngày hô đánh hô giết.” Tiểu Yêu Liên không phải hướng tới thực nữ sao? Sao gần đây lại trở nên hung tàn như thế?

“Đối với người không có ý tốt, phải vô tình như gió thu cuốn hết lá vàng, không thể yếu lòng.” Tiểu Yêu Liên như bà cụ non mà lên tiếng: “Tiểu Khôi luôn nói như vậy!”

Hóa ra là con chim hung ác kia dạy hư Tiểu Yêu Liên! Tư Lăng cảm thấy, cứ đi theo một cảm một thú hung bạo kia mãi, Tiểu Yêu Liên có lẽ không thể duy trì được trái tim mềm yếu dịu dàng của cô gái nữa đâu.

Hàng Ương công tử làm sao không biết Tư Lăng đang âm thầm canh gác, cười khinh miệt, thu hồi ánh mắt, duy trì tư thế lúc trước, ngược nhìn hòn đảo xanh lục trời nổi ở giữa không trung kia, sau đó bay về phía đó. Tư Lăng theo sát phía sau, vừa dùng thần thức quét nhanh vùng phụ cận, thông tin nhận được khiến hắn hơi nhíu mày. Vùng biển mênh mông này thế nhưng lại là một vùng nước tù, căn bản không một chút dấu hiệu sinh mệnh. Thần thức sau cùng lại hướng về hòn đảo xanh lục dò xét, nhưng ở cách hòn đảo mấy trượng thì bị thứ gì đó hắt văng ra.

Khi đối mặt với những điều chưa biết, Tư Lăng thường sẽ rất cẩn thận.

Hàng Ương công tử hai mắt nặng trĩu, chỉ dừng trong chốc lát, rồi cục ngự kiếm tiến vào hòn đảo xanh lục kia.

Tư Lăng bày tỏ mình là một hậu bối tốt biết tôn kính tiền bối, chậm lại một phút mới đi vào, vì thế Trọng Thiên có chút mất hứng dùng móng vuốt vỗ đầu của hắn, Tiểu Yêu Liên cũng lâm lâm vài tiếng nói xấu Hàng Ương công tử. Hai con yêu đều tán thành nếu lát nữa Hàng Ương công tử động thủ, đồng thời sẽ đánh hắn thành tro.

Không có bất kỳ cản trở nào, rất thuận lợi mà tiến vào hòn đảo màu xanh lục. Trên Đảo một mảnh núi xanh nước biếc, xa xa trong sương mờ là cung điện như ẩn như hiện. Sâu trong cung điện có một thứ gì đó vô cùng hấp dẫn, từ vị giác, khứu giác, thính giác, xúc giác, không chỗ nào không bị tác động, khiến người ta không nhận được rục rịch chộn rộn. Tư Lăng nhìn lướt qua, cũng không nhìn thấy bóng dáng Hàng Ương công tử đâu cả.

Tư Lăng cất bước, hướng về cung điện trong màn sương kia.

Vừa tới trước cửa cung điện, lập tức có mấy chục nữ tử mặc váy dài lưu vân, váy tiên nữ từ bên trong cung điện đi ra. Hoàn phi Yến sáu, xinh đẹp tuyệt luân, nói cười thản nhiên mà đi tới, sau đó vây quanh Tư Lăng cùng bước hướng về cung điện. Bàn tay trắng nõn mềm mại xoa xoa khắp nơi trên người hắn, dùng hai luồng cao thẳng đẩy đã mềm mại trước ngực cọ cọ vào hắn, quyen rũ bùng phát, khiến người ta sinh ra dục vọng, hành động như một tên hề.

Tư Lăng không khách khí đẩy cô gái sắp cởi bỏ quần áo của hắn ra, đồng thời Trọng Thiên cũng cào một vuốt tới nữ nhân sắp sửa sờ vào nó, tạo thành mấy vết máu.

Hai tên hung tàn này làm cho mấy nữ nhân kia khiếp sợ, nhưng chỉ trong nháy mắt lại khôi phục bình thường, nói cười xinh đẹp mà vây chặt lấy Tư Lăng cùng tiến vào cung điện.

Trong cung điện lại là một cảnh tượng tuyệt mỹ, có thể nói là “Nhục Lâm - Tửu Trì”[1], một cung điện lửa - nữ, thân thể trắng nõn, thực sự là thiên đường của nam nhân! Trong lòng Tư Lăng có chút ảm ức. Lửa nữ cái quái gì, kéo dài cả một cung điện, rõ ràng là đang trào phúng hắn trong ngoài bất nhất, đối mặt với những nữ nhân này, làm một trăm năm nữ quỷ như hắn thật sự không cứng lên được QaQ.

Trọng Thiên là một đứa hung tàn, thấy đám lửa nữ kia nhào tới như sói đói nhìn thấy cừu, quyết đoán ra trận, hung hăng cào cho một vuốt, một đường là

máu thịt bay tán loạn, tiếng kêu thảm thiết không ngừng. Những nữ tử còn lại hoa dung thất sắc, nhưng vẫn có thể kiên trì đến cùng, thực sự là quá chuyên nghiệp.

Tuy rằng biết rõ những thứ có lẽ không phải thật, nhưng Tư Lăng vẫn cảm thấy quá tàn nhẫn có được hay không!

Đương nhiên, bản thân Tư Lăng cũng không tư cách trách Trọng Thiên, chính hắn cũng là kẻ rất bạo lực. Những cô gái kia từ đầu đến chân, ngay cả một sợi tóc cũng tràn ngập một loại mê hoặc cực hạn, cảm dỗ khiến người mất đi bản thân, muốn cùng các nàng vui vẻ, chìm đắm ở vùng đất thiên đường của nam nhân này, không xen vào Thiên Địa mệnh mông, thế sự xoay vần.

Tư Lăng nắm trong tay một dây lụa trắng, trực tiếp quất bay đám lửa nữ nhào tới, mở một đường máu tiến lên.

Xong qua một cái cung điện, Tư Lăng lại đi vào bên trong một cung điện khác, vẫn là một đám lửa nữ, bất quá chất lượng đám lửa nữ còn cao cấp hơn so với đại điện bên ngoài. Đối mặt với đám lửa nữ như hồ như sóng mà nhào lên muốn áp đảo hắn ồ ồ, Tư Lăng mỗi hồi đầy mặt, hân đường như có chút hiểu Linh khí Thông Thiên thấp muốn làm gì. Nhưng dù là như vậy, cũng đừng nên chuẩn bị một cung điện đầy nữ nhân để thử thách hắn chứ, hắn không chịu đựng nổi đâu.

Sau khi liên tiếp xông vào mấy cái cung điện, Tư Lăng phát hiện càng đi vào trong, chất lượng những nữ nhân kia càng thêm cao cấp, thường thường chỉ cần đứng ở nơi đó thì mị thái đã tràn lan, khiến người ta khó có thể kiềm chế. Đến con yêu như Trọng Thiên mà còn có chút không chịu nổi, giả chết cuộn tròn trên bả vai Tư Lăng, dùng đuôi vòng lên che khuất con mắt, để Tư Lăng tự mình đối phó.

Đây có tính là “Sát muối chứng đạo” hay không? Tư Lăng có hơi suy nghĩ linh tinh, nghe nói có một ít nam tu vì theo đuổi Đại đạo vô tình, chỉ có thể nhẫn tâm giết nữ nhân để chứng minh cho Đạo của mình. Hắn hiện tại cũng coi như là một kẻ lòng dạ độc ác.

Rõ ràng có thể cảm giác được cái mê hoặc cực hạn kia, nhưng thần trí Tư Lăng rất tỉnh táo, có loại cảm giác mơ hồ khó hiểu, tựa như tất cả mọi thứ nơi này chính là thử thách nam nhân chân chính, mà cái người trong ngoài bất nhất như hắn thì căn bản không ảnh hưởng tí tẹo nào.

Loại ý nghĩ này của Tư Lăng khi gặp phải Hàng Ương công tử thì lập tức được chứng minh.

Hàng Ương công tử kiên trì đến cung điện cuối cùng, rốt cục bị đánh gục, trình diễn xuân cung sống ngay khi trước mặt . . .

Tư Lăng mặt [囧], không dám nhìn thẳng, tuy rằng có chút đau mắt, nhưng không thể phủ nhận một nam một nữ giao chồng lên nhau trình diễn động tác *** đều là mỹ nhân, mị thái dục tiên dục tử này, cực hạn của mê hoặc tràn ngập hương thơm[2] này, rất có mỹ cảm . .

Đột nhiên, nam nhân vốn đang chìm đắm vào dục vọng đột nhiên trừng mắt, một loại ánh mắt ác độc âm u như rắn độc nhìn chằm chằm vào Tư Lăng, trong mắt có xấu hổ cùng căm hận, dường như hắn ta biến thành như vậy là do Tư Lăng làm hại.

“Tư công tử, hắn đối với khuôn mặt của huynh có chấp niệm thật sự thật sự sâu nha!” Tiểu Yêu Liên thần phục một hồi, “Hắn ta vốn đã bị Linh khí của không gian này mê hoặc khống chế, mất đi lý trí, nhưng không ngờ vừa nhìn thấy mặt của huynh thì lập tức tỉnh táo. Lúc trước ở ngoài đảo cũng vậy, hắn ta đã bị ảnh hưởng, nhưng huynh vừa xuất hiện thì hắn liền lập tức khôi phục bình thường.”

Tư Lăng nhin xuống kích động muốn sờ mặt của mình, thật không biết nên cười vì khuôn mặt này lại có bản lĩnh khiến người ta từ hư vô mà tỉnh táo lại, hay nên cười vì vị Hàng Ương công tử này cố chấp với dung mạo như thế. Nghe nói hắn xưa nay căm ghét người nào xinh đẹp hơn mình, bất luận nam nữ, chỉ cần gặp được nhất định phải giết không tha.

Tư Lăng thấy hắn không thể động đậy, nghĩ là còn bị khống chế, bèn xoay người rời khỏi phạm vi tầm mắt của hắn, bắt đầu tìm kiếm trong cung điện.

Tư Lăng trực tiếp dùng một chiêu kiếm giải quyết những nữ nhân nhào tới, xuyên qua cung điện rộng lớn, nhìn thấy một quần sáng trôi nổi ở giữa không trung. Trong lòng hắn vô cùng kích động, đây chính là khen thưởng của Thông Thiên Tháp khi vượt ải. Tư Lăng phi thân lên, tóm lấy quần sáng xanh lục kia vào trong tay. Khi hào quang rút đi mới nhìn rõ đó là một cái Tuyệt Cầm. Cây đàn này không dây, cầm trên tay cảm thấy lạnh lẽo như dòng nước, phía trên có khắc một loạt văn tự thời kỳ viễn cổ. Nhờ Trọng Thiên phiên dịch, cây đàn này tên là Ma Thiên Kinh Vũ Cầm.

Cây đàn này chính là nguyên nhân khiến không gian này thi triển sự dụ hoặc mê người đối với nam nhân. Tiếng đàn là lướt, lan tỏa khắp trong vùng không gian này, tạo thành một tấm lưới bao phủ khắp mọi nơi, trở thành mê hoặc cực hạn, khiến người ta đánh mất thần trí, tùy ý dễ dục vọng khống chế thân thể. Lúc Ma Thiên Kinh Vũ Cầm bị Tư Lăng lấy đi, tà âm có mặt khắp nơi rốt cục dừng lại, toàn bộ thế giới trở nên thanh minh.

Ngay khi Tư Lăng lấy được Ma Thiên Kinh Vũ Cầm, phía sau truyền đến một tiếng hét dữ tợn:

“Dừng tay, đó là của ta!”

Một Phong Dao (lưỡi dao gió) sắc bén đánh thẳng vào Tư Lăng, hắn vội vàng thoái lui tránh né, mặc cho Phong Dao đánh thẳng vào bức tường phía sau. Hắn xoay người lại thì nhìn thấy Hàng Ương công tử mặc áo bào Hàng sắc giận dữ nhìn mình lom lom. Hai tay hắn ta hơi lỏng vào nhau, có tiếng gió hú như ầm như hiện, chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng có thể nhào lên.

“Gào!” Trọng Thiên tràn đầy chiến ý mà gầm lên.

“Tư công tử, đánh hắn!” Tiểu Yêu Liên cũng kêu gào.

Tư Lăng khoé miệng co giật, Tiểu Yêu Liên thật thà đã bị dạy hư rồi.

Hàng Ương công tử hai mắt nhìn chăm chăm mặt Tư Lăng, ánh mắt đầy cừu hận này giống như Tư Lăng có mối thù giết phụ đoạt thê gì với hắn, nói rằng: “Tiểu bối, đưa cây đàn đó cho ta, ta sẽ không giết ngươi!” Hắn là Kim Đan hậu kỳ Đại viên mãn, căn bản không đặt một tên tu sĩ Kim Đan sơ kỳ ở trong mắt.

Lời này nghe thật buồn cười, Tư Lăng chỉnh đốn lại rồi thu Ma Thiên Kinh Vũ Cầm vào trong túi trữ vật, nhướn mày nói: “Hàng Ương công tử vừa này không phải rất sáng khoái sao? Sao nhanh như vậy đã kết thúc rồi, không lẽ là. . .” Về mặt rất kinh ngạc, “Không được sao?”

Lần đầu tiên bị người khác nghi vấn như vậy, Hàng Ương công tử gần như phun máu, nếu không phải người này lấy được Ma Thiên Kinh Vũ Cầm khiến trận Nhục Lâm - Tử Trĩ kia biến mất, hắn còn không biết đến khi nào mới có thể thoát khỏi cảnh khốn đốn cấp độ kia, tuy rằng thân thể vô cùng sáng khoái, nhưng hao tổn cũng rất lớn. Chỉ là hắn lại không cách nào cảm kích Tư Lăng, bị cái tên nam nhân còn xinh đẹp hơn mình nhìn thấy vẻ khốn đốn kia, đã làm cho hắn sinh ra sát tâm. Mà cái Ma Thiên Kinh Vũ Cầm này, hắn nhất định phải có.

“Ta phải giết ngươi!”

Hàng Ương quát một tiếng, hai con lốc xoáy đánh úp tới chỗ Tư Lăng, nổ tung mặt đất, chung quanh cung điện gạch đá bay loạn khắp nơi.

Con lốc xoáy sức mạnh quá lớn, Tư Lăng không dám đón đỡ, chỉ có thể dựa vào tốc độ mà tránh thoát, bức tường bên cạnh bị nổ tan nát. Sau đó, ngay khi Hàng Ương lại tiếp tục ra tay, hắn phát tay ngưng tụ năm mươi thanh hồn lực kiếm, hất bay nhanh về hướng Hàng Ương, vây nhốt hắn ta rồi cho nổ Hồn lực kiếm.

Hàng Ương không kịp đề phòng đã bị Hồn lực kiếm nổ bay, lực phù ngũ tạng bị chấn động, miệng phun máu tươi, ánh mắt nhìn về phía Tư Lăng càng ngày càng thâm độc. Hắn cao hơn hai tiểu cảnh giới so với nam nhân này, thế nhưng vì khinh địch mà bị hắn ta nhân cơ hội đắc thủ, trong lòng tức giận không cần nói, cánh tay giương lên, một con Phong Long gào thét bay ra, đánh thẳng vào mặt Tư Lăng.

Giao chiến kéo dài là nhược điểm của Tư Lăng, bất quá lúc này hắn chỉ có thể kiên trì đến cùng. Tư Lăng ngưng tụ một luồng hồn lực thành một tấm chắn đỡ lấy con Phong Long kia, nhưng không chịu nổi loại xung kích này, trực tiếp bị đánh bay 100 mét, thân thể đập mạnh vào vách tường.

Hàng Ương cười gằn, chịu một đòn Phong Long của hắn thì không tin người này còn không bị thương, đang vui cười, đột nhiên khiếp sợ phát hiện cái người vốn ngã xuống đất kia lại lập tức hoạt bát mà bò dậy, khoe miệng mang theo một vết máu, về mặt cảnh giác nhìn hắn, lại ngưng tụ năm mươi thanh hồn lực kiếm đánh tới hướng mình.

Ầm ầm ầm!

Tiếng nổ dữ dội vang lên không ngừng, nhưng không giống lúc trước lập tức cho nổ liền năm mươi thanh Hồn lực kiếm, mà là cứ mười thanh, mười thanh mà nổ, xung kích tuy rằng nhỏ đi, nhưng cũng làm cho hắn luống cuống tay chân. Hàng Ương tránh thoát khỏi trận nổ đình tại kia, nhìn thấy Tư Lăng cầm linh kiếm trong tay đâm về phía mình, khoe miệng hắn lộ ra một nụ cười châm biếm.

1]*“Nhục Lâm - Tử Trĩ” (酒池肉林 là một trong những hình thức giải trí nổi tiếng nhất mà Trụ Vương rất thích. Đó là là một cái hồ lớn đủ chỗ cho một số chiếc xuồng, được xây dựng trên nền cung điện, lớp lót bên trong là các viên đá hình bầu dục lấy từ bờ biển. Điều này cho phép toàn bộ hồ được lấp đầy bởi rượu, gọi là Tử Trĩ (suối rượu). Một hòn đảo nhỏ được xây dựng ở giữa hồ, các cây cối trồng trên đó được treo đầy các xiên thịt thú rừng nướng. Thịt treo lơ lửng trên hồ bơi đầy đặc đến nỗi ánh mặt trời không xuyên qua nổi đám cây thịt để chiếu xuống mặt đất được gọi là Nhục Lâm (rừng thịt).

[2]Nguyên văn là 香汗淋漓 (hương hân lâm lý) mồ hôi thơm đầm đìa. Thường chỉ cơ thể con gái có một mùi thơm nên mồ hôi đổ ra cũng có hương thơm. Có khi dùng chỉ hương thơm của xứ nữ khi xoxo //@-@//

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 113: Quần áo

Khóe môi Hàng Ương lộ ra một nụ cười khẩy, chờ đối phương tự chui đầu vào lưới. Nhưng mà, ngay khi khuôn mặt khiến hắn căm ghét không thôi áp sát đến, đột nhiên một luồng khiêu đàm nổi lên làm trong lòng hắn sợ hãi. Hắn bắt chấp kẻ địch đã xông tới trước mặt, chặt vật mà tránh né nguy hiểm phía sau, sau đó cảm giác được trên mặt bị thứ gì đó cắt trúng.

Mà lúc này, kiếm của Tư Lăng cũng vung tới, cắt trúng cái trường bào Hàng sắc kia, cắt rời một cái tay áo.

Hàng Ương đột nhiên lui lại, gơ tay sờ lên mặt một cái, bàn tay đầy máu tươi. Chất lỏng màu đỏ này khuấy động trái tim hắn, lập tức đôi mắt đen như mực trở nên đỏ ngầu, khuôn mặt tình xảo vẫn vẹn dửng dưng, ánh mắt ác độc nhìn chăm chăm con yêu thú màu đen trên bả vai Tư Lăng, “Lại. . . Lại dám tổn thương khuôn mặt mỹ lệ của ta. . .” Giọng nói run rẩy bất ổn, có thể thấy được đối phương đã không cách nào bình tĩnh tâm tư.

Ầm ầm ầm!

Hàng Ương bùng nổ dữ dội, Phong Linh lực khổng lồ bao phủ bốn phía, cả tòa cung điện giống như không thể chịu nổi mà rung động. Tur Lăng bị linh áp mạnh mẽ và cơn bão khủng khiếp này làm cho chặt vật né tránh khắp nơi. Lúc này trong lòng Tur Lăng cũng hi vọng hắn ta lại nổi điên thêm chút nữa, tiêu hao thêm nhiều linh lực hơn một chút. Chẳng qua dù hắn lẩn trốn như hồ ly, nhưng vẫn không thể không dựng lên một cái Hồn lực bảo vệ bản thân, đỡ cho bị Phong đao sắc bén kia cắt phải. Hơn nữa theo thời gian trôi qua, Tur Lăng có thể cảm giác được cả không khí bất động xung quang cũng đã biến thành vũ khí của hắn ta, bèn bắt chấp lãng phí hồn lực, tự tạo cho mình lá chắn an toàn.

Nhìn thấy Tur Lăng liên tiếp né tránh sự công kích của mình, Hàng Ương màu sắc càng nặng nề, các loại Pháp Quyết không tựa như không cần linh lực mà đập về hướng Tur Lăng. Tu vi của hai người tuy rằng chỉ cách hai tiểu cảnh giới, nhưng đã không thể đánh đồng với nhau, ít nhất thì linh lực tích lũy giữa hai người là không thể giống nhau. Tur Lăng tránh né mãi cũng có chút nóng nảy, cắn răng, ném Trọng Thiên ra ngoài, trên tay cũng nghiêm túc mà đáp lễ.

Tur Lăng khinh bỉ hắn ta từ tận đáy lòng. Cái tên này có phải đàn ông hay không vậy, chú trọng dung mạo như thế, hơn nữa đầu phải không có linh đan chữa trị dung mạo, có cần phải cuồng loạn như vậy không? Thật là một kẻ vớ đĩ. Hơn nữa hắn ta cứ tiếp tục phát rồ như vậy, không gian này sẽ bị hắn làm sụp.

Trong lòng suy nghĩ, động tác trên tay lại không hề kém đi. Sau khi phát hiện linh lực của hắn đã hao tổn phải gần hết, Tur Lăng điều động tất cả hồn lực trong cơ thể, tạo ra một trăm thanh Hồn lực kiếm, hình thành một cái sát trận, tựa như không muốn sống mà ném về phía Hàng Ương.

Hàng Ương liên tục cười lạnh, trong lòng sát ý ngập trời, hai tay ngưng tụ Phong Tuyền (gió bão như dòng nước xoáy), chuẩn bị tặng cho Tur Lăng một đòn trí mạng.

Hai người tốc độ đều cực nhanh, nhưng mà nhanh nhất vẫn là Trọng Thiên. Nó gào thét một tiếng, phun ra một ngum yêu hỏa, thừa dịp đối phương khiếp sợ tránh né, một móng vuốt đã cào qua, nham hiểm mà để lại vài vết vuốt đâm máu trên khuôn mặt mà đối phương coi trọng như sinh mệnh kia. Mà lúc này kiếm trận hồn lực kiếm do Tur Lăng tạo thành đã gần ngay trước mắt, kiếm trận nhốt Hàng Ương ở bên trong, cả Phong Tuyền kia cũng đồng thời bị nhốt lại. Hai loại sức mạnh chạm vào nhau nổ tung, uy thế rung trời.

Tur Lăng bị đánh bay ra ngoài, kịp thời dừng lại ở giữa không trung, đè nén tanh ngọt trong cổ họng, trừng mắt nhìn nơi phát nổ. Cung điện bị phá hủy một nửa, chỉ có một nam nhân cả người đầm máu khó khăn mà đứng thẳng, ngũ quan tú lệ đã bị máu và bụi bẩn bao trùm, không nhìn ra thanh tú mỹ lệ lúc trước, chỉ có dáng người ngạo nghễ kia xem ra vẫn có mấy phần khí thế.

Phải thừa dịp này lấy mạng hắn!

Tur Lăng không cho hắn ta có cơ hội thả ra yêu súng để trợ chiến, lại xông lên trên, trực tiếp cho một quyền đánh bay hắn. Trọng Thiên gào thét hưng phấn gia nhập trận vây đánh, hai chân đạp tới, ở trên người đối phương nhảy nhót mấy lần, mỗi một lần đều làm nội tạng bị thương của Hàng Ương lại thêm trọng thương một lần. Hai người một yêu bắt đầu đánh loạn không quy tắc, bởi vì hai bên đều hao tổn linh lực gần như cạn kiệt, hoàn toàn không có năng lực sử dụng Pháp Quyết pháp bảo nữa, cho nên lúc này là xem quả đấm của người nào mạnh.

“Chíp chíp ~”

Lại một khối xám xám bay ra, gia nhập vào trận vây đánh. Trong lúc nhất thời chim bay thú nhảy, náo nhiệt không thôi. Ba đánh một, Tur Lăng hoàn toàn chiếm thượng phong, đầm người như đánh bao cát. Bốn đũa quần lấy nhau, nhìn trông căn bản không giống tu tiên giả cao ngạo, trái lại như mấy tên du côn lưu manh ở Giới trần tục.

“Dừng tay. . .”

Thanh âm yếu ớt biến mất ở một nắm đấm đập thẳng ngay giữa mặt, Tur Lăng nhìn khuôn mặt đã không nhìn ra tướng mạo ban đầu, trong lòng biết mình đây đã đối phương vào tuyệt cảnh như vậy, hắn ta tuyệt đối sẽ không buông tha cho mình, vì để không lưu lại hậu hoạn, hắn vẫy tay một cái, linh kiếm ở trong tay, muốn trực tiếp giết chết tên này.

Con người co rút dữ dội, Hàng Ương trừng mắt nhìn nam nhân giờ linh kiếm sát ý lăm lết kia, đây là lần đầu tiên hắn bị người khác ép đến mức này, trong lòng căm hận, ngón tay thủ sẵn trên mặt đất, nắm ngón tay mạnh mẽ mà xuyên xuống sàn nhà cứng rắn. Ngay khi linh kiếm hạ xuống, linh tiêu[1] trí mạng đã sớm chuẩn bị trong lòng bàn tay cũng lập tức bắn ra.

[1]Phi tiêu bằng linh khí

Nhưng mà, cục diện lưỡng bại câu thương không kịp xuất hiện, Tur Lăng cảm giác được lúc linh kiếm chỉ cách trái tim đối phương có mấy tấc, không gian đột nhiên vặn vẹo, cảnh tượng đã lập tức thay đổi, trước mắt là một mảnh rừng rậm mênh mông, cơn gió ẩm ẩm nhè nhẹ nhấc lên tay áo loang lỗ vết máu của hắn.

“...”

Tur Lăng thần thờ mà nhìn cây cổ thụ che trời trước mắt. Ánh mặt trời ảm áp xuyên qua tán lá rậm rạp chiếu xuống, rơi vào đám rễ cây thô ráp nổi trên mặt đất; dây leo khô héo từ thân cây rủ xuống, nhẹ nhàng lay động trong gió; mặt đất ẩm ướt, rêu xanh mọc quanh thân cây, không khí trong lành, xa xa thình thoảng truyền đến vài tiếng chim hót thú ghào, vô cùng bình yên.

“Đây là. . . Thông Thiên Tháp tầng thứ hai?” Tur Lăng có chút không hiểu ra sao, rõ ràng hắn chỉ thiếu một chút là có thể giết chết Hàng Ương, ai ngờ lại bị quăng tới nơi này, trong lòng cảm thấy thực sự có chút đáng tiếc. Tuy nói hắn trước đây là thiện quý, không thích giết chóc, bất quá cũng không phải

chưa hề động thủ lần nào. Nếu đối phương đã muốn giết mình, sao có thể ngu ngốc đứng đó cho người ta giết? Kỳ thực bất kể là làm quỷ hay là tu tiên, cá lớn nuốt cá bé đã là chân lý bất biến từ xưa đến nay.

Phát hiện tay áo có chút nặng, Tư Lăng cúi đầu, liền nhìn thấy Tiểu Khôi điều bay giữa không trung, ngâm tay áo hần lắc lắc; hiển nhiên vừa nãy lúc chuyển đổi địa điểm, Tiểu Khôi điều kịp thời ngâm y phục của hần mới không bị bỏ rơi. Còn Trọng Thiên đại gia, nó đã vững vàng mà chiếm lấy vị trí trên bờ vai của hần.

Tiểu Yêu Liên từ trong tay áo Tư Lăng bò ra ngoài, trốn ở trong vạt áo Tư Lăng, liếc nhìn bốn phía, nói rằng: “Tư công tử, huynh đã được Linh khí Thông Thiên Tháp cho phép lên tầng thứ hai.”

Nghe vậy, Tư Lăng hơi cau mày, “Lẽ nào Linh khí Thông Thiên Tháp không cho phép giết người ở trong tháp?” Cho nên đúng lúc hần muốn giết chết Hằng Ương thì kéo hần đi.

Vấn đề này ba con yêu đều không trả lời được. Tư Lăng nghĩ không ra nên cũng bỏ qua, tìm một hốc cây rộng rãi bày lên Cửu Chuyển Linh trận, mang theo ba con yêu vào trú, xem như chỗ nghỉ chân tạm thời.

Từ trong túi trữ vật lấy ra bình ngọc chứa linh tửu, Tư Lăng uống nửa bình linh tửu, cảm giác thương thể đang chậm chậm khôi phục, trên mặt không khỏi lộ ra ý cười, sau đó bắt đầu đã tọa khôi phục linh lực.

Sau một ngày, Tư Lăng thu dọn đồ đạc tiếp tục lên đường.

Khu rừng rậm vô biên vô hạn này là tầng thứ hai của Thông Thiên Tháp. So với tầng thứ nhất, tầng thứ hai xem ra có khá nhiều người, đi nửa ngày đường cũng cảm giác được vài luồng khí tức, bất quá Tư Lăng đều cẩn thận né tránh, không đối mặt chính diện với bọn họ. Tư Lăng cảm thấy nếu Hằng Ương cũng đến tầng thứ hai, chắc chắn cũng tìm nơi khôi phục chữa thương giống như hần, giờ Tư Lăng tuy rằng không e ngại hần ta, nhưng cũng không muốn công khai đối đầu với hần, chỉ lo hần ẩn nấp ở đâu đó để tìm cơ hội đánh lên mình.

Tư Lăng cũng hiểu rõ, sau khi tiến vào Thông Thiên Tháp, mọi người đều bị Linh khí Thông Thiên Tháp giám thị, hành động gì cũng không giấu được nó. Mà khi tu sĩ tiến vào tầng thứ nhất của Thông Thiên Tháp, sẽ tùy ý bị đưa đến một cái tu di??? không gian. Sau khi đạt được thứ gì đó ở tu di không gian nọ, thì sẽ có thể được đi qua tầng thứ hai. Nếu Tiểu Không Gian đông đúc thì có hơn ngàn người, ít thì chỉ có một người. Mà người không thể đạt được thứ trong Tiểu Không Gian, cũng không trực tiếp bị đào thải, mà còn có một cơ hội khác, sẽ bị chuyển đến một không gian khác, tiếp tục chiến đấu.

Thông Thiên Tháp tầng thứ hai là một khu rừng rậm rạp, không giống với tầng thứ nhất, trong tầng này mọi người phải tìm được lối vào tầng thứ ba thì mới có thể đi đến tầng thứ ba. Còn lối vào ở nơi nào, không ai biết, tự mình tìm đi.

Tư Lăng không vội đi tìm lối vào, mà là bị Tiểu Yêu Liên lôi kéo đi tìm linh quả.

“Tư công tử, Thông Thiên Tháp quả nhiên là bảo vật Thượng Cổ, nơi này linh quả đều là giống quý hiếm, huynh sẽ không thiệt đâu~~” Tiểu Yêu Liên cười hí mắt nói.

Tư Lăng trên tay ngưng ra một thanh hồn kiếm, đâm thủng con yêu thú đang lén lút ẩn núp nhằm đánh lên hần, không chút vui vẻ mà nói rằng: “Vâng vâng, ta không chịu thiệt, ngươi cẩn thận một chút đi, lại có yêu thú tới kia.”

Khu rừng rậm này tuy rằng bảo vật nhiều, nhưng yêu thú cũng không ít, hơn nữa một số con còn có huyết thống của yêu thú Thượng Cổ, vô cùng khó chơi. Mà Trọng Thiên cùng với Tiểu Khôi, hai con cầm thú hiếu chiến kia đã sớm đuổi chim rượt thú khắp nơi, chẳng cần biết người có đang muốn hái linh quả hay không, bắt đắc dĩ, Tư Lăng chỉ có thể ở lại đề bảo vệ người làm vườn Tiểu Yêu Liên.

“Rống -- “

Đột nhiên, một tiếng thú rống nặng nề vang lên, không chịu nổi đợt uy áp này, Tư Lăng trực tiếp rơi xuống đất, kinh hãi mà nhìn phương xa.

Tiểu Yêu Liên ngược lại thì không có chuyện gì, từ trên cây nhảy đến trên người Tư Lăng, vui mừng nói: “Tư công tử, là Trường Sinh Quả tồn tại từ thời kỳ Thượng Cổ, ăn vào có thể tăng hai trăm năm tuổi thọ, có người muốn hái trộm Trường Sinh Quả nên chọc giận thú cộng sinh của Trường Sinh Quả, đang đánh nhau rồi kia.”

Đến khi uy áp kia thu hồi, Tư Lăng mới đứng lên, vỗ vỗ bụi đất trên y phục, xem đáng đáp hưng phấn của nó, hỏi: “Ngươi rất muốn Trường Sinh Quả đúng không?”

“Ừ, muốn!” Tiểu Yêu Liên gật đầu như giả vờ, “Tiểu Hồng tu luyện cần rất nhiều linh quả, linh quả càng cao cấp thì càng tốt.”

Tư Lăng khoe miệng giật giật, chả trách nó thích ăn linh quả như vậy, mỗi lần gặp phải linh quả linh thảo cao cấp thì nhất định không buông tha, mà lần này cũng là muốn chết muốn sống đòi tiến vào Thông Thiên Tháp.

Tư Lăng quyết định đi nhìn một cái, để xem có cơ hội nào nhặt lượ được không.

Thôi một tiếng ám tiêu[2], Tiểu Khôi xám xám cách đó không xa liền lập tức bay trở về. Trọng Thiên cũng không biết chơi đùa ở đâu về, nhảy lên đứng vững vàng ở trên bả vai hần, Tiểu Khôi điều tự nhiên không cam lòng yếu thế mà chiếm lấy một bả vai khác của Tư Lăng. Tư Lăng vốn là muốn thu hồi Tiểu Khôi vào trong túi linh thú, cuối cùng bị nó kiên quyết từ chối. Nếu Tư Lăng thật sự phải thu hồi nó, nó liền lăn lộn khóc lóc om sòm, ồn ào làm hần thực đau đầu, cuối cùng đành “ước pháp tam chương”[3]* với nó, vậy mới cho phép nó ở ngoài.

[2]暗哨: không rõ nghĩa, nhưng hẳn là loại còi cầm, dùng siêu âm hay gì đó.

[3] là điển cố thời tam quốc. Ý nghĩa: Chỉ việc lập ra những quy ước đơn giản.

Uy áp của tiếng thú rống kia thực sự quá mức ác liệt, cảm giác tựa như yêu thú sắp hoá hình, vì thế hấp dẫn vô số tu sĩ đi tới. Tư Lăng gần đây kết thù hoi nhiều, lại không muốn đụng độ với Nguyệt Thiên Dạ, nên liền dán tấm Ân Thân phù trên người, yên lặng theo sau.

Đội khi đi đến gần mục tiêu, Tư Lăng bỗng nhiên cảm thấy mình dán tấm Ân Thân phù này thực sự là quá đúng rồi.

Nguyệt Thiên Dạ, Thu Mộ Quy, Kỳ Trường Ca, Liễu Thành Phong, Tô Hồng Phi, Hứa Phiến Nhiên. . . cả đám người đều ở đây.

Tư Lăng nhìn ngó xung quanh, sao chưa thấy đại ca? Lẽ nào đại ca đã xong qua tầng thứ hai đi tới tầng thứ ba rồi?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 114: Cừu vĩ huyết hồ

Cộng sinh thú của Trường Sinh Quả là một con Cừu Vĩ Huyết Hồ cấp mười, chỉ còn thiếu một bước nữa là có thể tiến vào cấp 11 hoá hình.

Lúc nhìn thấy Cừu Vĩ Huyết Hồ dưới cây Trường Sinh Quả, mọi người đều cảm giác thấy khó khăn nan giải. Đừng nói yêu thú cấp mười đã tương đương với nhân tu ở Nguyên Anh hậu kỳ, chỉ cần biết Cừu Vĩ Huyết Hồ chính là một trong những Đại Yêu thú thời kỳ Thượng Cổ, sức chiến đấu phi phàm. Nghe nói giống nòi đến nay đã tuyệt diệt, lại không ngờ huyết mạch của Cừu Vĩ Huyết Hồ lại lưu truyền tới nay.

Nhìn chín cái đuôi đỏ như máu phía sau con Cừu Vĩ Huyết Hồ đang giương nanh múa vuốt giữa không trung, trong lòng mọi người hơi run sợ, lại một lần nữa phải đánh giá lại Khí Linh của Thông Thiên Tháp. Ngay cả loại yêu thú mạnh mẽ cỡ như Cừu Vĩ Huyết Hồ này mà còn bị giam ở Thông Thiên Tháp để sử dụng, có thể tưởng tượng được vị Đại năng luyện chế ra Thông Thiên Tháp ngày trước là lợi hại như thế nào. Bất quá những thứ đó đã là chuyện từ thời Thượng Cổ, hiện tại thân đang đứng ở chỗ này, mới biết vì sao đã qua mấy nghìn tỷ năm mà chưa từng có một ai có thể khiến cho Thông Thiên Tháp nhận chủ; cho dù người có tài năng cỡ nào, có năng lực gì mà có thể lấy tu vi Kim Đan kỳ để khiến Khí Linh Thông Thiên Tháp cao ngạo này nhận chủ chứ?

Tư Lăng xa xa mà quan sát, cây Trường Sinh Quả này cực kỳ đồ sộ, cành lá xum xuê, trên cây treo mấy chục quả màu xanh trông như trái hồ lô, xa xa đã có mùi hương đặc biệt bay tới, vô cùng mê người. Cừu Vĩ Huyết Hồ thân thể to lớn nằm ngang dưới tầng cây, đôi hẹp dài đỏ như máu nhìn đám nhân loại cách đó không xa, ánh mắt tựa như đang nhìn một loại giun dế, chín cái đuôi đỏ như máu giương cao, chỉ trong nháy mắt liền quét bay những tu sĩ đám đến gần.

Lúc trước khi phát hiện ra cây Trường Sinh Quả, mọi người cũng không nhìn thấy Cừu Vĩ Huyết Hồ, mãi đến khi bọn hắn nỗ lực đi hái Trường Sinh Quả trên cây thì Cừu Vĩ Huyết Hồ này không biết từ nơi nào xuất hiện, trực tiếp lấy đuôi quét chết người. Lúc trước, Cừu Vĩ Huyết Hồ phát ra tiếng rống kia ý là đang đe dọa những kẻ dám to gan mơ ước Trường Sinh Quả, ai biết lại hấp dẫn càng ngày càng nhiều người tới.

Mọi người nhìn thấy Cừu Vĩ Huyết Hồ, trong lòng nữa là phiền muộn, nữa là khát vọng. Hai trăm năm tuổi thọ cực kỳ hấp dẫn người ta, đặc biệt là với một ít tu sĩ có nguyên thọ còn không nhiều, nếu như có thể tăng thêm hai trăm năm tuổi thọ, giúp bọn họ có thêm thời gian để tiếp tục tu luyện đánh vào Kết Anh, chứ không phải bị ai mà nhìn bản thân tiêu hao hết tuổi thọ rồi tan biến. Hơn nữa Trường Sinh Quả còn là một loại vật liệu vô cùng trọng yếu để luyện chế Hóa Thân Đan, có thể vì môn phái của mình mà tranh thủ được một quả thì có lợi vô cùng.

“Nguyệt cô nương, chúng ta hợp tác được chứ?” Thu Mộ Quy nhìn về phía Nguyệt Thiên Dạ, đề nghị hợp tác.

Tầm mắt Nguyệt Thiên Dạ từ Cừu Vĩ Huyết Hồ chuyển đến trên người hắn, hơi nhíu mày, có chút lạnh lùng cao ngạo hỏi: “Huynh có bản lĩnh gì?”

Lời này thực sự là kiêu ngạo, Thu Mộ Quy không đáp, đã có vài đệ tử Thu gia đi cùng Thu Mộ Quy trừng mắt, khiển trách: “Không được vô lễ với thiếu chủ!”

Nguyệt Thiên Dạ chỉ hơi nhíu mày, bình tĩnh không sợ hãi. Kỳ Trường Ca bước tới một bước, đứng ở bên cạnh Nguyệt Thiên Dạ biểu thị giúp đỡ nàng. Nguyệt Thiên Dạ hơi lòng liếc mắt nhìn hắn, lại nhìn về phía Thu Mộ Quy, vẻ mặt thanh ngạo phóng túng, căn bản không đặt thân phận thiếu chủ Thu gia ở trong mắt. Nếu là luận về đơn đả độc đấu, nàng căn bản không sợ hắn một chút nào.

Thu Mộ Quy bảo đệ tử Thu gia lui ra, vẻ mặt không đổi, duy trì phong độ tốt đẹp, trên gương mặt tuấn mỹ vẫn duy trì nụ cười hoàn mỹ như cũ, nói rằng: “Không thử một chút, Nguyệt cô nương làm sao biết là không được chứ?” Nói xong, mở bàn tay ra, một khối Tử Lôi bị nén to bằng nắm tay xuất hiện trong tay, toả ra khí tức nguy hiểm.

Không ngờ là Cừu Trọng Tử Lôi? Nguyệt Thiên Dạ trầm ngâm mà nhìn hắn, hồi lâu mới gật đầu.

Lúc này, lại có mấy đoàn người đi lại đây, mong muốn được tham gia vào kế hoạch của bọn họ. Ngay cả Hứa Phiến Nhiên chán ghét Nguyệt Thiên Dạ như vậy cũng phải cau mày, bắt đắ đi mà bị người trong sư môn lôi kéo gia nhập. Trường Sinh Quả ai mà không muốn, nhưng điều kiện tiên quyết là phải diệt trừ Cửu Vi Huyết Hồ, đến lúc đó thì hẳn phân chia.

Thấy bọn họ bắt đầu đạt tới thỏa thuận, Liễu Thành Phong cau mày, muốn nói lại thôi, cuối cùng có chút tức giận trừng mắt nhìn Kỷ Trường Ca luôn đứng ở bên cạnh Nguyệt Thiên Dạ, nhỏ giọng mà nói với Tô Hồng Phi: “Sư tỷ, loại nam nhân thay đổi thất thường, là loại ong bướm kia không xứng với tỷ. Chờ trở về sư môn, chúng ta bám sát với sư phụ, để lão nhân gia người tự mình đứng ra tìm Kỷ gia giải trừ hôn ước đi. Để hẳn ta yêu ai thì đi cùng người đó, chúng ta không hiếm lạ hẳn!” Có chút nghiêng răng nghiêng lợi.

Tô Hồng Phi cong khóe môi, cười đến cực kỳ dịu dàng sâu xa, sáng khoải nói: “Quân đã vô tâm ta liền thôi, quay về thì bám sát với sư phụ vậy.” Trong lòng hơi thở dài, kỷ thực nàng vẫn nhớ, lúc trước mười tuổi, khi cha mẹ chưa qua đời, cha mẹ và phu thê Kỷ gia quan hệ vô cùng tốt, tốt đến nỗi không nhìn được mà đính ước cho hai đứa nhỏ vừa mới ra đời, để hai đứa nhỏ tương lai sẽ kết làm đạo lữ. Khi đó nàng cũng thường cùng Kỷ Trường Ca gặp mặt, chơi đùa, tu luyện, trong lòng nhận định sau này hẳn sẽ là đạo lữ tương phu của mình, cả trái tim đều buộc ở trên người hắn.

Nhưng mà sau mười tuổi, cha mẹ bởi vì dị bảo mà chọc phải phiền phức, bị người ta hại chết, cha mẹ ở trước khi chết đưa nàng gửi gắm cho sư phụ. Sau khi cha mẹ mất, nàng được sư phụ mang về Tây Cảnh, từ đây không còn liên lạc với Kỷ Trường Ca. Đời trước là nàng ngu ngốc, cho rằng Kỷ Trường Ca cũng như nàng luôn tâm tâm niệm niệm mà suy nghĩ về nhau, đợi sau khi nàng thành công kết Kim Đan, lập tức đi Tây Cảnh tìm hắn. Nhưng ai ngờ chờ đợi nàng chính là hắn có người yêu khác, chỉ coi mình là muối mè. Khi đó kinh ngạc, thống khổ, không cam lòng, cừ hận,... các loại cảm xúc đã nhấn chìm nàng, vì một nam nhân, nàng đối đầu cùng Nguyệt Thiên Dạ, đuổi chặt sau lưng nàng ta để trả thù, làm rất nhiều chuyện tìm đường chết, cho nên tiếp đó không ngoài ý muốn mà bị đám sứ giả hộ hoa bên cạnh Nguyệt Thiên Dạ giết chết.

Hiện tại, tái kiến Kỷ Trường Ca, nàng phát hiện trong lòng mình vô cùng bình tĩnh, dường như đang nhìn một người xa lạ, cực kỳ mỉa mai mà nhìn hắn gắng sức làm từng chuyện cho Nguyệt Thiên Dạ. Ha ha, hẳn không phải tên bán yêu Đồ Mục kia bị Nguyệt Thiên Dạ áp chế bằng huyết khí, có lẽ với tính độc chiếm của yêu thú, làm sao có thể để cho nữ nhân mình coi trọng ba lòng hai dạ như vậy chứ? Sợ là tình nguyện giết nàng cũng sẽ không để cho nàng vừa nói yêu mình lại vừa yêu những nam nhân khác.

Chi tiếc Tư Lăng đã lùi ra khỏi hậu cung của Nguyệt Thiên Dạ, bằng không nàng cũng muốn nhìn thử tên Tư Lăng xa lạ này có thể làm tới bước nào. Mà đời này Tư Hàn cùng Tư Lăng quan hệ hết sức tốt, vậy Tư Hàn có thể vì đệ đệ mà làm được tới mức nào, e rằng khi đó mới là vô cùng đặc sắc nhỉ.

Nghĩ tới đó, Tô Hồng Phi cẩn thận mà dò xét xung quanh, không phát hiện hành tung của huynh đệ Tư gia, trong lòng hơi có chút đáng tiếc.

Mà vào lúc này, lấy Nguyệt Thiên Dạ và Thu Mộ Quy cầm đầu, các tu sĩ bắt đầu công kích Cửu Vi Huyết Hồ, một ít tạo hỗn loạn, một ít nhân cơ hội tiếp cận cây Trường Sinh Quả. Ngoài ra, cách đó không xa còn có rất nhiều người đứng ngoài quan sát. Trường Sinh Quả tuy rằng mê người, nhưng tính mạng quan trọng hơn, lúc này bọn họ không động thủ, một là muốn nhìn xem những người kia có thể làm được đến trình độ nào, hai là muốn nhân cơ hội kiếm lợi. Đương nhiên, loại tâm thái này của họ Thu Mộ Quy tất nhiên là rõ ràng, cười lạnh, cũng không để ý tới, hẳn tin tưởng chỉ cần mình còn sống, vậy thì sẽ không có ai bắt nạt đến trên người mình. Đối với Thu gia, người ở đây vẫn có mấy phần kiêng kỵ.

Tư Lăng cũng là một thành viên trong đám bàng quan kia.

Đối với hắn, tuổi thọ kỳ thực cũng không cảm thấy cấp bách như vậy. Kim Đan kỳ có năm trăm năm tuổi thọ, hắn hiện tại chưa tới bốn mươi đã Kết Đan, tuổi thọ còn có hơn 400 năm, hẳn tin tưởng trong vòng bốn trăm năm mình tuyệt đối có thể Kết Anh, sẽ không lo tuổi thọ tiêu hao hết mà bắt đắ đi tọa hóa (chết).

Cũng vì như thế, Tư Lăng cũng không muốn mạo hiểm cùng những người kia. Trên thực tế hắn phát hiện đám Tô Hồng Phi và Liễu Thành Phong cũng chỉ là bàng quan, chỉ có những tu sĩ tuổi thọ sắp tiêu hao hết hay những đệ tử thế lực lớn mới muốn có được Trường Sinh Quả, mang về môn phái không chỉ có thể được môn phái khen thưởng, nói không chừng sau này luyện thành Hóa Thần Đan còn có thể xin được một viên.

Cửu Vi Huyết Hồ không thiện với huyết thống mạnh mẽ của nó, chín cái đuôi vô cùng cứng rắn, công kích vật lý và phép thuật đều có miễn dịch, một đuôi liền có thể quét bay mười mấy người; chín cái huyết vĩ cùng lên một loạt, không ai có được kết quả tốt. Yêu thú vốn là thân thể cường hãn, mà Cửu Vi Huyết Hồ bởi vì huyết thống, căn bản không sợ pháp thuật công kích, cho nên muốn đánh thương nó hoặc tiếp cận nó, thật sự rất khó khăn.

“A, Tiểu Hồng muội muội, ngươi còn muốn Trường Sinh Quả nữa không?” Tư Lăng lạnh lạnh hỏi.

Tiểu Yêu Liên núp ở trong tay áo Tư Lăng run lên, yếu ớt mà nói: “Tư công tử thật sự đánh không lại sao?” Trong thanh âm còn có chút chờ đợi.

Tư Lăng trợn trắng mắt, hoá ra cái cô nhóc mít ướt này đã theo thói quen bắt hắn lao lực, “Chuyện rõ ràng rành. Ngươi nhìn đi, nhiều người như vậy, cả một cộng đồng của Cửu Vi Huyết Hồ còn không đánh thương được, ta mà đi tới thì chỉ có nước bị quét bay thôi.” Hắn không thèm tới chịu hành hạ đâu.

Đang nói, đột nhiên có người hoảng sợ hô một tiếng: “Cửa thông đạo Tầng thứ ba ở trong cây Trường Sinh Quả!”

Trong nháy mắt nháo nhào cả lên, những người vốn duy trì bằng quan cũng không còn cách nào trấn định được nữa, đều tê cả da đầu mà nhìn con Cửu Vi Huyết Hồ kia, đại hồ ly đỏ như màu máu tựa như một ngọn núi cao tràn ngập khí tức tử vong, khiến người ta chỉ có thể ngược nhìn.

Tư Lăng thu hồi tâm tình xem kịch vui, lông mày nhíu chặt, mím mím môi, biết mình cũng không tránh khỏi, thừa dịp lúc mọi người không chú ý bèn xé tấm Ân Thân phù ra.

Người ở chỗ này sắc mặt đều khó coi, những người đang chiến đấu cũng lui trở lại, không tiếp tục liều chết cùng Cửu Vi Huyết Hồ nữa. Khiến người ta kỳ quái chính là, Cửu Vi Huyết Hồ thấy bọn họ lui xuống thì cũng nhàn nhã nằm ở dưới tàng cây Trường Sinh Quả, dường như chỉ cần bọn họ không

ngấp nghe Trường Sinh Quả, những thứ khác nó đều không quan tâm, cũng không sẽ chủ động phát động công kích.

Tình hình như thế khiến mọi người có chút sáng tỏ, e rằng con Cửu Vĩ Huyết Hồ này là Thông Thiên Tháp đặc biệt bố trí ở đây, trở thành cản trở qua cửa của tầng thứ hai, chỉ cần có thể giết chết cửu vĩ hồ, vậy thì có thể thông qua. Đương nhiên, nếu không thể giết chết Cửu Vĩ Huyết Hồ, vậy có thể làm cho nó tự động nhường đường, vậy cũng được. Giết chết Cửu Vĩ Huyết Hồ là không có khả năng, như vậy chỉ có thể bắt Cửu Vĩ Huyết Hồ nhường đường.

Đám Nguyệt Thiên Dạ rơi vào trầm tư, hiện giờ đã không phải đơn thuần vì Trường Sinh Quả, còn vì để thông qua cản trở của Cửu Vĩ Hồ đến được dưới cây Trường Sinh Quả.

Liễu Thành Phong cảm giác được có người đến gần, xoay mặt nhìn lên, lập tức lộ ra khuôn mặt tươi cười rạng rỡ, nói rằng: “Tur tiểu đệ, cậu cũng tới rồi.”

Tur Lãng đáp một tiếng, quay đầu cùng Tô Hồng Phi gật đầu chào hỏi.

Vốn chỉ là rất thăm lặng mà ra trận, ai ngờ Nguyệt Thiên Dạ đang suy tư làm sao qua cửa lại đột nhiên quay đầu, vui mừng nhìn sang, khoe miệng khẽ mỉm cười, trầm thấp mà hô một tiếng, vẻ mặt lạnh nhạt kiêu ngạo thu lại, dùng một loại ánh mắt nhu tình như nước mà nhìn hắn. Mà điệu bộ này của nàng thật ra là vô cùng kỳ lạ, khiến lòng người run lên. Từ khi đi tới Hạc Trù Sơn, Nguyệt Thiên Dạ liền hào phóng lộ ra, đã thành nhân vật trung tâm trong đám người, chỉ cần hơi có một chút khác thường, đều sẽ làm người khác chú ý. Theo ánh mắt của nàng, mọi người đều nhìn thấy Tur Lãng.

Vì thế, Tiểu Lãng Tur nổi danh.

“Là huynh!” Hứa Phiền Nhiên vừa mừng vừa sợ, trực tiếp bay tới, rơi xuống trước mặt Tur Lãng, dùng một loại biểu hiện e lệ nhìn hắn, tay chân có chút luống cuống.

Tur Lãng khôi phục mặt đo, không nói gì.

“Ta, ta là Hứa Phiền Nhiên, huynh tên là gì?” Hứa Phiền Nhiên lớn mật mà hỏi, hỏi xong lại đỏ cả mặt.

“... Tur Lãng.” Tur Lãng đỡ đầu mà nói, trong lòng có chút không chịu nổi.

Đệ tử Đan Phù Tông nhìn bộ dáng thiên kim Chương môn tùy hứng kiêu ngạo của bọn hắn lúc này lại tỏ vẻ e lệ rụt rè, cực kỳ giật mình, trong lúc nhất thời cũng ngẩn ra.

Đan Phù Tông ở đại lục Trung Ương có tiếng tăm rất lớn, mọi người nhìn thấy dáng vẻ của Hứa Phiền Nhiên, làm sao không biết tâm tư của nàng ta, có chút giật mình, lại cảm thấy Tur Lãng thực sự là may mắn, nếu có thể trở thành con rể của Chương môn Đan Phù Tông, đời này quyền lợi, nữ nhân, danh tiếng, ba thứ đều có.

Thu Mộ Quy nhủ thầm, đối với việc này ngược lại không ngoài ý muốn. Lúc ở buổi đầu giá Chợ đen, Hứa Phiền Nhiên mấy lần nhường nhịn liền biết nàng ta coi trọng cái tên nam nhân mạo mạo dị thường này. Mà Tur Lãng xuất hiện cũng làm cho hắn nhớ tới Băng Phách Thạch, trong lòng cân nhắc, tìm cơ hội nào đó phải mua lại Băng Phách Thạch của Tur Lãng. Vốn là hắn muốn không từ thủ đoạn mà lấy lại Băng Phách Thạch, bất quá nếu ái nữ Chương môn Đan Phù Tông coi trọng nam nhân này, nể mặt nàng ta một chút cũng không sao. Như vậy, liền dập tắt tâm tư đối phó với Tur Lãng.

Chỉ có Nguyệt Thiên Dạ là sắc mặt trong nháy mắt trở nên cực kỳ tái nhợt, nham hiểm mà nhìn Hứa Phiền Nhiên cùng Tur Lãng, một loại cảm giác bị phản bội nhục nhã tràn ngập trong lòng, hận không thể giết chết hai người ngay tại chỗ mới có thể tiêu trừ mối hận trong lòng. Sau đó lại nhìn thấy Tur Lãng xa cách với Hứa Phiền Nhiên, trong lòng mới tan bớt mấy phần ám ức tức giận, chỉ là ánh mắt nhìn về phía Hứa Phiền Nhiên giống như nhìn vật chết.

Chỉ có Liễu Thành Phong là không biết gì cả, nháy mắt với Tur Lãng, truyền âm nói thẳng rằng hắn điểm ngọc không cạn, lúc nào xin hắn uống rượu mừng song tu gi gì đó.

Tur Lãng khoe miệng giật giật, làm như không nghe thấy, nhìn về phía cây Trường Sinh Quả.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 115: Đấu hồ

Tur Lãng ra trận khiêm tốn đã biến thành nổi bật, mặc dù có chút thu hút sự chú ý của người khác, nhưng đối với những người ở đây mà nói, bất quá chỉ là khúc nhạc đệm, rất nhanh liền bỏ qua không đề cập tới.

Hiện tại, sự chú ý của mọi người đều đặt ở trên người Cửu Vĩ Huyết Hồ. Trước mắt là cần làm thế nào để có thể tiêu diệt Cửu Vĩ Huyết Hồ, có được Trường Sinh Quả đồng thời cũng tiến vào tầng thứ ba. Nhưng mà Cửu Vĩ Huyết Hồ cấp mười có thể nói là núi cao khó có thể với tới; với tư vị của mọi người ở đây, căn bản là không có cách đối đầu trực diện.

Làm thiếu chủ Thu gia, Thu Mộ Quy xưa nay quen nắm đại cục trong tay, hẳn nói với mọi người rằng: “Các vị đạo hữu, xem ra biện pháp lúc trước là không thể thực hiện được, nếu không loại trừ Cửu Vi Huyết Hồ, sợ rằng không ai trong chúng ta có thể đi vào tầng thứ ba của Thông Thiên Tháp.” Thấy trên mặt bọn họ lộ ra vẻ suy tư, Thu Mộ Quy khẽ mỉm cười, lại nói tiếp: “Bất quá mọi người cũng không nên lo lắng, Cửu Vi Huyết Hồ tuy rằng lợi hại, nhưng còn chưa hoá hình, tin rằng chỉ cần chư vị đạo hữu ở đây đồng tâm hiệp lực, chắc chắn có thể loại trừ nó.”

Lúc này, một nữ tu Hoắc gia uể oải nói: “Thu thiếu chủ, nếu thực sự phải đối đầu trực diện với Cửu Vi Huyết Hồ, với tu vi hiện giờ của chúng ta, có lẽ sẽ lưỡng bại câu thương.”

Nghe được thanh âm này, Tư Lăng nhìn tới, nhớ lại vị nữ tu này chính là đệ tử Hoắc gia đã xảy ra xung đột với Nguyệt Thiên Dạ ở Hạc Lâm Thành. Nàng ta tên là Hoắc Noãn Ngọc, cũng là người trẻ tuổi xuất sắc của Hoắc gia. Lần này Thông Thiên Tháp mở ra, Hoắc gia chính là do nàng dẫn đội tiến vào tháp.

“Hừ, Hoắc đạo hữu đây là tự hạ thấp mình hay là xem thường chúng ta?” Nguyệt Thiên Dạ mở miệng nói, vẻ mặt cực kỳ lãnh ngạo, “Nếu các ngươi sợ hãi, vậy thì tự lui ra đi, đợi chúng ta giết chết Cửu Vi Huyết Hồ xong thì hẳn trở lại mà kiếm lợi là được rồi.” Trong lời nói chữ chữ đều châm chọc, không chút khách khí mà hạ thấp mặt mũi Hoắc gia.

Một lời này nói ra làm sắc mặt Hoắc Noãn Ngọc tái nhợt, đệ tử Hoắc gia cũng trợn mắt giận dữ nhìn Nguyệt Thiên Dạ. Tuy rằng chuyện mâu thuẫn của 2 phe lúc ở Hạc Lâm Thành vẫn chưa giải quyết, nhưng cũng coi như là đã kết thù, Nguyệt Thiên Dạ lại là người thù dai, tuy rằng một thân một mình thế đơn lực bạc, nhưng lại hoàn toàn không sợ, thừa hành nguyên tắc “ta thà phụ người trong thiên hạ, tuyệt không để người trong thiên hạ phụ ta”, hành sự không khỏi dễ đắc tội với người khác.

Thấy thế, có người cười trên sự đau khổ của người khác, có người bắt đầu đi, cuối cùng là Thu Mộ Quy đứng ra điều giải, mới không làm Nguyệt Thiên Dạ cùng Hoắc Noãn Ngọc lại đánh nhau.

“Xem Nguyệt cô nương tự tin như thế, không biết có cao kiến gì chăng?” Thu Mộ Quy dò hỏi.

Nguyệt Thiên Dạ liếc nhìn Tư Lăng trong đám người, rất nhanh thì thu hồi ánh mắt, nói rằng: “Chỗ ta có một bộ trận pháp lợi hại, bất quá muốn bày trận thì cần thời gian, nếu là các ngươi tin tưởng ta, có thể giúp ta tranh thủ thời gian bày trận.”

Mọi người sau khi nghe xong, lập tức hỏi thăm là trận pháp gì, Nguyệt Thiên Dạ tự nhiên nhìn ra những người này ngoại trừ hiếu kỳ, còn có một loại thăm dò, muốn móc át chủ bài của mình ra, trong lòng nàng buồn cười, át chủ bài của nàng rất nhiều, một bộ trận pháp có là cái gì.

“Trận pháp này chính là Tòa Yêu Kinh Lôi Trận, hể là yêu thú, oán phàm(???) bị nhốt lại, cho dù nó có bản lĩnh thông thiên độn địa cũng khó có thể trốn ra được.” Tiếp đó, lại nói một ít đặc điểm của trận pháp này và việc cần một trăm tu sĩ trợ giúp bày trận. Nghe có vẻ ngoại trừ mất chút thời gian thì cũng chẳng có gì khó khăn.

“Nguyệt đạo hữu, không biết bày trận này cần thời gian bao lâu?” Có tu sĩ hỏi.

“Không nhiều, một ngày là được.”

Thấy Nguyệt Thiên Dạ nói tự tin như vậy, đáy lòng mọi người dù cho có hoài nghi thì cũng không thể trực tiếp biểu hiện ra. Tiếp đó, mọi người bắt đầu thương nghị kế hoạch. Hiện tại tu sĩ đi tới tầng thứ hai tổng cộng có hơn một vạn người, số lượng mặc dù nhiều, nhưng đối với Cửu Vi yêu hồ thì hoàn toàn không đáng chú ý; ngoại trừ một trăm người hỗ trợ Nguyệt Thiên Dạ bày trận ra, còn cần chọn người đến hộ pháp. Sau khi phân công hết, nhân lực thực sự không coi là nhiều.

Tư Lăng và đám Liễu Thành Phong bị phân ra tuyến đầu chống đỡ đòn tấn công của Cửu Vi Huyết Hồ, trong đó còn có một vài tán tu. Từ điểm này có thể nhận ra đây hoàn toàn là chủ ý của những đệ tử đại môn phái kia; Thu Mộ Quy mặc dù có lòng muốn giúp Hứa Phiến Nhiên một chút, nhưng hẳn cũng không thể mạnh mẽ đối đầu với những đại môn phái khác.

Mà khiến đệ tử Đan Phù Tông tâm tình không vui chính là, cô nương Hứa Phiến Nhiên điều ngoa kia thế nhưng tự nguyện đi theo Tư Lăng ra tuyến đầu. Đám đệ tử Đan Phù Tông suốt chút nữa quý lại nàng ta, cuối cùng khuyên cũng không khuyên nổi vị nãi nãi này, chỉ đành phân mấy đệ tử lại đây bảo vệ nàng.

Sáng kiến bày trận nhốt Cửu Vi Huyết Hồ vốn rất tốt, thế nhưng Cửu Vi Huyết Hồ cũng không phải kẻ ngu ngốc, đâu dễ dàng cho người thời gian để lập trận vây chết mình chứ? Nó tuy rằng còn chưa hoá hình, nhưng huyết thống Đại Yêu thú Thượng Cổ làm nó có linh trí cực cao, tất nhiên cũng hiểu rõ ý định của những người này, lập tức giận không nhịn nổi, chín cái đuôi đỏ như màu máu quơ loạn, quét bay tất cả những tu sĩ dám đến gần.

Tư Lăng nguy hiểm tránh khỏi cái đuôi hồ ly kia, cảm giác được sức gió quét qua, âm thầm lau mồ hôi, đồng thời cũng ngấm quan sát bốn phía, phát hiện đa phần tu sĩ đều lấy quạt rảy cửu vĩ hồ làm việc chính, nhưng không thật sự đem tính mạng của mình ném vào. Tô Hồng Phi cùng Liễu Thành Phong cũng lấy lùi làm tiến, sư huynh muội hai người rất ăn ý đối phó với một cái đuôi hồ, tả công hữu kích, hợp tác không hề hở.

Trọng Thiên đứng ở trên bả vai Tư Lăng, móng vuốt ngứa ngáy, rất muốn đi tới làm một trận, bất quá nó cũng không phải kẻ chịu thiệt, cũng không muốn mở đường cho những tu sĩ này, cho nên chỉ thành thật ở ngồi xổm ở trên bả vai Tư Lăng. Ngược lại, Tiểu Khôi điều thì khá là đơn giản bạo lực, luôn thừa cơ vô tội muốn cắn đuôi cửu vĩ hồ, lập tức sẽ bị một cái đuôi quét bay, làm cho Tư Lăng vội vàng bắt nó trở lại, không cho vận hội mà thu hồi vào túi linh thú.

Mấy canh giờ đã qua, mọi người đều lộ vẻ mệt mỏi, linh lực cũng đã tiêu hao gần hết, lúc này đám người Tư Lăng mới được đổi lại. Mà trong nửa buổi

này, chín phần mười tu sĩ đều bị cửu vĩ hồ quét bay, chỉ có vẹn vẹn mấy người không phải chịu đả ngộ này, trong đó Tư Lăng, Tô Hồng Phi, Liễu Thành Phong chính là mấy người trong đó.

Tư Lăng lấy ra linh tửu mạnh mẽ tu nửa bình, mới cảm giác khá hơn một chút, khoe mắt nhìn sắc mặt trắng bệch của Hứa Phiền Nhiên bên cạnh, Tư Lăng suy nghĩ một chút, lấy ra một cái bình ngọc vớt cho nàng ta, thần nhiên nói: “Vừa nãy đa tạ Hứa đạo hữu, đây là tạ lễ.”

Lúc trước Tư Lăng suýt chút nữa bị đuôi Cửu Vĩ Huyết Hồ quét trúng, chính là cô nương Hứa Phiền Nhiên này phần đầu quên mình mà tiến lên đỡ thể hấn một đòn, cả người nàng đều bị đánh bay thật xa, nội thương nghiêm trọng. Tuy rằng cảm thấy nàng ta quân việc không đâu, bất quá chỉ có thể nhận cái ân tình này, một bình linh tửu này xem như là thù lao.

Trên mặt Hứa Phiền Nhiên lộ ra một nụ cười cực kỳ xinh đẹp, sắc mặt tuy rằng tái nhợt, nhưng lại tăng thêm mấy phần vẻ đẹp mỏng manh, nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của Tư Lăng, nàng ta nói rằng: “Là ta tự nguyện, Tư đạo hữu không cần để ở trong lòng.” Một bộ dáng không oán vô hối, làm người xem đặc biệt đau răng.

“...”

Tư Lăng lần đầu tiên cảm giác được thì ra còn có người còn ngốc hơn cả hắn, vị Hứa cô nương này rốt cuộc coi trọng hấn cái gì nha? Nói thẳng ra thì tính cả lần này, bọn hấn mới gặp mặt ba lần chứ mấy? Lễ nào hấn làm nam nhân quá lâu, cho nên đã có sự khác biệt với nữ nhân, không thể hiểu nổi nữ nhân nghĩ cái gì?

Đã tọa nghỉ ngơi qua loa một chút, đám người Tư Lăng lại bị không trâu bắt chó đi cày, tiếp tục đi đối phó với con cửu vĩ hồ.

Cửu Vĩ Huyết Hồ tuy rằng lợi hại, nhưng nó lại không chịu rời khỏi cây Trường Sinh Quả nửa bước, cũng không muốn thương tổn cây Trường Sinh Quả, cho nên rất nhiều chiêu số đều không sử dụng ra được, vì thế mới để cho bọn hấn hơi chiếm được thượng phong. Nhưng dù có là như vậy, những tu sĩ này bày trận đối phó mình ngay khi trước mặt, nó làm sao có thể để bọn họ bày trận thành công, không ít lần phá hoại đám Nguyệt Thiên Dạ bày trận; mà đám người Tư Lăng thì cũng chỉ có thể vất vả chống đỡ ở phía trước. Nhưng khi Tỏa Yêu Kinh Lôi Trận bố trí sắp hoàn tất, Cửu Vĩ Huyết Hồ rốt cuộc không nhịn được, không bận tâm những tu sĩ đánh lén, trực tiếp quét ngang chín đuôi. Ầm Ầm Ầm, tu sĩ bị quét bay thật xa, trông như những ngôi sao băng.

Tư Lăng nhìn cái đuôi dài đỏ như máu mạnh mẽ quét tới, trong lòng biết lúc này nếu không trốn thì sẽ bị thương thật nặng; nhưng nếu né tránh, trận pháp này sẽ thành dã tràng xe cát, nhất thời trong lòng buồn bực không thôi. Hắn cũng không có tinh thần liều mình vì người khác cỡ như thế, nhưng cũng biết nếu hấn bỏ chạy lúc này, tu sĩ trong Thông Thiên Tháp tuyệt đối sẽ không buông tha cho hấn. Bọn họ chiếm đại nghĩa, bất cứ lúc nào có thể diệt trừ hấn.

Ở cùng một khu vực với hấn còn có mấy người tu sĩ, trong đó Liễu Thành Phong và Tô Hồng Phi đều ở. Lúc này, tất cả mọi người đều quyết định lựa chọn. Hai tên tu sĩ tái mặt, trực tiếp xoay người trốn ra phía ngoài, mà hành động này của bọn hấn bị rất nhiều người nhìn thấy, trong mắt họ đều là cừu hận mà trừng mắt nhìn bóng dáng bọn hấn, dường như muốn nhớ kỹ “công lao” của họ, sau này gặp được tuyệt đối phải giết chết.

Liễu Thành Phong rút trọng kiếm ra, quát một tiếng, trọng kiếm lập tức biến thành cự kiếm, ngăn cản cái đuôi dài điên loạn kia; song quyền của Tô Hồng Phi tựa như khải đao linh khí trong trời đất, ngưng tụ thành một khí tuyến (luồng xoáy khí) uy thế kinh người, thế như chẻ tre, quét về phía đó, đè xuống một cái đuôi dài màu máu. Còn hai tên tu sĩ khác cũng đồng thời lấy ra các loại pháp bảo khổng lồ chế chúng nó chống chọi với Cửu Vĩ Huyết Hồ.

Tư Lăng ngưng tụ mấy chục thanh Hồn lực kiếm, nổ tung ở trên đầu Cửu Vĩ Huyết Hồ, lực nổ làm Cửu Vĩ Huyết Hồ thất khiếu chảy máu.

Tư Lăng phát hiện, hồn lực mặc dù có sát thương vô cùng to lớn đối với yêu thú, nhưng đối phó với những yêu thú Thượng Cổ thì uy lực lại giảm rất nhiều, xem ra hồn lực cũng không phải vạn năng.

Ầm ầm ầm!

Chín cái đuôi dài đỏ như máu đồng thời quét tới, uy lực vô hạn, tất cả mọi người đều bị quét bay ra ngoài, ở giữa không trung phun ra máu tươi, thương thế rất nặng.

Tư Lăng cảm giác được ngũ tạng lục phủ đều lệch vị trí, ho ra một ngụm máu tươi, lập tức lấy ra linh tửu trút hết một bình, sau đó mới nhíu mày nhìn về phía con Cửu Vĩ Huyết Hồ đang cuồng hóa kia. Xung quanh rất nhiều tu sĩ đều bị thương như hấn.

Đột nhiên, một tiếng đàn réo rất vang lên, động tác của Cửu Vĩ Huyết Hồ trở nên chậm chạp.

Mọi người nhìn tới, liền nhìn thấy giữa không trung, một nữ tu mặc váy dài nguyệt sắc ngồi xếp bằng ở một đóa Bạch Liên to lớn tỏa ra ánh sáng màu trắng lấp lánh, hai tay khảy một cái Ô Mộc cầm^[1] trong lòng ngực, tiếng đàn hóa thành từng luồng từng luồng Pháp Quyết, quấy rầy thần trí Cửu Vĩ Huyết Hồ.

[1] Cây đàn bằng gỗ mun.

Nữ tử đánh đàn này chính là một âm tu trong La Thiên Môn, tên là Bạch Cầm Âm.

Tư Lăng thấy thế, trong lòng khẽ động, tay giương lên, một cái Ngọc Cầm toàn thân trắng như tuyết xuất hiện ở trong tay, thân đàn không dây nhìn có vẻ cực kỳ quái dị.

Cây đàn này chính là Ma Thiên Kinh Vũ Cầm thu được ở Tầng thứ nhất của Thông Thiên Tháp, còn chưa nhận chủ, cho nên Tư Lăng trong lúc nhất thời

cũng không nhớ tới nó. Đương nhiên, còn một nguyên nhân khác là do hắn không quen âm luật, vì thế lúc lấy được cây đàn này thì căn bản không để ở trong lòng, vốn là dự định chờ ly khai Thông Thiên Tháp thì lại tìm thời gian để nghiên cứu.

Mắt thấy Bạch Cầm Âm có chút không chống đỡ được, Tư Lăng ôm Ma Thiên Kinh Vũ Cầm, ngưng tụ hồn lực ở trên năm ngón tay, hồn lực hóa thành dây đàn, tiếng boong boong vô thanh vang lên, tiếng đàn không có bất kỳ âm luật nào hóa thành âm thanh sắc bén, công kích về phía Cửu Vĩ Huyết Hồ. Tư Lăng thậm chí có thể nhìn thấy âm thanh này tựa như thực thể, công kích về phía thức hải Cửu Vĩ Huyết Hồ . . .

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 116: Lưỡng cực

Bởi vì chiến đấu, thân hình Cửu Vĩ Huyết Hồ phóng to ra, ở trước mặt tu sĩ trông như một ngọn núi nhỏ, cả người đỏ như máu, hai mắt cũng đỏ rực, dường như cả trong không khí đều tràn ngập huyết sắc, chín cái đuôi dài đỏ như máu giương nanh múa vuốt như ở nơi không người, không ai có thể phản kháng.

Nhưng mà, mọi người phát hiện, Cửu Vĩ Huyết Hồ vốn đã tránh thoát quấy nhiễu của Bạch Cầm Âm lại đột nhiên trở nên hành động chậm chạp, đến cả đôi mắt hồ ly hẹp dài cũng trở nên lơ lơ ảm đạm. Ngay lúc bọn hắn ngạc nhiên nghi ngờ thì chín cái đuôi kia lại bắt đầu điên cuồng đánh quét lung tung, nhưng kiên trì không bao lâu, lại tiếp tục đỡ đỡ.

Bởi vì Ma Thiên Kinh Vũ cầm không có dây đàn, không ai có thể nghe thấy tiếng đàn réo rắt kia, mà tiếng đàn lại chỉ khóa chặt công kích con Cửu Vĩ Huyết Hồ, vậy nên càng không có ai phát hiện nguyên nhân Cửu Vĩ Huyết Hồ khác thường. Người duy nhất rõ ràng chuyện gì xảy ra thì chỉ có Tư Lăng đang bị ẩn nấp phía sau bụi cỏ cao lớn, lúc này mọi người đều chú ý tới tình hình trận chiến, không có ai phát hiện hành động của hắn.

Tư Lăng trên trán xuất mồ hôi, cơ mặt co quắp, lộ ra thống khổ vô tận.

Chớ trách Tư Lăng lại như thế, không nói Ma Thiên Kinh Vũ Cầm là một cây ma cầm có thể khống chế nguyên thần do vị đại năng Ma tộc chế ra, nguy hiểm dị thường, hơn nữa bản thân Tư Lăng cũng không thông hiểu âm luật, càng chưa từng mò mẫm cách sử dụng Ma Thiên Kinh Vũ Cầm, hắn hoàn toàn là dựa vào trực giác làm việc, vậy nên Ma Thiên Kinh Vũ cầm còn chưa nhận chủ làm sao có thể chịu nghe lời? Ngay lần đầu tiên tiếng đàn vang lên thì Ma Thiên Kinh Vũ Cầm đã bắt đầu phản kháng chế đối với người sử dụng, muốn khống chế người sử dụng thành con rối của mình.

Đúng lúc này, thanh âm vui sướng của Nguyệt Thiên Dạ vang lên: “Các vị đạo hữu, Tòa Yêu Kinh Lôi Trận đã xong. Thu thiếu chủ!”

Bị điểm tên, Thu Mộ Quy dĩ nhiên hiểu được, lập tức xuất hiện trước Mặt trận của Tòa Yêu Kinh Lôi Trận, trên tay ngưng tụ khối Cửu Trọng Từ Lôi bùng bùng lay động, chuyển vào mặt trận. Toàn bộ đại trận lấy Mặt trận làm trung tâm, phát ra tiếng sấm sét vang dội, sau đó lôi điện màu tím dẹt thành một tấm lưới khuếch tán ra ngoài, hướng phía con Cửu Vĩ Huyết Hồ dưới tàng cây Trường Sinh quả.

Lúc mọi người khẩn trương chú ý đại trận thì Tư Lăng rút cuộc lấy ý chí kiên cường tránh thoát khống chế của Ma Thiên Kinh Vũ Cầm, thuận theo đó mà thu hồi nó vào trong túi trữ vật, lập tức đứng dậy.

Không có tiếng đàn của Ma Thiên Kinh Vũ Cầm ảnh hưởng, Cửu Vĩ Huyết Hồ rút cuộc thanh tỉnh, chỉ là lúc này đã quá muộn, Tòa Yêu Kinh Lôi Trận đã nhốt nó lại. Rộng to một tiếng, Cửu Vĩ Huyết Hồ chỉ có thể không cam lòng bị nhốt trong Tòa Yêu Kinh Lôi Trận, không thể thoát khỏi, trở mắt nhìn những tu sĩ kia nhào tới cây Trường Sinh Quả mà nó bảo vệ.

Không có Cửu Vĩ Huyết Hồ cản trở, mọi người đầu tiên là bay nhanh đến chỗ cây Trường Sinh. Trên cây Trường Sinh cao lớn, những tu sĩ tốc độ nhanh nhất trước tiên cướp được một trái Trường Sinh Quả, nhưng còn không kịp hái trái thứ hai thì đã bị Truyền tông trận nhập khẩu của tầng thứ ba đưa đi.

Lúc Tư Lăng đến được chỗ cây Trường Sinh Quả thì đã bị tu sĩ phía trước cướp sạch, chỉ còn lại một thân cây trơ trọi, chỉ có thể buồn bực bị cửa vào tầng thứ ba truyền tông đi.

*****

Đạp vào mặt là cát vàng sóng nhiệt, mặt trời chói mắt, thiếu chút nữa làm mờ mắt Tư Lăng.

“Tư công tử, chúng ta đến tầng thứ ba.” Thấy không có người, Tiểu Yêu Liên lại bò đi ra, vui vẻ nói.

Tư Lăng ho một tiếng, chân nhún ngã vào bãi cát vàng bị mặt trời chiếu nóng rát, cảm linh từ ra lại uống một bình. Linh từ không chỉ có thể trị liệu thương thế thân thể, còn có thể khôi phục linh lực bị khô kiệt, quả thực là thứ tốt. Một bình rượu ngấm xuống, rốt cuộc cảm giác tốt hơn nhiều.

“Tiểu Hồng muối muối, xin lỗi, ta không cướp được Trường Sinh Quả cho ngươi rồi.” Tư Lăng có vài phần áy náy, hắn biết Tiểu Yêu Liên yêu thích Trường Sinh Quả cỡ nào.

Ai ngờ Tiểu Yêu Liên căn bản không thêm đề ý, ngược lại ngay thơ cười vui vẻ với hắn, tay nhỏ giương lên, một trái cây trông như quả hồ lô còn to gấp

đôi thân thể của nó được đệm dưới móng, non nớt nói: “Chủ nhân thấy những người đó đều bận rộn, nên đã giúp Tiểu Hồng hái được rất nhiều Trường Sinh Quả, có hơn mười trái luôn.”

“...”

Trong nháy mắt đó, tâm tình muốn chửi bậy nổi lên thì phải làm sao đây?

Tư Lăng đặc biệt đau trứng mà thu hồi ánh mắt, nhắm mắt làm ngơ. Cả một đồng người cực nhọc đánh quái qua cửa, con yêu thú này lại tựa như dạo chơi trong hậu viện nhà mình, chạy đến hái trộm Trường Sinh Quả mà mọi người mơ ước. Trường Sinh Quả kia số lượng vốn đã ít, không tới một trăm quả, tu sĩ ở đây có vạn mấy người, một người một quả còn không đủ chia, cổ tình con yêu này một mình liền chiếm hơn mười quả, thật là... Một hán vừa rồi còn áy náy mình bị thương nên tốc độ quá chậm, không thể như đám Nguyệt Thiên Dạ tiến lên trước cướp lấy Trường Sinh Quả. Bất quá ngẫm lại những người đó cũng cực nhọc chiến đấu như mình, cuối cùng cả một trái Trường Sinh Quả cũng sở không được, đây lòng liền thẳng băng.

Nghỉ ngơi một lát, tổn thương đã khá hơn một nửa, phần còn lại phải tìm một chỗ an toàn để đã tọa khôi phục, Tư Lăng quyết định nên tìm một chỗ nghỉ ngơi trước, rồi hẵng tìm hiểu rõ ràng hoàn cảnh tầng thứ ba.

Cũng không biết mặt trời của không gian này là ở đâu ra, ánh nắng quả thực là quá độc, nhiệt lượng khiến người ta chịu không nổi. Tư Lăng dùng khăn lông thấm nước xoa xoa mồ hôi và cát vàng trên mặt, trong lòng có chút lo lắng.

Theo lý thuyết sau khi tiến vào Kim Đan kỳ, thân thể tu sĩ đã nóng lạnh bất xâm, nhưng ở loại địa phương này, hần lại giống như người phạm bị mặt trời chiếu đến mồ hôi chảy ròng ròng, đầu óc choáng váng, nhìn thế nào cũng thấy có vấn đề. Hơn nữa không chỉ hần, cả Trọng Thiên và Tiểu Hồng đều bị phơi đến có chút chịu không nổi. Tiểu Hồng là yêu thực, Trọng Thiên là yêu thú có lông, đều là thể chất sợ nhiệt cả.

Vì để không phơi thành xác khô, Tư Lăng ngưng tụ trên đỉnh đầu một tấm gương nước, như vậy cảm giác mới đỡ hơn một chút.

Phóng mắt nhìn xa xa, cát vàng mênh mông vô biên vô hạn, phương xa mơ hồ có thể thấy được ngoài những cồn cát thì cả thế giới đều không có thứ gì khác. Tư Lăng cảm thấy những tu sĩ tiến vào tầng thứ ba nhất định cũng đều ở trong sa mạc này, chỉ là địa phương quá lớn, cho nên hiện tại không nhìn thấy ai mà thôi.

Đi mất một ngày, trời rốt cục đã tối, nhưng làm cho người ta trở tay không kịp chính là nhiệt độ cũng lập tức hạ xuống, khắp sa mạc gió lạnh gào thét, không gian lạnh đến mức có thể kết thành băng. Cùng cái nóng thiêu đốt ban ngày, rét lạnh ban đêm cũng có thể ảnh hưởng tới thân thể của tu sĩ, Tư Lăng không thể không sớm chuẩn bị nơi nghỉ tạm.

Tư Lăng dùng cát vàng nén thành Sa bảo (ngôi nhà cát), không gian không lớn, rộng khoảng chừng hai mươi mét vuông, cao hai mét. Đây là không gian nghỉ ngơi gấp gáp làm ra ngay khi phát hiện nhiệt độ biến hóa, cát vàng rời rạc là dùng một loại chất dính xuất ra từ nhựa cây như cây tùng sinh trưởng trong không gian Hồng Liên của Tiểu Yêu Liên, khiến cho vách tường cứng rắn vô cùng, dùng sức chém bằng linh kiếm cũng chém không nứt, có thể ngăn cản gió lớn và khí lạnh ban đêm.

Không gian mặc dù nhỏ, nhưng cũng coi như một ngôi nhà đầy đủ tiện nghi, phía trên phủ một tấm da Hỏa Viêm Báo cực lớn, mềm mại mà ấm áp, mặc dù da đã lột xuống, nhưng vẫn mang theo đặc tính của Hỏa Viêm Báo, tỏa ra độ ẩm dễ chịu, ngồi phía trên tựa như ngồi ở một tấm thảm điện. Trên đỉnh đầu đính hai viên dạ minh châu của Thế tục giới, toàn bộ không gian giống như ban ngày -- dạ minh châu là thu gom lúc trước, mặc dù bây giờ có tiền, nhưng vẫn tiếc không muốn vứt bỏ, hiện tại vừa vặn có công dụng. Còn lại, bàn ghế các thứ đều đầy đủ, trong góc còn đặt một cái bếp, bên trên bắc một cái nồi sắt, trong lò đang thiêu hỏa phù cấp thấp, nước súp trong nồi sôi sùng sục, tỏa ra hương vị đậm đà. Bên cạnh Bếp lò đặt một cái cái giá, phía trên xiêng một con Bạo Nha Trư con đang nướng vàng thơm, hương vị đã bay thật xa.

Một chim một thú ngồi xôm trước bếp lò, hai đôi mắt mở to nhìn Bạo Nha Trư nướng trên giá. Lúc này ngược lại rất có nhất trí mà đình chiến, đỡ cho Tư Lăng vừa phải vội vàng làm cơm chiều cho chúng nó, vừa phải đau dạ dày mà quát tháo hai đứa thích đầu dưng kia.

Quả nhiên thức ăn chính là khắc tinh của mấy đứa ham ăn, đạo lý này thiên cổ vẫn không thay đổi.

Đợi khi Bạo Nha Trư nướng xong, Tư Lăng hai tay múa lượn, không cần tốn nhiều sức đã thái được một mâm thịt nướng, đẩy đến trước mặt Trọng Thiên.

Trọng Thiên thập phần đại gia mà ngâm miếng nướng thịt, sau đó đập cho một phát vào Tiểu Khôi điều cả gan đuổi cổ lại đây trộm thịt, Tiểu Hôi điều lần lần mấy vòng rồi dính trên tường, sau đó từ từ trượt khỏi mặt tường rơi xuống đất.

“Chiếp chiếp chiếp! ! !”

Nghe được gọi tiếng thê lương như thế, Tư Lăng nghiêng đầu nhìn Tiểu Khôi điều từ dưới đất bò dậy, hai mắt hung nhãn rung rung nhào tới, một đầu đâm vào trong ngực hần, thập phần đáng thương kêu chiêm chiêm.

Tư Lăng xách nó sang một bên, nói: “Người còn nhỏ, không thể ăn quá nhiều thịt, ta làm canh thịt cho người, đợi người lớn thêm một chút nữa thì có thể cùng Trọng Thiên ăn thị.”

Tiểu Khôi điều nghe xong, lại một trận lú lo, bộ dáng hết sức đau buồn phẫn nộ. Tư Lăng bày tỏ mình nghe không hiểu điều ngữ, cho nên không để ý tới.

Đem một nồi canh đặc biệt nấu cho Tiểu Khôi đặt tới trước mặt nó, Tư Lăng cũng cầm chén canh xương nóng hổi uống một hớp, lập tức thơm ngon tới

tận răng, một luồng ấm áp vô cùng dễ chịu từ dạ dày dâng lên, giống như tất cả rét lạnh đều được xua tan.

Giải quyết bữa cơm chiều xong, Tư Lăng cũng không lập tức nghỉ ngơi, mà cảm hơn mười tấm linh phù lục phẩm ra, bắt đầu bố trí xung quanh sa bảo một cái Bảo Ôn Trận (trận pháp giữ ấm), tránh nhiệt độ nửa đêm lại tiếp tục hạ thấp, ngay cả mình đều bị đông thành băng. Cũng không biết Thông Thiên tháp này làm sao có thể tạo ra loại địa phương biến thái như thế này, khi nóng thì nóng đến mức tận cùng, khi lạnh thì cũng rét không chịu nổi. Hơn nữa thân thể mạnh mẽ của tu sĩ thế nhưng lại không thể miễn dịch với loại cực lạnh cực nóng này, chỉ có thể giống người phạm mà lợi dụng điều kiện ngoại vật để phòng gió giữ ấm.

Bố trí Bảo Ôn Trận xong, toàn bộ không gian đều trở nên ấm áp như mùa xuân, Tư Lăng lại lấy ra một tấm da thú dày ấm làm khăn trải giường, sau đó lấy dạ minh châu trên nóc nhà xuống, bình yên mà chui vào ổ chăn ấm áp ngủ. Đồng thời, ba con yêu cũng chui vào, chiếm giữ hai bên bả vai Tư Lăng.

Tu sĩ cũng không phải không cần ngủ, nếu quanh năm không được nghỉ ngơi, phương diện tinh thần sẽ rất không tốt, bất quá ngược lại cũng có thể dùng đá tọa để thay thế ngủ. Nhưng mà cũng không phải là tất cả tu sĩ đều là khổ hạnh tăng, có đôi khi cũng sẽ muốn nằm xuống ngủ một giấc thoải mái như người phạm. Đặc biệt Tư Lăng bây giờ thương còn chưa khôi phục, càng cần giấc ngủ để khôi phục tinh thần.

Nửa đêm thì Tư Lăng có thể cảm giác được nhiệt độ phía ngoài hạ xuống ghê gớm, dùng thần thức do xét bên ngoài thì phát hiện thế giới bên ngoài đã biến thành một vùng băng đá cứng rắn, thậm chí có thể cảm giác được thần thức dường như muốn bị tổn thương do giá rét. Nếu không phải hẩn bố trí rất nhiều thứ giữ ấm, ngừng không chứng hiện tại toàn thân đã đông cứng. Hiểu là như thế, vẫn có thể cảm giác được rét lạnh trong không khí, lui trong chăn mà cũng lạnh đến mức không chịu được.

Trở mình một cái, Tư Lăng lại nhắm mắt ngủ lại, có Cửu Chuyển yêu Linh Trận ở đây, có thể ngăn cách thần thức của tu sĩ Hóa Thần trở xuống, chỉ cần trong không gian này không xuất hiện nguy hiểm cỡ Hóa Thần kỳ trở lên thì Tư Lăng ngược lại không cần lo lắng sa bảo này sẽ bị phát hiện.

Vừa tỉnh giấc, mặt trời đã ló dạng.

Trong nháy mắt khi Mặt trời lên, băng sương nhanh chóng tan rã, hơi nước bốc lên, bất quá chỉ mấy giây, cả thế giới từ băng tuyết ngập trời biến thành đại sa mạc nắng gắt chói chang.

Tư Lăng nhìn hai cực biến hóa này, trong lòng chấn động không thôi, trong lòng mơ hồ cũng có chút hiểu được Thông Thiên tháp tầng thứ ba là cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 117: Khúc Vô Tử

Tư Lăng nhớ rõ mình đã từng nhìn thấy giới thiệu về Vùng đất Hoang Dã trong một bộ sách đại lục tên là “Thương Vũ đại lục tạp đàm”[1]. Nơi đó khí hậu ngày đêm chia làm hai cực, ban ngày cực nóng, ban đêm cực lạnh, khí hậu vô cùng khắc nghiệt, ngoại trừ yêu thú có thân thể mạnh mẽ, cực ít có tu sĩ nào nguyện ý ở tại Vùng đất Hoang Dã, bởi vì thật sự khó thích ứng với khí hậu chỗ đó.

[1]Tán gẫu về đại lục Thương Vũ.

Mà biến hóa khí hậu ngày đêm trong tầng thứ ba của Thông Thiên tháp cực kỳ tương tự với Vùng đất Hoang Dã, bất quá cũng có chỗ bất đồng, bởi vì tại Thông Thiên tháp, thể chất mạnh mẽ của tu sĩ Kim Đan kỳ khi đối mặt với nơi cực lạnh cực nóng này cũng không có cách nào thích ứng, ngược lại có thể cảm nhận được loại cực nhiệt cùng cực hàn kia, quả thực là một dạng giấy vò, cũng không biết Thông Thiên tháp thế nào lại làm ra loại biến thái này để khảo nghiệm người khác.

Thái dương vừa mới dâng lên không lâu, Tư Lăng đã toàn thân mồ hôi, không thể không dùng thủy linh lực quét ở trên người một lần, rất nhanh liền nhẹ nhàng khoan khoái. Vì giúp mình dễ chịu một tí, Tư Lăng thậm chí không tiếc hao phí linh lực mà bao trùm một tầng thủy linh lực ngoài da, cũng coi như luyện tập vận dụng linh lực.

Yêu thú hoạt bát cũng không có biện pháp đối với cái nóng như thiêu đốt này, Tiểu Khôi lần đầu tiên cam nguyện tiến vào túi linh thú tránh nóng, Tiểu Yêu Liên chui vào Không gian Hồng Liên của nó; chỉ có Trọng Thiên là một mối mà ngồi trên vai Tư Lăng.

Bãi cát vàng mênh mông, dường như không có giới hạn, Tư Lăng ngự kiếm cố gắng di chuyển, bay như thế gần một ngày thì rốt cuộc nhìn thấy bóng người.

Một người ngự kiếm phi nhanh về phía hẩn, phía sau là một vùng bụi mù cuộn cuộn. Đợi khi đến gần hơn thì Tư Lăng phát hiện đám bụi mù cuộn cuộn kia là do một con nhện tám chân màu đen cực lớn đang lao nhanh làm bốc lên. Phía sau cái bụng lớn của con nhện có vài hoa văn đám mây màu trắng rất bắt mắt, cho nên loại nhện này gọi là Tri Thủ Bát Cước Vân Văn, là một loại nhện độc có độc tố vô cùng ghê gớm, chỉ cần dính phải một chút nọc độc, thì dù có là thân thể của tu sĩ Kim Đan vẫn trực tiếp trúng độc mà chết.

Lúc này tám chân dài của Tri Thủ Bát Cước Vân Văn đang di chuyển trên cát vàng nóng rất, hết sức nhẹ nhàng nhanh chóng, căn bản không chịu ảnh hưởng của khí hậu nóng bỏng này. Thình thoảng nó phun ra một luồng tơ nhện to như cánh tay công kích tu sĩ phía trước, tơ nhện đánh vào cát vàng,

phát ra một tiếng ầm ầm, cát vàng bay bay đầy trời.

“Vị đạo hữu này, mau giúp đỡ một chút đi!” Tu sĩ đang ngự kiếm bay tới thì phát hiện bóng dáng Tư Lãng phía xa xa, vội vàng kêu réo ầm ỹ.

Tư Lãng màu sắc hơi sa sầm xuống, rất nhanh liền nhớ tới tên nam tu đang hô to gọi nhỏ không chút hình tượng này là ai. Thế nhưng là Khúc Vô Từ, là tên nam tu đã bán cho hắn mấy phương thuốc ỉu linh tửu trên đảo Quy Hải. Trước kia thấy ông ta thì đã cảm thấy ông ta không có một chút bộ dáng của tiên bối, hiện tại Tư Lãng Kết Đan, Khúc Vô Từ có vẻ vẫn là Kim Đan trung kỳ, còn bị Tri Thủ Bát Cước Vân Văn đuổi theo khổ sở như vậy.

Thấy bọn họ càng ngày càng gần, Tư Lãng căn bản không để ý tới ông, ngự kiếm hướng về một phía khác bay đi.

Nhưng khiến Tư Lãng thâm hận là, cái tên Khúc Vô Từ này thế nhưng cũng chạy theo hắn, rõ ràng là muốn dính lấy hắn, hơn nữa còn vừa theo phía sau vừa lái nhai nói không ngừng.

“Vị đạo hữu này, chúng ta lại gặp mặt, thật là thật trùng hợp, ngươi cũng vừa đến tầng thứ ba phải không? Thảo nào, nếu là người đã ở trong này một thời gian thì hẳn đã biết rắn độc, bò cạp độc, kiến, nhện độc, ... trong vùng sa mạc này rất nhiều, hơn nữa toàn thân đều là kịch độc, cho dù có là tu vi Kim Đan kỳ, chỉ cần bị độc của nó dính lên thì cũng mất nửa cái mạng. Hơn nữa chúng nó đều có một cái đặc tính đặc biệt, nếu đã phát hiện kẻ không phải giống loài của chúng nó, có chết cũng phải đuổi theo, đến tận khi mặt trời xuống núi, nhiệt độ không khí cấp tốc biến hóa, mới có thể rút lui. Đến lúc đó tuy rằng giải trừ nguy cơ, nhưng nếu không kịp thời chuẩn bị tốt công tác chống lạnh, buổi tối cũng sẽ bị chết cứng, cho nên bình thường khi phát hiện các loại yêu thú, độc trùng gì đó, nhất định phải đồng tâm hiệp lực, cùng nhau tiêu diệt -- Ặc!”

Thanh âm của Khúc Vô Từ đột nhiên ngừng lại, đợi khi phun thứ gì đó trong miệng ra thì mới phát hiện là một linh quả trong như nước, sau đó ông ta lại nhét linh quả vào miệng. Nước trái cây ẩn chứa linh khí tươi mát kia lập tức hóa giải cái nóng làm miệng khô lưỡi nóng kia.

Nhìn thấy hành động này của ông ta, Tư Lãng im lặng, lại một lần nữa nhận thức được độ đa mặt dày của vị đại thúc này. Nhìn trông căn bản không giống người tu tiên, ngược lại giống như mấy tên người phạm không biết xấu hổ ở Thế tục giới, căn bản không phải người đứng đắn*. Bất quá lời này của Khúc Vô Từ cũng nhắc nhở hắn, mắt thấy mặt trời sắp xuống núi, ban đêm sắp đến, vậy không thiếu được phải tìm nơi qua đêm.

*正形 Chính hình: Conformal: hình dạng xác định không thay đổi, hình thái con người tiêu chuẩn. Ở đây hẳn là ý không phải con người chính trực.

Tư Lãng rất nhanh liền có chủ ý, bèn nói với Khúc Vô Từ: “Khúc đạo hữu, ta giúp ngươi giải quyết con Tri Thủ Bát Cước Vân Văn này, ngươi đem phương thuốc ỉu rượu tổ truyền của nhà ngươi tặng cho ta có được không?”

“Không được!” Khúc Vô Từ kêu lên, “Đó là bảo bối tổ truyền của Khúc gia ta, sao có thể tùy tiện tặng cho người khác?”

Tư Lãng khinh bỉ nói: “Đừng nói hiên ngang lắm liệt như vậy, cũng đã đem bảo bối tổ truyền sao chép mấy trăm tờ bán ra ngoài, còn nói cái gì bảo bối chứ? Ta ra tay giúp ngươi giải quyết phiền toái, ngươi không phải nên tỏ vẻ chút sao? Ít nhất cũng phải trả thù lao chứ, chúng ta là giao dịch công bằng, không ai nợ ai. Hay là...” Tư Lãng thoải mái nói, “Khúc đạo hữu, ngươi muốn đợi đến khi linh lực khô kiệt, sau đó bị Tri Thủ Bát Cước Vân Văn trực tiếp cắn chết?”

Tuy rằng không biết Khúc Vô Từ gặp phải chuyện gì, nhưng Tư Lãng sao có thể không phát hiện linh lực của ông ta đã sắp khô kiệt, chống đỡ không được bao lâu, cho nên lúc phát hiện ra hắn thì mới liều mạng mà hướng lại đây muốn hắn kéo xuống nước để cùng nhau đối phó con Tri Thủ Bát Cước Vân Văn, giúp mình tìm được chút không gian để chạy trốn.

So với Khúc Vô Từ, Tư Lãng hôm nay mặc dù hao tổn chút linh lực để tránh nhiệt, nhưng lại chưa từng động tay, linh lực trong đan điền dư thừa, hơn nữa nếu muốn đối phó Tri Thủ Bát Cước Vân Văn thì cũng không phải không tự mình ra tay không được.

Đột nhiên, cát vàng bên cạnh Khúc Vô Từ bị một sợi tơ nhện thô to đánh trúng, cát vàng tựa như nước biển nổ tung, đầy trời là cát. Cát vàng xối xuống đầy mặt đầy đầu ông ta, toàn thân đều đã biến thành người cát. Mắt thấy tơ nhện lại tấn công về phía mình, Khúc Vô Từ liền né tránh rất vọt vọt, vì thế cũng bất chấp suy tính thiệt hơn cho mình, oa oa kêu lên: “Được rồi, được rồi, ta đáp ứng đưa cho ngươi phương thuốc ỉu rượu tổ truyền Khúc gia để làm thù lao!!”

Vừa dứt lời, một thanh linh kiếm mọc lấy từ áo phía sau ông ta, kéo ông ta cách xa đòn tấn công của tơ nhện, sau đó là một xấp 30 tờ linh phù tạo thành một tiểu sát trận nhanh chóng bay tới Tri Thủ Bát Cước Vân Văn. Sát trận nhốt Tri Thủ Bát Cước Vân Văn lại, Tư Lãng đột nhiên lui về phía sau, quát một tiếng “Nổ”, toàn bộ sát trận liền nổ tung, cuộn cát bụi chung quanh lên tận trời, uy thế kinh người.

Khúc Vô Từ ngây ngốc nhìn 30 tờ linh phù tán ra khí tức lực phẩm cứ như vậy nổ tung, nhất thời trong lòng thịt đau, gọi thẳng Tư Lãng là đồ phá sản, đồng thời cũng hiểu nam nhân bị mình dụ dỗ là người có tiền. Hắn ta thế nhưng không tiếc dùng linh phù lực phẩm vô cùng trân quý để tạo thành cái tiểu sát trận vây nhốt Tri Thủ Bát Cước Vân Văn, sau đó nổ tung toàn bộ sát trận. Vốn uy lực của linh phù lực phẩm đã không tầm thường, lại đem 30 tấm linh phù lực phẩm tạo thành một cái sát trận, cho dù có là sát trận đơn giản nhất thì cũng đã gia tăng gấp đôi uy lực, đem Tri Thủ Bát Cước Vân Văn nổ thành từng mảnh.

Tư Lãng không nhìn ánh mắt như nhìn thổ hào của Khúc Vô Từ, đi qua, trong một đồng máu thịt mọc ra một cái yêu đan, dùng nước rửa sạch, rồi thu vào trong túi trữ vật.

Đợi khi Tư Lãng thu dọn xong, rồi cuộc nhìn về phía Khúc Vô Từ. Khúc Vô Từ bị cặp mắt xinh đẹp kia nhìn qua, nhất thời có chút “đau trứng xiết cục”, gương mặt nhìn hắn.

“Vị đạo hữu này, quen biết là có duyên, còn không biết xưng hô thế nào?” Trên gương mặt đại thúc chán chường của Khúc Vô Từ lộ ra một cái biểu

cảm lấy lòng, nhìn trông tựa như loại lưu manh đẳng cấp thấp.

“Tur Lãng.”

“Ồ, Tur đạo hữu, tên này thật đúng là làm tôn lên ngươi, danh xứng với thực nha...”

“Khúc đạo hữu, thù lao!” Tur Lãng đánh gãy lải nhải của ông ta, rất không kiên nhẫn nghe lải nhải dài dòng, hần nhất định là nói nhảm không lại ông ta, neho mắt lại nhìn gương mặt suy sụp của Khúc Vô Tửu, nghi ngờ hỏi: “Hay là Khúc đạo hữu muốn quyết nợ?”

Khúc Vô Tửu khoe miệng giật giật, tình huống lúc này rất bất lợi với mình, hần tự nhiên sẽ không tự tìm đường chết, nhanh chóng cười nói: “Sao lại thể được? Chỉ là túi trữ vật của ta bị người trộm, đồ vật bên trong cũng không còn, những phương thuốc ủ rượu kia tất nhiên cũng không thấy. Ồi, đừng nóng giận, phương thuốc ủ rượu tổ truyền ta luôn ghi tạc trong đầu, sẽ không quên, chỉ cần tìm một chỗ nghỉ ngơi, chờ ta khôi phục linh lực, đến lúc đó có thể chép lại cho ngươi một phần.”

Tur Lãng đột nhiên phát hiện loại người nhìn như vô kỷ luật vô lý lẽ như Khúc Vô Tửu, kỳ thật là khôn khéo nhất, nói hai ba câu liền kéo hần xuống nước, mắt thấy mặt trời xuống núi, nguy hiểm ban đêm tới, lại dùng cái lý do thích hợp để nhờ cậy mình. Chỉ là... Hần mà dễ dàng để cho người khác chiếm tiện nghi như vậy sao?

Lúc mặt trời hạ xuống ở bờ bên kia, tia sáng cuối cùng cũng biến mất, toàn bộ sa mạc dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được mà nhanh chóng kết băng, rét lạnh phủ xuống, gió lạnh gào thét.

Trong sa bảo (ngôi nhà bằng cát) âm áp sáng sủa, Khúc Vô Tửu dùng một loại ánh mắt chắc lười kỳ quái nhìn Tur Lãng, cảm thấy tên nam nhân diện mạo xinh đẹp dị thường này quả thực là người biết hưởng thụ cuộc sống. Nhìn xem, trên mặt đất trải tấm da Hỏa Viêm Báo phát ra nhiệt lượng, trên bếp lò đang hầm canh nóng thơm ngào ngạt, trên giá nướng là nguyên con Bạo Nha Trư... Trong không gian nhỏ nhỏ nhưng đầy đủ tiện nghi; ngay cả trên nóc nhà còn có dạ minh châu của Thế tục giới đang chiếu sáng! Khúc Vô Tửu chưa bao giờ biết, Dạ minh châu mà tu sĩ xem thường nhất thì ra cũng có thể phát ra công dụng. Ở loại địa phương nguy hiểm quý dị này, có cái gì tiện dụng hơn thứ này chứ?

“Gào!”

“Chiếp chiếp! !”

Hai thanh âm uy hiếp vang lên, Khúc Vô Tửu giật thót, phát hiện bên cạnh Tur Lãng ngồi một yêu một cảm đang nhìn mình hết sức nguy hiểm. Mà nguyên nhân là vừa rồi hần suy tư đến mê muội, không cẩn thận nhìn thịt nướng thơm ngào ngạt trên giá rồi thất thần... > < . Lại nói, vừa rồi khi hần bước vào cái sa bảo này thì con chim xám xám hung ác kia từ trong túi linh thú nhảy ra ngoài, hướng về phía người hần mổ một trận tàn nhẫn, một bộ dáng không chào đón hần, chẳng lẽ hần lại “thiên nộ điều oán” như vậy?

Rất nhanh, Tur Lãng liền đem thịt nướng và canh thịt đặt tới trước mặt Trọng Thiên cùng Tiểu Hôi, tự mình cũng nâng bát canh chậm rãi uống. Bởi vì có người ngoài, Tiểu Yêu Liên trốn trong tay áo Tur Lãng không đi ra, bởi lẽ hoàn toàn không có bộc lộ khí tức khác thường cho nên Khúc Vô Tửu cũng không phát hiện ra nó.

Đang uống canh xương thơm ngon nóng hổi, Tur Lãng phát hiện đôi mắt Khúc Vô Tửu trông mong nhìn mình chằm chằm, không khỏi kinh ngạc nói: “Ngươi cũng muốn uống?”

Nhiệt độ không khí ban đêm quả thực là quá thấp, lúc này Khúc Vô Tửu cảm thấy thân thể phát lạnh từng cơn, tuy rằng đã Tích Cốc, nhưng vẫn muốn ăn chút gì đó nóng nóng để xua lạnh -- đặc biệt là khi nhìn thấy một người hai yêu ăn đến thơm ngon như vậy.

“Ngươi không phải đã Tích Cốc sao?”

“Ngươi chẳng phải cũng vậy?”

Tur Lãng lạnh lùng nhìn hần, cuối cùng hào tâm mủn cho hần chén canh nóng, sau đó hỏi: “Ngươi nói chuyện của ngươi một chút đi, ngươi đến tầng thứ ba mấy ngày rồi? Sao lại bị người ta cướp mất túi trữ vật?”

Nói đến đây, Khúc Vô Tửu liền bi phẫn, không cần Tur Lãng giục liền bắt đầu ba láp kể lể.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 118: Ốc đảo

“Ta đi tới Thông Thiên tháp tầng thứ ba đã được mấy ngày, ngay vào ngày hôm trước mới xui xẻo bị người ta cướp mất túi trữ vật. Cái tên cướp túi trữ vật của ta quả thực là kẻ hèn hạ vô sỉ, thế nhưng đánh lên ở sau lưng, nếu không phải ta phản ứng nhanh, chắc chắn đã bị giết. Hơn nữa hần có một tấm gương vô cùng tà môn, bị chiếc gương kia chiếu đến trên người, nguyên thân sẽ bị thương đến vô sức phản kháng. Vốn còn có mấy đồng bạn cùng ta

đến tầng thứ ba, giờ đều chết thảm dưới tấm gương của người nọ, chỉ có một mình ta trốn thoát. Trên người ta thứ gì cũng không còn, đặc biệt đến buổi tối thì trên người ngoại trừ pháp bảo bản mạng thì không còn thứ gì khác. Mà khí hậu nơi này vô cùng tà môn, bất kể ban ngày hay đêm tối đều phải khổ sở chịu đựng, tiêu hao rất nhiều linh lực, thật vất vả đến hôm nay, không nghĩ tới lại gặp được Tri Thủ Bát Cước Vân Văn....”

Nói đến đây, Khúc Vô Từu gần như nhịn không được muốn gạt lệ xột xa, người mà đã xui thì uống nước lạnh cũng sẽ nhét vào kẽ răng, trong lòng càng hận tên cướp túi trữ vật của hắn. Nếu là thời điểm khác, cướp thì cướp thôi, chỉ có thể tự than một tiếng tài nghệ mình không bằng người, nhặt về một cái mạng đã là tốt lắm rồi. Nhưng ở vùng đất cực hàn cực nhiệt này, thể chất mạnh mẽ của tu sĩ đã không có tác dụng, chỉ có thể dựa vào công cụ phụ trợ để chống lạnh kháng nhiệt thôi, giờ nhaoáng cái đã bị cướp hết, hắn biết sống như thế nào đây?

Loại nóng lạnh khảo nghiệm thể chất tu sĩ này thật là quá đáng ghét, đáng ghét hơn là cái đứa cướp túi trữ vật của hắn, sau này có gặp được thì chắc chắn phải đánh nát tên đó mới có thể giải mối hận trong lòng.

Khúc Vô Từu vẫn nghiêng răng nghiêng lợi, Tư Lăng lại cảm thấy cái tên cướp đồ của Khúc Vô Từu sao cứ thấy quen quen thế nào, tuyệt đối là Triệu Thanh chứ không ai khác. Triệu Thanh là cái tên vô lại thích đánh lén ở phía sau để kiếm lợi, Khúc Vô Từu gặp được hắn quả thực là xui xẻo. Bất quá có thể chạy trốn ở dưới mí mắt của Triệu Thanh, chứng minh vị đại thúc này tâm kế và khí vận đều là không sai.

Hiểu rõ chân tướng xong, Tư Lăng liền không có hứng thú khác, sau khi uống xong canh nóng, Tư Lăng cầm ra một tấm ngọc giản rồi ném cho ông ta, nói: “Thù lao.”

“...”

Trước khi Khúc Vô Từu mở miệng, Tư Lăng tiếp tục nói: “Hi vọng Khúc đạo hữu giữ lời hứa, bằng không đêm nay khả năng ngươi lại muốn linh hội cực rét ban đêm ở phía ngoài một lần nữa rồi.”

Nghe ra Tư Lăng sẽ giữ mình ở trong này qua đêm, Khúc Vô Từu lập tức thu hồi tâm địa gian xảo, bắt đầu ghi lại phương thuốc ỉu rượu tổ truyền vào trong ngọc giản rồi. Mất một canh giờ, Khúc Vô Từu mới ghi lại hết, rồi đem nó giao cho Tư Lăng.

Tư Lăng đặt ngọc giản tại mi tâm, thần thức đảo qua, nhìn thấy bên trong hơn mười phần phương thuốc ỉu rượu, rất hài lòng. Từ lúc thường thức được chỗ tốt của linh tửu, Tư Lăng liền đặc biệt chú ý tới những phương thuốc ỉu rượu kia, cũng mua mấy phần phương thuốc ỉu rượu ở những địa phương khác, nhưng lại phát hiện những phương thuốc ỉu rượu tốt nếu không phải đắt muốn chết thì chính là căn bản không so được với sự tinh diệu mua từ chỗ Khúc Vô Từu; khiến cho Tư Lăng vẫn nhớ kỹ những phối phương còn sót lại trên tay Khúc Vô Từu. Sớm biết thế thì lúc trước nên tốn chút linh thạch mà mua hết toàn bộ. Đương nhiên, từ đó cũng có thể nhìn ra Khúc Vô Từu cũng coi như bị thua thiệt, những phương thuốc ỉu rượu kia rất tốt, chỉ tiếc Khúc gia không có danh tiếng gì, tên này lại là kẻ tửu quỷ lười biếng, trực tiếp đem đồ tổ truyền biến thành hàng giá rẻ mà tùy tiện kiếm chút linh thạch, cứ như vậy trực tiếp tùy tiện bán ra số lượng lớn, bán được nhiều, ai ai cũng đều xem chúng trở thành hàng bình dân.

Cất xong phương thuốc, Tư Lăng nói với vị đại thúc lười biếng dựa vào tường cát chuẩn bị ngủ: “Được rồi, ngươi có thể đi ra ngoài.”

“...”

Nhìn một biểu tình khiếp sợ “Thế nhưng qua cầu rút ván, ngươi thật là quá vô tình” của ông ta, Tư Lăng nhướn mi, chậm rãi nói: “Ta không quen ở chung một chỗ cùng người khác, hơn nữa hôm nay ta đã cứu ngươi một mạng, đã không nợ ngươi. Bên ngoài có cái sa bảo nhỏ một chút, ngươi có thể đi vào ở, ta dùng linh phù bày trận giữ ấm, không lạnh chết ngươi đâu.” Nhưng nhất định cũng sẽ không âm áp được bao nhiêu.

Nghe xong, Khúc Vô Từu an tâm, cảm thấy người xinh đẹp quả nhiên tỉ lệ thuận với tâm địa. Nhưng mà, khi hắn vui vẻ đi vào một cái sa bảo diện tích tương đối nhỏ bên ngoài thì lập tức bị phẫn; Đây chính là cái sa phòng thô sơ, mẹ nó, cả cái đệm cũng không có, chẳng lẽ hắn phải nằm ngủ trực tiếp trên cát?

Đợi khi đuổi cái tên Khúc Vô Từu da mặt dày đến mượn da yêu thú đi, Tư Lăng bố trí Cửu Chuyển Linh trận, sau khi ngăn cách tất cả thanh âm bên ngoài, Tiểu Yêu Liên mới từ trong tay áo Tư Lăng leo ra, một người ba yêu không gánh nặng mà ngủ ngon.

Ngày hôm sau, khi mặt trời lên thì vẫn là thời tiết thiêu đốt như ngày hôm qua, không có gì khác biệt.

Mục tiêu của Tư Lăng là tìm cửa thông đạo đi đến tầng thứ tư, cho nên phải tiếp tục lên đường. Khúc Vô Từu ườn mặt đi theo phía sau Tư Lăng, tính toán đi theo Tư Lăng để kiếm chút lợi. Còn với tầng thứ tư của Thông Thiên tháp, Khúc Vô Từu tất nhiên cũng muốn đi.

Sau khi tiến vào Thông Thiên tháp, mỗi lần xông qua một tầng đều có thể được Thông Thiên tháp cho một phần thưởng; càng lên chỗ cao, phần thưởng càng quý hiếm tinh kỳ (tinh hoa đặc sắc); cũng thúc đẩy tu sĩ vào tháp dù bị Thông Thiên tháp hành hạ đến sống không bằng chết, nhưng cũng cần rằng dù thế nào cũng không chịu buông tha. Giống như Tư Lăng, vượt qua tầng thứ nhất thì được phần thưởng là cây Ma Thiên Kinh Vũ cầm kia; qua tầng thứ hai thì được một mầm móng linh thảo cao cấp; tầng thứ ba, còn không biết sẽ nhận được phần thưởng gì đâu.

Bất quá sau khi hỏi thăm Khúc Vô Từu, Tư Lăng rất nhanh liền biết mình lấy được Ma Thiên Kinh Vũ cầm tại tầng thứ nhất là một bất ngờ. Nếu không phải cái tên “thân nam tâm nữ” như hắn bị chuyển ngẫu nhiên đến chỗ đó, nam nhân bình thường tuyệt đối không thể dưới tình huống đó mà thuận lợi lấy đi Ma Thiên Kinh Vũ cầm như hắn; cho nên mới khiến cho nó vẫn luôn nằm lại ở nơi đó, trăm ngàn vạn năm qua không một ai có thể thuận lợi lấy nó đi, cuối cùng bị Tư Lăng nhặt được, Thông Thiên tháp không thể không biến nó trở thành phần thưởng thông quan. Về phần đến tầng thứ hai, Tư Lăng phải thuận lợi đi tới tầng thứ ba thì mới có được phần thưởng qua cửa, từ đó suy ra, mỗi lần vượt qua một tầng thì mới có thể phát thưởng.

Xem ra Ma Thiên Kinh Vũ cầm quả thật không phải vật phẩm, chả trách Hàng Ương cũng muốn có nó, Tư Lăng quyết định về sau phải đem Ma Thiên Kinh Vũ cầm làm pháp bảo áp đáy hòm, làm đòn sát thủ tốt nhất.

“Ý của ngươi là nói, đã có mấy người đi tới Thông Thiên tháp tầng thứ tư?” Tur Lãng ngự kiếm phi hành trên cát vàng, hỏi cái tên da mặt dày theo đuôi phía sau.

“Đúng.” Khúc Vô Từ đã đến tầng thứ ba sớm vài ngày so với Tur Lãng, khá hiểu rõ tình huống ở nơi này, “Cửa vào đi qua tầng thứ tư ở trung tâm ốc đảo duy nhất của sa mạc, chỉ là nơi đó có rất nhiều yêu thú độc trùng không lồ sinh sống, cũng không dễ đối phó. Lúc ấy nếu không phải tên khốn kia chơi đánh lén, ta hẳn là có thể đến tầng thứ tư rồi, ngược lại làm cho hắn ta nhanh chân đến trước.” Nói xong, lại là một trận tức giận bất bình.

Tur Lãng nghĩ nghĩ, hỏi lại: “Ngươi biết có ai đến tầng thứ tư?”

Khúc Vô Từ là người đầu óc nhạy bén, vừa nghe liền hiểu ý Tur Lãng, nhớ về chứng kiến lúc ấy, liền nói: “Thời điểm ta đến, nơi đó đã loạn, vừa vặn nhìn thấy có một nam nhân lạnh như băng biến mất tại cửa vào, dùng một bức tường băng vây khốn bảy yêu thú kia.”

Tur Lãng trong lòng khẽ động, “Là mặc đạo bào màu trắng sao?”

“Không phải.” Khúc Vô Từ thấy mắt hắn lộ ra vui sướng, không khách khí phá vỡ hi vọng của hắn, “Nghe người bên ngoài nói, hẳn là người Kỳ gia, gọi là Kỳ Trầm Mi.”

Nghe xong, Tur Lãng bĩu môi, xong lại nghĩ lại, Kỳ Trầm Mi đều đã đến được tầng thứ tư, có lẽ đại ca cũng đã đến tầng thứ tư rồi.

Tur Lãng quyết định không đi lung tung nữa, hướng về ốc đảo trung tâm sa mạc mà đi, hẳn phải đến Thông Thiên tháp tầng thứ tư thôi.

Dùng hai ngày mới tới nơi. Xa xa, Tur Lãng và Khúc Vô Từ ngừng lại, mai phục không xa ốc đảo, quan sát mảnh ốc đảo diện tích không nhỏ kia.

Trong Ốc đảo có một hồ nhỏ, chung quanh có rất nhiều yêu thú đang uống nước nghỉ ngơi, hơn nữa đều là yêu thú cao cấp cấp 8, 9, quả thực khó giải quyết. Nhưng mà so với con Cừu Vĩ Huyết Hồ ở tầng thứ hai, đám yêu thú này có vẻ quá yếu, chỉ là không chịu nổi số lượng quá đông, đời nào chịu để bọn ngoại lai như họ đến ốc đảo, hễ tu sĩ nào tiếp cận ốc đảo đều sẽ bị chúng nó coi là kẻ xâm lăng, lập tức tấn công. Ngoài ra, còn có độc vật đặc thù của sa mạc luôn mai phục tại dưới cát nhìn ngó thềm thường, làm cho người ta khó lòng phòng bị.

Tur Lãng rất nhanh phát hiện không ít tu sĩ có ý đồ giống như hắn. Tại đồi cát cách đó không xa đã ẩn nấp vài tên tu sĩ, nhìn thấy bọn họ tới thì liền có ý hợp tác cùng bọn họ.

Tur Lãng neho mắt, nhận ra những người này là đệ tử Hoắc gia, trong đó có Hoắc Noãn Ngọc mấy lần phát sinh xung đột với Nguyệt Thiên Dạ. Tur Lãng cũng phát hiện một tình huống cực kỳ cổ quái; dường như chỉ cần là nữ tu có chút danh khí thì chắc chắn sẽ phát sinh chút xung đột với Nguyệt Thiên Dạ, sau đó thì kết thù; mà chỉ cần là nam tu có chút tên tuổi, dường như đều phải có ánh mắt khác thường với Nguyệt Thiên Dạ... Đây là cái thể giới kỳ quái gì đây?

“Tur đạo hữu, không bằng chúng ta hợp tác đi.” Hoắc Noãn Ngọc đề nghị. Nàng ta cũng coi như là người quyết đoán, biết rõ Nguyệt Thiên Dạ cùng Tur Lãng có quan hệ mập mờ, địch ta không rõ, nhưng vẫn lựa chọn hợp tác cùng hắn.

Hợp tác đúng là biện pháp tốt nhất, chỉ còn nửa ngày nữa thì trời tối, bọn họ nhất định phải tranh thủ thời gian này để chạy tới được ốc đảo trung ương. Nơi đó có một mảnh Quy Tức Thảo sinh trưởng xanh um, thông đạo đi đến tầng thứ tư là ở chỗ này. Nếu là nói riêng về Quy Tức Thảo, đây chính là tài liệu quan trọng để luyện chế Ngưng Hồn Đan, ngàn vàng khó cầu, là thứ được các luyện đan sư yêu thích nhất; Hơn nữa đây còn là một mảnh lớn Quy Tức Thảo đã trưởng thành, chỉ cần đem một gốc ra ngoài cũng có thể bán được mấy triệu linh thạch.

Chỉ tiếc là, bên cạnh Quy Tức Thảo còn có yêu thú cộng sinh -- Hồ Dực Xà cấp 10 đang nhìn trừng trừng, kịch độc không gì sánh được, há mồm liền có thể phun ra một ngụm khối độc, toàn thân đều là độc, nếu tu sĩ không cẩn thận dính phải, da thịt sẽ trực tiếp thối rữa. Mà kịch độc của Hồ Dực Xà lại là chất dinh dưỡng của Quy Tức Thảo, sau khi Quy Tức Thảo trưởng thành sẽ trở thành dinh dưỡng phẩm giúp Hồ Dực Xà lên cấp, có thể nói là hỗ trợ lẫn nhau, thiếu một thứ cũng không được.

Cũng vì thế, con đường này vô cùng nguy hiểm, hợp tác với người khác thì sẽ có thêm vài phần nắm chắc.

Tur Lãng trầm ngâm một lát, bèn đáp ứng hợp tác cùng đám Hoắc Noãn Ngọc; Vì để không hạ độc thủ với đồng bạn trên đường, họ đồng thời lấy tâm ma để thế, tạm thời kết làm đồng minh. Trừ Tur Lãng, Hoắc Noãn Ngọc cũng liên hiệp với mấy tộc tu sĩ, không chỉ có đệ tử của những đại môn phái, còn có cả một ít tán tu.

“Chúng ta đã tra xét, ốc đảo sinh sống không dưới một trăm loại yêu thú, ngoại trừ trong giữa hồ là cộng đồng nguyên thủy ra thì mỗi một loại yêu thú đều có địa bàn của mình, người bên ngoài vượt qua nửa bước cũng không được.” Hoắc Noãn Ngọc phân tích nói: “Chúng ta muốn đến ốc đảo trung tâm thì có mấy con đường có thể lựa chọn, bất quá ta đề nghị đi từ phía tây địa bàn của Hỏa Dã Ly. Hỏa Dã ly số lượng tuy rằng nhiều, nhưng là một loại yêu thú nhất gan, chỉ cần chúng ta tỏ ra sức mạnh tuyệt đối, chúng nó sẽ không dám đụng tới.”

Đề nghị này rất tốt, mọi người đều không có lý do gì cự tuyệt, quả nhiên là một người hữu dũng hữu mưu. Nguyệt Thiên Dạ tuy rằng cũng không sai, nhưng thiếu đi khí độ điềm tĩnh rộng rãi của Hoắc Noãn Ngọc, có vẻ quá mức kiêu căng ngạo mạn, dù là đề nghị cũng giống như đang hạ mệnh lệnh, làm cho người ta không thoải mái trong lòng.

Thương nghị xong, mọi người liền xuất phát, nhất định phải đến ốc đảo trung tâm trước khi trời tối hạ nhiệt độ.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 119: Giăng co

Trên bầu trời, mặt trời đang chiếu chói chang.

Nhiệt độ cao mang tới ảnh hưởng rất tiêu cực đối với đám người tu tiên xưa nay cao cao tại thượng kia. Trên thực tế, từ khi tu tiên, nóng lạnh bên ngoài ảnh hưởng rất ít với tu sĩ, nếu có cũng không đáng kể. Cho nên bọn họ cũng đã thành thói quen, nhưng ai ngờ đã tu luyện đến Kim Đan kỳ, lại đột nhiên phát hiện bọn họ giờ tựa như người phàm, đối với nóng lạnh đều không có biện pháp. Cũng giống như cực nhọc nửa đời người, sau một đêm lại bị đánh ngược trở lại, trong lòng mọi người đều bức mình không thôi. Thông Thiên thập khốn kiếp, người đừng có lãnh khốc vô tình như thế có được hay không?

Mồ hôi chảy ròng ròng từ trán xuống, hòa vào quần áo, bão cát thổi tới dính ở ngoài da, mang đến cảm giác dính nhầy khó chịu. Ngoài ra, nhiệt độ cao cũng ảnh hưởng xấu đến thân thể bọn họ, ít nhất thì đầu óc cũng nhức hơn bình thường không ít, đến cả ngự kiếm phi hành cũng giống một loại khổ hình.

Nhưng mà hiện tại không ai dám oán giận loại cực hình này. Sau khi nghị định kế hoạch xong, do Hoắc Noãn Ngọc và mấy tu sĩ có sức chiến đấu cường hãn đi ở phía trước dẫn đường, những người khác lặng yên đuổi kịp, đội ngũ xếp thành hình quạt đi tới, như vậy nếu có phát sinh sung đột thì mới dễ dàng viện trợ cho đồng bạn bên cạnh.

Thâm lặng tiến vào địa bàn của Hỏa Dã Ly, hết thảy đều thuận lợi đến khó mà tin được. Hỏa Dã ly là một loại yêu thú cấp 8, hơn nửa năng lực sinh sản cực mạnh, một địa bàn Hỏa Dã ly thì có trên vạn con Hỏa Ly sinh sống. Nếu chúng đoàn kết cùng một chỗ, sức chiến đấu sẽ hết sức kinh người, hơn nửa Hỏa Dã Ly Vương là một yêu thú cấp 10, căn bản không người nào dám tới xâm phạm. Đáng tiếc là, Hỏa Dã Ly Vương bình thường không dễ dàng xuất hiện, mà đám hỏa ly thì gan lại quá nhỏ, chỉ cần kẻ ngoại lai xông vào địa bàn chúng nó mà có thực lực thắng được chúng, Hỏa Dã ly chỉ có nước chạy trốn thôi, căn bản sẽ không nghĩ tới đoàn kết lại để kháng địch.

Hoắc Noãn Ngọc chẳng qua chỉ ném ra vào cái pháp quyết cao cấp, đám Hỏa Dã ly đã sợ tới mức không thấy bóng dáng.

Đương nhiên, sau khi Hỏa Dã ly mất tâm mất tích thì cũng không phải lập tức thuận buồm xuôi gió, bởi vì dưới cát còn ẩn núp các loại nhện độc bò cạp ....., người được khí tức tu sĩ liền ào ào từ dưới đất bò ra, đáp lại bọn họ chính là một trận đấu đá lung tung.

Các loại pháp quyết pháp bảo bay tán loạn, mọi người vốn đã đề nén bức bối hồi lâu, rất nhanh liền đem các loại độc trùng xâm chiếm đánh tan nát.

Sau khi đi qua địa bàn của Hỏa Dã Ly, khoảng cách với đám Quy Tức Thảo ở trung tâm ốc đảo chỉ còn lại một nửa lộ trình, mà nửa đường này, bọn họ phải đi ngang qua địa bàn của hai loại yêu thú, theo thứ tự là Huyết Nghĩ (kiến đỏ như máu) và Biên Bức Thử (dơi chuột). Huyết Nghĩ tương đối dễ đối phó, chỉ cần ngự kiếm phi hành bay qua là được, nhưng đám Biên Bức Thử thì lại vô cùng khó chơi. Chúng nhìn thấy nhân tu thì tựa như sói đói nhìn thấy thịt, từng con từng con ngược cổ nhìn chằm chằm tu sĩ bay ở giữa không trung. Hơn nữa chúng còn kết hợp đặc điểm của chuột và dơi, không chỉ có năng lực khoan, hơn nữa trên lưng còn có một đôi cánh dơi, mở ra hai cánh bay tới chỗ bọn họ, nhe ra một hàm răng trắng hếu muốn cắn trên người tu sĩ.

Tư Lăng đem hồn lực bao trùm trên linh kiếm, đối với Biên Bức Thử nhào tới thì chém xuống một kiếm đi, chém chúng thành hai nửa. Ngược lại với Tư Lăng, linh kiếm của tu sĩ bên cạnh căn bản không chém đứt thân thể cứng rắn của Biên Bức Thử, thậm chí bị con Biên Bức Thử thử nhân cơ hội gặm một cái, hàm răng sắc nhọn kia rút lấy miếng thịt máu me đầm đìa cùng sợi dây lưng, cũng không thêm nhai mà trực tiếp nuốt trọn.

Tư Lăng lại quét quét mấy kiếm về hướng con Biên Bức Thử đang bay, tựa như chém cái thảo mà chém giết chúng nó. Loại chiến tích này tự nhiên khiến tu sĩ chung quanh giật mình khó hiểu. Nhìn nguồn năng lượng màu trắng bao trùm trên linh kiếm kia, tất cả đều là vô cùng động tâm, nhưng lại đoán không ra đây là năng lượng gì.

Tư Lăng quang minh chính đại để cho bọn họ nhìn, từ lúc Kết Đan, có thể là đã có sức mạnh, hẳn đã không kiêng kỵ sử dụng hồn lực trước mặt người khác, cứ để cho bọn họ coi hồn lực là công pháp cao cấp cũng tốt.

Thân thể Biên Bức Thử vô cùng cứng rắn, rất khó chém giết chúng nó, răng nanh càn là vũ khí sắc bén, tre già măng mọc bay lên, tu sĩ bị cắn thương không ít, liên lụy cũng tổn lạc (mất mạng) mấy tu sĩ. Đợi rút cuộc rời khỏi địa bàn Biên Bức Thử thì đoàn người bọn họ nhìn đều có vẻ chật vật vô cùng, mà không có bị thương cũng chỉ có hai ba người.

Tư Lăng bình yên mà ngồi một bên, cảm ra một lộ linh từ uống từng ngụm từng ngụm để khôi phục linh lực. Ở loại địa phương này, không thích hợp đã tọa khôi phục linh lực, chỉ có thể dựa vào các loại đan dược gì đó, hơn nửa thỉnh thoảng còn có một con Dực Xà cấp 10 phải đánh, tất yếu phải đem trạng thái thân thể tăng lên tới trạng thái tốt nhất. Trừ bỏ Tư Lăng ra, những người khác cũng nắm chặt thời gian để chữa thương kiểm soát linh đan bổ sung các thứ nhằm khôi phục linh lực tiêu hao dọc đường.

“Tư đạo hữu, rượu này của người...” Khúc Vô Từ xoa xoa tay, tha thiết mong chờ nhìn chằm chằm bình rượu trên tay Tư Lăng, mũi mạnh mẽ hút vài hơi rượu.

Dọc theo con đường này, Khúc Vô Từ giống như tên theo đuôi đi theo phía sau Tư Lăng, tuy rằng cũng chịu chút thương, nhưng dù sao cũng không nghiêm trọng. Mà chuyện này cũng làm cho hắn nhận thức được Tư Lăng lợi hại, không phải là loại tu vi không theo kịp dung mạo, nhớ tới lần đầu gặp

mặt thì Tư Lãng vừa từ sát hải đi ra, liền biết hần là loại tu sĩ chú trọng thực tiễn cùng kinh nghiệm, cho nên càng làm cho hần thêm kiên định quyết tâm đi theo Tư Lãng.

Tốt xấu gì thì phương thuốc ủ rượu cũng là vị này cho, nghĩ nghĩ, Tư Lãng từ trong túi trữ vật cầm ra một lọ linh tửu không có thêm linh dịch ném cho hần.

Khúc Vô Từu mạnh mẽ đổ một hoi, trên mặt lộ ra biểu tình say mê, hần là người không rượu không vui, linh thạch kiếm được đều cầm đi mua rượu, hương thụ cao nhất trong cuộc đời chính là uống rượu uống đến chết, quả thực là không giống kẻ tu tiên. Nhưng thực bì đất là, Khúc gia mặc dù lấy cất rượu để lập nghiệp, nhưng đến thể hệ của hần thì đã xuống dốc, hần thậm chí còn không được di truyền thiên phú ủ rượu từ tổ tông một chút nào, cuối cùng chỉ có thể đem phương thuốc ủ rượu Khúc gia bán giá rẻ. Đây là hần lần đầu tiên uống linh tửu từ chính phương thuốc ủ rượu Khúc gia mình, quả nhiên không phải những hàng thông thường kia có thể so sánh, điều này làm cho hần quyết định về sau phải giao hảo với Tư Lãng, kiếm được tiền thì mua linh tửu từ vị này uống.

Đột nhiên phát hiện một tầm mắt dò xét, Tư Lãng ngẩng đầu nhìn lại, phát hiện là Hoắc Noãn Ngọc, tuy rằng không biết nàng nhìn mình chăm chăm làm cái gì, vẫn lễ phép gật đầu coi như thăm hỏi.

Hoắc Noãn Ngọc rụt rè đáp lại bằng một nụ cười tương đối lạnh nhạt, sau đó nhònm dậ đi tới chỗ Tư Lãng.

Hoắc Noãn Ngọc là đến tìm Tư Lãng để tiếp tục hợp tác, tựa như Khúc Vô Từu vậy, Hoắc Noãn Ngọc cũng nhận thức được sức chiến đấu đáng sợ của Tư Lãng trong trận đối phó với Biên Bức Thử vừa rồi. Hần thật không giống với một ít tu sĩ thế gia môn phái, vừa không có tu vi lại không có kinh nghiệm, ở loại địa phương nguy hiểm này, kinh nghiệm càng phong phú thì xác suất sống sót càng cao, mới có thể đi được càng xa.

Tư Lãng nghe Hoắc Noãn Ngọc phân tích tập tính sinh hoạt và nhược điểm của Hồ Dực xà, cùng kế hoạch kế tiếp, lại một lần nữa cảm khái nữ nhân này thật là người có tính toán, có mưu lược; nếu không có loại sinh vật vô lý như Nguyệt Thiên Dạ, nàng ta ngay từ đầu có lẽ đã có thể phóng ra hào quang bốn phía, mà không phải giống bây giờ, dường như làm cái gì cũng đều bị Nguyệt Thiên Dạ đe dọa.

Chi nghỉ ngơi hai khắc, Hoắc Noãn Ngọc liền tuyên bố xuất phát.

Cách lúc mặt trời xuống núi chỉ còn nửa canh giờ, bọn họ chờ không được nữa rồi.

Hồ Dực xà là một loại yêu thú hình rắn, đầu hổ, thân thể có một đôi cánh ưng, nhìn trông vô cùng quái dị, nhưng lại hết sức lợi hại, đặc biệt nọc độc của nó không ai dám coi khinh. Chỉ cần nó phun ra một ngụm khói độc, thảo mộc trong phạm vi mười dặm đều chết khô, không thứ gì sống sót. Cho nên sau khi tiến vào địa bàn của Hồ Dực xà, bọn họ phát hiện dưới đất chỉ có thừa thốt một ít cỏ khô, mặt đất là bùn đất và cát sỏi. Nếu so sánh, một đám Quy Tức Thảo xanh mướt ở xa xa kia trông có vẻ hết sức quái dị, mà cũng chỉ có Quy Tức Thảo lấy độc khí làm chất dinh dưỡng mới có thể thích ứng với hoàn cảnh như vậy.

Sau khi tiến vào địa bàn Hồ Dực Xà, Tư Lãng phát hiện Trọng Thiên vô cùng hưng phấn, hình như khí trời cực nóng này cũng không thể ngăn cản cảm xúc đang dâng cao của nó.

Rất nhanh Tư Lãng liền biết vì sao nó lại hưng phấn như vậy. Vị đại gia này hiển nhiên là để ý tới Hồ Dực Xà, muốn yêu đan của Hồ Dực Xà. Yêu đan của Hồ Dực Xà là thứ độc nhất trên người nó, mà Trọng Thiên vừa khéo được Sát Ma xưng là “Tiểu độc thú”, cho nên mới cảm thấy hứng thú với Yêu đan, coi là nó một loại đại bổ hoàn.

Là chủ sở hữu vật nuôi-- hơn nữa còn là bị ép buộc, Tư Lãng không thể không suy tính cho nó, may mắn là trong kế hoạch của Hoắc Noãn Ngọc, Tư Lãng cũng là một trong những người tấn công chủ lực, cho nên cũng giảm đi rất nhiều phiền toái.

*****

Bên trong một khu thạch lâm (rừng đá) cao lớn hình thù kỳ quái, che giấu rất nhiều thông đạo và động đá vôi phức tạp, mà trong động đá vôi sinh sống rất nhiều sinh vật hắc ám, hơi không cẩn thận sẽ bị chúng nó nhào ra giết chết, vì thế khiến những tu sĩ bốn ba trong Thạch lâm này đều hết sức cẩn thận.

Một bóng dáng màu trắng trôi nổi ở trên không Thạch Lâm, ánh mắt lạnh nhạt hờ hững như băng giá dò xét khắp Thạch Lâm, thần thức lan tràn, chu vi trăm dặm trong Thạch Lâm đều bị thần thức bao phủ, khiến kẻ đang ẩn trốn trong Thạch Lâm có loại cảm giác không chỗ nào che thân.

Đột nhiên, tầm mắt của người phía trên ngưng lại, bấm ngón tay niệm thần chú, một đóa hoa sen bằng lửa trắng đánh về một phía ở Thạch Lâm, tảng đá vỡ tung, đá vụn bắn khắp nơi, khiến cho kẻ ẩn nấp trong đó chật vật nhảy ra, cười linh kiếm bỏ chạy.

Triệu Thanh nhăn mặt liều mạng chạy trốn, trên mặt tái nhợt không có một tia huyết sắc, trong đôi mắt đã hiện lên tơ máu dày đặc, nhìn trông có vẻ bị thương không nhẹ, mà làm cho hần không hiểu rõ chính là, vì sao vị thiên tài Tây Cảnh này lại đột nhiên ra tay với mình. Chẳng lẽ là muốn báo thù cho đệ đệ hần? Thế này không hợp với tin tức nhà, vị này không phải luôn chỉ chuyên tâm tu luyện, không để ý tới bất kỳ chuyện thế tục gì sao? Hơn nữa hần cảm giác hai huynh đệ kia hình như cũng không có tình cảm sâu sắc như vậy mà?

Mấy ngày qua, Triệu Thanh trải qua hết sức thâm, pháp bảo cũng dùng hết, đã không cách nào trốn thoát đuôi giết của người này, thậm chí ngay cả Diệt Thần Kính đều lấy ra, lại phát hiện đối phương đã sớm có chuẩn bị, căn bản không để hần có cơ hội xuất thủ, ngược lại mấy lần đều bị hần ta đánh thương. Nếu không phải thủ đoạn chạy trốn của hần rất cao, có lẽ đã bỏ mạng ở trong tay nam nhân này.

Bởi vậy, Triệu Thanh cũng coi như là nhận thức được thực lực của thiên tài số 1 Tây Cảnh, quả thực là -- khủng bố. Hần thậm chí không thể dự đoán ranh giới cuối cùng của hần ta ở nơi nào, người nam nhân này làm cho hần lần đầu tiên trong đời cảm giác được cái gì gọi là sợ hãi.

Đột nhiên, Triệu Thanh kêu thào một tiếng “hồng bát”, thân thể ngã xuống Thạch Lâm bên dưới. Phía sau là một cái Hỏa Tiên (cây roi lửa) do Băng Diễm ngưng tụ thành, trực tiếp quất lên trên thân thể hắn.

Lúc Hỏa Tiên đụng tới thân thể thì một loại đau đớn quá thực khó diễn tả bằng lời ập tới, dường như đau đến tận chỗ sâu trong linh hồn. Đau đớn tột cùng. Nghe nói tu sĩ bị Băng Diễm gây thương tích thì nguyên thần đều bị tổn thương, không dưỡng một trăm năm thì không khôi phục lại. Tệ hơn nữa chính là còn cần một viên Ngưng Hồn Đan thất phẩm để trị liệu; linh đan càng cao cấp thì càng khó làm, có linh thạch cũng mua không được.

Triệu Thanh kêu thào một tiếng, rốt cuộc không còn sức sử dụng linh kiếm, thân thể ngã xuống thạch lâm bên dưới, đồng thời cái Hỏa Tiên lửa trắng kia lại một lần nữa tấn công tới.

Ngay lúc hắn cho rằng mình nhất định phải chết thì một cánh tay trắng nõn tuyệt đẹp kéo hắn lại, một cái roi dài màu đen đánh ra làm lệch hướng Hỏa Tiên đang muốn đánh vào trên người hắn; thậm chí bóng dáng sợi roi đi qua còn nhắc lên một trận gió mạnh mẽ, long trời lở đất.

Triệu Thanh yếu ớt nhìn nữ nhân lãnh diễm vút hắn xuống linh kiếm. Nữ nhân này từng giao dịch với hắn, bọn họ hợp tác vô cùng khoái trá, hắn kiếm lời không ít linh thạch ở chỗ nàng ta. Bất quá nữ nhân này lại là một người nguy hiểm, giao dịch với nàng thì được, nhưng hắn chưa bao giờ dám qua lại gần gũi với nàng ta, chỉ sợ bị những sứ giả hộ hoa bên người nàng ta xé nát.

Bất quá, lúc này Triệu Thanh thật ra muốn nhìn xem nữ nhân này đối đầu cùng thiên tài số 1 Tây Cảnh, ai mạnh ai yếu, hoặc là lưỡng bại câu thương cũng không sai.

Trên không Thạch lâm, bạch y nam tử cùng hồng y nữ tử giằng co, gió thổi nhắc lên tay áo hai người, nhẹ nhàng tung bay, tổ hợp tuấn nam mỹ nữ, vô cùng hấp dẫn mắt người, mà sát khí sắc bén giữa bọn họ dường như có thực thể, ngay cả thạch lâm phía dưới cũng không chịu nổi mà vỡ nát.

“Ta đã sớm muốn giết ngươi.” Nguyệt Thiên Dạ lạnh lùng nói: “Nếu không phải ngươi, Tư Lăng vì cái gì lại xa cách với ta?”

Tư Hàn thần sắc không đổi, chỉ là cặp mắt lạnh lẽo kia tựa như có Băng Diễm (lửa băng) bùng cháy, thân nhiên mở miệng: “Ngươi không xứng với hắn!”

Nguyệt Thiên Dạ hai mắt phát lạnh, cười lạnh nói: “Lấy danh nghĩa huynh trưởng mà làm khó dễ ngăn cản khắp nơi, cũng chỉ vì một câu nói này? Ngươi quả thực là khiến người ta chán ghét có biết không?”

“Là loi ong bướm!” Tư Hàn thanh âm vẫn là chưa biến, “Nhục nhân tự nhục!”[1]

“Ngươi -- “

[1]Làm nhục người khác chính là tự hạ nhục mình.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 120: Tan vỡ.

“Tư đạo hữu, cẩn thận!” Hoắc Noãn Ngọc kêu một tiếng.

Toàn thân Tư Lăng bao phủ một tầng hồn lực mỏng manh bảo hộ làn da không bị khói độc gây thương tích, kiếm trong tay cắt ra từng đạo kiếm hoa, nghe được Hoắc Noãn Ngọc nhắc nhở, eo thon uốn thành một độ cong khó có thể tưởng tượng, nguy hiểm tránh thoát nước bọt mà Hồ Dục xà phun đến. Nước bọt kia đánh vào cát đá phía sau hắn, phát ra một trận xì xì, đám cát đá kia nháy mắt tan chảy đen xì, hiện trường chỉ để lại một cái hố to.

Quá độc!

Mọi người nhìn thấy, ánh mắt khê biến, hành động càng thêm cẩn thận.

Tư Lăng cùng vài tên tu sĩ Hoắc gia phối hợp, vây nhốt đám Hồ Dục xà canh giữ bên cạnh Quy Tức Thảo. Bọn họ chính là muốn giam chân Hồ Dục xà, giam cầm chúng tại một chỗ, thuận tiện làm sạch một con đường, không cho khói độc của chúng khuếch tán. Người ở đây tuy rằng có Giải Độc đan, nhưng phẩm cấp đan dược không cao, cũng không thể giải hoàn toàn độc của Hồ Dục xà, cho nên mọi người chống lại Hồ Dục xà không khỏi có chút bó tay bó chân.

Hồ Dục xà hai mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm tu sĩ phía dưới, đôi cánh sau lưng giúp nó có thể đứng ở giữa không trung, càng tăng thêm khó khăn cho các tu sĩ ở đây. Mỗi lần có người muốn vung trộm tiến đến gần Quy Tức Thảo thì chúng sẽ phun ra một ngụm nọc độc, tu sĩ dính phải nọc độc tuy rằng không lập tức mất mạng, nhưng cả người sưng phù, thống khổ. Chống lại Hồ Dục xà không đến một khắc, có vài tu sĩ bởi vì muốn thừa dịp mọi người kiểm chế Hồ Dục xà mà chạy đến chỗ đám Quy Tức Thảo, đã bị nọc độc Hồ Dục xà sát hại, như thế cũng đập tắt tâm tư muốn thừa cơ kiếm lợi của một số người.

Mắt thấy mặt trời sắp xuống núi, Hoắc Noãn Ngọc không khỏi bắt đầu lo lắng, nàng dùng một cái Trường Tiên (roi dài) có ngọn lửa quán quanh quất vào thân thể Hồ Dực xà, làm xuất hiện một vết thương tróc da bong thịt, có thể thấy được cái Hóa Tiên kia cũng không tầm thường. Hồ Dực xà bị đau, nổi điên lên, bắt đầu liều mạng công kích.

Tư Lăng thấy thế, đem hồn lực phủ lên linh kiếm, chém về phía một bên cánh của Hồ Dực xà. Thanh kiếm được thêm hồn lực có uy lực hung mãnh, như chém đầu hủ mà bỏ xuống cái cánh kia. Không có đôi cánh cân bằng, thân thể Hồ Dực xà nghiêng đảo, vèo vèo từ giữa không trung ngã xuống trước đám Quy Tức Thảo.

Hồ Dực xà cuồng nộ, lưỡi đỏ thè ra, rít rít vài tiếng, vài tu sĩ không đề phòng lại bị nọc độc công kích. Thừa dịp mọi người hỗn loạn thì Hồ Dực xà phùng to cổ, dường như đang định làm gì đó.

“Nó muốn đem tất cả nọc độc hóa thành khói độc. Khói độc này vừa ra, sẽ bao trùm phạm vi ngàn dặm.” Hoắc Noãn Ngọc cả kinh kêu lên: “Nó muốn cùng chúng ta đồng quy vu tận!”

Mắt thấy mặt trời sắp xuống núi, lại có Hồ Dực xà một bộ tư thế muốn đồng quy vu tận, mọi người không khỏi sốt ruột cả lên. Nếu trước lúc trời tối mà không kịp chạy tới tầng thứ tư, ai biết những yêu thú độc trùng nguy hiểm trong ốc đảo này có thể thừa dịp tu sĩ phải chống cự với giá rét mà đến công kích hay không? Phải biết rằng trong tầng thứ ba Thông Thiên tháp, ngoại trừ mảnh ốc đảo này không kết băng vào ban đêm, những địa phương khác đều là sông băng vạn dặm. Đương nhiên, tuy rằng không kết băng, nhưng nhiệt độ cũng xuống thấp đến mức đáng sợ, mà những kia yêu thú cũng vô cùng cường đại, qua đêm tại ốc đảo thật ra còn nguy hiểm hơn nhiều so với trong sa mạc.

Mọi người rút cuộc bắt chấp mọi thứ, ào ào lấy ra pháp bảo tấn công, mắt thấy cổ Hồ Dực xà phình to vài lần, trong lòng mọi người càng thêm nóng, thậm chí có vài người trực tiếp xông vào đám Quy Tức Thảo, lại lập tức bị nọc độc của Hồ Dực xà công kích bỏ mình.

Tư Lăng neho mắt lại, giương tay cảm ra một xấp linh phù tạo thành một cái Phù trận vây nhốt Hồ Dực xà. Phù trận là Khốn Thủ Trận (trận pháp nhốt yêu thú) đơn sơ nhất, thường thì căn bản không thể nhốt được yêu thú cấp 10, chỉ là Hồ Dực xà lúc này bị thương nghiêm trọng, nên có thể nhốt được nó ba hồi[1]. Bất quá ba hồi cũng đủ rồi; hai hồi để chạy tới trước mặt Hồ Dực xà, một hồi thở còn lại dùng để chém đầu Hồ Dực xà xuống, sau đó móc lấy yêu đan Hồ Dực xà, trực tiếp vọt vào chỗ Quy Tức Thảo, dùng kiếm móc một đám cả bùn cả Quy Tức Thảo đi luôn.

[1]三息时间: ba hơi thở. Không biết phải không @~@

Phát hiện Hồ Dực xà cứ như vậy bị giết chết, mọi người kinh ngạc một chút, nhìn thấy Tư Lăng vọt vào đám Quy Tức Thảo, bọn họ rút cuộc bắt chấp cái khác, trực tiếp vọt vào trong, nhưng chỉ kịp nhổ được một gốc Quy Tức Thảo thì thân hình liền biến mất ngay trong đó.

Hoắc Noãn Ngọc mang theo đệ tử Hoắc gia cũng vọt qua, nàng học động tác của Tư Lăng, trực tiếp dùng Hóa Tiên quán lấy cả bùn cả cỏ mang đi, thân thể lập tức biến mất ở tầng thứ ba.

*****

Sau khi đứng vững thân thể, Tư Lăng đầu tiên quan sát chỗ mình đến là thế giới như thế nào, chỉ hi vọng đừng hành người như tầng thứ ba.

Phóng mắt nhìn xa xa, Thạch Lâm vô bờ vô tận, hình thù kỳ quái, cao thấp không đồng nhất.

Vậy cũng coi như tốt hơn tầng thứ ba rồi nhỉ? Tư Lăng nghĩ thế, rồi ném cái mảnh cả bùn cả cỏ cả Quy Tức Thảo kia cho Tiểu Yêu Liên để nó thu vào không gian Hồng Liên, sau đó mở lòng bàn tay ra nhìn phần thưởng qua cửa của tầng thứ ba. Đó là một khối kim chích bài (lệnh bài bằng kim loại) màu xanh đen, bên rìa vẽ phù văn phức tạp, hoa văn ở giữa càng phức tạp kỳ quái, chỉ nhìn một cái, liền cảm giác đầu óc có chút choáng váng, không thể không cất nó, đợi khi nào rảnh thì lại lật xem.

Lúc này, Trọng Thiên lại cào cào Tư Lăng, không cần nó nói Tư Lăng cũng biết nó muốn làm gì. Hắn trợn trắng mắt, từ trong túi trữ vật ném cái yêu đan Hồ Dực xà cho nó.

Trọng Thiên ôm cái yêu đan kia ngử ngử, sau đó a ô một ngụm nuốt trọn vào trong bụng, sau đó nằm úp trên bả vai hắn nhắm mắt luyện hóa.

Lúc này, không gian bên cạnh vận vẹo, khuôn mặt đại thúc của Khúc Vô Từ xuất hiện ngay trước mắt. Lúc ông ta nhìn thấy Tư Lăng, lập tức mừng rỡ, nhanh chóng chạy tới.

“Tư đạo hữu, thật tốt quá, chúng ta lại ở cùng một chỗ, tiếp tục cùng nhau cố gắng qua cửa đến Thông Thiên tháp tầng thứ năm thôi!”

Té ra vị đại thúc này là muốn dính lấy mình, coi mình là tiên phong qua cửa! Tư Lăng lười để ý tới ông ta, nhưng lúc đang chuẩn bị rời đi thì đột nhiên biến sắc. Hắn quan sát phương xa, nơi đó có người đang đầu pháp, hơn nữa có thể cảm giác dao động của một linh lực quen thuộc.

Là đại ca!

“Tư công tử, là cái cô Nguyệt Thiên Dạ kia đánh nhau với đại ca.” Linh giác của Tiểu Yêu Liên vô cùng nhạy bén, chỉ cần gặp qua tu sĩ nào cũng đều có thể phân biệt dao động linh lực của người đó.

Tư Lăng biến sắc. Ở trong lòng hắn, đại ca tuy rằng lợi hại, nhưng Nguyệt Thiên Dạ lại là người có vận khí cực tốt, không chỉ là luyện khí sư kiêm luyện đan sư, pháp bảo lại nhiều vô kể, khó lòng phòng bị. Hơn nữa khiến Tư Lăng kiêng kỵ là, Nguyệt Thiên Dạ tâm nhãn cực nhỏ, không nói có thù tất báo, mà báo là gấp đôi, gấp mười, thà rằng bản thân mình phụ hết người trong thiên hạ, cũng không để người trong thiên hạ phụ nàng. Nếu nàng ta cảm thấy

ngươi phụ bạc nàng, thật không biết sẽ làm ra chuyện điên cuồng gì. Đây cũng là lý do vì sao lúc đi tới thế giới này thì Tư Lăng chậm chạp không chặt đứt quan hệ giữa tiền nhiệm và Nguyệt Thiên Dạ. Loại chuyện này nhất định phải có thời cơ mới dễ thực hiện.

Hiện nay, Nguyệt Thiên Dạ đối đầu với đại ca, Tư Lăng sợ đại ca chịu thiệt, không chút nghĩ ngợi liền bay về phía chiến trường.

Khúc Vô Từ thấy thế cũng vội vàng đuổi theo.

Lúc Tư Lăng đuổi tới hiện trường thì phát hiện giữa không trung hai hình dáng một trắng một đỏ đang triển đấu cùng một chỗ. Băng Diễm (lửa băng) màu trắng cùng các loại pháp quyết đầy màu sắc bùng nổ dữ dội. Trên bầu trời một mảnh sắc màu rực rỡ như cầu vồng, nhìn trông cực kỳ mỹ lệ, nhưng tiếng uy áp kia lại làm người ta không dám đến gần. Thạch Lâm gần đó đều bị đánh thành tro, xuất hiện một đám hồ to không bằng phẳng.

Lúc này giữa không trung, hai người, một người sử dụng Băng Diễm ngưng tụ thành trường thương, một người sử dụng cái Thần Ảnh Tiên vô cùng nổi danh kia, khí thế hùng hực, trên người hai người đều xuất hiện vết thương, nhưng từ khí thế thì trông có vẻ bị thương không nghiêm trọng lắm.

Tư Lăng đảo mắt nhìn chung quanh, phát hiện có một ít người quan sát cách đó không xa, trong đó có Triệu Thanh, Kỷ Trường Ca, Tiêu Trạc, Thu Mộ Quy, cùng đám Hứa Phiên Nhiên. Tư Lăng hơi nhíu mi. Hắn hiểu rõ những người này; trừ bỏ đám người Kỷ Trường Ca đi theo Nguyệt Thiên Dạ, chuẩn bị chỉ cần không đúng thì lập tức ra tay, những người khác ấy mà, bất quá là muốn nhìn bọn họ lưỡng bại câu thương sau đó thì kiếm lợi.

Tư Lăng trong lòng cười lạnh, hai mắt nghiêm túc, dưới chân đạp lên linh kiếm bay qua, giờ kiếm ngăn cản bóng roi đánh lên phía sau Tư Hàn, thuận tay đem hất tiền ảnh kia ra. Bóng roi như Linh Xà, roi xuống thạch lâm phía dưới, đất đá ầm ầm nổ tung.

“Tư Lăng!” Nguyệt Thiên Dạ đột nhiên thu tay lại, sắc mặt khó coi nhìn hắn chằm chằm.

Tư Lăng cười lạnh một tiếng, tay áo bỗng bành, đứng bên cạnh Tư Hàn, hai mắt chứa băng giá.

“Đại ca, huynh không sao chứ?” Tư Lăng nghiêng đầu nhìn về phía nam nhân bên cạnh, đối diện với cặp mắt lạnh lùng bình tĩnh không có gợn kia, xem ra là không có chuyện gì.

Tư Hàn nhìn hắn, lại nhìn về phía Nguyệt Thiên Dạ đối diện, dường như hiểu được hành động này của hắn, cặp mắt lạnh lẽo kia hơi lộ ra vẻ hài lòng, ánh mắt liếc nhìn Nguyệt Thiên Dạ mang chế giễu không lời.

Nguyệt Thiên Dạ tự nhiên cũng nhìn ra được ý tứ trong mắt Tư Hàn, sắc mặt hết sức khó coi, lại nhìn thấy Tư Lăng vừa đến đã lập tức quan tâm Tư Hàn, hoàn toàn ném mình qua một bên. Nếu là lúc trước, hắn đã sớm bỏ xuống hết thảy mà chạy tới chỗ mình, khi nào thì đã xem nhẹ mình như thế?

Hai người xa xa nhìn nhau, Nguyệt Thiên Dạ từ lúc đầu ngạc nhiên đến trầm mặc, sau đó có chút chờ đợi mà nhìn hắn, nhưng mà ánh mắt kia ở thần sắc lạnh lùng của đối phương thì chậm rãi trở nên thất vọng.

“Tư Lăng, chàng thay đổi...” Nguyệt Thiên Dạ than thở một tiếng, tựa như có buồn rầu vô tận, “Chàng từng nói, chàng sẽ mãi bảo vệ ta, sẽ không rời khỏi ta, ai cũng không thể ngăn cản chúng ta ở cùng nhau, dù đó có là thân nhân hay gia tộc của chàng cũng đều không thể.”

Tư Lăng im lặng, trong lòng co giật, rất muốn đập chết tên “Tư Lăng” trước kia, tên này rốt cuộc đã để lại phiền toái gì cho hắn đây chứ? Nhìn bộ dáng này của Nguyệt Thiên Dạ, rõ ràng chính là chỉ cần hắn nói sai lời, nàng ta lập tức trở mặt vô tình, lập tức chém chết cái tên nam nhân phản bội nàng như hắn. Đương nhiên, kỳ thật người mà trong lòng Tư Lăng muốn khinh bỉ nhất chính là “Tư Lăng” trước đây. Tên này phải diễn cỡ nào mới có thể ngay cả thân nhân huyết mạch tương liên của mình mà cũng không cần? Thậm chí từ trong ký ức lưu lại trong trí nhớ cũng có thể biết được “Tư Lăng” trước kia là chán ghét sợ hãi đại ca Tư Hàn cỡ nào, căn bản coi thường hành động quan tâm từ nhỏ đến lớn của Tư Hàn đối với hắn.

“Cũng không phải ta thay đổi, mà là nàng thay đổi.” Tư Lăng thần nhiên nói: “‘Ta’ đã từng nói, chỉ cần tâm nàng không đổi, chúng ta sẽ vĩnh viễn ở cùng một chỗ.”

Nguyệt Thiên Dạ sắc mặt khê biến, không tự chủ được mà nhìn về phía đám người Tiêu Trạc, do dự một chút, nói: “Trong lòng ta, chàng là đặc biệt nhất, không ai có thể thay thế.” Đúng vậy, trong lòng nàng, Tư Lăng là người nam nhân đầu tiên tiến vào đáy lòng nàng, cũng là nam nhân đầu tiên đối tốt với nàng, tốt đến cả mạng cũng không cần, làm cho nàng cảm động sâu sắc.

Chỉ là, “Tư Lăng” đối tốt với nàng, đối xử đặc biệt với nàng, cũng chiều hư nàng, khiến nàng cho rằng “Tư Lăng” đặt nàng ở vị trí quan trọng nhất trong lòng là đương nhiên. Nếu là “Tư Lăng” kia không có mất mạng, tin chắc hắn vẫn sẽ đối tốt với nàng như cũ.

Tư Lăng tuy rằng hiểu được ngụ ý của nàng ta, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy không thoải mái, vì “Tư Lăng” trước kia mà thờ dài trong lòng. Tình cảm đều là độc nhất vô nhị, nếu đối phương đã không thể cùng giao cho mình thứ duy nhất, vậy thì không cần cũng được. Dù sao cũng không phải thật sự yếu ớt đến nỗi phải dựa vào một người nữ nhân, vậy tội gì ủy khuất chính mình?

Nghe được đối thoại của hai người, sắc mặt Tiêu Trạc trở nên hết sức khó coi, cả Kỷ Trường Ca trong lòng cũng có chút không thoải mái, ánh mắt nhìn về phía Tư Lăng mang theo lãnh ý. Nhưng mà loại lãnh ý này ngay khi bạch y nam tử lạnh lùng liếc tới thì vô cớ rung mình một cái, trong lúc nhất thời thể nhưng không dám đối mắt nhìn nhau.

“Tư Lăng, chàng hẳn là hiểu được ý ta, ngoại trừ chàng, bọn họ cũng vì ta trả giá, tình ý bọn họ không hề ít hơn chàng...”

“Nếu đã toàn tâm toàn ý trả giá, lại không thể có được hồi báo tương đồng, vậy không cần cũng được.” Tư Lăng quyết định không nhiều lời vô ích với nàng ta, hôm nay bất kể thế nào, hắn đều phải chặt đứt mối quan hệ lộn xộn này với Nguyệt Thiên Dạ: “Từ lúc nàng bắt đầu ra tay với đại ca ta, nàng đã

là địch nhân của ta.” Nói xong, giờ linh kiếm lên.

Nguyệt Thiên Dạ sắc mặt hơi âm u, lặng lẽ nhìn hán một lúc, thần sắc cũng trở nên băng lãnh. Nàng là người cảm được cũng buông được, tuy rằng lòng đau đến thở không nổi, nhưng lại có kiêu hãnh của mình, nhìn gương mặt tuấn mỹ không tí vết của Tư Lăng, nhấn tâm dứt khoát.

Nếu hán đã vô tình, nàng liền vô nghĩa!

Nam nhân không thể lý giải nàng, không cần cũng được!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 121: Trận hỗn chiến

Tư Lăng vẫn biết, Nguyệt Thiên Dạ là kẻ địch mạnh, nàng ta lấy tư chất ngũ linh căn thấp kém nhất chỉ trong hai mươi năm ngắn ngủn đã tu luyện đến Kim Đan kỳ, có thể nói là kỳ tài ngút trời. Nàng ta còn biết luyện đan luyện khí, pháp bảo trong tay cực nhiều, thứ ngạc nhiên cổ quái gì cũng đều có, uy lực vô cùng. Trừ thứ đó ra, còn có đòn sát thủ che giấu không hết, tu sĩ cùng cấp căn bản không phải đối thủ của nàng.

Mà lúc này, chỉ riêng cái Thần Ảnh Tiên trong tay nàng đã là một dị bảo đỉnh cấp có lực sát thương cường hãn. Chỉ nghe riêng cái tên thôi cũng đủ để thể nhân điên cuồng.

Tư Lăng cũng biết, bản thân mình đối đầu với nàng ta thì phần thắng không lớn, nhưng lại không tính lùi bước.

Khốn kiếp, cũng đã đánh tới trên đầu người trong nhà rồi, lại bởi vì đủ loại bắn khoảng mà nhường nhịn nữa thì còn có tính là nam nhân (?) không?

Cũng đúng lúc, nhân cơ hội này phải sạch quan hệ cùng nàng ta, về sau loại tính cách kia của nàng có chọc tới vị đại năng lợi hại nào thì cũng không quan hệ với mình, cũng đỡ phải bị nàng ta liên lụy.

Nguyệt Thiên Dạ thần sắc băng lãnh, Thần Ảnh Tiên trên tay giống như có ý thức mà quán lên cổ tay tinh tế mềm mại của nàng, ngay khi nàng phát tay thì tiên ảnh màu đen giống như có linh tính mà đánh tới hướng địch nhân. Tư Lăng rút kiếm đánh văng tiên ảnh kia, hai tay cầm kiếm vung xuống, một đạo kiếm khí phá không mà đi, đi qua nơi nào, thạch lâm phía dưới vỡ văng tung toé.

Chỉ mấy hơi thở, tiên ảnh cùng kiếm khí bay tán loạn, xung quanh là một đồng hỗn độn.

Nguyệt Thiên Dạ hơi nhíu mi, lần đầu tiên nhìn thẳng vào thanh linh kiếm trên tay Tư Lăng, rõ ràng cảm giác chỉ là một bảo khí hạ phẩm, không chịu nổi một đòn, nhưng vì sao khi trên linh kiếm bao trùm thêm một tầng năng lượng màu trắng thì kiếm phong trở nên sắc bén không thể đỡ, thậm chí làm cho nàng cảm giác khủng bố rất nhiều, lại sinh ra một loại khát vọng diễn sinh[1]. Hơn nữa từ lúc tiến vào Thông Thiên tháp, nàng đã không cảm giác được sự tồn tại không gian trong thân thể, nó như bị Thông Thiên tháp che giấu vậy, nhưng vì sao lúc này lại rục rịch, cứ như muốn hút khô loại năng lượng kia.

[1]* 衍生: Cội nguồn, hợp chất giản đơn biến thành hợp chất phức tạp, thứ được tạo ra từ một yếu tố gốc bằng cách thêm, bớt hay biến đổi một vài thành tố nào đó.

Ở đây hán là ý, từ một suy nghĩ đơn giản đã sinh ra một khác vọng mới, phức tạp hơn.

Nguyệt Thiên Dạ hai mắt nghiêm túc, mặc kệ sức mạnh kia là cái gì, nếu nó đã có thể làm cho nàng cảm giác khó chịu, vậy nhất định không thể trầm mê vì nó.

Đột nhiên, một tiếng thét chói tai vang lên, Tư Lăng cùng Nguyệt Thiên Dạ nhìn lại, nhìn thấy Tiêu Trạc che hai tay đầm máu ngã xuống Thạch Lâm, trên tay có thể thấy được Băng Diễm đang thiêu đốt.

“Người có ý gì?” Nguyệt Thiên Dạ nghiêng răng nghiêng lợi hỏi, hai mắt phun lửa, Tiêu Trạc bị thương làm cho nàng tức giận ngập trời. Phải nói, bất kỳ nam nhân nào bên cạnh nàng bị thương, trong lòng nàng đều không dễ chịu.

Khuôn mặt Tư Hàn lạnh như tiền, thần nhiên nói: “Hán muốn chết!” Dám đánh lén đệ đệ hán, tất nhiên là muốn chết. Nói xong, mắt nhìn về phía Kỳ Trường Ca cùng Triệu Thanh, tuy rằng không có sát ý, nhưng loại sát khí như băng kia cũng khiến người sợ hãi.

Kỳ Trường Ca đứng bên cạnh Triệu Thanh, dè dặt cẩn thận nhìn Tư Hàn, hán đáp ứng Nguyệt Thiên Dạ sẽ bảo vệ tốt Triệu Thanh, tuy rằng trong lòng không thoải mái, nhưng Nguyệt Thiên Dạ nếu nói Triệu Thanh hữu dụng, tất nhiên không thể để cho Tư Hàn giết chết Triệu Thanh.

“Tư công tử, ta tới giúp huynh!” Hứa Phiên Nhiên ngự kiếm bay tới, công khai đứng về phía Tư Lăng, hai mắt lấp lánh một mảnh ái mộ.

Trong lòng Tư Lăng kêu một tiếng “hồng bét” vì cái cô gái vội vàng tìm đường chết này. Quả nhiên, hán liền đối diện với Nguyệt Thiên Dạ phần nộ tức giận, ánh mắt nhìn về phía Hứa Phiên Nhiên như nhìn vật chết, có lẽ nàng ta sẽ nhân cơ hội này mà giải quyết cô gái này, tránh để cô ta dám mơ ước “vật

sở hữu” của mình. Nhưng mà chuyện làm cho hấn đau đầu thật không ít, thấy Hứa Phiền Nhiên gia nhập chiến đấu, Thu Mộ Quy lại không biết vì nguyên nhân gì, thế nhưng mỉm cười tiến lên đứng ở bên cạnh Nguyệt Thiên Dạ, tỏ vẻ ủng hộ Nguyệt Thiên Dạ, mà đám đệ tử Thu gia bên cạnh hấn tất nhiên là lấy thiếu chủ làm chủ.

“Tur đạo hữu, chúng ta tới giúp ngươi!”

Cùng với lời này vang lên, là Hoắc Noãn Ngọc mang theo đệ tử Hoắc gia từ Thạch Lâm hiện thân, đứng ở bên cạnh Tur Lăng. Ngay cả Khúc Vô Từu muốn giả chết để né tránh cũng vì rượu của Tur Lăng mà sờ mũi đứng dậy.

Gió thổi xuyên qua rừng đá, tay áo bay bay, rung động xào xạc, đám tu sĩ phân làm hai phe đứng song song giữa không trung.

Cuối cùng, trong không gian này hình thành một loại hỗn chiến kỳ quái, những tu sĩ này nghiêm nhiên đã quên mất mục đích đánh quái thăng cấp ở Thông Thiên tháp, một lòng chỉ muốn xử lý đối phương trước rồi lại nói.

Tur Lăng cùng Nguyệt Thiên Dạ làm chủ lực trung tâm, hai người, một cầm roi, một cầm kiếm, không ai nhường ai, lực phá hoại hết sức kinh người. Trừ đó ra, đệ tử Hoắc gia chống lại đệ tử Thu gia, Hoắc Noãn Ngọc chống lại Thu Mộ Quy.

Tur Hân hai mắt theo dõi Kỷ Trường Ca cùng Triệu Thanh, một lòng chỉ muốn giết Triệu Thanh, Băng Diễm hóa thành băng liên (hoa sen bằng băng) trải khắp trời. Băng liên mang theo khí tức nguy hiểm đánh về phía hai người Triệu Thanh. Kỷ Trường Ca thì còn có sức chống đỡ, mà Triệu Thanh thì lại một lần nữa bị Băng Diễm gây thương tích, ngũ tạng lục phủ trong cơ thể bị thương nghiêm trọng, nếu lại chịu thêm một đòn thì lập tức có thể lấy mệnh hấn. Nếu không phải Kỷ Trường Ca quyết đoán kịp thời kéo Triệu Thanh đi, chỉ sợ Băng Diễm nguy hiểm kia đã đốt cháy bọn họ thành tro.

“Ai nha, bên này thật náo nhiệt!”

Lúc thanh âm hớn hờ kia vang lên thì mọi người liếc mắt nhìn sang, liền nhìn thấy một nam một nữ từ phương xa bay tới. Song phương đều không biết bọn họ là người phe nào, đều có chút cảnh giác.

“Tô sư muội, Liễu sư đệ, nhanh đến giúp chúng ta!” Kỷ Trường Ca né tránh công kích của Băng Diễm, nhìn thấy bọn họ thì cao hứng kêu lên, trong lòng cũng nhẹ nhàng thở ra. Tại Thông Thiên tháp tầng thứ nhất thì hấn cùng Liễu Thành Phong được ngẫu nhiên truyền tống đến một không gian nhỏ, biết Liễu Thành Phong là sư đệ của vị hôn thê Tô Hồng Phi, vì thế thuận tiện xem như người mình.

Tô Hồng Phi thần sắc hờ hững, hai mắt nhìn chằm chằm Tur Lăng cùng Nguyệt Thiên Dạ đang đánh nhau, trong mắt có dị quang lướt qua.

Nụ cười trên mặt Liễu Thành Phong chưa biến, nhìn trông tựa như đại nam hài sạch sẽ trong sáng rực rỡ, nhưng mà hấn lại rút trọng kiếm sau lưng ra, trọng kiếm chém xuống. Kiếm ý sắc bén chém thạch lâm xung quanh thành bột mịn, liên lụy cả Kỷ Trường Ca cũng bị kiếm ý không lồ này gây thương tích, phun ra một ngụm máu tươi, toàn thân đều trở nên suy sụp.

Tur Hân nhìn thấy bọn họ, hơi cảm thấy ngoài ý muốn, tuy rằng Liễu Thành Phong ra tay nằm ngoài dự đoán, nhưng cũng có thể hiểu được. Tur Hân vung tay lên gọi Băng Diễm trở về, không thêm đề ý tới Kỷ Trường Ca đang trọng thương kia nữa, vốn muốn tìm Triệu Thanh, lại phát hiện Triệu Thanh biến mất, mặt lạnh băng băng sát khí, thần thức rà soát trong Lâm Thạch một lúc vẫn không tìm được, bèn tiến đến giúp Tur Lăng.

“Liễu Thành Phong, ngươi...”

Liễu Thành Phong tươi cười không đổi, đẩy mắt lại mang theo lãnh ý nặng nề, nói: “Kỷ sư huynh, sư tỷ không tốt sao? Vì sao huynh muốn phản bội tỷ ấy chứ? Một kiếm này là ta giúp sư tỷ giáo huấn huynh! Chỉ cần có ta ở, ta không cho phép huynh khi dễ sư tỷ!”

Kỷ Trường Ca kinh ngạc, chậm rãi nhìn về phía Tô Hồng Phi, thấy nàng thần sắc dửng dưng, một đôi mắt dịu dàng không buồn không vui, cứ như vậy nhìn hấn. Đột nhiên trong lòng hấn ua lên một loại chua chát khó diễn tả bằng lời, Kỷ Trường Ca lão đảo đứng lên, nói: “Xin lỗi, Tô sư muội, chúng ta giải trừ hôn ước đi, ta chỉ coi muội là muội muội.”

Tô Hồng Phi đột nhiên cười khẩy một tiếng, “Thật ngượng ngùng, ta lại không muốn làm muội muội ngươi! Ta cảm thấy làm muội muội ngươi thật ghê tởm, dính một chút quan hệ gì với ngươi cũng đều cực kỳ buồn nôn.” Nói xong, từ trong túi trữ vật lấy ra một tấm ngọc bội ném cho hấn, nói: “Tín vật trả lại cho ngươi, hôn ước của chúng ta giải trừ!”

Thấy nàng sáng khoái như vậy, Kỷ Trường Ca không khỏi ngạc nhiên, trong lòng có chút khó tiếp thụ, nếu là nàng si mê ngốc nghếch quần lấy, hấn nói không chừng còn vô cùng chán ghét, nhưng mà khi nàng sáng khoái như vậy thì trong lòng lại không thoải mái. Bất quá như vậy cũng tốt, giải trừ trôi buộc của hôn ước, về sau liền có thể một lòng một dạ mà yêu Nguyệt Thiên Dạ.

Đón được một miếng ngọc bội khác mà hấn ta ném tới, Tô Hồng Phi ném ngọc bội giữa không trung ngay trước mặt mọi người, sau đó vung một quyền đánh nát.

Từ này về sau, không còn liên quan!

Đời này, nàng sẽ không vì một nam nhân không đáng mà từ bỏ bản thân mình!

Liễu Thành Phong thật ra vẫn không cam tâm, trọng kiếm lần nữa chém ra, hiện trường lại cuộn lên một trận bụi mù. Hai mắt hấn chăm chú nhìn Kỷ Trường Ca bị thương không nhẹ, trong lòng cân nhắc giờ có nên chém chết hấn ta luôn hay không.

Tô Hồng Phi lại cười rộ lên, nụ cười cực kỳ thoải mái nhẹ nhõm, nói rằng: “Liễu sư đệ, đi, chúng ta đi giúp Tư sư huynh.” Một câu đã biểu lộ thái độ. Định nhân của định nhân, chính là bằng hữu, nàng hiện tại hết sức cao hứng, quả thực là cực kỳ cao hứng. Tư Lăng kiếp trước đối với Nguyệt Thiên Dạ khẳng khái một mực đến nguyện ý cùng nam nhân khác chia sẻ nàng ta, đời này thế nhưng không chỉ không thích Nguyệt Thiên Dạ, còn vùng kiêu về phía Nguyệt Thiên Dạ, tựa như kẻ thù, còn có cái gì làm cho nàng cao hứng hơn điều này? Nếu như có thể, nàng muốn giết chết từng người từng người nam nhân bên cạnh Nguyệt Thiên Dạ, trả mỗi thù chết thảm của mình và sư đệ kiếp trước!

Đúng vậy, chỉ cần cho nàng cơ hội!

Sắc mặt Kỳ Trường Ca khẽ biến, nhìn Nguyệt Thiên Dạ hộc máu giữa không trung, trong lòng không nhận được lo lắng.

Bởi vì Tư Hân gia nhập, Nguyệt Thiên Dạ đã rơi xuống hạ phong, thậm chí bị Băng Diễm gây thương tích, nếu không phải pháp bảo của nàng quá nhiều thì chắc chắn không phải chỉ bị trọng thương đơn giản như vậy, mà là trực tiếp mất mạng. Như thế, cũng khiến Nguyệt Thiên Dạ sinh ra sát ý, càng hận Tư Lăng lúc này vô tình vô ý.

Ngay lúc Băng Diễm hóa thành Bạch Liên đầy trời muốn thôn phệ Nguyệt Thiên Dạ thì đột nhiên một con Băng Long gào thét nhào đến, đánh rơi tất cả Băng Diễm. Băng Long lượn mấy vòng rồi trở về trong tay nam tử đột nhiên xuất hiện.

Kỳ Trầm Mi, Kỳ gia!

Tư Lăng bức bối trong lòng, vốn đã có thể lập tức giết chết Nguyệt Thiên Dạ, lại bởi vì cái tên nam nhân ở đầu thò ra... Hít một hơi thật sâu, Tư Lăng giúp mình hồi phục cảm xúc, không cần vì tên nam nhân của Nguyệt Thiên Dạ mà nổi nóng -- Khốn kiếp, vẫn quá tức mà, vì cái quái gì mà nữ nhân này có thể hấp dẫn nhiều nam nhân muốn chết muốn sống vì nàng ta như vậy? Rõ ràng cũng không có cái gì đặc biệt nha?

Ánh mắt Tư Hân dời về phía Kỳ Trầm Mi, có thể cảm giác được hắn ta và mình là cùng một dạng người, đều là băng linh căn biến dị, thất tình lục dục nhạt nhẽo, không dễ dàng động tình động dục. Nhưng mà lại có chỗ bất đồng, công pháp hai người tu luyện không giống nhau, trong cơ thể hắn mang theo hạt giống băng dị hòa, mà trong cơ thể Kỳ Trầm Mi là Huyền Băng thiên địa, đẳng cấp hơi thấp so với Băng Diễm, người nhìn tương đối nhu hòa hơn. Mà lúc này, ánh mắt Kỳ Trầm Mi nhìn về phía Nguyệt Thiên Dạ đầy quan tâm, càng làm cho Tư Hân hiểu được hắn ta động tình.

Kỳ Trầm Mi nhìn Tư Hân, phát tay, có vài con Băng Long lần nữa đánh tới.

Bởi vì Kỳ Trầm Mi xuất hiện mà giảm bớt áp lực cho Nguyệt Thiên Dạ, nàng thờ phào một hơi vì đối thủ chỉ còn Tư Lăng mà thôi. Bất quá khi nhìn thấy Liễu Thành Phong cùng Tô Hồng Phi gia nhập thì trong lòng hết sức rõ ràng thực lực của hai người, lập tức sắc mặt thay đổi, nghiêm túc kêu lên: “Dung Hoán Thiên, ngươi còn không ra, muốn đợi đến khi nào?”

Cùng với tiếng quát chói tai này, trong Thạch Lâm dày đặc phía dưới bay ra một bóng người, Dung Hoán Thiên có chút áy náy cười cười với Tư Lăng, triệu ra một thanh thiết phiến trên tay, biểu lộ thái độ của hắn.

Tư Lăng bình thần không sợ hãi, tựa như không có gì ngoài ý muốn với sự xuất hiện của hắn, càng không bắt ngờ với sự lựa chọn của hắn. Từ sớm ở đây núi Thập Vạn thì hắn đã phát hiện Dung Hoán Thiên có thái độ mập mờ với Nguyệt Thiên Dạ. Về phần hắn ta vì sao lại nhìn mình chằm chằm, ngoại trừ lúc mới gặp mặt hắn cảm thấy tò mò với chuyện mình có thể chạy thoát dưới vuốt Hỏa Viêm báo ra, có lẽ cũng bởi vì Nguyệt Thiên Dạ. Cái thân phận nam nhân đầu tiên mà Nguyệt Thiên Dạ để ở trong lòng này có thể đưa tới rất nhiều nguy hiểm.

“Keng” một tiếng vang lên, trường kiếm của Liễu Thành Phong đánh bay thanh thiết phiến đang bay vòng tới, thiết phiến lại vòng trở lại trong tay Dung Hoán Thiên. Cảm giác được gan bàn tay hơi run lên, trong lòng Dung Hoán Thiên không khỏi sợ hãi. Trước kia đã có thể cảm thấy được tên nhóc kiếm tu này là kẻ lợi hại, nhưng thật không ngờ hắn đã lĩnh ngộ được kiếm ý, thế nhưng có thể xuất ra kiếm ý hoàn hảo như vậy, lập tức không thể khinh địch được nữa.

Ngay tại khi hắn muốn chuyển tâm đối phó với Liễu Thành Phong thì bất ngờ bên cạnh xuất hiện một quyền mang theo uy lực mạnh mẽ đánh thẳng vào mặt hắn, dù là Dung Hoán Thiên phản ứng nhanh, vẫn bị nắm đấm kia đánh trúng bả vai, toàn bộ bả vai bị vỡ thành thịt nát. Dung Hoán Thiên sắc mặt trắng bệch, thiết phiến trong tay nhanh chóng phóng lớn, ngăn đón nắm đấm kế tiếp, chính mình cũng lập tức lấy ra một cái bình ngọc nuốt vào một viên Sinh Cơ Đan.

Hai sư tỷ đệ hợp tác, ăn ý mười phần, Dung Hoán Thiên từng bước lui về phía sau, cuối cùng bị cự kiếm tràn ngập kiếm ý chém rớt xuống Thạch Lâm, sinh tử không biết.

Một bên khác, Nguyệt Thiên Dạ hai mắt nặng trĩu u ám nhìn Tư Lăng, trên quần áo hai người đều có vết máu, nhìn trông thảm hại không thôi. Bất quá nếu thực sự so sánh, Nguyệt Thiên Dạ bị thương nặng hơn. So với ngày trước lang bạt khắp đại lục Trung Ương thì đây xem như là lần bị thương nặng nhất, Song Tử Tư gia quả nhiên không giống bình thường, kết hợp lại thì cả nàng cũng không phải là đối thủ.

Chỉ là, Tư Lăng thật sự muốn giết nàng sao?

Tư Lăng...

Nguyệt Thiên Dạ khỏe môi mấp máy, vô cùng đau lòng mà nhìn hắn. Ngay tại khi thanh linh kiếm kia vung đến thì rốt cuộc thần sắc trở nên lạnh lùng, một cây quyền trượng xuất hiện trên tay, tinh thạch trên đỉnh trượng lóe ra tia sáng sắc bén. Tư Lăng trong lòng chột động, đột nhiên nổi lên một loại cảm giác nguy cơ, trực giác cây quyền trượng này nguy hiểm, lập tức lui về phía sau.

Nguyệt Thiên Dạ nhìn hắn chằm chằm, mắt lộ ra tuyệt vọng thống khổ, đôi môi đỏ mọng hé mở, thanh âm lại hết sức kiên định: “Không gian cắt bỏ!”

Tinh thạch trên Quyền trượng đột nhiên loé sáng rực rỡ, Tư Lăng phát hiện không gian chỗ mình đứng tan vỡ. Không gian sụp đổ chèn ép xương cốt, máu thịt, nội tạng trong thân thể của hắn, một loại đau đớn cực hạn từ sâu trong linh hồn truyền đến, giống như toàn thân đều muốn tan biến thành hư vô.

“Tư Lăng!”

Tư Hàn phát hiện đệ đệ nguy hiểm thì bất chấp đối thủ trước mặt, Băng Diễm hóa rồng trực tiếp xuyên thấu thân thể Nguyệt Thiên Dạ; đồng thời con rồng do Huyền Băng của Kỳ Trầm Mi biến thành cũng trực tiếp đánh vỡ Linh lực trảo trước mặt, trực tiếp công kích thân thể hắn. May mắn, Liễu Thành Phong cùng Tô Hồng Phi đồng thời tiến lên ngăn cản mấy con Băng Long khác, hai người không còn dè dặt phòng vệ mà song song chống lại Kỳ Trầm Mi.

Nguyệt Thiên Dạ phun ra một ngụm máu, cả người rơi xuống bên dưới. Kỳ Trầm Mi tung ra một con Băng Long đỡ được nàng, không để cho nàng rơi xuống Thạch Lâm bên dưới.

Tư Hàn mím chặt khóe môi tràn ra máu tươi, thân hình lão đảo bay qua, ôm lấy thân thể đang rơi xuống của Tư Lăng vào trong ngực, cẩn thận tra xét, phát hiện nguyên nhân của hắn tối tăm đến sắp tắt thì trên mặt co quắp, lại khụ ra một ngụm máu tươi.

Lúc mọi người chiến đấu đến khó thể tách rời thì đột nhiên toàn bộ không gian lay động, những khối đá lớn phía dưới động đậy, một loại khí tức nguy hiểm làm cho người ta sợ hãi tràn ra. Mọi người đều có thể cảm giác được loại nguy cơ đầy kinh hãi kia, không khỏi dừng chiến đấu, cảnh giác quan sát xung quanh.

Ngay dưới con mắt nhìn chăm chú của mọi người, đám đá lớn phương xa giống như thức tỉnh từ trong ngủ mê, hóa thành một đám Thạch Cự Nhân cực lớn. Hơn nữa trên người từng Thạch Cự Nhân đều toả ra khí tức Nguyên Anh, khiến mọi người sắc mặt đều khó coi.

“Đi mau!”

Không biết là ai kêu một tiếng, mọi người rút cuộc bất chấp đối thủ của mình, ào ào ngự kiếm chạy ngược lại hướng của Thạch Cự Nhân, rút cuộc không bận tâm tới cái gì khác.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 122: Chữa thương.

Trong thạch đạo tối tăm chật hẹp, chỉ nghe tiếng nước rơi tong tong, luồng gió mát lạnh từ lối đi thổi tới kèm theo tiếng khóc kỳ lạ, giống như khóc nỉ non của Quý Hồn.

Lúc Tư Lăng tỉnh lại thì phát hiện mình nằm trong động đá tối tăm, dưới thân lót một tấm da thú, trước cửa động đá có bố trí trận pháp, ngăn trở sinh vật hắc ám trong thông đạo dò xét. Rất nhanh hắn liền cảm giác có thứ gì đó kề hai bên má, một bên kề thứ gì đó lỏng nhưng mềm mại, một bên kề cái gì đó mềm mềm dẻo dẻo, cổ còn bị một cái đuôi quấn lấy. Tu tiên giả có thể nhìn thấy trong bóng tối, Tư Lăng rất nhanh liền nhìn rõ chỗ mình ở, còn có ba con yêu kê bên hắn, thoạt nhìn hình như là ngủ.

Không cần Tư Lăng lên tiếng, ba con yêu lập tức phát hiện hắn tỉnh, Tiểu Yêu Liên trực tiếp nằm sấp trên mặt hắn mà phun nước mắt nước mũi; Trọng Thiên dùng cái đuôi quét tới quét lui trên mặt hắn, tựa như đang an ủi kẻ đáng thương đã thành phế nhân như hắn; Tiểu Khôi thì vây quanh hắn kêu chiêm chiêm không ngừng, mỗi lần muốn nhào vào ngực hắn khóc rống thì đều bị Trọng Thiên một đuôi quét bay -- cũng không nhìn xem người nào đó hiện tại xương cốt đều nát, sao chịu được nó trực tiếp đánh tới như vậy.

Trong lúc nhất thời, trong động đá tiếng khóc, tiếng lú lo không ngừng, có vẻ vô cùng náo nhiệt.

Vừa tỉnh lại liền có thể nhìn thấy hình ảnh náo nhiệt này, Tư Lăng cũng không biết là vui hay buồn, bất quá cũng không có tâm tư quát bảo chúng nó ngưng lại. Hắn cẩn thận cảm thụ thân thể, phát hiện thân thể hiện tại quả thực tựa như phế nhân. Xương cốt đều nát, gân mạch đa phần đứt gãy, tiện đã ảnh hưởng đến Kim Đan, trên Kim Đan cũng xuất hiện vết rách như mạng nhện, thậm chí nguyên thần cũng vô cùng xám xịt.

Tuy rằng thể thâm chút, nhưng có thể nhặt về một cái mạng thì Tư Lăng đã rất hài lòng. Địch thân thể nghiệm qua thì mới biết cái “Không gian cất bỏ” kia khủng khiếp cỡ nào, hễ là kẻ nào bị cây trượng Thiên Dạ Tinh Thần kia khóa chặt, không một ai có thể chạy trốn, lợi dụng pháp tắc của không gian, biến vật chất bị khoá chặt kia thành hư vô; nói đơn giản, tương tự với sự xoá bỏ, có thể thấy được cây quyền trượng kia có bao nhiêu kinh khủng. Hắn có thể may mắn nhặt về một cái mạng, thứ nhất là ngay khi phát hiện nguy hiểm liền dốc hết toàn lực, đem tất cả hồn lực trút ra để chống đỡ uy lực của quyền trượng; thứ hai là do đại ca nắm chắc thời cơ, nửa đường cắt đứt không chế của Nguyệt Thiên Dạ đối với quyền trượng.

“Tư công tử, huynh thấy thế nào? Không có việc gì chứ?” Tiểu Yêu Liên khóc một lúc thì rút cuộc thút thút hỏi.

Tư Lăng trong lòng than thở một tiếng. Không dễ dàng nha, ba đứa này rút cuộc đã chú ý đến hắn. “Toàn thân đều đau, không thể động đậy.” Hắn nói, thanh âm vô cùng khàn khàn, tựa như giọng nói của ông già sắp gần đất xa trời.

Tiểu Yêu Liên mỉm môi, ôm ra một cái bình ngọc, cẩn thận đút cho hần nửa bình Mộc Linh dịch. Linh dịch tươi mát thuần khiết trượt vào thực quản, ngấm vào tứ chi bách hải[1], nuôi dưỡng máu thịt gân mạch. Cả thân thể đều trở nên ấm áp, hết sức thoải mái, hiệu quả còn tốt hơn so với ăn những linh đan chữa thương cao cấp kia, lại không lo lắng sẽ lưu lại đan độc.

[1]Trăm khớp xương.

Hệ Mộc vốn đã có năng lực chữa khỏi, mà Mộc Linh dịch do Tiểu Yêu Liên tu luyện chính là Thánh phẩm chữa thương tốt nhất. Bất quá lần này hần thiếu chút nữa cả nguyên thần cũng bị tan vỡ, tổn thương nghiêm trọng, muốn tĩnh dưỡng hồi phục không biết phải đến đợi đến khi nào.

“Đúng rồi, đại ca đâu? Chúng ta giờ đang ở đâu?” Tư Lăng chỉ có thể há miệng mấp máy.

Đáp lời tự nhiên là Tiểu Yêu Liên, “Vừa rồi có người tới, đại ca đi kiểm tra xem xét tình huống. Chúng ta bây giờ còn đang ở Thạch Lâm Thông Thiên tháp tầng thứ tư, huynh đã mê man ba ngày rồi đó. Ba ngày nay may nhờ có đại ca luôn đút huynh uống ngọc tủy vạn năm mới bảo vệ được nguyên thần của huynh. Tư công tử, huynh không biết đâu, lúc ấy nguyên thần của huynh âm đạm như sắp dập tắt vậy, Tiểu Hồng rất lo lắng...” Nói đến đây, Tiểu Yêu Liên lại thút thút muốn khóc, nước nờ nói: “Nguyệt Thiên Dạ thật là xấu, vì yêu sinh hận thật đáng sợ. Nếu không phải lúc ấy phải chủ nhân trùng hợp phải luyện hóa yêu đan Hồ Dực xà, bằng không tuyệt đối phải đập bẹp nữ nhân kia...”

“Tiểu Hồng muội muội...” Khóe miệng Tư Lăng co giật kêu một tiếng, rốt cuộc là ai đã dạy hư Tiểu Hồng muội muội đáng yêu thế này?

Trọng Thiên ngao kiêu hừ một tiếng, tỏ vẻ lời này là nó dạy. Tiểu Khôi càng lú lo không ngừng, tuy rằng Tư Lăng nghe không hiểu nó đang kêu cái gì, nhưng tuyệt đối chẳng phải lời hay ho. Xem ra dạy hư Tiểu Hồng muội muội thuần khiết chắc chắn là hai đứa hung tàn này. Mà hai cái đứa hung tàn này bày tỏ, nhất định sẽ vì Tiểu Lăng Tử đòi lại trận này, về sau gặp được Nguyệt Thiên Dạ, tuyệt đối phải báo thù.

Từ chỗ Tiểu Yêu Liên có thể biết được, ngày đó bởi vì bọn họ hỗn chiến mới khiến Thạch Cự Nhân trong không gian này thức tỉnh. Hơn nữa những Thạch Cự Nhân kia đều có tu vi Nguyên Anh kỳ, tu vi cao nhất của những người ở đây chỉ là Kim Đan hậu kỳ, tuy rằng chỉ kém một cảnh giới, nhưng nếu xét uy áp thì những Thạch Cự Nhân kia lại hoàn toàn có thể ngăn chặn bọn họ. Mọi người bắt đầu đi kết thúc hỗn chiến, mỗi người đều tự chạy đi, thậm chí vì thế mà không thể không liên thủ với địch nhân vừa mới đánh nhau đến sống chết không tha kia.

Tư Lăng nghe được quả thật muốn cười, đặc biệt nghe thấy Thu Mộ Quy nghẹn khuất liên thủ cùng Hoắc Noãn Ngọc thì trong lòng thật muốn vỗ tay khen ngợi. Để cho ngự tỷ Hoắc Noãn Ngọc hành hạ tên Thu Mộ Quy kia một trận đi! Bất quá, nghe nói Kỳ Trầm Mị cứu được đám Nguyệt Thiên Dạ, Tư Lăng lập tức không vui. Đám Nguyệt Thiên Dạ quả thật là quá cmn tốt số!

Mà Tư Hàn cũng mang theo hần chạy trốn cả một ngày một đêm mới tới được nơi này. Khi đó Tư Hàn cũng bị trọng thương, Tư Lăng thì chỉ có một chút hơi tàn, sức chiến đấu là con số không, căn bản không thể chống lại Thạch Cự Nhân Nguyên Anh kỳ, chỉ có thể nghẹn khuất chạy trốn. Trốn mãi thì đã đến được nơi này, rốt cuộc tìm được chỗ ẩn nấp dưỡng thương.

Lúc Tư Lăng đang tìm hiểu tình hình thì cảm giác bên ngoài có người tiến vào, Tiểu Yêu Liên vèo một cái chui vào trong tay áo Tư Lăng, Trọng Thiên cùng Tiểu Khôi ngồi bên người Tư Lăng nhìn chằm chằm cửa động.

Lúc này, trận pháp bị mở ra, ba bóng người đi vào.

Là Tư Hàn cùng Liễu Thành Phong và Tô Hồng Phi.

Liễu Thành Phong nhào lại đây, giật mình nhìn Tư Lăng nằm ngang, hỏi: “Tư tiểu đệ, sao cậu bị thương nặng như vậy? Nguyệt sư tỷ xuống tay cũng thật quá nặng!” Nói xong, gãi gãi mặt, thương xót nói tiếp: “Quả nhiên, loại sinh vật nữ nhân này nha, thật là đáng sợ! Tư tiểu đệ, nghe ta, sau này vẫn là đừng trêu chọc nữ nhân thì tốt hơn.”

Tư Lăng rít từ trong kẽ răng ra một tiếng cảm ơn, cảm thấy dạ dày vô cùng đau đớn, cmn muốn đập một bàn tay đánh bay tên tiểu tử này. Người nha, trước khi nói lời này thì đừng có sư tỷ dài sư tỷ ngắn gọi lung tung, như vậy mới còn có chút thuyết phục.

Tô Hồng Phi cũng đi sang nhìn Tư Lăng, mặc dù đối với Tư Lăng vẫn thăm thẳm vương mắc, bất quá vẫn quan tâm hỏi một tiếng: “Tư sư huynh, Tư đạo hữu không có việc gì chứ?”

“Ừ.” Tư Hàn giọng nói lạnh nhạt, đi tới, kéo tay Tư Lăng, dùng linh lực tra xét tỉ mỉ thân thể hần, phát hiện những gân mạch đứt gãy đã có chút tái cơ cấu, xem ra Mộc Linh dịch của Tiểu Yêu Liên rốt cuộc đã có tác dụng.

Liễu Thành Phong cùng Tô Hồng Phi chỉ ở một lát liền cáo từ rời đi; bọn họ cũng không bị thương, không cần thiết ẩn náu tĩnh dưỡng, hiện tại thời gian có hạn, ngoại trừ phải ra ngoài giết Thạch Cự Nhân lấy Thạch Tâm ra thì còn phải tìm cửa vào tầng thứ năm.

Tư Hàn cũng không giữ bọn họ lại, bọn họ rời đi hay không cũng không quan hệ với mình. Hơn nữa bọn họ không ở lại cũng tốt, lúc lấy ngọc tủy vạn năm đút Tư Lăng thì cũng không cần che che giấu giấu.

Tư Hàn đút cho Tư Lăng một giọt ngọc tủy, sau đó đỡ hần dậy, bắt đầu dùng linh lực khơi thông gân mạch bế tắc cho hần. Lúc những gân mạch kia khôi phục thì sẽ hút phải rất nhiều tạp chất dơ bẩn, nhất định phải thanh trừ chúng đi. Chẳng qua, như vậy cũng là “nhân họa đắc phúc”[2], gân mạch tái cơ cấu xong sẽ mở rộng rất nhiều, đối với tu hành sau này của hần thì cực kỳ có lợi.

[2]Vì họa mà được phúc..

Như thế qua nửa ngày, Tư Lăng phát giác trên người có một nửa gân mạch được khơi thông, lập tức vô cùng cảm kích Tư Hàn, quan tâm hỏi: “Đại ca, nghe nói huynh cũng bị thương, không có việc gì chứ?”

Tư Hàn ngồi xếp bằng ở một bên, thản nhiên nói: “Đã không sao.” Sau đó nhắm mắt không nói, dĩ nhiên là đã bắt đầu tu luyện.

Tư Lăng có chút bất đắc dĩ, đại ca, thật không thể nói hơn hai câu để cho hần an tâm sao?

“Tư công tử không cần lo lắng, đại ca chỉ là bị thương thể xác, uống linh dịch của Tiểu Hồng thì chẳng mấy chốc đã khoẻ rồi. Ngược lại là huynh, Tư công tử, huynh lần này bị thương quá nặng, về sau cần phải cố gắng tu luyện, đừng lại để nữ nhân kia làm bị thương nữa.”

Nghe thấy mình bị một đứa yêu thực vô dụng phé vật dạy dỗ, Tư Lăng không khỏi mặt trợn trắng. Nếu bàn về tu vi chiến lực, hần tự nhận không thua Nguyệt Thiên Dạ, duy nhất thua năng chính là pháp bảo. Tư Lăng quyết định, đợi sau khi rời khỏi Thông Thiên tháp, hần phải tạo ra một pháp bảo bản mạng lợi hại mới được.

Như thế lại qua hai ngày, gân mạch đứt gãy trên người Tư Lăng đều nối lại, sau đó bắt đầu sinh trưởng xương cốt. Loại cảm giác này quả thực là khó chịu, dường như có ngàn con kiến đang cắn xương cốt vậy, vừa ngứa vừa đau, hần không thể trực tiếp cào rách da tới tận xương mới được. Tư Lăng cắn chặt hàm răng, mắt trừng瞪 trước. Bởi vì Tư Hàn đang ngồi ngay bên cạnh canh chừng, cho nên hần có chút ngượng ngùng kêu rên thành tiếng, chỉ có thể kìm nén mình, cố tình ba đứa yêu thú không có đầu óc phán đoán kia còn dụ dỗ hần.

“Tư công tử, chủ nhân nói huynh đau thì cứ kêu ra đi, dù sao bộ dáng không cốt khí của huynh chủ nhân cũng đã gặp rồi.” Tiểu Yêu Liên giúp truyền đạt ý tứ của một cảm, một thú, “Tiểu Khôi nói, dù huynh có hét lên cũng không sao, nó vẫn yêu huynh nhất ...”

“Câm, câm miệng!” Tư Lăng quả thực muốn đem ba con yêu đang ghé vào lỗ tai hần lải nhải này đánh bay ra ngoài, thực cmm khiến người ta chán ghét mả.

Phát hiện hần cảm xúc không tốt, Tiểu Yêu Liên lập tức ngậm miệng, lại cảm một lọ Mộc Linh dịch ra, cực kỳ huyền diệu dứt cho Tư Lăng. Trong khoảng thời gian này hai huynh đệ họ liên tục bị thương, Mộc Linh dịch của Tiểu Yêu Liên xuất huyết nhiều, đã không còn lại bao nhiêu, mỗi lấy một chút ra đều tựa như muốn mạng nó vậy, cho nên gần đây nó cẩn linh quả đến điên cuồng liều mạng.

Uống linh dịch xong, Tư Lăng cảm giác tốt hơn nhiều, lặng lẽ kiểm chế cái loại đau đớn kia.

Như thế qua một ngày, xương cốt rốt cuộc một mọc dài, hần không cần nằm dài trên giường như phé nhân nữa, làm cái gì cũng phải để đại ca ôm tới ôm lui -- tuy rằng chỉ là ôm dậy khơi thông gân mạch cho hần, nhưng hần tình nguyện tự mình nhom dậy.

Mộc Linh dịch quả nhiên là đồ tốt, thân thể Tư Lăng hoàn đã toàn khôi phục, hiện nay chỉ còn lại vấn đề của nguyên thần. Chẳng qua, nguyên thần bị thương lại là phiền toái nhất, bề ngoài có vẻ không thành vấn đề, nhưng nguyên thần xâm xít kia ảnh hưởng đến tu vi cũng sức chiến đấu của hần. Giai đoạn hiện tại, ngoại trừ ngoan ngoãn đi theo phía sau đại ca thì có lẽ hần không thể làm gì khác.

Tư Hàn đưa một ngón tay điểm tại mi tâm của hần, xem xét nguyên thần của hần, mảy mai nhíu lại, Tư Lăng lại không thêm để ý cười nói: “Đại ca, đệ không sao, nguyên thần phải từ từ dưỡng mới có thể tốt được, hơn nữa có ngọc tủy vạn năm, sớm muộn gì cũng sẽ khôi phục. Bởi vì đệ mà chúng ta đã nán lại đây quá lâu, vẫn nên nhanh ra ngoài tìm kiếm thông đạo tầng thứ năm thôi.”

Trọng Thiên nghe xong, lập tức gào lên một tiếng, đồng tử màu tím đen sáng rực, cả Tiểu Khôi cũng kêu chiêm chiếp tràn ngập ý chí chiến đấu. Mà Tiểu Yêu Liên thì siết chặt nắm tay hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang kêu lên: “Chuẩn bị xuất phát, giết chết địch nhân!”

Thì ra ba đứa này chỉ định đi báo thù cho hần thôi! Tuy rằng trong lòng Tư Lăng có chút cao hứng, cảm thấy không uống công minh nuôi chúng nó, tốt xấu gì cũng dưỡng ra một ít tình nghĩa, nhưng mà -- Tiểu Khôi người vẫn là con chim con, ngoan ngoãn trở về túi linh thú đi! Tiểu Hồng muội muội, người là yêu thực, vẫn nhanh trốn đi thôi!

Đi ra khỏi động đá thì Tư Lăng nói: “Đại ca, hiện tại thương thế của đệ chưa tốt, nếu ở trên đường gặp được bọn Nguyệt Thiên Dạ, có lẽ cứ tránh trước đã.”

Tư Hàn nhìn về phía hần, hiển nhiên không đồng ý với cách nói này, “Nguyệt Thiên Dạ bị Băng Diễm gây thương tích, rất khó khôi phục. Những người khác thì không đáng lo.”

Nhưng mà đại ca, huynh không biết nữ nhân kia quý quái cỡ nào đâu, nàng có rất nhiều thứ tốt đủ để nháy mắt thì đầy máu sống lại đó.

Trong lòng Tư Lăng mặc dù vẫn có băn khoăn, nhưng quyết định tôn trọng đại ca, đến thời điểm đó thì lại nói sau. Có lẽ Nguyệt Thiên Dạ cũng không thần thông như vậy, bị Băng Diễm gây thương tích thì dù thế nào cũng sẽ tổn hao nhiều nguyên khí, không chừng mấy ngày nay vẫn luôn núp ở chỗ nào đó tu dưỡng thôi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 123: Tâm Thạch (tim của đá)

Nguyệt Thiên Dạ đúng là đang tu dưỡng.

Băng Diễm của Tư Hàn để lại cho nàng tai hoạ ngầm cùng phiền toái rất lớn. Lúc ấy Băng Diễm xuyên qua thân thể nàng, không chỉ khiến cho miệng vết thương khó có thể khép lại, thậm chí còn lưu lại một ít Băng Diễm trong cơ thể nàng. Nó lấy một loại tốc độ vô cùng mãnh liệt xâm chiếm, phá hư gân mạch thể xác nàng, ép thẳng đến thức hải, nếu không phải nàng không tiếc hy sinh linh khí trong không gian để trấn áp, sớm muộn sẽ bị Băng Diễm thôn phệ nguyên thần mà chết.

Sắc mặt Nguyệt Thiên Dạ thực không xong, bất quá tệ hơn nàng còn có mấy người. Tựa như Triệu Thanh, quả thực là chỉ còn một hơi nữa là toi -- vẫn may mắn là nhờ có linh dịch của Nguyệt Thiên Dạ kéo lại. Tiêu Trạc cũng bị Băng Diễm gây thương tích, hai tay đã phế, lúc này đang hôn mê bất tỉnh. Dung Hoán Thiên thì sắc mặt như đất, chắc hẳn là Tô Hồng Phi cùng Liễu Thành Phong liên thủ làm cho hắn ăn đau khổ. Kỳ Trường Ca là người bị thương nhẹ nhất, chỉ là thần sắc cũng rất không tốt.

Trong động đá tối tăm, không ai lên tiếng, đều an tĩnh nằm hoặc ngồi thien.

Kỳ Trầm Mi đi tới, nhìn xuống thương thế của Nguyệt Thiên Dạ, xem ra đã tốt hơn nhiều so với mấy ngày hôm trước. Về phần mấy nam nhân kia, hoàn toàn không quan hệ gì với hắn, Kỳ Trầm Mi căn bản bỏ thí một ánh mắt cũng lười, làm đủ chuyện kéo thù hận.

Nguyệt Thiên Dạ đang đá toạ thì mờ to mắt, nhìn đến khuôn mặt băng lãnh của nam nhân trước mặt, ánh mắt lóe lóe. Rõ ràng khuôn mặt cũng không giống nhau, nhưng mỗi lần nàng nhìn thấy nam nhân này, cuối cùng sẽ nhớ tới Tư Hàn, nhớ tới sự phản bội của Tư Lăng, sau đó trong lòng khó hiểu sinh ra một cảm giác nghẹn khuất. Dần dần, Tư Hàn thành một ma chướng trong lòng nàng, thậm chí khả năng sẽ ảnh hưởng Đạo Tâm của nàng. Cho nên nàng luôn muốn tìm cơ hội giết chết người nọ, chấm dứt hậu hoạ.

“Kỳ đạo hữu, lần này cảm ơn huynh.”

Nguyệt Thiên Dạ mỉm cười nói, bộ dáng nàng cực kỳ ĩnh đẹp, giữa chân mày lộ ra một vẻ ngay thẳng, mãnh liệt, kiêu ngạo, lạnh lùng, xinh đẹp rực rỡ, động lòng người, cho dù lúc này tái nhợt suy nhược, nhưng vẫn lộ ra một loại khí tức vừa chộc người thương tiếc lại vừa muốn khi dễ, hết sức hấp dẫn người khác.

Kỳ Trầm Mi thân nhiên nói: “Xem như là trả lại lần xuất thủ tương trợ của cô ở tầng thứ ba.” Nói xong, từ trong túi trữ vật lấy ra một lọ đan dược đưa cho nàng.

Kỳ Trường Ca hai mắt âm trầm nhìn hắn, tựa lưng vào tường đá, cũng không lên tiếng. Ngược lại thì thần sắc Dung Hoán Thiên có chút quỷ dị, trong lòng tất nhiên là không tin lời nói của Kỳ Trầm Mi, không hề có sức thuyết phục, ngược lại giống như là để lấy cớ cho những chuyện hắn làm.

Nguyệt Thiên Dạ mở bình ngọc, một luồng linh khí tinh khiết xông vào mũi, làm cho lòng nàng hơi chấn động, thế nhưng là một viên Hồi Nguyên đan cấp 8, cho dù Kỳ Trầm Mi có là đệ tử thế gia của đại lục Trung Ương, Hồi Nguyên đan cấp 8 cũng không thể tùy tiện tiện tiện lấy ra. Trong lòng rất cảm động, nhưng trên mặt lại chỉ khẽ cười nhận lấy.

Đội sau khi Kỳ Trầm Mi rời đi, Nguyệt Thiên Dạ liền dứt nguyên đan cho Tiêu Trạc. Sau khi ăn linh đan, hai tay bị Băng Diễm biến thành hai nhánh cây khô trắng vô cùng thâm của Tiêu Trạc lại lấy một loại tốc độ khó tin mà sống lại, làn da tàn tạ như tro được bóc ra, sinh ra cơ thịt, lưu thông máu huyết, thay đổi xương cốt; tuy rằng cực kỳ đau đớn, nhưng rất nhanh hai tay đã khôi phục như ban đầu. Tiêu Trạc là một âm tu, vũ khí lấy tiêu là chủ, nếu hai tay của hắn phế bỏ, không thể sử dụng nhạc khí, vậy thì hậu hoạ vô cùng. Đây cũng là nguyên nhân Nguyệt Thiên Dạ lựa chọn đưa đan dược dứt cho Tiêu Trạc.

Về phần Triệu Thanh hiện tại chỉ còn một hơi tàn? Nguyệt cô nương bày tỏ, xin lỗi, cũng đâu phải nam nhân của nàng, nàng mới mặc kệ hắn. Dù sao với thương thế của hắn bây giờ thì không thể nào tiếp tục hành động, giúp hắn giữ một hơi, là để sau khi hắn ta tỉnh lại sẽ buông tha lần qua cửa này, để Thông Thiên tháp truyền tống hắn về tầng thứ nhất.

Tu sĩ tiến vào Thông Thiên tháp cũng không phải không thể buông tha, chỉ cần bọn họ nói rõ ràng từ bỏ, Thông Thiên tháp sẽ đưa bọn họ về tầng thứ nhất, đợi qua một năm lúc Thông Thiên tháp hoàn toàn đóng kín thì sẽ truyền tống toàn bộ tu sĩ ra ngoài. Hơn nữa trong Thông Thiên tháp tuy rằng phần thưởng phong phú, nhưng nguy cơ cũng trùng trùng, nếu không có đủ thực lực thì xác thực không thích hợp liều mạng.

“Thiên Dạ, thương thế của nàng...” Kỳ Trường Ca không đồng ý, nói, hẳn thật ra hi vọng Nguyệt Thiên Dạ tự mình ăn Hồi Nguyên đan.

“Tiêu Trạc bị thương thực nghiêm trọng, cho hắn cũng không sao.” Nguyệt Thiên Dạ thân nhiên nói, lời này tự nhiên chiếm được sự cảm động của Tiêu Trạc vừa tỉnh lại.

“A, thật là tấm lòng vàng nha.”

Nghe được giọng nói âm dương quái khí này, Nguyệt Thiên Dạ liếc mắt nhìn Dung Hoán Thiên, trong thần sắc có chút khinh miệt, sau đó làm bộ như từ túi trữ vật -- kì thực là trong không gian tùy thân, lấy ra mấy cái bình ngọc chứa linh dịch do không gian sản xuất đưa cho bọn hắn, nói: “Các huynh có thể dùng cái này chữa thương, hiệu quả không kém hơn đan dược đâu.”

Kỳ Trường Ca cùng Dung Hoán Thiên tiếp nhận, vừa mở bình ngọc ra thì lập tức đẩy nắp lại. Tuy rằng chỉ là trong nháy mắt, nhưng linh lực tinh thuần kia vẫn khiến bọn hắn chấn động, đây là... Linh dịch?

Về mặt Dung Hoán Thiên tăng thêm nhiều phần tìm tòi dò xét, ngay cả Thu Mộ Quy là con cưng thế gia cũng không thể tùy tiện tiện cảm ra loại linh dịch tinh thuần này được. Nhìn bộ dáng không thèm để ý của nàng, rõ ràng không để những thứ này ở trong mắt, từ đó liền nói lên rất nhiều vấn đề. Nghĩ thế, Dung Hoán Thiên cười rộ lên, chỉ cần đi theo nàng ta, hẳn sẽ không sợ đào không ra bí mật của nàng.

*****

Kỳ Trầm Mi vừa đi ra liền nhìn thấy Thu Mộ Quy khoanh tay đứng trước cửa động, chung quanh là vài đệ tử Thu gia đang bị thương, đều ngồi ở chỗ kia nhắm mắt dưỡng thương. Hắn lại quan sát chung quanh, cũng không thấy đệ tử Hoắc gia, xem ra là đã rời đi.

Lúc hắn đi tới thì Thu Mộ Quy thuận tay bày ra một cái cấm chế phòng nghe trộm ở chung quanh, đi thẳng vào vấn đề, “Trầm Mi, cậu thật sự đem Hồi Nguyên đan cấp 8 do lão tổ ban cho cậu đưa cho Nguyệt Thiên Dạ kia?” Biểu cảm kia, quả thực tựa như đang nhìn một tên phá sản ngu ngốc.

Kỳ Trầm Mi gật đầu.

Thu Mộ Quy thần sắc có biến hóa, ngưng mắt sâu sắc nhìn bạn tốt, hỏi: “Cậu coi trọng nàng ta?”

“Không có, chỉ là có chút hảo cảm, nàng rất lợi hại.” Kỳ Trầm Mi thành thực nói.

“Nữ tu lợi hại không chỉ có một mình nàng.” Thu Mộ Quy cười lạnh nói: “Loại nữ nhân này có lợi hại cỡ nào cũng không đáng để cậu ái mộ, nàng không thuộc về bất kỳ nam nhân nào, chỉ thuộc về nam nhân có thể vì nàng vô điều kiện trả giá sinh mệnh, coi nàng là duy nhất, nếu hơi có dị tâm, nàng tuyệt đối sẽ nhẫn tâm trừ bỏ, như Tư Lăng kia chính là một ví dụ. Trầm Mi, nghe ta, cách xa nàng một chút, nàng ta không đáng để cậu trả giá. Hơn nữa, tu tiên giả chúng ta nghịch thiên mà đi, 'tình' chỉ là một loại tu hành trong đó, nếu vì một chữ 'tình' mà muốn chết muốn sống, đời này coi như đã đi tới kết thúc.” Nói xong, trên mặt lộ ra một chút khinh thường, đối tượng khinh thường tự nhiên là mấy nam nhân trong động đá kia.

Kỳ Trầm Mi chau mày, lạnh nhạt nói: “Ta sẽ không.”

Thu Mộ Quy vẫn không yên lòng, luôn cảm thấy Nguyệt Thiên Dạ kia có chút tà môn, nam nhân dính lên nàng không phải chuyện gì tốt, Tư Lăng xui xẻo kia chính là cái ví dụ. Hắn cũng không hy vọng người bạn thân này bại trên tay Nguyệt Thiên Dạ, với tư chất của cậu ấy, hẳn có thể đi được thật xa trên con đường Đại đạo, thậm chí là phi thăng Thượng Giới.

Đột nhiên, Thu Mộ Quy khỏe môi tràn ra nụ cười trào phúng, nói với bạn tốt thần sắc băng lãnh hờ hững kia: “Nàng đem Hồi Nguyên đan mà cậu tặng đưa cho nam nhân khác.” Đối với nam nhân mà nói, loại chuyện này quả thực là si nhục. Đương nhiên, Thu Mộ Quy cũng ước gì Nguyệt Thiên Dạ lại làm nhiều chuyện náo loạn như thế nữa, đủ để mài mòn tình cảm của bất kỳ nam nhân nào.

Kỳ Trầm Mi thán nhiên nói: “Nếu đã cho nàng, vậy là của nàng, tùy nàng xử lý.” Nói xong, nhìn về phía bên ngoài thạch đạo, sau đó đi ra ngoài.

Thu Mộ Quy thần sắc khó lường, sau một lúc thì đạm nhiên mà cười, dặn dò đệ tử Thu gia dưỡng thương cho tốt rồi đi ra ngoài đối phó với Thạch Cự Nhân phía ngoài, thu thập tâm thạch.

*****

Tư Lăng lơ lửng ở giữa không trung, một xấp linh phù xoay vòng tròn quanh bên cạnh hắn, tạo thành một cái phù trận đơn giản.

Đứng trước cách đó không xa, Băng Diễm màu trắng cùng yêu hỏa màu tím đỏ đánh về một Thạch Cự Nhân phía dưới, nuốt trọn lấy Thạch Cự Nhân. Trên khuôn mặt rất giống nhân loại của Thạch Cự Nhân lộ ra vẻ thống khổ, lại không có miệng để mở miệng kêu đau. Chẳng mấy chốc, trên người Thạch Cự Nhân xuất hiện vết nứt như mạng nhện, lúc Băng Diễm cùng yêu hỏa toàn bộ thối lui thì Tư Lăng giương tay vẫy một xấp phù trận đến vây nhốt Thạch Cự Nhân trong trận.

Nổ! Nổ! Nổ! !

Ầm ầm ầm!!

Tiếng nổ vang lên, một trận bụi mù cuộn lên, đến khi bụi mù tán đi, dưới đất chỉ còn lại một đồng đá, trong đồng đá là một tinh thạch hình thoi màu xám trắng. Đây là thứ có giá trị nhất trên người Thạch Cự Nhân, gọi là Thạch Tâm. Đừng nhìn bề ngoài nó không bắt mắt, nhưng lại là một loại tài liệu luyện khí thượng đẳng, đồng thời còn là tài liệu then chốt để chế tạo khôi lỗi (con rối), chỉ có thể gặp mà không thể cầu, ở đại lục Thương Vũ cực ít nơi có thể tìm ra loại tài liệu này. Mà trong không gian này, Thạch Tâm chạy loạn khắp nơi, bọn họ không tâm động sao được, “người vì tiền tài mà chết, chìm vì mồi mà vong”, nên dù Thạch Cự Nhân cao hơn bọn họ một cảnh giới, cũng không thể ngăn cản nhiệt tình của những tu sĩ này.

Chẳng qua Thạch Cự Nhân mặc dù có tu vi Nguyên Anh, nhưng khổ nổi động tác rất đơn giản, thủ đoạn công kích cũng vụng về, vậy nên vẫn có thể docks hết sức mà chiến.

Tư Lăng bay qua nhặt Thạch Tâm, vui vẻ tươi cười thu vào túi trữ vật, dự định sau này về Tây Cảnh thì đưa chúng cho Vân đại sư và Vân Bảo, cũng là trả cho họ một chút ân tình.

Đây là Thạch Cự Nhân thứ 20 mà hôm nay săn giết được, không thể không nói với tổ hợp hai người một yêu bọn họ, thu hoạch này là hết sức kinh người. Băng Diễm của Tư Lăng và yêu hỏa của Trọng Thiên đốt cháy lớp da đá cứng rắn bên ngoài, lúc vết thương chưa lành thì Tư Lăng cho một xấp linh phù qua nổ tung, vậy nên lập tức có thể giải quyết một Thạch Cự Nhân. Mà giờ Tư Lăng tuy rằng không thích hợp động thủ, nhưng mà không có

biện pháp, hấn cái gì cũng không nhiều, chỉ có linh phù là dư thừa, từng xấp từng xấp tung ra cũng không đau lòng, chính là một đũa bại gia tử.

Giải quyết xong Thạch Cự Nhân bên này, hai huynh đệ liền tiếp tục đi về trước, vừa vì tìm kiếm Thạch Cự Nhân, vừa vì tìm kiếm thông đạo đến tầng thứ năm. Cả không gian này đều là Thạch Lâm hình thù kỳ quái, vô biên vô hạn, muốn tìm thông đạo thì vô cùng khó khăn. Hơn nữa mấy lần qua cửa lúc trước đều gặp chuyện, Tư Lăng cảm thấy muốn đến thông đạo nhập khẩu bên kia thì nhất định cũng rất khó khăn.

Trọng Thiên một lần nữa trở lại nằm trên vai Tư Lăng, hưng phấn chờ lần chiến đấu tiếp theo. Về phần Tiểu Khôi vẫn luôn muốn tham dự, Tư Lăng không để ý tới ý nguyện của nó mà nhét nó về trong túi linh thú. Cái thân nhỏ của Tiểu Khôi sao chống nổi với Thạch Cự Nhân cứng cáp, Tư Lăng lo lắng nó bị thương, nên không để nó đi ra. Về phần Tiểu Yêu Liên, không ai chờ mong một đũa yêu thực có khả năng làm được cái gì, nó ngoan ngoãn lui trong tay áo Tư Lăng ôm linh quả gặm.

Đến Thạch Lâm nói ra đã được ba ngày, hai ngày nay bọn họ đã thu hoạch được trên trăm viên Thạch Tâm. Không có biện pháp mà, thủ đoạn của đại ca và Trọng Thiên quả thực là quá bạo lực hung tàn, da cứng thịt thô như Thạch Cự Nhân mà cũng đỡ không nổi luôn.

Mấy ngày nay, Tư Lăng cảm thấy ấn tượng đối với đại ca lại một lần nữa đổi mới. Đại ca liên thủ cùng Trọng Thiên thực sự là rất hung tàn nha, một chút cũng không có loại mỹ cảm bạch y bay bay, Bạch Liên đầy trời, rõ ràng là một tên cuồng bạo lực, ham giết chóc, đám Thạch Cự Nhân chết thật quá thảm! Đương nhiên, có đại ca hung tàn như vậy, làm đệ đệ mới có thể thân nhiên tự tại theo ở phía sau nhặt Thạch Tâm được chứ.

Lúc bọn hấn đang tiến về phía trước thì đột nhiên nghe được cách đó không xa truyền đến thanh âm ầm ầm vang vọng, giống như tiếng vang khi Thạch Cự Nhân di chuyển trên mặt đất, giống như tiếng sấm giữa trời quang, sau đó là dao động linh lực khi các loại pháp thuật công kích.

Rất nhanh, bọn hấn liền thấy phương hướng bọn họ chạy tới có năm sáu tu sĩ, phía sau họ thế nhưng là hai mươi mấy Thạch Cự Nhân.

Tư Lăng hút ngum khí lạnh. Đại ca nhà hấn và Trọng Thiên hung tàn như vậy mà thường cũng chỉ dám trêu chọc năm tên Thạch Cự Nhân, sau đó đánh tan từng đũa, mà không phải là lập tức đối chọi với hai mươi mấy tên Thạch Cự Nhân.

Đội khi thấy rõ những tu sĩ bị Thạch Cự Nhân đuổi giết, được rồi, không thể nhắm mắt làm ngơ mà né tránh được, dù sao vài ngày trước người ta còn từng giúp mình. Những tu sĩ kia chính là đám người Hoắc Noãn Ngọc.

“Tư đạo hữu, nhanh đến giúp đỡ một chút đi!” Khúc Vô Tửu vừa thấy Tư Lăng, giống như chó đói nhìn thấy thịt, hai mắt đều phát sáng, liều mạng bay về phía hấn.

Tư Lăng không để ý tới ông ta, mà đi theo chân đại ca.

Tư Hàn quả thật cũng không khoanh tay đứng nhìn. Tu Tiên giới tuy rằng cách sinh tồn rất hung tàn đẫm máu, nhưng nhân quả báo ứng rất xác đáng, có đôi khi không lâu về sau đã sinh tâm ma trong tu hành đồ, cũng có một bộ chuẩn mực làm người, thứ nhân tình này là không thể thiếu được.

Có Tư Hàn cùng Trọng Thiên gia nhập, đám người Hoắc Noãn Ngọc giảm bớt áp lực, đặc biệt là tổ hợp Băng Diễm của Tư Hàn và yêu hỏa của Trọng Thiên có thể sinh ra một hiệu quả hết sức kinh người. Loại uy thế kia đến cả Nguyên Anh kỳ cũng không chịu nổi. Tư Lăng đi theo phía sau nhân cơ hội né linh phù, nơi nào đi qua, Thạch Cự Nhân đều bị nổ thành tro, chỉ còn lại một viên Thạch Tâm hoàn chỉnh.

Hoắc Noãn Ngọc lần đầu cảm thấy lúc ấy mình lựa chọn đứng về phía Tư Lăng là quyết định hết sức chính xác -- đương nhiên khi đó nàng bắt quá là muốn chen ép sự kiêu ngạo của Thu gia cùng Nguyệt Thiên Dạ mà thôi, chỉ là hiện tại thấy được sự dũng mãnh của huynh đệ Tư gia, Hoắc Noãn Ngọc cảm thấy hai người này có đầy đủ thực lực để cho bọn họ coi trọng.

Một lúc lâu sau, tất cả Thạch Cự Nhân đều bị tiêu diệt, ngoại trừ Hoắc Noãn Ngọc, tất cả đệ tử Hoắc gia đều một bộ dáng mệt mỏi ngã bệt xuống đất, cả Khúc Vô Tửu cũng không hình tượng mà nằm ngửa tại một đồng đá lộn xộn. Nhìn tu sĩ nhà mình, Hoắc Noãn Ngọc nhủ thầm, nhưng rốt cuộc cũng không khiến trách hành vi không hình tượng của bọn họ.

Lúc này, Tư Lăng đi tới, lần lượt đưa cho từng người từng bình ngọc đựng linh tửu. Linh tửu tất nhiên chỉ là linh tửu phổ thông, không phải loại thà thêm linh dịch kia, nhưng nguyên liệu để ủ rượu là dùng linh quả trong không gian sung túc linh khí của Tiểu Yêu Liên, nơi chôn rượu cũng là không gian Hồng Liên, khiến cho mùi rượu càng tinh khiết, linh lực ẩn chứa bên trong cũng phong phú hơn, không phải loại linh tửu bán ngoài tửu lâu có thể so được.

Tu sĩ Hoắc gia cảm giác nửa bình linh tửu xuống tới bụng, linh lực hao tổn liền khôi phục một nửa, về mặt lập tức sảng khoái, cả Hoắc Noãn Ngọc cũng không nhịn được mà nhìn Tư Lăng.

Tư Lăng cười nói: “Linh tửu này là ta dùng phương thuốc cất tổ truyền của Khúc đạo hữu, hiệu quả rất tốt. Nếu không phải Khúc đạo hữu không có thiên phú ủ rượu, có lẽ hiệu quả linh tửu còn cao hơn một tầng.”

Vì thế ánh mắt của mọi người lại nhìn về phía khuôn mặt đại thúc suy sụp của Khúc Vô Tửu.

Khúc Vô Tửu thiếu chút nữa chửi thẳng vô cái khuôn mặt yêu nghiệt của Tư Lăng. Đừng có hại người như thế chứ.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 124: Cái tiết tấu gì đây?!

Thấy bọn họ nghi ngại không sai biệt lắm, Tư Lăng mới hỏi về chuyện phía sau trận hỗn chiến, chủ yếu nhất là hắn muốn biết tình hình của đám Nguyệt Thiên Dạ để chuẩn bị tâm lý.

Hoắc Noãn Ngọc dùng một loại ánh mắt kỳ quái nhìn hắn một hồi lâu, sau đó mới nói: “Lúc Thạch Cự Nhân thức tỉnh thì chúng tôi thực không đứng dịp mà ở cùng một chỗ với người của Thu Mộ Quy, sau này chúng tôi cùng nhau trốn đến thạch đạo mới tránh được những Thạch Cự Nhân kia. Hai ngày trước là lúc chúng tôi rời đi, Nguyệt Thiên Dạ kia xem ra đã không có gì đáng ngại; về phần những người khác, ngoại trừ cái tên gọi là Triệu Thanh, những người còn lại hẳn là không nguy hiểm tới tính mạng, chỉ là tình huống cũng không tốt lắm.”

Nghe xong, trong lòng Tư Lăng thầm than, Nguyệt Thiên Dạ thực sự chính là Tiểu Cường đánh mãi không chết sao? Điều đã bị thương thành như vậy, mà còn có thể tung tăng vui vẻ được. Hơn nữa dựa vào cái tâm lý hắc ám duy ngã độc tôn của nàng ta, lần này hẳn ra tay với nàng chính là chuyện “thiên lý bất dung”, về sau nếu gặp lại, xem ra lại là một trận chém giết sinh tử.

Nói tới đây, Khúc Vô Từ tức giận bất bình nói: “Cái tên Triệu Thanh kia quả thực là đáng giận, lúc trước chính là hắn đã giết hại đồng bạn của ta, cướp trứ vật túi của chúng ta. Ta thực không hay ho mà trốn cùng một hướng với bọn họ, trong động đá vôi đó, nếu không phải có thiếu chủ Thu gia, Kỳ Trầm Mì cùng đám Nguyệt Thiên Dạ ngăn cản, ta chắc chắn phải giết hắn.”

Tư Lăng dùng một loại biểu cảm đồng tình mà nhìn ông ta, sau đó hỏi: “Người lấy túi trứ vật về chưa?”

Khúc Vô Từ đột nhiên hắc hắc cười rộ lên, sau đó truyền âm nói với Tư Lăng: “Tất nhiên là đã lấy lại, hơn nữa cũng thuận tiện cầm luôn túi trứ vật của hắn ta.”

Kỳ thật lúc ấy đám người Nguyệt Thiên Dạ có bị thương, có tàn phế; so sánh ra, Khúc Vô Từ toàn thân trên dưới chỉ hao sạch linh lực vốn là quá may mắn, tuyệt đối có thể một mình đơn đấu với mấy người bọn họ. Mà lúc trước, hắn đã sớm nhận ra Triệu Thanh chính là kẻ đã cướp túi trứ vật của hắn tại tầng thứ ba, vốn là muốn trực tiếp báo thù, bất quá bởi vì Nguyệt Thiên Dạ lúc ấy quá dũng mãnh, liên tục che chở Triệu Thanh cho nên hắn mới thức thời không có đi qua đòi lại túi trứ vật. Ai ngờ một chút lơ dềnh, Triệu Thanh liền biến mất, làm hắn hận đến mức liên tục vỗ ngực tức giận không thôi. Sau này cùng đám Hoắc Noãn Ngọc chạy trốn tới thạch đạo dưới Thạch Lâm, hắn mới phát hiện ra bóng dáng của Triệu Thanh, thấy Triệu Thanh bị thương nặng như vậy, tất nhiên muốn đi đảm một cuộc thuận tiện lấy túi trứ vật về.

Nói tới đây, không thể không nói một chút thái độ của đám người Thu Mộ Quy. Bởi vì Nguyệt Thiên Dạ kiên trì muốn bảo vệ Triệu Thanh, Thu Mộ Quy ngoan ngoãn làm thỉnh, Kỳ Trầm Mì rõ ràng đứng về phía Nguyệt Thiên Dạ, Khúc đại thúc khổ sở cuối cùng chỉ có thể thôi lui mà yêu cầu cái khác, ông ta đành bày tỏ muốn lấy lại túi trứ vật đã bị Triệu Thanh cướp đi. Yêu cầu này không quá đáng, vậy nên không có ai ngăn lại, hơn nữa Triệu Thanh vẫn còn đang hôn mê, ý kiến của hắn căn bản không trọng yếu. Khúc Vô Từ là đại thúc bạc nhược yêu rệu, kỳ thật còn có một môn tuyệt chiêu, có thể nói là Vô Ảnh Thủ của Tu Tiên giới -- nói đơn giản chính là tên trộm “diệt thủ không không”, bất quá bản thân hắn là người rất có nguyên tắc, không làm mấy cái chuyện ăn cắp vặt kia thôi -- trộm rệu không tính là trộm. Vì thế, lúc Khúc Vô Từ lấy lại túi trứ vật của mình thì thuận tiện cầm luôn túi trứ vật của Triệu Thanh, lúc ấy không có người nào phát giác.

Nghe vậy, Tư Lăng giật mình, trong lòng biết Triệu Thanh những năm gần đây đánh cướp khắp nơi nên gia tài rất phong phú, hơn nữa có rất nhiều thứ tốt, chỉ riêng tám Diệt Thần Kính kia đã khiến người ta đồ xô tới tranh giành. Mặc dù có chút động tâm đối với chiếc gương kia, bất quá nó không phải là của mình, nên cũng không sinh ra ý tưởng gì. Tâm tính Tư Lăng thực bình thản, đối mặt với Chí Bảo như thế cũng không hề sinh ra tâm tư giết người đoạt bảo gì đó. Không thể không nói, dưới ảnh hưởng của phương thức xử sự của thiện quý kiếp trước và tư tưởng kỳ lạ đời này của đại ca, mới tạo ra tâm tính bình thản hiện nay của hắn, bản thân hắn hiện đã có một chuẩn mực hành xử sự riêng biệt.

Thấy sắc mặt hắn trong nháy mắt có chút kỳ quái, Khúc Vô Từ không khỏi hỏi: “Tư đạo hữu, người làm sao vậy?”

Tư Lăng nghiêm túc nói: “Không có gì, chỉ là nghe được bọn họ sống không tốt, ta liền an tâm.”

“...”

Cách nói như thật như đùa như thế, người chung quanh đều không có phản ứng, khiến Tư Lăng thấy có chút thất bại.

Lúc này, mọi người cũng khôi phục linh lực được kha khá, ào ào chuẩn bị xuất phát.

Lần này, bọn Tư Lăng vẫn tiếp tục hợp tác cùng đám người Hoắc Noãn Ngọc, về phần những thứ đoạt được, chia theo công lao.

Không thể nghi ngờ, sức chiến đấu của huynh đệ Tư gia quả không tầm thường, chỉ cần bọn họ cẩn thận một chút thì sẽ không đặt mình ở trong tình huống nguy hiểm, căn bản không cần thiết liên thủ hợp tác cùng bọn họ. Hoắc Noãn Ngọc hiểu được điểm ấy, vì thế mới bày tỏ hợp tác thì không cần chia đều những thứ đoạt được; ai giết cự thạch nhân, Thạch Tâm chính là của người đó, hết sức công bình.

Trên đường, Tư Lăng đi tới thương lượng cùng Hoắc Noãn Ngọc, hỏi: “Hoắc đạo hữu, đối với thông đạo nhập khẩu của tầng thứ năm, không biết cô có ý kiến gì không?”

Hoắc Noãn Ngọc cân nhắc rồi nói: “Ta cảm giác được hướng tây bắc có dao động năng lượng không bình thường, có lẽ thông đạo nhập khẩu ở nơi đó cũng không chừng.”

Tur Lăng hiểu được Hoắc Noãn Ngọc đây là nể mặt mình nên mới có thể nhắc nhở như vậy. Với thân phận của Hoắc Noãn Ngọc, tất nhiên sẽ có một ít tư liệu về Thông Thiên tháp do trường bối gia tộc giao cho đệ tử tinh anh. Tuy rằng nghe nói mỗi lần Thông Thiên Tháp mở ra sẽ có độ khó khăn và phương thức qua cửa khác nhau, nhưng vẫn có vết tích có thể tìm ra, sư môn trường bối của bọn họ hẳn đã sớm chỉ điểm cho bọn tiểu bối, cho nên mỗi lần Tur Lăng còn đang loay hoay như con ruồi không đầu thì người ta đã sớm tìm tới phương hướng, chuẩn bị đánh quai thẳng cấp.

Mọi người cũng không nhiều lời vô nghĩa, trực tiếp bay về hướng Tây Bắc.

Như thế qua nửa tháng, Tur Lăng cùng người của Hoắc gia đã bắt đầu hoàn toàn quen thuộc, kể cả vị đại thúc Khúc Vô Từ cũng đã thành khách hàng trung thành với linh tửu của Tur Lăng: vì không có linh thạch mua rượu nên thậm chí nguyện ý đi theo phía sau Tur Lăng làm lao động miễn phí -- đây rốt cuộc là yêu rượu cỡ nào nha! Chẳng trách cha mẹ muốn đặt cho ông ta cái tên “Vô Từ”, ý định ban đầu là làm cho trong số mệnh của ông ta không dính tới rượu, ai ngờ ông ta lại cố tình chọn “cái thứ trong chén” này[1].

[1]杯中之物: Thứ gì đó trong chén, ý chỉ rượu.

Xuất xứ: Trong Dụ thể minh ngôn (khuyến bảo người đời hiểu rõ đạo lý) quyền thứ năm của Phùng Mộng Long.

Đương nhiên, cũng chỉ giới hạn giữa Tur Lăng và bọn họ, đại ca vẫn là trầm mặc ít nói lạnh như băng, nửa ngày không bắn ra được một chữ, nhưng lại không thể phủ nhận phần cứng - dung mạo cùng phần mềm - năng lực của Tur Lăng đều là tuyệt hảo, chẳng mấy chốc đã bắt được tâm hồn thiếu nữ của nữ tu duy nhất trong đội, một đệ tử Hoắc gia.

Đây là tiết tấu sắp có đại tẩu sao?

Suy tưởng của Tur Lăng linh hoạt mở ra, từng lớn mắt nhìn đại ca lạnh như băng đánh Thạch Cự Nhân thành mảnh vụn, giải cứu nữ tu Hoắc gia kia, sau đó trực tiếp xoay người rời khỏi, để lại cô nương nhà người ta nhìn theo bóng lưng hắn mà đỏ ửng mặt, vừa ngọt ngào lại vừa mất mát.

Tur Lăng đi tới, nhìn thấy bộ dáng ngốc nghếch của đệ đệ, theo thói quen đưa tay vỗ vỗ đầu hắn, mang theo hắn nghênh đón một Thạch Cự Nhân khác...

Được rồi, đại tẩu gì đó quả nhiên là hắn tự mình suy nghĩ quá nhiều. Với loại người cuồng tu luyện và trạch nạm như đại ca nhà hắn, trên con đường Thông Thiên đại đạo này, chỉ thích hợp một người hành tẩu. Mà hắn cũng không tưởng tượng ra đại ca lạnh như băng thế kia mà lại giống như những nam nhân của Nguyệt Thiên Dạ, buông tôn nghiêm của nam nhân, vì một người nữ nhân mà muốn chết muốn sống -- chỉ nghĩ thôi mà đã cảm thấy ớn lạnh không chịu được.

Càng đến gần hướng tây bắc thì càng gặp nhiều Thạch Cự Nhân, làm cho tốc độ phi hành của bọn họ giảm rõ rệt. Thậm chí có khi gặp phải đoàn Thạch Cự Nhân cả trăm nghìn cá thể, thôi, cái gì cũng không cần nghĩ, mau mau chạy trốn đi thôi.

Tur Lăng cảm thấy Thông Thiên tháp này thật đúng là biến thái, mỗi tầng lại khó hơn một tầng, thật là làm cho người ta áp lực lớn như núi mà.

*****

Qua một thời gian, Hoắc Noãn Ngọc đột nhiên ngừng lại, dẫn mọi người bay đến chui vào phía dưới Thạch Lâm, sau khi xem xét bốn phía không có sinh vật hắc ám thì mới hướng về chỗ sâu mà bước đi.

Tur Lăng đi bên cạnh đại ca, thần thức cẩn thận mở rộng ra, bao trùm phạm vi vài trăm dặm. Trong những người ở đây, thần thức của hắn là mạnh nhất, có thể so sánh cùng Nguyên Anh hậu kỳ. Bất quá nguyên thần bị thương chưa lành, phạm vi bao trùm của thần thức cũng giảm đi, địa phương bao phủ cũng nhỏ hơn rất nhiều, nhưng vậy cũng đủ rồi.

Lối đi tối tăm chẳng chút, quanh co khúc khuỷu, thông nối với rất nhiều địa phương, hơn nữa có một vài nơi ẩn núp sinh vật hắc ám hết sức nguy hiểm, Tur Lăng đều cẩn thận tránh đi. Đại khái lao nhanh được nửa ngày, thần thức Tur Lăng rốt cuộc tập trung đến một cái động đá vôi cực lớn, đó là thông đạo nhập khẩu của tầng thứ năm, bất quá trong động đá vôi có một thứ rất nguy hiểm tồn tại.

Bị luồng uy áp cường đại kia làm kinh sợ, may mắn là thần thức của hắn chỉ dừng lại ở cửa động mà không có đi vào tra xét bên trong. Cẩn thận thu hồi thần thức, Tur Lăng rũ mắt xuống, an tĩnh đi theo người Hoắc gia.

Lúc này, giọng nói của Hoắc Noãn Ngọc vang lên: “Các vị đạo hữu, từ con đường này đi thêm mấy canh giờ thì chúng ta có thể đến đích.”

Mọi người tinh thần phấn chấn, đã đến được tầng thứ tư, mắt thấy liền có thể đến tầng thứ năm, làm sao không cao hứng cho được?

Bất quá Tur Lăng lại không cảm thấy cao hứng bao nhiêu, hắn hiện tại thương thế chưa lành, không thích hợp chiến đấu, tình huống này với mình quả thực là bất lợi.

Đang lúc hắn cau mày suy nghĩ có nên từ bỏ rồi trở về Thông Thiên tháp tầng thứ nhất chờ đại ca hay không, thì một bàn tay mát lạnh vỗ xuống đầu của hắn. Tur Lăng lập tức hiểu ý đại ca, ý bảo hắn đừng có lại bắt đầu phát ngốc nữa.

||-||| hắn thật sự không có phát ngốc, bất quá là thức thời không muốn liên lụy đại ca làm bảo mẫu thôi.

Tiếp tục chạy mấy cái canh giờ, càng lúc càng tiếp cận động đá vôi, lúc này Hoắc Noãn Ngọc mới ngừng lại.

Trong lối đi tối tăm chỉ có tiếng vang do bọt nước nhiều giọt, vì thế nghe có vẻ vô cùng rõ ràng, cũng lộ ra một cảm giác khẩn trương kỳ lạ.

“Nơi đó có một thứ rất cường đại.” Hoắc Noãn Ngọc trầm mặt nói.

Mọi người hô hấp đều rất nhẹ, không ai trả lời.

Sau một lúc, Hoắc Noãn Ngọc nhìn người ở chỗ này, đặc biệt là mấy đệ tử Hoắc gia, nói rằng: “Bất kể như thế nào, ta vẫn hi vọng các người có thể bảo vệ tánh mạng của mình.”

Đúng lúc này, đằng trước có tiếng gió dồn dập lưu động, trong lòng mọi người rung mình, nương vào lối đi gấp khúc mà che giấu thân hình, mặc kệ người tới là ai, hiện tại đều không thích hợp phát sinh xung đột. Nếu làm thức tỉnh thứ nguy hiểm trong động đá, đó là vô cùng bất lợi với bọn họ.

Rốt cuộc những tu sĩ kia cũng đến gần, bất quá cũng giống như bọn họ, xa xa liền ngừng lại, không dám tới quá gần.

Tư Lăng liếc mắt nhìn qua, phát hiện cái tổ hợp này thực hỗn tạp, trong đó có tu sĩ Đan Phù tông, còn có đám người Liễu Thành Phong, xem ra Liễu Thành Phong đã hợp tác cùng người Đan Phù tông.

So với Thu gia, Hoắc gia cùng Đan Phù tông quan hệ không tệ, lập tức Hoắc Noãn Ngọc không tiếp tục ẩn núp mà đi ra ngoài hội hợp cùng bọn họ. Hơn nữa hiện tại đằng trước có nguy hiểm không biết rõ, thêm một người là thêm một lực lượng, Hoắc Noãn Ngọc là người rõ ràng công minh, làm việc hiên ngang lưu loát; ở trong mắt Tư Lăng, đây chính là nữ nhân cực có khí phách ngự tỷ.

Ngay khi hai phe tu sĩ hội hợp thì Hứa Phiên Nhiên nhìn thấy Tư Lăng, nàng ngạc nhiên nhảy lại đây, nhỏ giọng hỏi: “Tư đạo hữu, huynh không sao chứ?” Lúc ấy hỗn loạn, nàng nhìn thấy rõ ràng Tư Lăng bị quyền trượng của Nguyệt Thiên Dạ gây thương tích, nhìn tình huống thì hết sức nghiêm trọng, làm mấy ngày qua nàng vẫn lo lắng không thôi.

Tuy rằng cô gái này ngốc nghếch không thấy rõ thế cục, ở trong mắt Nguyệt Thiên Dạ hoàn toàn là kẻ tìm chết, nhưng Tư Lăng lại cảm thấy nàng ta ngang ngược nhõng nhẽo kiêu đáng yêu, trông có vẻ điệu ngoa tùy hứng, nhưng đối tượng mà nàng điệu ngoa đều là người mà Tư Lăng cũng chán ghét, không khỏi có vài phần ấn tượng tốt đối với cô gái này.

“Ta không sao, đa tạ Hứa đạo hữu quan tâm.” Tư Lăng lại cười nói.

Nhìn thấy hấn tươi cười, Hứa Phiên Nhiên cả khuôn mặt lại đỏ ửng lên, cả kẻ ngốc cũng có thể cảm giác được nàng ta hiện tại cả người đầy bong bóng màu hồng.

Tình cảnh này, rước lấy ánh nhìn tò mò của một số người, Tư Lăng vốn cũng cảm thấy không có gì, nhưng khi hấn nhìn thấy đại ca xưa nay không chú ý đến chuyện phạm tục lại dùng một biểu cảm vi diệu để quan sát đệ muội tương lai, lập tức áp lực lớn như núi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125: Hãm hại người khác rất sung sướng

Trong thông đạo tối tăm có hơn ba trăm tu sĩ, so với nhân số lúc đi vào thì chẳng đáng kể, nhân số giảm mạnh, có thể thấy muốn vượt ải Thông Thiên tháp cũng không dễ dàng. Đương nhiên, không bài trừ còn có rất nhiều người đang loanh quanh tại tầng thứ hai thứ ba, thậm chí là ở tầng thứ tư này, còn có rất nhiều người đang bên ngoài đối phó với Cự Thạch Nhân.

Hiện nay, lại là một cửa ải khó khăn.

Lần này đệ tử dẫn đội của Đan Phù tông tiến vào Thông Thiên tháp tên là Hà Tiêu, là một tu sĩ có tu vi Kim Đan hậu kỳ. Tựa như Kỳ Trường Ca, hấn là đệ tử chương môn, thế hệ trẻ cực có uy vọng của Đan Phù tông, tuy rằng chỉ là Kim Đan kỳ, không cách nào so sánh với thứ ở chỗ sâu trong động đá, nhưng cũng coi như là “người cao trong đám lùn”.

Hà Tiêu là tu sĩ trẻ tuổi khuôn mặt tươi cười thân thiện, diện mạo thanh tú, lúc cười lộ lên tựa như mỗi tác da thịt trên mặt đều đang cười, làm cho lòng người sinh ra hảo cảm. Hà Tiêu cười híp mắt kéo tiểu sư muội đang dính lấy Tư Lăng về bên người, lại dùng một loại ánh mắt cực có thâm ý nhìn Tư Lăng, sau đó mới cùng đám người Hoắc Noãn Ngọc thương lượng kế hoạch kế tiếp.

Tư Lăng im lặng, xem ra vị sư huynh này là người hiểu chuyện, tuyên bố không muốn mình có bất kỳ quan hệ gì với tiểu sư muội của hấn. Cũng phải, Nguyệt Thiên Dạ lúc trước triển lộ thủ đoạn cùng vũ lực cường hãn, còn cả loại dục vọng chiếm hữu không chiếm được thì hủy diệt kia nữa, dù cho bọn họ hiện tại không có quan hệ gì, tin tưởng chỉ cần nữ tu nào cùng hấn nhắc lên quan hệ, Nguyệt Thiên Dạ đều sẽ sinh ra sát ý. Hà Tiêu là người thông minh, tự nhiên không nguyện ý để tiểu sư muội mình bị Nguyệt Thiên Dạ nhìn chằm chằm.

*****

Quyết định cuối cùng là Hà Tiêu cùng một tu sĩ Kim Đan hậu kỳ khác đi vào động đá để thám thính tình huống.

Qua nửa ngày, hai người quay trở lại, trong bóng đêm, mọi người đều có thể nhìn thấy sắc mặt khó coi của hai người, trong lòng không khỏi hồi hộp một chút, trong lòng biết thứ ở chỗ sâu trong động đá cực kỳ lợi hại, cửa ải này có lẽ lại muốn tổn thất rất nhiều người. Có vài tu sĩ nhất gan đã nghĩ có nên từ bỏ trở về Thông Thiên tháp tầng thứ nhất hay không.

“Các vị, bên trong động đá vôi có một cái linh đàm (hồ nước linh thiêng), trong đó đã thai nghén ra Thủy linh châu.” Hà Tiêu đề nén thanh âm nói.

Xung quanh yên tĩnh, dường như ngay cả hô hấp cũng dừng lại. Thủy linh châu, đây là chí bảo của tu sĩ thủy linh căn. Một viên Thủy linh châu ẩn chứa thủy linh lực nồng đậm đủ để trợ giúp tu vi thủy linh căn tu sĩ tiến vọt lên một cấp, khi tu luyện có thủy linh châu phụ trợ thì tốc độ tu luyện không chỉ tăng gấp đôi. Không chỉ Thủy linh châu, chỉ nói riêng một linh đàm kia cũng đã đủ hấp dẫn mọi người. Bất quá, mọi người cũng không phải ngu ngốc, cũng không bị thủy linh châu mê mẩn tâm trí, bởi vì bọn họ đều biết, thường thì chung quanh loại linh tri do trời đất sinh ra này tuyệt đối sẽ có yêu thú lợi hại canh chừng, người thường không thể dễ dàng tiếp cận, bằng không sẽ hứng lấy công kích tàn khốc.

Quả nhiên, rất nhanh, vị tán tu còn lại nói tiếp: “Bất quá trong linh đàm có một con Hồng Long thủ hộ, nhưng đáng ăn mừng là, Hồng Long bởi vì muốn lên cấp nên lúc này đang ở thời kỳ ngủ đông.”

Hiện trường là một mảnh yên tĩnh quý dị, chỉ có ánh mắt Tô Hồng Phi lóe lên, rất nhanh liền hạ mí mắt không nói.

Trong lòng Tư Lăng cũng chấn động dữ dội, đối với Thủy linh châu có chút khát vọng, bất quá nghĩ đến Hồng Long trong linh đàm thì liền xi hơi. Ai ngờ hẳn không nghĩ tới, ngược lại là Yêu Liên xưa nay gan nhỏ sợ phiền phức lại có ý muốn.

“Tư công tử, thực nhiều thủy linh dịch nha, Tiểu Hồng muốn ~” Tiểu Yêu Liên truyền âm cho Tư Lăng, “Chỉ cần có thủy linh dịch, không gian Hồng Liên rất nhanh sẽ thăng cấp, đến lúc đó thì Tư công tử muốn bao nhiêu Mộc Linh dịch cũng không sao cả.”

Nghe được truyền âm non nớt mềm mại kia, tựa như đũa nhỏ dễ thương đang lẫn lộn to và đáng yêu để cầu xin người lớn, làm cho lòng người sinh thương tiếc; hơn nữa còn hiểu được lấy tình cảm dễ dụ dỗ, rất nhiều rất nhiều Mộc Linh dịch quả thực là khiến người ta động tâm không thôi. Nhưng mà Tư Lăng vừa nghĩ tới Hồng Long trong linh đàm, không khỏi sợ run cả người. Thôi vậy, dù sủng đũa nhỏ cỡ nào thì cũng phải nhìn rõ hiện thực, lượng sức mà đi, hẳn bây giờ là tên tàn phế, không thích hợp chiến đấu, cũng liều mạng không nổi với Hồng Long đâu.

Thấy Tư Lăng bên này thờ ơ, Tiểu Yêu Liên nhất thời yên tĩnh lại. Tư Lăng đang cho rằng nó đã buông tha thì đột nhiên cảm giác được Trọng Thiên biến mất!

“Trọng Thiên đâu?” Tư Lăng giật mình hỏi, trong lòng có dự cảm không tốt.

“... Chủ nhân, chủ nhân đi tìm Hồng Long trong đó rồi.” Tiểu Yêu Liên áp a áp ứng nói.

Thật là tìm chết mà! Tư Lăng thầm nghĩ rằng nghiêng lợi. Hành động này của Trọng Thiên đại gia không phải là tuyên bố muốn đi tìm chết sao? Nó tuy rằng có huyết mạch đại yêu thú Thượng Cổ, nhưng hiện tại chỉ là thú con, sao có thể liều mạng với Hồng Long được chứ?

Mà những tu sĩ trong thông đạo đang thương nghị làm thế nào giấu diếm được Hồng Long đang ngủ đông để tiến vào tầng thứ năm bỗng đột nhiên biến sắc, Tiểu Hà kinh hoàng hô lên: “Không xong! Có người đánh thức Hồng Long!” Nói xong, ánh mắt sắc bén quét một lượt trong đám người, phát hiện nhân số không đổi, làm trong lòng không khỏi có chút nghi hoặc, chẳng lẽ còn có một nhóm người khác?

Bất kể là ai đánh thức Hồng Long, mọi người đều biết không thể nghĩ ra một kế hoạch chi tiết nào khác nữa, đều ào ào chạy khỏi động đá.

Tư Lăng giả vờ vô tri cùng mọi người chạy khỏi động đá, đồng thời trả lời nghi vấn của đại ca: “Trọng Thiên đi vào, Hồng Long đúng là do Trọng Thiên đánh thức.” Trọng Thiên biến mất, Tư Hàn cũng là người biết trước tiên.

Tư Hàn hiếm thấy trầm mặc. Bản lĩnh gây họa và lớn mặt của Trọng Thiên hẳn cũng quá rõ ràng, cho nên cũng không kỳ quái. Nghĩ nghĩ, Tư Hàn truyền âm nói với hắn: “Lát nữa đừng rời khỏi ta.”

Tư Lăng sờ mũi một cái, có chút ngượng ngùng đáp lại. Đại ca quả nhiên coi hắn trở thành gánh nặng, kỳ thật hắn không có yếu đến như vậy đâu.

*****

Đây là một cái động đá vôi diện tích rất lớn, cao tới mấy ngàn trượng, ở giữa có một cái linh đàm. Một linh đàm lấp lánh sóng nước, tản ra thủy linh lực nồng đậm. Lúc này, trên linh đàm, một con rồng màu đỏ đang lơ lửng ở phía trên, thân thể kịch liệt gầy dựa, có vẻ đang gặp đau đớn gì đó rất ghê gớm, vậy rồng rực rỡ như lửa đỏ lúc sáng lúc tối, sắc màu không ngừng biến hóa.

Mọi người tuy rằng không biết Hồng Long lúc này vì sao lại như vậy, bất quá từ khí tức có thể phán đoán Hồng Long bất ổn, không rảnh để ý việc khác.

Người ở chỗ này nháy mắt liền hành động, thừa dịp Hồng Long không để ý thì ào ào nhằm vào linh đàm -- linh đàm chính là thông đạo đến tầng thứ năm. Quả nhiên, lúc mọi người tiến vào phạm vi có thể công kích của Hồng Long thì Hồng Long vẫn không có phản ứng. Khi người thứ nhất nhảy vào linh đàm thì Hồng Long tuy rằng có phản ứng, nhưng chỉ là trừng lớn đôi mắt, trong mắt chảy ra huyết lệ, vô cùng phẫn nộ.

Lúc Tư Lăng tiếp cận linh đàm thì cảm giác bả vai nặng xuống, biết là Trọng Thiên trở lại, bất quá hắn còn chưa kịp phản ứng thì đã bị người ta đá rơi vào linh đàm. Trước khi bị truyền tống đi, hắn nghe được một tiếng long uy rống giận:

“Nhân loại đáng chết, độc thú chết tiệt, dám trộm thủy linh châu cùng linh dịch của ngô ...”

*****

Tur Lăng ngã ngồi dưới đất, sững sờ nhìn vách tường đá xanh đen trước mặt, sau đó sờ sờ mông, trong lòng có loại cảm giác vi diệu-- đại ca thể nhưng đập mông của hắn...

Lúc này, Tiểu Yêu Liên từ trong tay áo Tur Lăng bò ra, hớn hờ chạy tới chỗ Trọng Thiên. Trọng Thiên nhảy xuống khỏi bả vai Tur Lăng, miệng ngậm một cái Bát Bảo bình, đem Bát Bảo bình ném cho nó. Cái lọ cao lớn không ngoài ý muốn đẩy ngã thân thể nhỏ nhắn xinh xinh của Tiểu Yêu Liên xuống đất, nửa ngày cũng không bò dậy được. Tiếng kêu a a kia khiến Tur Lăng 囧 囧, đưa tay đỡ một phen.

Tur Lăng đánh giá hoàn cảnh chung quanh, buồn bực phát hiện đây chính là cái thạch thất, bốn phương tám hướng đều là tường đá, hoàn toàn nhốt hắn ở chỗ này. Dò xét toàn bộ thạch thất một hồi, phát hiện hoàn toàn không có đường đi, Tur Lăng chỉ có thể tạm thời dừng ở chỗ trống rỗng này.

Tầm mắt chuyển tới Tiểu Yêu Liên đang ôm Bát Bảo bình, nhìn vẻ mặt vui sướng của nó, tất nhiên biết bên trong là đồ tốt, hắn bèn không chút khách khí xách lại đây, mở cái lọ ra, xông vào mũi là thủy linh dịch tươi mát, trong nước còn trôi nổi một hạt thủy linh châu trong suốt.

Tur Lăng cầm thủy linh châu trong suốt đặt tại trên tay thương thức, trả lại Bát Bảo bình cho Tiểu Yêu Liên. Không cần giải thích cũng biết, đây là linh dịch và thủy linh châu mà Trọng Thiên trộm thủy của Hồng Long. Nhìn vẻ mặt không thêm để ý mà ném Bát Bảo bình cho Tiểu Yêu Liên, thì biết thứ này nó không cần dùng. Về phần vì sao lại đi trộm, đoán chừng là móng vuốt ngứa, hoặc là Tiểu Yêu Liên làm nũng tác động đến dây thần kinh làm chủ nhân của nó.

Bát Bảo bình không giống với bình ngọc bình thường, không gian bên trong vô cùng lớn, nhìn cái lọ linh dịch này, có lẽ một phần mười linh dịch trong đầm đều bị lấy đi. Chẳng trách Hồng Long giận dữ, một bộ dáng muốn giết người như thế; Trọng Thiên thật đúng là không khách khí mà.

Tur Lăng cảm ra cái ghế nhỏ từ trong túi trữ vật ngồi xuống, lại lấy ra một linh quả nhàn nhã gặm, bắt đầu hỏi những chuyện mà Trọng Thiên móng vuốt ngứa đã làm.

Chỉ có thể nói, con Hồng Long kia thật xui xẻo. Lúc nó đang tiến cấp, lâm vào trạng thái ngủ đông, thì cái đũa âm hiểm Trọng Thiên này liền trực tiếp dứt độc của mình cho Hồng Long -- sau khi hấp thu yêu đan Hồ Dục xà, độc của Trọng Thiên càng ghê gớm hơn vài phần, hoàn toàn có thể hạ được một con rồng. Hơn nữa khi đó Hồng Long căn bản không có chuẩn bị, mới có thể để Trọng Thiên dễ dàng đánh lên như vậy. Độc tính kia hết sức bá đạo, tuy rằng ngay khi chất độc xâm nhập vào thân thể thì Hồng Long lập tức thanh tỉnh, nhưng thân thể lại bị định trụ, chỉ có thể trơ mắt nhìn kẻ địch đánh lên, cầm Bát Bảo bình trộm Thủy linh châu cùng linh dịch của nó.

Tại thời điểm bọn họ đi vào, Hồng Long đang đấu tranh với chất độc trong người, phân tâm không được, cho nên chỉ có thể trơ mắt nhìn bọn họ tiến vào linh đầm.

Tur Lăng đỡ cằm, như có điều suy nghĩ nói: “Trọng Thiên, độc của ngươi đối với Hồng Long mà nói, cũng không phải là trí mạng, đúng không?”

Trọng Thiên kiêu ngạo quay đầu không nhìn hắn.

Tiểu Yêu Liên có được Thủy linh dịch, lúc này lòng đầy hoa nở, tự động giải thích cho chủ nhân yêu dấu nhà mình, “Tur công tử, thể xác của rồng vô cùng mạnh mẽ, pháp thuật và chất độc không thể dễ dàng thương tổn thể xác chúng được, độc của chủ nhân có thể làm nó không thể hành động đã xem như rất lợi hại, có lẽ qua một khắc sau thì Hồng Long sẽ bài trừ độc ra bên ngoài cơ thể, vậy là vô sự.”

Tur Lăng ồ một tiếng, trong lòng cảm khái, xem ra là bọn họ đã nhặt được lợi lớn, ít nhiều nhờ Trọng Thiên mới không cần trực tiếp chống lại Hồng Long. Bất quá, bọn họ cũng coi như đã đắc tội Hồng Long, nói vậy Hồng Long sẽ càng thù hận nhân tu rồi. Trừ nhóm bọn họ ra, những tu sĩ phía sau sẽ xui xẻo đây, Hồng Long phần nộ sẽ cho bọn họ một bài học.

Đây quả thực là chơi người ta nha, hơn nữa kẻ đầu tiên có khả năng bị hại sẽ là đám người Nguyệt Thiên Dạ cùng Thu Mộ Quy.

Suy đoán ra kết luận này xong, toàn thân Tur Lăng đều sáng khoái.

Trọng Thiên đại gia thì thẳng thừng nói cho Tur Lăng, nó quả thật có ý này. Đại gia nó không phải là yêu thú không đầu óc, mấy ngày qua luôn không gặp được đám người Nguyệt Thiên Dạ, khiến nó hết sức ám ức buồn rầu, cho nên trước khi đi, muốn thêm chút phiền toái cho đám Nguyệt Thiên Dạ.

Chất độc của Trọng Thiên tuy rằng không thể hoàn toàn giết chết Hồng Long, nhưng cũng có thể làm Hồng Long nguyên khí đại thương. Bất quá Trọng Thiên không bằng lòng làm thánh phụ, giải quyết Hồng Long tiện lợi cho những tu sĩ nọ qua cửa, cho nên lúc nó đánh lên Hồng Long thì chỉ dùng một lượng đủ cho Hồng Long không thể động dậy một khắc. Chờ sau khi bọn hắn đi qua, Hồng Long đã đẩy độc tố trong người ra, hơn nữa lần này Hồng Long bị lừa thăm như vậy, nhất định sẽ hạ sát thủ với những tu sĩ muốn đến tầng thứ năm. Mà bọn Nguyệt Thiên Dạ tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha Thông Thiên tháp, đến lúc đó nếu bọn nàng muốn đi tới tầng thứ năm, chờ đón họ tuyệt đối là một con Hồng Long phần nộ, đến lúc đó tuyệt đối có thể hiểu được.

Xem ra Trọng Thiên lẫn lộn trong nhân loại quá lâu, cũng biến thành âm hiểm giả dối, thật không biết là chuyện tốt hay là chuyện xấu đây.

Tur Lăng rất nhanh thì dứt bỏ cảm xúc vô căn cứ này, bắt đầu nghiên cứu Thủy linh châu trên tay.

Hắn bây giờ là thủy hỏa song linh căn, Thủy linh châu này đối với hắn cũng là hữu dụng. Chỉ cần nắm Thủy linh châu như vậy đã có thể cảm giác đến một loại Thủy linh lực thuần túy mà hùng hậu, từng lỗ chân lông trên thân thể đều thoải mái mà nở ra, đúng là công cụ tu luyện cực tốt. Chỉ cần có Thủy linh châu phụ trợ, tốc độ tu luyện của hắn có thể tăng lên gấp đôi, chỉ bảo như thế, làm sao không khiến người động tâm.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 126: Dị biến

Sau khi thu hồi Thủy linh châu, Tư Lăng lại lục lợi phần thưởng mới nhận được, là một bản khúc phổ.

Tư Lăng sờ sờ cằm, trong lòng hoài nghi, chẳng lẽ là khí linh Thông Thiên tháp thấy rằng hắn lấy được cây Ma Thiên Kinh Vũ cầm, cho nên liền đem khúc phổ đưa cho hắn làm phần thưởng qua cửa? Nghĩ thế, Tư Lăng lật ra, sau đó có chút ỷ khuất phát hiện, ngoại trừ trang thứ nhất, cái khác đều là trống trơn.

Lặng lẽ thu lại khúc phổ, Tư Lăng nhắm mắt bắt đầu dả tọa. Linh lực một lần lại một lần quét khắp kinh mạch, cuối cùng tụ lại ở trong đan điền, thấm vào Kim Đan, vết rách trên kim đan màu vàng nhạt được linh lực một lần lại một lần chữa trị. Cùng với thời gian trôi qua, vết rách chậm rãi mờ đi, thẳng đến khi biến mất.

Không chỉ nguyên thần suy yếu, Kim Đan Tư Lăng cũng bị thương nặng, vết rách như mạng nhện trên Kim Đan quả thực là nguy hiểm, đây cũng là nguyên nhân vì sao ở tầng thứ tư vô luận thế nào cũng không ra tay. Mà bây giờ, bị nhốt trong thạch thất, chẳng biết lúc nào mới có thể rời đi, Tư Lăng mới bắt đầu quyết định chữa thương.

Đợi khi Tư Lăng mở mắt ra, đã qua nửa tháng.

Mở to mắt ra, vẫn là thạch thất đóng kín.

Thấy Tư Lăng mở mắt, ba con yêu đều nhìn sang, Trọng Thiên nhảy đến trên vai Tư Lăng, dùng cái đuôi quét cổ hắn; Tiểu Khôi nhảy đến một bên khác kêu chiêm chiếp với Tư Lăng; Tiểu Yêu Liên đang cắn linh quả cũng chạy tới, xem ra thời gian hắn chữa thương đã làm ba đứa này bức rứt khó chịu muốn chết.

Tiểu Yêu Liên leo lên trên đầu gối Tư Lăng, hỏi: “Tư công tử, thương thế của huynh tốt hơn chưa?”

“Vết rách trên Kim Đan đã biến mất, dưỡng thêm một thời gian nữa thì tốt rồi.” Tư Lăng cười, đưa tay xoa xoa đầu nhỏ của nó. Ít nhiều nhờ linh dịch của Tiểu Yêu Liên và ngọc tủy vạn năm, lần này mới không làm cho hắn nguyên khí đại thương.

Tiểu Yêu Liên nghe xong thì hết sức cao hứng, ném hạt của Linh quả vừa ăn xong về không gian, sau đó nói: “Tư công tử, nói huynh biết một tin tức tốt, thủy linh dịch lấy từ chỗ Hồng Long, Tiểu Hồng đã đem nó dung hợp cùng không gian Hồng Liên, về sau huynh không cần lo lắng không có Mộc Linh dịch dùng nữa rồi.”

“Ta không lo lắng, lo lắng của ta là ngươi tùy tiện lấy linh dịch tưới cho hoa hoa thảo thảo, cho ta một chút mà như muốn mạng của ngươi.” Cho nên Mộc Linh dịch có nhiều bao nhiêu thì cũng không đủ cho Tiểu Yêu Liên tiêu xài như vậy.

Tiểu Yêu Liên có chút ngượng ngùng sờ sờ lá sen trên đầu, sau đó lấy ra một lọ Mộc Linh dịch đưa cho Tư Lăng. Lần này nó ngược lại rất hào phóng, cho luôn một bình lớn, không giống trước kia, mỗi lần xin nó một chút thì nó đau lòng tựa như móc thịt nó vậy.

Uống nửa bình linh dịch, Tư Lăng cất nửa bình còn lại, sau đó nhồm đậy, vừa đi lòng vòng quanh thạch thất, vừa hỏi Trọng Thiên: “Trọng Thiên, ngươi cảm thấy nơi này sẽ nhốt chúng ta bao lâu?” Mấy ngày nay hắn bận chữa thương, tin tưởng Trọng Thiên hẳn đã có phát hiện mới.

Trọng Thiên gãi gãi mặt, gào một tiếng, Tư Lăng nhìn về phía Tiểu Yêu Liên đang ngồi trên vạt áo hắn, ý bảo nó giải thích thay.

“Chủ nhân nói, thạch thất này là mở ra từ bên ngoài, chỉ cần có người tiếp xúc cơ quan thì có thể đi ra. Nếu không có, chỉ có thể chờ Thông Thiên tháp đóng cửa rồi mới có thể ra ngoài.”

Tư Lăng lập tức xanh mặt, cảm thấy với vận khí tồi tệ của mình thì có lẽ sẽ bị nhốt ở đây cho tới khi Thông Thiên tháp đóng kín, như vậy còn có hi vọng gì đây?

Vừa nghĩ tới, đột nhiên phát giác tường đá bên trái rung động, đây là dấu hiệu muốn mở ra?

Tư Lăng kích động, xem ra vận khí của hắn cũng không tệ lắm, cũng không phải xui xẻo như vậy.

Trong ánh mắt đầy kích động chăm chú, tường đá rốt cuộc ầm ầm mở ra. Mở đến một nửa thì có một người nghiêng người tiến vào, Tư Lăng tuy rằng kinh ngạc, nhưng nhìn thấy tường đá lại sắp hạ xuống thì hắn không nghĩ nhiều nữa, cũng giống người nọ nghiêng mình mà lách qua. Ngay khi tường đá

sắp khép kín thì hấn vội vàng chạy đi.

Vừa đi ra thì lập tức nghênh đón một Linh quang pháo có uy lực mạnh mẽ đánh tới, Tư Lăng chật vật tránh thoát, vung ngược tay lên, một xấp linh phù phóng về phía đối phương, tiếng nổ mạnh không dứt bên tai.

Tư Lăng rất nhanh liền thấy rõ ràng đối tượng công kích hấn, thế nhưng là con rối hình người; hơn nữa còn là hình nhân Nguyên Anh kỳ, chả trách người vừa rồi tình nguyện bị giam ở thạch thất cũng không muốn đối mặt với nó. Quả nhiên, vận khí của hấn luôn luôn không tốt, chuyện tốt đẹp như vậy sao có thể để hấn gặp được chứ.

Linh phù nổ tung chỉ làm cho động tác của hình nhân kia đình trệ một chút, sau đó lại mở miệng phun ra một cái Linh quang pháo, Tư Lăng chỉ có thể không ngừng trốn tránh. Lúc này, Trọng Thiên cũng phun một ngụm yêu hỏa đánh tới hình nhân kia, yêu hỏa màu tím đỏ uy thế kinh thiên, hình nhân dùng tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy mà tan chảy, cuối cùng hóa thành một đống tro tàn.

Tư Lăng có chút kinh ngạc, không nghĩ tới yêu hỏa Trọng Thiên đã lợi hại như vậy, bất quá như thế cũng là một chuyện đáng vui mừng.

Trọng Thiên vỗ vỗ đầu Tư Lăng, bảo hấn tiếp tục gấp rút lên đường. Họ đã hao tổn quá nhiều thời gian ở trong này, Tiểu Lăng Tử không thể tiếp tục lười biếng được nữa, cần phải nhanh chóng leo lên tầng thứ chín đi thôi.

Cử động này của Trọng Thiên có vẻ quá không bình tĩnh, Tư Lăng cân nhắc, chẳng lẽ trong Thông Thiên tháp có thứ nó muốn, cho nên lúc đầu mới liên tục húc gục hấn nhất định phải Kết Đan đẳng tháp, hiện tại vào Thông Thiên tháp xong thì tên này rõ ràng còn nóng vội hơn hấn.

Tầng thứ năm Thông Thiên tháp là một mê cung lớn dựng bằng đá, mà địch nhân trong mê cung chính là vô số con rối. Dọc theo đường đi, Tư Lăng gặp được rất nhiều con rối, ngoại trừ hình người còn có hình thú, đều là tu vi Nguyên Anh kỳ, mỗi một con rối đều là một gia tài. Tư Lăng tuy rằng muốn thu một con rối để tăng sức chiến đấu, chỉ là Trọng Thiên ra tay quá nhanh, vừa nhìn thấy con rối liền trực tiếp phun lửa đốt thành tro, Tư Lăng căn bản không có cơ hội ra tay.

Vài ngày qua, Tư Lăng đã có hiểu biết nhất định đối với cái mê cung này. Hấn phát hiện mê cung này là hình tròn, thông đạo từng tầng từng tầng giảm dần về phía trung tâm. Ở chính giữa có một cái truyền tống trận, chính là thông đạo nhập khẩu thông đến tầng thứ sáu. Mà làm cho người phát điên là, đường đi trong mê cung biết di động, mỗi lần bắt cần một chút thì cũng sẽ bị chuyển về quỹ đạo ban đầu, lại phải cực nhọc chạy trở về, lại một lần nữa xoát con rối để qua ải.

Dựa vào yêu hỏa của Trọng Thiên, Tư Lăng dần dần tiếp cận trung tâm mê cung. Càng đến gần vị trí trung tâm mê cung, con rối xuất hiện đẳng cấp càng cao, thậm chí có vài con rối đã gần tới Nguyên Anh hậu kỳ, hơn nữa có một ít con rối chế tác bằng vật liệu mà cả yêu hỏa của Trọng Thiên cũng thiếu không nổi, lúc này đám Tư Lăng chỉ có thể chạy trốn.

Tư Lăng ghen một hơi, chỉ muốn mau sớm kết thúc cái tầng thứ năm đáng ghét này để đến tầng thứ sáu.

Cuối cùng tiếp cận được dây đất trung tâm, thì lại nhảy ra một hình nhân mặc kim giáp màu vàng, trên lưng cắm hai thanh trường thương. Lúc Tư Lăng tiếp cận thì trường thương vung đến, một luồng kinh khí (luồng khí mạnh mẽ) nguy hiểm chém tới.

Tư Lăng khom người tránh thoát, thạch bích sau lưng phát ra tiếng vang ầm ầm, uy thế lo lớn, làm cho trái tim của hấn đều run lên vài cái. Thời cơ cấp bách, Tư Lăng phát tay bắn một xấp hồn phù về phía hình nhân kim giáp, đồng thời yêu hỏa của Trọng Thiên cũng giống một con Linh Xà mà công kích hình nhân kim sắc.

Hình nhân Kim giáp hai tay nắm thương ở phía trước, há mồm quát ra một đạo sóng âm vô thanh, hình thành một luồng khí ngăn chặn Hồn phù cùng yêu hỏa. Hồn phù hóa kiếm, yêu hỏa hóa xà, cùng hình nhân kim giáp giằng co, không ai nhường ai.

Tư Lăng liếc mắt nhìn về khoảng trống, thân hình như một làn khói nhẹ nhàng nhanh chóng lui qua, sau đó đem hồn phù nổ tung ngăn trở hình nhân kim giáp đang muốn gấp rút trở về ngăn cản. Hấn nhảy tới trung tâm truyền tống trận, trước lúc trận pháp khởi động biến mất, uy thế khi hồn phù nổ tung quét đến, làm cho hấn cảm thấy trên người đau rát.

*****

Tư Lăng đưa tay nắm lấy đốm sáng trắng xuất hiện ở trước mặt, vừa mở ra nhìn, đây là phần thưởng vượt ải của tầng thứ năm, một tờ giấy vàng?

Cũng không rõ là thứ gì, Tư Lăng tiện tay thu nó vào túi trữ vật, sau đó quan sát hoàn cảnh xung quanh.

Đây là... Sơn động?

Nhìn lối đi cách đó không xa, Tư Lăng như có chút suy nghĩ, rất nhanh liền cảm giác được cách đó không xa có người đang đấu pháp, nghĩ nghĩ, Tư Lăng bèn bước về phía lối đi.

Phi hành như thế một lúc, rốt cuộc đến đích.

Trong một sơn động rộng lớn, có mấy tu sĩ đang chiến đấu với nhau. Tư Lăng nhìn ngó từng người, đều là không quen biết cho nên cũng không để ý tới. Ánh mắt hấn nhìn về phía thứ khiến cho tu sĩ hỗn chiến -- một vách tường khảm nhiều tinh thạch có màu sắc như nhau, tinh thạch trên đó lớn nhỏ không đồng nhất, lộ ra bên ngoài hình dáng tròn tròn, toả ra ánh sáng ngọc đá óng ánh bóng loáng, giống như những ngôi sao trong đêm tối.

Tur Lăng lập tức phát hiện Trọng Thiên rực rạch, hai mắt nhìn chăm chăm tinh thạch trên tường kia, khóe miệng có vết nước khả nghi chảy xuống.

“Thực nhiều Thiên Ngọc tinh!” Tiểu Yêu Liên dùng một loại giọng điệu sợ hãi thán phục truyền âm nói: “Tur công tử, đây là Thiên Ngọc tinh mà yêu thú thích ăn nhất, Tiểu Khôi ăn nó xong rất nhanh sẽ có thể lớn lên tiến cấp. Tur công tử, nhất định không nên bỏ lỡ nha!”

Thì ra là đồ ăn của yêu thú sao?

Tur Lăng nhìn thoáng qua Trọng Thiên, thấy nó xoa tay, liền biết thứ này nó nhất định sẽ không buông tha. Mà những tu sĩ bên trong cũng vì tranh đoạt chúng mà không tiếc ra tay tàn nhẫn, tất cả đều là vì yêu sủng của bọn họ. Yêu thú tiến cấp không dễ dàng, nếu chỉ dựa vào từ từ tích lũy thì thời gian kéo dài hơn nhân tu không chỉ vài lần. Thiên Đạo là công bình, phú cho nhân tu tư chất tuyệt đỉnh và ngộ tính, nhưng lại cho bọn hắn thọ nguyên ngắn ngủi. Mà thọ nguyên của yêu thú không chỉ gấp nhân loại mấy chục lần, nhưng là tiến cấp lại hết sức thông thả, cho nên thực lực mỗi một yêu thú cao cấp đều cường đại hơn nhiều so với nhân tu cùng cấp, dù sao thì thời gian tích lũy của yêu thú quả thực là quá dài lâu.

Mà thiên tinh ngọc trên mặt tường này tuy rằng nhiều, nhưng số lượng cũng có hạn, có lẽ chỉ có thể nuôi nấng mấy con yêu thú liên tục tăng mấy cấp thôi, cho nên người ở chỗ này đều muốn chiếm làm của riêng.

Trọng Thiên đã rực rạch, đôi mắt lộ ra sắc thái thô bạo tàn nhẫn, tính toán giết hết những tu sĩ kia rồi chiếm tinh ngọc làm của riêng.

Nhưng Tur Lăng lại không chịu làm như vậy, kiếp sống một trăm năm thiện quỷ không thể nghi ngờ là đã ảnh hưởng vô cùng khắc sâu tới hắn, thậm chí ảnh hưởng Đạo Tâm cả đời này của hắn. Hắn không thích vô cớ giết chóc, hết sức kháng cự chuyện giết người đoạt bảo, tình nguyện bỏ lỡ những cơ duyên cũng không muốn dính lên sát nghiệp. Sát nghiệp vô cớ không chỉ làm cho hồn thể hắn cảm giác không thoải mái, thậm chí sẽ ảnh hưởng Đạo Tâm của hắn.

Trọng Thiên thấy hắn ngăn cản, tức giận đến trực tiếp cào một vuốt qua, để lại ở trên tay hắn ba vết cào sâu thấy tới tận xương.

Tur Lăng cực kỳ đau đớn, những vẫn không chịu buông tay để nó đi qua.

Khí tức Trọng Thiên bắt đầu dần dần bất ổn, thậm chí phát ra tiếng gầm uy hiếp, lập tức một loại uy áp của yêu thú cấp cao tản ra, toàn bộ chúng sinh trong sơn động đều bị ảnh hưởng. Tur Lăng mất thăng bằng, trực tiếp ngã xuống đất, bàn tay giữ chặt Trọng Thiên cũng cứng ngắc, rốt cuộc không cách nào dùng lực được nữa.

Trọng Thiên lấy được tự do, đôi đồng tử tròn vo màu tím đen trường Tur Lăng, trong mắt nhấp nháy hoa văn yêu hoả màu màu tím đỏ, huyền ảo thần bí, rất nhanh biến ảo thành một đôi đồng tử vô cùng yêu dị, không còn lý trí, chỉ còn sát tính, tàn nhẫn hung ác nhìn hắn. Hai răng nanh bén nhọn từ miệng vươn ra, hai đôi cánh đen giấu trong thân thể cũng dần dần xoè ra...

Tur Lăng hơi thở bất ổn, khó khăn chống đỡ thân thể, lại một lần nữa hiểu được một sự thật: Trọng Thiên không phải là yêu sủng thuộc về mình, mà là một yêu thú cường đại vì hồn lực mà bắt buộc phải đi theo bên cạnh hắn, thậm chí là một yêu thú tùy hứng làm bậy, không ai có thể mệnh lệnh cho nó, quản thúc nó!

Trọng Thiên đi về phía hắn, đôi đồng tử thú lộ ra thần sắc yêu dị, sau đó nâng lên một móng vuốt. Cái vuốt nhỏ nhắn đáng yêu như thú con kia nháy mắt biến thành vuốt dài sắc bén, lộ ra tia sáng sắc lạnh âm u, vung về phía vị trí đan điền của hắn, muốn móc Kim Đan của hắn ra.

Kim Đan bị móc, nhất định phải chết.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 127

Một mẹo đơn giản có thể giảm 30 kg mỡ thừa.

Tại sao được sĩ đang che dấu sự thật về thuốc này?

Trẻ ra 15 tuổi sau 2 tuần

Khi vuốt sắc sấp đâm vào da thịt thì đột nhiên ngừng lại, đôi mắt tròn yêu dị kia trong nháy mắt trấn tĩnh lại, hoa văn yêu dị rút đi, khôi phục thành màu tím đen, bộ dáng dường như có chút ngại thẹn, cứ như vậy sưng sờ nhìn hắn.

Bất quá, chúng rất nhanh lại bị hoa văn yêu dị xâm chiếm, quái lạ kỳ dị vô cùng.

“Trọng Thiên!” Tur Lăng kêu một tiếng, trong lòng lạnh hơn nửa.

Đồng tử thú yêu dị, không còn linh hoạt nhìn hắn, vuốt thú sắc bén nháy mắt đâm vào da thịt.

Tur Lăng đau đến tay chân co rút, hồn lực điên cuồng chuyển động, muốn phản kháng loại áp chế đẳng cấp này, chống cự vuốt sắc đang hướng tới gần Kim Đan.

Ngay tại lúc vuốt sắc tới gần đan điền muốn bắt lấy Kim Đan thì đột nhiên một loạt đao băng nghiêng nghiêng đâm tới, khiến cho Trọng Thiên không thể không nhảy ra, móng vuốt vừa dài vừa bén nhọn rời khỏi thân thể Tur Lăng, rút về trong đậm thịt. Lại là từng hàng đao băng mang hàn khí dày đặc ập đến, Trọng Thiên rít lên, hai cánh dang rộng, rống giận phun ra yêu hỏa về phía hư không.

Một bóng dáng màu trắng đột nhiên xuất hiện, đao băng mỏng manh xoay tròn quanh thân thể người nọ. Mỗi một thanh đao băng to như hai ngón tay nhập lại, đao băng tuy rằng ngắn nhỏ, lại tản ra khí tức nguy hiểm, làm cho người ta không dám khinh thường. Hơn nữa mỗi một thanh đao băng đều giống như có ngọn lửa Bạch Diễm đang lưu động, làm tôn lên nét “trường mi nhập tẩn”[1] của người nọ, mắt sáng như ánh sao, càng lộ vẻ tuấn tú lạnh nhạt, phong thái ngông nghênh.

[1]*Trường mi nhập tẩn” là cụm từ diễn tả dung mạo từ văn học cổ, rất thông dụng. Long mi kéo thẳng tới huyệt Thái Dương.

Người nọ phát tay, đao băng tạo thành một bức tường băng dày đặc hướng về yêu thú giữa không trung mà công kích.

Yêu hỏa màu tím đỏ uy thế bùng bùng không ngừng công kích về phía người nọ, bóng dáng màu trắng như một đạo khói nhẹ không ngừng dịch chuyển. Mỗi khi yêu hỏa sắp chạm đến áo bào thì người nọ đã dời đến chỗ khác, yêu hỏa đi qua nơi nào, tất cả mọi thứ đều bị đốt cháy thành bột mịn rồi tan biến.

Bởi vì dị biến này, khiến cho những tu sĩ đang tranh đấu trong sơn động lập tức thanh tỉnh, ngạc nhiên nhìn một người một yêu chiến đấu giữa không trung. Uy thế của Băng Diễm cùng yêu hỏa làm cho người khác không thể không tránh né, mọi người đều cảm giác đến một loại nguy hiểm khiếp sợ, không dám đến gần đấu chỉ một chút, sợ không cẩn thận lại bị cuốn vào hai ngọn lửa, vạ lây đến hài cốt cũng không còn.

Tur Lăng áp chế ngựa ngựa trong yết hầu, che vết thương phía dưới bụng đang máu chảy đầm đề, cố gắng ngồi dậy. Sắc mặt hần tái nhợt nhìn một người một thú giữa không trung, thần sắc vô cùng không tốt.

Tuy rằng không biết Tur Hàn sao lại xuất hiện, nhưng lúc này hần không có thời gian nghĩ nhiều, chỉ cảm thấy tầng thứ sáu này thật vô cùng quý dị, đáng về Trọng Thiên rõ ràng cho thấy đã bị cái gì đó không chế tâm trí, mất đi lý trí, đây là chuyện chưa từng phát sinh.

Đột nhiên, Tur Lăng nghiêng đầu nhìn về phía nữ tu đột nhiên xuất hiện, Tuyết Y nghệ thường[2]*, ôm một vũ cầm gỗ mun, một đôi mắt đẹp trong trẻo lo lắng nhìn Tur Hàn đang chiến đấu cùng yêu thú giữa không trung.

[2]Bộ y phục của thần tiên, mềm nhẹ, thướt tha, màu trắng

La Thiên môn, Bạch Cầm Âm

Tur Lăng hai mắt lóe lên, nhưng rất nhanh liền không quan tâm nữa.

“Đại ca cẩn thận!”

Tur Lăng khẩn trương kêu lên. Khi yêu hỏa của Trọng Thiên sắp chạm đến trên người Tur Hàn thì thân hình Tur Hàn bỗng dừng trầm xuống, yêu hỏa kia âm âm công kích đến bức tường khảm Thiên Ngọc tinh kia. Trong ánh mắt đau lòng của mọi người, cả mặt tường đều bị thiêu hủy, chỉ sót lại một mảnh sắc màu khét lẹt. Mà lúc Thiên Ngọc tinh bị hủy thì đôi mắt Trọng Thiên rốt cuộc khôi phục sắc màu vốn có, động tác cũng chậm chạp vài phần. Đúng lúc này, một đóa Băng Diễm Liên đã đập tới thân thể của nó...

“Gào -- “

Tur Lăng che mắt không đành lòng nhìn thẳng, trong lòng lại có loại cảm giác sáng khoái kỳ lạ -- đáng đời! Ai bảo người tâm chí không vững bị mê hoặc, giờ chịu khổ rồi hả? Băng Diễm của đại ca nhà hần không phải loại thường đâu, đốt lòng của người coi như lợi cho người rồi đó.

*****

Một lát sau, Tur Lăng được bố trí trên tầng đá lớn ở một nơi sạch sẽ trong sơn động, mặt mày tái nhợt ăn một viên Sinh Cơ Hoạt Huyết Đan. Sau khi cảm giác được mạch máu nơi bụng chậm rãi khôi phục, hần lại lấy ra một bình linh tửu thêm linh dịch uống vào. Bởi vì hiện tại có người ngoài ở đây, cho nên hần không dám ngang nhiên cầm linh dịch ra trị liệu.

Tur Hàn đứng ở trước mặt hần, liền khởi động cho hần một vùng trời an toàn. Phía đối diện là mấy tu sĩ mới vừa rồi còn đánh nhau đến khó thể chia tách, họ đang cảm kích nói lời cảm tạ với Tur Hàn. Nếu không phải huynh ấy đúng lúc xuất hiện, bọn họ cùng đồng bạn sẽ vì một ảo giác vô căn cứ mà tự giết lẫn nhau, ngẫm lại vẫn còn cảm thấy đáng sợ.

“Tur đạo hữu, quả thực là rất cảm ơn người.”

“Đúng vậy, nếu không phải Tur đạo hữu đúng lúc nhắc nhở, chúng ta vẫn còn vì đám Thiên Ngọc tinh không tồn tại mà tranh đấu, tự giết lẫn nhau, quả thực là...”

Một câu nói này nói ra làm mấy tu sĩ đều lộ ra vẻ mặt áy náy. Từ lời của bọn họ có thể biết bọn họ là một đám bằng hữu có quan hệ cực tốt, từ lúc bắt

đầu tu tiên vẫn luôn nâng đỡ ủng hộ nhau đến tận bây giờ, cảm tình không cần nói cũng biết. Lại không ngờ vừa đến nơi này, thấy được bức tường Thiên Ngọc tinh kia, không hiểu thế nào liền nổi lên lòng độc chiếm, cả tình cảm nhiều năm cũng vứt bỏ, thế nhưng muốn hạ sát thủ đối với bạn tốt bấy lâu.

Ngẫm lại đã thấy sợ, nếu không phải Tư Hàn lúc ấy đứng lúc ra tay, phá tan mê chướng, bọn họ vẫn sẽ bị rơi vào trận chiến liều chết cùng bạn tốt, không thể thanh tỉnh.

“Nơi này có một con Huyền Thú cao cấp.” Tư Hàn thần nhiên nói, cũng là giải thích hết thảy. Nghe vậy, mấy tu sĩ kia đưa mắt nhìn nhau, mồ hôi lạnh ướt lưng.

Huyền Thú là một loại yêu thú cực kỳ hiếm lạ, chỉ tồn tại trong truyền thuyết, không ai biết chúng nó có bộ dáng gì, nghe nói một Huyền Thú cấp thấp đã có thể mê hoặc một tòa thành trăm vạn nhân tu, làm cho người khác không thể phát giác kỳ lạ, chậm rãi từ vong trong ảo giác. Mà bây giờ, không chế nơi này lại là một Huyền Thú cao cấp, quả thực không thể tưởng tượng nổi. Chắc hẳn lúc bọn họ bước vào không gian này là đã tiến vào ảo giác do Huyền Thú chế tạo, thậm chí làm cho bọn họ sinh ra một loại cảm giác đồng bạn chung quanh kỳ thật đều là hư ảo, là Huyền Thú chế tạo ra để mê hoặc ý nghĩ của mình. Đáng sợ hơn là, người có tâm trí yếu ớt, ở dưới sự mê hoặc của Huyền Thú thậm chí sẽ hoài nghi ý nghĩa tồn tại của chính mình, tự phủ định bản thân rồi tiêu vong cả nguyên thần, giết người không dấu vết.

Quả nhiên, Thông Thiên tháp không hổ là thần khí thời kỳ Thượng Cổ, thế nên mới có năng lực cỡ như vậy, đến cả Huyền Thú trong truyền thuyết như vậy mà cũng có.

Một đám người mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, không dám khinh suất như lúc mới vào tầng thứ sáu nữa, dường như đối với mọi thứ chung quanh đều tràn đầy hoài nghi.

Mấy người lại cảm tạ Tư Hàn một phen, nhìn thoáng một người một thú bị Tư Hàn ngăn ở phía sau, trong lòng có loại cảm giác cổ quái. Huyền Thú có một thói quen, nó chỉ mê hoặc nhân loại, đối với yêu thú đồng bạn thì trước giờ đều sẽ không xuất thủ, nhưng mà vừa rồi, con yêu thú khí tức cường đại kia hình như đã bị Huyền Thú khống chế.

Rốt cuộc là dạng yêu thú gì lại khiến Huyền Thú vi phạm ý định ban đầu mà ra tay?

Tư Lăng tự nhiên không biết suy nghĩ của những tu sĩ kia, vừa đã tọa chử thương vừa lắng nghe đối thoại của bọn họ, mới hiểu bản thân mình và Trọng Thiên vừa xuất hiện ở trong này thì đã tiến vào địa bàn của Huyền Thú. Bọn họ giống như con rối mà hành động theo an bài huyền cảnh của Huyền Thú, nhất cử nhất động, thậm chí ý tưởng đều thuận theo ảo giác, quả thực là đáng sợ. Mà ảo giác của Huyền Thú, đem chấp niệm và dục vọng trong lòng nhân loại phóng lớn vô tận; thú tính của Trọng Thiên, đạo niệm trong lòng hắn, đều bị phóng đại vô hạn vào lúc đó, tình nguyện thân tồn hồn tiêu cũng phải kiên trì tới cùng.

Tư Lăng mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, trái tim nhảy loạn mấy nhịp.

Chẳng trách lúc ấy hắn lại không sợ chết mà nhất định phải ngăn cản Trọng Thiên, mà Trọng Thiên cũng không để ý tình nghĩa gần 20 năm làm bạn mà hạ sát thủ với hắn. Không phải hắn khoe khoang, Trọng Thiên là nuốt gần một nửa hồn thể của hắn mới tỉnh lại được, tuy rằng nó cường đại đến khó tin; nhưng nói tóm lại, về mặt tâm trí cùng tư tưởng, khi đó Trọng Thiên tựa như thú con mới ra đời, cái gì cũng đều phải học tập, hắn vừa làm cha vừa làm mẹ mà dường như lớn lên. Hơn nữa Trọng Thiên có huyết mạch của đại yêu thú Thượng Cổ, linh trí sớm mở, trí lực không khác nhân loại, cho nên vẫn có chút tình cảm đồng bạn với hắn, dù thế nào cũng sẽ không hạ sát thủ với hắn.

Nghĩ thế, Tư Lăng nhìn về phía con yêu thú đang ngồi xổm ngay bên cạnh. Lông mao đen bóng nay đã bị thiêu trụi như con chó ghê, quả thực là cực kỳ khó coi, nhìn trông vừa đáng thương lại vừa buồn cười. Lúc này thần sắc nó mệt mỏi, đem đầu giấu dưới hai chân trước, hai tai mệt mỏi rũ xuống, tất cả đều thể hiện nó đang cảm giác không tốt, tản ra một loại khí tức hết sức phiền muộn. Ngẫu nhiên nó lại nhìn về hắn với ánh mắt mang theo một chút áy náy, lúc phát hiện Tư Lăng nhìn lại thì lập tức chôn đầu giữa hai móng, một bộ dáng đáng thương không mặt mũi gặp người nữa rồi.

Đại gia Trọng Thiên kiêu ngạo bấy lâu đã bao giờ có loại bộ dáng đáng thương này, lập tức khiến Tư Lăng vừa buồn cười vừa tức giận.

Đối với đại gia Trọng Thiên kiêu ngạo cường đại mà nói, bị con Huyền Thú chết tiệt kia mê hoặc tâm trí mà xuống tay với Tư Lăng chính là sỉ nhục suốt đời nó, trong lòng đã lên kế hoạch bắt con Huyền Thú chết tiệt kia tiến hành Thập bát sát.

Ở lúc hai đứa này không được tự nhiên thì mấy tu sĩ kia đã cáo từ rồi đi, hiện trường chỉ còn lại nữ nhân ô môn, bạch y như tuyết.

Nói thực ra, hai người đều là hệ “bạch y”, Tư Hàn băng lãnh cấm dục, Bạch Cầm Âm xinh đẹp trong trẻo tuyệt tục, đứng chung một chỗ, thật là tổ hợp tuần nam nữ, không có gì hoàn mỹ hơn. Đáng tiếc, cả Tư gia là loại nam nhân mà gọi hắn là “tình thương mang giá trị âm” đều đã là một loại khen ngợi, trong lòng chỉ coi hai thứ là tu luyện cùng đệ đệ ngốc; mặc cho người có đẹp cỡ nào, ở trong mắt hắn cũng chẳng khác gì cục đá ven đường.

Tư Hàn lạnh lùng nhìn nàng, Bạch Cầm Âm im lặng không nói.

Tư Lăng tò mò nhìn thoáng qua, phát hiện ánh mắt Bạch Cầm Âm nhìn về phía đại ca nhà mình thập phần u oán, sau đó than một tiếng, ôm cây đàn gỗ mun kia bước đi.

Chờ sau khi nàng ta rời đi, Tư Hàn nhân cơ hội bày một đạo cấm chế ở chung quanh.

Tư Lăng không hiểu làm sao, chờ đại ca hắn nhìn qua thì trực giác thẳng lưng lên, cả sợi tóc cũng không dám động dấy một chút. Đến cả Trọng Thiên đang giả chết một bên cũng run vài cái. Hai đứa một bộ dáng bé ngoan biết nghe lời, dưới sự lạnh lùng nghiêm nghị của đại ca mà nơm nớp lo sợ nhận sai.

Lúc này, thấy không còn ai nữa nên Tiểu Yêu Liên bỏ ra, hóa giải bầu không khí khẩn trương đầy khó hiểu này.

Tiểu Yêu Liên vừa nhìn thấy chủ nhân của nó lúc này bị thiêu đến giống như con chó trại lông, lập tức run run, âm thầm thở sau này chộc ai cũng được, tuyệt đối không thể chộc Tư đại ca. Sau đó hảo tâm lấy ra Mộc Linh dịch đưa cho hai người chữa thương.

Uống Mộc Linh dịch xong, da lông bị đốt trụi trên người Trọng Thiên một lần nữa mọc ra, rất nhanh lại khôi phục thành tiểu ấu thú đáng yêu; mà vết thương của Tư Lăng cũng hoàn toàn khôi phục. May mắn lúc ấy Tư Hàn tới kịp, nên chỉ bị thương da thịt, không bị móc Kim Đan, bằng không lúc này có lẽ chỉ có thể đợi sau này đoạt xá trùng sinh, hoặc là trùng tổ thân thể.

“Vết thương ổn rồi?” Tư Hàn hỏi, vươn tay điểm tại giữa chân mày hắn, sau khi kiểm tra một lượt khắp thân thể hắn, phát hiện nguyên thần cũng ngưng thật hơn rất nhiều so với tầng thứ tư, hắn là mấy ngày này có cẩn thận tu dưỡng.

Tư Lăng nhìn hắn, lúc hắn rút tay lại thì đột nhiên phát hiện hơi thở của hắn bất ổn, dường như bị thương. Tư Lăng bắt lấy cổ tay của hắn, dùng linh lực dò xét, phát hiện đan điền Tư Hàn có dấu vết tán loạn, hoảng sợ.

“Đại ca, huynh bị thương!”

Tư Hàn cũng chẳng kiêng dè mà cho hắn biết, nói: “Huyền Thú kia rất lợi hại, lúc trước ta vì thoát khỏi ảo giác của nó, bị phản phệ.”

Nghe nói như vậy, Tiểu Yêu Liên vô cùng khẩn trương lấy ra bình ngọc đưa Tư Hàn ăn. Nghĩ nghĩ, tay nhỏ vung lên, mấy hạt sen nho nhỏ xuất hiện trong bàn tay nhỏ bé của nó. Hạt sen lỏng lẻo trong suốt, vô cùng khéo léo xinh xắn, giống như khắc bằng băng. Lúc hạt sen lấy ra thì nhiệt độ chung quanh lập tức hạ xuống, làm cho người ta cảm giác được một luồng hàn khí.

“Đại ca, đây là hạt của băng liên, có thể chữa thương.” Tiểu Yêu Liên đưa chúng cho Tư Hàn.

Vừa nhìn hạt sen kia, Tư Lăng liền nhớ tới đây là băng liên đào được từ hồ băng ở đại lục Trung Ương, không nghĩ tới đã kết hạt. Băng liên là một trong ngũ Thánh Liên, cực có lợi đối với tu sĩ cùng yêu thú băng linh căn, cũng có thể dùng để chữa thương, tục ngữ nói, chính là đúng bệnh hốt thuốc, hiệu quả còn hoàn hảo hơn linh dịch.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 128: Xù lông

Băng liên là thích hợp nhất với tu sĩ băng linh căn, có thể nói là chí bảo của tu sĩ băng linh căn. Đương nhiên, nếu tu sĩ băng linh căn biến dị ăn nó thì hiệu quả càng tốt.

Gốc băng liên kia kết hạt, tổng cộng có hai mươi hạt sen, Tiểu Yêu Liên chỉ lưu lại hai hạt sen để làm giống, còn lại đều đưa cho Tư Hàn. Chung quy thì thứ này ngoại trừ Tư Hàn ra, bọn họ đều không dùng được, thậm chí khả năng sẽ bị phản hân khí gây thương tích. Tất cả tinh hoa của Băng liên đều ở trong hạt sen, hân khí quá mạnh mẽ, tu sĩ bình thường cũng không thể ăn trực tiếp như tu sĩ băng linh căn, phải trải qua phối hợp luyện chế cùng thứ khác mới có thể dùng, hơn nữa hiệu quả cũng không lớn. Bất quá, lá sen, cánh hoa đều là đồ tốt, dùng để làm gia vị ủ rượu cũng tốt. Cái đĩa ham ăn Tiểu Yêu Liên này đã sớm thu lại lá sen, cánh hoa trước khi kết hạt, tính lúc nào rảnh rồi thì bảo Tư Lăng dùng lá sen cùng cánh hoa để làm mặt tương ???, đến lúc đó nó cũng có thể ăn một ít.

Cho nên mới nói, nhóm người này kỳ thật đều là đám ham ăn, không phải giải thích!

Tư Hàn ăn hai hạt sen xong thì liền nhắm mắt đã tọa chữa thương, đến phiên Tư Lăng ở một bên bảo vệ.

Không có đại ca băng sơn cường đại phóng khí lạnh làm người ta rét công nữa, Tư Lăng và Trọng Thiên bắt đầu mất to trừng mắt nhỏ. Tiểu Yêu Liên tựa hồ cảm giác không khí không đúng, cho nên thực an tĩnh ôm linh quả ở bên gối, thậm chí ngay cả âm thanh cắn cắn cũng nhỏ rất nhiều so với bình thường, sợ phá hư không khí quý giá của một người một yêu kia, lúc đó chính mình sẽ gặp họa.

Sau một lúc, Tư Lăng đưa tay về phía Trọng Thiên, cào cào cằm cho nó, bản năng yêu thú làm nó bất giác phát ra tiếng rên thoải mái. Đợi khi phát giác Tư Lăng đang tựa như cào cào cho mèo con thì lập tức cứng đờ, trừng mắt Tư Lăng.

“Người không phải còn muốn giết ta chứ?” Tư Lăng nheo mắt lại hỏi.

Nghe vậy, Trọng Thiên nhất thời dùng hai móng che mặt, dùng như cảm thấy đó là một chuyện nhục nhã, không ngóc đầu lên gặp người được. Nó vẫn cho rằng mình là yêu thú mang huyết thống cao quý, thể gian không có thứ gì đáng để nó thân phục, cho dù là tiên nhân cao cao tại thượng, khi nào đại gia nó cường đại nó sẽ đập bay như thường. Nhưng mà, một cái sơ sẩy, cứ như vậy té ngã trong tay một con Huyền Thú, mặt mũi đều mất hết, đặc biệt chính mình trong lúc vô ý đã làm bị thương Tư Lăng, cũng làm nó rất áy náy.

Trải qua gần đây 20 năm ở chung, giới tuyến định và bạn của Tư Lăng cùng Trọng Thiên đã mơ hồ không rõ, tăng thêm nhiều một chút tình đồng bạn vì điều. Tiểu Lăng Tử ở trong mắt Trọng Thiên là hết sức hữu dụng, vừa có hồn lực, vừa biết làm nường thịt, còn biết cả vuốt lông. Khắp đại lục Thương Vũ thật không thể tìm ra được người thứ hai, sao nó có thể cam lòng giết hắn được chứ?

Thấy nó phản ứng như thế, Tư Lăng phụt một tiếng cười lộ lên, cười đến Trọng Thiên cảm tức cào một vuốt qua, tựa như cào ngựa vậy. Móng vuốt sắc bén vốn có thể trực tiếp xuyên thủng tường đá cứng rắn lúc này lại không để lại nửa dấu vết trên tay hắn.

Mà nụ cười này, cũng phá vỡ khúc mắc lúc trước, Trọng Thiên trực tiếp nhảy đến trên bả vai hắn, dùng cái đuôi vòng lấy cổ Tư Lăng, hành vi này tỏ vẻ nó thân cận cùng người.

Tư Lăng bị cái đuôi kia siết chặt, thiếu chút nữa không thở nổi, trực tiếp dùng sức kéo, Trọng Thiên kêu gào thảm thiết, giờ móng vuốt kéo tóc Tư Lăng hai đũa cào cầu lẩn nhau. Trong chốc lát, một người một yêu đều lông tóc hỗn độn.

Lúc Tư Lăng mở mắt ra, liền nhìn đến đệ đệ ngọc cùng yêu thú xuân đang tình thương mến thương, xem ra chuyện lúc trước đã bỏ qua. Tuy rằng trước kia cảm thấy Trọng Thiên là yêu thú sâu không lường được, trong lòng có vài phần kiêng dè, bất quá trải qua lần này, Tư Lăng ngược lại yên tâm thêm vài phần, một yêu thú ngọc nhớ tình bạn cũ, so với nữ nhân thủ đoạn độc ác thì tốt hơn nhiều.

Thấy Tư Lăng tỉnh lại, hai người mới đình chiến.

“Đại ca, Huyền Thú kia...”

Tư Lăng thần sắc thờ ơ, nói: “Trong không gian này, thật thật giả giả, hết thảy khả năng đều là vô căn cứ, đệ phải cẩn thận.”

Nghe vậy, Tư Lăng nhíu mày, tâm tình có chút không xong. Hắn vẫn cho là mình có được Huyền Thạch, có thể nhìn thấu hết thảy giả dối, nhưng Huyền Thú hiển nhiên là đẳng cấp quá cao, căn bản không thể nhận thấy được chút ảo giác thì đã bước vào cái bẫy của đối phương chế tạo. Xem ra nếu đẳng cấp đối phương cao hơn mình, tác dụng của Huyền Thạch liền nhỏ hơn nhiều. Cũng chứng tỏ Huyền Thú chiếm giữ tại Thông Thiên tháp tầng thứ sáu xác thực là một Yêu thú đẳng cấp cực cao, mới có thể ảnh hưởng tâm trí của hắn.

Bất quá so với những người khác, hắn coi như là đã may mắn, ít nhất thì không có mất lý trí và bản thân, hiểu được mình đang làm cái gì, không cần lo lắng một cái sơ sẩy thì ngay cả bản thân mình cũng phủ định. Mà Tư Lăng cũng là ăn một lần đau khổ, mới có thể làm được trình độ này.

Tư Lăng đi tới Thông Thiên tháp tầng thứ sáu đã được một tháng, thế nhưng vẫn còn loay quanh tại vùng phụ cận, có thể thấy được thủ đoạn của Huyền Thú tầng thứ sáu này vô cùng lợi hại, còn khiến hắn ăn khổ, thậm chí bị thuật pháp của chính mình phản phệ bị thương. Chẳng qua, làm cho người ta bất đắc dĩ chính là, Huyền Thú kia chưa bao giờ lộ diện, thân nhiên lơ đãng liền cho người ta ăn khổ, nhưng ngay cả sợi lông cũng không để ai sờ tới, dù muốn giết nó giải hận cũng không được.

Xem ra sẽ có rất nhiều người mất mạng tại tầng này.

Tư Lăng nghĩ thế, bèn nói với Tư Lăng: “Đại ca, trên người đệ có Huyền Thạch, chỉ cần cẩn thận một tí thì vẫn có thể chống lại ảo giác.”

Tư Lăng tự nhiên biết Huyền Thạch là vật gì, đôi mắt hơi sáng lên, lập tức trực tiếp đứng lên, nói: “Chúng ta đi tầng thứ bảy!” Quanh quẩn ở trong này một tháng, Tư Lăng cũng không phải là không có thu hoạch, nơi này thật thật giả giả, rất nhiều địa phương đã được hắn tìm tòi đến quen thuộc, cũng biết thông đạo đi tới tầng thứ bảy ở nơi nào, chỉ là phải trải qua ảo trận do Huyền Thú bày ra nên có chút phiền phức.

Tư Lăng tất nhiên là đáp ứng, hơn nữa Trọng Thiên hiện tại ghen một hơi, vẫn muốn bắt được Huyền Thú rồi sau đó tiến hành Tiên giới thập bát sát (là mười tám loại phương pháp chém giết đầy máu tanh của Tiên giới, lưu truyền sâu xa, trong truyền thừa của nó có thứ tà ác này), lấy máu để rửa si nhục.

“Đúng rồi, đại ca, vị vừa rồi là Bạch tiên tử của La Thiên môn phải không? Các huynh sao lại đi cùng nhau thế?” Tư Lăng giống như lơ đãng hỏi, muốn biết cách nhìn của đại ca nhà mình với nữ nhân thế nào.

“Gặp được, thiêu cháy đám yêu đảng nhốt nàng ta, sau đó thì đi cùng nhau.”

Tư Lăng im lặng, hắn có thể nào bỏ lý giải như sau: trùng hợp gặp được, sau đó đúng dịp đánh quái thiêu đốt đám yêu đảng nhốt Bạch Cầm Âm, cuối cùng Bạch Cầm Âm thấy hai người có thể phối hợp lẫn nhau, liền đề nghị đi cùng. Mà đại ca nhà hắn là tên trạch nam kiên cường tu luyện, tình thương mạng giá trị âm, đối những sinh vật như con gái hay đàn ông đều không có hứng thú, căn bản không để ý, phía sau có người nào đi theo hay không cũng không quan trọng, chỉ cần không gây cản trở đến hắn là được. Cho nên sau khi gặp được hắn thì lập tức không cần một người ngoài ở bên nữa, để tránh làm cái gì đều không tiện.

Cô gái đáng thương, dành một trái tim thiếu nữ cho một khối băng vạn năm không hiểu tình cảm.

Bất quá đây cũng là chuyện có thể hiểu được. Nữ tu trước giờ vốn yếu thế hơn so với nam tu, bộ dạng xinh đẹp một chút thì phải lo lắng bị nam tu cường đại nào đó coi trọng bắt đi làm lộ đỉnh. Còn nếu bộ dạng bình thường, không ai để mắt tới thì chưa nói, làm chút tu luyện vật tư cũng phải lo lắng có thể bị người khác nhìn chằm chằm, tùy tiện giết người đoạt bảo hay không. Mà nam nhân có bộ dạng tốt lại mạnh mẽ, xưa nay cũng thực nổi tiếng, là người được nhóm nữ tu yêu nhất. Nếu có thể kết thành đạo lữ song tu, không chỉ có thể có người để dựa vào, che chở, tốc độ tu luyện cũng nhanh hơn so một mình tự mò mẫm, còn có thể có người đi cùng trên còn đường Đại đạo dài đằng dặc, không đến mức quá mức tịch mịch.

Loại trừ Bạch Cầm Âm ra khỏi những người đề cử vào chức đại tẩu, Tư Lăng liền không chú ý tới nữa.

Thông đạo quanh co khúc khuỷu, hơn nữa có rất nhiều sinh vật hắc ám và yêu thực, gây cho bọn họ thêm không ít phiền toái. Cuối cùng Trọng Thiên tức giận, trực tiếp phun một ngụm yêu hỏa, chẳng cần biết người là động vật hay là thực vật, đều đốt hết.

Qua vài ngày sau, hết thầy bình thường, không có xuất hiện bất kỳ dấu hiệu ảo giác nào, cảm xúc của mọi người cũng thực bình thường. Có đôi khi sẽ gặp được những người khác, bất quá hai huynh đệ đều có cùng nhất trí là tránh né. Tình huống hiện tại bọn họ đều có thể ứng phó, nếu cùng người khác kết bạn, ngược lại sẽ thành phiền toái, đối với bọn họ mà nói, thêm một người xa lạ sẽ làm bất tiện rất nhiều thứ.

Vài ngày sau, bọn họ giống như đã trở về nơi ban đầu, bởi vì trong sơn động này có một mảng lớn Thiên Ngọc tinh. Trong bóng đêm, chúng như những ngôi sao phát ra ánh sáng lấp lánh, sáng đến chói mắt.

Mấy người đứng trước cửa động, dù cho nhìn hoa mắt, cũng cẩn thận không dám hành động. Trọng Thiên thậm chí dùng đuôi quấn chặt trên cánh tay Tư Lăng, lông đuôi đều xù to một vòng, có thể thấy chuyện lúc trước đã để lại bóng ma cực lớn trong lòng nó, cho dù thèm muốn chết, cũng không dám liều lĩnh xông lên cại.

Tư Lăng vận hành Huyền Thạch nhìn mấy lần, nhìn thế nào cũng là đồ thật, làm cho hắn trong lúc nhất thời cũng không dám chắc chắn, sợ Huyền Thủ kia đẳng cấp quá cao, cả Huyền Thạch cũng có thể lừa dối.

“Đại ca, nhìn không ra dị thường,” Tư Lăng bắt đầu dĩ nói.

Tư Hàn gật gù đầu, phát tay, một loạt đao băng bắn ra, đánh vào trên vách tường, cả bùn mảng theo Thiên Ngọc tinh đều rơi xuống. Tư Hàn lật tay hút lấy một cái, một khối Thiên Ngọc tinh được hút đến trong tay, lật xem một lát, đối với Trọng Thiên đang giương mắt nhìn hắn khẳng định mà nói rằng: “Là thật.”

Lông mao xù đứng của Trọng Thiên lập tức xẹp xuống, bất quá vẫn không hành động. Đối với con yêu thú xưa nay là một hành động phải tiêu chuẩn mà nói, đây là một sự kiện cực kỳ hiếm lạ. Tư Lăng nhìn thấy có chút buồn cười, bóng ma này cũng quá nặng rồi, thật là đứa nhỏ đáng thương.

Biết Thiên Ngọc tinh có lợi cho yêu thú, Tư Lăng xách Tiểu Khôi từ túi linh thú ra, để nó tự mình đi kiếm ăn.

Tiểu Khôi điều vừa đi ra, còn chưa kịp phản ứng gì đã bị một sơn động đầy Thiên Ngọc tinh đậm mù mắt chim, lập tức lú lo một trận, vô cùng hung mãnh bay thẳng đến, giống con chim gỗ kiến mà liều mạng mổ Thiên Ngọc tinh trên vách tường.

Tiểu Khôi điều mổ đến quá vui thích, hoàn toàn kích thích Trọng Thiên. Trọng Thiên tuy rằng lo lắng Huyền Thủ sẽ đột nhiên nhào ra lừa nó, nhưng cũng không dè dặt bản năng yêu thú, cũng xông đến cào một vuốt, móc một viên Thiên Ngọc tinh vút vào miệng.

Sau khi bày ra một đạo cấm chế ở cửa sơn động, hai huynh đệ cũng cầm linh kiếm bắt đầu đào Thiên Ngọc tinh. Đến cả Tiểu Yêu Liên thân thể nhỏ nhắn mềm yếu, trừ ăn và làm vườn ra thì dường như không có gì tác dụng cũng bị Tư Lăng bắt làm tráng đinh. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, Thiên ngọc tinh này chính là đồ ăn cùng chí bảo lên cấp tương lai của Tiểu Khôi điều và Trọng Thiên, móc nhiều một chút là không sai.

Dường con yêu thú thật không dễ dàng, còn phải cực nhọc tìm kiếm đồ ăn cho chúng nó, mà này đồ ăn cũng cmm trân quý.

Dưới sự cố gắng của hai người ba yêu, số lượng Thiên Ngọc tinh trong sơn động dần dần giảm bớt. Mà Tiểu Khôi điều ăn uống no say đã trở lại trong túi linh thú ngủ say, đây là đặc thù của lên cấp, tin rằng khi nó tỉnh lại lần nữa thì sẽ có biến thành hóa, chỉ không biết khi đó huyết thống của nó có thể thức tỉnh hay không. Nếu là thức tỉnh, mới có thể từ đặc thù mà biết nó có cái huyết mạch thần kỳ gì chứ! Bất quá nhớ tới trên người nó có bốn loại huyết thống, trong lòng Tư Lăng lại có chút không khẳng định. Đứa nhóc này cũng quá tạp, đến lúc đó sẽ không biến thành thứ gì đó không đâu vào đâu chứ?

Ngay lúc Thiên Ngọc tinh dần dần giảm bớt thì đột nhiên hoàn cảnh chung quanh vận vẹo, Tư Hàn cùng Tư Lăng ngừng động tác lại, cảnh giác nhìn xung quanh. Mà Trọng Thiên lần nữa xù lông, nhìn trông không chỉ to thêm một vòng.

Tư Lăng rất trấn định, bởi có Huyền Thạch, hắn có thể nhìn thấy mặt đất chậm rãi hạ xuống, sau đó lộ ra cái vực dùng Hồng Ban Thạch vô cùng sang quý xếp thành. Cái vực kia dần dần nhô lên cao.

Bởi vì không biết cái vực này có tác dụng gì, Tư Lăng trước tiên nhắc nhở đại ca nhà mình, lại thu hồi Tiểu Yêu Liên vào trong tay áo, Trọng Thiên đứng trên vai hắn, cả người đều căng thẳng đến cứng ngắc.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 129: Bộ mặt thật của kẻ gây rối

ục đá lên cao hơn mặt đất chừng một trượng thì dừng lại, sau đó một hào quang chột lóe lên, rồi xuất hiện một... động vật... giống thỏ hư hư thực thực. Hơn nữa còn là màu hồng nhạt mộng mơ, lông xù xù cực khả ái, tựa như tiểu sủng vật mà những tiểu thư khuê các nuôi trong Thế tục giới kia.

Tư Lăng: Con thỏ cái gì, có thể làm thành thỏ xông khói hoặc là nướng nguyên con, hay là hấp ...

Rất nhanh hần liền phát hiện đó cũng không chỉ đơn thuần là một con thỏ. Móng vuốt của nó vung lên, không gian vặn vẹo, sau đó hoàn cảnh chung quanh thay đổi hoàn toàn, ngay cả hần cũng thấy không rõ thực hư. Tur Lăng thăm mắng cha nó, con thỏ này không phải quá lợi hại rồi sao?! Tur Lăng không thể ngồi chờ chết, trực tiếp cảm linh kiếm trong tay cắm xuống đất, sau khi rút vào hồn lực, quát một tiếng: “Nổ!”

Toàn bộ mặt đất nổ tung lên, làm xuất hiện một cái vực sâu đen tối, Tur Lăng thiếu chút nữa ngã xuống, nhưng được một cái băng tiên (roi băng) đúng lúc quần lấy thất lưng, kéo hần trở về.

Trên bục đá đối diện, con thỏ hồng thấy Tur Lăng không bị ảnh hưởng, nhất thời không ngừng giậm chân về hướng Tur Lăng, líu ríu kêu không ngừng, bộ dáng có chút tức giận, cặp mắt màu đỏ kia cảm hận nhìn bọn hần chằm chằm.

Tur Lăng hắc tuyến. Ngươi cho rằng mình là chim sê sao? Đáng lẽ nên kêu giống như thỏ chứ!

“Xảy ra chuyện gì?” Tur Hàn hỏi.

Trọng Thiên dính chặt lấy Tur Lăng, căn bản không có phát hiện bất kỳ dị thường nào, không khỏi có chút kỳ quái về hành động của hần.

Ở trong mắt Tur Hàn cùng Trọng Thiên lại đổi thành một cảnh tượng khác, cái bục mà Tur Lăng nói thì họ không nhìn thấy, chỉ thấy trong nháy mắt bọn họ xuất hiện trong một cái thế giới u tối mờ mịt, ngoại trừ người bên cạnh, tầm mắt chỉ có thể nhìn rõ trong vòng nửa mét, ngay cả thần thức cũng bị khóa lại. Mà sắc mặt Tur Lăng lại biến hóa mấy lần, tựa như thấy được thứ gì đó ghê gớm, sau đó không hiểu vì sao lại cảm kiếm xuống đất, sau khi mặt đất nổ tung thì hoàn cảnh lại thay đổi.

Loại cảm giác sờ không được đối phương, chỉ có thể chìm trong huyền cảnh quả thực là quá ngột ngạt. Long mao của Trọng Thiên lại xù to một vòng, hướng tới chỗ hư không phát ra một tiếng rống uy hiếp.

“Đại ca, con yêu thú kia bộ dạng hết sức kỳ quái, nhìn như con thỏ, bắt quá lỗ tai là nhọn, cái đuôi nhưng nhưng như đuôi hồ ly, toàn thân màu hồng, tiếng kêu lại giống chim sê, hơn nữa có thể thay đổi hoàn cảnh chỉ trong chớp mắt.”

Sắc mặt Tur Hàn có chút biến hóa, hồi lâu mới nói: “Là con Huyền Thú kia.”

Kỳ thật trong lòng Tur Lăng đã có vài phần suy đoán, nghe xong cũng không có gì ngoài ý muốn. Thì ra đây chính là Huyền Thú à, bộ dạng quả thật đủ huyền huyền thêm mộng ảo. Về phần vì sao nó rút cuộc không chịu nổi mà nhảy ra, Tur Lăng có thể hiểu được, dù sao bọn họ đều đã chạy đến ổ của nó, đào lấy đồ ăn của nó, còn có thể ngồi yên được mới là lạ. Huyền Thú muốn thăng cấp cũng cần Thiên Ngọc tinh, mà con Huyền Thú này có thể trưởng thành đến trình độ này có lẽ cũng là bởi vì đồng Thiên Ngọc tinh kia. Hơn nữa bởi vì Tur Lăng có Huyền Thạch có khả năng nhìn thấu ảo giác, chỉ cần bảo vệ bản tâm, đề cao cảnh giác, thật không có gì đáng sợ, cho nên Huyền Thú này thấy không thể thiết kế trêu chọc Tur Lăng, mới có thể tức giận như vậy.

Tur Lăng tính toán thực lực của mình, phát hiện giờ trừ phòng thủ ra, thực ra không thể làm gì với con Huyền Thú kia.

Mà Trọng Thiên nghe được Huyền Thú đang ở cách nó không xa, lại bức bách bởi vì không thể nhìn thấy nó, gấp đến độ vò đầu bứt tai, sau đó kéo đầu Tur Lăng. Tur Lăng bị nó quây phá đến không có cách, đành phải nói: “Nó đang ở xéo đối diện ngươi khoảng 30 trượng.”

Trọng Thiên nhắm chuẩn mục tiêu, trực tiếp một ngụm yêu hòa qua.

Tur Lăng cứ tưởng rằng đang ở thế giới mà Huyền Thú khống chế, yêu hòa của Trọng Thiên hần là không có tác dụng đối với Huyền Thú, ai ngờ khi Huyền Thú nhìn thấy yêu hòa ập đến, kêu lên một tiếng sắc bén, xoay người bỏ chạy, xem ra là hết sức kiêng kỵ yêu hòa của Trọng Thiên.

Đây là cơ hội tốt!

Tur Lăng nhanh chóng kéo tay đại ca -- không để hai người thất lạc trong vùng ảo giác mê mông này, ngự kiếm đuổi theo, chỉ huy Trọng Thiên phun lửa về hướng Huyền Thú đang chạy trốn. Phen rượt đuổi này mất nửa ngày, mà bọn Tur Lăng ở phía sau thì hết sức nhàn nhã nhìn Huyền Thú bị yêu hòa Trọng Thiên rượt chạy kêu líu ríu. Nhìn nó như hòa thiêu mông nhảy cao ba trượng, đặc biệt rất có cảm giác thành tựu -- hần cũng có một ngày được đuổi theo yêu thú cấp cao, thật là quá không dễ dàng, có cảm giác thành tựu quá đi.

“A, Tiểu Hồng biết, Huyền Thú lúc trước vì cái gì lại ra tay với chủ nhân.” Giọng nói của Tiểu Yêu Liên đột nhiên vang lên.

Nghe nói như vậy, Tur Hàn cùng Tur Lăng đều nhớ tới tư liệu về Huyền Thú. Chúng nó yêu thích mê hoặc nhân tu tự tàn sát lẫn nhau, nhưng không hề ra tay với yêu thú, nhưng mà cổ tình lại xuất thủ với Trọng Thiên. Đây cũng là lý do mấy tu sĩ bị mê hoặc lúc trước cho rằng Trọng Thiên là thứ cực mạnh mẽ, mới khiến Huyền Thú sợ hãi mà phá vỡ nguyên tắc ra tay đối phó.

“Nghe nói thời kỳ Thượng Cổ, tổ tiên chủ nhân đã kết thù hận cùng bộ tộc Huyền Thú, bộ tộc Huyền Thú phát thệ chỉ cần gặp được giống nòi yêu thú của chủ nhân, nhất định phải giết chết.” Tiểu Yêu Liên giải thích, những thứ này là nó tìm được từ trong truyền thừa của mình.

Tur Lăng nhìn Trọng Thiên hiện tại đã hóa thân làm rồng phun lửa, yêu hòa kia mỗi khi đốt tới mông Huyền Thú thì Huyền Thú đau đớn bật tại chỗ lên cao ba trượng, tránh được yêu hòa, điều này cũng khiến cho Huyền Thú vốn mập mập đáng yêu bị yêu hòa thiêu đến lông đuôi trụi lủi, một mảnh trống trơn, cả cái mông đều bị thiêu đỏ, nhìn đặc biệt khôi hài.

“Chúng nó kết thù oán gì?” Tur Lăng bắt quái hỏi.

Tiểu Yêu Liên chán chờ, nói: “Tiểu Hồng cũng không biết, trong truyền thừa không có giải thích.”

“Vậy Trọng Thiên biết không?”

Trọng Thiên bận đốt móng Huyền Thú, không rảnh phản ứng, bị Tư Lăng hỏi đến phiền, mới gào gào kêu vài tiếng, lại tiếp tục phun lửa đốt móng thỏ.

“... Chủ nhân nói, bởi vì thịt Huyền Thú ăn rất ngon, vừa mềm lại thơm, cho nên tổ tiên nó nhìn không được bắt tộc trưởng bộ tộc Huyền Thú nướng ăn, cuối cùng liền kết thù.” Tiểu Yêu Liên thanh âm mơ hồ truyền đến.

“...”

Tư Hàn mặt không chút thay đổi, không ai biết ý tưởng trong lòng hắn.

Mà Tư Lăng đã hỗn độn trong gió. Trong lòng chỉ có một cái ý nghĩ: chân tướng lịch sử khốn kiếp này, đừng không hạn cuối như vậy được không?

Nghe lời nói vừa rồi, không biết thế nào, Tư Lăng nhìn chăm chăm Huyền Thú đang liều chết chạy trốn đằng trước, đột nhiên cảm thấy móng mềm mềm nấp nấp cùng cái đuôi bị thiêu đến trĩu trĩu kia, tựa như miếng thịt kho tàu béo ngậy, cùng kho với cái đuôi heo, nói không chừng thật sự ăn rất ngon -- a phi, đừng để những đĩa ham ăn kia ảnh hưởng, hừn Tích Cốc thật nhiều năm rồi nha!

Tư Lăng cảm thấy tam quan của mình lại bị cái thế giới tàn khốc này đổi mới. Đúng vậy, chẳng trách Trọng Thiên thích ăn như vậy, một bữa không ăn liền hoảng hốt, thì ra là có căn cứ lịch sử. Tộc của chúng nó không có thuyết Tích Cốc, ăn mới là vương đạo, thức ăn mới là gốc rễ trường thành của chúng nó.

Đuổi theo một ngày, Tư Hàn rõ ràng phát hiện Huyền Thú đang hướng tới thông đạo tầng thứ bảy, thấy thế, Tư Hàn im lặng không lên tiếng, mặc Trọng Thiên tiếp tục phun lửa thiêu móng Huyền Thú.

Con thỏ hồng nhật không còn xinh đẹp gọn gàng như lúc mới gặp, lông trên người bị thiêu chỗ hồng chỗ đen. So với bộ dáng chó trĩu lông lúc trước khi Trọng Thiên bị Băng Diễm của Tư Hàn thiêu thì còn đáng thương hơn, hai mắt hồng nhật gần lẹ. Điên cuồng chạy trốn cả một ngày, đôi bốn chân ngắn nhỏ của nó mà nói là cực kỳ đáng thương, đã mệt đến mức thờ hồng học. Nếu không phải nó liên tục chế tạo ảo giác, Trọng Thiên chỉ có thể dựa vào miêu tả của Tư Lăng mà phun lửa, độ chính xác kém rất nhiều, bằng không con Huyền Thú này đã bước lên con đường của tổ tiên nó, bị nướng thành thịt nướng thơm ngào ngạt ăn luôn.

Nhìn thấy Huyền Thú nhảy vào một cái sơn động, Tư Hàn nhanh chóng lùi đệ đệ cùng nhau nhảy vào. Truyền tông quen thuộc làm cho bọn họ biết đây là thông đạo đến tầng thứ bảy.

*****

Sau khi hai chân đứng vững, Tư Lăng đưa tay nắm lấy đóm sáng ở trước mặt, đây là phần thưởng qua cửa của tầng thứ sáu.

Cũng không vội vã nhìn phần thưởng là cái gì, mà trước tiên quan sát hoàn cảnh tầng thứ bảy.

Tầng thứ bảy của Thông Thiên tháp ... Có bao nhiêu người có thể xông đến nơi đây? Sáu tầng phía trước, mỗi tầng đều có khó khăn, thậm chí không cần thận liên có thể mất mạng ở trong này, chẳng trách trăm ngàn vạn năm nay, người có thể xông đến tầng thứ chín Thông Thiên tháp rất ít, mà những người đó, đều là hạng người kinh tài tuyệt đỉnh. Nhưng mà, dù lợi hại, cũng không ai có thể thu phục được khí linh của Thông Thiên tháp.

Mà tầng thứ bảy này, có vẻ không giống với sáu tầng trước, vừa nhìn chính là một thôn xóm ở Thế tục giới, vô cùng yên tĩnh.

Bọn họ lúc này đứng tại đồi núi cao cao, phóng mắt nhìn ra, phương xa núi non liên miên nhấp nhô. Dưới chân núi là một vùng đồng bằng bằng phẳng, che kín bởi nhà ngói nồng đậm hương vị quê cha đất tổ, khói bếp lượn lờ. Một con sông nhỏ uốn lượn chảy qua đồng bằng, hai bên bờ sông dùng hàng rào gỗ bao quanh các loại cây nông nghiệp, trên đường có mấy con chó rượt đuổi nhau, phát ra tiếng sủa gâu gâu.

Hết thấy mọi thứ, bình yên, êm đềm, làm cho người ta không khỏi gọi lên một loại nhớ nhà khó hiểu.

Tư Lăng trong lòng đột nhiên có chút ngơ ngác, kinh ngạc đến phản ứng không kịp.

Đột nhiên, trên tay bị siết chặt, Tư Lăng cúi đầu nhìn, thiếu chút nữa sợ hãi nhảy dựng lên, đôi mắt cũng trừng lớn: vì quái gì hắn lại tay trong tay với đại ca thế này -- hình như khi đó bởi vì sợ lạc đường trong huyền cảnh của Huyền Thú, cho nên mới vẫn luôn lôi kéo đối phương đi? =. =

“Nơi này không có nguy hiểm” Tư Hàn cảm thụ kỹ lưỡng lại một lần, nói như thế: “Thực im lặng.”

Tư Lăng gật đầu, sau đó nhìn về phía thứ trong tay, là một khối tinh thạch màu vàng đất. Tư Lăng xem xét, lại nhìn về chỗ Tư Hàn, cũng là một khối tinh thạch màu vàng đất. Thì ra phần thưởng là giống nhau sao?

“Đại ca, này...”

“Tĩnh thổ!” Tư Hàn thần nhiên nói.

“Hả?” Tur Lăng hai mắt mở to, bật thốt lên: “Đó không phải là tài liệu chế tác pháp bảo bản mạng mà đại ca muốn tìm sao?” Đợi khi Tur Hân gật đầu, trong lòng Tur Lăng kích động một trận, không chút do dự đưa tinh thổ cho hắn, nói: “Đại ca, khối này của đệ cũng cho huynh nha, hai khối tinh thổ đủ không?”

Tur Hân nhìn hắn thật sâu, sau đó đưa tay xoa xoa trên đầu đệ đệ, nói: “Vừa đủ.” Quả nhiên là đệ đệ ngọc, cả thứ này mà cũng có thể không chút do dự tặng người khác.

Trên thực tế, Tur Lăng cũng không phải là không biết giá trị của tinh thổ, thứ đã tuyệt tích trong truyền thuyết, dù chỉ một lượng nhỏ như móng tay cái, lấy ra bên ngoài cũng có thể bán cái giá trên trời. Chỉ là, tinh thổ dù tốt cỡ nào, cũng không tốt bằng người sống; chế tạo vũ khí lợi hại cỡ nào, cũng không tốt bằng thực lực bản thân cường hãn. Đại ca là thân nhân duy nhất của cả hai đời hắn, người hắn kính trọng nhất, cũng không thể dùng bất kỳ vật phẩm có giá trị nào để so sánh.

Được rồi, là Tiểu Lăng Tử đột nhiên lên cơn sến súa. Kỳ thật hắn hoàn toàn xem không hiểu cái ánh mắt kia của đại ca, trong lòng buồn bực vì quái gì đại ca lại đột nhiên xoa đầu của hắn, tóc tai vốn đã bị Trọng Thiên cào loạn thành một cục, lại bị huynh ấy xoa xoa như vậy, hoàn toàn không còn hình tượng gì luôn.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 130: Đã trở về ^O^

Đây là một thôn xóm thực yên tĩnh bình hòa, mọi người an cư lạc nghiệp, mặt trời mọc thì làm việc, mặt trời lặn thì nghỉ ngơi, đời đời đều sống ở nơi này..

Mà bây giờ, trong thôn tới một đôi huynh đệ vô cùng đặc biệt!

Nói bọn họ đặc biệt, đầu tiên là có nam nhân nào bộ dạng xinh đẹp hơn nữ nhân không chỉ mười lần sao? Có nam nhân nào còn muốn lạnh lùng hơn cả băng tuyết trên đỉnh núi sao? Tiếp theo là, bọn họ rất lợi hại, dù là người đệ đệ bộ dạng xinh đẹp hơn nữ nhân, nhưng cũng có thể khiêng lên cái cây thú ngà trong rãnh nước, đó là cái cây nặng hơn mấy trăm cân đó nha, đôi tay thon dài như nữ ngọc kia rốt cuộc làm sao khiêng được cái cây thú lên nổi vậy? Đệ đệ mà đã lợi hại như vậy, càng không cần nói tới vị đại ca lạnh lùng giống như tuyết trên đỉnh núi kia, đi trong núi một chuyến trở về, trực tiếp khiêng về một con yêu thú đủ ăn cả thôn.

Đối với việc các thôn dân có thể nhanh chóng tiếp nhận bọn họ như vậy, Tur Lăng 囧 囧 mà tỏ vẻ: quả nhiên là “con người lấy ăn làm trời”! Đại ca nhà hắn tùy tiện đánh một con yêu thú bộ dạng rất giống gấu rồi vứt xuống sân rộng trong thôn, sau đó người trong thôn không chút do dự tiếp nhận, hơn nữa vô cùng nhiệt tình an bài nơi đặt chân cho bọn họ, tỏ vẻ bọn họ ở bao lâu cũng không có vấn đề gì.

Vị đại ca hiểu được hồi lộ lòng người như vậy thật sự là cái người từ trạch đến không hiểu đối nhân xử thế, tu luyện cuồng kia sao? Nếu để cho Tiểu Lăng Tử làm nhà phê bình, nhất định phải khen thưởng cho đại ca nha!

Cho nên bọn họ không hề bị hoài nghi liền được thôn nhân tiếp nhận!

Ban đêm, Tur Lăng làm bộ làm tịch mà đốt một ngọn đèn dầu đặt trên bàn gỗ đơn sơ, sau đó bắt đầu trải giường chiếu. Giường của thôn này chính là một cái hố đất (?) dài ba mét rộng ba mét, mà hai huynh đệ Tur gia được phân cho một gian nhà ở chỉ có một cái hố to làm giường, cho nên đêm nay đây chính là giường chung của bọn họ. Tiểu Lăng Tử bày tỏ, đều là nam nhân, ngủ cùng một chỗ cũng không có gì, xử xử hoàn toàn bình thường.

Trải lót xong cái hố dài ba thước, vỗ vỗ bên góc nệm, Tur Lăng đang thẳng lưng tỏ vẻ vừa lòng với kỹ thuật trải giường chiếu của mình thì ba con yêu đã không kịp chờ đợi mà nhào lên, lăn lộn khắp giường, rất là sung sướng.

Gân xanh trên trán Tur Lăng giật giật, sau đó tát qua một cái, đầu ba đứa đều bị hắn đánh xong, cả giận nói: “Các ngươi bớt bớt một chút đi, đừng làm cho những thôn nhân kia nghi ngờ.” Với các thôn dân mộc mạc yên tĩnh thì yêu thú chính là kẻ địch đẳng cấp cao đó.

Tiểu Khôi ủy khuất kêu chiêm chiếp, Tiểu Hồng nhu thuận ngồi chồm hổm sẵn sàng chiến đấu, Trọng Thiên khinh thường quay đầu, cho hắn một cái mông.

Tur Lăng cũng đồng dạng kiêu căng hừ một tiếng, lại lấy nước tới lau dọn chùi rửa.

Lúc dọn dẹp phòng ở gần xong thì cánh cửa két một tiếng bị đẩy ra, trong ánh sáng mờ mờ, một nam tử lạnh lùng mặc đạo bào màu trắng đi tới.

“Đại ca, huynh đã về rồi.” Tur Lăng cười nói với hắn.

Tur Hân nhìn ba con yêu đang chơi đùa trên hố, ba con yêu bị ánh mắt của hắn đảo qua thì cứng ngắc rõ rệt, sau đó thực tự chủ lẫn đến một góc trong hố, chỉ chiếm một chỗ chút xíu, không dám làm càn giống như khi đối mặt với Tur Lăng. Quả nhiên đều là một đám đáng ghét thích bắt nạt kẻ yếu! Còn có Trọng Thiên, người không phải lãnh diễm, cao quý, kiêu ngạo, điên cuồng tác oai tác quái, lão tử thiên hạ thứ hai ai dám thứ nhất sao? Sao người cũng cùng trốn với bọn nó vậy hả?

Hung hăng liếc mắt nhìn ba đứa nó, Tư Lăng bắt đầu nói chính sự cùng đại ca vừa đi ra ngoài tìm hiểu tin tức trở về.

Thổi tắt ngọn đèn, bóng tối với tu sĩ mà nói cũng không ảnh hưởng, hai huynh đệ song song nằm trên giường lớn, vai kề vai, bên cạnh còn nằm một chim, một thú, một yêu thực. Không khí thật là quá tốt đẹp có được hay không!

Tư Lăng 囧 囧, cảm giác đây không phải là một cái giường, mà là một tiểu thế giới chứa đựng những giống loài thần kỳ.

Tuy rằng trong lòng thực 囧 , nhưng cả biểu tình và thanh âm của Tư Lăng đều thực bình thường, nhỏ giọng hỏi: “Đại ca, thế nào? Nơi này là sao vậy?”

Kỳ thật loại chuyện tìm hiểu tình huống này vốn nên là do Tư Lăng diện mạo yêu nghiệt, tươi cười nắng sớm, tính tình ôn hòa đi làm, nhưng có thể là bởi vì gương mặt này quá yêu nghiệt, các thôn dân đa phần là nói hai ba câu liền ngăn người nhìn mặt hắn, mặt đỏ lên, cuối cùng không có biện pháp, chỉ có thể để Bàng sơn lên. Nhắc tới cũng làm cho người bị thương, rõ ràng bàng sơn trầm mặc ít nói không phải là đối tượng dễ đi hỏi thăm, nhưng mà có tình các thôn dân chính là khoái kiêu này. Đối mặt bàng sơn thì tuy rằng sợ hãi, nhưng rất nhanh liền thao thao bất tuyệt.

Tư Lăng cảm giác có chút tâm mệt không yêu thương được nữa.

Nơi này là tầng thứ bảy của Thông Thiên tháp. Nói thực ra, dựa theo kinh nghiệm một đường giết quái thăng cấp của Tư Lăng, hắn cảm thấy càng lên cao thì hệ số nguy hiểm càng cao, lại được ăn khổ ở tầng thứ sáu nên hắn đều đã chuẩn bị trong lòng, chờ hắn ở tầng thứ bảy sẽ lại là một vấn đề khó khăn. Nhưng mà -- Thông Thiên tháp cổ tình không làm như vậy, trực tiếp hiện ra ở trước mặt bọn họ là một cái thôn nhỏ hòa bình yên tĩnh, hơn nữa thôn dân trong thôn vừa nhìn đã biết không có một chút linh lực, làm cho hắn trước tiên hoài nghi mình có phải lại rơi vào huyền cảnh hay không.

Chịu khổ một lần, Tư Lăng càng thêm cẩn thận, nên trước tiên liền khởi động Huyền Thạch quan sát. Nhưng bất kể là nhìn như thế nào, đây đều là một cái thôn nhỏ yên bình giống ở Thế tục giới, không có một chút dấu vết của huyền cảnh.

Đối với việc bọn hắn đột nhiên tới, người trong thôn cũng là cực kỳ ngạc nhiên, tựa như vậy xem người ngoài hành tinh mà chỉ trò bàn luận xôn xao. Bởi vì tình huống không rõ, hai người cũng thu lại hơi thở của mình, giống những người thường mà đi vào thôn, gặp mặt thôn trưởng. Kế tiếp thì liền bịa đặt thân thế, thôn dân thực chất phác, đối với cái cơ hư cấu lạc đường đi nhầm vào của bọn họ cũng không chút do dự mà tin tưởng, thậm chí rất nhiệt tình giữ bọn hắn lại -- đương nhiên cái này còn có liên quan với thịt yêu thú mà Tư Lăng hối lộ nữa.

Bất quá, bất kể thôn này yên tĩnh như thế nào, cũng không phải trọng điểm. Nơi này là tầng thứ bảy Thông Thiên tháp, không có khả năng sẽ đơn giản như vậy, mà mấu chốt đến thông đạo nhập khẩu tầng thứ tám của Thông Thiên tháp, hắn là có liên quan với thôn này. Vì thế hai huynh đệ quyết định dừng chân trước, thăm dò rõ ràng tình huống rồi lại nói.

“Nơi này không cảm giác được một chút dao động linh khí nào, hoàn mỹ đến không có sơ hở.” Tư Lăng nói, trong bóng đêm, thanh âm thanh lãnh tựa hồ dung nhập vào bóng đêm, thêm vài tia nhu hòa, “Ta hỏi rồi, trong thôn không có người tu tiên, những người này đời đời đều ở trong thôn, chưa từng có ai rời đi. Hơn nữa trong thôn được một loại sức mạnh vô danh bảo vệ, yêu thú trong núi không thể tiếp cận thôn.” Dừng lại một chút, rồi nói tiếp: “Có lẽ, chúng ta cũng không thể tổn thương bọn họ.”

Tư Lăng phản ứng cực nhanh, “Hắn là khí linh Thông Thiên tháp đang bảo vệ bọn họ!”

Tư Lăng thần nhiên lên tiếng, “Nếu đây hết thảy không phải ảo giác, quả thật như thế.”

Tư Lăng cảm thấy thật khó giải quyết. Nếu Thông Thiên tháp thật sự đang bảo vệ thôn này, tình hình sẽ rất bất lợi đối với những tu sĩ bọn họ. Có thể đi tới nơi này đều là tu sĩ Kim Đan kỳ, hơn nữa còn là những con cưng của trời với tư chất kiệt xuất, làm tu tiên giả cao cao tại thượng đã quen, căn bản chẳng xem phẩm nhân ra gì, một chút không hài lòng thì tùy tiện dùng một cái tiểu pháp thuật lập tức có thể giết người vô hình. Trước mặt tu tiên giả, phẩm nhân yếu ớt thua cả con kiến, không chịu nổi một đòn, chưa bao giờ làm cho bọn họ bận tâm. Tu sĩ nếu thật có thể xông đến nơi này, có lẽ sẽ trực tiếp xài thủ đoạn của tu tiên giả để ép hỏi những thôn dân này, nếu những người phạm tội này dám phản kháng, tùy tiện thể hiện một chút cũng đủ để bọn họ chịu tội. Chỉ là, nếu những người phạm tội này được Thông Thiên tháp bảo hộ, nếu bọn hắn thật sự dám động thủ, đến lúc đó xui xẻo ngược lại sẽ là những tu sĩ bọn họ.

Trùng phạt không được, mắng không được, còn không thể gọi hoài nghi cho bọn họ, nhiệm vụ này hết sức khó khăn. Theo Tư Lăng mà nói, hắn thích cảm kiếm sáng khoái chém một trận, cũng không nguyện ý ở trong này cùng các thôn dân học làm ruộng.

Suy nghĩ cẩn thận điểm mấu chốt, Tư Lăng quyết định trước khi chưa thăm dò rõ ràng tầng thứ bảy này muốn làm cái gì, thì tạm thời ngủ đông làm một người bình thường vậy.

Lại thảo luận trong chốc lát, hai huynh đệ mới nhắm mắt ngủ.

Ngày hôm sau, trời chưa sáng đã vang lên tiếng gà gáy rõ to, cùng theo là tiếng chó sủa gâu gâu.

“Trời đã sáng!”

“Trời đã sáng!”

“Nên thức dậy làm việc thôi!”

Âm thanh tràn ngập tinh thần phấn chấn vang lên, Tư Lăng ngẩng đầu nhìn tới, liền nhìn thấy đại gia, đại thẩm, tiểu tử nhà hàng xóm cách vách đang ở

trong sân hăng hái kêu. Trong sân có gà mái dẫn theo một bầy gà con kêu chiêm chiếp đang mổ trên bãi cỏ, hiện ra một hình ảnh rất yên tĩnh hương dã .

“Thường đại thúc, Thường đại tẩu, Thường đại ca, sớm nha.” Tư Lăng cách hàng rào gỗ mà chào hỏi bọn họ.

Diện mạo mỹ lệ đều là được ưa thích, sáng sớm liền có thể nhìn thấy mỹ nhân cười tươi như hoa trong ánh mặt trời, khiến tâm tình của người nào cũng tốt đẹp lên. Thường đại tẩu cùng con trai Thường Sơn đều hết sức nhiệt tình mời huynh đệ Tư gia đến nhà bọn họ cùng ăn điểm tâm. Lý do là chỗ bọn hắn không có trữ lương thực, chắc là không thể làm bữa sáng được.

Tuy rằng đã Tích Cốc, bất quá nếu hiện tại cần dung nhập vào trong thôn này, tự nhiên phải biểu hiện giống như phạm nhân. Hai huynh đệ đều không chối từ, sau khi rửa mặt thì liền đi qua. Về phần ba con yêu, Tiểu Khôi bị thu vào túi linh thú, Tiểu Yêu Liên trốn trong tay áo Tư Lăng, Trọng Thiên giả vờ như con mèo ngồi xôm trên vai Tư Lăng, mở to đôi mắt tròn vo tỏ vẻ mình thực ngoan.

Bữa sáng là cháo trắng rau dưa cùng bánh trứng muối, rất có đặc thù của nông gia.

Tư Lăng ăn thật ngon lành, ngược lại Tư Hàn đang sững sờ cầm lấy bánh trứng muối mà Thường đại thẩm nhét tới.

Không giống với Tư Lăng nhập diễn thật nhanh, Tư Hàn sinh ra ở Thế gia Tu tiên, từ nhỏ đã ăn linh cốc, linh mễ, thịt linh thú và địa bảo thiên tài; không thứ gì không phải loại đặc biệt, hoàn toàn chưa từng ăn cái loại không chứa một chút linh khí này. Hơn nữa trứng vịt muối gì đó cũng quá nông dân rồi, làm một tu tiên giả cao cao tại thượng bày tỏ, loại vật thần kỳ như thế này hắn chưa từng ăn, chưa từng thấy bao giờ.

Bất quá Tư Hàn chỉ sững sờ trong nháy mắt, rất nhanh liền mặt không thay đổi mà cầm bánh bao nhả nhận lịch sự ăn; khiến cho Thường đại thẩm vốn cho là hắn ăn không quen thứ này, đang muốn khách khí một phen liền bị nghẹn một hơi.

Tư Lăng làm như không nhìn thấy, nâng bát cháo đã uống sạch mà ngẹn cười, đột nhiên phát hiện thì ra mình cũng hiểu được tâm tư của băng sơn.

Ăn điểm tâm xong thì phải làm việc.

Nhìn lưỡi hái mà Thường đại thúc đưa tới, hai huynh đệ trầm mặc. Đây là ý phải đi cắt lúa hả?

Tư Lăng giương mắt nhìn ra xa, một cánh đồng lúa rộng lớn vàng rực rỡ, rõ ràng nói cho bọn hắn biết, lúc này là mùa thu, chính là mùa thu hoạch, trong đầu lướt qua một đoạn: mùa thu đến, mùa thu đến, là lúc thóc lúa chín, bác nông dân bắt đầu thu hoạch...

= □ = Thì ra bọn họ cực nhọc xông đến tầng thứ bảy thì là vì đảm đương chức vụ nông dân làm ruộng sao? Bất kể là đời trước hay đời này, hắn đều chưa làm nông dân bao giờ cả!

Sau đó Tư Lăng lặng lẽ nhìn đại ca nhà hắn toàn thân bạch y giống như Tuyết trắng trên đỉnh núi, không nhiễm chút hơi thở trần tục đang trầm mặc nhìn lưỡi hái, sau đó hắn ta đưa tay vỗ lên bả vai đệ đệ, nói: “Ráng làm cho tốt, ta đi săn thú thêm cơm cho các ngươi.”

Tư Lăng 囧. Mà bên này Thường đại thúc nghe xong, lại cười nói: “Như thế rất tốt, đêm nay mọi người lại có lộc ăn.” Yêu thú trong núi với bọn họ mà nói quả thực quá nguy hiểm, bình thường bọn họ sẽ không đi vào trong núi, ăn thịt đều là gà, vịt, heo do trong nhà mình nuôi mà thôi.

Sau đó Tư Lăng nhìn đại ca nhà hắn bạch y bay bay như trích tiên, cứ như vậy thản nhiên bước đi, trong lòng nước mắt đầy mặt: hắn cũng muốn đi vào trong núi đánh yêu thú a a a ! ! Đại ca đừng đi, xin huynh tiện thể mang đệ đệ ngốc theo với!

“Tiểu Tư, đại ca của cậu thật không tệ, tuy rằng người có vẻ lạnh lùng một chút, nhưng là người tâm nóng. Không biết hắn cưới vợ chưa, trong thôn chúng ta có rất nhiều cô nương tốt, người cần mẫn lại biết lo việc nhà, làm việc là rất có năng lực, đáng người tốt, nông lớn có thể sinh... Nếu không ghét bỏ, đại thẩm hôm nào sẽ giới thiệu cho các ngươi một cô nương tốt...” Thường đại thẩm vô cùng nhiệt tình nói, liên tục ba lần lặp lại nhãi, nghe tựa như một bà mối vậy.

Tư Lăng: = □ = đại ca là từ trạch kiêm cuồng tu luyện, sẽ không cưới thôn cô đâu!

Trọng Thiên dùng đuôi quần lấy đầu, ghé vào trên vai Tư Lăng cười điên cuồng không thôi.

Tên nhóc Thường Sơn hoạt bát đến gần trước mặt Tư Lăng, sờ cằm đánh giá khuôn mặt hắn, sau đó tầm mắt từ ngực bằng phẳng chuyển đến cổ rồi đến hầu kết, đến đỉnh đầu hắn, tiếc rẻ nói: “Sao lại không phải cô nương chứ? Vốn cho là tới một cô nương mình thích, ai ngờ...” Lại là một trận thất vọng than thở.

Tư Lăng: = __ =! Lão tử là nam nhân thật sự là rất có lỗi! !

Kế tiếp, Tư Lăng nhắc lưỡi hái, ngoan ngoãn đi theo ba người Thường gia vào ruộng thu gặt thóc lúa. Bọn họ mới đến, không có ruộng đất của mình, cũng không có lương thực dự trữ, qua mùa thu chính là mùa đông, không có lương thực sao sống nổi chứ? Vì thế người trong thôn tốt bụng, để cho bọn họ lấy sức lao động để nhận lương thực; bọn hắn giúp thôn nhân làm việc, thôn nhân sẽ chia cho bọn hắn một ít lương thực thừa để sống qua mùa đông, để cho bọn hắn không đến mức đói bụng.

... Kỳ thật bọn họ không ăn cũng không sao cả, dù chỉ mặc một bộ quần áo đơn sơ cũng sẽ không bị lạnh!

Chạng vạng, Tư Lăng một thân bùn cội đi theo cả nhà Thường gia đẩy xe bò vận chuyển lúa đã gặt về nhà. Trên đường lớn gặp được Tư Hàn đang một tay khiêng một con yêu thú bộ dáng giống sói, vẫn là bạch y bay bay, lạnh lùng trong trẻo, dù cho ở thôn nhỏ giản dị này cũng không che dấu được

phong thái vượt trội của hắn. Tư Lăng phát hiện rất nhiều cô nương tay ôm rổ ven đường đang đổ mắt nhìn đại ca thông dong đi tới.

Nam nhân đẹp trai, lại có năng lực, mỗi ngày đều ăn thịt chính là được các thôn cô yêu nhất đó nha!

Trái lại chính mình, một thân bùn cỏ, vạt áo vắt trên thắt lưng, tay áo xắn lên trên cánh tay. Đừng quá nông phu nữa!

Nhìn thấy Tư Hàn khiêng một con yêu thú trở về, tự nhiên chiếm được khen ngợi của các thôn dân. Đêm nay lại có thịt ăn, xem ra đôi huynh đệ lạc đường này năng lực không sai, không bị yêu thú trong núi làm bị thương, còn có thể đánh yêu thú trở về thêm cơm, đúng là tài giỏi, giữ bọn hắn ở lại cũng không chịu thiệt.

Tư Hàn đi đến bên người đệ đệ, mắt nhìn ăn diện nông phu của hắn, thanh âm bình thản thanh lãnh: “Hôm nay cực khổ.”

Tư Lăng ủy khuất nhìn hắn, nói: “Đại ca, ngày mai chúng ta đổi đi, đệ cũng muốn đi săn thú.” Đổi đi, đổi đi, đại ca huynh yêu thương đệ đệ như vậy, đến phiên huynh ở lại trong thôn, để đệ đệ đi đánh yêu thú cho.

Tư Hàn sờ sờ đầu của hắn, lời nói sâu xa: “Đệ còn nhỏ!” Cho nên ngoan ngoãn đi làm ruộng đi.

“Đúng đó đúng đó, Tiểu Tư, bộ dạng cậu quá mỏng manh, loại chuyện này vẫn là để đại ca cậu làm đi.” Thường Sơn phụ họa nói, nhìn đến gương mặt yêu nghiệt kia của Tư Lăng, liền không bằng lòng để hắn ta chạy tới nơi nguy hiểm trong núi, ngộ nhờ bị thương đến gương mặt này thì biết làm sao?

Thường đại thúc cùng Thường đại thẩm cũng mỉm cười phụ họa, đều nói Tư đại ca không tệ, biết yêu quý đệ đệ, không để đệ đệ nhỏ tuổi đi mạo hiểm, là người ca ca tốt.

Tư Lăng = □ = đại ca, ta đã gần 40 tuổi, không nhỏ nữa đâu, hu hu!

Trọng Thiên lại một lần nữa dùng đuôi cuốn đầu, cười điên cuồng.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 131

Bận rộn vài ngày, lúa thóc đã thu hoạch xong, sau đó thì đến vườn trái cây hái hoa quả.

Tuy rằng mỗi ngày mặt hướng hoàng thổ, lưng hướng lên trời, vất vả chút cường độ công việc này đối với thể chất tu sĩ Kim Đan mà nói, căn bản không coi là cái gì. Chỉ là mỗi lúc kết thúc công việc thì cả người vừa bùn vừa cỏ, thật chẳng khác gì tên nông phu, không có hình tượng gì đáng nói. Tuy rằng một thuật tẩy sạch là có thể làm sạch toàn thân, nhưng Tư Lăng nghĩ tạm thời nên làm phàm nhân xen lẫn trong thôn dân, nên cũng thành thật để bùn cỏ dính vào trên người, sau đó tới về thì sai khiến đại ca nhà hắn nấu nước cho hắn tắm rửa, cảm giác kia thật sự quá sướng không nói nên lời.

Nói ra thì, trong thôn này căn bản không có chút linh lực, ở chỗ này cũng đừng mong tu luyện cái gì, không thấy được đại ca từ trạch kiếm tu luyện cuồng nhà hắn cũng không hề chết đi trong phòng, ngược lại mỗi ngày đều muốn vào núi một chuyến sao? Bất quá ra khỏi thôn thì ngược lại có thể cảm giác được linh lực di động, mà linh lực trong núi còn đặc biệt nồng đậm, mới có thể sinh ra rất nhiều yêu thú cao cấp.

Trọng Thiên sau ngày đầu tiên đi theo Tư Lăng thể nghiệm làm nông phu một lần thì liền bỏ qua hắn, đổi thành đi theo Tư Hàn vào trong núi đuổi thú rượt chim, chơi đến vui vẻ quên trời đất, trong núi có một nửa yêu thú đều dính phải độc thảo của nó, chọc một đám yêu thú oán than dậy trời.

Lại tốn hai ngày hái nửa vườn trái cây, Tư Lăng quyết đoán chuẩn mất, mĩ danh là muốn cùng đại ca vào núi săn thú cho mọi người thêm chút thịt ăn. Đối với quyết định của hắn, các thôn dân rất lo lắng, chỉ lo gương mặt xinh đẹp này bị yêu thú cào rách thì biết làm sao. Tư Lăng gần như sụp đổ. Bộ dạng quá tốt cũng là cái sai, mỗi người đều coi hắn như búp bê thủy tinh, luôn sợ gương mặt này bị phá hỏng -- kỳ thật dù cho bị cào nát cũng không sao cả, linh lực có thể chữa trị mà, thật sự không cần quá lo lắng.

Tư Lăng dơ mắt ở dưới sự lo lắng của các thôn dân, vừa sáng sớm đã theo sát đại ca nhà hắn ra khỏi thôn. Mà đại ca băng sơn Tuyết Liên, băng thanh ngọc khiết kia lại mang một bộ dáng ca ca trân trọng đệ đệ, cam đoan với các thôn dân liên tiếp dặn dò hắn phải chiều cố đệ đệ, nhất định sẽ bảo hộ đệ đệ thật tốt, sẽ không để yêu thú hung tàn cào nát mặt đệ đệ! !

= □ = rõ ràng hắn cũng rất lợi hại nha, một tay có thể khiêng nổi cây thú, vì quái gì các thôn dân chỉ dặn dò đại ca bảo hộ hắn mà không phải là hắn bảo hộ đại ca chứ? Đây là vì sao chứ?

“Đương nhiên là bởi vì bộ dạng Tư công tử quá chiều chuộng, nhìn trông yếu đuối muốn chết, làm cho các thôn dân nhiệt tình thiện lương không yên lòng.” Tiểu Yêu Liên miệng thúi đáp lời. Ra khỏi thôn, không có người ngoài, Tiểu Yêu Liên loi nhoi leo lên trước ngực Tư Lăng, không chút khách khí mà chế giễu nghi vấn của Tư Lăng.

Đối với Tiểu Yêu Liên thành thực này, Tư Lăng cũng đồng dạng không khách khí chút nào mà dùng nhất chỉ đạn công bắn bay nó.

Đến trong núi, nghênh đón luồng linh khí nồng nặc làm Tư Lăng cảm giác từng lỗ chân lông trên người đều nở ra, đắm chìm trong sự tẩy rửa của linh khí, thân thể được tinh lọc, cảm giác lâu ngày không gặp này làm cho toàn thân hân hân láng láng. Quả nhiên, vốn đã quen với không khí chứa đầy linh lực, giờ lại phải ở tại một nơi hoàn toàn không có linh lực, thật sự là làm cho người ta không quen.

“Đại ca, chúng ta đi đâu thế?” Tư Lăng tỉnh thần phần chấn hỏi, xoa tay, một bộ chuẩn bị làm một cuộc lớn.

Tư Hàn nhìn hán một cái, trong lòng biết hán đã kiềm nén đến khó chịu, cũng không ngăn cản hán, chỉ nói: “Đừng đến chỗ sâu trong núi là được.”

Tư Lăng tỉnh tể cảm thụ một phen, đột nhiên lỗ chân lông dựng lên, một loại uy áp cường đại như có như không phát ra từ chỗ sâu trong kia, tuy rằng không phải đặc biệt nhắm vào mình, nhưng loại uy áp kia vẫn là làm cho người ta tim đập thình thịch, không dám sinh ra bất kỳ ý niệm phản kháng nào. Xem ra Tư Hàn vài ngày nay đã tìm hiểu được kha khá đối với hoàn cảnh nơi này, biết chỗ sâu trong núi có một cái nguy hiểm tồn tại. Với thực lực bọn họ bây giờ, đích thực khó có thể đối kháng, vậy không bằng tránh đi.

Không chỉ Tư Hàn kiêng dè, đến cả con yêu thú 'lão tử đệ nhị thiên hạ' như Trọng Thiên mà cũng hết sức kiêng kỵ, đành hoảng đi theo bọn họ, không sinh ra ý niệm đi theo chọc. Điều này làm cho Tư Lăng hiềm thấy vui mừng một phen.

Đang lúc Tư Lăng suy nghĩ thứ nguy hiểm trong núi sâu là thứ gì thì thanh âm vui sướng của Tiểu Yêu Liên vang lên: “Tư công tử, nhanh lên, nơi đó có rất nhiều thứ tốt ~”

Ngột ngạt vài ngày làm Tiểu Yêu Liên cũng xoa tay, chuẩn bị làm một trận lớn. Thứ có thể để nó xưng là thứ tốt, tất nhiên thật sự là thứ tốt. Tiểu Yêu Liên thu được linh quả tốt, hán cũng có thể được hưởng ké, cho nên Tư Lăng rất hào phóng thỏa mãn nó, mang nó đi hái linh quả. Thông Thiên tháp là thần khí Thượng Cổ, bên trong có rất nhiều linh quả linh thảo khó gặp bên ngoài, chỉ cần gặp được, vậy đều không khách khí hái xuống một ít thu vào không gian Hồng Liên của Tiểu Yêu Liên để gieo trồng. Để báo đáp lại, Tiểu Yêu Liên rất hào phóng cho những cây linh quả cùng linh thảo kia một ít Mộc Linh khí, làm chúng nó sinh trưởng càng nhanh một ít.

Quả nhiên, có lấy có trả, không làm tổn hại đến thiên hòa, cái cử chỉ vô tâm thế này nhưng đã chiếm được sự chấp nhận của vạn vật có linh khí trong núi, làm cho một đường bọn họ đi tới được tường an vô sự.

Đánh yêu thú cả một ngày, phát tiết một trận, Tư Lăng cảm giác tốt hơn nhiều. Đến khi chạng vạng, chiều tà nhiễm đỏ khắp núi đồi thì Tư Lăng đánh một con nhũ sơn trư (heo sữa núi) chất thịt tương đối non mềm, hai huynh đệ tiện tay khiêng xuống núi.

Nhũ sơn trư là một loại yêu thú có hình dáng tương tự con heo ở Thế tục giới. Chỉ là một loài heo thôi, tự nhiên sức công kích tương đối nhỏ, bất quá nó có thể phát ra một loại hương vị mê hoặc địch nhân, làm cho người ta không cẩn thận liên trúng chiêu. Nếu mà lấy chất thịt để nói, trong thịt chúng nó ngậm một mùi hương sữa tươi, ăn vừa mềm vừa thơm, mùi vị cực tốt, là thứ được các thôn dân cùng Trọng Thiên yêu thích nhất. Đáng tiếc chính là Nhũ Hương Trư rất hiếm gặp, hôm nay Trọng Thiên không biết tìm được ở đâu, dẫn chúng nó chạy tới để Tư Lăng một kiếm kết liễu, sau đó dùng đôi mắt to khả ái nhìn Tư Lăng, tỏ vẻ đêm nay muốn ăn nướng thịt.

Trọng Thiên đại gia tỏ vẻ: đêm nay có thịt thơm thơm để ăn, a a

~(≥▽≤)~

Lúc bọn hán sắp về tới thôn thì các thôn dân cũng đã kết thúc công việc, thôn dân đi ngang qua nhao nhao đi tới chào hỏi. Nhìn thấy huynh đệ Tư gia trên tay mỗi người khiêng một con yêu thú, đều nhận nhịp tới chúc mừng. Người nơi này rất quý trọng lương thực, bất kể đó là lương thực gì đều biểu hiện ra một bộ dáng cảm tạ. Vì thế đối với huynh đệ Tư gia có năng lực vào núi săn thú, cũng vô cùng có cảm tình.

Có thể nói, mấy ngày qua Tư Lăng đi giúp thôn dân làm việc và Tư Hàn mỗi ngày khiêng một yêu thú trở về cho mọi người thêm cơm, độ hào cảm ở trong lòng thôn dân đã tăng tăng rất cao, đã coi bọn họ thành người mình.

Hai huynh đệ đang chuẩn bị khiêng Nhũ Sơn Trư đến giữa sân rộng của thôn để thôn trưởng phân chia thì đột nhiên phát hiện trong không khí có chút dị thường. Hai người đồng thời nhìn về phía đồi núi ngoài thôn, chỗ đó xuất hiện mấy bóng người.

“Thôn trưởng, hình như lại có người lạc đường đến thôn chúng ta.” Thôn trưởng lớn giọng kêu.

Tư Lăng: = □ = thì ra ở trong mắt bọn họ, tất cả những người tới chỗ này đều là lạc đường sao?

Thôn trưởng lớn tuổi tuy rằng bối có chút đầy đà, nhưng thân mình xương cốt vẫn rất tốt, ánh mắt có thần, trên tay chống Long đầu trượng chế từ gỗ Đàn mộc, đi đường chậm rì rì, nói chuyện cũng chậm rì rì, phản ứng càng chậm rì rì, chậm đến mức khiến người ta phát điên.

Nhìn thấy những người trên đồi núi bay vút về hướng thôn làng, không một chút che dấu, khiến cho những thôn dân chất phác vừa nhìn liền biết bọn họ không cùng loại với mình.

Tư gia huynh đệ liếc nhau, cũng thân nhiên đi theo.

Từ lúc bọn họ xuất hiện thì Tư Lăng đã thấy rõ ràng bốn nam ba nữ kia, Nguyệt Thiên Dạ, Kỳ Trường Ca, Thu Mộ Quy, Kỳ Trầm Mĩ, Hoắc Noãn Ngọc, Liễu Thành Phong, Tô Hồng Phi, trong lòng không khỏi có phần ngạc nhiên. Xem ra những người này đều vận khí không tệ, mới có thể nhanh như vậy mà xông tới tầng thứ bảy. Bất quá, đối với Nguyệt Thiên Dạ xuất hiện cùng Thu Mộ Quy, Tư Lăng trong lòng đề phòng.

Nhóm người kia cũng thấy được bọn Tư Lãng, ánh mắt hơi kinh ngạc, sau đó suy nghĩ cẩn thận máu chốt trong đó, rồi rất nhanh liền có thay đổi.

Nguyệt Thiên Dạ lúc đầu nhìn thấy Tư Lãng thì ánh mắt sáng ngời, đợi khi nhớ tới thù địch lúc trước thì lập tức thu lại biểu cảm, bày ra một bộ dáng lạnh lùng, cuồng ngạo, cao quý.

Còn chưa đánh nhau, nhưng trong không khí đã tràn ngập một loại sát ý hết sức căng thẳng.

Mà nơi sát ý phát ra... Tư Lãng răng rắc răng rắc quay đầu, nhìn đại ca nhà mình áo trắng như tuyết, lại nhìn Nguyệt Thiên Dạ hồng y như lửa, hai người trầm mặc đối mặt nhìn nhau, nhìn trông vừa như thâm tình, lại như sát phạt quyết đoán, tất cả mọi người bên cạnh đều làm nền cho hai người.

Không biết vì sao, Tư Lãng đột nhiên sinh ra một loại ý nghĩ cầu huyết là Nguyệt Thiên Dạ yêu đại ca nhà hắn, yêu đến thâm trầm sâu sắc.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 132: Quá sụp đổ

Ở bầu không khí căng thẳng này, vị thôn trưởng chậm chạp rút cuộc mang theo các thôn dân đi đến.

Mà đám tu tiên giả cao cao tại thượng này đều theo thói quen đứng yên trên phi kiếm, từ trên cao nhìn xuống đám phạm nhân nhỏ bé. Cũng không trách bọn họ lãnh diễm cao quý như thế, quả thực là những người này đều sinh ra trong Tu tiên giới, còn là đệ tử xuất thân từ các danh môn đại phái Tu Tiên giới, thiên tư cao ngất, từ nhỏ đã tài trí hơn người, đừng nói đối mặt với đám phạm nhân như giun dế này, dù là với đồng môn sư huynh đệ thì bọn họ cũng cao cao tại thượng, ngạo thị quần hùng. Phạm nhân với bọn họ mà nói, giống như con kiến dưới đất, không phải cùng một cấp bậc tồn tại, về mặt ôn hoà với bọn họ đã là chuyện không thể tưởng tượng được, càng đừng bàn tới nhập bọn cùng bọn họ.

Cho nên hiện tại phát hiện trong thôn này đều là phạm nhân thì phản ứng đầu tiên chính là căn bản không để ở trong lòng.

Bất quá, tâm tư cũng xoay chuyển thật nhanh, Nguyệt Thiên Dạ cùng đám Thu Mộ Quy rất nhanh liền phản ứng kịp. Dựa theo trình độ biến thái của Thông Thiên tháp, theo lý mà nói sẽ tùy tiện an bài vài phạm nhân tại tầng thứ bảy để khảo nghiệm bọn họ sao? Tuyệt đối không đơn giản như vậy.

Nghĩ như thế, liền ào ào xuống khỏi linh kiếm, đứng ở trước mặt thôn trưởng.

Tư Lãng trong lòng cười thầm, tuy rằng những người này đầu óc xoay chuyển cực nhanh, nhưng đã không kịp rồi. Mà Tư Hàn chỉ tùy ý nhìn bọn họ một cái, thu hồi tầm mắt băng lãnh, rồi lập tức quay người rời đi, hướng về phòng ở tạm của bọn họ.

Tư Lãng gật đầu xem như chào hỏi với Liễu Thành Phong đang muốn mở miệng, rồi chậm rãi đi theo phía sau Tư Hàn về trong thôn, căn bản không lo lắng đám tu tiên giả cao cao tại thượng này có thể làm ra chuyện gì thương tổn tới thôn dân hay không -- miễn là bọn họ có cái bản lãnh gây tổn thương này.

Tư Lãng vừa đi vừa suy nghĩ, nhìn dáng vẻ những người đó, hẳn là tại tầng thứ sáu đã trải qua khảo nghiệm không cách nào tưởng tượng, cho nên mỗi người đều mặt mày xám xịt, so với bọn họ lúc trước còn thảm hơn, hẳn là bị con Huyền Thú bộ dạng như thỏ kia hành hạ không ít. Huyền Thú Cao cấp không phải dễ đối phó như vậy, bất quá bọn họ có thể bình an đi tới tầng này, chứng minh bọn họ vẫn có thực lực cùng vận khí. Trong lòng có chút đáng tiếc, Nguyệt Thiên Dạ nhận lấy Băng Diễm của Tư Hàn xong, nhanh như vậy đã có thể nhảy nhót lung tung, trong lòng khó tránh khỏi sinh ra một loại ý tưởng, Nguyệt Thiên Dạ thật chẳng khác gì Tiểu Cường đánh mãi không chết kia.

Về tới trong phòng, Tiểu Yêu Liên chui ra, vội nói Tư Lãng: “Tư công tử, Nguyệt Thiên Dạ lại tới nữa.” Thanh âm non nớt mềm mại, lại chứa bất mãn. Tiểu Hồng muội muội bây giờ vẫn còn nhớ kỹ tại tầng thứ tư thì Nguyệt Thiên Dạ đã hạ sát thủ với Tư Lãng, quả thực là cực kỳ ác độc, một chiêu “không gian cắt bỏ” kia, rõ ràng muốn huỷ diệt nguyên thần của Tư Lãng. Vì yêu sinh hận cũng không cần nhẫn tâm như vậy chứ.

Tư Lãng dùng ngón tay sờ sờ là sen trên đầu nó, thờ dãi nói: “Thôn này không thích hợp động thủ, dù chán ghét nàng ta cũng không có cách nào.”

Tiểu Yêu Liên không khỏi có chút uể oải, đây cũng là nguyên nhân vì sao vừa rồi Tư Hàn cùng Trọng Thiên không động thủ. Nếu ra tay bây giờ, mấy ngày cố gắng của bọn họ liền uổng phí. Tầng thứ tư đã đánh một trận, bọn họ đã trở thành địch nhân, tuy rằng vẫn chưa tới tình cảnh không chết không ngừng, nhưng cũng không thể sống chung hòa bình, gặp mặt đánh nhau vẫn là chuyện nhỏ, về sau nếu Nguyệt Thiên Dạ có chút dị động, Tư Hàn sẽ không chút do dự mà giết chết nàng ta.

Trong khoảng thời gian này đến, Tư Lãng cùng các thôn dân đã thân thuộc với nhau, trong lòng loáng thoáng có loại dự cảm, đây là một loại khảo nghiệm của Thông Thiên tháp, mà đối tượng khảo nghiệm chính là những thôn dân không có chút linh lực tu vi kia, chỉ có thông qua khảo nghiệm, mới có thể biết thông đạo nhập khẩu đi tầng thứ tám.

Ngẫm lại cũng cảm thấy không dễ tiếp thụ. Làm tu tiên giả cao cao tại thượng đã quen, đã khi nào nghĩ tới có một ngày bọn họ có chuyện cầu xin phạm nhân. Loại chênh lệch này quả thực làm cho người ta khó có thể tiếp thu. Xem ra, đây cũng là một loại khảo nghiệm đối với bản tính đi.

*****

Khi mặt trời đi vào dãy núi bên kia thì giọng nói của Thường Sơn vang lên.

Từ Lăng mở cửa đi ra ngoài, liền nhìn thấy trong tay Thường Sơn mang theo một khối thịt buộc bằng dây cỏ đứng trước hàng rào, nhìn thấy bọn họ đi ra, liền cười nói: “Tiểu Từ, đây là thịt Nhũ Sơn Trư mà các cậu hôm nay đánh về, thôn trưởng đã chia phần rồi, đây là phần các cậu, ta mang tới cho các cậu đây.”

Từ Lăng liếc mắt qua, vội vàng nói: “Thường đại ca, huynh đệ chúng ta không biết nấu cơm, hôm nay ăn cơm cùng các huynh như cũ được không? Chờ ta học xong, về sau sẽ tự mình làm.” Phạm nhân ăn ngũ cốc hoa màu, Từ Lăng tạm thời coi mình là phạm nhân, cho nên một ngày ba bữa đều không quên.

Mấy ngày qua, Từ gia huynh đệ đều đến Thường gia ăn cơm, thịt trong thôn phân cho đều đưa cho nhà họ, cho nên Thường Sơn nghe xong liền lập tức đáp ứng, xách thịt về lại phòng bếp nhà mình. Khói bếp lượn lờ bay lên khỏi ống khói nhà bếp, vừa nhìn liền biết là Thường đại thẩm đang làm cơm, Từ Lăng thực thông minh mà qua đi hỗ trợ, Từ Hàn phụ một tay, chậm rãi đi theo phía sau đệ đệ.

Nhìn thấy bọn họ chạy tới, Thường đại thẩm cũng không khách khí sai khiến bọn họ làm việc vặt. Từ Lăng lật, rau gọt khoai tây, Từ Hàn lấy dao xắt thịt, đem thịt cắt thành miếng lớn nhỏ đều đều. Thường đại thẩm ở một bên chế nước sốt, Thường Sơn xắn tay áo làm lò nướng. Đúng vậy, thuận theo tâm tư của kẻ ham ăn Trọng Thiên này, Thường đại thẩm đêm nay muốn làm món thịt nướng sở trường của bà.

Từ Lăng ngồi đối diện cửa nhà bếp, cầm khoai tây trong tay gọt vỏ, trong chậu gỗ phía trước thả một ít rau xanh đã lật, ngẩng đầu liền có thể nhìn đến tình cảnh bên ngoài. Hắn liếc mắt liền có thể nhìn thấy mấy người đang nghỉ ngơi bên kia đồi núi, xem ra không ai được thôn trưởng cho phép vào thôn. Đến cả Liễu Thành Phong xưa nay nhân duyên cực tốt cũng không thể dùng khuôn mặt tươi cười mà tiến vào. Nhìn hắn chống kiếm ngồi bên cạnh Tô Hồng Phi, bộ dáng rất đáng thương.

Nhìn ngó từng người, xem nhẹ ánh mắt phức tạp âm u của Nguyệt cô nương và tầm mắt đối địch của Kỳ Trường Ca; mà đám người Thu Mộ Quy cùng Hoắc Noãn Ngọc có vẻ giật mình vì hai người bọn họ thế nhưng lại giúp phạm nhân làm gia vụ, về mặt ngữ ra ngây ngốc, sau đó ghét bỏ bọn họ đánh mất tôn nghiêm của tu sĩ -- chỉ như thế mà họ đã thấy chịu không nổi, hắn còn đã làm nông phu vài ngày, loại chuyện này sự thật là bé nhỏ không đáng kể. Về phần Liễu Thành Phong đang tui thân nhìn thấy hành động của bọn họ xong, thì gương mặt tuấn lãng lộ ra biểu tình hứng thú, Từ Lăng cảm thấy đứa nhỏ này trẻ nhỏ dễ dạy, có lẽ rất nhanh sẽ có thể được thôn dân chấp nhận tiến vào trong thôn.

“Tiểu Từ à, những người đó là người cháu quen sao?” Thường đại thẩm vừa ướp thịt vừa dò hỏi.

Xắt xong thịt, Từ Hàn ngồi trên ghế con bên cạnh đệ đệ, nhìn động tác lật rau của hắn, sau đó lạnh lùng nhặt cộng rau xanh lên, bắt đầu ép buộc. Tuy rằng biểu cảm thực đứng đắn, nhưng động tác này -- đại ca, huynh vẫn nên ngoan ngoãn ngồi chơi đi, đừng gây họa cho lương thực nữa, Thường đại thẩm sẽ tức giận đó.

“Ừm, có mấy người thì quen biết.” Từ Lăng nói như thế, giọng điệu lấp lửng.

Thường đại thẩm nghe xong thì thở dài, ngược lại tên Thường Sơn nhanh mồm nhanh miệng kia lại mở miệng nói: “Tiểu Từ à, ánh mắt thái độ những người này thật không tốt, cậu ngàn lần chớ học bọn họ nha. Ta nghe lão nhân trong thôn nói, cách mỗi 50 năm sẽ có một số người lạc đường đến thôn chúng ta, rất nhiều người thái độ cũng không tốt, động một cái liền muốn giết người, may mắn có thần minh phù hộ, bọn họ không thể động thủ ở trong thôn, bằng không sau này sẽ bị thần linh xử phạt...”

Từ Thường Sơn lải nhải, Từ Lăng rút cuộc khẳng định thôn này được Thông Thiên tháp bảo hộ, tu tiên giả đi tới nơi này, không thể ra tay với thôn dân. Nếu không được thôn trưởng đồng ý, thậm chí ngay cả vào thôn cũng không được, sẽ bị một loại sức mạng vô hình gạt ra ngoài. Trong lòng không khỏi may mắn, lúc trước đi tới tầng thứ bảy thì hắn bị sự yên tĩnh của thôn làng gây ra một loại bản khoán khó hiểu, muốn giả vờ một chút để thể nghiệm cảm giác kia, cho nên dùng hai chân đi vào trong thôn, thái độ xem như là hoà nhã; Lại bởi Từ Hàn dùng yêu thú hối lộ, rất nhanh liền được các thôn dân hoan nghênh vào thôn.

Từ Lăng trong ngực có chút chua xót, bọn họ bây giờ có thể được tán thành thôn dân, đều nhờ mấy ngày qua mỗi ngày hắn đều giúp bọn họ thu hoạch lúa, hái hoa quả; Từ Hàn mỗi ngày kiêng một con yêu thú trở về cho người cả thôn thêm cơm. Nói thực ra, quen với thân phận tu sĩ cao cao tại thượng, đột nhiên phải làm loại chuyện này, đối với bọn họ là đã kích cực lớn.

Mà đám người Nguyệt Thiên Dạ mới đến, cũng không biết chuyện này, cho nên lúc đối mặt với những thôn dân kia khó tránh khỏi ra vẻ ta đây, xịch mịch với người trong thôn, sau đó bị thôn dân không chút khách khí bài xích. Tuy rằng đám Nguyệt Thiên Dạ hiểu được thôn dân là máu chó của tầng thứ bảy, nhưng mà trong lúc nhất thời không bỏ xuống được tư thái [1], lại không muốn lấy lòng bọn phạm nhân giống như con kiến kia, vì vậy liền bế tắc.

[1] Mặt mũi, gia thế, tiền tài địa vị... nói chúng là bề ngoài.

Từ Lăng có chút sung sướng khi người gặp họa, tuy rằng có chút xin lỗi Liễu Thành Phong cùng Hoắc Noãn Ngọc, nhưng mà nhìn thấy cô nương Nguyệt Thiên Dạ lãnh diễm cao quý bị vị thôn trưởng chậm chạp kia đánh rớt mặt mũi, muốn nổi điên giết người nhưng lại bị thuật pháp bắn ngược thì thật là cao hứng cực kỳ, nhìn thấy là vui vẻ.

Khả năng là Từ Hàn cùng Trọng Thiên cũng cùng một ý nghĩ như hắn, Trọng Thiên nằm sấp trên đầu hắn, nhìn những tu sĩ trên đồi ở ngoài thôn, thường thường hưng phấn kêu gào, dùng móng vuốt cào tóc hắn, khoe môi xưa nay thẳng tắp của Từ Hàn cũng cong lên mấy li.

Sau khi ăn cơm chiều xong, trời đã tối, từng nhà đều thấp ngọn đèn lên.

Trở lại chỗ ở tạm thời, hai huynh đệ đang thương lượng kế hoạch ngày mai thì đột nhiên Thường Sơn chạy tới, nói cho bọn hắn biết thôn trưởng mời bọn họ đi qua.

“Thôn trưởng tìm chúng ta có chuyện gì sao?” Tư Lăng kinh ngạc hỏi.

Thường Sơn cười ha hả, vẻ mặt thần bí nói: “Tất nhiên là chuyện tốt rồi!” Sau đó vỗ một phát trên vai hắn, nói: “Tiểu Tư, về sau phải nhớ tới ta nha. Ôi, nhìn nhiều cái gương mặt mắt hờn này của cậu, về sau ta có lẽ không cưới được vợ, trong thôn đâu có cô nương nào xinh đẹp như vậy chứ. A nương nói đúng, ánh mắt quá cao quá nhiên không phải chuyện tốt, sớm biết thế đã không nên mỗi ngày đối diện với gương mặt này. Trả lại cho ta ánh mắt bình thường thuần khiết đi ...”

Tư Lăng đầy mặt hắc tuyến nhìn đứa nhỏ kia lải nhải lắm bầm rồi đi, trong lòng nói, người không cưới được vợ thì liên quan gì tới ta chứ? Hắn là nam nhân, đừng có hy vọng xa vời với mặt của nam nhân chứ.

*****

Đón lấy ánh sao cùng ánh mắt nóng hừng hực của những tu sĩ trên ngọn đồi, huynh đệ Tư gia thân nhiên đi đến nhà của thôn trưởng, được con trai của thôn trưởng nghênh đón vào từ đường.

Từ đường không có gì đặc biệt, giống y như từ đường trong thôn trang của Thế tục giới. Thôn trưởng chậm chạp ngồi trên một chiếc ghế trong từ đường, chậm rãi uống trà. Đợi hai người tiến vào được một lúc thì mới chậm rãi chào hỏi, chậm rãi mời bọn hắn ngồi xuống, chậm rãi mở miệng.

Loại phương thức chậm chạp này, nếu là người nóng tính thì không phát diện là không được.

“Ta biết các cháu muốn đi đâu... Ta cũng biết các cháu muốn làm gì... Ta biết các cháu cùng chúng ta bất đồng... Ta biết các cháu... ..” Tinh lực cả đóng.

“...”

Tư Lăng 囧 囧 nghe thôn trưởng chậm rãi nói một câu lại tạm dừng vài cái, nghe đến thiếu chút nữa sập đổ. Ngược lại, Tư Hàn lúc này biểu hiện ra tính nhẫn nại không gì so sánh nổi của trạch nam kiêm tu luyện cuồng, hờ hững lạnh lùng ngồi ở chỗ kia nghe thôn trưởng chậm rãi lải nhải những gì ông ấy “Biết”.

Đợi khi thôn trưởng rốt cuộc nói hết những lời ông ấy muốn nói, chậm rãi đứng lên, chậm rãi đi đến trước đài thờ cúng ở tận cùng bên trong từ đường, chậm rãi đưa tay chạm vào một ngọn nến trong đó. Sau khi xoay giả cầm nến rẽ trái quẹo phải vài vòng, giữa từ đường xuất hiện một thông đạo nhập khẩu ngầm.

“Đây chính là nơi mà các cháu muốn đi.” Thôn trưởng chậm rãi nói.

Tư Lăng kích động, hơi thở này, đúng là thông đạo nhập khẩu tầng thứ tám, nhưng lại bày một cái Cách Linh Trận (trận pháp ngăn cản linh khí), thì ra đây là lý do toàn thôn hoàn toàn không có linh lực di động, là bởi vì Cách Linh Trận này.

Bất quá hai người Tư Lăng không có động đậy, chỉ là nhìn về phía thôn trưởng.

Thôn trưởng chậm chạp lộ ra một nụ cười rất từ từ với bọn họ, hỏi: “Cao hứng không?”

“... Rất cao hứng.” Tư Lăng khoe miệng giật giật, nhin không được nói: “Nếu như thôn trưởng người nói chuyện và làm việc có thể nhanh thêm một chút, ta sẽ càng cao hứng.”

Thôn trưởng chậm rãi gõ gõ phần eo sau lưng mình, nói: “Không có biện pháp, người đã già, tinh lực theo không kịp ~”

“...”

Tư Lăng thiếu chút nữa phun máu nhìn ông ta, ông bây giờ nói chuyện tốc độ không phải rất bình thường sao? Đừng cho rằng hắn không nhìn thấy khoe miệng ông lộ ra nụ cười xấu xa nha.

Tư Hàn vỗ vỗ đầu đệ đệ ngọc bị phạm nhân lường gạt, chấp tay bái tạ thôn trưởng, sau đó mang theo đệ đệ ngọc đang sập đổ cùng nhau nhảy xuống tầng ngầm.

Trong nháy mắt khi bóng dáng của bọn họ biến mất, trên đồi núi ngoài thôn, ánh mắt của mọi người đều chăm chú nhìn lên.

Dù cho trấn định như Thu Mộ Quy cùng Kỳ Trầm Mi cũng đều không nhìn được mà nhìn về phía nhà ở của thôn trưởng, ánh mắt lấp lóe bất định.

“Ôi, Tư tiểu đệ cùng Tư sư huynh được lên tầng thứ tám.” Liễu Thành Phong vẻ mặt hưng phấn, trong lòng rất cao hứng, bởi vì Tư Hàn chính là đệ tử phái Thiên Tông của bọn họ, làm cho hắn cũng có cùng quang vinh. “Bọn họ sẽ không phải là người đầu tiên đến tầng thứ tám chứ? Thật là, khảo nghiệm của Thông Thiên tháp sao lại biến thái như vậy? Người ở nơi này cũng đặc biệt không thông tình đạt lý gì hết, chẳng lẽ thật muốn chúng ta đi giúp bọn họ

làm việc hay sao...” Bắt đầu nói liên miên cần nhẫn đủ thứ.

Tô Hồng Phi bắt đầu nhìn hán một cái, thấy sư đệ đến gần cầu an ủi cầu vuốt ve, liền đưa tay vỗ vỗ đầu hán. Có thể xông đến tầng thứ bảy thì nàng đã đủ hài lòng, có lên đến tầng thứ tám hay không cũng không quan trọng. Để cho nàng có chút hả hê là Nguyệt Thiên Dạ. Đồi trước nghe nói Nguyệt Thiên Dạ là người đầu tiên xông đến tầng thứ chín của Thông Thiên tháp, tuy rằng nàng ta cuối cùng không thu phục được khí linh của Thông Thiên Tháp, nhưng nghe sư môn trưởng bối nói, Nguyệt Thiên Dạ đã chiếm được cơ duyên lớn lao ở đó, giúp nàng ta chiếm hết tiên cơ trong trận chiến tranh chống lại Ma tộc sắp tới.

Nhưng bây giờ, bởi vì thêm một Tư Lăng, vận mệnh Nguyệt Thiên Dạ hoàn toàn bị xáo trộn. Trận chiến ở Tầng thứ tư, Nguyệt Thiên Dạ bị thương rất nặng, hiện tại tuy rằng đã dưỡng tốt, nhưng cũng trì hoãn hành trình, bị huynh đệ Tư gia giành được tiên cơ. Hơn nữa nàng tin tưởng, với tư chất tâm tính của Tư Hàn, có lẽ sẽ đi được xa hơn bất kỳ kẻ nào.

Bất kể là đồi trước hay là đồi này, Tư Hàn đều là nhân vật không thể đo lường.

Nguyệt Thiên Dạ cắn môi đỏ mọng, ánh mắt nảy sinh ác độc, trong lòng vô cùng không cam tâm.

Tu sĩ ở đây đều là con cưng của trời trong đại gia tộc môn phái, dù là giao tình thâm sâu như Thu Mộ Quy cùng Kỳ Trầm Mĩ, cũng bởi vì xuất thân từ gia tộc khác nhau mà vẫn có ganh đua tranh đấu. Bọn họ đều muốn giành được thanh thế, hi vọng mình là người đầu tiên đến Thông Thiên tháp tầng thứ chín. Nghe nói người đầu tiên đến Thông Thiên tháp tầng thứ chín, có thể nhận được phần thưởng là một kiện tiên khí của Thông Thiên tháp. Thứ này đối với người ở hạ giới mà nói, chính là chuyện hết sức có ý nghĩa, cũng là một cơ hội nổi danh ở đại lục Thương Vũ, có thể nói là danh lợi song thu, làm cho người người hướng tới.

Nhưng mà, đang lúc bọn hán cố gắng hết sức, lại bị một đôi huynh đệ không có tiếng tăm cướp mất tiên cơ, sao không làm cho bọn họ khó chịu cho được.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 133: Hỗn độn châu

Đây là một vùng đất Hỗn Độn nhìn không tới cuối.

Đây là một vùng đất Hỗn Độn nguy cơ trùng trùng, cả trời đất chỉ có màu xám tro vô cùng vô tận.

Nơi này có một loại Vô Ảnh vô hình vô dạng, không chỗ nào không thù hợp với màu xám tro của nơi này. Không cẩn thận một chút sẽ bị chúng nó đoạt mất tâm trí, thôn phệ nguyên thần tu sĩ, thân thể trở thành con rối cho chúng nó.

Loại hư ảnh màu tro này tên là Phệ Ảnh, là hung vật do linh hồn tu sĩ bị tổn lạc tại vùng đất Hỗn Độn này biến thành. Chúng nó không có tình cảm, không có ý thức, chỉ biết giết chóc cùng thôn phệ, thức ăn của bọn họ chính là linh hồn người sống, mà nguyên thần của tu sĩ cường đại chính là thứ hấp dẫn chúng nhất.

Tư Lăng sắc mặt ngưng trọng, cẩn thận nhìn chỗ hư không, sợ mình bỏ sót một chỗ sẽ bị những Phệ Ảnh nguy hiểm kia đánh lên.

Bỗng dung, trong lòng bàn tay ngưng tụ ra một luồng linh hóa, công kích một hư ảnh màu tro hướng bên trái. Hư ảnh kia bị linh hóa công kích, hóa thành một thứ như đầu lâu gào thét chói tai, sau đó biến mất vô hình. Mà Trọng Thiên vẫn ngồi xổm trên vai Tư Lăng cũng phát hiện ra một Phệ Ảnh khác, nó lập tức phun ra một ngụm yêu hỏa giết chết.

Nói thật ra, Phệ Ảnh này chỉ là một hư ảnh màu xám tro, không có hình dạng, mờ ảo như khói như sương, thường hòa làm một thể cùng bối cảnh màu tro trong không gian này. Nếu không cẩn thận từng chút, tuyệt đối sẽ bị Phệ Ảnh màu xám mai phục ở đây thôn phệ tổn lạc; mà Phệ Ảnh này thì nhiều vô cùng vô tận, càng làm cho người ta ứng phó đến tâm lực đều bận rộn.

Tại cái địa phương nguy hiểm này, chuyện hai huynh đệ thường làm nhất chính là đem phần lưng giao cho đối phương, lưng đối lưng mà đối phó Phệ Ảnh, không dám có chút lơ lửng. Tiếp tục kiên trì lâu dài như vậy, dù có là tu sĩ một năm rưỡi không cần nghỉ ngơi thì tinh thần cũng sẽ cảm giác mỗi một vô tận, hết sức khó chịu.

Lại một lần nữa tiêu diệt đám Phệ Ảnh ừn ừn kéo đến thì họ rút cuộc nhẹ nhàng thở ra. Tuy rằng linh lực trong đan điền đã sắp khô kiệt, nhưng hai người lại không trực tiếp ngồi xuống đã tọa khôi phục, mà là lựa chọn dùng linh thạch bổ sung linh lực, lại cẩn thận tiến về phía trước.

Đây là tầng thứ tám của Thông Thiên tháp, là một vùng Hỗn Độn nguy hiểm. Bọn họ đi tới nơi này đã một tháng, một tháng này chưa từng được nghỉ ngơi dù chỉ một lát, thậm chí không có được một khắc thả lỏng. Đặc biệt có đôi khi không cẩn thận xông vào địa bàn của một đám Phệ Ảnh, cái đám hư ảnh màu tro ừn ừn kéo đến kia quả thực là làm cho người da đầu run lên.

Trải qua ban đầu luống cuống tay chân, sau đó hai người phát hiện linh hóa là khắc tinh của Phệ Ảnh, gặp lửa thì chết, vì thế không chút khách khí mà

phóng hoả. May mắn Tư Lăng là thủy hỏa song linh căn, Trọng Thiên có yêu hỏa, mà Tư Hàn mặc dù là biến dị băng linh căn, nhưng sau khi nuốt Băng Diễm thì Băng Diễm cũng là một loại dị hỏa biến dị của trời đất, đối phó với Phệ Ảnh là hoàn toàn không thành vấn đề, thậm chí lực sát thương còn gấp mấy chục lần linh hòa của Tư Lăng.

Trải qua mấy ngày tìm kiếm, bọn họ cũng biết vùng đất Hỗn Độn này không phải chỗ nào cũng đầy Phệ Ảnh, ngẫu nhiên cũng có vài chỗ có ít Phệ Ảnh, chỉ xuất hiện hai ba lần là biến mất. Nhưng phần lớn địa phương đều là Phệ Ảnh thành đàn, chỉ xem vận khí của người có tốt hay không, có đi đúng nơi hay không.

Đi tiếp nửa ngày, tầm mắt chứng kiến khắp nơi vẫn là một vùng màu xám, hoàn toàn không có màu sắc khác.

Tư Lăng đột nhiên “Ồ” một tiếng, hai mắt sáng quắc nhìn nơi sâu trong khu vực màu xám này.

Tư Hàn nghiêng đầu liếc mắt nhìn hắn, thấy trong mắt hắn lộ ra kinh ngạc, trong lòng khẽ nhúc nhích, hỏi: “Làm sao vậy?”

Tư Lăng cảm nhận, ngạc nhiên nói: “Đại ca, chúng ta rất nhanh sẽ có thể đi đến thông đạo nhập khẩu tầng thứ chín. Bất quá... Chỗ đó hình như có chút cổ quái, thần thức của đệ bị cái gì đó chặn lại.”

Lại cảm nhận cẩn thận thêm một lúc, Tư Lăng chỉ có thể buông tha mà thu hồi thần thức. Bất quá đến khi hắn kịp phản ứng, liền nhìn thấy đại ca nhà hắn đang dùng loại ánh mắt lạnh như băng kia nhìn mình-- tuy rằng ánh mắt này không khác gì bình thường, cũng là không độ âm, nhưng không biết thế nào, hắn đột nhiên có chút chột dạ.

Đại ca à, xin huynh đừng không chớp mắt nhìn chằm chằm người ta như vậy, áp lực lớn như núi nha!

“Ta không cảm giác được.” Tư Hàn thản nhiên nói, ánh mắt vẫn không dời mắt hắn.

Nghe vậy, Tư Lăng hiểu được nghi vấn của huynh ấy, nghĩ nghĩ rồi nói: “Đại ca, thần thức của đệ mạnh người thường, có thể cảm giác trước.”

Nghe giải thích của hắn, Tư Hàn dời ánh mắt, cũng không có nghiên cứu nguyên nhân trong đó nữa. Theo như bình thường, thần thức cùng tu vi là tương ứng, tu vi dạng gì thì sẽ xứng đôi với thần thức như thế. Cũng giống như một cái bình chứa nước, tu vi là bình, nước là thần thức. Bình lớn bao nhiêu thì có thể chứa bấy nhiêu nước, nước có nhiều hơn thì cũng không thể nhét thêm vào trong bình được. Cho nên cực ít người có thể ở sự hạn chế của tu vi mà có thể tu luyện thần thức còn mạnh hơn tu vi, trừ phi có bí pháp đặc thù gì.

Tiểu Lăng Tử nhìn trông thì không có bí pháp đặc thù gì, hơn nữa tu vi chỉ là Kim Đan sơ kỳ, nhưng hắn lại có thể phát hiện tình huống sớm hơn so với Tư Hàn Kim Đan hậu kỳ, vậy chứng minh thần thức của hắn tuyệt đối mạnh hơn tu vi.

Thấy hắn không hỏi lại, trong lòng Tư Lăng thở phào một hơi. Tuy rằng hắn cũng không muốn giấu diếm đại ca, nhưng nếu muốn nói rõ ràng tình huống của mình, đây là không có khả năng. Dù muốn tiết lộ sơ sơ, thì thế nào cũng không thể nói rõ hoàn toàn, đến lúc đó không thể không nói dối vài lời để tu bổ, một lời nói dối lại cần rất nhiều lời nói dối khác để bổ sung, tuần hoàn qua lại, mãi không chấm dứt, như thế còn không bằng không nói.

Mỗi người đều có bí mật của mình, tuy rằng phát hiện, nhưng Tư Hàn cũng không truy đến cùng, như thế liền bỏ qua.

Trọng Thiên thấy hai huynh đệ trầm mặc gấp rút lên đường, nhìn một chút, sau đó vờn móng vuốt vỗ vỗ đầu Tư Lăng, giúp cho Tiểu Lăng Tử luôn dễ dàng bề tắc trước mặt đại ca xóc lại tinh thần. Dù sao hành vi thình thoảng phát ngôn của hắn thì mọi người đều biết, Tư đại ca đã quen nên hoàn toàn không để ý.

Như thế lại qua vài ngày đường, bọn họ dần dần đến gần chỗ mà Tư Lăng cảm giác dị thường. Khoảng cách này đã rất gần, Tư Hàn cũng có thể cảm giác được sự khác thường trong đó, hơi hơi nhướn mày.

“Trọng Thiên, phun lửa!” Tư Lăng chỉ vào bóng xám dày đặc phía trước. Những thứ này đều là Phệ Ảnh, chỉ là Phệ Ảnh nhiều như vậy, đoàn đoàn vây quanh, yên lặng không động đậy, cho dù có người tìm tới cửa mà vẫn thờ ơ, tuyệt đối là bất thường.

Trọng Thiên dùng cặp mắt màu tím đen kia nhìn hắn một cái, một biểu tình “ngươi là tên ngốc hả?”.

Tư Lăng cắn răng, nói: “Một con thú ăn mày.” Đối phó với mấy đứa ham ăn, vậy thì dùng thức ăn mà nó yêu nhất để dụ dỗ.

Trọng Thiên vẫn tiếp tục khinh bỉ, lòng nói, một con thú ăn mày mà muốn sai phái đại gia nó, nó không có vô dụng như vậy.

“Hai con thú ăn mày.”

Lần nữa khinh bỉ, Tiểu Lăng Tử, ngươi có thể keo kiệt thêm một chút không?

Tư Lăng cắn răng, “Ba con!”

Tuy rằng có vẻ xiêu lòng, nhưng Trọng Thiên vẫn uy vũ bất khuất như cũ.

Tư Lăng hơi mừng, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Bốn con, bằng không -- về sau trong thực đơn của ngươi, một con cũng không có!”

Trọng Thiên rất cuộc hài lòng, nhảy đến trước mặt bọn họ, lồng ngực phồng lên, sau đó há miệng, yêu hỏa màu tím đỏ phun ra, hóa thành một hỏa long

uy thế kinh người phóng thẳng về phía trước. Những hư ảnh màu xám tro kia gặp lửa thì lập tức bị tiêu diệt, trước khi chết biến thành đầu lâu gào thét, có vẻ hết sức thống khổ.

Ngay lúc hỏa long của Trọng Thiên mở ra một cái lối đi thì hai người trực tiếp vọt vào trong.

Thời gian giành giật từng giây, không cho phép một chút chần chờ.

Hai người vừa tiến về phía trước, vừa khống chế linh hỏa giết chết đám Phệ Ảnh bị kinh động mãnh liệt đánh tới ở xung quanh. Trọng Thiên phun lửa xong có chút ưỡn oải ngồi trên vai Tư Lăng COS người trầm tư.

Linh lực trong đan điền lại bắt đầu khô kiệt, nhưng con đường này lại chưa hề nhìn thấy điểm cuối, làm Tư Lăng không khỏi có chút lo lắng. Cẩn cẩn rằng, một bên vừa điên cuồng hấp thu linh lực trong linh thạch, một bên vừa phóng hỏa giết chết Phệ Ảnh chung quanh. Linh lực không ngừng xói mòn lại không ngừng hấp thu, nhưng tốc độ hấp thu rõ ràng là kém xa tốc độ xói mòn. Nếu cứ tiếp tục như vậy, đan điền bắt đầu khô kiệt, cuối cùng sẽ cảm giác được đau đớn.

Tư Lăng sắc mặt không khỏi bắt đầu trắng bệch, thời khắc này khắc sâu nhận thức rằng, không phải bởi vì mình là người duy nhất ở thế giới này có hồn lực cho nên mình chính là kẻ vô địch, ít nhất ở loại tình huống này, hồn lực không tạo thành bất cứ uy hiếp gì với đám Phệ Ảnh, thật là vô dụng. Tâm tình bởi vì có hồn lực mà có chút tự đắc kiêu ngạo đã trở nên ngưng trọng, cũng bắt đầu buông xuống loại kiêu ngạo đắc ý khó hiểu kia, dùng ánh mắt thẳng thắn bình thường nhìn vào cái thế giới chân thật mà nguy hiểm này.

Lúc linh lực Tư Lăng sắp khô kiệt, đột nhiên sau lưng có một luồng linh lực hóa thành cánh tay to đỡ lấy hắn, kéo hắn đi về phía trước. Qua mấy hơi thở thì rốt cuộc rời khỏi không gian của Phệ Ảnh, xuất hiện trước mắt hắn là một khu vực trống trải, toàn bộ sắc màu không gian đều rõ ràng, không còn là khu vực màu xám vô tận nữa, cả những hung vật nguy hiểm kia cũng bị cách ly.

“Đại ca...” Tư Lăng lắp bắp kêu một tiếng.

Tư Hàn thu hồi ánh mắt, nhìn về phía khuôn mặt tái nhợt của hắn, hơi hơi chau mày, nói: “Nơi này không có Phệ Ảnh, có thể nghỉ ngơi một lát.” Dừng lại, lại nói tiếp: “Tu hành là không có giới hạn, hết thầy đều là vô căn cứ, chỉ có giữ vững bản tâm, tự mình mạnh mẽ mới có thể đặt chân ở vị thế, nhất thiết không thể kiêu ngạo tự mãn!”

“... Đệ biết.”

Thời khắc này, Tư Lăng khiêm tốn tiếp thu. Bất kể là đời trước làm thiện quỷ hay là đời này trở thành tu tiên giả, hắn đều là một thân một mình tìm tòi đi tới. Trên con đường này, đi rất nhiều đường vòng, trắc trở hơn người thường rất nhiều, thậm chí chưa từng có ai dạy hắn nên làm như thế nào, không có ai dùng giọng điệu của thân phận tiên bối hoặc trưởng giả để nhắc nhở hắn nhất thiết không thể kiêu ngạo tự mãn, liêu lĩnh bước lên, cái gì mới là quan trọng nhất.

Đầu như muốn nổ tung, linh khí trong đan điền khô kiệt, làm cho hắn suy yếu đến không chịu nổi một đòn, loại cảm giác này quả thực là đáng sợ. Nếu không phải người bên cạnh là Tư Hàn, Tư Lăng thậm chí cảm thấy bản thân sẽ rơi hiểm địa bất cứ lúc nào, mệnh không phải do mình làm chủ.

Đến khi Tư Lăng mở to mắt sau khi đã toạ xong, liền nhìn thấy nam nhân vẫn như cũ thẳng lưng đứng ở một bên bảo vệ, trong lòng không khỏi cảm thấy ấm áp, đứng dậy, đối diện với ánh mắt lạnh lùng băng giá nhưng mang theo ý hỏi han của huynh ấy, tuy rằng không hề có độ ấm, lại làm cho hắn cảm thấy hết sức ấm áp.

“Đại ca, đệ khoẻ rồi.”

Tư Hàn gật đầu, nhìn về phía cách đó không xa.

Tư Lăng cũng nhìn theo, rất nhanh liền hiểu được vì sao những Phệ Ảnh kia quần tụ đông đúc ở bên ngoài mà không chịu rời đi. So với một vùng vô biên vô tận màu xám, nơi này lại có một loại sức mạnh vô hình cách ly ra khỏi không gian xám trắng, giữa không trung nơi trung tâm lơ lửng một viên Hồn Độn châu màu xám tro. Hồn Độn châu là tinh hoa của khí Hồn Độn được ngưng tụ mấy trăm triệu năm trong vùng đất Hồn Độn này mới ngưng kết thành, năng lượng bên trong tuy rằng bạo loạn vô cùng, nhưng là vật đại bổ của tu sĩ cùng yêu thú, cũng là nguồn gốc sức mạnh để đám Phệ Ảnh có thể sống sót. Chúng nó là dựa vào viên Hồn Độn châu này để tu luyện.

Sau một lúc, Tư Lăng dời tầm mắt, nhìn đến con yêu thú màu đen đứng trước Hồn Độn châu không xa, bày ra biểu cảm thèm thuồng nhìn chằm chằm Hồn Độn châu, khoe miệng hình như có dòng nước trong suốt chảy từ miệng ra, giống như đó là mỹ vị không gì sánh được. Hơn nữa nhìn cái kiểu của nó, chính là đã đem Hồn Độn châu coi như là vật sở hữu của chính mình, căn bản không cho phép bất luận kẻ nào tiếp cận.

Tư Lăng như có chút suy tư, xem ra mục đích Trọng Thiên tâm tâm niệm niệm muốn tới nơi này, chính là vì viên Hồn Độn châu này rồi. Nó là vật đại bổ của yêu thú, Trọng Thiên nếu có thể nuốt nó, hẳn là có thể lên cấp.

Tư Lăng nhếch miệng, không để ý tới Trọng Thiên cùng viên Hồn Độn châu kia nữa, tầm mắt chuyển tới truyền tống trận phía dưới Hồn Độn châu, lúc nhìn rõ ràng thì không khỏi sửng sốt một chút.

“Đại ca!” Tư Lăng kêu một tiếng.

Tư Hàn mặt không thay đổi nhìn qua.

“Đại ca, truyền tống trận này chỉ cho phép một người tiến vào.” Tư Lăng bình tĩnh nói.

Đây cũng là một cái khảo nghiệm, khảo nghiệm đối với lòng người.

Thông Thiên tháp tầng thứ chín chỉ cho phép một người đi lên, chỉ cho phép một người đạt được tán thành của Thông Thiên tháp, chỉ cho phép một người lấy được tiên khí, chỉ cho phép một người được danh lợi song thu, nổi danh toàn bộ Thương Vũ giới.

Tiên khí quá mê người, mỗi khi có một kiện xuất thế, đều có thể tạo ra chú ý của toàn bộ đại lục.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 134: Từ bỏ

Nhìn truyền tống trận, Tư Lăng biểu tình bình tĩnh nhưng trong lòng đầy giận dữ. Khí linh của Thông Thiên tháp thật là dụng tâm hiểm ác, bất kể là ai được đi lên tầng thứ chín, trong lòng người ở lại đều sẽ không thoải mái, đây không phải là mong huynh đệ nhà người ta tương tàn sao?

Dị bảo động lòng người, bất kể là ai, cực nhọc xông lên đến tầng thứ tám, mắt thấy liền có thể đến tầng thứ chín, chỉ cần đi về phía trước vài bước thì lập tức có thể thu được Tiên khí vào tay, danh lợi song thu, vang danh Thương Vũ giới! Loại thời điểm này, dù có là thân nhân đồng môn cũng khó có thể lựa chọn đứng chữ?

Nếu như lúc này khí linh của Thông Thiên tháp xuất hiện ở trước mặt, Tư Lăng tuyệt đối sẽ phải phun cho nó một mặt máu, ai bảo nó đưa ra vấn đề khó khăn này, bộ không thể cùng tiến lên sao? “Đánh hổ còn phải thân huynh đệ”[1] mà, đừng có không hợp tình người như vậy chứ!

[1] Đánh hổ còn phải thân huynh đệ, ra trận cần phải phụ tử Bình.

Ý tứ là: đánh hổ thì huynh đệ ruột thịt cùng đồng tâm hiệp lực mới thắng được, ra trận chiến tranh thì cha con cùng ra trận mới có thể thắng trận.

Nội tâm Tiểu Lăng Từ vô cùng kinh bị, nhưng bề ngoài thì vô cùng bình tĩnh nói rõ tình hình, sau đó liền không có động tác. Mà bộ dáng này chứng tỏ hắn tuyên bố chờ đại ca nhà mình quyết định.

Kỳ thật còn chưa đến một giây thì Tư Lăng đã quyết định chủ ý, hết thấy lấy đại ca làm chủ. Tuy rằng Tiên khí thực động lòng người, danh lợi song thu cũng thực mê người, nhưng đối với tên tán tu như Tư Lăng mà nói thì cũng không phải chuyện gì tốt. Trước không nói hắn khó có thể giữ được Tiên khí, chỉ nói một tên tán tu chưa ai biết đến như hắn mà nổi danh trong Thương Vũ giới, sau đó không phải là làm người ta ngứa mắt muốn tới thu thập sao?

So với hắn, ít nhất đại ca chính là thanh danh hiển hách tại Tây Cảnh, lại có đại phái đứng đầu Tây Cảnh là Thiên Tông phải làm núi dựa. Thiên Tông phái nội tình tuy rằng không so được với tứ môn ngũ gia ở đại lục Trung Ương, nhưng cũng không thể khinh thường, dẫu thế nào cũng mạnh hơn so với kẻ cô độc như hắn.

Tư Hàn như có đám chiều, sau đó nghiêng đầu nhìn về phía người bên cạnh, thanh âm thanh lãnh như sương hỏi: “Muốn Tiên khí không?”

Tư Lăng trừng mắt, ý gì?

Tư Hàn không nói nhiều, giơ tay vỗ vỗ đầu của hắn, nói: “Ta đi lên, đệ chờ đi!”

“Được!”

Tiểu Lăng Từ trả lời quá nhanh, chữ “Được” này giống như chưa đi qua não vậy, nhanh đến khiến mặt của đại ca băng sơn trong nháy mắt vỡ tan.

Trước khi nói chuyện phải thông qua não đã chứ! Quả nhiên là đệ đệ ngốc sao?

Nghe hắn không chút do dự trả lời, cặp mắt lạnh lẽo kia lộ ra vài phần mềm mại. Giống như Tư Lăng suy tính, đó cũng chính là suy xét của Tư Hàn. Đệ đệ ngốc thật không thích hợp tranh đấu cùng người khác, càng không thích hợp trở thành nhân vật phong vân, hơn nữa bí mật của hắn rất nhiều, bên người lại có yêu thú yêu thực cô quái, dễ dàng làm cho người ta hoài nghi, không bằng không có tiếng tăm gì, bình an tu luyện, thẳng đến khi thành Đại đạo, phi thăng Thượng Giới, vậy mới thêm vài phần an toàn. Vì vậy, chuyện nổi danh này nên để cho hắn làm, đến lúc đó đệ đệ ngốc lấy Tiên khí về chơi là được.

Nhìn bóng dáng trắng muốt kia biến mất trong truyền tống trận, Tư Lăng sờ sờ cằm, lúc này mới phản ứng kịp, đại ca nhà hắn sẽ không phải sau khi lấy được tiên khí thì đưa cho hắn chứ? Ai nha, tiên khí ư, thật kích động, không biết có thể bán bao nhiêu linh thạch $\sim(\geq \nabla \leq) \sim$

YY một lát, Tư Lăng rút cuộc phân ra chút tâm tư cho về mặt thèm thuồng nhìn chăm chăm Hồn Đồn Châu của Trọng Thiên, nghĩ nghĩ, đi đến bên người nó.

Lúc này, Trọng Thiên quay đầu nhìn hẩn một cái, sau đó không hề báo trước mà trực tiếp biến thân, biến ảo thành một yêu thú Thượng Cổ thân hình khổng lồ. Khí tức đại yêu thú không thềm che giấu, bốn cánh dài hơn mười thước kia duỗi ra, phát ra một tiếng thú rống hùng hậu uy nghiêm, sau đó mở to miệng, đem Hồn Hồn Châu trôi nổi ở giữa không trung nuốt vào.

= □ = cứ như vậy nuốt luôn? Hồn hồn châu có sức mạnh bạo loạn rất nguy hiểm nha!

Ngay nháy mắt lúc Hồn hồn châu bị thôn phệ, mảnh không gian này không có Hồn hồn châu trấn áp, những Phệ Ảnh kia vốn an tĩnh vây chung quanh đột nhiên bạo động. Mà khu vực cách ly màu xám trắng cùng Phệ Ảnh này cũng bởi vì Hồn hồn châu biến mất mà màu sắc tan biến, tấc tấc vỡ vụn. Màu xám tro dày đặc lấy một loại tốc độ mất thường có thể thấy được mà ăn mòn vùng đất an toàn này. Phệ Ảnh điên cuồng áp bức mà đến, tầm mắt tới chỗ nào, đều hình thành một loại xám tro đậm đặc không thể tan biến.

Tư Lăng nhìn đến tim đập thành thịch, da đầu run lên. Hẩn đã tưởng tượng ra kết quả sau khi Hồn hồn châu bị lấy đi, lại không hề nghĩ đến sẽ kinh người như vậy, hẩn là nên may mắn vì Trọng Thiên lúc trước chịu nhịn tính tình, chờ đến khi Tư Lăng lên tầng thứ chín thì nó mới thôn phệ chăng? Nếu người đi tới tầng thứ tám có lòng tham, muốn lấy đi hồn hồn châu rồi mới lên tầng thứ chín, nói không chừng căn bản không có cơ hội tiến vào truyền tống trận thì đã bị Phệ Ảnh cắn nuốt.

Loại tình huống này gọi là chơi quá trớn, cổ tình sau khi nuốt Hồn hồn châu thì Trọng Thiên lại hóa thành bộ dáng thú con đến cạy nhờ ở đan điền của hẩn để luyện hóa, chỉ còn Tư Lăng đối mặt với đám Phệ Ảnh tấc tấc ép sát này.

Lúc này Tư Lăng không hề tiết kiệm linh lực, trực tiếp thả ra ba con hỏa long tiêu diệt Phệ Ảnh nhào đến, rốt cuộc hô lên câu “tù bỏ”.

Trong nháy mắt sau, hư ảnh xám tro đông nghìn nghịt kia rốt cuộc nhìn không thấy nữa, trước mắt là một đại điện, hơn nữa trong đại điện có rất nhiều tu sĩ bị thương, nhìn thấy hẩn xuất hiện thì chỉ tùy ý đưa mắt nhìn, rồi lập tức thu hồi tầm mắt.

Tư Lăng rất nhanh phản ứng kịp, đây là tầng thứ nhất Thông Thiên tháp. Trong nháy mắt hẩn nói ra “tù bỏ” thì liền bị Thông Thiên tháp truyền tống trở về tầng thứ nhất, cũng coi như tránh thoát Phệ Ảnh thôn phệ. Mà những tu sĩ ở đây chắc cũng giống như hẩn buông tha giữa đường nên bị đuổi về tầng thứ nhất. Lúc Tư Lăng mới vừa đứng vững thì có thể nhìn thấy bên cạnh còn có rất nhiều tu sĩ bị đuổi về tầng thứ nhất, cho nên hẩn bị đuổi về cũng không có gì khiến người khác phải để ý.

Đây là một cái đại điện vô cùng lớn, nhìn không thấy tận cùng, cho dù chứa mấy triệu người cũng không thành vấn đề. Người nơi này quá nhiều, Tư Lăng cũng không chú ý hết, chọn chỗ vắng người liền ngồi xuống, chờ đợi kết quả.

Khoảng cách Thông Thiên tháp đóng kín còn có hai tháng, hình như vẫn chưa có người chú ý đến lúc này đã có người lên đến tầng thứ chín, có lẽ Thông Thiên tháp sẽ rất nhanh đóng cửa trước thời hạn. Thông Thiên tháp tuy rằng mỗi lần mở ra sẽ có thời hạn một năm để người ta có thể vượt ải đẳng tháp, bất quá nếu có người có thể đến tầng thứ chín trước, Thông Thiên tháp cũng sẽ đóng cửa trước.

Nghĩ tới người đầu tiên lên tầng thứ chín là đại ca nhà mình, Tư Lăng nhịn không được rung động trong lòng, không nhịn được hưng phấn cao hứng. Dù sao, chỉ cần không phải Nguyệt Thiên Dạ cùng nam nhân của nàng ta lên đến tầng thứ chín, bất kể là ai hẩn cũng sẽ cao hứng, đương nhiên là đại ca nhà mình thì hẩn sẽ càng cao hứng hơn.

Đột nhiên, Tư Lăng cảm giác đến một tầm mắt oán độc như xâm nhập vào tận xương đống ở trên người mình. Tầm mắt kia quá trắng trợn, muốn xem nhẹ cũng không thể được. Tư Lăng mặt đơ ngẩng đầu nhìn lại, rất nhanh liền tìm được chủ nhân của tầm mắt, khuôn mặt đang đầy oán độc nhìn hẩn chăm chăm, một bộ dáng hận không thể giết hẩn ngay lập tức. Thấy hẩn phát hiện ra mình, người nọ lộ ra một nụ cười gần dữ tợn vạn vạn, khuôn mặt tinh xảo kia nháy mắt bị thân sắc vạn vạn dữ tợn này phá hư hoàn toàn.

Ai nha, đây không phải là Hàng Ương công tử bị hẩn đánh thành đầu heo sao?

Bởi vì tâm tình cực tốt, cho nên Tư Lăng không keo kiệt khế nâng cầm, cho một cái nhếch miệng tươi cười. Đương nhiên, trong mắt của người đang oán hận hẩn, đây là khiêu khích trần trụi, Hàng Ương công tử lập tức tức giận đến nghẹn đỏ mặt, sau đó thề nhưng phun ra một búng máu.

Tư Lăng kinh ngạc, thời gian lâu như vậy, Hàng Ương công tử còn chưa có đường thương tốt sao? Quá bi đát rồi nha?

Tư Lăng lại không biết, Hàng Ương bị hồn lực của hẩn làm bị thương cực nặng. Hồn lực gây tổn thương cho yêu thú cùng tu sĩ còn khó giải quyết hơn nhiều so với tổn thương do linh lực. Sau này tuy rằng miễn cưỡng đè nén xuống, bất quá kéo theo thân thể bị thương tiếp tục vượt ải, rất nhanh lại thêm vết thương mới, thương thể kia càng thêm nghiêm trọng, khiến Hàng Ương cuối cùng chỉ kiên trì đến tầng thứ tư liền buông tha, bị Thông Thiên tháp đưa về tầng thứ nhất.

Lấy tu vi Kim Đan hậu kỳ của hẩn, thế nhưng chỉ có thể xông đến tầng thứ tư, mặc kệ nói như thế nào cũng đều là một loại sỉ nhục. Mà sỉ nhục này chính là do Tư Lăng tạo cho hẩn, sao không làm hẩn oán hận cho được? Lấy tính cách “trùng mắt tất báo” của hẩn, Tư Lăng đã bị đưa vào sổ đen, là cái loại không chết không ngừng tay. Nếu không phải hiện tại ở tầng thứ nhất Thông Thiên tháp không thích hợp động thủ, hẩn đã sớm đánh chết người này.

Tư Lăng cũng không chú ý nhiều với Hàng Ương, nếu biết tên này đã trở thành địch nhân, vậy về sau cần thận là được; khi cần thiết, hẩn cũng sẽ không nhân từ nương tay. Thu hồi tầm mắt, Tư Lăng yên lặng quan sát tu sĩ chung quanh, cũng giống với những tu sĩ này, mỗi khi có tu sĩ bị truyền tống về tầng thứ nhất thì sẽ chuyển mắt đi qua, nhìn xem có phải người quen của mình hay không. Đừng nói, cái quan sát này, thật đúng là phát hiện rất nhiều người quen, cả đám Tiêu Trạc, Dung Hoán Thiên, Triệu Thanh cũng ở trong đó.

Bọn Tiêu Trạc hiển nhiên cũng đã sớm phát hiện ra hẩn, lúc này sắc mặt đang đầy âm trầm nhìn hẩn. Đến cả Dung Hoán Thiên xưa nay da mặt dày, luôn thích nhào lại chỗ hẩn cũng bởi vì lúc trước tại tầng thứ tư đã lựa chọn đứng về phía Nguyệt Thiên Dạ mà ngưng ngưng lại đây, bất quá vẫn có thể coi

như không có chuyện gì mà cười cười với hắn, xem như là chào hỏi -- rốt cuộc da mặt dày bao nhiêu mới có thể làm được tới trình độ này?

Nhìn thấy Tư Lăng bị truyền tống về tầng thứ nhất, trong lòng Tiêu Trạc tự nhiên là sung sướng khi người gặp họa. Mặc dù không biết trước đó người này đã xông tới tầng nào, nhưng ở cách Thông Thiên tháp đóng kín còn có hai tầng mà Tư Lăng lại bị truyền tống trở về, có thể thấy được là không thể kiên trì đến cuối cùng, tầng thứ chín Thông Thiên tháp tất nhiên cũng vô duyên với hắn, điều này đối với Tiêu Trạc mà nói ngược lại là cái tin tức tốt.

Đương nhiên, người mà Tiêu Trạc hy vọng có thể lên đến tầng thứ chín nhất chính là Nguyệt Thiên Dạ. Nếu Nguyệt Thiên Dạ lấy được Tiên khí, mượn uy của Tiên khí, đến lúc đó, muốn trừ bỏ huynh đệ Tư gia còn không phải dễ như trở bàn tay?

Tư Lăng mới vừa ngồi vững không lâu, Khúc Vô Từ liền nhảy lại đây, dùng một loại ánh mắt u oán nhìn hắn, nói: “Tư đạo hữu, người thật là, thật là ác độc, thoáng cái đã không thấy người.” Hắn vốn còn muốn dựa vào thể của huynh đệ Tư gia để cùng nhau vượt ải nhà.

“Muốn trách thì trách Thông Thiên tháp, ta cũng không biết bị nó ngẫu nhiên truyền tống đến nơi nào.” Tư Lăng thực sự là đã mong như thế.

Khúc Vô Từ lại bị ghen hòng.

“Tư đạo hữu.”

Tư Lăng ngẩng đầu, nhìn thấy Truyền Sơ đi tới, mỉm cười với nàng, ý bảo nàng ngồi xuống. Khúc Vô Từ thấy thế, nháy mắt với Tư Lăng, vẻ mặt mập mờ. Tư Lăng cả nhìn ông ta cũng lười, mặc ông tùy tiện YY.

Truyền Hằng ngại ngùng cười cười, không có cự tuyệt mà ngồi bên người Tư Lăng, giống như lơ đãng nhìn qua những người đang lộ ra địch ý với Tư Lăng, sau đó nói: “Tư đạo hữu, thật là rất cảm tạ huynh, nếu không phải huynh đưa cho ta linh từ, ta...”

Tư Lăng giờ tay ngăn lại lời kể tiếp của nàng, rất hào phóng nói: “Nếu là cô thích, chờ ta ủ nhiều một ít, cho cô thêm vài hũ.”

Nghe xong, khuôn mặt Truyền Sơ có chút hồng, liên tục vẫy tay nói không cần. Linh từ của Tư Lăng quá thần kỳ, không chỉ có thể thần tốc khôi phục linh lực, còn có tác dụng chữa thương, hơn nữa hiệu quả cũng không thua linh đan, phải là còn tốt hơn linh đan, sẽ không lưu lại đan độc ở bên trong thân thể. Linh từ này trân quý như thế, sợ là không dễ ỉ, nàng sao không biết xấu hổ mà xin Tư Lăng?

Đối với bằng hữu, Tư Lăng ngược lại là hào phóng, hơn nữa ủ rượu cũng không phải hắn, là Tiểu Yêu Liên. Tiểu Hồng muội muội chỉ cần rảnh rỗi thì liền ủ rượu, căn bản không phí một chút thời gian nào. Hơn nữa tâm tính phẩm đức của Truyền Sơ cũng không tệ, là người đáng được thâm giao, Tư Lăng tự nhiên sẽ không để ý vài vò linh từ.

Một bên nghe được bọn họ nói chuyện, Khúc Vô Từ vẻ mặt hâm mộ ghen tỵ. Những linh từ mà Tư Lăng ủ hắn cũng rất rất muốn nha, nhưng mà Tiểu Lăng Tử keo kiệt muốn chết, mỗi lần bán linh từ cho hắn luôn có hạn, cũng không thể bán nhiều thêm một chút hay sao? Hơn nữa lúc này, cả linh thạch cũng không cần mà trực tiếp muốn tặng cho con gái nhà người ta, chẳng lẽ là bởi vì con gái biết tỏ vẻ đáng yêu, khá được yêu thích sao? Kỳ thật hắn cũng biết tỏ đáng yêu mà! !

Tư Lăng bị vị đại thúc này làm cho sắc mặt biến đen, rất muốn nói: Thân ái, ông vậy không gọi bán manh, mà gọi là bán xuẩn! !

Đang lúc Khúc đại thúc không mặt không mũi quán lấy Tư Lăng muốn linh từ thì đột nhiên, tất cả tu sĩ trong Thông Thiên tháp nghe được một thanh âm uy nghiêm vang lên ở trong đầu: Đoạt giải Tiên khí lần này -- Tư Hàn!

Sắc mặt của mọi người bỗng nhiên đại biến, thậm chí có người mờ mịt nhìn chung quanh: Tư Hàn là ai? Không phải người của tứ môn ngũ gia, hoàn toàn chưa nghe nói qua người này!

Sau thanh âm thông cáo kia, chưa cho người ta cơ hội kịp phản ứng kịp, lại là một giọng nói tiếp tục : Thông Thiên tháp sắp đóng kín!

Lúc mọi người phản ứng kịp thì chỉ cảm thấy thân thể nhẹ một chút, cả người đã ở ngoài Thông Thiên tháp.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 135: Đại ca quá oai phong khí phách

Dưới chân núi Hạc Chùy, đám đông sôi trào.

Tất cả những người bị bắn ra khỏi Thông Thiên đều theo bản năng nhìn về phía đỉnh núi Hạc Chùy, muốn nhìn xem người cuối cùng ra khỏi tháp là nhân vật phương nào.

Bởi vì kẻ cuối cùng ra tháp chính là người đầu tiên lên đến tầng thứ chín Thông Thiên tháp, hơn nữa còn lấy được Tiên khí!

Cửa lớn Thông Thiên tháp chậm rãi mở ra, một người nam tử mặc đạo bào trắng thản nhiên đi ra, đạo bào màu trắng tôn lên hàn khí như băng quanh người hắn, đôi mắt như sương giá, thản nhiên nhìn tới. Thần sắc bình tĩnh lạnh nhạt hờ hững kia giống như tiên nhân vô tình vô dục ở Cửu thiên, cường đại khó lường.

Tu sĩ dưới chân núi Hạc trườn nhìn lên nam nhân trên đỉnh núi, tại loại ánh mắt lạnh như băng kia, chỉ nổi lên một loại cảm giác nhỏ yếu như con kiến.

Đây không phải là nam nhân dễ đối phó!

Lúc nam nhân kia đi ra khỏi Bảo tháp thì bảo tháp trên đỉnh núi chậm rãi quay về đỉnh núi. Lúc mây mù lượn lờ kéo tới là lúc nó biến mất vô tung, mãi cho đến 50 năm kế tiếp thì Bảo tháp mới lại mở ra, mây mù tứ phương mới di chuyển.

Bất quá hiện tại không có ai mất mát vì Thông Thiên tháp quy ẩn, mọi người đều không chớp mắt mà nhìn chằm chằm nam nhân kia, ánh mắt tham lam nhìn Tiên khí trên tay hắn. Nhưng mà chưa để bọn họ xem rõ ràng, Tiên khí nhoáng một cái đã bị người thu lấy, sau đó thân hình người kia vút lên, hướng về chân núi mà bay đến.

Lúc này, có vài người đã kịp phản ứng, ào ào bay lên giữa không trung, chặn đường người kia lại.

Tư Hàn dừng lại, chấp tay sau lưng, thản nhiên nhìn về phía đám tu sĩ này. Hắn không chút sợ hãi đối với đám người trắng trợn tuyên bố đến cướp bóc này, thần sắc lạnh lạnh, hàn khí trên người tiết ra ngoài, cũng không biết là lúc lịch lãm ở Thông Thiên Tháp còn chưa thu hồi, hoặc là quên thu hồi, khiến cho những người ở tương đối gần lập tức cảm nhận được hàn ý lạnh tận xương kia, lông mày mi mắt đều treo lên mỏng manh sương lạnh.

Có thể là hàn khí trên người Tư Hàn tiết ra ngoài khiến người ta cảm thấy quá lạnh lẽo, khiến cho những người này biết đây không phải kẻ dễ chọc, lúc chưa thăm dò rõ ràng tình huống thì không tùy tiện ra tay.

“Xin hỏi Quý tính của đạo hữu?” Một người tu sĩ trung niên trên mặt khách khí hỏi, nhưng đôi mắt lại lộ ra vẻ yêu dị, khiến cho diện mạo vốn coi như anh tuấn lại thêm một loại âm tà.

Tu sĩ mở miệng là Âm Tà đến từ Ngự trùng môn. Ngự trùng môn xưa nay làm việc hung hăng không có kỵ, để hắn đến xung phong đầu tiên quả thật không ai thích hợp hơn, cho nên người ở đây đều không có lên tiếng. Mà những đệ tử đến từ tứ phái lục gia, lấy đám người Thu Mộ Quy, Hoắc Noãn Ngọc cầm đầu, tất nhiên sẽ không tùy tiện ra tay để bị người ta chỉ trích, cho nên lúc này liền cho phép tu sĩ Ngự trùng môn sột ruột giành ra tay trước.

Trong đám người, Nguyệt Thiên Dạ khước môi mang theo nụ cười thản nhiên, băng lãnh ngạo nghễ, giống như đang nhìn một trận trò hay, trong lòng thì ước gì người của Ngự trùng môn háng hái được việc một chút, có thể trực tiếp làm Tư Hàn bị thương nặng, nàng sẽ không ngại đi kiểm chỗ tốt. Bất quá, Nguyệt Thiên Dạ vẫn thăm đề ý, âm thầm tìm kiếm bóng dáng Tư Lăng, nàng không tin Tư Hàn bị vây khốn mà Tư Lăng có thể nhìn xuống không ra tay.

Nghĩ thế, mày hơi chau lại, trong lòng vô cùng hận hực vì Tư Lăng quá quan tâm tới Tư Hàn.

Một bên khác, cũng có rất nhiều người quen biết Tư Hàn lo lắng không thôi, đặc biệt là những đệ tử đến từ Thiên Tông phái. Lần này số người bọn họ tham dự vượt ải Thông Thiên tháp cũng không nhiều, lại có mấy người đã mất mạng trong Thông Thiên tháp, nhân thủ không đủ, làm cho bọn họ khó tránh khỏi có chút nóng nảy.

“Sư tỷ, nếu như tình thế không đúng, chúng ta liền đi giúp Tư sư huynh đi!” Liễu Thành Phong truyền âm nói với Tô Hồng Phi.

Tô Hồng Phi thần sắc ngưng trọng gật đầu, trong lòng cũng có chút lo lắng, nhớ lại chuyện được nghe nói đời trước. Đời trước khi Thông Thiên tháp mở ra thì nàng căn bản chưa Kết Đan, tất nhiên không tới đại lục Trung Ương, mọi chuyện đều là nghe người bên ngoài nói. Khi đó, người đầu tiên lên được tầng thứ chín là Nguyệt Thiên Dạ, người sau khi ra khỏi Bảo tháp bị Ngự trùng môn vây khốn cũng là Nguyệt Thiên Dạ. Âm Tà của Ngự trùng môn tuy rằng tính cách không tốt, nhưng là có thực lực, là một tay điều khiển trùng yêu tài giỏi, làm cho Nguyệt Thiên Dạ ăn đủ khổ. Nghe nói sau này Nguyệt Thiên Dạ xuất ra một cái sát chiêu mới có thể phá vây mà thoát ra, bất quá cuối cùng lại bị thương rất nặng, trả giá không nhỏ.

Hiện tại, đến phiên Tư Hàn, tuy rằng Tư Hàn rất lợi hại, nhưng Tư Hàn không giống Nguyệt Thiên Dạ có pháp bảo đồng đảo, thứ ngạc nhiên cổ quái gì cũng có, khó tránh khỏi làm nàng lo lắng hắn ta sẽ bị sâu bọ của Âm Tà gây thương tích, cuối cùng không thể phá vây.

“Tư Hàn!”

Nghe Tư Hàn trả lời, trong lòng mọi người xoay chuyển, lần nữa nhận định đây chỉ là tên tu sĩ không có bối cảnh gì, nếu không phải là một tên tán tu, thì hẳn là đệ tử môn phái nhỏ đến từ nơi xa xôi, không đáng để lo.

Kỳ thật cũng không trách những người này lại nghĩ như vậy. Thành tựu xuất sắc của Tư Hàn vừa phóng ra tại Tây Cảnh không lâu, liền mất tích 10 năm trong Huyền Thiên bí cảnh, thật vất vả ra ngoài thì lại xuất hiện tại Sát Hải, bởi vì chuyện diệt trừ Sát Ma nên căn bản không ai biết hắn trở về. Sau đó vì chuyện đi Thông Thiên tháp lần này, lại là không có tiếng tăm tu luyện gì, mãi đến khi Thông Thiên tháp mở ra mới xuất hiện. Giữa lúc đó thật đủ an phận, lại cực kỳ trạch, trước nay không gây chuyện thị phi, hoàn toàn không giống Dạ đám người Nguyệt Thiên; bọn họ đi tới đại lục Trung Ương thì một đường khoa trương đi lại, muốn kéo thù hận cỡ nào là có cỡ đó, rất nhanh liền xông ra tiếng tăm.

Mà có nghe nói tới tên tuổi của Tư Hàn đa phần là người đến từ Tây Cảnh, tất nhiên là quá quen thuộc với thanh danh thiên tài số 1 Tây Cảnh của Tư Hàn, bất quá bọn họ lại không mở miệng nhắc nhở. So với tu sĩ đại lục Trung Ương, bọn họ tự nhiên thân thiết hơn với Tư Hàn cùng đến từ Tây Cảnh, xem như là nửa đồng hương, cho nên họ sao có thể ngay lúc này nói cho bọn họ biết lai lịch của Tư Hàn? Hơn nữa, lần này người đầu tiên lên Thông Thiên tháp tầng thứ chín không phải là tu sĩ đại lục Trung Ương mà là xuất ra từ Tây Cảnh bọn họ, là Tây Cảnh mà bọn tu sĩ đại lục Trung Ương khinh bỉ

nói là nhà quê, thật khiến mọi tu sĩ Tây Cảnh đều cảm thấy mở mày mở mặt, để xem bọn họ còn dám coi khinh Tây Cảnh chúng ta lĩnh lực mỏng manh, đều là một đám quê mùa thô kệch nữa không.

Cho nên, lúc những người quen biết Tư Hàn đều bảo trì trầm mặc, mọi người liền cho rằng đây là một đối tượng không có bối cảnh có thể khi dễ. Nếu không có bối cảnh núi dựa, tin rằng lấy được tiên khí cũng không giữ được, không bằng giao cho bọn họ.

“Tư đạo hữu, chúc mừng ngươi, lần này ngươi là người đầu tiên lên đến Thông Thiên tháp tầng thứ chín.”

“Đa tạ!” Tư Hàn thản nhiên nói, thần sắc không đổi, dường như không nhìn thấy những người này đang âm thầm hình thành một trận thế bao vây.

Lại dong dài một phen, Âm Tà liền bộc lộ ý đồ, hẳn muốn giao dịch cùng Tư Hàn, đổi lấy cái tiên khí này.

Tư Hàn lạnh lùng nhìn hắn, cũng không nói lời nào.

“Tư đạo hữu là người thông minh, nên biết làm như thế nào chứ? Tư đạo hữu thanh danh không hiển hách, có giữ được tiên khí hay không vẫn là cái vấn đề, không bằng giao cho Ngự trùng môn chúng ta. Ngự trùng môn cũng không chiếm tiện nghi của Tư đạo hữu, đồng ý dùng Cổ vương bồi dưỡng vạn năm trong môn phái trao đổi cùng Tư đạo hữu.”

Âm Tà vừa nói ra, mọi người liền ồ lên. Ngự trùng môn vì có được Tiên khí mà không tiếc cầm ra Cổ vương vạn năm- trấn bảo của môn phái bọn họ để trao đổi, xem ra là tình thế bất buộc. Đương nhiên, lấy uy thế của tiên khí, hoàn toàn không phải một con cò trùng vạn năm có thể so sánh được. Những danh môn đại phái ở đại lục Trung Ương có nơi nào mà không có một hai kiện Tiên khí làm bảo vật trấn phái? Có tiên khí, cũng có thể trấn nhiếp vài phần.

Tư Hàn thản nhiên nhìn hắn một cái, giọng lạnh lùng nói: “Không đổi!”

-- tiên khí là phải đưa cho đệ đệ ngọc chơi, sao có thể đi đổi con sâu ghê tởm chẳng biết để làm gì kia?

Không biết vì sao, Âm Tà cảm giác được mình dường như từ cặp mắt lạnh lẽo không có cảm xúc của nam nhân này nhìn ra ý khinh bỉ, tâm tình có chút không tốt, sắc mặt hơi trầm xuống, hướng về phía sau ra hiệu, cười lạnh nói: “Nếu Tư đạo hữu rượu mời không uống, muốn uống rượu phạt, lão phu đành phải động thủ.”

Nháy mắt, bên cạnh Âm Tà xuất hiện hơn mười tu sĩ Ngự trùng môn, bọn họ quát một tiếng, nhanh chóng bày ra một thế trận, trong tay bấm tay niệm thần chú, sau đó là lít nhít các loại yêu trùng xuất hiện, vây kín chung quanh không còn kẽ hở, cả bầu trời đều tối lại, làm cho người ta hoài nghi có phải yêu trùng phạm vi vạn dặm đều bị gọi vào nơi này hay không.

Nhìn đến nhiều yêu trùng như vậy, làm cho người ta không khỏi da đầu run lên, mà Tư Hàn bị nhốt tại trung tâm đã không nhìn thấy bóng dáng. Đàn yêu trùng dày đặc kia vây quanh như một cái kén cực lớn.

Lúc mọi người còn đang kinh hãi thì đột nhiên ầm một tiếng vang lên. Một phía của kén lớn bị ngọn lửa màu trắng trong suốt đánh thủng một lỗ lớn, một nam nhân áo bào trắng thông dong đi ra, mỗi một bước đi, dưới chân liền là một vùng Hỏa liên lan tràn, có thể nói là bộ bộ sinh liên (bước bước nở hoa sen). Hỏa liên dần dần mở rộng, bao hộ vùng trung tâm, lấy một loại uy thế dễ như trở bàn tay mà xua đi tu sĩ Ngự trùng môn và yêu trùng. Trong lúc nhất thời, tiếng kêu thảm thiết cùng tiếng yêu trùng bị đốt trụi xèo xèo vang lên không ngừng.

Không để cho Ngự trùng môn phản ứng, Tư Hàn hai tay giương lên, hai con Băng Long gào thét bay ra, đánh thẳng vào mặt của Âm Tà.

Sắc mặt Âm Tà xanh mét, tiếp tục vẫy lại một đám yêu trùng màu tím óng ánh, số lượng tuy rằng tương đối ít, nhưng khí tức tán phát ra thì cao cấp hơn không ít so với đám yêu trùng lúc trước.

Tư Hàn nắm tay một cái, một cái Băng Diễm ngưng tụ thành Hỏa tiên (roi bằng lửa) liền xuất hiện trên tay. Tiên ảnh quát tới, những yêu trùng kia trực tiếp bị cháy thành tro.

Lần này xem ra, Âm Tà rốt cuộc phát hiện diễm hỏa kia lợi hại, thế nhưng là dị hỏa thiên địa chuyên khắc vật yêu tà, yêu trùng đưa lên hoàn toàn là cho đối phương đốt chơi thôi.

Thấy hắn ung dung đi tới chỗ mình, Âm Tà cắn răng, vỗ một phát vào túi trữ vật, một con côn trùng màu tím lớn chừng bàn tay xuất hiện trước mặt. Con côn trùng kia mở cái mồm đầy răng nhọn, phun ra một dòng mực màu tím, trong không khí tràn ngập một mùi khó ngửi, một ít người phản ứng chậm ngửi phải mùi này thì thất khiếu chảy máu, độc khí đã công tâm, lĩnh lực tiêu tán, hoàn toàn không thể động thủ, chỉ có thể mặc người xâm lược.

Tư Hàn cũng biết con côn trùng này lợi hại, sắc mặt hơi rét, không ra tay nữa, đôi mắt mạnh mẽ khóa lại Âm Tà, hoa văn huyền ảo bỗng hiện trong mắt, những đường cong bất quy tắc không ngừng biến ảo, dường như muốn đem linh hồn của con người hút vào trong đó.

Âm Tà chỉ cảm thấy đầu óc có chút mờ dần, ánh mắt tan rã, toàn thân đều đại ra. Sau đó, cái đầu hắn đột nhiên phóng lên cao, cơ thể không đầu suy sụp ngã xuống, rơi xuống từ giữa không trung.

Những người bàng quan chung quanh hoảng sợ, căn bản không biết Âm Tà vì sao đột nhiên không nhúc nhích mặc cho người ta chặt mất đầu, khi nhìn về nam nhân áo trắng như tuyết giữa không kia thì nhiều thêm ý sợ hãi cùng sát ý.

Đây là một loại uy hiếp, hẳn đang nói cho mọi người biết, dám đến cướp tiên khí, tới một người giết một người, đến hai người giết một đôi!

Người này, quả thực là thật lợi hại, là cường địch! Nếu có thể, tuyệt đối không thể để cho hắn còn sống rồi đi!

Ngay lúc trong lòng mọi người dao động thì một chiếc Phi Thiên thuyền bề ngoài vẻ phù vân thần bí huyền ảo đột nhiên xuất hiện. Ngay trước lúc mọi người phản ứng thì Phi Thiên thuyền lấy một loại tốc độ cực nhanh bay tới, thu Tư Hàn vào, sau đó cái Phi Thiên thuyền vô cùng phong cách kia vèo một cái bay vào tầng mây, chớp nhoáng đã xa ngàn dặm.

Mất thấy Phi Thiên thuyền sắp biến mất, tu sĩ dưới chân Hạc Truy Sơn mới phản ứng kịp, ào ào lấy ra phi hành khí đuổi theo.

Nếu là đệ tử danh môn thế gia lấy được tiên khí, bọn họ có thể còn chưa kích động như vậy, dù sao Tu Tiên giới lấy mạnh làm vua, những thế gia đại phái kia thực lực cường hãn, ít có người dám có ý đồ với bọn họ. Hơn nữa, giữa tứ phái lục gia luôn kiềm chế lẫn nhau, kiêng dè lẫn nhau, hình thành một loại cân bằng, vô luận là đệ tử môn phái nào lấy được tiên khí, trước mặt đều sẽ nể nang vài phần, cẩn thận làm việc.

Bất quá, nếu chỉ là tên tu sĩ không có tiếng tăm lấy được, bọn họ liền không có cái gì phải cố kỵ. Tuy rằng người này biểu hiện ra thực lực cường hãn, nhưng tiên khí vẫn đủ rung động lòng người, một ít kẻ liều mạng vẫn không tính buông tha.

Mỗi lần Thông Thiên tháp đóng kín thì có cái quy định bất thành văn, bất kể là ai lấy được tiên khí từ Bảo tháp ra, tu sĩ Nguyên Anh kỳ trở lên không được tùy tiện ra tay cướp đoạt dị bảo, không có tu sĩ Nguyên Anh kỳ trở lên ra tay, cuối cùng bất kể là ai cướp được, đều không coi là quá đáng. Bọn họ tin tưởng, dù không có tu sĩ Nguyên Anh hỗ trợ, là xa luân chiến (cây đồng hiệp yếu) cũng có thể đánh ngã tên tu sĩ không có tiếng tăm kia.

Cho nên, mọi người đuổi theo không chút chần chừ, hoàn toàn vứt bỏ chút sợ hãi lúc trước.

Nhưng mà -- đó là cái Phi Thiên thuyền quý quá gì thế, bề ngoài nhan sắc kỳ quái không nói, tốc độ cmm cũng quá nhanh đi?

Sau khi đuổi theo ba ngày ba đêm, trong lòng mọi người không khỏi OOOX mắng chửi không ngừng. Bọn họ đuổi theo hết sức lực, nhưng Phi Thiên thuyền kia vẫn vững vàng tiến tới, không chút bận tâm tới bọn họ, thậm chí ngẫu nhiên còn có thể xoay thân thuyền hai vòng, tỏ vẻ khinh bỉ.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 136: Kiểm kê phần thưởng

Trên thực tế, chiếc Phi Thiên thuyền làm cho người ta muốn mắng chửi kia căn bản không nghe theo mệnh lệnh của Tư Lăng. Dọc theo đường đi đều là nó tự tiện chủ trương, tác dụng duy nhất của Tư Lăng chính là cung cấp hồn lực cho nó. Bởi vì Tư Lăng buông lời uy hiếp, nó mới bảo trì khoảng cách nhất định với tu sĩ đuổi theo phía sau, thỉnh thoảng khinh bỉ tốc độ quá chậm của bọn họ một chút.

Có cái Phi Thiên thuyền tự sinh ra linh thức, hơn nữa không chịu quản giáo của chủ nhân, cũng thực một mối mà.

Tư Lăng ban đầu còn có chút lo lắng, lúc nào cũng chú ý tình huống phía sau, lòng nghĩ nếu là thực sự không được thì liền dùng ẩn thân phù nhân cơ hội trốn đi. Bất quá rất nhanh thì phát hiện tốc độ phi hành khí của những tu sĩ kia căn bản không thể so với chiếc Phi Thiên thuyền của mình, liền yên lòng, bắt đầu chú ý tới Tư Hàn đang đã tọa ở một bên. Nhìn thấy sắc mặt huynh ấy tái nhợt, gân xanh nổi lên, giống như có sáu bọ đang bò ở trong đó, thì trong lòng hắn có chút lo lắng.

Trận chiến đầu lúc trước, yêu trùng cuối cùng mà Âm Tà triệu hồi ra là côn trùng có độc xếp hạng trước mười trong số yêu trùng có độc tính cao trong Yêu trùng cốc. Tư Hàn lúc trước vô ý hút vào độc khí mà nó phun ra, tuy rằng kịp thời giết chết Âm Tà, nhưng cũng đã dẫn độc vào cơ thể, may mắn lúc ấy Tư Lăng canh chuẩn thời cơ, đúng lúc mang hắn về Phi Thiên thuyền, bằng không hậu quả không thể tưởng tượng nổi. Bởi vì độc kia vô cùng ác liệt, có thể làm cho người ta nháy mắt bị độc khí công tâm, đánh mất sức chiến đấu, chỉ có thể suy yếu mặc người khác xâm lược.

Tư Lăng ban đầu ẩn núp ở trong đám đông, cũng là sợ có người âm thầm đánh lén, chính mình cũng chuẩn bị được một hai. Quả nhiên, lúc Âm Tà triệu hồi ra con độc trùng kia thì hắn cảm phát hiện rất nhiều tu sĩ không sợ trúng độc, một số người ngậm rọc rịch, tính toán lúc bọn họ lưỡng bại câu thương thì ra tay nhất tiễn nghé. Tư Lăng tất nhiên không cho phép chuyện đó xảy ra, đúng lúc triệu ra Phi Thiên thuyền, mang theo đại ca nhà hắn chạy trước.

Sau khi trở lại Phi Thiên thuyền, sắc mặt Tư Hàn xám ngắt, độc khí công tâm, hộc ra một ngụm máu đã nhuộm thành màu tím, sau khi uống xong Mộc Linh dịch do Tiểu Yêu Liên cung cấp thì lập tức bắt đầu đã tọa giải quyết độc trong người.

Độc khí kia hết sức ghê gớm, chỉ mới hút vào tí xíu đã có thể phá hủy sức sống của nhân thể, Mộc Linh dịch cũng chỉ có thể tạm thời áp chế, không thể trực tiếp trừ tận gốc. Tư Hàn lúc này đã tọa, tính toán đem độc trong người dồn về một chỗ, sau đó lợi dụng Bạch Diễm trực tiếp thiêu hủy chúng. Có thể nói, Tư Hàn bây giờ là trực tiếp đấu tranh cùng độc tính đang lan tràn nhanh chóng như vi rút trong cơ thể, một cái sơ sẩy, khả năng sẽ bị độc tính phản hệ.

Đây cũng là chỗ lợi hại của độc trùng ở Yêu trùng cốc, nơi đó có yêu trùng đáng sợ nhất, độc nhất. Nếu không phải dựa vào Yêu trùng cốc, một Ngư trùng môn nhỏ nhỏ sao có thể khiến mọi người đề vào mắt, sao lại để bọn họ lớn lối như thế?

Lần đầu tiên này, chính là mười ngày mười đêm.

Vào ngày thứ tám, Phi Thiên thuyền liền dùng hết tốc lực tiến về phía trước, bỏ rơi đám người theo đuổi phía sau. Xét thấy bề ngoài nổi bật của Phi Thiên thuyền, sau khi cắt đuôi được truy binh thì Tư Lăng không để ý kháng nghị của nó, trực tiếp dán lên tấm áo thân phù để che giấu hành tung, sau đó ra lệnh cưỡng chế cho nó bay về hướng Tây Cảnh. Phi Thiên thuyền mới đầu không bằng lòng, ông à ông ọ, bày ra một bộ dáng đại gia lãnh diễm cao quý. Tư Lăng cũng đã nhìn đủ bộ dạng đại gia này, Trọng Thiên hẳn đánh không lại, nhưng một chiếc Phi Thiên thuyền cũng muốn lãnh diễm cao quý ở trước mặt hắn? Vì thế hắn trực tiếp uy hiếp nó, muốn đem nó hủy đi luyện hóa lại một lần nữa, lúc này Phi Thiên thuyền mới không cam nguyện mà phi hành về hướng Tây Cảnh.

Đem giao Phi Thiên thuyền cho Tiểu Yêu Liên, Tư Lăng vẫn canh giữ bên cạnh Tư Hàn, tính toán nếu có chuyện gì thì mình sẽ giúp một tay. Canh giữ như vậy chính là mất mười ngày. Mà ở ngày thứ chín thì sắc mặt xám xịt của Tư Hàn đã bắt đầu chuyển biến tốt đẹp, hẳn là đã tiêu hủy độc tính trong người. Thấy thế, trong lòng hắn không khỏi vui vẻ.

Mà đợi khi Tư Hàn mở mắt ra, liền nhìn thấy vẻ mặt cười ngây ngô của đệ đệ ở bên cạnh.

“Đại ca, huynh khỏe rồi chứ?” Tư Lăng mừng rỡ hỏi.

Tư Hàn gật đầu, sau đó nghĩ tới điều gì, từ trong túi trữ vật cầm ra một thứ ném cho hắn.

Tư Lăng đón lấy, sau đó lập tức phát hiện đây là Tiên khí -- một cái gương Tiên khí hình trứng, lớn chừng bằng bàn tay, mặt gương dùng một loại chất liệu vô cùng hiếm có mài thành, sờ lên có thể cảm giác được văn lộ đặc biệt của nó, khung có hoa văn được chạm trổ, trên đỉnh nạm một viên bảo thạch xanh mon mon, thế nhưng là Thiên Nhân Thạch trong truyền thuyết.

Không cần Tư Hàn giải thích cũng biết cái thứ lớn chừng bàn tay này chính là tiên khí mà Tư Hàn lấy được từ Thông Thiên tháp, nhưng mà, nó có tác dụng gì chứ?

Tư Lăng cẩn thận nâng nó lên, lật tới lật lui xem xét. Tuy rằng nó nhìn có vẻ chỉ là một tấm gương làm cho kỳ vọng trong lòng hắn có chút đổ vỡ, nhưng căn cứ vào ngưỡng mộ đối với tiên khí, hắn vẫn đối xử với nó như bảo bối. Đặc biệt, nó sử dụng chất liệu đặc thù, còn có cái Thiên Nhân Thạch kia cũng làm cho hắn cảm thấy không hổ là tiên khí, tài liệu quả là cao cấp, chỉ riêng móc xuống viên Thiên Nhân Thạch này đi bán cũng có thể bán giá trên trời.

“Đại ca, cái này giống như không phải pháp bảo có tính công kích hay phòng ngự, nó có ích lợi gì?”

Tư Hàn cân nhắc, nghiêm túc nói: “Có thể nhìn trộm tất cả mọi chuyện trong phạm vi vạn dặm.”

“...”

Tư Lăng: = □ =! ! Lừa gạt CMN cảm tình có phải không?! Hắn muốn là tiên khí có lực sát thương tiêu chuẩn, mà không phải muốn thứ giống quả cầu thủy tinh có thể nhìn coi! Chẳng lẽ dùng nó để nhìn coi người ta yêu tình đánh nhau? Ngã! Chức năng này không khỏi quá bí ối rồi!

Có lẽ là thấy hắn bị kích, Tư Hàn cầm lấy, sờ lên Thiên Nhân Thạch trên mặt kính, gõ xuống nói: “Tấm gương này gọi Trần thế kính, ngoại trừ có thể nhìn tất cả mọi chuyện trong phạm vi vạn dặm ra, sau khi kích hoạt viên Thiên Nhân Thạch này thì sẽ hấp thu vào nguyên thần của tu sĩ, giúp tu sĩ trải qua một phen lịch lãm không tưởng được ở bên trong, đối với tu luyện tâm cảnh rất hữu ích.”

Tư Lăng lần nữa = □ =, đại ca huynh tính chơi đệ đệ đó hả? Bộ không thể nói xong một lượt luôn sao?

Cho nên nói, tấm gương này vẫn rất có tác dụng, có thể nâng cao tâm cảnh tu luyện, là chuyện bao nhiêu người mong cũng không được. Chỉ có tâm cảnh theo kịp tu vi, mới có thể mau chóng tiếng cấp, không cần lo lắng tâm cảnh bất ổn, ảnh hưởng tu vi, hoặc là tẩu hỏa nhập ma.

“Cho đệ chơi.”

Nghe được thanh âm thanh lãnh kia nói ba chữ này, Tư Lăng có chút áp lực lớn như núi. Đại ca thật sự đưa tấm gương này cho hắn chơi sao? Kỳ thật, tấm gương này không có tác dụng gì lớn với hắn, nhưng nếu giao cho đại môn phái thì khác, dùng để trui rèn đệ tử môn phái thì ngược lại là thứ cực tốt. Vì thế, Tư Lăng cảm thấy Tư Hàn mang về cho Thiên Tông phái thì tốt hơn, giao tiên khí cho Thiên Tông phái, có Thiên Tông phái tọa trấn, những kẻ mơ ước tiên khí cũng không dám ngang nhiên đến cửa cướp đoạt.

Nghĩ thế, Tư Lăng thực sáng khoái trả lại nó cho Tư Hàn, hơn nữa nói: “Nếu nó là một vũ khí có tính công kích hoặc phòng ngự, đệ còn thích. Nhưng nó lại không có tác dụng gì lớn cho đệ cả, bất quá với Thiên Tông phái mà nói thì là vật hữu dụng. Đại ca, huynh nên cầm về giao cho sư môn đi.” Sau đó cũng có thể xoát một chút tích phân của môn phái ~~~

Tư Hàn nghiêm túc nhìn hắn một lúc, phát hiện hắn thật sự không cần, mới thu lại.

Lúc này, Tiểu Yêu Liên vốn đang thêm yêu đan Sát Thủ để làm năng lượng cho Phi Thiên thuyền bỗng chạy tới, nhìn thấy Tư Hàn đã khỏi thì vừa mừng vừa sợ, trực tiếp lần lại dây kéo lấy vật áo bào của Tư Hàn, bày tỏ mình đã rất lo lắng cho Tư Hàn.

Nhận thấy nó mấy ngày qua vẫn luôn lo lắng, Tư Lăng không có bắn bay Tiểu Yêu Liên, bắt đầu cùng Tư Hàn nói tới chuyện mấy ngày qua, cuối cùng tổng kết nói: “Đại ca, chúng ta hiện đang bay về hướng Tây Cảnh, với tốc độ của Phi Thiên thuyền, nửa năm hẳn là có thể về đến Tây Cảnh.”

Tur Hàn trầm ngâm một lát, nói: “Sau khi trở về, chúng ta đều phải bắt đầu luyện chế pháp bảo bản mạng, đệ có chỗ nào đi chứ?”

Tur Lăng cười cười, nói: “Mấy năm nay chạy lung tung khắp nơi, ở đâu cũng đều giống nhau, hẳn là đến thành Minh Hà thuê cái phòng ở lại vậy.” Tán tu ấy mà, đi chỗ nào mà không như nhau.

“Nếu để cho đệ đi Thiên Tông phái làm một khách khanh trưởng lão, đệ có bằng lòng không?”

Nghe vậy, Tur Lăng có chút giật mình, đảo mắt nghĩ lại, liền biết Tur Hàn cũng đã suy nghĩ cặn kẽ rồi mới quyết định. Hắn bây giờ là tu sĩ Kim Đan, tuy rằng chút tu vi ấy ở đại lục Trung Ương thì không coi là cái gì, bất quá tại nơi linh khí mỏng manh như Tây Cảnh thì cũng coi như là nhân vật lợi hại, đến tông môn làm Khách khanh trưởng lão thì hoàn toàn không thành vấn đề. Hơn nữa Tur Hàn là đệ tử của Thanh Ngọc chân quân Thiên Tông phái, lại là đệ tử thiên tài bồi dưỡng trọng điểm của Thiên Tông phái, có huynh ấy che chở, mình hoàn toàn có thể an tâm tu luyện. Điều này đối với một người không có chí hướng lớn mà nói, là một con đường vô cùng ổn thỏa.

Đương nhiên, đối với Tur Hàn mà nói, đem đệ đệ ngọc đặt bên người, hẳn cũng cảm thấy yên tâm hơn một ít.

Vì thế Tur Lăng rất nhanh liền đồng ý với đề nghị này.

Nói xong việc này, Tur Lăng liền bắt đầu cùng Tiểu Yêu Liên kiểm kê phần thưởng vượt ải của hắn tại Thông Thiên tháp.

Phần thưởng tầng thứ nhất: Ma Thiên Kinh Vũ cầm; phần thưởng tầng thứ hai: một hạt giống linh thảo cao cấp; phần thưởng tầng thứ ba: một miếng kim chích bài màu xanh đen; phần thưởng tầng thứ tư: một bản khúc phổ; phần thưởng tầng thứ năm: một tờ giấy đã biến vàng; phần thưởng tầng thứ sáu: tinh thổ; phần thưởng tầng thứ bảy: linh dịch; phần thưởng tầng thứ tám -- từ bỏ, không có.

Ngoài ra, còn có Trường Sinh Quả lấy được ở tầng thứ hai, tầng thứ ba lấy được Quy Tức Thảo, tầng thứ tư được Thạch Tâm cùng các loại linh thảo linh quả lễ tế gì đó, thu hoạch cũng xem là tốt đi.

Các loại Linh thảo, linh quả cùng linh dịch đều ném cho Tiểu Yêu Liên xử lý, Tur Lăng thu hồi miếng kim bài xanh đen và khúc phổ, bắt đầu nghiên cứu tờ giấy bị biến vàng kia rốt cuộc là thứ gì. Nhìn đi nhìn lại, đều cảm thấy nó chỉ là tờ giấy rách, không có tác dụng gì.

“Đây là bản đồ.” Tur Hàn đột nhiên nói, đưa tới thêm một tấm, đây cũng là phần thưởng khi hắn vượt ải tầng thứ năm. Phần thưởng của Thông Thiên tháp phần lớn là ngẫu nhiên, hai huynh đệ ngược lại rất có duyên, đều thu được một phần thưởng giống nhau.

Tur Lăng nhận lấy rồi so sánh một chút, phát hiện hai tờ giấy lớn nhỏ như nhau, bất quá đều là một mảnh trống không, đích thực không nhìn ra chỗ nào giống bản đồ. Lúc này, đại ca thông thái lại tiếp tục phổ cập tri thức cho đệ đệ vô tri: “Đây là một loại bản đồ làm từ da của Ân thú, chỉ khi thu thập hoàn chỉnh tất cả bản đồ, ghép vá lại một chỗ mới có thể hiện ra. Xem ra tấm bản đồ này lại lịch không đơn giản, chỉ chủ nhân của bản đồ mới có thể dùng da Ân thú làm bản đồ.”

Loại yêu thú Ân thú này có thể ẩn thân, nếu chúng không muốn người khác phát hiện thì dù có đứng trước mặt người người cũng không biết. Chúng nó số lượng thưa thớt, đã mấy vạn năm qua chưa từng nghe thấy loại yêu thú này xuất hiện, dù là ở thời kỳ thượng cổ cũng cực ít tu sĩ có thể bắt được chúng nó, vậy nên người có thể dùng da Ân thú làm bản đồ là xa xỉ cỡ nào.

“Chẳng lẽ là bản đồ kho báu!” Tur Lăng ngạc nhiên hỏi.

Nhìn đôi mắt tỏa sáng của hắn, biểu tình xoa tay hận không thể lập tức đi tắm bồn, đại ca Tur gia không chút do dự tát bát nước lạnh: “Có lẽ là thứ Thông Thiên tháp cố ý chọc ghẹo người ta thôi.”

“...”

Tur Lăng lập tức thấy mặt không yêu thương gì nổi nữa. Trong lòng nói, đại ca, huynh đừng đưa cái mặt băng sơn mà lại nói loại lời này chứ, đệ đệ áp lực lớn như núi có được hay không?!

Hai người thu dọn phần thưởng của mình xong, dùng ba ngày để nghỉ ngơi, để thần kinh căng thẳng gần một năm được buông lỏng một chút, rồi lại bắt đầu tu luyện trong Phi Thiên thuyền. Không hổ là huynh đệ, kỳ thật đều là tu luyện cuồng hết.

Tur Lăng trước tiên kiểm tra Tiểu Khôi điều vẫn ngủ say trong túi linh thú, lại nhìn Trọng Thiên coi đan điền của hắn trở thành trại an dưỡng mà bá chiếm ngủ say; sau khi phát hiện chúng nó đều không có dấu hiệu tỉnh lại thì lại đi phân phó Tiểu Yêu Liên hỗ trợ lái Phi Thiên thuyền, trông coi để không cho nó lại chơi vui mà chạy sai đường; sau cùng liền vào một gian phòng trong Phi Thiên thuyền, ngồi xếp bằng trên giường, lấy ra cái Ma Thiên Kinh Vũ cầm kia.

Ma Thiên Kinh Vũ cầm đẳng cấp không rõ, chạm vào thì cũng như vật bình thường, nhưng nghe nói là một ma cầm do Đại năng Ma tộc thời kỳ Thượng Cổ luyện chế, phối với khúc phổ riêng biệt thì có thể thu được nguyên thần của người khác ở ngoài vạn dặm, nhiễu loạn tâm chí. Nếu được phối với khúc phổ chuyên biệt thì uy lực vô cùng, khó có thể đánh giá.

Bất quá, nó mặc dù là một thanh ma cầm, lại không phải chỉ riêng Ma tộc mới có thể dùng, chỉ cần đem nó nhận chủ luyện hóa, tu sĩ nhân loại vẫn có thể sử dụng như thường. Từ thanh ma cầm này liền có thể biết, Tu tiên giới ở thời kỳ thượng cổ, trong các tộc đều là nhân tài xuất hiện lớp lớp, đều là kinh tài tuyệt diệu, hơn nữa giữa Nhân tộc, Ma tộc, Yêu tộc cũng không đối địch lẫn nhau, cả đời không qua lại giống như hiện tại. Theo như lời Trọng Thiên cùng Tiểu Yêu Liên, khi đó liên hệ, kết giao giữa Tam Giới rất bình thường, thậm chí thông hôn cũng vô cùng tự do, mà không giống hiện tại, Nhân tộc

hoặc Ma tộc mà đến địa bàn đối phương, chỉ có một chữ: giết!

Suy nghĩ xa xôi một chút về những đại năng các tộc cùng các loại bảo vật thời kỳ Thượng Cổ kia, Tư Lăng sờ sờ lên văn tự trên thân cầm, ổn định tâm thần, bắt đầu đem thanh ma cầm này trích máu nhận chủ.

Rốt cuộc nhận chủ xong, sắc mặt Tư Lăng có chút tái nhợt, nguyên nhân là Ma Thiên Kinh Vũ cầm này đã sinh ra linh thức, để thức tỉnh, linh thức kia vô tri vô giác đã lấy thêm nhiều vài giọt máu của hắn. Bất quá trong lòng Tư Lăng cũng tăng thêm vài phần vui sướng, tuy rằng chỉ là một linh thức ngây thơ, nhưng nếu không chế tốt thì ngược lại có thể gia tăng uy lực của cây cầm này. Bất quá, nếu muốn tu luyện thành Khí linh, cây cầm này bây giờ đáng cấp còn chưa đủ, thêm vào đó Tư Lăng không phải âm tu, có lẽ với cảm thụ âm nhạc đáng thương kia của Tiểu Lăng Tử, cái linh thức kia của Ma Thiên Kinh Vũ cầm không biết ngày tháng năm nào mới có thể tu luyện thành Khí linh ㄟ(ㄟ _ ㄟ) ㄟ

Sau khi nhận chủ với Ma Thiên Kinh Vũ cầm, Tư Lăng hào hứng bưng bưng lấy bản khúc phổ kia ra, bắt đầu luyện tập. Nếu luyện tập thành thực, về sau cũng coi như là tăng thêm một môn kỹ năng, lúc đầu pháp sẽ không sợ những âm tu khó lòng phòng bị kia công kích nguyên thần của mình ~

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 137: Một đường trở về toàn đánh nhau

Từng từng từng --

Một loại sóng âm vô hình vô ảnh đáng sợ vang lên, thứ thanh âm không thể dùng ngôn ngữ để hình dung kia giống như âm thanh khó nghe nhất nguy hiểm nhất thế gian này. Chỉ nháy mắt nó đã nổ tung vạn vật, cả Phi Thiên thuyền đều kịch liệt lay động, mất đi công năng ẩn thân, hiện hình ở giữa không trung.

Vốn đang bỏ thêm yêu đan Sát Thú cho Phi Thiên thuyền thì Tiểu Yêu Liên bỗng nhào xuống đất, sau đó bị một người đang bước nhanh tới nhấc lên, lại tiếp tục bước nhanh hướng về nơi phát ra sóng âm đáng sợ kia.

Một tiếng “Rầm” thật lớn vang lên, cửa bị người ta đá văng, Tư Lăng kinh ngạc nhìn bạch y nam tử tóc dài hỗn độn xuất hiện ngay cửa ra, có chút ngăn người nhìn sắc mặt tái nhợt của hắn, giật mình nói: “Đại ca, huynh bị thương?” Chẳng lẽ tu luyện đến tẩu hỏa nhập ma?

“Không có!” Tư Hàn mặt không thay đổi nói.

“Tu công tử, huynh đang làm cái gì vậy chứ?” Trong thanh âm non nớt của Tiểu Yêu Liên có chứa tức giận.

Tư Lăng ngẩng đầu nhìn lên, liền nhìn thấy Tiểu Yêu Liên bị đại ca nhà hắn xách ở trong tay, chỉ thấy lá sen trên đầu nó giống như chiếc ô bị gió thổi mạnh, dựng ngược cả lên. Bình thường thì tình huống này chính là biểu hiện sự kính sợ của Tiểu Yêu Liên, nhưng làm Tư Lăng có chút kỳ quái, chẳng lẽ là ai dọa bọn họ?

Nhìn thấy biểu cảm không hiểu ra làm sao của hắn, sắc mặt đại ca Tư gia tái nhợt, mặt không chút thay đổi; Tiểu Yêu Liên như thờ không ra hơi, chỉ vào Tư Lăng nói không ra lời.

Lúc này Tư Lăng ngồi xếp bằng trước cầm án (bàn dài để cây đàn) bên cửa sổ, trên án đặt một cây Vô Huyền Cầm (đàn không dây) màu xanh ngọc tuyết, bên cạnh đàn đặt một bản cầm phổ đang mở, bên cạnh cầm án đốt lư hương, hương đàn xoắn xoắn bay bay, vô cùng có ý cảnh. Dù là ai nhìn đến nam tử tuyệt mỹ mặc một khoan bào (bộ quần áo rộng) cầm y ngồi ngay ngắn trước cầm án, mười ngón tay thon dài thanh tú ẩn trên dây đàn, cũng đều cảm thấy đây là một hình ảnh cực mỹ, vui tai đẹp lòng, làm cho người ta không đành lòng quấy rầy.

Nhưng một người một yêu xông vào lại không hề có cảm giác kinh diễm, đều song song trừng mắt nhìn Tiểu Lăng Tử vô tội.

Dưới cặp mắt lạnh lẽo kia nhìn chăm chú, Tư Lăng không hiểu sao có chút chột dạ, vội đứng đần ngồi thẳng lên, cười nói: “Đại ca, đệ đang luyện tập cầm phổ, các huynh có muốn lại đây ngồi một chút hay không?”

Tư Hàn đi qua, ngồi ở vị trí bên cạnh, thuận tiện điều trị linh lực tán loạn đang cuộn trào trong cơ thể, sau đó tiếp nhận ly trà Xuân sơn Xuân vũ mà Tư Lăng đưa tới, uống một ngụm, linh lực nồng đậm ẩn chứa trong nước trà trượt vào thực quản, trấn an tâm thần hỗn loạn. Đồng dạng, Tiểu Yêu Liên cũng được một ly linh trà nhỏ.

Vừa ngồi xuống, Tiểu Yêu Liên liền không kịp chờ mà vội nói: “Tu công tử, huynh có thể dừng luyện nữa không? Thanh âm này thật là đáng sợ, đến cả Phi Thiên thuyền cũng chịu không nổi mà mất đi ẩn thân, rất nhiều thứ trong thuyền đều đã đổ vỡ, còn có, đại ca vốn đang tu luyện thật tốt cũng bị tiếng đàn của huynh làm cho thiếu chút nữa phản phệ...”

Nghe Tiểu Yêu Liên kể ra, Tư Lăng cực kỳ hoảng sợ, nhanh chóng nhìn về phía Tư Hàn, thấy sắc mặt hắn lúc này đã khôi phục hồng hào, mới yên lòng. Bất quá, hắn cũng có chút ngoài ý muốn, cảm thấy Tiểu Yêu Liên nói quá khoa trương, nhìn không được phản bác nói: “Ta rõ ràng là luyện đàn theo phổ cầm, thật không có làm việc gì khác.”

Tiểu Yêu Liên ghen hờn, trừng mắt nhìn cây đàn trên cầm án.

Tư Hàn ánh mắt hơi đông lại, cũng đồng dạng quan sát cây đàn trên bàn, rất nhanh liền phát hiện đây không phải là vật phẩm, sau đó ánh mắt chuyển tới trên người đệ đệ ngốc, sau một lúc nói: “Về sau nếu muốn luyện đàn, đến chỗ không người luyện đi.”

Đến cả đại ca xưa nay không quản mọi chuyện mà cũng nói như vậy, Tư Lăng không thể không thận trọng. Đồng thời trong lòng cũng có chút không rõ, hẳn thật chỉ là dựa vào khúc phổ lấy từ Thông Thiên tháp để luyện tập, không có làm chuyện gì dư thừa, đáng lẽ không có chuyện gì mới đúng chứ? Hơn nữa trải qua không ngừng luyện tập, hẳn rốt cuộc có thể kết nối cùng linh thức của Ma Thiên Kinh Vũ cầm, tin chắc chỉ cần luyện tập nhiều lần thì cảm kỹ của mình nhất định có thể đồng bộ với linh thức, đến lúc đó uy lực sẽ cao hơn một tầng.

Bất quá đợi khi Tư Lăng dùng linh thức quan sát khắp Phi Thiên thuyền một lần thì mới biết vì sao Tư Hàn cùng Tiểu Yêu Liên phản ứng lớn như vậy. Ngoại trừ gian phòng này, tất cả mọi vật trên Phi Thiên thuyền đều vắng tung toé, cả linh thức của Phi Thiên thuyền cũng không biết trốn đến nơi nào, không nghịch ngợm thường xuyên đến gây rối mình như bình thường.

Chẳng lẽ đây là do tiếng đàn của mình tạo thành?

Tư Lăng có chút kích động, thì ra hẳn còn có tiềm chất âm tu nha, có phải nếu hẳn có thể đi học bản lĩnh của âm tu, có thêm Ma Thiên Kinh Vũ cầm, vậy thì sẽ khó có địch thủ cùng cấp?

“Tư công tử, ngài còn chưa hiểu sao?” Tiểu Yêu Liên nhin không được đành dúi nước lã, không cần nhìn cũng biết người nào đó đã hiểu sai, làm một Yêu Liên thành thực như thuận, nó không thể không tàn nhẫn đánh gãy ảo tưởng của Tiểu Lăng Tử: “Ngài quả thực là không có nhạc cảm gì cả, tiếng đàn lung tung bậy bạ kia quả thực là đang tàn phá vạn vật, hơn nữa với hiệu quả của cây đàn này, Tư công tử, tiếng đàn của ngài quả thực là hung khí, lực sát thương quá mạnh mẽ.”

“...”

Tư Hàn thấy mặt hần ngầy ra, cảm thấy không nên đã kích quá nặng, mặt không thay đổi mà mở miệng nói: “Không tệ, có thể tập kích bất ngờ, có quy mô sát thương rất lớn, không ai có thể chịu đựng.”

“...” Đại ca, thật ra nói vậy thật sự không phải an ủi đâu!

Tư Lăng chỉ có thể thở dài, hậm hực cam đoan cùng bọn hắn, về sau nếu muốn luyện tập thì hẳn tuyệt đối sẽ tìm một địa phương không người, sẽ không lại đánh bất ngờ làm cho bọn họ bị kinh sợ như vậy nữa. Bất quá, thật sự nghiêm trọng như thế sao? Hẳn chỉ là nhạc cảm không mạnh, nhưng cũng không đạt tới hiệu quả như thế chứ? Hơn nữa, không phải hẳn đã có thể kết nối với linh thức trong cây đàn rồi sao?

Rất nhanh, Tư Lăng liền phát hiện nguyên nhân. Nhạc cảm của hẳn quả thật bình thường, ca hát cùng lắm thì giai điệu không trọn vẹn, vẫn chưa đạt đến trình độ thật sự tàn phá thính lực của người khác, chỉ là Ma Thiên Kinh Vũ cầm không phải phẩm vật, đầu tiên nó là một cây ma cầm, thứ hai nó có yêu cầu cực cao về nhạc cảm đối với người đàn. Nhưng cố tình hẳn lại gặp vận may, thức tỉnh được linh thức của Ma Thiên Kinh Vũ cầm. Linh thức kia vẫn còn ở giai đoạn ngây thơ vô tri, cực kỳ thân cận với người chủ nhân đã đánh thức nó, khi Tư Lăng khảy đàn thì nó rất phối hợp, vì thế, vốn chỉ là chút âm sắc lệch điệu liền biến thành một loại uy lực vô cùng hung tàn.

... Thì ra người có cảm thụ âm nhạc không tốt, phối hợp với ma cầm sẽ khiến thế giới vạn vật đều tan vỡ sao? = □ =! Tiểu Lăng Tử tỏ vẻ mặt không yêu thương gì được nữa!

Không thể luyện tập Ma Thiên Kinh Vũ cầm trên Phi Thiên thuyền, Tư Lăng chỉ có thể tu luyện cái khác. Thuật chế phù đã tìm hiểu đến linh phù lục phẩm, còn thuật chế phù thất phẩm giờ vẫn không thể hiểu thấu đáo, chỉ có thể đề đó. Sau đó là đã tu luyện đến tầng thứ sáu, tầng thứ bảy xem ra cũng là trong tương lai gần. Cuối cùng, Tư Lăng chỉ có thể ngồi thiền tích lũy hồn lực, thuận tiện luyện tập sử dụng Hồn lực bảo.

Như thế lại qua ba tháng, lúc còn hai tháng nữa liền đến Tây Cảnh thì bọn họ dừng lại trước một tòa thành Tu Tiên, dự tính vào thành mua một ít linh phù rồi thuận tiện đi hỏi thăm tin tức.

Không ngoài ý muốn, tên tuổi Tư Hàn đã truyền khắp toàn bộ đại lục Thương Vũ. Kết quả của danh tiếng vang xa chính là mọi người rất nhanh liền đào hết xuất thân cùng môn phái của hắn, khiến cho người ta bàn tán một trận say sưa. Hơn nữa, sau khi rất nhiều người biết hắn đến từ Thiên Tông phái Tây Cảnh thì ào ào mai phục tại các thành Tu tiên có Truyền tông trận đi Tây Cảnh, dự tính nếu Tư Hàn lộ diện thì lập tức đến cướp Tiên khí. Đồng thời, bên đường cũng có rất nhiều tu sĩ mai phục, đều là người có ý đồ với Tiên khí.

Trừ đó ra, Tư Hàn giết chết Âm Tà tại chân núi Hạc Trùy, khiến Ngự trùng môn cực kỳ phẫn nộ, Ngự trùng môn đã hạ Sát lệnh, phái đệ tử trong môn giết chết Tư Hàn trên đường. Hiện tại đệ tử Ngự trùng môn cũng nhao nhao chạy tới Tây Cảnh, mục đích là nửa đường chặn giết Tư Hàn, thuận tiện cướp Tiên khí về tay mình.

Dùng mặt nạ Thiên Diện biến đổi dung mạo rồi đi dạo một vòng ở trong thành, Tư Lăng liền trở lại Phi Thiên thuyền, chân mày nhíu chặt.

Người của Ngự trùng môn không đáng để lo, phiền toái là đủ loại yêu trùng kia. Người Ngự trùng môn đều là kẻ chuyên điều khiển côn trùng, nghe nói trong đó còn có rất nhiều loại yêu trùng trình sát, nếu không cẩn thận tiết lộ hành tung, sau đó lại để cho con sâu bọ kỳ quái nào đó nhập thân -- thôi, đến lúc đó liền làm con rối cho yêu trùng.

Nghe ngóng được sự lợi hại của Yêu trùng cốc, Tư Lăng tăng thêm vài phần cảnh giác với người Ngự trùng môn, quyết định trước khi trở lại Tây Cảnh thì mọi người vẫn nên ngoan ngoãn ngồi trên Phi Thiên thuyền. May mắn bọn họ cũng không vội, không cần phải ngồi Truyền tông trận ở mấy thành Tu

Tiền, hành tung ngược lại có thể bảo mật.

Về phần sau khi trở lại Tây Cảnh, chỗ đó chính là địa bàn của Thiên Tông phái, Ngự trùng môn nếu dám động thủ tại Tây Cảnh, còn phải xem Thiên Tông phái có cho phép hay không! Nếu là bọn họ dám tìm đại ca nhà hấn gây phiền toái, Tư Lăng chắc chắn sẽ mang theo Trọng Thiên đi lừa chết bọn họ.

Tại lúc Tư Lăng phân tích tiến triển sắp tới thì Trọng Thiên cùng Tiểu Khôi rốt cuộc đã tỉnh lại.

Kỳ thật tại Thông Thiên tháp tầng thứ bảy thì Tiểu Khôi có từng tỉnh lại, khi đó nhìn cũng không có gì thay đổi, Tư Lăng lo lắng nó tấn cấp không thành công, lại dứt cho nó rất nhiều Thiên Ngọc tỉnh, khiến cho Tiểu Khôi tiếp tục ngủ say. Lúc này tỉnh lại, rốt cuộc có biến hóa.

Con chim xám đã mập lên không chỉ mười lần nhảy lên trên bàn trước mặt Tư Lăng, kêu lù lù một trận, sau đó nhếch cái mõng mập lên, nơi đó có mấy cộng lông nhan sắc điểm lệ mọc ra, mới nhìn có chút giống lông Phượng Hoàng.

Chẳng lẽ Tiểu Khôi có huyết thống Phượng Hoàng?

Tư Lăng có chút giật mình, lúc Tiểu Khôi đặc ý lắc lắc đến gần khoe khoang thì cầm lấy cái đuôi của nó mà nhìn chăm chú, chọc cho chim xám cho rằng hấn muốn nhổ lông của mình, kêu lên vô cùng thê lương thảm thiết.

“Chiêm chiêm Chiêm chiêm ... chiêm...chiêm...”

Một cái vuốt thú trực tiếp chụp xuống trên đầu nó, rốt cuộc ngăn lại tiếng kêu thê lương của chim xám.

Tiểu Khôi trợn mắt nhìn, trừng cái con yêu thú màu đen còn nhỏ hơn mình nhiều lần kia, một bộ dạng cao ngạo bề ngễ từ trên cao nhìn xuống, sau đó tức giận hóa thân thành chim gõ kiến, dùng cái mỏ cứng mổ vào Trọng Thiên, bắt quá rất nhanh thì bị vuốt sắc nhọn của Trọng Thiên cào ngược lại. Xài mỏ không được, Tiểu Khôi lại bắt đầu phun lửa, ngọn lửa màu đỏ kia tuy rằng khi tức còn có chút yếu, nhưng tuyệt đối là linh hỏa của thần thú Phượng Hoàng.

Tư Lăng lần này thực sự là vô cùng kinh hãi, không nghĩ tới lúc trước mình lại ập ra một chim xám có huyết thống Phượng Hoàng!

Tiểu Lăng Từ cao hứng nên không để ý tới hai đứa yêu thú đang âm ỉ so đầu kia, hấn bắt đầu đàm luận với Tiểu Yêu Liên và đại ca.

“Đại ca, huynh nói Tiểu Khôi có phải dinh dưỡng không đầy đủ hay không? Vì sao vẫn còn xám xám thế kia? Chỉ có trên mõng mọc thêm mấy cái lông Phượng Hoàng, không chỉ không có “dệt hoa trên gấm”[1], ngược lại nhìn trông càng khó coi, còn không bằng toàn thân xám hết đi.” Tư Lăng mĩa mai nói.

[1]*Ví với việc làm cho sự vật càng đẹp hơn.

Tư Hàn không tiếp lời, hấn cảm thấy, bất cứ việc gì chỉ cần có quan hệ với đệ đệ ngốc nhà mình thì đều sẽ phát triển tới một cái phương hướng hết sức vi diệu, cho nên một con chim xám kỳ quái thì hoàn toàn không có gì, hấn đã bình tĩnh.

“Tư công tử, Tiểu Khôi có bốn loại huyết thống, đây chỉ là mới thức tỉnh một loại trong đó, cho nên mới sẽ có hình thái này chẳng?!” Tiểu Yêu Liên phân tích dựa trên tình hình[2].

[2]Nguyên văn là “thực sự cầu thị” 实事求是 là một thành ngữ. Thành ngữ này có nghĩa là “giải quyết vấn đề dựa trên tình hình thực tế”, “tìm kiếm bản chất vấn đề từ những thứ xác thực”.

Tư Lăng càng rối rắm, “Chẳng lẽ sau khi bốn loại huyết thống của nó đều thức tỉnh thì toàn bộ đặc thù đều sẽ hiện ra? Vậy... Không phải quá kỳ quái rồi sao?” Vậy cũng hết sức khó coi rồi? Quả thực là phá hủy huyết thống Phượng Hoàng, còn không bằng chỉ có một loại huyết thống. Hơn nữa huyết thống lại tạp như vậy, năng lực có phải sẽ giảm bớt nhiều hay không?

Tư Hàn bình tĩnh uống trà, dù sao chỉ cần ở bên cạnh đệ đệ ngốc, chuyện quỷ dị cỡ nào cũng là bình thường .

Tiểu Yêu Liên nhu nhu??? một lát, cũng không nói, trong lòng phỏng chừng cảm thấy Tiểu Khôi như vậy kỳ thật quá xấu, thật không hợp với thẩm mỹ quan thực nữ của nó.

Đội Trọng Thiên lại đề Tiểu Khôi xuống đánh một trận xong, Tư Lăng rốt cuộc hào tâm đi giải cứu con chim mất sung phù như bánh màn thầu kia ra. Tiểu Khôi điều được chủ nhân cứu giúp, trong lòng rất cảm động, dùng thân thể to mọng của nó chui vào trong ngực Tư Lăng, lại nghe được Tư Lăng nói: “Tiểu Khôi à, người hiện tại hấn là có thể chờ người phi hành rồi nhỉ? Nhìn thể chất này của người, gọi người là Tiểu Khôi thì cũng không thích hợp nữa, người có muốn đổi tên thành Đại Khôi không?”

“...”

Chim xám trực tiếp nằm ngay đơ trên mặt đất, tỏ vẻ kháng nghị.

Trọng Thiên cùng Tiểu Yêu Liên cười lăn lộn, Tư Hàn cũng cong cong khóe môi, tiếp tục bình tĩnh uống linh trà.

Biết về sau khi huyết thống thức thì chim xám vẫn còn có thể to lớn hơn, Tư Lăng liền quyết định hiện tại tiếp tục gọi nó Tiểu Khôi đi. Hơn nữa, đáng

được cao hứng là, Tiểu Khôi điều biến thành Đại Khôi điều, hiện tại đã có thể chờ người phi hành, tốc độ nhanh hơn tiên hạc một chút, về sau nếu có thể tấn cấp thì tốc độ sẽ càng nhanh hơn.

Quan tâm xong Tiểu Khôi điều, Tư Lăng lại quan tâm Trọng Thiên.

Sau khi nuốt Hồn Độn châu, Trọng Thiên tựa hồ không có gì thay đổi, nhìn trông vẫn là một bộ dáng tiểu yêu thú, cả khí tức cũng chỉ là con yêu thú cấp thấp. Đương nhiên, đây chỉ là thể phong ấn, nếu khôi phục thành bản thể của nó, thân thể của nó càng thêm khổng lồ. Theo Trọng Thiên nói, hiện tại bản thể của nó thuộc về giai đoạn yêu thú thiếu niên, hai đôi cánh đã dài hai mươi mét, tốc độ phi hành nhanh hơn, hơn nữa yêu hỏa của nó cũng mơ hồ có dấu hiệu đột phá.

Tìm hiểu tình hình xong, Tư Lăng hoàn toàn không đề ở trong lòng, tốc độ nhanh thì có tác dụng quái gì chứ, cũng đâu có chịu chờ người ta phi hành, cũng không phải tọa kỵ của hắn, vẫn là Tiểu Khôi nghe lời mới tương đối hữu dụng hơn.

Tư Lăng lấy ra một viên Thiên Ngọc tinh đứt cho Tiểu Khôi, sờ sờ cái đầu chim xám xám của nó, ôn nhu nói: “Tiểu Khôi, ngươi phải nhanh lớn một chút, về sau chủ nhân đi ra ngoài đều dựa vào ngươi, người thật hữu dụng hơn Trọng Thiên nhiều.”

Tiểu Khôi được tán thành lập tức ngẩng cao đầu kêu lú lo một trận, mắt điều chăm chú nhìn Trọng Thiên, đặc ý trong lòng bắn ra ngoài. Nó quả nhiên có ích hơn cái con yêu thú đen đen kia nhiều ~

Trọng Thiên với lấy quả Yêu La găm găm, khinh bỉ nhìn chim xám: chim ngốc mới đi thích bị người ta cười, không có một chút cao ngạo của thần thú!

Qua hai tháng sau, Phi Thiên thuyền rời cuộc tiến vào Tây Cảnh.

Sau khi tiến vào Tây Cảnh, Tư Lăng liền thu hồi Phi Thiên thuyền, cùng Tư Hàn ngự kiếm phi hành.

Về phần vì sao không ngồi Phi Thiên thuyền, dùng lời của Tư Hàn chính là, bọn họ đều cần rèn luyện, nhiều đối tượng luyện tập như vậy, chờ lãng phí.

Cho nên sau khi tiến vào Tây Cảnh, cả đoạn đường từ Tây Cảnh đến Thiên Tông phái, bọn họ liên tục chiến đấu trở về, rất nhanh liền đánh ra được cái thanh danh hung bạo, khiến bọn giặc cướp có ý đồ với Tiên khí ở Tây Cảnh cũng không dám tùy tiện ra tay. Thậm chí bọn hắn cũng liên thủ đối phó với mấy tổ tu sĩ đến từ Ngự trùng môn. Dĩ hòa là khắc tinh của hết thảy vật yêu tà, yêu trùng cũng không ngoại lệ, Băng Diễm của Tư Hàn cùng yêu hỏa của Trọng Thiên, linh hỏa Phượng Hoàng của Tiểu Khôi đều có thể thiêu cháy đám yêu trùng kia đến không chừa mảnh giáp.

Như thế lại qua một tháng, bọn họ rốt cuộc đã tới sơn môn Thiên Tông phái.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 138

Tư Hàn trở về, làm cho cả Thiên Tông phái đều chấn động.

Đệ tử canh giữ sơn môn sau khi xác nhận thân phận Tư Hàn thì nói chuyện đã không lưu loát, một bộ dáng cung nghênh thần tượng mà đón hắn vào.

Làm huynh đệ của Tư Hàn, Tiểu Lăng Tử hoàn toàn được đỉnh hào quang của đại ca, cũng được đệ tử phái Thiên Tông nhiệt tình thân thiện khoản đãi. Sự nhiệt tình kia làm cho trong lòng hắn nao nao, luôn cảm thấy ánh mắt của bọn họ hết sức quý dị, vì thế nhìn không được lại bắt đầu giả vờ, mặt đơ xuất hiện, như thế nào lạnh lùng, như thế nào tự kỷ, như thế nào kinh bạc[1] đều hiện ra rõ ràng.

[1] Chẳng coi ra gì, không có biểu hiện chút tình cảm nào.

Vì thế, đệ tử phái Thiên Tông thâm cảm khái, không hổ là huynh đệ của Tư sư thúc, bộ dạng còn mild hơn nữ nhân, hơn nữa đều là mặt than, thực có cá tính nha. Chỉ là, không biết hắn ta có lợi hại như Tư sư thúc hay không, đệ đệ của thiên tài không phải ai cũng có thể làm đâu.

Chớ trách đệ tử Thiên Tông phái tự hào như thế. Nhìn lại trước kia, từ lúc Thông Thiên tháp được ra đời, người có thể lên đến tầng thứ chín thật là ít ỏi không có mấy ai, đều là tu sĩ xuất thân từ đại lục Trung Ương. Hơn nữa cũng không phải mỗi lần đều có người có thể lên tới, phàm là người từng leo Thông Thiên tháp đều biết rõ, độ khó của mỗi tầng của Thông Thiên tháp không phải người thường có thể tưởng tượng được, không cẩn thận thì sẽ mất mạng ở bên trong. Thậm chí từ lúc Thông Thiên tháp ra đời tới nay, trong mấy trăm năm nay chỉ có một người có thể lên đến tầng thứ chín, thật khiến người ta khiếp sợ. Đại đa số mọi người trong vòng thời hạn một năm thì chỉ mới miễn cưỡng lên tới tầng thứ bảy hoặc tầng thứ tám, cực ít người có thể làm được. Nhưng Tư Hàn vẫn cứ làm được, còn lên tầng thứ chín trước hai tháng, đây là đánh thẳng vào mặt những tu sĩ đại lục Trung Ương kia, xem bọn họ còn dám coi tu sĩ kinh Tây Cảnh, nói Tây Cảnh là vùng đất man di, toàn sinh ra mấy bọn thô tục quê mùa hay không.

Nghe nói đã 500 năm không có tu sĩ nào có thể thành công lên tới tầng thứ chín, Tư Hàn đột nhiên xuất hiện, quả thật khiến mọi người không kịp trở tay, lúc tin tức truyền về Thiên Tông phái thì mọi người đầu tiên là ngỡ ngàng, đợi khi phản ứng lại cái người “Tư Hàn” kia là đệ tử môn phái của bọn họ thì, đến cả chương môn cũng chặc bình tĩnh cũng giật mình nhảy dựng lên, quả thực vui vẻ không biên giới.

Cũng bởi vì Tư Hàn, khiến cho danh vọng của Thiên Tông phái tại Tây Cảnh lại lần nữa tăng lên một tầm cao mới, tin tưởng sang năm Thiên Tông phái mở cửa thu đệ tử thì tuyệt đối sẽ bị chen hồng cửa.

Tư Lăng nghe vị tu sĩ Thiên Tông phái mặt tròn tươi cười như hoa giải thích, mới biết một ít việc cơ mật, trong lòng cũng vui sướng. Kỳ thật đối với Tu Tiên giới này, hiểu biết của Tư Lăng vẫn thực nông cạn, vừa đến thế giới này liền bị giam, thật vất vả đi ra ngoài, chính là bị gia tộc đuổi ra khỏi nhà, tuy rằng ở thành Minh Hà lẫn lộn vài năm, nhưng lại không có sư môn dẫn dắt và tư liệu, biết được cũng chỉ là chút thứ nông cạn. Thật vất vả đi lịch lãm để thêm tri thức thì ai ngờ lại bị giam tại không gian luyện thi 10 năm... Tổng kết lại, không phải quá bị đát rồi còn gì?!

Tu sĩ kia kể xong chuyện Tư Hàn đại triển thần uy tại Thông Thiên tháp, lại bắt đầu ca công tụng đức của Tư Hàn, từ thần sắc của hắn có thể biết tên này đã biến thành fan cuồng của Tư Hàn. Ở trong mắt hắn, Tư Hàn không phải là người, mà chính là nam thần của hắn. Tư Lăng cũng không có bức mình, mặt than nghiêm túc lắng nghe, khiến cho đệ tử kia nói càng thêm hăng hái.

Đội khi Tư Hàn từ Lăng Tiêu điện đi ra, liền nhìn thấy đệ đệ ngốc nhà mình đang cùng đệ tử luyện khí kỳ của sư môn nhiệt tình ngồi xỏm trước cửa quảng trường. Hai người, một nói một nghe, yêu thú màu đen kia nằm sấp trên đầu kéo tóc hắn, cũng nghe kể say sưa, trong mắt thỉnh thoảng xẹt qua chút cười nhạo, không khí thật là hết sức hài hòa, nhưng lại làm cho người có chút không đành lòng nhìn thẳng.

Vì quái gì đệ đệ ngốc đã là một tu sĩ Kim Đan, lại có thể nghiêm trang cùng ngồi xỏm với một tu sĩ luyện khí kỳ tại trước đại điện Thiên Tông phái, còn hơn hờ nói chuyện phiếm nữa? Hơn nữa, cái người vừa ra tay liền có thể quét ngang trăm vạn tu sĩ Kim Đan mà bọn họ nói, thật sự là hắn sao? Rốt cuộc thì lòn đôn đai đã khoa trương đến cái trình độ gì rồi?

“Tư Lăng!”

Nghe được thanh âm thanh lãnh như băng này, tu sĩ kia run run, nhanh chóng đứng lên, cung kính kêu lên: “Tư sư thúc.” Cùng bộ dáng nước miếng tung bay vừa rồi thật sự là khác một trời một vực.

Tư Hàn thần sắc hờ hững, thần nhiên gật đầu, nói với Tư Lăng: “Chương môn sư bá bảo đệ đi vào.”

“Biết.” Tư Lăng như không có chuyện gì xảy ra mà sửa sang lại quần áo, nghiêm trang nói với vị tu sĩ cũng rất nghiêm chỉnh kia: “Thật là đa tạ ngài, không biết ngài tên gọi là gì?”

Tu sĩ mặt tròn kia cung kính nói: “Hồi Tư tiên bối, văn bối là Phó Minh Tâm, gia sư là Đường Lâm Nhiên.”

“Ồ, thì ra ngài là đệ tử của Đường đạo hữu, cũng coi như là có duyên.” Quả thật có duyên, mới rồi Tư Hàn muốn đi bái kiến chương môn trước, tùy tiện gọi một đệ tử đi ngang qua tới để giới thiệu cho Tư Lăng một chút tình huống ở Thiên Tông phái, không nghĩ gọi được là đệ tử của Đường Lâm Nhiên.

Đường Lâm Nhiên là Kết Đan ở 10 năm trước, trở thành Kim Đan chân nhân, đã có thể thu đệ tử, người đồ đệ đầu tiên chính là Phó Minh Tâm.

Nghe được lời của Phó Minh Tâm, Tư Hàn nhin không được mà liếc nhìn Phó Minh Tâm, đại khái cũng kinh ngạc con người đứng đắn khoan hậu như Đường Lâm Nhiên, thế nhưng lại thu một tên đồ đệ không biết chừng mực như vậy.

Mà bị ánh mắt nhẹ nhàng kia quét đến, Phó Minh Tâm lại kích động. Nam thần thể nhưng cao cao tại thượng bỏ thì một ánh mắt cho hắn, quá kích động rồi có được hay không, trong vòng mười năm tuyệt đối không tắm rửa, phải lưu lại mùi vị ánh mắt của nam thần!

Nhìn rõ biểu cảm của hắn, Tư Lăng chỉ có thể = □ =!

*****

Đi theo phía sau Tư Hàn vào Lăng Tiêu điện, trong lòng Tư Lăng có chút khản trương, loại tâm tình khản trương này giống như sợ mình ở trước mặt sư môn trưởng bối của đại ca mà làm sai việc khiến đại ca mất mặt. Hơn nữa một khi hắn khản trương, liền sẽ theo bản năng bày ra cái mặt đơ, nhìn trong mắt người bên cạnh chính là lãnh diễm cao quý, kiêu ngạo lạnh lùng, không dễ ở chung, làm người ta rất muốn đánh cho một trận.

Bất quá chương môn Thiên Tông phái - Thanh Nguyên chân quân lại là một tu sĩ Nguyên Anh nhã nhặn ôn hòa, cũng không biết có phải nể mặt Tư Hàn hay không mà không có bộ dạng của Tiểu Lăng Tử chộc giận, hết sức thân thiết nói: “Nghe Tư Hàn nói, ngài nguyện trở thành Khách khanh trưởng lão Kim Đan của Thiên Tông phái?”

“Đúng vậy.” Tư Lăng mặt mày nghiêm túc nói, hi vọng làm như vậy có thể tỏ rõ sự thành tâm của bản thân. Hắn rất thành tâm muốn đi theo bên cạnh đại ca làm người vô hình, chăm chỉ tu luyện, mỗi ngày đều hướng về phía trước.

“Rất tốt.” Thanh Nguyên chân quân mỉm cười gật đầu, không nói hai lời liền đáp ứng, sau đó tự mình đưa cho Tư Lăng một khối ngọc bài đại biểu cho thân phận Khách khanh trưởng lão của Thiên Tông phái. Thân phận ngọc này là Thanh Ngọc chân quân tự mình dùng linh lực của tu sĩ Nguyên Anh truyền nhập tên của hắn vào, dùng để chứng minh người đảm bảo cho vị Khách khanh trưởng lão Tư Lăng này là ông.

Chỉ đơn giản như vậy? Không cần tra xét xuất thân, cũng không cần lập khế ước? Nhưng lại được thư đảm bảo từ chương môn?

Thanh Nguyên chân quân cười nói: “Ta tất nhiên là tin tưởng Tư Hàn, việc khác ta sẽ nhờ Chấp sự trưởng lão dẫn ngài đi làm.”

À à, thì ra đây chính là chỗ tốt của việc bên trên có người sao?

Tiểu Lăng Tử được đi cửa sau tất nhiên là nghiêm túc nói cảm tạ một phen, sau đó Thanh Nguyên chân quân liền để Tư Hàn đi tìm sư phụ hẩn - Thanh Ngọc chân quân, Tư Lăng cũng được một đệ tử Chấp Sự đường mang đi lựa chọn động phủ.

Đệ tử Chấp Sự đường kia cũng có chút lợi, dẫn Tư Lăng đi tới dãy núi phía đông Thiên Tông phái, nói với Tư Lăng: “Tư tiên bối, linh khí vùng này có nồng độ trung đẳng trong mấy trăm vạn ngọn núi của chúng ta, qua Thanh Liên Phong cùng Bách Hoa Phong, là tới Hàn Thủy Phong* mà Tư sư thúc ở.”

*Phong ở đây là đỉnh núi.

Thiên Tông phái ở gần với dãy núi Thập Vạn, trong phái có mấy trăm vạn đỉnh núi liền kề nối tiếp nhau, rộng rãi, bao la hùng vĩ. Trong môn phái, ngoại trừ chương môn ở Thánh đỉnh - ngọn núi cao nhất ra, còn có bảy Chủ phong (ngọn núi chính) khác, còn lại là những ngọn núi lớn nhỏ không đồng nhất, tu sĩ Kim Đan kỳ trở lên đều có thể được một ngọn núi độc lập làm địa bàn. Những ngọn núi vốn lớn nhỏ không đồng nhất, nồng độ linh khí cũng không như nhau, chỉ trông chờ vào người của Chấp Sự đường an bài. Mà ngọn núi mà Chấp Sự đường phân cho Tư Lăng gọi Thanh Hà Phong, cao tới mấy ngàn trượng, đỉnh núi mây mù lượn lờ, chân núi có một dòng suối nhỏ cùng một mảnh rừng nhỏ.

Nhìn đến ngọn núi mình được phân, Tư Lăng lần nữa cảm giác được chỗ tốt của đi cửa sau, bên trên có người thật là quá sung sướng.

Tư Lăng thầm thở dài, sau khi cảm ơn đệ tử chấp sự kia, lại cầm bình linh tửu đưa cho hẩn làm lễ vật. Đệ tử chấp sự kia vốn có chút không lưu tâm, đợi sau khi rời đi mới cầm bình linh tửu kia xem xét, lập tức hơi biến sắc mặt, trong lòng biết giá trị của bình linh tửu này. Đợi sau khi hẩn ném thử tác dụng của nó thì trong lòng không khỏi may mắn lúc trước thái độ công bằng của mình đã để lại cái ấn tượng tốt cho Tư Lăng, về sau nếu muốn loại linh tửu này, liền có thể tới tìm vị Khách khanh trưởng lão mới tới này giao dịch một ít.

Đương nhiên, Tư Lăng tặng linh tửu cũng là vì quảng cáo cho linh tửu của mình. Không gian Hồng Liên sản xuất linh quả ngày càng nhiều, thuật ủ rượu của Tiểu Yêu Liên càng lúc càng tăng cao, linh tửu giấu tại không gian Hồng Liên đã có mấy ngàn bình, bọn họ uống không hết, nên đem những linh tửu phổ thông kia ra ngoài bán kiếm linh thạch cũng không sai. Đương nhiên, Tư Lăng cũng vì phát triển nhân mạch của mình, về sau thu thập linh quả cho Tiểu Yêu Liên cũng tiện hơn một ít.

Bay đến trước núi Thanh Hà, Tư Lăng cảm ngọc bài mà đệ tử Chấp sự giao cho hẩn ném về hướng ngọn núi, sau đó mang theo một chim, một thú, một yêu thực nhà hẩn cùng vào động phủ trong núi Thanh Hà. Ngọn núi này đã có tiên nhân xây sẵn động phủ, tựa như cái phòng thô, có thể bố trí theo ý thích của mình. Đương nhiên, nếu không thích thì cũng có thể tự mình xây lại.

Tư Lăng cũng không xoi mói với chỗ ở, sau khi dò xét một lần thì cảm thấy không có chỗ nào cần cải biến, dùng Thuật tẩy trần làm sạch bụi bẩn trong động phủ, rồi bắt đầu mang theo ba con yêu hào hứng bày trí lại động phủ mà bọn họ sắp sửa ở thời gian rất lâu.

*****

Tư Hàn dừng lại trước động phủ tại Bách Luyện Phong, đồng tử đang dùng thuật Phong Quyền quét lá rụng trên bãi đất trống trước động phủ nhìn thấy hẩn thì vội chạy tới, khách khí mà xạ hạ nói: “Vị tiên bối này, nơi này là động phủ của Thanh Ngọc chân quân, kính xin dừng lại.”

Tư Hàn mặt không thay đổi nhìn hẩn, đang muốn mở miệng thì bên trong truyền đến một tiếng quát mắng: “Tiểu tử thôi, còn không tiến vào?”

Đồng tử kia nháy mắt biểu cảm như tan biến theo gió: = □ =! Chỉ có đệ tử chân truyền của chân quân mới có thể gọi là Tiểu tử thôi, vậy vị tiên bối lạnh đến trong xương này là vị sư thúc nào thế?

Đạo đồng là mới tới mấy năm nay, bày tỏ chừng từng gặp mặt vị băng sơn này. Đắc tội băng sơn rồi, biết làm sao bây giờ?

“Dạ, sư phụ.”

Tư Hàn vòng qua đồng tử kia, bước về hướng động phủ.

Đi vào động phủ, Tư Hàn liền nhìn thấy sư phụ nhà mình - Thanh Ngọc chân quân, còn có hai vị sư huynh, sư tỷ.

“Sư phụ, đại sư huynh, nhị sư tỷ, đệ đã trở về.” Tư Hàn tiến lên hành lễ.

Nhìn thấy tiểu đồ đệ / tiểu sư đệ mười mấy năm không về, Thanh Ngọc chân quân cùng hai vị sư huynh tỷ đều hết sức kinh hỉ. Thanh Ngọc chân quân vốn có chút tức giận đệ tử này gan lớn bằng trời, chạy tới nơi nguy hiểm như Ma Giới kia gần mười năm không nói, lại còn cưỡng chế Kết Đan, vẫn đang chờ sau khi hẩn trở về thì phải giáo huấn hẩn một trận; nhưng bây giờ nhìn thấy, phát hiện vui sướng nhiều hơn tức giận. Đặc biệt, khi tin tức Tư Hàn là người đầu tiên lên tới Thông Thiên tháp tầng thứ chín truyền đến, thì làm cho người sư phụ như ông thể diện tăng gấp bội, cảm giác đã áp được bọn Thanh Vi chân quân một đầu, tức giận cũng tiêu tan gần hết.

“Tư sư đệ, trở về là tốt rồi.” Đại sư huynh Nghiêm Hạo vui mừng nói, hẩn cũng là một trong những người biết tiểu sư đệ lưu lạc tới Ma Giới.

“Tư sư đệ, tu vi của đệ đã cao hơn sư tỷ rồi, có thể cho sư tỷ một chút mặt mũi hay không chứ.” Nhị sư tỷ Trương Như Hiệp cảm khái nói.

Tư Hàn mặt không chút thay đổi, “Sư tỷ chỉ cần cố gắng tu luyện, rất nhanh là có thể đuổi kịp.”

Trương Như Hiệp lập tức bị hàn khí nghìn ngút kia đông lạnh nổi da gà, không dám trêu đùa tiểu sư đệ băng sơn này nữa.

Biết tiểu đệ sư trở về tất nhiên có rất nhiều lời muốn nói với sư phụ, Nghiêm Hạo cùng Trương Như Hiệp cũng thức thời cáo từ rời đi, trả lại không gian cho bọn họ.

Đợi sau khi đại đồ đệ rời đi, Thanh Ngọc chân quân mới cẩn thận nhìn tiểu đồ đệ, chân mày hơi chau lại, kiểm tra thân thể hắn, phát hiện không gặp phải vấn đề tu vi tăng quá nhanh khiến căn cơ bất ổn, mới yên lòng. Bất quá, Tư Hàn có thể trong mười mấy năm ngắn ngủi mà tu luyện đến Kim Đan hậu kỳ, cũng làm cho ông ta có chút kinh hãi. Ông xưa nay biết đệ tử này thiên tư trác tuyệt, vạn năm khó gặp, là đệ tử tư chất tốt nhất trong sáu người, lại không nghĩ rằng nghịch thiên đến trình độ này.

Tư Hàn cũng không giấu diếm ông chuyện gì, đem sự tình mười mấy năm qua từng việc từng việc báo cho biết. Tuy rằng đã có đệ tử trở về trước báo cáo về việc ở Thông Thiên tháp, bất quá Thanh Ngọc chân quân vẫn kiên nhẫn nghe kể. Đợi sau khi nghe xong, Thanh Ngọc chân quân phát giác người đồ đệ này trừ 10 năm ở Ma Giới kia, những thời gian khác đều ở cùng một người, hơn nữa người kia ảnh hưởng khá lớn với tiểu đồ đệ của mình, khiến cho một trạch nam tu luyện cuồng luôn mặc kệ mọi chuyện biến thành ông quân gia.

“Đệ đệ con xem ra phẩm hạnh cùng tâm tính cũng không tệ.”

Thanh Ngọc chân quân cảm khái nói, ông cứ tưởng rằng người bị trục xuất khỏi gia tộc nhất định là phẩm hạnh không tốt, lòng mang oán hận, nhưng khi nghe xong lời Tư Hàn kể, ngược lại cảm thấy lúc trước mình nghĩ sai rồi. Cả thứ động lòng người như Dịch họa mà cũng có thể không chút tham luyến tặng cho huynh trưởng, rõ ràng chính mình cũng có hỏa linh căn, có thể thôn phệ, cho nên hắn ta là tên ngốc sao?

Tư Hàn gật đầu, “Đệ đệ của con tất nhiên không sai.”

Mặc dù mặt mũi không chút thay đổi, vẻ mặt thanh sương, nhưng mà Thanh Ngọc chân quân đều đã sờ thấu tính tình đệ tử này, sao không phát hiện sự tự hào trên gương mặt băng sơn kia, không khỏi có chút hắc tuyến.

Lại hồi ký sự tình của đệ tử tại Thông Thiên tháp, rốt cuộc biết được đồ đệ này vì sao có thể trở thành người đầu tiên sau 500 năm bước lên được Thông Thiên tháp tầng thứ chín, trong lòng đột nhiên bắt đầu tò mò với cái người Tư Lăng này. Trong khoảng thời gian đó, nếu hai huynh đệ không giúp đỡ lẫn nhau, tín nhiệm lẫn nhau, thậm chí cuối cùng khi đối mặt với sự hấp dẫn của Tiên khí và danh lợi thì dứt khoát lưu loát lựa chọn, Tư Hàn tuyệt đối sẽ không nhanh như vậy, đơn giản như vậy mà lên đến tầng thứ chín, lấy được Tiên khí. Đây rốt cuộc là có bao nhiêu ngốc mới có thể từ bỏ cơ hội tốt như vậy, đem hết thầy đều nhường cho huynh trưởng?

Thanh Ngọc chân quân đặt những cảm khái đó ở trong lòng, quyết định lúc nào rảnh rồi thì đi tới vậy xem đệ đệ ngốc của tiểu đồ đệ một chút, dù sao người giờ cũng đã ở Thiên Tông phái, không sợ hắn chạy.

Nói ngắn gọn chuyện của mình xong, Tư Hàn lấy ra cái Trần thể kính, nói: “Sư phụ, cho người.”

Đó là tiên khí nha! Dù là Thiên Tông phái giàu có như vậy cũng chưa có tiên khí làm bảo vật trấn phái đâu, thật khiến Thanh Ngọc chân quân có chút kích động.

Thanh Ngọc chân quân cố gắng khống chế biểu tình, tuy rằng tiên khí là khó được, nhưng lại không có bất kỳ ý niệm tham lam nào, nghe tác dụng của nó xong, liền biết thứ này giao cho sư môn là tốt nhất. Ông còn có chút vui đùa nói: “Con lúc trước không phải nói muốn đem Tiên khí tặng cho đệ đệ ngốc của con chơi sao?” Trong lòng không thể không mừng đồ đệ này thật là đứa ngốc, còn không biết là cái tiên khí gì mà đã quyết định tùy tiện tặng người khác. Bất quá, có loại ca ca ngốc này thì mới có loại đệ đệ ngốc kia chứ.

“Hắn không ngốc!” Tư Hàn lạnh lùng nhìn ông, nói: “Tư Lăng không cần thứ này.”

... Cho nên, thứ đệ đệ ngốc nhà người không cần mới có thể tựa như rác mà ném cho sư môn sao?

Thanh Ngọc chân quân đột nhiên cảm thấy đồ đệ này thật là quá chướng mắt, nhận lấy Trần thể kính, tùy tiện đặt một bên, hừ một tiếng nói: “Được rồi, tiểu tử thôi, nếu không có việc gì nữa thì rút đi, đừng có ở trước mặt lão già này làm chướng mắt.”

Tư Hàn không có chút, thong dong đứng dậy, nói: “Lão già, con đi đây.”

“Cút!”

Ra khỏi động phủ, Tư Hàn nhìn thấy đạo đồng kia đứng trước động phủ khổ sở nhìn mình, hình như sợ hãi mình sẽ trừng phạt vì hắn vô lễ lúc trước.

Trực tiếp đi qua.

Đạo đồng thở phào một cái thật to, lòng nói vị này sư thúc quả nhiên như tin đồn vậy, vạn sự không để bụng, chỉ cần không tùy tiện khiêu khích hắn, một chút va chạm nhỏ thì hắn chưa bao giờ sẽ để trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 139: Kiểu nổi danh

Liễu Thành Phong vừa đến Thanh Hà Phong thì liền nhìn thấy một nam nhân áo trắng như tuyết. Đối diện với cặp mắt lạnh lẽo kia, hắn theo thói quen tê dại da đầu, có loại xúc động muốn xoay người bỏ chạy. Bất quá lúc cặp mắt lạnh lẽo kia quét tới thì lại không dám trực tiếp chạy trốn trước mặt hắn, chỉ đành phải kiên trì đi lại.

“A ha, Tư sư huynh, huynh vừa từ chỗ Thanh Ngọc sư thúc về rồi đến tìm Tư tiểu đệ sao?” Liễu Thành Phong gãi gãi đầu nói, không cần Tư Hàn hỏi liền tự động báo cáo, “Đệ vừa gặp được tên tiểu tử Minh Tâm- đồ đệ của đại sư huynh, hắn nói cho đệ biết các huynh đã trở về, Tư tiểu đệ trở thành Khách khanh trưởng lão của Thiên Tông phái chúng ta, nên đệ đang chuẩn bị đi tìm hắn chúc mừng một phen.”

Nghe vậy, Tư Hàn gật đầu tỏ vẻ đã biết, sau đó cùng Liễu Thành Phong đứng trên đất bằng ở trước động phủ của Thanh Hà Phong.

Vừa đứng vững, Liễu Thành Phong khẽ “Ồ” một tiếng, kinh ngạc nhìn về phía một hàng cây linh quả trước động phủ, hoài nghi mắt mình có vấn đề, không khỏi dụi mắt, phát hiện trên cây đúng là treo rất nhiều linh quả chín, làm hắn vô cùng giật mình. Thanh Hà Phong hắn đã từng đến, ngoại trừ mảnh rừng cây ở đỉnh núi, chung quanh cái động phủ này không phải trồng hơ trồng hoác sao? Từ lúc nào lại đột nhiên thò ra nhiều cây linh quả như vậy? Tuy rằng nghi hoặc, bất quá Liễu Thành Phong động tác cực nhanh mà nhảy lên, hái được một trái linh quả liền dòn vào trong miệng, rất nhanh phát hiện linh quả này mặc dù là cây linh quả cấp thấp, nhưng linh khí sung túc, rất trong trẻo, so với linh quả trồng ở động viên của Chủ phong thì ẩn chứa linh khí không kém chút nào.

“Tư sư huynh, những thứ này sẽ không phải là Tư tiểu đệ trồng chứ? Đệ nhớ rõ Thanh Hà Phong trước kia là không có cây linh quả mà.” Liễu Thành Phong vừa gặm linh quả răng rắc răng rắc, vừa nói.

Tư Hàn như có điều suy nghĩ nhìn hàng cây linh quả trồng ở dãy đất trống ở trước động phủ, phút chốc liền biết mấy cây này hẳn là Tiểu Yêu Liên tự mình trồng, cũng chỉ có Mộc Linh khi mới có thể thúc chín cây linh quả cấp thấp trong nháy mắt.

Đột nhiên, một bóng đen xẹt qua, thậm chí còn chưa nhìn thấy rõ ràng thì Liễu Thành Phong đang răng rắc gặm linh quả đã toàn thân bay ra ngoài, rầm một tiếng ngã xuống đất. Tập trung nhìn vào, một yêu thú màu đen cao ngạo hất cao đầu đã trực tiếp đập trên mặt hắn, một bộ dáng của linh chủ đánh bại địch nhân dám xâm chiếm.

Cùng lúc với Liễu Thành Phong bị yêu thú đập ở dưới chân, trong động phủ lại đi ra một người, lúc nhìn thấy người trước động phủ, đầu tiên là cao hứng nói: “Đại ca., huynh đến rồi, tới nhìn xem đệ và bọn Tiểu Hồng bố trí động phủ nè.”

Mất thấy hai huynh đệ liền muốn đi về hướng động phủ, Liễu Thành Phong có chút sục sạo, rốt cuộc không thể nhịn được mà kêu lên: “Ê, Tư tiểu đệ, cậu không thấy ta sao?”

Tư Lăng theo tiếng kêu nhìn lại, nhìn thấy Liễu Thành Phong bị Trọng Thiên đập ở dưới chân, có chút 囧, nói: “Liễu đạo hữu, cậu làm sao vậy?” Sau đó nhìn đến trên tay hắn còn cầm linh quả bị cắn linh quả nửa, có chút đồng tình nói: “Liễu đạo hữu, về sau không được chủ nhân đồng ý ý thì không nên tùy tiện ăn linh quả trước động phủ người ta thì tốt hơn.”

Dứt lời, Tư Lăng gọi Trọng Thiên trở về. Ở trước mặt người ngoài, Trọng Thiên vẫn rất nể mặt cái vị chủ nuôi Tiểu Lăng Tử này, nó nhảy xuống khỏi mặt Liễu Thành Phong, nhảy lên đến trên vai Tư Lăng, bề bề trên cao nhìn xuống hắn, một bộ dáng tự kỳ 'đại gia ta mà thiên hạ đệ nhị thì ai dám đệ nhất'.

“Hai ta mà phân ai với ai chứ, ăn linh quả thì có sao đâu?” Liễu Thành Phong xoa mặt nói, đi theo Tư Lăng vòng qua Cửu Chuyển Linh trận trước cửa động phủ, ngạc nhiên đánh giá con yêu thú kia. Khí tức chỉ là con yêu thú cấp thấp, nhưng tốc độ quả thật quá nhanh, cảm giác con yêu thú này không đơn giản.

Vấn đề là, hắn thật sự không phải chủ nhân của linh quả. Linh quả là do Tiểu Yêu Liên trồng, mà chủ nhân Tiểu Yêu Liên là Trọng Thiên, vậy chính xác mà nói, chủ nhân linh quả là Trọng Thiên mới đúng. Bất quá Tư Lăng sẽ không giải thích loại chuyện này với Liễu Thành Phong, chỉ nói: “Cậu chỉ cần biết rằng chủ nhân của đám linh quả này chính là nó là được, về sau muốn ăn thì nhớ đến hỏi lộ nó nha.”

Nghe vậy, Liễu Thành Phong càng buồn bực, hỏi lộ một con yêu thú con cấp thấp tuy rằng rất thú vị, nhưng mà cũng thực ngẹn khuất nha.

Đợi sau khi hai người vào động phủ, phát hiện trong động phủ tuy rằng thiếu nhiều thứ, nhưng bố trí rất tươi mới[1], mà con yêu thú màu đen kia vừa trở lại thì trước tiên chiếm lấy một cái giường duy nhất trong động phủ, thoạt nhìn càng giống đại gia.

[1]Nguyên văn là lục ý 绿意, hẳn là trong câu 绿意盎然 lục ý áng nhiên: hoa tươi nở rộ, xuân ý dạt dào.

Tư Lăng mời hai người ngồi xuống, lại pha một bình Linh trà Xuân Sơn Xuân Vũ.

“Tư tiểu đệ, có linh tửu không, chúng ta đến uống rượu!” Liễu Thành Phong bày tỏ, là nam nhân thì nên uống rượu.

Linh tửu tất nhiên có, Tư Lăng lấy ra một vò rượu do Tiểu Yêu Liên ủ, là cái loại không có thả linh dịch, bất quá chất lượng vẫn là thượng thừa. Liễu Thành Phong uống một ngụm, lập tức khen không dứt miệng, lập tức truy vấn linh tửu này là mua ở đâu. Tư Lăng trên mặt mỉm cười, Liễu Thành Phong tăng bốc như vậy, khiến cho Tiểu Hồng muội muội đang ôm linh quả cắn ở trong tay áo hắn cao hứng hết sức, đang xấu hổ lần qua lần lại nè. Tư Lăng

đang định lúc nào rảnh rồi sẽ đem linh tửu đến chợ phiên của Thiên Tông phải bán, nếu cần có người quảng cáo, Liễu Thành Phong vừa vặn là ứng cử viên cực tốt.

Uống rượu một lát, bắt đầu nói chính sự.

Liễu Thành Phong lại đây lúc này, một là nghe nói hai người Tư Hân đã trở về Thiên Tông phải nên tính toán lại đây chào hỏi, hơn nữa, Tư Lăng nề tình trực tiếp ở lại Thiên Tông phải như vậy, làm bằng hữu tự nhiên phải đến ủng hộ hân một phen; sau đó là mang theo chút tin tức về Nguyệt Thiên Dạ lại đây.

Từ trận hỗn chiến tại Thông Thiên tháp tầng thứ tư, đã kéo ra rất nhiều chuyện, quan hệ giữa đám Tiêu Trạc, Kỳ Trường Ca, Liễu Thành Phong, Tô Hồng Phi đều tan vỡ. Lại càng không cần nói tới tên đầu sỏ Nguyệt Thiên Dạ, ở trong lòng Liễu Thành Phong đã loại bỏ nàng ta ra khỏi phạm vi đệ tử Thiên Tông phải.

Nói đến đám nam nhân mà Nguyệt Thiên Dạ trêu chọc, Tiêu Trạc cùng Kỳ Trường Ca là có quan hệ thân cận nhất với bọn họ. Tiêu Trạc chính là cháu trai của Thanh Dương chân quân - Nguyên Anh trưởng lão của Thiên Tông phải, tư chất không sai, xưa nay vẫn được sư môn coi trọng, xem như là cùng lớn lên với đám Liễu Thành Phong, Tô Hồng Phi. Mà Kỳ Trường Ca là vị hôn phu mà cha mẹ Tô Hồng Phi định ra thưở nhỏ, vốn phải là người thân cận nhất, lại vì yêu Nguyệt Thiên Dạ mà giải trừ hôn ước. Mà một trận hỗn chiến kia, đồng thời cũng đánh nát tình đồng môn của bốn người.

Sau khi Thông Thiên tháp đóng lại, Liễu Thành Phong, Tô Hồng Phi cùng mấy đệ tử Thiên Tông phải cùng nhau về Tây Cảnh, mà Nguyệt Thiên Dạ cùng đám Tiêu Trạc thì rời đi ngay lúc đó, không biết tung tích. Bọn Liễu Thành Phong là ngôi Truyền tông trận về Tây Cảnh, vậy nên trở về sớm hơn bọn Tư Lăng ba tháng. Mà bọn họ sau khi trở về, mới phát hiện Nguyệt Thiên Dạ cùng Tiêu Trạc cũng không trở về. Bất quá với loại tính cách kia của Nguyệt Thiên Dạ, chỉ cần mình mạnh là được, cũng không coi trọng môn phái gia tộc, có lẽ lúc ấy ra tay với Tư Hân thì đã quyết định thoát ly Thiên Tông phải.

Ở thế giới này, phản bội sư môn là một việc rất nghiêm trọng, người bình thường trừ phi bắt đắc dĩ, căn bản sẽ không gây ra loại chuyện ngu ngốc phản bội sư môn này. Hơn nữa đối với tu tiên giả mà nói, sư môn là núi dựa của bọn họ, đồng thời cũng coi như là ngôi nhà thứ 2, luôn cực kỳ coi trọng với sư môn. Nhưng ở trong mắt Nguyệt Thiên Dạ, sư môn chỉ là nơi nương tạm thời đặt chân, rời đi cũng cảm thấy chẳng có gì, chỉ cần nàng có thực lực, ở đâu mà không thể lưu lại? Sư môn với nàng mà nói ngược lại là một loại trói buộc.

Liễu Thành Phong tuy rằng không hiểu ý tưởng kỳ quái của Nguyệt Thiên Dạ, bất quá sau khi bọn họ trở lại Thiên Tông phải, phát hiện Nguyệt Thiên Dạ vẫn chưa về, thì lập tức tìm tới sư môn trưởng bối để “ác nhân cáo trạng trước” -- kỳ thật vậy cũng không được xem là “ác nhân cáo trạng trước”, sự thật vốn là như thế. Tô Hồng Phi luôn muốn tận sức làm cho Nguyệt Thiên Dạ ngọt ngào cả đời, nay có cơ hội để bôi đen Nguyệt Thiên Dạ, nàng tất nhiên không buông tha, lập tức cũng nói cặn kẽ mọi chuyện ở Thông Thiên tháp, đặc biệt ở đoạn Nguyệt Thiên Dạ ra tay với Tư Hân, không chút khách khí mà gán cho Nguyệt Thiên Dạ cái tội danh tàn sát đồng môn.

So với một người đệ tử có quá nhiều che giấu, lại biểu hiện ở mặt ngoài chỉ là một Đan thuật sư không tệ như Nguyệt Thiên Dạ, bọn họ càng coi trọng Tư Hân, người đệ tử thiên tài được Thiên Tông phải cô gắng bồi dưỡng, cho nên nghe nói Nguyệt Thiên Dạ ra tay với Tư Hân, tất nhiên khiến chương môn cùng các trưởng lão phải Thiên Tông hết sức tức giận. Đặc biệt là Thanh Dương chân quân, trừ lo lắng cho cháu trai Tiêu Trạc ra, cũng căm thù đến tận xương tủy với Nguyệt Thiên Dạ vì đã lừa gạt cháu trai của ông.

So với chuyện đệ tử tương tàn, người ở Thiên Tông phải đều cảm thấy Tư Hân giết chết đệ tử Ngự trùng môn chỉ là chuyện bé nhỏ không đáng kể, nếu là Ngự trùng môn dám đến quấy phá, bọn họ cũng không hề lo lắng, ngược lại xoa tay chuẩn bị làm một cuộc lớn.

“Chương môn đã phát thông cáo, Nguyệt Thiên Dạ không còn là đệ tử phải Thiên Tông nữa, nếu nàng ta trở về, sẽ không được tiến vào sơn môn.” Liễu Thành Phong nhìn Tư Lăng, cười hề hề như trộm, “Lần này xem ra Tư tiểu đệ cũng không cần lo lắng lại bị nàng ta quần lấy nữa ~”

Tư Lăng trực tiếp đổ cho hân một vò rượu, mới nói: “Ta cùng nàng không có gì hay để nói, bên người nàng ta nam nhân cũng không ít.”

“Quả thật.” Liễu Thành Phong sờ sờ ngực, có chút khó tin nói: “Ta thật không biết Tiêu sư huynh cùng Kỳ Trường Ca là nghĩ như thế nào, thiên hạ này nữ tu nhiều như vậy, một người nữ nhân có đáng để bọn họ làm như thế sao? Đặc biệt nữ nhân kia còn rất đa tình... Bất quá ta cũng có nghe nói, có một vài nữ tu lợi hại bên người có rất nhiều nam tu đi theo, nhưng mà nhìn chung, nữ tu kia phải rất lợi hại, thứ nhì là sẽ không bày ra một bộ dáng “tình thâm không thọ”[2], cũng sẽ không ép người ta nhất định phải đi theo nàng? Tư tiểu đệ, cậu thật là cực khổ, bởi vì cậu không chịu giống như Kỳ Trường Ca toàn tâm toàn ý đi theo nàng ta, nàng lại coi cậu thành địch nhân, không chết không ngừng.” Liễu Thành Phong hiển nhiên cũng nhớ tới khi đó Nguyệt Thiên Dạ thiếu chút nữa giết Tư Lăng, nhất thời đồng tình không thôi.

Tư Hân nhú lại mày, mặt không thay đổi nhìn Liễu Thành Phong.

Ở dưới ánh mắt này, Liễu Thành Phong lại bị đông lạnh tới tâm thần không yên, xách theo vò rượu, nói với Tư Lăng không uống rượu nữa, sau đó nhanh chóng rút lui.

Đội Liễu Thành Phong đi khỏi, Tư Lăng một lần nữa pha linh trà, Tiểu Yêu Liên cũng bò ra.

“Một tháng sau, ta muốn bế quan luyện chế pháp bảo bản mạng, khả năng cần thời gian từ một năm tới 2 năm.” Tư Hân nói.

Tư Lăng gật đầu, quả thật nên luyện chế pháp bảo bản mạng, hơn nữa với thuộc tính trạch nam kiêm tu luyện cuồng của đại ca nhà hân, trở lại địa bàn của mình có lẽ lại muốn bắt đầu bế quan tu luyện không hỏi thế sự.

“Vâng, đệ muốn đi thành Minh Hà một chuyến, đi thăm Vân đại sư, thương lượng một chút với ông ấy rồi mới về luyện chế pháp bảo bản mạng.” Tư Lăng đem an bài của mình nói ra.

Hai huynh đệ lại nói một lát, Tư Lãng mới rời đi.

*****

Ngày hôm sau, lại có đệ tử Chấp Sự đường đến tìm Tư Lãng, đi làm chút thủ tục, đem thân phận Khách khanh trưởng lão của hắn viết vào trong bia danh sách của Chấp Sự đường, sau đó lại đưa trước cho hắn tiền công 10 năm làm Khách khanh trưởng lão cho Thiên Tông phái.

Làm xong thủ tục, Tư Lãng mới xuống núi đi đến thành Minh Hà.

Từ Thiên Tông phái đến Minh Hà thành, ngự kiếm phi hành mất nửa ngày, nếu ngồi tiên hạc thì có thể giảm bớt một nửa thời gian. Tư Lãng nhớ mãi không quên cái tọa kỵ Tiểu Khôi kia, muốn thử xem Tiểu Khôi có được huyết thống Phượng Hoàng thì tốc độ có thể đạt tới mức nào, liền lôi Tiểu Khôi từ túi linh thú ra.

Sau khi nuốt Thiên Ngọc tinh tấn cấp thì Tiểu Khôi đã là yêu thú cấp 5, tương đương với tu sĩ Kim Đan sơ kỳ, lại bởi vì có huyết thống Phượng Hoàng nên lợi hại hơn một chút so với yêu thú cấp 5 bình thường. Yêu thú tiến cấp không dễ, Tiểu Khôi sinh ra mới được một năm, nếu không có Thiên Ngọc tinh, ở trong dòng sinh mệnh đặc biệt của yêu thú, tuổi này chỉ tương đương với trẻ sơ sinh ở nhân loại thôi. Mà thân hình nó lúc này cũng đã cao một mét, trên lưng chở một người thì hoàn toàn không thành vấn đề.

Sau khi Tiểu Khôi bị xách ra, một trận lú lo vang dội, vô cùng đặc ý, cặp mắt chim kia khiến người ta cảm thấy như đôi mắt cá chết, mặt mày hung ác vô cùng muốn ăn đòn. Đương nhiên, lúc mọi người nhìn thấy Tiểu Khôi thì không phải chú ý đến hung tướng của nó trước tiên, mà là để ý tới thân thể to mọng vụng về của nó, toàn thân xám tro nhưng trên cái đuôi lại có mấy cọng lông sắc màu diễm lệ, người không biết sẽ cho rằng con chim ngốc này tự kỷ, đi nhỏ lông chim khác rồi cắm trên mông mình khoe khoang, quái dị cực kỳ. Nếu là trên thân của những con chim khác mọc thêm mấy sợi lông Phượng Hoàng diễm lệ, vậy chính là “đẹt hoa trên gấm”, nhưng mà trên cái dáng người tròn vo to mọng kia của Tiểu Khôi, mọc thêm mấy sợi lông này thì quả thực chính là mỹ quan kỳ dị, đậm mùi mắt người có được hay không?

Khi Tư Lãng vừa nhảy lên người Tiểu Khôi thì liền bắt đầu hối hận.

Trên đoạn đường từ Thiên Tông phái đến thành Minh Hà, thường xuyên có tu sĩ qua lại, cho nên dọc theo con đường này, Tư Lãng phát giác rất nhiều tu sĩ đi trên đường, hơn nửa tỷ suất quay đầu lại là 100%, tất cả tu sĩ đi qua đều nhìn không được mà quay đầu nhìn bọn họ rất lâu, biểu tình cực kỳ vi diệu, làm cho hắn đột nhiên cảm thấy mình cực nhọc dùng Thiên Ngọc tinh nuôi được cái tọa kỵ này căn bản là một sai lầm. Thật mất thể diện có được hay không!

Một con chim mập xám xám cắm trên mông mấy cọng lông Phượng Hoàng, chở một nam tu xinh đẹp như thiên tiên phi hành, đã trở thành kỳ quan trên đoạn đường từ Thiên Tông phái đến thành Minh Hà. Không có biện pháp, thần thái triển khai tương phản như thể cơ mà. Cho nên không đến một ngày, tổ hợp kỳ quái này liền truyền khắp vùng, sau đó lấy một tốc độ thần tốc truyền về lại Thiên Tông phái. Hơn phân nửa những người trong Thiên Tông phái đều biết đến việc này, sau đó những người đã gặp qua bộ dáng của Tư Lãng lập tức dễ dàng phỏng đoán ra thân phận của tu sĩ có bộ dạng mỉa lệ hơn nữ nhân kia, lại liền tưởng tới ngoại hình kỳ dị của chủ chim xám, nhất thời đều cảm nín.

Vì thế Tư Lãng vừa đến Thiên Tông phái liền nổi danh, mà thanh danh này cũng không phải bởi vì có một vị huynh trưởng thiên tài vừa xông lên được Thông Thiên tháp tầng thứ chín, mà là lấy một loại phương thức hết sức mất mặt để danh tiếng vang xa.

Trọng Thiên cào đầu Tư Lãng cười muốn gằn chết, khinh bỉ Tiểu Lãng Tử tự làm tự chịu.

Tiểu Yêu Liên ngượng ngùng rắc muối trên miệng vết thương của Tư Lãng, cho nên tròn trong tay áo Tư Lãng cười đến mức phát run cả người.

Tư Lãng đơ mắt ngồi tại trên lưng Tiểu Khôi, chết cũng không chịu thừa nhận sự hối hận của mình. Đáng lẽ hắn nên ngự kiếm đến đây, hoặc là ngồi trên Tiên hạc cũng không sai, hoặc là chở huyết thống Tiểu Khôi thức tỉnh hoàn toàn mới lại thả nó ra gặp người mới đúng.

Tiểu Khôi không biết tâm tình bi phẫn của chủ nhân, tốc độ của nó nhanh hơn rất nhiều so với Tiên hạc, chỉ cần một canh giờ đã đến thành Minh Hà. Bởi vì có thể chở Tư Lãng phi hành nên tự giác chính mình đã vô cùng hữu dụng, chìm đắm vào một đường vui sướng kêu lú lo, dường như sợ người khác không chú ý đến nó vậy, về mặt hết sức đặc ý, tự mình cảm thấy rất hài lòng với chính mình, quyết định về sau Tư Lãng bất kể đi chỗ nào, nó đều muốn vô oán vô hối mà làm tọa kỵ, tiếp tục chở Tư Lãng đến đích đến.

Đến ngoài thành Minh Hà, Tư Lãng xoay đầu không nhìn tới biểu cảm đáng thương không muốn vào túi linh thú của Tiểu Khôi, cứng rắn thu nó vào, sau đó quyết định phải quên đi sự tình hôm nay, làm như không có chuyện gì mà sửa sang lại quần áo, thông dong đi vào thành Minh Hà

[1]情深不寿, Ý chỉ người quá sức trầm mê trong tình cảm thì khó có thể duy trì liên tục dài lâu.

“Tình thâm không thọ, cường cực ác nhục, khiêm khiêm quân tử, tron bóng như ngọc.” Người quá sức trầm mê trong tình cảm thì khó có thể duy trì liên tục dài lâu, người quá thông minh trí tuệ sẽ tự mình tổn thương mình, quá nhường nhịn người khác sẽ bị khuất nhục, cho nên người quân tử hẳn nên ôn thuận, trầm ổn như ngọc, hàm súc kiên nghị, không khoe khoang nhưng lại tự hiển lộ giá trị.

Ở đây hẳn là ý Nguyệt Thiên Dạ bày ra bộ dạng quá tình thâm, trông như giả dối, sẽ không kéo dài được lâu.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 140: Chương 140: =□= !

Đối với tu tiên giả mà nói, mười mấy năm chẳng qua chỉ là một đoạn thời gian ngắn ngủi trong năm tháng tu tiên dài đằng đặc, bề quan một tí liền qua đi.

Thành Minh Hà vẫn như trước lúc hấn rời đi, không có gì thay đổi.

Tư Lăng chấp tay chậm rãi đi lại trên đường phố thành Minh Hà, nhàn nhã dạo bước, giống như phạm nhân nhàn nhã đi chơi trong Thế tục giới, thảnh thơi tâm huyết dâng trào thì đến trên đường chơi gà đấu chó, đều có một tư vị riêng biệt, tâm cảnh đúng là bình thản chưa từng có. Đương nhiên, lấy tư vị Kim Đan sơ kỳ hiện tại của hấn, người bên ngoài cũng không dám tùy tiện đến quấy rầy, đến cả Đội chấp pháp trong thành đi ngang qua mà cũng khách khí né tránh một phen.

Tư Lăng lại một lần nữa cảm nhận được địa vị cao cấp của tu sĩ Kim Đan tại Tây Cảnh, thật không người nào dám tùy tiện đắc tội. Đương nhiên, cũng bởi vì Tây Cảnh linh khí mỏng manh, tư vị tu sĩ nơi này thường không cao, bất quá sức chiến đấu đều tương đối dừng mãi, lúc đối ngoại cũng rất đoàn kết, dù là tu sĩ không quen biết, chỉ cần người ở địa phương khác dám chạy đến Tây Cảnh gây chuyện, tu sĩ Tây Cảnh sẽ trực tiếp xúm lại thành đoàn đánh người tới chết. Những nhận thức thú vị này là sau khi Tư Lăng rời khỏi nơi đây đến đại lục Trung Ương mới sâu sắc cảm nhận được. Cho nên, đây cũng là lý do Thiên Tông phải biết Ngự trùng môn chẳng kiêng nê gì mà chạy đến trước mặt Tư Hấn cướp Tiên khí thì Thiên Tông phải không chỉ không sợ, một ít kẻ xúc động còn vác vũ khí muốn phóng đi Ngự trùng môn trả thù.

Lúc đi qua một Tù lâu thì Tư Lăng đột nhiên dừng bước.

Trong đại sảnh tầng thứ hai của Tù lâu, một đám tu sĩ đang uống rượu cắn hạt dưa trò chuyện bát quái, mà đối tượng bát quái là Kha gia - một trong tứ đại gia tộc ở thành Minh Hà. Nghe nói Kha gia hôm qua đã xảy ra biến đổi rất lớn, tộc trưởng Kha gia bị người tập kích ngay tại phòng của mình, Kim Đan vỡ tan, một thân tu vi đều hủy hết, bây giờ trở thành kẻ còn không bằng người thường. Kha gia cũng bởi vì tộc trưởng bị thương mà rơi vào một trận hỗn loạn. Tuy rằng Kha gia đối ngoại tuyên bố rằng tộc trưởng của bọn họ là chiến đấu với thích khách lên vào Kha gia nên bị thương, mặc dù bị thương nhưng cũng vinh quang; nhưng mà, tối qua lại có rất nhiều kẻ miệng không nghiêm chứng kiến chứng thực rằng, kỳ thật cái biến đổi lớn này là Kha gia tự giết lẫn nhau đưa tới, mà đầu sỏ gây nên chính là nhị gia của Kha gia, là đệ đệ ruột của tộc trưởng Kha gia.

Về phần nhị gia Kha gia vì sao lại ác độc như vậy mà ra tay xử lý đại ca của mình, việc này phải truy ngược về mười mấy năm trước. Nếu là người mười mấy năm trước từng ở tại thành Minh Hà thì nhất định nhớ rõ, lúc ấy Kha gia treo giải thưởng khắp toàn thành, treo giải một con yêu thú không biết phẩm loại cấp bậc, làm cho dư luận rất xôn xao. Khi đó nói rằng, đó là một con yêu thú màu đen không biết chủng loại đã đi rình coi chuyện song tu của tộc trưởng Kha gia cùng tam phu nhân của ông ta, còn dùng một loại bí thuật phong ấn linh lực của tộc trưởng Kha gia suốt một tháng, thật khiến người ta nhìn Kha gia là cảm thấy chề cười.

Đương nhiên, đây là chân tướng mà lúc ấy mọi người có thể tìm được, lại không ngờ, còn có một chân tướng khác càng giật gân hơn. Tối qua, Kha nhị gia “quản pháp bất vị thân”, không khống chế được mà hét to một hồi: “Đại ca, huynh cho rằng ta không biết, 17 năm trước, lúc bị con yêu thú phá vỡ chuyện tốt thì đối tượng cùng huynh song tu không phải là tiểu thiếp của huynh, mà là thê tử của ta, em dâu của huynh sao?”

Vì thế, Kha gia nổi danh.

Ai nha nha, thì ra nội tình là như vậy! Mối hận trộm thê này, Kha nhị gia có thể nhịn được đến bây giờ, cũng coi như là công phu nhẫn nại rất cao. Kha nhị gia hấn cũng nên cảm tạ con yêu thú màu đen không biết tên kia đã phá vỡ việc này, mới có thể phát giác thê tử của chính mình vẫn luôn bị trộm, thì ra không chỉ mũi xanh mon mon, mà cả giày cũng xanh đến kỳ cục, đều sắp biến thành người không lỗ xanh luôn rồi. Loại chuyện này, “thúc có thể nhịn nhưng thím không thể nhịn” được đâu!

Tu sĩ trong tù lâu bát quái đến vô cùng hào hứng, Tư Lăng mặt không thay đổi nhìn về phía con yêu thú ngồi trên bả vai hấn liếm móng vuốt -- tên này chính là đầu sỏ gây nên biến đổi lớn của Kha gia, giờ ngược lại là một vẻ mặt vô tội, thật sự khiến người muốn vọt cho mấy bàn tay.

Thấy hấn nhìn mình, Trọng Thiên hắt cảm lên, gào một tiếng, vô cùng đắc ý, tỏ vẻ, đại gia nó đã làm chuyện tốt đó nha.

Tư Lăng che trán, bi kịch của Kha gia chỉ là bởi vì con yêu thú nào đó lúc ấy nhân đến đau trứng, chạy đến các nhà khác đi dạo đêm. Nói ra chuyện này có người tin tưởng sao?

Thôi, chuyện này không liên quan tới hấn, Tư Lăng làm như không nghe thấy, thông dong mà bước qua.

Lòng vòng một lát, rốt cuộc đi đến cái ngõ nhỏ chật chội ở thành Nam, khi nhìn đến biển hiệu Vân thị luyện khí vẫn còn treo trên ngôi nhà cổ xưa kia thì trong lòng hấn buồn lòng vài phần, trên mặt nhịn không được lộ ra một nụ cười tươi.

Đi vào trong cửa hàng, một thanh niên tuấn lãng đang mình trần nghiêm túc đập vào một khối tinh thiết, tay nghề của chàng thanh niên rất tốt, khối tinh thiết kia trải qua rèn giữa nhiều lần, lượng tạp chất đã gần như không đáng kể, bất quá hấn vẫn không hài lòng, vẫn nghiêm túc đập xuống, muốn tinh luyện đến 100%.

Tư Lăng an tĩnh đứng ở một bên, không mạo muội tiến lên quấy rầy.

Như thế qua hai canh giờ, thanh niên kia mới dừng lại, lúc này mới phát hiện trong cửa hàng có người tới, ngẩng đầu nhìn lên, đầu tiên là có chút kinh ngạc, sau đó trên mặt hiện lên đồ ửng -- lại coi hán thành nữ tu xinh đẹp như hoa, bất quá rất nhanh thì lộ ra vẻ mặt vui mừng, “Tur ca ca!”

Tuy rằng diện mạo của thanh niên tuấn lãng này đã không còn giống bé Vân Bảo đáng yêu như viên nệp tròn năm đó nữa, bất quá giọng điệu này thật ra rất giống Vân Bảo. Đối với vị tiểu sư phụ Tiểu Vân Bảo đã dạy bảo mình mấy tháng này, Tur Lăng vẫn thực cảm tạ, cười nói: “Tiểu Bảo, đã lâu không gặp, cậu đã trưởng thành rồi.”

Không phải sao, từ biệt mười mấy năm, Tiểu Vân Bảo hiện tại đã là thanh niên hai mươi mấy tuổi, năm tháng không buông tha người mà.

Tur Lăng tới làm Vân Bảo hết sức cao hứng, hán cùng Vân đại sư đều là kẻ si mê với luyện khí, quanh năm suốt tháng đều ở trong cửa hàng nhỏ này không đi đâu, hoàn toàn chính là tên trạch nam, cực ít có giao tiếp gì, bằng hữu càng ít đến mức đáng thương, đều là một vài người tin cậy mà trưởng bối giới thiệu. Mà Tur Lăng cũng được cho là một trong những bằng hữu do bằng hữu khác giới thiệu, còn học tập mấy tháng luyện khí cùng Tiểu Vân Bảo, chính là có nửa tình nghĩa sư đồ với Vân Bảo.

Vân Bảo lập tức đặt công việc sang một bên, dẫn Tur Lăng tiến vào phòng nghỉ ở hậu viện.

Vân Bảo nhớ tới khi còn bé không biết nhận thức người, cho rằng Tur Lăng là tức phụ mà Pháp Lăng mang đến cho sư phụ hán xem, trong lòng chột xầu hổ, mặt đỏ bừng, sờ sờ đầu, cười ngây ngô. Vừa rồi mới gặp Tur Lăng thì hán lại theo bản năng cho rằng đây là một nữ tu nữ lệ, bất quá may mắn gương mặt này của Tur Lăng mười mấy năm không đổi, vẫn xinh đẹp quá mức, người từng thấy qua thì cơ bản sẽ không quên, mới làm cho hán không tiếp tục gây ra việc ngớ ngẩn.

Hán huyền một lát, Tur Lăng lại đem lễ gặp mặt đã chuẩn bị từ trước đưa cho Vân Bảo -- đều là tài liệu luyện khí cao cấp mà hán thu thập được tại đại lục Trung Ương, đối với Tiểu Lăng Tử hiện tại đã biến thành tên nhà giàu mà nói, không coi là cái gì. Lúc Vân Bảo kiểm tra lễ gặp mặt của Tur Lăng tặng thì hiển nhiên là kinh hi dị thường, kiểm tra từng cái, mỗi thứ đều đọc ra tên tuổi, hơn nữa đều là những thứ đắt tiền quý giá muốn chết, làm cho hán mất hứng sao được.

Tur Lăng mỉm cười nhìn hán, chờ hán kích động xong, mới hỏi: “Tiểu Bảo, sư phụ của cậu đâu?”

“Tur ca ca muốn tìm sư phụ ta? Không khéo, sư phụ hai năm trước đã ra ngoài tìm tài liệu, cũng không biết thời điểm nào mới trở về nữa.”

Nghe vậy, Tur Lăng không khỏi có chút thất vọng, lần này hán tới còn có rất nhiều vấn đề muốn thỉnh giáo Vân đại sư, xem ra là không được rồi.

Tuy rằng Vân đại sư không ở, bất quá có thể gặp Vân Bảo cũng coi như là một gặt hái, lập tức hai người bắt đầu trò chuyện giết thì giờ. Thời gian mười mấy năm trong mắt tu tiên giả có vẻ rất ngắn, nhưng cũng có rất nhiều lời có thể nói. Vân Bảo tuy rằng cũng coi như là tên trạch nam, ngoại trừ tu luyện chính là luyện khí, nhưng đối với một ít đại sự của đại lục Thương Vũ thì cũng biết, ví dụ như Thông Thiên tháp mở ra, Tur Hân lên được tầng thứ chín gì đó, hán đều nghe người ta nói. Lúc biết Tur Hân chính là huynh trưởng Tur Lăng thì lại càng thần phục liên hồi.

Vân Bảo hiện tại chỉ là tu vi Trúc Cơ sơ kỳ, nếu không phải bởi vì yêu cầu khi luyện khí, tin rằng tốc độ tăng tu vi của hán sẽ càng chậm hơn nữa. Bất quá dù vậy, hiện tại hán cũng là luyện khí sư lục phẩm, không hề kém cỏi so với những đệ tử tinh anh, nội môn luyện khí trong Thiên Tông phái.

Tur Lăng xin thỉnh giáo chút vấn đề luyện khí với Vân Bảo, cũng nói với Vân Bảo về chiếc Phi Thiên thuyền cần thay đổi về ngoài, cùng với việc mình sắp phải luyện chế pháp bảo bản mạng. Nói thẳng ra, pháp bảo bản mạng tốt nhất là do chính mình tự luyện chế, bất quá cũng có vài người thích tìm Luyện khí đại sư hỗ trợ luyện chế, đợi đến khi pháp bảo hình thành thì tự mình trích máu nhận chủ là được. Đương nhiên, chính mình luyện chế pháp bảo bản mạng thì độ phù hợp sẽ càng cao hơn.

Pháp bảo bản mạng mà Tur Lăng muốn luyện chế là một loại vũ khí có thể tùy ý biến hóa hình dạng, đồng thời có thể dung hợp 100% hồn lực, về ngoài cũng không cầu nệ. Từ lúc Kết Đan thì hán vẫn luôn suy tính trong lòng, trong lòng bây giờ cũng đã có ý tưởng đại khái, đến cả tài liệu tương xứng cũng đã thu gom xong. Hán lúc trước là muốn đến xin Vân đại sư chỉ giáo một phen, giờ Vân đại sư không biết thời điểm nào mới trở về, đành phải thỉnh giáo Vân Bảo.

“Huynh là nói muốn một loại tài liệu thượng đẳng có thể thay đổi nhan sắc bề ngoài của Phi Thiên thuyền?” Vân Bảo trầm ngâm, đột nhiên nghĩ tới sư phụ vài năm trước đã cất giữ một loại chất lỏng của yêu thực, hán bèn bảo Tur Lăng chờ một chút rồi liền rời khỏi phòng nghỉ. Trong chốc lát liền bê một bình thủy tinh tiến vào, trong bình chứa một loại chất lỏng xanh đen ánh sắc vàng, sền sệt dính dính, lắc nhẹ một cái cũng không nổi gợn sóng, nhưng lại bắn lên một thứ như sợi tơ đang lưu động thông thả, tạo cảm giác rất hoa lệ.

Chỉ hơi liếc mắt nhìn, đã làm cho lòng người chìm đắm trong sắc màu xa hoa kia.

“Kỳ thật, ta cũng không biết đây là nhựa của yêu thực gì, sư phụ nói ông từng không cẩn thận đi nhảm vào địa bàn của Yêu tộc, ở nơi đó gặp phải một loại yêu thực có sức sống hết sức mạnh mẽ. Loại yêu thực này sinh trưởng bằng phương thức ký sinh, một khi ký sinh thành công, trong khu vực bên đó sẽ không có vật sống khác. Sư phụ lúc ấy hết sức ngạc nhiên, bèn thu gom một chút nhựa của nó, hơn nữa loại nhựa này có tính xâm lược rất mạnh, chỉ một chút liền có thể nhuộm hết một kiện bảo khí thượng phẩm, không thể phục hồi nguyên sắc.”

Vân Bảo giải thích vừa xong, Tur Lăng liền nghe được Tiểu Yêu Liên vô cùng hưng phấn truyền âm cho hán: “Tur công tử, đây là nhựa của Miên nhưng đằng, bởi vì tính xâm lược mãnh liệt của nó, bất kỳ yêu thực nào cũng đều không thể tồn tại cùng chúng, thực thích hợp dùng trên Phi Thiên thuyền.”

Nghe được Tiểu Yêu Liên giải thích, Tur Lăng không nói hai lời, liền đưa ra ý nguyện mua về.

“Tur ca ca ra ngoài một chuyến đã đưa cho ta nhiều thứ tốt như vậy, thứ này ta vẫn không cần dùng, tặng cho huynh cũng được.” Vân Bảo có chút

ngượng ngùng nói.

Mười mấy năm, cậu bé nhỏ thiện lương đáng yêu kia vẫn không thay đổi, vẫn thuần lương hiền lành tốt bụng như thế, không có nhiễm bản tính lạnh bạc của những tu tiên giả kia, cũng là tính tình hiếm thấy.

Từ Lăng mỉm cười nhận lấy, quay đầu lại lặng lẽ phân phó Tiểu Yêu Liên lấy vài bình linh tử chứa linh dịch trong không gian của nó đưa cho Vân Bảo. Loại linh tử này không chỉ là thần dược chữa thương, bình thường uống chơi cũng có thể nâng cao linh lực, không phải là hàng thông thường, tặng người cũng không mất mặt.

Lại cùng hàn huyền với Vân Bảo về pháp bảo bản mạng một lúc, Từ Lăng mới rời đi.

Lúc trở về, Từ Lăng vốn kiên quyết không cười Tiểu Khôi, bất quá vì Trọng Thiên quá rối nói bậy, Tiểu Khôi lần nữa thành công.

Nhìn đến dáng người mập mập tròn tròn kia của Tiểu Khôi, nhếch cái lông đuôi diêm lệ lên, bộ dáng ngốc nghếch mong mỏi được chở Từ Lăng phi hành lần nữa, Trọng Thiên lại cười đến thiếu chút nữa lăn lộn.

Từ Lăng khẳng định, Trọng Thiên rõ ràng là muốn chế giễu hắn, nhìn hắn mất mặt.

Giận tới thì gan sẽ phi, Từ Lăng trực tiếp đập một phát trên đầu Trọng Thiên, sau đó nhảy lên trên lưng Tiểu Khôi, nhanh chóng chạy trốn.

“Vù vù!!”

Phía sau là một luồng yêu hỏa trực tiếp tấn công đến, bị đánh một quyền nên Trọng Thiên không chút khách khí xem Tiểu Lăng Từ cùng Tiểu Khôi là tiểu quái mà phun yêu hỏa, thiêu đến một người một yêu phải kêu gào nhảy vọt về phía trước.

Trở lại trước sơn môn Thiên Tông phái, Từ Lăng mặt mày đầy bụi đất bước xuống từ trên lưng Tiểu Khôi. Đầu tiên là cưỡng chế thu hồi Tiểu Khôi về túi linh thú, sau đó mới dùng Thuật tẩy trừ, thuật Nhu Thủy để làm sạch chính mình, rồi mới lấy ra ngọc bài thân phận để mở sơn môn Thiên Tông phái. Sau khi được đệ tử thủ vệ kiểm tra xong thì thông dong đi vào.

Theo thói quen giả vờ trước mặt người lạ, Tiểu Lăng Từ chịu đựng ánh mắt quỷ dị của tu sĩ thủ vệ phái Thiên Tông mà bước qua, tuy rằng trong lòng lại nói thầm, vài ngày nay đệ tử Thiên tông phái có phải ăn no rãnh rồi hay không, cũng đã từng gặp mặt rồi mà, vì sao còn mang thần sắc điệu vi như vậy mà nhìn mình chằm chằm. Bất quá hắn cũng chỉ cho rằng do mình là đệ đệ của Từ Hàn nên mới được đối xử như thế, căn bản không để ở trong lòng.

Cho nên khi nghỉ ngơi vài ngày, Từ Lăng đi Luyện khí đình của Thiên Tông phái để thuê phòng luyện khí, tính toán luyện chế pháp bảo bản mạng thì mới biết thì ra thanh danh của mình tại Thiên Tông phái hoàn toàn không chút thua kém đại ca thiên tài nhà mình. Hơn nữa thanh danh này là dùng một loại phương thức vô cùng mất mặt chiếm được.

Từ Lăng: = □ =! Nhất định là phương thức nổi danh của ta không đúng!!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 141: Không có văn hóa là khủng khiếp

Lúc biết mọi người trong phái Thiên Tông đều biết mình có một chim xám toạ kỵ có bề ngoài quả thực có thể nói là quá phát triển, Từ Lăng 囧, nghẹn họng cầm nín, đồng thời hạ quyết tâm trước khi tắt cả huyết thống của Tiểu Khôi thức tỉnh, tuyệt đối không thể thả nó ra làm mất mặt xấu hổ.

Nhưng mà có một số việc không phải Tiểu Lăng Từ muốn như thế nào là sẽ như thế ấy. Ít nhất Trọng Thiên cảm thấy tìm được cảm giác tồn tại ưu việt của Đại yêu thú trên người Tiểu Khôi, vì thế mỗi lần đều quấy rối bảo Từ Lăng thả Tiểu Khôi ra ngoài, sau đó nó mang theo Tiểu Khôi đuổi chim rượt thú khắp nơi phụ cận Thanh Hà Phong, treu hoa ghẹo thảo. Một chim một thú này đã thành công trở thành “kỳ bảo trấn đình” của Thanh Hà Phong -- thật mất thể diện có được hay không, Tiểu Lăng Từ cảm thấy mặt mũi của hắn đã bị hai con yêu này làm mất hết.

Cái kiểu mới vừa đến đã náo động rầm rộ này đích thực không phù hợp với tác phong của Tiểu Lăng Từ, đến lúc ngay cả trạch nam Từ Hàn mà cũng nghe nói tới thanh danh mất mặt của hắn, Từ Lăng cảm thấy không thể để như vậy được nữa. Vì thế hắn quyết định nhanh chóng bế quan, thật không tin qua 8 năm 10 năm, sẽ còn có người nào còn nhớ rõ sự tình này.

Một tháng sau, Từ Hàn chính thức bế quan bắt đầu luyện chế pháp bảo bản mạng. Sau khi Từ Lăng cùng Liễu Thành Phong tụ họp uống rượu một trận, lại chuẩn bị thức ăn cho vài năm đặt trong túi trữ vật -- là chuẩn bị cho Trọng Thiên, hắn cũng đi bế quan cùng.

Trong phòng luyện khí của Đình luyện khí phái Thiên Tông có trang bị hết sức cao cấp, không chỉ cung cấp địa hỏa, còn có các loại pháp trận, bên ngoài cũng có tu sĩ tuần tra, hết sức an toàn. Bất quá Từ Lăng vẫn đem Cửu Chuyển Linh trận bao lên, xem như là dự phòng ngộ nhỡ.

Lần bế quan này Từ Lăng cũng mang theo đám yêu Trọng Thiên, đem túi trữ vật đã sớm chuẩn bị các loại đồ ăn giao cho Tiểu Hồng bảo quản, bảo nó

đứng giờ cho Trọng Thiên ăn rồi liền bắt đầu công tác.

Tư Lãng trước tiên lấy ra một ít tài liệu cấp thấp để luyện tập, đợi khi cảm giác độ thuần thực tốt hơn thì lấy Phi Thiên thuyền và nhựa Miên Nhung Đẳng ra, bắt đầu nghiêm túc dung hợp hai thứ.

Sau ba ngày ba đêm, hai mắt Tư Lãng chăm chú dõi theo Phi Thiên thuyền lơ lửng giữa không trung, Phi Thiên thuyền bị bọc trong một màn sương mù xanh đen, sương mù cuộn cuộn, mắt thường không thể thấy rõ tình cảnh bên trong, bất quá ở dưới không chế của thần thức vẫn có thể nhìn thấy đám sương mù màu xanh đen kia từng chút từng chút thâm nhập vào Phi Thiên thuyền, đem phù văn huyền ảo hoa lệ kia từng chút từng chút che dấu.

Đang ở thời khắc mấu chốt, cảm giác linh lực có chút không thể tiếp tục, Tư Lãng nhắm mắt lại, giờ tay thật nhanh tiếp nhận linh dịch mà Tiểu Yêu Liên đưa tới, uống hết hơn phân nửa, đợi sau khi linh lực trong đan điền khôi phục hơn nửa thì gia tăng linh lực phát ra.

Ba ngày qua, Tiểu Yêu Liên vẫn ở bên người Tư Lãng, phụ trách dứt linh dịch kịp thời khi linh lực Tư Lãng không duy trì được nữa.

Đợi đến khi sương mù tan đi, một chiếc Phi Thiên thuyền nhỏ nhắn xinh xinh mới tinh xuất hiện ngay trước mắt, bề ngoài màu xanh đen, ngẫu nhiên có chút sắc vàng nhàn nhạt lóe lên, lộ ra một loại xa hoa nhưng khiêm tốn.

Tư Lãng ánh mắt khẽ run lên, bấm cái pháp quyết thu hồi, làm chiếc Phi Thiên thuyền vốn muốn tránh né phải bay nhanh về trong tay hắn. Tư Lãng cẩn thận đánh giá Phi Thiên thuyền, Miên Nhung Đẳng hẳn là một loại yêu thực khá cao cấp, cho nên nhựa của nó vô cùng xinh đẹp, loại xanh đen trầm lắng này quả thực đã kéo cao mấy đẳng cấp, khiến chiếc Phi Thiên thuyền này nhìn trông như thứ hàng thượng hạng. Đương nhiên, so với bề ngoài vô cùng màu mè sang chảnh lúc trước, màu sắc bây giờ tuy rằng cũng xa hoa, nhưng vẫn có thể tiếp nhận. Thần thức Tư Lãng chìm vào trong Phi Thiên thuyền, cảm giác được linh thức Phi Thiên thuyền truyền đến cảm xúc dao động, liền biết nó cũng cực vừa lòng với bề ngoài bây giờ của mình.

Đem Phi Thiên thuyền thu hồi vào trong túi trữ vật, Tư Lãng quyết định nghỉ ngơi một chút rồi lại tiếp tục.

“Tư công tử, cực khổ, đây là linh trà pha bằng Linh Thủy Thích Hi, ngài uống một ít để nâng cao tinh thần.” Tiểu Yêu Liên cẩn thận ôm cốc linh trà chứa nước trà màu vàng đi lại đây.

Tư Lãng nhận lấy, dùng ngón tay sờ sờ đầu của nó, sau khi nói tiếng cảm ơn thì chậm rãi uống trà. Xuân sơn xuân vũ đã là linh trà cực tốt, lại pha trực tiếp bằng linh thủy, mùi vị càng thêm ngọt thanh tinh khiết, một ly trà đi xuống, làm cho người ta không khỏi nhắm mắt lại hưởng thụ một lát.

“Tiểu Hồng muội muội càng ngày càng hiền huệ ~” Tư Lãng không keo kiệt khen ngợi.

Tiểu Hồng Nhân lập tức đỏ đến phát tím, có lẽ là thẹn thùng, bất quá lúc nhìn thấy nó canh thời gian kéo túi trữ vật mà Tư Lãng chứa các loại thức ăn làm sẵn, bắt đầu cho chủ nhân của nó ăn thì Tư Lãng nhất thời cảm thấy Tiểu Yêu Liên thật sự có đầy đủ thuộc tính để làm vợ người ta, chỉ tiếc bây giờ nhìn qua chỉ là một Tiểu Hồng Nhân lớn chừng bàn tay mà thôi.

Uống linh trà, lại nghỉ ngơi một lát, đợi linh lực khôi phục về trạng thái tốt nhất thì Tư Lãng bắt đầu chuẩn bị để luyện chế pháp bảo bản mạng.

Trước khi luyện chế pháp bảo bản mạng thì phải rèn luyện, tinh lọc hết tất cả tạp chất trong tài liệu, giúp tài liệu khôi phục bản gốc. Quá trình này rất tốn thời gian, hơn nữa pháp bảo bản mạng mà Tư Lãng muốn chế luyện cần bảy loại tài liệu, mỗi một nguyên liệu có thuộc tính bất đồng, thời gian tinh lọc cũng không giống nhau, tính tổng lại thì có lẽ sẽ mất một hai năm.

Pháp bảo Bản mạng không qua loa được, xưa nay tu sĩ chế tác pháp bảo bản mạng thời gian không giống nhau, có vài Luyện khí đại sư luyện chế một Pháp bảo lợi hại thì cần tiêu hao mấy chục năm đến trăm năm, tuy rằng Tư Lãng cũng không phải muốn luyện chế cái pháp bảo lợi hại gì lắm, nhưng cũng quyết định cho mình thời gian ba năm.

Pháp bảo bản mạng trong dự định của Tư Lãng là trực tiếp buộc định cùng linh hồn hắn, hơn nữa là có thể thăng cấp, lại có thể ngăn cản tra xét của tu sĩ hay bất kỳ pháp bảo (gọi bình thường chính là loại hình “già heo ăn lão hổ”).

Nếu muốn buộc định cùng linh hồn, đầu tiên chính là cần đến Thông Linh thạch từ chỗ sâu trong Quỷ Giới, tảng đá kia trùng hợp lấy được khi thu thập tài liệu ở đại lục Trung Ương. Tiếp theo, nếu muốn pháp bảo bản mạng thăng cấp, thứ cần thiết chính là Cực Kim, Cực Kim là tài liệu luyện khí cực phẩm trong truyền thuyết, dùng nó để chế tác pháp bảo bản mạng không chỉ có thể gia tăng tính năng của pháp bảo, còn có thể gia tăng độ cứng của nó, có thể nói là “chỉ có thể ngộ mà không thể cầu”, Cực Kim cũng lấy được trong Huyền Thiên bí cảnh. Tiếp nữa là Hắc Vân Thạch, Hắc Vân Thạch cũng đồng dạng là một loại tài liệu luyện khí cực phẩm, dùng trên pháp bảo có thể cách trở thần thức tra xét, dùng nó để chế tạo pháp bảo hoàn toàn có thể thu liễm khí tức, là thứ tốt để “già heo ăn lão hổ”. Sau đó là mấy loại tài liệu khác, có tác dụng cùng thuộc tính bất đồng riêng biệt.

Đem tất cả tài liệu bày ra, thứ đầu tiên mà Tư Lãng muốn rèn luyện khử chất chính là cái vương miện Cực Kim lấy về từ Huyền Thiên bí cảnh. Có lẽ vì chỉ muốn làm thành vương miện nên nó cũng chưa được tinh lọc hoàn toàn, còn có rất nhiều tạp chất.

Tại trước động thủ, Tư Lãng đưa mắt nhìn Tiểu Yêu Liên cùng Trọng Thiên đang ở bên cạnh mình. Tiểu Yêu Liên đang gặm linh quả coi như tu luyện, Trọng Thiên đang nằm sấp trên một cái bồ đoàn dùng để tu luyện, hai tai mềm mềm rũ trên đầu, giống như đang ngủ, bất quá từ hồn lực dao động trong kinh mạch thân thể nó thì có thể hiểu nó đang tu luyện.

Tư Lãng mỉm cười, liền an tâm bình tĩnh, bắt đầu luyện chế pháp bảo bản mạng.

Tư Lãng dùng vừa vặn 2 năm thời gian mới có thể luyện chế tốt mạng pháp bảo.

Lại đến thời điểm máu chót, bởi vì linh lực phát ra quá lớn, sắc mặt Tư Lăng có chút tái nhợt, nhưng mà tinh thần lại tập trung cao độ, hai mắt như đuốc, thần thức tập trung vào thứ đang đốt cháy trong đan hỏa đỏ rực kia. Lúc này, thứ gì đó đang kịch liệt lẫn lộn trong ngọn lửa, còn chưa thành hình.

Cảm giác linh lực lại có xu thế khô kiệt, Tư Lăng kêu một tiếng Tiểu Hồng muội muội, Tiểu Yêu Liên ở một bên cũng đang khẩn trương chú ý bên vọt vàng ôm đến một lọ linh dịch đưa cho Tư Lăng.

Đội linh lực khôi phục được kha khá, Tư Lăng nhắm mắt lại, dùng thần thức chú ý thứ giữa không trung kia, ngay tại nháy mắt khi nó sắp thành hình thì nhỏ một giọt máu tươi vào trong đó.

Trong ánh lửa bốc lên dữ dội, pháp bảo rốt cuộc thành hình.

Hai tay nhanh chóng bấm tay niệm thần chú, từng đạo pháp quyết đánh vào pháp bảo mới thành hình kia, hồn lực màu trắng nuôi dưỡng nó, mãi đến khi nó rốt cuộc ăn đủ hồn lực, từ trong đan hỏa bay lên, Tư Lăng mở mắt, quát một tiếng “Thu”, đem pháp bảo bắt đến trong tay.

Pháp bảo Bản mạng rốt cuộc luyện chế thành công !

Sắc mặt mệt mỏi của Tư Lăng không che được vui sướng, lật tay đem nó giơ lên trước mặt, đợi sau khi nhìn rõ hình dạng của nó thì không khỏi có chút há hốc mồm.

Trọng Thiên cùng Tiểu Khôi, Tiểu Yêu Liên ở một bên đã sớm đợi đến sốt ruột, vội chen lại đây nhìn ngó. Đợi đến khi thấy rõ pháp bảo bản mạng trong tay Tư Lăng thì lũ yêu cũng trầm mặc.

“Tư công tử, cái này thật giống cây gậy thổi lửa[1] trong nhà Thường đại thúc nha?” Tiểu Yêu Liên thành thực nói: “Huynh xem cái nhan sắc gỗ mộc đen đen này, không có một chút sáng bóng, mới nhìn tựa như cây gậy bình thường vậy, còn có cái phân nhánh chỗ này nữa, trên thân còn có vài chỗ lõm.. Chúc mừng Tư công tử, pháp bảo bản mạng như vậy nhất định sẽ không làm bất kỳ người nào có dục vọng cướp bóc.”

[1]Nguyên văn: Thiêu hỏa côn: là công cụ trong nông thôn dùng để khuấy lửa mỗi khi thêm củi vào hố lửa, dài khoảng 1m

“...”

Trải qua giải thích sinh động của Tiểu Yêu Liên, Trọng Thiên thiếu chút nữa cười nghiêng ngả, cặp mắt hung ác của Tiểu Khôi điều cũng như đang trợn trắng lên, cười không ngừng.

Tư Lăng đơ mắt trừng mắt liếc nhìn bọn chúng, tuy rằng pháp bảo bản mệnh này bề ngoài có chút kỳ quái một chút, nhưng cầm ở trong tay, mới biết nó còn tốt hơn so với mình dự đoán. Nó dài chừng một thước, một đầu còn có phân nhánh, tựa như chữ Y, cảm giác cầm vào tay cũng không giống bề ngoài tựa như khúc gỗ, ngược lại có loại cảm giác thân thiết tận tâm.

Tư Lăng đứng lên, cẩn thận đem một tia hồn lực rót vào cây Thiêu hỏa côn này, nháy mắt toàn bộ thân cây biến thành một Linh quang kiếm màu trắng dài hai mét, ánh sáng trắng phát ra cực kỳ chói mắt, làm ba con yêu không hề phòng bị mù trong chớp lát. Tư Lăng trong lòng khẽ động, vung côn qua, mặt đất ầm ầm nổ mạnh, vết sáng sắc bén chém qua, toàn bộ phòng luyện khí đều rung chuyển.

Tư Lăng có chút giật mình, sau đó là kinh hãi, tuy rằng bề ngoài khó coi một chút, nhưng lại như mình dự đoán, có thể biến ảo lớn nhỏ dài ngắn, hơn nữa chỉ cần rót vào một chút hồn lực thì lập tức có thể tạo ra uy lực gấp mấy trăm lần. Một lần thử nhỏ vừa rồi, nếu không phải trong phòng luyện khí có trận pháp bảo hộ tầng tầng, còn có Cửu Chuyển Linh trận áp trực, tin rằng toàn bộ phòng luyện khí đều sẽ bị phá hỏng.

Tư Lăng thu hồi hồn lực, Linh quang kiếm biến mất, khôi phục thành bộ dáng Thiêu hỏa côn khó coi lúc đầu. Bất quá hiện tại Tư Lăng căn bản không hề ghét bỏ nó xấu xí, ngược lại quý báu muốn chết, sờ sờ thân cây không bằng phẳng, đặc biệt vui sướng.

“Chiêm chiếp chiêm chiếp! ! ! !”

“Gào gào gào! ! ! !”

Nghe được hai tiếng gào phẫn nộ, Tư Lăng thế này mới chú ý tới ba con yêu. Tiểu Yêu Liên bị ảnh hưởng của kiếm quang vừa rồi, lảo đảo vòng vòng đến một góc, sóng dờ chết dờ. Lòng trên người Tiểu Khôi cùng Trọng Thiên đều không bằng phẳng, một bộ dáng chịu khổ bị chà đạp, hai con yêu đều vô cùng phẫn nộ gào thét như sấm với hắn. Vừa rồi khi Tư Lăng thí nghiệm thì hai đứa này bởi vì đang cười nhạo bề ngoài pháp bảo bản mạng này nhìn quá ngốc, chưa kịp né tránh, vì thế bị linh quang của Linh quang kiếm cắt vào lòng trên người, chỗ này mất một mảng, chỗ kia mất một mảng, cực kỳ khó coi.

Tư Lăng phụt một tiếng cười rộ lên, lúc này đến phiên hắn cười nhạo hai đứa này.

Sau một lúc, trấn an hai con yêu xong, Tư Lăng lại sửa sang lại Phòng luyện khí bị hư hỏng nghiêm trọng, giúp nó không nhìn quá mức thảm hại, sau đó tiếp tục thí nghiệm các loại thuộc tính tác dụng của cây côn thiêu hỏa này. Rất nhanh, hắn phát hiện lúc đưa vào hồn lực thì nó còn có thể biến ảo thành các loại hình dạng như: trường kiếm, đoản kiếm, roi dài, roi ngắn, hình tròn, hình trứng... Ai nha, không có làm không được, chỉ có không thể tưởng ra.

“Tư công tử, pháp bảo bản mạng của huynh tên gọi là gì?” Vẫn có chút choáng váng, Tiểu Yêu Liên hỏi.

Tư Lăng đang suy nghĩ thì Trọng Thiên trực tiếp ấn móng vuốt, Tiểu Yêu Liên ngốc ngốc ngơ ngơ phiên dịch: “Chủ nhân nói, cứ gọi là Thiêu hỏa côn.”

“... Cái đồ không có học thức.” Tư Lăng khinh bỉ nó, “Không có học thức thật đáng sợ, đáng sợ hơn là còn đi ra ngoài làm mất mặt xấu hổ!” Sau đó không nhìn tới Trọng Thiên xù lông, suy tư một lát, trực tiếp vỗ tay nói: “Vậy gọi là Biến hình!” Nó có thể biến ảo thành bất kỳ hình dạng nào, gọi là biến hình thì quá chuẩn xác.

“Nhưng mà Tiểu Hồng vẫn cảm thấy gọi nó là Thiêu hỏa côn là thích hợp nhất.” Tiểu Yêu Liên thành khẩn nói, bên cạnh là hai con yêu phụ họa “Gào gào” cùng “Chiêm chiêm”.

Tư Lăng không thèm nhìn chúng nó, thu Biến hình vào trong đan điền dùng hồn lực nuôi dưỡng, sau đó thu dọn đồ đạc, rời khỏi phòng luyện khí đã ở 2 năm.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 142: Không có văn hóa là khủng khiếp

Lúc biết mọi người trong phái Thiên Tông đều biết mình có một chim xám toạ kỵ có bề ngoài quả thực có thể nói là quá phát triển, Tư Lăng 囧,nghe hòng cảm nín, đồng thời hạ quyết tâm trước khi tất cả huyết thống của Tiểu Khôi thức tỉnh, tuyệt đối không thể thả nó ra làm mất mặt xấu hổ.

Nhưng mà có một số việc không phải Tiểu Lăng Tử muốn như thế nào là sẽ như thế ấy. Ít nhất Trọng Thiên cảm thấy tìm được cảm giác tồn tại ưu việt của Đại yêu thú trên người Tiểu Khôi, vì thế mỗi lần đều quấy rối bảo Tư Lăng thả Tiểu Khôi ra ngoài, sau đó nó mang theo Tiểu Khôi đuổi chim rượt thú khắp nơi phụ cận Thanh Hà Phong, treu hoa ghẹo thảo. Một chim một thú này đã thành công trở thành “kỳ bảo trấn đỉnh” của Thanh Hà Phong -- thật mất thể diện có được hay không, Tiểu Lăng Tử cảm thấy mặt mũi của hắn đã bị hai con yêu này làm mất hết.

Cái kiểu mới vừa đến đã náo động rầm rộ này đích thực không phù hợp với tác phong của Tiểu Lăng Tử, đến lúc ngay cả trạch nam Tư Hàn mà cũng nghe nói tới thanh danh mất mặt của hắn, Tư Lăng cảm thấy không thể để như vậy được nữa. Vì thế hắn quyết định nhanh chóng bế quan, thật không tin qua 8 năm 10 năm, sẽ còn có người nào còn nhớ rõ sự tình này.

Một tháng sau, Tư Hàn chính thức bế quan bắt đầu luyện chế pháp bảo bản mạng. Sau khi Tư Lăng cùng Liễu Thành Phong tụ họp uống rượu một trận, lại chuẩn bị thức ăn cho vài năm đặt trong túi trữ vật -- là chuẩn bị cho Trọng Thiên, hắn cũng đi bế quan cùng.

Trong phòng luyện khí của Đình luyện khí phái Thiên Tông có trang bị hết sức cao cấp, không chỉ cung cấp địa hỏa, còn có các loại pháp trận, bên ngoài cũng có tu sĩ tuần tra, hết sức an toàn. Bất quá Tư Lăng vẫn đem Cửu Chuyển Linh trận bao lên, xem như là dự phòng ngộ nạn.

Lần bế quan này Tư Lăng cũng mang theo đám yêu Trọng Thiên, đem túi trữ vật đã sớm chuẩn bị các loại đồ ăn giao cho Tiểu Hồng bảo quản, bảo nó đứng giờ cho Trọng Thiên ăn rồi liền bắt đầu công tác.

Tư Lăng trước tiên lấy ra một ít tài liệu cấp thấp để luyện tập, đợi khi cảm giác độ thuần thực tốt hơn thì lấy Phi Thiên thuyền và nhạ Miên Nhung Đẳng ra, bắt đầu nghiêm túc dung hợp hai thứ.

Sau ba ngày ba đêm, hai mắt Tư Lăng chăm chú dõi theo Phi Thiên thuyền lơ lửng giữa không trung. Phi Thiên thuyền bị bọc trong một màn sương mù xanh đen, sương mù cuộn cuộn, mắt thường không thể thấy rõ tình cảnh bên trong, bất quá ở dưới không chế của thần thức vẫn có thể nhìn thấy đám sương mù màu xanh đen kia từng chút từng chút thâm nhập vào Phi Thiên thuyền, đem phủ văn huyền ảo hoa lệ kia từng chút từng chút che dấu.

Đang ở thời khắc mấu chốt, cảm giác linh lực có chút không thể tiếp tục, Tư Lăng nhẩn nây lại, gờ tay thật nhanh tiếp nhận linh dịch mà Tiểu Yêu Liên đưa tới, uống hết hơn phân nửa, đợi sau khi linh lực trong đan điền khôi phục hơn nửa thì gia tăng linh lực phát ra.

Ba ngày qua, Tiểu Yêu Liên vẫn ở bên người Tư Lăng, phụ trách dứt linh dịch kịp thời khi linh lực Tư Lăng không duy trì được nữa.

Đợi đến khi sương mù tan đi, một chiếc Phi Thiên thuyền nhỏ nhắn xinh xắn mới tinh xuất hiện ngay trước mắt, bề ngoài màu xanh đen, ngẫu nhiên có chút sắc vàng nhàn nhạt lóe lên, lộ ra một loại xa hoa nhưng khiêm tốn.

Tư Lăng ánh mắt khẽ run lên, bấm cái pháp quyết thu hồi, làm chiếc Phi Thiên thuyền vốn muốn tránh né phải bay nhanh về trong tay hắn. Tư Lăng cẩn thận đánh giá Phi Thiên thuyền, Miên Nhung Đẳng hẳn là một loại yêu thực khá cao cấp, cho nên nhạ của nó vô cùng xinh đẹp, loại xanh đen trầm lắng này quả thực đã kéo cao mấy đẳng cấp, khiến chiếc Phi Thiên thuyền này nhìn trông như thứ hàng thượng hạng. Đương nhiên, so với bề ngoài vô cùng màu mè sang chảnh lúc trước, màu sắc bây giờ tuy rằng cũng xa hoa, nhưng vẫn có thể tiếp nhận. Thần thức Tư Lăng chìm vào trong Phi Thiên thuyền, cảm giác được linh thức Phi Thiên thuyền truyền đến cảm xúc dao động, liền biết nó cũng cực vừa lòng với bề ngoài bây giờ của mình.

Đem Phi Thiên thuyền thu hồi vào trong túi trữ vật, Tư Lăng quyết định nghỉ ngơi một chút rồi lại tiếp tục.

“Tư công tử, cực khổ, đây là linh trà pha bằng Linh Thủy Thích Hi, ngài uống một ít để nâng cao tinh thần.” Tiểu Yêu Liên cẩn thận ôm cốc linh trà chứa nước trà màu vàng đi lại đây.

Tư Lăng nhận lấy, dùng ngón tay sờ sờ đầu của nó, sau khi nói tiếng cảm ơn thì chậm rãi uống trà. Xuân sơn xuân vũ đã là linh trà cực tốt, lại pha trực

tiếp bằng linh thủy, mùi vị càng thêm ngọt thanh tinh khiết, một ly trà đi xuống, làm cho người ta không khỏi nhắm mắt lại hưởng thụ một lát.

“Tiểu Hồng muội muội càng ngày càng hiền huệ ~” Tur Lăng không keo kiệt khen ngợi.

Tiểu Hồng Nhân lập tức đỏ đến phát tím, có lẽ là thẹn thùng, bất quá lúc nhìn thấy nó canh thời gian kéo túi trữ vật mà Tur Lăng chứa các loại thức ăn làm sẵn, bắt đầu cho chủ nhân của nó ăn thì Tur Lăng nhất thời cảm thấy Tiểu Yêu Liên thật sự có đầy đủ thuộc tính để làm vợ người ta, chỉ tiếc bây giờ nhìn qua chỉ là một Tiểu Hồng Nhân lớn chừng bàn tay mà thôi.

Uống linh trà, lại nghỉ ngơi một lát, đội linh lực khôi phục về trạng thái tốt nhất thì Tur Lăng bắt đầu chuẩn bị để luyện chế pháp bảo bản mạng.

Trước khi luyện chế pháp bảo bản mạng thì phải rèn luyện, tinh lọc hết tất cả tạp chất trong tài liệu, giúp tài liệu khôi phục bản gốc. Quá trình này rất tốn thời gian, hơn nữa pháp bảo bản mạng mà Tur Lăng muốn chế luyện cần bảy loại tài liệu, mỗi một nguyên liệu có thuộc tính bất đồng, thời gian tinh lọc cũng không giống nhau, tính tổng lại thì có lẽ sẽ mất một hai năm.

Pháp bảo Bản mạng không qua loa được, xưa nay tu sĩ chế tác pháp bảo bản mạng thời gian không giống nhau, có vài Luyện khí đại sư luyện chế một Pháp bảo lợi hại thì cần tiêu hao mấy chục năm đến trăm năm; tuy rằng Tur Lăng cũng không phải muốn luyện chế cái pháp bảo lợi hại gì lắm, nhưng cũng quyết định cho mình thời gian ba năm.

Pháp bảo bản mạng trong dự định của Tur Lăng là trực tiếp buộc định cùng linh hồn hần, hơn nữa là có thể thăng cấp, lại có thể ngăn cản tra xét của tu sĩ hay bất kỳ pháp bảo (gọi bình thường chính là loại hình “già heo ăn lão hổ”).

Nếu muốn buộc định cùng linh hồn, đầu tiên chính là cần đến Thông Linh thạch từ chỗ sâu trong Quý Giới, tảng đá kia trùng hợp lấy được khi thu thập tài liệu ở đại lục Trung Ương. Tiếp theo, nếu muốn pháp bảo bản mạng thăng cấp, thứ cần thiết chính là Cực Kim, Cực Kim là tài liệu luyện khí cực phẩm trong truyền thuyết, dùng nó để chế tác pháp bảo bản mạng không chỉ có thể gia tăng tính năng của pháp bảo, còn có thể gia tăng độ cứng của nó, có thể nói là “chỉ có thể ngộ mà không thể cầu”, Cực Kim cũng lấy được trong Huyền Thiên bí cảnh. Tiếp nữa là Hắc Vân Thạch, Hắc Vân Thạch cũng đồng dạng là một loại tài liệu luyện khí cực phẩm, dùng trên pháp bảo có thể cách trở thần thức tra xét, dùng nó để chế tạo pháp bảo hoàn toàn có thể thu liễm khí tức, là thứ tốt để “già heo ăn lão hổ”. Sau đó là mấy loại tài liệu khác, có tác dụng cùng thuộc tính bất đồng riêng biệt.

Đem tất cả tài liệu bày ra, thứ đầu tiên mà Tur Lăng muốn rèn luyện khứ chất chính là cái vương miện Cực Kim lấy về từ Huyền Thiên bí cảnh. Có lẽ vì chỉ muốn làm thành vương miện nên nó cũng chưa được tinh lọc hoàn toàn, còn có rất nhiều tạp chất.

Tại trước động thủ, Tur Lăng đưa mắt nhìn Tiểu Yêu Liên cùng Trọng Thiên đang ở bên cạnh mình. Tiểu Yêu Liên đang gặm linh quả coi như tu luyện, Trọng Thiên đang nằm sấp trên một cái bồ đoàn dùng để tu luyện, hai tai mềm mềm rũ trên đầu, giống như đang ngủ, bất quá từ hồn lực dao động trong kinh mạch thân thể nó thì có thể hiểu nó đang tu luyện.

Tur Lăng mỉm cười, liền an tâm bình tĩnh, bắt đầu luyện chế pháp bảo bản mạng.

Tur Lăng dùng vừa vặn 2 năm thời gian mới có thể luyện chế tốt mạng pháp bảo.

Lại đến thời điểm máu chót, bởi vì linh lực phát ra quá lớn, sắc mặt Tur Lăng có chút tái nhợt, nhưng mà tinh thần lại tập trung cao độ, hai mắt như đuốc, thần thức tập trung vào thứ đang đốt cháy trong đan hỏa đỏ rực kia. Lúc này, thứ gì đó đang kịch liệt lẫn lộn trong ngọn lửa, còn chưa thành hình.

Cảm giác linh lực lại có xu thế khô kiệt, Tur Lăng kêu một tiếng Tiểu Hồng muội muội, Tiểu Yêu Liên ở một bên cũng đang khẩn trương chú ý bên vội vàng ôm đến một lọ linh dịch đưa cho Tur Lăng.

Đội linh lực khôi phục được kha khá, Tur Lăng nhắm mắt lại, dùng thần thức chú ý thứ giữa không trung kia, ngay tại nháy mắt khi nó sắp thành hình thì nhỏ một giọt máu tươi vào trong đó.

Trong ánh lửa bốc lên dữ dội, pháp bảo rốt cuộc thành hình.

Hai tay nhanh chóng bấm tay niệm thần chú, từng đạo pháp quyết đánh vào pháp bảo mới thành hình kia, hồn lực màu trắng nuôi dưỡng nó, mãi đến khi nó rốt cuộc ăn đủ hồn lực, từ trong đan hỏa bay lên, Tur Lăng mở mắt, quát một tiếng “Thu”, đem pháp bảo bắt đến trong tay.

Pháp bảo Bản mạng rốt cuộc luyện chế thành công!

Sắc mặt mệt mỏi của Tur Lăng không che được vui sướng, lật tay đem nó giơ lên trước mặt, đợi sau khi nhìn rõ hình dạng của nó thì không khỏi có chút há hốc mồm.

Trọng Thiên cùng Tiểu Khôi, Tiểu Yêu Liên ở một bên đã sớm đợi đến sốt ruột, vội chen lại đây nhìn ngó. Đợi đến khi thấy rõ pháp bảo bản mạng trong tay Tur Lăng thì lũ yêu cũng trầm mặc.

“Tur công tử, cái này thật giống cây gậy thổi lửa[1] trong nhà Thường đại thúc nha?” Tiểu Yêu Liên thành thực nói: “Huynh xem cái nhan sắc gỗ mộc đen đen này, không có một chút sáng bóng, mới nhìn tựa như cây gậy bình thường vậy, còn có cái phân nhánh chỗ này nữa, trên thân còn có vài chỗ lõm.. Chúc mừng Tur công tử, pháp bảo bản mạng như vậy nhất định sẽ không làm bất kỳ người nào có dục vọng cướp bóc.”

[1]Nguyên văn: Thiêu hoá côn: là công cụ trong nông thôn dùng để khuấy lửa mỗi khi thêm củi vào hố lửa, dài khoảng 1m.

“...”

Trải qua giải thích sinh động của Tiểu Yêu Liên, Trọng Thiên thiếu chút nữa cười nghiêng ngả, cặp mắt hung ác của Tiểu Khôi điều cũng như đang trợn trắng lên, cười không ngừng.

Tư Lăng đỡ mặt trừng mắt liếc nhìn bọn chúng, tuy rằng pháp bảo bản mệnh này bề ngoài có chút kỳ quái một chút, nhưng cầm ở trong tay, mới biết nó còn tốt hơn so với mình dự đoán. Nó dài chừng một thước, một đầu còn có phân nhánh, tựa như chữ Y, cảm giác cầm vào tay cũng không giống bề ngoài tựa như khúc gỗ, ngược lại có loại cảm giác thân thiết tận tim.

Tư Lăng đứng lên, cẩn thận đem một tia hồn lực rót vào cây Thiêu hỏa côn này, nháy mắt toàn bộ thân gây biến thành một Linh quang kiếm màu trắng dài hai mét, ánh sáng trắng phát ra cực kỳ chói mắt, làm ba con yêu không hề phòng bị mù trong chớp lát. Tư Lăng trong lòng khẽ động, vung côn qua, mặt đất âm âm nổ mạnh, vết sáng sắc bén chém qua, toàn bộ phòng luyện khí đều rung chuyển.

Tư Lăng có chút giật mình, sau đó là kinh hi, tuy rằng bề ngoài khó coi một chút, nhưng lại như mình dự đoán, có thể biến ảo lớn nhỏ dài ngắn, hơn nữa chỉ cần rót vào một chút hồn lực thì lập tức có thể tạo ra uy lực gấp mấy trăm lần. Một lần thử nhỏ vừa rồi, nếu không phải trong phòng luyện khí có trận pháp bảo hộ tầng tầng, còn có Cửu Chuyển Linh trận áp trực, tin rằng toàn bộ phòng luyện khí đều sẽ bị phá hỏng.

Tư Lăng thu hồi hồn lực, Linh quang kiếm biến mất, khôi phục thành bộ dáng Thiêu hỏa côn khó coi lúc đầu. Bất quá hiện tại Tư Lăng căn bản không hề ghét bỏ nó xấu xí, ngược lại quý báu muốn chết, sờ sờ thân gây không bằng phẳng, đặc biệt vui sướng.

“Chiêm chiếp chiêm chiếp!!!!”

“Gào gào gào!!!!”

Nghe được hai tiếng gào phẫn nộ, Tư Lăng thế này mới chú ý tới ba con yêu. Tiểu Yêu Liên bị ảnh hưởng của kiếm quang vừa rồi, lảo đảo vòng vòng đến một góc, sống dờ chết dờ. Lòng trên người Tiểu Khôi cùng Trọng Thiên đều không bằng phẳng, một bộ dáng chịu khổ bị chà đạp, hai con yêu đều vô cùng phẫn nộ gào thét như sấm với hấn. Vừa rồi khi Tư Lăng thí nghiệm thì hai đứa này bởi vì đang cười nhạo bề ngoài pháp bảo bản mạng này nhìn quá ngốc, chưa kịp né tránh, vì thế bị linh quang của Linh quang kiếm cắt vào lòng trên người, chỗ này mất một mảng, chỗ kia mất một mảng, cực kỳ khó coi.

Tư Lăng phụt một tiếng cười rộ lên, lúc này đến phiên hấn cười nhạo hai đứa này.

Sau một lúc, trấn an hai con yêu xong, Tư Lăng lại sửa sang lại Phòng luyện khí bị hư hỏng nghiêm trọng, giúp nó không nhìn quá mức thê thảm, sau đó tiếp tục thí nghiệm các loại thuộc tính tác dụng của cây côn thiêu hỏa này. Rất nhanh, hấn phát hiện lúc đưa vào hồn lực thì nó còn có thể biến ảo thành các loại hình dạng như: trường kiếm, đoản kiếm, roi dài, roi ngắn, hình tròn, hình trứng... Ai nha, không có làm không được, chỉ có không thể tưởng ra.

“Tư công tử, pháp bảo bản mạng của huynh tên gọi là gì?” Vẫn có chút choáng váng, Tiểu Yêu Liên hỏi.

Tư Lăng đang suy nghĩ thì Trọng Thiên trực tiếp ấn móng vuốt, Tiểu Yêu Liên ngốc ngốc ngơ ngơ phiên dịch: “Chủ nhân nói, cứ gọi là Thiêu hỏa côn.”

“... Cái đồ không có học thức.” Tư Lăng khinh bỉ nó, “Không có học thức thật đáng sợ, đáng sợ hơn là còn đi ra ngoài làm mất mặt xấu hổ!” Sau đó không nhìn tới Trọng Thiên xù lông, suy tư một lát, trực tiếp vỗ tay nói: “Vậy gọi là Biến hình!” Nó có thể biến ảo thành bất kỳ hình dạng nào, gọi là biến hình thì quá chuẩn xác.

“Nhưng mà Tiểu Hồng vẫn cảm thấy gọi nó là Thiêu hỏa côn là thích hợp nhất.” Tiểu Yêu Liên thành khẩn nói, bên cạnh là hai con yêu phụ họa “Gào gào” cùng “Chiêm chiếp”.

Tư Lăng không thèm nhìn chúng nó, thu Biến hình vào trong đan điền dùng hồn lực nuôi dưỡng, sau đó thu dọn đồ đạc, rời khỏi phòng luyện khí đã ở 2 năm.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 143: Nữ lưu manh

Bởi vì phòng Luyện khí bị hư hỏng nghiêm trọng, trước khi rời đi, Tư Lăng đến đại điện của Luyện khí Đình để trả tiền sử dụng và tiền bồi thường, trả lại ngọc bài Phòng luyện khí, sau đó liền bay đi Hàn Thủy Phong.

Hàn Thủy Phong tuy rằng chỉ cách Thanh Hà Phong hai ngọn núi, nhưng so với bốn mùa xanh mát ở Thanh Hà Phong, Hàn Thủy Phong lại có đặc sắc riêng, hơn nữa còn là đỉnh núi băng tuyết duy nhất trong phạm vi mấy trăm ngọn núi. Dưới Hàn Thủy Phong có một đầm băng, hàn khí dày đặc, tu sĩ Trúc Cơ tiếp cận có thể cảm giác được khí lạnh thấu xương của nó, nếu mà vô ý ngã vào đầm băng thì tuyệt đối sẽ bị khí lạnh gây thương tích. Sườn núi Hàn Thủy Phong từ xưa đã là băng tuyết đóng băng quanh năm không thay đổi, lưng chừng núi mây mù lượn lờ, băng tuyết trắng xóa, đưa mắt nhìn xa xa, càng thêm độc nhất riêng biệt, trở thành Bạch Đỉnh của vùng này.

Xa xa đã nhìn thấy Hàn Thủy Phong, Tư Lăng phủ trên da thịt một tầng hồn lực mỏng để ngăn cách khí lạnh, rồi bay thẳng lên trên.

Pháp bảo bản mạng đã luyện chế xong, Tư Lăng cũng lo lắng cho Tư Hàn, không biết pháp bảo bản mạng của huynh ấy có luyện chế xong hay chưa. Bất quá khi đi đến trước động phủ trên núi thì hẳn lại phát hiện bên trong không có người, chỉ có thể quay trở lại. Trên đường, lúc đi qua Bách Hoa Đình thì gặp được nhị sự tử Trương Như Hiệp của Tư Hàn, Tư Lăng không thiếu được dừng lại chào hỏi đối phương.

Trương Như Hiệp là nữ tu có chút rực rỡ anh khí, ăn diện trung tính, lại không che dấu được vóc dáng bốc lửa kia, bất quá tính cách lại giống như nam tử vậy, không câu nệ tiểu tiết, thậm chí ở một số phương diện nào đó còn hết sức có đặc sắc của nam nhân. Từ lúc biết được cái người Tư Lăng này thì Trương Như Hiệp vẫn cảm thấy cực kỳ hứng thú đối với vị đệ đệ ngốc này của tiểu sư đệ. Đặc biệt, phương thức nổi danh hai năm trước của Tư Lăng càng làm cho nàng cười ước chừng nửa tháng, lại bởi khoảng cách hai đỉnh núi khá gần, cứ vài ngày liền chạy đi tìm Tư Lăng chế giễu, đến tận khi Tư Lăng bế quan luyện chế pháp bảo bản mạng mới thôi.

Hai người hàn huyên một lát, Tư Lăng lại bị Trương Như Hiệp cưỡng ép đưa cho nàng ta mười vò linh tửu, sau đó mới tốt bụng nói cho Tư Lăng biết: “Cậu đến Hàn Thủy Đình là muốn tìm tiểu sư đệ hả? Pháp bảo bản mạng của Tiểu sư đệ còn chưa luyện chế xong, nghe sư phụ nói pháp bảo bản mạng luyện chế khá khó, khả năng cần ba năm thời gian.”

Tư Lăng cũng không ngoài ý muốn, lúc trước nghe nói Tư Hàn tìm kiếm những tài liệu đỉnh cấp kia liền biết không phải là thứ gì đơn giản, hơn nữa Tư Hàn lại có vị sư phụ thô hào chống lưng, bản thân cũng là một người tràn đầy ngạo khí, hiển nhiên muốn luyện chế một loại tốt nhất. Tư Lăng lại khách khí nói cảm ơn cùng Trương Như Hiệp, lúc nàng ta bắt đầu muốn nói lung tung đùa giỡn lưu manh thì nhanh chóng chạy về núi Thanh Hà.

Vùng này có mấy ngọn núi, liên tiếp đều là nơi ở của mấy đệ tử của Thanh Ngọc chân quân. Tư Lăng có thể được phân đến nơi này, xem ra cũng là được bên trên cho phép, mặc dù có thân phận Khách khanh trưởng lão, nhưng bởi vì Tư Hàn nên cũng trực tiếp được phân làm người của phe Thanh Ngọc chân quân. Trong rừng lớn thì giống chim gì cũng có; chim muông cũng phải phân bang kết phái, tương tự, trong môn phái hoàn toàn không thể nào làm được tương thân tương ái người một nhà, trong môn phái cũng có phân chia thế lực.

2 năm trôi qua, núi Thanh Hà không có gì thay đổi, linh quả trước động phủ mọc xanh tốt, bất quá nhìn số lượng linh quả trên cành thì có thể thấy thường có người lại đây ăn vụng, cũng không biết có phải là thằng nhóc quậy phá Liễu Thành Phong kia hay không.

Trở lại động phủ, Tư Lăng một lần nữa đem Cửu Chuyển Linh trận bao lên, sau đó lại bắt đầu tu luyện.

2 năm luyện khí, Tư Lăng cũng đã có thu hoạch, mỗi khi linh lực tiêu hao cạn kiệt, sau đó ngồi thiền khôi phục thì linh lực trong đan điền đều sẽ dâng lên, khiến cho hẳn một lần vọt tới Kim Đan sơ kỳ đỉnh cao. Mà Tư Lăng cũng muốn thừa dịp này để một phát phá tan thành lũy của Kim Đan sơ kỳ đỉnh cao, tu luyện đến Kim Đan trung kỳ.

Kế tiếp, Tư Lăng lại bắt đầu trận bế quan dài đến 10 năm.

*****

Lúc Tư Lăng mở to mắt ra thì liền nhìn thấy Truyền tẩn bài (lệnh bài đưa tin) ở trước mặt, đây là lệnh bài truyền gọi đệ tử khẩn cấp của phái Thiên Tông.

Đưa tay bắt nó vào tay, thần thức tiến vào xem xét. Trong Truyền Tẩn Bài có ý tứ đại khái là truyền gọi tất cả đệ tử Kim Đan kỳ trở lên của Thiên Tông phái cùng các Khách khanh trưởng lão đến Lăng Tiêu điện ở Thánh Đình, tổ chức hội nghị khẩn cấp.

Tư Lăng lập tức không thể không kết thúc bế quan, thu hồi Tiểu Khôi đang cướp thịt nướng cùng Trọng Thiên về túi linh thú, mang theo Trọng Thiên vẫn không có cái gì tiến bộ cùng Tiểu Yêu Liên đi ra khỏi động phủ, hướng về Thánh Đình chỗ của chương môn Thiên Tông phái mà bay đi.

Thời điểm tới Lăng Tiêu điện, người bên trong đã tới gần nửa điện, Tư Lăng cẩn thận phát hiện không khí có chút trầm trọng, thần sắc của những Nguyên Anh trưởng lão phái Thiên Tông thực nghiêm túc, tu sĩ Kim Đan cũng cẩn thận trò chuyện với nhau, có vẻ thật sự phát sinh chuyện gì đó không tốt. Tư Lăng nhìn quanh trong đám người một lượt, liền nhìn thấy Liễu Thành Phong đứng bên cạnh chương môn mặt mày hưng phấn phát tay với hẳn; Tô Hồng Phi cũng gật đầu thăm hỏi. Tư Lăng gật đầu đáp lại, rất nhanh thì nghe được tiếng gọi to của Trương Như Hiệp, nàng ta đứng bên cạnh Thanh Ngọc chân quân, ý bảo hẳn đi qua.

Nghĩ nghĩ, Tư Lăng không chối từ.

Bên người Thanh Ngọc chân quân trừ bỏ đại đồ đệ Nghiêm Hạo, nhị đồ đệ Trương Như Hiệp, tứ đồ đệ Vu Tuyết thì không có những người khác.

Tư Lăng hành lễ với Thanh Ngọc chân quân xong, lại khách khí hành lễ với từng người, sau đó dưới sự ra hiệu của Trương Như Hiệp thì bèn đứng ở bên người nàng, nhỏ giọng hỏi: “Trương đạo hữu, đại ca ta đâu?”

Nghe vậy, Trương Như Hiệp u oán nhìn hẳn một cái, nói: “Tiểu sư đệ đang bế quan, chính là thời kỳ mấu chốt, cho nên chương môn sư bá miễn cho hẳn lại đây tham dự hội nghị.”

Cái thời kỳ mấu chốt gì có thể ở thời điểm liên quan đến đại sự của môn phái mà có thể miễn hẳn xuất quan? Tư Lăng trong lòng hơi run sợ, nhin không được suy đoán nói: “Chẳng lẽ... Đại ca đang tại trùng kích Nguyên Anh?”

Trương Như Hiệp trên mặt lộ ra tươi cười, tùy tiện vỗ bả vai hẳn nói: “Không hổ là huynh đệ của tiểu sư đệ, đúng là thông minh!”

Tư Lăng hơi hơi nhũn mày, lúc này không phải quá nhanh rồi sao? Tu sĩ Nguyên Anh 50 tuổi... Đã không thể dùng từ “thiên tài” để hình dung nữa rồi, dù

có là tại đại lục Trung Ương cũng ít gặp. Nghĩ thế, trong lòng không khỏi có chút lo lắng, vốn hắn còn muốn hỏi vài thứ, nhưng lại phát hiện đại diện đã trở nên im lặng.

Chương môn phái Thiên Tông - Thanh Nguyên chân quân thần sắc trang nghiêm, nhìn tu sĩ trong đại diện, chậm rãi mở miệng nói: “Chư vị, hôm nay gọi mọi người đến nơi này là có một chuyện khẩn cấp muốn nói cho mọi người biết. Đã được chứng thực, người của Ma tộc đã xuất hiện tại đại lục Thương Vũ.”

Lời vừa nói ra, ngoại trừ những tu sĩ Nguyên Anh đã biết trước, tất cả tu sĩ Kim Đan đều biến sắc sợ hãi.

Không trách bọn họ lại phản ứng mạnh như thế, ở trong ý thức của bọn họ, từ xưa đến nay, Ma tộc cùng nhân tộc chính là địch nhân không chết không ngừng, Ma tộc tàn nhẫn ham giết chóc, mà hoàn cảnh sinh tồn ở Ma Giới lại tồi tệ, tài nguyên ít ỏi, vẫn luôn trừng mắt hổ với vùng đất của Nhân tộc. Bất quá bởi vì hai giới có cấm chế thiên nhiên ngăn cách, khiến cho lưỡng giới vẫn bình an vô sự. Nhưng mà lúc này, Ma tộc đột nhiên xuất hiện, chẳng lẽ là cấm chế được mở ra?

Thanh âm của Thanh Nguyên chân quân trầm trọng vang lên trong đại diện có thể chứa trên vạn người này: “Đầu tiên, ta sẽ nói rõ với mọi người những tin tức nhận được. Bắt đầu từ 20 năm trước, khắp nơi trong đại lục Thương Vũ liên tiếp xuất hiện một đám tu sĩ mang mặt nạ hình bướm, nghe nói, đám Điệp Điện tu sĩ này thủ đoạn nham hiểm tàn khốc, nơi nơi cướp giết đệ tử tinh anh của các phái, mấy năm qua trong phái Thiên Tông của chúng ta cũng có nhiều tu sĩ chết thảm tại trong tay bọn họ lúc ra ngoài chấp hành nhiệm vụ. Sau này trải qua điều tra, phát hiện đám Điệp Điện tu sĩ đó thoắt ẩn thoắt hiện, là do Ma tộc khống chế mai phục tại đại lục, mục đích chính là tiêu diệt các đệ tử tinh anh của các phái, làm suy yếu lực lượng của các phái. Khoảng thời gian trước, ở Bắc Địa xuất hiện ma vật xâm nhập quy mô lớn, cướp giết tu sĩ nhân tộc chúng ta, Tây Cảnh cùng Bắc Địa vốn gần nhau, nếu Bắc Địa bị chiếm đóng, Tây Cảnh cũng không thể chỉ lo thân mình.”

Nghe Thanh Nguyên chân quân giải thích, trong lòng mọi người hơi run sợ, đồng thời hiểu được mục đích hôm nay bọn họ bị gọi đến nơi này.

Quả nhiên, kế tiếp Thanh Nguyên chân quân liền nói việc bố trí cùng mệnh lệnh ra khỏi sư môn, vì phòng ngừa người của Ma tộc trà trộn vào môn phái, Thiên Tông phái quyết định đóng kín sơn môn, chỉ khi có được lệnh bài đặc thù do môn phái phát ra mới có thể ra vào. Mà Thiên Tông phái làm đại phái đứng đầu Tây Cảnh, chính là chong chóng đo chiều gió của tất cả môn phái, ở dưới tình huống như vậy, Thiên Tông phái đưa ra bất kỳ quyết định gì đều sẽ ảnh hưởng đến quyết định của các môn phái Tây Cảnh, cho nên Thiên Tông phái đã hạ một mệnh lệnh cưỡng chế cho đệ tử môn phái, tất cả tu sĩ Kim Đan kỳ, cứ hai người tạo thành một đội, dẫn dắt năm kỳ đệ tử Trúc Cơ đến biên giới giữa Bắc Địa và Tây Cảnh để phòng thủ ma vật xâm nhập; hoặc là có thể đến Bắc Địa săn bắt ma vật, đồng thời trừ bỏ những người của Ma tộc đã trà trộn vào Tây Cảnh.

Tư Lăng mặc dù là Khách khanh trưởng lão của Thiên Tông phái, nhưng là đã tiếp nhận cung phụng của Thiên Tông phái, tất nhiên cũng phải ra sức làm việc, bất quá không giống đệ tử phái Thiên Tông là trực tiếp chịu sắp xếp của bên trên mà có thể tự do lựa chọn đội mà mình muốn.

Cuối cùng, lại nói một ít hạng mục chú ý, hội nghị mới kết thúc.

Đợi khi hội nghị kết thúc, tu sĩ Nguyên Anh bị giữ lại, những người còn lại thì rời đi, chờ đợi sư môn hạ mệnh lệnh.

Liễu Thành Phong chặn Tư Lăng trước cửa Lăng Tiêu điện, ôm lấy bờ vai của hắn nói: “Tư tiểu đệ, ta tính cùng hành động với sư tỷ, cậu có muốn gia nhập với chúng ta không?”

Tư Lăng đang muốn nói chuyện, tay Liễu Thành Phong liền bị người ta nắm. Lúc Liễu Thành Phong oai oái kêu đau thì Trương Như Hiệp sờ sờ khuôn mặt tuấn tú của Liễu Thành Phong, cười híp mắt nói: “Liễu tiểu đệ đệ, việc này không được đâu, Tư đệ đệ là phải cùng một tổ với chúng ta rồi ~”

Liễu Thành Phong đáng thương nhìn hắn, kêu lên: “Trương sư tỷ, không được cướp người như vậy!”

“Ta chính là cướp người thì đệ có thể làm gì đây? Tiểu đệ đệ chưa đủ lông đủ cánh nha, cũng dám cướp người với lão nương!” Nói xong, đưa tay tại vùng tam giác bụng dưới của hắn sờ soạng một cái, nhìn trông hết sức lưu manh.

Liễu Thành Phong hoảng sợ nhảy ra, nghênh cổ kêu lên: “Nói bậy, lông đệ đã sớm mọc dài!”

“...”

“...”

Tư Lăng hỗn độn trong gió nhìn Liễu Thành Phong xù lông, lòng nói, thân ái, trọng điểm của cậu có phải đã sai rồi không? Thì ra tên nhóc này thuộc tính là ngọc ngách sao?

Tô Hồng Phi cũng thấy mất mặt, không muốn để sư đệ được mình nuôi như con trai này tiếp tục mất mặt xấu hổ cho nữ nhân khác đùa giỡn, vội đi qua kéo lấy hắn, lễ phép cáo từ cùng đám Nghiêm Hạo, Trương Như Hiệp, Vu Tuyết, rồi kéo Liễu Thành Phong vẫn muốn kêu gào nhanh chóng rời đi.

Trương Như Hiệp huyết sáo, rõ ràng là một cô nương anh khí đáng người nóng bỏng, nhưng biểu tình kia lại hết sức lưu manh, lại một lần đổi mới hạn cuối của Tiểu Lăng Tử. Chờ khi tầm mắt nàng ta chuyển tới trên người Tư Lăng thì Tư Lăng cả kinh, sợ nàng chưa đùa hết ý nên cũng động tay động chân đùa giỡn lưu manh với mình.

“Tư đệ đệ, nhanh đến trong ngực tỷ tỷ nè ~”

“...”

Nghiêm Hạo xoay đầu, không đành lòng nhìn tiếp bộ dạng lưu manh dụ bắt nam nhân đằng hoàng của nhị sư muội, ngược lại thì Vu Tuyết nghiêm mặt, nhin không được nói: “Nhị sư tỷ, đủ rồi, tiểu sư đệ mà biết tỷ đùa giỡn với huynh đệ của hắn, hắn sẽ giận đó.”

Thấy sư muội xưa nay vốn cứng nhắc đã lên tiếng, Trương Như Hiệp chỉ có thể thu lại bộ dáng lưu manh, sau đó mấy người mang theo Tư Lăng rời khỏi Chu Phong, bay đi Bách Luyện Phong của Thanh Ngọc chân quân để thương lượng chuyện kế tiếp.

Sở dĩ kéo theo cả Tiểu Lăng Từ, cũng là chiếu cố của Thanh Ngọc chân quân với đệ tử Tư Hàn. Bọn họ đều biết Tư Hàn coi trọng người huynh đệ này, Tư Hàn không ở đây thì tự nhiên phải quan tâm thêm vài phần. Hơn nữa Tư Lăng lúc này cũng muốn biết tình hình của Tư Hàn, nên cũng ngoan ngoãn đi theo bọn họ.

Tư Lăng bế quan 10 năm, rốt cuộc như ý nguyện tu luyện đến Kim Đan trung kỳ. Trong khoảng thời gian đó vẫn chưa từng ra ngoài, vì thế cũng không biết Tư Hàn luyện chế pháp bảo bản mạng xong thì sau đó liền trực tiếp bế quan, chuẩn bị luyện hóa khối Dị hỏa cuối cùng kia.

Ở trong này không thể không nói một chút về thể chế của Tư Hàn. Linh căn của hắn không chỉ là Băng linh căn khó gặp, thể chế lại là Lạ Linh Hỏa hiếm có, trời sinh có thể dùng linh căn dưỡng thành dị hỏa. Đương nhiên, băng là do nước tiến hóa, thủy hỏa vốn tương xích, băng và hỏa vì thế cũng không thể hòa hợp, mặc dù có thể trạng Lạ Hỏa linh, nhưng linh căn lại là Băng linh căn biến dị, căn bản không có khả năng dùng linh căn dưỡng ra Dị hỏa, hoàn toàn có thể xem nhẹ cái kỳ năng phụ trợ này. Nhưng cố tình lúc Tư Hàn bái vào Thiên Tông phái thì Thanh Ngọc chân quân phát hiện thể chất Lạ Hỏa linh của hắn, liền sinh ra một ý nghĩ, suy tư rất lâu, bèn đem Băng Diễm Bảo vật trấn phái để Tư Hàn thôn phệ. Tư Hàn cũng không phụ kỳ vọng của ông, trải qua biết bao nguy hiểm cũng thành công thôn phệ được Băng Diễm, khiến cho linh căn lần nữa biến dị. Nhờ có Băng Diễm áp chế, hấp thu thêm nhiều dị hỏa cũng không thành vấn đề.

Mười lăm năm trước, lúc hắn luyện hóa khối Địa Hỏa lấy được từ Huyền Thiên bí cảnh thì đã lập tức khiến tu vi của hắn từ Kim Đan sơ kỳ vọt một phát tới Kim Đan hậu kỳ, hiện tại nếu luyện hóa khối Thiên Hỏa do Tư Lăng đưa cho hắn, vậy thì trực tiếp trùng kích Nguyên Anh căn bản không thành vấn đề, thậm chí không cần cả Kết Anh đan.

Đương nhiên, trùng kích Nguyên Anh cần thời gian không như nhau, Tư Hàn hiện tại đã đến thời kỳ mấu chốt, cũng không biết quá trình này cần bao lâu thời gian, cho nên khi biết Tư Hàn sắp phải xông kích Nguyên Anh thì Thanh Ngọc chân quân thật là vừa mừng vừa sợ, sợ xuất hiện cái gì ngoài ý muốn, luôn luôn ở bên cạnh canh chừng đề ngừa vạn nhất.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 144: Xuất phát

Đến động phủ của Thanh Ngọc chân quân, bởi Thanh Ngọc chân quân còn chưa trở về nên ba người Nghiêm Hạo liền ở trong phòng khách ngồi chờ. Trương Như Hiệp lấy Xuân Sơn Xuân Vũ cướp được từ chỗ Tư Lăng ra, tự do pha trà, không có một chút bộ dáng đứng đắn nghiêm túc chờ đợi sư phụ trở về.

Tư Lăng nhất thời cực kỳ ㄟ, lòng nói môn hạ đệ tử của Thanh Ngọc chân quân quả nhiên không giống bình thường, ngay cả Vu Tuyết nhìn trông rất đoan trang thực nữ cũng khoan chân ngồi bên cạnh Nghiêm Hạo, cầm một trái linh đào dứt cho Nghiêm Hạo, thuận tiện nói một câu: “Muội thấy ngon núi gần chúng ta trồng rất nhiều linh quả, hương vị không sai nên liền hái một ít, đại sư huynh, hương vị không tồi đúng không?”

Vì thế Tư Lăng rất nhanh liền hiểu linh quả trên đỉnh Thanh Hà không chỉ có Liễu Thành Phong nhớ thương, đồng thời còn có đệ tử của Thanh Ngọc chân quân để ý tới nữa.

Quả nhiên, các sư huynh sư tỷ của đại ca đều không phải là người bình thường.

Thanh Ngọc chân quân có sáu người đệ tử thân truyền, ngoại trừ Nghiêm Hạo, Trương Như Hiệp cùng Vu Tuyết xuất quan một tháng trước, còn Tam đồ đệ và Ngũ đồ đệ đang ở bên ngoài lịch lãm không có gấp trở về, mà Tư Hàn thì đang bế quan, cho nên lần này đi tham gia hội nghị chỉ có ba tên đồ đệ. Đương nhiên, hiện tại Bắc Địa tuy rằng ma vật hoành hành, nhưng không phải lập tức có thể chạy đến Tây Cảnh phá hoại, tình thế vẫn chưa nghiêm trọng như vậy. Hơn nữa lại có Lục đại gia tộc, Tứ đại môn phái đại lục Trung Ương gánh vác, Tây Cảnh tạm thời coi như là an toàn, Thiên Tông phái cũng không cần dốc toàn bộ lực lượng, cho nên đệ tử chân truyền nội môn chỉ ra trận một nửa. Giống như Thanh Ngọc chân quân có sáu đệ tử chân truyền, vậy thì ba người vãng mệnh ra khỏi sư môn là được. Mà nay ông đã có hai đệ tử ở bên ngoài, vậy liền trực tiếp truyền tin đến bọn họ, còn lại thì tùy tiện phái ra một hai đệ tử ra ngoài cũng đủ rồi.

Tư Lăng ngồi bên cạnh, uống linh trà nghe ba người thương lượng ai sẽ dẫn theo đội ngũ ra ngoài. Cuối cùng, kết quả thương lượng là Trương Như Hiệp hiểu chiến cùng Vu Tuyết đoan trang thực nữ sẽ dẫn dắt đệ tử đi biên giới tây bắc; Nghiêm Hạo làm đại sư huynh của bọn họ, lúc sư phụ bận bịu hộ pháp cho tiểu sư đệ Kết Anh thì hỗ trợ quản lý công việc sư môn.

Kết quả này tự nhiên không phải ba người cùng nhau thương nghị, mà là hai vị sư muội quyết định, vị đại sư huynh Nghiêm Hạo chững chạc thành thật này hoàn toàn bị hai vị sư muội nắm mũi dẫn đi. Nhìn thần sắc Nghiêm Hạo bất đắc dĩ lại dung túng, Tư Lăng không khỏi suy đoán có phải người làm sư huynh đều phải ôn trọng tin cậy, hơn nữa còn phải có một trái tim rộng rãi bao dung hay không, vậy mới có thể khoan dung được đám sư đệ sư muội

quậy phá, làm ồn ã lại không nghe lời kia. Đường Lãm Nhiên là như thế, Nghiêm Hạo cũng là như vậy.

Tư Lãng vốn là muốn hỏi tình hình của Tư Hàn, nhưng nhìn thấy sư huynh muội ba người bọn họ lại nhai líu ríu làm mình chen miệng vào không lọt, nếu là xen mồm vào sẽ đối mặt với Trương Như Hiệp so nam nhân còn nam nhân hơn kia, chỉ có thể buồn bực ở bên cạnh uống linh trà. Trọng Thiên nằm ở trên vai hắn, đồng tình ần ần móng vuốt trên mặt hắn bày tỏ an ủi.

Rất nhanh, Thanh Ngọc chân quân đã trở lại.

Nghiêm Hạo bị hai sư muội cười tùm tùm gây khó dễ, đem kết quả thương lượng của các nàng nói cho Thanh Ngọc chân quân.

Thanh Ngọc chân quân ánh mắt nghiêng nghiêng, hướng về đại đồ đệ liền mắng: “Cũng có con là thành thật, mặc các nàng khi dễ! Hai con nhóc nghịch ngợm này cùng nhau xuất môn, bộ dạng lại xinh đẹp, ra ngoài mà bị người ta khi dễ đến lúc đó con chỉ có thể khóc. Hơn nữa con nhân tâm đề cho các sư muội con đối mặt với đám ma vật xấu xí như vậy sao?”

“Sư phụ...” Nghiêm Hạo bị mắng có chút bất đắc dĩ, hắn cũng không bằng lòng để hai sư muội cùng nhau xuất môn, nhưng các sư muội quá hung tàn, hắn trấn không được! Chỉ đành phải nói: “Nghe nói Tam sư đệ cùng Ngũ sư đệ đã từ Đông Châu chạy về, có bọn họ hỗ trợ hẳn là không quá lo.” Đây là lời mà Trương Như Hiệp lúc trước nói để làm nhẹ lòng hắn.

Trương Như Hiệp thò tay chỉ một cái, chỉ vào Tư Lãng bên cạnh đang nhu thuận đóng vai bối cảnh nói: “Sư phụ quên mất rồi sao, chúng ta còn có Tư đệ đệ mà. Hẳn là Khách khanh trưởng lão của chúng ta, tất nhiên là giúp chúng ta. Tư đệ đệ, cậu sẽ cùng đi với tỷ tỷ chứ?”

Tư Lãng gật đầu, lúc Trương Như Hiệp chặn hắn từ chỗ Liễu Thành Phong thì trong lòng hắn cũng suy nghĩ tới mục đích của bọn họ, cũng biết hành động này của họ là xem mặt mũi Tư Hàn mà chiều cổ hắn. Dù sao đều phải đi ra ngoài, cùng hành động với bọn họ cũng không sai. Trương Như Hiệp nhìn trông tuy rằng không giống nữ nhân, nhưng nhân phẩm của nàng là đáng được người ta tín nhiệm.

Tầm mắt Thanh Ngọc chân quân nhìn sang, Tư Lãng theo bản năng thẳng lưng. Lúc phát hiện uy áp của ông như có như không bao phủ lấy hắn và Trọng Thiên thì trong lòng hơi run sợ. Quả nhiên không hổ là tu sĩ Nguyên Anh, cho dù Trọng Thiên bây giờ nhìn nhỏ yếu vô hại thế nào đi nữa, thì vẫn còn có chút hoài nghi.

Đương nhiên, Tư Lãng luôn cảm thấy ánh mắt Thanh Ngọc chân quân nhìn mình có vài phần khác thường. Từ lần đầu tiên gặp mặt thì hắn đã phát hiện, khi đó vẫn cho rằng đó là ảo giác của mình, nhưng qua vài lần đều cảm giác thấy thế thì Tư Lãng không thể xem như ảo giác được nữa. Bất quá Thanh Ngọc chân quân trước nay cũng không nói rõ, Tư Lãng tất nhiên cũng không tiện hỏi, chỉ là trong lòng tránh không được sẽ nghĩ nhiều.

May mắn Thanh Ngọc chân quân cũng không phải thật sự muốn làm gì, luồn uy áp dò xét kia rất nhanh liền thu hồi, nói với hai nữ đệ tử: “Huynh đệ của tiểu sư đệ nhà các con bộ dạng còn muốn xinh đẹp hơn hai đứa các con, đi ra ngoài chỉ sợ các con còn phải giúp hắn chặn sắc lang!”

Tư Lãng: = □ =!! Đừng nói được trắng như vậy chứ, bộ dạng như vậy hẳn cũng không quá thích có được không!

Trương Như Hiệp cùng Vu Tuyết lòng có ưu sầu, bất quá vẫn kiên định nói: “Sư phụ không phải lo lắng hai đứa con gái chúng con cùng nhau hành động thì không tốt sao? Tư đệ đệ ít nhất là nam nhân, vậy nên không cần đề ý diện mạo của hắn.”

Một đám sư đồ không bình thường huyền thiên trong chốc lát, Thanh Ngọc chân quân vẫn đáp ứng để hai nữ đồ đệ cùng nhau dẫn đội đi ra ngoài, coi như là lịch lãm cũng tốt. Sau đó lại tóm lấy đại đồ đệ cẩn thận tại dặn dò hắn phải thường xuyên chú ý sư huynh đệ phía dưới, có tình huống gì thì lập tức đi trợ giúp v.v.

Đội Thanh Ngọc chân quân thật vất vả dừng lại uống trà thì Tư Lãng nhân cơ hội hỏi: “Chân quân, đại ca con hiện tại thế nào?”

Tư Hàn hiện tại cũng không ở trong Hàn Thủy Phong của hắn, bởi vì chuyện đột nhiên xảy ra, hơn nữa Kết Anh là chuyện đại sự, Thanh Ngọc chân quân đã đưa hắn đến một chỗ cấm địa phía sau núi của Thiên Tông phái. Nơi cấm địa đó có tầng tầng cấm chế bảo hộ, chỉ cho phép trưởng lão Nguyên Anh kỳ cầm ngọc bài đặc thù đi vào, người bên ngoài căn bản cả cấm địa ở địa phương nào cũng không biết, càng không cần nói tới chuyện xông vào.

Nghe được lời Tư Lãng nói, mấy người Nghiêm Hạo cũng có chút quan tâm.

“Còn chưa có động tĩnh.” Thanh Ngọc chân quân cũng không keo kiệt nói cho bọn hắn biết tình huống, “Có lẽ còn phải qua một thời gian nữa, các con không cần lo lắng, nên làm gì thì làm gì đó, có vi sư ở đây.” Trên mặt nói rất thoải mái, trong lòng thì lại có chút lo lắng, cũng nhìn không được mắng đồ đệ này là tên cuồng luyện, có một số việc phải tiến hành theo chất lượng, cho dù có cảm giác nguy cơ, cũng không nên không quan tâm tới bản thân mình chứ.

Tư Lãng dù có lo lắng hơn nữa thì cũng chỉ có thể bỏ đó, tự an ủi mình có Thanh Ngọc chân quân hộ pháp, hẳn là sẽ thuận lợi. Hơn nữa hắn cũng đã cho Tư Hàn rất nhiều linh quả linh từ, linh quả tấn cấp, phòng tâm ma, phá tâm ma đều có, thật không tin còn có thể phát sinh cái gì ngoài ý muốn.

Mấy người lại thương lượng một hồi, quyết định mười ngày sau xuất phát, rồi ào ào cáo từ Thanh Ngọc chân quân rồi đi.

Tư Lãng từ biệt bọn Trương Như Hiệp thì trực tiếp trở lại động phủ ở Thanh Hà Phong.

Tiểu Yêu Liên từ trong tay áo Tư Lãng bò ra, có chút lo lắng hỏi: “Tư công tử, chúng ta thật sự phải đi đối mặt với đám ma vật xấu xí đến ma thú đều không gọi được kia sao? Có thể không đi hay không?” Tiểu Yêu Liên nhát gan, cho dù đã qua bao nhiêu năm thì lá gan vẫn không lớn được bao nhiêu, từ lúc nghe được chương môn Thiên Tông phái tuyên bố chuyện này thì cả người đều không tốt.

“Đây là tất nhiên, coi như là lịch lãm đi.” Tur Lãng đã có chuẩn bị tâm lý, cho nên có thể bình thần đối mặt, hơn nữa có chút nóng lòng muốn thử: “Chim trĩ trốn trong động phủ tu luyện, xa rồi thực tiễn, tu vi sẽ đình trệ không tiến lên được.”

Trọng Thiên cùng Tiểu Khôi hiểu chiến đấu ẩn móng vuốt tỏ vẻ ủng hộ lời nói của Tur Lãng, ào ào “chiêm chiếp” “Gào gào” kêu phụ họa. Nhìn biểu cảm của bọn nó, giống như chỉ hận không thể xoa tay lập tức đi làm một trận lớn.

Thấy nó vẫn lo lắng, đến cả linh quả thích ăn nhất cũng không cần, Tur Lãng không thể không an ủi: “Yên tâm đi, có chúng ta ở đây, tuyệt đối sẽ không làm cho ngươi rơi vào nguy hiểm, ngươi cứ an tâm đi theo đi!”

Tiểu Yêu Liên oán thăm, chính là bởi vì có các ngươi, nó mới lo lắng! Nếu như có đại ca đi cùng thì tốt bao nhiêu chứ, đại ca mới không giống ba đứa ngốc này, gặp chuyện liền hồn hờ lao về phía trước!

Bất kể Tiểu Yêu Liên thăm thiên hồ vạn hoá Tur Hàn thế nào, Tur Hàn lúc này đều sẽ không ra được, mà Tur Lãng cũng không biết nó oán thăm, thời gian mười ngày kế tiếp, hắn bắt đầu liều mạng về linh phủ. Về được nhiều nhất là linh phủ cùng hồn phủ lục phẩm, thỉnh thoảng nhân phẩm đại bạo phát thì cũng có thể vẽ ra một tám linh phủ thất phẩm, chỉ là hồn phủ cấp 7 thì lại chưa từng thành công.

Đương nhiên, trong thời gian này không thể quên mất đồ ăn của Trọng Thiên cùng Tiểu Khôi.

Đồ ăn của Trọng Thiên ngoại trừ Thiên Ngọc tinh cùng linh quả, món chính vĩnh viễn là thịt thịt thịt, không có thịt chứng tỏ không vui vẻ! Cho nên nó tự mình đến núi rừng phụ cận săn bắt rất nhiều yêu thú trở về để Tur Lãng làm trước thành thịt nướng thơm ngào ngạt đặt trong túi trữ vật. Mặc dù Tiểu Yêu Liên trải qua mấy chục năm tu luyện, không gian Hồng Liên đã rộng một vạn mét vuông, nhưng vừa phải trồng cây lại phải trồng linh thảo, căn bản không ra dư ra chút không gian nào để nuôi một đám yêu thú làm lương thực dự trữ. Trọng Thiên biết trình độ phé vật của Tiểu Yêu Liên, cho nên căn bản không mong chờ gì ở không gian của nó, còn không bằng tự lực cánh sinh, trước tiên chuẩn bị cho tốt.

Về phần Tiểu Khôi, cũng là động vật ăn thịt hung mãnh, cũng là không có thịt không hạnh phúc. Tên này lại không thích ngốc trong túi linh thú để tu luyện tiêu hao thời gian, lần nào cũng thích cướp thức ăn với Trọng Thiên, kết quả không giành được mà còn bị Trọng Thiên đánh cho đầu chim đều sưng lên gấp đôi, thế nhưng vẫn không biết chán. Mà dưới sự dạy dỗ của Trọng Thiên, Tiểu Khôi cũng đã đi lên con đường ham ăn.

Cho nên Tur Lãng thật đúng là bận rộn một trận, xem ra để chăm sóc nhất là Tiểu Yêu Liên gan nhỏ, thích khóc lại có thể làm vườn kia.

*****

Thời hạn mười ngày đến, Tur Lãng đem tất cả gia sản nhét vào túi trữ vật và không gian Hồng Liên của Tiểu Yêu Liên, rồi cứ thế rời đi, nhìn trông hết sức tự do.

Tur Lãng đầu tiên là cùng đám Trương Như Hiệp, Vu Tuyết đến Bách Luyện Phong bái biệt Nghiêm Hạo -- Thanh Ngọc chân quân đã đi cắm địa phía sau núi, sau đó mới bay về phía Thánh Phong, dừng lại trước quảng trường Lăng Tiêu điện.

Phái Thiên Tông không hổ là môn phái đứng đầu Tây Cảnh, nội tình thâm hậu, chỉ có thân ở bên trong mới biết được đồn đãi bên ngoài về thực lực của Thiên Tông phái chỉ là cái khái niệm mơ hồ, thực lực thể hiện ra mặt ngoài chỉ là phái Thiên Tông cho phép người ngoài được biết, trên thực tế trong nội môn ẩn giấu bao nhiêu thực lực, ngoại trừ cường môn, không có người nào rõ ràng. Lần này, ngoài 100 đệ tử Kim Đan phân thành 50 tổ mang theo đội ngũ rời núi, còn có hơn mười Khách khanh trưởng lão Kim Đan gia nhập. Một lần xuất lực thế này, ở trong Tây Cảnh thì đã đủ làm cho người ta ghé mắt, chỉ có Thiên Tông phái giàu có cường hào mới đưa ra được.

Thanh Nguyên chân quân đứng trước Lăng Tiêu điện nói vài lời cổ vũ, sau đó để đại đệ tử Đường Lãm Nhiên tự mình phân phát lệnh bài ra sơn môn cho tất cả đệ tử Kim Đan.

Lúc Đường Lãm Nhiên cầm lệnh bài giao cho Tur Lãng thì cười nói một tiếng “Bảo trọng”.

Tur Lãng gật đầu đáp lễ, nói một tiếng cảm ơn.

Nhận lệnh bài xong, mọi người liền bắt đầu xuất phát.

Sau khi ra khỏi sơn môn Thiên Tông phái, Trương Như Hiệp trực tiếp tung ra một chiếc Phi Thiên thuyền, ba người bọn họ cộng thêm năm tên Trúc Cơ kỳ cùng tiến lên Phi Thiên thuyền.

Chiếc này Phi Thiên thuyền là của Trương Như Hiệp, chất lượng tất nhiên kém chiếc của Tur Lãng, bất quá “ngó lên mình chẳng bằng ai, ngó xuống thì cũng chẳng ai hơn mình”, ở trong mắt những người khác thì đã là Phi Thiên thuyền trung đẳng khá tốt, bên trong có ba mươi mấy gian phòng, ở tám người thì quá dư dật. Với tốc độ của chiếc Phi Thiên thuyền này, từ Thiên Tông phái đến biên giới Bắc Địa và Tây Cảnh thì cũng mất một tháng. Một tháng này mọi người liền tu luyện trong Phi Thiên thuyền, “đường tình súc duệ”[1] vì trận chiến sắp tới.

[1]Bảo dưỡng tinh thần, tích trữ nhuệ khí. Nghi ngơi dưỡng sức

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 145: An tức hoa

Một tháng sau, bọn họ đến Phi Thiên thành - biên giới giữa Tây Cảnh và Bắc Địa, tại Phi Thiên thành tập hợp tất cả đệ tử của môn phái.

Phi Thiên thành ở biên giới Tây Cảnh cùng Bắc Địa, trong thành tồn tại cả tu sĩ của hai khu vực, lại bởi vị trí địa lý, xưa nay dân cư lưu động rất nhiều, là Tu Tiên thành lớn nhất giữa khu vực phía Tây và phía Bắc. Mà bây giờ, toà thành Tu Tiên người đến người đi này đã trở thành chiến tuyến đầu tiên mà Tây Cảnh phải đối đầu với ma vật đến từ Bắc Địa. Trên tường thành cao cao nhuộm đầy vết máu, trong thành đã mở ra đại trận hộ thành. Ở ngoài Đại trận, tường đổ vách xiêu, máu chảy thành sông, máu nhân tu và máu ma vật hoà lẫn cùng nhau.

Ngoại trừ tu sĩ Thiên Tông phái, rất nhiều môn phái Tây Cảnh cũng phái đệ tử lại đây trợ giúp, không khí trong Phi Thiên thành khẩn trương một mội, nhưng cũng bởi vì bọn họ tới mà giảm bớt chút ít.

Lần này người dẫn đội của Thiên Tông phái là đệ tử thứ hai của Thanh Nguyên chân quân - Tần Ngô, địa vị tại Thiên Tông phái chỉ đứng sau Đại sư huynh Đường Lãm Nhiên. Tần Ngô là nam tu lúc nào cũng mang theo nụ cười trên mặt, người ta thường gọi “Tiểu diện hồ”, tu vi Kim Đan trung kỳ. Tuy rằng tu vi không phải cao nhất nơi này, nhưng lại là người có tâm tư tinh tế tỉ mỉ, rất được lòng người, ở phương diện đối ngoại thương lượng thì hẳn là người được chọn tốt nhất, thực dễ dàng dẫn dắt người ta tiến vào bẫy của hắn mà không tự biết.

Đi vào Phi Thiên thành, bọn họ liền được đưa vào phủ Thành chủ. Thành chủ của Phi Thiên thành - Tăng Khởi tự mình ra nghênh tiếp, vô cùng cảm tạ bọn họ đến trợ giúp. Tần Ngô cùng Tăng Khởi hàn huyên vài câu rồi mang đệ tử Thiên Tông phái đến khách viện được phủ thành chủ an bài để nghỉ tạm.

Chập tối, Trương Như Hiệp cùng Vu Tuyết đến gõ cửa phòng Tư Lãng, nói cho hắn biết Thành chủ Phi Thiên thành đang mở tiệc trong Phủ Thành chủ nhằm chiêu đãi đón tiếp tu sĩ các phái tới Phi Thiên thành, thuận tiện thương thảo an bài công việc kế tiếp.

“Nhất định phải đi sao?” Tư Lãng mặt không thay đổi hỏi.

Trương Như Hiệp đang muốn mở miệng, Vu Tuyết nhanh chóng nói: “Tự nguyện là chính, nhưng không đi cũng được.”

Lúc này, Trương Như Hiệp một tay khoác lên trên vai sư muội, vội vã mở miệng nói: “Ôi, Sư đệ đệ, nếu không có việc gì thì cùng tỷ tỷ đi lộ mặt một cái đi, vừa lúc có thể đi giặt sạch mặt mũi của đám nữ nhân Hồng Tiên môn tự cho là mình rất cao kia, để cho mấy cô ấy biết, cái gì mới là nữ nhân thiên tiên chứ. Các cô ấy mà so sánh với Sư đệ đệ, quả thực là một đám dong chi tục phấn^[1], tầm thường không chịu được, còn không biết xấu hổ mà chạy đến làm đau mắt của người khác, dục đồ nam nhân có chủ!” Trương Như Hiệp há mồm chính là một trận lải nhải chạt chém, nói tới nói lui tất cả đều là châm chọc nữ tu Hồng Tiên môn.

[1]Nói chung dùng để chỉ người con gái bình thường/tầm thường, hay dùng trong bối cảnh mang ý nghĩa tiêu cực, đại loại là chỉ người con gái trang điểm ăn mặc hoặc là thần thái lờ lợt, thiếu tinh tế, kém văn hóa).

Vu Tuyết lúng túng, nàng vốn là muốn uyển chuyển ám chỉ với Tư Lãng, không cần để ý tới lời của sư tỷ, nhưng mà sư tỷ quá dững mẫn, hoàn toàn không cho nàng cơ hội ngăn lại.

Nghe Trương Như Hiệp nói, Tư Lãng làm sao không hiểu được nguyên nhân mà đôi sư tỷ muội này chạy đến tìm hắn. Lúc trước vừa thu xếp ổn thoả, Trọng Thiên rảnh đến phát chán lại chạy đến phủ thành chủ nghiên cứu địa hình, rồi trở về kể rằng đệ tử Thiên Tông phái cùng Hồng Tiên môn phát sinh tranh chấp, cuối cùng tuy rằng hai bên hoà giải êm xuôi, nhưng người hai môn phái đều rất tức giận. Hắn không có lòng dạ thanh thoi như Trọng Thiên, biết xung đột đã dập tắt thì không quan tâm tới nữa.

“Làm sao vậy?” Tư Lãng buột miệng hỏi một tiếng.

Trương Như Hiệp tất nhiên là không buông tha cơ hội mỉa mai Hồng Tiên môn, trong lòng biết với diện mạo cỡ này của Tư Lãng, quả thực là loại hình mà đám dâm phụ Hồng Tiên môn kia yêu nhất, sợ mình không chú ý một cái, Sư đệ đệ liền bị một nữ tu nào đó của Hồng Tiên môn trực tiếp cưỡng ép. Vì không để cho tiểu sư đệ sau khi xuất quan có cơ tìm bọn họ trách mắng, nói bọn họ không bảo vệ tốt huynh đệ của hắn, Trương Như Hiệp hiển nhiên muốn chuẩn bị toàn vẹn hoàn hảo, tuyệt đối không thể để cho Sư đệ đệ xinh đẹp như hoa rơi vào bàn tay của đám nữ tu Hồng Tiên môn kia.

Tư Lãng trước kia đã nghe nói Hồng Tiên môn là môn phái toàn là nữ tu, đệ tử nội môn phần lớn là tu tập một loại công pháp song tu đặc hữu, đệ tử trong môn đều là loại nữ tu có quan niệm trinh tiết khá lạnh nhạt, bình thường nếu nhìn trúng nam tu nào, sẽ dùng đủ mọi thủ đoạn để có được một đoạn nhân duyên mong manh ngăn ngừa, thông qua nam nữ giao hoan để gia tăng thực lực. Hồng Tiên môn tuy rằng cũng không gọi được tà môn ma đạo, nhưng với Đại đạo chính thống thì vẫn là rơi xuống hạ thừa, bị đồng đạo nhân sĩ chính nghĩa khinh bỉ, đương nhiên khinh bỉ nhất chính là những đệ tử Hồng Tiên môn thường xuyên trêu chọc nam nhân đã có chủ.

Mà nguyên nhân hôm nay Thiên Tông phái cùng Hồng Tiên môn phát sinh xung đột là một vị tiên tử của Hồng Tiên môn ném mấy cái mị nhãn đùa giỡn vài câu với một nam tu của Thiên Tông phái, chọc tới sư muội của nam tu kia, vì thế liền cãi nhau, cuối cùng từ một trận cãi nhau nhỏ nhỏ thiếu chút nữa bay lên đến hai phái đấu tranh. May mắn Tần Ngô cùng Phi Vũ tiên tử của Hồng Tiên môn đều biết thời điểm này hai phái không thích hợp trở mặt, ngăn lại trận xung đột này.

Chỉ là, xung đột tuy rằng đã được kìm hãm, nhưng nhóm nữ tu Thiên Tông phái lại là triệt để tức giận với nữ tu Hồng Tiên môn, trong lòng phát điên: nam nhân Thiên Tông phái chúng ta mà các người cũng có thể thông đồng sao? Dám thông đồng sư huynh (sư đệ) của ta, lật y phục của các người vứt xuống

ma vật, cho các người đi mà dụ dỗ ma vật!

Nghe hiểu được là chuyện gì phát sinh thì khoe miệng Tư Lăng giật giật, không biết nói cái gì cho phải. Hắn đòi trước là nữ nhân, tất nhiên biết chiến tranh giữa nữ nhân nói nặng nhưng lại nhẹ, bất quá sau khi đi đến thế giới này, thấy được giá trị vũ lực của đám tu tiên giả, cho dù là nữ nhân cũng không thể khinh thường, lực phá hoại rất đạt tiêu chuẩn, căn bản không muốn dính vào, lập tức cự tuyệt, quyết định an an phận phận ở trong phòng tu luyện.

Nghe được Tư Lăng quyết định, Vu Tuyết thở phào nhẹ nhõm. Trương Như Hiệp lại thất vọng nói không nên lời, nàng còn chưa có buông tha ý định mời Tư Lăng đi ra tòa diêm khí cho đám Hồng Tiên môn kia xem. Nàng cảm thấy chỉ cần “Tiểu Lăng Tử vừa xuất mã, một người chống mấy người”[2], quét ngang đám con gái Hồng Tiên môn không giải thích!

[2] là ở trong câu “Lão tướng xuất mã, nhất cá đánh lưỡng” (老将出马, 一个顶俩): Lão tướng ra tay, một người chống mấy người.

Đội sau khi hai người rời đi, Tư Lăng tiếp tục về tắm rửa vừa rồi chưa xong, hoàn toàn không để chuyện này ở trong lòng.

*****

Vào đêm, trong đại sảnh Phủ thành chủ đèn đuốc sáng choang, ăn uống linh đình.

Ngoài Đại sảnh, thị vệ tuần tra đi qua đình viện ánh trăng như nước, không phát giác điều gì khác thường, liền rời đi tiếp tục tuần tra.

Tư Lăng ở khách viện rất xa phòng khách chính, hoàn toàn không chịu ảnh hưởng của không khí náo nhiệt trong đại sảnh. Ở dưới dạ minh châu soi sáng, thần sắc nghiêm túc về một tâm hồn phù lục phẩm.

Đột nhiên, trong không khí bay đến một mùi hoa thơm ngọt ngào như có như không, phù bút vốn đang lưu loát bỗng dừng lại, hồn phù sắp thành công bốc lên một trận khói xanh, tấm bùa này đã thất bại.

Tư Lăng tức giận nhìn ngoài cửa sổ, đề xuống cảm giác mờ mịt đầu óc bởi vì hút phải mùi thơm ngọt ngấy kia. Hắn đầu tiên là ngừng thở, cảm ra một hạt Giải Độc đan nuốt vào. Mà vốn đang nằm chán nằm sắp trên bàn dùng móng vuốt đẩy đẩy Dạ minh châu chơi, Trọng Thiên lập tức như đánh máu gà mà bật người dậy, như một làn khói từ cửa sổ rộng mở nhảy ra ngoài.

Sau khi Tư Lăng cảm giác đầu óc được trấn tĩnh, cũng từ cửa sổ nhảy ra ngoài.

Đội khi Tư Lăng đuổi tới một sân viện thì phát hiện trong bồn hoa giữa sân mọc thêm một đóa hoa trong suốt trắng nõn lớn chừng bàn tay. Đóa hoa không lá không thân, cánh hoa tầng tầng lớp lớp, trên mặt đất trực tiếp mọc lên một đóa hoa. Trắng nõn dưới ánh trăng, thánh khiết mỹ lệ, tản ra mùi hương hoa mê người ngọt ngào.

Xoay chuyển ánh mắt, Tư Lăng nhìn phía xa xa, một bóng đen xuất hiện, lại thấy là Trọng Thiên ngậm một cành cây trở về, một đầu của cây treo một ma vật to gấp đôi thân thể nó. Ma vật này đã chết, từ từ chỉ thì nhìn giống một con người, nhưng mà đáng người khô kiệt và cái đầu to gấp hai thân thể này, giống như một đứa bé dị dạng. Không thể nghĩ ngờ, từ khi tức hắc ám từ trên người nó có thể cảm giác được đây chính là ma vật cấp thấp.

Trọng Thiên trực tiếp đem nhánh cây kia vứt xuống đất, chạy đến ao nước trong viện rửa miệng, từ tiếng nước phun phì phì có thể biết nó ghét bỏ ma vật xấu xí kia cỡ nào, nếu không phải vì mang về cho Tiểu Lăng Tử xem xét, nó đã phun yêu hoả tiêu diệt thân thể kia ngay tại chỗ.

Tư Lăng vốn muốn dùng hộp ngọc chứa đựng đóa hoakia, nhưng ai ngờ hoa kia cách đất thì nhanh chóng héo rũ, chỉ kịp dùng thuật đóng băng đông lại một đóa hoa sắp héo rũ. Tư Lăng học bộ dáng của Trọng Thiên, dùng nhánh cây móc thì thể ma vật xấu xí kia mang về trong sân bọn họ.

Trở lại trong phòng, Tư Lăng tự nhiên là tìm hiểu rõ ràng tình huống. Hoa này hắn không nhận biết, bất quá Tiểu Yêu Liên lại biết, là một loại hoa đến từ Thâm Uyên Ma Giới, tên là An Tức Hoa, rơi xuống đất thì nở hoa, cách đất thì lập tức khô héo, có thể phát ra một loại mùi hương ngọt ngào, làm cho người ta thần trí mơ hồ, rơi vào hôn mê. Người của Ma tộc dùng thứ này để đối phó nhân tu, tuy rằng có chút bở ỉ, nhưng hiệu quả lại cực tốt. Loại hoa này rất ít người biết, một cái sơ sẩy liền sẽ bị nó lừa.

Nhìn đóa An Tức Hoa đã héo rũ kia, Tiểu Yêu Liên trong lòng có chút đáng tiếc, loại hoa này tại Ma Giới tuy rằng thường gặp, nhưng ở đại lục Thương Vũ lại không có, hơn nữa còn là một vị thuốc chế tác linh đan an thần. Nó thực hoàn toàn có thể lấn áp loại thủ đoạn hạ lưu bỉ ổi kia, dùng nó để đối phó nhân Tu thực sự là xa xỉ.

“Tư công tử, chủ nhân nói, lúc nó đến thì ma vật này đang canh giữ bên cạnh An Tức Hoa. Sau khi nhìn thấy chủ nhân tới thì lập tức chìm xuống đất trốn, bất quá nó chỉ là tiểu ma vật thuộc tính thổ trong Ma Giới, không có sức chiến đấu gì, chỉ cần khóa chặt khí tức của chúng nó thì rất dễ dàng bắt được chúng.” Tiểu Yêu Liên truyền lời thay.

Tư Lăng chau mày, từ chỗ này có thể hiểu được mấy tin tức, xem ra Phi Phượng Thành dù cho có trận pháp bảo hộ, cũng không nhất định an toàn, thế nhưng để ma vật trà trộn vào. Không, có lẽ là có người Ma tộc trà trộn vào, đưa tới ma vật.

Thẳng đến nửa đêm, yến hội mới tan. Tư Lăng trước tiên mời Tàn Ngô cùng đám Trương Như Hiệp tới phòng mình, đem đóa hoa đóng băng kia và thi thể ma vật cho bọn họ xem, thuận tiện nói ra những gì mình thấy lúc trước.

Tàn Ngô là người thông minh, cũng từ An Tức Hoa và tiểu ma vật mà phỏng đoán được rất nhiều tin tức, sắc mặt nhất thời có chút khó coi, trầm mặt nói: “Trong Phi Phượng Thành nhất định có người của Ma tộc trà trộn vào, xem ra tu sĩ biến mất gần đây trong Phi Phượng Thành có liên quan với chúng nó.” Dứt lời, Tàn Ngô chấp tay cảm tạ Tư Lăng, nói: “Tư đạo hữu, nhờ có cậu phát hiện sự tình này, bằng không hậu quả thật không tưởng nổi.”

Tur Lăng cười cười, chỉ nói câu “trùng hợp”.

Mặc kệ trùng hợp hay là cái gì, Tần Ngô lúc này lại tin tưởng thực lực của hắn, không hổ là Tur gia Song Từ, có huynh trưởng xuất sắc như vậy, đệ đệ tự nhiên cũng không kém.

Tần Ngô thu lấy An Tức hoa cùng thi thể ma vật, dặn dò bọn họ phải cẩn thận, liền đi ra ngoài.

Tuy đã nửa đêm, những người còn chưa nghỉ ngơi rất nhanh liền phát hiện thủ vệ Phủ thành chủ tăng cường gấp đôi, thậm chí một vài góc nhỏ đều phải tuần tra lặp lại mấy lần, không buông tha bất kỳ chỗ nào, rất nhanh thì phát hiện thêm được mấy đóa An Tức hoa. Có lẽ là Ma tộc mai phục ở trong thành biết hôm nay đệ tử các phái ở Tây Cảnh đến, muốn nhân cơ hội để làm suy yếu lực lượng của bọn họ, mới có thể vội vàng động thủ như vậy, lại không ngờ đêm nay còn có người không đi tham gia yến hội, ngược lại có lòng dạ thánh thoi ở trong phòng vẽ bùa, mới phát hiện được âm mưu.

Đội Tần Ngô rời đi, Trương Như Hiệp nhanh chóng hỏi Tur Lăng có sao không, dù sao không ai biết được thể nhưng lại có ma vật trà trộn vào trong An Tức hoa, không cẩn thận cũng có thể nói là số phận. Trương Như Hiệp thật sự lo lắng cho Tiểu Lăng Từ, nếu Tiểu Lăng Từ thiếu cộng lòng nào, tiểu sư đệ xuất quan ra trách cứ năng không giúp hắn bảo vệ đệ đệ tốt thì biết làm thế nào?

“Ta không sao, đa tạ Trương sư tỷ quan tâm.”

Bảo đảm chính mình không có việc gì, Tur Lăng lại pha linh trà cho hai người, hỏi kết quả thương nghị của yến hội đêm nay, còn có an bài công việc kế tiếp.

“Vốn kế hoạch ngày mai là chúng ta phải ra khỏi thành đi săn giết ma thú, bất quá đêm nay xảy ra loại chuyện này, Tăng thành chủ có lẽ sẽ đóng cửa thành, tra xét người trong thành, chúng ta cứ chờ đợi là được.” Vu Tuyết tình táo phân tích nói.

Quả nhiên, sáng sớm hôm sau, Tăng thành chủ liền trực tiếp phát lệnh toàn thành, đóng cửa thành, mọi người không được đi vào, sau đó phải tất cả thị vệ trong thành bắt đầu điều tra lục soát khắp thành.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 146: Oan gia ngõ hẹp

Lúc Phi Thiên thành triển khai khí thể hùng hực để lục soát Ma tộc thì Tur Lăng vẫn ở trong phòng tu luyện vẽ bùa. Trọng Thiên hoàn toàn không coi mình là người ngoài, toàn bộ phủ thành chủ cứ như chôn không người, chẳng mấy chốc đã thăm dò hết sạch, rảnh rồi không có việc gì thì cũng cùng nhau đi điều tra Ma tộc.

Cũng bởi vì Tur Lăng một lòng tu luyện, cực kỳ trạch, vậy nên giảm bớt rất nhiều phiền toái -- phiền toái này là tập thể nữ tu phái Thiên Tông tạo ra cho hắn. Nguyên nhân là sau khi nữ tu Thiên Tông phái cùng nữ tu Hồng Tiên môn đối đầu với nhau, để đá kích nữ tu Hồng Tiên môn, Tiểu Lăng Từ xinh đẹp như hoa, đến cả nữ nhân cũng mặc cảm liên trở thành pháp bảo chiến thắng của đám nữ tu Thiên Tông phái. Để cho bọn nữ tu Hồng Tiên môn vẫn tự hào với tài mạo song tuyệt của mình phát hiện các năng thậm chí còn không sánh bằng một tên nam nhân, vậy thì tuyệt đối là một loại mất mặt trần trụi. Đám nữ tu phái Thiên Tông đều chờ Tiểu Lăng Từ đi đánh vào mặt mũi của những nữ tu Hồng Tiên môn kia.

Lúc Tur Lăng nghe được hai môn phái tranh cãi còn kéo cả mình vào thì chỉ có thể = □ =. Bất luận Trương Như Hiệp dụ dỗ như thế nào, hắn càng thêm không muốn ra khỏi cửa.

Phi Thiên thành hành động thực nhanh chóng, từ đó cũng có thể nhìn ra tay của vị thành chủ Tăng Khởi này trong Phi Thiên thành. Cũng chỉ ba ngày, liền tra ra hành tung của Ma tộc, chỉ tiếc là bởi vì Ma tộc kia hết sức giáo hoạt, cuối cùng vẫn để cho người cho trốn thoát. Đường nhiên, người tuy rằng trốn mất, nhưng trải qua lần điều tra này thì cũng coi như đã quét sạch những ma vật mai phục ở trong thành.

Lúc bọn họ đến Phi Thiên thành ngày thứ năm, Tur Lăng rút cuộc đóng gói hành trang theo chân bọn Trương Như Hiệp ra khỏi thành, bắt đầu càn quét ma vật xâm chiếm Tây Cảnh.

*****

Ánh chiều tà ngã về tây, màu lửa đỏ chiếu nghiêng nghiêng vào thân người đang ra sức chiến đấu trên chiến trường.

Tur Lăng cảm “Biến hình” trong tay biến ảo thành trường kiếm, ánh sáng lấp lánh trên thân kiếm, kiếm quang lướt qua, phát ra tiếng vang xoẹt xoẹt, những ma vật xấu xí kia liền phoi phây trên đất. Quả nhiên sử dụng pháp bảo bản mạng thì thuận tay hơn nhiều so với pháp bảo bình thường, cho dù không sử dụng hồn lực, một kiếm vùng qua, hiệu quả cũng hết sức không tệ. Hơn nữa, hồn lực của hắn không chỉ là khắc tinh của yêu thú, mà cũng là khắc tinh của ma vật, lực sát thương lớn hơn linh lực nhiều.

Tur Lăng tuy rằng nghiêm túc giết ma vật, nhưng đồng thời cũng quan sát bốn phía, chỉ lo lắng những ma vật giáo hoạt kia sẽ mai phục ở bên cạnh, đập

lên thì thể đồng bạn để đánh lên. Quả nhiên, hần liền thấy cách đó không xa có một ma vật mai phục bên thì thể đồng bạn đột nhiên nhào lên tấn công một đệ tử phái Thiên Tông. Từ Lăng vùng kiếm qua, “Biến hình” biến ảo thành một cái roi dài cuốn lấy eo người kia, làm ma vật kia nhào vào khoảng không, sau đó nhân cơ hội dùng hồn lực ngưng tụ thành kiếm chém chết nó.

“Cám, cảm ơn Từ tiên bối.” Đệ tử kia lắp bắp nói, nhìn con người xinh đẹp đến khó có thể hình dung kia đứng dưới ánh chiều tà màu lửa đỏ, đã vượt qua sắc đẹp của giới tính, chấn động lòng người. Hần không khỏi có chút đỏ mặt, đột nhiên có chút hiểu được các sư tỷ sư muội trong môn phái vì sao lại tin tưởng đối với gương mặt của người này như vậy; ngay cả thân là nam nhân mà hần cũng có chút không chịu nổi.

Đội khi thái dương hạ xuống bên kia núi, buổi săn giết hôm nay mới kết thúc.

Trương Như Hiệp cùng Vu Tuyết, Từ Lăng, ba người cùng nhau dùng đan hỏa hủy thi diệt tích đám ma vật dưới đất, sau đó tại khu rừng gần đó chọn ra một nơi tương đối trống trải, phủ lên trận pháp, để năm tên đệ tử Trúc Cơ kỳ nghỉ tạm, mà ba người thì ngồi chung một chỗ bắt đầu thảo luận tình hình chiến đấu hôm nay.

Đi tới biên cảnh đã hơn hai tháng, hai tháng này, ma vật giống như không mất tiền mà ào ào không ngừng vọt tới từ Bắc Địa, mang theo một loại khí phách “không phá nát Tây Cảnh thì không quay đầu lại”. Cùng ma vật giao chiến vài lần, bọn họ liền hiểu được vài quy luật nhất định. Đám ma vật đó đều là tiểu yêu ma quỷ quái cấp thấp ở Ma Giới, thực lực tương đương nhân tu Luyện khí kỳ, nhưng không bằng Trúc Cơ kỳ, rõ ràng cho thấy đó là bia đỡ đạn tuyến đầu do Ma tộc phái tới, chết bao nhiêu cũng không đáng tiếc. Mà mỗi một trăm ma vật, thường sẽ xuất hiện một đến hai ma vật trung cấp. Ma vật trung cấp có thực lực tương đương với nhân tu Kim Đan kỳ. Cho tới nay, ma vật cấp cao nhất mà bọn họ gặp được là Kim Đan hậu kỳ, thật ra thì còn chưa gặp qua Nguyên Anh kỳ.

Sau khi gặp được ma vật Kim Đan kỳ kia, bọn họ phát hiện ma vật có tu vi càng cao, dù là thân thể hay ngũ quan đều càng giống như người, nhưng chỉ có da thịt màu đen là khác biệt với nhân tu. Hơn nữa sức chiến đấu của ma vật Kim Đan kỳ rõ ràng là cao hơn nhân tu Kim Đan kỳ, gặp được con ma vật Kim Đan hậu kỳ kia thì ba người liền thủ cũng mất một thời gian mới giết chết được nó.

Bọn họ lần này tới săn bắt ma vật, thuận tiện rèn luyện năm tên đệ tử Trúc Cơ kỳ, cho nên bình thường lúc phát hiện ma vật cấp trung thì liền do ba người bọn họ lên, đem năm tên đệ tử Trúc Cơ bảo hộ trong vòng. Điều này cũng thành phương thức chiến đấu của đội người trong khoảng thời gian này.

“Nhị sư tỷ, ta phát hiện vài ngày gần đây, ma vật trung cấp ngày càng nhiều.” Vu Tuyết là nữ tu tâm tư tỉ mỉ cẩn trọng, rất nhanh liền suy đoán ra đại khái, “Có phải Ma tộc có dị động gì không?”

Trương Như Hiệp nhìn ma vật ngẫu nhiên đi qua Trận pháp bảo hộ bên ngoài, rơi vào trầm tư. Vì bảo hộ năm tên đệ tử Trúc Cơ, bình thường sau một khoản thời gian thì bọn họ sẽ khoanh ra một chỗ bố trí linh trận bảo hộ để nghỉ ngơi, giúp đám người khôi phục linh lực, giảm bớt áp lực. So với năm tên đệ tử Trúc Cơ, ba người bọn họ đều là Kim Đan kỳ, sẽ không cảm giác quá mệt.

“Từ sư muội, muội nói xem, có phải Bắc Địa đã hoàn toàn bị Ma tộc khống chế hay không?” Trương Như Hiệp đột nhiên hỏi.

“Có khả năng này.”

Nghe các nàng phân tích, Từ Lăng cũng nhận không được nói: “Ta tương đối hiểu kỳ lạ, Bắc Địa nếu là địa phương đầu tiên xuất hiện ma vật, vậy có phải nơi đó có thông đạo liên kết giữa lưỡng giới không? Nếu là không có, Ma tộc vì sao chọn Bắc Địa để làm cứ điểm gây rối đầu tiên? Bắc Địa linh khí chicao hơn Tây Cảnh một chút, nhưng cũng chẳng cao hơn được bao nhiêu, tài nguyên tu luyện thậm chí không so được với Đông Châu. Nếu thật sự muốn cướp đoạt tài nguyên, bọn họ có thể lựa chọn Đông Châu động thủ đầu tiên.” Từ Lăng rừ mắt xuống, không nói gì nữa. Mấy ngày nay hần vẫn phát hiện gần đây có ả núp hơi thở của ma thú cấp cao, hơi thở kia như ẩn như hiện, lại vẫn xa xa đi theo bọn họ mà không hề trực tiếp ra tay, làm cho trong lòng hần không ngừng lo lắng.

Ma vật cùng ma thú đồng dạng là sinh vật Ma Giới, nhưng so với loại sinh vật xấu xí như ma vật, ma thú có vẻ cao cấp hơn một ít, tu luyện tới trình độ nhất định thì cũng có thể biến hóa thành người. Mà ma thú cấp cao cũng có địa vị không kém tại Ma Giới, thậm chí không có gì phân biệt với người của Ma tộc. Mà ma vật thì dù có tu luyện đến ma vật cao cấp, chúng nó vẫn là ma vật, bề ngoài có đặc điểm của ma vật, vẫn là xấu xí không chịu nổi.

Từ lúc Ma tộc xuất hiện tại đại lục Thương Vũ, mọi người chỉ biết Bắc Địa ma vật hoành hành, nhưng chưa hề nói có xuất hiện ma thú, nhưng bây giờ xuất hiện ma thú là chuyện gì xảy ra?

Cuối cùng không có thảo luận ra nguyên do, bất quá việc này bọn Trương Như Hiệp đều để ở trong lòng, trong những ngày kế tiếp vẫn âm thầm cảnh giác.

Đương nhiên, khác với lo lắng của Từ Lăng, Trọng Thiên cũng đồng dạng phát hiện con ma thú kia, nếu không phải nó ẩn nấp quá tốt, Trọng Thiên đã sớm tiến lên đánh nhau một trận. Trọng Thiên đi theo Từ Lăng ra ngoài, tựa như phạm nhân được thả đi dạo, nó hiện tại đã có thực lực, căn bản không sợ người bên ngoài phát hiện khác thường. Lúc đám người chém giết ma vật thì đại gia nó phum một ngụm yêu hỏa tới, tất cả ma vật đều thành tro bụi, sức chiến đấu cũng mãnh mẽ giành được tán thành của bọn Trương Như Hiệp.

Dưới tình huống có cùng chung kẻ địch, mọi người thường sẽ tương đối khoan dung đối với đồng bạn, dù biết rõ có vấn đề cũng sẽ theo bản năng trước tiên cứ đặt sang một bên.

Qua vài ngày, bọn họ đột nhiên nhận được tin tức Thiên Tông phái gởi tới, bảo các đệ tử chú ý tập kích của “Điện diện”.

Cái gọi là “Điện diện” chính là những tu sĩ mang mặt nạ bướm kia, cũng là một tổ chức do ma tu thành lập tại đại lục Thương Vũ, chuyên môn làm hại đệ tử tinh anh các phái của đại lục Thương Vũ. Trương Như Hiệp cùng Vu Tuyết là đệ tử thân truyền của Thanh Ngọc chân quân đại phái số một Tây

Cảnh, tự nhiên cũng rất nhanh được vào danh sách săn bắt của “Điện diện”.

Trương Như Hiệp cười lạnh, nàng không có chút hảo cảm nào với Ma tộc. “Điện diện” mà dám tới, bà cô này cũng không sợ chiến.

Sợ năm tên đệ tử Trúc Cơ gặp chuyện không may, Trương Như Hiệp đưa bọn họ về Phi Thiên thành trước, để bọn họ cùng tu sĩ Phi Thiên thành trấn thủ Phi Thiên thành, chỉ cần Phi Thiên thành không phá, ma vật muốn đi vào Tây Cảnh cũng không phải dễ dàng. An bài xong đám người, ba người bọn họ tiếp tục du đăng tại biên cảnh.

*****

Đám tiểu ma vật này hoàn toàn là con tốt, tu sĩ Kim Đan vừa ra tay liền có thể đánh chúng nó thành tro, thứ tương đối có tính khiêu chiến là những ma vật trung cấp kia.

Vào thời điểm hơn mười người mặt mang mặt nạ nửa con bướm đột nhiên tập kích, Trương Như Hiệp oai phong lẫm liệt đứng phía trước, một bộ dáng nữ hán tử xung trận lên trước, vẩy một cái liền là một cái đại sát chiêu, ngọn lửa hùng lực thổi quét một vùng trời, mỗi một trận hỏa ẩn chứa một tuý lực dị hỏa, hình thành một vùng biển lửa địa ngục.

Tư Lăng có chút kinh ngạc, không nghĩ tới Trương Như Hiệp cũng thân mang dị hỏa. Mấy ngày qua, Trương Như Hiệp chưa từng dùng dị hỏa, chỉ là linh hỏa bình thường, nhưng lực sát thương đã bất phàm. Bất quá nghĩ đến nàng là biến dị hỏa linh căn, hơn nữa có thể được Thanh Ngọc chân quân coi trọng thu làm môn hạ, tự nhiên cũng là người thiên tư ngất trời.

Tư Lăng trước kia đã từng giao thủ với đám Điện diện tại dãy núi Thập Vạn, đã biết thủ đoạn của bọn họ, cũng nói trước cho bọn Trương Như Hiệp, cho nên Trương Như Hiệp có đề phòng, một lần ra tay liền có hai tên tu sĩ Điện diện bị ngọn lửa đốt chết.

Lúc Trương Như Hiệp cùng Điện diện giao thủ, Tư Lăng đột nhiên trong lòng hơi rung động, hồn lực tạo thành một vòng bảo hộ vọt lên, bảo hộ ba người vào trong đó. Lúc này, một luồng ma khí màu đen ập đến, đánh trúng Hồn Lực Bảo, khiến cho toàn bộ Hồn Lực Bảo đều rung động kịch liệt.

“Xảy ra chuyện gì?” Vu Tuyết kinh sợ hỏi.

Tư Lăng thần sắc hơi run sợ, nói: “Vu sư tỷ, tỷ đi giúp Trương sư tỷ đi!” Vu Tuyết gật đầu, Tư Lăng sắc mặt lạnh lùng, đứng ra nghênh đón, ra tay liền là một xấp Bạo Liệt Hồn Phù lục phẩm ném vào không trung, toàn bộ rừng núi đều rung chuyển, cũng đẩy kẻ ẩn thân đi ra.

Một tên ma tu, còn có một ma thú.

Ma tu là nam tử trung niên gầy gò, toàn thân nhìn trông như không có chút máu thịt, chỉ còn lại một tấm da bọc lấy xương cốt, quả thực là cực kỳ khó coi, chỉ nhìn bề ngoài liền biết đây là một nhân tu bị rơi vào Ma Đạo thành ma tu. Lại xem tu vi, thế nhưng đã là Kim Đan hậu kỳ đỉnh cao, rất nhanh liền muốn Kết Anh. Ma tu nhìn chằm chằm Tư Lăng một lúc, sau đó hắc hắc cười rộ lên, vẻ mặt đầy hưng phấn, không còn bộ dáng chật vật như lúc bị Tư Lăng bức ra.

“Thật là quá may mắn, không ngờ rằng trời cao lại chiếu cố ta như thế, để cho ta gặp được người đầu tiên...” Giọng nói của Ma tu rất khó nghe, tựa như bị người ta bóp chặt cổ họng.

“Người quen biết ta?” Tư Lăng trả lời một câu, ngầm ngưng tụ hồn lực để có thể công kích bất cứ lúc nào.

“Ta tất nhiên là không quen biết người, bất quá thiếu chủ của chúng ta nhận thức người là được!”

Tư Lăng rất nhanh liền nhớ tới tên nam tu Ma tộc hai lần bị hấn phá hủy chuyện tốt tại Huyền Thiên bí cảnh kia, hình như tùy tùng bên cạnh hắn đứng là gọi hắn bằng “Thiếu chủ”, chỉ sợ hắn đứng quý tộc có thân phận không thấp tại Ma Giới. Khi đó hắn ta hai lần lợi dụng không gian quyền trực để chạy trốn, ánh mắt hắn nhìn mình khi đó đứng là cảm thù đến tận xương tủy, vậy nên không nghi ngờ nếu là gặp gỡ, tuyệt đối sẽ bị đối phương trả thù.

Thật là oan gia ngõ hẹp.

Tư Lăng thảm vờ vĩnh than một tiếng, sau đó chân đạp một cái, “Biến hình” biến hóa thành một thanh quang linh kiếm, trực tiếp bỏ tới.

Đồng thời Trọng Thiên cũng gào gào kêu lên, gia nhập vào đội phun yêu hỏa, mục tiêu chính là con ma thú kia, chuẩn bị đánh hạ nó để nướng ăn. Đối với Trọng Thiên đại gia mà nói, rốt cuộc xuất hiện cái đối thủ có tính khiêu chiến, tuyệt đối phải cho bọn chúng nếm thử lợi hại của yêu hỏa!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 147: Không gian quyền trực

Tu sĩ Kim Đan ra tay, động một cái là dời núi lấp biển, uy thế kinh người, quả thực chính là vũ khí phá hư hoàn cảnh. Hơn nữa có thêm một con yêu thú

chơi lửa, hiện trường quả thực chính là một mảnh địa ngục.

Ma tu đối diện không nghĩ tới năng lực người này lại kỳ quái như thế, bất ngờ không phòng bị nên ăn khổ, lập tức nhớ tới Bạch thiếu chủ từng nói, gặp được người này thì tuyệt đối không thể khinh địch, bảo bọn hắn phải cẩn thận với năng lực người này. Thanh kiếm mang ánh sáng trắng kia thoát nhìn giống như là linh lực Quang linh căn, nhưng nếu tiếp xúc thì sẽ phát hiện căn bản không có tính nhu hòa chữa khỏi của Quang linh căn, khí tức ẩn chứa còn tàn bạo làm tổn hại hơn cả ma khí màu đen, tạo ra lực sát thương vô cùng ghê gớm.

Ma tu thu hồi lòng khinh thị lúc trước, phát tay liền là từng đợt từng đợt ma khí màu đen, hóa thành lưỡi đao gió quét đến. Tư Lăng nghiêng chiến, kiếm mang bạch quang quét qua, va chạm với Phong Nhãn (lưỡi đao gió), hai loại năng lượng giao nhau, phát ra tiếng nổ mạnh ầm ầm.

Lúc Tư Lăng cùng ma tu giao thủ, Trọng Thiên cũng đã tập trung vào con ma thú kia. Con ma thú này thân hình cực lớn, giống như hổ, dài chừng năm mét cao hai mét, toàn thân đen kịt, trên đầu có một sừng cong ánh vàng, mũi nhọn của sừng vô cùng sắc bén, vũ khí là Phong Nhãn. So sánh với con ma thú cao lớn uy mãnh kia, bản thể nhỏ nhắn của Trọng Thiên quả thực giống như trò cười, một vuốt của ma thú đã có thể đè nát nó. Bất quá trên thực tế, tình hình hoàn toàn ngược lại, Trọng Thiên tốc độ quá nhanh, hơn nữa vô cùng âm hiểm mà chuyên chọn những chỗ nhiều lông trên người ma thú để phun lửa, thiêu nó đến gào thét không dứt, nhưng lại không thể khóa chặt địch nhân, bị một con tiểu yêu thú đùa giỡn đến mờ mịt.

Bên này động tác quá lớn, không cẩn thận liền va lấy bọn Trương Như Hiệp bên kia, Trương Như Hiệp không thể không mang theo Vu Tuyết tránh xa một ít, cũng nhân cơ hội giải quyết đám tu sĩ Điện Diện. Hai người liên thủ, trong lúc nhất thời là chiếm thế thượng phong.

Chẳng mấy chốc, Tư Lăng bên kia lại bắt đầu bị vây vào hoàn cảnh xấu. Ma tu kia là tu sĩ Kim Đan hậu kỳ, ma lực dồi dào, kinh nghiệm chiến đấu phong phú, hiển nhiên không phải Tư Lăng có thể so được. Tư Lăng vẫn ý thức được chỗ yếu của mình, quá trẻ tuổi, trải nghiệm không đủ, kỹ xảo chiến đấu cũng không đủ thuần thực, không có sự phụ chuyên môn chỉ điểm, đều dựa vào tự mình tìm tòi, nên bản lĩnh lúc không chế địch khó tránh khỏi thua kém, vậy nên hắn vẫn tìm cơ hội rèn luyện chính mình, chỉ là rút cuộc thời gian vẫn quá ngắn.

Tư Lăng ánh mắt đông lại, động tác chém hơi nghiêng một chút. Lúc ma tu kia cười lạnh hất Hồn lực kiếm ra thì đột nhiên lấy ra một xấp Hồn phù lực phẩm đánh tới. Hành vi quá giàu có này tất nhiên khiến người khác không kịp phòng bị, ngoại trừ những đệ tử thế gia môn phái thật sự có nội lực ở đại lục Trung Ương, có ai có thể ra tay bằng mấy xấp hồn phù lực phẩm được chứ, quả thực không nên quá tỏ hào!

Uy lực Hồn phù lực phẩm có thể so với linh phù thất phẩm, lập tức đánh cho ma tu kia mặt xám mày tro, cũng khiến Trương Như Hiệp cùng Vu Tuyết trợn mắt há mồm. Nếu không phải hiện tại thời cơ không đúng, Trương Như Hiệp thật sự muốn hai tay ôm mặt làm biểu cảm hò hét: Khốn kiếp, điều này không khoa học, Tư đệ đệ nhìn xinh đẹp như hoa như vậy sao có thể hung tàn như thế chứ? Hắn là nên đề tỷ tỷ đến bảo hộ hắn mới đúng!

Lúc này, Trọng Thiên đã phóng hỏa đốt sạch lông con ma thú kia, đặc biệt là chỗ mông, một mảnh trống trơn, hồng hồng mềm mềm, nhìn trông rất khôi hài, cũng làm con ma thú kia cảm thấy CMN ghen khuất, thẹn quá thành giận, nổi điên phát ra một trận rống giận rung trời. Miệng nó mở rộng phóng ra Phong Nhãn kéo căng mang uy lực kinh người.

Lúc ma tu nhìn thấy Ma sừng của mình bị sỉ nhục như vậy, quả thực lạng lặc dữ sôi gan, ra tay lại càng thêm lợi hại.

Đúng lúc này, Trọng Thiên nhào tới, móng vuốt sắc nhọn dài ngoằng từ đệm thịt lộ ra, vung trào ra liên vạch trên thân thể ma thú một vết thương sâu thấy tới xương. Thừa dịp ma thú bị đau, Trọng Thiên nhào lên cắn cổ ma thú, móng vuốt kia cắm thật sâu vào trên đầu ma thú. Ma thú đấu tranh một lúc, chậm rãi từ vong.

Mà ma thú từ vong cũng làm cho ma tu bị ảnh hưởng, ông ta phun ra một búng máu, sắc mặt có chút tái xanh, nhưng ánh mắt nhìn về phía Tư Lăng lại hận không thể giết hắn, khàn khàn kêu lên: “Ta thay đổi chủ ý, ta muốn giết các ngươi!! Sau đó đem thi thể các ngươi mang về cho Thiếu chủ!”

Trọng Thiên giết con ma thú kia xong, trở lại trên vai Tư Lăng, liếm móng vuốt, từ trên cao bề ngễ nhìn xuống ma tu, vẻ mặt như đang nhìn tên ngốc từ. Trọng Thiên bề ngoài nhìn rất đáng yêu, biểu cảm khinh bỉ không có thành công như Tiểu Khôi, bất quá ở trong mắt tên Ma tu mất đi Ma sừng thì đã đủ kéo thù hận.

Cảm giác Hồn lực đã tiêu hao khá nhiều, Tư Lăng vội nhân cơ hội lấy ra một lọ linh tửu uống vào, sau đó tránh thoát con lốc xoáy gào thét mà đến, lại không ngờ phía sau còn có một con gió xoáy khác giáp công, Tư Lăng tránh né không kịp, trực tiếp chịu một đòn. Sức mạnh xoắn ốc kia làm cho nội tạng hắn bị thương, phun ra một búng máu.

Nhìn xuống đau đớn, Tư Lăng liền tiếp biến ảo nhịp bước để né tránh lốc xoáy đuổi giết, liều mạng rót linh tửu cho mình, tiếp tục phát tay ra mấy xấp Hồn phù ném qua ngăn cản ma tu tới gần.

Ma tu kia cười lạnh nhìn hắn, giống như đang nhìn một kẻ sắp chết gãy dựa. Lúc ông ta đang chuẩn bị ngưng tụ ma lực trực tiếp giết chết Tư Lăng thì đột nhiên con yêu thú màu đen kia cong người đánh tới chỗ ông ta. Tốc độ kia quá nhanh, một cánh tay chưa kịp né tránh lập tức bị đối phương dùng móng vuốt xé đứt. Cảm giác được thân thể nháy mắt bị tê liệt, phát hiện cánh tay bị cắt nhiễm phải một loại độc tố, ông ta cực kỳ hoảng sợ, nhanh chóng ngưng tụ ma lực bịt kín không để độc khí kia lan tràn.

Mà lúc này, Tư Lăng đem “Biến hình” biến ảo thành một cái khiên ngăn cản lốc xoáy cuốn xoắn kéo đến, thừa dịp ma tu bị thương thì bắn một trăm thanh Hồn lực kiếm mạnh mẽ xuyên qua.

“Nổ nổ nổ!”

Đất rung núi chuyển qua đi, ma tu kia bị nổ đến thân thể tan nát, rõ ràng bị thương rất nặng, cả cử động cũng là cố sức.

Ma tu trừng lớn đôi mắt, tơ máu che kín, nhìn tên nam tu lại giờ thanh quang kiếm chém xuống, cắn răng, vỗ túi trừ vật một cái, một cái Không gian quyền trực xuất hiện.

“Không tốt, hần muốn chạy trốn!” Vu Tuyết kêu lên.

Từ Lăng vung kiếm qua, mục tiêu là cái không gian quyền trực kia. Hần vốn là muốn trực tiếp phá hủy Không gian quyền trực, ai biết ma tu lại tự góp sức cuối cùng đỡ lấy một kiếm này. Sau đó trên mặt ông ta lộ ra một nụ cười quái dị, từ mặt đất đột nhiên xuất hiện một đôi tay do bùn đất ngưng tụ thành túm lấy Từ Lăng, không cho hần cơ hội chạy thoát. Không gian quyền trực kia cũng cùng lúc nổ tung, thế nhưng trực tiếp xé toạc không gian, Từ Lăng và cả ma tu kia cùng nhau bị không gian cuốn vào.

“...”

Trương Như Hiệp cùng Vu Tuyết còn không kịp qua cứu giúp thì đã bị dư lực phát nổ của không gian quyền trực đánh bay. Dư chấn kia mạnh đến mức làm chấn động phế phủ hai người, máu huyết cuộn trào.

Đội vụ nổ đi qua, hai người nhanh chóng bò dậy bay nhanh lại đây xem xét. Hiện trường chỉ còn một đống hỗn độn, rừng cây dãy núi bị sang bằng, đâu còn bóng dáng Từ Lăng cùng ma tu nữa.

Trương Như Hiệp trái tim hơi run, nháy mắt có loại cảm giác da đầu tê dại, trầm giọng nói: “Sur muội, sau khi không gian quyền trực bùng nổ, sẽ đưa người ta đến nơi nào?”

Vu Tuyết lắc đầu: “Muội cũng không biết, hần là sẽ không giống với vị trí định vị ban đầu của không gian quyền trực, thậm chí khả năng sẽ làm cho người ta lạc lối trong đường hầm thời không. Đương nhiên, nếu tình huống tốt một chút thì rất nhanh sẽ có thể ra khỏi đường hầm không gian. Quyền trực này chỉ là không gian quyền trực cấp thấp, uy lực cũng không lớn, có lẽ sẽ không truyền tống Từ đạo hữu đến nơi quá xa.”

Trương Như Hiệp lập tức tràn đầy hi vọng nhìn nàng, “Ý là, Từ đệ đệ khả năng bị truyền tống đến một nơi không xa?”

Vu Tuyết mặt mày co rúm, không phá vỡ sự “lừa mình dối người” của sư tỷ nhà mình.

Trương Như Hiệp nhìn thì thê của những Diệp Diện kia mà nghiêng răng nghiêng lợi trong chốc lát, mới nói: “Sur muội, tiểu sư đệ nếu thành công Kết Anh, hần là rất nhanh sẽ xuất quan, đến lúc đó... Không tìm được Từ đệ đệ, chúng ta vẫn là đừng trở về sư môn nữa.”

Vu Tuyết chau mày lại nghĩ nghĩ, lòng có ưu sầu, gật đầu đồng ý.

*****

Bắc Địa, Thiên Long quật (hầm, hang).

Trong cung điện rộng lớn xây bằng đá cẩm thạch màu đen, hơn mười người nữ tử ăn mặc xinh đẹp múa lượn nhẹ nhàng trong đại điện trung tâm, lụa mỏng mềm mại múa lượn, chuông vàng bên hông kêu leng keng, uốn lưng lắc hông, lụa mỏng xoay tròn bay lượn, chỗ huyền bí nữ tính như ẩn như hiện, chọc người rung động.

Trên đại điện, hai nam tử ngồi đối diện nhau, ngồi bên cạnh bọn họ là nữ tu mặc trang phục vũ nữ, trên bàn bày quỳnh tương (rượu ngon), ngọc dịch, kỳ trân, dị quả.

Đang thưởng thức ca múa thì một tên nam tu đột nhiên đẩy cô nữ tu đang dùng bộ ngực đầy đặn chèn ép cánh tay hần ra, nghiêm túc nhìn nam tử tuần nĩ đối diện, nói: “Thiếu chủ, Tề Lâm chết.”

Nghe vậy, thiếu chủ kia thần sắc lạnh lùng, hỏi: “Ai giết chết?”

“Ách, không biết.” Sảng khoái trả lời xong, nam tu lại cả lợ phát phơ nghiêng người ngồi trở lại trên chỗ ngồi trải da yêu thú mềm mại, uống linh tửu cực phẩm mà nữ tu đưa tới bên môi, híp lại đôi mắt lóe lên ánh sáng khác thường.

Thiếu chủ kia cười lạnh nói: “Bất kể là ai giết chết, dám phá hư chuyện tốt của bản tọa, bản tọa để cho hần sống không bằng chết.”

“Tề Lâm phụng mệnh mai phục đến Tây Cảnh tìm hiểu tin tức, bản lĩnh ẩn thân của hần là cực mạnh, ngay cả dưới mí mắt của Nguyên Anh tu sĩ cũng có thể thông dong trốn thoát, chết quả thật đáng tiếc.” Nam tu mặt mũi tiếu nuối nói, trong tay xoay xoay chén ngọc, sau đó như có điều suy nghĩ nhìn về phía nam tu đối diện, nói: “Thiếu chủ, ngài phái Tề Lâm đi Tây Cảnh là để tìm kiếm người nào?”

Nghe vậy, thiếu chủ kia sắc mặt lạnh lùng, trong mắt đã mang theo vài phần tức giận, uy áp Nguyên Anh sơ kỳ ép thẳng tới nam tu đối diện, thẳng đến nam tu kia sắc mặt có thay đổi mới thu hồi uy áp, lạnh lùng nói: “Đây không phải là chuyện người nên biết.” Nghĩ tới tên nam nhân trong trí nhớ kia, trong lòng hận không thể hủy diệt cái tên có gương mặt còn xinh đẹp hơn nữ nhân kia, lại đem người nọ rút hồn luyện pháp, thì thể vứt xuống trong huyết trì để nuôi Ác Ma.

Nhìn ra lửa giận trên gương mặt lạnh lùng của hần, nam tu mặc dù hết sức hiếu kỳ, nhưng cũng biết không nên lại chọc giận hần vào lúc này, chỉ là trong lòng có chút đáng tiếc không thể tìm Tề Lâm xác nhận một chút. Bất quá, Tề Lâm là ai giết, hần thật ra là biết. Tề Lâm trước khi chết đã dùng một chút sức lực cuối cùng để khởi động Tàng Kinh trên người, đem khuôn mặt người giết chết hần phản hồi về để hần nhìn thấy.

Khi nhìn đến dung nhan bên môi mang vết máu lại càng tăng thêm vẻ yêu dị tuyệt sắc trong gương kia, hấn vẫn là nhịn không được hơi run sợ trong lòng, kinh diễm vạn phần, sau đó phản ứng kịp thì nhịn không được kinh ngạc thần phục vận mệnh trùng hợp. Hấn thật ra không nghĩ tới sẽ là hấn ta... Nhưng nếu là hấn ta mà nói, có thể ép Tề Lâm đến nước này ngược lại cũng không kỳ quái.

Bất quá, xuất phát từ tư tâm, hấn vẫn là che giấu chuyện này, chỉ hi vọng người nọ có thể may mắn trốn thoát khỏi không gian đường hầm bạo loạn, nếu mà chết như vậy, sẽ mất đi rất nhiều lạc thú.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 148: Quỷ giới

Các loại hư tuyến vô quy tắc nhanh chóng tiếp cận lại lập tức rời xa, xếp thành một loại đường cong cầu vòng vận vận mà hỗn độn, không có bất kỳ quy tắc nào.

Từ Lăng hai mắt chăm chú dõi theo con đường phía trước, sợ mình không chú ý một cái, sẽ bị những hư tuyến cầu vòng nhanh chóng đánh tới kia làm sinh ra sợ hãi, nhịn không được mà bước sai một bước, đến lúc đó thì chờ đợi mình sẽ là lực bạo loạn của Không Gian trực tiếp xoắn nát. Từ Lăng nhớ rõ, lúc không gian quyền trực nổ tung xé rách không gian, bọn họ vừa bị hút vào đường hầm không gian thì còn chưa kịp phản ứng, tên ma tu bị thương kia không có bất kỳ phản kháng nào mà đụng vào lối xoáy ngầm trong đường hầm không gian, toàn thân bị hút vào không gian vô quy tắc, nháy mắt biến mất trong hư vô.

Thân thể cứng rắn của tu sĩ Kim Đan hậu kỳ mà đối mặt với lực Không Gian thì chỉ yếu ớt như đậu hủ, nháy mắt đã bị Lực Không Gian bóp nát thành bột mịn, không lưu một chút dấu vết.

Một màn này tất nhiên làm cho hấn hoảng sợ, tâm tình vốn hồngбет lại nghiêm trọng thêm vài phần, tinh thần lại thêm cẩn thận mười phần, không thể bước sai một bước.

Tình cảnh của Ma tu khiến Từ Lăng hoàn toàn xóc lại tinh thần, thậm chí không dám chữa thương ở nơi này, chỉ có thể qua quyết uống một lọ Mộc Linh dịch, để linh dịch chậm rãi thấm bổ thân thể bị thương, chống đỡ một hồi, dự tính sau khi rời khỏi đường hầm không gian này thì lại tìm địa phương an toàn để chữa thương.

Trọng Thiên ghé vào trên bả vai hấn, cái đuôi quần trên cổ Từ Lăng, như nam châm cố định lại thân thể. Nó cũng biết lúc này Từ Lăng không được phân tâm, cho nên mấy ngày qua nó vẫn an phận ngồi xồm trên vai Từ Lăng, thậm chí không có ồn ào muốn ăn gì đó. Quả nhiên, tên này lúc trước thường quậy phá, một ngày không ăn thì đói bụng đến phát điên là chơi xỏ hấn, giờ không phải có thể nhịn được sao?

Từ Lăng không biết cái đường hầm không gian này thông đến đâu, trước kia tuy rằng nghe nói qua, đường hầm không gian bị sức mạnh cực hạn xé rách thường không ổn định. Nếu nhân phẩm không tốt, tiến vào đường hầm không gian mà gặp phải bão táp không gian, vậy coi như xong, thế nào cũng là “mười tám năm sau lại là một hảo hán”. Nếu nhân phẩm tốt, đường hầm không gian tuy rằng không ổn định, nhưng mà lệch khỏi bão táp không gian, chỉ cần có thể thuận lợi đi ra, rời đi đường hầm không gian, thì dù cho có xuất hiện tại chỗ sâu trong Quỷ Giới cũng còn có tia cơ hội sống sót.

Từ Lăng nhân phẩm hiển nhiên cũng không tệ lắm, đường hầm không gian tuy không ổn định, nhưng ít ra không có gặp phải bão táp không gian.

Tại đường hầm không gian không ngủ không nghỉ suốt nửa tháng, rốt cuộc thấy được ngoại trừ đường cong cầu vòng huyền ảo, đằng trước đã xuất hiện một điểm ánh sáng trắng thuần túy.

Ánh sáng trắng là tận cùng của đường hầm không gian này.

Từ Lăng kích động, trong lòng lại một lần nữa cảm thấy nhân phẩm và vận khí của mình cũng không tệ lắm.

Trọng Thiên cũng thực kích động, nếu không phải biết Từ Lăng phân tâm không được, nó đã sớm cào tóc của hấn kêu gào gào.

Nhìn ánh sáng trắng kia càng lúc càng lớn, Từ Lăng ổn định tâm tình kích động, bước chân vẫn duy trì tần suất vốn có. Mãi đến khi nhìn thấy ánh sáng trắng hư hư thực thực đang ở trước mắt, Từ Lăng chớp mắt một cái, tuy không biết thế giới sau một bước này là như thế nào, nhưng ít ra sẽ không kém hơn cái đường hầm không gian không ổn định này.

Từ Lăng vững vàng bước lên phía trước.

*****

Nhìn hoàn cảnh hoang vắng thăm thẳm chung quanh, Từ Lăng phun nước mắt như mì sợi, lại một lần nữa ý thức được số mệnh của mình thật sự không tốt, rất không tốt! Chẳng lẽ cái số mệnh của hấn đã bị Lệ Quỷ cắn nát trước khi xuyên việt kiếp trước rồi sao?

Ngon núi hoang vu vắng lặng màu xám tro không có một hơi thở của người sống, đưa mắt nhìn xa xa, đất trời cũng là một màu tro chán nản, làm người ta

nhìn thấy mà tâm tình cũng phiền muộn ức chế. Nhìn đồng bằng vô tận trần ngập sắc tro tàn, trần ngập không khí nhàn nhạt thảm đạm, không có một ngọn cỏ, không một chút sinh khí, càng làm cho lòng người tội tệ khó chịu.

Tiểu Yêu Liên là người đầu tiên cảm giác được sự không thoải mái do hoàn cảnh mang đến, kéo vạt áo Tư Lăng ra, trốn bên trong một mối nói: “Tư công tử, đây là nơi nào? Tiểu Hồng cảm thấy rất không thoải mái, chỗ này rất không tốt.”

Trọng Thiên ngẩng đầu tò mò nhìn hoàn cảnh chung quanh, như là đang xác nhận nơi này là nơi nào.

Tư Lăng trong tay cầm “Biển hình” mang hình dạng Thiêu hỏa côn, “Biển hình” thế này trông như một cây gậy phổ thông, nếu không truyền hồn lực vào biển ảo hình dạng thì nó sẽ trực tiếp ngăn cách khí tức, dù là ai cũng sẽ không biết nó là một pháp bảo bản mạng. Tuy rằng bề ngoài nhìn có chút 㒼, lại có thể đánh úp bất ngờ, tấn công khi người ta chưa chuẩn bị, có thể dùng để ra đòn phủ đầu. Lúc này Tư Lăng hai tay rũ xuống, có vẻ không hề phòng bị, kỳ thật cả người đều bị vây trong trạng thái chuẩn bị chiến đấu, chỉ cần vừa có tình huống gì liền có thể lập tức tấn công.

Lúc một người hai yêu đều đang nghỉ hoặc nơi này là địa phương nào thì đột nhiên phát hiện cách đó không xa, từ dưới nền đất chui ra một cái bóng màu trắng. Có lẽ là phát hiện bóng dáng của bọn họ, cái bóng màu trắng kia giống hăng tiết gà, nhanh chóng bay về nơi này. Đến lúc nó tới gần thì Tư Lăng phát hiện đây là một tên Quỷ Tu cấp thấp, đến cả thân thể cũng chưa tu luyện được ngưng thật, sắc mặt trắng bệch nhợt nhạt, một đôi tròng mắt phiếm hồng, nhìn có vẻ không có ý tốt.

Tuy rằng không có ý tốt, nhưng Tư Lăng lại cảm thấy hết sức thân thiết, giống như nhìn thấy đồng loại vậy.

Bởi vì tâm tình tốt, Tư Lăng tránh thoát được đòn tấn công của tên Quỷ Tu kia thì cũng không có lập tức giết hấn, mà là dùng linh lực hóa thành một sợi dây thừng, trực tiếp trói hấn thành bánh chưng.

Quỷ Tu kia rốt cuộc cũng biết Tư Lăng là không dễ chọc, đồ mắt loé qua vẻ sợ hãi, cả thân thể cũng hư ảo thêm vài phần, đã có thể nhìn thấy tro bụi phía dưới thân thể hấn.

Tư Lăng tận lực làm cho mình nhìn có vẻ ôn hoà, hỏi: “Xin hỏi nơi này là nơi nào?”

“Rừng rậm Hoang dã.” Quỷ Tu đang hoảng trả lời, nhìn Tư Lăng tản ra hơi thở người sống, nhin không được liếm liếm môi của mình. Linh hồn người này toả ra mùi hương hết sức mỹ vị, nếu mà có thể nuốt linh hồn của hấn, tu vi của mình nhất định có thể cao hơn một tầng, nói không chừng có thể trực tiếp tăng lên Trúc Cơ.

Đột nhiên, Quỷ Tu phát ra một tiếng hét thảm, đau đến lăn lộn dưới đất, linh hồn giống như bị hỏa thiêu chiền xào, chỉ mong chết đi để tránh được loại cực hình này.

“Trọng Thiên!” Tư Lăng kêu một tiếng, có chút khiếp sợ với thủ đoạn của Trọng Thiên. Cũng chỉ là một chút yêu hoá, Quỷ Tu kia liền thống khổ giống như muốn bị rút hồn luyện pháp. Hấn tuy rằng nhìn ra cái tên Quỷ Tu này thêm thường linh hồn của mình, nhưng đời trước hấn đã gặp không ít Lệ quỷ ham muốn hồn thể thiện quỷ của mình, nhìn thấy nhiều, tất nhiên không có cảm giác gì.

Bất quá Quỷ Tu thế giới này không giống với kiếp trước. Đời trước lệ quỷ và thiện quỷ có giới hạn rõ ràng, tựa như trắng và đen, sáng và tối, không thể điều hòa. Mà Quỷ Tu nơi này thì không có gì phân biệt, đều là kẻ mạnh là vua, chỉ cần tu vi cao, không phân biệt thiện ác, chỉ có phân chia mạnh yếu.

Trọng Thiên hừ một tiếng, móng vuốt vung lên, Quỷ Tu kia mở hô hấp đầm đìa nằm trên mặt đất, suy yếu đến không thể nhúc nhích, trong mắt đều là sợ hãi, tất nhiên cũng không dám mơ ước linh hồn vô cùng mỹ vị trước mắt này nữa.

Kế tiếp, Tư Lăng câu hỏi gì thì Quỷ Tu kia cũng không dám động tâm tư gì nữa, đều đang hoảng trả lời.

Nghe được Quỷ Tu nói nơi này là Quỷ Giới thì Tư Lăng lần nữa vì sự móc meo vô địch của mình mà cảm khái một tiếng, quả nhiên hấn không nên ôm bất cứ hy vọng nào với số mệnh của mình. Theo Quỷ Tu nói, nơi này là Rừng rậm hoang dã của Quỷ Giới, là một nơi hoang dã không có bất kỳ hơi thở nào của sinh mệnh. Nơi này ngoại trừ ngẫu nhiên gặp được Quỷ Tu cấp thấp giống bọn họ ra, không có quỷ tu nào nguyện ý đến loại địa phương này, đến cả ma quỷ đều không bằng lòng đến.

Nhận thức của Tư Lăng đối với Quỷ Giới là từ một ngọc giản giới thiệu các loại địa vực, đại lục trong tiệp sách thành Minh Hà, bên trong đều nói sơ lược, không có gì hữu dụng, cho nên lúc mới bắt đầu thật không biết nơi này là Quỷ Giới.

Giờ đầu tiên là phải tìm một nơi an toàn để chữa thương, sau đó lại đi tìm hiểu tin tức, nghĩ biện pháp rời khỏi Quỷ Giới, trở lại đại lục Thương Vũ.

Nghĩ thế, Tư Lăng nhìn về phía Quỷ Tu kia. Quỷ Tu này là một nam tử tuổi trẻ gầy yếu, trước khi chết hấn là tuổi không lớn, mà tu vi lúc này của hấn ta là Luyện khí tầng bảy, nhờ yếu đến tùy tiện nâng giờ tay cũng có thể tiêu diệt.

Nên giết luôn hay là giữ lại dùng bây giờ?

Có thể là nhìn ra tâm tư của Tư Lăng, Quỷ Tu kia hoảng sợ trừng lớn đôi mắt đỏ, kêu lên: “Tiền bối, đừng, đừng giết ta, ta biết phương pháp có thể che dấu hơi thở người sống, thậm chí nói cho người biết thông đạo về Nhân Giới!”

Thấy hấn thức thời như thế, Tư Lăng cực kỳ vừa lòng, vẫn dùng linh lực hóa thành sợi dây thừng buộc hấn ta lại, tựa như chơi điều thả bay giữa không trung, chính mình thì kéo một đầu khác của dây thừng linh lực, sau đó từ trong túi trữ vật lấy ra chiếc Phi Thiên thuyền ném về phía không trung, rồi trực tiếp lên Phi Thiên thuyền.

Lên Phi Thiên thuyền, Tur Lăng tùy ý thả tên Quỷ Tu kia xuống, sau đó không để ý tới cảm xúc không tình nguyện của linh thức Phi Thiên thuyền, trực tiếp vỗ một tấm Ân thân phủ lên thân thuyền để ẩn thân. Nơi này là Vùng rừng rậm hoang dã, những Quỷ Tu lợi hại cùng quỷ quái đều sẽ không đặt chân tới nơi đây, tạm thời là một nơi an toàn. Hơn nữa Phi Thiên thuyền có chức năng che chắn thần thức, lại ẩn thân, hẳn thật không tin những quỷ kia tu có thể tìm được hắn!

Trở lại Phi Thiên thuyền, không nói Tur Lăng, đến cả Trọng Thiên cùng Tiểu Yêu Liên đều thoải mái hơn không ít, đặc biệt là Tiểu Yêu Liên. Nó vốn là yêu thực, miễn cảm nhất đối với khí tức sinh mệnh, nhưng nơi rừng rậm hoang dã này tràn đầy một loại tử khí, làm cho không có một ngọn cỏ, là nơi thực vật chán ghét nhất.

Tur Lăng dùng ba ngày thời gian để đã tọa chữa thương, dùng linh lực nuôi dưỡng nội tạng cùng kinh mạch bị thương, sau đó lại dùng mười ngày để củng cố một chút tu vi, xem như thả lỏng nghỉ ngơi.

Một tháng sau, Tur Lăng mặt mày hồng hào xuất quan. Tại đường hầm không gian nửa tháng, không được một chút thả lỏng, so với chiến đấu liên tục với ma vật mấy tháng còn mệt mỏi hơn.

Thời điểm Tur Lăng đi ra liền nhìn thấy đại gia Trọng Thiên lười biếng nằm dài trên tràng kỷ đại sảnh, trước mặt đặt một chậu thịt nướng cắt sẵn, cái đuôi vui sướng đưa qua lại, tiết lộ tâm tình vui sướng của chủ nhân. Mà Tiểu Yêu Liên thì ôm linh quả ngồi ở một bên ghế, sau khi Trọng Thiên ăn xong thịt nướng, sẽ tự động đưa thêm cho nó, biểu hiện tròn vẹn là người vợ hiền lương thực đức, hoặc là nói, thật là một thuộc hạ rất có năng lực. Mà thịt nướng Tiểu Yêu Liên đưa tới tự nhiên là do Tur Lăng trước kia nhân rồi đã làm sẵn, đem gửi tại chỗ của Tiểu Yêu Liên. Trọng Thiên nếu muốn ăn thì đi tìm nó đòi, cho nên Tiểu Yêu Liên hiện tại không chỉ làm nhà làm vườn, còn phụ trách tiếp thực cho hai con yêu thú.

Tur Lăng nhìn nhìn, phát hiện Tiểu Khôi không được thả ra như mấy lần trước, hắn có chút phân tích đen tối, chỉ e Trọng Thiên sợ Tiểu Khôi sau khi ra ngoài lại cướp thịt nướng với nó, cho nên quyết định tiếp tục để nó ngoan ngoãn ở trong túi linh thú, không chỉ có thể tu luyện, còn có thể giảm đi một khoản thức ăn.

Nhìn thấy hắn xuất hiện, Tiểu Yêu Liên vui vẻ lăn lại đây, ngẩng đầu,, mềm mềm non nớt hỏi: “Tur công tử, ngài khỏi rồi sao?”

Tur Lăng đưa tay chọc chọc đầu của nó, cười nói: “Tất nhiên là khỏe rồi. Đúng rồi, cái tên Quỷ Tu kia đâu?”

“Đang nhốt hắn vào phòng tối đó.” Tiểu Yêu Liên chỉ vào một gian phòng tu luyện được bố trí đặc biệt trong Phi Thiên thuyền nói.

Tur Lăng kinh ngạc hỏi: “Nhốt hắn làm gì?”

“Chủ nhân nói hắn chướng mắt, làm hỏng khẩu vị cùng thêm ăn của nó, trực tiếp giam vào phòng tối.” Tiểu Hồng muội muội vẫn rất thành thực nói như thế.

Tur Lăng khòe miệng co giật. Cả không gian luyện thi thú như vậy mà còn có thể mặt không đổi sắc chụp mồi, một tên Quỷ Tu nhỏ nhoi thì có thể ảnh hưởng tâm tình của nó sao? Chỉ sợ là bộ dáng thêm thưởng linh hồn hắn của tên Quỷ Tu này lúc trước đã chọc giận nó, cảm thấy vật sở hữu của mình bị ngấp nghé cho nên mới có thể tức giận nhốt người ta vào phòng tối thôi.

Suy đoán như vậy, nhất thời trong lòng lại có chút khó chịu, âm thầm nắm chặt tay phát thề, chờ sau này hắn trở nên lợi hại, lúc phong thủy luân chuyển, hẳn chắc chắn phải cười trên người Trọng Thiên đánh nó sưng đầu đầy cục u!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 149: Nảy sinh cái hạn cuối mới

Tur Lăng đi vào trong phòng tu luyện xách tên Quỷ Tu kia ra, sau đó phát hiện một tháng qua Quỷ Tu này sinh hoạt có vẻ không tồi, khí tức vốn có chút tan vỡ không chỉ vững vàng hơn mà tu vi còn tăng trưởng một chút.

Tur Lăng nhướn mày, hỏi lại Tiểu Yêu Liên trốn trong tay áo mình, “Tiểu Hồng muội muội, các người có đưa thức ăn cho hắn sao?”

Vì lý do an toàn, Tiểu Yêu Liên trừ Tur Lăng thì không nguyện ý tiết lộ chính mình trước mặt bất kỳ người nào, cho dù đây là một tên Quỷ Tu nhỏ yếu đến có thể tùy tiện bóp chết, cho nên lúc này vẫn đang trốn trong tay áo hắn. “Ừ, lúc trước thấy khí tức của hắn bất ổn, giống như bị thương, liền cho hắn một ít Mộc Linh khí, bất quá chủ nhân nói, thực lãng phí, cho nên Tiểu Hồng không cho quá nhiều.”

Nghe xong, Tur Lăng nhin không được cười rộ lên, Tiểu Yêu Liên coi tên Quỷ Tu này như thực vật, tùy tiện cho Mộc Linh khí để trợ giúp hắn ta nhanh lên nở hoa kết trái sao? Tuy rằng cảm giác có chút buồn cười, bất quá nghĩ đến năng lực chữa khỏi của Mộc Linh khí thì cũng không kỳ quái. Quỷ Tu cùng Nhân tu tuy rằng phương thức tu hành không giống nhau, nhưng cơ bản cũng như nhau. Hơn nữa Trọng Thiên bình thường là mặc kệ Tiểu Yêu Liên sử dụng Mộc Linh khí mà nó tu luyện như thế nào, lúc này ngược lại quản thúc, chỉ sợ còn đang so đo chuyện Quỷ Tu mạo phạm bọn họ, quả nhiên là đứa keo kiệt lại thủ dai, tựa như đứa nhỏ vậy, không thể dễ dàng đắc tội.

Trọng Thiên nhìn thấy Quý Tu kia bị xách đi ra, cái đuôi đập trên trường kỷ một cái rầm, thanh âm kia dọa cho Quý Tu hoảng sợ đến thiếu chút nữa nhảy lên. Đại gia Trọng Thiên hải lòng nhe răng, tựa như đang trêu đùa tiểu súc vật yếu ớt, thật là quá ác liệt. Chẳng biết tại sao, nhìn đến bộ dạng đại gia kia của nó, Tư Lăng liền cảm thấy ngứa tay, nhẹn không được vỗ một cái, rất nhanh liền được Trọng Thiên cào cho một vuốt.

Quý Tu kia giật mình nhìn một người một thú đang cào cào lẫn nhau. Lúc thấy nam nhân cực kỳ xinh đẹp kia như không có chuyện gì mà đem tay áo bị cào rách thành từng sợi buộc lại phía sau thì đã đỡ đỡ, thậm chí có chút tan vỡ -- hẳn rồi cuộc là chọc phải cái loại nhân tu quý dị gì đây đây đây? Một chút cũng không có hình tượng cao lãnh như hoa trong truyền thuyết của Kim Đan tiền bối! Sớm biết rằng một người một thú này quý dị như vậy, cho dù bị thương làm thân trí mớ hồ, hẳn cũng tuyệt đối không đến trêu chọc bọn hắn!!

“Người nói người biết phương pháp che dấu hơi thở người sống cùng với thông đạo về nhân giới?”

Nghe được thanh âm bình tĩnh của đối phương, Quý Tu lập tức thu lại biểu cảm, nhanh chóng gạt đầu, tỏ vẻ mình tuyệt đối không nói láo.

Quý Giới tự nhiên là địa bàn của Quý Tu, ngoại trừ Quý Tu, còn có các chủng loại quý quái và cương thi, mà mấy thứ này đều có một đặc điểm, trên người không có khí tức người sống, ngược lại trên người có tử khí cùng sát khí đặc hữu của người chết, thậm chí máu thịt tươi sống cùng linh hồn sạch sẽ của người sống chính là thức ăn mà bọn chúng thích nhất. Đây cũng là vì sao lúc ấy Tư Lăng vừa xuất hiện thì tên Quý Tu này lập tức có thể phát hiện, tựa như không muốn mạng mà nhào tới. Rất nhiều nhân tu vô ý lưu lạc đến Quý Giới, nếu là không đủ mạnh mẽ hơn nữa không kịp thời che dấu khí tức, quả thực như cục thịt mỡ thơm ngon, hấp dẫn tất cả sinh vật Quý Giới lúc nào cũng muốn nhào tới cắn một miếng.

Tư Lăng tất nhiên sẽ không cho rằng bản thân mình hiện tại là vô địch. Ở Quý Giới ngoại trừ Quý Tu cấp thấp, còn có rất nhiều nhân vật cường đại, không phải là thứ mà mình có thể đối phó, cần thận một chút chắc chắn không sai.

“Ta biết một loại quả có thể che dấu khí tức người sống, tên là Mĩ Nhân Khô Lâu quả, sinh trưởng trong rừng rậm Tử Vong, chỉ cần có thể tránh thoát Ong Mĩ Nhân Khô Lâu thì có thể hái được. Ăn một Quả Mĩ Nhân Khô Lâu thì thời hạn có hiệu lực là mười ngày.” Quý Tu nom nớp lo sợ trả lời, sau đó dừng lại, nhìn nam nhân xinh đẹp như bức tượng nghệ thuật đối diện kia, nuốt xuống ngụm nước bọt, nói: “Về phần thông đạo đi nhân giới... Nó đang ở thành Quý Vương.”

Tư Lăng thần nhiên nhìn hắn, một sợi hồn lực nhảy nhót trên ngón tay, nói: “Ta không thích có người đùa giỡn tâm thần ở trước mặt ta.”

Nghe được trong lời nói của hắn có sát khí, Quý Tu vội vàng nói: “Tiền bối, không phải vẫn bối đùa giỡn tâm thần. Chỉ là... Vẫn bối chỉ muốn có cơ hội sống sót.”

Nghe xong, Tư Lăng trong lòng khẽ động, nhìn về phía khuôn mặt âm u quý khí của hắn, cảm giác được loại bản năng thần phục sợ hãi trời sinh của kẻ yếu đối với kẻ mạnh, nhưng lại có khát vọng muốn sinh tồn. Hắn cũng từng yếu ớt, cần thận giãy dụa tìm cách sống sót, cố gắng tu luyện, cố gắng trở nên mạnh mẽ, bất quá vẫn không muốn để những kẻ mạnh kia tùy tiện tiện tiện một câu thì có thể chỉ phối sinh tử cùng vận mệnh của mình.

Trong lúc Quý Tu thấp thỏm bất an thầm nghĩ mình có phải đã chọc giận hắn hay không, thì nghe thấy hắn thần nhiên hỏi: “Rừng Tử vong ở nơi nào?”

Đây là ý muốn bỏ qua cho mình?

Quý Tu trong lòng vui vẻ, vội nói: “Nó cách Rừng rậm hoang dã không xa, hướng phía Đông.”

Tư Lăng lập tức dùng thần thức liên lạc với linh thức của Phi Thiên thuyền, bảo nó bay về phía đông, rời khỏi rừng Hoang Dã. Linh thức kia có chút nghịch ngợm, là đứa tùy hứng bốc đồng, sau khi Tư Lăng hứa một đồng ưu việt mới chịu bay về hướng đông.

Chỉ thị xong Phi Thiên thuyền, Tư Lăng nheo mắt nhìn về hướng Quý Tu, đột nhiên hỏi: “Người là một Quý Tu cấp thấp, sao lại biết được hai thứ này?” Cho hắn là tên ngốc hả? Lúc trước vì giữ mạng, vội vàng đưa ra hai thứ này làm phương pháp bảo mệnh, vậy có thể biết Quý Tu bình thường tuyệt đối không biết hai thứ đó, nên hắn ta mới có thể dựa vào đó để sống sót.

Quả nhiên, nghe được Tư Lăng nói, Quý Tu cứng đờ, rất nhanh liền thành thật nói: “Ta, ta cũng không phải Quý Tu chết rồi mới đến Quý Giới, mà là sinh ra tại thành Quý Vương. Gia tộc ta tại Quý Vương thành có chút thế lực, có thể biết rất nhiều chuyện.”

Nói như vậy đúng là có thể giải thích, bất quá hắn nghe nói nếu là người dân sinh ra tại Quý Giới, tu vi bình thường sẽ cao hơn so với sau khi chết trực tiếp trở thành Quý Tu, thân thể cũng tương đối ngưng thật, không hề giống với bộ dáng tái nhợt thê thảm lúc ẩn lúc hiện hiện tại, cả linh hồn đều là bay bay lung lay. Tên này cũng tự làm mình thành quả lắm rồi chẳng?

Giống như là nhìn ra ý tứ trong mắt Tư Lăng, cái tên Quý Tu gọi là Lâm Dương kia chậm rãi giải thích. Hắn vốn là con trai chỉ khác của Lâm Gia Quý Vương thành, sau này bị Quý Tu khác ám toán, mất đi tu vi không nói, còn bị gia tộc đuổi ra ngoài, cuối cùng vì bảo toàn sinh mệnh, chỉ có thể lưu lạc đến thành thị gần Rừng rậm Hoang dã, dựa vào Rừng rậm Hoang dã nhặt chút nguyên liệu tu luyện mà người ngoài không cần vứt vào nơi này.

Tên này cũng đặc biệt nghèo khó nha.

Tư Lăng cảm thấy cảnh đời trắc trở của Quý Tu này sao cứ giống giống nguyên chủ vậy? Trừ việc hắn không giống nguyên chủ không tự trọng vì một nữ nhân biến thành thế trận thế này, thì chuyện mất đi tu vi bị gia tộc đuổi ra ngoài. Loại cảm giác “cùng là người xui xẻo gặp nhau nơi Thiên Nhai” này là sao chứ? May mắn là mình còn có người đại ca cường đại lại bao che khuyết điểm để có thể an ủi một chút chăng? ==

Nhìn cái tên xui xẻo này, Tư Lăng đem câu “Người cũng vì một sinh vật giống cái mà phá hủy mình sao?” nuốt trở về. Mặc dù chuyện vì Nguyệt Thiên

Dạ mà phé bỏ mình không phải do chính mình làm, nhưng nói ra giống như thực mất mặt.

Tur Lăng cũng không để ý cái tên Lâm Dương không may này nữa, vẫn tiếp tục dùng dây thừng linh lực buộc hán ném vào trong phòng tối, rồi bảo Phi Thiên thuyền nhanh chóng đi tới. Không biết tình hình đại lục Thương Vũ thế nào, đại ca có thành công Kết Anh chưa, còn có cái tên Thiếu chủ trong miệng tên Ma tu nọ cũng làm cho hán có chút cảm giác nguy cơ, sợ hán ta nếu biết tung tích của đại ca sẽ đi tìm phiền toái... Chuyện phải lo lắng quá nhiều, Tur Lăng không có tâm tư rảnh rỗi đi dạo trong Quỷ Giới.

*****

Rừng Hoang đã cực lớn, dù là chiếc Phi Thiên thuyền đã được gia cố tăng cường này vẫn mất nửa tháng mới ra khỏi rừng Hoang dã.

Ra khỏi khu rừng, Tur Lăng xách Lâm Dương ra, bảo hán chỉ đường. Lúc này, Tur Lăng không có trói buộc hán nữa, mà là trực tiếp trồng trong óc của hán một sợi thần thức của mình, chỉ cần hán có dị tâm, lập tức có thể thông qua sợi thần thức mà xoá bỏ hán. Phương thức này Tur Lăng nhận thấy hoàn toàn là loại phương pháp vũ nhục, nhưng lại là phương pháp an toàn nhất, hoàn toàn ngăn chặn khả năng phản bội của đối phương.

Cũng bởi vì động tác này của Tur Lăng, Tiểu Yêu Liên rốt cuộc không cần trốn tránh, quang minh chính đại xuất hiện trước mặt Lâm Dương.

Lâm Dương tuy rằng có thể tùy tiện hành động, nhưng vẫn rất thận trọng, luôn cách Trọng Thiên rất xa, trốn ở trong góc, biến mình trở thành bối cảnh, cố gắng đạt tới mức mà Trọng Thiên có thể trực tiếp quên mất hán. Lâm Dương tuy rằng không biết gặp được đám người hung tàn này là phúc hay họa, nhưng bản năng sinh tồn làm cho hán theo bản năng phục tùng sự sắp xếp của Tur Lăng, cũng ngầm quan sát phương thức làm việc của một người một yêu này, để mong cuối cùng có thể tránh được một mạng.

Không nói tới tâm tư Lâm Dương nữa. Trong lúc đi đường, Trọng Thiên căn bản không hề để mình ủy khuất, vẫn quậy phá muốn Tiểu Lăng Tur làm đồ ăn ngon cho nó. Có thể là mấy ngày này kèm nén quá mức, thịt nướng, thịt chiên, thịt hun khói, thịt luộc, thịt chưng, thịt hấp.....đều muốn nếm một lần, may mắn trong túi trữ vật chứa đủ thức ăn, bằng không ở cái chốn khắp nơi đều là Quỷ Tu cùng quỷ quái, nó muốn ăn thịt cũng không làm được. Tur Lăng vừa dùng ánh mắt tưng xeo nó, vừa chịu bức bách vũ lực của nó mà cam chịu. Tiểu Khôi được thả ra tuy rằng cảm thấy chủ nhân thật đáng thương, nhưng bản tính ham ăn làm cho nó tạm thời rụt đầu, nửa tiếng cũng không nói để chờ ăn.

Vì thế dọc theo con đường này, Lâm Dương trọn mắt há mồm mà nhìn cái đám: một người, một thú, một chim, một yêu thực này nhàn nhả ăn uống, nhìn trông căn bản không hề khốn khổ khi lưu lạc tới dị giới, ngược lại giống như đến Quỷ Giới du lịch, có đôi khi hưng trí đến thì cao hứng chạy xuống Phi Thiên thuyền, cùng đám dã quỷ quái trong núi đánh một trận, tỏ vẻ đến đây chơi một cái đi.

Tam quan bị đảo điên, hạn cuối bị đổi mới!

Đến cuối cùng, Lâm Dương bình tĩnh, thậm chí có đôi khi còn có thể từ bên mép đám người này nhặt chút lợi, đi theo phía sau bọn họ còn có thể nhặt được rất nhiều quỹ đan của quỷ quái, cái này còn phong phú hơn so với tài nguyên tu luyện mình nhận được hồi còn là con cái Lâm gia, cũng khiến Lâm Dương quyết định đi cùng bọn họ.

Đi theo Tiểu Lăng Tur có thịt ăn, Lâm Dương không chút do dự từ bỏ tôn nghiêm làm Quỷ Tu của chính mình.

Bọn Tur Lăng tự nhiên cũng không thêm để ý hành vi lụn nhụt của Lâm Dương, bọn họ ngẫu nhiên đi ngang qua một ít núi non không người thì một đường đánh giết, mục đích là vì rèn luyện chính mình, đặc biệt khi biết thông đạo đi nhân giới là ở Quỷ Vương thành thì trong lòng Tur Lăng có cảm giác bức bách, không dám thả lỏng bản thân. Nếu kinh nghiệm chiến đấu không đủ là yếu điểm, hán liền đánh nhau với các loại quỷ quái hung tàn để tích góp kinh nghiệm. Mà làm nhân tu, quỹ đan không có tác dụng gì, Tur Lăng cũng không ngại Lâm Dương đi theo phía sau nhặt quỹ đan. Bất quá những hoa hoa cỏ cỏ sinh trưởng tại Quỷ Giới thật là thứ tốt, có nhiều thứ còn là tài liệu luyện đan mà nhân giới hiếm gặp, tài liệu luyện khí cũng không ít, những thứ này đều phải thu hết, mặc kệ cầm đi bán hay là tặng người cũng đều tốt.

*****

Một tháng sau, bọn họ rốt cuộc đi tới Rừng Tử Vong.

Rừng Tử Vong của Quỷ Giới là một vùng rừng rậm xanh đen, những cây cối cao lớn mang sắc màu âm trầm, giống như sắp chết héo tới nơi, dù là mầm lá non nhất cũng lộ ra màu xanh u ám. Mà khu rừng này sở dĩ gọi là Rừng Tử Vong, bởi vì trong rừng rậm không chỉ có các loại quỷ quái, cương thi hung tàn, mà bên trên còn sinh ra một loại khói độc có ảnh hưởng cực lớn đối với Quỷ Tu và nhân tu, Quỷ Tu tu vi thấp thường không tùy tiện tiến vào.

Bởi vì Rừng Tử Vong cây cối rậm rạp, bọn họ chỉ có thể thu hồi Phi Thiên thuyền, đi bộ tiến bước.

Máu thịt tươi sống quá hấp dẫn người, Tur Lăng lại không thể không vỗ tám Liễm Tức Phù trên người mình và Trọng Thiên, đè nén hơi thở tươi sống đến thấp nhất, chỉ cần không tới gần bọn họ mười mét thì thường rất khó ngửi được khí tức của bọn họ.

Tur Lăng nhìn về phía Lâm Dương, hỏi: “Người có thể vào chứ?”

Lâm Dương có chút sợ hãi nhìn khu rừng Tử Vong, nuốt xuống ngụm nước bọt. Rừng cây rậm rạp sâu thẳm thẳm kia giống như một con quái thú ăn thịt người, bất kỳ lúc nào cũng có thể đoạt mất tánh mạng của mình, nhưng mà lúc này hán không thể lùi bước, nhất định phải hoàn thành cái nhiệm vụ này, chứng minh giá trị của mình, mới sẽ không trở thành kẻ đáng bỏ đi.

Hít một hơi thật sâu, Lâm Dương nói: “Tiền bối, ta có thể!” Nói xong, từ trong túi trữ vật lấy ra một cái bình, đổ ra hai hạt đan dược, nói: “Đây là Giải Độc đan chuyên môn khắc chế độc khí của Rừng Tử Vong, là trước kia ta lấy được từ Lâm gia, ăn một hạt có thể chịu được một tháng.” Nói xong,

chính mình ăn trước một hạt, mới đưa hai (?) hạt kia đưa cho Tư Lăng.

Tư Lăng nhận một hạt, dùng thần thức kiểm tra một lần, phát hiện không có vấn đề mới ăn.

Trọng Thiên trực tiếp dùng đuôi quét hạt Giải Độc đan kia, hất cằm, một bộ dáng đại gia ta rất tài giỏi, không cần thiết vật phẩm này.

Quả nhiên oai phong bá đạo kiêu căng tự kỷ đến mức khiến người ta muốn đánh cho một trận!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 150: Quỷ cương thi

Tuy rằng có Giải Độc đan, nhưng một ít vấn đề nhỏ vẫn rất khó giải quyết, ví dụ như đám sâu nhỏ ẩn náu trong rừng cây quả thực là không chỗ nào không có, không cần thận một cái sẽ bị chúng nó đốt cho một phát. Thêm vào đó, máu thịt tươi sống chính là một mục tiêu sống, sâu bọ trong vòng mười mét gấp phải, không một con nào ngu xuẩn không ngo ngoe nóc đầu dậy.

Điều này làm cho Tư Lăng càng thêm kiên định quyết tâm phải lấy được Mị Nhân Khô Lâu quả.

Vì phòng ngừa mình bị các loại côn trùng Quỷ Giới ẩn núp trong rừng cây cắn một miếng, Tư Lăng phóng hồn lực ra ngoài, hình thành một Hồn Lực Trảo bán kính nửa mét, diễm nhiên như không xuyên qua trong rừng cây.

Hồn Lực Trảo (cái lồng) là một loại kỹ năng cơ bản nhất trong , trải qua thời gian dài tu luyện, Tư Lăng đã có thể thu phát tự nhiên, và lại còn thăm dò ra thể nào sử dụng hồn lực ít nhất để khởi động không gian lớn nhất, thành quả tất nhiên không sai. Đến cả Trọng Thiên cũng không giống lúc mới vừa vào khu rừng, liên tiếp vẩy đuôi xua đuôi sâu bọ nữa.

Lâm Dương nhìn không được nhìn thoáng qua, trong lòng càng thêm cảm thấy cái tên nhân tu này thực cổ quái.

Tiến vào rừng rậm không lâu, bọn họ gặp được một đám Quỷ Mã Nghi (con kiến quỷ). Loại Quỷ Mã Nghi này bề ngoài màu xanh đen, cùng màu sắc rừng rậm hòa làm một thể, trên cái bụng cực lớn có một cái mặt quỷ. Chúng nó bình thường an tĩnh ngủ đông trên mặt đất, không cần thận sẽ có thể không để mắt đến sự tồn tại của bọn chúng. Quỷ Mã Nghi chỉ lớn bằng nắm tay, độ cứng rắn thân thể cũng bình thường, mệnh và hàm trên vô cùng sắc bén. Mỗi khi chúng gặp được con mồi, tựa như châu châu ừ ừ kéo đến, thích lấy số lượng để giành chiến thắng, chưa bao giờ có con mồi có thể trốn thoát khỏi truy đuổi của chúng nó.

Mà giờ khắc này, Tiểu Lăng Tử tản ra hơi thở máu thịt tươi ngon đã trở thành con mồi của Quỷ Mã Nghi. Chúng chậm rãi từ dưới nền đất, bụi cỏ, lá cây bò ra, hình thành một vòng vây, vây nhốt đám người Tư Lăng lại.

“Tôi địa phương sinh trưởng của Mị Nhân Khô Lâu quả thì phải đi qua địa bàn Quỷ Mã Nghi sao?” Tư Lăng hỏi Lâm Dương ở bên cạnh.

Lâm Dương cả người cứng ngắc, sắc mặt trắng bệch chết chóc vốn tu luyện được không được bao lâu lại khôi phục màu xanh trắng của Quỷ Tu cấp thấp, gắng gượng ngăn chặn xúc động quay người chạy trốn, khó khăn gật đầu, nói: “Đúng vậy, ta đã từng nhìn thấy bản đồ Rừng Tử Vong, đây là đường duy nhất.” Miệng cường đề xuống cảm giác sợ hãi, lại nói tiếp: “Loại Quỷ Mã Nghi này động tác rất nhanh, trong nước miếng có chứa từ khí có thể làm hại đối với nhân tu các ngươi, tuyệt đối không thể để nó cắn được.”

Tư Lăng gật đầu, sau đó vô cùng thận thiết nhìn về phía Trọng Thiên trên vai, mặt than xưa nay lại lộ ra một nụ cười tươi rói, ôn ôn hòa hòa nói: “Trọng Thiên, ngươi nên ra sân.”

Bộ dáng nịnh nọt này của Tiểu Lăng Tử rất thỏa mãn lòng hư vinh của đại gia Trọng Thiên. Nó nhảy xuống khỏi bả vai Tư Lăng, sau đó phồng ngực, hướng về con đường phía trước phun ra một luồng yêu hỏa. Yêu hỏa màu tím đỏ kia mang theo một loại thiên uy nguy hiểm, nơi nào quét qua đều dễ như trở bàn tay, đem Quỷ Mã Nghi và cả thực vật đều đốt thành tro, đằng trước xuất hiện một mảnh đất cháy đen.

Tiểu đồng bọn Lâm Dương ngây dại, nháy mắt sau khi lấy lại tinh thần đã ra cái quyết định: con yêu thú này tuyệt đối không thể chọc, còn phải tận lực lấy lòng!

Tuy rằng yêu hỏa rất lợi hại, nhưng Quỷ Mã Nghi vẫn không hề thối lui, ngược lại còn chậm rãi tu tập lại đây, bổ sung vị trí trống do bị yêu hỏa của Trọng Thiên tạo ra, tiếp tục vây quanh bọn họ.

“Chúng nó không sợ sao?” Tư Lăng kinh ngạc hỏi. Lửa là khắc tinh của tất cả thực vật, yêu vật cùng quỷ quái, hẳn cho rằng chỉ cần thể hiện vũ lực tuyệt đối, đám Quỷ Mã Nghi này sẽ sợ hãi mà rút lui.

Lâm Dương cười khổ nói: “Quỷ Mã Nghi đã nhận định con mồi thì dù chỉ còn lại một hơi tàn cũng sẽ không bỏ đi.”

Thì ra cũng là một đám ham ăn.

Tư Lăng gạt đầu tỏ vẻ hiểu được, nghĩ nghĩ, trực tiếp dùng hồn lực ngưng tụ thành dây thừng trói chặt Lâm Dương, trong lúc Quý Tu còn ngơ ngác thì thân hình đã bắt đầu chuyển động. Hắn cùng Trọng Thiên xông về phía trước phóng hỏa, mở ra một con đường, Lâm Dương tựa như con điều bay bay phía sau bọn họ. Tuy rằng biết tốc độ của hắn quả thật chậm đến có thể khinh bỉ, nhưng cũng đừng coi hắn trở thành con điều mà thả chứ!

Lâm Dương tỏ vẻ: o(>_<)o mặc dù là quỷ có thể bay bay, nhưng hắn cũng không thích bị trở thành điều đâu!

Địa bàn Quỷ Mã Nghi rất lớn, theo Lâm Dương nói, với tốc độ của tu sĩ Kim Đan thì ít nhất cũng phải bay nhanh hai canh giờ mới có thể đi hết. Hai canh giờ chính là muốn lấy mạng người, nào có nhiều linh lực để duy trì phun lửa liên tục không ngừng như thế? Ngay cả yêu hoả của Trọng Thiên cũng không thể liên tục không ngừng nghỉ mà phun hai canh giờ như thế.

Mà đám Quỷ Mã Nghi ùn ùn kéo tới như thế càng làm cho da đầu người ta run lên. Đặc biệt, chúng nó không sợ chết, ùn ùn không ngừng đánh tới, quả thực giống như là một biển kiến. Đám Quỷ Mã Nghi giống như sóng biển cuộn trào, tầng tầng lớp lớp, cao có mấy chục trượng, làm Lâm Dương bay giữa không trung thiếu chút nữa dọa tè, cảm giác cả đời này chưa từng kích thích như vậy.

Tư Lăng cùng Trọng Thiên đẩy tốc độ tăng lên nhanh nhất, một người một thú liên thủ mở đường tiến lên phía trước, lại còn phòng ngừa Quỷ Mã Nghi phía sau cùng hai bên đuổi tới bao phủ bọn họ, trong lúc nhất thời thật như có chút “lấy trứng chọi đá”. Tư Lăng thấy đây không phải là biện pháp, chỉ phải kêu Tiểu Khôi lên, để chim xám phụ trách cản phía sau, hắn phụ trách hai bên trái phải, Trọng Thiên phụ trách mở đường. Tuy rằng nhìn có chút tiềm nghi áp bức lao động trẻ em, bất quá Tiểu Khôi ăn nhiều Thiên Ngọc Tinh như vậy, cũng nên đi ra làm việc chứ.

Tiểu Khôi có được huyết thống Phượng Hoàng, linh hóa của Phượng Hoàng là lửa của thần thú, có thể khắc hết thảy vật yêu tà. Quả nhiên, có chim xám gia nhập thì gánh nặng của Tư Lăng cùng Trọng Thiên giảm bớt rất nhiều, hai người chỉ đánh ra một con đường đủ để một người đi qua, cũng coi như tiết kiệm linh lực cùng yêu hỏa cho mình.

Một người, một thú, một chim uống vài hớp linh tửu để bổ sung linh lực, rút cuộc ra khỏi địa bàn Quỷ Mã Nghi.

Mới ra khỏi nơi đó thì Trọng Thiên cùng Tiểu Khôi đều mệt đến le lưỡi. Quỷ Mã Nghi này kỳ thật không đáng sợ, nhưng không chịu nổi số lượng nó quá khổng lồ, lại không sợ chết, làm bọn họ mệt không chịu nổi.

Rừng Tử vong là nơi đầy nguy cơ, căn bản không cho phép Tư Lăng ngồi xuống đã tọa khôi phục linh lực, Tiểu Yêu Liên không thể không lấy Mộc Linh dịch ra cho mọi người bổ sung linh lực.

Sau khi nghỉ ngơi một lát, Tư Lăng kéo tên Quý Tu vẫn bị thả bay trên không trung xuống, rút dây thừng hồn lực về, hỏi: “Kế tiếp đi bên nào?”

Đã không biết nên bày ra biểu cảm gì, Quý Tu đỡ đầu nói: “Hướng bên này, kế tiếp phải đi qua địa bàn Thi Quỷ, sau đó là địa bàn của Quỷ Cương Thi, rồi mới đến nơi của Mi Nhân Khô Lâu quả.”

“...”

Nghe vào sao cứ cảm thấy thực khó khăn nặng nề vậy ta?

Tư Lăng thần nhiên nhìn về phía Lâm Dương, rõ ràng là một gương mặt nữ lệ đến cực kỳ, nhưng khi khuôn mặt đơ đơ cao lãnh kia nghiêng nghiêng nhìn tới, thật là cần ăn đòn cực kỳ, làm Quý Tu cảm thấy hồn phách của mình có chút lơ lửng, vội vàng nói: “Chính là vì có nhiều khó khăn như vậy mới khiến cho Mi Nhân Khô Lâu quả không người hỏi thăm, hơn nữa chúng nó đối với Quý Tu chúng ta cũng không có tác dụng gì, người bình thường sẽ không muốn đi hái nó.”

Tư Lăng nghe xong, cảm thấy quả thật có lý. Từ trước đến nay nơi sinh trưởng của các thứ linh quả linh thảo cao cấp tất nhiên sẽ không ở nơi tùy tiện tiện, chúng nó có linh trí của mình, sẽ lựa chọn chấp nhận để sinh vật khác bảo hộ mình.

Lúc này, nghe được Lâm Dương giải thích, Tiểu Khôi cùng Trọng Thiên đã xoa tay chuẩn bị làm một cuộc lớn, căn bản không để ý tới tiền đồ khó khăn trùng trùng. Tư Lăng nhìn hai đứa này, quyết định kẻ làm loài linh trưởng, hơn nữa là sinh vật trí tuệ như mình thì không thể quá sợ hãi, liều mạng!

Vừa quyết định liều mạng, Tư Lăng nhìn về phía Quý Tu, hỏi: “Địa bàn của Thi quỷ có cái gì đặc thù, chi tiết chút thì đỡ cho người bị cắn, ta cũng không chịu trách nhiệm đâu.”

Lâm Dương: =__=! Vì quái gì mà cái tên nhân tu Kim Đan này nói chuyện chẳng có tí phong phạm cao lãnh của tiền bối nhỉ?

Rừng Tử vong không hồ là rừng rậm quỷ giới, động thực vật sinh trưởng trong rừng đều có đặc điểm của Quỷ Giới, cũng đại khái là do tử khí cùng sát khí đặc hữu trong Quỷ Giới tạo thành. Đi ngang qua địa bàn Thi quỷ thì bọn họ phải đối mặt với những Thi quỷ ẩn nấp trong tối tùy thời chuẩn bị nhào tới hấp thụ linh hồn bọn họ, hơn nữa bộ dạng những Thi quỷ kia quả thật quá đau mắt, quả thực chính là nửa người nửa quỷ quái. Trên thân rõ ràng là hình người, hạ thân lại là các loại dị dạng, hơn nữa độ mạnh yếu của chúng nó là căn cứ vào tóc dài ngắn để phán đoán. Tóc càng dài, năng lực càng mạnh.

Tư Lăng sau khi quất bay một Thi quỷ thì nhìn về phía Trọng Thiên cùng Tiểu Khôi, phát hiện sức chiến đấu hai đứa hung hăng kia đều là đạt chuẩn, đặc biệt đều là yêu thú thuộc tính hỏa. Hỏa vốn là thuộc tính vô cùng có tính công kích, một ngụm yêu hỏa quét qua thì thiêu cháy Thi quỷ đến gào thét. Tóc dài đều thiêu rụi, sau đó lại kèm theo một vuốt trực tiếp phân thây chúng nó.

Quả nhiên đều là đám hung tàn, vừa bạo lực lại máu tanh!

Tur Lăng ở bên cạnh cảm khái, lại không biết Lâm Dương đi theo phía sau bọn họ cố gắng đào nội đan thi quý, thì đã đỡ mặt ngược nhìn ba đứa hung tàn này. Tam quan dần dần bị ba đứa này vụn vỡ, Quý Tu nhìn không được YY chính mình bao giờ cũng có thể hung tàn giống bọn họ, cái gì cũng không sợ mà hùng hực hướng về phía trước, đây mới là phong phạm phải có của tu sĩ cấp cao, không sợ hãi bất kỳ khó khăn nguy hiểm nào.

Dùng ba ngày bọn họ mới rời khỏi địa bàn Thi quý, tuy rằng đều bị thương, bất quá cũng bình an vô sự, cũng coi như là một loại thể nghiệm khó được. Thi quý hung bạo đối với bọn họ mà nói đúng là một loại đối thủ hiếm có để nung rèn bản thân.

Tiếp theo là địa bàn Quý cương thi.

Quý cương thi so với Thi quý thì còn hung tàn nguy hiểm hơn nhiều. Thân thể của bọn chúng vô cùng cứng rắn, cả bảo khí thượng phẩm cũng không thể tổn thương thân thể chúng được mấy may, móng vuốt đen dài mà sắc nhọn, có thể xuyên thủng tảng đá cứng rắn nhất.

Từ sau khi giao chiến với một con Quý cương thi thành niên, Tur Lăng sinh ra một loại cảm giác bó tay với loại sinh vật nguy hiểm này. Thân thể của bọn chúng chỉ có con mắt là nhược điểm, nhưng đôi mắt được che lấp bởi một tầng tròng đen mỏng manh, lúc bình thường tròng đen sẽ bảo vệ ánh mắt, chỉ có thời điểm bị thương thì tròng đen mới có thể thối lui để cho người ta có cơ hội thừa cơ.

Vấn đề là, cái thứ toàn thân vô cùng cứng rắn này thì làm thế nào để nó bị thương?

May mắn, Quý cương thi tuy rằng lợi hại, nhưng chúng nó hiển nhiên là thích đơn độc, một địa bàn tuyệt đối sẽ không có con quý cương thi thứ hai tồn tại, cũng ngăn chặn khả năng bọn họ bị Quý cương thi đánh hội đồng, đối là bọn họ cùng nhau quần áo Quý cương thi. Tur Lăng là chủ công, Trọng Thiên cùng Tiểu Khôi là phụ trợ, Quý Tu Lâm Dương vô dụng nhất chỉ có thể ngồi xỏm ở bên cạnh ngắt lấy một loại Ngũ Dê Hoa ở địa bàn Quý cương thi. Đây là một loại tài liệu luyện chế Giải Độc đan, hẳn phụ trách thu thập rồi giao cho Tiểu Hồng muội muội.

Tur Lăng cầm “Biến hình” trong tay, biến nó thành kiểu kiếm laser. “Biến hình” mỗi lần chém vào trên thân thể Quý cương thi, sẽ phát ra một tiếng keng keng, mà trên người Quý cương thi không bị thương chút nào, quả thực quá tổn hại lòng tự trọng người ta. Bất quá nếu chém nhiều lần cùng một chỗ thì cuối cùng cũng có chút tác dụng, như là chịu chút tổn thương vậy, có một cái vết thương nhọt nhọt, mà khi đó trên mặt Quý cương thi sẽ lộ ra vẻ thống khổ.

Chẳng qua Quý cương thi lại không phải tên ngốc, đòi nào lại đứng yên cho hắn dùng sức chém cùng một chỗ? Nó sẽ hết sức phản hung bạo phản kích, trên móng vuốt đen bóng của chúng nó có độc thì, nếu không cẩn thận bị móng vuốt làm rách da, lập tức sẽ trúng độc mất mạng, điều này làm cho Tur Lăng hành động càng thêm cẩn thận, không khỏi có chút bó tay bó chân.

Móng vuốt của Trọng Thiên cùng Tiểu Khôi cũng rất cứng rắn, chỉ là hai đứa bây giờ còn là thời kỳ ấu thú, hoàn toàn là được Thiên Ngọc tinh thúc đẩy, độ cứng của móng vuốt không sánh bằng quý cương thi thành niên, không thể lưu lại bất kỳ vết thương nào trên người Quý cương thi. Yêu hóa thật ra thì có thể đốt lông chúng, nhưng mà chúng nó không giống với Thi quý, không có lông cũng không bị ảnh hưởng chút nào.

Trong lúc nhất thời, bọn họ đều rơi vào một hoàn cảnh bế tắc, cũng là lần duy nhất mà tổ đội Tur Lăng cùng Trọng Thiên cảm thấy bất lực nhất trong lúc đối địch với kẻ thù từ trước tới nay.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 151: Ong mỹ nhân khô lâu

Tuy rằng bế tắc, nhưng Tur Lăng hiển nhiên cũng không muốn rút lui như thế, thẳng đến khi bị Quý cương thi đập bay ra ngoài, hắn chỉ có thể nuốt hận rút lui.

Trọng Thiên cùng Tiểu Khôi cũng đồng dạng bị đánh bay.

Lâm Dương tiểu đồng bọn lại ngây dại, đột nhiên phát hiện móng vuốt đen của Quý cương thi trở nên dài ra, tấn công về phía hắn, nghiễm nhiên chính là một Quý cương thi cao cấp.

Thấy con Quý cương thi kia giương nanh múa vuốt đánh tới, Tur Lăng không thể không nắm lấy hai con yêu, đồng thời dùng dây thừng hỗn lực quấn lấy Lâm Dương, chạy trốn như điên, phía sau là Quý cương thi điên cuồng đuổi theo không tha. Đến khi bọn họ chạy ra khỏi địa bàn Quý cương thi, điên cuồng vỗ trên người Tiềm tức phù cùng Ân thân phù, dùng rừng cây rậm rạp để che giấu hành tung, hắn mới khó khăn bỏ rơi được con Quý cương thi kia.

Nhanh chóng bao lên Cửu Chuyển Linh trận ở chung quanh, Tur Lăng vẫn còn sợ hãi mà ngồi xuống, mồ hôi theo khuôn mặt trượt xuống, trộn lẫn với máu ở trên mặt mang đến một chút đau đớn. Lúc này hắn căn bản lười để ý tới hình tượng gì đó. Lâm Dương vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy tổ hợp ba người hung tàn này chặt vật như vậy, tất nhiên là không dám nói một tiếng, ngoan ngoãn lui ở trong góc làm bối cảnh, trong lòng đồng thời an ủi mình, mặc dù mình rất yếu lại bị làm điều thừa bay, ít nhất thì vào thời khắc máu chót chạy trời chết, đối phương vẫn không có bỏ rơi hắn.

Nghỉ tạm nửa ngày, Tur Lăng lấy linh tửu bổ sung linh lực, lại nhìn một chim một thú bị đá kích bên cạnh. Thân thể to mọng của chim xám rút thành một

cực thịnh, có thể thấy được lần này bị đánh đủ đau. Mà Trọng Thiên cũng chôn đầu giữa hai chân, quỳ rạp trên mặt đất, một bộ dáng suy sút không mặt mũi gặp người.

Bọn họ vẫn là lần đầu tiên trốn chạy không cam lòng như vậy.

Từ Lăng nhìn thoáng qua, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở trên bụng của Trọng Thiên, nơi đó có một vết thương sâu thấy xương, là lúc nãy ngăn cản Quý cương thi đuổi theo thì bị móng vuốt Quý cương thi cắt trúng. Độc thi của Quý cương thi ác liệt vô cùng, đến cả tu sĩ Kim Đan đỉnh phải cũng có thể lập tức bị mất mạng; nhưng mà lúc này, quan sát một chút thì phát hiện máu trên vết thương kia là màu đỏ sẫm, không có chút dấu hiệu trúng độc.

Mơ hồ, Từ Lăng nhớ tới lúc trước tại Sát hải và Thông Thiên tháp, Sát Ma cùng Hồng Long đều từng nổi điên rống giận tên xấu xa Trọng Thiên phá hư chuyện tốt chúng nó là “Độc thú”, chính mình cũng từng kiến thức qua chỗ lợi hại của độc của Trọng Thiên, quả nhiên là tổ tông dùng độc sao? Chẳng trách coi thường Giải Độc đan của Lâm Dương, độc khí trong rừng Tử vong không chỉ không ảnh hưởng đối với nó, ngược lại với nó là một loại thuốc bổ.

Thời điểm Từ Lăng suy tư, Tiểu Yêu Liên phát hiện chủ nhân bị thương đã bắt đầu rút vội vàng, làm hết phận sự mà ôm cái bình ngọc cao bằng thân thể nó, nhỏ một giọt Mộc Linh dịch trên miệng vết thương, sau đó tay nhỏ phủ trên miệng vết thương, Mộc Linh khí tươi mát quét qua, miệng vết thương lập tức khép lại.

Nhìn Tiểu Yêu Liên bận rộn chữa thương cho đám người, Từ Lăng đột nhiên cảm thấy Tiểu Hồng muối muối tuy rằng gan nhỏ một chút, nhưng cũng rất hữu dụng, không chỉ có thể trồng cây, trồng cỏ, ủ rượu, còn có thể làm thầy thuốc chữa thương, hẳn là nên thưởng cho nó để cổ vũ mới được.

Nhìn bộ dáng suy sụp của hai đứa kia, Từ Lăng không thể không an ủi, kích thích ý chí chiến đấu của chúng nó, nói: “Được rồi, các ngươi đều xốc lại tinh thần đi. Tiểu Khôi, ngươi còn nhỏ, đánh không lại cũng không có gì, đến, ăn khối Thiên Ngọc tinh nào.” Lấy ra một miếng Thiên Ngọc tinh nhét vào miệng chim xám, Từ Lăng lại đổi sang khích lệ con thú còn lại, “Chẳng qua chỉ là con Quý cương thi thôi, ngươi lại không sợ độc của nó, không tin chúng ta cùng tiến lên thì vẫn đánh không lại nó!”

Trọng Thiên từ lúc thức tỉnh tới nay, vẫn đi theo bên người Từ Lăng, căn bản chẳng xem mọi thứ ở Thương Vũ giới ra gì, mấy chục năm nay, chưa từng một lần bị đuổi đánh lại không thể đánh trả như lần này. Lúc trước dù là đối mặt với Sát Ma, bởi vì cậy vào độc của mình mà còn chiếm thượng phong, nhưng bây giờ, Quý cương thi căn bản không sợ độc của nó, thân thể giống như tường đồng vách sắt, không có chút sơ hở. Cuối cùng rơi vào tình cảnh bị đối phương đuổi đánh, với nó mà nói, đó là đã kích nghiêm trọng không thể nói hết.

Từ Lăng biết ý tưởng của nó, vỗ vỗ đầu nó, hào sảng nói, “Lát nữa chúng ta lại đi khiêu chiến, không tin vẫn tìm không ra sơ hở, đánh không lại nó!!”

“Chiếp chiếp chiếp!!” Tiểu Khôi khôi phục ý chí chiến đấu, cao giọng phụ họa.

Trọng Thiên run run lông trên người, đem móng vuốt nhấn phía trước một cái, cũng gừ gừ kêu một tiếng, trong mắt khôi phục ý chí chiến đấu.

Bọn họ đều không phải là loại người gặp khó thì lui, người tu tiên vốn chính là nghịch thiên mà đi, mỗi một bước đều khó khăn trùng trùng, nếu bây giờ mà rút lui, về sau mỗi khi gặp khó khăn đều lựa chọn lùi bước, còn theo đuổi Đại đạo thế nào nữa? Chi sợ cả Đạo tâm cũng bất ổn, cuối cùng bị Thiên Đạo vô tình phủ quyết, con đường tu luyện chỉ có thể ngừng ở đây.

Đương nhiên, biết rõ đánh không lại mà vẫn kiên trì nhào lên, đều là một đám ngốc nghếch.

Lúc này, Lâm Dương dùng một loại ánh mắt nhìn kẻ ngốc mà nhìn ba đứa hung tàn khôi phục ý chí chiến đấu, nhìn không được ngắt lời, nói: “Tiền bối, con Quý cương thi kia đã tu luyện thành Quý cương thi cao cấp, tương đương với tu vi Nguyên Anh hậu kỳ, với thực lực chúng ta bây giờ thì đánh không lại nó đâu.”

Nghe vậy, một người ba yêu đồng thời nhìn về phía hắn, sau đó hưng phấn lên.

“Gào gào gào!!” Còn chưa từng đánh với Nguyên Anh kỳ bao giờ, nhất định không buông tha! Trọng Thiên ấn móng vuốt.

“Chiếp chiếp chiếp!!” Tuyệt đối phải đánh ngã Nguyên Anh! Tiểu Hôi cùng ấn móng vuốt.

“Thì ra là Nguyên Anh, trách không được lợi hại như vậy!” Từ Lăng vung móng vuốt, cảm thấy đây là một lần thử luyện hiếm có, trong nhân giới không có tu sĩ Nguyên Anh kỳ nào đồng ý cùng mình tập luyện cả.

Lâm Dương: “...” Hẳn rồi cuộc đã đi theo một đám hung tàn quái quỷ gì vậy? Hiện tại hồi hận có kịp hay không?

Nghỉ ngơi một lát, sau khi thân thể điều chỉnh đến trạng thái tốt nhất, mấy người lại chạy trở về địa bàn con Quý cương thi kia. Bất quá lần này bọn họ không có mạo muội xông vào, mà là ở bên ngoài quan sát.

Lâm Dương nhìn bọn họ, trong lòng đột nhiên sinh ra một loại tâm tình hâm mộ, có lẽ chính là loại cố chấp, kiên định, không sợ hãi này mới có thể đi được thật xa trên Đại đạo vô tình. Hắn cảm thấy, cái tên nhân tu gọi là Từ Lăng này sẽ đi được xa hơn mọi người mong đợi, tương lai của hắn thậm chí không chỉ đơn giản là phi thăng Thượng Giới như vậy.

Mấy ngày kế tiếp, ba tên hung tàn này quả thực tựa như Tiểu Cường đánh mãi không chết, liên tiếp đi khiêu khích con Quý cương thi kia, sau đó bị đối phương đuổi theo chạy loạn khắp rừng rậm. Tuy rằng cực kỳ nguy hiểm, vết thương lớn vết thương nhỏ không ngừng, bất quá sức chiến đấu cũng bắt đầu tăng tăng tăng cao lên, ngay cả kỹ thuật chạy trốn cũng đã gia tăng rồi. Từ Lăng thậm chí cảm thấy, có lẽ về sau mình đối mặt với tu sĩ Nguyên Anh

cũng chưa chắc không thể không an toàn chạy thoát khỏi bàn tay bọn họ.

Quý cung thi Nguyên Anh kỳ thần trí không cao, trí lực chỉ ở trình độ như trẻ con, tự nhiên không biết mục đích đám người này mỗi ngày đến khiêu khích mình, chỉ là mỗi lần đều theo bản năng đuổi giết bọn họ, đáng tiếc mỗi lần đều bị đối phương bỏ trốn, làm nó tức giận không thôi. Thậm chí cũng nó bắt đầu xuất hiện tình huống bị thương.

Triều đầu như thế suốt nửa tháng, mắt thấy hiệu lực Giải Độc đan không còn lại bao nhiêu, Lâm Dương cũng bắt đầu lo lắng. Mỗi ngày đi theo phía sau bọn họ, nhìn ba đứa bị Quý cung thi hành hạ, hắn vừa lo lắng lại kính nể. Rốt cuộc thân kinh phải mạnh mẽ cỡ nào mới có thể tự động nhào lên chịu hành hạ chứ? Nhưng hiệu quả cũng là hiển nhiên dễ thấy, có đôi khi, ngay cả hắn đều không thể không bội phục nghị lực của bọn họ.

Bất quá, hôm nay hiển nhiên bất đồng.

Khi nhìn thấy Quý cung thi bị yêu hỏa của Trọng Thiên cùng linh hỏa Phượng Hoàng của Tiểu Khôi hợp lực cuốn lấy, bị Tư Lăng đâm một kiếm xuyên ngực, da thịt vốn vô cùng cứng rắn lại nứt ra một vết thương thì Lâm Dương quả thực không dám tin. Liên tưởng đến biểu hiện trong nửa tháng này của bọn họ, rất nhanh liền phát hiện mỗi lần Tư Lăng vùng thanh quang kiếm trong tay đều sẽ chém cùng một chỗ, liên tục chém nửa tháng, rốt cuộc chém bị thương đối phương.

Trong nháy mắt khi Quý cung thi bị thương, trông đen trong mắt thối lui, đôi mắt yếu ớt không có bất kỳ bảo hộ, lúc này hai cái hồn lực chậm bắn vào đôi mắt nó, xuyên vào bộ não yếu ớt, đầu Quý cung thi trực tiếp nổ tung lên, thân hình cao ba mét ầm ầm ngã xuống đất. Trọng Thiên xông đến, rạch mở cái bụng đã trở nên mềm mại của Quý cung thi, móc ra nội đan của nó, hấp thu độc thi trong nội đan.

... Thế nhưng thật sự để cho bọn họ làm được!

Lâm Dương tiểu đồng bọn lần nữa sợ ngây người.

Thấy Trọng Thiên hấp thu xong, đám Tư Lăng không tiếp tục dây dưa nữa, nhanh chóng xuyên qua địa bàn Quý cung thi. Một địa bàn chỉ có một con Quý cung thi, bất quá Quý cung thi vừa chết thì rất nhanh sẽ có Quý cung thi mới lại đây chiếm địa bàn, đến lúc đó thể nào cũng lại là một trận chiến đấu, vẫn là đi trước tốt hơn.

Hai ngày sau, bọn họ cuối cùng đã tới địa bàn có Mĩ nhân Khô Lâu quả.

Mĩ nhân Khô Lâu quả sinh trưởng tại một khe núi, toàn bộ khe núi đều sinh trưởng cây Mĩ nhân Khô Lâu tươi tốt. Đưa mắt nhìn xa xa, dễ thấy được nhất chính là trái cây màu đỏ như lửa ở trên mỗi cành cao, mỗi quả lớn bằng ngón tay cái, trên sắc da đỏ tươi có một cái đầu lâu. Giống như hoa hướng dương vậy, tất cả đầu lâu đều mở miệng hướng tới thái dương, giống như đang hút tinh hoa Nhật Nguyệt, kỳ quái không nói nên lời.

Cây Mĩ nhân Khô Lâu quả là một loại thực vật ôn hòa vô hại, bất quá cộng sinh thú của nó là ong Mĩ Nhân Khô Lâu lại là một loại Ong quý khó dây dưa. Ong Mĩ Nhân Khô Lâu bản tính vô cùng bảo vệ thức ăn, Mĩ nhân Khô Lâu quả là thức ăn của chúng, có thể xúc tiến chúng nó tiến cấp, khiến cho chúng nó tuyệt đối không cho phép bất cứ sinh vật nào cướp lấy Mĩ nhân Khô Lâu quả. Ong Mĩ Nhân Khô Lâu chỉ lớn bằng nắm tay, trên bụng cũng có một cái đầu lâu giống như Mĩ nhân Khô Lâu quả, hơn nữa ong thợ cấp thấp nhất thể nhưng tản ra khí tức Trúc Cơ kỳ, những con ong đực kia thậm chí tản ra khí tức Kim Đan kỳ.

Một đám người Tư Lăng trốn trong rừng cây cách khe núi không xa, đem khí tức giấu tới thấp nhất. Nhìn đám ong Mĩ nhân khô lâu kia đông nghịt bay lượn quanh cây Mĩ nhân khô lâu, trước mắt Tư Lăng có chút đen. Cái đám ong Mĩ nhân khô lâu này ít nhất có mấy chục vạn con, ý tứ chính là nói, bọn họ lập tức phải đối mặt với mấy chục vạn tu sĩ Trúc Cơ cùng Kim Đan...

Lúc này bạo lực cũng không được.

Trọng Thiên cùng Tiểu Khôi, hai đứa hung hăng này nhìn thấy tình cảnh đó thì lập tức ấn móng vuốt bày tỏ, trực tiếp dùng một cây đuốc đốt chúng nó, sau đó quả Mĩ nhân Khô Lâu là của bọn họ!

Tư Lăng bác bỏ cái đề nghị không đáng tin này, “Trước tiên, không nói nhiều ong Mĩ nhân khô lâu như vậy có thể thiêu cháy hết chúng nó hay không, nếu quá nhiều chúng nó, cả đám chúng ta coi như xong. Hơn nữa, nếu mà đốt trúng quả Mĩ nhân Khô Lâu thì làm thế nào? Chúng ta cũng không biết phải ở tại Quý Giới bao lâu, quả Mĩ nhân Khô Lâu quả tất nhiên là thu thập càng nhiều càng tốt.”

Lần này, Lâm Dương không có đề nghị gì, dù sao ong Mĩ nhân khô lâu quả thực được xưng là một loại Ong Quý hộ thực đến phát bệnh, nếu bị chúng nó phát hiện có người dám đoạt đồ ăn nơi miệng hổ, tuyệt đối phải cùng người nọ không chết không ngừng. Đặc biệt chúng nó tốc độ cực nhanh, trốn đến chân trời góc biển cũng muốn đưa địch nhân vào chỗ chết, là một loại Ong Quý hết sức mang thù, người bình thường cực kỳ không nguyện ý trêu chọc chúng nó.

Tư Lăng nhìn chằm chằm khe núi kia, mục tiêu đã ở trước mắt, bảo hắn nửa đường bỏ cuộc là không có khả năng, nhưng nếu trực tiếp lên thì càng không được. Nếu là đánh lên... Tư Lăng nhìn về phía Trọng Thiên cùng Tiểu Khôi, nói: “Trọng Thiên, Tiểu Khôi, không bằng như vậy đi, các người dẫn ong Mĩ nhân khô lâu rời đi, ta cùng Tiểu Hồng muội muội đi hái quả, các người cảm thấy phương pháp này có được không?”

Trọng Thiên cao cho một vuốt, rõ ràng nói cho hắn biết, loại phương pháp kéo thù hận thối nát này, nó kiên quyết không làm kẻ thí mạng!

Tiểu Khôi cũng cảm thấy đề nghị này không tốt, lú lú kêu kháng nghị với Tư Lăng.

Hai đứa không chịu hợp tác, Tư Lăng cũng không thể ép buộc bọn chúng, trong lúc nhất thời cũng có chút vô đầu bứt tai.

Lúc này, Tiểu Hồng muội muội thông hiểu lòng người lên tiếng, “Tur công tử, sao huynh không dùng Ma Thiên Kinh Vũ cầm chứ?”

“Ồi?” Tur Lãng trong lúc nhất thời có chút ngơ ngác.

Lâm Dương có chút khó hiểu. Còn Trọng Thiên cùng Tiểu Khôi đã từng bị ma âm tàn phá thì sắc mặt thay đổi, kinh nghiệm kia quá đau đớn, làm chúng nó muốn quên cũng không quên được, không khỏi dùng một loại ánh mắt nguy hiểm nhìn chằm chằm Tiểu Yêu Liên dám can đảm đưa ra loại chủ ý tàn độc này.

Tiểu Yêu Liên nhìn không hiểu biểu tình hung ác trên mặt hai con thú và chim kia, tiếp tục thành thực nói: “Ngài quên rồi sao, tiếng đàn của Ma Thiên Kinh Vũ cầm vốn có chứa tà âm mộng ảo, có được công năng cổ huyền, bất quá cảm âm của Tur công tử không tốt, cường bức tà âm biến thành năng lượng vô cùng bạo loạn, vừa ra tay liền có thể lập tức nổ một đỉnh núi. Đám ong Mĩ nhân khô lâu này tất nhiên cũng không phải vấn đề gì ~”

Tur Lãng nghe xong, mừng rỡ, sờ sờ thân thể mềm dẻo của Tiểu Yêu Liên, hưng phấn nói: “Tiểu Hồng muội muội, người thật là quá thông minh, ra cái ý kiến quá hay!” Nếu không phải bọn Trọng Thiên vẫn luôn phản đối hấn luyện tập Ma Thiên Kinh Vũ cầm, hình như đến cả đại ca cũng chịu không nổi, Tur Lãng đều đã quên cây đàn này, rốt cuộc có thể cho nó thấy ánh mặt trời rồi ~(≥▽≤)/~

Trọng Thiên & Tiểu Khôi: (_ _)# cái chủ ý này không tốt một chút nào! Chúng nó tình nguyện đi làm con tốt kéo thù hận!

Kế tiếp, không thiếu được phải chi tiết kế hoạch một phen.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 152: Đánh hội đồng và đốt hội đồng

Tur Lãng ngồi xuống đất, đem Ma Thiên Kinh Vũ cầm đặt vào hai gối, con mắt chăm chú khóa chặt đàn ong trong khe núi.

Tiểu Yêu Liên trốn trước ngực Tur Lãng, tay nhỏ bám vào vạt áo của hắn, trên khuôn mặt nhỏ nhắn có chút bất an, từ bên cạnh nhìn sang thì giống như trước ngực phồng lên một cục, nhìn hao hao giống như là một nữ nhân cực kỳ xinh đẹp.

Lâm Dương thần thờ nhìn tên nam tu bị Tiểu Hồng nhân làm cho mọc ra một bộ ngực duyên dáng, nếu như không nhìn hầu kết của hắn ta, vậy thì chẳng khác gì một nữ tu nữ lệ, làm hắn không khỏi lại một lần nữa hỗn độn trong gió, thiếu chút nữa không để mắt đến tình huống trước mắt.

Lúc này Tiểu Khôi cùng Trọng Thiên làm tiên phong, đã mai phục tại trước khe núi. Chúng nó cũng không dám đến quá gần, tránh kinh động đến đàn ong, đến lúc đó sẽ thất bại trong gang tấc.

Kế hoạch lần này là Tur Lãng đánh đàn quấy nhiễu đàn ong Mĩ nhân khô lâu, Tiểu Khôi cùng Trọng Thiên đi hái quả Mĩ nhân Khô Lâu, thuận tiện có thể trích vài cành về để Tiểu Yêu Liên trồng trong không gian Hồng Liên của nó, vậy thì không lo lắng sau này quả Mĩ nhân Khô Lâu sẽ không đủ dùng. Về phần Tiểu Yêu Liên cùng Lâm Dương, hai đứa này hoàn toàn bị bỏ qua, căn bản không cần gia nhập chiến đấu.

Kỳ thật Tur Lãng cũng có chút khản trương, bởi vì nhạc cầm đã không tốt, lại không chú ý luyện tập, hắn cũng lo lắng cho mình không thể không chế sóng âm trong một phạm vi nhất định, giúp Trọng thiên và Tiểu Khôi tranh thủ thời gian. Với tu vi bây giờ của hắn, tất nhiên là không thể dùng Ma Thiên Kinh Vũ cầm khống chế toàn bộ ong Mĩ nhân khô lâu ở khe núi, chỉ có thể chọn một phạm vi, giúp chúng nó tranh thủ thời gian, với tốc độ của bọn Trọng Thiên, mấy hơi cũng đủ dùng.

Dựa theo ước định, bọn họ lựa chọn phương hướng là phía đông bắc khe núi, chỗ đó tuy rằng cũng là hướng mặt trời, bất quá so với hướng đông nam thì cây Mĩ nhân Khô Lâu quả ở đây thưa thớt rất nhiều, tất nhiên ong Mĩ nhân khô lâu cũng sẽ ít hơn, hơn nữa giữa các tổ ong có một khoảng cách, có chuyện gì đột phát cũng có thể giúp Trọng Thiên tranh thủ được thời gian chạy trốn.

Tất cả chuẩn bị xong, Tur Lãng đem hồn lực ngưng tụ ở trên ngón tay, thần thức xâm nhập vào thân đàn, kết nối với linh thức của đàn, hai tay khảy phía trên. Một loại sóng âm vô hình vô thanh bạo loạn phát ra, bao trùm khe núi phía đông bắc hướng về đàn ong đang bay lượn ở không trung. Thân thể ong Mĩ nhân khô lâu Trúc Cơ kỳ bị tiếng đàn công kích thì lập tức nổ tung hóa thành một đám bụi máu.

Mà Trọng Thiên cùng Tiểu Khôi cũng lập tức xông đến, bắt đầu “lạt thù tòi quả”.

Loại sóng âm bạo loạn khó chịu kia không chỉ khiến ong Mĩ nhân khô lâu chịu ảnh hưởng, cả Trọng Thiên cùng Tiểu Khôi cũng bị chút hạn chế, động tác chậm rất nhiều so với bình thường. May là trước đó Tur Lãng đã tạo ra hai cái Hồn Lực Tráo để bảo hộ thần thức của bọn chúng không bị ảnh hưởng, chỉ có tên Quỷ Tu không có được ưu đãi như thế thì liền thảm. Hắn chỉ cảm thấy hai tai nổ vang, toàn bộ đầu óc đều nổ tung lên, nháy mắt nhào đầu về phía trước không dậy nổi, mơ mơ màng màng, rốt cuộc hiểu được vì sao một thú một chim kia lại phản đối người nào đó dùng đàn như vậy.

Quả thực là ma âm khó nghe, làm cho cảm xúc người ta bạo loạn đến muốn giết người.

Vốn vẹn mấy hơi thở, ong Mỹ nhân khô lâu chung quanh rớt cuộc phản ứng kịp, tức giận hướng về phía đông bắc đánh tới. Bất quá mỗi khi tiến vào phạm vi được xác định thì ong mỹ nhân khô lâu Trúc Cơ kỳ sẽ trực tiếp bị giết chết, Kim Đan kỳ cũng bị ảnh hưởng, thân thể trực tiếp rơi xuống.

Mất thấy càng ngày càng nhiều ong Mỹ nhân khô lâu xông lại, Tư Lăng sắc mặt cũng bắt đầu khó xem. Dù rằng chỉ mấy hơi thời gian, nhưng bởi vì phải đối phó với quá nhiều ong Mỹ nhân khô lâu, lại phải phân tâm chú ý Trọng Thiên cùng Tiểu Khôi, hẳn cảm giác có chút lực bất tòng tâm. Sóng âm đã không thể tiếp tục khống chế, đàn ong bay càng ngày càng nhiều về phía đông bắc.

Thời gian giành giật từng giây, Tư Lăng cũng không tham nhiều, thấy chúng nó đã nhanh chóng hái được một mảnh, vội truyền âm nói: “Đi!”

Nghe xong, Tiểu Khôi hết sức nghe lời chạy ra ngoài khe núi. Trọng Thiên thật ra có chút tức giận vung vuốt cào chết mấy con ong Mỹ nhân khô lâu dám công kích nó; sau đó lại “trùng mắt tất báo”, phun một ngụm yêu hỏa tại chỗ đàn ong dày đặc nhất, thiêu đến đàn ong phát ra tiếng ong ong chói tai.

Tư Lăng hai mắt chăm chú dõi theo hai con yêu đang chạy trở về, miễn lực đánh đàn, mở đường cho chúng nó. Đội bọn nó ra khỏi khe núi thì rớt cuộc nhìn không được phế phổi chấn động mà phun ra ngụm máu. Bất chấp thương thế, hắn lập tức nhảy người lên, thu hồi Ma Thiên Kinh Vũ cầm, dùng dây thừng hồn lực cuộn lấy Quý Tu dưới đất lên. Một người hai yêu hướng về phía ngược lại của khe núi mà chạy như điên, phía sau là một đám ong mỹ nhân khô lâu dày đặc chẳng chịt tức giận truy kích.

Lâm Dương thật vất vả mới tỉnh táo được, mở mắt liền nhìn thấy đàn ong phần nộ truy kích phía sau mông, nhất thời toàn thân đều không tốt, chỉ muốn khóc lóc nức nở mà bày tỏ: Hắn thật sự không muốn làm điều, đặc biệt khi phía sau mông còn có một đám ong Mỹ nhân khô lâu đáng sợ thì chuyện thả hắn bay giữa không trung, quả thực chính là cái mục tiêu sống, đối tượng kéo thù hận.

Mà lúc này là thời khắc mấu chốt chạy trốn chết, tâm tư đáng thương của Quý Tu không người nào để ý tới; hắn nên may mắn là, Tiểu Lăng Từ vẫn không có đem hắn làm vật hi sinh mà đẩy ra để dòi thù hận. Mà hắn cũng chỉ có thể gửi hy vọng vào vị tu sĩ Kim Đan kia, mong người nào đó có thể chạy nhanh một chút, bằng không hẳn thật sự sẽ bị ong Mỹ nhân khô lâu chích trúng mông. Dù hiện tại chưa tu luyện được thân thể, nhưng thương tổn do Ong Quý chích cũng có thể ảnh hưởng đến trên linh hồn.

Trốn như thể năm ngày năm đêm nhưng ong Mỹ nhân khô lâu vẫn bám riết không tha ở sau lưng, tuy rằng số lượng ít, nhưng những con ở lại đều là tinh hoa, con nào cũng đều là tu vi Kim Đan kỳ trở lên, Tiểu Lăng Từ cũng đã có chút tiêu thụ không được. May mắn có Trọng Thiên thỉnh thoảng phun lửa thiêu một trận, giúp hắn tranh thủ thời gian chạy trốn.

Ở trong rừng cây tung tăng nhảy nhót vài ngày, tuy rằng rừng cây rậm rạp ảnh hưởng rất lớn tới tốc độ, hắn cũng muốn chạy trốn lên không trung, bắt quả đây quả thực là cái mục tiêu sống, hung vật trong Rừng Từ Vong đều không phải tầm thường, không cẩn thận mà chạy qua địa bàn của hung vật nào đó, cuối cùng chết như thế nào cũng không biết, hoàn toàn không thể được, cho nên vẫn là ngoan ngoãn ở trong rừng rậm nhảy nhót thôi.

“Tiền bối, tiền bối!”

Nghe được tiếng gọi như đánh máu gà của Lâm Dương, Tư Lăng trong lòng biết hắn có việc mới mở miệng, vội hỏi: “Làm sao vậy?”

“Phía trước, hướng Tây Nam, có một ngọn núi lửa thiên nhiên đang hoạt động, có thể lợi dụng núi lửa để cắt đuôi ong Mỹ nhân khô lâu.”

Lâm Dương vừa nói, Tư Lăng lập tức hiểu ngay, chuyển hướng chạy về phía núi lửa. Ngoại trừ Tiểu Yêu Liên, bọn họ đều không sợ lửa, vừa vặn có thể lợi dụng núi lửa phun trào để đối phó ong Mỹ nhân khô lâu.

Dưới chỉ dẫn của Lâm Dương, Tư Lăng rất nhanh liền tìm được một cái cửa động ẩn giấu trong bụng núi lửa. Hắn xoay người ném một xấp hồn phù qua đánh bay đám ong sắp chít mông Lâm Dương, sau đó nhào vào sơn động.

Lại suýt nữa bị ong chít mông, Lâm Dương tỏ vẻ: TOT/ thật là quá khổ có được hay không?! Loại sinh vật ong mật này là thứ mà đời này hắn chán ghét nhất!

Sơn đạo quanh co khúc khuỷu, càng hướng về bên trong thì độ ẩm càng cao, nghe phía sau vẫn là tiếng ong ong không ngừng, Tư Lăng cắn răng, hướng người tiến gần tới một dòng dung nham đang phun lên. Lúc sắp đối diện với dung nham đỏ rực phun trào, tà áo dính tia lửa bắn ra từ dung nham thì thân hình bật lên, nhảy vào một đường hầm. Mà đàn ong sau lưng thì không có may mắn như vậy, trực tiếp bị dung nham trực diện phun trúng, tiếng ong ong đột nhiên ngừng lại.

Tư Lăng như lửa thiêu mông chạy trốn trong thông đạo, mãi đến khi cách xa dung nham phun trào mới ưỡn oải bỏ nhào xuống đất, cả khuôn mặt không còn chút huyết sắc.

Tạm thời an toàn.

Một lát sau, rớt cuộc trở lại bình thường, Tư Lăng từ chỗ Tiểu Yêu Liên lấy ra bình Mộc Linh dịch, hưng hăng ực một hóp, sau đó đem Tiểu Khôi từ túi linh thú ra, cũng đồ nó một ngụm Mộc Linh dịch, về phần Trọng Thiên, nó có thuộc hạ chiếu cố, không cần hắn để ý tới.

Lâm Dương giương mắt nhìn bình Mộc Linh dịch kia, nước miếng tràn lan. Hắn tuy rằng không bị thương tích gì, nhưng vài ngày nay vẫn căng thẳng thần kinh, phải phòng ngừa mông bị ong Mỹ nhân khô lâu chít một phát, cũng mệt mỏi muốn chết, khi tức cũng có chút bất ổn, mà Mộc Linh dịch cũng có tác dụng đối với Quý Tu. Đại khái là nhìn biểu tình hắn quá tội nghiệp, Tư Lăng nhìn nhìn cái lọ, còn dư nửa ngụm Mộc Linh dịch, xem như là thưởng cho hắn công dẫn đường vất vả.

Rốt cuộc an toàn, Tư Lăng đầu tiên là bao lên ở chung quanh Cửu Chuyển Linh trận, lúc này mới có tâm tình xem xét chiến lợi phẩm. Tư Lăng lấy ra tiểu

hà bao lúc ấy đã giao cho Trọng Thiên cùng Tiểu Khôi, không gian bên trong không lớn bằng túi trữ vật, nhưng cũng được mấy mét vuông, chứa mấy quả thì cũng đủ dùng.

Đồ thứ trong hai túi trữ vật ra, đều là quả dính với cành cây, lúc ấy tình huống khẩn cấp, Trọng Thiên cùng Tiểu Khôi trực tiếp bẻ cả quả và cành, cho nên lúc này đa số quả Mĩ nhân Khô Lâu đều còn trên cành, trong đó có vài nhánh cây Mĩ nhân Khô Lâu còn dính cả bùn đất, bởi vì cách đất mà có vẻ héo úa, Tư Lăng vội giao nó cho Tiểu Hồng mang đi trồng.

“Tiểu Hồng muội muội, không gian Hồng Liên của ngươi có thể trồng được chứ?”

Tiểu Yêu Liên mút ngón tay, nói: “Không biết, Tiểu Hồng thử trồng trước xem đã.” Nói xong, thân thể biến mất trong hư không.

Thấy Tiểu Yêu Liên đi làm vườn, Tư Lăng hái quả Mĩ nhân Khô Lâu khỏi cành, đếm, tổng cộng có 102 quả, mỗi một quả có tác dụng là mười ngày, 102 quả cũng chỉ có thể duy trì 1020 ngày, cũng không biết thời điểm nào mới có thể thành công trở lại Nhân Giới, căn bản không đủ dùng. Như thế, chỉ có thể gửi hy vọng cho Tiểu Yêu Liên có thể trồng được.

Ngay lúc Tư Lăng đem tất cả trái cây xử lý tốt cất vào trong hộp ngọc thì Tiểu Yêu Liên từ không gian Hồng Liên đi ra, mềm mại báo cáo cho Tư Lăng: “Tư công tử, muốn Mĩ nhân Khô Lâu quả sinh trưởng cần bùn đất có chứa độc khí đặc hữu trong rừng Tử Vong, bùn đất trong không gian không thể trồng được.”

Tư Lăng nghe xong, trong lòng lại có chút buồn bực, đề nghị: “Vậy chúng ta ra ngoài đào chút đất thả vào trong không gian Hồng Liên, ngươi xem được không?”

“Ừm, chắc là có thể, bất quá độc tố trong bùn không thể nhiều cũng không thể ít, phải phù hợp với Mĩ nhân Khô Lâu quả mới được. Nhiều sẽ độc chết cây, ít thì lại dinh dưỡng không đủ.”

“...”

Tư Lăng lập tức muốn OOX máng chửi người. Cây quái gì mà cần nhiều yêu cầu như vậy, thật đáng ghét, chẳng lẽ kể tiếp hán còn phải nhảy loạn khắp rừng để tìm kiếm bùn đất không thể quá độc cũng không thể không độc?

Tuy rằng muốn máng chửi người, nhưng hán vẫn phải cam chịu số phận mà tìm bùn đất thích hợp để mấy cây Mĩ nhân Khô Lâu quả sinh trưởng. Đương nhiên, chất bùn trong khe núi sinh trưởng Mĩ nhân Khô Lâu quả là thích hợp nhất, chỉ là lúc này bọn họ vừa trộm quả còn giết huynh đệ nhà người ta, ong Mĩ nhân khô lâu vẫn đang trừng mắt hô chờ bọn họ, nào còn dám trở về chui đầu vô lưới?

Đã lấy được Mĩ nhân Khô Lâu quả, Tư Lăng tuy rằng vội vã muốn đi, bất quá cũng phải đem thân thể điều chỉnh đến trạng thái tốt nhất. Đồng thời đáng về cũng phải chỉnh đốn một phen, tóc tai bị đốt trụi cũng được tu bổ lại, quần áo bị thiêu cũng đổi, biến thân mình trở nên nhẹ nhàng khoan khoái, thoát nhìn xinh đẹp không gì sánh được. Sau khi ăn một quả Mĩ nhân Khô Lâu, Tư Lăng mới thu hồi Cửu Chuyển Linh trận, rời khỏi ngọn núi lửa.

Sau khi ăn Mĩ nhân Khô Lâu quả, khí tức người sống hoàn toàn bị che dấu, những quý quái cấp thấp trong rừng rậm này nhìn thấy mình cũng không còn hăng máu nào tới nữa, ngoại trừ bề ngoài không đổi, khí tức hoàn toàn chính là một Quý Tu.

Lại tốn mấy ngày, dưới chỉ thị của Tiểu Yêu Liên, bọn họ rốt cuộc đã tìm được bùn đất thích hợp tại địa bàn một đám quý quái giống Sơn Tiêu (ma núi). Bất quá đám Sơn Tiêu cũng không phải ngồi không, thấy có kẻ ngoại lai dám xâm phạm địa bàn chúng nó, còn dám đào đất trong địa bàn của chúng, vội hô gọi đồng bọn lại chuẩn bị đánh hội đồng bọn họ.

Từ lúc lưu lạc tới Quý Giới, mọi chuyện không thuận khiến đại gia Trọng Thiên cũng nhịn không được, trực tiếp nhảy lên trên lưng Tiểu Khôi, từ trên cao nhìn xuống, phun lửa hướng tới đám Sơn Tiêu hung hãn đánh tới kia. Yêu hỏa màu tím đỏ yêu diễm vô cùng, hóa thành một Hỏa long oai phong lẫm liệt, quét tới thiêu đốt đám quý quái, thiêu đến đám Sơn Tiêu kêu gào chạy tứ tán. Chúng cũng sinh ra lòng sợ hãi, cũng không dám tụ tập ầu ẩu nữa, trốn ở xa xa nhìn bọn họ đào đất trong địa bàn của mình, thỉnh thoảng lại lộ ra cái đầu, hơ tay múa chân kháng nghị một phen.

Đuổi được Sơn Tiêu đi, đại gia Trọng Thiên rốt cuộc sáng khoái tinh thần, ngạo kiều từ trên lưng Tiểu Khôi nhảy xuống, ngạo mạn đi đến bên người Tiểu Lăng. Tư Lăng đang vội vàng đào đất khắp nơi, gào kêu một tiếng, giống như đang khoe khoang nó lợi hại.

Tư Lăng đào đất đến sung sướng, căn bản nhìn chẳng nhìn nó một cái, nói: “Đến đúng lúc lắm, nhanh dùng yêu hỏa của ngươi thiêu chỗ đất này đi, Tiểu Hồng muội muội nói độc khí không đồng đều, phải dùng lửa nướng để nó cân xứng một ít.”

“...”

Hừ, yêu hỏa của lão tử không phải dùng để làm thứ này!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 133. Qua huyện nào thì áo

Thành thị Quý Giới sắc màu chỉ có một, đều lấy màu đen là chủ, đưa mắt nhìn xa xa đi, giống như một tòa thành âm u đặt tại lòng người.

Vạn Quý Thành là một tòa thành cách thành Quý Vương gần nhất, quy mô tòa thành này tuy rằng không lớn bằng Quý Vương Thành, nhưng bởi vì gần khe sâu Mê Vực nhất nên hấp dẫn vô số tu sĩ tiến đến, khiến cho thành thị này phát triển hết sức phồn hoa, đến cả phí vào thành cũng cao hơn vài lần so với địa phương khác, chào giá đến mười Hắc tinh thạch.

Một người mặc áo choàng đen đi tới, áo choàng đen kia bọc lấy thân hình người nọ, chỉ có dưới cái mũ trùm rộng lớn lộ ra một cái cằm tròn bóng đường cong tuyệt đẹp mê người. Từ màu da thì đây chính là một Quý Tu đã tu luyện hồn phách được ngưng thật, ít nhất tu vi đã ngoài Kim Đan kỳ.

Thị vệ giữ cổng thành ngăn lại, nói: “Vào thành một người cần mười viên Hắc tinh thạch.” Tuy rằng người mặc áo choàng đen che kín không hề hở, nhưng bọn thị vệ hiển nhiên đã thành thói quen, rất nhiều Quý Tu đều thích loại trang phục này.

Lúc này, Quý Tu cấp thấp đi cùng phía sau người mặc áo choàng đen vội đưa qua hai mươi viên Hắc tinh thạch.

Thị vệ thu tinh thạch xong liền cho đi, lại ngăn Quý Tu kẻ tiếp muốn vào thành.

Sau khi vào thành, phóng mắt nhìn đi đều là phòng ở do đá đen xây thành, lộ ra không khí lạnh lạnh. Đi lại trên đường đều là Quý Tu cấp thấp, thân thể mơ hồ, một gương mặt chết chóc trắng bệch, quý khí trùng trùng. Đương nhiên, cũng có Quý Tu có thân thể ngưng thật tựa như người bình thường, nhưng đều là Kim Đan kỳ trở lên, bất quá bọn họ cũng không phải đã tu luyện ra thể xác, mà là sau khi Kết Đan, linh hồn trở nên ngưng thật, khiến cho nhìn như người bình thường, còn nếu muốn chân chính tu luyện ra thể xác thì phải tu luyện đến Hóa Thần, rồi mới lấy bí thuật ngưng luyện ra thân xác.

Tất cả thường thức của Tư Lăng về Quý Giới, trừ bỏ nhìn được từ ngọc giản còn do Lâm Dương bổ sung, cũng hiểu với tu vi của mình tại Quý Giới thì hẳn là không có thể xác. Khí tức tuy rằng có thể thay đổi, nhưng thể xác lại là sự thật, điều này làm cho hắn hết sức cẩn thận, không dám tùy tiện bại lộ chính mình, cho nên trực tiếp khoác cái áo choàng đen to lớn, tránh đụng chạm với người khác.

Vào thành, bọn họ chạy thẳng đến khách sạn, thuê hai gian sương phòng nghỉ tạm. Tiền thuê phòng rốt cuộc tiêu hết Hắc tinh thạch trên người Quý Tu đáng thương. Lâm Dương tuy rằng đau lòng muốn chết, nhưng vẫn kiên định ý tưởng “ôm đừ”, hắn cảm thấy một chút Hắc tinh thạch mà giành được hảo cảm của một nhân tu Kim Đan là xứng đáng. Chỉ cần cái tên nhân tu này không động sát niệm, làm tiểu đệ còn có thể nhặt lợi phía sau bọn họ, cũng đủ cho mình tu luyện.

Đối với điều này, Tư Lăng lần nữa có nhận thức sâu sắc đối với trình độ nghèo khó của Lâm Dương, so với mình lúc trước được còn kém hơn nhiều. Số mệnh tên này thật đúng là quá kém.

Đóng cửa lại, Tư Lăng tung áo choàng đen ra, Trọng Thiên cũng từ trong ngực Tư Lăng nhảy ra, tiếp theo là Tiểu Khôi cùng Tiểu Yêu Liên, tất cả đều là một biểu tình vui sướng rốt cuộc được tự do.

Tư Lăng từ trong túi trữ vật lấy ra trà cụ, ngâm bình Xuân Sơn Xuân Vũ ưu nhân thưởng thức.

Từ rừng Tử Vong rậm rạp ngoài, bọn họ ngồi Phi Thiên thuyền hướng về Quý Vương thành, trên đường thể nhưng cũng mất hơn nửa năm mới đến Vạn Quý Thành cách Quý Vương thành gần nhất này. Từ Vạn Quý Thành đến Quý Vương thành chỉ cần nửa tháng, Tư Lăng tạm thời cũng chẳng phải vội vã, nguyên nhân là -- bọn họ hiện tại đều không có tiền, thật là nghèo chết người.

Tiền tệ lưu thông tại Quý Giới cũng không phải là linh thạch, mà là một loại Hắc tinh thạch ẩn chứa năng lượng đặc thù, là tinh thạch mà Quý Tu có thể dùng để tu luyện, tương đương với tác dụng của linh thạch đối với tu sĩ. Cho nên Tiểu Lăng Tử vốn coi như là có chút tài sản, sau khi lưu lạc đến Quý Giới lại đột nhiên biến thành người nghèo rớt mòng tơi, còn phải dựa vào một tên Quý Tu cấp thấp nuôi dưỡng, thật là rất không có thể diện của bậc tiền bối.

Tuy rằng thâm khinh bi tình cảnh nghèo khó của Lâm Dương, bất quá vì kế hoạch sau này, Tư Lăng không thể không tính toán kiếm tiền như thế nào, đây cũng là nguyên nhân hắn lựa chọn dừng lại tại Vạn Quý Thành. Quý Vương thành là thánh địa tu luyện thần thánh nhất của hết thảy trong lòng Quý Tu, tiêu phí chỗ đất liền đắt đến hù chết người. Hơn nữa sau khi tới đó, hắn không chỉ phải che dấu bản thân mà còn phải tìm hiểu tin tức, không thiếu được phải tiêu pha các thứ, tất nhiên không thể hai tay trống trơn đi tới như vậy.

Cho nên, việc cấp bách trước tiên là kiếm Hắc tinh thạch.

Rất nhanh, bên ngoài liền có tiếng đập cửa vang lên, tên Quý Tu đáng thương nghèo hèn chủ động ra mở cửa.

Vốn là Lâm Dương không có nghèo như vậy, riêng từ rừng rậm Hoang Dã đến Rừng Tử Vong, suốt một đường đi theo phía sau Tư Lăng nhặt tiện nghi, hắn cũng coi như nhặt được khoảng tài phú không nhỏ. Những quý đan kia bán cho cửa hàng luyện khí trong thành thì cũng được không ít Hắc tinh thạch. Bất quá dọc theo đường đi, chúng đều bị Lâm Dương lấy để tu luyện. Đương nhiên, Lâm Dương cũng không phụ kỳ vọng, rốt cuộc thoát khỏi thân hình bay bay, thành công Trúc Cơ, hồn phách trở nên ngưng thật hơn không ít, sắc mặt cũng bớt đi loại quý khí lạnh lạnh.

“Tiền bối, gần Vạn Quý Thành có một hẻm núi thiên nhiên, tên là khe sâu Mê Vực, dưới hẻm núi có rất nhiều linh thảo, linh thực cùng quý vật yêu thú trân quý, chúng ta có thể tới đó thu thập quý đan cùng linh thảo.” Lâm Dương đưa ra đề nghị, cau mày nói, “Bất quá chỗ đó rất nguy hiểm, ngoại trừ trong hẻm núi thiên nhiên có ảo trận tự nhiên thì còn có rất nhiều thợ săn, lạt u sĩ chuyên môn săn bắt, thám hiểm, tầm bảo tại khe sâu, khó lòng phòng bị.”

Tư Lăng nghe xong, cũng không bị ảo trận cùng thợ săn dọa sợ, sau khi hỏi thăm sự tình có liên quan đến hẻm núi, Tư Lăng lập tức vỗ bàn quyết định đi nơi đó kiểm Hắc tinh thạch, tuyệt đối phải cố hết sức lấy nhiều Hắc tinh thạch, sau đó đến Quý Vương thành đi tìm kiếm thông đạo đi nhân giới.

Nghỉ ngơi chỉnh đốn một đêm, ngày hôm sau bọn họ trả phòng rồi trực tiếp xuất phát.

*****

Sau khi ra khỏi cửa thành, bọn họ liền ngự kiếm hướng về khe sâu Mê Vực. Dùng nửa ngày thì cuối cùng đã tới hẻm núi.

Khe sâu Mê Vực thật ra là hung danh vang xa tại Quý Giới, không nói sự lợi hại của ảo trận thiên nhiên kia, không cần thận một chút sẽ bị lạc ở trong cốc, chỉ nói trong hẻm núi có các loại mãnh thú quý quái, Quý Tu cấp thấp vốn không dám tùy tiện vào đi. Bất quá tài nguyên trân quý trong cốc lại hấp dẫn đông đảo tu sĩ tiến về phía trước, “phủ quý hiểm trung cầu”[1], luôn có một ít kẻ ngu ngốc không muốn sống đến nơi như thế thử vận khí.

*[1] Truy cầu phủ quý trong cảnh hiểm nghèo.

Mà đoàn người Tư Lăng nhìn trong mắt người khác cũng là những kẻ liều mạng ngu ngốc.

Rất nhiều tu sĩ hướng tới khe sâu Mê Vực, Tư Lăng cẩn thận tránh tiếp xúc cùng người khác, chỉ sợ đột nhiên lại nhảy tới một tên Quý Tu sáng sủa như ánh mặt trời muốn cùng tổ đội với hắn, thuận tiện còn làm một động tác vũ vai như huynh đệ tốt. Đừng nói, cái loại ngu ngốc như thế quả thật đã từng gặp được, đó là mấy tháng trước khi dừng lại tại một tòa thành thì gặp phải, làm cho hắn sâu sắc hiểu được, dù là nơi âm trầm như Quý Giới cũng có thể đường ra tên Quý Tu tính cách như ánh nắng mặt trời, cũng không phải là Quý Tu nào cũng đều chịu ảnh hưởng của khí tức Quý Giới mà âm trầm tối tăm

Đang nghĩ tới thì phía sau liền truyền đến một thanh âm vui mừng sáng khoái như ánh mặt trời.

“Tư đạo hữu, lại gặp mặt~~”

“...”

Tư tưởng đảo ngược lần nữa có được hay không? Chẳng lẽ số mệnh của hắn đã kém đến trình độ này, chỉ suy nghĩ một chút cũng không được phép?

Tư Lăng linh hoạt tránh được cánh tay đánh tới của Quý Tu sau lưng, xoay người, mặt không thay đổi nhìn về phía hắn, nhả nhặn lễ độ nói: “Thì ra là Dương đạo hữu.”

Dương Huy tay đập vào khoảng không, nhưng cũng không để tâm, thoải mái cười nói: “Tư đạo hữu, chúng ta quả nhiên có duyên. Ta lúc trước còn không xác định là người đâu, nhưng nhìn thấy Lâm Dương thì liền xác định.”

Vì thế Lâm Dương bị tầm mắt oán hận lăng trì, không khỏi nước mắt đầy mặt, hắn chỉ là tên Quý Tu cấp thấp, ở trước mặt tu sĩ Kim Đan thật sự không đáng giá nhắc tới nha, vì quái gì lại bị chú ý đến?

Dương Huy là một Quý Tu khuôn mặt anh tuấn đẹp trai, tu vi Kim Đan hậu kỳ, hồn phách ngưng thật, hơn nữa nụ cười như ánh mặt trời, mới nhìn tựa như một nhân tu vô cùng bình thường. Lúc này hắn ta hiển nhiên rất cao hứng, vây quanh Tư Lăng bắt đầu lái nhai mở miệng nói: “Từ lúc từ biệt ở Tung Dương Thành, trong lòng luôn nhớ đến Tư đạo hữu, cho rằng về sau rất khó gặp lại, trong lòng cực kỳ khó chịu, không nghĩ đến tới Khe sâu Mê Vực lịch lãm thì lại gặp được Tư đạo hữu, chúng ta quả nhiên có duyên. Tư đạo hữu cũng là tới đây lịch lãm sao? Mời mọc không bằng tình cờ gặp được, không bằng chúng ta cùng nhau kết bạn đồng hành đi, cũng có thể giúp đỡ lẫn nhau. Khe núi Mê Vực này nghe nói là nơi nguy hiểm, bên trong nguy cơ丛生 trùng trùng, Tư đạo hữu, huynh cũng phải cẩn thận chút...”

Lái nhai, liú ríu, lái nhai, liú ríu...

“...”

Tư Lăng cảm thấy chính mình khả năng đã gặp được Đường Tăng, trong lòng có chút khổ sở, lần nữa hoài nghi cái người này có thể không phải là Quý Tu, kỳ thật là nhân tu lẫn vào Quý Giới chăng?

Làm tên Quý Tu, sáng sủa rực rỡ như vậy thật sự tốt sao?

“... Đúng rồi, Tư đạo hữu, sao huynh lại khoác loại áo choàng đen kịt này, đem gương mặt của huynh đều che khuất, quả thực là thật là đáng tiếc, nếu đã có bộ dáng thật tốt, vậy thì phải lộ ra cho người ta xem chứ, che che lấp lấp như vậy, ngược lại không đẹp. Hơn nữa loại áo choàng đen này chất lượng không tốt, dùng Quân ma ti hạ đẳng làm thành, bên trên cũng chỉ có mấy cái trận pháp đơn giản, xúc cảm cũng không tốt, ta có một sư thúc mở một tiệm may tại Quý Vương thành, đến lúc đó ta giới thiệu huynh tới chỗ đó mua tơ của Thất thái nương tằm để chế áo choàng, còn có thể giúp huynh chiết khấu, tuyệt đối vật tốt giá rẻ...”

“...”

Khốn kiếp, căn bản chen miệng vào không lọt luôn, chẳng lẽ phải quát bay, ngược đãi tên Quý Tu một trận mới được?

Tư Lăng trầm mồm rộng che khuất biểu tình dờ dẩn của mình, ngược lại thì Lâm Dương đã ngạc nhiên, sau đó giận mà không dám nói gì, đồng thời ném về phía Tư Lăng ánh mắt hết sức đồng tình. Kỳ thật hắn cũng không hiểu nổi, vì cái quái gì mà Quý Tu có thể sáng sủa như nắng như vậy. Công pháp mà

Quý Tu tu luyện đa phần là thiên hướng âm tà, vô tình hay cố ý, tăng thêm chút âm khí, thoát nhìn âm trầm. Cho nên cái tên Dương Huy này tuyệt đối là tên Quý Tu ngoại tộc.

Cuối cùng, Tư Lăng quyết đoán xoay người, một cái dây thừng cột vào trên thắt lưng Lâm Dương, lôi Quý Tu chạy thẳng tới vách núi tương đối hoang vu của hẻm núi, sau đó trực tiếp nhảy xuống vực.

“A a a, Tư đạo hữu đừng xúc động, chờ ta với...”

Trận gió âm tà thổi vào mặt, luồng gió mạnh mẽ kia thổi đến da thịt lộ ra ngoài đều sinh đau, Tư Lăng bản thân cũng còn tốt, nhưng Lâm Dương lại có chút chịu không nổi, bị tà phong mạnh mẽ kia quạt đến mức mặt mũi đều biến hình.

Bởi vì không rõ tình huống, Tư Lăng không có trực tiếp đến đáy cốc, mà dừng lại trên một chỗ bằng phẳng nổi lên ở một vách núi, rồi đi xuống nhìn quanh.

Từ nơi này nhìn đi, tầm mắt căn bản không thể nhìn đến tận cùng, giống như là cách một tầng gì đó, dùng thần thức cẩn thận thám thính xuống dưới, rất nhanh sẽ phát hiện thần thức như là bị cái gì ngăn cách, hẳn chính là ảo trận trong khe núi. Khe sâu Mê Vực nổi danh nhất chính là ảo trận thiên biến vạn hóa của nó, ảo trận không chỗ nào không có, nếu mà không hiểu trận pháp, hoặc là không có công cụ phá trận mà dám mạo muội nhập cốc, vậy chỉ có một cái kết cục: Chết!

Đương nhiên, ảo trận ảnh hưởng không lớn đối với Tư Lăng, đây cũng là nguyên nhân hắn dám đi vào.

Lúc này, một người từ phía trên nhảy xuống, Tư Lăng thoáng nhìn người nọ sắp muốn chạy tới hướng mình, nhanh chóng vươn tay làm động tác dừng lại.

“Tư đạo hữu, làm sao vậy, có phải phát hiện chỗ gì dị thường hay không?” Dương Huy có chút hưng phấn hỏi.

“Lúc trước không có phát hiện cái gì dị thường.” Tư Lăng mặt không thay đổi nói, “Bắt quá nhìn thấy người xong, liền phát hiện.”

“Ồi chào?”

Nhìn hắn về mặt mờ mịt, Tư Lăng lại muốn chửi bậy, trong lòng lại một lần nữa hoài nghi nguyên nhân hắn ta quần lấy mình, chẳng lẽ là... đã phát hiện thân phận của mình?

Nghĩ như vậy, tim đập hơi nhanh, bắt quá trên mặt lại bình tĩnh như trước, mũi tràm rộng lớn bao lại hơn nửa khuôn mặt, cũng làm cho người ta thấy không rõ vẻ mặt của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 154: Một mối không yêu thương gì được nữa!

Tư Lăng thu hồi tầm mắt, không nhìn cái tên Quý Tu quái lạ này nữa, lại một lần nữa theo thói cũ, lôi Lâm Dương nhảy xuống khỏi bình đài[1].

[1] Một chỗ bằng phẳng nhô cao hơn xung quanh.

“A, chờ chút, nơi đó có ảo trận!”

Dương Huy kêu lên, có chút khó có thể tin nổi. Có người nào đã biết là có ảo trận mà còn muốn nhào tới, trừ phi là một Trận pháp đại sư biết phá giải ảo trận, bằng không chính là có thứ có thể cạy vào. Theo hắn thấy, Tư Lăng hẳn nhiên là loại thứ hai. Bởi vì hắn ta không giống những Trận Pháp sư khác phải thôi diễn Trận pháp một phen, mà chỉ nhìn một chút liền trực tiếp nhảy xuống.

Tư Lăng không để ý tới Quý Tu sau lưng, lợi dụng ảo trận của khe núi, hai ba cái liền bỏ rơi người, đồng thời bọn họ cũng đến một thung lũng phía dưới khe núi.

Lâm Dương nhìn thung lũng, nơi này rất mỹ lệ, có sông ngòi trong veo, linh thảo thành thực, yêu thú ôn thuận, phong cảnh tựa như ảo mộng, làm cho lòng người vô ý sinh ra một loại ý tưởng si mê “nếu có thể vĩnh viễn ở lại nơi này thì tốt rồi”.

Đột nhiên, một bàn tay vỗ xuống trên ót, mạnh mẽ đập hắn xuống đất, cả người đều lún sâu vào trong đất, sau đó nâng lên một khuôn mặt sưng như đầu heo. Hắn khổ sở nhìn đại gia yêu thú đã đánh mình, ánh mắt ướt át như đang hỏi, vì sao lại đánh hắn?! Không phải vẫn mặc kệ hắn sao, sao đột nhiên lại động thủ chứ?

Trọng Thiên hừ một tiếng, móng vuốt thực ngứa, rất muốn chụp thêm một phát nữa. Quả nhiên là chó săn gốc bên cạnh tên chủ ngục, bị không chế thần chí cũng không biết, còn hỏi vì sao lại đánh hắn.

“Ngươi vừa rồi trúng ảo thuật.” Tư Lăng giải thích, ánh mắt chần chừ tại sơn cốc.

Lâm Dương nghe xong, trong lòng sợ hãi, lập tức một luồng khí lạnh chạy từ lòng bàn chân hướng lên trên. Hắn từng nghe qua hung danh của Khe sâu Mê Vực, bất quá vẫn chưa từng đi qua, cũng chỉ cho rằng huyền cảnh lợi hại một chút, nhưng nào ngờ vừa mới rơi xuống đất thì đã như vậy, nơi này cũng quá lợi hại rồi. Vì mạng nhỏ, Lâm Dương cũng không ngại mới vừa rồi bị đập bay, nhanh chóng bò dậy dính đến bên người Tư Lăng, cảnh giác đánh giá bốn phía, muốn nhìn ra nguyên nhân.

Thế nhưng, cảnh vật tươi đẹp như thế, đám linh thảo sinh trưởng bên dòng suối mê người như vậy, dù dỗ lòng người ngứa ngáy, biết rõ là huyền cảnh nhưng vẫn rất muốn đào chúng nó lên, đây chính là một kho báu mà.

“Ngươi đi đào linh thảo đi.” Tư Lăng đột nhiên nói.

“A?” Lâm Dương giật mình nhìn hắn, không phải nói nơi này là huyền cảnh sao? Như vậy những linh thảo này hẳn là giả đúng không?

Trọng Thiên nhìn không được, lại đánh cho một vuốt.

Không dám giận cũng không dám nói, Quý Tu khuất phục dưới bạo lực, nhanh chóng hùng hục cầm ra ngọc sạn bắt đầu đào linh thảo. Tiểu Yêu Liên cũng đi ra hỗ trợ đào, thuận tiện chỉ điểm hắn, phải như thế nào đào mới có thể bảo trì linh thảo nguyên vẹn nhất. Linh thảo là một thứ rất dễ hỏng, phá hủy một chút rễ cũng sẽ ảnh hưởng linh khí cùng được tính của nó.

Kỳ thật linh thảo, linh quả trong không gian Tiểu Yêu Liên cũng không ít, nếu thật sự đem đi đổi Hắc tinh thạch thì cũng không thiếu tiền dùng. Nhưng mà, đó là thứ thuộc về Tiểu Yêu Liên, cũng coi như là thứ của vị chủ nhân Trọng Thiên kia. Mà Tiểu Yêu Liên tu luyện cần lượng linh quả rất lớn, Tư Lăng cũng ngưng ngưng cướp đồ ăn của nó, càng không có ý bảo Tiểu Yêu Liên nuôi mình, dù sao cũng không phải đã đến hoàn cảnh vô cùng khó khăn, để một con Yêu thực nuôi thì cũng quá gì đó rồi. Hơn nữa, quyết định đến Khe sâu Mê Vực, hẳn cũng coi như là một loại rèn luyện, thế giới này quá nguy hiểm, chính mình mạnh mẽ mới là vương đạo.

3000 thế giới, muôn kiểu địa hình, đi vào một lần sẽ mở mang kiến thức, dù sao cũng tốt hơn so với xa rời thực tế, chỉ biết tu luyện.

Tâm tình Lâm Dương có chút kích động, nếu Tư Lăng bảo hắn đào linh thảo, vậy những linh thảo này chính là đồ thật, mà không phải do huyền cảnh huyền hóa ra. Đối với đám người Tư Lăng, Lâm Dương luôn có một loại tín nhiệm mù quáng, cảm thấy bọn họ nói cái gì cũng là đúng. Dưới sự chỉ dẫn của Tiểu Yêu Liên, Lâm Dương đào những cây linh thảo đã trưởng thành, để lại những cây non mới mọc hay còn chưa thành thực.

Ở lúc Lâm Dương đào đến cao hứng thì đột nhiên Tư Lăng có động tác, “Biến hình” hóa thành một cái roi dài, lời Lâm Dương lại đây, đồng thời vị trí Lâm Dương vốn ngồi bỗng nổ tung lên. Nhìn kỹ, thế nhưng là một cái đuôi rắn vừa to vừa dài đánh tới. Cái đuôi kia quất vào mặt đất, đất đá nổ tung, tạo cho người ta một loại cảm giác hết sức nguy hiểm.

Rất nhanh, chủ nhân cái đuôi này đã hiện hình, là một con đại mãng xà màu đỏ dài mấy trăm mét. Nó đứng thẳng người, từ trên cao nhìn xuống mấy con người ở bờ bên kia dòng suối, trong cặp mắt rắn tam giác màu vàng là sự âm lãnh đặc hữu của sinh vật máu lạnh, trên đầu có một cái bướu thịt màu đỏ tươi như bụng nhện.

“Là Chu Mãng (trăn nhện) cấp mười!” Lâm Dương run giọng đáp, không cần Tư Lăng phân phó, đã sớm tìm một chỗ trốn, tránh cho cái tên tiểu binh như hắn bị vạ lây, vô tội gặp họa.

Lúc đuôi rắn lại một lần nữa vung sang thì Tư Lăng cùng Trọng Thiên trực tiếp nghênh đón tiến lên. “Biến hình” của Tư Lăng hóa thành một cây roi dài màu đen quấn lấy cái đuôi lợi hại kia. Trọng Thiên phun ra Hỏa long cuốn lấy Chu Mãng. Lúc Chu Mãng bị Hỏa long cuốn lấy thì Tư Lăng ngưng tụ ra một trăm thanh Hồn lực kiểm ném qua, sau đó thừa dịp Chu Mãng đối phó với Hỏa long và Hồn lực kiểm thì chộp lấy Quý Tu nhanh chóng chạy trốn.

Phía sau là âm thanh phản nộ của Chu Mãng, còn có tiếng nổ vang trời của Hồn lực kiểm.

Mấy người thoát khỏi thung lũng, tiến vào trong một rừng cây.

Thẳng đến khi không cảm giác được khí tức của Chu Mãng, mọi người mới ngừng lại. Tư Lăng thở xoa xoa mồ hôi lạnh, lúc này mới buông tên Quý lại bị trở thành điều xuống.

Lâm Dương đã lười than thở chuyện mình bị trở thành điều, thấy đã bình an thì nhịn không được hỏi: “Tiền bối, mới vừa rồi là chuyện gì vậy? Con Chu Mãng kia xuất hiện lúc nào thế? Chỗ đó chắc không phải là địa bàn của nó chứ? Chúng ta cứ như vậy mà chạy sao?” Đám hung tàn này nhìn thấy yêu thú lợi hại như vậy, không phải nên trực tiếp xông lên, thoả chí làm một trận lớn sao? Cứ trốn như vậy, chẳng phù hợp với tính cách hung hăng của bọn họ chút nào luôn.

Tư Lăng quai dị nhìn hắn một cái, “Không chạy, chẳng lẽ ở lại đó cho Chu Mãng hành hạ sao? Đây chính là một con Chu Mãng tương đương với Nguyên Anh hậu kỳ đó, ngươi ngốc à?”

Lâm Dương: =__=! Ta không ngốc, chỉ là cho rằng với trình độ hung tàn của các ngươi, Chu Mãng cấp mười có là cái gì, Yêu Tu Hóa Thần mà tới thì các ngươi vẫn dám kiêu ngạo như thường. Chết tiệt, bị cái tên hung tàn nói là đồ ngốc, cảm giác thật đau lòng.

Trọng Thiên cùng Tư Lăng tự nhiên là không biết trong lòng Quý Tu xem trọng bọn họ, bọn họ lần này tới chỉ là muốn tìm linh thảo linh quả đáng tiền để về đổi Hắc tinh thạch, cũng không cần thiết đuổi tận giết tuyệt. Nơi đó là địa bàn của Chu Mãng, Chu Mãng cho bọn họ đào đi vài cây linh thảo đã coi như là khoan dung lớn nhất, nếu như còn không biết đủ, muốn thực hành “chính sách tam sạch”-- đào sạch, giết sạch, chạy sạch, vậy thì cũng quá ngoan

độc. Quá nhiều sát nghiệt sẽ bất lợi cho tu hành, không phải vạn bất đắc dĩ, chứ tùy tiện ra tay. Hơn nữa, bên cạnh mỗi một loại linh thực, linh thảo cao cấp đều có cộng sinh thú bảo vệ, nếu như không làm quá tận, cộng sinh thú cũng sẽ không hạ sát thủ, Tư Lăng cũng không thích làm mọi chuyện quá tuyệt (tận cùng, hết sạch).

“Huyền cảnh đó là Chu Mãng bố trí, bắt quá linh thảo thì là thật, Chu Mãng vẫn chờ bên cạnh dự định động thủ.”

Nghe được giải thích này, Lâm Dương sồn tóc gáy, vừa rồi hẳn chính là ở dưới mi mắt của con Chu Mãng cấp mười mà đào linh thảo của người ta? Cái này cũng quá đáng sợ rồi, Quý Tu đột nhiên cảm giác mệt mỏi không yêu thương gì được nữa.

Kế tiếp, bọn họ lại đi qua mấy chỗ, đều có linh thảo linh thực, sau đó Lâm Dương cùng Tiểu Yêu Liên phụ trách đào, Tư Lăng cùng Trọng Thiên phụ trách canh giới. Bởi vì Tư Lăng có Huyền Thạch không bị ảo trận ảnh hưởng, cho nên mỗi lần đều có thể tại thời khắc mấu chốt phát hiện khác thường mà an toàn rút lui. Bởi vì nhiều lần như thế, Lâm Dương bắt đầu suy đoán, Tư Lăng có phải một Trận pháp đại sư hay không, các ảo trận đó đều không làm khó được hắn, ngược lại lần nào cũng có thể giúp cho bọn họ bình an rời đi.

Đi nửa ngày, bọn họ đào được vài loại linh thảo, số lượng tuy rằng không nhiều, nhưng thắng ở chỗ trân quý. Mỗi loại linh thảo đều lấy ra một gốc cho Tiểu Yêu Liên trồng trong không gian Hồng Liên, còn lại thì dùng hộp ngọc cất giữ để đợi về Vạn Quỷ thành thì cầm đi bán.

Lúc đi ngang qua một chỗ có địa hình chật hẹp thì Tư Lăng đột nhiên dừng bước chân.

Lâm Dương cảnh giác nhìn bốn phía, cho là có tình huống gì.

“Tư công tử, làm sao vậy?” Trón tại vạt áo Tư Lăng, Tiểu Yêu Liên hỏi.

Tư Lăng nhắc nó lên nhét về ống tay áo, nói: “Phía trước có một đám Quý Tu, hình như đã rơi vào một loại huyền cảnh, tình huống không ổn.” Hết chỗ nói là, cái tên Quý Tu rục rờ như ánh mặt trời kia cũng có mặt.

Lâm Dương nhìn sang, trong tầm mắt chỉ có thể thấy được một “Nhất tuyến thiên”[2], trong lòng biết đây là ảo cảnh trong khe núi, nếu Tư Lăng không nói, hẳn căn bản sẽ không phát giác. Ảo thuật trong Khe núi Mê Vực thiên biến vạn hóa, nghe nói tùy tiện động một cục đá trong cốc cũng có thể làm ảo thuật thay đổi.

[2]*一线天: Chỉ khe núi hẹp và sâu, khi đi qua, hai vách núi che khuất bầu trời chỉ còn lại một đường, nên mới gọi là nhất tuyến thiên

Tư Lăng sờ sờ cằm, sau đó quyết đoán xoay người.

Lâm Dương chẳng hiểu ra làm sao, nhưng không dám nghi ngờ quyết định của tiền bối.

Ngược lại thì Trọng Thiên không đồng ý, hai móng cào tóc Tiểu Lăng Tử, ý bảo nhất định phải đi, không đi không được.

“Tư công tử, chủ nhân nói nơi đó có thứ tốt.”

Tư Lăng dừng bước lại, trên mặt tê liệt, trong lòng lại ngẫm nghĩ, Trọng Thiên nếu nói là đồ tốt, như vậy nhất định là đồ rất tốt. Nhưng mà, thứ mà Trọng Thiên thích thì tuyệt đối chẳng có một chút liên quan gì với hắn, hắn..

“Tư công tử, nơi đó có thứ mà đại ca cần.”

Quyết định đi.

Lập tức, Tư Lăng không chút do dự đi tới, sợ muộn một bước thì thứ tốt sẽ bị người ta cướp mất.

Ra khỏi Nhất tuyến thiên là một tiểu thế giới do ảo thuật tạo thành. Một tiểu thế giới vô cùng đặc sắc, nếu không có Huyền Thạch, Tư Lăng cũng đã cho rằng mình đã đi tới Hoàng Thành phồn hoa nhộn nhịp của Thế tục giới. Lúc hắn đang trầm tư thì cánh tay liền bị một nữ nhân đáng người hấp dẫn yêu mị ăn mặc mát mẻ ôm lấy, bộ ngực cao ngất mềm mại cọ cọ trong lòng ngực hắn, bàn tay ngọc thon thon kia sắp đụng đến vùng tam giác[2] dưới bụng..

[3]人鱼线 Nhân ngư tuyến, ý chỉ phần cơ bụng.

Tư Lăng đen mặt dùng một quyền đánh bay nữ nhân kia, trong lòng nước mắt đầy mặt. Thân nam lòng nữ thật đau lòng không chịu nổi! Càng tổn thương không gượng nổi là hắn không phản ứng được!

Có thể là tâm tình khó chịu, cho nên Tư Lăng nhìn thấy Lâm Dương về mặt “phiêu phiêu dục tiên” theo sát một nữ nhân xinh đẹp quần quýt dụ dỗ nhau thì càng thêm khó chịu. Lại nhìn sang Trọng Thiên, vị đại gia này chính là đang xem diễn đến vui sướng, dường như muốn nhìn một chút xem nam nhân và nữ nhân yêu tình đánh nhau như thế nào.

Tư Lăng không khách khí đem “Biến hình” biến hóa thành cái chảo, dùng một chảo đập tỉnh Lâm Dương. Sau đó không để ý tới biểu tình thảm thương “Vì sao lại đánh ta” của Quý Tu đáng thương. Tư Lăng đi thẳng đến chỗ của một đám Quý Tu bị ảo thuật khống chế. Có hơn mười tu sĩ, tu vi đều trên Kim Đan kỳ, chỉ có ba người là không rơi vào ảo cảnh, đã tọa cố gắng chống cự ảo thuật, trên mặt là một mảnh thống khổ, Dương Huy chính là một người trong đó.

Mục tiêu của Tư Lăng là cánh cửa sau lưng đám quý tu, về phần những Quý tu này, hẳn không có hứng thú cứu tình bọn họ để rồi sau đó họ sẽ cùng

cướp của mình, bằng không đại gia Trọng Thiên sẽ không ngại phun ngum yêu hỏa thiêu chết đám người dám cướp đồ của đại gia nó.

Dương Huy đột nhiên mở to mắt, nhìn thấy là Tư Lăng, còn tưởng rằng là ảnh hưởng của ảo thuật, bất quá rất nhanh liền phát hiện đây là người thật, lập tức vừa mừng vừa sợ, vội vàng nói: “Tư đạo hữu, phía sau cánh cửa kia là động phủ của tà tu thời kỳ Thượng Cổ, huynh phải cẩn thận, bên trong có các loại ảo trận lợi hại...”

“Dương Huy!” Một thanh âm gầm lên cắt đứt Dương Huy, hai Quỷ Tu đang đau khổ đã tọa ngăn cản ảo thuật mở to mắt, cảm tức nhìn Dương Huy cùng Tư Lăng, cho rằng bọn họ là một phe. Thứ trong động phủ thì mọi người đều muốn, nhưng bởi vì ảo thuật thật lợi hại, mọi người bị nhốt ở chỗ này nửa bước khó đi. Nhưng hiện tại lại có một người không chịu ảnh hưởng của ảo thuật muốn cướp trước một bước, bọn họ đòi nào chịu cam tâm?

Trọng Thiên có chút không kiên nhẫn vẫy vẫy đuôi, đồng tử màu tím đen nhìn hai tên Quỷ Tu kia, sát khí lạnh lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 155: Sau khi cánh cửa mở ra

Dương Huy tiết lộ tin tức quá nhiều, đã vượt qua chứng mực của người xa lạ.

Tư Lăng thân nhiên liếc mắt nhìn hắn, sau đó không để ý tới hai tên Quỷ Tu đang trợn mắt nhìn, hết sức muốn ăn đòn mà dùng dây thừng hôn lực lôi tên Quỷ Tu cấp thấp về phía cánh cửa.

Mắt thấy Tư Lăng sắp bước vào, hai tên Quỷ Tu kia cũng không nhịn được nữa, mặt đỏ lên, sau đó trước sau phun ra một búng máu, rồi cuộc thoát khỏi trói buộc của ảo thuật, ăn một hạt linh đan chữa thương, rồi lập tức đuổi theo. Trên đường vì ngăn cản Tư Lăng, trực tiếp đánh ra từng đợt từng đợt lôi điện.

Phía sau Tư Lăng dựng lên một bức tường Hôn lực ngăn cản dòng lôi điện kia, đồng thời Trọng Thiên đã không còn kiên nhẫn cũng ném qua một ngum yêu hỏa. Hai tên Quỷ Tu cảm giác được uy hiếp của yêu hỏa, không thể không lui ra phía sau tránh đi, chờ bọn hắn phản ứng kịp thì đối phương đã biến mất sau cánh cửa, lập tức giận dữ, cũng đi theo vào.

Tư Lăng vận chuyển Huyền Thạch, ảo giác thối lui trả về chân thật, phát hiện cánh cửa này giống như xuất hiện từ hư không, dựng thẳng ở giữa một chỗ đất lõm xuống. Tư Lăng đi thẳng vào, phát hiện cửa vào cũng bố trí ảo trận, hơn nữa còn là một ảo trận điệp hình, thiên biến vạn hóa. Dù có thể xông qua ảo trận thứ nhất, cái ảo trận thứ hai sẽ tu bổ ảo trận thứ nhất ngay lúc người xâm lăng xâm nhập, thậm chí còn có cái ảo trận thứ ba, thứ tư.. Giữa các ảo trận, bất kể luận là cái ảo trận nào bị phá hỏng, đều sẽ có một cái ảo trận khác đi sửa chữa phục hồi, tuần hoàn qua lại như vậy, không hề có sơ hở. Nếu người nào mạo muội xông vào mà không thể đồng thời phá hủy tất cả ảo trận trước, trận pháp này vĩnh viễn không thể phá đi, như vậy sẽ bị nhốt một đời trong trận này.

Tư Lăng lẳng lặng đứng đó, hai mắt xuyên thấu qua Huyền Thạch, đem các giao điểm của ảo trận thu hết vào đáy mắt, sau đó thôi diễn ra lộ trình của ảo trận, rồi bắt đầu xông vào trận.

Nhớ tới hai tên Quỷ Tu phía sau, Tư Lăng cong cong khóe môi, mỗi một bước đi đều phải cẩn thận để không phá hư ảo trận. Chỉ đưa ngọc mới phá hư ảo trận làm lợi cho hai tên Quỷ Tu kia.

Từ lúc tiến vào chỗ này thì liền phát hiện ảo trận nơi này là mạnh nhất trong Khe Sâu Mê Vực, xem ra là đang bảo vệ thứ gì đó. Chỉ riêng cái ảo trận phía ngoài, cả tu sĩ Kim Đan cũng bị hạn chế, cả Pháp Trận Trùy cũng không biết làm sao. Ảo trận tại cửa thì càng thêm tầng tầng lớp lớp, có thể thấy được tạo nghệ của chủ nhân đã bày ra cái ảo trận này đã đến trình độ cao thâm khủng khiếp, ít nhất Tư Lăng đi lại trong đại lục Thương Vũ lâu như vậy, vẫn chưa từng nghe nói có người nào có thể bố trí ra ảo trận tinh diệu cao thâm như vậy.

Bởi vậy, cũng cực ít có người có thể phát hiện nơi này là động phủ của tà tu, dù cho phát hiện thì cũng không đạt tới trình độ của Trận Pháp sư cấp chín, cũng không muốn tùy tiện xông tới.

Trong lúc đi qua ảo trận thì Tư Lăng phát hiện rất nhiều bộ xương nhân loại cùng yêu thú, hẳn là của tu sĩ hoặc yêu thú đã xông vào nơi này lưu lại. Hơn nữa cũng bởi vì ảo trận bảo hộ, có lẽ những thứ trong động phủ này hẳn là không bị ai lấy đi, chẳng trách lại khiến nhiều người mơ ước đồ vật bên trong như vậy.

Sau khi đi qua ảo trận, hoàn cảnh hiện ra tại trước mắt ngược lại khiến Tư Lăng có chút kinh ngạc. Không phải nói là động phủ của tà tu sao? Nơi này cũng... quá mộc mạc rồi.

Bình thường thì động phủ của tà tu dù không có rất nhiều sinh vật tà ác canh giữ, nhưng hẳn là cũng sẽ có thứ gì đó tà ác nhảy ra đánh giết kẻ xâm nhập mới đúng, nhưng mà khi thần thức quét đi lại quét ở chung quanh, hẳn vẫn không phát hiện có cái gì dị thường.

Quá khác thường, ngược lại khiến Tư Lăng càng thêm cảnh giác.

Kỳ thật, nói nó mộc mạc, cũng rất đơn giản, đập vào mắt là một cái đại sảnh trống rỗng, chỉ có ở chân tường đối diện cửa là bố trí cái án kỷ (bàn dài) dùng linh mộc trầm hương cao cấp chế thành, tản ra một loại hương vị cổ xưa mà ưu nhã. Trên án kỷ để một ít ngọc giản cùng cổ tập (tập thơ văn cổ), phía trên tường treo một bức họa cuốn (loại tranh cuốn tròn) trống rỗng, ngoài rathì không còn thứ gì nữa.

Sau đó hai bên đại sảnh lần lượt có hai gian phòng, màu sắc từng cửa phòng đều không giống nhau; có bốn loại màu sắc: đỏ, xanh, xám, đen. Dùng thần thức đảo qua, không có chút phản ứng nào.

Tur Lăng không dám mạo muội đụng chạm vào đồ vật trong phòng này, Lâm Dương đồng dạng cũng theo thật sát phía sau Tur Lăng, không dám tùy tiện chạy loạn. So với động phủ của những vị đại năng Thượng Cỗkia, động phủ tại tu thật sự khiến người ta không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Nhìn sơ một lần, Tur Lăng nghiêng đầu nhìn về phía Trọng Thiên, hỏi: “Thứ ngươi muốn ở nơi nào?”

Trọng Thiên đã chìm vào trạng thái hưng phấn, cào đầu Tur Lăng, gào gào kêu lên, sau đó nhảy xuống khỏi bả vai hắn, chạy hướng về cánh cửa màu đỏ bên trái. Móng vuốt nó cào cào ở trên cửa, thế nhưng không để lại một chút dấu vết.

Tur Lăng đưa tay sờ sờ, với kiến thức bây giờ của hắn thì tất nhiên là không biết đây là chất liệu gì. Mà thời gian tồn tại của tòa động phủ tà tu này thì đoán chừng là thời kỳ Thượng Cổ, nếu những vật liệu này đều là từ thời kỳ Thượng Cổ, vậy không biết cũng không có gì lạ. Sau khi Tiểu Lăng Tur yên lặng bảo chữa cho sự thiện cận của mình xong thì rất nhanh liền cho qua.

Nghiên cứu một lát, Tur Lăng phát hiện cánh cửa này phải dùng linh lực để mở, thần sắc hắn lập tức trở nên ngưng trọng. Nếu kẻ xâm nhập muốn mở cánh cửa này thì linh lực khẳng định sẽ tiêu hao khá nhiều, nếu như chỉ có một người, sau khi người nọ tiêu hao linh lực mở được cửa ra, nếu có thứ nguy hiểm tồn bên trong thì không còn linh lực dư thừa để bảo vệ mình nữa, đây cũng là uống công.

Nhưng mà Trọng Thiên nhất định phải có thứ ở bên trong, vậy thì không mở là không được.

Tur Lăng thả Tiểu Khôi ra, nói với Tiểu Khôi cùng Trọng Thiên: “Đợi lát nữa ta mở cánh cửa này ra, các ngươi phải chú ý tình huống, tùy cơ ứng biến.” Nghĩ nghĩ, lại lấy ra một chồng linh phù giao cho Lâm Dương, bảo hắn tùy thời chuẩn bị ra tay.

Tiểu Khôi kêu lú lo, tỏ vẻ chính mình sẽ thế sống chết bảo hộ chủ nhân, Trọng Thiên cũng gào một tiếng cam đoan, Lâm Dương cảm xấp hồn phù, nghiêm nghị gật đầu. Hắn biết, nếu Tur Lăng có cái gì ngoài ý muốn, hắn cũng đồng dạng sẽ gặp tai ương, đặc biệt trong óc của hắn còn có một sợi thần thức của Tur Lăng, làm cho hắn không dám có chút dị tâm.

Dặn dò xong, Tur Lăng đem linh lực ngưng tụ vào hai tay, sau đó bắt đầu chậm rãi đẩy cánh cửa kia.

Cùng với linh lực bị xói mòn, cánh cửa cũng chậm chậm bị đẩy ra. Tại khi cánh cửa mở rộng là lúc, Tur Lăng nhanh chóng thấp người xuống. Trọng Thiên đã hóa thành một bóng đen nhào tới đánh nhau với bóng đỏ từ bên trong cửa đánh tới. Lâm Dương kinh hãi nhìn bên trong cửa, cả phản ứng cũng quên mất, đến khi một đòn tấn công trực tiếp đánh tới đụng bay hắn, hắn mới tỉnh lại lấy linh phù ném ra bên ngoài bảo vệ cửa. Ngược lại thì Tiểu Khôi vẫn giữ vững bên người Tur Lăng, nhìn thấy có một đám màu đỏ gì đó từ bên trong cửa xông ra, nó đưa móng vuốt dài trực tiếp cào rách thành hai nửa.

Tur Lăng nhanh chóng cầm Mộc Linh dịch hưng hăng uống một hớp bổ sung linh lực, đợi lúc linh lực khôi phục tám phần thì xoay người gọi ra “Biến hình”, nhanh chóng chiếm vị trí cửa, ném Lâm Dương đã bị sinh vật màu đỏ xấu xí dị dạng làm bị thương nặng qua một bên, mạnh mẽ đánh bay sinh vật màu đỏ dám đánh tới. “Biến hình” hóa thành roi dài phù thêm hồn lực, lại hưng hăng trút một roi.

Sinh vật màu đỏ quái dị kia căn bản nhìn không ra là sinh vật gì, toàn thân màu đỏ đỏ, thân thể lớn nhỏ không đồng nhất, hình dạng cũng thiên kì bách quái; nhỏ có thể như con yêu thú con, lớn có thể cao bằng nhân loại thành niên. Nhưng những sinh vật này nhìn rất xấu xí, trên người chúng nó có từng đồng thịt thối rù xuồng, trên thân thể nhô ra một thứ tựa tựa như khuôn mặt, có hai con mắt: một lớn, một nhỏ; con mắt lớn chiếm hai phần ba gương mặt, con mắt nhỏ thì như là con mắt của người bình thường. Tại cảm có cái miệng rộng, lúc bị Hồn lực tiên (roi) quét trúng thì sẽ phát ra tiếng khóc thảm thiết của trẻ con. Quả thực là xấu xí tới mức còn khiến người ta ghê tởm hơn cả đám ma vật xâm nhập đại lục Thương Vũ, thậm chí khi bị cặp mắt lớn nhỏ không đồng nhất kia nhìn chăm chú thì làm cho người ta có một loại cảm giác kinh khiếp, trống ngực đập thành thịch.

Tur Lăng biết hồn lực của mình bất kể là với tu sĩ hay yêu thú, ma vật, quỷ vật đều có lực sát thương nhất định, lúc này lực sát thương đối với loại sinh vật tà ác này cũng không kém. Sinh vật màu đỏ này kỳ thật cũng không mạnh, chỉ là thân thể của nó phát ra một loại hương vị cổ quái, có tính ăn mòn mãnh liệt, làm cho hắn không dám tùy tiện tới gần.

Sinh vật màu đỏ này có hơn mười mấy con, Tur Lăng canh giữ tại cửa, một roi quét bay một cái, lúc chúng nó bị thương thì Tiểu Khôi nhân cơ hội phun ra một ngưng linh hỏa Phượng Hoàng, rất nhanh liền thiêu cháy chúng. Chủ sùng hai người hợp tác khăng khít, trong lúc nhất thời thật không hề để sót một sinh vật xấu xí nào.

Mà bên trong, Trọng Thiên chống lại một sinh vật màu đỏ còn to hơn gấp hai lần người trưởng thành, khí tức sinh vật này so với mấy con nhỏ thì càng mạnh hơn nhiều, mỗi lần công kích thì thịt thối màu đỏ kia sẽ rơi xuống đất phát ra thanh âm xì xì, toát ra một trận khói trắng, khiến Tur Lăng càng không dám đi qua.

Chẳng mấy chốc, Tur Lăng cùng Tiểu Khôi đã hợp tác tiêu diệt hết những sinh vật màu đỏ nhỏ, rồi vội vàng đi qua giúp Trọng Thiên. Tur Lăng ngưng ra 50 thanh Hồn lực đoàn kiếm, tạo thành một cái sát trận, dùng nó vây nhốt sinh vật màu đỏ kia, mà linh hỏa Phượng Hoàng của Tiểu Khôi cũng đuổi kịp. Linh hỏa Phượng Hoàng vốn là lửa của thần thú, có thể tinh lọc hết tà yêu tà. Có được gia nhập của linh hỏa Phượng Hoàng, cùng phối hợp với yêu hỏa của Trọng Thiên, thế nhưng mạnh mẽ thiêu cháy sinh vật đang bị Hồn lực kiếm vây nhốt.

Trong không khí toả khắp một mùi tanh tươi, so với lúc trước đi qua đầm lầy thối thì còn nặng mùi hơn, Tur Lăng vội bảo Tiểu Yêu Liên đem lá cây linh

thụ tinh lọc ra, tự mình ngâm một lá, cũng đưa cho Tiểu Khôi và Trọng Thiên đã bị hung đến mất xoay thành nhang muỗi, sau đó muốn đi tìm Lâm Dương cho hắn ngâm một lá, nhưng Quý Tu đáng thương sớm đã bị hung cho hôn mê.

Không được, cái mùi này quá dọa người, mọi người đều phải tạm thời rời khỏi gian phòng.

“Tiểu Hồng muội muội, người nơi đó có linh thảo gì đặc biệt có thể tinh lọc thứ mùi này không?” Tư Lăng nhin không được hỏi.

Tiểu Yêu Liên tìm một chút, cầm ra một bụi cây cỏ dính cả bùn đưa cho Tư Lăng, nói: “Tư công tử, đây là Thiên Hương thảo, đốt lên sẽ phát ra một mùi rất thơm.”

Tư Lăng nhận lấy bụi cỏ kia, sau khi đốt lên thì trực tiếp ném vào gian phòng đã bị ăn mòn đến mức không nhìn ra hình dáng gì nữa.

Quá một khắc đồng hồ, mùi vị đó rốt cuộc tan đi, trong không khí chỉ có hương vị thanh nhã tươi mát của Thiên Hương thảo, Lâm Dương cũng theo đó mà tỉnh lại. Đáng thương Quý Tu, sau khi tỉnh lại vẫn còn ngơ ngác ngác, có thể thấy được đã bị mùi hôi đáng sợ kia hung cho thần chí mơ hồ.

Hương vị tan đi, Trọng Thiên bay thẳng vào trong phòng. Trong phòng rất lớn, thậm chí còn muốn lớn hơn mười mấy lần so với đại sảnh lúc trước, mục tiêu của Trọng Thiên là tinh thạch dị hỏa bị giấu ở chỗ sâu nhất trong phòng. Khí tức dị hỏa này hết sức nguy hiểm, Trọng Thiên mặc dù thêm nhỏ dãi với nó, nhưng thế lại không dám trực tiếp tiến lên thôn phệ, đầu tiên là phun ra một ngụm yêu hỏa, chậm rãi đem nó luyện hóa, mới há mồm đem nó nuốt xuống.

Nuốt xong yêu hỏa, Trọng Thiên ợ một cái, sau đó hóa thành một hư ảnh lao thẳng tới đan điền của Tư Lăng, rơi vào giấc ngủ say.

Tư Lăng trầm mặc một chút, rồi lập tức nổi giận. Chết tiệt, lại coi đan điền của hắn thành Trại an dưỡng, quả nhiên là thiếu ăn đòn.

“Đó là lửa gì thế, lợi hại như vậy?” Lâm Dương còn có chút choáng váng ngất ngây, cảm thấy đầu óc xoay chuyển không kịp.

Thấy đã an toàn, Tiểu Yêu Liên từ trong tay áo Tư Lăng leo ra, ôm linh quả cần, trả lời vấn đề của Lâm Dương: “Lâm công tử, lửa này nghe nói là tà hỏa do linh hồn tà ma sau khi chết tự động ngưng tụ trong hư không, ẩn chứa sức mạnh vô cùng nguy hiểm hung ác. Nó có tính ăn mòn rất mãnh liệt, người và động vật nếu bị nhốt cùng một chỗ với nó, sẽ bị nó ảnh hưởng, liền sẽ biến thành sinh vật ghê tởm xấu xí lúc này. Loại tà hỏa này hẳn là do người ta thu gom tới nơi này, chắc là muốn nuôi ra loại quái vật kia. Nếu không có chủ nhân thôn phệ tà hỏa, qua mấy vạn năm nữa sẽ có thể sinh ra một đại tà ma vô cùng khủng bố.”

Nghe vậy, Lâm Dương có chút khó khăn hỏi: “Cho nên, những sinh vật vừa rồi kỳ thật vốn chính là nhân loại, những sinh vật nhỏ kia chính là trẻ con nhân loại, thậm chí có thể là yêu thú, đều bị người ta nhốt ở trong này, cuối cùng bị tà hỏa ăn mòn mà thành?”

“Đúng.”

Lâm Dương trầm mặc. Tuy rằng hắn từng nghe nói Tà tu làm một ít chuyện thiên lý bất dung, nhưng đó chẳng qua là nghe nói, hiện tại chân chính nhìn thấy những sinh vật xấu xí kia xong, trong lòng lại cảm giác hết sức kinh sợ cùng khó chịu. Thậm chí, đến cả cái động phủ này cũng có chút kháng cự, nhin không được suy đoán xem phía sau bốn cánh cửa còn lại sẽ cất giấu cái dạng tà ác gì.

Tư Lăng nhin không được nhìn hắn một cái, xem ra Quý Tu này nội tâm rất phong phú mềm mại. Bất quá, loại chuyện này quả thật quá mức tà ác, cường ép người và yêu thú nhốt ở trong này, để họ bị ăn mòn biến thành loại sinh vật ghê tởm kia, sau đó dưỡng thành tà ma.

Đột nhiên, Tư Lăng có chút bận tâm Trọng Thiên. Cái tên này cái gì cũng dám nuốt, không biết ăn kiêng như thế sẽ không ăn thành bệnh gì chứ? Coi như là nuốt nhầm đi, vậy có thể rời khỏi đan điền của hắn trước rồi lại nói được không? Chỗ đó thật sự không phải trại an dưỡng đâu!!

Phát diện trong chốc lát, Tư Lăng rốt cuộc nhớ tới một chuyện khác, mặt không thay đổi hỏi: “Tiểu Hồng muội muội, người lúc trước không phải nói nơi này có thứ mà đại ca cần sao? Ta có thể hỏi là cái gì chứ?”

Đang ôm linh quả cần vui vẻ, Tiểu Yêu Liên đột nhiên cứng ngắc.

Nhìn đến loại phản ứng này của Tiểu Yêu Liên, Tư Lăng mặt không biểu cảm nhìn một lát, sau đó bẻ ngón tay rắc rắc thật vang, uy hiếp không cần nói cũng biết.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 156: Quỷ Anh Đào

Tiểu Yêu Liên hoảng sợ nhìn từng ngón tay hoàn mỹ như ôn ngọc, lại bóp bóp phát ra tiếng rắc rắc, dường như rất nhanh liền đến phiên thân thể của mình phát ra loại thanh âm răng rắc này, tại chỗ -- phun nước mắt.

“Hu hu hu... Tư công tử, huynh đừng như vậy, Tiểu Hồng không có gạt huynh... Hu hu hu, chủ nhân nói có, nhưng mà không nói cho Tiểu Hồng biết thứ đại ca cần là ở phòng nào, Tiểu Hồng thật sự không biết mà... Hu hu hu...”

Lâm Dương há hốc mồm nhìn Tiểu Yêu Liên ôm linh quả khóc đến không còn chút hình tượng, về mặt táo bón: nghe nói bản thể tên này là dị bảo Yêu Liên do thiên địa sinh ra, ngay cả hắn mà cũng từng nghe nói tới uy danh của Yêu Liên, cũng không ngừng mơ tưởng tới nó. Thứ này không phải nên khi phách oai phong sao? Vì quái gì chỉ bị người ta uy hiếp một chút đã lập tức khóc lóc như tiểu cô nương sắp bị cường bạo vậy? Quá không khoa học!

Ngược lại, Tư Lăng cùng Tiểu Khôi đều quen với tính yêu khóc Tiểu Yêu Liên, hai người thực vô tình, lãnh khốc, cổ tình gây sự mà không thèm nhìn, thậm chí còn rất vô tình lạnh lùng xách Tiểu Hồng nhân lại đây, âm trầm hỏi: “Vậy chủ nhân ngươi còn nói cái gì?”

Tiểu Yêu Liên lập tức sợ tới mức không dám khóc nữa, thút thít nói: “... Hình như không có.”

Trong nháy mắt, Tư Lăng cảm thấy có đánh nó cũng chán ghét không chịu được, đem nó vứt cho Tiểu Khôi chơi, trong lòng tự mình nghiêng răng nghiêng lợi.

Lâm Dương nhìn một lát, cẩn thận hỏi: “Tiền bối, kế tiếp chúng ta làm thế nào?”

Theo cái nhìn của Lâm Dương, động phủ tà tu này quá nguy hiểm, vẫn nên mau mau rời đi đi, hơn nữa lúc này đã thiếu mất một yếu tố lợi hại có thể áp trận, nếu như lại gặp phải tình huống như vừa rồi, vậy thì bọn họ khó có thể đối phó được. Bất quá “phụ quý hiểm trung cầu”, trong động phủ tà tu này có lẽ sẽ có rất nhiều thứ tốt, rõ ràng đã gần ngay trước mắt, lại bởi bản khoả lo ngại mà dừng lại, ghen khuất giống như có một vị đại mỹ nhân cười sạch đứng trước mặt nhưng lại không thể cương vậy.

Suy nghĩ của Lâm Dương, Tư Lăng tất nhiên cũng nghĩ tới, trầm mặt không có lên tiếng.

Tiểu Yêu Liên không dám khóc nữa, chỉ là biết mình lúc trước phối hợp với chủ nhân lừa dối chủ nuôi, biết giờ trong lòng chủ nuôi không vui, cho nên nhu thuận hơn bình thường rất nhiều, thậm chí cẩn thận đem linh quả trồng trong không gian Hồng Liên mà bình thường mình luyến tiếc không dám ăn ra, đặt trên một mâm, sợ hãi đẩy đến trước mặt Tư Lăng, sau đó hai chỉ tay nhỏ vận vận xoắn xoắn, di chuyển vài bước, thấy Tư Lăng mặt không thay đổi nhìn sang thì sợ hãi đến lập tức đập đập đập lui về sau vài bước.

“...”

Tư Lăng nhìn mâm linh quả, phát hiện đều là thứ tốt, mà mấy linh quả màu lửa đỏ phía trên cùng vừa to vừa mon môn, trên da giống như có một ngọn lửa thiêu đốt, toả ra mùi thơm ngọt ngào, khiến cho tên ham ăn Tiểu Khôi kia không chịu nổi nuốt cổ lại đây mổ một phát. Sau khi nuốt trọn thì phát ra một trận “chiếp chiếp chiếp” vui sướng.

Đây là Hỏa Diễm Quả? Rốt cuộc trồng được rồi sao? Hỏa Diễm Quả được xem là linh quả cao cấp trong các loại linh quả, bình thường muốn nở hoa kết trái thì ít nhất cần một ngàn năm, Tiểu Yêu Liên chỉ dùng mười mấy năm đã kết quả, không thể không nói Mộc Linh khí quá lợi hại, ở phương diện gieo trồng linh thảo, linh thụ quả thực là một thiết bị gian lận.

Tư Lăng càng thêm kinh ngạc.

Tiểu Yêu Liên lấy lòng nói: “Tư công tử, Hỏa Diễm Quả đã chín rồi, tổng cộng ra được hai mươi quả, ngài cứ ăn thoải thích.”

Ai nha, còn ăn thoải thích, không tiếc như vậy sao?

Nhìn Tiểu Yêu Liên rụt rè nhìn mình, hai con mắt màu đỏ ngấn nước mắt, về mặt tội nghiệp nhìn mình, trong lòng Tư Lăng lại có loại cảm giác như đang khi dễ trẻ con vậy.

Thấy Tư Lăng mặt không biểu cảm ngoắc ngoắc mình, Tiểu Yêu Liên rốt cuộc nhìn không được bước chân gần đi tới, vô cùng ủy khuất ôm ngón tay Tư Lăng hu hu khóc lớn. Tư Lăng vỗ vỗ đầu nó, cũng cầm một quả Hỏa diễm lên gặm, hoá linh lực nồng đậm trong quả làm cho hắn nheo mắt lại, lộ ra biểu tình hưởng thụ.

Ăn xong thịt quả, Tư Lăng nhìn hạt trong tay, trong hạt ẩn chứa hỏa linh lực cũng không nhiều, bất quá trong nhân của hạt lại là một ngòi lửa bị nén lại, sau khi bóp nát thì đột nhiên nổ tung lên, xuất hiện một ngọn lửa.

Đào nứt thì nhìn thấy về mặt cũng thêm nhỏ dãi của Quỷ Tu, Tư Lăng thấy Tiểu Khôi ăn cũng được khá nhiều, cũng lấy một quả đưa qua cho hắn, khiến Quỷ Tu cảm động khó hiểu, sau đó bày ra về mặt trung thành và tận tâm. Tư Lăng nhìn thấy mà co giật, trung tâm của cái tên Quỷ Tu này cũng không khỏi quá rẻ mạt, một trái cây đã có thể giải quyết.

Nghỉ ngơi một lát, thân thể điều tiết đến tình trạng tốt nhất, Tư Lăng đột nhiên hỏi: “Tiểu Hồng muội muội, chủ nhân ngươi đại khái lúc nào mới có thể tỉnh?”

Tiểu Yêu Liên thực ngoan đáp: “Chủ nhân phải dung hợp Tà hỏa, hơn nữa Tà hỏa không giống với những Dị hỏa khác, uy lực ẩn chứa quá thô bạo, có lẽ cần rất lâu đó.”

Xem ra trong thời gian ngắn thì Trọng Thiên sẽ không thức tỉnh.

Hiểu được điểm ấy, Tư Lăng cũng không hề để ý tới nữa. Mặc dù Trọng Thiên rất lợi hại, có nó ở bên xem như là có thêm một sức chiến đấu đáng tin

cậy, bất quá hắn luôn không muốn nhờ tới Trọng Thiên, cũng vẫn luôn rèn luyện bản thân, cho nên Trọng Thiên tỉnh hay không tỉnh, hắn cũng cảm thấy không quan trọng. Nghĩ thế, Tư Lăng quả quyết dứt khoát nói: “Người Tu tiên nghịch thiên mà đi, nguy hiểm cũng là kỳ ngộ, chúng ta cùng lên thôi!”

Tiểu Khôi & Lâm Dương & Tiểu Yêu Liên: “...” Nói nghe thật giả tạo.

Bày ra khí thế hùng hùng, không biết sợ hãi cũng không thể ngăn cản trái tim “huỳnh không” trong ngoài bất nhất của Tiểu Lăng Tử, thấy biểu cảm của ba đứa kia, Tư Lăng cười ha hả, mặt không thay đổi nói: “Nếu đã có thứ đại ca cần, dù thế nào cũng phải thử một chút nha.”

Vì thế ba đứa liền bày ra vẻ mặt “Như vậy mới đúng”, khiến Tiểu Lăng Tử trong lòng có chút buồn bực, không bao giờ thêm chơi phong phạm kiêu nghệ thuật văn nghệ sĩ nữa.

Kế tiếp, Tư Lăng bắt đầu quan sát ba cái cửa chưa được mở còn lại, màu xanh, màu xám, màu đen. Cứ cảm giác một màu sắc sẽ đại biểu cho một thứ, cửa màu đỏ mở ra chính là đang cất giữ Tà Hóa, đại biểu cho hòa; như vậy cửa màu xanh, màu xám cùng màu đen có phải cũng đại biểu tượng trưng cho một thứ gì đó?

Tư Lăng suy nghĩ nát óc cũng không ra, đơn giản là không thêm nghĩ nữa, quay đầu thực dân chủ hỏi ba đứa kia, “Các ngươi cảm thấy mở cửa nào trước mới tốt?”

Ba đứa đồng thời lắc đầu.

Vì thế Tư Lăng ra một cái phương pháp rất không đáng tin, bốc thăm.

Lâm Dương & Tiểu Khôi & Tiểu Yêu Liên: = □ =, điều này cũng quá không đáng tin.

Phong phạm tiền bối cao lãnh như hoa của Tiểu Lăng Tử đã hoàn toàn vỡ nát trước mặt Lâm Dương.

Cuối cùng bốc thăm ra, là cửa màu xám.

Giống như lúc trước, Tư Lăng ngưng tụ linh lực đẩy cửa, Tiểu Khôi cùng Lâm Dương canh giữ một bên phòng ngừa tình huống đột phát. Bởi vì lúc này thiếu Trọng Thiên, Tư Lăng không thể không chuẩn bị nhiều một chút, thậm chí ngay cả mấy tấm Hồn phù thất phẩm số lượng có hạn vẫn luyến tiếc dùng cũng giao cho Lâm Dương, bảo hắn lúc cửa mở, bất kể là chạy ra thứ gì cũng trực tiếp chụp tới.

Cũng giống như lúc trước, thời điểm cửa mở ra lại là một trận vất vả cạn sức lực. Tiểu Khôi che chở Tư Lăng đến một bên để uống linh dịch khôi phục linh khí, Lâm Dương nhìn cũng không thêm nhìn cái thứ lao ra, trực tiếp đem tấm Hồn phù vô cùng trân quý kia đánh ra. Trong nháy mắt, uy lực của vụ nổ khiến cho toàn bộ động phủ đều chấn động. Lâm Dương cũng bị dư uy (uy lực còn sót lại) đánh bay ra ngoài, thực vô dụng phun ra ngụm máu, suy sụp ngã xuống đất.

Thần sắc Lâm Dương có chút kinh hãi, hắn ban đầu cho rằng đây chẳng qua là một tấm linh phù cấp 7, linh phù cấp 7 tuy rằng quý giá, nhưng cũng không phải không mua được, nhưng mà loại uy lực này cao hơn rất nhiều so với linh phù thất phẩm, tương đương với cấp 8, thậm chí là linh phù cấp 9.

Bất quá mấy hơi thở, linh lực Tư Lăng khôi phục mấy phần, nhưng nay tình huống không rõ, Tư Lăng cũng không dám yên tâm chờ khôi phục trăm phần mới ra tay. Hắn cảm “Biến hình” trong tay, cảnh giác nhìn lại trong phòng.

Trong phòng trống rỗng, chỉ có khắp mặt đất là thi thể xé nát, đều là những quý vật dữ tợn. Từ những thi thể kia, Lâm Dương nhận ra đó là Quý Khôi—một loại quý hiếm gặp trong truyền thuyết ở Quý giới, nhất thời biểu tình nhìn về phía Tư Lăng rất vi diệu: số phận rút cuộc là tệt hại cỡ nào mới có thể gặp được thứ này chứ? Lại phải có cái vận khí tốt cỡ nào mới có thể gặp được loại Quý Khôi còn chưa lớn lên đã bị một tấm Hồn phù đập nát đây?!

Tư Lăng cũng mặc kệ Quý Tu nghĩ như thế nào, phát hiện thứ trong phòng đã bị Hồn Phù giết chết, lòng vui vô vùng, cũng nhận thức được uy lực mạnh mẽ của Hồn phù cấp cao, trong lòng sung sướng muốn tung hoa, quyết định về sau tuyệt đối phải về nhiều mấy tấm Hồn phù cấp cao để làm át chủ bài.

Gian phòng này cũng không lớn bằng gian phòng màu đỏ lúc trước, bên trong cũng ngửi thấy mùi khó chịu, sau khi tra xét mấy lần phát hiện không có những sinh vật khác tồn tại thì mọi người mới đi vào. Ở đầu phòng tìm ra được một cây anh đào màu xám tro trong chậu hoa.

“Quý, Quý Anh Đào!” Lâm Dương lắp bắp kêu lên, ánh mắt nhìn về phía Quý Anh Đào có chút tham lam. Bất quá, rất nhanh lại nhớ tới người bên cạnh, nhanh chóng thu hồi tầm mắt. Lâm Dương hiểu rất rõ ràng, bản thân mình bất quá chỉ là một Quý Tu cấp thấp, ở trước mặt Tư Lăng thì chẳng được xem là cái gì, thậm chí có thể sau khi bị thương mà tu luyện được đến Trúc Cơ cũng là nhờ Tư Lăng giúp đỡ, cho nên dù Tư Lăng lấy đi toàn bộ mọi thứ ở nơi này thì hắn cũng không dám có một câu oán hận.

Tư Lăng nhìn cây Quý anh đào cao bằng nửa người một lát, sau đó nhìn về phía Tiểu Yêu Liên. Nếu là thực vật, đương nhiên là tìm Tiểu Yêu Liên, nhìn xem nó có cần hay không.

Ai biết Tiểu Yêu Liên lại cau cau mày nhỏ, nhìn có chút không thích, giải thích với Tư Lăng: “Tu công tử, Quý Anh Đào là Quý hoa dùng tinh huyết cùng tinh khí của quý vật dưỡng thành, bất quá gốc cây này là do Quý Khôi lúc trước dùng tinh khí của chính mình dưỡng thành, mà Quý Khôi thì có hạn, cho nên Quý Anh Đào vẫn không thể trưởng thành, mới có thể để chúng ta giết chết nhanh như vậy. Quý Anh Đào trưởng thành thì lực công kích hết sức cường hãn, thực thích hợp với tu sĩ Mộc Linh căn.”

“Ngươi không thích sao?” Tư Lăng hỏi.

“Không thích những thứ phải hấp thu quý khí để trưởng thành.” Tiểu Yêu Liên lắc đầu, nó thích những loại cây hấp thu linh khí để trưởng thành cơ.

Nghe xong, Tư Lăng gật đầu, sau đó nói với Lâm Dương: “Nếu Tiểu Hồng muối muối không thích, Lâm Dương, người đem nó luyện hóa để dùng đi.” Dù sao trong đám bọn họ cũng không có tu sĩ Mộc Linh căn, lấy nó cũng vô dụng, không bằng cho là Lâm Dương có Mộc Linh căn.

Lâm Dương quả thực không thể tin vào vận khí tốt của mình. Đây chính là Quý Anh Đào trong truyền thuyết đó, là Dị Thực xếp thứ nhất trên bảng xếp hạng ở Quý Giới, là vũ khí mà tất cả Quý Tu Mộc Linh căn hy vọng có được nhất, cứ như vậy cho hắn? Đột nhiên cảm thấy thế giới này quá không chân thật, biết làm sao bây giờ?

Không để ý tới mơ mộng của Quý Tu, bọn Tư Lăng lại lui về đại sảnh, bắt đầu đả tọa khôi phục linh lực, dự định lại phá một cánh cửa nữa. Còn lại hai cánh cửa, Tư Lăng hi vọng có thể tìm ra thứ đại ca nhà mình cần.

Lâm Dương dùng ba ngày mới luyện hóa Quý Anh Đào xong, hơn nữa sau khi luyện hóa xong thì tu vi từ Trúc Cơ sơ kỳ đột phá đến Trúc Cơ trung kỳ đỉnh cao, thân thể càng thêm ngưng thật.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 157: Đều là đám hung tàn

Thời điểm Lâm Dương mở to mắt, liền nhìn thấy khuôn mặt tuấn mĩ như yêu nghiệt của nam tử đang nhắm mắt đả tọa ở đối diện. Giống như biết hắn đã tỉnh lại, hắn ta mở to mắt thân nhiên nhìn sang, một đôi mắt sâu xa đen bóng như tấm màn sương nhìn không tới cuối, thêm vào đó là sự tao nhã đến lạ lùng, làm cho người ta tim đập thành thịch.

Rất nhanh, Lâm Dương lập tức ngẫm cảnh cáo mình, dù cho diện mạo người này cả nữ tu cũng khó sánh cùng, nhưng vẫn là một nam nhân thứ thiệt, hơn nữa còn là tên hung tàn, là người tuyệt đối không thể nghĩ nhiều, bằng không tuyệt đối sẽ bị hắn dùng một kiếm quét bay.

Lúc Lâm Dương đang làm chuẩn bị tâm lý thì Tư Lăng lên tiếng: “Chuẩn bị xong?”

Lâm Dương cung kính nói: “Tiền bối, tu vi của ta đã củng cố tốt lắm.” Chần chờ, lại nói: “Đa tạ tiền bối.”

Tư Lăng thân nhiên đáp lời, sau đó đặc biệt cao lãnh lấy ra hai ngọc bài lớn nhỏ như nhau thả xuống đất. Mỗi mặt Ngọc bài lần lượt viết hai chữ “xanh”, “đen”, đại biểu cho cửa màu xanh và cửa màu đen. Nhìn thấy hai tấm ngọc bài, lại nhìn nhìn cái mặt đơ của người nào đó, Lâm Dương biết lại bắt đầu bốc thăm, trong lòng lại có loại cảm giác tan vỡ ảo mộng.

Xét thấy bản thân xưa nay vận khí không ra gì, lần này bốc thăm Tư Lăng quyết định giao cho Tiểu Khôi. Còn vì sao không chọn Lâm Dương cùng Tiểu Yêu Liên, Tư Lăng cũng có suy tính. Lâm Dương cũng giống như mình, đều là kẻ xui xẻo, hơn nữa đều là loại bị ai bị người ta phế đi tu vi một lần nữa tu luyện lại, có thể thấy được vận khí thật không ra gì. Mà Tiểu Hồng muối có vẻ cũng không có gì vận khí tốt gì, lại là đứa mọt ươn, đừng hy vọng làm chi. Ngược lại thì Tiểu Khôi, có được bốn loại huyết thống, theo Trọng Thiên đại gia tiết lộ thì các loại huyết thống đều là tiêu chuẩn, chỉ khổ cái là huyết thống quá tạp rất khó thức tỉnh, những cái khác thì không có gì đáng ngại, đánh tin tưởng hơn một chút.

Được giao trọng trách, Tiểu Khôi rất cao hứng, vây quanh hai cái ngọc bài giống nhau như đúc ở dưới đất vài vòng, sau đó vươn móng vuốt ấn một cái tại một trong hai cái ngọc bài, sau đó hướng về phía Tư Lăng lúi lo hai tiếng, ý bảo chọn xong rồi.

Tư Lăng lật ngọc bài lên nhìn, phía trên là một chữ “Đen”.

Được rồi, kế tiếp là cánh cửa màu đen kia.

Lần này không giống hai lần trước, nhiệm vụ đẩy cửa giao cho Lâm Dương. Lâm Dương đã đến Trúc Cơ trung kỳ, trùng hợp có đầy đủ linh lực để duy trì mở cửa, bản thân mình thì có thể nhanh chóng đối phó với sinh vật nguy hiểm bên trong.

Lúc mở ra cánh cửa màu đỏ và màu tro, trong lòng Tư Lăng mơ hồ có chút suy đoán, cho nên lần này quyết định do mình phòng thủ, bằng không nếu như đúng như mình suy đoán thì mọi người coi như chấm hết.

“Tiền bối, bắt đầu.” Lâm Dương nghiêm túc nói, trong lòng mặc dù khản trương, nhưng nghĩ tới từ lúc tổ đội cùng đám Tư Lăng tới nay, bọn họ chưa từng bỏ rơi mình làm con tốt hi sinh, trong lòng đã tăng thêm nhiều phần tin nhiệm.

Nháy mắt khi cửa mở ra, Tiểu Hôi đẩy Lâm Dương đã kiệt sức sang một bên, Tư Lăng cầm Hồn phù trong tay trực tiếp ném vào, rồi nhanh chóng lui xa. Lại là một trận nổ mạnh đất rung núi chuyển, Tư Lăng tập trung nhìn vào, trong lòng thầm giật mình. Thật là một ma đầu đáng sợ, vậy mà chỉ bị thương nhẹ, còn có thể hoạt bát đánh tới chỗ mình.

Tư Lăng cầm “Biển hình” trong tay, trực tiếp nghênh đón. Đây là một ma đầu thân cao ba mét, toàn thân đen đúa, thân thể giống như nhân loại đứng thẳng, trên đầu là một cái đầu cực lớn, sừng thú, mắt chuông đồng, lỗ mũi trâu, có chút giống với ma đầu lúc trước gặp phải ở Địa cung Huyền Thiên bí

cánh, bất quá lại không nguy hiểm bằng ma đầu kia. Con này khí tức chỉ là Nguyên Anh hậu kỳ đỉnh cao đại viên mãn, dường như chỉ cần tiếp tục tích góp thêm một chút sức mạnh thì lập tức có thể tu luyện đến Hóa Thần. Đương nhiên, đối với bọn họ lúc này mà nói, vẫn là quá nguy hiểm.

Bọn họ có vẻ như đã thả ra một sinh vật hết sức nguy hiểm, chỉ là lúc này chỉ có thể kiên trì tiến lên.

Lâm Dương điên cuồng uống linh từ để khôi phục sức lực, Tiểu Khôi cũng gia nhập, thỉnh thoảng phun linh hỏa về phía ma đầu. Linh hỏa kia thiêu đến mức làm ma đầu tức giận không thôi, há mồm phun ra từng luồng từng luồng ma khí màu đen.

Phịch một tiếng, Tư Lăng bị ma khí của ma đầu hút bay, sau lưng đụng vào bức tường cứng rắn, khí huyết cuộn cuộn, ho một tiếng, tơ máu từ khóe môi chảy xuống.

“Chiếp chiếp chiếp!!”

Tiểu Khôi thấy thế, tức giận ngửa mặt lên trời gào thét, lại mạnh mẽ tiến lên, tránh được cái đuôi ma đầu đánh tới, bất chấp cánh bị ma đầu làm bị thương, hung hăng mổ vào mắt ma đầu.

“Gào -- “

Ma đầu bị mổ thương mắt lập tức gào to một tiếng, móng vuốt hung hăng chụp tới chim xám to mọng. Trên thân chim xám tăng thêm một vết thương sâu tận xương, bị đánh bay ra ngoài.

Lúc này, đầy trời là cánh hoa anh đào màu tro rục rờ mưa lượn, từ khí nặng nề màu xám tro tràn ngập, một loại cảm xúc bi thương khiến Ma đầu đột nhiên nghĩ tới ngàn vạn năm bị giam ở nơi này, vĩnh viễn bị giam giữ, tu vi không được tiến thêm, vĩnh viễn canh giữ tại một vùng trời nhỏ hẹp này, kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay, mỗi ngày đều mệt mỏi hao phí thời gian như thế, mãi cho đến thọ mệnh hao tổn hết...

Đột nhiên, cánh hoa anh đào màu xám tro hóa thành từng lưỡi dao sắc bén, thiên đạo vạn quát (trăm ngàn lưỡi dao, trăm ngàn vết cắt), tạo ra vô vàng vết thương trên thân thể ma đầu.

Thừa dịp ma đầu bị Quỷ Anh Đào mê hoặc trong ý cảnh, Tư Lăng vồ một cái vào túi trữ vật, một xấp linh phù thất phẩm bay ra ngoài, tạo thành một cái sát trận vây nhốt Ma đầu, sau đó lại ngưng tụ 200 thanh Hồn lực kiếm, thoáng cái đã rút đi gần chín phần linh lực. Hai mắt chăm chú dõi theo Ma đầu sắp thoát khỏi sự mê hoặc của Quỷ Anh Đào, Tư Lăng hai tay bấm niệm thần chú, quát một tiếng “Nổ”!

Ầm ầm ầm!!

Linh phù và Hồn lực kiếm cùng phát huy, ma đầu rốt cuộc bị thương nặng. Lâm Dương run rẩy tăng lực khống chế Quỷ Anh Đào, Tiểu Khôi không cần người khác nói, lại phun ra một luồng linh hỏa Phượng Hoàng to như cánh tay, nhốt Ma đầu trong linh hỏa Phượng Hoàng.

Giữa tiếng kêu gào thê thảm, ma đầu đã bị thương nặng, rốt cuộc bị đốt thành một đồng tro tàn.

Sau khi xác nhận ma đầu tử vong, mọi người đều như kiệt sức, trực tiếp ngã xuống đất.

Tiểu Yêu Liên run run leo ra, nhìn thấy Tư Lăng, Tiểu Khôi cùng Lâm Dương bị thương, sợ tới mức nước mắt rung rung, run rẩy lấy ra một lọ Mộc Linh dịch, cũng bất chấp có tiếc nuối hay không, đầu tiên là cẩn thận cho Tư Lăng uống một hớp, dùng Mộc Linh khí chữa khỏi ngoại thương, sau đó lại đến chỗ Tiểu Khôi. Sau khi dứt cho Tiểu Khôi một ngụm linh từ, cũng dùng Mộc Linh khí chữa khỏi những ngoại thương đáng sợ trên người nó, cuối cùng cũng cho Quỷ Tu một ngụm linh dịch.

Lần này mọi người bị thương rất nặng, đều là ngàn cân treo sợi tóc mới may mắn giết chết được ma đầu, trong lòng vẫn còn khiếp sợ.

Đội linh dịch phát huy tác dụng, Tư Lăng cảm thấy có chút khí lực, mới đứng lên, đi đến chỗ tận cùng bên trong phòng. Chỗ đó bày một cái trận pháp bảo hộ, trên trận pháp lơ lửng hai khối quang cầu (quả cầu ánh sáng), quang cầu bảo vệ đồ vật bên trong. Tư Lăng trực tiếp dùng bạo lực phá hủy trận pháp, lúc hai điểm sáng sắp bay đi thì đưa tay bắt nó nắm trong tay.

Là một ngọc giản cùng một khối Huyền Băng thạch.

Nhìn thấy Huyền Băng thạch, Tư Lăng trên mặt vui vẻ, quả nhiên là thứ đại ca cần. Tư Hàn từ nhỏ tu luyện, này có mười tầng, là pháp quyết thích hợp nhất để tu sĩ biến dị bằng linh căn tu luyện, chỉ là thời điểm tu luyện nó có hạn chế, điều kiện tu luyện cũng rất hà khắc, có thể xưng là một trong những công pháp khó tu luyện nhất, tu sĩ bằng linh căn bình thường tuyệt đối không nguyện ý tiêu tốn nhiều thời gian để tu luyện nó. Hơn nữa, dù mấy năm nay Tư Hàn ngày nào cũng kiên trì tu luyện nhưng chẳng qua chỉ tu luyện đến tầng thứ hai. Bất quá nếu có Huyền Băng thạch phụ trợ tu luyện thì sẽ không giống, nghe nói bộ công pháp kia vốn là một vị đại năng biến dị bằng linh căn thời kỳ Thượng Cổ sấm ngộ được từ Huyền Băng thạch, chỉ tiếc Huyền Băng thạch khó tìm, đến nay mọi người cũng chỉ nghe nói tới tên của nó, lại chưa từng có ai thấy qua, đều cho rằng loại Huyền Băng thạch này đã tuyệt diệt tại thời kỳ thượng cổ.

Trong lòng kích động một lát, Tư Lăng mới cẩn thận đem Huyền Băng thạch tẩn ra hàn khí lạnh lạnh cất vào hộp ngọc, sau đó lại nhìn ngọc giản trong tay, thần thức dò xét vào trong, phát hiện thế nhưng có cấm chế, hơn nữa cấm chế này hết sức phức tạp. Hắn hiện tại bị thương chưa lành, cũng không có cách nào phá giải cấm chế xem xét là công pháp gì, chỉ phải thu lại trước, về sau rảnh rồi thì thử phá giải nhìn xem.

Đem cất mọi thứ xong, đoàn người Tư Lăng mới rời khỏi gian phòng, tiếp tục đi tọa dưỡng thương trong đại sảnh.

Lần này Tiểu Khôi là bị thương nặng nhất, nhìn thân thể to mọng của nó co rút thành một cục, mấy sợi lông dính lê trên đuôi cũng rơi mất mấy sợi, trông có vẻ càng khó nhìn, càng 囹 hơn. Tư Lăng vừa buồn cười nhưng cũng đau lòng một trận, ngồi xuống bên người nó, một lần lại một lần vuốt vuốt lông trên trên người nó.

“Chiêm chiếp...” Đôi mắt chim hung ác của chim xám lúc này ỉu xiu, đưa cổ chui vào trong ngực Tư Lăng, trong lòng than khóc cho mấy cái đuôi bị ma đầu làm rớt của mình. Không có lông xinh đẹp, đôi chim không hạnh phúc nữa.

Tư Lăng không biết thế nào thế nhưng lại giống như hiểu được ý nghĩ trong lòng Tiểu Khôi, giấu lương tâm nói: “Không có việc gì, cho dù rơi mấy sợi lông thì Tiểu Khôi vẫn là đáng yêu nhất. Đường thương cho tốt, lông của ngươi rất nhanh sẽ mọc lại.” Nói xong, lấy ra một khối Thiên Ngọc tinh đắt cho nó, xem như là an ủi.

Bọn họ ở Thông Thiên tháp tuy rằng đào được rất nhiều Thiên Ngọc tinh, nhưng ngần không được hai đũa ham ăn này quá hung hăng, dù nhiều Thiên Ngọc tinh hơn nữa cũng không đủ ăn. Cho nên Tư Lăng cuối cùng không chế sức ăn của một chim, một thú, thỉnh thoảng mới dứt cho một khối, đợi bọn nó tiêu hóa hết thì lại dứt tiếp. Lúc này Tiểu Khôi bị thương, Tư Lăng hiển nhiên phải lấy ra dứt nó xem như phần thưởng.

Lâm Dương nghe được Tư Lăng nói, ánh mắt quý dị nhìn con chim xám to mọng kia, nhìn thấy mấy sợi lông xinh đẹp lơ thơ trên mông kia, ánh mắt càng quý dị hơn. Hân thật sự luôn cho là con chim mập này tự kỷ, tàn nhẫn nhỏ những sợi lông xinh đẹp trên mấy con chim khác rồi cắm trên mông mình để khoe khoang, lúc ấy còn cảm thấy đám người này quả nhiên quá quái dị, không kẻ nào được bình thường, lại không nghĩ rằng, thì ra mấy cái lông xinh đẹp đó chính là đồ thật...

Trần an Tiểu Khôi xong, Tư Lăng vừa nhìn về phía Quý Tu, thấy sắc mặt hắn đã khôi phục bình thường, nói: “Ngươi không sao chứ?”

Tự đứng được quan tâm, Quý Tu lại là một cảm giác “thế giới này quá không chân thật, biết làm sao bây giờ”, nhanh chóng lắc đầu nói: “Ta không sao, chỉ là bị phản phệ, kinh mạch bị thương, uống linh dịch rồi tĩnh dưỡng vài ngày là không sao.” Chần chờ một chút, lại nói thêm: “Vừa rồi cái ma đầu kia hết sức lợi hại, nếu không phải nó bị giam quá lâu, Quý Anh Đào của ta cũng không thể mê hoặc nó, càng không thể khống chế nó.”

Tư Lăng ngược lại có chút cảm thấy hứng thú, hỏi: “Quý Anh Đào còn có công năng gì?” Vừa rồi thời điểm đối phó ma đầu, nếu không phải Quý Anh Đào kèm chế ma đầu, bọn họ có lẽ cũng sẽ không thắng nhanh như vậy, thậm chí khả năng sẽ xuất hiện thương vong, đây là điều hắn không thể chịu đựng được.

Bình thường thì vũ khí của mình không nên nói với người khác, nhưng mà Quý Anh Đào này là Tư Lăng đưa cho mình, hơn nữa hắn ta có vẻ không hề có bất kỳ lòng ham muốn nào, chỉ là thuần túy tò mò, Lâm Dương tất nhiên sẽ không dấu diếm, nói: “Quý Anh Đào có thể chế tạo một loại ý cảnh bị thương, mặc kệ là sinh vật tinh ý, mạnh mẽ, chí lớn cỡ nào, chỉ cần trong lòng có chấp niệm thì đều có thể bị Quý Anh Đào mê hoặc khống chế. Mặt khác, công kích của Quý Anh Đào cũng rất mạnh mẽ, mỗi một cánh hoa anh đào đều là vũ khí có thể so sánh với Bảo khí thượng phẩm, hơn nữa lại có thể thăng cấp thêm. Nghe nói, sau khi Quý Anh Đào trưởng thành, cánh hoa lợi hại nhất thậm chí có uy lực của Thần khí... Chỉ là, ta bây giờ năng lực không đủ, cho nên Quý Anh Đào cũng có chút yếu ớt, không thể phát huy một phần mười uy lực của nó.”

Tư Lăng càng thêm kinh ngạc, thì ra mình thế nhưng hào phóng đưa vũ khí lợi hại như vậy cho một tên Quý Tu... Thôi, đưa thì cũng đã đưa, nếu muốn lấy lại hình như rất mất mặt nha. Nghĩ thế, Tư Lăng rất nhanh bỏ qua, không cần thiết rồi rầm rừ.

Nói vài lời, Lâm Dương lại hỏi: “Tiền bối, chúng ta sẽ làm gì tiếp đây? Cánh cửa cuối cùng có mở không?” Nói xong, có chút hưng phấn, sau khi có Quý Anh Đào, hắn cực kỳ muốn thí nghiệm công năng của nó, cho nên có chút vội vàng muốn tiếp tục đánh một trận lớn.

Tư Lăng buồn bực nhìn hắn một cái, tên Quý Tu này không phải xưa nay chỉ đi theo sau mông bọn họ nhặt lợi, bảo hộ mình cực tốt sao? Từ lúc nào cũng thay đổi thành tên hung hăng hiếu chiến thế?

“Không được, cánh cửa cuối cùng ta không định mở.” Tư Lăng xoa xoa đầu Tiểu Khôi, hiếm khi cười rộ lên, “Ta đã tìm được thứ mong muốn, có mở hay không cũng không sao cả. Vẫn là Tiểu Khôi lợi hại, vận khí đúng là rất tốt.” Trong bọn họ cuối cùng cũng có một đứa có vận khí không tệ, rốt cuộc không phải là một đám toàn xui xẻo.

Vốn có chút tinh thần không phấn chấn, Tiểu Khôi nghe được chủ nhân khen ngợi, cao hứng lú lo kêu vài tiếng, hết sức vui vẻ.

Lâm Dương có chút kinh ngạc, qua ba cánh cửa ọ thì xem ra mỗi một phòng đều cất giấu dị bảo hiếm thấy, tin chắc sau cánh cửa xanh cuối cùng cũng là pháp bảo quý hiếm vô cùng, ngay cả hắn biết rõ nguy hiểm mà vẫn tâm động không thôi, khát vọng được tiếp xúc vào một lần. Nhưng mà người này thế nhưng không tiếc buông tha, cảm giác... thật là quá ngu ngốc. Dị bảo đưa tới cửa mà cũng có thể tro mắt buông tha, không phải ngu ngốc thì là gì?

Không biết mình ở trong lòng người khác đã biến thành kẻ ngu ngốc, Tư Lăng tiếp tục nói: “Chúng ta trước cứ nghỉ ngơi vài ngày, đợi đường thương tốt thì lập lúc đi ra ngoài.”

Lâm Dương trong lòng run sợ, nhớ tới những quý tu phía ngoài, nhất thời cảm thấy có chút khó đối phó. Những quý tu kia vẫn canh giữ ở bên ngoài, nếu phát hiện bọn họ đi ra, tuyệt đối sẽ biết bọn họ đã lấy được bảo vật trong động phủ tà tu, có lẽ sẽ trực tiếp giết người đoạt bảo vật. Tại Tu Tiên giới, đó chính là chuyện đã nhìn mãi thành quen.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\).Net](http://EbookFull(cham).Net).

Chương 158: Nhân giới thông đạo

Nghỉ ngơi ước chừng nửa tháng, đám Tư Lãng mới khởi hân.

Dường thương lành thì phải lập tức rời đi.

Trước khi rời đi, Tư Lãng lấy xuống mấy bức họa cuộn trống rỗng treo trên tường trong đại sảnh Động phủ tà tu, thu vào trong túi trữ vật. Về phần những ngọc giản công pháp đặt trên bàn, Tư Lãng xem xét qua, phát hiện đều là công pháp của gian tà, nếu để cho những người khác chịu không nổi hấp dẫn mà tu luyện dựa theo công pháp trên, không tránh khỏi sẽ lại làm ra chuyện “thương thiên hại lý”, vì thế Tư Lãng không chút do dự tiêu hủy chúng nó.

Sau khi làm xong mọi thứ, bọn họ mới rời đi. Lúc rời đi, lại phải trải qua ảo trận tại cửa. Bởi vì lúc đi vào Tư Lãng không có phá hư ảo trận, cho nên lúc rời đi vẫn phải cẩn thận, Lâm Dương theo sát Tư Lãng, sợ mình không cẩn thận sẽ bị lạc trong ảo trận, sau đó biến thành một bộ xương trong đồng xương trắng ở ảo trận.

Thời điểm đi qua ảo trận, bọn họ nhìn thấy có hai tên Quỷ tu bị nhốt trong ảo trận, đúng là hai tên Quỷ tu đã ngăn cản khi bọn họ tiến vào động phủ. Bọn họ bị nhốt trong ảo trận đã hơn nửa tháng, vẫn không tìm thấy đường ra, thần sắc có chút uể oải, bất quá tinh thần còn rất tốt, nhưng nếu bị nhốt 10 năm 20 năm, vậy thì khó nói. Tư Lãng không để ý tới bọn họ, lại không hề động chạm gì tới ảo trận rồi trực tiếp rời đi.

Lúc gần ra tới phía trước ảo trận, Tư Lãng lấy ra hai tấm Ân thân phù, vỗ trên người mình một tấm, lại vỗ trên người Lâm Dương một tấm, sau đó mới ra cửa.

Ngoài cửa động phủ vốn có mười mấy người, nay chỉ còn bốn tu sĩ vẫn canh giữ trước động phủ, những người khác cũng không biết đã chết hay là e ngại ảo trận lợi hại mà rời đi. Tư Lãng nhìn lướt qua, phát hiện Dương Huy đã không ở đây. Nhú nhú mũi, Tư Lãng tuy rằng vẫn có chút nghi hoặc đối với Dương Huy, bất quá không thấy hắn thì cũng không quan tâm, mang theo Lâm Dương ân thân rời đi.

Lâm Dương đơ mắt, đột nhiên ý thức được Tư Lãng khả năng chính là một Linh phủ sư, cho nên mới có thể tùy tiện cảm ra nhiều linh phù như vậy để tùy tiện lãng phí, dù là bại gia tử cũng bị đánh bại.

Rời khỏi phạm vi của động phủ tà tu, bọn họ đến một sườn núi non xanh nước biếc, nhìn ra xa là trời xanh mây trắng, tuy rằng biết những thứ này khả năng là ảo giác, nhưng vẫn khiến tâm tình của người ta rộng mở sáng sủa.

“Tiền bối, chúng ta muốn rời khỏi Khe sâu Mê vực hay là tiếp tục ở lại nơi này?” Lâm Dương hỏi, kỳ thật trong tư tâm thì hắn hi vọng sẽ tiếp tục ở tại Khe sâu Mê vực để tiếp tục đánh quái thăng cấp. Sau khi có Quỷ Anh Đào, hắn dường như có thêm sức mạnh vậy, hận không thể lập tức hùng hục phóng đi đánh một cuộc lớn.

“Ừ, chúng ta thu thập linh thảo còn chưa đủ nhiều, khả năng đối Hắc tinh thạch không đủ dùng, trước cứ ở lại nơi này đi.” Chính yếu nhất là, Tư Lãng cũng muốn rèn luyện Tiểu Khôi một chút. Trải nghiệm tại động phủ tà tu, làm cho hắn hiểu được Tiểu Khôi mạnh mẽ sẽ hữu dụng với mình. Không giống với Trọng Thiên, tên đó chính là uy hiếp dành đến mình, Tiểu Hôi là Tư Lãng tự mình áp ra, lại xem hắn là chủ nhân, đời này tuyệt đối sẽ không phản bội, là kẻ mà hắn hoàn toàn có thể yên tâm. Cho nên Tiểu Khôi càng lợi hại đối với người chủ nhân như hắn càng có lợi.

“Được.” Lâm Dương hết sức có tinh thần trả lời.

“Chiêm chiếp Chiêm chiếp Chiêm chiếp!” Tiểu Khôi cũng rất có tinh thần kêu lên. Vết thương đã khỏi hẳn, lại là một kẻ hiếu chiến hung tàn.

Tư Lãng nhìn quý, một chim, đột nhiên phát hiện tỉ suất đồng bộ của hai đứa này rất cao, cùng ngẩng đầu lên, nét mặt cùng hưng phấn, tràn đầy chiến ý đối với những điều không biết... Chết tiệt, đều là đồ hung bạo mà! Tên Quỷ Tu này không phải rất biết thức thời, cuối cùng luôn bảo hộ mình thật tốt, rất biết đùa giỡn tâm nhân sao? Làm quái gì lại giống mấy tên hung hăng không còn chỉ số thông minh, luôn hùng hục vọt tới phía trước vậy? -- đại khái vì bản tính hắn vốn như thế đi.

Vì thế, kế tiếp bọn họ lại ở Khe sâu Mê Vực gần nửa năm, chơi chiến tranh du kích, một nửa sinh vật hung bạo trong khe núi đều chọc qua, cũng bị rượt đuổi chạy tới nhảy lui, vài lần bị đập bay, mặt xám mày tro điên cuồng chạy trốn, không có chút hình tượng gì đáng nói. Bất quá thu hoạch cũng rất khả quan, không nói những linh thảo, linh quả cùng quý đan, yêu đan kia; chỉ riêng sức chiến đấu của bọn họ cũng đã tăng cao, thậm chí kỹ xảo chạy trốn càng lợi hại hơn.

Đương nhiên, trong lúc đó, bọn họ đối mặt trực diện với mấy tổp Quỷ Tu, phần lớn là nước sông không phạm nước giếng, bất quá cũng có mấy kẻ không có mắt muốn đến đánh cướp bọn họ, cuối cùng đều bị mấy tên hung tàn cùng nhau quần đấu, sau đó cướp ngược trở lại. Về phần những thợ săn kia, nếu đồng người thì không thể trâu vào, đều tránh xa xa hoặc trốn trước, nếu là người ít thì lại có thể chọc, không sao cả, bọn họ có thể đánh hội đồng mà.

Lâm Dương cảm thấy, một năm này gặp được Tư Lãng còn muốn phong phú hơn thời gian một trăm năm đã qua của hắn, cũng sống được tùy tiện kiêu ngạo, không cần giống như lúc ở Lâm gia mọi chuyện đều phải nén giận, bị khi dễ cũng không thể đánh trả; dù bị tu sĩ tu vi thấp hơn mình sỉ nhục, nhưng chỉ bởi vì bọn họ có cha mẹ già, xuất thân cao mà phải nhượng nhịn.

Mãi đến khi phải rời khỏi Khe sâu Mê Vực, Lâm Dương đột nhiên cảm thấy trong lòng ủa lên một loại cảm giác phức tạp. Đặc biệt hẳn biết, khả năng lần này sau khi rời đi, không lâu sau bọn Tư Lăng cũng sẽ về nhân giới, đến lúc đó mình cũng rốt cuộc được tự do, nhưng vì quái gì đột nhiên cảm thấy không muốn rời xa bọn họ chứ? Kỳ thật cái “đủ” này thật sự ôm rất tốt, so với cái “đủ” Lâm gia còn tốt hơn nhiều.

Từ sau khi lên khỏi đáy khe núi, trên người Tư Lăng vẫn khoác bộ áo choàng to đen kịt, kéo mũ trùm bao lại nửa khuôn mặt, cùng Lâm Dương ngược kiếm rời đi. Rời đi không lâu, Tư Lăng rất nhanh liền phát hiện phía sau có người theo dõi, thần thức đảo qua, liền biết lại là một đám thợ săn.

“Phía sau có mười tên Quỷ Tu đi theo chúng ta, trong đó có hai tên Kim Đan sơ kỳ, bốn Trúc Cơ hậu kỳ, ba Trúc Cơ trung kỳ, một Trúc Cơ sơ kỳ.”

Lâm Dương đột nhiên nghe được Tư Lăng truyền âm thì thoáng sửng sốt, rất nhanh liền gật đầu nói: “Ta cùng Tiểu Khôi đối phó mấy tên Trúc Cơ kỳ!” Còn hai cái tên Kim Đan kỳ kia tự nhiên là do Tư Lăng đối phó rồi. Lời này Lâm Dương không nói ra miệng, đỡ cho Tư Lăng cảm thấy mình tự tiện quyết định, đây chính là tội kỵ.

Tư Lăng liếc mắt nhìn hắn, “Ai muốn đối phó bọn họ?”

“...”

“Đứng cho tốt, ta bỏ rơi bọn họ.”

“...”

Lâm Dương đơ mặt, thấy Tư Lăng lại dùng dây thừng Hồn lực trói chặt mình làm điều, hắn đã không còn năng lực than thở nữa.

Không có cái gánh nặng Lâm Dương, tốc độ Tư Lăng vô cùng nhanh, dù sao một năm qua đã bị mãnh thú đuổi nhẩy tới nhẩy lui khắp Rừng Tử Vong và khe sâu Mê Vực, đã sớm luyện ra bản lĩnh chạy trốn, cho nên rất nhanh liền bỏ rơi bọn thợ săn sau lưng.

Chẳng mấy chốc đã trở về Vạn Quỷ Thành.

Giao hai mươi viên Hắc Tinh Thạch làm lệ phí vào thành, bọn họ tiến vào trong thành, sau đó chạy thẳng tới cửa hàng luyện khí, đem quý đan cùng những thứ có thể dùng được của quý quái săn bắt trong nửa năm đều bán hết, được mười vạn viên Hắc tinh thạch. Sau đó lại chạy sang cửa hàng linh thảo, đem linh quả, linh thảo đều bán sạch. Những thứ này giá cả tương đối cao, hơn nữa còn là thứ quý hiếm trong khe sâu Mê Vực, số lượng lại nhiều, tổng cộng bán được 30 vạn Hắc tinh thạch.

Lâm Dương cầm túi trữ vật chứa Hắc tinh thạch, cả đầu đều choáng váng. Dù trước kia hắn là con cháu của Lâm gia cao quý trong thành Quỷ Vương, cũng không có được tài sản cỡ này. Hiện tại mức độ giàu có của hắn đến cả Lâm Hà được sủng ái nhất ở chi chính Lâm gia cũng không bằng. Lại yên lặng tính toán những Hắc Tinh thạch do cướp ngược từ những Quỷ Tu ở khe núi, tổng cộng ước chừng vượt quá trăm vạn.

Ai nha, lập tức từ kẻ nghèo hèn thành kẻ có tiền thật quá không chân thật, biết làm sao bây giờ?

Đột nhiên, đầu bị thứ gì đó vỗ một cái, một âm thanh dễ nghe đủ để cho chân quý mềm những truyền đến: “Đi thôi.”

Lâm Dương không dám kêu đau, nhanh chóng ngoan ngoãn đi theo “kim chủ”^[1], trong lòng càng thêm kiên định quyết tâm đi theo Tư Lăng. Không chỉ có thịt ăn mà còn có tiền xài, so với làm con cháu Lâm gia chịu bắt nạt thì tốt hơn nhiều.

[1] Ý chỉ những ông chủ giàu có, giúp đỡ cho mình.

Tại Quỷ Vương thành nghỉ ngơi ba ngày, bọn họ liền ngồi Phi Thiên thuyền bay đi Quỷ Vương thành.

Từ Vạn Quỷ hành đến Quỷ Vương thành cần thời gian nửa tháng. Ngày đầu tiên, Tư Lăng liền hỏi rõ Lâm Dương về phân bố thế lực tại Quỷ Vương thành, còn có những điều cần chú ý, tránh cho một tên Nhân tu như hắn không cẩn thận chọc phải phiền toái, bị người ta phát hiện thân phận. Tuy rằng cũng không phải là tất cả quý đều thích cắn nuốt linh hồn Nhân tu, nhưng nếu Nhân tu tại Quỷ Giới không đủ cường đại, vẫn sẽ bị coi là ngoại tộc mà xử lý; giống như Lâm Dương lúc trước tự động đưa tới cửa, không phải là một tên Quỷ Tu muốn cắn linh hồn của hắn để lên cấp sao?

“Tiền bối, thông đạo đi Nhân Giới ở Phù Thành chủ trong Quỷ Vương thành, nghe nói nơi đó có Truyền tông trận thông tới Nhân giới, tới nay chỉ có một mình Thành chủ Quỷ vương thành qua các thế hệ là biết địa điểm cụ thể.” Lâm Dương nói, thấy lông mày Tư Lăng giật giật, thông minh nói: “Bất quá ta nghe nói, trong kho phòng Lâm gia có một phần bản đồ Quỷ Vương thành, nơi đó có giới thiệu chi tiết, chỉ cần có tấm bản đồ kia, rất nhanh ta sẽ có thể tìm ra chỗ che giấu Truyền tông trận trong Phù thành chủ.”

Tư Lăng nhìn về phía hắn, xem ra Lâm gia này thật không đơn giản.

Lâm Dương cười khổ nói: “Lâm gia đúng là không đơn giản, nghe nói trước khi Quỷ Vương thành dựng lên thì Lâm gia đã tồn tại, trải qua nhiều năm như vậy, các thế gia khác ít nhiều đều xuống dốc, chỉ có Lâm gia vẫn kéo dài qua bao năm tháng dài đằng đặc, cả Thành chủ cũng có ít nhiều kiêng dè đối với Lâm gia, không dám tùy tiện đắc tội.”

Tư Lăng sờ cằm, liếc mắt nhìn hắn, thiếu chút nữa liền muốn bắt chéo chân, run đùi, đùa giỡn lưu manh. Quả nhiên là xuất thân bất phàm nha, bất quá có xuất thân cỡ đó mà còn sống trong tình cảnh bị bắt như thế thì cũng quá gì đó rồi.

Lâm Dương khò miệng giạt một cái, đột nhiên cảm thấy mình nhất định là tu luyện có vấn đề, bằng không sao lại cứ thấy gương mặt không chút biểu

cảm kia có nét khinh bỉ? Làm một vị tiền bối, không phải nên cao lãnh làm gương sao, khinh thường vết sẹo của một tên tu sĩ cấp thấp là làm sao?

“Ta ngoại trừ bị hãm hại, cũng coi như là vật hi sinh bị gia tộc đẩy ra.” Lâm Dương tiếp tục cười khở, “Nếu không phải vì tiền bối, ta đời này đã sớm quyết định không trở về Quý Vương thành một bước.”

Tư Lăng nhìn hần, chậm rãi nói: “Hiện thực luôn là tàn khốc mà thương cảm.”

“...”

Lâm Dương nhắm chặt mắt, yên lặng nuốt trở lại xúc động muốn chửi thề, sau một lúc lại nói: “Tiền bối, Lâm gia có thể sẽ không cho mượn bản đồ Phủ Thành chủ, đến lúc đó chỉ có thể vận dụng thủ đoạn đặc biệt. Hơn nữa Lâm gia đề phòng nghiêm ngặt, chủ trách (nhà chính) có đại trận hộ pháp, người bình thường không thể tùy tiện tiến vào. Cho nên, chuyện cần là chúng ta phải vào được Lâm gia.”

“Ngươi sắp xếp đi.” Tư Lăng hết sức lưu manh nói.

“...” Lại muốn chửi thề rồi làm sao bây giờ?

Vì thế, những ngày kế tiếp Quý Tu đáng thương không thể không vắt óc suy nghĩ, bắt đầu an bài kế hoạch tại Quý Vương thành. Lâm ông chủ, Tư Lăng tiếp tục tu luyện, thuận tiện luyện tập Thuật chế phù Thất phẩm, thử xem có thể ngẫu nhiên nhân phẩm bùng nổ mà về thành công mấy tấm hồn phù thất phẩm hay không. Từ lúc nếm được uy lực của Hồn phù cấp 7, Tư Lăng muốn ngừng mà không được, đây quả thực là vũ khí lợi hại, thời khắc mấu chốt dùng để lừa người là thoải mái nhất, càng nhiều càng tốt.

Chỉ tiếc là, Tiểu Lăng Tử tựa hồ nhân phẩm không tốt, về một trăm tám Hồn phù, một tấm cũng không thành công.

Mãi cho đến khi tới Quý Vương thành Tư Lăng cũng không về thành công được một tấm Hồn phù cấp 7, nhất thời đã tuyệt vọng đối cái thể giới tàn khốc này.

“Tiền bối, chúng ta đã đến ngoài Quý Vương thành.” Lâm Dương nom nớp lo sợ nhắc nhở, dường như sợ mình lớn tiếng một chút sẽ khiến đã cái tên đã rơi vào trạng thái phát điên kia bùng nổ.

Có thể là vì Tư Lăng rơi vào bế tắc, không khí đè nén quá thấp, cả Tiểu Khôi cùng Tiểu Yêu Liên cũng không dám trêu hần, thậm chí vô cùng hoài niệm Trọng Thiên đại gia, có Trọng Thiên đại gia gan lớn bằng trời kéo thù hận trước mặt Tư Lăng, bọn họ sẽ an toàn rất nhiều.

Tư Lăng khó hiểu nhìn một quý, hai yêu chen chúc ngoài cửa, có chút buồn bực vì quái gì bọn họ lại có bộ dạng như cô dâu nhỏ vậy, nghe được đã đến Quý Vương thành, hơn nữa có lẽ rất nhanh là có thể về Nhân giới, tâm tình có chút kích động, tâm tình khó chịu khi Thuật chế phù không có tiến triển cũng khôi phục rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 159: Tư Hàn (P.1)

Đại lục Thương Vũ, Tây Cảnh, Thiên Tông phái.

Nghiêm Hạo đi tới Bách Luyện Phong, dừng lại trước quảng trường động phủ của Thanh Ngọc chân quân, một tên đồng tử đang dùng thuật Trừ Trần quét rác nhìn thấy hần, vội lại đây hành lễ, sau đó quan tâm hỏi: “Chân nhân, sắc mặt người không tốt, đã xảy ra chuyện gì sao?”

Nghiêm Hạo là thủ tịch (đứng đầu) đại đệ tử của Thanh Ngọc chân quân, lại là người cứng chạc, hiền hậu, cùng Đường Lãm Nhiên vốn rất được các sư đệ muội kính trọng, có chuyện gì đều thích tìm hần, nếu đủ khả năng thì Nghiêm Hạo cũng không tiếc giúp đỡ một phen. Đương nhiên, Nghiêm Hạo xưa nay cũng là người tự chủ, ngoại trừ mấy sư đệ muội phía dưới, cực ít có chuyện gì có thể làm cho hần đôi sắc mặt. Mà nay đồng tử thấy sắc mặt hần hiếm khi nghiêm túc như thế, tự nhiên cũng lo lắng, chẳng lẽ là mấy vị chân nhân đã xảy ra chuyện?

“Không có gì, chỉ là tình hình bên ngoài không tốt lắm, làm ta có chút sầu lo mà thôi.” Nghiêm Hạo cười cười, sau đó hỏi: “Sư phụ trở lại chưa?”

“Chân quân còn chưa trở về, khả năng phải đợi ít lâu nữa.”

Nghiêm Hạo gật đầu, sau khi tạm biệt đồng tử liền vào đại điện Bách Luyện Phong ngồi chờ sư phụ trở về. Bất quá hần vẫn có chút đứng ngồi không yên, ánh mắt liên tiếp nhìn ra phía ngoài, trong lòng biết sư phụ lúc này chắc là đi cắm địa thăm tiêu sư đệ bị nhốt tại cấm địa, cũng không biết tình huống thế nào, trong lòng rất nôn nóng.

Nghĩ thế, Nghiêm Hạo thở dài, cảm thấy trong khoảng thời gian này từng chuyện từng chuyện, không có một chuyện nào là chuyện tốt. Đầu tiên là Ma tộc chạy đến đại lục Thương Vũ giương oai, Bắc Địa thất thủ, biên giới Tây Cảnh báo nguy, sau đó là huỳnh đệ của tiêu sư đệ chiến đấu cùng ma tu bị cuốn vào đường hầm không gian mất tích; hai vị sư muội không mặt mũi nào gặp tiêu sư đệ, đều không dám điều quân trở về môn, sau khi tụ hội với hai

vị sư đệ thì liền khắp nơi tìm người, làm cho đại sư huynh như hấn xác thực lo lắng, chỉ sợ bọn họ ở bên ngoài không cẩn thận gặp được Ma tộc lợi hại mà chịu thiệt. Cuối cùng, lại là tiểu sư đệ xảy ra sự cố, hơn nữa cái sự cố này có vẻ thực nghiêm trọng, cả mấy vị trưởng lão luôn đốc lòng tu luyện không để ý tới tục vụ trong môn phái cũng kinh động.

Nửa năm trước, đệ tử Kết Anh mang thanh thể to lớn phía sau núi đến nay vẫn làm cho người ta kể lại say sưa, cũng khiến cho không khí uể oải bởi vì Ma tộc xâm chiếm đại lục Thương Vũ ở Tây Cảnh trở nên phấn chấn. Tây Cảnh sinh ra tu sĩ Nguyên Anh trẻ tuổi nhất, hơn nữa tu sĩ Nguyên Anh này còn là tiểu sư đệ của mình, làm cho hấn vô cùng vui vẻ.

Thế nhưng, rõ ràng thành công Kết Anh, nhưng tiểu sư đệ lại vẫn không xuất quan, hơn nữa ở còn thời điểm cần dùng người đối kháng Ma tộc như lúc này, loại tình huống này làm cho người không thể không suy nghĩ nhiều. Hơn nữa hấn từ sắc mặt sư phụ nhìn ra được, ông không hề vì tiểu sư đệ Kết Anh thành công mà cao hứng, ngược lại còn lo lắng, càng làm cho hấn không khỏi suy nghĩ nhiều.

Sau đó, hấn nghe sư phụ nói, tiểu sư đệ tuy rằng thành công Kết Anh, nhưng tình huống lại rất không tốt, cuối cùng bị mấy vị trưởng lão cùng nhau liên thủ phong ấn hấn tại cấm địa Huyền Băng động trong ao băng.

Lúc nghe nói việc này, trong lòng Nghiêm Hạo rất hoảng sợ, hấn tuy rằng chưa tiến vào Huyền Băng động, nhưng đã nghe nói tới lai lịch của Huyền Băng động.

Huyền Băng động này là sư tổ Thiên Tông phái sau khi lập phái đã tự mình đến sông băng ở vùng Cực Thiên, ở phía dưới ba vạn trượng đào được một khối Huyền Băng vạn năm do một cái Huyền Băng động nuôi dưỡng hình thành. Loại Huyền Băng vạn năm này ẩn chứa một loại tinh khí lạnh giá, đối với tu sĩ bằng linh căn mà nói là vật đại bổ, nhưng lại cực ít có tu sĩ sỡ bằng linh căn có thể chịu được loại khí lạnh căm căm kia. Thường thì chỉ có tu vi đạt tới Nguyên Anh kỳ mới có thể đi vào Huyền Băng động để tu luyện, hấp thu chỗ tinh khí lạnh giá đó.

Tiểu sư đệ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vì sao phải bị phong ấn ở bên trong Huyền Băng động?

*****

Thanh Ngọc chân quân đứng trước Huyền Băng trì (ao), nhìn nam nhân bạch y, tóc trắng bị nhốt tại Huyền Băng vạn năm, không khỏi thờ dãi.

Dường như nghe được ông than thở, nam nhân trong Huyền Băng ngẩng mặt lên, khuôn mặt hoàn mỹ như khắc bằng băng, tuấn mỹ phi phàm, mái tóc trắng dài mềm mại trượt xuống hai bên má, cả lông mày, lông mi đều là màu sương trắng, chỉ có một đôi mắt lạnh giá căm căm là màu đen. Màu đen thậm chí có thể so với bầu trời đêm trong vũ trụ, tô điểm trên một gương mặt như sương tuyết kia, sắc đen đến có chút kinh tâm động phách, làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

Mà lúc này, trong đôi mắt đen đó dường như thu lại hết thất tình lục dục của con người, vô tình vô tự (không cảm xúc), thậm chí ngay cả ký ức cũng không hoàn chỉnh.

Sau một lúc, người trong Huyền Băng dường như mới nhớ tới người nam nhân cứ vài ngày đều sẽ xuất hiện này là ai, thanh âm lạnh như băng vang lên: “Sư phụ.”

Rõ ràng là lời khẳng định, vì quái gì ông luôn nghe được nghi vấn trong lời nói? Thanh Ngọc chân quân trong lòng có chút khí tức không thuận, tức giận nói: “Tiểu tử thôi, là ta, sư phụ ngươi. Hôm nay cảm giác thế nào?”

Nam nhân trong Huyền Băng lạnh lùng nhìn ông, cả thanh âm cũng mang theo sương tuyết rét lạnh: “Có chút cảm giác.”

“Cảm giác gì?!” Thanh Ngọc chân quân kích động ép hỏi, không nói thất tình lục dục, cho dù là xúc cảm thân thể cũng được, có cảm giác liên chứng mình sự tỉnh đã phát triển theo một phương diện tốt.

Nam nhân nhắm mắt lại, không có đáp lời.

Đợi gần một canh giờ cũng đợi không được một câu, Thanh Ngọc chân quân nhe răng đỏ mắt, gần như nhịn không được muốn phá băng mà bắt tên đồ đệ bất hiếu này đánh cho một trận. Có người sư phụ nào đáng thương như ông không? Đợi một canh giờ cũng đợi không được một câu của đồ đệ.

Ngay tại lúc Thanh Ngọc chân quân nhịn không được muốn chửi lớn thì trận pháp cấm địa bị mở ra, hai người đi vào, là chương môn - Thanh Nguyên chân quân cùng một vị trưởng lão - Thanh Sương chân quân.

“Thanh Nguyên sư huynh, Thanh Sương sư muội.” Thanh Ngọc chân quân nhìn thấy hai người đến, vội nói: “Thanh Sương sư muội, hôm nay lại làm phiền muội.”

Thanh Sương chân quân hồ hững gật đầu, chờ hai người lui về sau thì đến đứng trước Huyền Băng trì, hai tay bấm niệm thần chú, từng luồng từng luồng pháp quyết đánh vào bên trong Huyền Băng trì. Trong Huyền Băng trì vọt lên một luồng hàn khí như sương khói, khí tức dần dần bay lên. Lúc khí tức Huyền Băng vạn năm lên tới đỉnh điểm thì sắc mặt Thanh Sương chân quân đã trắng bệch, không dùng bấm tay niệm thần chú.

Thanh Ngọc chân quân và Thanh Nguyên chân quân chăm chú nhìn nam nhân trong Huyền Băng, cùng với lúc khí tức huyền băng dâng lên, mái tóc trắng của nam nhân trong Huyền Băng đã có mấy sợi tóc màu đen, sau đó lại biến ảo lúc trắng lúc đen. Trong lòng hai người đồng thời vui vẻ, biết biện pháp này có thể ngăn chặn thương thế của hấn, không khỏi cao hứng đứng lên.

“Thanh Sương sư muội, muội không sao chứ?” Thanh Nguyên chân quân nhanh chóng đỡ lấy nàng, quan tâm hỏi.

Thanh Sương chân quân lắc đầu, sau đó ngồi ở một bên đá tọa khôi phục linh lực.

Hai người cũng không quấy nhiễu nàng, bắt đầu đàm luận.

“Thanh Ngọc sư đệ, xem ra tình khí giá lạnh của Huyền Băng vạn năm rất có ích với thân thể Hàn nhi, có lẽ không cần trăm năm, Hàn nhi sẽ có thể đi ra.” Thanh Nguyên chân quân hơi hơi cao hứng nói.

“Một trăm năm vẫn là quá dài, vậy phải làm khổ Thanh Sương sư muội.” Thanh Ngọc chân quân có chút dăm chiêu ừ ừ.

Nghe vậy, Thanh Nguyên chân quân cũng than thở một tiếng.

“Đúng rồi, Thanh Ngọc sư đệ, đệ đã hỏi rõ Hàn nhi tám năm trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì chưa? Hẳn luyện chế pháp bảo bản mạng xong thì vì sao lại đột nhiên rời khỏi sư môn, biến mất 2 năm là đã đi nơi nào?” Thanh Nguyên chân quân hỏi.

Trừ bỏ mấy người chương môn, không ai biết lúc trước Tư Hàn dùng ba năm để luyện chế xong pháp bảo bản mạng, sau khi xuất quan cũng không giống dĩ vãng trực tiếp về động phủ bề quan tu luyện, mà là rời khỏi sư môn không báo trước, thậm chí không hề báo cáo cho sư môn một tiếng. 2 năm sau hắn trở lại, trực tiếp xin sư môn được vào cấm địa bề quan tu luyện, dự định trùng kích Nguyên Anh.

Với tư chất của Tư Hàn, trùng kích Nguyên Anh vốn cũng không có vấn đề, nhưng bọn họ không nghĩ tới có người động tay chân trên người hắn, thậm chí ngay cả chính hắn cũng không phát hiện nguy hiểm tiềm tàng, thời điểm Kết Anh thiếu chút nữa tẩu hỏa nhập ma, sau này tuy rằng Kết Anh thành công nhưng lại xảy ra sự cố, làm cho bọn họ không thể không phong ấn hắn trong cấm địa Huyền Băng động, dùng tình khí giá lạnh của Huyền Băng để ngăn chặn thương thế của hắn. Hơn nữa vì bảo trì tình khí giá lạnh của Huyền Băng, Thanh Sương chân quân - người chỉ một băng linh căn đơn nhất không thể không cách mấy ngày lại phải đến đây đưa vào linh lực để duy trì năng lượng trong Huyền Băng.

Thanh Ngọc chân quân vẫn mày chau mặt ừ ừ nói: “Sư huynh, huynh đâu phải không biết lúc ấy tình huống nguy hiểm, tên tiểu tử ngốc này vì để Kết Anh thành công mà dùng ký ức để trả giá, hắn làm gì còn nhớ rõ chuyện tình lúc đó. Thật vất vả nuôi lớn được đồ đệ như vậy, thế nhưng nó lại không nhận biết người sư phụ là đệ, trong lòng đệ cũng rất khó sở, quả nhiên đồ đệ đều là kẻ thù đời trước, đời này đến đời đó ừ.”

Thấy bộ dáng tội nghiệp của ông ta, Thanh Nguyên chân quân tuy rằng biết người sư đệ này là cái tên ngốc, nhưng vẫn là nhìn không được đồng tình với hắn. Mặc dù là tên ngốc, nhưng đối với từng đồ đệ từ thân truyền đều nuôi dạy như con cái, đứa nào gặp chuyện không may thì đều như muốn lấy mạng của hắn vậy.

Trầm ngâm một lát, Thanh Nguyên chân quân đột nhiên hỏi: “À, cái đứa Tư Lăng kia, có tra ra được thân phận của hắn chưa?”

Nói đến đây, Thanh Ngọc chân quân càng muốn thờ dài, “Sư huynh, đồ tử Âm Doanh Ti đã đi tra xét rồi, không có chút tiến triển nào. Chỉ sợ ngoại trừ Liễu Hàn Nhi năm đó thì không ai biết Tư Lăng này là từ đâu đến, rốt cuộc có phải là con ruột của cô ta hay không. Đồ tử Âm Doanh Ti đã tìm hiểu tại Tư gia Chiêu An Thành, nghe nói năm đó Liễu Hàn Nhi tình thâm nghĩa trọng với phu quân, tuyệt đối sẽ không nhào vào vòng tay của người khác khi trọng phu chỉ mới qua đời một năm, còn sinh ra một đứa con. Ta ngược lại hoài nghi Tư Lăng này là cô ấy được người nhờ vả ôm về Tư gia, chỉ là không biết lúc ấy đã xảy ra chuyện gì, sau khi cô ấy ôm Tư Lăng về nhờ cậy Tư gia thì liền qua đời. Hơn nữa, sư huynh, ta luôn cảm thấy diện mạo Tư Lăng quen quen, lại không nhớ được đã gặp ở nơi nào.”

“Diện mạo xuất sắc cỡ như thế, nếu đã thấy qua tuyệt đối sẽ không quên, trừ phi...” Thanh Nguyên chân quân có chút chần chờ nói: “Sư đệ, đệ có lẽ đã thấy qua người kia, nhưng lại trùng thuật Ma Mỹ của người họ, làm cho đệ không nhớ được người kia, chỉ là trong tiềm thức đã lưu lại một loại ấn tượng, chỉ khi lần nữa nhìn thấy người kia thì mới có thể nhớ ra.”

Thanh Ngọc chân quân thời trẻ cũng từng du lịch khắp đại lục Thương Vũ, thậm chí đã xông qua Yêu Giới cùng Ma Giới, liên tiếp cừu tử nhất sinh, bắt quá những trận du lịch đó đồng thời cũng làm phong phú thêm kinh nghiệm của ông. Mỗi đến khi Kết Anh thì ông mới trở về môn phái ổn định, bắt đầu thu đồ đệ, vì Thiên Tông phải bồi dưỡng đồ đệ từ tính anh đời sau.

Những thứ đó, Thanh Nguyên chân quân nói mãi nói cũng không hết.

Hai người đang nói chuyện, đột nhiên Thanh Sương chân quân đang đá tọa bỗng mở mắt, kêu lên: “Hai vị sư huynh, không tốt, Tư Hàn tình huống không ổn.”

Hai vị chân quân trong lòng hơi kinh sợ, hoảng sợ nhìn về phía nam nhân trong Huyền Băng trì, chỉ thấy hắn vẫn lẳng lẳng đứng tại đó, bị Huyền Băng phong ấn, khuôn mặt băng lãnh như bức tượng hình người hoàn mỹ được khắc bằng băng, không có chút khí sắc của con người, chỉ có mái tóc lúc trắng lúc đen kia cho thấy tình huống của hắn không ổn định. Mà tình khí băng của Huyền Băng thế nhưng ào ào tuôn về hướng thân thể người bên trong. Mắt đi tình khí băng, Huyền Băng lấy tốc độ mà mắt thường có thể thấy được bắt đầu tan chảy.

Thanh Sương chân quân chỉ mới khôi phục hơn nửa phần linh lực, lại không thể không bắt đầu truyền linh lực vào Huyền Băng trì, gắng sức giúp người trong Huyền Băng ổn định lại, cũng ngăn cản Huyền Băng tan chảy.

“Sao có thể như vậy? Không phải cần một trăm năm Hàn Nhi mới có thể khôi phục sao?” Thanh Ngọc chân quân lo lắng nói, hắn là Phong Linh căn biến dị, hoàn toàn không giúp được gì, rất sợ một cái sơ sẩy thì tiểu đồ đệ này liền xong.

Thanh Nguyên chân quân hai mắt chăm chú nhìn người trong Huyền Băng, suy đoán nói: “Chẳng lẽ là, hắn nhớ tới cái gì?”

Thanh Ngọc chân quân nhảy dựng lên, hồi tưởng lời mới vừa rồi, khó tin nói: “Không thể nào, chỉ một cái tên là có thể làm cho hần nhớ ra rồi? Ta là sư phụ hần, lúc trước hần mất thời gian rất lâu mới nhớ lại được đó!”

“Đó là huynh đệ của nó, nó nhớ rõ Tư Lăng cũng không kỳ quái.”

“Đó là huynh đệ giả, không phải huynh đệ ruột thịt!” Trong lòng Thanh Ngọc chân quân cảm thấy rất bất công.

“Dù cho là giả, tấm lòng cùng chân thành kia còn hơn là thật. Huống chi còn chắc là giả mà.”

“...”

Thanh Ngọc chân quân cảm thấy trái tim sư phụ hiền hoà của mình đã đầy thương tích.

Lúc này, sắc mặt Thanh Sương chân quân càng ngày càng tái nhợt, linh lực hao tổn làm cho khí tức của nàng có chút bất ổn, không thể không bắt đầu ăn linh đan bổ sung linh lực. Chẳng qua, linh lực đưa vào lại không bằng tốc độ xói mòn của tinh khí băng của Huyền Băng, Huyền Băng cực lớn trong Huyền Băng trì bắt đầu chậm rãi hóa thành nước.

Mất thấy tình huống càng ngày càng cấp bách, Thanh Ngọc chân quân và Thanh Nguyên chân quân rút cuộc bất chấp mọi thứ, hai mắt chăm chú dõi theo nam nhân trong Huyền Băng, kỳ vọng hần có thể vượt qua được ải này.

Như thế qua ba ngày ba đêm, Thanh Sương chân quân rút cuộc hao hết linh lực, toàn thân bị khí tức phát tán của Huyền Băng đánh bay, Thanh Nguyên chân quân đỡ được nàng, giao cho đệ tử trấn giữ bên ngoài cấm địa Huyền Băng. Sau khi trở lại Huyền Băng động, ông lại cùng Thanh Ngọc chân quân chú ý người bị nhốt trong Huyền Băng trì.

Mái tóc dài của người kia đã có một nửa khôi phục thành màu đen, trong màu đen xem lẫn vài sợi tóc trắng, trắng đen trộn lẫn với nhau, giống như được nhuộm một cách hoàn mỹ, cho người ta cảm thấy một loại xa hoa, sang trọng. Chỉ cần tóc hần toàn bộ biến về màu đen, vậy thì đại công cáo thành.

Đột nhiên, Thanh Nguyên chân quân kêu lên: “Không tốt, Hàn Nhi muốn phá băng ra.”

Vừa mới nói xong, Huyền Băng ầm ầm muốn nổ tung lên, hai người không thể không dùng Linh lực Tráo (lòng linh lực) che chắn những Huyền Băng như lưỡi đao sắc bắn tung toé. Toàn bộ sơn động cùng Huyền Băng trì đều phá hư, Huyền Băng nổ tung khiến cho sơn động trải qua chấn động khủng khiếp, có nguy cơ sụp xuống. Hơn nữa, lúc trước khi tạo sơn động này thì sư tổ đã bày cấm chế, không thể sử dụng đại hình thuật pháp trong này. Thấy không thể chống đỡ chuyện sơn động sụp xuống, hai người không thể không rời khỏi Huyền Băng động.

*****

Ngoài Huyền Băng động, những đệ tử trấn thủ cấm địa không biết xảy ra chuyện gì, thấy Huyền Băng động phát ra từng trận nổ mạnh, mặt đều lộ vẻ vẻ kinh hoàng, nhìn thấy hai vị chân quân từ trong động chặt vật bay ra ngoài, đang muốn đi qua xin chỉ thị thì lại bị hai người quát một tiếng “Đi”, linh lực hóa thành bàn tay khổng lồ, đẩy bọn họ cách thật xa.

Ầm Ầm ầm--

Hôm nay, tất cả đệ tử trấn thủ cấm địa Thiên Tông phái đều nhìn thấy Huyền Băng động sụp xuống, sau đó trong đồng tro tàn, một bóng dáng cao to phá băng mà ra. Lơ lửng trên đồng đồ nát cao cao, mái tóc dài nửa trắng nửa đen bay trong gió, Tuyết Nhan như được tạo bằng băng tuyết, không có nửa điểm nhân khí, một đôi mắt lạnh từ từ nhìn lại, băng lãnh sâu xa, chỉ nhìn một cái, làm người ta dường như muốn bị tổn thương do giá rét, làm cho người thường không dám cùng đối diện.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 160: Tư Hàn (2)

Nghiêm Hạo cảm giác được khí tức của sư phụ - Thanh Ngọc chân quân, biết ông trở lại thì trong lòng mừng rỡ. Nhưng mà, rất nhanh hần lại cảm thấy một luồng khí tức mạnh mẽ khác, xa lạ lại quen thuộc, đột nhiên mở to hai mắt, vội đứng lên đi ra ngoài nghênh đón.

Nghiêm Hạo vừa đến quảng trường, liền thấy được hai người một trước một sau ngự kiếm mà đến.

Lúc thấy rõ hình dáng của người đi theo phía sau sư phụ Thanh Ngọc chân quân thì Nghiêm Hạo bỗng mở to hai mắt, có chút không dám tin nhìn người nam tử như khắc bằng băng, không có chút nhân khí kia. Tầm mắt từ mái tóc nửa trắng nửa đen dời đến cặp mắt lạnh lẽo kia, trong lòng hơi run sợ.

Đây là... Tiểu sư đệ?

Ở trong lòng Nghiêm Hạo, tiểu sư đệ mặc dù là đứa nhỏ nhìn có vẻ lạnh lùng, cảm xúc không hiện rõ, nhưng hần biết đều là do công pháp đứa nhỏ này

tu tập, thất tình lục dục không lộ ra, bất quá nơi đây mắt thanh thoảng sẽ có vài phần dao động cảm xúc rất nhỏ. Lúc hắn nói tới đệ đệ của mình thì sẽ lướt qua một loại cảm giác ôn nhu khó có thể phát hiện, biểu hiện đó khiến cho hắn thêm vài phần nhân khí, đây cũng là nguyên nhân bọn sư huynh sư tỷ bọn họ tiếp nhận của hắn, nếu thật sự là người phẩm hạnh không tốt, vô tình vô nghĩa, nhất định sẽ không làm cho bọn họ thật lòng tiếp nhận.

Thế nhưng hiện tại trong cặp mắt lạnh lẽo kia dường như nhìn không thấy những dịu dàng tinh tế của dĩ vãng, băng lãnh vô tình, không hề có nhân khí, giống như đứng ở chỗ này chỉ là một bức tượng băng, làm cho hắn thậm chí có chút hoài nghi người này chỉ là nam nhân có bộ dạng giống tiểu sư đệ mà thôi.

Nhìn thấy đại đồ đệ ngờ ngác đứng một bên, Thanh Ngọc chân quân tức mà không biết nói sao, một bàn tay vụt qua, quát: “Nhìn cái gì mà nhìn, đây chắc chắn là tiểu sư đệ của con!” Sau đó lại nhàn nhạt nói với cái người không có bất kỳ phản ứng nào kia; “Tiểu tử thôi, đây là đại sư huynh các ngươi.”

Không biết vì sao, Nghiêm Hạo có chút khấn trương, lại thấy tiểu sư đệ trầm mặc rất lâu, mới chậm rãi mở miệng nói: “Đại sư huynh.”

Thanh âm lạnh như băng, lạnh tới làm hắn run run, Nghiêm Hạo há miệng thở dốc, đang muốn nói cái gì thì thanh âm của sư phụ lại vang lên: “Hai đứa tiểu tử thôi kia, còn chưa cút vào.”

Nghiêm Hạo vẫn nhìn tiểu sư đệ, thẳng đến khi thấy hắn như là phản ứng chậm nửa nhịp rồi mới cất bước, mới đi theo qua, đồng thời cũng hiểu, vừa rồi tiểu sư đệ trầm mặc cũng không phải bởi vì trở thành tu sĩ Nguyên Anh mà tự cao tự đại với người đại sư huynh này, kỳ thật là phản ứng chậm nửa nhịp. Bùm mặt, đưa ra cái mặt lạnh như băng, thế nhưng lại phản ứng chậm nửa nhịp... Vì sao đột nhiên cảm thấy có chút ngốc ngốc thế?

Tiến vào động phủ, sau khi mấy người ngồi xuống, Thanh Ngọc chân quân nghiêm mặt lắng nghe đại đồ đệ báo cáo, nghe được là những sự vụ hỗn tạp trong môn phái, lập tức phát tay, về mặt ghét bỏ nói: “Đừng cái việc vặt vãnh linh tinh gì cũng đều báo cáo với ta, đồ đệ dùng để làm gì? Chính là phục vụ cho sư phụ khi có việc, những chuyện kia tự con làm chủ là được rồi. Con nói một chút xem bọn sư đệ sư muội con hiện tại chạy đến nơi nào quậy phá rồi đi. Thật là, cái đám tiểu tử thôi các ngươi, đứa nào cũng không yên tâm.” Nói xong, trừng mắt nhìn cái người như tảng băng ngồi ở bên cạnh kia.

Nghiêm Hạo cười khổ, những thứ kia vốn phải là chuyện mà người Trưởng lão như sư phụ phải phụ trách, vốn không nên để hắn quyết định, sẽ làm cho người ta chỉ trích. Nhưng mà đã gặp phải người sư phụ như vậy, có thể nói cái gì bây giờ? Chỉ phải theo ông mà chuyển đề tài, nói: “Tam sư đệ cùng ngũ sư đệ đã từ Đông Châu trở lại, đang cùng nhị sư muội cùng tứ sư muội ở cùng một chỗ, hiện nay bọn họ đều tại Bắc Địa, nói là muốn... tìm được huynh đệ của tiểu sư đệ mới trở về môn, bảo sư phụ ngài không cần lo lắng cho bọn họ.”

Nói xong, nhện không được lo lắng liếc mắt nhìn tiểu sư đệ ở bên cạnh, cảm thấy với sự coi trọng của hắn với Tư Lăng, nếu biết Tư Lăng mất tích, tất nhiên sẽ có phản ứng, nhưng không ngờ biểu cảm vẫn lạnh như băng, làm cho hắn lại có chút giật mình.

“Ta có thể không lo lắng sao?” Thanh Ngọc chân quân tức giận đến râu đều nhếch lên, “Bắc Địa đã bị người của Ma tộc chiếm lĩnh, chỗ đó không biết có bao nhiêu Ma tộc và ma tu, bằng mấy đứa bọn chúng thì không phải đưa tiểu binh lính lên cho người ta diệt sao? Tức tức gọi bọn chúng trở về!”

“Sư phụ.” Nghiêm Hạo khó xử nói: “Nếu bọn họ không liên hệ với chúng ta, chỉ sợ gọi cũng không được, các sư đệ sư muội đã đóng Truyền Âm phù.”

Thanh Ngọc chân quân thiếu chút nữa bị một đám đồ đệ bất hiếu làm cho tức giận đến thẳng thiên. Sau một lúc, ánh mắt chuyển tới trên người tiểu đồ đệ lạnh như băng, không có chút nhân khí ở một bên, nhíu mày có chút sầu lo, hỏi: “Huynh đệ của tiểu sư đệ con vẫn không có tin tức sao?”

“Vâng.” Nghiêm Hạo có chút mất mát đáp, sau đó nhện không được cũng đưa mắt nhìn tiểu sư đệ, thấy hắn vẫn không phản ứng, không khỏi có chút lo lắng hỏi: “Sư phụ, tiểu sư đệ làm sao vậy?”

Thanh Ngọc chân quân thờ dãi, “Xảy ra một số chuyện, trí nhớ của nó đã thành đại giới (cái giá phải trả, chi phí).”

Nghiêm Hạo giật mình, hỏi: “Vậy có thể tìm về không?”

“Tìm về không được!” Thanh Ngọc chân quân cứng nhắc nói: “Hạo nhi, tiểu sư đệ của con thuở nhỏ tu tập vốn đã bị ức chế thất tình lục dục, tính tình đậm bạc. Hơn nữa này tuy là công pháp thượng tầng hiếm có, nhưng lại có chỗ thiếu sót, tu luyện tới trình độ nhất định sẽ vứt bỏ lục tình lục dục, đến lúc đó tu vi sẽ tiến triển cực nhanh, có thể nói là thiên tài trong thiên tài, nhưng sẽ phải trả giá bằng cảm tình cùng ký ức. Lần này hắn Kết Anh, tuy rằng phải bỏ ra ký ức để làm đại giới là do có những nguyên nhân khác, bất quá cũng chuyện sớm muộn mà thôi. Bất quá...”

“Bất quá cái gì?” Nghiêm Hạo lo lắng hỏi.

“Bất quá tình trạng của tiểu sư đệ con hình như lại có chút khác biệt, hắn cực kỳ coi trọng người huynh đệ duy nhất kia, giống như một loại chấp niệm.” Thanh Ngọc chân quân cũng không chắc chắn về tình trạng của tiểu đồ đệ, luôn cảm thấy sau khi hắn vứt bỏ ký ức thì sẽ không nên bởi vì một cái tên mà có phản ứng lớn như vậy.

Nghe xong, Nghiêm Hạo nở nụ cười, trong lòng tăng thêm vài phần nhẹ nhõm, ít nhất tiểu sư đệ vẫn là cái tên tiểu sư đệ biết quan tâm huynh đệ lúc trước, cười nói: “Sư phụ, vậy thì không có gì kỳ quái. Tư đạo hữu là người đáng để giao chân tình, mấy sư đệ sư muội đều rất có hảo cảm với hắn. Người cũng biết, tứ sư muội từ nhỏ rất nhạy cảm với người khác, cả tứ sư muội cũng cho là hắn rất tốt, vậy là không sai đâu. Con tin tưởng tiểu sư đệ, bất luận về sau sẽ biến thành thế nào thì vẫn là người tiểu sư đệ kia.”

Mặc dù Đại đồ đệ có chút lạc quan mù quáng, nhưng Thanh Ngọc chân quân vẫn thầm gật đầu mỉm cười, không phản bác lời của hắn. Có lẽ đây cũng là một trong những ưu điểm của Đại đồ đệ, vậy mới khiến bọn sư đệ sư muội phía dưới kính trọng.

Đợi sau khi Nghiêm Hạo rời đi, Thanh Ngọc chân quân thở dài với tiểu đồ đệ, nói: “Hàn nhi, con đi về tu luyện trước, có việc ta sẽ tìm con.”

Tư Hàn ngẩng đầu nhìn về phía ông ta, sau đó nói: “Tư Lăng.”

“...”

Thanh Ngọc chân quân thật muốn đem cốc trà trên tay đập vỡ cái mặt lạnh băng kia, có chút tức giận nói: “Vừa rồi Đại sư huynh của ngươi không phải nói sao, nó mất tích, mấy sư huynh sư tỷ ngươi đang tìm nó, ngươi chỉ cần an tâm chờ tin tức nó là được rồi.”

Tư Hàn nhìn ông rất lâu, lâu đến nỗi Thanh Ngọc chân quân chống không được loại tầm mắt lạnh như băng kia muốn lui một bước thì mới nói: “Con đi tìm hân.”

Thanh Ngọc chân quân vốn là muốn phản đối, bất quá nhớ đến tu vi bây giờ của hân, để cho hân đi ra ngoài lịch lãm cũng là chuyện tốt, liền đáp ứng nói: “Đi đi, bình an trở về.”

“Vâng.”

Nghe được giọng nói đáp lại này, Thanh Ngọc chân quân thật muốn phun nước mắt chạy đi. Thật vất vả mà, rốt cuộc chịu đáp lời mình một tiếng, làm sư phụ mà làm được đến trình độ này cũng thật là bi đát.

Sau khi Tư Hàn rời đi, Thanh Ngọc chân quân nghĩ nghĩ, lại gọi Đại đồ đệ tới, sau khi dặn dò một phen thì bắt đầu bế quan trùng kích Nguyên Anh hậu kỳ đỉnh cao. Làm sư phụ người ta, cũng không thể bị đồ đệ vượt mặt được.

*****

Quý Giới, Quý Vương thành.

Tư Lăng quyết định thuê một gian nhà tại Quý Vương thành. Tuy rằng nói sau này phải tìm cái cơ hội vào được Lâm gia, nhưng cũng phải có cái chỗ để chân chứ, vì thế không chút do dự đá Lâm Dương đi thuê xếp phòng ở.

Lâm Dương ở phương diện đối ngoại đàm phán thì đúng là rất có năng lực, rất nhanh liền thuê một căn nhà ở tại thành Nam gần Lâm phủ. Tuy rằng trong nhà chỉ có một cái sân nhỏ, nhưng ở nơi tắc đất tắc vàng như Quý Vương thành thì có thể thuê được gian nhà nhỏ như vậy đã coi như là hiếm có; nhà lớn thì chỉ có giá trên trời, Lâm Dương đếm Hắc tinh thạch trong túi trữ vật, kiên quyết không chịu lãng phí nữa.

Được rồi, có gian nhà đặt chân là được, Tư Lăng không kén chọn.

Sau khi vào ở, Tư Lăng bao Cửu Chuyển Linh trận lên để bảo vệ, rồi cùng Lâm Dương ngồi xuống thương lượng kế hoạch kế tiếp -- phải nói là Lâm Dương nói, Tư Lăng ra quyết định cuối cùng.

“Tiền bối, nếu muốn nhanh nhất tiến vào Lâm gia, biện pháp tốt nhất chính là tìm một cơ hội lập công, do đệ tử dòng chính của Lâm gia giới thiệu đi vào. Bất quá chúng ta hiện tại không có người, thân phận của người cũng là một vấn đề, Lâm gia ở phương diện này sẽ tra tương đối nghiêm ngặt, sẽ không tùy tiện nhận người không rõ thân phận, trừ phi chúng ta có thể thật sự khống chế được đệ tử dòng chính Lâm gia, biến hân trở thành con rối tùy ý thao túng. Chỉ là, nếu bọn họ cẩn thận kiểm tra, cho dù có Mị Nhân Khô Lâu quả, thì thân thể của người cũng che dấu không được, sẽ bại lộ.” Lâm Dương phân tích nói.

Tư Lăng gật đầu, “Biện pháp thứ hai thì sao?”

Lâm Dương da mặt co quắp, người này cứ lạnh lùng cao quý, không thêm động não như thế thật sự tốt sao? “Biện pháp thứ hai sẽ do ta tranh thủ một lần nữa trở lại Lâm gia, dùng năng lực xuất sắc để có được sự thừa nhận của Dòng chính. Lâm gia tuy rằng cũng chia dòng chính và chi phụ, nhưng chỉ cần đệ tử Chi phụ có thiên phú tốt, cũng có thể được nhà chính thừa nhận, trở thành người của dòng chính.” Nói xong, ánh mắt lộ ra một loại thần sắc âm trầm, trầm ổn nói: “Đợi sau khi Lâm gia thừa nhận ta, đến lúc đó sẽ phải ủy khuất tiền bối, trên danh nghĩa trở thành tùy tùng của ta, đến lúc đó ta sẽ an bài người tiến vào Lâm gia. Hai biện pháp đều phải hao tổn chút thời gian, bất quá phương pháp thứ hai lại là an toàn nhất, với thân phận của tiền bối, cũng không sợ bị những người ở Lâm gia dò xét danh tính.”

Tư Lăng rũ mắt xuống, tựa như đang suy xét, rồi không chút để ý nói: “Biện pháp thứ hai quả thật rất tốt, bất quá, nếu sự tình bại lộ thì chỉ sợ kết cục của ngươi sẽ không tốt.”

“Ta biết. Tiền bối xin yên tâm, Lâm Dương đều có an bài.”

Nghe xong, Tư Lăng cũng không cần phải nhiều lời nữa, nói ra quyết định: “Cứ như vậy đi, vất vả ngươi rồi.”

“Tốt lắm, xin tiền bối kiên nhẫn chờ ta một thời gian.”

Những ngày kế tiếp, Lâm Dương mỗi ngày đều đi sớm về muộn, Tư Lăng thì ru rú ở trong nhà thuê tiếp tục luyện tập thuật chế phù cấp 7. Như thế qua một tháng, Tư Lăng đột nhiên phát hiện Lâm Dương mỗi ngày trở về đều sẽ mang theo thương tích đầy mình. Cho dù như là Quý Tu, bị thương cũng sẽ chảy máu, nhìn trông chẳng khác gì Lệ quý, khiến Tư Lăng liếc thấy thiếu chút nữa nhịn không được mà tiêu diệt hân -- không có biện pháp, là di chứng kiếp trước bị lệ quý đuổi giết.

“Lâm Dương.” Tư Lăng gọi lại Lâm Dương đang muốn ra ngoài.

Lâm Dương xoay người, hơi nghiêng người, “Tiền bối, có chuyện gì?”

Tư Lăng ném cái túi trữ vật cho hắn, sau đó lại đem một cái túi linh thú cho ném hắn, nói: “Người mang theo Tiểu Khôi đi cùng đi, mỗi ngày đều bị nhốt ở trong này, nó đã phiền chán lắm rồi, người mang nó đi lịch lãm đi.”

Lâm Dương nắm thật chặt cái túi trữ vật, phát hiện bên trong là một ít bình linh tửu chữa thương, có một chút linh phù, sau đó thực thần nhiên tiếp nhận, cười nói: “Được, tiền bối, ta đi trước.”

Tư Lăng phát phát tay, chờ sau khi hắn rời đi, lại bắt đầu điều chế máu yêu thú để vẽ bùa, nghĩ nghĩ, lại gọi Tiểu Yêu Liên tới, xin nó một giọt linh dịch thêm vào, tiếp tục luyện tập Thuật chế phù thất phẩm.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 161: Lợi thế tín nhiệm

Tư Lăng là lần đầu tiên xa xỉ dùng linh dịch thêm vào máu yêu thú để vẽ bùa, trước kia bởi vì Tiểu Yêu Liên tu luyện khó khăn, cho nên hắn cũng ngưng ngừng lấy linh dịch của nó để dùng. Sau này tại Thông Thiên tháp, Trọng Thiên đã trộm một phần mười ao linh dịch của Hồng Long giao cho Tiểu Yêu Liên, khiến cho không gian của nó có thêm một cái ao linh dịch nhỏ. Hơn nữa sau khi linh dịch này dung hợp với Mộc Linh dịch thì hiệu quả cũng rất không sai, chỉ là không có hiệu quả chữa thương tốt như Mộc Linh dịch thôi.

Chỉ thêm một giọt linh dịch, Tư Lăng lập tức có thể cảm giác được trong máu yêu thú ẩn chứa năng lượng, dùng phù bút phết máu yêu thú xong, Tư Lăng tĩnh tâm, tập trung tinh thần, phù bút lướt trên tám phù trống rỗng. Từ lúc đặt bút đến lúc kết thúc, tất cả trình tự đều lưu loát liền mạch, không có nửa điểm ngưng trệ. Đến đến thời điểm thu bút, trên tám linh phù trống sáng lên một luồng linh quang, tám phù đã hoàn thành.

Tư Lăng nâng linh phù nhìn kỹ một chút, trên tám phù sáng lên đường hoa văn phức tạp, chuyển động linh quang mỹ lệ, làm cho người ta vừa nhìn cũng biết là linh phù thượng phẩm cao cấp. Đây là lần đầu tiên kể từ lúc bắt đầu nghiên cứu thấu hiểu Thuật chế phù cấp 7 tới nay, Tư Lăng vẽ ra tám linh phù Thất phẩm một cách trôi chảy như thế, không khỏi có chút mừng rỡ, đồng thời cũng giống như đã mở ra một cánh cửa, làm cho hắn đột nhiên có suy nghĩ thần kỳ ngoài dự đoán.

Quá trình chế phù trôi chảy khiến Tư Lăng giống như thấy được ánh rạng đông hy vọng, xoa xoa tay, cố ý hỏi thăm một chút: “Tiểu Hồng muội muội, linh dịch chỗ người có còn nhiều không? Có thể cho ta một lọ không?”

Tiểu Yêu Liên nhún mi nhỏ lại, khiển trách nhìn Tiểu Lăng Tử vừa không bị thương lại chẳng gặp nguy nan gì, sao có thể lãng phí như thế chứ? Đặc biệt từ sau khi đi tới Quý Giới, bọn Tư Lăng liên tiếp bị thương, Mộc Linh dịch nó tu luyện ra đã không đủ bọn họ dùng, tất nhiên muốn tiết kiệm một chút. Bất quá đến khi nghe được Tư Lăng giải thích hắn muốn luyện tập chế Hồn phù thất phẩm, nếu chế được Hồn phù thất phẩm, về sau át chủ bài bảo mệnh sẽ nhiều một chút, lúc này mới hào phóng từ trong không gian lấy ra nửa bình linh dịch cho hắn.

Nửa bình linh dịch không nhiều, chỉ có trên dưới 50 giọt, tuy rằng số lượng ít, nhưng Tư Lăng cũng không để ý. Sau khi cẩn thận cất đi thì lại hỏi: “Đúng rồi, Tiểu Hồng muội muội, người tu luyện lâu như vậy, không gian Hồng Liên của người thế nào rồi?”

Tiểu Yêu Liên ta cũng không gạt hắn, non nói: “Không gian đã lớn cỡ 15 nghìn mét vuông rồi, đây là ít nhiều cũng nhờ Tư công tử và mọi người thường xuyên giúp Tiểu Hồng tìm kiếm linh quả linh thảo, bằng không với năng lực của mình Tiểu Hồng, chắc cần một ngàn năm mới có thể tu luyện ra không gian lớn như vậy được. Trong không gian, Tiểu Hồng chia ra 5000 mét vuông để trồng trọt linh thảo, còn lại trồng cây linh quả, còn có linh trì rộng trên dưới ba mét vuông. Bởi vì phải tưới linh thảo linh thụ, cho nên linh dịch không nhiều, mỗi lần dùng thì lại ít đi một chút, cho nên về sau Tư công tử không được dễ dàng bị bị thương, biết không?”

Nghe nó bị lộ dần dần, Tư Lăng thật muốn phì cười, đưa tay xoa xoa đầu của nó, nói: “Cái này không phải do ta, dù sao đôi khi sự tình cuối cùng sẽ xảy ra ngoài dự liệu. Bất quá, ta có thể đáp ứng người, sẽ thật cẩn thận không để cho mình bị thương.”

Tiểu Yêu Liên cao hứng gật đầu, như bà cụ non nói: “Bị thương không tốt, đại ca sẽ lo lắng.”

Nghe xong, Tư Lăng phật cười rộ lên, “Người làm thế nào mà từ khuôn mặt lạnh của đại ca nhìn ra loại tâm tình lo lắng này chứ?”

“Tiểu Hồng chính là đã nhìn ra!” Tiểu Yêu Liên buồn bực nói, cho rằng Tư Lăng không tin nó.

“Được được được, người nhìn ra thì cứ nhìn ra. Nói thật, ta đúng là rất nhớ đại ca, với tư chất của huynh ấy, chắc hiện tại đã là tu sĩ Nguyên Anh rồi nhỉ?” Tư Lăng mặt nhìn xa xăm, nói.

“Đó là tất nhiên.” Tiểu Yêu Liên luôn luôn tín nhiệm mù quáng với Tư Lăng, còn mù quáng hơn cả tín tưởng chủ nhân của nó.

Hai đứa này đều tràn đầy tín tưởng đối với Tư Lăng, nói tiếp vài lời mới dừng lại, tiếp tục chuyện vừa rồi.

Liên tục vẽ mấy tấm linh phù thất phẩm để luyện tập, Tư Lăng bắt đầu vẽ Hồn phù thất phẩm. Sau khi thêm linh dịch, tỷ lệ vẽ linh phù thất phẩm thành công là 60%, trước kia là 30%, đã tăng xác suất thành công gấp đôi, điều này làm cho Tư Lăng tăng thêm phần tin tưởng. Lúc vẽ tấm Hồn phù đầu tiên, mặc dù rất cẩn thận nhưng vẫn bị thất bại, bất quá là do vẽ được bảy phần thì một nét bút chịu lực nhẹ một chút, tấm phù liền huỷ mất.

Tư Lăng cũng không nổi giận, lại bắt đầu vẽ tấm thứ hai.

Cứ tiếp tục vẽ 20 tấm, cuối cùng thành công được một tấm hồn phù thất phẩm, tỷ lệ thành công là 5%, thật là thấp đến mức khiến Tư Lăng ghen lì không biết nói gì. Bất quá so với xác suất trăm tờ huỷ hết trăm tờ trước kia, Tư Lăng cảm thấy cái xác suất thành công này đã coi như tốt.

Lại ru rú trong nhà thuê hai tháng, Tư Lăng đã thành công vẽ được hai mươi tấm hồn phù thất phẩm, linh phù thất phẩm thì được mấy trăm tờ.

Ngay lúc Tư Lăng quyết định bỏ xuống Thuật chế phù thì Lâm Dương bên kia cũng đưa tới tin tức tốt.

Lâm Dương tại một lần làm nhiệm vụ tiêu diệt quỷ quái ở mười dặm sườn núi ngoài Quý Vương thành, cứu được con út - Lâm Trạ của Lâm gia. Bởi vì biểu hiện xuất sắc, được Lâm gia chú ý đến, quyết định huỷ bỏ Lệnh xoá tên của hắn, hơn nữa còn được Dòng chính Lâm gia thừa nhận, càng làm cho thẳng nhóc quậy phá Lâm Trạ kia đôi đôi với hắn như huynh đệ tốt.

Lâm Dương hiện tại tuy rằng không coi là đại hồng nhân (người được coi trọng) của Lâm gia, nhưng bởi dính được hào quang của Lâm Trạ, cũng coi như là một Tiểu Hồng nhân, người Lâm gia không dám tùy tiện chọc hắn nữa. Hơn nữa, Lâm Dương thần kỳ từ một Quỷ Tu cấp thấp, bị phế đi tu vi mà tu luyện lại được đến Trúc Cơ trung kỳ, trong mắt người Lâm gia, thiên phú là không sai, chờ khi hắn tu luyện đến Kim Đan kỳ, Lâm gia quyết định sẽ đưa tên của hắn viết vào Lâm gia dòng Chính.

Nghe được tin tức này, Tư Lăng tất nhiên cao hứng, cảm giác đã bước được một bước lớn trên con đường trở về Nhân giới.

“Bởi vì được thiếu gia Lâm Trạ ưu ái, Lâm gia đã phân một sân nhỏ ở ngoại viện cho ta ở, mấy ngày nữa tiền bối có thể cùng ta chuyển vào đó ở, chúng ta lại nghĩ biện pháp tiến vào nội viện.” Lâm Dương uống một ngụm Xuân Sơn Xuân Vũ, tinh táo phân tích nói: “Ta đã quan sát, muốn tiến vào nội viện Lâm gia, biện pháp tốt nhất chính là do thiếu gia Lâm Trạ dẫn vào. Vốn ta là nhìn trúng Lâm Hà, cô ta là một kẻ ngu ngốc, không có đầu óc, chỉ là y vào được Gia Chủ sủng ái mà làm xằng làm bậy, lại là một kẻ thích công to việc lớn, rất dễ bị người lợi dụng, chỉ là, cô ta có chút thói quen xấu...” Lại nhìn mặt Tư Lăng, một bộ dáng khó có thể mở miệng.

Tư Lăng nhìn về phía hắn, trực giác thấy thói quen của Lâm Hà có liên quan tới hắn.

“Cô ta thích thu thập nam tu diện mạo xinh đẹp, nếu rơi vào trong tay cô ta, những nam tu kia chỉ có thể ngoan ngoãn ở tại hậu viện của ả, bởi vậy không biết đã huỷ bao nhiêu tu sĩ tư chất tốt. Hơn nữa với diện mạo của tiền bối, nếu để cho ả nhìn thấy, tuyệt đối sẽ không buông tha.” Lâm Dương hàm súc nói.

Tư Lăng mặt không thay đổi nhìn hắn, không có phản ứng gì.

Báo cáo xong nhiệm vụ của mình, Lâm Dương chau mày, chần chờ nói với Tư Lăng: “Tiền bối, cái tên tu sĩ gọi là Dương Huy kia bảo ta truyền lời cho người.”

Tư Lăng sững sờ, “Hắn hiện tại ở trong thành?”

“Vâng.” Lâm Dương gật đầu, “Hôm nay ta từ Lâm gia đi ra thì trùng hợp gặp được hắn, sau đó không kịp trốn thì bị hắn cưỡng ép bắt đi. Hắn cũng không làm gì với ta, chỉ là muốn ta chuyển cáo với người, hắn hẹn người gặp mặt tại Hoa Thiên Từ lâu ở thành Đông, có việc thương lượng.”

Tư Lăng mặt không thay đổi nhìn hắn, không biết lần này có phải lại là “Nhận ra Lâm Dương” sau đó liền nhận ra hắn hay không.

Lâm Dương có chút xấu hổ, tuy rằng hắn thật sự rất vô tội, nhưng cũng không biết Dương Huy kia nghĩ như thế nào, cứ cho rằng có nơi nào có hắn thì nhất định sẽ có Tư Lăng. Cho dù đã nói cho hắn ta biết hắn không biết hành tung của Tư Lăng, hắn ta vẫn không tin, còn tùy tiện bảo hắn chuyển lời gì.

“Tiền bối xin yên tâm, ta không có nói cho Dương Huy hành tung của ngài.”

Tư Lăng trực giác tên quỷ Dương Huy này không đơn giản, nhìn trông đích thực không giống Quỷ Tu, nhưng nhìn đồng bạn bên cạnh hắn thì có vẻ đã sớm quen biết hắn, không có chút gì kỳ lạ, vì thế đành loại bỏ suy nghĩ hắn ta là nhân tu trà trộn vào Quỷ Giới.

“Thôi, không cần để ý tới hắn.” Tư Lăng nói.

“Vâng.”

Qua vài ngày, Lâm Dương âm thầm nói cho Tư Lăng, Dương Huy tiếp tục hẹn gặp, nếu không ra mặt, hắn ta sẽ uy hiếp mình.

“...”

Vì quái gì đột nhiên cảm giác tên Quỷ Tu kia thực vô si.

Tư Lãng bây giờ còn muốn dùng Lâm Dương, tuyệt đối không thể thật sự để hắn ta bắt cóc Lâm Dương, bắt đắc dĩ, Tư Lãng quyết định đi gặp một chút, cũng muốn xem hắn ta rốt cuộc muốn làm gì.

Tư Lãng vẫn mặc áo choàng đen, mang theo Lâm Dương cùng nhau ra ngoài, đi tới Hoa Thiên tử lâu ở thành Đông. Hoa Thiên tử lâu là một tử lâu đứng số một số hai ở Quý Vương Thành, giá cả cực kỳ đắt, nhưng thắng ở chỗ rượu đều là thượng phẩm, hơn nữa trong tử lâu có đầy đủ không gian an toàn riêng tư, nên hấp dẫn rất nhiều Quý Tu có tiền vào đây tiêu pha.

Lúc đi tới gian phòng được chỉ định, Dương Huy đã ngồi ở đó uống rượu, trên bàn bày mấy bình linh tử toả ra một mùi hương rượu nồng đậm. Tư Lãng ngửi một cái, cảm thấy linh tử này không thơm bằng Tiểu Yêu Liên làm.

“Các huynh tới rồi à, lại đây ngồi.” Dương Huy tựa như đang tiếp đón bằng hữu, mời bọn họ ngồi xuống.

Tư Lãng ngồi ở vị trí trước mặt hắn, Lâm Dương đứng phía sau Tư Lãng.

“Huynh hẹn ta ra có chuyện gì?” Tư Lãng hỏi thẳng.

Dương Huy có thể đã uống khá nhiều, trên khuôn mặt tuần tử hơi ửng đỏ, trên mặt tươi cười sáng lạn, cười nói: “Nếu Tư đạo hữu đã thẳng thắn như thế, vậy Dương mỗ cũng nói thẳng, Tư đạo hữu hẳn không phải là tu sĩ của Quý Giới đúng không?”

Tuy rằng trong lòng giật mình không thôi, nhưng mặt đơ chính là đồ tốt, biểu cảm gì cũng không có. Lâm Dương vốn có chút khản trương, nhưng không biết vì sao, vừa nhìn thấy nửa khuôn mặt dưới cái mũ trùm kia cả cơ mặt cũng không co giật một chút nào, hắn cũng trở nên bình tĩnh.

Dương Huy buồn bực nhìn hắn, uống một ngụm rượu nói: “Sao mà các người đều chẳng khản trương gì cả vậy?”

“Không, ta rất khản trương.” Tư Lãng tiếp tục mặt không chút thay đổi nói. Trên thực tế, mỗi khi hắn khản trương thì liền quen thói đơ mặt, chỉ là bọn họ không biết, cho nên dù giờ hắn có nói thật thì cũng không tin mà thôi.

“Ta nhìn không ra.” Dương Huy dồn sức nhìn hắn, lắc đầu nói, “Ngược lại cảm thấy cái vẻ mặt này của huynh thực đáng ăn đòn.”

“...”

Lâm Dương lại liếc mắt nhìn Tư Lãng, trong lòng lặng lẽ chấp nhận cách nói của Dương Huy. Hắn cảm thấy Tư Lãng đưa ra cái gương mặt tê liệt, lãnh diễm cao quý này thì quả thật đáng ăn đòn, rõ ràng có lúc biểu cảm rất bình thường, hi vọng ai ở đó đều không thiếu nha.

“Để ta đoán một chút, Tư đạo hữu nếu không phải người của Ma tộc, vậy hẳn chính là tu sĩ Nhân tộc rồi. Bất quá, ta cảm thấy nhân tu tương đối đáng tin, ta cũng hi vọng huynh là nhân tu.” Dương Huy nói tiếp.

Tư Lãng vẫn là mặt không chút thay đổi, nhìn trông vô cùng bình tĩnh, cả Hồn lực âm thầm ngưng tụ lúc trước cũng tản đi. Hoặc là nói, ban đầu hắn quả thật bị Dương Huy đột nhiên dọa đến, nhưng sau đó khi hắn ta bắt đầu khôi phục bản chất lạnh nhãi thì hắn liền bình tĩnh. Nếu Dương Huy muốn đối phó hắn, đòi nào lại trăm phương nghìn kế hẹn gặp mặt hắn, sau đó lại ở trong này lải nhải dong dài làm gì? Bộ không biết rằng rất nhiều nhân vật phản diện chính là bởi vì quá dài dòng nhiều chuyện, nên mới có thể bị chính nghĩa hay là nhân vật chính đánh bại sao? Đến khi nghe được hắn ta nói cái gì, cái gì mà động phủ mà tu có rất nhiều thứ tốt, thay vì làm lợi cho những quý tu kia, không bằng làm lợi cho đồng hương gì gì đó, trong lúc nhất thời, Tư Lãng thật không biết nên đưa ra cái biểu cảm gì mới tốt. Chẳng trách khi đó hắn ta lại hào phóng nói cho hắn biết nơi đó là động phủ mà tu.

Sau khi Dương Huy lải nhải một hồi, đột nhiên nói: “Tư đạo hữu, chúng ta giao dịch đi. Ta biết huynh muốn về Nhân giới, hi vọng đến thời điểm đó huynh không ngại mang ta theo một đoạn đường.”

Lúc này, đến phiên Tư Lãng khẳng định, “Huynh quả là không phải Quý Tu.” Chả trách rực rỡ tươi sáng như vậy, thì ra vốn cũng không phải là Quý Tu.

“Đúng, chúng ta đều là người lưu lạc chân trời mà, cũng là đồng hương cả. Sư môn của ta tại Đông Châu ở đại lục Thương Vũ, không biết sư môn Tư đạo hữu ở nơi nào?”

“Không môn không phái, tán tu.” Tư Lãng đáp, sau đó hỏi: “Huynh sao lại đoán được?” Nhanh chóng tìm hiểu tham khảo, để tránh về sau không cẩn thận lại bị Quý Tu khác phát hiện thân phận Nhân tu của mình.

Dương Huy nhìn về phía Lâm Dương, cười nói: “Điều này ít nhiều là do Lâm Dương, nếu không phải Lâm Dương, ta cũng sẽ không chú ý đến Tư đạo hữu, tiến tới suy đoán ra thân phận của huynh.”

Lâm Dương bị tầm mắt oán hận của Tư Lãng đục khoét, chỉ có thể cười khổ, không rõ tại sao lại dính tới mình?

“10 năm trước, ta thật ra đã nhìn thấy cái tên Quý tu xui xẻo Lâm Dương này bị người trong tộc hãm hại thế nào, lại bị Lâm gia đẩy ra làm quý chết thay, ta khi đó còn nghĩ Quý Giới và Nhân Giới cũng không khác gì nhau; hơn nữa có tên quý xui xẻo như vậy, tự nhiên liền nhớ kỹ. Không nghĩ tới 10 năm sau gặp lại, hắn ta ngược lại khiến ta bất ngờ, hơn nữa hai lần gặp mặt, với hành vi phòng bị theo bản năng của Tư đạo hữu, ta tất nhiên đoán ra được một hai.”

Tư Lãng lặng lẽ uống một ngụm linh tử, rốt cuộc xác định biểu hiện nhiệt tình của Dương Huy là có dự mưu, xem ra cảm giác lúc trước của mình không sai.

“Ta sao lại phải tin ngươi?” Tư Lăng đột nhiên hỏi, ánh mắt dưới mũ trùm vô cùng sắc bén.

Dương Huy thân nhiên cười, cầm ra một cái ngọc giản, cười nói: “Không biết phần công pháp ‘Thuật chuyển thể’ này có thể lần cho Tư đạo hữu tín nhiệm hay không?!”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 162: Tư hàn xuất thủ

Trở lại nhà thuê, Tư Lăng cởi áo choàng, cầm cái ngọc giản mà Dương Huy đưa cho, thần thức dò xét vào trong ngọc giản, cẩn thận xem xét bộ công pháp kia một lần, trong lòng lấy làm kỳ, xem ra Dương Huy cũng không lừa hấn.

“Tiền bối, thật sự có công pháp có thể giúp người thay đổi thân thể thành giống như quý tu sao?” Lâm Dương tò mò hỏi, trong lòng thật ra có chút khó có thể tin được. Nếu làm được như vậy, về sau có Nhân tu chạy đến Quý Giới, chỉ cần thủ một bộ công pháp chuyển thể thì hoàn toàn có thể lường gạt Quý Tu ở Quý Giới, hoành hành ở Quý Giới căn bản không thành vấn đề.

Tư Lăng thôi diễn bộ công pháp này một lần, mới đáp lời hấn, “Hấn không hề lừa ta.” Xem ra, đây chính là nguyên nhân Dương Huy có thể che giấu mình, không phải buồn phiền mà cùng Quý Tu xen lẫn cùng nhau. Bất quá, có bộ công pháp này thì ngược lại giúp đỡ hấn rất nhiều, đại ca sẽ không cần lo lắng ta lưu lạc tại Quý Giới bị quý căn nữa ~ yeah yeah ~(^o^)/

Lâm Dương nhìn hấn một cái. Vì quái gì đột nhiên cảm thấy cái gương mặt đơ đơ kia toát ra khí tức thực nhận nhạo vậy?

Lập tức, Tư Lăng phân phó nói: “Lâm Dương, ngươi đi thăm dò thân phận của Dương Huy.” Lâm Dương bây giờ là Tiểu Hồng nhân bên cạnh Lâm Trạ -- Thiếu gia dòng chính của Lâm gia, cũng có một chút nhân mạch, điều tra một người thì hoàn toàn không thành vấn đề.

Đội sau khi Lâm Dương rời đi, Tư Lăng liền bắt đầu tu luyện bộ Thuật chuyển thể này. Hấn dùng một ngày đã hoàn thành toàn bộ. Thể xác, khí tức thay đổi hoàn toàn, bề ngoài nhìn có vẻ không có gì thay đổi, nhưng bất kể là xúc giác hay hơi thở, tất cả đều thêm chút khí âm trầm của Quý Tu; cho dù những Quý Tu cấp cao tự mình dùng thần thức xem xét cũng tuyệt đối không phát hiện được khác thường. Chẳng trách tên Dương Huy kia dám ngang nhiên tùy tiện lấn lộn tại Quý Giới, cả tính cách cũng không thêm sửa, bởi vì dù có hoài nghi thì cũng tìm không ra vấn đề.

Hai ngày sau, Lâm Dương mang về tư liệu của Dương Huy. Tư liệu rất đơn giản, chỉ tra ra Dương Huy là đệ tử Vạn Sơn Môn, bởi thiên tư rất tốt nên rất được môn phái trọng thức, về phần những cái khác thì đều không có, đơn giản là khiến người ta không tìm ra sai lầm. Hơn nữa Vạn Sơn Môn này tuy rằng chỉ là một môn phái nhỏ, nhưng cũng coi như là một loại che dấu thân phận, sẽ không có ai hoài nghi hấn kỳ thật là một Nhân tu.

Vì lấy tín nhiệm với Tư Lăng, Dương Huy ngược lại đã lộ ra tin tức của mình. Hấn là ở 20 năm trước lưu lạc đến Quý Giới, sau đó vẫn muốn tìm cách về Nhân giới, những năm gần đây cũng dò xét rất nhiều địa phương, cuối cùng mục tiêu đặt tại truyền tông trận truyền thuyết thông tới Nhân giới ở Phủ thành chủ Quý Vương thành.

Dương Huy nói thẳng, hấn sở dĩ nhìn chằm chằm Tư Lăng, muốn hợp tác với Tư Lăng, hoàn toàn là bởi vì Lâm Dương. 10 năm trước, cái kết cục không hay ho của Lâm Dương quả thực là làm cho lòng người rét lạnh, khiến cho hấn khắc sâu ấn tượng. Thế như khi Lâm Dương khôi phục tu vi lại lựa chọn trở về Lâm gia, dù rằng biểu hiện đối với Lâm gia vô oán vô hối, thật không tìm ra điểm xấu gì, nhưng Dương Huy vẫn có chút không tin người ta có thể làm được thánh phụ như vậy. Hấn âm thầm quan sát mấy ngày, liền biết Lâm Dương lần này về Lâm gia có mục đích khác, chỉ sợ là không đơn giản nhumặt ngoài. Lại trải qua lúc trước suy luận, mới mạo hiểm một phen, hẹn Tư Lăng ra thăm dò.

Lại là Lâm Dương...

Lần nữa bị Lâm Dương trong lúc vô ý chơi sỏ, Tiểu Lăng Tử buồn bực thừa nhận, vận khí của hấn vẫn không tốt như vậy. Tên Quý Tu đầu tiên gặp được khi lưu lạc Quý giới, vốn cho rằng là kẻ có thể trợ giúp mình, ai biết trên bản chất lại là cái tên chuyên hại người.

Tư Lăng luôn cảm thấy Dương Huy còn che giấu mình một số việc, tuy rằng hấn ta vì lấy lòng tin của mình mà không tiếc đưa ra bộ Thuật chuyển thân này, nhưng đáy lòng Tư Lăng vẫn không hoàn toàn tín nhiệm hấn.

“Tiền bối, chúng ta nên tin hấn sao?” Lâm Dương dò hỏi.

Tư Lăng nghĩ nghĩ, huỷ đi ngọc giản ghi chép tư liệu của Dương Huy, nói: “Có lẽ trước tiên cứ như vậy đi, để xem thành ý hợp tác của hấn rồi mới tính tiếp.” Nếu hấn ta còn mục đích khác, Tư Lăng cũng sẽ không mặc cho người ta khi dễ.

“Vâng.”

*****

Đại lục Thương Vũ, Bắc Địa.

Bắc Địa tuy rằng đã hoàn toàn bị chiếm thành địa bàn Ma tộc, nhưng một vài môn phái lịch sử lâu đời vẫn đang tận lực chống đỡ, lấy Dĩ Sơn môn làm cứ điểm, ngăn cản Ma tộc xâm nhập. Mà giữa Ma tộc xâm lược đại lục Thương Vũ và Nhân tộc luôn xảy ra những cuộc chiến lớn nhỏ không đồng nhất, khiến cho hai bên đều có thương vong. Những hận thù trong quá khứ lại một lần nữa mở rộng, song phương không chết không ngừng.

Bởi vì Bắc Địa là nơi đầu tiên trong đại lục Thương Vũ xuất hiện Ma tộc, hơn nữa là vùng đất đầu tiên bị chiếm đóng, vì thế địa vực vẫn còn rất nhiều đệ tử do môn phái khác phái đến Bắc Địa trợ giúp các phái đang gắng sức chống đỡ còn lại, thuận tiện cũng tới để “im hơi lặng tiếng phát tài”[1], cũng vì vậy mà Bắc Địa tuy rằng Ma tộc rất nhiều, nhưng Nhân tu cũng không kém.

[1]闷声发大财 Có hai nghĩa:

1. Có đôi khi không nói lời nào, không phô trương nhưng có thể giữ gìn, bảo đảm lợi ích cho mình.
2. Tránh cho để cho người khác biết chính đang làm cái gì, tránh để người khác thấy mình đang kiếm được lợi ích, mà khiến người khác đỏ mắt, đổ kỵ, ước ao.

“Chết tiệt, sao lại gặp phải nữ nhân này? Lúc trước nàng ta không phải thông đồng thiếu chủ Ma tộc sao? Tại sao lại bị đại tướng bên cạnh thiếu chủ Ma tộc đuổi giết? Chắc chắn, thật đúng là dã man!”

“Nhị sư tỷ, coi chừng bị bọn họ phát hiện!”

“Ai nha, đừng lo lắng, nữ nhân kia hiện tại thân lo chưa xong, đời nào lại phát hiện chúng ta.”

“Nhị sư tỷ, nàng chính là phản đồ Nguyệt Thiên Dạ của sư môn chúng ta sao? Nhìn có vẻ thật lợi hại nha.”

“Ngũ sư đệ, đệ cẩn thận một chút, nữ nhân kia là yêu tinh, lại rất biết quyến rũ người khác, nam nhân nhìn nàng lâu vài lần, lập tức sẽ trở thành một người trong hậu cung của nàng ta. Giống như cái tên ngọc Tiêu Trạc - cháu trai của Thanh Dương trưởng lão vậy, hết lòng hết dạ với nàng ta. Còn nữa, còn nữa, Tư đệ đệ cũng từng vì nàng mà bị đuổi ra khỏi gia tộc, thật xui xẻo mà, may mắn là sau này cái tà quy chính...”

“Sư tỷ!”

Nghe được tứ sư muội nghiêm túc lên tiếng, Trương Như Hiệp mới chưa thỏa mãn mà ngậm miệng, thấy ngũ sư đệ khóe miệng co giật, đưa tay xoa nhẹ đầu của hắn một cái, nhưn mảy nói: “Như thế nào, đệ không tin lời của sư tỷ à? 20 năm nay đệ không trở về môn, tất nhiên không biết những chuyện kia.”

“Không, đệ rất tin tưởng.” Ngũ sư đệ Mạc Thanh Phong nghĩ một đằng nói một nẻo, chỉ hi vọng nhị sư tỷ nghiêm túc một chút đi, bọn họ bây giờ đang đứng tại địa bàn Ma tộc, nên đứng đắn chút đi chứ.

Lúc này, tam sư đệ đột nhiên lên tiếng nói: “A, Nguyệt Thiên Dạ đang kéo hai tên ma tu kia đánh tới hướng chúng ta.”

Nghe vậy, khuôn mặt vốn còn có chút hi ha buồn cười của bọn họ lập tức cảnh giác, che dấu khí tức của mình thật sâu, đồng thời cũng chuẩn bị tình huống không đúng thì lập tức ra tay.

Lúc này, giữa không trung, một nữ tu mặc y phục đỏ rực kiều tiền nữ đang chống lại hai tu sĩ Nguyên Anh Ma tộc. Bọn họ mang khí thế hoàn toàn áp đảo Nguyệt Thiên Dạ chỉ là Kim Đan trung kỳ, nhưng khổ nỗi Nguyệt Thiên Dạ pháp bảo quá nhiều, thậm chí có được pháp bảo có thể khắc chế vũ khí của bọn họ, khiến bọn họ trong lúc nhất thời không thể làm gì, chỉ áp chế khí thế của nàng ta, làm cho nàng ta không thể trốn thoát.

“Yêu nữ, còn không trả lại thứ nguoi đã lấy cắp?” Một người trong Ma tộc quát.

Nguyệt Thiên Dạ cười lạnh một tiếng, ngạo nghễ nói: “Cái gì mà ta đánh cắp? Vì sao không nói là nguoi của Ma tộc các nguoi vô si cướp đi từ Nhân tộc chúng ta? Ta bất quá là đem vật về nguyên chủ mà thôi.”

Không thèm nói nhiều nữa câu, tiếp tục đánh nhau.

Bỗng nhiên, Nguyệt Thiên Dạ nhìn thoáng qua hướng đám nguoi Trương Như Hiệp, khóe môi lộ ra nụ cười, không chút do dự bay về hướng bọn họ đang ẩn thân. Quyền trọng trong tay nàng vung lên, một luồng ánh sáng đỏ loé lên, mấy bóng hình phóng lên cao, không thể không tránh né công kích của nàng ta.

Thấy là bốn Nhân tu, Nguyệt Thiên Dạ nhìn thoáng qua, nhận ra Trương Như Hiệp. Trương Như Hiệp là nội môn đệ tử đầu tiên mà nàng biết đến khi ở tại Thiên Tông phái, tuy rằng tiếp xúc không nhiều, nhưng Trương Như Hiệp xử sự làm nguoi cũng không tệ lắm, làm lúc vẫn là ngoại môn đệ tử, nàng cực có cảm tình. Nguoi còn lại tuy rằng không nhận biết, nhưng có thể ở cùng Trương Như Hiệp, hẳn có lẽ là đệ tử Thiên Tông phái. Nhớ tới thân phận Trương Như Hiệp tại Thiên Tông phái, không khỏi nghĩ tới tiểu sư đệ Tư Hàn của nàng ta, cái áy này khi kéo bọn họ xuống nước hoàn toàn không còn, chỉ còn lại chán ghét.

Nguyệt Thiên Dạ cô nương thực tùy hứng quyết định, nàng chính là giận chó đánh mèo thì thế nào? Ai bảo Trương Như Hiệp có loại sư đệ thích đối nghịch với nàng chứ.

“Trương sư tỷ, thật là xin lỗi, ta không biết các nguoi ở trong này.” Nguyệt Thiên Dạ mặt mang xin lỗi, thân thể lại cố ý bay tới chỗ bọn họ, tính toán dẫn

hoạ tới.

Trương Như Hiệp thầm than xui xẻo, thế nào lại gặp phải nàng ta? Ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Nếu xin lỗi, Nguyệt đạo hữu có thể không nhìn chúng ta, chúng ta chỉ đi ngang qua, bây giờ liền đi.”

Nguyệt Thiên Dạ nhưng có chút giận, “Trương sư tỷ, hiện tại Ma tộc là kẻ địch chung của Nhân tộc chúng ta, chúng ta hẳn là nên vứt bỏ hiềm khích lúc trước, đánh bại bọn họ rồi lại nói. Hơn nữa thứ mà ta lấy về từ chỗ bọn họ vốn là bảo vật trấn phái của Vạn Pháp tông Bắc Địa, vật cần phải trả về cho nguyên chủ, cũng không phải tư tâm giữ cho mình.”

Đám Trương Như Hiệp khoe miệng có chút co giật, tuy rằng nàng ta nói nghe rất chính khí hiển ngang, xuất phát điểm cũng là thiện ý, vấn đề là người phải xem đẳng cấp của địch nhân, đừng tùy tiện kéo người ta xuống nước chứ.

Đang nói chuyện, hai tên Ma tộc kia đã tới, ra tay hết sức độc ác, khiến bọn Trương Như Hiệp không thể không như ý Nguyệt Thiên Dạ mà bắt đầu nghênh chiến. Chỉ là đẳng cấp của bọn chúng vốn áp trên bọn họ, khiến cho tình cảnh của bọn họ rất nguy hiểm.

Nguyệt Thiên Dạ thấy bọn Trương Như Hiệp giữ chân một tên Ma tộc, đúng lúc dọn ra cho nàng không gian, bèn thả một sát chiêu về phía tên Ma tộc đang đối phó với mình, chuẩn bị bỏ chạy. Đột nhiên, một luồng khí tức lạnh lẽo ập đến, làm cho thân hình nàng đông cứng lại, đánh mất cơ hội trốn thoát.

Hai tên Ma tộc thần sắc đột nhiên ngưng trọng, nhìn người từ phương xa đang ngự kiếm bay đến. Người nọ đứng trên một thanh kiếm băng lỏng lẻo trong suốt, bạch y bay bay, một mái tóc trắng đen giao nhau thật kỳ quái. Nơi nào hắn đi qua, vạn dặm đông băng, nhiệt độ không khí đột ngột giảm xuống, làm cho bọn họ cảm giác được rét lạnh mà lâu lắm chưa từng chịu qua, sinh ra một sự sợ hãi.

Đợi khi người nọ đến gần, lúc thấy rõ dung nhan hắn thì tất cả mọi người đều có chút khó có thể tin tưởng. Nguyệt Thiên Dạ kinh ngạc rất nhiều, về mặt đề phòng, nàng biết Tư Hân xưa nay có loại sát tâm khó hiểu đối với mình, hơn nữa hắn ta lúc này tu vi tuy chỉ là Nguyên Anh sơ kỳ nhưng lại mạnh mẽ đến mức khiến lòng người sinh sợ hãi. Nếu nàng bây giờ chống lại hắn, chính mình cũng không tin tưởng có thể chạy trốn trước mặt hắn. Nhưng mà, nghĩ tới Tư Lăng bởi vì người này mà vứt bỏ mình, Nguyệt Thiên Dạ trong lòng khó có thể không có sát ý với hắn, chỉ hận chính mình còn chưa đủ mạnh.

Người nọ cao cao lơ lửng ở giữa không trung, nhìn đám người ở hiện trường, ánh mắt lạnh lẽo như băng đi qua nơi nào cũng đều làm cho người ta nhìn không được rung mình một cái.

“Tiểu, tiểu sư đệ.” Trương Như Hiệp lắp bắp kêu một tiếng.

Tiếng “Tiểu sư đệ” ngày dường như phá vỡ ma chú, ba người đệ tử còn lại của Thanh Ngọc chân quân ngỡ ngàng nhìn tiểu sư đệ đã thay đổi cực lớn, quả thực không dám tin, lại càng khó tin với ánh mắt xa lạ lạnh băng của hắn khi nhìn bọn họ, không có chút nhân khí, nhìn đến khiến đám sư huynh sư tỷ bọn họ run run không thôi.

Cũng bởi vì Trương Như Hiệp lên tiếng, vì thế chiếm được sự chú ý của cặp mắt lạnh lẽo kia.

Trương Như Hiệp nước mắt đầy mặt, sớm biết thế nàng đã không lên tiếng trước. Nước mắt tuôn trào, vì quái gì sau khi tiểu sư đệ Kết Anh thì cảm giác càng đáng sợ hơn? Làm sư tỷ mà sợ tiểu sư đệ của mình thì thật sự quá mất mặt.

“...”

Mạc Thanh Phong ngỡ ngàng một lát, nhìn không được hỏi: “Tiểu sư đệ làm sao vậy? Á?” Nói còn chưa xong, đã bị nhị sư tỷ cùng tam sư huynh nhà mình đánh cho một bạt tay vào gáy, cả tứ sư tỷ cũng dùng một loại ánh mắt “hận rèn sắt không thành thép” mà trừng hắn.

Lúc này, hai tên ma tu thấy đối phương không hề hành động gì, nhìn nhau, bất tình linh không chế người, vốn là muốn trực tiếp bắt lấy đám Trương Như Hiệp làm con tin uy hiếp cái tên không biết từ đâu chạy tới này, lại không ngờ một con Băng lăng (?) tốc độ cực nhanh ập đến, đánh bay bọn họ.

Không có ai nhìn thấy người trên thanh kiếm băng kia ra tay khi nào, hắn dường như chỉ là an tĩnh đứng tại chỗ đó, hai tên ma tu liền đột nhiên bị Băng Lăng xuất hiện đánh bay.

Nguyệt Thiên Dạ đồng tử hơi co lại, trái tim đập như sấm, đột nhiên sinh ra một sự khiếp sợ, gần như nhìn không được muốn cướp đường mà trốn.

Hai tên ma tu một kích không trúng, ngược lại bị đối phương làm bị thương nặng, phun ra ngụm huyết, nhìn nhau hoảng sợ, rốt cuộc bất chấp cướp lại bảo vật bị trộm, quay người chạy trốn.

Mọi người đều nhẹ nhàng thở ra.

Lúc này, người tên thanh băng kiếm đột nhiên lên tiếng, thanh âm lạnh như băng: “Sư tỷ.” Dừng một lát, lại nói: “Sư huynh.”

Bọn Trương Như Hiệp nhìn dung nhan tựa như khắc băng băng, không có chút nào nhân khí kia, không khỏi có chút đau “trúng”, chẳng lẽ người hiện tại mới phản ứng kịp chúng ta là sư huynh sư tỷ của người sao? Tiểu sư đệ, thật là đặc biệt không trọng trọng trường bối nha!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 163: Đóng băng Nguyệt Thiên Dạ

Dung nhan lạnh như khắc băng băng, mái tóc trắng đen đan xen, dường như nhuộm bằng sương giá, thanh lãnh như tuyết trên đỉnh núi, ánh mắt lạnh lẽo không có chút cảm xúc, tầm mắt thản nhiên nhìn lại, xa lạ mà vô tình. Tiểu sư đệ xa lạ như vậy khiến bọn sư huynh sư tỷ Trương Như Hiệp đều cảm giác áp lực lớn như núi.

Đồng dạng, Nguyệt Thiên Dạ cũng có chút ngoài ý muốn đối với Tư Hàn. Nếu không phải biết đây là thế giới tu tiên truyền thống, nàng đã cho rằng Tư Hàn đây là chạy theo trào lưu mà đi nhuộm tóc, còn nhuộm được thật tự nhiên, dù cho chính mình cực chán ghét người nam nhân này, nhưng không thể không thừa nhận bề ngoài hắn cực kỳ xuất sắc. Mái tóc trộn lẫn trắng đen này thậm chí nổi bật cái khí chất đặc biệt của hắn thêm vô cùng tinh tế. Chỉ tiếc người nam nhân này quá lạnh, quá ngạo mạn, dễ làm tổn thương người khác, bằng không...

Đang lúc bọn Trương Như Hiệp có chút không chịu nổi loại ánh mắt lạnh như băng kia thì Tư Hàn cuối cùng mở miệng: “Tư Lăng ở nơi nào?”

Nghe vậy, vốn đang định thừa dịp không ai chú ý mà vụng trộm rời đi, Nguyệt Thiên Dạ trong lòng giật mình, kinh ngạc nhìn về phía Tư Hàn. Tư Lăng mất tích?

Trương Như Hiệp cùng Vu Tuyết da đầu run lên, hai người liếc nhau, vẫn là quyết định thẳng thắn thành khẩn báo cáo, “Tiểu sư đệ, Tư đệ đệ cùng ma tu đánh nhau một trận, bị không gian quyền trực nổ tung cuốn vào đường hầm không gian, đã chẳng biết đi đâu.” Nói xong, có chút thấp thòm nhìn hắn.

Từ lúc đến Bắc Địa, cực ít liên hệ cùng sư môn, lúc này bọn họ còn không biết chuyện phát sinh trên người tiểu sư đệ nhà mình, thấy bộ dáng này của hắn, tuy rằng lòng có nghi vấn, nhưng cũng chỉ cho là hắn tấn cấp Nguyên Anh nên khí tức thay đổi, cũng không nghĩ nhiều.

Tư Hàn chỉ nhìn bọn họ, còn chưa lên tiếng, thì một thanh âm lo lắng truyền đến: “Tư Lăng còn sống chứ?”

Ánh mắt của mọi người đều nhìn về phía Nguyệt Thiên Dạ đột nhiên lên tiếng.

Nguyệt Thiên Dạ sau khi thoát ra, rất nhanh liền phản ứng kịp, thấy Tư Hàn nhìn về phía mình, âm thầm đề phòng, chuẩn bị tùy thời ra tay chạy trốn. Nàng biết mình bây giờ tuy rằng pháp bảo rất nhiều, nhưng tu vi lại còn thấp, chống lại Tư Hàn chỉ có phần thua thiệt thôi, cũng không muốn cật lực. Huống hồ, ngay khi nói ra khỏi miệng thì nàng đã lập tức hối hận, không nên vì một nam nhân không yêu mình mà để bản thân rơi vào hiểm địa.

Tư Hàn yên lặng nhìn nàng ta, ánh mắt lóe lên, ngay lúc Nguyệt Thiên Dạ cảnh giác lập tức chạy trốn thì uy áp của tu sĩ Nguyên Anh ập đến, khiến cho nàng không thể không dùng toàn lực chống cự, sắc mặt đỏ bừng, ngón tay nắm quyền trượng trở nên trắng nhợt.

“Hừ!”

Một tiếng hừ nhẹ lạnh lùng, Nguyệt Thiên Dạ bị đánh bay, há mồm phun ra một ngụm máu, khí tức uể oải, rơi xuống đất, mặt đất bị thân thể nàng đập thành một cái hố to.

Bọn Trương Như Hiệp nhìn thấy mà trong mắt lấp lánh liên tục. Đây chính là uy lực của tu sĩ Nguyên Anh, không có người nào nhìn ra được hắn ra tay như thế nào, lại có thể cảm giác được cái sức mạnh khủng khiếp nhảy mất bùng nổ kia. Loại sức mạnh kia làm cho người ta thật kinh sợ, ngay cả sư phụ bọn hắn cũng chưa từng khiến bọn họ cảm giác như thế. Quả nhiên tiểu sư đệ không hổ là thiên tài có khả năng khi thăng Thượng Giới trong ngàn năm của Thiên Tông phái, có lẽ không cần ngàn năm, tiểu sư đệ đã có thể phi thăng.

Lúc này, Nguyệt Thiên Dạ bị đánh xuống hố cũng lập tức không có việc gì, tuy rằng bị thương, nhưng nàng ta lại không thể so với người thường, lại sôi nổi từ trong hố bay ra, quyền trượng trong tay vung lên, nhắm ngay Tư Hàn, khề kêu một tiếng: “Cắt bỏ Không gian.”

Giữa không trung xuất hiện một cái lưới không gian, người rơi vào lưới sẽ bị không gian cắt bỏ vạn xoắn, đến cả linh hồn cũng bị xóa bỏ. Đây cũng là lưới không gian khi chống lại tu sĩ cấp cao hơn mình mới xuất hiện, nếu là tu sĩ cùng cấp hay cấp thấp hơn, Nguyệt Thiên Dạ chỉ một chiêu này đủ có thể vô thanh vô tức khóa lại địch nhân, trực tiếp gạt bỏ.

Tư Hàn ánh mắt băng lãnh, phát tay, một con rồng băng to dài gào thét mà đi, cùng lưới không gian va chạm vào nhau, hai loại sức mạnh va chạm, cắn nuốt phân cao thấp lẫn nhau, toàn bộ không gian đều rung chuyển. Đến khi con Băng Long cùng lưới không gian kia tan biến, Tư Hàn mới bước một bước ở không trung, vạn dặm đóng băng, Nguyệt Thiên Dạ đang chạy trốn cũng đồng thời bị một luồng khí khóa lại, sương khí lướt qua, trên người đã phủ một tầng băng giá óng ánh, duy trì tư thế quay người chạy trốn, từ giữa không trung ngã xuống.

“...”

Các sư huynh sư tỷ đang vây xem lại lần nữa áp lực lớn như núi.

Đây thật sự là tiểu sư đệ của bọn họ sao? Bất quá, thật là cmn lợi hại.

Tuy rằng áp lực rất lớn, nhưng rốt cuộc là sư đệ của mình, mấy người vẫn rất cao hứng. Bỗng đột, nhiên Tư Hàn ngừng đầu nhìn về phía tây bắc.

Chỉ thấy giữa không trung ngoài nghìn mét hướng tây bắc, đột nhiên không gian bị xé toạt một vết rách, một người từ khe nứt không gian đi ra. Người nọ mặc áo choàng màu vàng, khuôn mặt anh tuấn, khí thế kiêu ngạo phóng đảng, lạnh lùng nhìn Tư Hàn.

Nhìn thấy nam tử xé toạt không gian xuất hiện, người ở chỗ này thần sắc đều ngưng trọng. Bình thường thì chỉ có tu sĩ Hóa Thần kỳ mới có thể xé rách không gian ở cự ly gần, tuy rằng cũng có pháp bảo có thể hỗ trợ xé toạt không gian, nhưng thấy hành động của người này, rõ ràng không phải là dùng pháp bảo, không khỏi suy đoán người này tu vi tất nhiên đã đến Hóa Thần, hơn nữa từ khí thế phóng đảng ngạo nghễ của hắn, vô cùng rõ ràng chắc chắn, xác nhận người này là tu sĩ Hóa Thần không thể nghi ngờ.

Sắc mặt của mọi người cũng có chút không tốt, chỉ hi vọng vị tu sĩ Hóa Thần này không phải địch nhân, bằng không năm người bọn họ cộng lại cũng không phải là đối thủ của hắn.

Người nọ nhìn Nguyệt Thiên Dạ bị đóng băng dưới đất, ánh mắt lóe lên, tay vừa nhấc lên, Nguyệt Thiên Dạ đóng băng đã bay đến trước mặt hắn. Sau khi quan sát người bị phong ấn ở băng, hắn đột nhiên ngạo mạn cười, chột trí: “Xem ra nhân tu cũng không phải đều là ngu xuẩn!”

Nghe nói như thế, mọi người sắc mặt khê đổi. Hắn gọi bọn họ là “Nhân tu”, như vậy người này nếu không phải là Yêu tộc thì chính là người của Ma tộc, bất kể là tộc nào, đều không hoà hợp với nhân tu.

Người kia nói, đưa tay nâng người bị đóng băng lên, cổ tay áo vung lên, một uy áp thuộc về tu sĩ Hóa Thần ép tới. Bọn Trương Như Hiệp không có chút năng lực phản kháng đã bị đánh bay ra ngoài, mấy người đều bị thương té trên mặt đất. Chỉ có Tư Hàn lui về sau hai mươi bước, mới cứng rắn miễn cưỡng ngừng lại, khóe môi tràn ra một tơ máu.

Tu sĩ kia nhìn thấy Tư Hàn thế nhưng có thể tiếp được một chiêu của mình, ngoài ý muốn nhìn hắn một cái, rất nhanh liền nhớ tới người này hẳn chính là một trong huynh đệ Tư Gia mà Nguyệt Thiên Dạ vẫn kiêng dè oán hận - Tư Hàn.

Nghĩ thế, dục vọng muốn giết sạch bọn họ phai nhạt xuống, hắn phát tay xé toạt không gian, nâng người bị đóng băng bước vào khe nứt không gian, rồi đi.

Tư Hàn nhìn bọn họ rời đi, sau một lúc mới xoay người bay hướng tới mấy vị sư huynh sư tỷ bị thương dưới đất, đáp xuống trước mặt bọn họ.

Trương Như Hiệp mấy người lúc này tình huống không tốt lắm, nhìn thấy người nọ rời đi, Tư Hàn lúc này còn ở lại, mới yên lòng, dò hỏi: “Tiểu sư đệ, đệ có thể biết vị tu sĩ Hóa Thần vừa rồi là người nào không?”

Tư Hàn lắc đầu, “Không nhận biết.” Trên thực tế, hắn hiện tại không nhận ra bất kỳ kẻ nào.

Trương Như Hiệp cũng không ngoài ý muốn, đại lục Thương Vũ có mấy vị tu sĩ Hóa Thần thì bọn họ đều biết đến, tuy rằng không nhất định đều thấy qua, nhưng cũng là nghe sư môn nói tới những điểm đặc thù, chỉ có vị tu sĩ Hóa Thần này cảm giác thực xa lạ, hơn nữa hắn vừa rồi rõ ràng là muốn giết bọn họ, lại bỏ dở nửa chừng, cũng không biết là Ma Tu hay là Yêu Tu.

Tuy rằng trong lòng có nghi vấn, bất quá sợ vị tu sĩ Hóa Thần kia lại trở về, mấy người bất chấp chữa thương, vội vàng đi theo Tư Hàn rời đi, tìm một chỗ an toàn, mới lấy ra linh đan chữa thương ăn một hạt, bắt đầu dả tọa chữa thương.

Mấy canh giờ sau, bốn người đều mở to mắt, vừa liếc mắt liền nhìn thấy bóng người trắng tinh ngạo nghễ đứng ở phía trước. Trương Như Hiệp lại lấy ra một vỏ linh tửu rót ra bốn ly lần lượt đưa cho mấy sư đệ sư muội, nói: “Đây là linh tửu Tư đệ đệ tặng, có hiệu quả chữa thương, các đệ uống một ít đi.”

Đội sau khi uống linh tửu xong, thương thế mấy người đã khỏi hẳn.

Lúc này Tư Hàn cũng xoay người lại, ánh mắt thần nhiên nhìn về phía bọn họ.

Trương Như Hiệp vốn muốn nói gì đó, lúc này Vu Tuyết đột nhiên lấy ra một tấm Truyền Âm phù, trong Truyền Âm phù vang lên giọng nói của đại sư huynh bọn họ: “... Mấy vị sư đệ sư muội, đến lúc đó nếu nhìn thấy tiểu sư đệ, phiền toái tự động tỏ rõ thân phận, tiểu sư đệ ký ức không toàn vẹn, khả năng sẽ trực tiếp không nhìn các người...”

Mấy người nước mắt đầy mặt, lòng nói, đại sư huynh, sao huynh có thể trẻ như vậy mới nói cho bọn hắn biết chứ? Chẳng trách lúc trước tiểu sư đệ không nhận biết bọn họ. Đây thật sự là quá bi thương, tiểu sư đệ thật đáng thương! Quả nhiên thiên tài và người phạm chúng ta là không như nhau!

“Bất quá, tiểu sư đệ sao lại còn nhớ rõ Tư đệ đệ?” Trương Như Hiệp nghi ngờ hỏi.

Vu Tuyết cảm Truyền Âm phù, bên trong Nghiêm Hạo chỉ là nói giản lược tình huống, cái khác thì cũng chưa có rõ. Theo Nghiêm Hạo nghĩ, tiểu sư đệ muốn ra ngoài tìm huynh đệ nhất định sẽ đi tìm bọn Trương Như Hiệp trước, dù sao thì trước khi Tư Lăng mất tích chính là ở cùng bọn Trương Như Hiệp, cho nên mới thông báo một tiếng.

Mạc Thanh Phong siết chặt nắm tay, về mặt kiên định nói: “Huynh đệ tình thâm!”

Tam sư huynh - Tề Tùng Khê vỗ xuống đầu hắn một phát.

Thẳng đến khi đột nhiên cảm giác được nhiệt độ không khí hạ xuống, mấy người run run, lúc này mới nhìn về phía tiểu sư đệ vẫn như cũ trầm mặc ít nói, cảm giác ngoại trừ lạnh một chút, giống như không có gì biến hóa so với trước kia nha.

Hiếu được tình huống của Tư Hàn, đám Trương Như Hiệp tự động giới thiệu thân phận của bản thân, lúc này mới phân vị nào là vị nào, không còn lằng lằng cùng sự tỷ qua loa nữa. Trên thực tế, Tư Hàn tuy không có kỷ ức, tình cảm càng thêm đậm bạc, nhưng bởi vì có Thanh Ngọc chân quân sớm ở một bên truyền thụ cho hắn rất nhiều tin tức, cho nên cũng sẽ không bởi thế mà trở nên hoàn toàn không biết gì cả, chỉ là không có biểu hiện ra ngoài, làm cho bọn họ áp lực lớn một chút, không khỏi tưởng tượng nhiều thứ.

“Tiểu sư đệ, thời gian gần đây chúng ta tìm huynh đệ của đệ khắp nơi, nhưng vẫn không có tin tức, chúng ta suy đoán Tư huynh đệ có lẽ không còn ở Bắc Địa.” Tề Tùng Khê nói, hắn là nam tử diện mạo nhả nhặn, tu luyện phụ trợ là phù chú, khi nghe hai người Trương Như Hiệp cùng Vu Tuyết kể rõ đã từng làm một trận thôi diễn, suy đoán ra một cái khả năng, “Lúc ấy không gian quyền trục bùng nổ, có lẽ Tư huynh đệ đã tiến vào một đường hầm không gian không ổn định, khả năng đã ra ngoài ở địa phương khác, thậm chí không còn ở Thương Vũ giới cũng không chừng.”

Tư Hàn nhìn hắn, ý bảo hắn tiếp tục.

Tề Tùng Khê cười xin lỗi một cái, áy náy nói: “Tiểu sư đệ, năng lực ta có hạn, tiếp nữa thì thôi diễn không ra, bất quá Tư huynh đệ hắn sẽ an toàn có việc gì.”

Tư Hàn rũ mi trầm tư một lát, đột nhiên lật tay hướng lên trước, một viên trân châu đỏ như máu xuất hiện ở trong tay.

Bọn Trương Như Hiệp nhìn lại, ánh mắt lóe lên, hiển nhiên có thể nhận ra đó là một viên Linh hồn châu. Linh hồn châu trước khi nhỏ máu tươi vào thì có màu trắng sữa, sau khi nhỏ máu vào mới có thể biến thành đỏ tươi. Nếu có thể để Tư Hàn mang theo Linh hồn châu bên người, xem ra máu trong Linh hồn châu kia chính là của Tư Lăng. Hơn nữa trước mắt xem ra, Linh hồn châu màu sắc sinh động, xem ra Tư Lăng là an toàn.

Tư Hàn nhìn Linh hồn châu trong tay, da thịt tiếp xúc cùng Linh hồn châu, tất nhiên có thể cảm giác được khí tức máu tươi trong viên trân châu, quen thuộc đến khiến hắn cảm giác vô cùng thân thiết. Dù cho không có kỷ ức, như khi chạm đến hạt châu này thì trong đầu hiện lên một bóng dáng, dung nhan mơ hồ không rõ, chỉ nhớ được lúc người nọ cười rộ lên thì có chút ngốc.

Đợi sau khi Tư Hàn thu hồi Linh hồn châu, Trương Như Hiệp hỏi: “Tiểu sư đệ, kế tiếp đệ muốn đi đâu?”

Tư Hàn nhìn nàng một cái, đại khái là biết vị này là sư tỷ, hiếm thấy hỏi đáp: “Đi tìm Tư Lăng.”

Trương Như Hiệp tròn trắn mắt, đây không phải là vô nghĩa sao? Đại sư huynh đều đã truyền âm nói cho bọn hắn biết, mục đích hắn rời khỏi sư môn chính là đi tìm huynh đệ rồi mà.

*****

Trong không gian không người, Đồ Mục nhìn nữ nhân bị đóng băng trong dị băng, khóe môi lộ ra một nụ cười hưng phấn.

Bất quá một lát sau, đợi khi phát hiện khí tức của dị băng này thì không khỏi nhàu mày.

Sở dĩ gọi nó là dị băng, là bởi vì trong tảng băng này không chỉ có khí tức dị hỏa, thậm chí còn ẩn chứa tinh khí giá lạnh của Huyền Băng vạn năm nơi Cực thiên, hai thứ giao hòa cùng một chỗ, không phân người ta, hình thành loại dị băng này, thậm chí ngay cả lửa của hắn cũng không thể hòa tan nó.

Trong lúc nhất thời, còn thật có chút khó giải quyết, căn bản không biết xuống tay từ đâu để giải cứu người bị đóng băng ra.

Đồ Mục nhìn nữ tử trong băng, ánh mắt âm trầm, tựa như oán tựa như hận, cuối cùng cách lóp băng sò sò mặt nàng, nói: “Nếu cô chết, ta cũng không sống được, đành vậy.”

Tuy rằng thống hận bị nữ nhân này hạ huyết khí, nhưng Đồ Mục vì tánh mạng của mình, không thể không tìm kiếm phương pháp giải quyết.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 164: Lỗ mũi nhìn người

Quý Giới, Quý Vương thành.

Vẫn là Hoa Thiên Từ lâu, vẫn là hai người, một quý.

Dương Huy đánh giá Tư Lăng một phen, không khỏi cười nói: “Xem ra Tư đạo hữu đã tu luyện xong Thuật chuyển thể, bộ dáng này thật tốt, cũng không cần phải dùng áo choàng đen che che lấp lấp nữa.”

Tư Lăng tiếp tục uống rượu, không để ý tới hắn.

Dương Huy cũng không ngại, vẫn nói đến cao hứng, phát huy bản chất dong dài của hắn. Lâm Dương không nói gì mà nhìn hắn, dường như mỗi lần gặp

mặt thì cái người này đều phải tám chuyện một hồi, bằng không thì cả người sẽ không được tự nhiên. Thật không biết hẳn ở đâu ra nhiều lời như thế, làm cho người ta nửa câu cũng chen không lọt.

Chờ hẳn lải nhải một lúc lâu, Tư Lãng buông linh tửu, nói: “Không biết Dương đạo hữu hôm nay hẹn tại hạ ra có chuyện gì?”

Dương Huy còn chưa nói đã mồm, ngậm miệng, uống một ngụm linh tửu giải khát, mới nói tiếp: “Tư đạo hữu luôn thẳng thắn như thế, ta cũng không gát huỳnh, chỗ ta có ngọc bài đại trận hộ phủ của Phủ thành chủ.” Dương Huy cười cười, phát tay lấy ra hai cái ngọc bài đặt lên bàn, cười nói: “Tư đạo hữu hẳn biết điều này có nghĩa thế nào, Phủ thành chủ xưa nay đề phòng nghiêm ngặt, ngoại trừ lực lượng thủ vệ, khó dây dưa nhất chính là đại trận hộ phủ. Không có được sự cho phép của Thành chủ, bất luận kẻ nào tự tiện xông vào bị phát hiện, nếu chọc cho tu sĩ chủ Hóa Thần trong phủ ra tay, chỉ có một con đường chết.”

Tư Lãng gật đầu, nhìn hai tấm ngọc bài kia, ánh mắt thực thay đổi.

Quả thật như hắn ta nói, muốn trở về Nhân Giới thì phải chuẩn bị rất nhiều. Đầu tiên là phải xâm nhập vào kho phòng của Lâm gia, lấy được bản đồ của Phủ thành chủ; sự tình này bởi vì có Lâm Dương hỗ trợ, cho nên khó khăn giảm bớt rất nhiều. Bất quá Phủ thành chủ thì không giống vậy. Cảnh giới ở Phủ thành chủ thì Lâm phủ không thể so được, nếu có năng lực mạnh mẽ thì rất tốt, không ngại bất kỳ nguy hiểm nào, trực tiếp xông vào là được. Nhưng nếu không có năng lực, vậy chỉ có thể thận trọng từng bước, trước hết thì Đại trận Phủ thành chủ chính là một vấn đề, lúc trước bọn hắn còn không biết phải làm thế nào để phá trận đi vào đây.

Mà Dương Huy lúc này đưa ra ngọc bài có thể tự do ra vào Đại trận Phủ thành chủ, đối Tư Lãng mà nói thì đã giải quyết được vấn đề lớn nhất.

Lâm Dương cũng có chút khiếp sợ, hẳn đã lớn lên tại Quý Vương thành, tất nhiên hiểu được thứ này khó kiếm cỡ nào, không khỏi tìm tòi nhìn về phía Dương Huy.

Dương Huy cười híp mắt nhìn bọn họ, nói: “Đừng nhìn ta như vậy, ta cũng có đường đi của mình. Tư đạo hữu, thành ý hợp tác của ta đủ rồi chứ?!”

Tư Lãng gật đầu, từ ngọc bài này có thể nhìn ra, Dương Huy nhất định đã âm mưu rất lâu mới có thể lấy được thứ này. Với thân phận là một đệ tử của môn phái nhỏ tại Quý Giới, hẳn lấy được thứ này tất nhiên không dễ dàng, quả thật như hắn nói, hẳn có con đường riêng của mình.

Dương Huy cao hứng bùng bình rượu lên hào sảng uống một ngụm linh tửu, nói: “Vậy kế tiếp, ta liền đợi tin tức tốt của Tư đạo hữu.” Vò rượu nửa dĩa đi, lộ ra nửa khuôn mặt cùng một con mắt cong cong như trăng khuyết, “Ta tin tưởng, Tư đạo hữu tất có biện pháp biết cái truyền tống trận kia ở đâu.”

Tư Lãng rũ mắt xuống, lông mi dày cong cong che lại đôi đồng tử xinh đẹp. Suy đoán lúc trước của hắn quả nhiên không sai, xem ra Dương Huy này tuy rằng có thể lấy được ngọc bài Đại trận Phủ thành chủ, nhưng vẫn không thể tìm được vị trí của Truyền tống trận, vì thế mới lựa chọn hợp tác với hắn. Về phần Tư Lãng vì sao biết vị trí của Truyền tống trận, tại lần đầu tiên hẹn hắn ra thì Dương Huy quả thật muốn hỏi, bất quá lại bị hắn chuyển hướng mấy lần. Thật ra Tư Lãng hiện tại vốn cũng không biết, cho nên lúc đó chỉ có thể đổi chủ đề, ai ngờ lại làm cho Dương Huy cho rằng đó là biểu hiện hắn không muốn nói, khiến cho Dương Huy không thể không đưa ra đòn sát thủ.

Tư Lãng lập tức nhận hai cái ngọc bài kia, nói: “Thành ý của huynh ta nhận được, đợi sự thành ta sẽ báo cho huynh.” Nói xong, hai người trao đổi Truyền Âm phù.

“Ha ha, hi vọng có thể mau chóng nghe được tin tức tốt của Tư đạo hữu.” Dương Huy cười sáng lạn như ánh nắng mặt trời.

Tư Lãng mặt không thay đổi gật đầu, sau đó mang theo Lâm Dương rời đi.

Mỗi lần nhìn thấy bộ dáng Dương Huy sáng lạn rực rỡ như vậy, Tư Lãng không khỏi lại nghĩ tới Liễu Thành Phong. Từ bề ngoài, hai người đều là nam nhân sáng sủa như ánh nắng, tính cách cực kỳ giống nhau; nhưng trên cảm giác, hắn luôn cảm thấy trên người Dương Huy thiếu chút gì đó, không có cảm giác thật sự thoải mái, trong sáng như ánh dương của Liễu Thành Phong.

Đây cũng là nguyên nhân Tư Lãng không nguyện ý thâm giao cùng hắn ta.

“Lâm Dương!”

Vừa rời khỏi Hoa Thiên tửu lâu không lâu, đột nhiên một giọng nữ nũng nịu vang lên, gọi tên Lâm Dương.

Hai người ngẩng đầu nhìn lại, liền nhìn thấy một nữ tu xinh đẹp đang từ một đầu phố khác đi tới. Da thịt trắng sữa, tuy rằng ngũ quan rất mỹ lệ, nhưng khí tức lại có sự âm trầm đặc hữu của Quý Tu, giữa mi mắt thêm một loại buồng binh bất tuân (không hiển thực, không nghe lời) riêng biệt của nữ tử thế gia, cho người ta một loại cảm giác cao ngạo, trời sinh cao hơn người ta một bậc, thích dùng mũi nhìn người.

“Tiền bối, cô ta là Lâm Hà.” Lâm Dương truyền âm nói với Tư Lãng, trong mắt lướt qua một tia hung tợn.

Tư Lãng không bỏ qua ánh mắt của hắn, nhìn một chút Lâm Hà kia, xem ra Lâm Hà này nếu không phải hung thủ dẫn đến tình cảnh khốn khổ của Lâm Dương, thì chính là từng xúc phạm tới hắn, bất kể là loại nào, Lâm Dương đều có vẻ cực kỳ không thích nàng. Mà Lâm Hà cùng Lâm Trạch chính là con trai và con gái của Gia Chủ hiện tại của Lâm gia, rất được sủng ái, địa vị tại Lâm gia không tầm thường. Bất quá so với Lâm Hà nuông chiều tùy hứng, tâm địa ác độc, Lâm Trạch lại có một tâm địa rất tốt, hai người ai tốt ai xấu vừa xem hiểu ngay.

Lâm Dương hành lễ, kêu một tiếng “Thất tiểu thư”.

Lâm Hà dùng mũi hờ một tiếng, một bộ dáng khinh bỉ, dùng hai cái lỗ mũi liếc mắt nhìn Tư Lăng, thấy hắn khoác áo choàng đen, căn bản nhìn không ra diện mạo, thì rất nhanh liền dời tầm mắt.”Lâm Dương, đừng tưởng rằng ngươi cứu đệ đệ thì đắc ý, phế vật chính là phế vật, xuất hiện trước mặt bản tiểu thư ta còn ngại bản, ta coi trọng ngươi chính là phúc khí của ngươi.”

“Vâng, đa tạ Thất tiểu thư ưu ái.” Lâm Dương vẫn là bộ dạng nhỉnh hót, tính tình dễ chịu.

Lâm Hà được nhỉnh nọt đến tâm tình vui sướng, lại dùng lỗ mũi nhìn về phía Tư Lăng, hỏi: “Người này là ai vậy?” Thấy Lâm Dương không nói, liền không vui nói: “Ngươi tuy rằng lập công, cũng được triệt tiêu lệnh Xoá tên, nhưng vẫn không phải là đệ tử dòng chính của Lâm gia ta, nếu dám dẫn kẻ lạ lai vãng vào Lâm gia gây họa, kết cục sẽ nghiêm trọng hơn 10 năm trước nữa đó.”

“Đa tạ Thất tiểu thư nhắc nhở.” Thanh âm Lâm Dương càng thêm cung kính, thuần phục.

“Ngươi, kéo mũi xuống cho bản tiểu thư nhìn xem.” Lâm Hà vênh vào tự đắc ra lệnh.

Lâm Dương vừa nghe, liền biết vị đại tiểu thư này lại quen thói cũ, lập tức có chút nóng vội, vốn muốn truyền âm bảo Tư Lăng nhanh chóng rời đi, ai ngờ lại thấy cái người vẫn không lên tiếng kia vươn một cánh tay thanh tú thon dài, hết sức hoàn mỹ từ áo choàng to đen ra. Chỉ nhìn cánh tay khéo léo hoàn mỹ tuyệt vời kia đã làm cho người ta nhìn không được suy nghĩ miên man, suy đoán chủ nhân có được một bàn tay như vậy sẽ có bộ dáng tuyệt sắc cỡ nào.

Lâm Hà xưa nay yêu mỹ nam, đôi thân thể của nam nhân cũng biết sơ lược, cho nên chỉ thấy cánh tay này, hai mắt đã tỏa sáng, trái tim đập thình thịch, đột nhiên chờ mong được nhìn thấy dung nhan thật sự dưới mũi tràm đầu kia.

Cánh tay kia chậm rãi đỡ lấy mép mũi tràm, chậm rãi kéo lên, lộ ra đôi môi đỏ mọng tuyệt đẹp, sau đó là sống mũi cao thẳng, đến cặp mắt đẹp có chút hẹp dài lại cũng không phải loại mắt phượng truyền thống... Khi khuôn mặt người kia rút cuộc lộ ra thì trên đường thoáng chốc liền im lặng.

“Thất tiểu thư, vị này là bằng hữu của tại hạ.”

Sau khi thanh âm Lâm Dương vang lên, Lâm Hà mới phản ứng kịp, hít mạnh một hơi, đôi mắt hận không thể dính tại trên mặt Tư Lăng, qua rất lâu mới lưu luyến không rời thu hồi ánh mắt. Lúc này, ánh mắt Lâm Hà nhìn về phía Lâm Dương vô cùng thân thiết, không còn là dùng hai lỗ mũi nhìn người nữa, biểu hiện khéo léo đúng mực tựa như tiểu thư khuê các.

“Lâm Dương, ta còn chưa tạ ngươi cứu Lâm Trạ, ngươi lần này làm rất tốt, ta sẽ mau chóng bảo phụ thân viết tên của ngươi vào Bia ngọc của dòng chính Lâm gia.”

“Đa tạ Thất tiểu thư ưu ái.” Lâm Dương vẫn không quan tâm hơn thua như trước.

Lâm Hà lại tán gẫu một lát, trong lúc đó ánh mắt vẫn phiêu đảng về hướng Tư Lăng, sau này thấy hắn kéo mũi tràm lên thì lập tức lộ ra vẻ mặt đáng tiếc. Mãi đến khi Lâm Dương xảo diệu chuyển đề tài, nàng ta mới lưu luyến không rời mà rời đi.

Đợi sau khi Lâm Hà rời đi, Lâm Dương cùng Tư Lăng cũng nhanh chóng trở về gian nhà nhỏ kia.

Vừa mới trở lại trong phòng, Lâm Dương liền không nhịn được cau mày nói: “Tiền bối, Lâm Hà nhìn thấy được mặt người xong, chỉ sợ sẽ không từ bỏ ý đồ.” Nếu không phải tu vi Tư Lăng bày ở chỗ đó, Lâm Dương thiếu chút nữa không nhịn muốn đập cho hắn một trận. Loại tình huống vừa rồi là thời điểm lộ mặt sao? Biết rõ Lâm Hà ham thích quái dị, biết rõ cái gương mặt họa thủy mặt của mình, hắn ta còn lộ mặt, không phải tuyên bố để Lâm Hà nhớ thương sao?

Tư Lăng pha bình Xuân Sơn Xuân Vũ, rót hai ly, đem một ly đẩy đến trước mặt hắn, mới nói: “Vậy thì để cho nàng nhớ thương là được rồi.” Nói xong, liếc mắt nhìn hắn. Nếu lúc ấy hắn trực tiếp rời đi, Lâm Dương không bị vị Thất tiểu thư hắt mũi nhìn người kia ép buộc chết mới là lạ. Hắn bây giờ còn muốn dùng người, cũng không muốn để tên tiểu đệ chạy vật này xảy ra chuyện ngoài ý muốn. “Ừm, nghe nói nàng ta còn được Gia Chủ Lâm gia yêu thương hơn cả Lâm Trạ, vậy hắn ta có thể tùy ý ra vào khổ phòng Lâm gia nhỉ?”

Lâm Dương nhướn mày, không nghĩ tới Tư Lăng có chủ ý này. Với kế hoạch của bọn họ, đầu tiên là trà trộn vào Lâm gia, sau đó mượn tay Lâm Trạ đi khổ phòng ăn cắp bản đồ. Mà chỗ Lâm Hà, Lâm Dương ngay từ đầu đã loại bỏ nàng ta ra ngoài kế hoạch, đó hoàn toàn là suy nghĩ tới dung mạo của Tư Lăng.

“Ngài nói đúng, Gia Chủ quả thật sủng ái Lâm Hà nhất, nghe nói Lâm Hà có thể tự do ra vào khổ phòng, thứ trong khổ phòng tùy nàng mang đi vui đùa. Đương nhiên, đây chỉ là bề ngoài, kỳ thật Lâm Hà muốn vào khổ phòng, tất yếu phải đi tới chỗ Gia Chủ lấy ngọc bài mở đại trận ở khổ phòng. Gia Chủ cũng không có khả năng cho nàng ta tùy tiện lấy đồ từ khổ phòng, vậy sẽ không dễ ăn nói với những người khác ở Lâm gia.”

Tư Lăng gật đầu, “Tìm cái thời cơ, chúng ta tiếp cận Lâm Hà, từ chỗ cô ta lấy được ngọc bài mở trận pháp khổ phòng, còn cái khác liền giao cho ta.”

Lâm Dương nghe xong, biết hắn có kế hoạch khác thì cũng không cần phải nhiều lời nữa, lập tức ngồi ở chỗ kia bắt đầu lên kế hoạch chu đáo. Bản kế hoạch ban đầu đã trở thành phế thải, lại đem đề nghị vừa rồi của Tư Lăng thêm vào trong kế hoạch mới, lại đem kế hoạch rà soát một lần, bổ sung một ít nơi cần chú ý, biến kế hoạch trở nên tuyệt đối không thể sai sót nhầm lẫn.

Qua một canh giờ, Lâm Dương liền đem kế hoạch của hắn nói cho Tư Lăng, Tư Lăng lắng nghe, nhìn không được cảm khái. Tuy rằng sau khi gặp được cái tên Lâm Dương này, cảm giác hắn ta chính là cái tên chuyên hại người, nhưng không thể không thừa nhận, hắn đã nhậ được bảo vật. Công việc giao cho hắn ta, hắn ta sẽ tự động góp một viên gạch, hoàn thiện lại hoàn thiện, các mặt đều tu sửa toàn vẹn, hắn cả đầu óc cũng không cần động.

Cho nên nói, cũng không phải là hấn lãnh điểm cao quý không động não, hoàn toàn là do tên Quý Tu này đều nhận làm hết, còn phí tâm làm gì nữa.

Đợi sau khi Lâm Dương nói xong, Tư Lăng đập bàn, nói: “Cứ làm như vậy! Người đi an bài đi.”

“...” Lãnh điểm cao quý không động não như thế thật sự tốt sao?

Lại qua hai ngày, Lâm Dương quay về nói cho Tư Lăng, bọn họ có thể chuyển đến chỗ ở mà Lâm gia phân phát, cũng coi như là bắt đầu bước đầu tiên của kế hoạch. Hơn nữa, lần này bọn họ ở không phải ngoại viện, thế nhưng là một gian nhà ở nội viện. Còn vì sao đột nhiên từ ngoại viện biến thành nội viện, Lâm Dương hơi hơi nói, điều này hoàn toàn là công lao của Lâm Hà cùng Lâm Trạ.

Tư Lăng lập tức bội phục tên Quý Tu xui xẻo này không thôi, cũng không biết hấn làm thế nào lừa dối Lâm Hà cùng Lâm Trạ, thậm chí ngay cả vấn đề của thân phận của hấn cũng giải quyết xong, có thể không có bất kỳ khó khăn nào mà cùng hấn vào nhà chính Lâm gia.

Tư Lăng đem túi trữ vật nhét ở eo lưng, phui phui ống tay áo, nói: “Được rồi, chúng ta đi thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 165: Phát rồ à

Lâm Dương từ bên ngoài đi vào, nói với người đang đã tọa: “Tiền bối, Thất tiểu thư muốn gặp người.”

Tư Lăng mở mắt, nhìn về phía hấn, gật đầu tỏ vẻ hiểu được.

Khỏe môi Lâm Dương lộ ra nụ cười như có như không, cùng Tư Lăng ra ngoài hướng về viện của Lâm Hà. Trên đường đi, Lâm Dương truyền âm nói: “Gia Chủ ba ngày trước bế quan, trước khi bế quan đã giao cho Lâm Hà ngọc bài mở đại trận khổ phòng, chúng ta vừa lúc có thể thừa dịp này hành động.”

Tư Lăng nhin không được nhìn hấn một cái. Vào ở nhà chính Lâm gia được một tháng, cũng không biết Lâm Dương này làm thế nào lừa dối Lâm Hà cùng Lâm Trạ, hiện tại Lâm Dương đã trở thành đại hồng nhân bên cạnh hai tỷ đệ này, vài ngày trước Lâm Trạ đã bị lừa dối đi ra ngoài làm nhiệm vụ, Lâm Hà ba lần bốn lượt muốn gặp hấn, cũng bị Lâm Dương lừa dối đi. Về phần Lâm Hà sở dĩ lại tích cực chạy đi chỗ gia chủ Lâm gia lấy ngọc bài đại trận khổ phòng, cũng là kết quả do Lâm Dương ở sau lưng thúc đẩy.

Thật là một tay giỏi chơi âm mưu, là nhân tài nha!

Lâm Dương không biết cái liếc mắt kia của hấn là có ý gì, dù biết thì cũng giả vờ nhìn không thấy.

Hai người đi tới Tiên Hà Viện của Lâm Hà, viện rất lớn, đầy kỳ hoa dị thảo, hơn nữa trong hoa viên thế nhưng còn nuôi hai con Tiên Tiên thú - loại yêu thú vô cùng trân quý, xinh đẹp, chuyên môn để cho nữ tu thưởng thức. Hơn nữa trên người chúng nó sẽ tiết ra một loại dị hương rất mê người, nữ tu thường thu thập loại dị hương này để chế tác hương liệu, giúp trên người mình vẫn duy trì loại mùi thơm này. Đương nhiên, bởi vì loại yêu thú này thú rất khó tìm, cho nên toàn bộ Quý Vương thành, cũng chỉ có một mình Lâm Hà có được Tiên Tiên thú, thế cho nên người quen biết Lâm Hà đều biết loại dị hương này là một trong những đặc trưng của cô ta.

Lúc Tư Lăng nhìn thấy hai con thú vô cùng mỹ lệ kia, nhất thời toàn thân đều không tốt, dùng tầm mắt oán hận đục khoét Lâm Dương. Tên khốn này, cái dị hương hôm kia lấy về để hun trên người hấn là loại dị hương của Tiên Tiên thú đúng không? Lúc ấy hấn còn chẳng hiểu ra làm sao, chỉ bởi vì Lâm Dương nói đây là kế hoạch, cho nên cũng không có nghĩ nhiều.

Lâm Dương cứng ngắc, thấy rốt cuộc giấu điểm không nổi nữa, kiên trì truyền âm nói: “Tiền bối, vì trở về Nhân giới, người cứ nhẫn nại một chút đi.”

“...” Cảm giác bị đạp lên chân đau thật là quá không tốt.

Bọn họ vừa ra khỏi hoa viên, liền nhìn thấy Lâm Hà đang giả vờ giả vịt khoanh tay đứng ở phía trước lầu các, một bộ váy tiên nữ phiêu dật toát lên vài phần tiên khí, bất quá tầm mắt đối khát hùng hực kia đã phá hủy chút tiên khí đó. Thật là một bộ dáng giống như bất kỳ lúc nào cũng có thể đẩy ngã người nào đó.

Tư Lăng thâm rùng mình một cái, nhanh chóng rũ mi mắt, tránh cho mình không chế không được mà đánh bay vị Đại tiểu thư muốn đẩy ngã hấn để song tu này.

“Thất tiểu thư, chúng ta tới rồi.” Lâm Dương khom người nói.

Lâm Hà ừ một tiếng, nhìn gương mặt kia của Tư Lăng, âm thầm nuốt nước miếng.

Lâm Dương quả nhiên là một tay giỏi âm mưu, sau khi mang theo Tư Lăng vào Lâm gia, vẫn luôn ngăn cản Lâm Hà gặp Tư Lăng, kiểm soát thời gian vừa đúng, không dài không ngắn, vừa lúc Lâm Hà nhịn không được ngứa ngáy, khó chịu đến đỉnh điểm thì trùng hợp nhà ra, mang Tư Lăng tới. Lâm Hà dù cho thèm khát đến hận không thể đẩy úp người ta, nhưng hiếm khi gặp được mĩ nam tử tuyệt thế hợp tâm ý của nàng như vậy, lại ở loại thời điểm nhần nại đến cực hạn này, tự nhiên muốn rứt rề vài phần, cũng không giống với những nam nhân lúc trước, bảo Tu sĩ cấp cao của Lâm Gia phong bế tu vi của bọn họ để mặc nàng chơi đùa, suông sã. Đây cũng là chỗ cao minh của Lâm Dương, hẳn nắm chắc suy nghĩ của Lâm Hà đến cực chuẩn, mới có thể khiến Lâm Hà ngoại lệ không bảo người phong bế tu vi của Tư Lăng.

Lâm Dương rử mí mắt, che dấu cảm xúc trong mắt, lại nịnh hót vài tiếng rồi liền cáo lui. Kế tiếp, liền giao cho Tư Lăng.

Đợi sau khi ra khỏi Tiên Hà viện, Lâm Dương tìm một chỗ không người núp vào, bắt đầu kiên nhẫn đợi.

Qua khoảng một canh giờ, Lâm Hà đi ra. Nhìn nàng ta váy áo bay bay, một bộ dáng hất mũi nhìn người, không ai cảm giác có gì không đúng, thậm chí ngay cả Lâm Dương cũng có chút há hốc mồm, do dự có nên đi ra hay không. Bỗng một giọng nói vang lên trong đầu hắn.

“Lâm Dương, còn không ra.”

Trong thức hải Lâm Dương có một tia thần thức của Tư Lăng, đối với khí tức của hắn là cực quen thuộc, trọn tròn mắt một chỗ, mới đi ra, chần chờ, khom người kêu lên: “Thất tiểu thư.”

“Lâm Hà” hất mũi hừ một tiếng, ngang ngược nói: “Cùng ta đi khổ phòng.”

Lần này Lâm Dương xác định cái “Thất tiểu thư” này là Tư Lăng, nhất thời giật mình không thôi, không biết hắn ta dùng cách gì mà lại có thể biến thành Lâm Hà, hơn nữa gương mặt kia không hề có sơ hở, dùng thần thức xem xét cũng không thể nhìn ra thật giả. Hơn nữa hắn vốn đã hun trên người Tư Lăng dị hương của Tiên Tiên thú, đây chính là đặc trưng của Lâm Hà mà mọi người đều biết, cho nên căn bản là không hề sơ hở.

Tư Lăng bày ra dáng điệu ngông nghênh thường ngày của Lâm Hà, một bộ dáng kiêu ngạo lỗ mũi nhìn người, dọc đường đi không ai phát giác khác thường. Mà trong Lâm gia, người quen thuộc với Lâm Hà nhất chính là Gia Chủ Lâm gia và Lâm Trạ, bắt quả một người đã bế quan, một người ra ngoài làm nhiệm vụ, cho nên hoàn toàn không cần lo lắng sẽ bị người khác nhận ra khác biệt.

Lúc đi tới khổ phòng thì gặp được Lâm Thận - một đệ tử dòng chính đang canh giữ khổ phòng hôm nay. Lâm Thận giống như tên của hắn, là một người rất cẩn thận, nhìn thấy Lâm Hà cùng Lâm Dương đi tới thì trong mắt xẹt qua mấy tia u ám, ngăn bọn họ lại.

Tư Lăng học bộ dáng Lâm Hà, biểu tình như bị mạo phạm, không vui nói: “Người làm cái gì vậy? Ta muốn vào khổ phòng, là cha ta chấp thuận, còn không tránh ra?”

Lâm Thận vẻ mặt nghiêm túc, mắt ngầm chứa khinh miệt, nói: “Thất tiểu thư hôm nay lại muốn tìm bảo vật gì đi lấy lòng nam nhân của cô?”

Tính nết của Lâm Hà ở Lâm gia không ai không biết, không ai không hiểu, nếu không phải Gia Chủ thể hiện rõ sự sùng ái che chở, chỉ sợ loại nữ nhân háo sắc ngập trời lại không có chỗ gì hữu dụng này đã sớm đã bị vứt ra bãi tha ma ngoài thành cho thú dữ ăn thịt.

Lâm Hà chính là tiêu chuẩn của loại hình “ức hiếp nữ nhân, cưỡng bức nam nhân”, hễ là nam nhân cô ta thấy hợp mắt, mặc kệ tu vi cao thấp đều sẽ bị cô ta thu làm bề tôi dưới vẫy, bảo người phong bế tu vi của bọn họ, sau đó nhốt vào trong viện của mình để tùy tiện đùa bỡn, giờ trò. Đương nhiên, nếu như gặp được kẻ hợp tâm, cô ta cũng sẽ làm ra một ít hành vi lấy lòng nam nhân, lấy một ít thứ khó gặp quý hiếm từ trong khổ phòng Lâm gia để lấy lòng bọn họ.

Nay Lâm gia ai không biết Lâm Hà xem trọng một người nam nhân, bắt quả nam nhân kia là bằng hữu của Lâm Dương. Lâm Dương lại là ân nhân cứu mạng của Lâm Trạ, nề mặt mũi đệ đệ, Lâm Hà không dùng thủ đoạn bá đạo trực tiếp ép buộc người ta vào viện của mình như trước, mà là bắt đầu chơi cái trò rứt rề này. Cho nên, bây giờ thấy Lâm Hà mang theo Lâm Dương lại đây, bọn họ cũng không kỳ quái, đều cho rằng tật xấu của cô ta lại tái phát, muốn đi lấy lòng nam nhân kia.

Tư Lăng lạnh lùng nhìn hắn một cái, lỗ mũi hất lên trời, hừ một tiếng, lấy ra một cái ngọc bài chụp vào mặt hắn.

Lâm Thận cũng không có cái gì không vui, sau khi kiểm tra ngọc bài thật giả thì mới trả lại cho Tư Lăng, rồi để bọn họ đi qua, bắt quả vẫn hảo tâm cất lời: “Thất tiểu thư, ngọc bài trong tay cô chỉ cho phép lên tới lầu một, lầu hai; lầu ba có trận pháp đặc biệt, hi vọng cô đừng kích động lấy thân thí nghiệm lợi hại của trận pháp.”

“Ai cần ngươi lo!”

“...”

Lâm Dương cúi đầu, nhìn Tư Lăng biểu hiện vô cùng nhuần nhuyễn tính nết của Lâm Hà, gần như có chút hỗn độn trong gió, hoài nghi Tư Lăng có phải đã sư hồn Lâm Hà hay không, vậy mới có thể giả giống y như thật vậy.

Bởi vì có ngọc bài, cho nên hai người thực thuận lợi vào khổ phòng.

Sau khi mở khổ phòng, các loại kỳ trân dị bảo rực rỡ muôn màu thiếu chút nữa đâm mù mắt hợp kim nhôm (?) của Tiểu Lăng tử. Hắn âm thầm nuốt ngụm nước miếng, không thể để cho mình biểu hiện không kiên nhẫn như vậy được. Khổ phòng Lâm gia tổng cộng có năm lầu, trong đó thứ ở lầu 1, lầu 2 là Lâm Hà có thể tùy ý mang đi chơi được, nhưng thứ ở lầu ba trở lên thì nghe nói cả Lâm Hà cũng không được đi vào, cũng không biết bên trong bảo

vật hiếm quý cỡ nào.

Tư Lãng nhìn về phía Lâm Dương, Lâm Dương suy nghĩ một hồi, trả lời: “Tiền bối, chúng ta khả năng phải nắm chặt thời gian, ta cũng không biết tấm bản đồ kia để ở đâu. Nếu không phải ở lầu một, lầu hai...”

Lâm Dương lời chưa nói hết, nhưng trong lòng hai người đều biết nếu thật sự ở lầu ba, hai người chỉ có thể tiếp tục xông tới, đến lúc đó hẳn là phiền toái không ngừng.

Không có thời gian lãng nhăng, Tư Lãng trực tiếp gọi Tiểu Yêu Liên cùng Tiểu Khôi ra cùng làm việc, phải tìm ra tấm bản đồ kia trong một hai tầng này.

Lúc Tư Lãng cùng Lâm Dương lo lắng tìm không được thì chợt nhìn lại, thiếu chút nữa muốn đập bay hai con yêu kia. Hai đứa các người vừa đi vừa cầm túi trữ vật điên cuồng quét bảo vật trong khổ phòng vào túi là làm sao?

Tư Lãng trực tiếp cho mỗi đứa một cái tát vào gáy, hận “rèn sắt không thành thép” nói: “Tìm bản đồ quan trọng hơn, bảo vật tuy rằng không chê, nhưng cũng phải lấy thứ có ích chứ, thứ vô dụng các người lấy nhiều như vậy làm gì? Muốn cho Lâm gia phát hiện mất trộm, sau đó đuổi giết chúng ta khắp thế giới sao? Trộm cũng có kỹ thuật chứ!”

Hai con yêu một bộ dạng chân thành vô tội nhìn hắn, sau khi bị giáo huấn thì càng thêm vô tội, ngơ ngơ nhìn hắn, sau đó gật đầu tỏ vẻ hiểu được, nhưng mà đợi sau khi Tư Lãng quay người đi thì lại bắt đầu tiếp tục phát rồ mất trí càng quét bảo vật.

Lâm Dương: “...” Chết tiệt, loại hành vi “Tham lam” [1] này cứ cảm thấy như bị Trọng Thiên đại gia sai khiến nha? Thật là quá phát rồ mất trí!

[1]Nguyên văn là 雁過拔毛 (Nhạn qua bạt mao) chỉ hạng người cơ hội, tham lam, hoặc người thích kiếm lợi, có cơ hội sẽ thừa cơ chiếm lấy.

Lầu 1 không tìm được bản đồ, hai người đành phải lên lầu hai.

Có lẽ là Lâm Dương xui xẻo 10 năm, hiện tại tuy rằng không phải “Vương giả trở về”, nhưng cũng lấy một dáng vẻ người thắng trở về, cho nên số phận vẫn là đứng ở chỗ hắn, thế nên thật sự để hắn tìm được tấm bản đồ ở một góc, phải nói là khổ tận cam lai.

“Tiền bối, tìm được rồi!” Có lẽ là quá mức vui mừng, Lâm Dương cũng có chút không nhịn được, sắc mặt đầy vui mừng.

Tư Lãng trong lòng vui vẻ, nói: “Được, chúng ta đi.”

Dứt lời, Tư Lãng không để ý tới hai con yêu đang điên cuồng thu vét khổ phòng, đem chúng nó và cả túi trữ vật của chúng thu hồi về. Lâm Dương mắt nhìn lầu 1, lầu 2 đều đã gần như bị dọn sạch bách, biết nếu việc này bại lộ, Lâm Hà và mình đều chịu không nổi trách nhiệm, xem ra mọi chuyện đã không thể tùy hắn lựa chọn nữa rồi.

Ra về bình tĩnh đi ra khỏi khổ phòng, hai người lại trở về Tiên Hà Viện của Lâm Hà. Lâm Hà vì để được trải qua thế giới hai người tươi đẹp với Tư Lãng, sớm đã đuổi đám đầy tớ và nam nhân trong Tiên Hà Viện ra ngoài, cho nên lần này thật ra là tiện cho bọn họ.

Hai đại nam nhân trực tiếp xông vào khuê phòng Lâm Hà, bên trong không có người. Ngay sau khi Lâm Dương đóng kỹ cửa, liền thấy Tư Lãng đã khôi phục dáng vẻ thật của mình, sau đó khom lưng, từ gầm giường lôi ra Lâm Hà bị trời gô.

Lâm Dương: “...” Làm một vị tiền bối, hành vi tiểu nhân như thế thật sự là đại trượng phu sao?

Lâm Hà lúc này đã hôn mê bất tỉnh, trên mặt ửng màu xanh, vừa nhìn là biết trúng độc. Tư Lãng vút cô ta lên trên giường, cởi bỏ dây thừng trói buộc, điểm xuống trán của cô ta, thu hồi một tia độc tố. Độc này là một ít độc tố mà Trọng Thiên lúc trước đẩy vào trong cơ thể để bảo vệ hắn, vẫn luôn được hắn tích trữ. Tư Lãng không muốn lấy mạng của cô ta, chỉ là dùng lượng rất ít, làm cho á hôn mê nửa năm, vậy mới để cho bọn họ làm việc.

Sắp xếp hiện trường xong, hai người liền đi ra ngoài, đồng thời Lâm Dương cũng ngằm bắt đầu dùng gián điệp mà hắn thu mua được tại Lâm gia, bảo bọn họ đi nói cho những người khác, Lâm Hà có được cảm ngộ, muốn bề quan tu luyện, không có năng lực dẫn dắt thì không được đi quấy rầy nàng. Cũng bởi vì Lâm Hà tại Lâm gia nhân duyên không tốt, mọi người nghe được tin tức này thì căn bản không quan tâm, mặc kệ nàng.

Âm thầm bố trí xong mọi thứ, Lâm Dương tìm một cái nhiệm vụ không lớn không nhỏ mà Lâm gia ban hành, lĩnh nhiệm vụ xong liền mang theo Tư Lãng ra ngoài. Lâm gia này có thể nói là lúc đi vào khó, đi ra ngoài cũng khó; người đã vào nội viện Lâm gia thì ra vào đều phải đăng ký, nếu ngày thường không có nhiệm vụ thì cũng không thể tùy tiện tiện tiện rồi đi, cho nên bọn họ mới đi lĩnh một nhiệm vụ để che dấu.

Hai người ra khỏi thành, đi dạo ở ngoài thành vài ngày, sau đó trở lại Quỷ Vương thành, bắt đầu bước tiếp theo trong kế hoạch.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 166: Xxx đại gia người

Tư Lãng cùng Lâm Dương ngồi ở trong gian nhà thuê, nghiên cứu bản đồ trên bàn.

Đã là bản đồ Phủ thành chủ, tuy là sở hữu của Lâm gia, nhưng bên trên vẫn có chút thủ đoạn phòng ngừa tiết lộ, có rất nhiều chỗ đã dùng cấm chế xử lý cho mơ hồ, chỉ có coi bỏ cấm chế mới có thể hoàn nguyên bộ dạng của nó. Bọn hắn bây giờ đã phá được hai cái cấm chế, còn có năm chỗ cấm chế chưa phá, mà hai chỗ đã phá được cấm chế lại là nơi không có đánh dấu truyền tống trận đi tới Nhân giới.

“Đúng rồi, Lâm gia gần đây có tin tức gì sao?” Tư Lãng vừa nghiên cứu cấm chế trên bản đồ, vừa hỏi.

“Còn chưa có.” Lâm Dương trầm giọng đáp, trong thanh âm lộ ra một chút sung sướng, “Lâm gia mặc dù là Đại gia tộc, nhưng bên trong cũng phân thành rất nhiều đoàn thể, thế lực nhỏ; bất quá có được quyền lợi cao nhất Lâm gia vẫn là Gia Chủ, cả các trưởng lão cũng không so được với Gia Chủ, thậm chí không thể thao túng quyết định của Gia Chủ. Lâm gia khổ phòng xưa nay chỉ có người được Gia Chủ đồng ý mới có thể đi vào, cho dù trưởng lão muốn đi vào cũng nhất định phải ngọc bài Gia Chủ mới được. Lần này Gia Chủ bế quan, có lẽ sẽ mất một thời gian nữa, hơn nữa ta từ chỗ Lâm Hà nghe ngóng được, lần này Gia Chủ chỉ cho Lâm Hà ngọc bài vào đại trận khổ phòng, cho nên trước lúc Gia Chủ chưa xuất quan thì sẽ không có ai được tiến vào khổ phòng, cũng sẽ không phát hiện lần 1, lần 2 khổ phòng bị mất trộm.”

Đây cũng là nguyên nhân vì sao lúc ấy hai con yêu phát rồ vợ vét khổ phòng hắn không có lên tiếng, thậm chí ước gì hai con yêu gom nhiều một ít, để Lâm gia thịt đau một hồi. Dù sao đợi khi Lâm gia phát hiện khổ phòng mất trộm thì bọn họ có lẽ đã sớm không còn tại Quỷ Giới.

Tư Lãng nhìn hắn một cái, đòi nào nhìn không ra cái tên Quỷ Tu bình thường cực biết che dấu bảo vệ mình này đang sung sướng trong lòng, đại khái cảm thấy có thể gài bẫy Lâm gia, đối với hắn mà nói là rất vui vẻ, xem ra chuyện năm đó cũng làm cho trong lòng hắn oán hận không thôi, chỉ là vẫn không có cơ hội, cũng không có năng lực để bảo thù mà thôi.

Tư Lãng ở Lâm gia một tháng, tự nhiên cũng biết chuyện năm đó của Lâm Dương. Hoàn toàn là kẻ xui xẻo, đệ tử dòng chính Lâm gia gây họa, đặc biệt người của một gia tộc khác, Lâm gia không có biện pháp, chỉ có thể đẩy ra một người làm quỷ chết thay. Mà Lâm Dương cũng tham dự nhiệm vụ lúc ấy, cho nên liền bị người ta âm thầm hãm hại, lại thêm hắn là người của chi phụ Lâm gia, thực lực lại không quá xuất sắc, cho nên hi sinh hắn cũng là chuyện đương nhiên.

Biết Lâm gia hắn là rất lâu mới có thể biết được khổ phòng bị trộm, cho nên Tư Lãng trong lúc nhất thời cũng không quá lo lắng. Kế sách hiện giờ là phải phá giải cấm chế của bản đồ trước, tìm ra chỗ của truyền tống trận.

Lúc Tư Lãng cả ngày cả đêm phá giải cấm chế thì Lâm Dương cũng không nhàn rỗi, nắm chặt thời gian tu luyện.

Đối với việc an bài Lâm Dương, Tư Lãng đã sớm có quyết định. Tâm tư “qua cầu rút ván” là hoàn toàn không có, hắn quyết định sau khi trở về Nhân giới thì liền thu luồng thần thức kia về, không cần lợi dụng nó để khống chế Lâm Dương nữa, cũng coi như là trả lại tự do cho Lâm Dương. Bất quá hai người cùng nhau hành động, Lâm Dương đã là “hai chân cùng lợi xuống nước”, bảo hắn không “ướt chân” là hoàn toàn không có khả năng, hắn cũng rõ ràng bản thân không thể ở lại Quỷ Giới được nữa. Hơn nữa chính Lâm Dương cũng là người có chủ kiến, cần bản không cần Tư Lãng nói cái gì, chính hắn đã biểu hiện trung tâm.

“Tiền bối, ta cùng đi Nhân Giới với các người.” Lâm Dương trình trọng nói.

Tư Lãng không chút gì ngoài ý muốn, ngay sau khi nghe kế hoạch của Lâm Dương, trong lòng hắn liền có cảm giác như thế. Nếu việc này bại lộ ra, Lâm Dương sẽ phải đối mặt với toàn diện đuổi giết của Lâm gia, ở Quỷ Giới chỉ có nước trốn trốn tránh tránh một đời, còn không bằng xông vào Nhân Giới một lần. Hơn nữa ở Nhân Giới cũng không phân giới hạn rõ ràng giữa Nhân tu và Quỷ tu như Quỷ Giới, ở Nhân Giới còn có một cái Quỷ Vực, nơi đó là địa bàn của Quỷ Tu, Nhân tu cũng có thể đi vào, Quỷ Tu cùng Nhân Tu tại Quỷ Vực đều là hoà bình vô sự. Hơn nữa chỉ cần Quỷ Tu không âm mưu cắn nuốt linh hồn Nhân Tu để tu luyện, phần lớn Nhân Tu đều sẽ không thật sự đuổi tận giết tuyệt.

“Đi tới Nhân Giới, ta sẽ lập tức đi Quỷ Vực, sẽ không phiền toái đến tiền bối.” Lâm Dương hiên ngang lẫm liệt nói, sau đó lại bổ sung một câu: “Nếu tiền bối có gì cần Lâm Dương, Lâm Dương tất nhiên là toàn lực ứng phó.”

Tư Lãng như cười như không, không nói được hay không được.

Lâm Dương tuy rằng có chút thất vọng, nhưng vẫn da mặt dày, đem kế hoạch dính lấy Tư Lãng tiến hành đến cùng. Không có biện pháp, hắn phát hiện đi theo cái tên nhân tu này lang bạt khắp nơi, thật sự là ưu việt quá nhiều. Hơn nữa so với tu luyện tại cái nơi không lạnh không nóng như Lâm gia, loại đột phá trong nghịch cảnh này lại càng nhanh tiến bộ, thu hoạch được rất nhiều dị bảo, cảm giác sáng khoái không nói nên lời. Đương nhiên, một nguyên nhân làm cho hắn quyết định vững tâm đi theo Tư Lãng chính là nhìn ra phẩm tính của đám người kia, nói nôm na một chút chính là đều là đám ngu ngốc, đi theo bọn họ có thịt ăn, sẽ không bỏ rơi đồng bạn.

Lại mất một tháng, Tư Lãng rốt cuộc phá giải hết cấm chế trên bản đồ. Hai người xem xét trên bản đồ, sau đó định mục tiêu tại một chỗ cấm địa trong Tây khu Phủ thành chủ.

“Tiền bối, ta nghe nói cấm địa Tây khu của Phủ thành chủ có một tu sĩ Hóa Thần trấn thủ, vị tu sĩ Hóa Thần này cũng là tu sĩ mà Phủ thành chủ cung phụng, chúng ta chuyến này chắc là có chút phiền toái.”

Ngón tay Tư Lãng gõ gõ trên bản đồ, thần sắc lạnh lùng. Cho dù là phiền toái thì cũng phải tiến lên, cũng không thể thật sự ở tại Quỷ Giới cho đến khi vị tu sĩ Hóa Thần kia phi thăng Thượng Giới chứ? Bất quá, Ân thân phù phải vẽ nhiều một ít mới được, đặc biệt là Ân thân hồn phù thất phẩm. Ân thân phù càng cao cấp, hiệu quả che dấu càng tốt. Đương nhiên, với sự thần thông của tu sĩ Hóa Thần, bọn họ tuy rằng nhìn không thấy tu sĩ dán Ân Thân phù, nhưng lại có thể bằng thần thức cường đại mà cảm ứng được. Đương nhiên, nếu là Ân thân phù cấp cao, cảm giác của tu sĩ Hóa Thần cũng bị hạn chế bớt. Chỉ tiếc Tư Lãng hiện tại nhiều nhất chỉ có thể vẽ ra Ân thân phù thất phẩm, chỉ có Ân thân phù cửu phẩm mới có thể hoàn toàn giấu được thần thức

của tu sĩ Hóa Thần.

Nếu linh phù không được, Tư Lãng chỉ có thể chuyển chủ ý tới Hồn phù. Chi là xác xuất thành công của Hồn phù thất phẩm thấp đến đáng thương, làm cho hấn thật xót xa; bất quá vì tương lai, Tư Lãng cũng chỉ có thể liều mạng.

Quyết định chủ ý xong, Tư Lãng lại bắt đầu tích cực đâm đầu vào vẽ Hồn phù. Bận rộn một tháng mới thành công được bốn tấm Ân thân hồn phù thất phẩm.

Hết thầy chuẩn bị thỏa đáng, chỉ còn chờ cơ hội.

Tư Lãng mở ra Truyền Âm phù, liên lạc với tên Dương Huy không biết đã mai phục ở đâu tại Quý Vương thành.

“Tư đạo hữu quả nhiên lợi hại, nhanh như vậy đã tìm được Truyền tống trận.” Dương Huy cười tán thưởng một trận.

Tư Lãng lười nghe lời thừa của hấn, hỏi: “Chúng ta quyết định ba ngày sau hành động.”

Bên kia, Dương Huy trầm mặt một chút rồi nói: “Được, đến lúc đó chúng ta hội hợp tại Tây khu Phủ thành chủ.”

Tư Lãng mắt nhìn ký hiệu Lê Viên trên bản đồ Tây khu, không tiếng động cười lạnh, miệng lại nói: “Được.”

Tắt đi Truyền Âm phù, Tư Lãng đứng lên, đem túi trữ vật nhét vào thắt lưng, nói với tên Quý Tu đang có chút ngơ ngác: “Bắt đầu hành động.”

“... Không phải ba ngày sau sao?” Quý Tu sững sốt.

“Đó là Dương Huy, không phải chúng ta.” Tư Lãng bày ra vẻ mặt như đang nhìn tên ngốc mà nhìn hấn, “Ngươi ngốc à, chờ hấn đến để liên lụy chúng ta sao, tiền hạ thủ vì cường quan trọng hơn.”

“...” Bị một tên ngốc mắng là đồ ngốc gì đó quả thực là quá đau lòng. Hôn nữa, không phải đã lấy tâm ma thẻ rồi sao? Lật lọng như vậy sẽ bắt lợi cho tu hành sau này mà?

Nhìn thấy vẻ mặt của hấn, Tư Lãng đột nhiên cảm thấy thật không có sức lực giải thích với tên Quý Tu xui xẻo này. Ai nói dùng tâm ma thẻ thì không được chuẩn bị trước, thật chẳng lẽ phải chờ cái tên Dương Huy không biết đã đánh âm mưu quỷ kế gì đến để liên lụy bọn họ sao? Cho nên mới nói, người thông minh có đôi khi nghĩ quá nhiều, băn khoăn quá nhiều, thật sự rất không tốt.

*****

Dựa vào hai tấm ngọc bài kia, hai người không tốn chút sức nào mà đi qua đại trận bảo vệ Phủ thành chủ, sau đó trực tiếp trèo tường lên Phủ. Dù đã giao hẹn với Dương Huy ba ngày, nhưng ba ngày này Tư Lãng cũng không định ngu ngốc cái gì cũng không làm, cứ tới Phủ thành chủ trước để nghiên cứu địa hình thôi.

Tư Lãng đem một chồng Ân thân phù giao cho Quý Tu, bảo hấn tự quyết định, sau đó vỗ trên người mình một tấm, ân thân đi dạo khắp Phủ thành chủ.

*****

Ba ngày sau.

Không biết là vô tình hay cố ý, đến thời gian hội hợp, Lê Viên Tây khu lại không có bất kỳ người nào qua lại, thậm chí ngay cả thị vệ tuần tra cũng tránh nơi đây. Tư Lãng cảm giác cảm chế mình bố trí tại Lê Viên Tây khu không có bị động chạm cảnh báo, cười lạnh một tiếng, mang theo Lâm Dương chạy đi cắm địa Tây khu.

Đến trước cấm địa, ngẩng đầu có thể nhìn thấy hoàn cảnh thanh tịnh và đẹp đẽ của cấm địa, giống như đình đài lầu thanh nhã u tĩnh của Giang Nam ở thế tục giới, khéo léo tình xảo. Ánh mắt Tư Lãng hơi trầm xuống, tuy rằng mắt thường không phát hiện điều gì không ổn, nhưng khi thần thức lặng yên quét qua thì phát hiện bên trong khắp nơi đều là cấm chế, thậm chí che giấu không biết bao nhiêu nguy hiểm tiềm tàng. Mà chỗ Truyền tống trận đi Nhân Giới thì ở ngay lầu 2 của một toà nhà nhìn trông như Tú Lâu[1] của nữ tử Giang Nam.

[1]Tú lầu (绣楼) là nơi các tiểu thư ngày xưa thêu thùa.

Mà với tu vi của Lâm Dương, càng không phát hiện được gì. Bất quá hấn ta lại rất biết quan sát sắc mặt, có thể từ một ít biểu cảm trên mặt Tư Lãng mà phán đoán tính nguy hiểm của nơi này.

Tư Lãng đem hai tấm Ân thân hồn phù thất phẩm ra, vỗ một tấm trên người Lâm Dương, cũng vỗ một tấm trên người mình, sau đó trực tiếp dùng dây thừng Hồn lực trói Quý Tu lại làm điều bay, mang theo hấn đi vào cấm địa, như thế cũng tránh khả năng hai người lạc nhau.

Lâm Dương: “...” Làm điều gì đó quả thực là quá đau lòng có được hay không?

Ân thân hồn phù thất phẩm đã tương đương với linh phù bát phẩm, điều này cho Tư Lãng tự tin hơn một ít, cũng can đảm đi vào cấm địa. Đi tới sát cấm chế, bất quá chỉ là đoạn đường ngắn ngủi mấy phút, lại làm cho hấn đi mất nửa ngày, có thể thấy được mỗi một bước đều không dễ dàng.

Rốt cuộc đi tới đâu các, Tư Lãng cắt Hồn phù, hai người chạy thẳng lên lầu hai, sau đó bắt đầu lấy linh thạch bố trí Truyền tống trận.

Truyền tống trận này hẳn là rất lâu không dùng, nhìn có chút bất ổn, Tư Lãng trong lòng hơi thấp thỏm, hi vọng nó có thể chống đỡ đến lúc mình trở lại Nhân Giới. Truyền tống trận có 18 điểm lổm, Tư Lãng sờ soạng trận pháp, suy nghĩ một chút thì dùng linh phù bày một cái Liễm tức trận đơn giản ở gần trước, sau đó mới lấy ra 18 viên linh thạch thượng phẩm bắt đầu đem chúng đặt lần lượt vào những điểm lổm kia.

Linh lực trong linh thạch Thượng phẩm dao động rất mạnh, nếu không phải có Liễm tức trận, chỉ sợ khí tức này đã sớm tiết lộ ra ngoài làm cho người ta phát giác. Ngay lúc Tư Lãng đưa viên linh thạch cuối cùng vào Truyền tống trận thì khí tức Dương Huy rốt cuộc xuất hiện tại cấm địa, trực tiếp nhào tới nơi này. Mà khiến Tư Lãng sắc mặt khó coi là, không chỉ có Dương Huy, phía sau hắn còn có vài luồng khí tức mạnh mẽ khác, hơn nữa thể nhưng đều là tu vi Nguyên Anh.

“Tư đạo hữu, nhanh, chúng ta đi!” Dương Huy gấp rút kêu lên.

Không cần Dương Huy nói, Tư Lãng cũng biết lúc này tình huống khẩn cấp, chỉ là, tên tiểu tử này làm cái gì quái thế, lại chộc cho Phù thành chủ phái tu sĩ Nguyên Anh đến đuổi giết hắn?

Ngược lại, Lâm Dương chỉ nhìn một phát liền kinh hãi nói: “Dương tiên bối, chẳng lẽ người đã trộm Thanh phách châu trong Phù thành chủ?” Mấy tu sĩ Nguyên Anh kia chính là tu sĩ canh giữ Thanh phách châu, nhìn đến bọn họ, rất nhanh liền có thể liên tưởng đến việc này.

Dương Huy ngoảnh mặt về phía hắn cười lộ ra một hàm răng trắng, nhìn trông lại âm trầm vô cùng.

Tư Lãng trong lòng giận dữ, quả nhiên là cái tên không muốn sống, đã vậy còn muốn liên lụy bọn họ.

Hai người, một quỷ đều biết lúc này tình huống nguy cấp, đều không nói hai lời nhào vào Truyền tống trận, bắt đầu bấm tay niệm thần chú khởi động Truyền tống trận.

Ngay tại lúc Truyền tống trận sáng lên thì đột nhiên một giọng nói tức giận giống như sấm sét đến từ chín tầng mây vang lên: “Thằng nhãi ranh, ngươi dám!”, một luồng uy áp nguy hiểm ập đến, loại sợ hãi như “hủy thiên diệt địa” kia khiến người trong Truyền tống trận hoảng sợ vô cùng, tro mắt nhìn lẫn các nháy mắt hóa thành bột mịn, chỉ còn lại còn mặt đất đang vận chuyển truyền tống trận là lung lay sắp đổ.

Tư Lãng khoe mắt nứt ra(?), tro mắt nhìn vị tu sĩ Hóa Thần kia lại tấn công một lần nữa, nhẹ nhàng, không tổn chút sức đã mạnh mẽ thay đổi quỹ đạo Truyền tống trận, mà bọn họ cũng biến mất trong không gian vận vẹo của Truyền tống trận.

“Dương Huy, ta ***** đại gia ngươi!”

Trước khi biến mất, Tư Lãng cũng không nhịn được nữa mà phát ra lời chửi rủa thô tục.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 167: Đều là đám ngốc

Thời điểm Tư Lãng tỉnh lại, nhìn đến trên đầu có hai cái mặt heo lớn nhỏ không đồng nhất, sợ tới mức thiếu chút nữa trực tiếp đánh ra một luồng Hồn lực. May mắn hắn phản ứng nhanh, phát hiện hai cái đầu heo thật ra là khuôn mặt, nên chỉ đưa tay đẩy ra một chút.

“Tiền bối, người rốt cuộc tỉnh rồi!”

“Oa oa, Tư công tử, huynh rốt cuộc tỉnh rồi!”

“Chiếp chiếp chiếp!” Chủ nhân người rốt cuộc tỉnh rồi!

Tư Lãng ngồi dậy, nhưng chỉ một động tác đơn giản như vậy đã làm lồng ngực hắn co rút, làm cho hắn nhịn không được bắt đầu ho khan, khụ hết máu ra ngoài mới cảm giác tốt hơn được một chút.

Một tay lau vết máu bên miệng, Tư Lãng không thèm nhìn ba kẻ mang bộ mặt lo lắng bên cạnh, quan sát xung quanh, giống như chốn hư không, nhìn không tới cuối, hỏi: “Các người biết đây là nơi nào không?”

“Hư Không Vô Tận trong truyền thuyết!” Lâm Dương một hồi trả lời.

Tư Lãng sửng sốt một chút, sau đó rơi vào trầm mặc.

Hư Không Vô Tận à..... Quả thực là quá xui. Quả nhiên từ sau khi đi tới thế giới này, hắn chưa từng gặp chuyện gì tốt, mỗi khi cho rằng mình rốt cuộc được đổi vận thì thực tế tàn khốc rất nhanh lại bắt đầu chơi sô hắn một phen. Hư Không Vô Tận nghe nói là mảnh tách rời với tất cả thế giới, xem như là

một vùng hư không hư vô, không có tận cùng, không có mục đích, không có sinh khí. Nếu vận khí tốt, sẽ gặp được một loại sinh vật đặc biệt của Hư Không Vô Tận tên là Hư Không thú, sau đó đi theo Hư Không thú thì khả năng sẽ tìm được phương thức rời đi. Nếu vận khí không tốt, dù tiêu hao hết sinh mệnh tại Hư Không Vô Tận cũng không gặp được một con Hư Không thú nào, vậy thì sẽ tìm không được đường ra.

Nghĩ thế, lại một lần nữa Tư Lăng muốn OOXH đại gia Dương Huy!

Kế hoạch vốn đã rất tốt, chỉ cần Dương Huy không gan lớn bằng trời chọc đến tu sĩ Hóa Thần của Phủ thành chủ ra tay, cho dù là tu sĩ Nguyên Anh thì bọn họ cũng có thể toàn thân trở ra. Thế nhưng cố tình Dương Huy lại dám trộm Thanh Phách Châu của Phủ thành chủ, chọc tu sĩ Hóa Thần trong phủ giận dữ ra tay, quỹ đạo Truyền tống trận bị xáo trộn vận vẹo, mấy người bọn họ lập tức bị ép rời khỏi quỹ đạo ngay giữa lúc chuyển giao. Lúc ấy hẳn nghe được Dương Huy kêu thảm một tiếng, không biết bị truyền tống đến nơi nào. Mà hẳn khi đó cũng nhanh chóng dùng dây thừng Hồn lực trời chắt Lâm Dương đã sắp bị lực hấp lực kia cuốn đi, sau đó thực không hay ho lại gặp phải dòng chảy hỗn loạn của Truyền tống trận, dốc hết toàn lực, lại bị trọng thương mới trốn thoát được. Sau đó hẳn liền bất tỉnh nhân sự.

Khả năng cả đời cũng về không được đại lục Thương Vũ.

Tư Lăng sững sờ một lát mới ngẩng đầu nhìn về phía ba đứa kia. Tiểu Yêu Liên vẫn là nhỏ nhỏ hồng hồng, nhìn không có vẻ gì là biến hóa, chỉ là Lâm Dương cùng Tiểu Khôi, thế nào lại thấy như bị người ta đánh sưng mặt vậy?

“Các ngươi làm sao vậy?”

Nghe vậy, Lâm Dương cùng Tiểu Khôi đều dùng một loại biểu tình hết sức tủi thân nhìn hẳn, mà khiến Tư Lăng lần nữa cảm thán chính là, một quý, một chim này có độ đồng rất cao nha. Hai người không lên tiếng, Tiểu Yêu Liên bèn trả lời câu hỏi của Tư Lăng, “Tư công tử, ngài lúc ấy hôn mê, không nhìn thấy chúng ta vừa đến nơi này thì gặp được Hư Không thú của Hư Không Vô Tận. Nó hết sức lợi hại, tấn công chúng ta, Lâm Dương cùng Tiểu Khôi chính là bị Hư Không thú đánh cho sưng mặt.”

“Hư Không thú!” Tư Lăng bật thốt ra, tinh thần vốn uể oải nháy mắt bừng tỉnh lại, “Vận khí tốt như vậy, vừa vào là đụng tới Hư Không thú?”

“Chiếp chiếp chiếp~~” Tiểu Khôi ngẩng cao đầu, vẻ mặt đắc ý.

“Đúng vậy, là Tiểu Khôi phát hiện trước. Tiểu Khôi lúc đó cho rằng nó là tảng đá, bèn mỗ cho nó một phát, sau đó mới phát hiện là một con Hư Không thú đang nghỉ ngơi, sau đó liền bị Hư Không thú đánh cho. Chúng ta trốn thật lâu mới thoát khỏi được nó đó.” Tiểu Yêu Liên lần nữa làm hết phận sự giải thích, “Nghe nói Hư Không thú rất khó gặp được, không nghĩ tới Tiểu Khôi vừa vào đã phát hiện, vận khí của Tiểu Khôi quả nhiên là không sai.” Tiểu Yêu Liên cũng có chút tán thưởng.

“Đúng vậy, vận khí Tiểu Khôi thật không tồi nha.” Tư Lăng mỉm cười sờ sờ cái đuôi có mấy sợi lông xinh đẹp của Tiểu Khôi.

“Chiếp chiếp ~~ “

“...”

Ở bên cạnh, Lâm Dương nhìn ba chủ sủng vui vẻ, một ngụm máu ngậm trong miệng thiếu chút nữa phun ra ngoài. Vui vẻ cái quái gì, Hư Không thú đều đã chạy mất, cũng không biết bao lâu mới có thể gặp được, hiện tại cao hứng không phải đã quá muộn rồi sao? Bọn họ có phải đã lạc quan hơi quá rồi không?

Biết từng gặp qua Hư Không thú, chỉ tiếc lúc ấy mình hôn mê coi như là đã bỏ qua, Tư Lăng rất tiếc nuối, nhưng mà ngược lại với cảm xúc mất mát mờ mịt vừa rồi, toàn thân hẳn lại bắt đầu phấn chấn. Hẳn tin tưởng trời không tuyệt đường người, chỉ là phải mất nhiều thời gian hơn một ít thôi. Mặc kệ ở nơi nào, thế giới vĩnh viễn sẽ không có tận cùng, cơ hội dù sao vẫn sẽ lưu lại cho người có chuẩn bị -- đương nhiên, cũng lưu lại cho người may mắn.

Trong hư không mờ mịt không có tận cùng, cũng không có màu sắc gì khác, nhìn trông hết sức hoang vắng, nếu nhìn lâu thì tâm tình cũng có vài phần áp lực. Tư Lăng nhìn một lát, trực tiếp đưa Phi Thiên thuyền ra, sau đó mọi người cùng nhau tiến vào Phi Thiên thuyền để nghỉ ngơi.

Tư Lăng đầu tiên là dùng vài ngày để chữa thương, sau đó lại làm chút thức ăn ngon cho Tiểu Khôi- kẻ luôn bị cắt xén thịt từ khi lưu lạc tới Quý Giới. Cuối cùng nghỉ ngơi thoải mái ba ngày, liền bắt đầu xuất phát.

Kế tiếp, bắt đầu gần 20 năm lưu lạc của bọn họ.

*****

Lâm Dương nói không rõ cảm thụ trong lòng mình, hẳn vốn đã tính toán rất tốt, đi theo Tư Lăng có thịt ăn, coi như mình đã ôm được cái “đùi” thật tốt, hơn nữa đối tượng ôm “đùi” này nhân phẩm coi như được bảo đảm, không cần lo lắng thời điểm mấu chốt mình sẽ bị đẩy ra làm kẻ chết thay, thậm chí tại thời khắc nguy cấp, đối phương còn đặt mình vào phạm vi thể lực bảo hộ, ngược lại để bản thân bị thương nặng, có thể thấy được đối phương nếu đặc biệt đoan thì nhất định sẽ tuân thủ đến cùng.

Nhưng mà, hẳn hình như đã bỏ quên một điểm. Có thể lưu lạc đến Quý Giới, lại gặp được một tên như mình thì vận khí thật đúng là chẳng tốt đẹp gì! Ôm cái “đùi” có số mệnh không tốt thì có tương lai không đây?

Tuy rằng không biết tương lai sẽ như thế nào, nhưng ôm thì cũng đã ôm, cũng không thể đổi ý.

Cho nên tâm tình Lâm Dương hết sức vi diệu, cảm thụ đủ loại khó tả, đặc biệt khó nói là, khi hắn phát hiện đối tượng ôm “đùi” của mình căn bản là người không đáng dựa vào thì mơ hồ có chút hối hận.

Từ lúc đi tới Hư Không Vô Tận thì Tư Lăng đã thu hồi luồng thần thức trong thức hải Lâm Dương, trả tự do cho hắn. Thấy hắn sắc mặt không tốt thì hết sức tùy hứng vỗ vỗ vai hắn, khích lệ tên Quý Tu còn ẻo lả hơn cả mình, nói: “Xốc lại tinh thần đi, không phải là Hư Không Vô Tận thôi sao? Lúc trước tại nơi ác liệt như không gian luyện thi mà chúng ta còn có thể xông ra được, huống chi là Hư Không Vô Tận còn có Hư Không thú làm chỉ dẫn mà.”

“... Vấn đề là đã một năm mà còn chưa gặp được một con Hư Không thú nào.” Lâm Dương đờ mắt nói, thì ra tên này cả không gian luyện thi cũng đã từng bị giam, rốt cuộc là số mệnh xấu cỡ nào chứ!

“Không có việc gì, ngươi hiện tại đã là Trúc Cơ trung kỳ đỉnh cao, còn có 200 năm sinh mệnh mà, nội trong 200 năm, tuyệt đối có thể đi ra.”

Lâm Dương nước mắt đầy mặt: vấn đề là, sau khi rời khỏi đây thì cũng không thể lập tức tiến cấp lên Kim Đan đâu! Còn không phải giống y như tuổi thọ tiêu hao hết, cả quỹ cũng không phải sao TAT...

Tư Lăng gãi gãi mặt, đích thực không biết làm thế nào an ủi tên Quý Tu có chút tuyệt vọng vì rơi vào ngõ cụt này, có phải người đầu óc nhanh nhạy thì sẽ tưởng quá nhiều hay không? A phi phi phi, đầu óc hắn cũng không sai mà, chẳng qua tương đối lạc quan sáng sủa, tin tưởng trời không tuyệt đường người mà thôi.

Đúng lúc này, đột nhiên một bóng đen xẹt qua, Quý Tu đáng thương liền bị một móng vuốt đập bay.

“A, Trọng Thiên, ngươi đã tỉnh?” Tư Lăng ngạc nhiên nói.

Đại gia Trọng Thiên trực tiếp đứng trên đầu Tư Lăng, từ trên cao nhìn xuống tên Quý Tu bị nó đập bay dưới đất, gào gào vài tiếng, như là đang khinh bỉ hắn.

Quý Tu đáng thương có thể là không đánh không biết đau, lúc này bị đại gia Trọng Thiên vỗ cho một vuốt, loại đau này gọi lên ký ức không tốt tại Quý Giới, nhanh chóng cúi đầu thu mất, một bộ dáng vô cùng nhu thuận, cả tinh thần và diện mạo cũng đều khôi phục.

Tư Lăng: “__=!” Thì ra tên này là M [1] sao? Phải đánh một trận mới có thể khôi phục tinh thần! Sớm biết thế đã tấn cho hắn một trận.

[1]M (masochism): người khổ dâm. Nhưng hiện tại dùng chỉ người thích bị hành hạ.

Nhìn thấy Trọng Thiên tỉnh lại, hai con yêu trong Phi Thiên thuyền đồng thời lặn qua. Chim xám với thân thể to mọng tựa như quả cầu lăn lại, hướng về phía Trọng Thiên kêu liu lo một trận, Tiểu Yêu Liên cũng hết sức mừng rỡ kêu lên: “Chủ nhân, người tỉnh rồi ~”

“Gào ~”

“Tư công tử, chủ nhân nói nó đói bụng ~”

Tư Lăng đờ mắt, trực tiếp vỗ cái con yêu thú đang cào tóc trên đầu hắn xuống, lại dùng “nhất chỉ thần công” bắn bay Tiểu Yêu Liên đang sung sướng làm ông loa kia. Cuối cùng, rốt cuộc biến thành đại chiến nhân thú, mãi đến khi Tiểu Lăng Từ lại bị đại gia Trọng Thiên với thực lực tăng mạnh sau khi thức tỉnh đánh cho một trận toi bời, mới bắt đầu đem các loại công cụ bếp núc ra để chuẩn bị món ngon chúc mừng Trọng Thiên thức tỉnh.

Lâm Dương nhìn một đám từng bừng vui vẻ này, trong lòng thở dài một hơi, đột nhiên sinh ra một loại ý tưởng “Thôi đi vậy, ở trước mặt cái đám hung tàn mà “thương xuân bi thú”[2] thì chỉ có nước bị đánh thôi, vẫn là đằng hoàng ôm đùi là được rồi”, sau đó vô cùng tích cực đi giúp Tư Lăng dựng nồi nấu canh.

[2]Vì xuân đến xuân đi, thu đến thu đi mà bị thương sâu cảm, nói chung là chỉ người đa sầu đa cảm, có trái tim nhạy cảm.

Bởi vì Trọng Thiên cùng Tiểu Khôi không thiếu được thịt, cho nên Tư Lăng có thói quen đặt xác yêu thú tươi vào trong túi trữ vật, hơn nữa không gian Hồng Liên của Tiểu Yêu Liên còn nuôi hơn mười con yêu thú ăn cỏ ôn thuận, còn có thể sinh con ~ cho nên thịt tuyệt đối là có, trong 50 năm không cần lo lắng vấn đề đồ ăn. Còn về phần năm mươi năm sau cạn lương thực, Tư Lăng tỏ vẻ không có gì, đến thời điểm không có đồ ăn, đại gia Trọng Thiên nói không chừng sẽ bùng nổ, sau đó sáng tạo kỳ tích, bọn họ liền có thể rời khỏi địa phương quỷ quái này.

Sau khi ăn một bữa vô cùng náo nhiệt, Trọng Thiên cũng biết được tình hình, bắt quả ăn uống no đủ xong thì căn bản mặc kệ ngươi đang ở đâu, ườn cái bụng để Tiểu Lăng Từ xoa bụng tiêu thực cho nó, chuẩn bị lát nữa lại tiếp tục chiến đấu. Không có biện pháp, ngủ 2 năm, nó lại đói muốn chết.

“Trọng Thiên à, ngươi có cách gì rời khỏi Hư Không Vô Tận không?” Tư Lăng vừa xoa bụng cho nó vừa hỏi.

Lâm Dương cũng nhìn nó, chờ mong con yêu thú không biết loài gì nhưng lại lợi hại đến muốn bị đánh này đưa ra ý kiến.

Trọng Thiên dùng cái đuôi quét quét Tư Lăng, gào một tiếng, do Tiểu Yêu Liên phiên dịch: không có, vẫn nên ngoan ngoãn đợi Hư Không thú đi.

Tư Lăng cũng không thất vọng, hắn chưa bao giờ đem tất cả hi vọng đặt vào người khác. Sau khi xoa bụng cho nó xong thì vút nó xuống một bên, đi làm chuyện của mình.

Gần đây, Tư Lăng phát hiện Hư Không Vô Tận thật là địa phương luyện đàn rất tốt, cho dù hắn đàn như thế nào thì cũng không có người, thú nào đến

kháng nghị, càng không định núi nào đột nhiên nổ tung để nhắc nhở hấn đừng phá hoàn cảnh sinh thái gì đó. Về phần một quý hai yêu phía sau kia, chỉ cần Tiểu Lăng Từ không đột nhiên đánh đàn làm chúng nó không kịp chuẩn bị, đồng thời chúng nó cứ tránh xa phạm vi công kích tiếng đàn thì không sao cả.

Lại đi ra ngoài khây một trận đàn quý khóc sói tru, Tư Lăng thỏa mãn trở lại Phi Thiên thuyền, đột nhiên nhớ ra cái gì đó, lấy ra hai túi trữ vật ném cho Lâm Dương ngồi ở một bên đang giả làm kẻ trầm tư, nói: “Đúng rồi, mấy thứ trong hai túi trữ vật này, ngươi sắp xếp một chút, nhìn xem có cái gì ngươi dùng được thì cầm dùng đi.”

Lâm Dương vốn có chút nghi hoặc, đợi khi mở túi trữ vật thì lập tức tròn mắt. Thế nhưng là bảo vật trong kho phòng Lâm gia, chính là thứ lúc trước Tiểu Khôi cùng Tiểu Yêu Liên phát rồ mất trí quét sạch tại lầu một, lầu hai. Nói thật ra, Lâm gia truyền thừa không biết mấy chục triệu năm, thứ tốt tự nhiên là rất nhiều, tuy rằng cũng có tiêu hao, nhưng thứ có thể nhập kho phòng đều thuộc loại tinh phẩm. Dù chỉ là thứ ở lầu một, hai, nhưng nếu đưa ra bên ngoài thì cũng có thể khiến rất nhiều tu sĩ ganh tị.

Vậy mà lại ném cho hấn... Lâm Dương đưa mắt nhìn Tư Lăng trực tiếp rời đi, lại nhìn về phía Trọng Thiên đang nằm sấp trên trường kỷ chơi đùa một quả Yêu La quả, Tiểu Yêu Liên đang ôm linh quả cần, chìm đắm đang lắc lắc mông to để giảm béo; không có một ai bỏ thí một ánh mắt lại đây, giống như hấn có giấu đi những bảo vật này thì cũng sẽ không nhìn chân mày một chút!

Cho nên nói, đám này đều là ngu ngốc phải không?

Lần nữa cho cái đánh giá về đám chủ sủng này, Quý Tu dù bị bảo vật đập đến choáng váng nhưng vẫn tập trung tinh thần vào sự nghiệp chinh lý bảo vật, tinh thần phải nói rất chi là phấn chấn. Khi nhìn đến thứ thích hợp để mình tu luyện thì kích động đến nói không ra lời.

Tư Lăng nhìn thấy Quý Tu có tinh thần như thế, cảm thấy tên này thật lằng nhằng tự tìm phiền toái, bất quá thật là tên tiểu đệ rất tốt, về sau loại việc vất vả này liền giao cho hấn!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 168: Chương 167

Hư Không Vô Tận không phân ngày đêm, tất cả màu sắc đều nhìn như là màu tro nhưng nhạt hơn một chút. Bất kể đi đến nơi nào, chung quanh đều là màu sắc như nhau, dường như chưa từng di động, lâu dài như thế, chậm rãi ăn mòn ý chí tu sĩ, khiến cho ý chí tu sĩ ở loại hoàn cảnh đơn điệu tĩnh mịch này trực tiếp tan vỡ, thậm chí sụp đổ linh hồn.

Mà Hư Không Vô Tận còn có một cái đặc điểm khác, năng lượng ẩn chứa trong không khí vô cùng ít, dù là nhân tu, Quý Tu, Ma Tu lưu lạc đến nơi này, bởi vì tu luyện chậm rãi, nếu không thể tìm được Hư Không thú dẫn dắt rời khỏi trước khi tuổi thọ hao tổn hết, như vậy cả đời chỉ có thể hao tổn chết tại thế giới này.

Bất quá, trong thời gian ngắn thì đặc điểm này của Hư Không Vô Tận cũng không hạn chế quá lớn với bọn Tư Lăng. Đặc biệt nhóm Tư Lăng chính là loại “ta dù đến nơi nào cũng đều có thói quen đem tất cả gia sản theo trên người”, chỉ cần gia sản còn thì không sợ sinh hoạt không hạnh phúc.

Tuy rằng Hư Không Vô Tận không có linh lực để tu luyện, nhưng có thể dùng thứ khác để thay thế, tỷ như linh thạch. Từ khi phát hiện cái linh mạch tại hồ băng ở biên giới đại lục Trung Ương, Tiểu Lăng Từ vẫn bị giam trong trạng thái nghèo khổ đã trở thành nhà giàu mới nổi, cái gì cũng không nhiều chỉ có linh thạch là nhiều nhất, tu luyện trong trăm năm cũng hoàn toàn không thành vấn đề.

Về phần Trọng Thiên cùng Tiểu Khôi, chúng nó còn có đồ ăn là Thiên Ngọc tinh cùng các loại thịt mà, cũng không thành vấn đề. Còn Tiểu Yêu Liên à, nó tu luyện hết sức tệ hại, cũng không cần như người khác, căn bản không cần giống tu sĩ hoặc yêu thú phải hấp thụ năng lượng linh lực trong không khí để tiến hành các loại tu luyện, nó chỉ cần ăn linh quả, uống linh dịch là được, không gian Hồng Liên của nó còn có cả một không gian linh quả kia.

Cuối cùng là tên Quý Tu không hay ho, nói thật ra, với chút gia sản của tên Quý Tu kia, nếu hấn một mình một quý lưu lạc đến Hư Không Vô Tận, vậy thì cứ chờ quý sinh kết thúc đi. Nhưng mà, bởi vì Tiểu Khôi cùng Tiểu Yêu Liên lúc ấy phát rồ đánh cướp bảo vật kho phòng Lâm gia, trong đó có hắc tinh thạch vô số, hoàn toàn có thể đáp ứng đủ cho Quý Tu tu luyện.

Cho nên tạm thời thì đoàn người căn bản không cần vì tài nguyên tu luyện mà nhức đầu nôn nóng.

Vì tiết kiệm yêu đàn Sát Thủ và hồn lực để duy trì Phi Thiên thuyền, bắt đầu từ năm thứ ba, Tư Lăng thu hồi Phi Thiên thuyền đang hết sức không vui -- luôn là như vậy, lợi dụng người ta xong rồi lại coi người ta như hàng hóa mà thu vào túi trữ vật, như giam vào phòng tối vậy, đã vậy còn hoàn toàn không nhìn tới sự không bằng lòng của linh thức Phi Thiên thuyền, chẳng trách lần nào Phi Thiên thuyền cũng muốn quậy phá nghịch ý Tiểu Lăng Từ, không nghe theo hấn chỉ huy. Cũng vì thế, sau khi không có Phi Thiên thuyền, bọn họ bắt đầu dùng hai chân thang thang tại Hư Không Vô Tận.

Trước khi gặp đám Tư Lăng, Lâm Dương vốn là tên quý hận đời có chuyện cũ bi thảm, nhưng hiện tại, ở cùng đám hung tàn này, hấn cảm thấy chuyện xui xẻo của mình trước kia căn bản không đáng giá nhắc tới. Ở cùng cái đám ngu ngốc này, muốn duy trì một phần lý trí của người bình thường cũng không dễ dàng. Mỗi khi nhìn thấy Tư Lăng cùng con yêu thú kia đánh nhau, bên cạnh còn có một Tiểu Hồng nhân cùng một con chim mập ngậm linh quả

vừa ăn vừa vây xem, loại cảm giác “Mọi người đều say chỉ mình ta tỉnh” quả thực là không biết phải làm sao.

Bất quá, trò đánh nhau này tuy rằng lần nào cũng đều lấy Tư Lăng bị Trọng Thiên đè đánh toi bởi mà kết thúc, nhưng cũng có thể nhìn ra được cùng với số lần bọn họ đối chiến càng nhiều, kỹ xảo chiến đấu của một người một yêu cũng tăng lên cao, đánh nhau như thế cũng không phải là không có tác dụng. Lâm Dương cũng bắt đầu lý giải vì sao Tư Lăng lần nào cũng muốn khiêu khích Trọng Thiên, tựa như muốn được bồi luyện cùng một đại yêu thú thực lực cường đại vậy, tuy rằng bị đánh rất thảm, nhưng cũng có lợi.

Vì thế ở loại náo nhiệt chưa từng dừng lại này, Lâm Dương cảm thấy Hư Không Vô Tận căn bản không đáng sợ như người bên ngoài đã nói, càng không thực sự ăn mòn ý chí của mình, ngược lại làm cho hắn cảm thấy mỗi ngày nhìn đám ngu ngốc này làm âm ỉ đều thật vui vẻ. Mà khi độ cao lãnh như hoa của tu sĩ Kim Đan - Tiểu Lăng Tử đã sớm tan thành tro, cho dù có gió cái gương mặt đơ vô cùng mỹ lệ kia giả vờ lãnh diễm cao quý, Lâm Dương rốt cuộc có thể thờ ơ chẳng chút động lòng.

Cứ như vậy, một bên đùa giỡn âm ỉ, một bên lang thang tìm kiếm Hư Không thú, thỉnh thoảng thì dừng lại dựng bếp làm làm bữa ăn thực, chim bay thú nhảy cướp đoạt lẫn nhau, thời gian lặng yên trôi qua. Đôi khi Lâm Dương đột nhiên hoàn hồn thì phát hiện bọn họ đã lưu lạc tại Hư Không Vô Tận 20 năm.

Hôm nay, bọn họ lại bắt đầu dừng lại nghỉ ngơi, Tiểu Khôi cùng Trọng Thiên đại gia thông qua Tiểu Yêu Liên truyền lời, song song ăn móng vuốt bày tỏ, chúng nó muốn ăn gà ăn mỳ, không có gà ăn mỳ, yêu sinh không hạnh phúc.

Tư Lăng biểu cảm như muốn xé chết hai đứa nó, quả thực là coi mình như đầu bếp của chúng nó, muốn ăn liền há miệng kêu một tiếng. Bất quá hắn vẫn bình tĩnh nói: “Gia vị sắp hết rồi, gà ăn mỳ không làm được nữa.”

Trọng Thiên lại ăn móng vuốt, vẻ mặt khinh bỉ, do Tiểu Yêu Liên phiên dịch, ý tứ là, đừng nghĩ rằng lừa được nó, không có gia vị cũng không sao cả, dù sao thì chỗ của Tiểu Hồng muội muội có rất nhiều loại linh quả tạo mùi vị, vắt chút nước trái cây lên là mỹ vị như thường.

Con yêu thú này càng ngày càng khôn khéo, thật là không dễ lừa, Tư Lăng tỏ vẻ áp lực lớn như núi. Ngược lại, Lâm Dương nghe thấy Trọng Thiên đại gia muốn ăn gà ăn mỳ, đã sớm yên lặng ở một bên chuẩn bị. Tư Lăng vừa quay đầu sang đã thấy hắn ra tay độc ác lấy một con gà cảnh từ không gian Hồng Liên của Tiểu Yêu Liên ra, giết gà, nhổ lông, lấy tiết, nhất thời không lời gì để nói.

Cái tên Quỷ Tu âm trầm xưa nay thích động não nay đã làm loại việc vặt này càng lúc càng thuận tay, không cần đắn đo đã đem mọi chuyện làm xong. Tư Lăng trong lúc nhất thời cảm thấy thật xin lỗi hắn, nếu như ở lại Quỷ Giới, với thiên phú cùng đầu óc của hắn, nói không chừng sớm muộn có một ngày lật đổ Lâm gia, tự mình đứng lên làm chủ.

“Tiểu Hồng muội muội, trong không gian của ngươi còn có bao nhiêu gà cảnh thế?” Tư Lăng vừa cầm các loại trái cây từ không gian của Tiểu Yêu Liên ép lấy nước, vừa hỏi.

Tiểu Yêu Liên vừa rồi lúc lấy gà đã xem qua, bi bô nói: “Còn có một con gà mẹ đang phụ trách ấp trứng, ngoài ra thì đã hết, bất quá có mấy quả trứng sắp nở.”

Nghe vậy, Tư Lăng cười khẩy với Trọng Thiên, “Gà cảnh trưởng thành mất 2 năm, các ngươi muốn gà ăn mỳ, vậy thì ít nhất đợi 2 năm nữa.” Bất quá nếu chúng nó phát rồ muốn ăn cả gà con, vậy thì hắn không lời nào để nói.

Trọng Thiên cùng Tiểu Khôi nghe xong cũng có chút không vui, hai đứa ồn ào hướng về Tiểu Yêu Liên kêu “Gào gào” “chiêm chiếp”, lại nghe được Tiểu Yêu Liên giải thích, Mộc Linh khí không thể giúp gà cảnh trợ sản được thì hắn không khỏi đầy mặt hắc tuyến, quả nhiên đều là một đám ham ăn sao?

Ngay tại lúc Tư Lăng đem nước trái cây quét lên thân gà, dùng một lá cây to gói kỹ, bôi bùn ướt chuẩn bị vứt xuống tám Hỏa Viêm phủ để thiêu thì đột nhiên Tiểu Khôi chơi ở xa xa phát ra từng đợt “chiêm chiếp” thảm thiết, dọa mọi người đều nhìn không được bật người lên xem xét chung quanh.

Chỉ thấy Tiểu Khôi hướng về một nơi cách đó không xa kêu không ngừng, sau đó mạnh mẽ đuổi theo, rồi rất nhanh giống như lửa đốt mòng chạy trở về -- lửa không đốt mòng, nhưng mà có một yêu thú nhìn hết sức kỳ quái đang đuổi theo phía sau mòng nó mà phóng điện.

Tư Lăng nhìn thoáng qua, liền ý thức được đây là thứ gì, tay áo vung lên, lập tức những thứ dưới đất đều được thu vào, ngạc nhiên kêu lên: “Là Hư Không thú.”

Lần này, cả Lâm Dương cũng không nén được kích động, một người một quỷ bao vây nghênh đón con Hư Không thú kia. Chỉ có Trọng Thiên là hết sức không vui, chỉ còn thiếu chút nữa là có thể ăn được gà ăn mỳ, con Hư Không thú này đi ra các rất không đúng lúc, hoặc là nói, Tiểu Khôi phát hiện rất không đúng lúc.

Hư Không thú là một giống rất loài thần kỳ, lúc chúng nó lúc nghỉ ngơi, cả người đều cuộn lại, nhìn giống như là một tảng đá, bất quá lúc chiến đấu thì sẽ lộ ra tướng mạo sắc sảo, thân thể như con sơn dương, bốn vó lại vừa dài vừa nhỏ, hết sức hữu lực, trên đầu còn có một sừng thú vô cùng sắc bén. Hơn nữa, nó còn có vũ khí hết sức lợi hại, đó là biết phóng điện! Hơn nữa phóng ra là một loại điện thực kỳ lạ, màu tím đỏ.

Con Hư Không thú thực lực rất mạnh, khí tức hoàn toàn áp đảo Tiểu Khôi một mảng lớn, khiến cho Tiểu Khôi chỉ có thể bị đuổi theo phóng điện nhưng lại không thể làm gì được nó. Cho nên, Tiểu Khôi chạy về để cầu cứu đây.

Trọng Thiên tuy rằng thực không vui, bất quá lại là kẻ đầu tiên nhảy qua, phun ngậm yêu hỏa về phía nó. Đối với đại gia Trọng Thiên thích gây chuyện thì phi mà nói, 20 năm ở loại địa phương đơn điệu này quả thực buồn sắp chết rồi. Đặc biệt là chỉ có Tiểu Lăng Tử thực lực coi như mạnh một chút có thể khi dễ, còn lại thì chẳng có gì thú vị, lúc này tới một kẻ hung hăng như thế, vừa lúc hợp khẩu vị của nó.

Hur Không thú nhệ nhàng tránh được yêu hòa của Trọng Thiên, cái sừng thú kia thực không khoa học mà cong lên rồi xoay xoay, thế nhưng hướng về phía Trọng Thiên bắt đầu phóng điện.

Nhìn thấy cứu binh tới, Tiểu Khôi lúc này cũng yên tâm, cái móng mập vòng trở lại cùng phun lửa về phía Hur Không thú. Mà lúc này Tư Lăng cùng Lâm Dương cũng một trước một sau gia nhập vào, cùng nhau quần ẩu Hur Không thú, cảm giác thật là quá không biết xấu hổ.

Dưới bốn vòng quần ẩu là yêu hòa của Trọng Thiên, linh hỏa Phượng Hoàng của Tiểu Khôi, hồn lực kiếm của Tư Lăng, Quỷ Anh Đào của Lâm Dương. Hur Không thú rốt cuộc thành công ngã xuống, sau đó bị đám bạo lực này dùng một loại yêu thuật đặc biệt trói lại.

Rốt cuộc bắt được Hur Không thú, chứng minh bọn họ rất nhanh liền có thể rời đi Hur Không Vô Tận, trong lòng mọi người cũng rất cao hứng.

Tư Lăng sờ sờ đầu chim xám Tiểu Khôi, từ ái nói: “Quả nhiên vẫn là Tiểu Khôi lợi hại, vận khí thật tốt, liên tục hai lần đều gặp được Hur Không thú.”

Tiểu Khôi vô cùng đắc ý kêu lủ lo, mặt chim ngẩng cao cao, dùng lỗ mũi nhìn con Hur Không thú đã trở thành tù nhân. Lần này xem ra đến phiên nó khinh thường, lãnh diêm, cao quý với nó rồi.

Nghe được lời Tư Lăng nói, không ai phản bác được. Nếu Tiểu Khôi vận khí không tốt, sẽ có thể gặp được Hur Không thú hai lần chỉ trong hai mươi năm sao? Tuy rằng lần đầu tiên bị Hur Không thú đánh thành đầu heo, bất quá lần thứ hai bởi vì đồng người, cho nên bọn họ thành công bắt được Hur Không thú. Nghe nói người lưu lạc đến Hur Không Vô Tận, ngắn nhất cũng cần một trăm năm mới có thể gặp được, ngược lại, bọn họ đã mất rất ít thời gian.

Lúc Tư Lăng không kịp chờ đợi muốn để Hur Không thú dẫn đường thì Trọng Thiên lại không chịu làm nữa: đại gia nó còn chưa ăn gà ăn mỳ đâu.

Xét thấy vừa rồi chủ lực là Trọng Thiên, Tư Lăng tuy rằng nóng lòng đi ra ngoài, nhưng cũng biết sự tình nhất thời cũng không vội, vì thế đem Hur Không thú đã bị trói thành bánh chưng vút xuống một bên, tiếp tục chuyện vừa rồi.

Lâm Dương ngồi xếp bằng một bên, máy móc gặm linh quả mà Tiểu Yêu Liên đưa cho hắn, có chút hỗn động trong gió. Đám người kia lại một lần nữa đổi mới hạn cuối của hắn. Sau đó lại nhìn bá chủ Hur Không Vô Tận đáng thương bị trói thành bánh chưng, có thể nhìn ra con Hur Không thú này vẫn là ở kỳ thanh niên, thực lực cũng không phải là cường đại nhất, cho nên mới bị bọn họ cùng nhau bắt sống.

Rốt cuộc ăn uống no đủ, Tư Lăng thu đồ vật dưới đất, sau đó vây quanh Hur Không thú co thành cục đá kia, nghĩ nghĩ, ra tay giày vò một lát, Hur Không thú rốt cuộc đuối ra, bất quá sợi Khôn (trói) yêu thuật lại như sợi thừng buộc trâu vậy, xuyên qua sừng, đầu, cổ rồi siết chặt miệng của Hur Không thú, nhìn trông tựa như một con trâu chuẩn bị đứng lên đi cày ruộng.

Lâm Dương: “...” Đám người kia quả nhiên là vô si quá sức.

Lâm Dương dùng một loại biểu tình áy náy kiêm đồng tình nhìn Hur Không thú đáng thương bị buộc như trâu. Cái dây yêu thuật kia kỳ thật cũng không phải là gọi Khôn yêu thuật, mà là Lâm gia không biết mấy đời trước có được nó, chỉ cần yêu thú nào bị nó trói thì căn bản vô lực thoát khỏi, chỉ có chủ nhân Khôn yêu thuật tự mình cởi bỏ mới được. Mà cái sợi Khôn yêu thuật vẫn là hắn tự mình cung cấp cho Tư Lăng...

Tư Lăng vỗ vỗ đầu Hur Không thú, nói: “Kể tiếp liền kính nhờ người, chỉ cần người đưa chúng ta rời khỏi Hur Không Vô Tận, đến lúc đó sẽ trả lại tự do cho người.”

Hur Không thú khổ sở dùng một loại biểu tình lên án nhìn hắn. Đây là sách lược “gây to thêm táo ngọt” sao? Quả nhiên bọn ngoại lai đều là hèn hạ vô si!

Tư Lăng thu hồi Tiểu Khôi vào túi thú, lúc Quỷ Tu đang ngẩn ngơ thì lại dùng dây thừng hồn lực trói chặt hông của hắn, đợi sau khi Trọng Thiên nhảy lên bả vai hắn thì liền cất bước đi theo phía sau Hur Không thú. Quỷ Tu đáng thương theo không kịp tốc độ tiếp tục bay trong không trung lâm lâm điều.

Như vậy ước chừng một tháng, tốc độ Hur Không thú rốt cuộc chậm dần, sau đó dừng lại, dùng chân đào mặt đất. Phản ứng dị thường này tất nhiên khiến Tư Lăng hiểu được bọn họ đã tiếp cận mục tiêu, tâm tình kích động rất nhiều, cũng hết sức tinh táo quan sát xung quanh.

Chỉ thấy sừng Hur Không thú đột nhiên giật giật, sau đó cong sang một phương hướng, con Hur Không thú kia hớn hờ chạy qua. Tư Lăng cũng mau chóng đuổi theo, mắt chăm chú nhìn chăm chăm nó, thẳng đến khi nó đột nhiên ngừng lại, sừng cong phát ra một tiếng tách tách của lõi điện, luồng điện màu tím đỏ đánh trúng nơi nào đó trong hư không. Đường như là thủy tinh đột nhiên vỡ tan, chỗ giao điểm không gian mà cả thần thức cũng không thể phát hiện ra đã bị phá ra, xuất hiện một điểm đen.

Tư Lăng mừng rỡ, phát tay thu hồi Khôn yêu thuật trói Hur Không thú, mấy người thừa dịp điểm đen kia chưa biến mất, thân hình như điện mà vọt nhanh qua.

Đợi khi tới gần thì mới phát hiện đây là cái đường hầm không gian không biết thông tới đâu. Tuy rằng không biết thông tới đâu, nhưng là chỉ cần có thể rời khỏi Hur Không Vô Tận, sớm hay muộn có cơ hội trở lại Thương Vũ giới.

Tư Lăng không chút do dự bay vào, mà con Hur Không thú dùng lõi điện mở ra đường hầm không gian rất nhanh liền biến mất ở trong hư không ngay khi bọn họ đi vào, không biết đi đến nơi nào.

Đường hầm Không gian thực không ổn định, Tư Lăng mỗi một bước đều cực cẩn thận, cũng may mắn trong mấy năm nay đã trải qua quá nhiều lần ngoài ý muốn, tính tình càng thêm bình tĩnh, càng l thời điểm nguy cơ thì càng có thể vững vàng.

Rốt cuộc, đằng trước xuất hiện một điểm sáng trắng, giống như chỉ dẫn lữ nhân mê muội trong bóng đêm, giúp bọn họ biết điểm cuối đường hầm không gian. Tur Lăng cùng Lâm Dương đều mừng rỡ, tăng nhanh tốc độ.

Khi bọn họ rốt cuộc rời đường hầm không gian, còn chưa kịp cao hứng thì không nghĩ tới nghênh đón bọn họ là chiến trường nguy cơ tứ phía.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 169: Giang hồ đều là truyền thuyết của ca

Tiếng tiêu u buồn hóa thành từng lưỡi dao sát phạt, nơi nào đi qua, tiếng kêu thảm thiết không ngừng.

Phóng mắt nhìn đi, trên thảo nguyên là một vùng đầy tay cụt chân cụt, máu chảy thành sông.

Vừa từ đường hầm không gian đi ra, hai người liền gặp phải chiến trường thảm khốc. Mà nam tử đứng cao cao giữa không đang khoan khoái thổi tiêu kia, khuôn mặt tuấn tú, thần sắc nhã nhặn, gió mát nhấc tay áo lên, trong trẻo rực rỡ không tỳ vết, giống như tiên nhân đến từ chín tầng mây, thể nhưng lại thổi ra một khúc nhạc sát phạt, làm những ma vật dưới đất kêu gào thảm thiết, thân thể chia năm xẻ bảy, thân phơi khắp nơi, không một chỗ nào hoàn chỉnh.

Ngoài ra, cách đó không xa trên bầu trời còn có hai đội tu sĩ đang giằng co, các loại linh quang cùng ma khí đủ màu sắc bay loạn xạ, khiến cho bầu trời đỏ có vẻ rực rỡ muôn màu.

Chỉ chớp lát, Tur Lăng đã thu hiện trường vào đáy mắt, trong lòng thầm mắng to.

Thế nhưng lại chạy đến Ma Giới.

Đồng thời, tại khoảnh khắc bọn họ xuất hiện, mọi người trên chiến trường cũng chú ý đến một người một quỷ đột nhiên xông vào chiến trường.

Tiếng tiêu đột nhiên ngừng lại.

“Tur Lăng!”

Dường như bởi vì quá mức khiếp sợ, trên mặt người kia hiện lên một vẻ khó tin, đợi khi xác nhận thân phận nam nhân đột nhiên xuất hiện từ đường hầm không gian thì hai mắt nam tử nọ tóe ra tia ghen tị cùng oán hận mãnh liệt, dường như đứng ở trước mặt hắn là kẻ thù đã tu luyện mấy đời.

Đại khái đối với hắn mà nói, Tur Lăng chính là kẻ thù làm cho hắn căm hận nhất, hơn nữa cũng là tình địch khiến hắn phải để tâm nhất.

Tur Lăng nhìn về phía nam tử đang ôm tiêu trước ngực, lại khôi phục thành bộ mặt không biểu cảm, thanh âm bình bình nói: “Ồ, Tiêu đạo hữu, lâu rồi không gặp.” Dứt lời, đưa tay đẩy tên Quỷ Tu bên cạnh ra xa, giờ tay lấy ra Ma Thiên Kinh Vũ cầm. Lúc tiếng tiêu của đối phương hóa thành trận Sát Nhẫn (lưỡi dao) tấn công tới thì mười ngón nhanh chóng khảy lên, sóng âm vô thanh cùng Âm Nhẫn (lưỡi dao bằng âm thanh) va chạm vào nhau. Trong nháy mắt sinh ra va chạm kịch liệt, khiến cho những ma vật bị nhốt giữa hai loại sóng âm này lập tức hóa thành một bãi máu thịt vỡ vụn.

Tiêu Trạc cười cở quái một cái, bước một bước, một con chim có lông vũ rực rỡ giống như Phượng Loan đi ra, ngẩng cái cổ duyên dáng kêu một tiếng trong trẻo, tiếng kêu như loan như phượng, tuyệt vời khó tả, giống như tiên nhạc làm cho người ta say mê. Nhưng mà trong tiên nhạc lại che dấu nguy cơ khôn lường, lấy Âm thanh tuyệt diệu để giết địch vô hình.

Thế nhưng là chim Cừ Âm, âm thanh diệt thiên hạ.

Tur Lăng không đề phòng, bị tiếng hót của chim Cừ Âm nhiễu loạn nhịp độ, thức hải quay cuồng, não bộ đau đớn, trên mặt lộ ra thần sắc thống khổ, bất quá động tác trên tay không yếu đi chút nào.

Tiêu Trạc là âm tu, vũ khí chủ yếu là thanh Thanh Ngọc tiêu kia, qua mấy chục năm chưa gặp tu vi của hắn thế nhưng đã là Kim Đan hậu kỳ, cả nhạc cảm cũng tu tới đại cảnh, vô ý một tí sẽ lập tức bị kỳ âm công kích thức hải, thức hải nếu bị thương thì còn nghiêm trọng hơn so với thân thể bị thương. Đây cũng là nguyên nhân Tur Lăng lựa chọn lấy Ma Thiên Kinh Vũ cầm làm vũ khí ngăn cản âm thanh của tiêu. Tuy rằng nhạc cảm hữu hạn, so với Tiêu Trạc thì thua một mảng lớn, không đủ để tấn công, nhưng cũng có thể nhiễu loạn âm luật, công kích thức hải của hắn.

Tiêu Trạc tất nhiên cũng nhìn ra cây Ma Thiên Kinh Vũ kia cầm không phải vật phàm, tuy rằng trong lòng kinh ngạc, nhưng sức công kích không giảm chút nào, ngược lại càng tăng lớn linh lực công kích.

Đối với chuyện Tiêu Trạc đột nhiên công kích nhân tu vừa xuất hiện, người ở trên chiến trường bên kia tuy rằng nhìn thấy, nhưng quả thực là không biết phải nói gì, chỉ đành coi như không thấy. Hơn nữa Tur Lăng cũng không cần bọn họ lại đây cứu giúp, cầu người không bằng cầu mình. Đối với Tiêu Trạc, hắn thật ra không sợ.

“Chiếp chiếp chiếp!!”

Chim Cừu Âm múa lượn vòng quanh Tiêu Trạc, hót vang không ngừng, phối hợp với tiếng tiêu thì trong lúc nhất thời toàn bộ chiến trường chỉ còn lại một mình hắn, mà vật phía dưới toàn bộ hóa thành tro tàn. Lúc này, Tiêu Khôi bay ra, cùng Trọng Thiên phun lửa về hướng con chim Cừu Âm kia; Lâm Dương cũng bám tay niệm thần chú, hoa anh đào xám rơi đầy trời, hóa thành từng mảnh đao sắc bắn giết về phía chim Cừu âm.

“Rít --” Chim Cừu Âm kêu thảm một tiếng, tránh được yêu hỏa lại vô ý bị một cánh hoa anh đào xám ẩn náu xung quanh rơi trúng một sợi lông vũ.

Tiêu Trạc lập tức giận dữ, mười ngón này lên, tiếng tiêu như hung thần như ma quỷ.

Tư Lăng một tay đánh đàn, thừa dịp hắn ta giận dữ tâm thần bất ổn thì không chút khách khí trực tiếp vẫy tay gọi ra một xấp linh phù, đánh về hướng Tiêu Trạc.

Âm thanh ầm ầm vang lên, Tiêu Trạc tránh không kịp lập tức bị đánh bay, kéo theo tiếng tiêu làm cho người ta thống khổ không thôi cũng cắt đứt. Tư Lăng vô cùng hài lòng, quả nhiên loại thời điểm này mà dùng bạo lực là tốt nhất. Hắn cái gì cũng không nhiều, chỉ có linh phù là không ít, dám đến lại nổ banh hắn.

Tư Lăng đứng dậy, lau đi vết máu bên miệng, không để ý tới tên Tiêu Trạc bị thương đã rơi xuống thảo nguyên bên dưới, mà bay hướng về chiến trường không xa phía trước.

Lâm Dương chân chờ một chút, cũng vội vàng đi theo. Trong lòng hắn suy nghĩ, tu sĩ trên chiến trường đều là tu sĩ cấp cao, biết rõ nguy hiểm mà Tư Lăng còn muốn đi qua, đoán chừng là nơi đó có người mà hắn ta quen biết.

Đúng là người quen biết, bảy người Nhân Tu trong đám tu sĩ giằng cogen kia hắn đều biết. Trong đó ngoại trừ Thu Mộ Quy, Kỳ Trầm Mi, Kỳ Trường Ca từng gặp tại Thông Thiên tháp, hơn nữa còn kết thù ra, còn có Hứa Phiến Nhiên, Liễu Thành Phong cùng Tô Hồng Phi. Đương nhiên, đứng phía trước còn có vị Nguyệt Thiên Dạ cô nương kia.

Mà đối thủ của bọn họ là một đám tu sĩ Ma tộc, ngoại trừ bốn người là tu sĩ Nguyên Anh, còn lại mười tên đều là Kim Đan hậu kỳ.

Tư Lăng ánh mắt lóe lên, cũng không kỳ quái vì sao Nguyệt Thiên Dạ lúc này lại liên thủ cùng bọn Liễu Thành Phong. Từ xưa tới nay Ma tộc cùng Nhân Tộc chính là cừu địch không chết không ngừng, gặp được luôn phải tổ đội xoát quái. Hơn nữa lúc này nếu bàn về tu vi thì đám tu sĩ Ma tộc kia chiếm thượng phong, chẳng trách bọn họ phải buông hiềm khích lúc trước, cùng nhau chiến đấu.

“Tư tiểu đệ!”

“Tư Lăng!”

“Tư đạo hữu!”

Đủ loại giọng nói ào ào vang lên, những tu sĩ kia dù đang chiến đấu nhưng đều bớt chút thời gian gọi một tiếng, trong đó vui mừng nhất phải kể tới Hứa Phiến Nhiên.

Tư Lăng mang theo Lâm Dương gia nhập vào bên Tô Hồng Phi cùng Liễu Thành Phong, đối thủ của bọn họ là một tu sĩ Nguyên Anh cùng hai tu sĩ Kim Đan. Tuy rằng trên tu vi thì bọn họ bị tu sĩ Ma tộc Nguyên Anh kỳ hoàn toàn áp chế, nhưng ở sức chiến đấu thì hai người không yếu chút nào, chỉ là trong lúc nhất thời bọn họ không thể làm gì được.

Phát tay ngưng tụ 50 thanh hồn lực kiếm trực tiếp đánh tới, hắn bức lui một tên tu sĩ Ma tộc.

Nhìn thấy Tư Lăng như thế, Liễu Thành Phong trên mặt lộ ra nụ cười sáng lạng, cả Tô Hồng Phi xưa nay lạnh nhạt cũng lộ ra nụ cười nhàn nhạt. Ngược lại, đám Nguyệt Thiên Dạ cách đó không xa thì thần sắc âm u khó tả, chỉ có Hứa Phiến Nhiên được Thu Mộ Quy bảo hộ ở phía sau là bĩu môi, có chút không cam lòng.

“Tư tiểu đệ, cậu biến mất lâu như vậy, chạy đi nơi nào? Tiểu tử cậu cũng thật biết trốn đó!” Liễu Thành Phong chém một kiếm tới, bức lui Ma tộc Kim Đan, còn rảnh rang cười nói với Tư Lăng.

“Nói ra thì dài.”

“Vậy thì nói ngắn gọn.”

“Loại thời điểm này?”

Liễu Thành Phong liếc nhìn Nguyệt Thiên Dạ, vẻ mặt bình tĩnh ngộ, nói: “Đội lạt nữa tìm chỗ nào an toàn, chúng ta lại trò chuyện.”

Hắn không phải ý này, bắt quá...”Được.”

Liễu Thành Phong giờ thanh trọng kiếm, cả người đầy sát khí, trọng kiếm mỗi lần đánh xuống đều giống như hủy thiên diệt địa, kiếm ý lẫm liệt.

Đôi bao tay của Tô Hồng Phi màu tuyết trắng, bàn tay trắng, mỗi lần ra quyền đều mang sát ý hùng hực, quyền phong lướt qua, núi lở đất rung.

Tư Lăng chỉ nhìn liến biết dù mình không ra tay, hai người họ trong lúc nhất thời cũng sẽ không chịu thiệt. Về phần những người khác, hẳn cũng không đặc biệt quan tâm. Ba người liên thủ, hơn nữa còn có Trọng Thiên cùng Lâm Dương, Tiểu Khôi ở phía sau “đá bóng mếp bàn”, thế nhưng làm tu sĩ Nguyên Anh kia bị thương nặng, cả hai tên tu sĩ Kim Đan cũng bị Liễu Thành Phong một kiếm chém chết.

* Chỉ những việc làm đi hơi lệch trọng tâm nhưng vẫn không vi phạm quy tắc.

Tu sĩ Nhân tu ở chỗ này đều là thiên tài các phái, tuy rằng tu vi đều ở Kim Đan kỳ nhưng sức chiến đấu lại không tầm thường, chống lại mấy tu sĩ Ma Giới kia chỉ là bị tu vi áp chế, nhưng nếu cho bọn họ thời gian, chưa chắc không thể giết chết.

Bất quá, lúc này thời gian lại rất quý báu, lúc bọn họ đánh chết hai Nguyên Anh Ma tộc cùng sáu gã Kim Đan Ma tộc thì đột nhiên sắc mặt mọi người thay đổi, Nguyệt Thiên Dạ kêu lớn: “Chư vị, ma bão sắp tới, không thích hợp đánh lâu, nhanh rời đi thôi!”

Tư Lăng mới đến, tất nhiên không biết ma bão sắp là thứ gì, bất quá thần thức đã cảm giác được khí tức bạo động ở phương xa. Đó là một cơn lốc màu đen, đi qua nơi nào thì đất đá mù trời tới đó. Loại năng lượng này với nhân tu là hết sức nguy hiểm, hẳn lập tức không ham chiến nữa, thu hồi Tiểu Khôi vào túi linh thú, quán lấy Lâm Dương rồi đuổi theo bọn Tô Hồng Phi, Liễu Thành Phong. Theo thói quen chú ý tứ phương, hẳn hiển nhiên cũng phát hiện Kỳ Trầm Mĩ và Thu Mộ Quy cùng nhau che chở Hứa Phiên Nhiên rời đi, mà Nguyệt Thiên Dạ vùng Hồng Lăng (dây lụa màu đỏ) lên, quán lấy Tiêu Trạc bị thương nằm phía dưới, cùng Kỳ Trường Ca bỏ chạy.

P phía sau không chỉ có ma bão sắp tới, còn có mấy tên Ma tộc kia, mọi người chỉ có thể liều mạng chạy như điên, không dám ngừng nghỉ. Tư Lăng bớt chút thời gian lấy linh tửu ra, lần lượt vớt cho Tô Hồng Phi cùng Liễu Thành Phong, lập tức nhận được nụ cười tươi sáng rạng rỡ của Liễu Thành Phong, còn có thiện ý cảm tạ của Tô Hồng Phi. Tư Lăng tự mình cũng uống vài hớp để bổ sung linh lực.

Trốn một ngày một đêm, rốt cuộc rời khỏi phạm vi của ma bão sắp, đồng thời cũng thoát khỏi đuôi giết của những Ma tộc kia. Nhìn phía trước là một vùng rừng rậm đen tối, mọi người không chút do dự bay hướng vào khu rừng.

Tuy rằng rừng rậm cũng rất nguy hiểm, nhưng lại có thể che dấu hành tung cực tốt, ngoại trừ phải đề phòng ma thú trong rừng rậm thì giảm đi việc phải đề phòng ma thú đến từ không trung.

Mọi người chọn một nơi tương đối an toàn tạm thời làm điểm dừng chân, ở chung quanh bố trí các loại cấm chế để ngừa bất trắc. Ngoài ra Nguyệt Thiên Dạ còn lấy ra một loại thuốc bột rắc ở chung quanh, rồi mới trầm mặt đi trở về chỗ của Kỳ Trường Ca cùng Tiêu Trạc, sau đó từ trong túi trữ vật lấy ra một hạt linh đan đưa cho Tiêu Trạc đang bị thương.

Tiêu Trạc sắc mặt rất không tốt, oán hận trừng mắt nhìn Tư Lăng.

Tư Lăng làm như không thấy, như không có chuyện gì mà quét mắt nhìn mọi người chung quanh, phát hiện trên mặt bọn họ đều có chút phong sương, thoát nhìn cũng không gọn gàng xinh đẹp như thường lệ, xem ra những ngày mà thời khắc nào cũng chuẩn bị trốn chạy này đã trải qua rất nhiều.

“Tu tiểu đệ, cậu cũng là tự nguyện đến Ma Giới sao?” Liễu Thành Phong dùng nhánh cây đâm một con kiến đen bò ngang qua trên đất, hỏi, lại dời mắt nhìn sang tên Quý Tu sau lưng Tư Lăng, có phần ngạc nhiên nói: “Cái tên Quý Tu này từ đâu tới? Tu tiểu đệ, cậu thu đàn em sao?”

“Tự nguyện?” Tư Lăng có chút khó hiểu, nghe được một câu phía sau của hắn thì có chút hắc tuyến, giải thích: “Vị này là Lâm Dương, không phải đàn em, xem như là bằng hữu đi.”

Lâm Dương liếc mắt nhìn Tư Lăng, không lên tiếng.

Lúc này, Tô Hồng Phi bao ở chung quanh một cái cấm chế phòng nghe trộm, gật đầu nói với hai người: “Được rồi, các người có thể nói.”

Không cần cố kỵ nữa, Liễu Thành Phong há miệng hỏi Tư Lăng mấy năm nay tới nơi nào, sao lại sẽ chạy tới nơi này, đám Trương Như Hiệp vẫn đang tìm hắn...v.v. Tư Lăng trong lòng hơi nhảy lên, kèm theo xúc động hơi thăm, chỉ trả lời đơn giản là mình lưu lạc đến Quý Giới, rồi lại chạy đến Hư Không Vô Tận.

Liễu Thành Phong vẻ mặt đồng tình nhìn hắn, vỗ vỗ bờ vai của hắn nói: “Tu tiểu đệ, cậu cũng đặc xui xẻo nha, ta thật hoài nghi vận may của cậu có phải đã bị người ta cướp hết rồi hay không. Bất quá cậu đã coi như may mắn, lưu lạc đến Hư Không Vô Tận mà chỉ tốn 20 năm đã chạy ra được, nếu đổi là người khác thì ít gì cũng phải bị giam cầm trăm năm.”

Tư Lăng bất đắc dĩ cười cười, đối với cái thứ số mệnh sẽ không được nhìn không thấy này, hắn thật chẳng thể làm gì được.

Tiếp lời, Liễu Thành Phong lại tự động nói chuyện bọn họ vì sao lại tới Ma Giới. Ma tộc xâm nhập đại lục Thương Vũ, sau khi chiếm lĩnh Bắc Địa thì tràn về hướng Tây Cảnh cùng Đông Châu. Thiếu chủ Ma tộc mang theo một đám tu sĩ Ma tộc và ma vật tàn sát bừa bãi tại đại lục Thương Vũ, gây nên một trận đại chiến nhân ma. Trận chiến này đánh 20 năm, đến bây giờ còn chưa có kết quả, bởi vì tiên phong hai tộc đều là tu sĩ Nguyên Anh kỳ trở xuống, tu sĩ Hóa Thần đứng đầu lưỡng giới đều không hề ra tay, khiến cho trận chiến này kéo dài vô hạn.

Ngay lúc Ma tộc chuẩn bị tiến quân từ Bắc Địa hướng về đại lục Trung Ương thì tu sĩ đại lục Trung Ương rốt cuộc tìm ra một thông đạo không gian thông tới Ma Giới. Sau khi phái người trấn thủ, thì phái tu sĩ tự nguyện tiến vào ma giới. Theo cái vị Nhân tu phát hiện thông đạo Ma Giới kia không biết xấu hổ nói, nếu Ma Giới có thể phái tiêu lâu la đến Thương Vũ giới tàn sát bừa bãi, vì sao bọn họ không thể phái Nhân tu đến Ma Giới quấy rối? Hơn nữa Ma Giới lại có rất nhiều tài liệu luyện khí luyện đan trân quý mà nhân giới ít có, Ma tộc lại rất ít có tu sĩ biết luyện đan luyện khí, cũng không quá quan tâm những thứ kia, cho nên mọi người không cần khách khí, ai cướp được thì chính là của người đó.

Lời nói mang tính vô cùng kích động này, thật đúng là khiến rất nhiều tu sĩ liễu mạng tự nguyện báo danh đến đây.

Đối với cái vị Nhân tu không biết xấu hổ kia, Tư Lăng tuy rằng chưa từng gặp ông ta, nhưng đã nghe qua đại danh của ông, thậm chí còn có chút qua lại không lớn không nhỏ cùng với người của ông ta. Ông ta gọi là Vệ Quan Nhai.

Tư Lăng: =__=! Tên này có tính là loại hình “dù không ca không tại giang hồ, nhưng khắp giang hồ đều là truyền thuyết về ca” không?

Nhớ tới mình từng làm mất mặt nghĩa muội của Vệ Quan Nhai tại Quy hải đảo, lại chạy đến Thủy Sâm đảo cướp Thiên Diệp Từ La thảo trong tay nam sủng Hằng Ương công tử của Vệ Quan Nhai, vài lần cùng Hằng Ương công tử kết thù, cũng coi như là biến tướng kết thù cùng Vệ Quan Nhai, Tư Lăng quyết định về sau vẫn là đi vòng khỏi Vệ Quan Nhai kia thôi.

“Tuy rằng Vệ tiên bối lời nói có chút không biết xấu hổ, bất quá ta cùng sư tỷ cũng chưa từng tới Ma Giới, cho nên liền tới đây tham quan một chút nha ~” Đứa nhỏ nghịch ngợm Liễu Thành Phong tổng kết như thế, cười đến hết sức hiền ngang rực rỡ, làm cho người ta có loại xúc động muốn đập hấn một trận.

Tô Hồng Phi mỉm cười, không nói một từ, nhưng có vẻ cũng không có ý phản bác lời sư đệ mình.

“Chúng ta đến Ma Giới cũng được mấy năm, Ma Giới tuy rằng rất nguy hiểm, bất quá lại có thể đánh giết đã tay.” Liễu Thành Phong tiếp tục nói: “Đúng rồi, bọn Trương sư tỷ cũng cùng đến Ma Giới, nói là tới tìm cậu. Chẳng trách bọn họ mấy năm nay vẫn không thể tìm được tin tức của cậu, ai biết tên tiểu tử cậu lại chạy tới chỗ đó chứ.”

Tư Lăng trong lòng nhảy dựng, hỏi: “Đại ca ta đâu?”

“Tất nhiên là đi cùng Trương sư tỷ rồi, bọn họ là đệ tử thân truyền của Thanh Ngọc chân quân nha.” Liễu Thành Phong một bộ dáng đương nhiên nói như thế.

Tư Lăng lập tức kích động, hận không thể lập tức đi ngay tìm đại ca của mình, hơn ba mươi năm không gặp, thật là rất nhớ nha. Có thể nói, ở Tu Tiên giới này, người có thể làm cho hắn nhớ mong như thế chỉ có đại ca Tư Hân. Cũng bởi vì có người như vậy, cho nên bất kể người ở phương nào, dù con đường này gian nan tịch mịch cỡ nào, trên con đường có một người có thể toàn tâm tín nhiệm như vậy mới có thể đi được ung dung như thế.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 170: Fan đàn độn

“Đúng rồi, Tư tiểu đệ, kế tiếp các ngươi có kế hoạch gì không?” Liễu Thành Phong lại hỏi.

Tư Lăng cười nhẹ, nói: “Tất nhiên là đi tìm đại ca ta.” Dứt lời, trong lòng khẽ động, một tấm Truyền Âm phù xuất hiện ở trong tay, bất quá vẫn không có gì phản ứng như trước, điều này làm cho hắn có chút thất vọng.

Truyền Âm phù tuy rằng tiện truyền tin, nhưng nếu khoảng cách quá xa, hoặc là không cùng một không gian thì cũng truyền không được tin tức. Từ lúc lưu lạc tới Quý Giới và Hư Không Vô Tận, Truyền Âm phù này vẫn không có phản ứng.

Liễu Thành Phong gật đầu, nhìn thoáng qua chỗ bọn Nguyệt Thiên Dạ, trùng hợp nhìn thấy ánh mắt Tiêu Trắc nhìn về phía Tư Lăng oán hận không thêm che giấu, còn có tình cảnh Kỷ Trường Ca cùng Nguyệt Thiên Dạ thân mật nói chuyện, hắn cảm trọng kiếm trong tay xuống đất, cười hì hì nói: “Tư tiểu đệ, cậu biết vì sao cậu vừa ra khỏi đường hầm không gian thì Tiêu sư huynh lại trực tiếp ra tay với cậu không? Ta đoán nha, hẳn là hắn muốn vì Nguyệt Thiên Dạ báo thù.”

“Báo thù?” Tư Lăng nhướn mày, “Hắn còn bằng khoản chuyện trong Thông Thiên tháp sao?” Tuy rằng chuyện ở Thông Thiên tháp cuối cùng không được kết quả gì, bất quá khi ấy hai bên đều bị thương rất nặng, cũng bởi vậy coi như đã xé rách tầng nguy trang kia, biến thành đối địch. Chỉ là ở loại thời kỳ đặc biệt này, không ai lại không có mắt mà động thủ với Nhân tu tại Ma Giới.

Nghĩ thế, Tư Lăng nhìn về phía một phía khác, phát hiện bên kia thế nhưng chia làm hai nhóm người, nhìn như không liên quan gì với nhau. Nguyệt Thiên Dạ cùng Tiêu Trắc, Kỷ Trường Ca ngồi chung một chỗ, Thu Mộ Quy, Kỷ Trầm Mị, Hứa Phiến Nhiên ba người cách bọn họ một chút, giống như cũng không hợp với Nguyệt Thiên Dạ.

“Không, lần này cậu xem như là xui xẻo bị liên lụy.” Liễu Thành Phong bày ra một vẻ mặt “Người chính là đứa nhỏ xui xẻo” nhìn hắn, cười nói: “Cậu không biết đâu, nghe Trương sư tỷ nói Nguyệt Thiên Dạ từng bị Tư sư huynh đóng băng. Băng đó còn là dị băng, mất rất lâu thì Nguyệt Thiên Dạ mới có thể thoát khỏi khối băng, chịu rất nhiều khổ đó. Nàng ta thật sự đã căm thù đến tận xương tủy với Tư sư huynh rồi.”

“Đại ca ta?” Tư Lăng mở to hai mắt, thì ra ở thời điểm hắn không biết thì đại ca nhà mình lại trở nên càng trâu bò rồi sao?

“Đúng nha ~” Đôi mắt Liễu Thành Phong tỏa sáng, “Ta vẫn biết Tư sư huynh rất lợi hại, nhưng không nghĩ lại lợi hại đến như vậy. Tư tiểu đệ, cậu thật hạnh phúc nha, có dựa núi lợi hại như vậy. Đương nhiên, nếu như Tư sư huynh không lạnh băng băng như vậy thì tốt rồi, mỗi lần đối mặt với Tư sư huynh, lòng ta thực sợ hãi, ời.”

“Ừ, ta biết, sau này gặp được đại ca, ta sẽ đem lời cậu nói thành thực chuyện cáo cho huynh ấy.”

“Ê!”

Nghe được đối thoại của hai người này, Tô Hồng Phi cùng Lâm Dương đều lộ vẻ mặt cổ quái, muốn cười lại không nên cười.

Đây là lần đầu tiên chân chính nghe tin tức của đại ca, biết hắn đã thành công Kết Anh, trong lòng Tư Lăng cũng hết sức cao hứng. Bất quá hắn không biết mình đã cao hứng quá sớm, Liễu Thành Phong tuy rằng đã gặp được Tư Hân, nhưng không hiểu rõ tình huống. Ngược lại, Tô Hồng Phi nhờ ký ức từ đời trước có thể lý giải một ít nội tình, chỉ tiếc nàng cũng sẽ không chủ động nói rõ, vì thế tại thời điểm không biết, Tiểu Lăng Tư cao hứng quá sớm.

Tìm hiểu tình hình xong, Tô Hồng Phi mới thu lại cảm chế.

Cảm chế vừa rút, Hứa Phiên Nhiên vốn ngồi bên cạnh Thu Mộ Quy liền đứng lên, đi về bên này. Cũng bởi vì động tác của Hứa Phiên Nhiên, mấy người không liên quan cũng đều hướng tầm mắt lại đây, bất quá chỉ là nhìn xem, nhưng không có người nào ngăn cản Hứa Phiên Nhiên.

Đại đệ người ở chỗ này đều biết Hứa Phiên Nhiên từng ngang nhiên đứng về phía Tư Lăng, hơn nữa chuyện cô nương này có cảm tình khác thường với Tư Lăng thì mọi người cũng đều biết.

“Tư công tử, lâu rồi không gặp, thật mừng vì gặp được huynh.” Hứa Phiên Nhiên thoải mái tự nhiên cười nói, bất quá từ vệt đỏ ửng trên mặt nàng có thể nhìn ra trong lòng nàng rất ngượng ngùng, khẩn trương.

“Chào cô.” Tư Lăng lễ phép trả lời, tốt xấu gì cô nương này cũng từng đứng về phía mình, dù thế nào cũng phải cho chút thể diện.

Liễu Thành Phong mắt nhìn Thu Mộ Quy đang thờ ơ lạnh nhạt, không nhận được nói: “Hứa cô nương, cô như vậy sẽ khiến Thu gia thiếu chủ không vui đi? Các người không phải là muốn kết làm đạo lữ song tu sao?” Nếu đã sắp kết đạo lữ song tu với nam tu khác, vậy thì đừng đến kéo thù hận cho Tư tiểu đệ nữa.

Nghe vậy, Hứa Phiên Nhiên nhú mày, có chút phiền muộn nói: “Hắn vui hay không thì có quan hệ gì với ta chứ? Huynh, các huynh đừng nghe những lời đồn đãi kia, đây chẳng qua là ý của Thu gia, cha ta đã nói hết thầy đều theo ý nguyện của ta.” Hứa cô nương có chút lấp bắp giải thích, dư quang của khóe mắt vẫn liếc Tư Lăng, thấy hắn mặt không chút thay đổi, trong lòng có chút thất vọng.

Lúc này, Tô Hồng Phi lên tiếng, nói: “Hứa cô nương, bất kể có phải là lời đồn đãi hay không, Thu gia thiếu chủ cùng Kỳ công tử thời gian qua đều rất quan tâm chiếu cố tới cô, xem ra đối với cô rất không tồi.”

Tư Lăng thế này mới phản ứng kịp, xem ra cô nương này thật sự là có tình cảm khác biệt với mình, không khỏi có chút xấu hổ. Bất quá Liễu Thành Phong cùng Tô Hồng Phi nói như vậy cũng là muốn giúp hắn hiểu được tình hình, tránh cho bị lừa cũng không biết.

“Bọn họ chỉ là có giao dịch cùng cha ta...” Hứa Phiên Nhiên có chút lo lắng, lại liếc nhìn mắt Tư Lăng, thấy hắn vẫn không có gì phản ứng, trong lòng có chút khổ sở.

Đột nhiên, Tô Hồng Phi bắt lấy Hứa Phiên Nhiên kéo sang một bên. Ngay dưới chân Hứa Phiên Nhiên, bùn đất đen lập tức nổ tung, một cái bóng đen không biết là thứ gì chui vào trong đất bùn biến mất.

Tô Hồng Phi mặt sáng như đuốc, nhìn về phía cách đó không xa, trầm giọng nói: “Nguyệt đạo hữu, chúng ta đều là tu sĩ đại lục Thương Vũ, lúc này ra tay với Nhân tu là không tốt đâu!”

Mọi người đều nhìn về phía Nguyệt Thiên Dạ, trên mặt đều rất bình tĩnh, ngược lại, Tiểu Trạc lại lạnh lùng nhìn bọn họ, cười lạnh một tiếng nói: “Tô sư muội, ta biết muội có hiểu lầm với Thiên Dạ, nhưng cũng đừng chuyện xấu gì cũng đều đẩy tới trên người nàng được chứ? Coi như là Thiên Dạ ra tay, như vậy nhất định là vị Hứa cô nương này làm không tốt!”

Nghe nói như thế, trong lòng Tư Lăng lập tức hiện lên một câu: fan cuồng, hết thuốc chữa!

Tô Hồng Phi cũng cười lạnh nói: “Nguyệt đạo hữu, cô dám lấy Tâm ma ra thế cái ảnh xà vừa rồi không phải là sủng vật của cô sao?”

Nguyệt Thiên Dạ không hề bị chọc giận, dùng một loại ánh mắt lạnh như băng nhìn bọn họ, ngao ngễ nói: “Có gì không dám? Đó là ảnh xà của ta, bất quá tính tình nó không tốt, ai bảo Hứa cô nương ba lần bốn bận khống chế không được tính tình liên lụy mọi người? Các người nên biết, ảnh xà là yêu thú rất thù dai, ta cũng đã rất cố gắng mới làm cho nó không tìm Hứa cô nương phiền toái.”

Nghe nói như thế, mọi người thật ra là tin tưởng một chút. Chỉ cần là người biết về loại yêu thú “Ảnh xà” này, đều biết chúng là yêu thú đứng thứ ba trong các loại yêu xà, là một loại yêu thú vô cùng ngang ngạnh, hết sức thù dai, thân thể như hình như bóng, có thể che dấu thân thể ở bất kỳ địa phương nào. Lúc đối mặt với kẻ thù, chúng có thể như cái bóng theo sát kẻ thù, thẳng đến khi giết chết đối phương.

Hơn nữa suốt đoạn đường này, Hứa Phiên Nhiên không thay đổi tính nết nuông chiều tùy hứng, hết sức chán ghét Nguyệt Thiên Dạ, thường xuyên khiêu khích Nguyệt Thiên Dạ. Mà xà ảnh là yêu sủng của Nguyệt Thiên Dạ, tất nhiên cũng sẽ bị tâm tình của chủ nhân ảnh hưởng, muốn giúp chủ nhân báo thù.

“Nguyệt Thiên Dạ, đừng nói đường hoàng như vậy, ai chẳng biết cô đây là ghen tị ta, ghen tị ta có thể nói chuyện cùng Tư Lăng.” Hứa Phiên Nhiên không phải là cái thiện nam tín nữ gì, bị khi dễ lập tức muốn trả thù. Hơn nữa nàng có phụ thân làm chương môn Đan Phù tông, tại đại lục Trung Ương cũng rất có địa vị, ngay cả Thu Mộ Quy, Kỳ Trầm Mi cũng phải quan tâm nàng ta vài phần, đây cũng là nguyên nhân vì sao dọc theo đường đi đám Thu Mộ Quy phải che chở nàng. “Hừ, chính mình là loi ong bướm, nam nhân đã có mấy người, vậy mà còn không cho người ta rời đi. Cô cho rằng mình là ai, nam nhân khắp thiên hạ đều phải vây quanh cô? Chỉ có kia mấy tên nam nhân không tự tôn mới có thể cùng nhiều nam nhân khác đi theo phía sau một nữ nhân... Còn có người, Tiêu Trắc, rõ ràng lúc trước mọi người đều đang chiến đấu, người lại vì tư tâm, ra tay với người khác, không khỏi quá hèn hạ...”

Tư Lăng không quan tâm oán thù giữa Hứa Phiên Nhiên cùng bọn Nguyệt Thiên Dạ -- dù cho sự tình này hình như có chút quan hệ với hắn, lúc này hắn ngược lại là có chút kinh ngạc sự nhạy bén của Tô Hồng Phi. Khoảng cách gần như vậy, ngay cả mình đều không phát hiện ra xà ảnh, không nghĩ tới Tô Hồng Phi thế nhưng có thể tại lập tức phát hiện ra. Vừa rồi giống như ánh mắt Tô Hồng Phi lướt qua một loại màu tím huyền ảo, chẳng lẽ nàng ta có được Mị Đồng (đồng tử ma thuật)?

Mị Đồng (Đồng tử ma thuật) là một loại huyết đồng (đồng tử màu máu??) hết sức thần bí hiếm thấy ở Tu Tiên giới, nghe nói là một loại huyết mạch truyền thừa rất hi hữu. Người có được loại huyết đồng này có thể nhìn thấy được tất cả ẩn thân mai phục, cả thời gian cũng không thể lừa gạt được ánh mắt của bọn họ. Chẳng trách lúc trước ở dãy núi Thập Vạn, Tô Hồng Phi có thể nhìn thấu ẩn thân của hắn, như vậy đã có thể hiểu được.

Nếu thế, Tô Hồng Phi hẳn là có người có huyết mạch Huyết đồng nhỉ? Nghe nói gia tộc của nàng ta là bị báo thù, cha mẹ trước khi chết đã đem nàng ta nhờ cậy Thanh Nguyên chân quân- lúc ấy còn không phải là chương môn Thiên Tông phái, nuôi nấng.

Bất quá Tư Lăng không biết là, loại huyết đồng này dù cho có được huyết mạch cũng không thể thức tỉnh, đời trước Tô Hồng Phi đến lúc chết cũng không biết về huyết đồng của gia tộc. Mà đời này sau khi trùng sinh, trong lúc cực kỳ tức giận đã kích thích huyết đồng thức tỉnh, sau này từ chỗ sự phụ Thanh Nguyên chân quân mới biết nguyên nhân cha mẹ mình từ vong. Tô gia bọn họ bị diệt tộc cũng là bởi vì huyết đồng. Bất quá Mị Đồng đúng là thứ tốt, bình thường có thể phát hiện mọi nguy hiểm tiềm tàng, có thể phòng bị trước, còn nhạy cảm hơn cả thần thức cường đại. Điều này cũng tạo thành nguyên nhân Tô gia bị diệt, kỹ năng của huyết đồng quá nghịch thiên, người biết về loại năng lực huyết đồng này đều muốn có được nó.

Lúc Tư Lăng trầm tư thì trận tranh đấu này đã được dẹp yên khi Thu Mộ Quy ra mặt, bất quá Hứa Phiên Nhiên vẫn không có vẻ đội ngũ, ngược lại đến gần Tư Lăng trò chuyện tán gẫu.

Thu Mộ Quy tuy rằng hợp tác cùng Nguyệt Thiên Dạ lúc ở Thông Thiên tháp, bất quá bởi vì bạn tốt Kỳ Trầm Mi sinh ra hảo cảm khó hiểu với Nguyệt Thiên Dạ, cùng với những hành vi ở trong mắt hắn là cực kỳ không phù hợp với tính cách của Kỳ Trầm Mi, làm cho hắn cực kỳ phòng bị với Nguyệt Thiên Dạ. Hắn cảm thấy nữ nhân này là một kẻ tà môn, rất biết ăn mòn bản tâm cùng kiêu ngạo của nam nhân.

Về phần cảm tình đặc biệt của cô nương Hứa Phiên Nhiên này đối Tư Lăng, Thu Mộ Quy đã biết được từ sớm, lúc trước còn đã từng cười nhạo việc này, cũng không lưu tâm. Bất quá đợi khi Thu gia đưa ra ý muốn đám hỏi cùng ái nữ chương môn Đan Phù tông thì hắn liền cười không được nữa, trong lòng hơi có chút ghen ghét. Chỉ là hắn xưa nay coi nữ nhân như là một loại đồ chơi, càng chẳng thèm để ý tới những nữ tử đã có người trong lòng, nhưng nay vị hôn thê tương lai của mình lòng có người khác, thì loại ghen ghét kia cảm quả thực là khó tả.

Kỳ Trầm Mi mở to mắt, nhìn về phía bạn tốt bên cạnh, đột nhiên nói: “Tên Tư Lăng kia...”

“Làm sao vậy?” Thu Mộ Quy nhướn mày, có thể khiến cái ngôn núi băng này mở miệng, thật làm cho hắn có vài phần tò mò.

“Nếu trở ngại, liền giết hắn.” Kỳ Trầm Mi lạnh như băng nói, ở trong mắt hắn, Thu Mộ Quy là thiếu chủ Thu gia, một tên tán tu nào so được, Hứa Phiên Nhiên thế nhưng thích một tên tán tu, quả thực là không khôn ngoan.

Thu Mộ Quy khoé miệng giật giật, “Hắn không cản trở gì ta cả. Hơn nữa, gương mặt kia của hắn còn còn mỹ lệ hơn nữ nhân, giết rất đáng tiếc.”

Kỳ Trầm Mi nhìn hắn một cái, lại nhắm mắt lại không nói gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 171: Huynh đệ gặp lại

Đội Hứa Phiên Nhiên chào hỏi xong rồi đi, Tư Lăng đột nhiên nói với Liễu Thành Phong: “Liễu đạo hữu, Tô đạo hữu, kế tiếp ta sẽ không đi cùng các cậu.”

“Cậu đi ngay bây giờ à? Đi đâu?” Liễu Thành Phong có phần ngạc nhiên hỏi.

Tư Lăng mỉm cười, “Tự nhiên là đi tìm đại ca ta.”

Liễu Thành Phong tay vịn trọng kiếm, lập tức nói: “Ta đi cùng các cậu thôi, dù sao đi theo bọn họ cũng chả vui gì.” Thấy Tư Lăng lộ vẻ kinh ngạc, cười

nói: “Cậu sẽ không cho rằng chúng ta là cùng một phe đó chứ? Bất quá là trùng hợp gặp được, lại gặp phải những tu sĩ Ma tộc kia nên mới liên hợp lại thôi. Ta còn không muốn đi cùng bọn họ đâu, nhìn đến liền bức bối.” Nói xong, dùng một loại ánh mắt chán ghét nhìn Kỷ Trường Ca.

Chú ý đến ánh mắt của hắn, Tư Lăng bưng tỉnh, thiếu chút nữa quên mất cái tên Kỷ Trường Ca trước kia hình như là vị hôn phu của Tô Hồng Phi, hiện tại lại thành một người trong hậu cung của Nguyệt Thiên Dạ. Chẳng trách nam nhân sáng sủa rộng rãi như Liễu Thành Phong cũng có vẻ mặt chán ghét. Người thường mà dính phải loại chuyện này, chỉ sợ cũng sẽ như hắn thôi.

Nếu đã quyết định, bọn họ cũng không dài dòng nữa, nghỉ ngơi một lát liền nhóm dậy chuẩn bị rời đi.

Thấy bọn hắn rời đi, đám Thu Mộ Quy đều có chút kinh ngạc, Nguyệt Thiên Dạ dùng một loại ánh mắt phức tạp mà lạnh lùng nhìn Tư Lăng, cũng không nói gì. Kỷ Trường Ca cùng Tiêu Trạc tất nhiên cũng sẽ không gặp gỡ cái gì cùng bọn họ. Ngược lại thì Hứa Phiến Nhiên có chút không muốn, bất quá cũng biết sức chiến đấu của mình đích thực không mạnh, Tư Lăng cũng chưa từng biểu hiện thái độ gì là thích mình, tự nhiên nàng cũng ngượng ngùng da mặt dày tiếp cận. Ở trước mặt người trong lòng, cô nương được nuông chiều này ngoài ý muốn rất ngây thơ và thức thời.

Nhưng mà, kế hoạch theo không kịp biến hóa, ngay lúc mấy người chuẩn bị rời đi, đột nhiên vài luồng khí tức cường đại xuất hiện từ một phía rừng rậm. Mọi người đều thay đổi sắc mặt, nhanh chóng nhóm dậy, nắm chặt vũ khí của mình, toàn diện đề phòng.

Đến khi những người đó vượt qua rừng rậm, càng ngày càng tiếp cận thì thần sắc tất cả mọi người đều trở nên hết sức khó coi, thậm chí có vài phần sợ hãi -- trong đó thể nhưng có một tu sĩ Ma tộc Hóa Thần!

Vị tu sĩ Hóa Thần kia là một nữ nhân vô cùng mỹ lệ, mặc một váy dài màu đen viền vàng bó sát người, lộ ra hai cánh tay ngọc mỹ lệ hơn nửa bả vai, dáng người cực kỳ nóng bỏng xinh đẹp, nút thắt màu vàng trước vạt áo dường như sẽ bị đôi Ngọc Phong (ngực) kéo bật bất kỳ lúc nào. Lúc này, thân thể nàng biếng nhác nửa nằm ở nhuyễn kiều (kiệu mềm) lộng lẫy quần đầy châu báu do ma thú kéo giữa không trung. Với bối cảnh là bầu trời màu đỏ tối, cái Ma Mỹ phong tình cực độ cùng uy áp của tu sĩ cấp cao đó giống như ma nữ mỹ hoặc chứng sinh, làm cho người ta nhìn không được muốn quý xuống thân phục dưới làn váy nàng.

Phía sau vị nữ tu Hóa Thần kia còn có mấy tên tu sĩ, trong đó có mấy người chính là tu sĩ Ma tộc lúc trước đuổi giết bọn hắn.

“Mấy con sâu bọ các ngươi, còn không ra?”

Thanh âm vô cùng mỹ hoặc vang lên bốn phương tám hướng, kích thích đầu óc, làm cho người ta nhìn không được muốn theo tâm ý của nàng ta mà đi ra.

Mọi người đều âm thầm kêu khổ, nhưng cũng biết dưới mí mắt của tu sĩ Hóa Thần, bọn họ khả năng khó thoát khỏi một kiếp. Bất quá may mắn bọn họ đều là đệ tử tinh anh các môn phái của đại lục Thương Vũ, dù ở tình huống bất lợi như thế cũng không đồng ý buông bỏ tôn nghiêm của mình, càng khó làm ra loại hành vi vạy đuôi mừng chủ kia.

Thấy phía dưới không có động tĩnh, một trận cười duyên vang lên, ma nữ vung tay áo lên, ma khí ở trong rừng tàn sát bừa bãi, làm cho bọn họ không thể không chặt vật bay ra khỏi rừng rậm.

Vị nữ tu Ma tộc kia không thèm nhìn bọn họ, tùy ý vuốt ve tiểu yêu thú lông nhung như một con sói con trong ngực, không chút phản ứng gì với bọn họ. Chính xác mà nói, nàng ta đều không đem những Nhân tu này để ở trong lòng, cho nên cả bố thí một ánh mắt cũng lười, đây cũng là một loại miệt thị của tu sĩ cấp cao đứng tại đỉnh cực với tu sĩ cấp thấp.

Ngược lại, mấy tu sĩ đứng bên nhuyễn kiều nhìn thấy bọn họ thì vẻ mặt đầy thù hận, bất quá e ngại vị ma nữ kia nên không có hành động.

“Nghe nói, thẳng nhóc Lưu Nguyệt kia coi trọng một nữ tu Nhân giới...” Thanh âm không chút để ý đột nhiên vang lên.

Nghe vậy, một tu sĩ Nguyên Anh đứng bên nhuyễn kiều trả lời: “Bẩm Âm Hâm thần quân, nữ tu mà thiếu chủ coi trọng cũng ở nơi này, nghe nói nàng ta tên Nguyệt Thiên Dạ.”

Nghe vậy, đám Nguyệt Thiên Dạ cùng Kỷ Trường Ca sắc mặt biến đổi, Nguyệt Thiên Dạ xoay người tránh thoát một luồng ma khí áp đến, thân thể bẻ cong thành một độ cong cực hạn. Đáng tiếc, còn chưa cho nàng ta thời gian phản kích, một luồng ma khí tạo thành bàn tay to màu đen bắt lấy nàng, trực tiếp kéo đến trước nhuyễn kiều.

Âm Hâm thần quân nâng đôi mắt yêu mỹ lên, nhìn về phía nữ tu bị bắt đến trước mặt, quan sát một lát, đột nhiên phốc cười lên, “Ánh mắt Lưu Nguyệt đích thực không được tốt lắm nha, hơn nữa nguyên âm nàng ta đã phá, là Lưu Nguyệt phá sao?”

“...” Tu sĩ Nguyên Anh kia mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, thanh âm cũng hơi khàn khàn, thấp giọng nói: “Thần quân, thuộc hạ không biết.”

Bị người khác vũ nhục trước mặt mọi người như thế, với Nguyệt Thiên Dạ mà nói là lần đầu tiên, khuôn mặt đỏ bừng, nhất thời giận dữ. Cả Kỷ Trường Ca cùng Tiêu Trạc sắc mặt cũng tái xanh, nếu không phải biết phía trước là vị tu sĩ Hóa Thần, không chừng họ đã sớm giết qua rồi.

Âm Hâm thần quân cảm giác được sự tức giận của bọn họ, nhưng lại chẳng thèm nhìn thấy, chỉ bĩu môi nói một tiếng: “Không có gì thú vị!” Sau đó như ném rác rưởi mà vứt Nguyệt Thiên Dạ bị nhốt trong ma thú (bàn tay ma khí) sang một bên, lại nói: “Ánh mắt Lưu Nguyệt đích thực không được, làm thiếu chủ Ma Giới chúng ta mà lại bị một nữ tu Nhân Giới đùa bỡn trong bàn tay, nếu bị mấy vị trưởng lão biết được, phê hắn đi cũng là nên làm.”

Lúc này, Nguyệt Thiên Dạ đã rất giận dữ, lại ngoài ý muốn lộ ra một nụ cười tươi, sau đó hai tay giương lên, một tấm phù màu vàng xuất hiện ở trong tay. Tấm kim phù kia ẩn chứa một loại sức mạnh đáng sợ, thể nhưng là một đạo thần thông do tu sĩ Hóa Thần phong ấn trong tấm phù. Nguyệt Thiên Dạ

cười lạnh một tiếng, trực tiếp đánh kim phù về hướng Âm Hâm thần quân.

Ngay khoảnh khắc kim phù xuất hiện, Âm Hâm thần quân sắc mặt đại biến, nhanh chóng bấm tay niệm thần chú, ngăn cản một kích nguy hiểm này.

Tu sĩ Hóa Thần sở dĩ không tùy tiện ra tay là vì bọn họ thần thông quảng đại, sức mạnh ẩn chứa mười phần nguy hiểm, động một cái là hủy thiên diệt địa, tiểu thế giới khó có thể thừa nhận. Lúc này hai loại sức mạnh va chạm nhau, toàn bộ không gian đều bị chấn động. Những tu sĩ bên cạnh Âm Hâm thần quân ngay tại một kích của kim phù đã lập tức biến thành bột mịn, rùng rậm phía dưới cũng tại nháy mắt hóa thành một vùng đất trọc.

Đám Tur Lãng cũng bị loại sức mạnh này bắn ngược, toàn thân đều bị hất tung ra ngoài, thân thể bị chấn thương.

Đội hết thấy kết thúc thì Âm Hâm thần quân trực tiếp chống lại kim phù cũng bị thương không nhẹ, thần sắc nhìn về phía Nguyệt Thiên Dạ không còn thờ ơ nữa, mà là vô cùng sắc bén đáng sợ, giận dữ nói: “Chẳng trách Lưu Nguyệt lại coi trọng ngươi, ngược lại thì có vài phần bản lĩnh, thế nhưng có Hóa Thần Yêu Tu không tiếc đem thần thông của mình phong ấn vào kim phù tặng ngươi bảo mệnh! Vốn còn muốn giữ lại cho ngươi một cái mạng, hiện nay không giết ngươi thì khó tiêu con giận trong lòng ta!”

Nguyệt Thiên Dạ cười lạnh một tiếng, không chút sợ hãi mà nghênh đón, quyền trượng trong tay vung lên, sao rơi đầy trời.

“Thiên Dạ tinh thần (nghìn ngôi sao đêm)?” Âm Hâm thần quân kinh ngạc nói, sau đó mắt lộ ra ngạc nhiên mừng rỡ, càng thêm khắc sâu ý niệm diệt trừ nàng ta.

Người bên ngoài có lẽ cũng không nhận biết Thiên Dạ tinh thần, cho rằng đây chỉ là một cây quyền trượng xinh đẹp, nhưng nàng lại biết lai lịch của Thiên Dạ tinh thần. Đây chính là tác phẩm đặc ý nhất của một vị đại năng thời kỳ Thượng Cổ, vượt ra khỏi uy lực của tiên khí, đã tiếp cận với thần khí. Chỉ tiếc lúc ấy xảy ra Tam Giới hỗn chiến, Thiên Dạ tinh thần này còn chưa được lên chiến trường phóng hào quang thì đã mất tích trong đường hầm thời không.

Thấy Nguyệt Thiên Dạ chống lại Âm Hâm thần quân, Tiêu Trắc liền cảm ra vũ khí, cất lên tiếng tiêu.

Kỷ Trường Ca cũng quay đầu hướng về đám người Tur Lãng nói: “Chư vị, nơi này là Ma Giới, Ma tộc đối đãi Nhân Tu thế nào các ngươi hẳn là rõ ràng, trong lúc nguy cấp này, xin các ngươi vứt bỏ hiềm khích lúc trước, đoàn kết đối địch, bằng không tất cả chúng ta đều chỉ có thể chết ở trong này.”

Gân xanh trên thái dương Thu Mộ Quy nhảy thình thịch. Bọn họ đều không phải kẻ ngu, tự nhiên hiểu được lời của Kỷ Trường Ca, thế nhưng, bọn họ càng hiểu rõ vừa rồi nếu không phải Nguyệt Thiên Dạ mạo muội ra tay, vậy thì sẽ không chọc vị tu sĩ Hóa Thần kia giận dữ, vậy sẽ không đến mức không động thủ là không được. Bởi vì loại tu sĩ cao cấp này xưa nay khinh thường đề ý tới chiến tranh giữa những tu sĩ cấp thấp, dù loại hành động lời nói của nàng ta vừa rồi cũng đã chứng minh điểm ấy. Nhưng nữ nhân ngu xuẩn kia vì tranh một chút lời nói, nhất định đắc tội người ta, rõ ràng là kéo thù hận mà.

Bất đắc dĩ, mọi người dù hiểu được nhưng cũng chỉ có thể nuốt xuống ngụm máu mà nuốt mạng.

Ở phía trước, Nguyệt Thiên Dạ cùng vị tu sĩ Hóa Thần đánh đến khó phân, Nguyệt Thiên Dạ pháp bảo đông đảo, đặc biệt các loại át chủ bài bảo mệnh nhiều đến mức khiến người ta trở mặt nhìn. Hơn nữa Âm Hâm thần quân bị tám kim phù kia làm bị thương, vết thương đích thực không nhẹ, tu vi rút xuống khoản lớn, làm một tu sĩ Hóa Thần thế nhưng không thể làm gì được nàng ta.

Tình thế này cực tốt, khiến Thu Mộ Quy cũng sinh vài phần tin tưởng, không cầu có thể đánh bại nàng ta, chỉ cầu được một đường sống là tốt rồi.

Âm Hâm thần quân vốn chỉ đối phó với Nguyệt Thiên Dạ là được, nhưng ai biết đám tu sĩ Nhân giới đó lại như ruồi bọ dám tới khiêu chiến uy nghiêm của nàng ta. Hai mắt nàng trừng lớn, phát tay, vài luồng ma khí đánh qua, mấy người liền bị đánh bay ra ngoài, thậm chí là Tiêu Trắc lấy tiếng tiêu công kích cũng bị nàng ta trực tiếp dùng một chưởng đánh rớt xuống đất.

Tur Lãng cách ở khá xa, khó khăn tránh được luồng ma khí kia. Lúc nó sát qua bên người, cái nguy hiểm trong nháy mắt kia làm cho hắn sợ hãi, cũng cảm nhận được uy lực của tu sĩ Hóa Thần, cho dù lúc này bị trọng thương, nhưng vẫn không phải là người mà bọn họ có thể đối phó.

Đột nhiên, tu sĩ Hóa Thần kia giống như phát hiện chuyện khó thể tin, hai mắt hoảng sợ mở to, thậm chí ngay cả Nguyệt Thiên Dạ ở đối diện cũng không để mắt đến, trực tiếp bị một mảnh Tinh Huy của Thiên Dạ tinh thần đánh trúng, phun ra một ngụm máu tươi. Song nàng ta lại không để ý tới, vậy ra một tám phong vân phiên tế (cờ té), Nguyệt Thiên Dạ bị đánh trúng bụng, phun ra một ngụm máu, cả người bay ra ngoài, mạnh mẽ rơi xuống đất. Mặt đất bị nàng đập ra cái hố to.

Âm Hâm thần quân cũng không để ý tới bất kỳ kẻ nào, hai mắt như rắn độc trừng nhìn đằng trước.

Mọi người theo ánh mắt đáng sợ của nàng tanh lại, liền thấy được một gương mặt xinh đẹp như yêu nghiệt, khóe môi treo tơ máu nhưng lại làm tăng thêm một loại phong tình ma mị. Lúc này gương mặt hắn không biểu cảm nhìn về Âm Hâm thần quân, không ai biết sự khẫn trương dưới gương mặt đo kia cả.

Tur Lãng bị loại ánh mắt như rắn độc kia nhìn làm da đầu run lên, cũng không biết vì quái gì đang đánh đánh, đột nhiên mà nữ kia như phát điên nhìn mình lom lom. Ánh mắt này không khỏi quá đáng sợ, làm cho hắn có chút đau trứng, trực giác chuyện này không tốt.

Đột nhiên, Âm Hâm thần quân phát ra một trận cười to hết sức chói tai, hoàn toàn không còn Ma Mỹ hấp dẫn như lúc trước, giọng căm hận nói: “Ngươi gạt ta! Ngươi gạt ta! Ngươi nói thế gian này không có người mà người yêu, nhưng tên nghiệt chủng này là từ đâu tới?!” Hận thù lên đến đỉnh điểm, phong vân phiên (cờ) cuộn lên một trận bão táp màu đen, trực tiếp hướng về phía Tur Lãng.

Phong vân phiến kia tốc độ quá nhanh, Tư Lăng chỉ kịp ngưng tụ hồn lực bảo vệ tâm mạch, còn ngực vẫn bị đánh trúng, so với Nguyệt Thiên Dạ vừa rồi còn thâm hơn, cả kêu rên cũng phát không ra được. Toàn thân như điều đứt dây rơi xuống dưới. Nhưng mà, chủ nhân phong vân phiến lại không hề buông tha hắn, phong vân phiến lần nữa cuộn lên một trận bão táp, giết tới phía trước, tựa muốn trực tiếp giết chết hắn mới tiêu mỗi hận trong lòng.

Một loạt chuyện này phát sinh chỉ trong chớp mắt, quả thực là nhanh đến mức người ta phản ứng không kịp. Yêu hỏa của Trọng Thiên, trọng kiếm của Liễu Thành Phong, quyền phong của Tô Hồng Phi, cùng quỷ anh của Lâm Dương đều không thể ngăn cản phong vân phiến.

Ngay tại lúc phong vân phiến sắp cắt đứt sinh mệnh của Tư Lăng thì đột nhiên không trung bị xé toạt một khe hở, một người từ khe nứt không gian đi ra, đưa tay ôm lấy người rơi xuống. Người nọ lật tay vung lên, một ngọn lửa trắng như hoa sen trực tiếp đung vào phong vân phiến.

Ầm Ầm ầm--

Đất rung núi chuyển, khí tức bạo loạn không chịu nổi, toàn bộ không gian bị uy lực khí hai loại vũ khí đụng nhau sinh ra biến thành bình địa, cả tu sĩ chung quanh cũng ép bởi loại uy lực này, bay ra ngoài vạn mét.

“Phốc --” Âm Hâm thần quân lại một lần nữa phun ra ngụm máu. Lại bị thương lần nữa khiến cho sắc mặt nàng trở nên tái nhợt, không còn loại xinh đẹp yêu mị như trước.

Đồng thời, tu sĩ đột nhiên xuất hiện kia cũng lui vài chục bước mới dừng lại được, vết máu li ti từ khoe môi nhạt như sương chảy xuống, nhưng nhịp chân lại hết sức ổn định, thậm chí ngay cả dáng vẻ vẫn ngạo nghễ như tuyết, không có chút suy sụp.

Âm Hâm thần quân khó tin nhìn nam tu đột nhiên xuất hiện này. Rõ ràng chỉ là tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ, nhưng lại cho nàng một loại cảm giác nguy hiểm như gặp được cường địch, đặc biệt pháp bảo bản mạng của hắn thế nhưng có thể độ sức cùng Phong vân phiến của nàng, thật không phải vật phẩm.

“Ngươi là ai?” Âm Hâm thần quân trầm giọng hỏi.

Người tới không hề nhìn nàng, chỉ nhìn người bị thương nặng trong ngực - cả người là máu giống một con búp bê rách, mi mắt như tuyết, không nhiễm một hạt bụi nhỏ.

Sau một lúc, người nọ mới ngẩng đầu nhìn nàng, lạnh lùng đáp: “Tư Hàn!”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 172: Biến số

“Tư Hàn?”

Cái tên xa lạ này rốt cuộc khiến Âm Hâm thần quân khôi phục chút lý tính. Lúc ấy đột nhiên nhìn thấy dung mạo quen thuộc kia làm nhiễu loạn tâm trí nàng, mới khiến nàng có hành vi thất thường như thế, thậm chí để cho một con nhóc con gây thương tích. Lúc này bị Tư Hàn ngăn cản, nàng rốt cuộc khôi phục chút lý tính, cũng không còn kích động như trước.

Âm Hâm thần quân hai mắt như oán như hận, ánh mắt từ gương mặt đã bị máu nhiễm bẩn không nhìn rõ dung nhan đòi đến trên thân nam tu đột nhiên xuất hiện kia. Ánh mắt nàng hơi chăm chú, lúc này mới tỉ mỉ đánh giá một phen, trong lòng đột nhiên nhảy dựng.

Người nam nhân này rõ ràng chỉ là Nguyên Anh hậu kỳ lại có thể khiến Hóa Thần kỳ như mình cảm giác được nguy hiểm, không thể khinh thường, dù là nhân tu khắp nơi cũng khó tìm ra nhân vật xuất sắc như vậy, có lẽ cả Vệ Quan Nhai năm đó cũng không làm được đến trình độ này. Bất quá, cảm giác lại có chút không thích hợp. Liếc nhìn lại, đầu tiên dễ thấy nhất là người nọ một đầu tóc đen trắng giao nhau, khuôn mặt tuấn lãng phi phàm, lại giống như khắc băng không hề có nhân khí, quá mức băng lãnh trong sáng, giống như thần đế cao cao tại thượng đang nhìn xuống chúng sinh, nhân gian mây khói, không lưu dấu vết, sẽ không bỏ thí một chút cảm tình.

Người này... Tuy là thiên tài, lại lấy ký ức cùng cảm tình làm đại giới mới có được một thân tu vi cao thâm như thế này. Lâu dài đi xuống, tuy có thể leo lên tới đỉnh Đại đạo, nhưng lại chỉ là cỗ máy vô tình, vô dục, vô tâm, vô ái mà thôi.

Trong nháy mắt, Âm Hâm thần quân đã nhìn thấu hết thảy, tuy trong lòng đáng tiếc, lại không lưu tâm, lạnh lùng hỏi: “Ngươi phải che chở hắn?”

Tư Hàn không nói chuyện, nhưng thần hình lại không di động mấy may.

Âm Hâm thần quân trong lòng biết mình lúc này bị thương rất nặng, tu vi rơi xuống nặng nề, nếu muốn liều mạng có lẽ sẽ chịu thiệt, hôm nay xem như đã thua, bất quá ngày khác có thể đòi lại. Nhìn chăm chăm người được Tư Hàn ôm vào trong ngực, oán hận trong lòng không giảm, nhưng đã trải qua khó thờ lúc trước (?), phát tay hút một cái, hút Nguyệt Thiên Dạ bị thương dưới đất về ở trong tay, xé toạt không gian rời đi.

“Thiên Dạ!”

Kỷ Trường Ca cùng Tiêu Trắc kêu lên sợ hãi, hai người muốn đuổi theo, nhưng khe nứt không gian kia đã khép kín, đòi nào chờ bọn họ đuổi theo? Tiêu Trắc vì quá tức giận lại phun ra ngụm máu, hôn mê bất tỉnh.

Kỷ Trường Ca nhú mảy khiêng Tiêu Trắc lên, do dự một lát, rồi đuổi theo phương hướng mà ma nữ kia cùng Nguyệt Thiên Dạ biến mất.

Không ai để ý tới chuyện bọn họ rời đi.

Lúc Tư Hàn nâng người mang khí tức yếu ớt trong ngực chuẩn bị bay đi, thì đột nhiên một bóng đen đánh tới, Tư Hàn hội tụ một luồng sương khí ngăn trở bên ngoài, mặt mày đều là sắc lạnh, ánh mắt nhìn đối phương giống như vô hình.

Trọng Thiên bị Tư Hàn ngăn cản tới gần Tư Lăng thì quả thực giận điên, gào thét như sấm với Tư Hàn. Nếu là có thể mở miệng nói chuyện, Trọng Thiên đại gia quả thực muốn gào thét chất vấn Tư đại ca sao có thể vô tình lãnh khốc cố tình gây sự như thế, thế nhưng lại ngăn cản đại gia nó sáp lại gần tiểu đồng bọn của mình!

Nhìn thấy cả Trọng Thiên mà cũng bị cản trở, Lâm Dương tuy rằng trong lòng có vài phần suy đoán về thân phận của nam tu đột nhiên xuất hiện này, nhưng lại không dám đến gần. Ở trong lòng hắn, đại gia Trọng Thiên chính là kẻ hủy diệt, nhìn thấy là phải đi vòng. Nhưng nay, đối tượng mà ngay cả kẻ hủy diệt này cũng không làm gì được, hẳn chỉ là một tên Quỷ Tu nho nhỏ, vẫn là lo cho mình trước thì hơn.

Thu Mộ Quy cùng Kỳ Trầm Mi đứng ở đằng xa, lúc ma nữ kia bắt Nguyệt Thiên Dạ rời đi thì trong lòng nhẹ nhàng thở ra, bất quá việc Tư Hàn xuất hiện lại càng làm cho bọn họ kinh hãi. Ngày đó tại Thông Thiên tháp, u vi người này cùng bọn họ vẫn là cùng cấp, không nghĩ tới gần gần 30 năm qua đi, người này thế nhưng đã tu luyện tới Nguyên Anh hậu kỳ, phải nói là thiên tài làm cho người ta kinh hãi. Đồng thời, cũng có chút đả kích, bọn họ mới là đệ tử tinh anh của thế gia cao cấp ở đại lục Trung Ương Thương Vũ giới, tự lúc nào đã so không bằng tên tu sĩ đi ra từ nơi hoang dã?

Chỉ có Hứa Phiền Nhiên là không ý tưởng gì cả, nhìn Tư Lăng không biết sinh tử bị Tư Hàn ôm đi, trong lòng rất lo lắng. Nàng muốn tới đi, nhưng đó là đại ca người ta nên ngược ngùng thất lễ trước mặt đại ca của người trong lòng (nếu là tình cảm có kết quả, đây chính là đại bá tương lai).

Ngay lúc Tư Hàn muốn rời đi, một thanh âm non nớt vang lên: “Đại ca, huynh làm sao vậy? Đó là chủ nhân mà.”

Tư Hàn rũ mắt, nhìn thấy từ trong tay áo người trong lòng lộ ra cái đầu nhỏ của Tiểu Hồng nhân, cặp mắt lạnh băng không gợn sóng. Bất quá đại khái là có Tiểu Hồng nhân mở miệng, luồng sương giả ngăn cản đại gia Trọng Thiên tán đi, Trọng Thiên lúc này mới có thể thành công nhảy đến trên người Tư Lăng, dùng cái đuôi quét gương mặt trắng bệch kia, thờ dài sâu sắc vì Tiểu Lăng Tử đáng thương.

Đội khi Tư Hàn mang theo Tư Lăng rời đi, đám người Liễu Thành Phong mới phản ứng kịp, nhưng lúc này người đã không còn bóng dáng.

“Tư sư huynh, sao huynh có thể trực tiếp đi như thế?” Liễu Thành Phong có chút thương tâm, quay đầu hỏi: “Sư tỷ, sao mà mỗi lần nhìn thấy Tư sư huynh, huynh ấy đều giống như không nhận biết chúng ta vậy, không thèm nhìn chúng ta luôn?” Đồng môn sư huynh đệ mà làm được trình độ này, Liễu Thành Phong tỏ vẻ rất đau lòng.

Tô Hồng Phi thu lại bao tay tuyết tằm, ánh mắt lấp lánh, nói: “Huynh ấy quả thật không nhận ra chúng ta.”

“Cái gì?”

Tô Hồng Phi nhìn phương hướng Tư Hàn ly khai, sau một lúc mới nói: “Tư sư huynh hẳn...”

Nếu được hỏi trong cả hai đời, người mà Tô Hồng Phi cảm thấy phải ngược nhìn nhất là ai, đó chính là Tư Hàn. Thậm chí ngay cả Nguyệt Thiên Dạ cũng không thể làm cho nàng sinh ra loại ý niệm thấp kém rằng, dù cho có dốc hết sức đời đời kiếp kiếp cũng không thể sánh bằng. Mặc kệ đời trước hay là đời này, Tư Hàn đều đi xa xa phía trước mọi người, là sự tồn tại mà mọi người chỉ có thể ngược nhìn.

Nhưng mà rất ít có người biết được sở dĩ người này có thể khiến mọi người ngược nhìn, đều bởi vì phương thức tu hành. Đem tất cả thất tình lục dục ảnh hưởng đến tu vi đều vứt bỏ, cả tâm ma cũng sẽ không sinh ra, một đường tiến về phía trước, không bao giờ ngừng lại, băng lãnh vô tình giống như băng tuyết trên cực thiên, sẽ không vì bất cứ thứ gì mà dừng lại. Ngán ngùi 150 năm hắn đã phi thăng Thượng Giới. So với tiên đoán trong vòng ngàn năm sẽ phi thăng Thượng Giới mà môn phái ký thác hi vọng còn vượt trước 850 năm.

Đây là người đầu tiên của Thương Vũ giới!

Chỉ là, trong trí nhớ đời trước của Tô Hồng Phi, Tư Hàn vẫn luôn một mình, độc lai độc vãng, đối với chuyện gì cũng đều lạnh nhạt vô tình, giống như một cỗ máy chính xác, ngoại trừ trách nhiệm của sư môn cùng gia tộc, hẳn không hề làm bất kỳ một chuyện gì thừa thãi. Nhưng mà đời này, từ Nhân Giới đến Ma Giới, từ đầu tới cuối, hẳn đều có một mục tiêu rõ rệt đó là tìm kiếm người huynh đệ mất tích.

Thời gian này hẳn không phải đã mất đi ký ức cùng tình cảm sao? Vì sao lúc này nhìn thấy hắn, hắn vẫn che chở người huynh đệ duy nhất như thế?

Tô Hồng Phi cũng không hiểu nổi loại chuyện khác hoàn toàn đời trước này là phát sinh như thế nào, nhưng trong lòng lại một lần nữa nhận định: Tư Lăng chính là cái biến số! Bất kể là đối với nàng, hay là Nguyệt Thiên Dạ, thậm chí là với cả Tư Hàn. Dường như mọi chuyện phát sinh ở thế giới này đều ngược lại với đời trước, đều bởi vì cái biến số Tư Lăng này mà ra.

Nghe Tô Hồng Phi giải thích, Liễu Thành Phong nhú mảy, “Tư sư huynh đem ký ức làm đại giới để đạt được Nguyên Anh? Như vậy thực đáng buồn đúng không? Người mà không có thất tình lục dục thì còn gọi là người sao?”

Tô Hồng Phi không lên tiếng, lúc này lại thấy Liễu Thành Phong đột nhiên nhìn về phía mình, lộ ra nụ cười rực rỡ như ánh mặt trời, giống như muốn phá vỡ bầu trời vĩnh viễn tối của Ma Giới, nói: “Nếu phải lấy kỷ ức cùng cảm tình làm đại giới mới có thể đi đến đỉnh Đại đạo, vậy ta thả rằng không cần. Nếu cả sư tỷ đều quên mất, nhân sinh còn có cái gì lạc thú nữa chứ?”

Trong lòng hơi rung động, Tô Hồng Phi nhất thời im lặng.

Liễu Thành Phong không hề biết đã trêu chọc trái tim sư tỷ nhà mình, quay đầu nhìn về phía tên Quỷ Tu đáng thương, tùy ý vỗ hán một cái, vỗ đến khiến Quỷ Tu thiếu chút nữa học máu chôn xuống đất. “Lâm Dương, Tư tiểu đệ bị đại ca hán mang đi rồi, người kế tiếp có kế hoạch gì không?”

Lâm Dương hơi dỗi đi một chút, đối với loại người quá mức rực rỡ tươi sáng có chút phòng bị, đây là di chứng do trải qua quá trình bị tên Dương Huy kia hăm hại để lại, cũng không có ý riêng nhắm vào Liễu Thành Phong.

“Ta... Tìm được Tư tiên bối trước rồi nói sau.” Đối tượng ôm đuôi đã không thấy, Lâm Dương cũng thực bất đắc dĩ.

“Không bằng người đi cùng chúng ta đi, chúng ta cùng đi tìm Tư sư huynh và Tư tiểu đệ. Ma Giới không giống Nhân Giới, mọi người ở cùng một chỗ mới tương đối an toàn.” Liễu Thành Phong nói, sau đó quay đầu nhìn về phía Tô Hồng Phi, “Sư tỷ, tỷ nói đúng không?”

Tô Hồng Phi nghĩ nghĩ, gật đầu đồng ý. Từ lúc gặp được nữ tu Hóa Thần kia, nàng đã có chút kiêng dè với Ma Giới, cũng sinh ra ý tưởng kết đội ngũ. Tư Hàn không thể nghi ngờ là đối tượng tốt nhất, hơn nữa còn có Tư Lăng liên hệ, Tư Hàn lúc này có lẽ sẽ không còn không chú ý tới bọn họ nữa. Đột nhiên, Tô Hồng Phi cảm thấy, Liễu Thành Phong thân thiết với Tư Lăng quả thật là “một bút vạn lợi”, lúc trước không ngăn cản sư đệ đứng là cái quyết định sáng suốt, phải tán thưởng mình một phen.

Lâm Dương cũng đồng dạng không ý kiến, tại Ma Giới này, vẫn là tổ đội thì tương đối an toàn hơn.

Thương lượng xong, hai người một quỷ liền hướng về phương hướng Tư Hàn lúc trước ly khai mà bay đi.

Thu Mộ Quy nhìn thấy, cũng cùng Kỳ Trầm Mĩ, Hứa Phiên Nhiên hướng theo một hướng khác rời đi.

*****

Tu sĩ Hóa Thần ra tay hết sức lợi hại, Tư Lăng lần này bị thương nghiêm trọng có thể so với lần tại Thông Thiên tháp bị Không gian cắt bỏ của Nguyệt Thiên Dạ gây thương tích, cho dù có Mộc Linh dịch cùng Mộc Linh khí của Tiểu Yêu Liên vẫn hôn mê mấy ngày mới tỉnh lại được.

Sau khi tỉnh lại, phát hiện mình đang ở một sơn động đã thu dọn rất sạch sẽ, Trọng Thiên, Tiểu Khôi, Tiểu Yêu Liên đều ở bên cạnh hắn. Ba con yêu đang xúm lại một chỗ nói thầm, Tư Lăng nghe không hiểu thủ ngữ cùng điệu ngữ, tất nhiên cũng nghe không rõ chúng nó đang nói thầm cái gì; hơn nữa toàn thân đau không chịu nổi, quả thực là không có thời gian để ý tới chúng nó.

Bất quá nhớ tới người xuất hiện trước khi hôn mê, Tư Lăng vội chuyển động cổ, không ngoài ý muốn phát hiện một người đang đã toạ ở giường đá cách đó không xa. Hắn nhìn không được lộ ra một nụ cười mừng rỡ, kêu một tiếng: “Đại ca.”

Tư Hàn mở mắt, đập vào mắt là nụ cười giống như trong trí nhớ, quả nhiên có chút ngốc, thật không tương xứng cùng gương mặt cực mỹ kia, nhưng lại phá lệ cảm thấy rất thuận mắt.

Bị đôi mắt lạnh băng băng nhìn như vậy, Tư Lăng tươi cười có chút cứng ngắc, luôn cảm thấy mấy chục năm chưa gặp, đại ca lại trở nên càng lạnh lùng hơn, làm cho người ta không cách nào nhìn thẳng. Chẳng lẽ nguyên nhân là do tu vi tăng trưởng sao? Mãi đến khi ánh mắt ngưng tụ tại, rốt cuộc nhìn rõ bộ dáng của đối phương thì Tư Lăng khiếp sợ.

“Đại ca, tóc của huynh... chắc không phải là nhuộm chứ?” Há hốc mồm, Tư Lăng lại phát ngốc.

Trọng Thiên gần như nhìn không được mà dùng hai móng che mắt, tuy rằng biết Tiểu Lăng Tư ngẫu nhiên sẽ phát ngốc, nhưng cũng đừng phát ngốc vào thời điểm này chứ? Loại thời điểm này, Tiểu Lăng Tư hẳn nên biểu hiện tốt một chút, để vị đại ca mất đi kỷ ức một lần nữa nhận biết người đệ đệ là mình mới đúng. Đây chính là cái “đui” hết sức “to” đó, ôm có lợi lắm.

“Không phải.” Tư Hàn trả lời, đứng dậy, đi đến trước mặt hắn, vờn tay điểm mi tâm của hắn.

Tư Lăng hoàn toàn không có phòng bị, mặc cho linh lực đối phương chuyển khắp kinh mạch mình, kiểm tra tình trạng thân thể. Trước kia chuyện này cũng từng phát sinh, trước lạ sau quen.

Lần này Tư Lăng ngũ tạng lục phủ vỡ tan, nếu mà ở Thế tục giới thì đã sớm tử vong tại chỗ, ở Tu Tiên giới thì chẳng qua chỉ là vấn đề của một viên linh đan. Bất quá phiền toái là, Phong vân phiến kia là pháp bảo bản mạng của tu sĩ Hóa Thần, một đòn lúc ấy quả thực là ghê gớm, toàn thân trên dưới kinh mạch Tư Lăng đều đứt từng khúc, Kim Đan thiếu chút nữa vỡ tan, chỉ cần mạnh hơn một chút nữa, Tư Lăng sẽ bị phá vỡ Kim Đan, tu vi mấy chục năm hủy hết.

Đương nhiên, việc hiện tại cần làm là nối lại kinh mạch bị đứt đoạn. Kinh mạch không thông sẽ không thể hấp thu linh lực, tốc độ khôi phục cũng sẽ suy giảm.

Tư Hàn đã kiểm tra xong, dùng linh lực cẩn thận khơi thông một cái kinh mạch cho hắn, dù như thế cũng mất cả nửa ngày.

Chương 173: Sự thật

Trong thời gian này, ánh mắt Tư Lăng nhìn chăm chăm vào tóc Tư Hàn, hẳn biết nếu không phải có tình huống đặc biệt thì tóc Tư Hàn sẽ không biến thành như vậy. Chỉ là nhìn Tư Hàn vẫn là một bộ dáng lạnh như băng, dường như sẽ không chủ động nói, làm cho hắn có chút sốt ruột.

Lấy thói quen của Tư Hàn, quả thật không nhất thiết phải giải thích, sau khi khơi thông một cái kinh mạch cho hắn thì nhìn về phía Tiểu Yêu Liên.

Tiểu Yêu Liên với một sự ngoan ngoãn nghe lời mà Tư Lăng chưa từng nhìn thấy nhanh chóng cầm ra một lọ linh dịch, không chút tiếc nuối đưa cho Tư Hàn, còn thực lấy lòng nói: “Đại ca, huynh thấy đủ không?”

“Đủ.”

Tiểu Yêu Liên lập tức mặt mày hớn hờ, lại về bên cạnh mặt Tư Lăng cắn linh quả, thanh âm răng rắc rắc kia khiến gân xanh trên thái dương Tư Lăng giật giật. Lòng nghĩ nếu nó dám làm rớt vụn quả trên mặt mình, trực tiếp dùng nhất chỉ đạn công bắn bay.

Được dứt linh dịch xong, Tư Lăng cảm giác thân thể tốt hơn nhiều, liền cười hỏi: “Đại ca, sao huynh lại ở Ma Giới?”

“Tìm đệ.” Lời ít mà ý nhiều.

Tư Lăng nhìn không được lại cười, phát hiện mình hỏi vấn đề quá ngốc, lúc ấy Liễu Thành Phong không phải đã sớm nói rồi sao. Đành phải đổi sang vấn đề khác, “Đại ca, sao huynh lại đột nhiên tới? Nếu không phải huynh đến kịp, có lẽ lúc ấy đệ cũng...” Dứt lời, thở dài, biết mình bây giờ còn quá yếu, loại cảm giác sinh mệnh bị người tùy ý điều khiển quả thực là không tốt.

Tư Hàn không đáp lại lời của hắn, chỉ lật tay hướng lên trước, một viên Linh hồn châu xuất hiện ở trong tay hắn. Trong Linh hồn châu tích máu tươi khiến Tư Lăng hiểu được, đây là Linh hồn châu chứa máu tươi của mình mà lúc trước mình đưa cho Tư Hàn, mà Linh hồn châu chứa máu tươi của Tư Hàn mình cũng mang theo bên người. Lúc này huyết sắc của Linh hồn châu trong tay Tư Hàn rất âm đậm, quanh viên ngọc cũng có chút rạn nứt, được Tư Hàn dùng linh lực nuôi dưỡng.

Tư Lăng gật đầu tỏ vẻ hiểu rõ, xem ra đại ca là thông qua Linh hồn châu mà biết được hắn lúc ấy bị nguy hiểm, cho nên huynh ấy mới xuất hiện đúng lúc như vậy.

Hai huynh đệ lại nói một lát, tìm hiểu tình hình lẫn nhau trong khoảng thời gian này. Bất quá đều là Tư Lăng tự hỏi tự đáp, Tư Hàn ngẫu nhiên mới có thể đáp lại một tiếng, hơn nữa mỗi lần đều ngắn gọn đến khó có thể tin. Tư Lăng đã sớm quen tính tình đại ca nhà mình trầm mặc ít nói, cũng không để tâm. Chỉ là Tiểu Lăng từ không nhạy bén này cũng vì thế mà không chú ý đến biểu tình quý dị của ba con yêu bên cạnh; thậm chí là ánh mắt Tư Hàn mỗi khi thấy hắn mỉm cười thì luôn như có như không nhìn về phía khuôn mặt hắn.

Quả nhiên cười rất ngốc.

Đợi khi hai huynh đệ tâm sự sự tình gần 30 năm xong, Tư Lăng cũng mệt mỏi, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Lúc hắn nghỉ ngơi, Tư Hàn nhồm dậy ra khỏi sơn động, đem cấm chế ngoài sơn động bị ma thú động chạm gia cố lại một lần.

Về phần sơn động này là từ đâu tới, đương nhiên là đại ca Tư gia hết sức oai phong thô bạo cướp sào huyết của ma thú người ta. Sau khi đem con ma thú kia đá đi, ở chung quanh bao lên cấm chế, hoàn toàn biến nơi này thành địa bàn của mình. Hành vi cướp chỗ ở ma thú của Tư đại ca quả thực là quá đã kích sâu nặng tới tư tưởng mấy con yêu, ba đứa lúc ấy đều không có lên tiếng nhìn con ma thú cấp cao đáng thương cứ như vậy xám xịt bị đánh trọng thương đuổi chạy đi.

Sau khi Tư Hàn rời đi, ba đứa bởi vì Tư Hàn ngồi đó nên giả vờ ngoan ngoãn rồi cuộc có hành động. Thân thể to mọng của Tiểu Khôi cọt cọt lui bên người Tư Lăng, cọt đến hắn thiếu chút nữa bị đẩy ra khỏi giường đá rơi xuống đất. Tiểu Yêu Liên cũng ghé vào trên mặt Tư Lăng cọt cọt làm an ủi. Cái miệng nhỏ nhắn còn dính vụn linh quả kia! Trọng Thiên trực tiếp nhảy đến ngực Tư Lăng, khiến Tư Lăng đau đến thiếu chút nữa muốn chửi bậy.

“Gào gào!”

“Chiếp chiếp chiếp chiếp !”

“... Ta nghe không hiểu.” Tư Lăng đơ mặt nói, “Hon nữa ta bây giờ là bị thương, các ngươi có thể lần ra xa chút hay không?”

Trọng Thiên không thèm xê dịch, lại kêu vài tiếng với Tư Lăng, bảo Tiểu Yêu Liên đến phiên dịch.

“Tư công tử, không tốt, đại ca không có trí nhớ.” Tiểu Yêu Liên sầu mày chau mặt nói.

Tư Lăng chớp chớp mắt, hỏi: “Cái gì gọi là không có trí nhớ? Là mất trí nhớ?” Đây không phải bệnh chứ?

“Không phải mất trí nhớ, là không có ký ức, ký ức bị coi thành đại giới giành tu vi.” Tiểu Yêu Liên giải thích: “Chủ nhân nói, lúc đại ca Kết Anh hẳn là xảy ra một số chuyện, khiến cho hắn sớm vứt bỏ ký ức cùng tình cảm, mới có thể Kết Anh thành công. Tư công tử, {Huyền Băng quyết} mà đại ca tu luyện mặc dù là bộ công pháp tốt, nhưng lại lấy thất tình lục dục làm đại giới, tu vi càng cao, cảm tình dục vọng càng đậm bạc, thẳng đến leo tới đỉnh, đến lúc đó... Có lẽ coi như là Đạo vô tình.”

Tư Lăng trong lòng chấn động, nhìn không được hỏi: “Đại ca không phải còn nhớ rõ chúng ta sao?”

“Nào có? Lúc trước nếu không phải ta nhắc nhở, thiếu chút nữa cả chủ nhân cũng không thể tiếp cận huynh lúc bị thương.” Tiểu Yêu Liên nói xong, liền thấy bộ dáng Trọng Thiên như hết sức buồn bực.

“Nhưng mà đại ca đã tới cứu ta.” Tư Lăng trực giác không tin.

“Đây cũng là chỗ chúng ta không hiểu.” Tiểu Yêu Liên cả linh quả cũng không cần, dùng tay nhỏ đâm mặt Tư Lăng, bi bô nói: “Có phải là bởi vì Tư công tử huynh quá ngốc hay không, thường hay xảy ra chuyện, khiến đại ca không yên lòng, cho nên dù không có ký ức lại vẫn có thể theo bản năng giúp huynh?”

Tư Lăng tròn mắt nhìn, tức giận nói: “Ngươi mới ngốc, cả nhà ngươi đều ngốc!” Hẳn nếu là ngốc, sẽ không thể ở cái Tu Tiên giới nguy cơ tứ phía này mà đi đến một bước này.

Tiểu Yêu Liên có chút ngây thơ, “Tư công tử, huynh trước kia không phải nói Tiểu Hồng cùng chủ nhân cũng là người nhà của huynh sao? Nhưng chúng ta không có ngốc như huynh mà.”

“...” Tư Lăng - kẻ từng bởi vì mơ ước linh dịch của Tiểu Yêu Liên mà thỉnh thoảng dùng lời ngon tiếng ngọt ca ngợi nó, đã được ném tư vị “lấy đá đập chân mình”, sớm biết thế lúc trước sẽ không rút não nói mấy lời “chúng ta là người nhà” với mấy con yêu.

Lúc này, Trọng Thiên đột nhiên nghĩ tới điều gì, lại gào hai tiếng.

Tiểu Yêu Liên lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, hỏi: “Chủ nhân, ý của ngươi là nói, bởi vì linh hồn châu có máu tươi của Tư công tử vẫn luôn được đại ca mang theo, cho nên mới nhớ rõ Tư công tử sao?”

Trọng Thiên gật gù đầu, hồi tưởng hành vi lúc trước Tư Hàn lấy ra Linh hồn châu, nó cảm thấy tám chín phần chính là như vậy. Trong truyền thừa của nó cũng đã thấy kết quả cuối cùng của tu sĩ tu luyện {Huyền Băng Quyết}, duy chỉ Tư Hàn là hoàn toàn bất đồng, hơn nữa viên Linh hồn châu kia được hắn thận trọng cất giữ như thế, nguyên nhân chắc là ở Linh hồn châu.

Mọi người đều biết, nếu có thể để một người lúc nào cũng mang theo Linh hồn châu bên người, như vậy chủ nhân Linh hồn châu này đối với người nọ mà nói tuyệt đối là hết sức quan trọng. Dù cho không có ký ức, cũng sẽ bởi vì Linh hồn châu mang theo bên người mà có vài phần cảm giác quen thuộc thân thiết với người kia. Hơn nữa bởi cách xử sự làm người của Tư Lăng trước kia, lại thêm hắn luôn thật tâm đối đãi với người huynh trưởng duy nhất của mình, mới có thể được đối phương hồi báo ngang hàng. Xem ra số mệnh Tiểu Lăng Tử tuy rằng kém một chút, nhưng ngẫu nhiên cũng có thể được một chút vận may, mới ôm được cái “chân to” như vậy.

Như thế phân tích, cả Trọng Thiên cũng không thể không thừa nhận việc lúc trước mình nhờ cậy vào người này quả thật là chuyện khó có thể dùng ánh mắt bình thường để xem xét. Chẳng lẽ là bởi vì linh hồn của hắn đặc biệt ăn ngon sao?

Bởi vì Trọng Thiên giải thích như vậy, Tư Lăng nhìn không được đem viên Linh hồn châu chứa giọt tinh huyết của Tư Hàn ra, cảm giác đặt vào tay vô cùng thân thiết, tựa như cùng đối mặt với người huynh đệ thân thiết nhất vậy. Cho nên, bởi vì Linh hồn châu nên mới có thể khiến đại ca dù mất đi ký ức cũng nhớ mình sao?

Nghĩ thế, Tư Lăng nhìn không được thở dài.

Bất quá, hồi này vừa mới thở ra một nửa liền dừng lại, cả Trọng Thiên, Tiểu Khôi, cả ba con yêu đều cứng ngắc thân thể, vò một cái cách hắn rất xa.

Tư Lăng nghiêng đầu, quả nhiên thấy Tư Hàn với mái tóc trắng đen giao nhau đi vào. Chẳng trách ba con yêu lại đột nhiên cách hắn thật xa, không dám cọ xát trên thân người chất chồng thương tích của hắn nữa. Đại ca hiện tại đã là Nguyên Anh hậu kỳ, quả thực là đắc tội không nổi.

Đột nhiên, Tư Lăng có chút đắc ý, ở trong mắt người đại ca không có ký ức, hẳn mới là huynh đệ thân thiết nhất, ba đứa kia chỉ là con yêu xa lạ, “thân hay lạ nhìn là biết ngay”, cho nên ba đứa kia không dám khi dễ hắn trước mặt đại ca nữa.

Nhìn thấy huynh ấy, Tư Lăng lại nhìn cười không được. Mặt đơ gì đó ở trước mặt đại ca là không cần thiết, bởi vì đối phương mặt còn đơ hơn cả mình, hẳn thật không đơ mặt được nữa. “Đại ca, tóc của huynh còn có thể khôi phục lại không?”

“Không biết.”

Tư Lăng nhú mày, “Lúc ấy đại ca tình hình thực rất nguy hiểm sao?”

“Tạm tạm.”

Tư Lăng hỏi rất nhiều, đến khi mệt mỏi vẫn không thể cạy ra bao nhiêu tin tức hữu dụng, trong lòng ảo não. Rõ ràng từng vấn đề đại ca đều trả lời, vì quái gì hắn vẫn cảm thấy không có được bao nhiêu tin tức là hữu dụng chứ? Là chỉ số thông minh của hắn quá tệ, hay là công lực trầm mặc ít nói của đại ca lại tăng cao hơn rồi?

Cuối cùng, thấy quả thực là cạy không ra thứ gì, trái tim quan tâm huynh trưởng bị đá kích, Tư Lăng chỉ phải buồn bực cầm miệng.

Như thế nghỉ ngơi vài ngày, Tư Lăng rốt cuộc có thể nhô dậy.

Bất quá nhiều chỗ kinh mạch đứt đoạn trong thân thể chỉ mới tu bổ xong không đến một phần ba, vết rách như mạng nhện trên Kim Đan cũng không có biến mất, Tư Lăng ước đoán nếu muốn hoàn toàn dưỡng lành vết thương thì còn mất một tháng nữa.

Sau khi có thể ngồi dậy, Tư Lăng liền bắt đầu đá toạ, dùng linh lực nuôi dưỡng kinh mạch, tu bổ Kim Đan.

Đôi khi kinh mạch rốt cuộc được khơi thông, Tiểu Lăng Tử rốt cuộc vui vẻ. Sau đó nhớ tới mình thứ mình thu được tại Quý Giới thì hưng phấn sờ soạng lấy ra.

Đầu tiên là cái Huyền Băng thạch kia, đây chính là lúc ấy Tư Lăng tâm tâm niệm niệm đã lâu.

Lúc Tư Lăng đem Huyền Băng thạch ra thì Tư Hàn vốn đang đá toạ bỗng mạnh mẽ mở mắt, tầm mắt nhìn thẳng vào hộp ngọc chứa Huyền Băng thạch.

Tư Lăng cong mắt cười rộ lên, đưa nó cho Tư Hàn, cười nói: “Đại ca, đây là Huyền Băng thạch bọn đệ tìm được tại Quý Giới, đệ cảm thấy huynh hẳn là cần.”

Tư Hàn nhìn nụ cười trên mặt hắn, trong lòng lại hiện lên cảm giác nào đó, quả nhiên cười rất ngốc.

“Đại ca?”

Khuôn mặt tươi cười của Tư Lăng lại có chút cương, trong lòng có chút kỳ quái, vì sao gần đây đại ca rất hay nhìn mặt hắn? Chẳng lẽ mặt hắn có gì không đúng? À, đúng rồi, quả thật có chỗ không đúng. Phản ứng lúc ấy của Ma nữ kia giống như nàng ta đã quen biết một người có bộ dáng rất giống mình, cho nên khi đó mới có thể chịu kích thích lớn như vậy, dù cho bị Nguyệt Thiên Dạ làm bị thương nặng cũng không để ý.

Nhớ tới tiếng cười chói tai cùng câu “Ngươi gạt ta! Ngươi gạt ta! Ngươi nói thế giới này không có người mà ngươi yêu, nhưng tên nghiệt chủng này là từ đâu tới?” của ma nữ kia, Tư Lăng không khỏi có chút đau đầu. Hắn sớm đã YY ra các loại phiên bản ngược luyến tình thâm. Tư Lăng biết thân thể của thân thể này, mẫu thân là Liễu Hàn nhi, là cùng mẹ khác cha với Tư Hàn, nhưng cha là ai thì không rõ. Hơn nữa có thể khiến một nữ nhân cuồng oán hận như thế, đó nhất định là một nam nhân, Tư Lăng cảm thấy nam nhân kia có thể là phụ thân của thân thể này.

Chẳng lẽ diện mạo này là di truyền từ người phụ thân kia?

Tư Lăng quả thực là không muốn thừa nhận sự thật này, vị phụ thân kia phải cường đại cỡ nào mới để cho ma nữ Hóa Thần kỳ chung tình thắm thiết với ông ta như thế? Nhân sinh thật là đau đầu.

Đang sắp suy tư đến say mê thì đột nhiên đầu bị một bàn tay vỗ xuống, Tư Lăng ngẩng đầu, liền nhìn thấy đại ca băng sơn nhà mình dùng một gương mặt lạnh băng vỗ đầu của hắn, không khỏi có chút hỗn độn trong gió.

Cho nên, dù cho không có ký ức, đại ca cũng không có thay đổi bao nhiêu cả!

“Cám ơn, cực khổ!” Tư Hàn nhận Huyền Băng thạch, tán thưởng hành vi của Tiểu Lăng Tử.

Tư Lăng nhếch miệng cười cười, lại lấy ra cái ngọc giản lấy được trong động phủ Tà tu. Cẩm chế phía trên nó rất thâm ảo, không phải là kẻ Kim Đan kỳ như hắn có thể phá giải, cảm giác “nhìn được mà ăn không được” là rất không tốt, Tư Lăng liền đem hi vọng ký thác trên người đại ca nhà mình. Hắn đưa nó qua, có chút thẹn thùng nói: “Đại ca, tấm ngọc giản này là đệ tìm được trong động phủ tà tu, huynh giúp đệ nhìn xem có thể phá giải cẩm chế phía trên hay không?”

Tư Hàn tiếp nhận, phân ra một tia thần thức chìm vào trong ngọc giản, quá sau một lúc lâu mới nói: “Có thể phá giải, bất quá cần một ít thời gian.”

“Tốt lắm, liền giao cho huynh.”

Thấy Tư Lăng không khách khí sai bảo Tư Hàn như thế, Trọng Thiên cùng Tiểu Yêu Liên cũng có chút chua chát, quả nhiên làm huynh đệ người ta chính là tốt nhất mà. Bất quá lúc Tư Lăng nhìn qua thì Trọng Thiên quay mặt đi, về mặt ngạo kiều, không để ý tới đắc ý của Tiểu Lăng Tử, tính toán đợi Tư Hàn không ở đây thì lại đi khi dễ hắn.

Tư Lăng có chút buồn cười thò tay qua vỗ vỗ đầu chúng nó, sau đó có chút chán chờ nói: “Đại ca, cái kia, ta muốn nói với huynh một việc.” Thấy hắn nhìn sang, Tư Lăng tuy rằng áp lực lớn như núi, nhưng vẫn kể rõ phản ứng ngay đó khi ma nữ nhìn thấy mặt mình, cuối cùng tổng kết nói: “Đại ca, đệ cảm thấy người có diện mạo giống đệ mà ma nữ kia biết có lẽ là phụ thân đệ.”

Tư Hàn tuy không còn ký ức lúc trước, nhưng sau này Thanh Ngọc chân quân đem những gì hắn nên biết đều truyền lại cho hắn, tự nhiên cũng biết

chuyện gia tộc cùng cha mẹ của mình. Nghe xong hấn gật đầu, đồng ý lời nói của Tư Lăng. “Đệ sau này cẩn thận.”

Tư Lăng nhếch miệng, “Không có việc gì, cùng lắm thì về sau gặp mặt Ma tộc liền đổi khuôn mặt là được rồi.” Lúc trước không biết Ma Giới có địch nhân, cho nên mới tùy tiện lấy thật khuôn mặt thật gặp người, lúc này đã biết thì tất nhiên phải cẩn thận. Có mặt nạ Thiên Diện, không sợ bị người vạch trần.

Về phần vị phụ thân kia của Tư Lăng là ai, hai huynh đệ đều không có ấn tượng với chuyện năm đó nên tất nhiên cũng không biết. Sau khi thảo luận không ra kết quả, hai người quyết định về sau đổi mặt tu sĩ Hóa Thần Ma Giới thì cẩn thận làm việc là được.

Đợi sau khi Tư Lăng hoàn toàn dưỡng lành vết thương thì thời gian đã qua nửa năm.

Dưỡng thương xong, hấn là nên rời khỏi sơn động chiếm đoạt của ma thú này.

Từ lúc nghe nói đại ca oai phong khí phách cướp sơn động ma thú cho hấn dưỡng thương thì Tư Lăng liền nhớ tới 10 năm trước Tư Hàn lưu lạc Ma Giới, chẳng lẽ cũng thường xuyên làm chuyện này, cho nên lúc đó mới có thể đương nhiên, vô cùng thuần thục chiếm hang thú như vậy.

“Đại ca, chúng ta kế tiếp sẽ đi đâu?”

Tư Hàn trầm ngâm một lát, nói: “Đi Ma Đô.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 174: Quá hung hăng nha

Từ lúc bắt đầu lưu lạc đến Quỷ Giới, Tư Lăng luôn mang số con rệp, lúc chuyển vận duy nhất là khi sắp bị ma nữ tự nhiên giận chó đánh mèo giết chết thì đại ca rốt cuộc xuất hiện. Tiểu Lăng Từ giờ lại có thể trải qua cuộc sống ôm “chân to” của đại ca mà chân thành thôi tu luyện.

Đương nhiên, muốn hơn nữa là không có khả năng, Tư Hàn đến Ma Giới mặc dù là vì tìm đệ đệ mất tích, nhưng thuận tiện còn có nhiệm vụ sư môn mà.

Tuy rằng Tư Lăng càng hy vọng tìm được thời cơ sớm rời khỏi Ma Giới, bắt quả lại từ chỗ Liễu Thành Phong biết được một ít nội tình, biết lúc này là không có khả năng rời đi.

Nghe nói sau khi Vệ Quan Nhai phát hiện thông đạo đi Ma Giới rồi giật gậy Nhân tu Thương Vũ giới tiến vào Ma Giới, ông ta còn thuận tiện hảo tâm nói cho bọn họ biết, cái thông đạo kia phải 10 năm mới có thể mở ra một lần. Đến lúc đó do ông ta chủ trì, thông đạo tuyệt đối sẽ hết sức an toàn, có thể yên tâm qua lại. Đương nhiên, nếu đợi không được 10 năm thì có thể tự mình tìm thông đạo nổi lừng giới khác để trở về, chỉ là những thông đạo kia vừa không vững vàng, mà khả năng còn có các loại ma thú cấp cao cường đại canh chừng.

Tư Lăng lần đầu nghe nói việc này, càng thêm cảm thấy vị Vệ Quan Nhai kia không chỉ không biết xấu hổ, mà còn là một tên vô sỉ, quả thực là đang chơi xỏ Nhân tu mà. Chỉ là dù biết ông ta đang chơi mình, nhưng rất nhiều Nhân tu bị tiền đồ mê mù đầu óc vẫn không chùn bước mà tiến lên.

Bọn Liễu Thành Phong tiến vào Ma giới đã sắp 5 năm, vậy chỉ còn 5 năm nữa thì có thể rời đi.

5 năm đối với người tu tiên mà nói bất quá chỉ là năm tháng ngắn ngủi không đáng giá được nhắc tới trong dòng sinh mệnh dài đằng đặc; hơn nữa Ma Giới rất lớn, 10 năm cũng chưa chắc có thể đi hết, nói không chừng đến lúc đó còn có rất nhiều người không bằng lòng rời đi đó.

Biết tạm thời không thể rời đi, Tư Lăng liền chỉnh đốn lại tâm tình, quyết định lịch lãm xoay quai tại Ma Giới, cố gắng tăng thực lực chính mình. Đặc biệt sau khi trải qua sống chết trước mắt mới biết được khi đối mặt với tu sĩ cấp cao, bản thân mình vô lực đến ngay cả tính mệnh cũng không thể làm chủ, càng làm cho hấn tràn đầy khát vọng trở nên mạnh mẽ.

Đương nhiên, trải qua hiểm cảnh cũng không phải không có chỗ tốt, sau khi kinh mạch toàn thân được khơi thông, kinh mạch đã mở rộng rất nhiều, có thể hấp thu càng nhiều linh lực, ngay cả tu vi cũng mơ hồ có dấu hiệu đột phá, chỉ cần một chút cơ hội thì có thể đột phá thành lũy Kim Đan trung kỳ đỉnh cao, đến được Kim Đan hậu kỳ.

Sau khi rời khỏi sơn động ma thú, bọn họ bay hướng về phía Đông Ma Giới, phương hướng Ma Đô là ở nơi đó.

Bởi vì lộ trình khá xa, nên lúc xuất phát Tư Lăng bèn đem chiếc Phi Thiên thuyền kia ra, lại dán một tấm Ấn thân phù trên Phi Thiên thuyền. Vì thế tính an toàn được ổn thỏa, Ma tộc tuần tra cũng chưa từng phát hiện có một vật to lớn bay ngang qua ở tầng mây trên đỉnh đầu bọn họ.

Nửa năm dưỡng thương cũng khiến Tư Lăng nhanh chóng quen thuộc với người đại ca giờ đã càng thêm lạnh lùng, hơn nữa thần kinh vô cùng to mà không dễ mất đến lãnh khí toàn thân của Tư Hàn. Hấn đã tìm ra phương thức chung đụng cùng đối phương, cảm giác giống như trở về những ngày trước khi Tư Hàn Kết Anh, những ngày chưa từng biệt li.

Đương nhiên, đó chỉ là cảm giác của Tư Lăng, đối với ba con yêu mà nói thì rất nhiều thứ đều bất đồng. Ví dụ như có Tư Hàn ở đó, Trọng Thiên sẽ không dám trắng trợn khi dễ Tiểu Lăng Tử nữa. Điều này làm cho Tư Lăng tin tưởng vững chắc rằng Trọng Thiên chính là cái đũa “mềm nắn rắn buông”, càng thêm muốn nhanh chóng tu luyện để tăng cường thực lực, về sau đánh ngã Trọng Thiên làm tọa kỵ.

Dọc theo đường đi, Tư Lăng chịu kích thích nên hiển nhiên rất cố gắng tu luyện, cố gắng đột phá tầng thành lũy kia. Về phần Tư Hàn, dù không còn ký ức quá khứ, nhưng thói quen vẫn không đổi, đó chính là cái tên cuồng tu luyện chân chính. Cho nên trong lúc nhất thời, trong Phi Thiên thuyền chỉ còn lại ba con yêu là tương đối nhàn nhã. Mà cái thái độ nhàn nhã kia ở trong mắt kẻ cuồng tu luyện là hết sức không ổn.

*****

Duy trì như thế hai tháng, đột nhiên người và yêu trong chiếc Phi Thiên thuyền đều đồng loạt mở mắt, nhìn về một gian phòng tu luyện phía trong.

“Tư công tử sắp đột phá.” Tiểu Yêu Liên nói.

Vừa mới nói xong, liền thấy phòng tu luyện cách vách cửa mở ra, nam tử với mái tóc đen bạc đan nhau đi ra. Hắn chỉ là tùy ý bước đi, nhưng lại giống như mỗi một bước đều giẫm nát lòng người, hù dọa ba con yêu không dám đến gần.

Trọng Thiên dùng móng vuốt cào cào mặt đất, mặc dù với huyết thống của đại gia nó thì nó có thể kiêu ngạo không sợ trời không sợ đất, nhưng khi chống lại người nam nhân này thì vẫn làm nó có chút sợ hãi. Đặc biệt sau khi người này lấy ký ức làm đại giới để Kết Anh, nó phát hiện hắn càng không dễ chọc. Đại gia Trọng Thiên là kẻ thức thời, tất nhiên không dám trêu hắn. Chỉ là... Có cái chỗ dựa như vậy, về sau muốn khi dễ Tiểu Lăng Tử chỉ sợ không dễ dàng, thật là khiến đại gia nó thật khó chịu.

Tiểu Yêu Liên cùng Tiểu Khôi đều thò đầu vào nhìn cánh cửa kia, nhìn thấy Tư Hàn đứng ở cửa, ba con yêu dù cho có chút ý kiến nhưng cũng không dám lên tiếng.

Rất nhanh, cửa liền mở ra. Tư Lăng với khí tức bất ổn xuất hiện, nhìn thấy người ngoài cửa thì có chút vội vàng nói: “Đại ca, đệ sắp lên cấp.” Nếu là tấn cấp, vậy thì Phi Thiên thuyền sẽ che dấu không nổi sự dao động linh lực, thậm chí sẽ vì vậy mà bị ma thú trên không trung tập kích.

Tư Hàn quét mắt nhìn hắn một thoáng, nói: “Phía đông bắc, hướng ba mươi dặm có một sơn cốc, chúng ta đi xuống.”

Tư Lăng gật đầu tỏ vẻ hiểu được, vội vàng báo Phi Thiên thuyền bay hướng về sơn cốc. Tư Lăng cũng biết bản thân tính toán sai lầm, không nghĩ tới lại đột nhiên đánh vỡ thành lũy tấn cấp, làm cho hắn chẳng có một chút chuẩn bị, có lẽ là lưu lạc tại Hư Không Vô Tận 20 năm, tâm cảnh cùng thực lực đều tích lũy đủ nên mới có thể tấn cấp thân tốc như vậy. Bất quá nơi này là Ma Giới, khi tấn cấp cần lượng linh lực rất lớn, năng lượng trong không khí ở Ma Giới tuy lấy ma lực là chủ, nhưng cũng có linh lực, chỉ là hết sức mỏng manh mà thôi. Dự tượng linh lực dao động khi tiến cấp tuyệt đối sẽ gây chú ý cho dân chúng ở Ma Giới. Giờ phải tìm một nơi an toàn để an tâm tấn cấp, bằng không đến lúc đó bị người quấy rầy, không chỉ thất bại trong gang tấc, thậm chí hậu quả có thể sẽ bởi vì chịu ảnh hưởng mà phản phệ, hết sức nguy hiểm.

Phi Thiên thuyền tốc độ rất nhanh, mấy giây đã đến chỗ sơn cốc đó. Hai bên sơn cốc địa thế khá cao, cách đó không xa có một khu rừng rậm rạp, cửa hang hơi nhỏ hẹp, nên chỉ cần bảo vệ cửa hang là không thành vấn đề. Hơn nữa chung quanh đây không có khí tức Ma tộc, chỉ có một vài ma thú, ngược lại giảm đi rất nhiều phiền toái.

Bao Cửu Chuyển Linh trận lên, bởi vì Ma Giới linh lực thừa thớt, hơn nữa Tư Lăng biết khi mình tấn cấp cần lượng linh lực kinh khủng, bèn dùng một đồng lớn linh thạch để bố trí một cái Tụ Linh trận đơn giản. Sau đó mới có chút áy náy nói với Tư Hàn đứng ở ngoài trận: “Đại ca, kế tiếp liền làm phiên huynh.”

Tư Hàn hồ hững gật đầu, chỉ nói: “Đừng phân tâm.”

Tư Lăng mỉm cười, tâm tình vốn có chút vội vàng nôn nóng trái lại thanh âm thanh lãnh mà kiên định kia thì biến thành an tâm. Hắn lại nhìn về phía Trọng Thiên cùng Tiểu Khôi, cũng đồng dạng nói: “Trọng Thiên, Tiểu Khôi, kế tiếp phiên toái các ngươi.”

Trọng Thiên gào một tiếng, lưng biếng nằm sấp trên mặt đất, dùng móng vuốt cào cào, một bộ dáng “có đại gia ở đây còn sợ cái gì”. Tiểu Khôi ưỡn ngực, cổ ngẩng cao cao, một bộ dáng trung thành thề sống chết thủ hộ chủ nhân.

Vì thế Tư Lăng an tâm ở trong trận lên cấp.

Quả nhiên, lúc linh lực mỏng manh trong không khí ào ào vọt tới nơi này thì liền hấp dẫn sự chú ý của những ma thú trong rừng cây kia.

Tư Hàn đứng trước trận, nhìn thẳng vào phương hướng cửa hang, khí tức không hề thu lại, uy áp cường hãn của tu sĩ Nguyên Anh ùn ùn bao phủ sơn cốc này, khiến những ma thú bên ngoài không dám tới gần. Thậm chí lúc những ma thú cấp thấp cảm giác được luồng khí tức này thì lập tức sợ hãi chạy xa.

Đương nhiên, cũng có vài ma thú cấp cao không sợ mà bị hấp dẫn đến. Chúng chậm rãi hướng tới sơn cốc.

Bởi vì Tư Lăng tấn cấp, Tiểu Yêu Liên không thể trốn trong tay áo Tư Lăng nữa, lúc này cũng đi theo Trọng Thiên ra ngoài trận pháp. Lúc cảm giác thấy bên ngoài có mấy con ma thú cấp cao tiếp cận, nó có chút run rẩy, cả linh quả cũng không còn tâm trạng cần, nhìn một chút, cảm thấy an toàn nhất vẫn là chỗ của Tư Hàn vì thế liền bước chân nhỏ đi tới bên Tư Hàn.

“Đại ca... A -- “

Tư Hàn cúi đầu, liền nhìn đến một Tiểu Hồng nhân to bằng nắm tay, như quả cầu đỏ lăn lăn lăn, lăn đến bên chân hắn. Thân thể mềm mềm dẻo dẻo “phịch” một phát, quỳ rạp trên mặt đất, nhìn như nửa sống nửa chết. Tư Hàn lật tay hút một cái, Tiểu Hồng nhân đầu óc choáng váng bay đến trên bàn tay hắn, yếu ớt mềm mại nằm sấp trong lòng bàn tay hắn, hai mắt đỏ xoay xoay như nhang muỗi.

Kẻ vô dụng đi một đoạn đường mà cũng có thể vấp cục đá té như Tiểu Yêu Liên khiến Tiểu Khôi cùng Trọng Thiên nhìn không được dùng móng vuốt bùm mặt, cảm giác mặt mũi của loài yêu chúng nó đều bị nó làm mất hết.

Tư Hàn nhìn qua rồi nhét nó vào trong tay áo mình, để nó ngây ngốc ở đó cho an toàn.

Đội khi Tiểu Yêu Liên phản ứng kịp thì lập tức kích động. Oa oa oa! Quả nhiên ôn nhu nhất vẫn là đại ca mà, cho dù mất đi ký ức thì đại ca vẫn đối xử với nó tốt nhất, về sau phải quan tâm đại ca thật nhiều mới được.

-- Tiểu Lăng Tử còn cho người ở trong tay áo hắn mỗi ngày kia mà, thế nào không thấy người nghĩ phải nịnh bợ hắn?

Ngay lúc Tư Hàn thu lấy Tiểu Yêu Liên thì ma thú bên ngoài rốt cuộc xuất hiện. Đầu tiên là sáu con ma thú cấp cao, nhìn tu vi thì đều ở trung hoặc hậu kỳ cấp 10, tương đương với tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ cùng hậu kỳ. Đối với ma thú mà nói, máu thịt ẩn chứa linh lực của tu sĩ chính là một loại thuốc bổ, đặc biệt loại tu sĩ đang tấn cấp này thì càng là đại bổ. Ma thú cũng giống như yêu thú, tu luyện đến cấp 11 thì có thể biến hóa, cấp 11 cũng tương đương với tu sĩ Hóa Thần kỳ.

Sau khi chúng nó xuất hiện, Tiểu Khôi kêu lên chiêm chiếp, Trọng Thiên thay đổi bộ dáng lười nhác mà đứng lên xoa tay, chuẩn bị cùng chiến.

Lúc ma thú muốn nhào vào sơn cốc, Trọng Thiên cùng Tiểu Khôi muốn nhào qua cản giết thì đột nhiên một luồng băng sương lướt qua cửa hang, một mảnh băng tuyết đầy trời, một con ma thú trong đó nhào qua quá nhanh sơ sẩy trực tiếp đụng phải bức tường băng vừa dựng lên, cả người bị đâm cho choáng váng lao đảo. Mà Trọng Thiên cùng Tiểu Khôi cũng dừng lại ngay, hai con cũng thiếu chút nữa cũng đụng phải tường băng.

“Gào gào gào! !” Trọng Thiên bắt đầu kêu lên, dùng móng vuốt cào đất.

Tư Hàn ánh mắt thân nhiên quét về phía chúng nó, nghĩ tới hai con yêu này là đồng bạn kiêm yêu sủng theo bên cạnh đệ đệ ngốc, để chúng nó rèn giữa nhiều cũng có lợi, liền thu hồi tường băng, chính mình canh giữ trước trận pháp, không chút lưu tình đẩy hai con yêu đi ra ngoài đối mặt với sáu con ma thú kia.

Trọng Thiên & Tiểu Khôi: =□=! Mặc dù đối với đám hung tàn này thì móng vuốt ngựa là muốn chiến đấu, nhưng lập tức đối mặt với sáu con yêu thú cấp 10 trung hậu kỳ như vậy thì không gọi là rèn luyện, mà là trực tiếp đẩy chúng nó đi chịu chết! ! Tư đại ca, đừng tàn nhẫn như vậy

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 175: Phụ thân của Tư Lăng

Răng rắc một tiếng, giống như tảng thành lũy vô hình bị phá vỡ.

Tư Lăng biết thành lũy Kim Đan trung kỳ đã bị đánh vỡ, linh khí trong Tự Linh trận và linh khí trong trời đất điên cuồng vọt tới trên người hắn, từ da thịt lỗ chân lông thấm thấu vào kinh mạch, tụ tập tới đan điền. Kim Đan màu trắng tích xoay tròn xoay tròn, tham lam hấp thu linh khí trong đan điền, thẳng đến khi Kim Đan càng thêm sung mãn sáng loáng.

Hấp thu như thế một lúc, rốt cuộc linh khí thiên địa bình thường trở lại, mà những linh thạch trong trận vốn dùng để cung cấp linh lực cũng biến thành những hòn đá màu tro.

Sau một lúc, Tư Lăng mở to mắt, hai mắt càng thêm đen nhánh sâu sắc, thân thể nhẹ nhàng sáng khoái, lại xem thức hải, phát hiện thức hải lại mở rộng, phạm vi bao trùm của thần thức càng xa hơn, thậm chí có thể so cùng tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ. Tư Lăng biết đây là chỗ tốt từ việc tu vi dồi dào cùng đời này chồng lên nhau mang lại, cũng bởi vì tu vi thân thể tăng trưởng, khiến cho linh hồn dần dần phù hợp cùng thân thể. Hắn tin chắc qua không lâu nữa thì khối thể xác này sẽ hoàn toàn phù hợp với linh hồn, rốt cuộc không còn cảm giác không thích hợp lại yếu ớt kia nữa.

Mà ngay khi tu vi tăng lên thì Tư Lăng lại nhìn thấy đốm sáng trắng luôn lảng lảng ẩn náu trong thức hải giật giật, vòng quanh trong đầu óc một vòng rồi lại an tĩnh trở lại. Tuy rằng vẫn không biết nó là thứ gì, nhưng hắn trực giác nó rất quan trọng với mình, hơn nữa đi cùng lâu như vậy, Tư Lăng đã quen với nó, cũng không còn cân nhắc lại lịch cùng tác dụng của nó nữa, cứ mặc nó ở đấy.

Bất quá không cho Tư Lăng bao nhiêu thời gian để cảm thụ sau khi tấn cấp, thần thức đảo qua, liền nhìn thấy bên ngoài sơn cốc có mấy con ma thú cấp cao đang giương giương mắt hổ, còn có Trọng Thiên cùng Tiểu Khôi bị ma thú bao vây vào giữa mà quần ẩu.

Trọng Thiên còn đỡ, tốc độ cùng yêu hỏa của nó còn khiến các ma thú kiêng dè, vượt qua lúc đầu chật vật thì tên này đã sớm học được trò đùa giỡn âm hiểm, nhảy tới nhảy lui giữ đám ma thú, làm chúng nó không cẩn thận làm bị thương lẫn nhau. Nhưng mà Tiểu Khôi liền đáng thương, bị ma thú đuổi đến

kêu chiêm chiếp, thân thể to mọng nhảy lên nhảy xuống, nhìn trông hết sức buồn cười.

Khi nhìn đến đại ca nhà hán đứng trước sơn cốc, tựa như một huân thú sư mà dùng tường băng nhốt chúng trong một phạm vi, chỉ khi ma thú sắp cắn trúng hai con yêu thì mới ra tay giúp một phen. Nhìn thế nào cũng như là đang rèn luyện hai con yêu, khiến Tư Lăng có chút 囧 囧. Tuy rằng xuất phát điểm là tốt, nhưng thế nào cứ cảm giác hai đứa kia rất đáng thương nhỉ?

Tư Lăng thu lại Cửu Chuyển Linh trận, đi ra ngoài.

Lúc hán xuất hiện thì tầm mắt Tư Hàn liền dời về phía hán, phát hiện hán đã thành công tấn cấp thì trong mắt lướt qua tia gọn sòng, dường như có chút hài lòng.

Có thể khiến đại ca vừa lòng, Tư Lăng cũng hết sức hài lòng. Sau đó rút ra “Biến hình”, nghênh đón đám ma thú kia, vừa đúng lúc có thể dùng chúng nó đến thử thân thủ.

“Biến hình” hóa thành Quang kiếm, một kiếm chém qua, đón đỡ một đòn mà một con ma thú đang đánh về phía Tiểu Khôi.

Tiểu Khôi nhìn thấy chủ nhân, cặp mắt chim nhìn hết sức hung ác kia đã muốn phun mưa. Hu hu hu, phương thức rèn luyện của Tư đại ca thực hung bạo, lòng trên mông nó đều bị ma thú cắn đứt. Không có lòng đẹp, điều sinh không còn hạnh phúc nữa!

Tư Lăng chỉ vỗ vỗ đầu chim của nó an ủi, phát tay liền là 200 thanh hồn lực kiếm bay qua, hai con ma thú đối diện lập tức bị đánh bay. Đáng tiếc là thân thể ma thú quá rắn chắc, không bị nổ thành tro, bất quá cũng bị trọng thương, sức chiến đấu lập tức sụt giảm. Lần thí nghiệm này cũng khiến Tư Lăng rất hài lòng, vốn một lần chỉ có thể ngưng tụ một trăm thanh hồn lực kiếm, hiện tại tấn cấp đến Kim Đan hậu kỳ thì có thể ngưng tụ 200 thanh.

Nhìn thấy Tư Lăng đại phát thần uy, Trọng Thiên cùng Tiểu Khôi đều hưng phấn, đâu còn để ý những ma thú kia có phải đối thủ mà mình có thể đối phó hay không, ba đứa hung hăng kia lập tức đoàn kết bắt đầu tổ đội xoát quái.

Phía trước đánh nhau ầm ầm, phía sau Tiểu Yêu Liên từ trong tay áo Tư Hàn thò đầu ra, nhìn thấy một người hai yêu đang liều mạng hùng hục xông về phía trước, không khỏi thở dài, nói với Tư Hàn đang xem cuộc chiến: “Đại ca, xem ra bọn họ lại muốn đánh hồi lâu, lần nào cũng vậy, vừa gặp được cường địch, Tư công tử cùng chủ nhân liền sẽ giống như vậy trực tiếp nhào về phía trước, thật là đáng sợ...”

Tư Hàn nhìn nó, không lên tiếng trả lời, thẳng đến thấy bọn họ bị thương mới ra tay kéo ba đứa kia về, dùng dị băng làm thành bức tường tạm thời nhốt những ma thú kia, rồi nhân cơ hội rời đi.

Trở lại Phi Thiên thuyền, Tiểu Yêu Liên liền bắt đầu trị ngoại thương cho một người, hai yêu; về phần nội thương, bởi vì Tư Hàn mỗi lần đều ra tay kịp lúc cho nên không bị thương đến.

Nhìn Tư Lăng đầy bụi bẩn, Tư Hàn như nhận ra một loại thuộc tính khác của người đệ đệ này, trong lòng rất nhanh liền có quyết định.

Vì thế những ngày kế tiếp, sau khi Tư Lăng cùng cố tu vi xong, mỗi lần đi ngang qua rừng rậm hoặc hiểm địa thì đều sẽ bị đại ca nhà mình đá xuống chiến đấu cùng ma thú cấp cao. Lại bởi vì mỗi khi sắp gặp nguy hiểm thì có Tư Hàn ở phía sau chiếu ứng, càng thêm đánh đến liều mạng, sức chiến đấu cũng tăng tăng tăng cao lên.

Như thế phi hành ba tháng, bọn họ rốt cuộc đã tới Ma Đô của Ma Giới.

Phi Thiên thuyền dừng lại tại vùng trời ở đỉnh núi cách Ma Đô 1000 km mà không lỡ mãng tiếp cận Ma Đô.

Tư Lăng ngồi xếp bằng bên cạnh Tư Hàn, hỏi: “Đại ca, huynh đến Ma Đô để làm gì?”

“Nhiệm vụ Sư môn.” Tư Hàn vẫn lời ít mà ý nhiều như trước.

“Nhiệm vụ gì?” Tư Lăng lẩm miệng hỏi một câu, sau đó được cặp mắt lạnh lẽo của đối phương nhìn chăm chú, làm cho hán có chút áp lực lớn như núi, đang chuẩn bị bảo huynh ấy không cần nói thì đối phương lại trả lời.

“Đến nơi này tra xét tin tức để hỏi báo sư môn.”

Trầm mặc một lát, Tư Lăng chậm rãi nói: “Cần đệ hỗ trợ không?”

Tư Hàn lắc đầu, quyết đoán nói: “Đệ hiện tại tu vi quá thấp, dễ bị phát hiện.”

Tư Lăng có chút bị đá kích. Đại ca rõ ràng là một gương mặt đơ, nhưng loại ánh mắt “Đệ đệ quá yếu, vẫn nên ngoan ngoãn ngồi ở đây, đừng có chạy lung tung” này là làm sao? Quả nhiên dù có là mặt đơ băng sơn, kỳ thật ý nghĩ nội tâm vẫn rất phong phú nhỉ? Hoặc là tất cả chỉ do hán tưởng tượng mà thôi.

Trên thực tế, Tư Hàn chỉ là dùng cặp mắt lạnh lẽo, hàn khí bắn bốn phía kia liếc hán một cái, dưới sự áp bức của cặp mắt lạnh lẽo kia, Tư Lăng áp lực lớn như núi, cuối cùng vẫn đành chịu thua. Hán lấy toàn bộ Hồn phù cùng Ấn thân phù trong túi trữ vật ra giao cho huynh ấy, hơn nữa khấn trương nói: “Đại ca, huynh cũng phải cẩn thận nha, xem thời cơ không đúng thì lập tức lui lại...”

Tư Hàn không hề nghe hán lải nhải, nhìn xấp Hồn phù trong tay, nhớ tới trong túi trữ vật của mình còn lưu lại mấy tấm Hồn phù, trong lòng hơi giật mình.

Thì ra loại linh phù khác biệt này là đệ đệ đưa. Đương nhiên, những hồn phù kia chỉ là cấp 6, tự nhiên không sánh bằng những tấm Hồn phù cấp 7 trong tay này được.

Thu giữ Hồn phù, Tư Hàn vỗ vỗ đầu đệ đệ, bảo hấn ngốc tại Phi Thiên thuyền, đừng có chạy lung tung, liền rời đi.

Tư Lăng lặng lẽ nhìn theo Tư Hàn ngự kiếm bay về hướng Ma Đô, sau đó thờ dài, âm thầm siết chặt nắm tay. Còn phải cố gắng tu luyện!

*****

Chuyến đi này của Tư Hàn là mất nửa tháng.

Tuy rằng trong lòng tự nói với mình là không cần lo lắng, nhưng Tư Lăng vẫn có chút tâm thần không yên. Dù sao đây cũng là Ma Đô, là nơi mà những tu sĩ Ma tộc cấp cao cư ngụ tại Ma Giới, tu sĩ Hóa Thần cũng đếm không hết.

Đến Ma Giới gần một năm, tuy rằng có nửa năm là phải dưỡng thương, nhưng không gây trở ngại việc Tư Lăng tìm hiểu hoàn cảnh Ma tộc. Ở Ma Giới, sự phân biệt đẳng cấp còn nghiêm khắc hơn so với Nhân Giới, đặc biệt bọn họ còn phân ra quý tộc và bình dân, không giống với Nhân Giới, chỉ cần là tu sĩ cấp cao, mặc kệ xuất thân thế nào thì đều được tu sĩ cấp thấp tôn kính. Hơn nữa nghe nói tu sĩ ở Ma Đô hơn phân nửa là quý tộc Ma tộc. Ví dụ như vị Âm Hâm thần quân lần trước gặp phải chính là một nữ tu quý tộc. Nếu loại nữ tu quý tộc này không chỉ có xuất thân quý tộc mà còn là tu sĩ cao cấp, vậy thì tung hoành toàn bộ Ma Giới cũng không có vấn đề gì.

Cũng bởi vì loại đẳng cấp nghiêm ngặt này khiến cho sự gắn kết giữa Ma tộc mạnh hơn nhiều so với Nhân Giới. Giống như vị thiếu chủ Ma Giới kia vậy, mạng theo Ma tộc xâm nhập Thương Vũ giới, dù cho đánh 20 năm còn chưa có đánh tới đại lục Trung Ương, nhưng các con dân Ma tộc vẫn duy trì sùng bái thiếu chủ của bọn họ.

Tư Lăng bĩu môi. Lại nói, bất kể là tu luyện hay cách sống thì tu sĩ Ma tộc kỳ thật không có gì phân biệt với Nhân tộc. Ma tộc có vẻ cũng không thích giết chóc hiếu chiến giống như lời đồn đãi, thật không đến mức nếu gặp nhất định phải giết chết gì đó. Bằng không vị thiếu chủ Ma tộc - Âm Lư Nguyệt kia cũng sẽ không giả thành Nhân Tu lẫn vào Huyền Thiên bí cảnh mà không bị ai phát hiện. Lại nghe nói tại thời kỳ thượng cổ, Nhân tộc, Yêu tộc, Ma tộc đều có liên hệ lui tới, thậm chí giữa các tộc tu sĩ cũng có hiện tượng hôn cư, chỉ là không biết qua nhiều năm như vậy, vì sao Tam Giới lại phát triển thành như vậy.

Ngay lúc Tư Lăng bành trướng sức tưởng tượng thì đột nhiên cảm giác phương xa xuất hiện khí tức đấu pháp, trong lòng hơi run sợ, mạnh mẽ đứng lên.

Tình tế cảm thụ những khí tức kia, Tư Lăng phát hiện trong đó có hai luồng khí tức quen thuộc, thế nhưng là bọn Nguyệt Thiên Dạ.

Tuy rằng lúc ấy hôn mê, nhưng chuyện sau đó hấn cũng nghe Tiểu Yêu Liên kể lại, Nguyệt Thiên Dạ không phải đã bị ma nữ kia bắt đi rồi sao? Hành vi của Nguyệt Thiên Dạ ngay lúc đó đã đủ để ma nữ kia giết chết nàng ta cũng không giải hận. Dẫu sao bị một tu sĩ Kim Đan nhỏ nhỏ khiêu khích uy nghiêm của mình, còn bị gây thương tích, tổn hại mặt mũi của tu sĩ cấp cao, giết cũng là đúng. Nhưng hiện tại xem ra nàng ta hình như còn sống rất thoải mái, chẳng lẽ ma nữ kia tốt bụng vậy sao? Nhìn thì không giống đâu...

Cuối cùng, chỉ có thể than một tiếng “quả nhiên là kẻ may mắn!” Tư Lăng không khỏi có chút ghen tị. Vì sao mình thì xui xẻo, mà Nguyệt Thiên Dạ lại mệnh tốt như vậy?

Đem Phi Thiên thuyền chậm rãi tới gần, thần thức cũng theo đó mà kéo dài tới, phát hiện những người bị tu sĩ Ma tộc đuổi giết không có đại ca thì nhẹ nhàng thờ ra. Chẳng qua, rất nhanh thì hơi thở này lại nghẹn ở trong họng, bởi vì Băng Diễm Bạch Liên đột nhiên lan tràn làm cho hấn biết thì ra đại ca đang ẩn thân ở chỗ tối chờ cơ hội ra tay.

Vấn đề là, đại ca, huynh thế nhưng muốn cứu Nguyệt Thiên Dạ? ! Cứu nàng làm cái gì?

Tuy rằng trong lòng có nghi vấn, nhưng sau khi phát hiện ý đồ của Tư Hàn, Tư Lăng vẫn thúc giục Phi Thiên thuyền tiếp cận, sau đó thừa dịp mấy tu sĩ Ma tộc kia bị Băng Diễm của Tư Hàn cuốn lấy thì mở cửa thu mấy người vào.

Ngay nháy mắt bọn hấn tiến vào hết trong Phi Thiên thuyền thì một luồng khí tức cường phóng lên cao, uy áp tu sĩ Hóa Thần ép thẳng đến. Tuy rằng không thấy được Phi Thiên thuyền đã ẩn thân, nhưng vẫn theo trực giác đánh tới một luồng ma khí, đánh thẳng vào trên thân Phi Thiên thuyền. Phi Thiên thuyền lay động kịch liệt, thiếu chút nữa bị làm cho hiện nguyên hình, đồng thời phản đuôi Phi Thiên thuyền cũng thủng một lỗ to.

Tư Lăng cắn răng duy trì, hồn lực như không lấy tiền mà rót vào Phi Thiên thuyền. Linh thức Phi Thiên thuyền cũng biết lúc này hết sức nguy cấp, không dám bước bình cùng Tư Lăng, như lửa thiêu mòng mà mạnh mẽ hướng lên trước, hòa vào trong tầng mây. Dưới sự che chở của tầng mây, cẩn thận trốn thoát đuôi bắt của tu sĩ Hóa Thần.

Đợi khi rút cuộc chạy trốn tới nơi an toàn, Tư Lăng mới thở phào nhẹ nhõm, hồn lực tiêu hao quá độ, sắc mặt tái nhợt nhìn ba người trong đại sảnh Phi Thiên thuyền.

Nguyệt Thiên Dạ, Kỳ Trường Ca, Dung Hoán Thiên.

Dung Hoán Thiên là cái tên dễ làm thân, hết sức không nhìn sắc mặt người, nhìn thấy Tư Lăng, lập tức lộ ra một nụ cười lưu manh. Tư Lăng trực giác có chút đau “trúng”, đối với việc mình cứu người này, trong lòng cũng hết sức khó chịu, mặt không thay đổi nhìn hấn một cái, liền ngó mặt sang chỗ khác không thèm để ý tới.

Nguyệt Thiên Dạ cùng Kỷ Trường Ca thấy nguy hiểm đi qua, thở ra một hơi, bất quá vẫn không có yên lòng, thậm chí ngay cả phát hiện cái Phi Thiên thuyền này kỳ lạ cũng không dám liếc mắt nhìn lâu, đều dùng một loại thần sắc cảnh giác nhìn Tur Hàn, thân thể căng cứng.

Chớ trách Nguyệt Thiên Dạ cùng Kỷ Trường Ca cảnh giác như thế, bọn họ vốn không biết Tur Hàn mất đi ký ức lúc trước, đã không nhận biết bọn họ. Chỉ là mọi chuyện quá mức trùng hợp, Tur Hàn Kết Anh xong thì rời sư môn, bởi vì đám Trương Như Hiệp mà đối địch với Nguyệt Thiên Dạ, trực tiếp đóng băng nàng ta trong dị băng, khiến cho ấn tượng của Tur Hàn với Nguyệt Thiên Dạ vẫn là không tốt lắm; Thêm vào đó Nguyệt Thiên Dạ đều đã hận muốn giết chết hắn, mỗi lần gặp gỡ đều là một bộ dáng hận không thể nhanh chóng tiêu diệt hắn, tự nhiên hận đối với nàng ấn tượng cũng không ra gì.

Hiển nhiên, ở trong mắt Nguyệt Thiên Dạ, Tur Hàn là nam nhân đáng ghét nhất trong cuộc đời nàng, là ác nhân “đánh uyên ương”. Mà trong lòng của các nam nhân của Nguyệt Thiên Dạ, Tur gia huynh đệ đều là địch nhân của bọn họ, là cái loại có cơ hội thì tuyệt đối phải giết chết.

Nhưng mà, đối mặt với Tur đại ca - cái vị có tu vi tăng tăng như ngồi hỏa tiễn, đã không chỉ bỏ xa bọn họ vài toà thành mà nói, vẫn khiến bọn Kỷ Trường Ca có chút áp lực lớn như núi, loại địch nhân này thật sự rất khó giết chết. Nhưng nếu không giết chết, tin chắc nam nhân quan trọng nhất đời này trong lòng Nguyệt Thiên Dạ vẫn là Tur Lăng, bọn họ làm sao mà chịu nổi?

Trong lúc nhất thời, tâm tư mọi người đều khác biệt, không có người nào dẫn đầu mở miệng.

Tur Lăng không biết Tur Hàn vì sao muốn cứu bọn hắn, trầm mặc đứng bên người Tur Hàn, không có mạo muội mở miệng.

Tur Hàn không có để ý tới cảnh giác của bọn họ, thần nhiên nói: “Ta đã thực hiện lời hứa của mình, hiện tại tới phiên ngươi.”

Nghe vậy, ánh mắt Nguyệt Thiên Dạ khẽ nhúc nhích, tầm mắt chuyển tới trên mặt Tur Lăng, dùng một loại ánh mắt u oán lại ủy khuất, hơn nữa còn mang theo khổ sở nhìn chăm chú vào Tur Lăng. Tur Lăng bị loại ánh mắt “Ngươi là tên phụ tình, vì sao nhân tâm tuyệt tình đối với ta như thế” làm khó chịu không thôi, mặt không biểu cảm nhìn phương xa, làm như không thấy được.

Lúc này, Tur Hàn chuyển một bước, chặn ánh mắt Nguyệt Thiên Dạ, lạnh lùng nhìn nàng.

Nguyệt Thiên Dạ thu hồi ánh mắt, lạnh lùng cười, dường như có chút tự giễu, bộ dáng yếu đuối mỏng manh hiếm thấy này tất nhiên khiến Kỷ Trường Ca đau lòng muốn chết, trợn mắt nhìn Tur Hàn.

“Ngươi yên tâm, ta sẽ đem những gì ta biết nói cho các ngươi.” Nguyệt Thiên Dạ lại là cười lạnh một tiếng, “Ta cũng là trong lúc vô ý biết được từ Âm Hâm thân quân, phụ thân Tur Lăng...” Ngẩng đầu nhìn về phía Tur Hàn, trên mặt lộ một loại biểu tình ác ý, “Có thể là người của Ma tộc.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 176: Quá đả kích người ta

“Phụ thân Tur Lăng ... Có thể là người của Ma tộc.”

Lời này vừa dứt, hiện trường trong nháy mắt trầm mặc.

Tur Lăng trong lòng lộ bộ một tiếng, nhất thời sinh ra một loại dự cảm không ổn. Ngẩng đầu nhìn lại, lại thấy Nguyệt Thiên Dạ dùng một loại ánh mắt ác ý mà trào phúng nhìn Tur Hàn, giống như đang khiêu khích hỏi huynh ấy, nếu người huynh đệ mình một lòng bảo vệ có huyết thống Ma tộc, cái tên đệ tử tiên môn chính phái Nhân tộc như ngươi có phải nên “đại nghĩa diệt thân” gì đó hay không.

Diệt em gái nhà cô á!

Tuy rằng trong lòng có chút tức giận, bất quá Nguyệt Thiên Dạ làm như vậy thì Tur Lăng cũng không kỳ quái. Nguyệt Thiên Dạ vốn cũng không phải là loại thánh mẫu Bạch Liên hoa, mặc dù nàng ta luôn bảo vệ người của mình -- đây cũng là nguyên nhân vì sao những nam nhân kia có thể một lòng vì nàng, nhưng nếu ai dám phản bội nàng, nàng liền phải trả lại gấp ngàn vạn lần, không đập kẻ dám phản bội nàng đến địa ngục là không được.

Mà Tur Lăng chính là người phản bội trong lòng Nguyệt Thiên Dạ không thể nghi ngờ. Hơn nữa người phản bội này còn là kẻ đầu tiên làm nàng cảm động từ sau khi đi tới thế giới này, là nam nhân cho nàng tình yêu toàn tâm toàn ý, là nam nhân nguyện ý yêu nàng đến trả giá bằng tính mạng, đã trở thành người quan trọng nhất trong lòng nàng, là người mà nam nhân khác không thể so sánh. Cũng bởi vì lý do này là quá quan trọng, lại với những hành vi quyết liệt để chia tay nàng của Tur Lăng sau này, ngược lại đã làm cho nàng khó có thể tiếp nhận, hận đến mức muốn giết chết hắn, kéo theo cũng hận kẻ phản đối nàng ở cùng Tur Lăng là Tur Hàn.

Nguyệt Thiên Dạ đúng là muốn làm khó dễ Tur Hàn, muốn nhìn xem hắn sẽ làm sao, cho nên mới để lộ ra chuyện này. Ma tộc trong mắt tu sĩ đại lục Thương Vũ giống như “chuột chạy qua phố, người người kêu đánh”. Ma tộc cùng Nhân tộc là không đội trời chung, nếu bọn họ biết trong nội bộ có một tu sĩ có huyết thống Ma tộc, những người đó sẽ làm như thế nào? Căn bản không cần nghĩ là có thể biết kết quả.

“Đại ca, Tur công tử, nữ nhân này rất xấu rất xấu, thật là rất xấu!” Tiểu Yêu Liên truyền âm cùng đám Tur Lăng, “Chủ nhân, đánh ả phun máu đi, để cho

à biết Tiểu Hồng vì sao lại hồng (đỏ) như vậy! ! !”

“...”

Tâm tình vốn vô cùng nghiêm túc, lại bị một thanh âm non nớt bị bỏ làm cho dở khóc dở cười. Ít nhất một khắc kia, Tư Lăng biểu tình rất 囧, cả ánh mắt Tư Hàn cũng có đôi chút động lại, Trọng Thiên kêu ngoa một tiếng, dùng móng vuốt che mặt.

Tuy rằng mấy người phản ứng rất nhỏ, nhưng đám Nguyệt Thiên Dạ vẫn bắt được, Nguyệt Thiên Dạ có chút tức giận, cho rằng bọn họ không tin, lại cười lạnh nói: “Đây là ta nghe được từ chỗ Âm Hâm thần quân, phản ứng ngày đó khi Âm Hâm thần quân nhìn thấy Tư Lăng các ngươi hẳn cũng nhìn thấy. Nghe nói phụ thân Tư Lăng là một vị nam tu quý tộc của Ma tộc mà Âm Hâm thần quân ngưỡng mộ trong lòng, địa vị trong Ma tộc rất không tầm thường.”

Tư Hàn thoát nhìn lạnh như băng, không hề có nhân khí, vì thế cũng nhìn không ra hẳn đối việc này có ý kiến gì hay không, điều này làm cho Nguyệt Thiên Dạ có chút buồn bực, cũng không biết mình có phải hi vọng Tư Hàn “đại nghĩa diệt thân”, sau đó nàng không ngại đem Tư Lăng đón đi hay không.

Tư Hàn nhìn nàng ta, hỏi: “Tên?”

Nguyệt Thiên Dạ sắc mặt hơi cương, cứng ngắc nói: “Âm Hâm thần quân chưa từng lộ ra.”

“Hắn ở đâu?” Tư Hàn hỏi lần nữa.

Nguyệt Thiên Dạ đen mặt, cắn răng nói: “Âm Hâm thần quân cũng chưa lộ ra.”

“Diện mạo, tu vi?”

“... Diện mạo hẳn là cực kỳ tương tự Tư Lăng, về phần tu vi... Âm Hâm thần quân cũng không nói, nhưng ta nghĩ hẳn là không thấp.” Nguyệt Thiên Dạ mặt cười đã thành mặt đen, cảm thấy Tư Hàn này quả nhiên là người nàng ghét nhất, đều hỏi những thứ nàng không biết.

Nghe vậy, khuôn mặt như khắc băng của Tư Hàn càng lạnh hơn, bất kể là ai cũng đều biết hẳn bất mãn với câu trả lời của Nguyệt Thiên Dạ. Trong Phi Thiên thuyền nhất thời hàn khí dày đặc, làm cho người ta cảm thấy một loại lạnh thấu xương. Đây là khí lạnh như băng tuyết mà Tư Hàn phóng ra ngoài, tu vi không đủ, thật đúng là khiến đám Nguyệt Thiên Dạ có chút khổ không thể tả.

Nguyệt Thiên Dạ sắc mặt trở nên xanh trắng vì lạnh, nhưng vẫn cố chấp chống chịu, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Đường đường là tu sĩ Nguyên Anh mà lại không nói lời không giữ lời sao? Hơn nữa, ngươi còn lấy tâm ma ra thế.”

Tư Hàn mặt không biểu cảm nhìn nàng ta, cũng không biết trong lòng nghĩ cái gì.

Kỳ thật, thứ tâm ma này nếu đặt vào Tư Hàn trước kia thì có lẽ vẫn còn có chút cổ ky, nhưng mà lúc này, ký ức không có, thất tình lục dục cũng sắp không có, thứ tâm ma này căn bản không có khả năng sinh ra được-- đương nhiên, đôi khi vẫn có ngoại ý muốn, mà cái ngoại ý muốn này chính là Tư Lăng.

Tư Lăng lúc này mới hiểu vì sao đại ca của mình lúc trước lại ra tay cứu Nguyệt Thiên Dạ, xem ra là bởi vì thân thể của mình. Nhìn tình huống này, có vẻ sau khi cứu người thì còn phải bình an thả các nàng đi. Tư Lăng nhìn không được đưa mắt nhìn Dung Hoán Thiên, phát hiện hẳn lúc này đang dùng một loại ánh mắt kỳ quái nhìn mình, có lẽ là đang suy nghĩ về nửa huyết thống Ma tộc trong cơ thể mình.

Ánh mắt lạnh lùng, Tư Lăng đang muốn mở miệng thì đột nhiên một bóng đen xông đến, ngay trước khi Nguyệt Thiên Dạ kịp phản ứng ngưng tụ linh lực đón đỡ thì bàn tay mềm đã bị cái gì đó cắt đứt 1 đường, đau đến khiến nàng kêu thét lên một tiếng. Theo sau đó là Kỳ Trường Ca, Dung Hoán Thiên cũng bị công kích, lại chỉ trong một tích tắc, không cho bọn họ cơ hội phản kích.

Lúc này, bọn họ mới nhìn rõ thứ tấn công bọn họ là con yêu thú con màu đen, lại thấy nó nhảy về lại trên vai Tư Lăng, lười biếng liếm móng vuốt. Tuy rằng nhìn như con yêu thú con, nhưng tại Thông Thiên tháp bọn họ đã kiến thức qua chỗ lợi hại của nó, căn bản không dám khinh thường. Cúi đầu nhìn xuống, vết thương nhỏ cỡ móng tay mới vừa rồi bị công kích ở cổ tay thế nhưng có một dấu vết màu xanh đen, giống như tơ máu uốn lượn trượt vào trong huyết quản.

Là độc!

Ba người lập tức tái xanh mặt, ánh mắt bất thiện nhìn chằm chằm Trọng Thiên.

“Tư công tử, chủ nhân gieo độc tố của nó trên người ba kẻ đó.” Tiểu Yêu Liên đứng lúc truyền âm giải thích tình huống cho Tư Lăng, “Chỉ cần còn độc của chủ nhân, thách bọn họ cũng không dám nói lung tung ra bên ngoài, nếu dám nói lung tung, độc của chủ nhân sẽ khiến bọn họ lập tức độc tính đột ngột, thống khổ không chịu nổi.”

Độc của Trọng Thiên Tư Lăng là biết được, hết sức lợi hại bá đạo, hơn nữa sau khi nó nuốt Tà hỏa thì độc tính cũng tăng lên mấy cấp. Hơn nữa trên người mình bây giờ vẫn còn lưu lại một tia độc khí của Trọng Thiên, bất quá đó là Trọng Thiên lưu lại cho hắn dùng để bảo mệnh, cũng không phải để không chế mình. Từ đó xem ra, Trọng Thiên vẫn rất thủ dai, cho nên mới đối xử với Nguyệt Thiên Dạ ác độc như vậy.

Nguyệt Thiên Dạ cũng cảm giác được loại độc tiến vào trong người không phải đơn giản, ánh mắt nhìn về phía Trọng Thiên quả thực như muốn đem nó băm vằm. Lần đầu tiên nàng bị người khác quản chế như thế, loại cảm giác này quả thực là quá tệ.

Lúc này, Tư Hàn lên tiếng, “Các người đi đi.”

Kỷ Trường Ca trầm mặt nói: “Độc này?”

“Chỉ cần các người quản tốt miệng mình, nó tự nhiên sẽ không có gì hại đối với các người.” Tư Lăng đồng dạng mặt không biểu cảm

Đã nói như thế, đám Nguyệt Thiên Dạ làm sao không hiểu, nhất thời tức giận đến không chịu nổi. Bất quá, Nguyệt Thiên Dạ lại nhin xuống, lạnh lùng thốt lên: “Ngày đó còn có đám thiếu chủ Thu gia chứng kiến Âm Hâm thân quân khác thường, dù cho chúng ta không nói, sớm hay muộn cũng có hoài nghi.”

“Vậy liền không liên quan tới các người.”

Nguyệt Thiên Dạ đẩy mắt lộ ra đau xót, sau đó quyết tuyệt dời tầm mắt, không nhìn tên nam nhân làm cho nàng vừa yêu vừa hận kia nữa.

Tư Lăng bày tỏ, loại ánh mắt vừa yêu vừa hận kia thật tình là không làm được gì hấn cả, không nhìn càng tốt.

Hiệp định xong, Tư Lăng liền lệnh Phi Thiên thuyền mở cửa, đem ba người kia đá ra ngoài. Đương nhiên, hành vi đá ra ngoài kia cũng không phải là do Tư Lăng lòng dạ hẹp hòi phân phó, mà là Phi Thiên thuyền tự mình làm. Phi Thiên thuyền bởi vì cứu ba người này, thân thuyền bị tu sĩ Hóa Thần đánh thủng một lỗ to, làm cho nó khổ sở muốn chết, lập tức cũng hận chết ba người kia. Về phần Tư Hàn -- Phi Thiên thuyền bày tỏ, cái tên nhân tu này đắc tội không nổi, cho nên nó không dám giận chó đánh mèo.

Tùy tiện đá người đi xong, Tư Lăng bắt đầu thấp thỏm, có chút rối rắm nhìn Tư Hàn.

Tư Lăng chưa từng nghĩ tới, phụ thân thân thể này là có lai lịch lớn như vậy, thế nhưng là Ma tộc, hơn nữa còn là quý tộc trong Ma tộc. Tuy rằng Nguyệt Thiên Dạ kia chỉ nói có thể là người của Ma tộc, kỷ thật bọn họ đều tin tưởng chắc chắn là Ma tộc. Mặc dù mình bởi vì đời trước làm trăm năm thiện quý, đối với tam tộc: nhân, yêu, ma đều không có gì cảm giác gì, cảm thấy đều là sinh vật hình người trí tuệ như nhau. Nhưng mà đối với Nhân tu Thương Vũ giới thì lại là phải diệt trừ lập tức. Mà trăm ngàn vạn năm nay, mọi người cũng quen Ma tộc cùng Nhân tộc đối lập, nếu bên người đột nhiên xuất hiện một người có được một nửa huyết thống Ma tộc, chỉ sợ trước tiên liền quyết định trừ bỏ rồi nói sau.

Đối với Tư Hàn mà nói, người đệ đệ của mình có một nửa huyết thống là Ma tộc, không biết trong lòng có thể có suy nghĩ gì hay không.

Tư Hàn vốn đang trầm tư, thấy đệ đệ ngốc trước mặt đang thấp thỏm nhìn mình, có chút khó hiểu. Lúc này, Tiểu Yêu Liên cùng Tiểu Khôi đều bò ra, vây quanh Tư Lăng.

“Tư công tử, không ngờ huynh thế nhưng có huyết thống Ma tộc.” Tiểu Yêu Liên ôm linh quả vừa cắn vừa nói, “Nếu huynh sinh ra tại thời kỳ thượng cổ, vậy căn bản không phải đại sự gì nha.”

“Ngao ~”

“Chiêm chiêm Chiêm chiêm ~”

Trọng Thiên cùng Tiểu Khôi ần móng vuốt ủng hộ lời nói của Tiểu Yêu Liên.

Nhìn ba con yêu, Tư Lăng nhin không được có chút vui vẻ, nói: “Ta cũng không có cảm giác gì, nếu không phải ma nữ kia đột nhiên xuất hiện, ta đều không biết thì ra trên người ta còn có huyết thống Ma tộc, rõ ràng ta tu luyện là linh khí mà.”

Trọng Thiên tròn trắng mắt nhìn hấn, cảm thấy hấn hỏi cái vấn đề quá ngốc.

“Tư công tử, kỳ thật linh khí cùng ma khí chỉ là khí tức bất đồng, nhưng đều là một loại năng lượng có thể tu luyện, trên bản chất không có gì khác biệt. Hơn nữa, dù có là Ma tộc, nếu lúc sinh ra dùng linh lực tẩy đi ma khí trong kinh mạch thì tu luyện linh lực căn bản không thành vấn đề. Tương tự, Nhân tu cũng có thể tu luyện ma khí. Hơn nữa ở Ma Giới lâu như vậy, huynh hẳn là cũng thấy được, Ma tộc cùng Nhân tộc trừ việc sử dụng năng lượng không giống, những thứ khác căn bản không có gì khác nhau.” Tiểu Yêu Liên giải thích, những cái này trong truyền thừa chúng nó đều có, đối với chúng nó mà nói là rất tầm thường, nhưng đối với loại quê mùa như Tư Lăng mà nói thì lại là lần đầu tiên nghe nói, giật mình không thôi.

Tư Hàn dường như cũng có chút ngoài ý muốn, sau đó như có chút suy nghĩ, đồng thời câu chuyện của Tiểu Yêu Liên cũng mở rộng suy tư của hấn. Trầm tư một lát, trực tiếp lật tay, ma khí trong không khí tụ tập về trong tay hấn, chỉ chốc lát sau một luồng ma khí màu đen đã xoáy ở trong tay hấn.

Mọi người nhìn về phía dòng ma khí ngưng tụ trên lòng bàn tay hấn, nhất thời ánh mắt nhìn hấn rất không tầm thường.

Trọng Thiên cùng Tiểu Yêu Liên mở to hai mắt nhìn, đồng thời kêu lên: “Đại ca thế nhưng có thể ngộ đạo ra phương thức sử dụng ma khí, quả nhiên là thiên tài.” Tán thưởng một phen, sau đó nhìn về phía Tư Lăng vẫn tại há hốc mồm, ánh mắt kia không cần nói cũng biết.

Đều là huynh đệ cùng một mẹ sinh ra, vì sao lại kém nhiều như vậy chứ? Thật là làm cho người ta khó hiểu nha!

Bị khinh bỉ, Tư Lăng hết sức buồn bực, không phải thiên tài thật sự là rất xin lỗi à! Hừ, không phải người nào cũng có thể làm được như thế, nháy mắt đã ngộ ra chuyện mà trăm ngàn vạn năm không ai nghĩ tới. Mọi người tư duy đã cố định, cho rằng ma khí cùng linh khí là không hòa hợp, thậm chí là bài xích lẫn nhau, Nhân tu không thể hấp thu sử dụng Ma khí, Ma tu cũng thế, đây không phải là chuyện mọi người đều hiểu sao? Làm sao biết nghe được Tiểu Yêu Liên giải thích một trận, thế nhưng khiến Tư Hàn ngộ ra phương thức sử dụng ma khí chứ.

Mà Tư Lăng thật xứng đáng với thanh danh thiên tài của hắn, lúc ngộ ra phương thức sử dụng ma khí thì đồng thời lại mở ra một loại phương thức tu luyện khác, đem những ma khí hắn đã thu phục cẩn thận dẫn vào kinh mạch trong thân thể, ước lượng khổng lồ chế trong phạm vi nhất định, rất nhanh khí tức liền thay đổi, thoát nhìn như một người trong Ma tộc.

“...”

Tư Lăng đột nhiên có chút thương cảm, thật là quá đả kích người ta, còn có để cho người thường sống hay không đây?

Thí nghiệm vài lần, Tư Lăng mới xua tan ma khí, lại khôi phục khí tức như cũ.

Làm xong đây hết thảy, Tư Lăng ngẩng đầu liền nhìn thấy đệ đệ ngốc đang thở dài, sau đó đưa tay vỗ đầu của đối phương. Cái động tác giống như mọi khi này khiến trong lòng Tư Lăng khẽ động, sau đó nhìn không được mỉm cười, nói: “Đại ca, phụ thân đệ là người Ma tộc, huynh... để ý không?”

Kỳ thật hắn cũng không muốn hỏi câu hỏi ngu ngốc này, chỉ là trong lòng đột nhiên có chút không xác định. Hắn biết nếu thân phận của mình tiết lộ ra ngoài, bản thân sẽ là địch nhân của toàn bộ Thương Vũ giới, thậm chí khả năng về sau sẽ phải trải qua cuộc sống lưu lạc tứ xứ. Mà Tư Lăng là đệ tử của đại môn phái, dù lợi hại cỡ nào cũng không thể vì hắn mà đối nghịch với cả Thương Vũ giới.

Tư Lăng nhú mày, nhìn cái người hiểm khi có chút uể oải kia, hừ một tiếng: “Nói ngốc.”

Đây là từ lúc gặp lại tới nay, lần đầu tiên nhìn thấy trên gương mặt lạnh như băng của đối phương có biểu cảm nhân tính hóa như thế, thật khiến Tư Lăng có chút kinh sợ.

So với sự kinh sợ của hắn, Trọng Thiên cùng Tiểu Yêu Liên cũng rất sửng sốt. So với Tư Lăng còn thực vô tri quê mùa, hai đứa này có truyền thừa nên biết tương đối nhiều, tu sĩ tu luyện {Huyền Băng Quyết} căn bản không có thứ gọi là cảm tình này, cả người đều lạnh như băng, không có chút nhân khí. Nhưng mà, hiện tại loại biểu tình cau mày này thật sự rất không khoa học, thậm chí giống như việc Tư Lăng không nên bận lòng với người đệ đệ duy nhất vậy, đều không nên xuất hiện mới đúng.

Chẳng lẽ lại là do viên Linh hồn châu kia đang tác quái?

Đương nhiên, Tiểu Yêu Liên xưa nay hồn nhiên quá mức lại có giải thích khác, “Tư công tử, nhất định là do huynh quá ngốc mới khiến đại ca không chịu nổi, cho nên mới nhú mày!” Tay nhỏ nắm chặt, Tiểu Yêu Liên vô cùng khẳng định.

Tư Lăng giận tím mặt, nhất chỉ đạn công bắn bay nó.

Tiểu Hồng nhân xoay tròn bắn về hướng Tư Lăng, sau đó được nam tu sắc mặt băng lãnh không biểu cảm đón được, đặt về lại trên bàn.

Qua trận đùa giỡn này, những tâm tình thấp thỏm không xác định lúc trước của Tư Lăng giống như gió thu thổi qua, nháy mắt đã biến mất không dấu vết, sau đó hắn nhìn Tư Lăng cười ngây ngô, trong lòng có chút cảm động. Đời này có đại ca như vậy, dù một đời làm nam nhân cũng đáng .

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 177: Đám ham ăn.

Tuy rằng biết phụ thân mình có thể là một vị quý tộc trong Ma tộc, nhưng Tư Lăng đối với Ma tộc vẫn không có lòng trung thành gì, dù cho sau này thân phận vạch trần bị Nhân tu đuổi giết, hắn cũng không nghĩ tới sẽ chạy đến Ma Giới để sinh sống. Lại nghĩ tới, dù sao nhiều năm qua cũng đều sống như thế, vị phụ thân chưa từng gặp mặt kia còn không biết ở nơi nào, vì thế liền quẳng sang một bên không để ý nữa, căn bản là một chút xú chờ đợi cũng không có.

Cũng bởi Tư Lăng khó được một lần biểu hiện nhân tính hóa, trong lòng Tư Lăng như là ăn thuốc an thần vậy, khôi phục bản tính lạnh quan sát sửa vốn có, trên mặt vạn sự không lo.

Tên nhóc này cũng quá khờ dại rồi! Nhìn ở trong mắt Tư Lăng, càng thêm khẳng định đệ đệ ngốc quả nhiên là kẻ làm cho người ta không yên tâm

Bởi vì Phi Thiên thuyền bị tu sĩ Hóa Thần chọc thủng một lỗ to, linh thức Phi Thiên thuyền cũng chịu chút thương tích, bắt đầu cáu kỉnh với Tư Lăng. Tư Lăng hiện tại hết sức nể trọng Phi Thiên thuyền, thấy nó thủng lỗ to cũng đau lòng muốn chết. Vì thế thấy Phi Thiên thuyền cáu kỉnh thì liền ôn tồn trấn an nó, cam đoan sẽ tìm một chỗ an toàn cố gắng sửa nó lại.

Cũng vì thế, sau khi rời khỏi phạm vi Ma Đô, bọn họ dừng lại trên một chỗ vắng vẻ ở dãy núi, rồi đáp xuống một ngọn núi. Sau đó đi cướp đoạt sơn động của một con ma thú cấp cao, hung hăng đánh ngã nó, rồi nghênh ngang vào sơn động, bao lên các loại cấm chế ẩn nấp cùng Cửu Chuyển Linh trận, mọi người đi vào ở tạm.

Biết Tư Lăng muốn sửa chữa Phi Thiên thuyền, đám người cũng không ý kiến, để vị trí đằng sau cho Tư Lăng rồi làm các chuyện khác.

Tư Lăng thấy Tiểu Yêu Liên - cái đứa nhin bọ kia chạy đến chỗ đại ca nhà mình lấy lòng, hằm hừ mắng câu “nhìn bọ”, thì lại thấy Tiểu Khôi cùng Trọng Thiên cũng đi qua xoát độ hảo cảm. Tư Lăng đã không ôm hy vọng với mấy con yêu không biết giới hạn kia, quay đầu không để ý tới.

Trên thực tế, Tiểu Khôi cùng Trọng Thiên cũng không chỉ đi xoát độ hảo cảm, còn thuận tiện chạy tới bàn bạc hành trình kế tiếp của bọn họ với Tư Hàn. Về phần vì sao không tìm Tư Lăng, bọn chúng cảm thấy dù sao chỉ cần đại ca đồng ý, Tư Lăng bình thường là không có ý kiến, cho nên liền loại bỏ hẳn.

Ở trong lòng Trọng Thiên cùng Tiểu Khôi, bọn chúng còn muốn ở tại Ma Giới mấy năm nữa. Dù sao cũng không thể tùy tiện tìm một chỗ tu luyện được, vậy quả thực là quá lãng phí, dù sao đã đi tới, vậy tự nhiên phải đẩy lên một trận mưa máu gió tanh tại Ma Giới rồi hần rồi đi chứ. Đương nhiên, đây chỉ là ý tưởng của hai đứa hung tàn kia, Tư Hàn làm như không nghe được, hần chỉ là nhìn ba con yêu ở nơi đó nói thầm, ánh mắt băng lãnh mà thâm thúy, Trọng Thiên vừa nhìn thấy ánh mắt này thì theo bản năng có chút xù lông.

Lần trước Tư đại ca chính là lộ ra thứ ánh mắt này, sau đó lập tức đẩy bọn chúng đến trước mặt sáu con ma thú cấp cao kia chịu chết.

Tàn nhẫn biết bao!

Tư Lăng không quan tâm mấy đứa kia nữa, tìm tài liệu trong túi trữ vật, sau đó có chút rầu rĩ. Cái khác đều còn, chỉ không có nhựa Miên nhưng đằng.

Tư Lăng ánh mắt quý dị nhìn Phi Thiên thuyền trước mắt, ngắm nhìn chỗ thùng ở đuôi thuyền. Sửa chữa thì không thành vấn đề, chính là màu sắc nơi này có lẽ không nhuộm lại được nữa. Ngắm lại chiếc thuyền toàn thân xanh biếc, nhưng ở đuôi thuyền lại có hai mảng màu không tương xứng, nhìn trông không phải là chấp vá sao?

Bất quá Tư Lăng rất nhanh liền không chịu trách nhiệm, nhún nhún bả vai, bắt đầu công tác.

Bởi vì nơi này không có Địa hỏa để dùng, Tư Lăng chỉ có thể dùng đan hỏa của mình. Bất quá đan hỏa cũng không phải vạn năng, ít nhất tại thời điểm dung hợp, độ nóng của đan hỏa không thể chống đỡ, tất yếu phải là Địa hỏa mới được. Nhưng bây giờ đến nơi nào tìm địa hỏa? Cũng không thể trực tiếp chạy đến trong thành Ma tộc thuê phòng luyện khí để dùng chứ? Trước không nói Ma tộc có về thiên phú luyện đan luyện khí không cao, cho nên mới ngấp nghé các loại tài nguyên cùng luyện đan luyện khí sư ở Nhân giới như vậy.

Cuối cùng, Tư Lăng bắt đắc dĩ, chỉ có thể kéo Trọng Thiên cùng Tiểu Khôi qua hỗ trợ. Tốt xấu gì chúng nó một đứa đã nuốt Địa hỏa như đại bổ hoàn, một đứa thì có được linh hỏa Phượng Hoàng trời sinh, chắc là hai loại hỏa này sẽ hữu dụng nhỉ.

Trọng Thiên có chút không tình nguyện, huyết thống của nó cao quý lãnh diễm như thế, sao có thể lấy yêu hỏa của nó để luyện khí chứ? Cho nên hết sức không phối hợp, khiến Tư Lăng tức giận đến trực tiếp đá cho một cước.

So với Trọng Thiên không phối hợp, ngược lại Tiểu Khôi lại phối hợp vô cùng, thậm chí còn tỏ vẻ “vì chủ nhân vào nơi nước sôi lửa bỏng cũng không sợ”, khiến Tư Lăng cảm động, vui mừng. Quả nhiên không phải do mình áp ra thì đúng là đường không quen.

Sau khi thí nghiệm phát hiện linh hỏa Phượng Hoàng có tác dụng với việc dung hợp thì Tư Lăng cũng không ép buộc Trọng Thiên nữa.

Qua nửa tháng, Tư Lăng rốt cuộc sửa chữa xong Phi Thiên thuyền.

Mọi người cùng tiến tới, nhìn hình dáng “mê người” của chiếc Phi Thiên thuyền bị Tư Lăng thu vào trong tay, sau đó trầm mặc một chút, tiếng cười bùng nổ như sấm.

Tư Lăng có chút ngượng ngùng, liếc mắt nhìn Tư Hàn đang ngồi tựa vào vách núi, rõ ràng vẫn lạnh như băng, vì sao huynh ấy lại đột nhiên dờ dẫm mắt chứ? Nhất định là đang cười trộm. Tuy rằng rất có cảm giác tự hào khi có thể khiến băng sơn không có thất tình lục dục bật cười, nhưng mà các người không phải đã cười quá không nề mặt rồi sao?

Không sai, Phi Thiên thuyền quả thật giống như Tư Lăng nghĩ vậy. Bởi vì không có nhựa Miên nhưng đằng, cho nên chỗ mới sửa nhìn như chấp vá, mạnh mẽ phá hủy dáng vẻ phong cách cao cấp của Phi Thiên thuyền. Từ một loại cảm giác xa hoa nhưng khiêm tốn khiến người ta kinh diễm đã cường ép trở thành cái bang, thô tục tầm thường muốn chết.

Nếu giờ mà linh thức Phi Thiên thuyền có thân thể, không biết đã khóc lóc lăn lộn thành dạng gì. Mà hiện tại nó cũng đang run rẩy trong tay Tư Lăng, có thể thấy được nó hết sức phẫn nộ mất hứng với việc bị bọn Trọng Thiên cười nhạo, càng tức giận vì chủ nhân ngốc lại biến bề ngoài hoa lệ của nó thành khất cái.

Tư Lăng khụ một tiếng, thu Phi Thiên thuyền lại, sau đó đem trà cụ ra, pha một bình Xuân Sơn Xuân Vũ, mời đại ca cùng nhau uống trà.

Vừa uống trà vừa, nói chuyện phiếm, vừa quyết định chuyện tương lai là thói quen của Tư Lăng.

Tư Hàn bung cốc trà lên, chậm rãi thưởng thức. Tuy rằng bây giờ nhìn vẫn lạnh như người băng, nhưng dưới thói quen bắt lương ngẫu nhiên dẫn dắt của Tiểu Lăng Tử, chuyện hưởng thụ là không thiếu, căn bản không giống như người một lòng tu luyện, càng không giống kẻ cuồng tu luyện không bị ngoại giới ảnh hưởng.

“Các huynh đã thảo luận xong là muốn đi đâu chưa?” Tư Lăng vừa nhấp trà hưởng thụ cảm giác tinh tế khi linh lực cùng hương trà trượt vào thực quản, vừa hỏi như thế.

Tiểu Yêu Liên trả lời thay, “Chủ nhân cùng đại ca thương lượng, chúng ta đi tới Biển Vô Tận phía đông Ma Giới.”

Động tác tay của Tư Lăng dừng lại, sau đó hút mạnh một hơi, khiếp sợ nhìn Trọng Thiên, vẻ mặt “Người muốn chết cũng đừng kéo chúng ta vào cùng chết chứ”, hỏi: “Có thể hỏi một chút vì sao quyết định như thế không?”

Không trách Tư Lăng phản ứng như thế, Biển Vô Tận ở Ma Giới là hung danh hiển hách, nghe nói đến đó là có đi không có về, được người Ma tộc coi là một trong hiểm địa của Ma Giới, độ nguy hiểm gần với Thâm Uyên Ma Giới, nếu không phải bắt đắc dĩ, ít có người lại nghĩ quẩn trong lòng mà đến đó chịu khổ. Nhưng bây giờ, đại gia Trọng Thiên gan lớn bằng trời thế nhưng muốn chạy đến chỗ đó chịu chết!

Trọng Thiên không hài lòng với thái độ của Tư Lăng, trực tiếp gào kêu một tiếng, ấn móng vuốt kháng nghị.

“Thế nào, người muốn kéo chúng ta đi chịu chết, còn không cho phép ta kháng nghị một chút à?” Tư Lăng khinh bỉ nó.

Nhìn hai đứa không một lời lại nhào tới đánh nhau, Tiểu Khôi hưng phấn kêu lú lo, nhào vào giúp Tư Lăng đánh Trọng Thiên.

Tiểu Yêu Liên thờ dài, nhích đến bên người Tư Lăng, cách ba đứa hung tàn kia xa một chút, sau đó nói với nam tu lạnh lùng kia: “Đại ca, chỉ cần chuyện có bất đồng ý kiến, bọn họ sẽ đánh một trận, người nào thắng liền nghe người đó.”

Tư Lăng ánh mắt khẽ nhúc nhích, gật gật đầu tỏ vẻ hiểu được. Một năm gần đây, Tư Lăng đều phải dưỡng thương, sau đó chính là đi đường, rất ít khi đánh nhau với Trọng Thiên như vậy, bất quá Tư Lăng cũng nhìn rõ đệ đệ ngốc cùng yêu thủ xuẩn đánh nhau tuy rằng hung hăng, nhưng không có hạ sát thủ, coi như là đang huấn luyện đối phương.

Nhìn thấy Tư Lăng gật đầu đáp lại chính mình, Tiểu Yêu Liên lại kích động, trong lòng càng thêm xác định Tư Lăng không giống với những tu sĩ tu luyện [Huyền Băng Quyết] trước kia, nói không chừng về sau có thể khôi phục tính tình như xưa, đến lúc đó.... Tiểu Yêu Liên có chút nhộn nhạo.

Cuối cùng, Tư Lăng và Tiểu Khôi bị Trọng Thiên đè đập cho một trận toi bời, không thể không đồng ý hành trình đến Biển Vô Tận.

Lúc chuẩn bị xuất phát, Tiểu Yêu Liên đột nhiên hỏi: “Chủ nhân, Tư công tử, chúng ta có phải đã quên cái gì hay không?”

Trọng Thiên cùng Tư Lăng có chút mơ hồ nhìn Tiểu Yêu Liên, biểu tình rõ ràng viết: có sao?

Tiểu Yêu Liên cắn ngậm linh quả, thờ dài: “Tư công tử, chính là Lâm Dương đó, chúng ta hình như đều quên hẳn lâu rồi.”

“Ách...”

Nhắc tới, Tư Lăng không khỏi có chút xin lỗi, nói: “Hiện tại chúng ta lại không biết hắn ở nơi nào, đợi gặp được rồi nói sau.”

Tuy rằng lừa Quỷ Tu chạy theo mình, nhưng mỗi cá nhân đều có duyên pháp riêng, dù sao cũng không thể giống bà mẹ già mọi chuyện đều lo lắng cho hắn chứ? Đó chính là hại hắn, sẽ làm hắn sinh ra ý tưởng nhờ cậy, mà không phải tự mình cố gắng tự mình nỗ lực. Hơn nữa Tư Lăng cảm thấy, với trí thông minh của Lâm Dương, hơn nữa trên người hắn tài nguyên tu luyện cũng không thiếu, chắc chắn sẽ sống tốt tại Ma Giới, căn bản không cần hắn lo lắng.

Nghe xong, Tiểu Yêu Liên cũng cảm thấy như thế, cho nên cũng không chú ý tới Lâm Dương nữa.

Lúc này, Phi Thiên thuyền lại được ra sân.

Ném Phi Thiên thuyền về hướng không trung, chiếc Phi Thiên thuyền cực lớn lập tức xuất hiện ở trước mặt, nhìn chỗ đuôi thuyền có hai khối chấp vá, mọi người liền muốn cười, cả Tư Lăng cũng có chút không nhịn được. Bất quá may mắn bọn họ ngừng kịp, bằng không với tính tình của Phi Thiên thuyền, chắc chắn sẽ đá bọn họ ra khỏi Phi Thiên thuyền.

Sau khi mọi người lên Phi Thiên thuyền, liền bắt đầu bay hướng về Biển Vô Tận ở phía Đông.

Lộ trình cần nửa năm, cho nên nửa năm này hiển nhiên là dùng để tu luyện. Mà Tư Lăng ngoài tu luyện ra thì lại bắt đầu về các loại linh phù cùng hồn phù. Lúc rảnh rỗi thì lại làm thức ăn ngon cho Trọng Thiên cùng Tiểu Khôi. Lịch trình được xếp kín, căn bản không có thời gian dư thừa để nghỉ cái khác.

Hôm nay, Tư Lăng đáp ứng yêu cầu của Trọng Thiên cùng Tiểu Khôi, vô cùng xa xỉ ngáp ghé Băng Liên – một trong ngũ Thánh Liên trong không gian của Tiểu Yêu Liên. Lúc chuẩn bị làm một món thịt chiên giòn*[1] kèm Băng Liên thì Tư Lăng đột nhiên xuất hiện.

[1] từ gốc là 香酥肉 Hương Tô Thịt: là một món ăn Sơn Đông. Món ăn màu đỏ, mềm và thơm, mỡ nhưng không ngấy, vị ngọt. Nguyên liệu chính là thịt heo, hành củ, gừng, tỏi, gia vị quế, nước tương, đường, tinh bột, vv

Thời điểm Tư Lăng xuất hiện, Tư Lăng tay trái đang run run cầm một đóa Băng Liên, tay phải nắm hai cánh hoa Băng Liên, đang muốn nghiền nát chúng thành nước, Tư Lăng xuất hiện làm cho hắn càng thêm run rẩy.

Không chỉ Tư Lăng run run, Tiểu Yêu Liên cùng Tiểu Khôi cũng run run.

Chỉ có kẻ ham ăn - đại gia Trọng Thiên là vờng vàng ngồi một bên, hai mắt không nháy nhìn chăm chăm Băng Liên cùng cánh hoa Băng Liên không buông, gào hai tiếng ý bảo Tư Lăng nhanh lên, nó đang thềm

Tư Lăng không để ý tới nó, kiên trì nói với Tư Hàn: “Đại ca, đệ đang muốn làm món thịt chiên giòn kèm Băng Liên, huynh có muốn nếm thử không?”

Tư Hàn im lặng một lát, sau đó gật đầu, ngồi vào trước mặt hắn, nhìn Băng Liên trên tay hắn.

Nếu là Lâm Dương ở trong này, nhìn thấy bọn họ thế nhưng lấy Băng Liên -- một trong ngũ Thánh Liên trong truyền thuyết để nấu thức ăn, hẳn chắc chắn sẽ chửi như tát nước vô mặt đám ngu ngốc bại gia tử này, chỉ sợ hạn cuối của hắn lại phải bị mấy đứa này đòi mới. Cho nên, có thể đánh chủ ý tới trên người Băng Liên, thật không uống công bản chất ham ăn của bọn họ.

Tư Lăng áp lực lớn như núi, nhanh chóng nháy mắt với Tiểu Yêu Liên. Tiểu Yêu Liên sau khi nhận được tín hiệu thì vung tay nhỏ lên, một đĩa chứa hơn mười hạt băng liên đặt tới trước mặt Tư Hàn, lấy lòng nói: “Đại ca, đây là hạt sen băng thu được trước kia, huynh nếm thử đi.”

Băng Liên đối với tu sĩ băng linh căn biến dị có lực hấp dẫn giống như Hòa Diễm Quả với tu sĩ hỏa linh căn, đều là thứ không thể kháng cự. Cho nên Tư Hàn không hề rụt rè cự tuyệt, nhận lấy, bắt đầu vừa gặm hạt băng liên vừa xem đệ đệ làm thịt chiên giòn kèm Băng Liên.

Chớ trách mấy người nhìn thấy Tư Hàn phát hiện thì lại phản ứng lớn như thế, Băng Liên kia chính là một trong ngũ Thánh Liên, nếu đưa ra bên ngoài, nếu không đến thời kỳ mấu chốt thì lấy ra tu luyện còn luyến tiếc, chỉ muốn phát huy tác dụng lớn nhất của chúng nó. Nhưng mà, đám ham ăn kiêm phá sản này thế nhưng lấy Băng Liên ra để làm thịt chiên giòn, đám Thánh Liên sẽ khóc, thật sự sẽ khóc!

Nhìn xem ba con yêu bên cạnh, lại nhìn nam tử ngồi đối diện ôm một đĩa băng liên cắn, Tư Lăng có chút hỗn độn trong gió, rốt cuộc cảm giác không được loại tiên tư tú dật[2], tiên khí phiêu phiêu của kẻ tu tiên, ngược lại cảm giác bọn họ hiện tại chính là một đám phàm phu tục tử chạy tới đòi ăn.

[2]Bề ngoài khí chất như thần tiên.

Dưới áp lực lớn như núi, nhưng động tác trên tay Tư Lăng không ngừng, đem hạt sen cùng cánh hoa đã nghiền nát thành nước đổ vào một tô lớn thịt ba chỉ đã ướp trước, tiếp tục trộn đều hỗn hợp, sau đó đặt một bên đợi nước Băng Liên ngấm vào, rồi cầm bếp lò và nồi ra. Phía dưới Bếp lò đặt một tấm Hòa Viêm phù cấp thấp, trên nồi rót dầu từ mỡ trên người yêu thú vào, đợi trong chốc lát rồi bắt đầu chiên thịt.

Thịt chiên Băng Liên có hương vị hết sức kỳ lạ, trong thịt giữ vị mềm, thơm tinh khiết, mỡ mà không ngấy, lại bởi vì được thêm Băng Liên nên có thêm một mùi hương hoa sen tinh thuần, hết sức ngon miệng, linh lực dư thừa, làm cho người ta muốn ngừng mà không được. Ăn một miếng, tất cả ngôn ngữ ca ngợi đều không thể biểu đạt cảm giác của bọn họ đối với món Thịt chiên Băng Liên này

Mới chiên được một đĩa nhỏ, Tư Lăng chỉ ăn được một miếng thì đã bị cướp sạch, hắn nhìn mà tròn mắt, sau đó quay đầu lại được nhét một miếng thịt chiên Băng Liên vào miệng.

Tư Lăng nhìn nam nhân một tay bưng đĩa, một tay cầm chiếc đũa, đối diện với gương mặt lạnh như băng kia, đột nhiên thù người ra.

Lệ ròng chạy đi! Cái người cướp đồ ăn với yêu thú này tuyệt đối không phải đại ca thanh tâm quả dục, tiên tư nhà hắn!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 178: Cuộc rèn luyện tàn bạo

Một nồi thịt chiên giòn Băng Liên lớn chẳng mấy chốc đã không còn, đến cả Tiểu Yêu Liên xưa nay không ăn thịt cũng có chút nuốt nước miếng. Hơn nữa, lần này bởi vì Trọng Thiên ham ăn dám can đảm mơ ước Băng Liên, cũng giống như đã mở ra một cánh cửa đến một thế giới mới với bọn họ.

Càng là linh thảo linh thực cao cấp, làm thức ăn lại càng ngon!

Không có thứ gì là không thể ăn, chỉ xem phải ăn như thế nào!

Vì thế nếm qua mỹ vị của Băng Liên, nháy mắt Trọng Thiên cùng Tiểu Khôi đều sinh ra hùng tâm tráng chí, chúng nó phải tìm được tất cả ngũ Thánh Liên, về sau sẽ có thức ăn vô cùng mỹ vị! Liên Tiểu Yêu Liên cũng bị mỹ cảnh mà chúng nó miêu tả dụ dỗ -- đối với yêu thực mà nói, linh thảo linh thực cấp cao cũng là thứ nó không thể cự tuyệt sự hấp dẫn, tất cả đều muốn cất chứa trong không gian Hồng Liên của nó.

Thật là quá hạnh phúc!

Tư Lăng: = □ =! Ngũ Thánh Liên đâu phải hàng thông thường, muốn tìm là có thể tìm được sao?

Tư Lăng thật hết chỗ nói với ý nghĩ kỳ lạ của ba con yêu. Kỳ thật hắn vẫn chịu áp lực rất lớn, bởi vì Băng Liên là do hồi đó đại ca nhà hắn đi lấy về, hơn nữa được trồng trong không gian Hồng Liên của Tiểu Yêu Liên, bọn họ tuy rằng chưa nói, nhưng đều đã chấp nhận đó là đồ ăn của Tư Hàn. Thêm nữa,

Băng Liên vốn là tài nguyên thích hợp nhất với tu sĩ băng linh căn. Nhưng lại không nghĩ rằng vị đại gia Trọng Thiên này vì ăn mà gan lớn bằng trời, cũng dám mơ ước đồ ăn của đại ca nhà hắn. Chỉ là Tiểu Lăng Tử đánh nhau thua, đành phải cùng nhau cầu kết làm việc xấu.

Sau khi lại làm món Thịt chiên giòn Băng Liên một lần nữa, Tư Lăng bắt đầu bế quan tu luyện. Tuy rằng hắn cũng muốn được tiếp tục thưởng thức mỹ vị như thế, nhưng lại không tính tiếp tục cùng chúng nó cầu kết làm việc xấu nữa.

Thời gian thong thả qua đi, lúc ba con yêu suy tính xem Ngũ Thánh Liên sinh trưởng ở nơi nào, làm thế nào mới có thể gặp được thì rất nhanh đã đến Biển Vô Tận.

Vừa đến Biển Vô Tận, Phi Thiên thuyền lơ lửng ở giữa không trung, trên thân dán tấm Ân thân phù, cho nên không có ai nhìn thấy được. Cũng bởi vì như thế, bọn họ ngược lại đứng lúc được nhìn thấy trò hay.

Ba người Nguyệt Thiên Dạ bị một đám tu sĩ Ma tộc đuổi giết.

Tư Lăng: = □ =! Cái này cũng quá trùng hợp, thật là oan gia ngõ hẹp!

Ba người Nguyệt Thiên Dạ có vẻ rất chật vật, bị đám tu sĩ Ma tộc kia đuổi chạy tán loạn. Tuy rằng Tư Lăng rất ghét nữ nhân này, nhưng không thể không thừa nhận số mệnh quý địa của nàng ta, dễ dàng kéo thù hận, nhưng cũng dễ dàng “biến nguy thành an”.

Cả đám “người đuổi ta chạy”, bọn họ chẳng mấy chốc đã đến gần Biển Vô Tận.

Hung danh của Biển Vô Tận thì tu sĩ Ma tộc đều biết, thấy ba người Nguyệt Thiên Dạ không chút do dự bay vào Biển Vô Tận, đám tu sĩ Ma tộc có chút chần chờ khó quyết. Dầu sao thì sau khi vào đó chính là “cửu tử nhất sinh”, với bọn họ mà nói thì rất nguy hiểm, đâu không phải người nào cũng dám lấy tánh mạng mình ra để mạo hiểm.

Chỉ chớp lát, tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ thủ lĩnh đám người kia cắn răng một cái, nói: “Nữ nhân kia giết chết công tử của Thần Quân, Thần Quân nói rõ nhất định phải giết ả, mà chúng ta phụng ý chỉ Thần Quân nên nhất định phải giết được ả. Nếu trở về như vậy, chưa vị nên biết sẽ có hậu quả gì.”

Những tu sĩ còn lại nghe xong, hiểu được dù mình không tiến vào Biển Vô Tận thì khi trở về cũng sẽ bị giận chó đánh mèo đến chết, còn không bằng tiến Biển Vô Tận liều mạng. Vì thế không ai phản đối, đuổi theo phương hướng bọn Nguyệt Thiên Dạ, cùng nhau tiến vào Biển Vô Tận.

Người trên Phi Thiên thuyền nhìn bọn họ tiến vào hải vực mênh mông, mãi đến khi bọn họ biến mất mới bắt đầu thảo luận.

“Nguyệt Thiên Dạ lại giết người.” Tiểu Yêu Liên bi bô nói, trong giọng nói mang ý không tán thành.

Trọng Thiên cùng Tiểu Khôi ầm móng vuốt bày tỏ nữ nhân kia thật là kẻ không an phận -- nói vậy là các người có mặt mũi nói người ta sao?

Tư Lăng sờ cằm, suy tư nói: “Biển Vô Tận mặc dù lớn, nhưng vận khí của chúng ta xưa nay không được tốt lắm, khả năng sẽ xui xẻo gặp được bọn họ.”

“Tư công tử, huynh đừng làm mất hứng như vậy chứ!” Tiểu Yêu Liên kêu lên, nghe được Trọng Thiên kêu một tiếng, lại nói: “Chủ nhân nói, nếu như bọn họ có dị động, trực tiếp cho bọn họ nếm thử sự lợi hại của độc tính.”

Tư Lăng nhếch miệng cười, trong lòng lại cảm thấy độc của Trọng Thiên tuy rằng lợi hại, chỉ là Nguyệt Thiên Dạ vốn là kẻ quý giá, hắn là có biện pháp giải được chất độc kia đi, cho nên độc kia căn bản không thể trở lại được nàng ta.

Thảo luận một lát rồi không quan tâm tới bọn họ nữa, Phi Thiên thuyền cũng đồng dạng tiến vào Biển Vô Tận.

Ầm ầm ầm!

Khi một tia sét trắng khổng lồ đánh về phía Phi Thiên thuyền đang ẩn thân thì đám Tư Lăng ngơ ngác. Đến khi tia sét thứ hai, thứ ba đánh tới lần nữa thì Tư Lăng quyết định nhanh chóng kéo bọn ra khỏi Phi Thiên thuyền, lại thu hồi chiếc Phi Thiên thuyền bị sét đánh đến run run kia, lúc này sấm chớp tụ tập trên không trung mới biến mất.

Tư Lăng có chút kinh ngạc, rõ ràng Phi Thiên thuyền đã ở trạng thái ẩn thân, thế nhưng những tia sét kia vẫn có thể đánh trúng vô cùng chuẩn xác. Cho nên mới nói, trước mặt Thiên Đạo thì tất cả đều không có chỗ nào che giấu sao? Hơn nữa vì sao những tia sét kia chỉ đánh vào Phi thiên thuyền mà không đánh vào người chứ?

“Quanh Biển Vô Tận có rất nhiều nguy hiểm, nhưng lại là nơi lịch lãm rất tốt, các đệ phải cẩn thận.” Tư Lăng nói.

Đám Tư Lăng ngoan ngoãn gật đầu. Mới vừa vào tới Biển Vô Tận đã bị đánh đòn phủ đầu, làm cho bọn họ không thể coi thường.

Không có Phi Thiên thuyền thay đi bộ, bọn họ đành phải ngự kiếm đi trước, bất quá rất nhanh lại bị sét đánh, cuối cùng đành phải phi hành bằng năng lực của mình. May mắn Trọng Thiên cùng Tiểu Khôi đều có cánh để bay, mà tu sĩ Kim Đan kỳ trở lên cũng có thể lơ lửng giữa không trung mà không cần mượn bất kỳ công cụ nào, vậy nên thật ra cũng không quá trở ngại.

Tiến vào Biển Vô Tận được vài ngày, bọn họ rốt cuộc đã tìm hiểu được nguyên nhân Biển Vô Tận có hung danh như vậy: ở nơi này không thể sử dụng bất kỳ pháp bảo nào, bằng không sẽ bị sét đánh.

Tu sĩ mà không có pháp bảo, muốn đối phó với các loại động vật biển hung ác trong biển và các nguy cơ thiên nhiên thì căn bản chính là “vuốt móng hổ”, không chịu nổi một kích. Đây cũng là nguyên nhân Biển Vô Tận có hung danh như vậy, tu sĩ tiến vào Biển Vô Tận chỉ có thể dựa vào linh lực hoặc ma lực tự thân để phi hành. Linh lực tiêu hao cực nhanh, nếu không kịp bổ sung lại gặp phải mãnh thú trên biển vậy thì coi như đã xong. Hơn nữa không có pháp bảo chiến đấu, lực sát thương cũng suy yếu rất nhiều, đúng là bị nhốt ở một tình huống bất lợi.

Đương nhiên, bọn họ lựa chọn đến chỗ này, cũng là vì rèn luyện.

Vì thế, mới vừa hạ xuống, một động vật biển cực lớn tượng như ngọn núi nhỏ trôi lên trên mặt nước, rầm rầm vùng hai cái xúc tu cực lớn giết qua, Tư Hàn không chút khách khí đá đệ đệ ngóc và hai con yêu thú ngổ xuống dưới, gia tăng kinh nghiệm chiến đấu.

Tư Lăng & Trọng Thiên & Tiểu Khôi: = □ =! Quá tàn nhẫn, thật là quá tàn nhẫn!

Tư đại ca tàn nhẫn bay cao cao trên mặt biển, nhìn ba đứa phía dưới bị ma thú đánh kêu oai oái, không hề có chút ý định ra tay giúp đỡ, chỉ khi ở tình huống hết sức nguy cấp thì mới ra tay. Tiểu Yêu Liên ôm linh quả ngồi xồm trên vai Tư Hàn, thân thể nhỏ có chút cứng ngắc, thậm chí không dám cắn linh quả không chút kiêng kỵ như khi đối mặt với Tư Lăng nữa, chỉ sợ không cẩn thận sẽ làm rơi vụn linh quả trên người Tư Hàn, làm hoen ố pháp bảo trắng nõn như tuyết của hắn.

Tiểu Yêu Liên: > < . May mắn phương thức tu luyện của nó chỉ cần cắn linh quả, uống linh dịch, trồng linh thực là được, bằng không nhất định sẽ bị hành hạ rất thảm. Cho nên mới nói, vô dụng cũng có chỗ tốt của vô dụng!

Hơn nữa, Tư Lăng cùng ba con yêu phát giác, sau khi gặp lại thì Tư đại ca đột nhiên trở nên hung tàn hơn rất nhiều. Trước kia huynh ấy mặc dù là tên cuồng tu luyện, hơn nữa cho rằng tu luyện nơi hiểm cảnh là chuyện nên làm, nhưng cho tới nay đều sẽ không trực tiếp đá bọn họ ra đi chịu chết như vậy. Cho dù thời điểm mấu chốt thì huynh ấy sẽ ra tay, nhưng mà trong quá trình vẫn rất khổ sở nha!

Hiểu được Tư đại ca đã trở nên lãnh khốc vô tình có tình gây sự, một người ba yêu không dám lên tiếng, ngoan ngoãn đến chỗ ma thú trong biển để chúng nó hành hạ. Hơn nữa còn là tay không tác sát cho đối phương hành hạ -- ở nơi này không thể dùng bất kỳ pháp bảo nào, bằng không liền sẽ bị sét đánh.

Cuộc sống này một thoáng đã qua ba năm, Tư Lăng, Trọng Thiên cùng Tiểu Khôi đều trải qua một phen chua xót đầy nước mắt. Bất quá, cũng không phải không có chỗ tốt, ít nhất bọn họ đã từ bị ma thú truy đuổi kêu gào thảm thiết lúc bắt đầu, hiện tại đến phiên bọn họ đuổi theo ma thú đến gào khóc, thật đặc biệt có cảm giác thành tựu $\sim o(\geq v \leq) o$

Lúc này, trải qua thời gian ba năm, bọn họ cũng dần dần đánh vào sâu trong Biển Vô Tận, động vật biển nơi này càng thêm cường đại, có vài con thậm chí ngay cả Tư Hàn cũng không thể không tránh né.

Lại một lần nữa kết thúc một ngày chiến đấu, Tư Lăng nghiêng chiến lợi phẩm hôm nay -- một con hào cực lớn, cỡ như một ngôi nhà lên trên một hòn hoang đảo, tìm nơi có địa thế tương đối trống trải để nghỉ ngơi.

Trong Biển Vô Tận có rất nhiều hoang đảo như vậy, có lớn có nhỏ, đương nhiên một ít đảo nhỏ có địa hình tốt sẽ có ma thú cường đại chiếm đoạt, đầu vậy vẫn phải lựa chọn đảo để vào chinh đồn khí tức. Không có bất kỳ pháp bảo phi hành nào phụ trợ, nên phi hành thời gian dài trên biển là một việc hết sức mệt người, bọn họ tất nhiên phải tìm nơi có thể nghỉ chân tại thời điểm thích hợp để nghỉ ngơi bổ sung một chút linh lực.

Sau khi ngồi xuống, Trọng Thiên liền nhảy lại đây, một vuốt cào vớ vỏ hào, hướng về phía Tư Lăng kêu ngoa ngoa.

“...”

Tư Lăng thiếu chút nữa muốn xé nát cái đĩa ham ăn này. Cho hắn nghỉ ngơi một lát sẽ chết hả?

Tiểu Khôi thật ra còn có chút lương tâm, dùng thân mình lại mập thêm một vòng cố gắng cọ Tư Lăng, cọ đến khiến Tư Lăng thiếu chút nữa bị đụng bay ra ngoài.

Hai con yêu thú ngu ngốc!

Tại một số thời điểm nào đó, tư tưởng của Tư Lăng và Tư Hàn bỗng đồng bộ, đều cho rằng hai đứa này là yêu thú ngốc.

Nghỉ ngơi một lát, Tư Lăng vòng quanh con hào kia, trong đầu suy nghĩ xem nên xử lý nó như thế nào. Dù sao cũng có thể biết được, dù có là con hào to như căn nhà, kỳ thật cũng không đủ cho đám ham ăn kia. Tiểu Khôi giống cái đuôi đi theo phía sau hắn. Trọng Thiên hai mắt chăm chú dõi theo Tư Lăng, dường như nghĩ xem hắn sẽ xử lý con hào này như thế nào, chưng rang, luộc, hay nướng đây... Các kiểu ăn đều đã trượt qua trong não đại gia Trọng Thiên một lần.

Tư Hàn khoanh tay đứng bên bờ biển, nhìn vùng biển mênh mông dưới bầu trời đen đỏ, đến khi cảm giác thấy động tĩnh sau lưng mới xoay đầu lại. Nhìn thấy nam tử tuấn mĩ bắt đầu lấy ra công cụ bếp núc, cái đuôi yêu thú đen bắt đầu quơ điên cuồng -- biểu hiện hết sức cao hứng.

“Chúng ta ăn hào tươi nướng đi.” Tư Lăng vỗ tay nói: “Con hào này thịt tươi mới, bất kể nướng, rang hay nấu súp đều sẽ rất ngon.”

Hít --

Khóe miệng co quắp, Tư Lăng vỗ một phát lên cái đầu chim vừa thò qua bên cạnh, lời nói sâu xa: “Tiểu Khôi, ngươi là thần thú, phải có tôn nghiêm khí

khái của Thần Thú, không được chảy nước miếng với nguyên liệu còn chưa làm thành món ăn.”

“Chiếp chiếp chiếp~~” vậy đợi làm xong rồi lại chảy.

“...”

Kế tiếp, Tur Lăng lột phần thịt mềm non nhất trong con hầu cực lớn kia ra, đựng trong chậu lớn để ướp muối. Tiểu Yêu Liên chịu sự phân phó của Trọng Thiên cũng bắt đầu lấy ra các loại linh quả linh thảo làm gia vị.

Hải sản không hồ là món ngon tuyệt vời nhất, Tur Lăng chỉ đem chúng nướng và chiên giòn mà đã làm hai con yêu ăn đến miệng đầy dầu mỡ. Hương vị kia xông lên mũi khiến Tur Lăng sớm đã Tích Cốc cũng rộng mở cái bụng đòi ăn. Đến cả Tur Hàn cũng ngồi xuống ở một bên, chậm rãi một tay cầm đĩa, một tay cầm đũa bắt đầu nhấm nháp.

Nói đi, các người ăn như vậy thật sự là người tu tiên sao?

Đương nhiên, sở dĩ Tur Hàn cũng bắt đầu cổ vũ khích lệ, không chỉ bởi vì Tiểu Lăng Tử bị Trọng Thiên cưỡng ép khiến cho trù nghệ ngày càng tốt, mà là vì còn được thêm các loại linh thực để phối hợp, trải qua quá trình hòa trộn và chế biến xảo diệu, trong thức ăn đã ẩn chứa linh lực nồng đậm, quả thực giống như đang cắn linh đan bổ sung linh lực vậy, hơn nữa còn tốt hơn linh đan vì thức ăn sẽ không để lại đan độc. Đây chính là lúc nhàm chán ở Hư Không Vô Tận, Tur Lăng nghiên cứu rất lâu mới ngộ ra được, tuy rằng thật ra cũng không đáng được nhắc tới, hơn nữa có vẻ thực gì gì đó, nhưng hai đứa ham ăn là Trọng Thiên và Tiểu Khôi thì hết sức hài lòng. Có thể lấy năng lượng mà chúng nó cần từ trong thức ăn, vậy thì chẳng khác gì tu luyện, vậy vì sao không thể vừa nhấm nháp mỹ thực vừa tu luyện chứ?

Ăn uống no đủ, Tur Lăng pha bình Xuân Sơn Xuân Vũ để giải khát.

Ngay tại lúc Tur Lăng đem trà ngon đưa cho Tur Hàn thì đột nhiên chỗ của bọn họ chấn động như đất rung núi chuyển, chén trà trong tay mất thăng bằng rơi xuống, vẫn là Tur Hàn nhanh tay lẹ mắt đón được.

Mọi người mặt lộ vẻ hoảng sợ, cảm giác được đáy biển có dị động. Loại uy áp đáng sợ kia xông thẳng lên tầng mây, làm cho người ta sợ hãi từ tận đáy lòng.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Tur Lăng hoảng sợ hỏi.

Không ai trả lời, dị động ở đáy biển duy trì rất lâu, làm cho bọn họ không thể không bay ra giữa không trung, cúi đầu nhìn toàn bộ mặt biển. Họ phát hiện trung tâm dị động là một hòn đảo mà bọn họ vừa ngừng lại phía dưới. Hơn nữa loại dị động này nhanh chóng lan tràn ra xa, chẳng mấy chốc đã khiến tất cả sinh vật biển đều cảm giác được trận dị động này.

Loại dị động này, làm cho người không nhìn được nghĩ rằng, đáy biển có phải có dị bảo gì xuất thế hay không.

Chấn động kéo dài liên tục ba ngày mới ngừng lại.

Bọn Tur Lăng cũng ở phía trên quan sát ba ngày. Hải đảo lay động không ngừng, nước biển lấy hải đảo làm trung tâm cũng cuộn trào không ngừng nghỉ, ầm ầm sóng dậy, sóng dữ vỗ bờ.

Lúc bọn họ nhìn mặt biển dần bình thường trở lại thì đột nhiên thanh âm vui mừng của Tiểu Yêu Liên truyền đến: “Chủ nhân, Tur công tử, phía dưới đáy biển có một gốc Thủy Liên ~”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 179: Quái ngư đáy biển

“Chủ nhân, Tur công tử, phía dưới đáy biển có một gốc Thủy Liên ~”

Lúc thanh âm vui sướng của Tiểu Yêu Liên truyền đến thì Tur Lăng, Trọng Thiên cùng Tiểu Khôi hai mắt đều tóe ra ngàn vạn tia lửa. Bị ánh mắt kích tình nhiệt liệt kia nhìn chăm chăm khiến Tiểu Yêu Liên có chút sợ hãi, thân nhỏ xê dịch vào trong tay áo Tur Lăng. Mà ánh mắt một người, hai yêu đồng bộ như thể chọc cho Tur Hàn nhìn không được đưa mắt nhìn mấy lần.

“Tiểu Hồng muội muội, thật sao?” Tur Lăng vội vàng kéo Tiểu Yêu Liên từ trong tay áo ra, nâng trong lòng bàn tay.

Tiểu Yêu Liên bị bọn Tur Lăng dùng loại ánh mắt nhiệt tình như muốn nuốt trọn mình nhìn chăm chăm khiến trong lòng thấp thỏm, không ngừng gật đầu, “Đúng vậy, Tiểu Hồng có thể cảm giác được khí tức của Thủy Liên, tại một chỗ nào đó dưới đáy biển, bất quá chỗ đó hình như có cấm chế dày đặc, khí tức như ẩn như hiện, đúng là không dễ phát hiện.”

Đối với lời nói của Tiểu Yêu Liên, Tư Lăng tuyệt đối tin tưởng. Cũng chỉ có loại yêu thực được trời đất sinh ra như Tiểu Yêu Liên mới có thể cảm giác được nơi linh thực cao cấp sinh trưởng trong trời đất, cũng từ đó sinh ra cộng hưởng. Nhân loại và yêu thú dù có thần thông lớn cỡ nào cũng thường xuyên vì nguyên nhân như thế mà bị lừa gạt đi qua. Lựa chọn hoàn cảnh sinh trưởng, đây cũng là một trong những thủ đoạn bảo vệ của linh thực cao cấp. Có thể nói, ở phương diện này thì Tiểu Yêu Liên chính là một thiết bị gian lận.

Mang theo bên mình một Linh thực di động GPS đúng là rất tiện lợi, hơn nữa cũng có thể thừa dịp người khác chưa phát hiện mà vụng trộm lặng lẽ đi kiểm lợi.

Nghe được đáp án khẳng định của Tiểu Yêu Liên, một người, hai yêu đều mừng như điên.

Bản thân Tư Lăng là song linh căn thủy hỏa, Thủy Liên cùng Hỏa liên đều hợp với thuộc tính linh căn của hắn, tất nhiên là vô cùng hữu ích, chớ trách hắn lại mừng rỡ như thế. So với lý do chính đáng của Tư Lăng, lý do Trọng Thiên cùng Tiểu Khôi mừng rỡ thì có chút gì gì đó, hoàn toàn là thêm ăn thôi. Sau khi nếm qua mỹ vị khi dùng Băng Liên nướng thịt, một chìm một thú giống như đã hoàn toàn mở ra cánh cổng đến với thế giới mới. Càng thêm cuồng nhiệt với ăn uống, lòng dạ cũng dâng cao lên, luôn như hồ rình mồi với loại linh thực cao cấp như Ngũ Thánh Liên. Thủy Liên cũng là một trong ngũ Thánh Liên, tin chắc dùng nó làm đồ ăn thì hiệu quả hiển nhiên cũng không kém. Hai con yêu xoa tay, hận không thể đi lấy Thủy Liên về ngay bây giờ, lập tức làm bữa ăn ngon.

Cao hứng qua đi, một người, ba yêu đồng thời quay đầu nhìn nam nhân bạch y bay bay đứng ở khoảng không bên cạnh, vẻ mặt chờ đợi.

“Khụ, đại ca, dưới đáy biển có dị động, chúng ta đi xem thử được không?” Phát hiện mình thiếu chút nữa cao hứng đến mất hình tượng, Tư Lăng không thể không rụt rè một chút để cứu vớt hình tượng của mình.

Tư Hàn gật đầu, tuy không biết dị động là cái gì, nhưng uy áp lúc đó quả thực làm cho người ta sợ hãi, chỉ sợ có dị bảo thiên địa gì đó xuất thế. Tuy không biết con đường phía trước nguy cơ thế nào, nhưng người tu tiên nghịch thiên mà đi, gặp được vật quý mà không dò xét thì dù sao cũng sẽ tiếc nuối. Vì thế việc này Tư Hàn cũng không phản đối, hơn nữa trong đó còn có Thủy Liên - một trong ngũ Thánh Liên, vật ấy nếu đã có lợi cho Tư Lăng vậy hắn lại càng không phản đối.

Tư Lăng thu hồi Tiểu Khôi vào túi linh thú, cùng Tư Hàn mỗi người ngậm một viên Tị thủy châu, rồi cùng nhau chìm vào đáy biển.

Sau khi bọn Tư Lăng tiến vào đáy biển ba ngày, rốt cuộc có tu sĩ nghe được tin đồn mà đến, tụ tập đầy trên không của đảo nhỏ, nhìn hải đảo hoang vu tầm thường phía dưới, tìm kiếm hồi lâu mới định mục tiêu ở phía dưới hải đảo. Sau khi thăm dò lẫn nhau một phen thì ào ào xuống biển.

Đáy biển Thiên Tẫn tối tăm mà nguy hiểm, yêu thú ẩn nấp trong bóng đêm nhiều đếm không hết, không cẩn thận một chút liền sẽ bị kẻ săn mồi mai phục từ một nơi bí mật gần đó cắn nuốt.

Trải qua ba năm vất vả rèn luyện, đối với bọn Tư Lăng mà nói, thế giới đáy biển này tuy rằng nguy hiểm nhưng đã thành thói quen. Ba năm này, tuy rằng khổ sở muốn chết, nhưng cũng không phải không thu được gì, có đôi khi bị ma thú đuổi giết chạy loạn dưới đáy biển, xông phải địa bàn của động vật biển, quấy phá khiến hải vực chỗ đó không được an bình, cũng hiểu được rất nhiều thủ đoạn tránh họa. Đánh không lại chạy còn không được sao? Cho nên kỹ xảo chạy trốn của bọn họ ngày càng cao siêu.

Đoàn người bình tĩnh tránh được những ma thú nguy hiểm kia, không ngừng trầm xuống đáy biển.

Bọn họ từ hòn đảo kia chìm xuống đáy biển, như thể trầm xuống mất ba ngày mới đến tận cùng của hải đảo. Chỗ đó tiếp nối với một khe vực khác ở đáy biển, cả thế giới đều an tĩnh đến quỷ dị, cả dòng biển cũng hình như yên lặng không động.

Tị thủy châu tuy rằng có thể giúp bọn họ hô hấp ở đáy nước, nhưng dù sao cũng không thể chống được thủy áp, khiến cho tốc độ của bọn họ càng ngày càng chậm. Bất đắc dĩ, Tư Lăng đành phải tạo ra cái Hồn lực trảo, mọi người cùng nhau tiến vào Hồn lực trảo, mới giảm bớt loại áp lực kia.

Hai người đứng phía trên vực đáy biển, nhìn xuống eo biển tối tăm, thần thức cẩn thận tìm kiếm ở chung quanh, thẳng đến khi phát hiện một cái son động ở một vách núi bên eo biển.

Chân mày Tư Lăng nhíu lại.

Bên cạnh son động có con động vật biển cấp cao cực lớn canh giữ, hơn nữa thân thể của nó chặn ngay cửa son động, nếu muốn đi vào, tất yếu phải giải quyết con động vật biển này. Trong tư tâm, Tư Lăng tất nhiên không muốn chống lại con động vật biển này, cũng không muốn xử lý nó để tiện cho bọn người phía sau.

Lần này đáy biển dị động, đợi khi uy áp khó hiểu kia khiến cho toàn bộ Biển Vô Tận đều sôi trào thì tin chắc người ở phụ cận Biển Vô Tận mới có thể cảm giác được loại dị động này, sẽ lấy tốc độ cực nhanh đuổi tới. Bọn hắn lúc ấy ở ngay phía trên nên chiếm được ưu thế, mới có thể đi tới nơi này trước tiên, nhưng sau đó sẽ có rất nhiều người đến đây tầm bảo. Hơn nữa, Tư Lăng cũng không quên bọn Nguyệt Thiên Dạ cũng tiến vào Biển Vô Tận, kỳ quái cảm thấy rằng bọn họ nhất định còn ở Biển Vô Tận, nói không chừng rất nhanh sẽ lại gặp mặt. Đến lúc đó lại là một trận phiền phức, cho nên tuyệt đối không thể dọn sạch chướng ngại cho bọn họ được.

Đột nhiên, mắt Tư Lăng sáng lên, nói với yêu thú ngồi trên vai: “Trọng Thiên, độc của ngươi không phải cả Hồng Long cũng có thể hạ độc sao? Đối phó với con động vật biển này cũng không có vấn đề chứ?” Trong thanh âm có sự nịnh nọt không tự giác, vừa nghe vào trong tai thì Trọng Thiên liền biết Tiểu Lăng Từ lại muốn lừa nó.

Tuy rằng biết Tư Lăng lại muốn lừa nó làm việc, bắt quả cái đĩa ham ăn Trọng Thiên này sau khi bị mùi vị tuyệt vời của Băng Liên khuấy phục, đã cực

kỳ muốn có Thủy Liên, cũng không thêm để ý tới tiểu tâm tư của Tư Lăng. Nó đánh giá con động vật biển đang nằm yên canh giữ trước sơn động trong chốc lát, sau đó gật gật đầu, mặt mày kiêu ngạo mà bày tỏ: tuy rằng muốn hoàn toàn giết chết nó là không thể, nhưng nếu độc nó nửa chết nửa sống là không thành vấn đề.

Tu vi càng cao, lực miễn dịch đối với các thứ độc khí càng mạnh. Đồng dạng, càng là ma thú cao cấp, hơn nữa lại có da thịt cứng rắn như vậy thì càng khó độc chết chúng nó. Bất quá nếu có thể đẩy độc vào trong cơ thể chúng, vậy thì thật ra có thể khiến chúng bị thương nặng.

“Không cần độc chết nó, chỉ cần có thể làm nó tê liệt mấy giây, có thời gian cho chúng ta đi vào là được, đây chính là vì Thủy Liên đó.”

Trọng Thiên khinh bỉ liếc mắt nhìn hắn. Không cần hắn nhắc nhở nó cũng biết phải làm sao. Hơn nữa chút tư tâm kia của Tư Lăng, đối với đại gia Trọng Thiên đã học xong âm hiểm giả dối của nhân loại mà nói là căn bản không đáng nhắc tới. Dù Tư Lăng không nói, nó cũng sẽ không xử lý ma thú này, làm lợi cho người sau đến.

Đương nhiên, nó còn có thể cho những người phía thêm chút phiền toái.

Trọng Thiên có mục tiêu, lập tức hùng tâm tráng chí, hết sức tích cực phối hợp Tư Lăng.

Một người một thú thông qua Tiểu Yêu Liên phiên dịch mà nghị định kế hoạch, hơn nữa kế hoạch hết sức nham hiểm. Đến khi bọn hắn nghị định xong, ngẩng đầu liền thấy nam tu vẫn trầm mặc ít nói nhưng cảm giác tồn tại lại vô cùng nặng kìa dùng một đôi mắt lạnh như băng lạnh lẽo nhìn bọn họ, băng lãnh lại thâm thúy.

Một người, hai yêu đồng thời cứng ngắc : QAQ vì sao lại là loại ánh mắt này? Chẳng lẽ lại muốn độc ác đem bọn họ đá ra đút ma thú?

Sự thật chứng minh, ba đứa này đã suy nghĩ nhiều. Tư gia đại ca vẫn là nam nhân rất có trách nhiệm, hắn nói thẳng: “Ta đi hấp dẫn sự chú ý của ma thú, các ngươi cẩn thận làm việc.”

Con ma thú đáy biển này tuy rằng chỉ là cấp 10 hậu kỳ, cũng không biết thời điểm nào mới có thể tăng đến cấp 11 để biến hóa; nhưng mà đã có thể ở nơi này lảng lảng mai phục, chứng minh nó có thực lực còn mạnh hơn ma thú cấp 10 bình thường. Để một người chính diện chặn đánh ma thú này thì nguy hiểm hoàn toàn có thể biết rõ. Hơn nữa lại không thể hạ sát thủ làm nó bị thương hoặc bị thương nặng, tránh gây chú ý với các động vật biển khác ở đáy biển, đến lúc đó chúng đều đến giúp công bọn họ thì phiền toái.

Tư Lăng thật sự rất muốn nói đi cùng Tư Hàn, nhưng mà cái tên Trọng Thiên này mà rời khỏi hắn thì nửa bước khó đi, chỉ phải mang theo nó cùng nhau làm việc.

“Đại ca, huynh cẩn thận.” Tư Lăng dặn dò.

Tư Hàn gật đầu, tự mình ngưng tụ một cái Linh lực trảo, bay hướng về con ma thú kia. Trực tiếp mạnh mẽ đánh một đòn, kéo tất cả thù hận của nó về phía mình.

Thấy Tư Hàn hành động, Tư Lăng dán ở trên người tấm Ân thân phù và Liễm tức phù, thừa dịp ma thú kia giận dữ, lặng lẽ tiếp cận. Đợi khi đến gần, Tư Lăng mới phát hiện quả thực khó thể hạ thủ. Con ma thú đáy biển này nhìn tựa như con quái ngư, dưới bụng có bốn chân ngắn trắng kiện, vây trên thân thể cứng như đá, tuy rằng sừng không đủ sắc bén, nhưng lại rất cứng rắn. Trọng Thiên dùng móng vuốt thử một phát, phát hiện vuốt sắc mà cả thân thể tu sĩ Nguyên Anh cũng có thể cào rách thể nhưng cào không ra. Hơn nữa Biển Vô Tận không thể sử dụng pháp bảo, càng không thể dùng vũ khí để phá rách da của nó.

Như thế, Tư Lăng chỉ có thể tìm biện pháp khác. Hắn cùng Trọng Thiên đến phía trước cách chỗ con ma thú không xa, nhìn nó dùng thân hình vụng về chiến đấu cùng Tư Hàn, nhưng thân thể lại vẫn không hề có ý rời khỏi huyết động kia.

Vậy chỉ còn ở miệng.

Trong lòng Tư Lăng quyết tâm, hai mắt chăm chú dõi theo ma thú kia. Đến khi nó lại bị Tư Hàn ngưng tụ Băng Long đánh trúng ánh mắt, đau đớn há mồm gầm rú thì lập tức bay qua, vọt vào trong cái miệng đang há to kia. Cũng mặc kệ chuyện nó phát hiện dị vật thì ngậm miệng để nuốt hắn vào trong bụng, Hồn lực hóa thành kiếm, đâm về một chỗ mềm mại nhất trong khoang miệng của nó để ổn định thân thể của mình, tránh khỏi dòng nước biển bị hít vào miệng ma thú.

Trong nháy mắt, máu tươi chảy ròng ròng, độc của Trọng Thiên cũng từ miệng vết thương theo vào trong da thịt.

Độc tính không nhiều bởi vì chỉ muốn không chế nó trong chốc lát mà không phải lấy tính mạng nó. Mà Độc tính muốn phát tác cũng cần chút thời gian, Tư Lăng nắm chặt lấy Hồn lực kiếm, không để ma thú đang lẫn lộn đẩy mình vào trong dạ dày nó. Sau một lát, phát hiện ma thú lại phát ra một tiếng kêu thảm thiết, Tư Lăng nhân cơ hội từ cái miệng mở to của nó lặn ra ngoài.

Mới vừa đi ra ngoài thì liền được một Băng Long quán lấy thân thể, nguy hiểm tránh được cái quét chân của ma thú. Nếu bị cái chân to kia đánh trúng, thân thể sẽ bị cắt thành hai đoạn.

Tư Lăng bị kéo về phía sau, liền nhìn thấy trong nước biển, nam nhân bạch văn sạch sẽ như tuyết, lại chuyển Băng Long đón đỡ một đòn công kích của ma thú. Triền đầu như thế một lúc, độc tính rốt cuộc phát tác, động tác ma thú càng lúc càng chậm, đến khi thân thể nó ầm ầm ngã xuống đất, lộ ra cái sơn động.

Hai người thấy thế, chịu đựng áp lực nước biển, hướng vào son động.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 180: Huynh đệ tương tàn

Sau khi tiến vào trong động rồi đi một đoạn đường thì nước biển dần dần cạn đi. Lại qua một đoạn đường nữa thì nước biển hoàn toàn rút hết, lộ ra mặt đất ẩm ướt. Bất quá son động vẫn quanh co âm u vắng vẻ, không thấy tận cùng. Họ cũng không tạm dừng mà bước nhanh về phía trước một hồi lâu mới hoãn tốc độ.

Thình thoảng có tiếng nước nhiều từng giọt từng giọt, lối đi u tĩnh mà lạnh giá.

Đột nhiên, hai huynh đệ đồng thời dừng bước, nghiêng mình ẩn vào tảng đá lớn bên cạnh, lắng nghe tiếng rít khàn khàn dần dần trở nên rõ ràng, còn có thanh âm trượt đi của động vật máu lạnh.

Rất nhanh, bọn họ liền thấy chủ nhân của thanh âm kia, thế nhưng là một xà yêu nửa người nửa rắn. Đương nhiên, từ xưa đến nay nói đến xà yêu thì sẽ làm cho người ta nhớ tới loại xà yêu đã tu luyện thành người, nam thì thanh tú, nữ thì quyến rũ, thật sự là bảo vật. Nếu tu vi thấp một chút còn có thể bị tu sĩ cấp cao bắt đi ẩm giường. Mà con xà yêu này, nửa người trên là người, toàn thân trần trụi, da như tuyết trắng, ngọc phong (ngực) no đủ, thướt tha đa tình, nhưng mà nếu nhìn lên trên nữa thì lại lộ ra khuôn mặt thật tình không thể xem là đẹp. Gương mặt đó coi như cũng là gương mặt bình thường, chỉ là con mắt và miệng thì vẫn duy trì đặc trưng của rắn, con mắt hẹp dài âm lãnh, xương hàm thì chẳng khác gì rắn, mở ra thì là một cái mồm cực rộng.

Con xà yêu kia đi ngang qua bên cạnh bọn họ, nghe được tiếng kêu cách cách thì mạnh mẽ xông đến, một ngụm nuốt trọn một con tiểu ma thú còn to hơn cái đầu nó vào trong miệng.

Quá xấu, quá xấu, quá xấu !

Từ Lăng cùng Trọng Thiên đều cảm thấy hết sức đau mắt, bất quá bọn họ không dám làm kinh động con xà yêu kia. Đợi xà yêu đi xa, mới tiếp tục tiến về phía trước. Sở dĩ không quấy nhiễu con xà yêu kia là bởi vì loại xà yêu này tên là Lan Xà (Rắn tham lam), hết sức khó chơi. Chúng nó có một cái bụng vĩnh viễn nhét không đầy, thích ăn máu thịt, gặp được con mồi dù đã chết cũng phải cắn một miếng, muốn thoát khỏi chúng nó là vô cùng khó khăn. Hơn nữa Từ Lăng có chút lo lắng chẳng mấy chốc sẽ có người tới đây, vì để lấy được Thủy Liên trước, không thể không nắm chặt thời gian.

Đi thêm một đoạn đường thì lại gặp được một con xà yêu, hai người lại một lần nữa tránh đi, đồng thời cũng hỏi Tiểu Yêu Liên về khí tức của Thủy Liên.

“Tiểu Hồng cảm thấy còn một đoạn đường rất dài nữa.” Tiểu Yêu Liên hồi đáp, “Khí tức Thủy Liên quá yếu, có người che dấu nó rất tốt.”

Nghe xong, Từ Lăng cũng không ép Tiểu Yêu Liên nữa mà ngậm miệng, chỉ khi gặp được lối rẽ mới bảo Tiểu Yêu Liên chỉ đường.

Lại đến một đường giao, ngênh diện là một con xà yêu đang trường đến. Hai người vừa muốn tránh đi lại phát hiện phía sau cũng có một con khác. Họ đã bị giáp công ở trung gian.

Hai con xà yêu kia ngửi được hương vị máu thịt tươi sống, lập tức rít một tiếng, cả thân thể như sợi dây đánh thẳng tới, vô cùng nhanh chóng.

Tiếng rít đánh thẳng vào thức hải, làm cho người ta cảm giác được một trận đau đớn. Hai người vội ngưng tụ linh lực bảo hộ thức hải, đồng thời vô cùng ăn ý mà một trước một sau tách ra. Hai tay Từ Lăng rạch một đường, Hồn lực ngưng tụ thành kiếm chém xuống. Từ Hàn cầm một cái Băng Diễm Tiên (roi), đánh thẳng qua. Hai con xà yêu tham lam không kịp phòng bị, da tróc thịt bong, bất kể là Hồn lực hay Băng Diễm đều làm chúng nó đau đến gào thét. Cùng với tiếng gào thảm thiết của chúng nó, xà yêu trong huyết động gần đó đều bị kinh động, ào ào đuổi tới bên này, tiếng rít không ngừng.

Hai người cũng không luyến tiếc gì, dùng Hồn lực kiếm đóng xà yêu vào đất, xoay đầu liền bước đi. Hề bất kỳ xà yêu nào nhào đến đều bị hai người một thú trực tiếp đánh ra, mở một đường máu. Cũng bởi vì trận kinh động này, Từ Lăng hoài nghi có phải tất cả xà yêu đều chạy tới lối đi này hay không?! Số lượng cũng thật quá nhiều, cả huyết động đều chen chúc xà yêu, cũng không biết là ai đã nuôi chúng nó ở nơi này, làm sao mà dưỡng được nhiều Lan Xà như vậy? Bất quá rất nhanh thì có chút hiểu rõ. Lối đi trong vách núi này thông với bốn phương, có rất nhiều động đá vôi, rất nhiều ma thú biến vô tri đi vào đã biến thành thức ăn cho đám xà yêu đó.

Không biết qua bao lâu, lối đi u tối có chút tia sáng như ẩn như hiện, đến khi tới gần mới phát hiện đó là một cửa ra sáng rực không nhìn rõ được phía trước. Thần thức đi qua liền bị chặn lại, chỉ có tự mình đi vào mới biết được Càn Khôn phía sau cửa.

Hai người quay đầu, phát hiện đám yêu xà đuổi theo bọn họ khi đến gần nơi này khoảng 100 mét thì không dám tiến lên nữa, chỉ chen chúc ở đó rít lên với bọn họ. Mồm rộng há ra, khuôn mặt vốn còn có chút giống mặt người đã hoàn toàn biến hình, muốn có bao nhiêu xấu xí liền có bấy nhiêu xấu xí.

“Tiểu Hồng muội muội, khí tức Thủy Liên thật sự ở phía sau cửa ra à?” Từ Lăng không phiền không chán hỏi lại lần nữa.

“Phải!” Giọng nói Tiểu Yêu Liên thực khẳng định.

Nghe xong, Tur Hàn cùng Tur Lăng đều biết nhất định phải xông vào một lần.

Tur Hàn dẫn đầu đi vào, Tur Lăng đuổi theo sát.

Đi vào mới phát hiện thế nhưng có một động thiên khác. Phương xa núi xanh miên mang chập chùng, giữa sườn núi là một ngôi chùa tường vàng, mơ hồ có tiếng chuông đồng truyền đến. Chân núi là một vùng trăm hoa nở rộ, muôn hoa khoe màu đua sắc, đẹp không sao tả xiết, hương hoa lừng lờ, làm cho người ta không khỏi say mê.

Tur Lăng chỉ nhìn một cái, liền quay đầu tìm tòi chung quanh, phát hiện đại ca nhà mình không thấy. Tường là huyền cảnh, Tur Lăng nhắm chặt mắt, vận chuyển Huyền Thạch, lại mở mắt lần nữa, trước mắt vẫn là hình ảnh chân thật, Tur Hàn thật không ở đây. Chẳng lẽ cửa ra đây ánh sáng kia kỳ thật là một cái truyền tống trận ngẫu nhiên?

Ngay lúc Tur Lăng suy tư thì đột nhiên phát hiện trong bụi hoa phía trước một nam nhân bạch y như tuyết đứng chấp tay, lẳng lặng đứng tại chỗ đó. Dưới trời xanh mây trắng, tóc đen cùng bạch y bỗng bành, tĩnh lặng mà xa xăm, lộ ra một hương vị làm cho người ta an tâm.

“Đại ca!”

Tur Lăng ngạc nhiên kêu một tiếng, nhảy tới, dừng tại trước mặt nam nhân kia.

Nam nhân ngẩng đầu, một đôi mắt lạnh lẽo lẳng lặng nhìn hắn.

Khuôn mặt tươi cười của Tur Lăng cứng đờ, mạnh mẽ lui về sau, đột nhiên, 200 thanh hồn lực kiếm bay trên đỉnh đầu. Hắn tròn mắt nhìn, giọng lạnh lùng nói: “Yêu nghiệt phương nào, cũng dám giả dạng đại ca ta!”

Nghe được lời Tur Lăng nói, Trọng Thiên trực tiếp phun ra một ngụm hỏa, sau đó lại hưng phấn nhảy qua, một móng vuốt cào tới, vừa mạnh vừa chuẩn. Tur Lăng có chút hắc tuyến, trong lòng biết Trọng Thiên hưng phấn như vậy nhất định là cảm thấy không dám ra tay với nguyên chủ, chẳng lẽ không thể đánh thử phẩm sao? Dù sao chỉ cần là gương mặt kia, đại gia nó liền muốn cào cho hai móng, trả thù mấy năm qua bị Tur đại ca hung tàn chà đạp.

Chỉ thấy nam nhân kia đột nhiên lui về sau, Băng Diễm hóa thành roi, trực tiếp vung đến. Trọng Thiên hoảng sợ kêu ngoa một tiếng, một lần nữa nhảy về trên vai Tur Lăng.

Tur Lăng giật mình, thiếu chút nữa bị Hỏa Tiên (roi lửa) kia quất trúng, nhanh chóng dùng Hồn lực kiếm đón đỡ. Đón đỡ một cái liền phát hiện vấn đề, Hỏa Tiên này quả thật có hình dáng của Băng Diễm, nhưng lại không có uy phong của Băng Diễm, cảm giác giống như hồ giấy.

“Trọng Thiên, đó là giả. Chúng ta cùng lên đi!”

Hai đứa hung tàn kia về mặt hưng phấn, tuy rằng người trước mắt không phải Tur Hàn, nhưng cảm giác tựa như chiến đấu với Tur Hàn vậy, cực kỳ sung sướng. Một người một yêu bao vây hai bên, Hồn lực kiếm, yêu hỏa, móng vuốt cùng tiến lên. Chỉ chốc lát sau, hai đứa đồng thời bị quất bay.

Tur Lăng & Trọng Thiên: TAT vì sao chỉ là phế phẩm mà cũng lợi hại như vậy? Chẳng lẽ thay thế phẩm kỳ thật đều phục chế thực lực của chủ nhân?

Không thể không nói, bọn họ đã nói đúng. Tại thời điểm bọn họ đi qua cánh cửa kia thì đã bị một loại Ân Tuy Thú theo dõi. Loại Ân Tuy Thú này rất thú vị, có thể hoàn toàn phục chế khí tức cùng công pháp chiêu số của một người. Người bị loại Ân Tuy Thú này biến thành thậm chí ngay cả thân nhân sư đồ cũng có thể hoàn toàn lừa dối được, khiến cho rất nhiều người bại trong tay loại yêu thú này, tàn sát lẫn nhau mà chết, có thể thấy được năng lực chúng nó có bao nhiêu đáng sợ.

Bất quá, hôm nay Ân Tuy Thú cảm thấy giống như gặp được khắc tinh, một người, một yêu này quả thực là không theo khuôn mẫu, bọn họ không phải là huynh đệ sao? Không phải hẳn là “huynh hữu đệ cùng”[1] sao? Không phải không thể hạ sát thủ đối với huynh đệ sao? Vì quái gì lại hưng phấn xông lên như vậy chứ?

[1]Anh em hoà thuận thân ái tôn kính lẫn nhau.

Ở trong này thì cũng cần nói một chút về sự khổ sở của Tiểu Lăng Tử, Trọng Thiên và Tiểu Khôi. Họ bị Tur đại ca tàn nhẫn huấn luyện ba năm, dùng một loại thực lực tuyệt đối hoàn toàn trấn áp bọn họ, cả sinh ra ý niệm phản kháng cũng không dám. Đương nhiên, đối với đám hung tàn này mà nói, bọn họ cũng đã sớm muốn khiêu chiến một chút với tu sĩ Nguyên Anh, đặc biệt là loại tu sĩ Nguyên Anh thâm tàn bất lộ như Tur Hàn, thực lực gần như có thể so sánh với tu sĩ Hóa Thân, chiến ý ngùn ngụt nha.

Đương nhiên, hậu quả cũng rất chua xót. Loại chiến ý tràn đầy làm người ta run sợ kia dưới cặp mắt lạnh lùng nhìn chăm chú họ liền hóa thành hư vô, chỉ có thể ảo não đi đánh ma thú. Hơn nữa, bởi sự ảnh hưởng mà Tur đại ca xây dựng, bất kể là người hay yêu cũng đều không dám tùy tiện khiêu khích hắn, luôn luôn ngoan ngoãn nghe lời.

Cho nên, sau khi bị quất bay, hai đứa kia lập tức hoạt bát đứng dậy, lại một lần nữa giết lên, thậm chí ngay cả Tiểu Khôi cũng được thả ra.

Năng lực bắt chước của Ân Tuy Thú có lợi hại cỡ nào thì cũng không phải chính gốc, linh lực không thể duy trì lượng pháp thuật khổng lồ như vậy, Hỏa Tiên cũng không có uy thế của Băng Diễm, căn bản không thể làm tổn thương địch nhân. Ngược lại còn bị hồn lực cùng yêu hỏa của đám Tur Lăng làm bị thương nặng.

Tur Lăng một cước đá bay nó, đợi sau khi đá xong thì không khỏi có chút chột dạ, sờ sờ ngực, giống như đá bay đại ca vậy, lương tâm bất an ghê. Trọng Thiên cùng Tiểu Khôi thì hoàn toàn không có lương tâm gì cả, hai đứa hung hăng nhảy tới, chà đạp một trận vô cùng hưng phấn, đến khi Ân Tuy Thú rút cuộc không duy trì được hình dáng của Tur Hàn, khôi phục bản thể, rít một tiếng khoan đất trốn đi.

Trọng Thiên cùng Tiểu Khôi mặt đầy tiếc nuối, liếm liếm móng vuốt, còn muốn con Ân Tuy Thú biến ảo thành Tur Hàn lại lần nữa để chúng nó đánh một trận tận hứng -- chẳng lẽ không phải bởi vì các ngươi không dám chiến đấu với chính chủ, cho nên cảm thấy đánh con Ân Tuy Thú mang gương mặt và pháp lực như chính chủ cũng sướng sao? Đây hoàn toàn là một loại tinh thần AQ[2] đó.

[2]AQ là nhân vật trong một truyện ngắn làm nên tên tuổi nhà văn Lỗ Tấn. Đại diện cho tính cách của AQ là “phép thắng lợi tinh thần”, thua nhưng tự cho là mình thắng, dốt nhưng tự cho là mình khôn, đều giả nhưng tự cho là mình tốt bụng.

Ân Tuy Thú chạy, thế giới lại khôi phục an bình, tiếng chuông trong ngôi miếu trên núi vẫn như trước.

Tur Lăng ngẩng đầu, liền nhìn thấy cách đó không xa lại xuất hiện một bóng dáng bạch y như tuyết. Chẳng lẽ lại là một con Ân Tuy Thú đưa tới cửa nữa?

Nghĩ như vậy, Trọng Thiên cùng Tiểu Khôi đã ngao ngao kêu lên, giơ móng vuốt xông lên, sau đó -- hai đứa lập tức bị đông lạnh thành hai khối băng, từ giữa không trung rơi xuống đất, vẫn còn duy trì bộ dáng khiêu chiến người khác kia.

Tur Lăng giật mình, cảm thấy Ân Tuy Thú lần này càng lợi hại, sợ nó thương tổn hai con yêu, vội vàng chạy qua, trong tay ngưng tụ Hồn lực kiểm, bất quá khi đến trước mặt người kia thì lập tức tròn tròn mắt.

“Đại, đại ca...” Áp úng kêu một tiếng, Hồn lực kiểm biến mất, Tur Lăng giống cô dâu nhỏ, vẻ mặt “Đệ sai rồi” đứng ở trước mặt người nọ. Dao kiếm trong hướng[3], huynh đệ tương tàn là tối kỵ nha.

[3]Dao kiếm va chạm nhau.

Tur Hàn phát tay, Trọng Thiên cùng Tiểu Khôi bị đóng băng mới được giải phóng. Bất quá hai đứa cũng không biết có phải bị đông lạnh hay không, run rẩy bầy, vội nhảy đến bên người Tur Lăng hấp thu âm áp, đồng thời cũng đẩy hấn tiến lên gánh tội thay -- bởi vì Tiểu Lăng Tử nhận nhầm người, hại chúng nó cũng lắm theo, loại chuyện giơ vuốt với Tur Hàn thật sự không liên quan tới chúng nó!

Tur Lăng quả thực là hết chỗ nói với hai con yêu tham sống sợ chết này. Đại gia Trọng Thiên tính tình vốn cuồng vọng cỡ nào chứ, loại cuồng ngạo “lão tử thứ hai ai dám xưng Thiên Hạ Đệ Nhất” từ lúc nào đã trở nên đức hạnh này? Chẳng lẽ bởi vì ba năm này bị hành hạ phát sợ?

“Đại ca, huynh đến lúc nào thế?” Tur Lăng hỏi.

“Được một lúc rồi.”

“... Một lúc là bao lâu?”

Tur Hàn nhìn đệ đệ ngốc đột nhiên bày vẻ mặt như sắp phát điên, nói: “Từ lúc các đệ bắt đầu chiến đấu cùng Ân Tuy Thú.”

“...”

Tur Lăng lặng lẽ xoay lưng qua, quả nhiên người so với người thật là tức chết. Nhớ năm đó, tu vi của bọn họ vẫn là ngang hàng, mọi người đều là thiên tài Thành Chiêu An, không ai trên ai. Nhưng bây giờ, thể thân của hắn lại bị đại ca lập tức giết chết, ngược lại thể thân của Tur Hàn thì chủ sùng ba người bọn họ cùng tiến lên, đánh đến trời đất mù mịt mới chiến thắng được ... thật quá tổn thương!

Trọng Thiên cũng nghĩ đến điểm này, lặng lẽ bùm mặt vì Tur Lăng, gào lên một tiếng.

Bất quá Tur Lăng rất nhanh thì phản chấn trở lại. Sau khi bọn họ tiến vào cửa ra thì lập tức bị chia tách, sau đó mỗi người đều gặp được Ân tùy thú biến thành đối phương. Khảo nghiệm ở loại yêu thú này là sự quen thuộc cùng tín nhiệm của bọn họ đối với đồng bạn. Tur Lăng sở dĩ chỉ liếc mắt nhìn đã phát hiện đối phương không phải là Tur Hàn, cũng là lợi ích của một trăm năm làm thiện quỷ kiếp trước của hắn, đã tương đối quen thuộc với linh hồn của con người.

Nhưng mà Tur Hàn có thể lập tức giết chết Ân tùy thú biến thành hắn, cũng nói rõ huynh ấy đã nhanh chóng phát hiện con Ân tùy thú ấy không phải là mình.

Nghĩ như thế, Tiểu Lăng Tử hết sức cao hứng, quả nhiên so với Trọng Thiên, hắn cùng đại ca mới là huynh đệ ruột, liếc mắt cái đã có thể nhận ra đối phương là thật hay giả!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 101. Đại diện thanh uy

Lúc Tư Lăng cười ngậy ngô thì Tiểu Yêu Liên thấy nguy cơ được giải trừ hưng phấn kêu lên: “Tư công tử, đằng trước, phía đông bắc có một gốc Thánh Nữ hoa, phía tây bắc có một gốc Tùng Hương Nhĩ, còn có bên kia...”

Thanh âm hưng phấn của Tiểu Yêu Liên cũng khiến hai mắt Tư Lăng tỏa sáng. Những thứ đó đều là linh thảo cao cấp nha, đều là đồ ăn ngon... Không đúng, đều là linh thạch, có thể đổi rất nhiều linh thạch! Lúc trước không chú ý đến, bị một vùng hoa cỏ khoe sắc làm hoa mắt, lại không biết phía sau rừng hoa cỏ này cất giấu rất nhiều linh thảo cấp cao. Thần thức đảo qua, nhập vị trí của bọn chúng vào trong đầu, phát hiện những linh thảo này đều trên vạn năm, từ bố cục của chúng nó thì cho thấy hiển nhiên có người cố ý trồng ở nơi này.

Xem ra chỗ này có điều cổ quái, mà nơi kỳ lạ nhất chính là ngôi chùa giữa sườn núi kia. Tiếng chuông cổ kính hùng hậu trang nghiêm, gột rửa sự hỗn loạn ồn ào của thế tục. Mỗi một lần lắng nghe thì giống như tâm linh được cứu rỗi, giải thoát, tẩy đi huyết tính giết chóc tràn ngập trong lòng.

Tư Lăng dùng tay che lỗ tai lại-- vốn là muốn móc móc lỗ tai, bất quá động tác này thật quá bất nhã, ở trước mặt Tư Hàn như thần tiên kia, hẳn không thể không biết xấu hổ mà làm vậy-- để xua đi loại xúc động “phóng hạ đồ đao lập địa thành phật” kỳ quái trong lòng, hẳn cảm thấy trước tiên cứ đi nhờ đám linh thảo này rồi hẳn tính.

Tư Lăng lập tức đá ba con yêu qua, cả đám cùng đi đào linh thảo, còn đặc biệt dặn dò: “Các ngươi phải cẩn thận đào, không được làm hư một chút gốc rễ nào, chúng nó đều là nguyên liệu sau này có thể phối hợp để nướng thịt rất tốt.”

Nghe được lời này, Tiểu Khôi cùng Trọng Thiên vốn muốn dùng móng vuốt đào đất đều trở nên thận trọng, giương mắt nhìn Tư Lăng, lại thấy Tư Lăng từ trong túi trữ vật lấy ra mấy cái ngọc sạn, đưa tới trước mặt chúng nó, nói: “Móng vuốt hình như không thể cầm, vậy thì chỉ có thể dùng miệng ngậm đào.”

“...”

Hai con yêu bị phẫn, chỉ có móng vuốt mà không có tay thật quá bị thương. Càng bị thương là, người nào đó dám trắng trợn khi dễ yêu, thật là thật quá đáng, quá đáng! !

Đổi mặt loại hành vi khi dễ yêu của Tiểu Lăng Tử, Trọng Thiên trực tiếp cào qua một móng vuốt.

Xét thấy hiện tại thời gian cấp bách, Tư Lăng cũng không chấp nhặt với Trọng Thiên, sau khi uy hiếp không làm việc thì không có thịt ăn, hai con yêu chỉ có thể ngoan ngoãn dùng miệng ngậm ngọc sạn đi đào linh thảo. Tiểu Yêu Liên hết sức đồng tình nhìn chúng nó, đột nhiên cảm thấy kỳ thật trong bọn họ người cường đại nhất là Tư Lăng mới đúng, tuy rằng bình thường cứ luôn bị áp bức, nhưng đầu bếp tài giỏi là không thể đắc tội, đặc biệt đối với đám ham ăn.

Mỗi một loại linh thảo bọn họ đều chỉ đào cây nào trưởng thành, dời đến trồng trong không gian Hồng Liên của Tiểu Yêu Liên, cũng không cần lấy nhiều, đợi đến khi chúng sinh ra hạt giống trong không gian thì bọn họ liền có thể lấy linh thảo cao cấp bao nhiêu mà không được. Tựa như gốc Thiên Diệp Từ La thảo mà Hàng Ương công tử coi như sinh mệnh kia, trồng trong không gian một thời gian đã để lại mấy hạt giống, nếu muốn thì còn có thể tiếp tục gieo trồng. Tiểu Yêu Liên tự mang theo Mộc Linh khí, trời sinh chính là chuyên gia thực vật, tất cả linh thảo trong tay nó đều không thể không sống.

Sau khi đào hết những linh thảo mà Tiểu Yêu Liên xem trọng, bọn họ liền xuất phát hướng về ngôi chùa giữa sườn núi.

Càng đến gần, tiếng chuông kia càng rõ ràng, ảnh hưởng càng lớn.

Tư Lăng phát hiện không chỉ bản thân mình chịu ảnh hưởng, cả Trọng Thiên cùng Tiểu Khôi cũng chịu ảnh hưởng -- về phần lúc trước vì sao không chịu ảnh hưởng, đoán chừng là giá trị biểu trưng của đồng linh thảo cao cấp kia làm tinh thần chúng nó quá tập trung, vứt bỏ tiếng chuông. Hiện tại rốt cuộc bắt đầu có phản ứng.

Loại chuyện “Phóng hạ đồ đao” này, đối với đám hiếu chiến hung tàn mà nói quả thực là quá khó tiếp thu. Đồ đao là dùng để chiến đấu, lại không phải thật sự thành Thánh Nhân, sao có thể bỏ vũ khí xuống mặc cho người ta khi dễ?

Kiên quyết không thể bỏ đao xuống!

Thấy Tiểu Khôi mệt mỏi, Tư Lăng thu hồi nó vào túi linh thú. Mà Trọng Thiên thì chưa bao giờ chui vào túi linh thú, lại là cái tên ngông cuồng điều ngoa tự kỷ, chỉ có thể sống dờ chết dờ trên vai Tư Lăng, dùng cái đuôi vòng quanh cổ hắn. Mà trong bọn họ, không chịu ảnh hưởng thì chỉ có Tư Hàn cùng Tiểu Yêu Liên.

Tư Hàn không có ký ức, thất tình lục dục đậm đặc gần như không có, thanh tâm quả dục có thể so với đệ tử của Phật. Tiếng chuông trang nghiêm túc mục kia không chỉ không ảnh hưởng đến hắn, ngược lại làm cho hắn hơi có ngộ tính. Về phần Tiểu Yêu Liên, nó vốn là dị bảo yêu thực do trời đất sinh ra, tuy rằng khi xuất thế thì huyết quang tận trời, nhưng bản chất là tinh thuần vô tì vết, chưa từng giết chóc, tịnh như Lưu Ly. Cho nên một người, một yêu này thực sự không chịu ảnh hưởng.

Bọn họ từ cầu thang dưới chân núi bắt đầu leo lên trên, càng lên cao, sắc mặt Tư Lăng cùng Trọng Thiên càng kém, tiếng chuông mơ hồ như đang áp chế bọn họ, lại như ôm lấy bọn họ buộc vái lạy vạy. Tư Lăng liếm liếm môi, ngưng tụ Hồn lực bảo vệ thức hải, đóng kín linh thức, mới cảm thấy tốt một chút.

Tư Hàn nhìn hắn một cái, không nói gì thêm.

Rốt cuộc bò lên cuối cầu thang, giống như là một lần vượt qua A Ti địa ngục, Tư Lăng cùng Trọng Thiên ngã ngồi dưới đất, thể xác và tinh thần đều khó chịu.

Tư Hàn đứng trước ngôi chùa vàng son lộng lẫy, dung nhan băng lãnh dưới sự phản chiếu ánh sáng rực rỡ của ngôi chùa có vẻ nghiêm túc và trang trọng, thánh khiết đến mức khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Tư Lăng ngẩng đầu liền nhìn thấy một màn này, nhìn không được nhú nhú mày.

Tiểu Yêu Liên từ trong tay áo Tư Lăng chui ra ngoài, nhìn thấy vẻ mặt khó chịu của Tư Lăng cùng Trọng Thiên thì không nhịn được nói: “Tư công tử, chủ nhân, các người làm sao vậy?”

“Tiếng chuông kia làm cho người ta rất khó chịu.”

Tiểu Yêu Liên không có cảm giác đó, cho nên cũng hiểu được nguyên nhân. Ngược lại, Tư Hàn nhìn ngắm một hồi rồi nói: “Nơi này có lưu lại một tia phật tính của Phật Tu.”

Phật tính? Có thể ảnh hưởng bọn họ như vậy, đoán chừng là một vị đại năng Phật Tu. Tư Lăng rù rì, Phật Môn ở Linh giới tới nay gần như đã điêu tàn, xưa nay tu sĩ tu Phật thường rất khó thành Phật. Nếu chỗ này có Phật Tu, vậy thế giới dưới đáy biển này rốt cuộc là một thế giới như thế nào? Không giống động phủ tiên nhân, ngược lại giống một cái tiểu thế giới. Hơn nữa, Phật cùng Ma từ xưa đã không hòa hợp, Phật Tu sao lại để lại một nơi như thế này ở Ma Giới?

“Hắn là lưu lại từ thời kỳ Thượng Cổ.” Tư Hàn thân nhiên nói, “Thời kỳ Thượng Cổ huy hoàng, trải rộng tam giới lục đạo, Phật Môn lưu lại một cái tiểu thế giới tại Ma Giới cũng không kỳ quái.”

Tư Lăng chớp mắt, dùng một biểu tình thần phục nhìn hắn, “Đại ca, làm sao huynh biết?”

Tư Hàn kìm nén liếc mắt nhìn hắn, nói: “Trọng Thiên cùng Tiểu Hồng không phải đã nói sao?”

Từ thần phục biến thành hoảng sợ, năng lực suy một ra ba của người này không phải quá mạnh mẽ rồi sao, còn có thể đoán phạm nhân chúng ta sống hay không đây? Chỉ bằng vài chuyện ngẫu nhiên về thời kỳ Thượng Cổ mà Trọng Thiên cùng Tiểu Hồng lải nhải, thế nhưng có thể suy đoán ra nhiều như vậy.

Tư Hàn hiếm được một lần hào phóng giải thích nghi hoặc cho đệ đệ ngốc, “Cái thế giới ở đáy biển này có lẽ là một tiểu thế giới do vị đại năng thời kỳ Thượng Cổ lưu lại, hơn nữa trong thế giới hắn sẽ có rất nhiều nơi như thế này, Linh giới, Ma Giới, Quỷ Giới, Yêu Giới đều sẽ có một chỗ như vậy tồn tại. Chúng ta hiện tại là đang ở một tiểu thế giới do tu sĩ Phật Môn lưu lại, nơi này trải rộng Phật tính, ảnh hưởng với các đệ lớn một chút. Động lực lúc trước đáy biển hắn là do tiểu thế giới này xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, gây ra hỗn loạn.”

Tư Lăng như có cảm giác, “Nếu là bất trắc nhỏ thì thôi, nếu là chuyện lớn...”

“Cố gắng tranh thủ thời gian rồi đi.” Tư Hàn quyết định thật nhanh, nhắm mắt bấm đốt ngón tay suy tính, lại nói: “Trước khi người bên ngoài vào phá hư tiểu thế giới, còn có thời gian.”

Tư Lăng gật đầu, bọn họ là vào sớm nhất, ngược lại thì có đủ thời gian lấy Thủy Liên, so với những người bên ngoài thì có thể tranh thủ nhiều thời gian hơn.

Nghỉ ngơi một lát, Tư Lăng cảm giác tốt hơn nhiều, cùng Tư Hàn hướng về ngôi chùa.

Vừa đến cửa, một loạt La Hán màu vàng hai tay tạo thành chữ thập chắn ở trước cửa, toàn thân bọn họ màu vàng, nhìn tựa như người thật vậy, chỉ từ cặp mắt không có chút linh khí kia mà biết được chúng nó là con rối. Xuyên qua 18 con rối La Hán màu vàng thì có thể nhìn thấy tượng Phật cực lớn màu vàng trong đại điện. Hai bên còn có tượng Phật với các loại tư thế cùng biểu cảm, hi vọng suy nhạc tham sân si oán*, biểu hiện ra trăm loại đáng sợ và tướng mạo của đời người.

* vui, giận, suy kém, hạnh phúc, tham lam, ganh tị, mê muội, oán hận

“Thủy Liên đang ở trong hồ nước bên trong.” Tiểu Yêu Liên hưng phấn nói, “Linh khí thật nồng, nơi đó là một hồ linh trì.”

Tư Lăng cũng rất hưng phấn, tuy rằng thần thức quét vào ngoại trừ Đại điện trang nghiêm thì căn bản không thấy được cái linh trì nào, cả cái lá của Thủy Liên cũng đều không thấy, bất quá Tiểu Yêu Liên nếu đã nói như vậy thì nhất định là có.

Tư Lăng nhìn về phía Tư Hàn, chỉ nghe hắn nói: “Đệ tạm thời lui ra phía sau đi.”

“...”

Đây là ghét bỏ hắn yếu đuối đuối cản trở sao?

Tư Lăng từ có chút thương tâm, bất quá lúc Tư đại ca đưa một ánh mắt nhẹ nhàng nhìn sang thì ừ ừ lui ra, cùng Trọng Thiên ngồi xổm trước cổng chùa nhìn Tư Hàn ung dung đi vào trong tự, chống lại mười tám vị La Hán bảo vệ. Hắn chỉ còn kém không lấy ra một bao hạt dưa, vừa cắn vừa xem Tư đại ca đại triển thần uy đánh bại mười tám vị La Hán.

Đây là lần đầu tiên sau khi bọn họ gặp lại, hắn được nhìn thấy Tư Hàn ra tay. Áo trắng như tuyết, dung sắc băng lãnh hững hờ, xuyên qua giữa mười tám vị La Hán, bàn tay trần, hoa sen trần phân tán khắp trời.

Cái tiểu thế giới này cũng giống như Biển Vô Tận, không thể sử dụng pháp bảo, chỉ có thể dùng khí lực cùng pháp lực của bản thân. Mà Tư Hàn lần này giao thủ chính là dùng một bộ quyền pháp, đáng vẻ phiêu dật, quyền pháp như mây. Bất quá rất nhanh, Tư Lăng phát hiện quyền pháp Tư Hàn sử dụng dần dần đổi thành một dạng chiêu số khác, một số chiêu số thế nhưng dần dần tương tự với chiêu số của những La Hán kia. Quyền phong đánh ra thậm chí kéo theo một tia sáng cầu vồng, ngầm có một tia Phật tính.

“...”

Tư Lăng khiếp sợ trừng to mắt: (⊙ o ⊙) mới có bao lâu, thế nhưng biến tất cả chiêu số của mười tám vị La Hán thành của mình, cái này cũng quá nghịch thiên rồi. Điều này cần sự quan sát hết sức tinh tế cùng ngộ tính cao siêu mới có thể hiểu được chiêu số của mười tám vị La Hán Phật Môn, hơn nữa còn ngộ ra Phật tính trong chiêu số.

Tư Lăng chớp chớp đôi mắt chưa xót, phục hồi lại thì phát hiện mình cứ như thế say mê nhìn suốt một tháng.

Một tháng này, Tư Hàn cùng những vị La Hán đối chiêu, dần dần ngộ ra chiêu số Phật Môn, thậm chí trong pháp lực ngầm có Phật lực. Đến khi Tư Hàn dùng chiêu số học được từ La Hán đánh bại họ, mười tám vị La Hán lại khôi phục bộ dáng con rối vốn có, lại không có sức sống.

Tư Hàn phát tay áo dài một cái, áo bào tung bay, nói với người đang trông ngóng trước cửa: “Vào đi.”

Tư Lăng cùng Trọng Thiên vui sướng lẫn vào, kinh ngạc mở to hai mắt nhìn, phát hiện lại tiến vào một thế giới khác. Không có đại điện tường vàng rực rỡ, mà là một linh trì sóng nước dập dờn, sương khói mờ mờ, giống như tiên cảnh. Trong ao trồng đầy Thanh Liên duyên dáng trong nước, hương khí bốn phía.

Thanh Liên, thánh vật Phật Môn. Cái hồ Thanh Liên này thế nhưng đều là Thanh Liên linh tính nhất trong Phật Môn. Chúng nó có khả năng tinh lọc vật Âm Tà trong Thiên Địa, nếu được tắm mình trong Phật pháp mà trưởng thành, tiến hóa cuối cùng sẽ là Thủy Liên - một trong ngũ Thánh Liên. Trong một ao Thanh Liên, một gốc hoa sen thanh mảnh thánh khiết trắng tinh, hấp thu linh lực trong trời đất, im lặng mà kiêu ngạo đuổi thân.

Tư Lăng như hiểu ra, xem ra Phật Tu lưu lại cái tiểu thế giới này là vì bảo vệ cái thánh vật Phật Môn này. Mà nơi này có lập bảo hộ tầng tầng, chỉ người có đủ Phật tính mới có thể được Phật tính do Phật Tu lưu lại trong chùa chấp nhận, cho phép bọn họ đi vào lấy thánh vật Phật Môn. Tư Hàn dùng một tháng so chiêu cùng mười tám vị La Hán, trong pháp lực ngộ ra Phật lực, chiếm được sự chấp nhận của mười tám vị La Hán thủ hộ Thánh Liên, mới khiến một ao Thánh Liên hiện ra ở trước mặt bọn họ.

Cho nên, nếu như không có Tư Hàn, bọn họ dù có thể tới đây cũng vĩnh viễn không thể lấy được Thủy Liên, chỉ có thể nhìn bảo vật mà than thở thôi. Từ dưới chân núi nghe được tiếng chuông, tới mười tám vị La Hán giữ cửa, Tư Lăng cùng Trọng Thiên đều chịu ảnh hưởng không nhỏ, khi đó xem như đã bắt đầu khảo nghiệm. Không cần phải nói, khảo nghiệm đến cuối cùng, bọn họ tuyệt đối đều sẽ thất bại toàn bộ, bởi vì bọn họ đều có thất tình lục dục, không thể như Phật vô dục vô tình, vô bi vô oán.

Tư Lăng thở dài, quả nhiên muốn có được ngũ Thánh Liên, quá trình là khổ sở nhưng kết quả là tốt đẹp.

Đối mặt một ao Thanh Liên cùng gốc Thủy Liên duyên dáng yêu kiều ở giữa kia, Tiểu Yêu Liên nhảy ra, không cẩn thận ngã quỵ xuống đất, lăn lăn đến trước chân Tư Hàn. Bất chấp đôi mắt xoay vòng vòng, Tiểu Yêu Liên gan lớn bằng trời kéo pháp bảo Tư Hàn, kêu lên: “Đại ca, đại ca, nhanh đi lấy Thủy Liên, còn có Thanh Liên cũng muốn lấy 2 cây~~”

Tư Hàn lợi vượt nước đi tới, đứng trong nước cẩn thận đào gốc Thủy Liên lên, đồng thời lại đào 2 cây Thanh Liên, lại lần nữa lợi nước trở về, tay áo bay bay, một giọt nước cũng không dính, tựa như tiên nhân. Tư Lăng cùng Tiểu Yêu Liên đều nhìn chăm chăm, rõ ràng là nam nhân băng lãnh đến mức khiến người run sợ, nhưng ở một khắc kia, tiên tư như thế làm cho người ta không nỡ chớp mắt.

“Cám ơn đại ca ~~” Tiểu Yêu Liên vui mừng hơn hờ tiếp nhận Thủy Liên cùng Thanh Liên, quay người liền vào không gian Hồng Liên.

Đợi sau khi Tiểu Yêu Liên ra ngoài, lại cảm một cái Bát Bảo bình, cẩn thận ghé vào bờ hồ, dùng Bát Bảo bình lấy một lọ linh dịch thả vào linh trì trong không gian. Có Thủy Liên gia nhập vào linh trì, không gian Hồng Liên lại thăng cấp một lần, mở rộng thêm vài lần, nơi có thể trồng trọt lại thêm rất nhiều.

Linh dịch trong hồ trong suốt ngọt lành, Tư Lăng uống hai hớp mà cả người sáng khoái, cũng nhận không được cảm ra hai cái Bát Bảo bình để thu lấy hai bình linh dịch, một lọ mình thu, một lọ giao cho Tư Hàn. Nhìn đến linh dịch trong hồ giảm xuống mấy cm, Tư Lăng âm thầm nói tiếng xin lỗi. Tóm lại vẫn không thể lấy hết toàn bộ linh dịch trong hồ đi, luôn muốn để lại một ít cho đám Thanh Liên trưởng thành. Nói không chừng trăm ngàn vạn năm sau lại sẽ tiến hóa ra một gốc Thủy Liên.

Chuyến này thu hoạch quá phong phú, không chỉ lấy được mấy chục gốc linh thảo cấp cao, còn được có được Thủy Liên cùng linh dịch, mọi người đều cảm thấy mỹ mãn.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 182: Kiểm Hồn

Lại đi lòng vòng ở chung quanh nhưng không phát hiện thứ gì, họ lại dọc theo đường cũ trở về.

Vừa ra khỏi ngôi chùa, đã nhìn thấy đồng bằng dưới chân núi có một đám tu sĩ đang tự giết lẫn nhau, đoán rằng có thể làm cho bọn họ tự giết lẫn nhau hẳn là công lao của đám Ân tùy thú kia. Nếu không phải loại Ân tùy thú này không dễ khống chế, Tư Lăng cũng muốn bắt một con về làm yêu sủng.

Hai người nhìn qua, liền biết cái tiểu thế giới do Phật Môn lưu lại này thực không dễ xâm nhập, dù cho vượt qua cái ải của Ân tùy thú, tiếng chuông trong chùa cùng mười tám vị La Hán càng là chỗ xương cứng, không phải tất cả mọi người đều có thể vô dục vô tình như Phật, cũng không phải ai cũng có ngộ tính siêu nhiên như Tư Hàn. Nghĩ thế, Tư Lăng không khỏi cảm khái những thứ trong Phật Môn, dù có đặt ngay trước mắt cũng không dễ lấy.

Không làm kinh động bọn họ, hai người xuống núi, hướng đường cũ đi trở về. Vừa ra khỏi cổng liền gặp phải một đám tu sĩ, hơn nữa đa phần là ma tu.

Từ xưa đến nay, Nhân, Ma không thể cùng tồn tại, cũng mặc kệ nguyên do, đánh trước rồi lại nói. Hơn nữa nhìn hai người này từ cánh cửa kia đi ra, tất nhiên là có thu hoạch, cho nên chuyện bọn họ cần làm lúc này chính là giết người đoạt bảo.

Tư Lăng vỗ túi trừ vật một phát, một xấp linh phù cấp cao đi ra, xếp thành Sát trận đánh tới. Hành vi hết sức giàu có khiến đám ma tu này không kịp phòng bị, bị nổ trúng, bị thương rất nặng, mất đi sức chiến đấu.

Hai người cũng nhân cơ hội rời đi.

Sau khi ra ngoài, bọn họ mới phát hiện sơn động trong đáy biển nơi nơi đều có dấu vết tu sĩ để lại, lại nhìn trên mặt đất, đầy thi thể xà yêu, xem ra dị động đáy biển quả thật hấp dẫn rất nhiều tu sĩ Ma Giới, ngay cả hung danh của Biển Vô Tận cũng không thể ngăn cản bọn họ tiến đến tra xét.

Chiếm được Thủy Liên, Tư Lăng tuy rằng cảm thấy hứng thú với những bảo vật khác trong tiểu thế giới, nhưng giờ còn không biết có bảo vật gì nên cũng không có lòng tham, ôm một loại thái độ có cũng được mà không có cũng không sao đến vậy xem. Tất nhiên, trước đó còn phải xem xét xem tiểu thế giới đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn mà có thể gây ra chấn động lớn như vậy. Nếu không phải vì loại dị động này, chỉ sợ thế giới vẫn an tĩnh ngủ say tại mấy vạn trượng sâu dưới đáy biển này sẽ không người nào tìm thấy.

Hai người một đường đi tới, phát hiện rất nhiều tu sĩ đều chạy đến quang môn (cánh cửa ánh sáng) kia. Nghe nói sơn động đáy biển có 5 quang môn như vậy, không có đi vào thì không ai biết được phía sau quang môn có cái gì. Bất quá nơi có quang môn thì cực bí ẩn, quanh quanh quẩn quẩn trong sơn động đáy biển thường sẽ đi nhầm chỗ, lại có đông đảo Lan xà gây trở ngại. Và lại, cực ít người đi ra được, nếu không phải bên trong có trở ngại tăng tăng kéo thời gian, thì chính là đã mất mạng ở bên trong.

Tư Lăng cùng Tư Hàn là người đầu tiên đi ra từ phía sau Quang môn, vì thế mới có thể khiến những tu sĩ kia kích động như thế.

Bất quá chỉ thời gian một tháng mà đã có rất nhiều tu sĩ đến nơi đây, trước mỗi một quang môn đều có tu sĩ canh gác, làm cho người ta có một loại cảm giác cho vào không cho ra. Tư Lăng thầm giật mình, vừa rồi bọn họ đi ra thì chỉ thấy những tu sĩ kia cũng vừa đến, ngược lại là không có người gác, chẳng lẽ khí tức của tiểu thế giới Phật Môn che dấu sâu như thế? Bất quá ngẫm lại, Phật cùng Ma vốn là đối lập, đám ma tu này khó phát hiện cũng đúng.

Hai người lại đi tới tới một quang môn khác, trước cửa có vài tu sĩ canh giữ, đều là ma tu Kim Đan kỳ. Bọn họ chỉ là nhìn lướt qua nhưng không hề ngăn cản bọn hắn, một thái độ thờ ơ lạnh nhạt. Điều này tăng thêm suy đoán lúc trước của Tư Lăng, chỉ sợ là đi vào dễ dàng, nhưng đi ra thì khó khăn.

Tư Hàn nhìn không chớp mắt, đi thẳng đến cửa ra.

Tư Lăng đi theo phía sau hắn, âm thầm quan sát xung quanh.

Lúc trở ra đã không còn như lúc trước, trước mặt bọn họ là một vùng địa ngục đầm máu, khắp thế giới đều đầy máu tanh, tựa hồ chân trời cũng bị mùi máu tanh này xông đến đầy sát khí. Cảnh sắc là một vùng lửa đỏ rực rỡ, dưới đất đều là thi thể yêu thú, có thể thấy được nơi này lúc trước trải qua trận tàn sát như thế nào. Phía trên giữa không trung, một đám tu sĩ đang đánh hăng say. Tư Lăng nhìn đám tu sĩ kia thì phát hiện ba người quen.

“Là bọn Lâm Dương.” Tư Lăng có chút mừng rỡ. Lần đột nhiên gặp lại này thật là làm cho người ta khoái trá.

Lúc này mới nhìn rõ, đây là một đám ma tu tại bao vây ba người Liễu Thành Phong, Tô Hồng Phi, Lâm Dương. Nhìn cái dạng kia, đoán chừng là bọn họ được thứ gì tốt, mới khiến cho đám ma tu đó vây nhốt bọn họ.

Tư Lăng phóng người lên, bay qua, vừa ra tay chính là một xấp linh phù, đánh bay một góc vòng bao vây của ma tu, đập lên một thanh kiếm do Hồn lực ngưng tụ bay vào. Tư Hàn khoanh tay đứng ở bên ngoài, sắc mặt lạnh lùng, lại giống như núi cao ép tới đỉnh đầu nặng trĩu.

“Tư sư huynh, Tư tiểu đệ!” Liễu Thành Phong vừa mừng vừa sợ.

Lâm Dương càng là mừng rỡ như điên, “Tiền bối.” Đối tượng ôm đùi rốt cuộc xuất hiện, thật là quá không dễ dàng QAQ

Tư Lăng không keo kiệt cho hắn một nụ cười, nhìn thấy một người một quỷ này đột nhiên quay mặt đi, cũng không để tâm, lại chào hỏi cùng Tô Hồng

Phi, rồi nói với mấy người: “Chúng ta giết ra đi.” Tuy rằng không quan sát tỉ mỉ, nhưng dùng thần thức bao trùm cũng nhìn ra được tiểu thế giới này đã bị phá hư không còn hình dạng, căn bản không có bảo vật gì đáng nói. Mà bọn họ lại bị người ta vây giết như thế, có lẽ là chiếm được bảo vật rất tốt.

Ba người Liễu Thành Phong gật đầu đồng ý, như thế cũng khẳng định suy đoán của Tư Lăng.

Nhìn thấy hai người xuất hiện, đám ma tu này ban đầu cũng không bận tâm, đợi khi phát hiện Tư Hàn đứng phía sau, loại uy áp tuyệt đối của tu sĩ cao cấp kia làm cho bọn chúng thâm phát run, trực giác cái tên nam tu lạnh như băng này không dễ chọc. Mặc dù cùng là tu sĩ Nguyên Anh kỳ nhưng cũng nhìn ra được tên Nhân tu này tu vi sâu không lường được, cùng cấp không thể địch nổi.

Đám Ma tu liếc nhìn nhau, đột nhiên nói với Liễu Thành Phong: “Tiểu tử, nếu ngươi giao thanh Kiếm Hồn ra đây, chúng ta liền buông tha cho các ngươi, thế nào?”

Liễu Thành Phong như đinh đóng cột mà nói: “Năm mơ!”

Tô Hồng Phi đột nhiên cười rộ lên, “Đừng phí tâm cơ chằm ngồi ly gián, đối với chúng ta là vô dụng.” Nụ cười của nàng dịu dàng, trong mi mắt không giấu được sự tự tin.

Kiếm Hồn tuy rằng hiếm có, nhưng hiện đã bị Liễu Thành Phong thu phục, thuộc về cơ duyên của Liễu Thành Phong. Mà Tô Hồng Phi cả hai đời cũng không phải sống uống phí, nàng tuy rằng tiếp xúc không nhiều với Tư Hàn, nhưng lại biết thái độ làm người của Tư Hàn, quả thực tựa như tuyết trắng trên núi cao, cao thượng ngạo nghễ, trước giờ khinh thường cướp đoạt cơ duyên của người khác. Nếu lúc này đến là những người khác, dù là đồng môn sư huynh đệ, nàng còn phải lo lắng một chút, nhưng đối với Tư Hàn, nàng hoàn toàn không cần lắng. Về phần Tư Lăng, những năm gần đây, nàng cũng coi như là tìm hiểu được khá rõ, hình như là chịu ảnh hưởng của huynh trưởng, phẩm đức là đáng được tin tưởng, làm cho nàng hoàn toàn không cách nào coi hấn và tên “Tư Lăng” đời trước là cùng một người.

Ma tu biểu tình không vui, giận dữ nói “Như thế liền đừng trách chúng ta.”

Đám ma tu vây quanh bọn họ tu vi cao nhất chỉ là Nguyên Anh hậu kỳ, lại bởi Biển Vô Tận hạn chế không thể sử dụng pháp bảo, chống lại Tô Hồng Phi vốn đã quen dùng thân thể làm vũ khí thì cũng chiếm không được thượng phong. Hiện tại phía sau lại còn có Tư Hàn áp trận, khiến cho bọn họ rất nhanh liền thoát khỏi bao vây của ma tu, hướng về phía Quang môn mà vọt qua.

Tư Lăng lại một lần nữa giờ lại trò cũ, đánh tới một xấp linh phù, trong lúc nhất thời tiếng ầm ầm vang bên tai không dứt, cũng ngăn cản những tu sĩ kia đuổi giết.

Liễu Thành Phong nhìn thấy mà hết sức hâm mộ, vừa chạy trốn vừa hỏi: “Tư tiểu đệ, linh phù của cậu thật nhiều, có còn hay không, cho huynh đệ mấy tấm bảo mệnh đi.” Không trách Liễu Thành Phong lại như thế, hấn là kiếm tu, kiếm chính là sinh mạng. Nhưng ở loại địa phương hoàn toàn không thể sử dụng pháp bảo này thì tựa như mảnh thú bị nhốt trong nanh, sức chiến đấu yếu không chỉ một điểm, dọc theo con đường này, hoàn toàn là dựa vào Tô Hồng Phi xung phong giết ra.

Tư Lăng nghe xong, vô cùng hào phóng vứt cho hấn một chồng linh phù, Liễu Thành Phong mặt mày hớn hờ, nói thẳng: “Tư tiểu đệ là đại hảo hán, chúng ta vẫn làm huynh đệ đi ~”

Tư Lăng nghe được có chút buồn cười, nhưng không đáp lại hấn nữa, hướng về quang môn kia xông tới.

Vừa ra khỏi Quang môn, đám Tô Hồng Phi cũng sớm có chuẩn bị, lúc tu sĩ thủ vệ ra tay thì cũng đồng thời xuất thủ. Các loại pháp thuật bay loạn xạ, trong đó tên tu sĩ thủ vệ Nguyên Anh cũng bị dị băng của Tư Hàn trực tiếp đóng băng.

Chạy trốn trong thông đạo một hồi, rất nhanh liền thoát khỏi truy đuổi của đám tu sĩ Ma tộc kia, rốt cuộc đến một sơn động rộng rãi thì bọn họ ngừng lại nghỉ ngơi khôi phục linh lực.

Tư Lăng lấy ra linh tửu đưa cho đám Liễu Thành Phong, hỏi: “Các cậu tới Biển Vô Tận lúc nào?”

Tô Hồng Phi uống một ngụm linh tửu, hỏi đáp: “Chúng ta là bị ma tu đuổi giết mới tiến vào Biển Vô Tận. Nguyệt Thiên Dạ giết con trai của một vị thần quân Ma Giới, thần quân kia trong cơn giận dữ, hạ lệnh giết chết tất cả Nhân tu tiến vào Ma giới, chúng ta tất nhiên cũng bị liên lụy, bị Ma tộc đuổi theo chạy trốn tới nơi này. Vốn là nghe nó hung danh của Biển Vô Tận, bọn họ hấn là không dám tùy tiện xông vào, không nghĩ tới Biển Vô Tận đột nhiên xảy ra dị động.”

Tư Lăng gật đầu tỏ vẻ hiểu được. Ba năm trước gặp được Nguyệt Thiên Dạ tại Biển Vô Tận thì nghe được đối thoại của đám ma tu kia, cũng biết Nguyệt Thiên Dạ gan lớn bằng trời dám giết con trai của tu sĩ Hóa Thân Ma tộc. Đương nhiên, khi nghe được loại chuyện này, Tư Lăng chỉ cảm thấy chẳng kỳ quái chút nào. Nguyệt Thiên Dạ tồn tại chính là thể chất hấp dẫn phiền toái. Giống như bất kể là vô tình hay cố ý, sự tình cuối cùng sẽ tìm tới nàng ta, làm cho nàng ta không xuất thủ không được.

“Nguyệt Thiên Dạ hình như đến nơi nào, cuối cùng đều sẽ gây ra thực nhiều phiền toái. Dù là đến Ma Giới cũng không biết yên ổn, chẳng hiểu ra sao liền có thể kết thù. Lúc trước đi cùng bọn họ, chúng ta thật đúng là bị liên lụy không ít.” Liễu Thành Phong uống linh tửu tông kết.

Lâm Dương tuy rằng không quen thuộc với Nguyệt Thiên Dạ, nhưng vài lần gặp, không thể không thừa nhận Liễu Thành Phong nói rất đúng, Nguyệt Thiên Dạ chính là kẻ chẳng hiểu ra làm sao cũng có thể hấp dẫn thù hận, chỉ hi vọng đừng gặp được nàng ta.

Tư Lăng trong lòng suy đoán, loại thân thể quái lạ kéo thù hận, tạo sự cố này cảm giác giống như là chuyện mà nữ chủ trong tiểu thuyết nên làm, như vậy

mới có thể thúc đẩy tình tiết phát triển nha. Bất quá đây là cái thế giới chân thật, hoàn toàn không thể là tiểu thuyết đâu.

“Đừng ròi, các cậu đến đây lúc nào?” Liễu Thành Phong hưng trí bưng bưng hỏi, thức thời không hỏi bọn họ thu hoạch được gì, bọn họ mặc dù là đồng môn sư huynh đệ, nhưng lại không phải cùng một sư phụ, có chuyện vẫn là phải giữ lại.

“Tôi một tháng.”

Lại nói chút tình hình gần đây, đồng thời Tư Lăng cũng biết bốn năm trước, hắn bị trọng thương được Tư Hàn mang đi thi Lâm Dương kết bạn cùng bọn Liễu Thành Phong, mấy năm nay vẫn luôn đi cùng nhau. Bọn họ vốn là muốn tới tìm bọn hắn, đáng tiếc Ma Giới quá lớn, lại bị bọn Nguyệt Thiên Dạ liên lụy mà chạy loạn khắp nơi, vì thế vẫn chưa thể gặp gỡ.

Rất nhanh, linh lực mấy người đều khôi phục.

Liễu Thành Phong chép chép miệng, nói với Tư Lăng: “Tư tiểu đệ, linh tửu của cậu thật không sai, bán cho ta vài hũ đi.”

“Nói bán cái gì, đưa cho cậu vài hũ cũng không thành vấn đề.” Tư Lăng nói xong, từ trong túi trữ vật lấy ra linh tửu, Liễu Thành Phong, Tô Hồng Phi, Lâm Dương ba người mỗi người đưa hai mươi hũ, hết sức hào phóng. Sở dĩ lại hào phóng như vậy là bởi vì nhiều năm qua, Tiểu Yêu Liên ư rất nhiều đặt trong không gian Hồng Liên, bọn họ cũng uống không hết, trong Ma Giới cũng bán không được, lấy để tặng người cũng không lãng phí.

Thấy ngay cả mình cũng có phần, Tô Hồng Phi có chút kinh ngạc, neho mắt, thật không chối từ mà nhận lấy.

Nói đến thì rất đáng thương, tuy rằng bọn họ đều xuất thân danh môn, vật tư tu luyện không thiếu, nhưng ở nơi Ma Giới linh lực mỏng manh này, bất kể là tu luyện hoặc là hấp thu linh lực đều chỉ có thể hấp thu từ linh thạch hoặc thứ gì đó ẩn chứa linh lực. Những năm gần đây linh thạch cũng hao tổn bảy tám phần, thật là đáng thương vô cùng. Nếu ở thời điểm chiến đấu, có loại linh tửu có thể nhanh chóng bổ sung linh lực như thế này thì cũng tăng thêm vài phần bảo đảm. Đặc biệt linh tửu Tư Lăng ư không chỉ có phương thuốc không truyền ra ngoài của Khúc gia, sử dụng linh quả linh thảo đều là thứ hấp thu Mộc Linh khí tại không gian Hồng Liên, chất lượng tốt hơn bên ngoài mười mấy lần, khiến đám Trương Như Hiệp rất thích.

Thấy Tư Lăng rộng lượng như vậy, Liễu Thành Phong cười hi hi nói: “Nếu không cần linh thạch, không bằng lại cho vài hũ đi.” Càng quen thuộc cùng Tư Lăng, Liễu Thành Phong càng không coi mình là người ngoài.

Tư Lăng có chút buồn cười, cũng không biết mình như thế nào lẫn lộn thành bằng hữu với Liễu Thành Phong. Lần đầu tiên gặp mặt thì còn bị cậu ta không có mặt mũi làm thành nữ tu, cái miệng kia cũng không quản được, dễ dàng đắc tội với người khác.

Lúc hai người đang nói giỡn thì đột nhiên toàn bộ sơn động lại bắt đầu chấn động dữ dội, một uy áp làm cho người ta kinh sợ lan tràn toàn bộ trong sơn động. Tu vi thấp như Lâm Dương thậm chí bỏ nhào quỵ rạp xuống đất.

Mọi người kinh sợ nhìn phương xa, loại uy áp đáng sợ này tựa như một loại thánh thú viễn cổ xuất thế, vạn vật thần phục.

Chẳng lẽ, đây chính là nguyên nhân lúc ấy làm cả Biển Vô Tận phát sinh dị động?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 183: Chuyện đau trứng

Loại uy áp khắp trời này khiến vạn vật chúng sinh cam tâm tình nguyện thần phục dưới đất.

Thánh thú Viễn cổ thức tỉnh!

Ở Biển Vô Tận, tất cả tu sĩ đều kinh hãi, đến khi phản ứng kịp thì không khỏi mừng rỡ như điên, mắt lộ vẻ tham lam.

Thánh thú Viễn cổ là thứ mà ngay cả những tiên nhân Thượng cổ cũng ít gặp, huống chi lưu truyền đến nay đã không còn tin tức gì của Thánh thú. Đối với người tu tiên hiện nay, một yêu thú có huyết thống Thượng Cổ đã làm người ta tranh cướp đến vỡ đầu, mà con yêu thú này lại có được hơi thở của Thánh thú, có được uy áp làm cho người ta sợ hãi như thế, nói vậy huyết thống càng thêm cao quý, làm sao không khiến người ta động tâm?

Theo Truyền thuyết, ở viễn cổ có tứ Đại Thánh thú: Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ. Đó là Thánh giả đáp lại Thiên Địa mà sinh ra, toàn bộ Tiên Linh giới đều do chúng nó làm chủ. Sau này, thiên địa phát sinh một trận Hạo kiếp (đại nạn), tứ Đại Thánh thú không biết tung tích. Mà theo thời gian trôi qua, sau này xuất hiện rất nhiều hậu duệ của tứ Đại Thánh thú, nhưng huyết thống lại không còn tinh khiết, không còn uy thế của Thánh thú, dần dần, thế giới biến thành Nhân tu làm chủ. Hơn nữa, không phải thứ gì cũng đều xứng danh là thánh thú. Tựa như dòng Thần Long hiện tại ở Thượng Giới cũng chẳng qua chỉ là huyết thống pha tạp, chỉ có thể xưng là Thần Long, lại không có uy danh của thánh thú Thanh Long.

Mà lúc này, uy thế của con Thánh thú này tuy rằng làm cho người ta sợ hãi, nhưng khí tức lại hết sức yếu ớt, cảm giác tựa như một thú con vừa mới ra đời, có lẽ vẫn luôn bị phong ấn ở nơi này, tới nay mới phá xác đi ra. Cũng bởi vì nó xuất thế, không thể che giấu khí tức Thánh thú viễn cổ, mới khiến

toàn bộ Biển Vô Tận nhận thấy chấn động.

Lúc mọi người đắm chìm trong khí tức cường đại kia thì đột nhiên, khí tức thánh thú chợt tắt, dần dần trở nên khi còn khi yếu, dường như có người đang thi triển khế ước, mạnh mẽ thu phục thánh thú.

“Thánh thú bị người ta thu phục?” Liễu Thành Phong giật mình nói.

Người nào lợi hại như thế, thế nhưng có thể trực tiếp xuống tay thu phục ngay khi thánh thú vừa thức tỉnh? Cũng không biết đây là thực lực hay là vận khí. Hoặc là nói, vận khí cũng là một loại thực lực.

Tô Hồng Phi cười nhạo một tiếng, “Đây chính là một trong những Thánh Thú thống trị linh giới Viễn cổ, há dễ dàng thu phục?”

Nghe vậy, Tư Lăng không khỏi nghiêng đầu liếc mắt nhìn nàng ta, lại thấy nàng đã rũ mi, lông mi thon dài như lông vũ nhẹ nhàng rung động, che lấp đôi mắt dịu dàng lại sáng ngời kia. Bất quá, lời này của Tô Hồng Phi ngược lại là đánh sâu vào tâm hần. Cái thứ Thánh thú viễn cổ này, mặc kệ nó vì cái gì bị phong ấn ở nơi này, lúc này mới có thể được thấy ánh mặt trời là nhất định có cơ duyên. Kể từ trước ở Hạ giới này đối với nó mà nói, bất quá chỉ là con kiến mà thôi, không có khả năng hoàn toàn đem nó thu phục.

Bởi vì Thánh thú viễn cổ đột nhiên xuất thế, toàn bộ đáy biển đều kinh động, thậm chí phía trên Biển Vô Tận, những tu sĩ Hóa Thần xưa nay không quản sự cũng ào ào đuổi tới.

Trong sơn động, mọi người vẫn duy trì động tác lúc trước, chỉ là ngừng đầu nhìn hư không, thần thức kín đáo chú ý xung quanh. Đến khi thấy thế giới đáy biển này vì Thánh thú xuất thế mà có rung chuyển sụp đổ, mấy người đứng lên, bắt đầu chạy ra ngoài.

Tư Lăng mắt nhìn Lâm Dương, ngay lúc Lâm Dương sợ hãi kinh ngạc thì bên hông liền bị một sợi dây thừng do hồn lực ngưng tụ trở lại, sau đó cả người bởi vì đôi phương chạy nhanh mà bay lên, tựa như con diều bay giữa không trung.

Lâm Dương: T^T vì quái gì chẳng thấy chút vinh hạnh vì được hần nhớ thương chứ?

Mặc dù bây giờ tình huống khẩn cấp, nhưng thấy Lâm Dương lại một lần nữa bị Tư Lăng làm điều ả, Liễu Thành Phong cùng Tô Hồng Phi đều nhịn không được phì cười. Bọn họ cũng biết Lâm Dương hiện tại chỉ là Trúc Cơ hậu kỳ, tu vi quá thấp, nếu bọn họ không để ý thì chết như thế nào đều không biết. Hơn nữa Lâm Dương nói đến cùng cũng chỉ là một tên Quỷ Tu kết bạn đồng hành được vài năm, vô thân vô cớ cùng bọn họ, dù trong lúc nguy cấp vứt bỏ không để ý tới cũng là chuyện đương nhiên. Nhưng Tư Lăng tại thời điểm khẩn cấp như vậy cũng không quên hần, thật không biết có nên nói tiếng ngu ngốc hay vẫn là khen ngợi hần nhân phẩm tốt.

Bất quá, ít nhất ngốc được thật đáng yêu, nếu có năng lực có thể làm được thì nhất định không quên giúp một tay.

Tô Hồng Phi mặt mày nhu hòa lại, tâm tình bỗng nhiên cực tốt, đột nhiên sinh ra một loại ý niệm đi phá hư chuyện Nguyệt Thiên Dạ thu phục Thánh thú viễn cổ.

Nói đến, tuy rằng đời trước bởi vì Nguyệt Thiên Dạ nên chết rất thảm, nhưng Tô Hồng Phi không thể không khen Nguyệt Thiên Dạ một tiếng, quả là kẻ tập hợp vận may mà thế gian hiếm thấy. Dường như tất cả vận tốt ở thế giới này đều tập trung vào trên người nàng ta, thứ gì tốt đều để cho nàng chiếm. Ngẫm lại mình đời trước, tư chất chỉ là trung đẳng, tu luyện mấy trăm năm mới đến Kim Đan, bởi được sư phụ ưu ái nên vẫn ngây ngốc trong môn phái dốc lòng tu luyện, không cần giống các sư tỷ đệ khác phải thường xuyên xuất ngoại làm nhiệm vụ. Tất cả chuyện của Nguyệt Thiên Dạ nàng đều biết được từ sư môn, lúc ấy còn hết sức hâm mộ. Lại bởi Nguyệt Thiên Dạ có cống hiến cực lớn đối với sư môn, sư môn có chút trông mong với nàng ta, quả thực chính là người đứng đầu toàn bộ Thương Vũ giới. Lúc ấy nàng ta chỉ là tu sĩ Nguyên Anh kỳ, nhưng cả tu sĩ Hóa Thần đều phải khách khí với nàng.

Lúc ấy, giống như nghe nói Nguyệt Thiên Dạ thu phục một con Thánh thú viễn cổ tại Ma Giới, bất quá bởi vì Thánh thú viễn cổ bị phong ấn quá lâu, linh thể quá mức suy yếu, sau khi cho Nguyệt Thiên Dạ một giọt tinh huyết của Thánh thú viễn cổ thì lại lần nữa ngủ say. Mà giọt tinh huyết kia được luyện hóa cũng mang tới rất nhiều lợi ích cho Nguyệt Thiên Dạ, chiếm được truyền thừa của Thánh thú viễn cổ, khiến cho tu vi nàng ta càng tinh tiến. Hơn nữa có uy danh của Thánh thú viễn cổ, người Thương Vũ giới dám trêu tới nàng thật đúng là không nhiều.

Tô Hồng Phi khuôn mặt hơi trầm, hơi mím môi. Đời này đã sớm không giống với đời trước, Nguyệt Thiên Dạ dù may mắn nhưng cũng phải chịu khổ khắp nơi. Đặc biệt là ở Thông Thiên tháp, nàng ta đã không phải người đầu tiên lên tầng thứ chín, không có được cái tiên khí kia, thậm chí lúc Ma Giới tiến công đại lục Thương Vũ, người trợ giúp Thiên Tông phải tránh được một kiếp không phải nàng mà là Tư Hàn. Đồng thời, nàng ta cũng đã bị trục xuất khỏi Thiên Tông phái, chỉ là tên tán tu, thanh danh tại Trung Ương đại lục tuy vang dội nhưng đều vì gặp rắc rối mà có được.

“Nơi này thật sự muốn sụp sao? Những tiểu thế giới kia thật là đáng tiếc.” Liễu Thành Phong thờ dãi.

Không trách hần tiếc nuối như thế, hần tuy rằng xông vào tiểu thế giới của đại năng Yêu Tu, nhưng ở nơi đó đã thấy được rất nhiều thứ tốt, mà hần cũng có được Kiếm hồn hiếm có trên trần thế. Chỉ tiếc là, những tu sĩ cũng vào quá mức tham lam, mạnh mẽ cướp bóc tiểu thế giới không chừa thứ gì, yêu thú thủ hộ bên trong đều giết sạch.

Chẳng qua chỉ là một tiểu thế giới Yêu Tu lưu lại cũng đã phong phú như thế này, mấy cái tiểu thế giới khác chắc cũng như thế. Nhưng hiện nay bởi vì Thánh thú viễn cổ xuất thế, khiến thế giới này sụp đổ, những quang môn kia cũng theo đó mà bị chìm ngập, thứ phía sau cửa trong tiểu thế giới khả năng tìm không được nữa.

Tô Hồng Phi nhếch môi cười, nói: “Sư đệ, phải là may mắn, nơi này sắp sụp đổ, thế mới có thể bảo hộ những tiểu thế giới khác.”

Liễu Thành Phong nghĩ nghĩ, lòng vui vẻ nói: “Sư tỷ nói phải.”

Nghe được lời nói của hai sư tỷ đệ, Tư Hàn nhìn bọn họ một cái, tuy rằng trên mặt vẫn lạnh như băng, lại có thể nhìn ra vẻ tán thành trong mắt của hắn.

Liễu Thành Phong tình tình tùy tiện không cảm giác được, Tô Hồng Phi lại miễn cưỡng chú ý đến, trong lòng khẽ động, không khỏi mỉm cười. Có thể được người nam nhân này tán thưởng, cũng là một việc làm người ta kích động.

Àm âm âm-

Lại là một tiếng vang kinh thiên động địa, đất đá phía trên sơn động ào ào rơi xuống, mọi người vừa chạy vừa tránh đá rơi nên không khỏi có chút bó tay bó chân. Mà làm cho bọn họ kinh sợ là toàn bộ đáy biển đều chịu không nổi luồng uy áp kia, nếu không kịp thời đi ra ngoài, bọn họ rất nhanh sẽ bị đè ở phía dưới. Dù là thân xác tu tiên cũng không thể chịu được loại uy lực tự nhiên này, sẽ bị ép thành một đồng máu thịt.

Lại một tiếng nổ mạnh kinh thiên động địa, thánh thú kia phá biển đi ra, cả thế giới bắt đầu đổ xuống.

Tư Lăng phun ra một ngụm máu, cường chế khởi động Hồn lực tráo ngăn trở tầng đá đã sắp sụp phía trên. Không chỉ hắn, Liễu Thành Phong, Tô Hồng Phi cũng làm như thế. Bởi vì con thánh thú kia mạnh mẽ rời đi, cả thế giới bởi vì lực phá hoại của nó mà sụp đổ. Có lẽ đây cũng là bởi vì có người muốn lấy sức lực của con kiến để thu phục thánh thú, chọc giận nó, mới khiến nó liều mạng rời đi. Chỉ là không biết thế giới bên ngoài còn có tu sĩ càng thêm cao giai đang chờ nó tới.

Tư Lăng hận nghiêng răng nghiêng lợi. Sao có thể chết ở chỗ này chứ, tuyệt đối phải chống đỡ!

Không chỉ là Tư Lăng, Tô Hồng Phi cũng hận nghiêng răng nghiêng lợi, nếu nàng biết Thánh thú bị phong ấn ở nơi này, tuyệt đối sẽ túm lấy sư đệ chạy càng xa càng tốt, tuyệt đối không tranh giành vùng nước đục này. Quả nhiên dính lên Nguyệt Thiên Dạ thì không có kết cục tốt. Đồng thời cũng hối hận mình đòi trước một lòng tu luyện, trước khi Kỳ Trường Ca hủy hôn thì cuộc sống quá yên bình, chưa bao giờ quan tâm tới thứ khác, tất cả những chuyện Nguyệt Thiên Dạ làm đều biết được từ sư môn, hơn nữa đều đã được mỹ hóa.

Lúc mọi người bó tay, đột nhiên, Tư Lăng cảm giác có người đập hông hắn một cái, toàn thân nhào về phía trước, lăn vào một khe nứt không gian. Sau đó là Lâm Dương, Liễu Thành Phong, Tô Hồng Phi, từng người từng người lăn vào, cuối cùng là một nam nhân thân mặc Tuyết Y lạnh như băng bước vào khe nứt không gian.

Mọi người: =□=! Tuyệt đối là bọn họ hoa mắt. Loại thần thông xé rách không gian này không phải tu sĩ Hóa Thần kỳ mới có thể sử dụng sao? Tư Hàn sao lại biết?

Tô Hồng Phi cùng Liễu Thành Phong đồng thời nghĩ tới vài năm trước, lúc Tư Lăng thiếu chút nữa bị Âm Hâm thần quân giết thì Tư Hàn cũng là từ khe nứt không gian đi ra, cứu Tư Lăng. Lúc ấy bọn họ suy đoán Tư Hàn hẳn là dùng pháp bảo không gian để phụ trợ, cũng không phải là không có trường hợp như thế, cho nên ngược lại cũng không quá kinh ngạc. Nhưng lúc này, chịu trời buộc của Pháp tắc Biến Vô Tận, bọn họ căn bản không có khả năng sử dụng pháp bảo, chỉ có thể hoàn toàn bằng năng lực bản thân.

Mọi người ánh mắt có chút lấp lóe, bất quá nhìn sắc mặt lãnh băng, không có chút nhân khí của nam nhân kia, không ai dám lên tiếng hỏi.

Ngược lại, Lâm Dương lại một lần nữa cảm khái lựa chọn đối tượng ôm “đùi” của mình là đúng, Tư Lăng có đại ca lợi hại như vậy, mình coi như làm tên tai sai cũng là nguyện ý.

Nán lại tại khe nứt không gian một lát, Tư Hàn lần nữa xé không gian. Bọn họ từ trong không gian đi ra, phát hiện đã đến mặt biển.

Một loại may mắn sống sót sau tai nạn làm bọn hắn mừng rỡ như điên, có chút khó thể kèm chế.

Tư Lăng nghiêng đầu, có chút khẩn trương hỏi, “Đại ca, huynh không sao chứ?”

Nghe được lời hắn nói, bọn Liễu Thành Phong cũng bất chấp cái khác, đều nhìn về phía Tư Hàn, phát hiện sắc mặt của hắn có chút tái nhợt.

Tư Hàn lật tay cầm ra một lọ linh dịch, uống một ngụm, khôi phục linh lực khô kiệt, chỉ nói: “Không sao.” Thấy hắn vẫn có chút lo lắng, lại nói: “Linh lực tiêu hao sạch.”

Nghe xong, mọi người có chút đầm chiêu. Tuy rằng nắm giữ thần thông của tu sĩ Hóa Thần, nhưng lại vẫn không phải tu sĩ Hóa Thần, cho nên mỗi lần xé toạc không gian thì sẽ làm cho hắn hao sạch linh lực. Bất quá, chỉ riêng hắn lấy tu vi Nguyên Anh kỳ, có thể lĩnh ngộ đến thần thông của Hóa Thần kỳ, vậy đã có thể nói, người này rất nhanh sẽ có thể lần nữa đột phá. Hoặc là, hắn đã sớm đến được thời cơ đột phá, lúc này chỉ là áp chế tu vi, tránh để tâm cảnh theo không kịp tu vi.

Quả nhiên là người so với người thật tức chết.

Mọi người giật giật khóe miệng, lặng lẽ quay đầu, đỡ phải sinh ra các loại ao ước, ganh ghét oán hận.

Đúng lúc này, bọn họ chú ý đến dao động đầu pháp ở xa xa. Không chờ bọn họ phản ứng kịp thì Trọng Thiên vẫn an tĩnh nằm trên vai Tư Lăng đột nhiên “xoạt” một tiếng, dang rộng bốn đôi cánh, như tia sáng bay vọt tới nơi đầu pháp.

“Trọng Thiên!”

Tư Lăng quát to một tiếng. Tốc độ Trọng Thiên quá nhanh, chỉ để lại cho bọn họ một vệt đen, giây lát đã biến mất. Chẳng lẽ, Trọng Thiên coi trọng con thánh thú kia, muốn đi thu người ta làm tiểu đệ? Không đúng, phải nói, loại yêu thú Thượng Cổ như Trọng Thiên đời nào có kia năng lực đi bắt người ta làm tiểu đệ, đi làm tiểu đệ cho Thánh thú còn có lý.

Nghĩ như vậy, Tư Lăng lập tức ngưng ngáy da đầu. Hầu hạ một tên Đại gia không đủ, chẳng lẽ hắn còn phải hầu hạ thêm một đại gia khác?

Tiểu Lăng Từ khổ sở nhất thời đau trứng, phải kiên quyết phản đối chuyện này phát sinh!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 184: Cướp Thánh Thú

Nhìn thấy Trọng Thiên biến mất, mọi người chân chờ một lát, nhưng không mạo muội đuổi theo mà chỉ là nhìn về phía Tư Hàn.

Mọi người tại chỗ đều tự biết mình, cái thứ Thánh thú này xuất thế, cũng không phải là một đám tu sĩ Kim Đan nhỏ nhỏ như bọn họ có thể mơ tưởng. Hãy xem các loại uy áp cường hãn đằng trước liền biết, ngay cả đến gần một chút đều đã sinh ra hoảng sợ. Đương nhiên, phú quý tìm từ trong hung hiểm, cuộc một phen không chừng sẽ có kết quả không tưởng được, nhưng kết cục này lại thường là thân tổn đạo tiêu, dù số mệnh có thể nào, ở trước sức mạnh tuyệt đối thì chỉ có thể mặc người ta xâu xé.

Tư Hàn thần sắc lạnh lùng, nhìn không ra tâm tình của hắn, sau đó vung tay áo rộng lên, bước về phía trước.

Mọi người vội vàng đi theo.

Liễu Thành Phong về mặt hưng phấn, tuy rằng Thánh thú là không thể mơ ước, nhưng đi xem tu sĩ đấu pháp cướp Thánh thú cũng là một chuyện lý thú. Hơn nữa nếu không có gì bất ngờ xảy ra, bọn họ hẳn sẽ sớm kết Nguyên Anh, hiện tại được nhìn các tu sĩ Nguyên Anh, Hóa Thần ra tay, cũng có thể có một hồi cảm ngộ, có lợi với tu hành của bọn họ về sau, sao lại không làm.

Rất nhanh bọn họ đã đến gần nơi đó. Khoảng cách vừa vặn ở ngoài phạm vi tấn công của tu sĩ Hóa Thần, nếu như có cái gì ngoài ý muốn thì cũng có thể kịp thời né tránh, cũng chẳng gây chú ý với người khác.

Tư Hàn nhìn thoáng qua, quay đầu nói với người hai mắt sáng rỡ bên cạnh: “Lát nữa phải cẩn thận.”

Tư Lăng chớp mắt, nhanh chóng phản ứng được lời này là nói với mình, hẳn là huynh ấy phát hiện thứ gì đó ngoài ý muốn, bèn nhanh chóng gật đầu.

Liễu Thành Phong sáp lại, dùng một loại giọng điệu vừa nhiều chuyện vừa hâm mộ nói: “Tư tiểu đệ, thật tốt nha, có đại ca quan tâm cậu như vậy, quan hệ của các cậu thật tốt...” Quan trọng nhất là, hắn vô cùng muốn biết, Tư tiểu đệ làm thế nào khiến một núi băng không nhân khí nói ra lời có tính người như thế. Cho nên mới nói, Tư tiểu đệ mới là kẻ lợi hại nhất sao?

Tư Lăng mặt không chút biểu cảm, thần nhiên nói: “Cậu cùng Tô đạo hữu chẳng phải cảm tình hết sức tốt sao? Có sư tỷ quan tâm cậu như vậy, cậu còn có cái gì không thỏa mãn?”

“Ách...”

Liễu Thành Phong yên lặng lui lại. Nếu hắn nói không thỏa mãn, sư tỷ tuyệt đối sẽ cho một quả đấm đánh lại đây. Uy lực nắm đấm của sư tỷ vô cùng lớn, cả tu sĩ Nguyên Anh cũng bị thua thiệt, cho nên... Hình như cũng không có gì không thỏa mãn.

Thấy bọn họ không quan tâm mình nữa, Tư Lăng xê dịch đến phía sau Tư Hàn, sau đó chậm rãi vận chuyển mặt nạ Thiên Diện, biến mình thành một người có khuôn mặt tương tự Tư Hàn. Sở dĩ làm như vậy là bởi vì câu dặn dò kia của Tư Hàn. Xem ra vị Âm Hâm thần quân kia có lẽ cũng ở đây, sợ gương mặt này của mình lại làm bà ta nổi điên, cho nên che giấu trước thì hơn.

Lâm Dương chỉ là tu sĩ Trúc Cơ, không có linh lực để giúp hắn lơ lửng giữa không trung gian dài, lại bởi Biển Vô Tận không thể sử dụng pháp bảo, hắn đứng một lát, khí tức hơi đình trệ, trong lòng đang muốn kêu tiếng “hồng bát” thì một thanh quang kiếm xuất hiện ở trước mặt. Lâm Dương ngẩng đầu, đối diện một gương mặt có năm phần tương tự Tư Hàn, cẩn thận nhận ra y phục trên người người nọ, bèn lặng lẽ nuốt nghi vấn xuống. Sau khi đa tạ hắn ta, Lâm Dương bèn đạp lên thanh Hồn lực kiếm này.

Lâm Dương nước mắt đầy mặt. Hắn phải chăng nên cảm tạ Tư Lăng lúc này không lựa chọn dùng Hồn lực thùng trời mình mà lấy thanh kiếm giúp hắn chống đỡ? Thật là quá cảm động ... Xạo đó, hắn sớm muộn sẽ bị đám không đáng tin này làm cho trực tiếp phát điên a a a!

Phóng mắt nhìn đi, liền nhìn thấy trên không Biển Vô Tận có vô số tu sĩ cấp cao lơ lửng ở giữa không trung, làm cho bọn họ gần như hoài nghi có phải Ma Giới đã huy động toàn bộ tu sĩ cao giai đến đây hay không. Thậm chí ngay cả Nhân tu cấp cao cũng có mấy người, cũng không biết bọn họ là đã

sớm mai phục tại Ma Giới, hay là cũng vì thánh thú Thượng Cổ mà chạy tới.

Trừ tu sĩ Hóa Thần, còn có vô số tu sĩ Nguyên anh, Kim Đan trở xuống, đa phần đều là giống bọn họ vậy xem từ xa xa, sợ không cẩn thận sẽ bị cuốn vào vòng chiến. Tu sĩ Hóa Thần tùy tiện phát phát tay đã có thể tiêu diệt sạch bọn họ.

Trong vòng vây người như vậy, đồng thời cũng thấy rõ ở trung gian có một con thú con cuộn thành một cục, lông màu trắng dính đầy vết máu đỏ sẫm, nhưng lại không tổn hao gì tới loại trắng bạc cao quý kia. Con thú con kia tuy rằng tuổi nhỏ, sức yếu, nhưng trên người lại phát từng trận từng trận uy áp Thánh thú gây chấn động ra bên ngoài. Trong lúc nhất thời, thậm chí ngay cả tu sĩ Hóa Thần cũng không thể tới gần.

“Là Bạch Hồ!”

Thấy rõ ràng bộ dáng con yêu thú kia, mọi người sợ hãi lên tiếng.

Thanh Long, Bạch Hồ, Chu Tước, Huyền Vũ, chính là tứ linh của trời, chính là tứ phương. Mà trong Tứ Đại Thánh thú, điều khiển nước là Thanh Long cùng Huyền Vũ. Cho nên trong suy đoán của mọi người, Thánh thú có thể bị phong ấn ở tiểu thế giới đáy biển này không phải Thanh Long thì chính là Huyền Vũ. Nhưng rốt cuộc lại đảo điên ý tưởng của mọi người, thế nhưng là một con Bạch Hồ.

Hơn nữa còn là một con Bạch Hồ con.

Huyết mạch Tứ thánh thú sau kiếp nạn Thiên Địa Thượng cổ đã đoạn tuyệt, nhưng con Bạch Hồ này lại có huyết thống thuần khiết như thế, chỉ sợ là trong trận đại nạn ấy, vì bảo vệ huyết mạch của mình, tộc Bạch Hồ mới đưa phong ấn đến nơi đây, kỳ vọng một ngày kia nó có thể phá phong ấn mà ra. Như thế lại liên tưởng đến tiểu thế giới dưới đáy biển, những tiểu thế giới kia chỉ sợ cũng là người ta cố ý lưu tại để bảo vệ Bạch Hồ.

Bạch Hồ xuất thế hiển nhiên có dị động thiên địa phát sinh, vì bảo hộ thánh thú con mới xuất thế, năng lực còn yếu, bèn lợi dụng những tiểu thế giới kia để che chắn. Dị động phát sinh hấp dẫn vô số tu sĩ tiến đến tra xét, sau khi phát hiện tiểu thế giới tự nhiên sẽ nghĩ trong những tiểu thế giới đó xảy ra chuyện gì nên mới sinh ra dị động, hoàn toàn sẽ không liên tưởng đến Thánh thú. Bạch Hồ con cũng có thể mượn cơ hội ẩn giấu, vượt qua thời kỳ mới sinh suy yếu, đợi nó lớn lên một ít thì sẽ không ai dám coi thường nó.

Chỉ là, e rằng bộ tộc Bạch Hồ thời kỳ Thượng Cổ không biết nơi này có một vị nữ tu, là kẻ tập hợp vận may của trời đất. Khi người bên ngoài bị các loại bảo vật trong tiểu thế giới mê hoặc, làm hoa mắt, làm trò hề, thì không gian của vị nữ tu kia nói cho nàng biết nguyên nhân của dị động, vô cùng dễ dàng tìm ra nơi phong ấn Bạch Hồ, rồi nhanh hơn bất luận kẻ nào tiến đến thu phục.

Lúc này, mọi người tuy rằng chú ý tới con Bạch Hồ cuộn tròn kia, nhưng nữ tu bên cạnh Bạch Hồ cũng đồng dạng làm cho bọn họ chú ý. Thấy đối phương chỉ là một tu sĩ Kim Đan nhỏ nhỏ thì không khỏi có chút khinh miệt.

Tu sĩ Kim Đan nhỏ nhỏ mà cũng vọng tưởng thu phục thánh thú Thượng Cổ, không biết tự lượng sức.

Một tu sĩ Hóa Thần Ma Giới âm trầm nói: “Tiểu bối, Bạch Hồ không phải là thứ mà bọn ngươi có thể thu phục, còn không mau mau rời đi!”

Nguyệt Thiên Dạ cười lạnh một tiếng, liếc mắt nhìn bọn họ, đột nhiên hai tay bấm tay niệm thần chú, từng đạo linh quang đánh lên trên người con Bạch Hồ con kia. Chỉ chớp lát, trên người Bạch Hồ bắn ra huyết quang tràn ngập.

“Không tốt, thì ra cô ta vẫn chờ đợi thời cơ muốn kết huyết khế cùng Bạch Hồ !”

Mọi người sắc mặt đại biến. Một khi Huyết khế được kết, yêu thú cả đời này vĩnh viễn chỉ có thể nghe lệnh chủ nhân huyết khế, hơn nữa đây là huyết khế hết sức không công bằng đối với yêu thú. Đương nhiên, huyết khế đối với bên kẻ yếu thì chính là bảo đảm có lợi nhất. Mặc cho tương lai yêu thú cường đại thế nào, muốn tự do cũng không cách gì tổn hại chủ nhân, thậm chí không thể sinh ra chút tâm bội nghịch, bằng không sẽ chịu huyết khế phản phệ trừng phạt. Loại đau đớn như xé toạt linh hồn kia, vạn vật chúng sinh đều không thể chịu được.

Vốn bọn họ thấy khí tức Bạch Hồ đột nhiên bùng lên, uy áp ngập trời làm cho bọn họ không dám tới gần, chỉ cho rằng nó bị thương, ai biết thì ra là đang chống cự huyết khế này.

Lý giải tình huống, những tu sĩ muốn có con Bạch hồ kia cũng không hề nhần nại, ào ào ra tay. Nếu không chiếm được, bọn họ tình nguyện hủy đi Bạch Hồ.

Nguyệt Thiên Dạ tuy rằng chuyên tâm kết huyết khế cùng Bạch Hồ, nhưng không phải không chú ý tình huống chung quanh, không khỏi cười lạnh một tiếng, quát: “Đồ Mực!”

Một tu sĩ Hóa Thần bất thành linh xuất hiện, ra tay liền là một vùng Vạn Nhận kim quang (lưỡi đao vàng). Sau khi bức lui những tu sĩ dám tiến gần, vị tu sĩ Hóa Thần kia lại tung ra một thứ, hai tay bấm tay niệm thần chú, rất nhanh, bốn phía quanh bọn họ được một cái chụp Ngân Sa (lưỡi bạc) mỏng như cánh ve bao lại, những công kích đánh vào Ngân sa đều bị hấp thu, khiến cho khí tức Ngân sa càng thêm cường đại.

“Là Cửu Thiên Ngân Dực Thiên Sa.” Một vị tu sĩ Hóa Thần sắc mặt lạnh lùng nói.

Cửu Thiên Ngân Dực Thiên Sa nghe nói là chế bằng cánh của một loại ve sầu Cửu Thiên Ngân Dực ở Thượng Giới. Loại cánh ve này có thể hấp thu các loại pháp lực, hóa thành sức mạnh bảo vệ cho mình, người càng công kích, nó càng mạnh hơn. Nhưng nếu người không công kích, vậy chỉ có thể đứng ngoài Cửu Thiên Ngân Dực Thiên Sa trở mặt nhìn người ta thu phục thánh thú Thượng Cổ trước mặt người-- cmmn ghen khuất.

“Là Hóa Thần Yêu Tu, thế nhưng làm bạn với Nhân tu, bảo vệ nàng ta, đích thực làm mất mặt chúng tộc bọn người.” Nhận ra bản thể Đồ Mộc, tu sĩ Ma tộc nhìn không được châm chọc khiêu khích, đem cảm giác ghen ghét kia vứt xuống trên người hắn.

Đồ Mộc hơi mỉm cười, căn bản không để ở trong lòng, mặc cho bọn họ tùy ý trêu chọc, nhục mạ. Đương nhiên, kẻ nhục mạ đều là tu sĩ Hóa Thần, nếu đám tu sĩ Nguyên Anh dám nói một câu, Đồ Mộc sẽ trực tiếp giết chết.

Xa xa, đám Tư Lăng cũng tròn mắt há mồm. Nguyệt Thiên Dạ không chỉ có lá gan lớn, còn có tên Hóa Thần Yêu Tu hộ pháp, đến cả loại Cửu Thiên Ngân Dực Thiên Sa Thượng Giới cũng lấy ra được, quả thực chính là thổ hào. Thử hỏi, có tên tu sĩ Kim Đan nào lại dám bình tĩnh kết Huyết khế với Thánh Thú Thượng cổ ở nơi có mấy vạn tu sĩ cấp cao đang vây xem?

Tư Lăng lại một lần nữa thể nghiệm sự lợi hại của Nguyệt Thiên Dạ, trong lòng không khỏi sinh ra một loại ý tưởng tránh đi mũi nhọn. Quả nhiên, ngày trước có thể liên tiếp chạy trốn khi Nguyệt Thiên Dạ hạ sát chiêu, chỉ là bởi vì nàng ta vẫn thủ hạ lưu tình sao?

Hơn nữa, nếu giờ nàng ta lại thu phục được con Thượng Cổ thánh thú này, vậy quả thực chính là nghịch thiên, tương lai còn ai có thể tranh chấp với họ?

Tư Lăng đột nhiên vô cùng hi vọng. Trọng Thiên mau ra tay đi, dù nó thêm mang về cho hắn một đại gia để hầu hạ, hắn cũng chấp nhận.

Lúc Tư Lăng nóng lòng thì đột nhiên thoáng thấy Tô Hồng Phi chuyển động, Tư Lăng nghiêng đầu nhìn lại, đồng thời Tô Hồng Phi cũng ngẩng đầu nhìn sang.

Bốn mắt nhìn nhau, tuy không nói gì, nhưng lại đột nhiên có chút hiểu được ý tứ đối phương.

Tuyệt đối không thể để cho Nguyệt Thiên Dạ thu phục con thánh thú Thượng Cổ kia!

Tư Lăng bước lên một bước, thả Tiểu Khôi ra. Tô Hồng Phi cũng tung một thứ gì đó ra, lúc không người nào biết, chậm rãi chìm vào trong biển.

Là giới tử không gian.

Tuy rằng trong lòng kinh ngạc, nhưng trên mặt hắn lại không biểu lộ, hơn nữa cử động này của Tô Hồng Phi cũng chỉ ra được nàng ta mượn cơ hội này thăm dò mình. Tư Lăng biết Tô Hồng Phi vẫn có một loại địch ý cùng phòng bị kỳ lạ đối với mình, sau này địch ý biến mất, nhưng phòng bị vẫn luôn tồn tại. Hồi tưởng những chuyện sau khi quen biết Tô Hồng Phi, hắn đích thực nghĩ không ra mình đắc tội nàng nơi nào mà làm cho nàng phòng bị như thế, ba lần bốn lượt tìm cơ hội thăm dò mình.

Tư Lăng im lặng, tuy rằng giới tử không gian thực quý giá, con yêu thú trong giới tử không gian kia cũng khả năng sẽ rất lợi hại, nhưng là -- đã nuôi ba đứa yêu thú, yêu thực như đại gia kia, hắn đích thực không muốn lại nuôi thêm một con nữa, tất nhiên cũng không mơ ước yêu sủng của người khác. Hơn nữa Tiểu Yêu Liên còn có không gian Hồng Liên có thể trông rất nhiều thứ, không có giới tử không gian tùy thân hắn cũng không tiếc.

Cho nên, đối với trận thăm dò này của Tô Hồng Phi, Tư Lăng làm như không thấy được.

Đúng lúc này, dường như đã bàn bạc trước, ầm ầm hai tiếng, một con Thanh Long phá thủy đi ra, một con đại yêu thú màu đen với bốn đôi cánh theo sau, uy áp ngập trời, không phải yêu thú hạ cấp có thể sánh bằng. Một Long, một Thú trực tiếp công kích hướng Cửu Thiên Ngân Dực Thiên Sa đang bảo vệ bọn Yêu Tu Đồ Mộc.

Thanh Long tuyệt đẹp với thân hình cao to cuộn lên mũi tên nước đầy trời, phá không mà đến, pắc pắc pắc bắn về hướng Cửu Thiên Ngân Dực Thiên Sa. Yêu thú màu đen phun ra thiên uy yêu hóa, như một con rắn dài vây quanh Cửu Thiên Ngân Dực Thiên Sa, biến Cửu Thiên Ngân Dực Thiên Sa trở thành một biển lửa.

Mọi người ò lên, cũng không biết hôm nay là ngày lành gì, thánh thú Thượng Cổ, bộ tộc Thần Long Thượng Giới, còn có đại yêu thú huyết mạch viễn cổ ào ào leo ra. Bất kể là con nào, nếu là có thể khế ước chúng nó, đều không uống chuyển này.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 185: Lừa gạt nha

Cửu Thiên Ngân Dực Thiên Sa không coi là pháp bảo, quá trình chế tác quả thực có thể nói là thô sơ, chỉ cần thu tập đủ cánh Cửu Thiên Ngân Dực Thiên, để nữ tu có thủ công cực tốt may lại là có thể dùng, cho nên căn bản không chịu pháp tắc của Biển Vô Tận trói buộc. Vận dụng tốt, ở Biển Vô Tận quả thực là cái vũ khí phòng ngự thượng đẳng.

Bởi vậy có thể thấy được, Nguyệt Thiên Dạ vì thu được thánh thú Bạch Hổ cũng mất một phen khổ tâm.

Chỉ là, Cửu Thiên Ngân Dực Thiên Sa dùng tốt cỡ nào cũng không phải là hoàn mỹ vô khuyết, không thể công phá. Cửu Thiên Ngân Dực Thiên Sa có thể chuyển hóa tất cả thuật pháp công kích thành năng lượng, tăng cường sức mạnh bản thân, trở thành phòng ngự tuyệt đối; nhưng dù sao cũng là chế

bằng cánh ve mỏng manh, cháy lớn vây quanh nó thiêu đốt, dưới nhiệt độ cao, Thiên Sa cũng sẽ giòn nứt.

Đồ Mộc biết rõ đạo lý này, liền vung tay ra ngăn cản Đại yêu thú đang phun lửa hăng say, lại bị Thanh Long cản trở. Con Thanh Long này tuổi không lớn, xem ra vẫn là con rồng con, tu vi không cao bằng Đồ Mộc, nhưng huyết thống Thần Long Thượng Giới thì cao cấp hơn bản thể Đồ Mộc, nếu không phải tu vi Đồ Mộc ở đó, chỉ đẳng cấp huyết thống áp chế thì cũng đủ khiến hắn khó chịu. So với nhân tu, trong yêu thú phần lớn đều bị áp chế bởi huyết thống. Huyết thống càng cao cấp, áp chế càng mạnh với yêu thú cấp thấp.

Sự xuất hiện của Thanh Long cùng Đại yêu thú màu đen hoàn toàn ngoài dự liệu, mọi người ở đây cũng nhìn ra được mục tiêu của hai con yêu thú này là thánh thú Bạch Hổ, vì thế trong lúc nhất thời không ai ra tay. Nguyên nhân không ra tay cũng rất đơn giản, bọn họ muốn nhìn Đồ Mộc và hai con yêu thú đánh đến lưỡng bại câu thương, rồi ngồi đó Ngự ông thủ lợi.

Vì thế, những tu sĩ Hóa Thần kia không tham dự vào, cho nên cũng không có ai dám ra tay. Điều này làm cho Tư Lăng vẫn luôn muốn âm thầm giúp đỡ một cái sót ruột không thôi, thậm chí cầu nguyện đại gia Trọng Thiên có thể toàn thân trở ra, đừng kéo hắn vào phiền toái.

Dưới sự giáp công của hai con yêu, Đồ Mộc trong lúc nhất thời cũng có chút luống cuống tay chân, đặc biệt hắn còn phải bảo vệ chung quanh, không thể để cho người khác quấy nhiễu đến nghi thức kết huyết khế giữa Nguyệt Thiên Dạ cùng thánh thú Bạch Hổ.

Yêu hỏa càng ngày càng nhiều, ánh lửa tận trời, tu sĩ bàng quan không thể không lùi ra một khoảng cách, đồng thời yêu hỏa tỏa ra tận trời kia cũng làm cho bọn họ thâm kinh hãi. Ngoại trừ có thể cảm giác trên người đại yêu thú đang phun lửa kia có uy áp của huyết thống yêu thú đến từ viễn cổ, lại không một ai có thể nói ra chủng tộc của yêu thú này.

Thần Long cũng không cam tâm yếu thế, ngoại trừ thủy kiếm sắc bén công kích ra, còn có Hàng Vân Bối Vũ (kéo mây rải mưa), sương mù tràn ngập, chế tạo ra huyền cảnh. Huyền cảnh kỳ quái, nhiều tâm trí người, Đồ Mộc khép nửa mi, thủ vững linh đài, tay biến thành ngũ trảo, lưỡi dao sắc bén kim sắc bay múa đầy trời. Trọng Thiên cùng Thanh Long bản thể rắn chắc nhưng vẫn bị những lưỡi dao sắc bén kia cắt thương, máu từng giọt từng giọt rơi xuống biển, bị ma thú ẩn nấp trong biển tranh đoạt làm thức ăn.

Đột nhiên, có người sợ hãi lên tiếng: “Cửu Thiên Ngân Dực Thiên Sa vỡ rồi!”

Mọi người nhìn lại, liền nhìn thấy Cửu Thiên Ngân Dực Thiên Sa trong trận yêu hỏa thiêu đốt, rắc một tiếng, vỡ ra một lỗ hổng. Trọng Thiên hướng chỗ đó tăng mạnh yêu hỏa. Lúc Đồ Mộc phát hiện thì đã cứu không kịp, bị Thần Long cuốn lấy, không thể phân thân chiếu cố.

Nguyệt Thiên Dạ cũng bắt đầu lo lắng, huyết khế đã tiến hành đến giây phút cuối cùng, không cho phép nàng phân tâm, hơi vói ý một tí thì không chỉ thất bại trong gang tấc, thậm chí ngay cả chính nàng cũng phải bị thương.

Đúng lúc này, một bóng người bay tới, muốn ngăn cản Trọng Thiên, lại bị cánh đen trực tiếp quạt bay.

Đám Tư Lăng nhận ra đó là Kỳ Trường Ca, lập tức tràn đầy đồng tình: huynh đệ, thời điểm này sao có thể không ánh mắt chạy vào quấy rối chứ? Nhìn xem, bị quạt bay rồi kìa ~

Lúc Cửu Thiên Ngân Dực Thiên Sa rốt cuộc vỡ tan thì tất cả tu sĩ Hóa Thần ở đây rốt cuộc đứng thời cơ xuất thủ.

So với bọn họ, nhanh nhất vẫn là con Đại yêu thú màu đen kia. Nó tựa như một vệt sáng đen, mạnh mẽ xen vào giữa Bạch Hổ cùng Nguyệt Thiên Dạ, cắt đứt ký kết huyết khế, một bên hai cánh trực tiếp quấn lấy con Bạch Hổ con, hai cánh khác quạt bay Nguyệt Thiên Dạ. Thân thể lại bị hơn mười tu sĩ Hóa Thần công kích, cả người máu chảy đầm đìa, thân thể như điều đứt dây, ầm một tiếng rơi vào đáy biển.

Mọi người thấy thế, cũng bất chấp cái khác, ào ào đi theo vào biển. Mọi người đều biết, loại thời điểm này, Bạch Hổ giữa chừng bị cắt đứt ký kết huyết khế tất nhiên vô cùng suy yếu, con đại yêu thú màu đen kia cũng bị trọng thương, không đáng để lo, chính là thời cơ cực tốt để thu phục chúng nó, ai cũng không muốn bỏ qua.

Thanh Long bỏ qua Đồ Mộc, cũng đi theo vào biển. Mục đích nó vào biển cũng không phải đi tìm Bạch Hổ, mà là ngăn cản những tu sĩ này đi tìm kiếm Bạch Hổ. Thanh Long là một mạch của Thần Long Thượng Giới, yêu thú cao giai đều có tự tôn kiêu ngạo của yêu thú cao giai, tự nhiên biết phạm là yêu thú mang huyết thống cao quý thì càng không nguyện ý bị Nhân loại khế ước.

Chính nó mặc dù bị Tô Hồng Phi khế ước, nhưng vẫn vì lúc trước Nguyệt Thiên Dạ ban tặng. Nguyệt Thiên Dạ sau khi làm nó trọng thương, thì bị Tô Hồng Phi nhân cơ hội cướp đi thả vào trong giới tử không gian. Cuối cùng nó cùng Tô Hồng Phi cò kè mặc cả một phen, mới tiến hành khế ước bình đẳng cùng nàng, cũng không muốn trở thành yêu sủng của nàng. Thế nhưng nay Nguyệt Thiên Dạ lại dám dùng huyết khế ghê tởm nhất để khế ước thánh thú Bạch Hổ, biến Thánh thú hoàn toàn trở thành nô lệ của ả, hoàn toàn mất đi tự tôn kiêu ngạo, thật là quá ác tâm. Đồng dạng làm yêu thú, nó tự nhiên cũng không muốn thánh thú trong truyền thuyết rơi vào kết cục này, đi quấy rối một chút là nên làm.

Chỉ thiếu một chút là thành công! Lần sắp thành lại bại này, quả thực làm Nguyệt Thiên Dạ hận đến mức phát cuồng, nhưng mà nàng đã không cách gì xoay chuyển trời đất. Phản phệ sau khi huyết khế đánh gãy còn nghiêm trọng hơn nàng tưởng tượng. Sau khi bị Trọng Thiên quạt bay, Nguyệt Thiên Dạ thậm chí tự bảo vệ mình cũng làm không được, trực tiếp rơi vào trong biển. Trong nháy mắt chìm vào biển, sợ những tu sĩ cấp cao kia không buông tha mình, Nguyệt Thiên Dạ đành phải lặn mình tiến vào không gian tùy thân để tĩnh dưỡng.

Nguyệt Thiên Dạ khí tức đột nhiên biến mất, khiến tất cả những tu sĩ Hóa Thần vẫn dùng thần thức khóa chặt nàng đều sửng sốt, trong lòng rất là giật mình. Một chút khí tức cũng không còn, quả thực là đã không tồn tại ở thế giới này. Nàng, một tu sĩ Kim Đan nho nhỏ, làm sao có bản lĩnh xé toạc không gian, trực tiếp đến mặt khác thế giới? Phương thức hoàn toàn che giấu hơi thở như vậy, chỉ có giới tử không gian cao cấp mới có thể làm được!

Chẳng lẽ, trên người nàng có giới tử không gian cao cấp?

Vừa nghĩ như vậy, mọi người nghi ngờ khó đoán, trong lòng nổi lên tham lam, chỉ là hiện tại biển rộng mênh mông làm sao có thể tìm được, chỉ có thể bỏ qua, tìm kiếm Bạch Hồ trước quan trọng hơn.

Từ Lăng thấy Trọng Thiên trọng thương rơi xuống biển thì quả thực kinh hãi, cũng thừa dịp hỗn loạn đi theo mọi người xuống biển, tính toán đến đực nước béo cò, len lén đón Trọng Thiên về.

Đáy biển là một mảnh hỗn loạn. Đột nhiên xuất hiện đông đảo tu sĩ mạnh mẽ cao cấp khiến những thú dữ dưới đáy biển cũng không thể không tránh mũi nhọn, không dám chống lại. Nếu chỉ tới một hai tên thì cũng không có việc gì, dù là tám người mười người thì cũng lắm kẻ thêm những kẻ mạnh ở chung quanh hải vực cùng nhau vây đánh. Nhưng lúc này thoảng cái đã tới hai ba mươi tên, quả thực là chơi người ta, vẫn là chạy trước rồi nói sau.

So với những động vật biển sợ hãi chạy loạn khắp nơi trong biển, những tu sĩ xuống biển tầm bảo cũng muốn chửi thề. Rõ ràng thánh thú Bạch Hồ cùng đại yêu thú Viễn cô đều thuộc về vương giả của lục địa, rốt cuộc xuống biển thì làm sao có thể phát huy được thực lực, thêm vào đó lại bị trọng thương, chuyện bị tìm thấy không phải là dễ dàng sao? Cho dù có Thanh Long hệ thủy gây sóng gió tại đáy biển để cản trở bọn họ, nhưng mười mấy tu sĩ Hóa Thần liên thủ đã sớm đánh nó chạy mất; nhưng đến cuối cùng lại ngay cả cộng lũng Bạch Hồ cũng không tìm được, đây không chơi người ta thì chơi ai?

Tu sĩ cao cấp ở đây cũng không cho rằng có ai đó đã ra tay sớm hơn bọn họ. Bọn họ tuy rằng luôn luôn chú ý trận đấu pháp lúc trước của mấy con yêu, nhưng cũng dùng thần thức bao phủ vạn dặm chung quanh, không ai có thể thoát khỏi thần thức bọn họ.

Nhưng mà, ngay dưới mí mắt bọn hắn, hai con yêu thú bị thương nặng kia lại biến mất như thế.

Lúc mọi người không buông tha bất kỳ một góc đáy biển, cẩn thận điều tra thì Từ Lăng cũng ngậm Tị thủy châu xuống biển, làm bộ làm tịch theo phía sau mông những tu sĩ Nguyên Anh tìm kiếm.

*****

Dưới đáy biển, một chỗ cát sỏi không bắt mắt chậm rãi cuộn lên theo nước biển.

Vẫn an tĩnh đi theo mọi người, ngón tay Tô Hồng Phi giật giật, thừa dịp không ai chú ý tới, nàng thu hồi giới tử không gian nguy trang thành một hạt sỏi nhỏ, thuận tiện truyền âm cùng Thanh Long đã về trong giới tử không gian.

“Thanh Tiêu, thánh thú Bạch Hồ cùng con Đại yêu thú kia đâu?”

Thanh Long bị thương, thanh âm có chút suy yếu đáp: “Không biết, lúc ta tiến vào trong biển, khí tức Bạch Hồ đã biến mất, ngược lại thì con đại yêu thú viễn cô kia có lẽ còn trốn một chỗ nào đó ở đáy biển, ta có thể cảm giác được hơi thở của nó, bị thương rất nặng.”

Nghe xong, Tô Hồng Phi có chút cảm thấy hứng thú, “Thanh Tiêu, ngươi biết con yêu thú kia là loài gì chứ? Ta có thể xác định nó chính là con thú con vẫn đi theo bên cạnh Từ Lăng. Bình thường nhìn không có gì nổi bật, giống con yêu thú cấp thấp, không ngờ lại lợi hại như vậy.”

Thanh Tiêu có chút buồn bực nói: “Biết là biết, nhưng mà loại đại yêu thú này rất đáng ghét, vừa tham ăn lại biết chơi độc, chơi lừa, tính cách kiêu ngạo thù dai. Ở thời kỳ viễn cổ, quả thực là thứ mà người căm ghét. Tộc chúng nó bởi vì ăn mà đắc tội không ít người. Sau này bộ tộc chúng nó bị Nhân - Yêu - Ma, đại năng Tam Giới cùng nhau liên thủ giết sạch, con yêu thú này hẳn là con cá lọt lưới.” Nói xong, Thanh Long lại hào tâm nhắc nhở: “Nếu không tất yếu, ngươi đừng tùy tiện đắc tội với nó, nó thù dai có thể ghi nhớ một đời một kiếp, chỉ cần có cơ hội liền sẽ lừa chết ngươi, vô cùng âm hiểm giả dối.”

Nghe xong, Tô Hồng Phi trịnh trọng ghi tạc trong lòng, không khỏi may mắn mình mặc dù còn rất nhiều phòng bị thăm dò đối với Từ Lăng, lại chưa bao giờ ra tay với hắn, cho nên cũng coi như chưa từng đắc tội con đại yêu gọi là Trọng Thiên kia nhỉ.

Tô Hồng Phi đang truyền âm tám chuyện cùng Thanh Long, bên kia Từ Lăng cũng truyền âm với Tiểu Yêu Liên, hỏi: “Tiểu Hồng muội muội, ngươi có thể cảm giác được chủ nhân ngươi giờ ở đâu không? Nếu cảm giác được, bảo nó rút xa một chút. Lúc này những tu sĩ Hóa Thần kia đều đang tìm nó, một đầu ngón tay cũng có thể nghiền chết nó, bảo nó đừng tùy tiện đi ra liên lụy chúng ta nha.”

Tiểu Yêu Liên non nớt kháng nghị, “Tu công tử, Tiểu Hồng chỉ là người truyền lời của chủ nhân, không phụ trách quản lý hành tung của chủ nhân, huynh cũng đừng hỏi ta.”

Từ Lăng hừ một tiếng, lại hỏi: “Đúng rồi, chủ nhân ngươi quậy phá một trận là muốn làm cái gì?”

Cái này Tiểu Yêu Liên có thể trả lời, phần chần nói: “Chủ nhân muốn tinh huyết của thánh thú Thượng Cổ, đó là thứ tốt. Bất quá con Bạch Hồ này quá bé, tạm thời vẫn không thể cho chủ nhân tinh huyết. Hơn nữa, thánh thú Thượng Cổ lợi hại như vậy, chủ nhân cũng không muốn nó đi làm yêu thú huyết khế.”

Quả nhiên là có mưu đồ, bằng không Trọng Thiên sao có thể tích cực như vậy. Từ Lăng không chút ngoài ý muốn với kết quả này, chỉ cần Trọng Thiên không tìm thêm một đại gia về cho hắn hầu hạ là được, hắn vẫn rất hào phóng. “Con Bạch Hồ kia đâu?”

“Không biết!”

Tiểu Yêu Liên trả lời quá chắc chắn, làm Từ Lăng hoài nghi một phen. Bất quá Tiểu Yêu Liên phé vật vô dụng như thế, Từ Lăng cũng không hoài nghi

đến trên người nó, nó không muốn nói cũng không sao cả.

Nghĩ thế, bèn không tiếp tục quấy rầy nó.

Đột nhiên, Tư Lăng đi ở phía trước bỗng ngừng bước, lúc mọi người dừng lại theo thì liền thấy trong rừng san hô phát quang đáy biển có một con yêu thú con màu đen an tĩnh nằm ở đó. Cả người nó thương tích chồng chất, được một bong bóng khí do bọt khí cá phun ra bọc lại nên mới không đến mức không thể hô hấp trong biển ngạt thở mà chết.

Nhìn con cá như cá vàng ở Thế tục giới kia bụng phun lên bọt khí thì liền bị một móng vuốt đen đè lại, cách mỗi vài giây liền phải phun ra một bong bóng để duy trì không khí cho Trọng Thiên, mặt giống như con chó, Tư Lăng liền có loại xúc động muốn cười to. Bình thường cá chỉ cần cách mỗi một phút nhả ra bọt khí là được, nhưng bởi vì cái đũa hung ác không ngừng áp bức nó phun bọt khí, quả thực chính là làm trâu làm ngựa cho đối phương.

Bất quá hành động này của Trọng Thiên cũng làm cho bọn họ hiểu nó được nó làm sao tránh thoát tìm kiếm của những tu sĩ Hóa Thần kia. Tiểu yêu thú bị thương, lại hòa lẫn với bong bóng khí của cá làm xáo trộn hết thảy, lẫn lộn nhận thức. Những tu sĩ cấp cao kia không rõ chân tướng căn bản sẽ không chú ý một con tiểu yêu thú trong biển. Bởi vì bọn họ muốn tìm là đại yêu thú viễn cổ cùng thánh thú Thượng Cổ, không phải là loại tiểu yêu thú tùy tiện tiện liền có thể bóp chết này.

Cho nên nói, loại bản thể thú con hết sức có tính lừa gạt này của Trọng Thiên lại lừa người ta một trận, đùa giỡn những tu sĩ cao cấp kia đến mờ mịt.

“Nhìn đi, loại tộc chúng nó chính là đức hạnh này, còn âm hiểm giả dối hơn cả nhân loại và hồ ly, lừa ai thì kẻ đó xui xẻo rồi.” Thanh Long Thanh Tiêu nhìn không được mà mĩa mai cùng Tô Hồng Phi.

Khỏe môi tươi cười của Tô Hồng Phi lập tức ngưng trệ, đột nhiên phát hiện mình ngẫu nhiên cũng có lúc cười không nổi. Hơn nữa, như thế nào lại cảm giác Thanh Tiêu gặp được đám người này thì đột nhiên hoạt bát rất nhiều chứ?

Trọng Thiên lúc này bị thương rất nặng, Tư Lăng nhìn mà cũng không đành lòng, hiềm được ôm nó vào trong lòng. Tuy rằng việc hấn muốn làm nhất là vớt Trọng Thiên vào túi linh thú cùng làm bạn với Tiểu Khôi, bất quá hậu quả quá thảm, chỉ có thể bỏ đi ý nghĩ này.

Nếu tìm được Trọng Thiên, bọn họ liền không cần lưu lại đáy biển này cùng đám tu sĩ cấp cao đó diễn trò. Lại tiếp tục đi lại tìm kiếm vài ngày tại đáy biển, thấy có không ít tu sĩ cấp thấp tìm không được hành tung Bạch Hồ đành rời đi, bọn họ cũng cực có nhân lực theo sát rời đi. Nơi này dù sao cũng là địa bàn Ma tộc, hai tộc còn đang giao chiến đó, vẫn nên bớt phóng túng lại một chút thì tốt hơn.

Mà những tu sĩ cấp cao kia lại tìm kiếm suốt nửa năm tại Biển Vô Tận, cuối cùng chỉ có thể thất bại bỏ cuộc. Biển Vô Tận rất nhanh lại khôi phục yên lặng như cũ.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 186: Sự vĩ đại của kẻ ham ăn

Đại dương một lần lại một lần rửa bờ cát trắng bạc, tiếng nước ào ào, ngẫu nhiên kèm theo vài tiếng chim hót truyền đến từ giữa không trung. Trời đất một mảnh yên tĩnh, không còn ồn ào náo động như lúc Thánh thú xuất thế.

Bây giờ là mùa sinh sản của Hải Điếu và rùa biển, trên bờ cát, cách một khoảng liền có một ổ rùa dùng hạt cát xây thành, trong ổ đặt những quả trứng trắng bóng. Trên trời thường xuyên có hải điếu cực lớn bay qua, chúng nó là chim đực thủ hộ trứng trên bờ cát, hung mãnh dị thường. Chỉ cần phát hiện có kẻ lạ dám trộm trứng của chúng, chúng sẽ phát ra một tiếng rít, gọi đồng bạn sẵn mồi chung quanh trở về, hình thành đàn chim khổng lồ ở giữa không trung, cùng nhau công kích địch nhân.

Một con chim xám to mọng mai phục ở sau tảng đá lớn cách đó không xa, mục tiêu là một ổ trứng cách tảng đá tương đối gần. Thừa dịp hải điếu vừa bay tuần tra xong, nó mạnh mẽ xông đến, dùng cánh vỗ một cái, đem một ổ cá trứng cả cát cùng thu vào túi trữ vật ngậm trên mỏ. Lúc Hải điếu phát hiện bị cướp, trở về tấn công thì tên trộm trứng bỏ trốn mất dạng. Mấy sợi lông diêm lệ trên lông kia bay a bay, đâm thẳng vào rừng cây cách đó không xa. Lợi dụng cây cối rậm rạp che chở, rất nhanh liền biến mất ở trong rừng cây, chỉ còn lại đám Hải điếu tìm không được kẻ trộm trứng, không ngừng lòng vòng quanh rừng, kêu to không ngừng.

Sâu trong rừng, trên một chỗ đất trống trải bằng phẳng, mấy người thanh thân ngồi, phát hiện cảm chế chung quanh bị chấn động thì liền nhìn thấy một chim xám to mọng chui ra.

Tư Lăng nhìn túi trữ vật nó ngậm trên mỏ, nhìn không được vui vẻ nói: “Tiểu Khôi, hôm nay ngươi lại mang cái gì về ăn?”

Tiểu Khôi đắc ý chạy đến bên người Tư Lăng, giao túi trữ vật cho hắn, kêu lú lo.

Tư Lăng mở ra nhìn, thế nhưng là một túi trứng đủ các loại màu sắc, có mấy trăm quả, không khỏi giật giật khỏe, nói: “Ngươi hôm nay đi ra bờ cát trộm

trứng Hải điều và Huyền Quy?” Nhiều trứng như vậy, thật không biết nó trộm bao nhiêu ổ trứng, giờ có lẽ đám hải điều mất trứng kia đã muốn giết chết tên này.

Tiểu Khôi gật đầu, lại hướng Tư Lăng kêu lú lo.

“Muốn ta làm cho thức ăn ngon cho ngươi?” Tư Lăng lại hỏi.

Chim xám càn kêu sung sướng.

Lúc này, Trọng Thiên nằm sấp trên đầu gối Tư Lăng như hấp hối, cũng ngao lên một tiếng, Tiểu Yêu Liên trốn trong tay áo Tư Lăng vội truyền âm cho hắn, “Tư công tử, chủ nhân cùng Tiểu Khôi đều muốn ăn món ngon, như vậy chủ nhân mới mau khỏe được.”

Tư Lăng cả giận nói: “Ngươi trực tiếp dứt chút Mộc Linh khí cho nó, không phải lành càng nhanh hơn sao?”

“Tiểu Hồng cũng muốn nha, nhưng mà có người ngoài ở đây, Tiểu Hồng không dám đi ra, Tiểu Hồng sợ lắm... Hu hu hu... Tư công tử đừng hung dữ như vậy, Tiểu Hồng thật sự rất sợ đó, lỡ như bọn họ nhìn thấy Tiểu Hồng rồi sinh ra dị tâm, muốn bắt Tiểu Hồng đi thì làm thế nào... Hu hu hu...”

Tư Lăng lập tức đau đầu, da mặt co rúm, nghĩ một đằng nói một nẻo: “Đừng khóc, có cái gì mà khóc, ta đâu có kêu ngươi đi ra.” Tiểu Yêu Liên vừa tung ra tư thế “Mạnh Khương khóc Trường Thành”, Tư Lăng lập tức hết cách. Chỉ có thể nói thanh âm non nớt mềm mại kia của Tiểu Yêu Liên quả thật đã giúp nó rất nhiều, mỗi lần khóc lên thì Tư Lăng liền sinh ra một loại cảm giác tội ác ngược đãi trẻ em.

Lâm Dương thấy Tư Lăng nhũn mảy, lập tức biết ba con yêu kia lại đang yêu cầu chủ nhân làm thức ăn cho chúng, hắn căn bản không ngoài ý muốn. Ngược lại, lúc Tô Hồng Phi cùng Liễu Thành Phong nhìn thấy Tiểu Khôi ngậm túi trữ vật về thì còn có chút sợ hãi, đặc biệt khi nghe nói nó trộm trứng Hải điều và Huyền Quy trên đảo về để làm đồ ăn thì quả thực hết chỗ nói rồi. Bọn họ là lần đầu tiên nhìn thấy đứa nào tham ăn như vậy, hơn nữa chính nó cũng sinh trứng, ăn trứng sẽ không có cảm giác tội ác “tiêu diệt đồng loại” sao?

Bất quá, Liễu Thành Phong thật ra là khá mong đợi với món trứng của Tư Lăng làm. Bọn họ đều đã Tích Cốc, ăn hay không đều không quan trọng, chỉ là muốn ném thử hương vị mà thôi.

Đối với sự lo lắng của hai người kia, Tiểu Khôi hiển nhiên là không có. Tiểu Khôi vừa thấy Tư Lăng đi ra phía ngoài, bắt đầu lấy công cụ ra thì liền bắt đầu kêu lú lo. Trọng Thiên với khí tức yếu ớt cũng lên tinh thần, đem những thứ mình muốn đều báo lên, do Tiểu Yêu Liên âm thầm truyền âm cho Tư Lăng.

Tư Lăng nghe được thì mặt đầy hắc tuyến. Trứng chưng, trứng nướng, trứng chiên, bánh trứng, trứng kho .. Còn có cái gì mà chúng không nghĩ ra được? Đám đất, hắn thật sự là đang tu tiên sao, không phải là đang làm tên đầu bếp ở Tu Tiên giới chứ?

Tư Lăng không để ý tới chúng nó, bảo Lâm Dương đi vào trong rừng trích một ít lá cây, đặc biệt dặn dò phải lấy loại lá to có thể bọc được 1 quả trứng. Sau đó đem một cái nồi lớn đặt trên cái giá, dùng Thuật Ngưng thủy thêm vào nửa nồi nước, lại cho mấy tấm Hỏa Viêm phủ thiêu dưới nồi. Sau đó thả tất cả trứng xuống đất, cũng chỉ có khoản hơn hai mươi quả trứng mà thôi.

Trứng có lớn có nhỏ, quả lớn thì to như cái đầu vậy, quả nhỏ thì cũng cỡ hai bàn tay. Trước khi xử lý thì Tư Lăng đều cẩn thận kiểm tra, nếu đã thành trứng lớn thì liền lấy ra, lát nữa bảo Tiểu Khôi ném về bờ cát.

Rất nhanh, Lâm Dương đã hái được rất nhiều lá cây Linh Thụ trở về. Tư Lăng lấy ra một ít hương vị tương đối thơm, dùng một lá bọc một quả trứng, lại dùng một sợi cỏ buộc chặt. Đào cái hố rồi đặt chúng vào, sau đó đắp một lớp bùn lên trên, dùng mấy tấm Hỏa Viêm phủ đốt ở phía trên.

“Chiếp chiếp?” Tiểu Khôi dùng một đôi mắt hung hãn nhìn Tư Lăng, tỏ vẻ như vậy thật quá sơ sài, không đủ ăn.

Trọng Thiên nâng móng vuốt, ấn ấn tay Tư Lăng, đồng tử màu tím đen nhìn hắn chăm chăm, cảm thấy Tiểu Lăng Tử hoàn toàn là đang qua loa có lệ với bọn nó, quả không dụng tâm.

Tư Lăng neho mắt lại, đột nhiên gan mật nói với con thú kia: “Đến, meo một tiếng, ta liền làm bánh trứng cuộn thơm ngon cho các ngươi ~”

“...”

Nghe nói như thế, mọi người ở đây đều hít mạnh. Tô Hồng Phi cùng Lâm Dương ghen đỏ mặt, muốn cười lại không dám cười. Một người một quỷ này là không dám đắc tội Trọng Thiên. Ngược lại thì Liễu Thành Phong lập tức phụt một tiếng muốn cười to, liền bị sư tỷ nhà mình bịt miệng -- dám cười nhạo nó, không muốn sống nữa sao? Chỉ có Tư Lăng lù lù không động, ngay cả cái ánh mắt cũng chưa cho lại đây.

Trọng Thiên kêu ngao một tiếng, sau đó gầm hét với Tiểu Lăng Tử.

Tư Lăng không đau không ngứa, chậm rãi cảm ra một cái chậu gỗ, nói rằng: “Ta nghe không hiểu ngươi đang nói cái gì.” Nói xong, đưa tay đỡ đòn. Trọng Thiên cào rách tay áo của hắn, bất quá cũng chỉ là rách, mà không xé thành từng sợi như trước, chứng minh lần này Trọng Thiên thật đúng là bị thương rất thảm, cả khí lực cào người cũng không có.

Mất thấy vũ lực của Trọng Thiên trấn áp không được, thân thể to mọng của Tiểu Khôi nhào tới, thiếu chút nữa đụng bay Tư Lăng. Đầu chim chui vào lồng ngực Tư Lăng, cọ tới cọ lui, đôi mắt hung tợn khi neho lại như đang khinh bỉ mà khi trừng lớn thì như đang lườm người kia rung rung nhìn hắn, kêu chiêm chiêm vài tiếng, tỏ vẻ nó chỉ có thể phát ra tiếng “chiêm chiêm”, không biết kêu “meo meo”, không thể hoàn thành yêu cầu của chủ nhân, nó quá vô

dụng !!!

Tư Lăng lặng lẽ xoay mặt, đợi đến khi lông tơ toàn thân bị đè xuống, mới quay đầu lại, đẩy Tiểu Khôi ra.

Chết tiệt, đám này toàn là đại gia phải hầu hạ mà! May mắn con Bạch Hồ kia tự động biến mất ~

“Lâm Dương, người trông lửa, trứng chín thì nói cho ta biết một tiếng.” Tư Lăng dặn dò Lâm Dương đang tự động ngồi xỏm trước nồi trông lửa.

“Biết.” Lâm Dương hết sức thâm trầm lên tiếng, trong lòng yên lặng rơi lệ. Hắn rõ ràng là người tu tiên cao cao tại thượng, không ăn khói lửa nhân gian, vì quái gì nhập bọn với đám hung tàn này xong thì phải làm chuyện của đầu bếp? Hơn nữa không cần người ta gọi, hắn đã tự động tìm vị trí của mình ...

Tư Lăng không biết Quý Tu thâm trầm thể hiện tâm tình khổ sở, hắn đổ bột mì làm bằng linh cốc vào chậu gỗ-- là loại Linh cốc trồng trong không gian Hồng Liên của Tiểu Yêu Liên. Nói tới thì Tư Lăng đích thực không biết không gian Hồng Liên rốt cuộc trông thứ gì. Hắn vẫn cho là chỉ trông mấy loại linh quả và linh thảo, đến khi ngày đó thu hoạch được một đám linh cốc thì Tư Lăng khiếp sợ.

Tiểu Yêu Liên quả nhiên là đứa bé ngoan, vì chủ nhân của nó, không chỉ làm vườn, còn làm nông phu vĩ đại, cải tiến phẩm chất của linh cốc. Không gian Hồng Liên sản xuất linh cốc còn thượng thừa hơn cả loại linh cốc quý nhất bán ở bên ngoài.

Tư Lăng lặng lẽ nhớ lại đời trước làm quý đi khắp hàng cùng ngõ hẻm, nhìn quy trình những bà chủ nhà kia làm bánh trứng gà. Nơi này không có trứng gà, chỉ có trứng chim, trứng rùa to hơn gấp chục lần so với trứng gà. Cũng không có hành hoa, nhưng lại có Hương Du Thảo với mùi hương tương tự với hành hoa. Nó là một loại linh thảo cấp cao dùng để luyện chế linh đan bát phẩm, là tìm được tại tiểu thế giới Phật Môn ở đáy biển rồi đào một góc trồng trong không gian Hồng Liên. Tiểu Yêu Liên sau khi thu được mầm móng thì liền dùng Mộc Linh khí trồng ra một mảng lớn.

Nhìn thấy Tư Lăng cảm ra vài cọng Hương Du Thảo rửa sạch, cắt nhỏ, bỏ vào chậu gỗ, Tô Hồng Phi cùng Liễu Thành Phong hai mắt trừng lớn. Hai người không khỏi có chút choáng váng, cảm thấy giới hạn của bọn họ hôm nay lại bị đòi hỏi, trong lòng nhin không được gào thét: đây chính là tài liệu cao cấp để luyện chế linh đan bát phẩm đó đó đó đó, là thứ hiếm có ở đại lục Thương Vũ nha, cứ như thế bị hắn cắt vụn, chuẩn bị làm bánh cuốn trứng cho hai con yêu thú ăn.

Lâm Dương đồng tình liếc mắt nhìn bọn họ, lòng nói: Đây thì có cái gì, dù là nguyên liệu cao cấp cỡ nào, ở trong mắt đám hung tàn này thì đều là thứ ăn được mà thôi, thứ không thể ăn thì bọn họ mới không thèm nhìn một cái đâu. Bất quá có người cùng mình tiếp nhận chấn động từ đám hung tàn kia, thật là quá vui mừng.

Tư Lăng cũng mặc kệ bọn họ nghĩ như thế nào, lật lật trong túi trữ vật, cảm ra một khối thịt đã ướp sẵn, không chế linh lực bằm vụn nó cho vào chậu gỗ, thêm chút muối, vô cùng xa xỉ thêm giọt linh dịch Thanh thủy, đánh chúng thành dạng sền sệt. Sau đó lại lấy ra một cái chén lớn, đánh đều trứng lên, lại lấy ra cái chảo đặt tại trên bếp lò, cho dầu vào bắt đầu bánh rán.

Hương vị lan tỏa khắp trong không khí, cũng không biết là hương vị trứng hải điều cấp cao hay là linh thảo thượng phẩm hòa trộn với nhau, vừa đúng vừa đủ, quả thực là quá thơm, toàn bộ không gian đều tràn ngập hương vị không nói nên lời, dù hoặc đến khiến người ta nuốt nước miếng. Đến cả Tô Hồng Phi cùng Liễu Thành Phong đã Tích Cốc cũng nhin không được nhìn sang.

Tư Lăng đặt bốn miếng bánh trứng xếp chồng lên nhau, sau đó cuộn lên, lại cắt chúng thành khối đặt vào trong đĩa.

Tư Lăng phân bánh trứng hành làm mấy đĩa, không để ý tới Trọng Thiên cùng Tiểu Khôi đang đánh cướp thức ăn với nhau, đem một đĩa bung cho Tư Hàn đang nhắm mắt dưỡng thần. Do dự một lát, cũng bung một đĩa cho Liễu Thành Phong và Tô Hồng Phi, coi như ăn ngon một bữa.

Tô Hồng Phi cũng có chút do dự có nên ăn hay không. Nhưng làm cho nàng kinh dị là, người không không ăn khói lửa nhân gian nhất trong mắt nàng - Tư Hàn - thế nhưng tiếp nhận, lại dùng chiếc đũa gấp bánh trứng hành lên, chậm rãi ăn, nàng đã không thể phản ứng được nữa. Ngược lại, Liễu Thành Phong thì hoàn toàn không có cái tâm lý chướng ngại kia, ăn từng ngụm to, vừa ăn vừa tán dương: “Tu tiểu đệ, tay nghề của cậu không sai, hơn nữa linh khí trong linh thảo vẫn giữ lại trong thức ăn, cậu làm sao được thế?”

Tư Lăng mặt không biểu cảm nhìn hắn, “Làm nhiều sẽ biết.”

Nghe xong, Liễu Thành Phong đưa mắt nhìn hai con yêu thú đang ăn hăng say, gật đầu tỏ vẻ lý giải. Có loại yêu thú luôn chơi xỏ chủ nhân như thế này, chẳng trách Tư tiểu đệ lại rèn ra một tay trù nghệ tốt, quả thật không đáng giá được nhắc tới.

Đương nhiên, điều này cũng không chỉ đơn giản là trù nghệ tốt, còn phải biết xử lý những nguyên liệu kia, trong quá trình xử lý phải làm cho linh khí còn giữ lại trong nguyên liệu, không được tổn thất linh khí trong quá trình nấu nướng. Ngoài ra còn phải tận lực phối hợp hương vị của nguyên liệu nấu ăn, làm chúng phát huy tác dụng lớn nhất. Ăn bữa cơm này, linh lực lưu tại trong thân thể có thể sánh ngang với đã tọa một ngày. Ăn thức ăn cũng có thể tu luyện, quả thực là đảo điên tưởng tượng của bọn họ.

Lần đầu tiên tiếp xúc loại chuyện này, Tô Hồng Phi và Liễu Thành Phong cũng có chút ngạc nhiên, chỉ có Lâm Dương là bình tĩnh nhất. Đây là cách làm mà hắn và Tư Lăng cùng nhau nghiên cứu ra khi ở Hư Không Vô Tận. Ở trong hoàn cảnh không thay đổi hết sức dày vò, cũng thập vô cùng nhàm chán kia, Lâm Dương đầu óc tốt, lại bởi hai con yêu thú tham ăn kia, 20 năm đó bọn họ dùng một nửa thời gian để nghiên cứu phối hợp nguyên liệu nấu ăn.

Mọi người đều biết, tu sĩ tiến vào Kim Đan kỳ thì có thể Tích Cốc, lúc này có thể tận lực không dùng ngũ cốc, bởi vì thức ăn ngoại trừ sinh ra chút linh lực yếu ớt lưu lại ở trong thân thể thì không hề có ích gì, còn phải dùng linh lực tiêu hóa phân cận bã đi. Vì thế, sau khi tiến vào Kim Đan kỳ, trừ phi gặp được món gì cực kỳ mỹ vị mới có thể nhắm nháp một hai, còn ở thời điểm khác thì căn bản không có ai nghĩ tới vấn đề phải ăn cơm.

Thế nhưng, hiện tại đối với đám Tư Lãng mà nói, ăn cơm cũng là một loại tu luyện, trong thức ăn hoàn mỹ giữ lại linh lực của nguyên liệu, sau khi ăn vào bụng cũng thực hoàn mỹ hóa thành linh lực, hoàn toàn không có bất kỳ áp lực.

Bữa cơm này khiến hai người Liễu Thành Phong mở rộng tầm mắt, quả nhiên năng lực sáng tạo của kẻ ham ăn là vĩ đại nhất sao?

Ăn bánh trứng hành thơm ngào ngạt xong, Tư Lãng bảo Lâm Dương bắt nước luộc trứng cho bọn Trọng Thiên. Hai con yêu kia là dạ dày đại vương, chút bánh trứng ấy là không đủ để chúng nó lấp bụng. Chính hần thì đi đào những quả trứng vui trong đất kia.

Lá cây đã biến thành màu vàng đất, toát ra hơi nóng nhẹ, hương thơm thanh khiết của lá cây và mùi vị của trứng hòa trộn với nhau tạo thành một loại hương vị khác, so với trứng luộc thì hấp dẫn hơn người.

Tư Lãng cũng có chút kinh ngạc, xem ra hương vị trứng nướng cũng không sai. Vốn đám trứng đó chính là trứng của Hải điều và Huyền Quy cấp cao, dinh dưỡng phong phú, mùi vị thượng thừa, lại mang thêm hương thơm thanh mát của lá cây, làm hương vị tăng thêm mấy cấp.

Đào tất cả trứng ra, Liễu Thành Phong cũng bắt chập rứt rề, chạy tới cướp trứng, bị Tiểu Khôi phản nộ một cánh quạt bay. Tô Hồng Phi sợ hần không có mất cướp thức ăn của Trọng Thiên bị nó ghi hận một đời, vội vàng xách hần trở về.

Tư Lãng có chút buồn cười, chọn hơn mười quả trứng ném cho bọn Liễu Thành Phong, còn lại mới đưa đến trước mặt Trọng Thiên. Bởi vì hần là đầu bếp, ảnh hưởng càng lúc càng lớn, cho nên hần muốn phân thức ăn thế nào thì Trọng Thiên cùng Tiểu Khôi không dám có ý kiến. Hơn nữa còn có Tư đại ca làm chỗ dựa, cảnh ngộ hiện giờ của hần tốt hơn trước kia rất nhiều.

Ngay lúc mọi người ăn trứng nướng thơm ngon thì có vài người đi tới hải đảo.

Người bọn họ chờ cuối cùng đã tới!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 187: Mỗi hận đoạn tử tuyệt tôn.

“Có người tới!” Đang bận lột vỏ trứng ăn hăng say, Liễu Thành Phong đột nhiên kêu lên.

Tư Lãng cùng Tư Hàn đã sớm phát hiện nhưng cũng không lên tiếng, mà với tu vi của Liễu Thành Phong bây giờ lại có thể nhanh chóng phát hiện như vậy, xem ra trực giác dã thú của hần cũng đáng được khen ngợi.

Chẳng mấy chốc, những người kia liền tới chỗ này, nhưng lại bị cấm chế bên ngoài cản trở phía trước. Tư Hàn phát tay triệt hồi cấm chế hần bày ra, những người kia lập tức đi tới.

“Tiểu sư đệ!”

Thanh âm mừng rỡ kèm theo một bóng người nhanh nhẹn nhào tới, bắt quả miệng gọi là tiểu sư đệ, nhưng người bị nhào vào lại là Tư Lãng -- phải nói là lúc nhìn thấy gương mặt lạnh như băng, không có chút nhân khí kia thì trực tiếp rẽ hướng, nhào tới chỗ Tư Lãng.

Thấy rõ người nhào tới, Tư Lãng chỉ có thể đơ mặt ngoan ngoãn ngồi ở chỗ kia cho người ta nhào tới, sau đó lại bị nữ lưu manh phi lễ.

“A a a, Tư đệ đệ, thật mừng khi nhìn thấy đệ, đệ không biết khi đệ mất tích thì chúng ta lo lắng cỡ nào đâu! Quan trọng nhất là, sau khi đệ mất đệ, chúng ta mỗi ngày đều phải chịu đựng mặt lạnh của ca ca nhà đệ cũng là tiểu sư đệ nhà chúng ta, mỗi ngày đều dùng sương tuyết hầu hạ. Dù thân thể cường tráng cỡ nào thì tỷ tỷ cũng chịu không nổi đâu... Mấy chục năm không gặp, Tư đệ đệ giống như lại trở nên đẹp hơn. Bộ dạng xinh đẹp như hoa như vậy, chả trách đại ca đệ phải lo lắng đến tìm đệ, chúng ta cũng thực lo lắng. Không có ai mơ ước mỹ mạo của Tư đệ đệ chứ?! Tới, tới, tới, nói cho tỷ tỷ, 20 năm này có ai khi dễ đệ không, chúng ta cùng đi báo thù...”

Tư Lãng thần thờ nói: “Không có ai khi dễ ta...” Chỉ cần cô đừng kéo tay ta đóng cửa, thì thật sự không có ai khi dễ ta hết.

Nhìn thấy Trương Như Hiệp giờ trở với người ta, người ở chỗ này cũng có chút không nở nín, bắt quả cũng biết nàng ta đã nhìn 20 năm, quả thực là kim nén ghê gớm, vì thế đành phải nhẫn tâm quay đầu đi, làm bộ như không nhìn thấy ánh mắt cầu cứu của Tư Lãng, nhao nhao chào hỏi bọn Liễu Thành Phong, Tô Hồng Phi.

“Mấy vị sư huynh sư tỷ, các người rốt cuộc đã tới ~” Liễu Thành Phong rất mừng rỡ nói, “Đến, cùng nhau ăn trứng nướng nè ~”

Người tới chính là mấy đệ tử môn hạ của Thanh Ngọc chân quân, Trương Như Hiệp, Tề Tùng Khê, Vu Tuyết, Mạc Thanh Phong. Bọn họ cũng bị dị động lúc thánh thú Bạch Hổ xuất thế hấp dẫn đến Biển Vô Tận, sau này nghe nói là thánh thú Bạch Hổ xuất thế, tuy rằng thực tham muốn Bạch Hổ nhưng cũng tự hiểu lấy mình, không tiến đến giúp vui. Hiện tại Biển Vô Tận rất náo nhiệt, những tu sĩ cấp cao kia đang tìm kiếm thánh thú khắp nơi, bọn họ không muốn xông vào trận náo nhiệt này, bèn đi theo những người khác vụng trộm cách xa vùng đất thị phi. Đúng lúc này, tiểu sư đệ sau khi đi tới Ma

Giới không lâu liền tách khỏi bọn họ thế nhưng truyền âm, hẹn bọn họ đến nơi này gặp mặt.

Lúc mấy người nhận được Truyền Âm phù của Tư Hàn thì quả thực muốn rơi lệ. Đây là đầu tiên sau khi tiểu sư đệ mất trí nhớ chủ động liên lạc bọn họ. Nghe được tiếng gọi “Sư huynh” “Sư tỷ” kia, quả cảm động có hay không! Đặc biệt là Trương Như Hiệp cùng Vu Tuyết, họ đều đem chuyện Tư Lăng mất tích treo trên người mình. Mà Tư Hàn biết được chuyện đó xong thì giống như một người băng vậy, lạnh lùng dọa chết người, càng thêm tăng cảm giác áy náy trong lòng các nàng.

May mắn, rốt cuộc tìm được người !

Mấy người trong lòng thả lỏng, chào hỏi Tư Hàn, tuy rằng chỉ nhận được một ánh mắt lạnh băng, nhưng cũng vô cùng thỏa mãn. Đến gần Liễu Thành Phong, vừa ăn trứng nướng vừa tìm hiểu tình hình lẫn nhau.

“Trương sư tỷ, ta thật sự rất tốt, xin tỷ bỏ ra tay ra trước được không?” Tư Lăng nhún vai nói.

“Tư đệ đệ, tỷ tỷ thật sự rất lo lắng cho đệ, cho tỷ tỷ một vò linh tửu an ủi đi.”

Tư Lăng không chút do dự lấy ra một vò linh tửu cho nàng, rồi không để ý kháng nghị của Trọng Thiên cùng Tiểu Khôi, đem hơn mười quả trứng nướng lá cây đưa cho nàng, rốt cuộc được giải thoát. Nếu không phải biết Trương Như Hiệp thật sự áy náy vì mình lúc ấy mất tích, hẳn thật sự đã muốn quát bay cái người trở thành nữ sắc lang này.

Mấy người tới làm không khí vô cùng náo nhiệt, Tư Lăng dứt khoát cầm ra mấy chục bình linh tửu, lại bảo cho Lâm Dương lấy hết trứng trong túi trữ vật đi bọc lá chôn trong đất để quay.

Trương Như Hiệp rất hào sảng đổ một vò rượu, rồi bắt đầu hỏi Tư Lăng lúc ấy bị dẫn đi nơi nào. Biết được Tư Lăng thế nhưng chạy tới Quỷ Giới, sau đó lại bị người ta gián tiếp hãm hại đến Hư Không Vô Tận, thật không phải dùng một tiếng “Bi đát” để hình dung đủ. Nàng đồng tình vỗ vỗ bả vai hắn, rồi vỗ bộ ngực cao vút của mình tỏ vẻ, về sau sẽ bảo vệ tốt Tư đệ đệ.

Tư Lăng ra sức làm mình mỉm cười, dù sao những người này chính là các sư huynh sư tỷ của đại ca nhà mình. Bất quá thật sự rất khó, đành phải đơ mặt, bày ra một bộ dạng lãnh diễm cao quý làm lễ với Trương Tùng Khê cùng Mạc Thanh Phong, đồng thời rất hào phóng đưa bọn họ mấy chục bình linh tửu làm lễ gặp mặt.

Tề Tùng Khê cùng Mạc Thanh Phong tuy là lần đầu tiên nhìn thấy Tư Lăng, nhưng đối với hắn cũng không xa lạ chút nào. Bọn họ 20 năm qua cùng hai vị sư tỷ muội đâm đầu vào khắp nơi, đó cũng là vì tìm kiếm tung tích của hắn. Đồng thời cũng từ hai vị sư tỷ muội nghe nói về con người của hắn. Tuy rằng lúc này bày ra cái bộ cao quý lãnh diễm đáng đánh đòn kia, bất quá có thể được Vu Tuyết khen ngợi, vậy thì làm người tất nhiên cũng là tốt. Hơn nữa hắn còn là huynh đệ của tiểu sư đệ, tăng quan hệ này cũng đủ để cho bọn họ biểu đạt thiện ý của mình.

Thanh Ngọc chân quân thu đồ đệ, ngoại trừ nhìn tư chất, còn phải xem nhân phẩm tâm tính, nếu nhân phẩm không tốt thì dù tư chất ngời cao cỡ nào ông ấy cũng sẽ không thu. Dễ dàng có được thiện ý của đám Tề Tùng Khê, Tư Lăng không khỏi cảm khái Thanh Ngọc chân quân thật biết thu đồ đệ, đây cũng là nguyên nhân hắn hào phóng đưa tặng linh tửu. Linh tửu mà đưa đi làm quan hệ thì chuẩn không sai.

“Duong Huy?” Mạc Thanh Phong đột nhiên có chút nghi hoặc, “Tên này giống như từng nghe qua.”

Bàn tay mềm của Trương Như Hiệp chụp tới, lập tức kéo ngũ sư đệ nhà mình lại gần, xoa xoa tay như một tên lưu manh, nói: “Thật sao? Nhanh nói xem hắn là ai, chúng ta cùng đi đánh hội đồng báo thù cho Tư đệ đệ.”

Tư Lăng dờ khóc dờ cười, báo thù hay không hắn hiện tại đã không dám khẳng định, bởi vì Duong Huy lúc ấy cũng mất tích trong truyền tống trận vận vẹo, còn không biết hắn đã bị đưa đến nơi nào, có lẽ về sau sẽ rất khó gặp được. Đường nhiên, nếu như gặp phải, nhất định cùng bọn Trọng Thiên đánh đến cha hắn cũng không nhận ra.

Mạc Thanh Phong có chút chần chờ nói: “Đệ ở Đông Châu nghe qua tên của hắn, hắn chính là con trai của chương môn Vạn Kiếm tông ở Đông Châu. Bối cảnh lớn, muốn đánh hắn cũng không dễ dàng.”

“Không có việc gì, quân tử báo thù, trăm năm không muộn!”

“...”

Nói một lát, đột nhiên Trương Như Hiệp nghĩ tới điều gì, quay đầu nhìn về phía Tư Hàn, nói: “Đúng rồi, tiểu sư đệ, nói cho đệ biết một tin tức tốt.”

Tư Hàn ngẩng đầu nhìn về phía nàng.

Loại ánh mắt kia lạnh như băng khiến Trương Như Hiệp có chút ăn không tiêu, nhanh chóng nói: “Một năm trước, sư phụ đã từ Nguyên Anh tán chức thành tu sĩ Hóa Thần. Lần này chúng ta trở về, cần phải chúc mừng sư phụ một phen.”

Liễu Thành Phong là người đầu tiên hưng phấn kêu, “Thật sao? Thật tốt quá!”

Chớ trách hắn lại cao hứng như thế. Thiên Tông phái tuy là đại phái đứng đầu Tây Cảnh, nhưng lại không giống đại môn phái ở khu vực khác có tu sĩ Hóa Thần tọa trấn, ngay cả cái môn phái nhỏ ở đại lục Trung Ương cũng dám khinh bỉ Thiên Tông phái. Nay cách mấy trăm năm, Thiên Tông phái rốt cuộc có tu sĩ Hóa Thần tọa trấn, địa vị Thiên Tông phái sẽ tăng thêm một tầng, cũng sẽ không có a miê a cầu gì đó tùy tiện dám tới cửa gây sự. Hơn

nữ hiện tại Ma tộc đang cướp bóc khắp đại lục Thương Vũ, Thiên Tông phải có thêm một vị tu sĩ Hóa Thần tọa trấn, cũng có thể khiến những Ma tộc kia không dám tùy tiện xâm phạm Thiên Tông phái.

Làm đệ tử Thiên Tông phái, coi Thiên Tông phái trở thành nhà mình nên Tô Hồng Phi cùng Liễu Thành Phong là chân thành cảm thấy cao hứng, trong lòng hai người đều yên lặng tính toán.

Nói xong chuyện tốt, ăn uống cũng sắp xong, bèn bắt đầu thương lượng chuyện kế tiếp.

Kỳ hạn bọn họ đến Ma Giới 10 năm đã đến, thông đạo giữa Ma Giới và Nhân giới sẽ mở ra, đến lúc đó nhân tu đi Ma Giới có thể trở về. Tư Hàn sờ đi gọi mấy vị sư huynh sư tỷ đến, cũng là vì thương lượng cùng nhau về Thương Vũ giới. Đương nhiên, nếu vẫn còn muốn lưu tại Ma Giới tiếp tục lăn lộn thì cũng có thể đợi 10 năm tiếp nữa rồi trở về.

“Nếu đã tìm được Tư đệ đệ, với tu vi của chúng ta thì ở Ma Giới đích thực không an toàn, cho nên chúng ta quyết định trở về.” Trương Như Hiệp đem kết quả thảo luận của bọn họ nói ra, hỏi: “Tiểu sư đệ, Tô sư muội, Liễu sư đệ, các cậu thì sao?”

Tô Hồng Phi cùng Liễu Thành Phong nhìn thoáng qua, nói: “Tất nhiên cùng nhau trở về.”

Tư Hàn gật đầu, tỏ vẻ trở về.

Toàn phiếu thông qua, nên không cần phải nhiều lời nữa, mọi người bắt đầu lên đường rời đi.

Trước khi rời đi, Tề Tùng Khê nói: “Những tu sĩ Ma tộc kia vẫn không chịu buông tha thánh thú, vẫn luôn tìm kiếm trong biển, chúng ta hãy đi đường vòng đi, tuy rằng xa một chút, nhưng cũng đỡ hơn bị cuốn vào trong đó, tăng thêm phiền toái.”

Trương Như Hiệp cũng bĩu môi, khinh thường nói: “Thánh thú là dễ bắt như vậy sao? Mà cho dù bắt được, nói không chừng thánh thú tình nguyện tự bạo cũng không nguyện ý làm yêu súc cho con người. Bằng không Thanh Long cùng con đại yêu thú kia lúc ấy đã không xuất thủ hỗ trợ. Tỷ thật không tin giữa yêu thú còn có tốt giao tình như vậy.”

Nghe vậy, đám Liễu Thành Phong cùng Lâm Dương không khỏi đưa mắt nhìn tiểu yêu thú như con mèo con được Tư Lăng ôm. Bọn họ luôn cảm thấy, Thánh thú kỳ thật bị con yêu thú này giấu đi, cũng không biết nó dùng cách gì mà có thể giấu diếm được tai mắt của nhiều tu sĩ Hóa Thần như vậy. Nghĩ tới bên người bọn họ thể nhưng có con thánh thú Thượng Cổ, họ lại bắt đầu kích động.

Bởi vì Trọng Thiên bị thương, Lâm Dương lại chỉ là tu sĩ Trúc Cơ không thể duy trì phi hành thời gian dài, Tư Lăng lúc này không thu hồi Tiểu Khôi vào túi linh thú, mà bảo nó chở Lâm Dương và Trọng Thiên.

“Chiếp chiếp chiếp! ! !” Tiểu Khôi vô cùng tức giận kêu lên.

Mọi người nhìn về phía con chim xám to mọng kia, chỉ cần thấy được cặp mắt hung hãn, còn có thân hình tròn vo, trên đuôi lại có mấy sợi lông điểm lệ như được cắm lên, thì nhìn không được cười rộ lên. Thật là vừa 囍 lại khôi hài.

“Tư công tử, Tiểu Khôi nói nó chỉ chở huynh cùng đại ca, không chở nam nhân khác!” Tiểu Yêu Liên làm hết phận sự truyền âm cho Tư Lăng.

Tư Lăng là chủ nhân, đại ca thì quá hung tàn không dám cự tuyệt. Nhưng mà Trọng Thiên là kẻ bại hoại thì thường xuyên cướp thức ăn với nó, không thể chở. Lâm Dương thì chỉ là tên Quý Tu nho nhỏ, thân điều có được bốn loại huyết thống lãnh diễm cao quý như nó sao có thể làm tọa kỵ cho một tên Quý Tu cấp thấp chứ? Quá mất mặt!

Tư Lăng ngậy ra, giả vờ nghe không hiểu lời Tiểu Khôi nói, sờ sờ đầu nó, nói: “Ngoan đi, đợi trở về nhân giới chúng ta sẽ làm đồ ăn ngon. Tiểu Hồng muội muội nói còn có một năm nữa thì Thủy Liên sẽ kết hạt...” Hai câu cuối cùng, Tư Lăng là trực tiếp truyền âm cho chim xám.

Mất dữ lập tức tròn tròn, vì thế Tiểu Khôi cam tâm tình nguyện làm tọa kỵ.

Bất quá, thời điểm rời khỏi đảo thì bọn họ bị một đám hải điều hung thần ác sát chặn cướp.

Hải điều ừ ừ hướng về bọn họ mà tấn công, đặc biệt, đối tượng tập trung công kích nhất là Tiểu Khôi. Vì thế mọi người rất nhanh liền hiểu được, đám hải điều kia đã nhận ra tên trộm trứng này. Mà dù không nhận ra, chỉ cần nhìn thấy mấy sợi lông đuôi điểm lệ trên mông là được, bởi vì lần nào tên trộm trứng chạy cũng rất nhanh, nhưng mà cái mông vênh cao kia, cộng thêm mấy sợi lông kia tựa như đang chê cười chúng nó ngu ngốc bắt không được nó vậy.

Trộm trứng của chúng, tương đương với muốn tuyệt đời sau của chúng. Mối thù đoạn tử tuyệt tôn là không đội trời chung.

Cho nên, thật sự không trách người ta đánh hội đồng nó, mà là nó kéo cừu hận quá lớn.

Lâm Dương lỏng toạ dựng thẳng, đám hải điều đông nghịt kia làm cho hắn thấy rằng mệnh mình sắp xong. Thẳng đến khi bên hông bị siết chặt, liền bị người ta trời eo trực tiếp kéo khỏi lưng chim xám, toàn thân treo lơ lửng giữa không trung.

Lâm Dương yên lặng rơi nước mắt. Thật là xấu, lần nào cũng biến hắn thành điều ...

Đám Trương Như Hiệp xa xa nhìn đàn chim kéo đánh Tiểu Khôi. Kẻ thù của Hải điều là Tiểu Khôi, giờ bọn họ phân ra, cho nên không có hải điều nào

đến công kích bọn họ, đều tập trung đến chỗ Tiểu Khôi. Nhìn thấy chim xám bị vây đánh, không khỏi hỏi Tư Lăng, “Có nên thu hồi nó vào trong túi linh thú không?”

Tư Lăng mất nhìn đại ca nhà mình, thâm trầm nói: “Đây cũng là một loại lịch lãm.” Trong lòng lại nói, Tiểu Khôi à, đại ca rõ ràng muốn khoanh tay đứng nhìn, cho nên ngươi phải chịu đựng thôi!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 188: Giấu riêng Thánh thú

Đại chiến chim muông cuối cùng kết thúc, lấy Tiểu Khôi thắng thảm mà chấm dứt.

Tuy rằng đánh một trận thắng thực sướng, nhưng bị vây đánh thật quá khổ sở, cái đuôi không dễ dàng mọc được mấy sợi lông đẹp của nó lại rơi mất mấy sợi. Tiểu Khôi vừa chạy vừa khóc, kêu chiêm chiếp với Tư Lăng, đôi mắt mang bóng nước lấp lánh, tỏ vẻ, không có lông đẹp đòi chim không còn hạnh phúc nữa.

Trước mặt mọi người, Tư Lăng cũng không thể bảo Tiểu Yêu Liên dùng Mộc Linh khí trị ngoại thương cho nó, chỉ có thể lấy ra Linh tửu pha linh dịch cho nó uống một ít, sau đó thu hồi nó vào túi linh thú để nó dưỡng thương.

Không có Tiểu Khôi, vì thế Tư Lăng đành phải một tay ôm Trọng Thiên, một tay kéo dây thừng hồn lực trói Lâm Dương, cùng bọn họ rời khỏi Biển Vô Tận.

Nhìn Quỷ Tu ngơ ngác bay giữa không trung, mọi người đột nhiên sinh ra một loại cảm giác tự hào vì tu sĩ Kim Đan có thể không dựa vào bất cứ thứ gì mà phi hành giữa không trung, đây quả thực là làm cho người ta quá tự hào có được hay không!

Dùng thời gian một tháng, bọn họ rốt cuộc rời khỏi Biển Vô Tận, trở về trên bờ.

Lúc hai chân đạp được trên mặt đất bằng kiên cố thì Quỷ Tu lập tức rung rung nước mắt, vẻ mặt cảm động. Bọn Trương Như Hiệp hiểu được hẳn không dễ dàng, đều thông cảm nhìn hắn một cái, cũng không chê cười hắn.

Rời Biển Vô Tận, rốt cuộc có thể sử dụng Pháp bảo Phi hành nhanh chóng lên đường. Vì lý do an toàn, Tư Lăng trực tiếp ném ra chiếc Phi Thiên thuyền của mình -- đương nhiên hai mảnh chấp vả trên thân Phi Thiên thuyền lập tức bị bọn Liễu Thành Phong cùng Trương Như Hiệp cười nhạo. Nhưng đợi khi bọn hắn lên Phi Thiên thuyền thì những người cười nhạo nó đều trực tiếp bị phun ra ngoài, rơi thẳng xuống đất.

“...”

Bọn Tô Hồng Phi lập tức may mắn trong lòng, lúc ấy bọn họ nhin được, không có tùy ý cười nhạo nó -- tuy rằng thật sự rất buồn cười.

Mặt xám mày tro lần nữa trở lại Phi Thiên thuyền, Liễu Thành Phong lau mặt, một tay đặt trên vai Tư Lăng, giọng điệu sâu xa nói: “Tu tiểu đệ, cậu đòi trước nhất định làm rất nhiều chuyện thất đức, thương thiên hại lý, cho nên mới gặp phải nhiều thứ kỳ quái như vậy? Phi Thiên thuyền có cá tính như vậy, ta lần đầu tiên nhìn thấy đó.”

Không, đòi trước hắn là một thiện quý, chưa từng làm chuyện thương thiên hại lý gì! Chẳng qua đòi này không hay ho trở thành nam nhân của Nguyệt Thiên Dạ, gặp phải con yêu thú đại gia thích gây chuyện thị phi kia, mới gặp nhiều chuyện kỳ quái như vậy mà thôi. Tư Lăng lặng lẽ nhìn hắn một cái, sau đó lặng lẽ tránh ra.

Dán một tấm Ân thân phù lên Phi Thiên thuyền, Tư Lăng lại kết nối cùng linh thức của Phi Thiên thuyền, đem một đồng yêu đan có thể cung cấp hồn lực cho nó thì nó mới ngoan ngoãn bay hướng về mục tiêu. Hiện tại bí mật khó giữ nếu nhiều người biết, Tư Lăng cũng không để Tiểu Yêu Liên đi ra không chế Phi Thiên thuyền, đành phải hi sinh một ít yêu đan.

Trong Phi Thiên thuyền có chừng hai mươi phòng, mọi người vào Phi Thiên thuyền thì hiển nhiên cũng phát hiện diệu dụng của chiếc thuyền này, bất quá cũng không nói gì thêm, mà liên tục tìm gian phòng, đi vào nghỉ ngơi, dưỡng tinh thần, chuẩn bị đối mặt với trận chiến kế tiếp.

Giống như Ma tộc chạy đến thế giới loài người tàn sát bữa bãi, khi Nhân tu tìm được thông đạo mà Ma tộc đi tới Thương vũ giới thì liền bắt đầu canh giữ vùng lân cận để cướp giết tu sĩ Ma tộc. Đồng dạng, Nhân tu chạy đến Ma tộc quấy rối, thiếu chủ Ma tộc tất nhiên cũng muốn dùng cách đó hoàn trả lại. Gần đây bọn họ nhận được tin tức, cái thông đạo do Vệ Quan Nhai phát hiện và bảo vệ kia đã bị người Ma tộc phát hiện, đang phái tu sĩ Ma tộc canh giữ tại chỗ đó chuẩn bị cướp giết những tu sĩ trở về Thương Vũ giới.

Nhận được tin tức này thì tâm tình mọi người cũng có chút nặng nề, sợ Ma Giới sẽ phái ra tu sĩ Hóa Thần đến ngăn cản. Đặc biệt vài năm trước, gặp được vị thần quân Âm Hâm kia, biểu hiện ngay lúc đó của bà ta khiến Tô Hồng Phi không khỏi nghi ngờ thân thể của Tư Lăng. Trong lòng nàng loáng thoáng có một đáp án sinh động. Nếu chân tướng giống như nàng nghĩ, Tư Lăng sẽ không thể ở lại Thương Vũ giới nữa.

Đương nhiên, sau khi thấy biểu hiện của Tư Lăng, dù cho trong lòng có suy đoán nhưng bọn họ cũng sẽ không trắng trợn nói ra, thậm chí giả vờ không phát hiện chuyện này, nên làm gì thì làm đó. Chỉ cần ngày nào Tư Lăng còn che chở Tư Lăng, Thiên Tông phái có lẽ sẽ không tùy tiện vạch trần bí mật này.

Tư Lăng cũng mang theo mấy con yêu thú trở về phòng của mình.

Vừa trở lại trong phòng, đóng cửa lại, Tiểu Yêu Liên ngật ngạt rất lâu rồi cuộc bò ra hít thở không khí. Tư Lăng sờ sờ đầu nhỏ của nó, biết nó cực khổ, không khỏi nói: “Tiểu Hồng muội muội, người không phải đã nói chỉ cần người tu luyện đến cảnh giới nhất định thì có thể hóa thành người sao? Đến lúc đó thì không cần trốn trốn tránh tránh như vậy nữa, cố gắng nha.”

Tiểu Yêu Liên có chút xấu hổ nhìn hắn, non nớt nói: “Đội Tiểu Hồng biến hóa, Tiểu Hồng muốn biến thành cô nương mỹ lệ như Tư công tử vậy. Đến lúc đó đại ca sẽ thích sao?”

“Vậy người cả đời đều không biến hình đi!” Tư Lăng lãnh khốc vô tình nói.

“...”

Tư Lăng ôm Tiểu Khôi cùng Trọng Thiên bị thương chưa lành lại đây, đặt trên tấm thảm mềm mại trong phòng, dứt cho chúng nó ăn chút Mộc Linh dịch, lại xách Tiểu Yêu Liên mới vừa rồi bị hắn đá kích lại đây, nói: “Ta muốn vẽ một ít phù cho trận chiến kế tiếp, Tiểu Hồng muội muội, phiền người giúp bọn Trọng Thiên chữa thương.”

Tiểu Yêu Liên từ đã kích trở lại bình thường, vỗ ngực bảo đảm nói: “Tư công tử yên tâm, giao cho Tiểu Hồng ~~~”

Tư Lăng lại sờ sờ đầu của nó, hiện tại không có người ngoài, có Mộc Linh khí của Tiểu Yêu Liên, chúng nó sẽ nhanh khỏe lên, đến lúc đó cũng có thể gia tăng hai sức chiến đấu.

Trong Phi Thiên thuyền nhất thời thực im lặng.

Đội Tư Lăng từ trạng thái điên cuồng vẽ phù phục hồi lại tinh thần thì liền nhìn thấy ba con yêu xúm lại một chỗ nói nhỏ. Tư Lăng mắt lạnh nhìn sang, thẳng đến khi chúng nó phát hiện tầm mắt của mình, làm như không có chuyện gì mà quay sang làm mấy chuyện như: Tiểu Yêu Liên ôm linh quả cắn cắn, Trọng Thiên nằm trên thảm dùng móng vuốt ấn một quả Yêu La, Tiểu Khôi trực tiếp đưa cái miệng với mấy sợi lông xoay về phía hắn.

Tư Lăng có chút bức mình, dọn dẹp những tấm phù hoàn thành, đi tới, ngồi vào bàn trà nhỏ, bảo Tiểu Yêu Liên lấy lá Thanh Liên lấy được từ tiểu thế giới ở Biển Vô Tận, cầm một nắm đi pha một bình trà Thanh Liên.

Màn sương mờ trước mắt, hơi nước tràn qua ánh mắt, phảng phất như tẩy đi bụi mù, tầm mắt là một mảnh thanh minh. Tư Lăng không kịp chờ đợi uống vào một ngụm trà Thanh Liên, vị trà mát lạnh, hương trà thơm ngào ngạt, gột rửa những ào ào hỗn loạn trong lòng, trả lại tâm linh một mảnh yên bình.

Nhắm mắt hưởng thụ trong chốc lát, Tư Lăng không khỏi thở ra một hơi.

Quả nhiên là thánh vật Phật Môn, chỉ uống một ngụm, thế nhưng làm cho hắn cảm nhận được loại cảm giác tâm như gương sáng khó có thể lĩnh hội kia, linh hồn nháy mắt siêu thoát, giống như người ngoài cuộc nhìn ngắm trần thế, lảng lảng thế ngộ đạo tâm chính mình, khiến đạo tâm tiến thêm một bước.

“Tiểu Hồng muội muội, người trồng được bao nhiêu gốc Thanh Liên?” Tư Lăng mong chờ hỏi, thứ tốt như vậy thì vĩnh viễn không chê ít.

Tiểu Yêu Liên chớp mắt, non nớt nói: “Hiện tại có 5 gốc, bắt quá đều còn chưa nở hoa.”

“Không có việc gì, không có việc gì, cứ để nó chậm rãi mọc, bắt quá lá sen thì người giúp ta thu gom lại, ta về sau muốn dùng để pha trà. Đương nhiên, dùng làm lá sen chưng thịt cũng là không sai.”

Một câu bổ sung cuối cùng của Tư Lăng quả nhiên khiến một chim một thú buồn chán nằm sấp kia lập tức ngẩng đầu lên, ánh mắt sáng quắc theo dõi hắn. Tư Lăng không để ý tới chúng nó, lại thảo luận thu hoạch trong không gian Hồng Liên của Tiểu Yêu Liên, thuận tiện cũng biết tình hình sinh trưởng của Thủy Liên. Biết linh tri trong không gian Hồng Liên vì muốn trồng Thanh Liên, Thủy Liên, Băng liên nên đã mở rộng diện tích rất nhiều; Còn những linh thảo linh thụ khác thì đều ở thời kì sinh trưởng, Tiểu Yêu Liên mỗi ngày đều sẽ đổ cho chúng nó một ít mộc khí, hỗ trợ chúng nó trưởng thành.

Tư Lăng chống cằm lắng nghe Tiểu Yêu Liên báo cáo công tác, lúc nó tạm dừng thì sẽ giơ ngón tay sờ sờ lá sen trên đầu nó, lại khen một tiếng “Thật lợi hại, tiếp tục duy trì”. Tiểu Hồng nhân toàn thân đỏ rực, tinh thần cũng càng chán phần -- quả nhiên thực đơn thuần dễ gạt, giống đứa nhỏ, còn cần phải cổ vũ nha.

“Đúng rồi, gốc Xích Cẩm La kia sinh trưởng thế nào?” Tư Lăng nhớ tới hạt giống mua được từ chỗ Khúc Vô Từ, thuận miệng hỏi một tiếng.

Ai biết Tiểu Yêu Liên đang hưng phấn lập tức mây chau mặt ủ, mềm mại nói: “Tiểu Hồng mỗi ngày đều cho nó Mộc Linh khí, nhưng mà qua nhiều năm như vậy, nó mới dài được hai thước (một mét = ba thước)! Chờ tới nó nở hoa kết trái thì không biết mất bao nhiêu năm đâu.” Bất quá tuy rằng sinh trưởng của nó rất chậm chạp, nhưng kết quả lại là thứ tốt không thể tưởng nổi.

Nghe xong, Tư Lăng cũng cảm thấy đội nó kết quả thì quá xa vời, vẫn là đừng chờ mong thì hơn.

Cùng Tiểu Yêu Liên trò chuyện về không gian của nó xong, Tư Lăng đột nhiên hỏi: “À, các người vừa rồi đang nói chuyện gì?”

Ba con yêu liếc nhau, đồng thời kêu lên với hân.

Trọng Thiên: “Ngao ~ “

Tiểu Khôi: “Chiếp chiếp ~ “

Tiểu Yêu Liên: “Không có gì ~ “

Tư Lăng giận, đây rõ ràng là có việc giấu diếm hân, âm trầm nói: “Đừng để cho ta biết các nguoi giấu ta làm việc gì không nên làm, ví dụ như giấu thánh thú gì đó, hậu quả sẽ là cạm lưong thực tuyệt nhé~ “

“...”

“...”

“...”

Rất tốt, nhìn thấy ba con yêu cứng đờ, trong lòng Tư Lăng ngẫm vui vẻ, mặc dù bây giờ còn đánh không nổi Trọng Thiên, nhưng hân đã nắm nhược điểm của nó. Về sau cố gắng tu luyện, sớm muộn có một ngày dùng vũ lực đánh ngã nó, để nó ngoan ngoãn làm tọa kỵ cho hân ~

*****

Thông đạo nổi Nhân giới và Ma giới mà Vệ Quan Nhài bảo vệ ở tại vực Thiên Trảm phía bắc Ma Giới. Sở dĩ cái vực này gọi là Thiên Trảm bởi vì nghe nói rất lâu rất lâu trước đây từng bị một thanh thần khí - Nguyệt Trảm Đao từ trên trời giáng xuống chém xuống hình thành vực sâu, sau này liền gọi như thế.

Dùng thời gian hai tháng, rốt cuộc đi tới vực Thiên Trảm. Lúc này, vết thương của Tiểu Khôi cùng Trọng Thiên cũng đã khá hơn.

Phi Thiên thuyền ngừng lại trước vực sâu, mọi người liền rời khỏi Phi Thiên thuyền.

Thời điểm rời Phi Thiên thuyền, Tư Lăng lại một lần nữa lợi dụng mặt nạ Thiên Diện, biến hóa mặt mình thành gương mặt giống Tư Hàn bảy tám phần, như vậy nhìn càng như huynh đệ.

Bọn Trương Như Hiệp tuy rằng không biết Tư Lăng vì sao đột nhiên muốn che giấu tướng mạo sẵn có, bất quá cũng không hỏi nhiều. Sau khi vây quanh hân một vòng, Trương Như Hiệp đưa tay sờ soạng cảm Tư Lăng một cái, huyết sáo, quay đầu kích động nói mấy sư đệ muội: “Ta rốt cuộc đùa giỡn được tiểu sư đệ, quả kích động ~ “

Vu Tuyết khỏe miệng co giật, giọng lạnh lùng nói: “Sư tỷ, đó là Tư đạo hữu, không phải tiểu sư đệ. Còn nữa, xin tỷ đứng đắn một chút.”

Trương Như Hiệp thâm trầm nói: “Tiểu sư đệ là ta không trông mong gì được, nhưng được Tư đệ đệ cũng không sai. Muội xem gương mặt này, thật giống tiểu sư đệ, đùa giỡn hân tựa như đùa giỡn tiểu sư đệ vậy, nhân sinh của ta rốt cuộc viên mãn.”

“...”

Liễu Thành Phong vội xê dịch đến phía sau sư tỷ nhà mình, cảm thấy Trương sư tỷ quả thực là đáng sợ, lá gan thế nhưng to đến nỗi mơ tưởng đùa giỡn núi băng kia. Nhớ tới năng ta vài lần thiếu chút nữa sờ soạng tới chỗ nữ nhân không nên sờ của mình, nhất thời đau trướng, cảm thấy sau này nên cách xa Trương sư tỷ một chút.

Lúc này, Tư Hàn nhìn lướt qua lại đây, mọi người lưng phát lạnh, vội đoan chính nghiêm túc, một bộ dáng vô cùng đứng đắn.

Tư Lăng cũng bước nhanh đến bên người Tư Hàn, quay đầu nói với những người đó: “Vào cốc (khe núi) thôi.”

Lúc này, trước khe núi cũng tụ tập rất nhiều Nhân tu muốn rời Ma Giới. Nhìn thấy bọn Tư Lăng xuất hiện, những tu sĩ này mắt lóe lên, rất nhanh liền nhận ra thân phận Tư Hàn, thấy bọn họ thông dong đi vào sơn cốc thì vội theo vào, tỏ rõ suy nghĩ “mượn gió Đông” để thuận lợi về Nhân giới.

Hai bên vực Thiên Trảm địa thế hết sức dốc, đá nhọn lờm chờm. Trên bầu trời ngẫu nhiên có kền kền ăn thịt thối xẹt qua, bóng dáng khổng lồ tạo thành một bóng đen lướt trên mặt đất, tiếng kêu quác quác làm sơn cốc thêm vô cùng tĩnh mịch.

Tư Lăng nhìn xuống, phát hiện chung quanh có dấu vết chiến đấu, dự đoán những thứ này hân là dấu vết chiến đấu khi Ma tu chặn cướp Nhân tu. Không nhìn thấy thi thể, nếu không phải bị kền kền trong sơn cốc ăn thì chính là bị người xử lý.

Lúc bọn hân sắp tới đích thì đột nhiên một luồng sức mạnh chém xuống trước mặt bọn họ, mọi người nhanh chóng lui về sau, ngưng tụ Linh lực bảo vệ mình.

Đúng lúc này, một đám ma tu đột nhiên xuất hiện, bao vây cửa thông đạo đi lưỡng giới.

Cách đó không xa, một chiếc kiệu hoa lệt do ma thú kéo dừng giữa không trung, bốn phía đứng hầu bốn nam, bốn nữ diện mạo xinh đẹp. Bọn họ tu vi

đều trên Nguyên Anh kỳ, khuôn mặt đều tinh xảo mỹ lệ, trán vẽ một đóa An Túc hoa màu đỏ làm tăng thêm vài phần xinh đẹp. Trên tay họ ôm nhạc khí khác nhau, nhìn trông như nhạc kỹ mà nhà giàu đường ở Thế tục giới.

Nhìn thấy phong cách hoa hoa lệ lệ này, trong lòng Tư Lăng run sợ, trực giác không tốt.

Lại gặp được vị Âm Hâm thần quân thần kinh không bình thường kia.

Hiện trường an tĩnh rất lâu, đến khi một thanh âm mềm mại, đáng yêu tận xương tủy bên trong kiệu truyền tới: “Giao hấn ra đây, bản quân sẽ để cho các ngươi bình an rời Ma Giới.”

Nghe được thanh âm này, bọn Trương Như Hiệp cũng không nhúc nhích, im lặng không lời gì để nói. Ngược lại, đám tu sĩ phía sau bọn họ đưa mắt nhìn nhau, không biết người trong kiệu nói tới ai.

Thấy bọn họ không có động tác, lúc này, lại là một uy áp khổng lồ bức tới, ma lôi màu đen đập xuống, mặt đất bị đánh ra một cái hố to. Mọi người ào ào lui về sau, có vài người tốc độ không đủ nhanh liền bị hất bay ra xa, mạnh mẽ đập xuống đất, bị thương không nhẹ. Sau đó lại là liên tiếp ma lôi đánh tới hướng bọn họ.

Ngay lúc mọi người lui về sau thì một bóng dáng màu trắng không lùi mà tiến tới, hai tay giơ lên, song giản sắc bén trầm tĩnh trong tay. Song giản trắng như băng tuyết vung xuống, băng liên đầy trời hóa thành nghiệp hỏa, ngăn cản ma lôi liên tục ập đến.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 189: Quá vô sỉ

Nam tử đột nhiên xuất hiện khiến toàn chiến trường tạm dừng một chút, mà những tu sĩ Nhân tộc nhận ra thân phận của hắn thì lập tức mừng rỡ trong lòng, càng làm nổi bật sắc mặt đen như đáy nồi của Âm Hâm thần quân.

“Là ngươi! Vệ Quan Nhai, mấy trăm năm không thấy, ngươi thật ra sống không tệ.” Tay áo bào của Âm Hâm thần quân thu lại, há mồm chính là một trận trào phúng.

Nam tử nghe xong, cười khẽ một tiếng, dung mạo uẩn nhiên (?), giống như sinh hoa, giống như mây trên bầu trời cao đột nhiên tới, lại có vài phần tĩnh khiết sáng ngời trong trắng thanh gió mát, huy hoàng lộng lẫy, làm cho người ta tự dung sinh ra vài phần tự hổ thẹn, lại nhịn không được tham lam nhìn nhiều một chút. Chỉ là, nam nhân cao quý, xa xăm như vậy, há mồm thì thật đúng là vừa sắc cỡ hòng lại vừa vô sỉ.

Chỉ nghe thanh âm trong sáng kia nói: “Đúng nha, Âm Hâm đạo hữu, hai ta mấy trăm năm không gặp, cô ngược lại vẫn như cũ, động một cái liền đánh đánh giết giết, còn ra tay với mấy tên tiểu bối, cũng không nhìn xem mình đã bao nhiêu tuổi, sao còn xúc động như mấy tiểu cô nương chứ? Chậc chậc!”

Đây không phải ám chỉ người ta là bà già, nhưng lại không để ý mặt mũi liêm sỉ của tu sĩ cấp cao sao?

Âm Hâm thần quân sớm biết đức hạnh của hắn nhưng vẫn bị chọc tức tức, trong ngực nghẹn một hơi, lạnh mặt nói: “Ngươi đến nơi này làm cái gì? Nơi này là Ma Giới, không phải là địa bàn Nhân giới của các ngươi, đừng vội trách ta không nể tình mà ra tay.”

“Lời này của Âm Hâm đạo hữu hỏi rất hay, ta cũng muốn hỏi các cô, đám nhãi con Ma Giới kia vì sao cũng chạy đến Nhân giới chúng ta quấy rối? Nếu không phải tự giữ thân phận, ta cũng muốn đuổi đám nhãi nhép của các cô. Ừm, ở phương diện này mà nói, ta quả nhiên là người vô cùng có nguyên tắc.” Nói xong, liếc mắt nhìn nàng. Cái liếc mắt kia giống như hoa đào mở khắp núi rừng, làm những nữ tu nhìn thấy cũng có chút hoa mắt.

Âm Hâm thần quân lại bị tức giận một hồi, hai tay ngưng tụ bão táp, giọng lạnh lùng nói: “Bớt nhiều lời đi, nếu không có chuyện gì, ngươi đừng vội quản chuyện bao đồng.”

“Ta thật ra không phải quản chuyện bao đồng, cũng là vì chính sự mà đến.” Vệ Quan Nhai cười tủm tỉm, tư thái như mây trên trời cao, ngôn từ khàn thiết, làm cho người ta phải tán thưởng một tiếng: “Nghe nói có người ngăn cản không cho bọn họ về Nhân giới, ta cũng muốn nhìn xem tên Trình Giáo Kim nào ở đâu ra, lại không ngờ thì ra đó là Âm Hâm đạo hữu. Bất quá, đã là ta mở thông đạo lương giới để bọn họ đến Ma Giới làm khách, tự nhiên cũng phải mạng bọn họ trở về an toàn, cô nói đúng không?”

Nghe vậy, mọi người ở đây dù bị thương hay không đều cúi đầu, không đành lòng nghe vị này nói năng vô sỉ. Tuy rằng sớm biết cái người Vệ Quan Nhai này một khi vô sỉ nổi lên thì cả mặt mũi của tu sĩ cấp cao cũng không cần, nhưng mà vô sỉ như vậy, thật là làm cho người ta nhịn không được run sợ. Đương nhiên, ngày trước đối tượng mà hắn ta vô sỉ chính là Nhân tu thì người ta sẽ bị hắn làm tức giận đến hận không thể mưu sát hắn. Nhưng lúc này đối tượng hắn vô sỉ đối thành Ma tộc đối địch nên người ở chỗ này đột nhiên cảm thấy vô sỉ rất tốt. Kiểu người vô sỉ này nên đặt đúng vị trí thích hợp.

Nhân tu ngậm vui vẻ, tu sĩ Ma tộc lại tức giận đến tím mặt, nếu không phải ngại người này là tu sĩ Hóa Thần, chi sợ sẽ trực tiếp nổi giận ra tay.

Âm Hâm thần quân sắc mặt càng đen hơn, cái tên này vô sỉ lên thì quả thực không thể xưng là người. Nếu không phải biết thông đạo lương giới là hắn

mở ra, lại còn đưa một đám Nhân tu vào quấy rối, chuyên môn gây phiền toái cho Ma tộc, nàng cũng thật cho rằng hắn nói rất đúng, đều là đưa những người này đến Ma Giới là để làm khách.

Quá tức giận, hai luồng bão táp xoay tròn trực tiếp đánh tới gương mặt kia.

Vệ Quan Nhai không chút di chuyển, tay áo vung lên, hai luồng bão táp nguy hiểm liền biến mất. Sắc mặt Âm Hâm thần quân trầm xuống, trong lòng có vài phần hậm hực, vẫn biết tu vi Vệ Quan Nhai cao hơn nàng, hôm nay nếu giao thủ ở đây thì nàng sẽ không chiếm thượng phong. Nhưng mà, mắt thấy đã sắp tiêu diệt được tên nghiệt chủng kia, cố tình lại nhẩy ra một tên Trình Giáo Kim, nàng làm thế nào nuốt được cục tức này.

Sau một lúc, Âm Hâm thần quân nói: “Hôm nay nhìn trên mặt mũi của ngươi, ta liền không truy cứu nữa. Nhưng mà những người khác ngươi có thể mang đi, ta muốn lưu lại hai người.”

Về mặt Vệ Quan Nhai vô cùng kinh ngạc, nói: “Cô muốn giữ lại hai người? Chẳng lẽ là nam nhân? Chắc chắn, thì ra khẩu vị Âm Hâm đạo hữu lại thay đổi, nếu muốn tìm nam nhân, Ma Giới các cô cũng nhiều lắm mà, cần gì phải tìm Nhân giới? Khác chủng tộc, không tốt lắm đâu...”

“Im miệng!” Âm Hâm thần quân cả giận nói: “Ngươi cho rằng ai cũng giống ngươi sao? Nhận muội muội loạn khắp nơi thì cũng không thể che dấu thường thức của ngươi đâu. Thật khiến người ta ghê tởm.” Nói xong, đẩy mặt khinh bỉ.

Vệ Quan Nhai hào phóng cười ngay thẳng, rộng lượng cõi mở nói không nên lời, “Bất quá là yêu thích cá nhân mà thôi, nhưng mà ta rất có nguyên tắc, trước nay không si tâm vọng tưởng, cũng sẽ không ép buộc.”

Hai câu cuối cùng có ẩn ý, người ở chỗ này đều nghe được rõ ràng, chỉ là không biết ân oán hận thù của tiền bối, cũng không biết trong đó có cái gì liên quan, không nên loạn tưởng.

Âm Hâm thần quân không để ý “Lời thật thì khó nghe” của hắn, chỉ vào người cách đó không xa, nói: “Hai người này lưu lại.”

Vệ Quan Nhai có hứng thú liếc mắt nhìn sang, nghe được thanh âm oán hận của nàng, trên mặt lại kinh ngạc nói: “Chẳng lẽ Âm Hâm đạo hữu thật sự thay đổi khẩu vị? Bất quá cái này không được, đây là nhân vật thiên tài của Thương Vũ giới, chính là tinh anh tương lai của Thương Vũ giới chúng ta, tương lai Thương Vũ giới còn phải dựa vào hắn, cũng không thể tùy tiện để cho người làm nhục.”

Âm Hâm thần quân gần như nghiêng răng, nhin xuống một hồi, chỉ phải lùi một bước, nói: “Vậy ta muốn nam nhân trong ngực hắn.”

Nghe vậy, Băng Diễm dưới chân Tư Hàn đột nhiên nổi lên, ý tứ không cần nói cũng biết: muốn giao người, vậy liền chiến đi!

Tư Lăng chỉ có thể giống một phế nhân, không thể động đậy, cười khổ, hắn đã trêu ghẹo ai chứ? Xem ra từ xưa không sợ nữ si tình, chỉ sợ loại nữ nhân vừa si tình vừa cực đoan lại còn cực mạnh.

Vệ Quan Nhai lúc này có chút coi trọng, ánh mắt quét trên mặt Tư Lăng. Khuôn mặt mang theo vết máu bị thần thức từng tắc từng tắc đảo qua, loại áp chế của tu sĩ cấp cao khiến Tư Lăng sồn tóc gáy, không dám thờ ơ một cái. Đương nhiên, Tư Lăng tin tưởng có mặt nạ Thiên Diện, dù là tu sĩ Hóa Thần cũng đừng mơ nhìn ra tướng mạo sẵn có của hắn, nhưng mà bị trận rã quét như bóc sạch quần áo thể kia, vẫn làm cho hắn cảm thấy không được tự nhiên.

Tuy không biết Âm Hâm thần quân vì sao chỉ muốn một người nam nhân này, Vệ Quan Nhai không nhìn ra được có gì mờ ám, trực tiếp cự tuyệt: “Cái này không thể được, ta là một người có nguyên tắc, sao có thể trơ mắt nhìn tiểu bối cùng tộc bị Ma tộc các người cướp đi?”

Nếu ngươi có nguyên tắc, toàn bộ Thương Vũ giới đều là thánh nhân!

Bất quá nghe được lời nói của Vệ Quan Nhai, đám Liễu Thành Phong Trương Như Hiệp lặng lẽ thở ra, chỉ có Tư Hàn vẫn băng lãnh như cũ, không có chút biểu cảm, khiến người ta rất kính nể. Mặt than thật tốt nha, không ai có thể đoán ra trong lòng hắn đang chiêu suy nghĩ cái gì.

Nghe được câu trả lời của hắn, Âm Hâm thần quân hai mắt đông lại, hồng quang lóe lên, một mái tóc dài đen nhánh bay nhẹ dù không có gió, giọng lạnh lùng nói: “À, tuy không biết hắn dùng cách gì che khuất khuôn mặt thật, nhưng hắn lại cực giống một người.” Âm Hâm thần quân theo dõi hắn, gần từng chữ: “Chỉ sợ ngươi không biết, hắn cùng người kia thật đúng là cực kỳ giống, lúc ấy mới gặp, ta thiếu chút nữa tưởng là hắn.”

Nghe vậy, Vệ Quan Nhai rốt cuộc có phản ứng, vung hai tay lên, Tư Lăng liền cảm thấy thân thể của mình bay lên, bất quá ở giữa không trung lại bị kéo lại. Tư Lăng cúi đầu, nhìn thấy bản thân bị một cái lưới do Băng Diễm hóa thành trôi lại, mà người nắm lấy lưới chính là đại ca nhà mình.

Tư gia đại ca lại oai phong khí phách một phen, cũng không biết có phải tại thời điểm tu luyện hắn không chỉ mất đi thất tình lục dục, thậm chí cũng làm tiêu tan cảm xúc sợ hãi rồi hay không?! Gan to đến nỗi dám chặn tu sĩ Hóa Thần.

Tư Lăng: T^T, thì ra đây chính là cảm giác bị làm điều, về sau hắn không bao giờ làm như vậy với Lâm Dương nữa!

Vệ Quan Nhai gắng co cùng Tư Hàn một lúc, thấy hắn không lùi bước, thần nhiên mỉm cười, liền thu tay áo lại, tùy Tư Hàn kéo người trở về, che chở ở sau lưng.

“Nếu đã như vậy, vậy vị này chính là trẻ mồ côi của lão bằng hữu, ta càng không thể để cô mang hắn đi.” Vệ Quan Nhai mỉm cười nói, trong thanh âm hiển lộ sự bá đạo ngang ngạnh của hắn, phá vỡ tư thái hào hoa phong nhã mà xa xăm như hắn biểu hiện ra lúc trước.

Ai biết lời này lại làm cho Âm Hâm thần quân phát điên lên, đột nhiên động thủ, trực tiếp gọi ra Phong Thanh Phiến, vừa công kích vừa tức giận nói: “Nó không phải trẻ mồ côi, nó là nghiệt chủng! Còn nữa, huynh ấy không có chết, không cho người nói nó là trẻ mồ côi...”

Vệ Quan Nhai tại chỗ biến mất, khi xuất hiện đã đổi sang một chỗ khác, bình tĩnh tiếp nhận một đòn của Âm Hâm thần quân.

Tu sĩ Hóa Thần ra tay, quả nhiên là kinh thiên động địa, mọi người thiếu chút nữa bị cuốn vào trong đó.

Mà lúc này, lúc mọi người khẩn trương xem hai người giao thủ trên không trung, Tư Hàn ra một chiêu đóng băng ngăn chặn giải quyết mấy tên ma tu canh chừng trước cửa thông đạo, ôm Tiểu Lăng Từ bị trói thành bánh chưng đi vào thông đạo lưỡng giới.

“...”

Mọi người: = □ =! Cứ như vậy chạy? Biểu hiện ngoài dự đoán của mọi người nha! Loại thời điểm này không phải phải cùng Vệ Quan Nhai cùng tiến cùng thoái sao?

Sừng sốt vài giây, mọi người do dự nhìn hai người đánh đến hăng say giữa không trung, lại thấy lại có mấy người đi theo.

Tô Hồng Phi là người đầu tiên đuổi theo, thuận tiện kéo theo sư đệ ngốc đang hưng phấn nhìn tu sĩ Hóa Thần đấu pháp. Mà những người Thiên Tông phái còn lại cũng ào ào đuổi kịp.

Lúc này không đi còn đợi đến khi nào? Chờ bọn họ đánh chán lại đến thu thập bọn họ sao?

Vì thế những người khác cũng ào ào đi theo.

Giữa không trung, Vệ Quan Nhai đang không chút thương hương tiếc ngọc bay lên đập một phát vào Âm Hâm thần quân thì nhìn thấy, không khỏi thờ dài, lòng mắng thầm nhai con không tôn trọng tiền bối. Đợi khi Âm Hâm thần quân giống như Tiểu Cường đánh không chết nhào tới, cũng gọi ra pháp bảo bản mạng, là một thanh Lưu Vân Phiến, thần nhiên vỡ Lưu Vân Phiến một cái. Phong vân đột biến, thiên địa thất sắc.

Nhìn Âm Hâm thần quân hai mắt đỏ rực, tóc dài tung bay, nào còn tư thái quyền rũ tuyệt diệu lúc trước, khiến Vệ Quan Nhai không khỏi nổi lòng thương tiếc, thờ dài: “Người nọ từ đầu tới đuôi đều chưa bao giờ liếc mắt nhìn cô, cô cần gì phải cuồng đại như thế? Nếu cô buông chấp niệm này, sợ sớm đã phi thăng Thượng Giới.”

Trả lời hần là Phong Vân Phiến liều mạng đánh tới.

Hần lại nói: “Nếu cô thật sự nhớ hần mãi không quên, sao không phi thăng Thượng giới đi tìm hần, làm cho hần phải nhìn cô.”

Lại là một kích hung hãn.

“Chỉ sợ cô cũng hiểu được, dù cho cô có chết ở trước mặt hần, hần cũng sẽ không nhìn cô một cái, cho nên cô mới không chịu đến Thượng Giới thôi.”

Lần này xem ra rốt cuộc đã kích người ta đến phát cuồng, Âm Hâm thần quân lớn tiếng gầm hét lên: “Câm miệng, ta giết ngươi!”

Vệ Quan Nhai bình thần không sợ, còn có rãnh rỗi lải nhải, “Ta xem đứa bé kia, cốt linh (tuổi) bất quá 80, sợ là đứa nhỏ hần có được ở hạ hạ giới trước, cô muốn giết nó, bất quá là muốn cho hần hận cô, rồi nhìn cô một cái mà thôi.”

Trắng trợn bị người ta đào ra mục đích cuối cùng, quả thực còn khó chịu hơn cả phải cời sạch phơi bày trước mặt người khác, Âm Hâm thần quân lại là người mạnh mẽ cỡ nào, hận đến mức phát cuồng, công kích càng thêm liều mạng. Nháy mắt toàn bộ vực Thiên Trảm đều biến sắc, chim bay thú trốn, khe núi bị sang băng, đâu còn bộ dáng lúc trước.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 190: Quá chói sáng

Cửa ra của thông đạo lưỡng giới tại Nhân giới là ở đại lục Trung Ương của Thương Vũ giới. Bọn họ vừa ra khỏi thông đạo liền nhìn thấy một sơn cốc ở Phía Bắc đại lục Trung Ương.

Trong sơn cốc, còn có rất nhiều tu sĩ, ngoại trừ những tu sĩ vừa từ Ma Giới trở về, còn có một ít là sư môn đệ tử của các đại môn phái đến để chuẩn bị tiến vào Ma giới, nhân số khá đông.

Bất quá, lúc này sắc mặt mọi người cũng có chút không tốt, bọn họ từ chỗ những tu sĩ trở về biết được bên kia thông đạo phát sinh chuyện, biết được những người còn chưa trở về là do gặp phải một tu sĩ Hóa Thần Ma tộc, hậu quả sẽ thế nào không cần nói cũng biết. Tuy rằng Vệ Quan Nhai đã tiến đến, nhưng ai biết có đến kịp hay không? Phải biết người của Ma tộc tàn bạo thích giết chóc, một đám nhân tu cấp thấp ở trước mặt tu sĩ Hóa Thần Ma

tộc thì giống như vút trẻ con vào trong bầy sói.

Đương nhiên, sự lựa chọn lúc ấy của những tu sĩ về trước không quá vẻ vang, ngoại trừ báo cho biết bên kia thông đạo bị tu sĩ Hóa Thần Ma tộc chặn cướp, những cái khác thì trả lời cực hàm hồ, mọi người ở đây cũng không biết nội tình, khó tránh khỏi sẽ không nghĩ như vậy.

Nhìn thấy khí tức cửa thông đạo biến hóa, biết lại có người đi ra, mọi người vội nhìn sang, phát hiện người đầu tiên đi ra là một nam tử mặc pháp bào màu trắng, mái tóc trắng đen giao nhau hết sức riêng biệt, dung nhan băng lãnh, không hề có nhân khí, làm cho người liếc mắt nhìn liền có thể suy đoán ra thân phận của người này. Chỉ là... Tầm mắt mọi người hạ xuống, nhìn thấy hắn ôm một người máu me lại bị trói thành bánh chưng, cảm giác thật vi diệu.

Tur Lăng cảm giác càng vi diệu.

Hu hu hu, mặt mũi đã vút xuống đại lục Trung Ương rồi! QAQ

Lúc này Tiểu Lăng Tử bị trói thành bánh chưng lại không thể động đậy, hết sức cáu gắt vì quái gì mình không trực tiếp ngắt đi luôn cho rồi, cũng oán trách cái thể giới tu tiên thần kỳ này. Nội tạng xuất huyết thì có là cái gì, xương sườn gãy thì đã làm sao, ngực thũng một lỗ đã xem là cái gì, một viên linh đan, một giọt linh dịch liền có thể giải quyết. Hắn hiện tại thân thể bị thương nghiêm trọng, nhưng nguyên thần mạnh khỏe, không có nguy hiểm đến mức độ cần bất tỉnh, cho nên chỉ có thể vô cùng thanh tĩnh mà đối diện với ánh mắt quý dị của những tu sĩ này. Lòng an ủi mình, may mắn hắn bây giờ còn mang mặt nạ Thiên Diện, không phải tướng mạo sẵn có, cũng không bị cho là mất mặt.

Ừm, thật sự dũng sĩ, có gan đối mặt với nhân sinh thảm đạm!

Người Thiên Tông phái cùng Lâm Dương đồng tình nhìn người nào đó không thể động đậy, chịu đựng ánh mắt quý dị của tu sĩ đại lục Trung Ương, đi theo phía sau Tur Hàn. Đi đến một chỗ đất trống, Tur Hàn trực tiếp tung ra một chiếc Phi Thiên thuyền, mang theo Tur Lăng, Trọng Thiên đi vào.

Phi Thiên thuyền bay đi.

Vô cùng dứt khoát lưu loát, thậm chí không để bất luận kẻ nào có cơ hội xuất thủ.

“...”

Đám Trương Như Hiệp giương mắt nhìn, sau đó lần lượt cười khò. Có lẽ sự đệ nhà mình bây giờ tâm lạnh lòng lạnh, cả ký ức cũng không nhiều nên đã quên mất bọn họ, chỉ đành phải lấy ra một chiếc Phi Thiên thuyền khác, mọi người cùng tiến lên Phi Thiên thuyền, theo sau.

Trên Phi Thiên thuyền, Liễu Thành Phong có chút đồng tình vỗ vỗ bả vai Lâm Dương, nói: “Huynh đệ, thật là cực khổ. Người sau này có tính toán gì không?”

Lâm Dương thần nhiên nói: “Đội thương thế của Tur tiền bối tốt hơn, ta liền đi Quý Vực.”

Đám Trương Như Hiệp cũng không quen thuộc với hắn, hơn nữa từ xưa đến nay, nhân quý khác biệt, phương thức tu hành không giống nhau, cực ít có người đi cùng Quý Tu -- đương nhiên cũng không phải là không có, nhưng ví dụ rất ít, biết hắn là bằng hữu Tur Lăng mang đến, bọn họ cũng không nói gì thêm, thấy hắn bị bỏ rơi rất đáng thương nên tiện thể kéo theo hắn.

Một bên khác, sau khi lên phi thuyền, thấy không có người ngoài, Tiểu Yêu Liên liền leo ra, nhanh chóng cầm nửa bình linh dịch dứt Tur Lăng, lại dùng Mộc Linh khí chữa khỏi ngoại thương trên thân thể hắn. Về phần kinh mạch lại một lần nữa bị cắt đứt, chỉ có thể dựa vào Tur Lăng tự mình khơi thông. Lần này không nghiêm trọng như lần trước, vì thế Tur Hàn cũng không có phí công phụ khơi thông kinh mạch cho hắn.

Tur Lăng uống linh dịch, ngó nhìn Tur Hàn, trong lòng suy nghĩ, huynh ấy bỏ lại đám Trương Như Hiệp để cho bọn họ lên một chiếc Phi Thiên thuyền khác, sẽ không phải vì để cho Tiểu Yêu Liên đi ra trị thương cho hắn chứ? Không có bọn họ ở bên, quả thật tiện hơn rất nhiều.

Trong lòng có chút cảm động lại có chút xót xa, biết làm sao bây giờ?!

Tur Lăng tóc dài xổ xuống, dựa vào một nhuyễn tháp, màu da tái nhợt càng tôn lên mái tóc đen như mực, dung mạo như phát sáng, khuôn mặt xinh đẹp nháy mắt tăng thêm một loại phong tư nhu nhược, khác với điệu bộ lạnh lùng không biểu cảm lúc bình thường. Tuy là nam nhân, vẫn làm cho người ta nhìn ngơ ngác.

Thứ xinh đẹp luôn hấp dẫn mắt người, Tiểu Yêu Liên không khỏi nhìn ngẩn ngơ, Trọng Thiên cũng thường thức vài lần, cả Tur Hàn cũng nhìn thoáng qua. Bất quá nhìn bộ mặt lạnh băng của hắn thì cũng không biết hắn rốt cuộc có tán thương hay không, dù sao người này hiện tại không thể dùng lễ thường để hình dung, đối mặt với hắn thì Tur Lăng luôn cảm giác bộ dạng mình cũng thường thường, cho nên Tur đại ca căn bản chưa từng chú ý tới gương mặt này của hắn, làm cho hắn cực kỳ tự tại.

Tur Lăng đầu tiên là hung hăng trừng mắt nhìn Tiểu Yêu Liên như chó săn vây quanh Tur Hàn, không chỉ hết sức ân cần đem lá Thanh Liên ra pha trà, còn đem linh quả luôn luyện tiếu đưa cho hắn ăn đặt trước mặt Tur Hàn, quả thực là chó săn gió chiều nào che chiều ấy! Sau đó mới hỏi: “Đại ca, chúng ta phải về Thiên tông phái sao?”

Tur Hàn chậm rãi thường thức trà Thanh Liên, thần nhiên ừ một tiếng, cả ánh mắt cũng không liếc lại đây.

Tur Lăng hơi cau mày, chần chờ một lát, nói: “Đại ca, đệ không đi cùng huynh vậy.”

Nghe nói như thế, Tư Lăng rút cuộc nhìn về phía hắn, cặp mắt lạnh như băng rét lạnh, tuy rằng tối đen như mực, nhưng vẫn làm cho người ta cảm giác một luồng ý lạnh căm căm, giống như nháy mắt đã bị băng tuyết bao trùm.

Tư Lăng có chút không thoải mái, run rẩy, vội vàng nói: “Chuyện lần này, chỉ cần người nào có ý muốn tra xét thì rất nhanh sẽ có thể biết được chân tướng, nếu đệ ở lại Thiên Tông phái, sớm hay muộn sẽ mang đến phiền toái cho Thiên Tông phái, đến lúc đó đại ca cũng khó xử. Hơn nữa, đệ cảm thấy Âm Hâm thần quân kia sẽ không dễ dàng từ bỏ. Lúc này lại là thời kỳ Ma tộc xâm nhập Thương Vũ giới, dễ dàng để những kẻ có tâm nắm được nhược điểm, đến lúc đó nếu tùy tiện kích động một chút thì đệ sẽ trở thành tội nhân của toàn bộ Thương Vũ giới.”

Phiền toái tuy rằng chán ghét, nhưng hắn cũng không phải người sợ phiền toái, hơn nữa hắn tuy là khách khanh trưởng lão của Thiên Tông phái, nhưng cũng chỉ là Tân tu, đi chỗ nào mà không được? Ngược lại không cần thêm phiền toái cho Thiên Tông phái, đồng dạng cũng sẽ không phiền toái đến đại ca nhà mình nữa. Lần này giao thủ cùng Âm Hâm thần quân, nhìn thấy Tư Lăng lúc ấy bị nhốt, hơn nữa thiếu chút nữa chịu một đòn của Phong Vân Phiến kia, làm cho hắn thiếu chút nữa bị dọa tè, trong lòng hiểu được đại ca thiên tài nhà mình dù có lợi hại cỡ nào đi nữa thì bây giờ năng lực vẫn có hạn, tu vi đang cấp ở chỗ đó, vẫn có thời điểm không địch nổi.

Vẫn đừng nên gây phiền toái cho người khác nữa, làm đệ đệ cũng không thể khiến đại ca ba lần bốn bận đánh bạc tính mạng để cứu giúp mình, người ta lại không phải trời sinh nợ hắn ! Tim hắn cũng làm bằng thịt, tự nhiên cũng sợ huynh trưởng duy nhất bị thương, sợ huynh ấy phát sinh ngoài ý muốn.

Nghe được lời Tư Lăng nói, Tiểu Yêu Liên kinh hoàng, cắn móng vuốt nhỏ, nhưng lại không dám phát biểu ý kiến. Trọng Thiên cũng có chút khó chịu vẩy đuôi, đối với chuyện mình hiện tại quá yếu cũng có vài phần buồn bực, xem ra còn phải quét roi Tiểu Lăng Tử để hắn giúp nó lấy lại mấy thứ đó.

Tư Lăng buông cốc trà trong tay, đưa tay sờ một cái trên đầu đệ đệ ngốc đang thấp thỏm, nói: “Không cần sợ.”

Giống như mỗi lần tu vi hắn tăng tiến, hay là làm chuyện gì đó đúng, huynh ấy đều thích sờ đầu của mình, từ lần đầu tiên kinh dị đến bây giờ đã thích ứng. Tư Lăng cảm thấy hết sức thân thiết, cọ cọ lòng bàn tay huynh ấy, thanh minh nói: “Đệ không sợ, chỉ là không muốn gây phiền toái cho huynh.”

“Không phải phiền toái!”

“...”

Tư Lăng cứng họng, ở đâu mà không phải phiền toái? Làm cho huynh ấy mấy lần xuất thủ cứu giúp, còn làm cho một trạch nam cuồng tu luyện như huynh ấy từ Nhân giới xa xôi chạy đến Ma Giới chính là vì tìm hắn, sao mà không phiền toái được?

Thấy hắn tựa hồ còn có lời muốn nói, Tư Lăng thoải mái nhìn hắn một cái, lại nói: “Đệ quá ngốc, đặt bên người mới an tâm!”

Tư Lăng: = □ =! ! Đừng nói trắng ra như vậy mà, rất tổn thương có được hay không? !

Tiểu Yêu Liên lập tức vui vẻ cười rộ lên, nắm chặt nắm tay nhỏ kích động nói: “Đúng đúng đúng, Tư công tử quá ngốc, đi theo bên cạnh đại ca mới tương đối an tâm! Đại ca anh minh thần võ, quá đúng ~~~” Không phải tách khỏi đại ca, thật là thật quá tốt. Tiểu Hồng muội muội quyết định thưởng mấy trái Hỏa Diễm cho Tiểu Lăng Tử, xem như là phần thưởng vì hắn quá ngốc khiến đại ca không thể không đem hắn đặt bên người ~~~

Trọng Thiên dùng hai móng vuốt che mắt, không đành lòng nhìn biểu tình 囧 ngốc của Tiểu Lăng Tử, luôn cảm thấy Tiểu Lăng Tử ngốc như vậy, nó cũng thật mất mặt.

Tư Lăng hiếm được một lần nói một câu gọn gàng dứt khoát, khiến tất cả lời muốn nói của Tư Lăng đều nghẹn trong cổ họng, thậm chí cả yêu cầu rời đi một mình của hắn cũng toàn bộ bác bỏ.

Tư Lăng không để ý tới hắn nữa, lại nhắm mắt đã tọa.

Kỳ thật chỗ mà Tư Lăng không muốn nói là, người này ở bên cạnh mình làm cho hắn mơ hồ có cảm giác người này vô cùng quan trọng, mỗi lần hắn mỉm cười đều có thể tác động tới một loại cảm xúc nào đó. Sư phụ nói, cùng với khi tu vi tăng tiến, thất tình lục dục của hắn cũng sẽ dần dần biến mất, đến khi tấn cấp Hóa Thần thì hắn sẽ trở thành người chủ hoàn mỹ nhất của Huyền Băng Quyết từ Thương Cổ đến nay. Nhưng đến thời điểm đó, đã không thể xưng là người, vậy thì có gì là vui mừng? Nếu đây là đỉnh của Đại đạo Tu tiên, từ bỏ bản năng làm người quan trọng nhất, cả loại tâm tình cao hứng cũng không còn, bản thân cũng không thể cảm giác được ý nghĩa trong đó, đến lúc đó có phải chính bản thân mình cũng đánh mất, trở thành cái xác không hồn? Từ từ, ngay cả bản thân mình cũng buông tha cho chính mình?

Như thế, còn có tác dụng gì nữa?

Từ xưa đến nay, tu sĩ tu luyện chưa từng có ai có thể đi đến cuối cùng. Từng có một người tu sĩ nổi danh nhất, nhưng lại kỳ quái biến mất. Có lẽ, đây cũng là nguyên nhân mọi người coi là công pháp mạnh nhất nhưng lại không ai theo đuổi.

Mà người này, lần nào cũng sẽ làm hắn sinh ra một loại tâm tình vi diệu, khó có thể nói rõ, nhưng lại cảm giác không xấu. Sẽ bởi vì hắn mất tích mà sinh ra ý niệm khẳng khái phải tìm được, sẽ bởi vì hắn bị thương mà muốn ra tay cứu hắn, sẽ bởi vì hắn đột nhiên phát ngốc mà tâm tình cả ngày đều bị vấy trong một loại trạng thái khó tả. (= = đại ca, đó gọi cao hứng!)

Cho nên, vẫn là đặt bên người mới an tâm.

Bởi vì lý do Tư Lăng bác bỏ thật là làm cho người ta xót xa, Tư Lăng rồi rầm rầm lâu vẫn không thể nào thuyết phục huynh ấy để mình rời đi, tâm tình có chút buồn bực. Đến khi bọn hắn tới một tòa thành Tu Tiên gọi là Thiên Dao thành ở đại lục Trung Ương thì cảm xúc Tư Lăng vẫn còn chưa rồi rậm

xong, hơn nữa thương thế chưa tốt, thoát nhìn tựa như Bệnh nữ nam tinh xảo dễ vỡ.

Vì có thể mau chóng về Tây Cảnh, bọn họ quyết định ngồi Truyền tông trận trở về, đây là phương pháp nhanh chóng, chỉ là phải hao tổn chút linh thạch thôi. Nhưng Thứ linh thạch này, đối với hai huynh đệ tìm được một cái linh mạch mà nói thì căn bản không thiếu, cho nên mọi người vô cùng hào sảng quyết định một đường ngồi Truyền tông trận trực tiếp đến Minh Hà thành, Tây Cảnh.

Mọi người hạ Phi Thiên thuyền ngoài thành Thiên Dao, Tư Lăng mặc một bộ quần áo xanh đen, chậm rãi đi cùng Tư Hàn đi vào Thiên Dao thành.

Đám Liễu Thành Phong nhìn người nào đó ủ rũ cúi đầu đi theo sau lưng Tư Hàn, liếc nhìn lại, hai mắt nhìn đăm đăm, rồi nhanh chóng thu hồi ánh mắt, mặc niệm “Sắc, tức thị không?”.

“Tư tiểu đệ, cậu làm sao vậy? Thương thế rất nặng? Không thể khỏi được?” Bằng không làm gì một bộ dáng không có tinh thần vậy?

Tư Lăng khòe miệng co giật, nhìn hẩn một cái, đứa nhỏ này vì sao luôn miệng thối như vậy chứ? Thật muốn tẩn hẩn một trận. Nghĩ một đằng nói một nẻo nói: “Không có việc gì, chỉ là sắp về Tây Cảnh, quá kích động.”

“Thật không?” Liễu Thành Phong gãi đầu một cái, ăn ngay nói thật, “Nhưng bộ dáng này của cậu cứ như oán phụ đạt không thành tâm nguyện vậy, ai làm cậu giận vậy?”

“Cút, lão tử là nam nhân!”

Hai người một đường đầu võ mồm vào thành Thiên Dao, bọn Trương Như Hiệp ở phía sau cười trộm.

Thiên Dao thành là một tòa thành Tu Tiên cỡ trung, bất quá là Tu Tiên thành ở đại lục Trung Ương, nên diện tích cũng rất rộng lớn, tu sĩ qua lại vô cùng đông đúc. Một đường đi tới, bọn họ chiếm được 100% tỉ suất quay đầu, bất quá khi phát hiện tu sĩ bạch y đi ở phía trước là tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ, uy áp khiếp sợ của tu sĩ cấp cao lập tức khiến không ai dám đến gần rồi, chỉ là xa xa nhìn ngó.

Bọn họ phản ứng chậm mấy nhịp mới phát hiện thứ dẫn tới mọi người quay đầu, chính là người nào đó vẫn đang nhíu mi suy tư mình có nên làm một đệ tử hứng gây phiền toái cho đại ca kia. Tuy mặc một bộ trường bào rất đơn giản màu xanh đen, nhưng “thiên sinh lệ chất” kia khó mà che giấu được. Gương mặt kia chính là Minh Châu trong đêm tối, không cần bất kỳ trang điểm nào cũng đủ rực rỡ loá mắt.

Tư Lăng vẫn luôn không để ý tới gương mặt mình, lại bởi vì thường ở cùng Tư Hàn nên càng không để ở trong lòng, luôn xem nhẹ diện mạo chính mình, cho nên lúc này hoàn toàn không phản ứng với tầm mắt của người đi đường. Thẳng đến khi bọn họ tiến vào phủ thành chủ của thành Thiên Dao, đến đại sảnh Truyền tông trận để giải quyết thủ tục thì một tu sĩ thân sắc kiêu căng đang ngồi uống trà ở đó, nhìn thấy bọn họ, lập tức liền phun ra một ngụm trà.

Nước trà vàng bị màn sương tuyết đột nhiên xuất hiện ngăn trở. Sương giá không chỉ không tan, mà ngược lại làm cho cả đại sảnh đột nhiên hạ nhiệt độ, làm cho người ta cảm nhận được một loại hàn ý.

Nguy hiểm!

Nhưng nam tu phun trà kia lại không hề có cảm giác, vươn ra tay run rẩy chỉ vào bọn họ, đôi mắt nhiễm lửa giận.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 191

Nam tu kia run rẩy vươn ra tay, chỉ vào bọn họ, đôi mắt dần dần nhiễm lên lửa giận.

Người trong đại sảnh truyền tông trận cũng không nhiều, nhưng cũng có một vài tu sĩ đang đợi ngồi Truyền tông trận, thấy thế, cũng giật mình, không biết đoàn người này như thế nào lại chọc tới tiểu bá vương kia. Hơn nữa tiểu bá vương này cũng đủ can đảm, dám lớn lối với tu sĩ Nguyên Anh. Đối mặt với tu sĩ cấp cao, có đôi khi không phải người có thân phận có lai lịch là có thể hoành hành không kiêng nể, cần thận đối phương khó chịu một cái, trực tiếp chém chết rồi nghênh ngang rời đi. Muốn báo thù cũng không phải dễ tìm như vậy.

Tại tại lục Thương Vũ, đứng ở điểm cao nhất là tu sĩ Hóa Thần, phía dưới Hóa Thần chính là tu sĩ Nguyên Anh. Mà vị tu sĩ Nguyên Anh này đã là Nguyên Anh hậu kỳ, chỉ một chút khoảng cách nữa là Hóa Thần kỳ, tuy rằng một bước kia xa xôi đến nỗi có người cả đời cũng không vượt qua được, nhưng hiện tại đã là người xuất chúng, cực ít có người dám trêu.

Hơn nữa đám người này tổ hợp cũng có chút cổ quái, ngoại trừ vị tu sĩ Nguyên Anh toàn thân hơi thở lạnh như băng kia, còn lại đều là tu sĩ Kim Đan kỳ, số lượng này rất đáng coi trọng, hơn nữa còn có một tên Quý Tu Trúc Cơ kỳ, rất ít gặp được Quý tu đồng hành cùng Nhân tu.

Mọi người theo phương hướng ngón tay kia chỉ, rất nhanh liền phát giác, ngón tay kia là chỉ nam tử Nguyên Anh màu da tái nhợt đi ở phía sau. Người mặc thanh y, mặt mang ưu buồn, đôi khi thấy rõ sở khuôn mặt của hắn thì trong đại sảnh truyền tông trận hô hấp đều dừng lại mấy giây.

người không đền mạng nói: “Nói không chừng những người đó vốn muốn gây phiền toái cho ngươi, mà ta không khéo đi qua, bị ngươi liên lụy, ngươi còn không biết xấu hổ đến chết vẫn ta! Quả nhiên là logic của cường đạo!”

“...”

Hầu Thiên Các ghen hòng nhìn trân trối, sau đó quay đầu, hỏi tên tùy tùng trên cầm có nốt ruồi bên cạnh, “A Tác.”

A Tác vội vàng nói: “Lão Đại, cho dù hấn vô tội, nhưng người chịu ủy khuất lớn như vậy, sao có thể nói hai ba câu là buông tha cho hấn? Hơn nữa người xem mặt hấn, người nhớ tới lâu như vậy... Có lẽ là một tu nữ giả nam trang nha ~~~” thanh âm thấp phần nhộn nhạo.

Hầu Thiên Các vẻ mặt nghiêm túc, một bàn tay quát bay A Tác, cả giận nói: “Tiểu tử này mang đến sỉ nhục cho ta, há chỉ dùng chính hấn là có thể bồi thường lại? Hôm nay phải giết hấn để tiết mỗi hận trong lòng!” Toàn thân lệ khí tăng mạnh, ánh mắt nhìn về phía Tư Lăng giống như người chết.

A Tác vừa bị quát bay đột nhiên phát ra một tiếng hét thảm, thân thể như con điều nhẹ bẫng rơi ngoài đại sảnh truyền tông trện, toàn thân giống như thi thể đầy máu, không biết sống chết.

“Là ai?!” Hầu Thiên Các giận dữ, thuộc hạ của mình thì mình đánh được, người bên ngoài muốn đánh thì phải nhìn mặt chủ!

Tư Lăng thần nhiên nói, “Râu xồm, hiện tại chân tướng sáng tỏ, có thể nhường đường được không?”

Hầu Thiên Các hai mắt âm u, đầu mày chứa tàn độc, đột nhiên khí chất lưu manh bùng phát, chấn ở phía trước, hai tay khoanh trước ngực, kiêu căng nói: “Chỉ cần ta ở Thiên Dao thành một ngày thì sẽ không cho phép các ngươi sử dụng truyền tông trện Thiên Dao thành, thức thời thì nhanh đi đi.” Khóe mắt liếc về một chỗ, thấy tùy tùng ra hiệu, lập tức tăng lòng tin.

Tư Lăng mắt lạnh nhìn hấn, đột nhiên nghiêng đầu mỉm cười, cả phòng như phát sáng lên, như tiên cảnh. Hầu Thiên Các đầy kinh diễm, trái tim bỗng nhiên hơi rung động, đột nhiên lui về sau tránh đi. Chỉ là hấn ta còn chưa lui đến nơi an toàn thì đã bị người ta bóp chặt đường lui, một xấp linh phù bao vây hấn lại, sau đó là một thanh Linh lực kiếm đặt trước huyệt Thái Dương của hấn.

Nhìn gương mặt không biểu cảm dùng kiếm đặt trước huyệt Thái Dương của mình, Hầu Thiên Các nhất thời ghen khuất, hận không thể ăn hấn. Lúc này gương mặt xinh đẹp này nhìn chẳng nữ lệ một chút nào, chỉ muốn cào nát nó.

Ngay lúc Tư Lăng xuất thủ, bọn Liễu Thành Phong cũng bắt đầu hành động, đồng thời chế ngự những tu sĩ trong đại sảnh. Mà một luồng dị băng cũng xây thành bức tường bịt kín cổng chính.

Có tu sĩ Nguyên Anh áp trện, người Thiên Tông phái tinh thần đại chấn, căn bản không e ngại đám tu sĩ này, vô cùng kiêu ngạo giải quyết tất cả bọn họ. Mà đội tuần tra bên ngoài cũng vì dị băng chặn đường, vào không được, đang bận rộn giải quyết dị băng cản đường. Chỉ là băng của tu sĩ Nguyên Anh cũng không phải dễ giải quyết như vậy.

Tô Hồng Phi đi đến trước mặt nhân viên công tác, dịu dàng lễ độ nói: “Có thể phiền cậu mở Truyền tông trện cho chúng ta rời đi không?” Sau đó lại nhìn Hầu Thiên Các bị Tư Lăng chế phục, cười nói: “Nghe nói thành chủ Thiên Dao thành cực kỳ sùng ái đứa con trai độc nhất này, nếu hấn ta ở đây xảy ra chuyện gì, tin tưởng các ngươi cũng không sống được phải không?”

Hầu Thiên Các chính là một tên tiên nhị đại tiêu chuẩn, tổ phụ là lão Đại của Hồng khô lâu, mẹ già lại là thành chủ thành Thiên Dao, là bá vương nổi danh ở Thiên Dao thành. Chỉ tiếc, hiện tại vị bá vương này bị người ta dùng kiếm chia vào đầu, bất kỳ lúc nào cũng có thể bị nổ đầu, diệt nguyên thân. Tu sĩ làm việc ở đây đều lệ thuộc vào thành Thiên Dao, nếu để cho Thiếu thành chủ ra xảy ra cái gì ngoài ý muốn, bọn họ cũng không cần sống nữa.

Nhân viên công tác nom nớp lo sợ, vội vàng gạt đầu lia lịa, Hầu Thiên Các đang muốn lớn tiếng tuyên bố “Muốn đầu có một cái, đời mạng có một thân?!!”, chết cũng không thể để cho kẻ thù rời đi” thì Tư Lăng trực tiếp cầm một linh quả chặn miệng của hấn -- nói thế nào cũng là con trai của thành chủ Thiên Dao thành, cho hấn chút mặt mũi đi.

Tư Lăng cảm thấy mình thật là quá thiện lương, không uổng công đời trước hấn làm thiện quỹ trăm năm ~~~

Hầu Thiên Các thiếu chút nữa bị trái linh quả còn lớn hơn nắm tay kia làm sặc chết, mặt căng đến phát tím, ánh mắt nhìn về phía Tư Lăng giống như có mối hận giết cha cướp thê.

Tư Lăng làm như không thấy, mặt không thay đổi nhìn hấn, trong lòng cười lạnh, quả nhiên muốn nắm thì phải chọn quả hồng mềm, Hầu Thiên Các này không phải cậy vào thân phận của bản thân, mới dám chặn cướp cả tu sĩ Nguyên Anh sao. Nếu không phải sợ hấn xúc động, đầu óc bị kích thích, bị Tư đại ca trực tiếp tiêu diệt thì sẽ mang đến vô số phiền toái, vậy thì có gì lại lợi cho hấn như vậy? Tiểu Hồng muội muội vẫn thực ghi hận chuyện bọn họ bị cướp khi ấy đó.

Nhân viên công tác rất nhanh liền chuẩn bị xong truyền tông trện, Tư Lăng vì phòng ngừa Hầu Thiên Các quậy phá, trực tiếp dùng hồn lực trối hấn thành bánh chưng, tâm tình bỗng nhiên cực tốt. Quả nhiên không phải chính mình làm bánh chưng bị người vây xem, tâm tình vốn là rất tốt.

Thấy Hầu Thiên Các trừng Tư Lăng, Liễu Thành Phong đột nhiên thở dài, “Hồng nhan họa thủy mà!”

Đang đứng tại truyền tông trện chờ đợi, Tư Lăng nghe vậy, thiếu chút nữa sặc chết, phần nộ trong hấn nói: “Nói bậy bạ gì đó?”

Liễu Thành Phong nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, “Nếu không phải nhìn gương mặt này của cậu, hấn sẽ nhớ thương lâu như vậy sao? Biết rõ cậu cũng là

bị người ta lợi dụng, hẳn là nên tìm tên đầu sỏ nhưng mà hắn cố tình vẫn nghĩ tới tìm cậu, chỉ liếc mắt nhìn đã nhận ra cậu rồi...” Cái miệng lưỡi nhai bị một trái linh quả ngăn chặn.

Tư Lăng mặt không thay đổi nhìn về phía trước.

Không biết qua bao lâu, bọn họ rốt cuộc bình an về tới đích, nơi này có nhân viên công tác Tiên Vực thành tiếp đón bọn họ. Thấy đoàn người này có tu sĩ Nguyên Anh, vô cùng cung kính cung tiễn bọn họ rời đi.

Mọi người lại một lần nữa cảm nhận chỗ tốt khi bên người có tu sĩ Nguyên Anh áp trận, đến nơi nào cũng không sợ.

Sau khi rời khỏi Tiên Vực thành, lần này mọi người trực tiếp lên Phi Thiên thuyền của Trương Như Hiệp, bay hướng về Tây Cảnh.

Trên Phi Thiên thuyền, Tề Tùng Khê đột nhiên nói: “Chuyện năm đó, khả năng có kỳ quái.”

Nghe vậy, mọi người vội chậm cước bộ, không có lập tức tìm gian phòng nghỉ tạm mà đều ào ào nhìn về phía hắn, muốn nghe xem phân tích của hắn.

Tề Tùng Khê là nam tử nhã nhặn cẩn thận, rất nhiều chuyện chỉ cần có chút dấu vết để lại là có thể giúp hắn suy đoán ra chân tướng bảy tám phần. Đại khái là có liên quan với việc hắn am hiểu trận pháp thời diễn và theo thói quen tính toán tỉ mỉ.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 192: Lấy hạ chế thượng

Đối mặt với ánh nhìn chăm chú của mọi người, Tề Tùng Khê không chút hoang mang, tao nhã ôn hòa nói: “Vốn đệ cũng cảm thấy kỳ quái, bất quá mười mấy năm trước nghe được một việc thì đã không kỳ quái nữa.” Nói xong, hắn nhìn về phía Tư Lăng nói: “Sau này, chúng ta ở Ma Giới nhìn thấy bên người thiếu chủ Ma Giới có một vị đại tướng, vũ khí bản mạng là một thanh trường kiếm màu vàng.”

Trương Như Hiệp thấy hắn dừng lại, vội vàng nói: “Liên quan gì với Ma tộc? Thiếu chủ Ma tộc kia chán ghét như vậy, cứ như con gián đánh mãi không chết, không đáng hoàng ở Ma Giới, lại cứ chạy đến Nhân giới cướp tài nguyên. Nghe nói, lần chiến tranh này cũng là tên thiếu chủ Ma Giới _ Âm Lư Nguyệt kia tự mình gây nên. Những quý tộc Ma Giới kia tuy rằng mơ ước tài nguyên của Nhân giới, nhưng mà lại là bọn sâu mọt, thích ngồi mát ăn bát vàng, cho nên đẩy ra tên Âm Lư Nguyệt đã tâm bưng bưng đi gây chuyện...”

Tề Tùng Khê bất quá mới nói hai câu, Trương Như Hiệp liền ba láp ba láp một đống, có thể thấy được nàng có bao nhiêu phiền lòng đối với hành động lần này của Ma tộc, không khỏi kêu một tiếng “Nhị sư tỷ”. Lúc nàng ngậm miệng thì mới nói tiếp: “Kỳ thật sự tình rất đơn giản, Hầu Thiên Các thoát khỏi ảo thuật, tuy rằng không nhớ được người nọ, nhưng lại nhớ rõ vũ khí của người nọ, người nọ sử dụng là một thanh kiếm đao màu vàng.”

Như thế mọi người đều hiểu.

“A, không đúng nha, Tư đệ đệ cùng Ma tộc không thù không oán, sao lại thiết kế ra cảnh này? Không phải tuyên bố chống lại Hồng khô lâu và Tư đệ đệ sao?” Mặc Thanh Phong khó hiểu nói.

Liễu Thành Phong sờ cằm, cười gian nói: “Chẳng lẽ là tên thiếu chủ Ma tộc kia thấy Tư đệ đệ xinh đẹp, muốn bắt về hay sao?”

Tô Hồng Phi cùng Vu Tuyết vỗ một phát lên đầu hắn, để hắn chừa chút khẩu đức, bởi vì nơi này có tu sĩ Nguyên Anh bao che khuyết điểm đó.

Ai biết Tư Lăng lại lộ ra vẻ mặt cổ quái, bị Trương Như Hiệp sắc nhãn nhìn thấy, lấy cùi chỏ như anh em tốt đụng đụng hắn, nói: “Tư đệ đệ, có phải có ẩn tình khác hay không?”

Tư Lăng đưa mắt nhìn Tư Hàn, lúc này Tư Hàn cũng ngoái đầu lại nhìn hắn, tuy rằng hai mắt bình tĩnh không gợn sóng, nhưng Tư Lăng cảm thấy huynh ấy hình như cũng có chút nghi vấn. Nhớ tới huynh ấy không còn ký ức, Tư Lăng đành phải nói: “Quả thật có ẩn tình, lúc trước tại Huyền Thiên bí cảnh thì ta hai lần gặp được tên thiếu chủ Ma tộc kia, cũng hai lần làm cho hắn ăn chút mệt...”

Cho nên, rất dễ hiểu, ăn “Chút” mệt như vậy, Âm Lư Nguyệt không ghi hận Tư Lăng thì căn bản không khoa học. Vì thế, vu oan hãm hại một trận, mượn tay Hồng khô lâu trừ khử địch nhân, thật tiện lợi nha, căn bản không cần tự mình ra tay đã có thể giải quyết địch nhân rồi. Chỉ tiếc Tư Lăng không thuận theo, chạy đến Sát Hải tự ngược, cứ thế khiến Hồng khô lâu treo giải thưởng cứ như trò đùa thôi.

Nghe xong, đám người đều hiểu, cuối cùng độc thủ phía sau màn lại là Ma tộc, đều vỗ vỗ bả vai Tiểu Lăng Tử xui xẻo, để hắn nén bi thương.

Tư Lăng nhếch miệng, cũng không để trong lòng.

Chọn gian phòng nghỉ ngơi, Tư Lăng lại tiếp tục trải qua ngày tháng dưỡng thương.

Tiểu Yêu Liên cùng Trọng Thiên lúc trước đều cùng theo Tư Lăng xông qua Huyền Thiên bí cảnh, tự nhiên cũng nhớ rõ chuyện Tư Lăng chơi xỏ Âm Lư Nguyệt, một lần là giúp Truyền Hằng cướp Dưỡng Hồn thảo mà Âm Lư Nguyệt coi trọng, thuận tiện muốn nhờ cô tận gốc làm hắn bị thương nặng. Một lần khác là tại Địa cung, Trọng Thiên cướp Huyết Phách Châu mà Âm Lư Nguyệt coi trọng, Tư Lăng thành đồng phạm.

Tư Lăng hồi tưởng một lần, cảm thấy oan khuất quá trời. Rõ ràng hai thứ này đều không phải là mình lấy, nhưng đối tượng Âm Lư Nguyệt ghi hận lại là hắn, thật đúng là quá oan uổng.

“Tư công tử đừng uất ức nữa, đợi lần sau gặp được thì nhờ chủ nhân dùng yêu hỏa thiêu hắn đến ngay cả cha mẹ hắn cũng nhận không ra!” Tiểu Yêu Liên an ủi.

Trọng Thiên cùng Tiểu Khôi cùng ấn móng vuốt bày tỏ ủng hộ.

Tư Lăng tròn mắt nhìn chúng nó, dĩ nhiên người bị oan uổng không phải chúng nó, bị thiếu chủ Ma tộc cùng Hồng khô lâu lùng bắt không phải chúng nó, cho nên mới có thể nói kiểu châm chọc như thế.

Xuất phát từ Tiên Vực Thành bay đến Thiên Tông phái thì cần thời gian một tháng. Trong vòng một tháng này, Tư Lăng đều nhốt mình ở trong phòng, chậm rãi khơi thông kinh mạch, đợi khi trở lại Thiên Tông phái thì thương thế cũng khôi phục gần hết, bước ra gặp người thì tuyệt đối là phong phạm lãnh diễm cao quý, tuyệt đối không còn hình tượng “bệnh mĩ nam” như lúc ở Thiên Dao thành.

Thiên Tông phái vẫn khoá sơn môn, Tư Hàn cảm ra một tấn ngọc phù ném về phía sơn môn, không lâu sau, ngọc phù lại bay trở về, đồng thời đại trận bảo vệ cửa cũng mở ra.

Đệ tử trông coi Sơn môn Thiên Tông phái nhìn thấy bọn họ trở về thì hết sức cao hứng, dùng một loại ánh mắt ngênh đón nam thần mà chào đón bọn Tư Hàn vào cửa. Thật là một bộ dáng kích động lại không biết nói cái gì, có vài người định lực kém một chút thì đã kích động đến sắp ngất đi luôn.

Đám Trương Như Hiệp thực trấn định. Từ lần trước Tư Hàn bằng một đòn đã đuổi sạch những tu sĩ Ma tộc tấn công Thiên Tông phái đi, tên trạch nam tu luyện cuồng _ không để ý tới tục vụ _ mất lạnh không nhìn người kia, nháy mắt trở thành nam thần của các đệ tử Thiên Tông phái, được nhìn hắn một cái cũng cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Tư Lăng âm thầm quan sát, bình luận: fan cuồng lại tăng lên!

Lâm Dương đơ mặt, vô cùng bình tĩnh theo phía sau Tư Lăng. Từ khi biết Tiểu Lăng Tử, vô luận xảy ra chuyện gì hắn đều có thể bình tĩnh.

Mọi người đã trở lại Thiên Tông phái thì tất nhiên phải đi bái kiến chương môn _ Thanh Nguyên chân quân trước, cho nên liền bay về hướng Thánh Đình.

Từ khi bọn họ tiến vào sơn môn thì Thanh Nguyên chân quân đã nhận được tin tức, đang ngồi tại Lăng Tiêu điện chờ bọn họ tới. Với việc bọn họ trở về, ông hết sức vui mừng, đồng thời cũng thực yên tâm vì tu vi của bọn họ tiến thêm một bước. Lâm chương môn, ngoại trừ tu vi phải cao, tính cách cũng phải tốt, công chính, có thể bao dung, dù không phải là đệ tử thân truyền của mình thì cũng đối đãi với bọn họ như đệ tử thân truyền, tâm bao dung như biển rộng, cho nên cũng vô cùng bao dung hành vi gây rắc rối của bọn họ ở bên ngoài.

Hàn huyền một lát, ánh mắt Thanh Nguyên chân quân dừng trên người Tư Lăng, cười nói: “Cậu rốt cuộc trở lại, đoạn đường này cực khổ rồi.”

Trong lòng Tư Lăng hơi động, trên mặt lại cứng đờ, áy náy nói: “Đa tạ chân quân quan tâm.” Sau đó kêu Lâm Dương đến, nói rõ tình hình của Lâm Dương, nói: “Qua một thời gian thì vị bằng hữu của con sẽ đi Quỷ Vực, mấy ngày nay phải quấy rầy Thiên Tông phái.”

Thanh Nguyên chân quân cười nói: “Đã là bằng hữu của cậu, sao lại là quấy rầy, tự nhiên là hoan nghênh.”

Tư Lăng khó được cười cười, lại khiêm tốn vài cái. Kỳ thật hắn biết, nếu không phải nhìn mặt mũi Tư Hàn, đâu thể nào để một tên Quỷ Tu trực tiếp tiến vào Thiên Tông phái? Cho nên mới nói, có một đại ca thiên tài, làm đệ đệ đúng là hạnh phúc, có cái gì huynh ấy đều chống hết.

Lại hàn huyền trong chốc lát, Thanh Nguyên chân quân liền để đám Trương Như Hiệp đi bái kiến sư phụ bọn họ _ Thanh Ngọc thần quân, giữ lại hai người Liễu Thành Phong cùng Tô Hồng Phi.

Mấy người lại đi Bách Luyện Phong, trên đường gặp được rất nhiều đệ tử Thiên Tông phái biết được bọn họ trở về mà ào ào lại đây cùng chào hỏi. Tư Lăng không nhận biết được bao nhiêu người, bèn cùng Lâm Dương đi ở sau cùng. Bất quá nhìn thấy Tư đại ca chẳng thèm liếc một ánh mắt với những sư đệ sư muội tới thỉnh an thì lễ, quả nhiên lãnh diễm cao quý, dung nhan băng tuyết, nhưng không ai thèm để ý, vẫn cười dịu dàng, Tư Lăng cùng Lâm Dương không khỏi cảm khái “so người với người thật là tức chết”. Nếu bọn họ mà làm như vậy, chỉ sợ đã sớm bị thóa mạ giả vờ giả vịt, đáng đánh đòn.

Đi tới Bách Luyện Phong, Bách Luyện Phong vẫn như trước, chỉ là đồng tử lúc trước đã trưởng thành, biến thành tu sĩ Trúc Cơ, duy nhất không thay đổi là hắn vẫn theo thói quen dùng Quyền phong thuật cuốn lá khô dưới đất, lại dùng một đòn Hỏa Viêm thuật đốt cháy lá khô, cuối cùng ném xuống chân núi, thêm chút phấn cho linh thụ ở chân núi.

Nhìn thấy bọn họ trở về, đệ tử kia rất vui vẻ, lớn giọng hô: “Thần quân, mấy vị chân nhân trở về.”

Vừa mới nói xong, đại sư huynh Nghiêm Hạo tựa như một trận gió quét trở về, nhìn thấy các sư đệ muội bình an trở về, vừa mừng vừa sợ. Mọi người ào ào lên tiếng, sau đó mồm năm miệng mười nói chuyện, cùng nhau hướng về động phủ Thanh Ngọc thần quân.

Vừa đi vào đại sảnh động phủ, Tư Lăng liền cảm giác được một luồng áp lực ập đến, làm cho hắn thiếu chút nữa không tự chủ nằm chân, âm thầm nhìn

lại, lại thấy Thanh Ngọc thần quân mặt lạnh ngồi ở chủ vị, tầm mắt thần nhiên quét đến. Lúc rơi đến trên người mình thì Tư Lăng rõ ràng cảm giác được một uy áp nhắm vào mình, còn có ánh mắt mang khác thường của Thanh Ngọc thần quân, hoàn toàn không xa lạ.

Lại một lần nữa đối mặt với tu sĩ Hóa Thần, Tư Lăng vẫn cảm giác đến loại uy áp đẳng cấp kia, dù cho Thanh Ngọc thần quân đã tận lực thu liễm, nhưng vẫn làm cho trong lòng hắn phát lạnh.

Mọi người ào ào tiến lên hành lễ, Thanh Ngọc thần quân khoát tay, để bọn họ ngồi xuống, sau đó nửa là vui mừng nửa là tức giận bắt đầu huấn đồ. Trừ bỏ Tư Hàn, mỗi người đều bị răn dạy đến rớt đầu hết sức nhu thuận như con thỏ, khiến Tư Lăng thầm buồn cười. Lâm Dương cũng sùng bái nhìn Tư đại ca, Tư đại ca có thể ở dưới uy áp của tu sĩ Hóa Thần giáo huấn mà vẫn thẳng lưng, quả thực là khắc sâu tấm gương a ~

Không phải ai cũng có thể lạnh như băng nhìn sư phụ răn dạy mình, răn dạy đến tình cảnh không thể phản kháng.

Dạy dỗ đệ tử xong, Thanh Ngọc thần quân mới thu liễm uy áp, nói vài câu xã giao cùng Tư Lăng liền cho bọn họ rời đi.

Rời khỏi Bách Luyện Phong, Tư Lăng âm thầm lau mồ hôi, mang theo Lâm Dương bay đi Thanh Hà đỉnh.

Rời đi hơn ba mươi năm, những linh thụ lúc trước trồng trên đỉnh Thanh Hà càng thêm tươi tốt, trái cây tươi ngon mọng nước. Tuy rằng linh quả trên cây xem ra thường bị người khác hái trộm, nhưng cũng có thể nhìn ra dấu vết thường xuyên có người đến đây tưới nước chăm sóc, hẳn là do “bảo mẫu” Nghiêm Hạo tri kỷ an bài.

Vào động phủ giữa sườn núi, Tư Lăng dùng Thuật thanh tẩy dọn dẹp động phủ, rồi bao lên Cửu Chuyển Linh trận.

Không có người ngoài, Tiểu Yêu Liên lập tức đều leo ra. Trọng Thiên nhảy đến trên giường đá, hướng về phía Tư Lăng kêu ngoa ngoa, Tiểu Khôi cũng kêu lủ lủ. Không cần Tiểu Yêu Liên phiên dịch, Tư Lăng cũng biết chúng nó lại đang kêu bụng đói, muốn ăn.

Trọng trắng mắt, Tư Lăng đá Trọng Thiên cùng Tiểu Khôi ra ngoài, bảo chúng nó đi xuống chân núi săn con mồi về, sau đó pha bình trà Thanh Liên, ngồi xuống cùng Lâm Dương mặt đối mặt, thương nghị hành trình kế tiếp của Lâm Dương.

“Nghe nói sắp tới Thiên Tông phái muốn mở yến hội thông báo với Thương Vũ giới rằng Thiên Tông phái có một vị tu sĩ Hóa Thần.” Tư Lăng rù mí mắt nói: “Đợi yến hội qua đi, ta liền đưa ngươi đến Quý Vực, đến lúc đó ngươi phải cố gắng tu luyện nha. Về sau có cơ hội, chúng ta lại cùng đi lịch lãm.”

Lâm Dương mỉm cười, nói: “Yên tâm, tất nhiên sẽ không tiếp tục gây cản trở.” Cho nên ngươi đừng lần nào cũng biến hắn thành điều thả nữa.

Tư Lăng mặt không thay đổi nhìn hắn, uống một ngụm trà Thanh Liên, làm như không nghe thấy ám hiệu của hắn.

*****

Chờ đám Tư Lăng rời đi, Thanh Ngọc thần quân liền bắt đầu tìm hiểu sự tình trải qua khi các đồ đệ ở bên ngoài lịch lãm, sắc mặt nhàn nhạt. Cho đến khi nghe được lúc bọn họ rời khỏi Ma Giới thì gặp được vị Âm Hâm thần quân Ma Giới kia, ông nhin không được đưa mắt nhìn Tư Hàn.

Tư Hàn mí mắt đều không chớp một cái, hết sức bình tĩnh.

Thanh Ngọc thần quân lại cảm thấy dạ dày không thoải mái, thật muốn lại dạy dỗ đồ đệ một trận, chỉ là chiều này rất hữu dụng với năm đứa kia, nhưng hoàn toàn vô dụng với tên nhóc này. Nhắc tới cũng bị thương, tuy rằng có đứa đệ tử thiên tài thì rất có thể diện, nhưng “dạy đồ đệ tốt sẽ đối chết sư phụ”, làm người sư phụ như ông nếu không cố gắng sẽ bị đồ đệ đuổi kịp, đến lúc đó thì thật mất mặt. Đây cũng là nguyên nhân vì sao ông nhân tận mấy trăm năm, rốt cuộc quyết tâm tấn cấp Hóa Thần.

Mà càng bị thương là...

“Cái gì? Con muốn bề quan trừng kích Hóa Thần?”

Thanh Ngọc thần quân hai mắt tròn trĩnh, hàm dưỡng của tu sĩ cấp cao nháy mắt hóa thành hư vô, tay run run chỉ chỉ hắn.

Tư Hàn thần nhiên nhìn ông, mái tóc trắng đen giao nhau thẳng tắp, mặt lạnh trong trẻo nhưng lạnh lùng, không hề có cảm xúc, nhìn như đối mặt một khối băng không có chút nhân khí.

Thật vất vả cảm thấy tim về chút tự tin của sư phụ trước đứa đệ tử thiên tài, Thanh Ngọc thần quân vừa tiến cấp tu sĩ Hóa Thần lại một lần nữa cảm giác được có một đứa đệ tử thiên tài thật bị thương.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 193: Một cục trắng trắng

Trong động phủ Bách luyện phong, bọn Trương Như Hiệp sớm đã rời đi, chỉ còn lại hai thầy trò mặt đối mặt.

“Con xác định?” Thanh Ngọc thần quân lại hỏi một lần nữa.

Trả lời ông là ánh mắt khẳng định của đệ tử đắc ý nhất, dung nhan băng lãnh, không hề có cảm xúc. Thanh Ngọc thần quân trong lòng hơi run sợ, nghĩ tới kết quả đáng sợ nhất, chẳng lẽ đã được hần tu luyện tới cảnh giới đại thành, chưa đạt Hóa Thần mà thất tình lục dục đã tan biến?

Không hề có tình cảm thế tục sẽ không có do dự băn khoăn, mới có thể dốc lòng tu luyện, không hỏi thế sự.

Chỉ là, Thanh Ngọc thần quân rất rõ ràng, tốc độ tu luyện của hần quá nhanh, quả thực đến một trình độ kinh thế hãi tục, hơi không cẩn thận sẽ tự hủy chính mình. Mười lăm năm trước Ma tộc đánh lên Thiên Tông phái, mà Tư Hàn trùng hợp điều quân trở về sư môn, hần dựa vào một đòn đã phá giải thế công của Ma tộc. Lại bởi vì Tiên khí Trần Thế Cảnh, cưỡng ép tu vi của hần lên tới Nguyên Anh hậu kỳ, chỉ thiếu chút nữa đã có thể tấn cấp Hóa Thần. Sợ thật đệ tử mà mình vất vả bồi dưỡng lại tự hủy hoại chính mình, ông cùng vài vị sư huynh đệ cùng nhau liên thủ, áp chế tu vi của hần tại Nguyên Anh hậu kỳ một trăm năm. Trong trăm năm này mong có thể giúp hần ngộ Thiên Đạo, nhân tâm, làm cho Tâm cảnh đuổi kịp tu vi, để tránh tâm cảnh theo không kịp tu vi mà tương lai xảy ra sai lầm.

Lúc ấy Tư Hàn cũng không có phản đối, thậm chí có thể nói giống như một người băng, đối với bất cứ chuyện gì cũng không quan tâm. Sau khi ông nói rõ quan hệ lợi hại thì ngược lại cũng nghe lời đồng ý áp chế tu vi một trăm năm. Duy nhất không nghe lời chính là trở về một chuyến lại đi Tầng Thư Các tìm chút tư liệu, sau đó lại đi khắp thế giới tìm kiếm đệ đệ gốc nhà nó...

Khoan đã!

Thanh Ngọc thần quân đột nhiên nhớ tới, còn có một cái tai họa ngầm đang tồn tại, ánh mắt hơi lóe lên, nhìn nam tử trước mặt.

Hần dường như không cảm giác được cảm xúc của người bên ngoài, thần sắc vững vàng không gợn sóng, bất kể thế tục thay đổi cỡ nào, thế sự xoay vần, vẫn không động mi. Giống như siêu thoát khỏi thế tục, lại dường như dung nhập thế tục vào bên trong, nên rốt cuộc cảm giác không được sự tồn tại của người này.

“Hàn nhi, ta không tán thành!” Thanh Ngọc thần quân nghiêm túc nói. Ông ngày thường mặc dù đối với mấy đồ đệ vui thì cười, giận thì mắng, nhưng sự tình liên quan đến tiền đồ của bọn họ thì vẫn là người làm hết phận sự của sư phụ, “Lần trước chúng ta đã nói với con, mặc dù là công pháp đỉnh cao, nhưng lại có chỗ thiếu hụt rất lớn, tu hành quá nhanh, bất lợi với phát triển về sau. Ta hi vọng con có thể đi càng xa, không vì cái lợi trước mắt mà uống phí tu hành ngày sau.”

“Sẽ không.” Hần trả lời, thanh âm thanh lãnh, giọng tay lên, một tấm huyền thạch hàn khí lạnh lạnh xuất hiện ở trong tay, lạnh nhạt nói: “Có nó phụ trợ, có thể tiêu trừ một ít.”

Thanh Ngọc thần quân chấn động, “Là Huyền Băng thạch?” Nghe nói Huyền Băng thạch là thiên tài địa bảo đã biến mất tại thời kỳ thượng cổ, nhân gian khó tìm, với bọn họ mà nói, đây đã là thứ trong truyền thuyết. Không khỏi buột miệng hỏi một câu: “Từ đâu tới?”

Sau đó, Thanh Ngọc thần quân nhìn thấy tiểu đồ đệ vốn không có chút nhân khí, giống như tảng băng trôi kia trong mắt gợn sóng, tuy rằng nháy mắt là biến mất nhưng lại rõ ràng bị bắt được, sau đó nghe được câu trả lời của hần: “Tur Lăng cho.”

Thanh Ngọc thần quân khóe miệng co giật, lại là Tur Lăng! Lại là Tur Lăng! Quả nhiên thật là Tur Lăng!

Tur Lăng này rốt cuộc có cái gì tốt? Không nói về việc lai lịch hần có vấn đề, mà khả năng là cũng không phải cùng một mẹ sinh ra, căn bản không phải huynh đệ ruột, không có liên hệ huyết thống, vì cái gì lại lo lắng quan tâm như thế? Đến cả mất trí nhớ cũng có thể vì một cái tên mà có phản ứng. Hiện tại, vốn cho là thất tình lục dục cũng đã biến mất, lại có thể bởi vì nhắc tới một người mà có cảm xúc dao động... Xem ra tình huống phức tạp hơn trong tưởng tượng.

Bất quá, Thanh Ngọc thần quân vẫn lắc đầu, nói: “Tuy có Huyền Băng thạch, nhưng vì sư vẫn không đồng ý cho con liều lĩnh. Chẳng lẽ...” Ông nhìn chằm chằm vào hần, “Con không phải có nguyên nhân gì chứ?!”

Tư Hàn nhìn ông, thần nhiên nói: “Vâng, kẻ địch của Tur Lăng rất cường đại.”

Quả thực cmn thành thực!

Thanh Ngọc thần quân lần này thật sự muốn đánh người, cố gắng kềm chế cảm giác khóe miệng co giật, nói: “Con chỉ là đại ca nó, không phải cha nó! Hướng hồ trên con đường tu tiên, mọi người đều tự có duyên pháp, con có thể bảo vệ nó nhất thời, có thể bảo vệ nó một đời sao? Lấy tư chất của con, con rất nhanh sẽ có thể phi thăng Thượng Giới, đến lúc đó nó có lẽ vẫn còn ở lại Hạ giới, pháp tắc Thiên Đạo trói buộc, con không thể nào ở lại Hạ giới chờ nó cường đại đến không người nào có thể ức hiếp. Đến lúc đó, không có con che chở, nó sẽ làm thế nào?”

Đối với sự giáo dục ân cần của sư phụ, Tư Hàn tất nhiên hiểu rõ, cho nên lúc ở Ma Giới hần mới lợi dụng Biển Vô Tận để huấn luyện mấy con yêu thú bên cạnh Tur Lăng. Chúng nó còn quá nhỏ yếu, gặp được tu sĩ hơi mạnh một chút thì căn bản không phải đối thủ. Hơn nữa Trọng Thiên cuồng vọng tự đại, chim xám chỉ biết bảo vệ chủ nhưng lại ngang ngược vô lý, dễ gây thành đại họa, không cẩn thận sẽ liên lụy Tur Lăng.

“Cho nên, con không cần như thế, nên để cho nó tự mình tu hành, đối mặt với nhân quả của chính mình, như thế mới lợi cho tu hành của nó.” Người cũng đứng như ông cha già đi theo phía sau mong đệ đệ bảo vệ hần một đời.

...

Đội sau khi Tư Hàn rời đi, Thanh Ngọc thần quân chống trán, than thở mệnh mình vất vả. Rõ ràng đều đã tấn cấp Hóa Thần, được cho là tu sĩ đẳng cấp cao nhất Thương Vũ giới, nhưng vì sao vẫn nhiều phiền não như vậy? Sớm biết thế lúc trước đã không nên thu nhiều đồ đệ như vậy, đều là đòi nợ.

Ràng buộc giữa người với người, xưa nay chú trọng nhân quả. Thanh Ngọc thần quân biết nhân quả của Tư gia huynh đệ đã nổi với nhau từ khi ở Tư gia. Chỉ sợ trước khi Liễu Hàn Nhi qua đời đã dấn dỏ với đứa con trai gần 2 tuổi, bảo hấn cố gắng bảo vệ người đệ đệ duy nhất này, mà cũng hấn liền ghi tạc trong lòng. Cái nhân quả ràng buộc này không thể lập tức chém đứt, vậy chỉ có thể một lần nữa chế tạo nhân quả ràng buộc khác. Ông không thể nhìn người đồ đệ này tự mình đi lên con đường không rõ tiền đồ, hủy đi chính mình. Vì người đồ đệ này, cứ để ông làm người xấu cũng không phải là không được.

Rủ mi suy nghĩ một hồi, Thanh Ngọc thần quân phút bỗng chốc đứng dậy, vung tay lên, xé toạt không gian trực tiếp đi vào.

...

Trong Lăng Tiêu điện, Thanh Nguyên thần quân đang nhắm mắt suy tư, đột nhiên cảm giác không gian rung động, vừa mới mở mắt đã nhìn thấy sư đệ Thanh Ngọc chân quân từ kẽ nứt không gian đi ra, sơ tới mức thiếu chút nữa chửi ầm lên.

Thanh Ngọc thần quân cũng không để ý đến sắc mặt khó coi của ông, vội nói: “Sư huynh, sư đệ muốn nhờ huynh giúp chút việc nhỏ.”

Thanh Nguyên chân quân cố gắng kiềm lại xúc động muốn mắng chửi, ra vẻ thanh đạm nói: “Đỉnh tới đệ, chưa từng có việc nhỏ, chỉ có đại sự.”

Thanh Ngọc thần quân cười ha hả, không chút phật lòng, đem mấy cái túi trữ vật ra, nói: “Đây là tài nguyên mấy đệ tử bát hiệu của đệ thu được từ Ma Giới, giao cho môn phái, huynh xem rồi xử lý đi.”

Thanh Nguyên chân quân vốn cũng không thêm để ý, nhưng lúc thần thức đảo qua một túi vật túi trong đó thì lập tức giật mình, “Sao có nhiều linh thảo cao cấp như vậy? Hơn nữa có vài thứ đã thất truyền ở Thương Vũ giới.” Những thứ này có giá trị hơn nhiều so với thứ Liễu Thành Phong cùng Tô Hồng Phi mang về, có chúng nó, không chỉ có thể bồi dưỡng được càng nhiều linh thảo cao cấp, còn có thể chế tạo càng nhiều linh đan thượng phẩm.

Linh đan đối với sự phát triển của một môn phái mà nói là hết sức quan trọng. Tu sĩ tu luyện không rời được linh đan, hàng năm Thiên Tông phái trừ bốn phái tự cung cấp linh đan, còn phải mua số lượng lớn linh đan của Đan Phủ tông. Ngoại trừ thứ thường dùng, còn có một ít là linh đan cao cấp. Nhưng mà Đan Phủ tông thường sẽ không bán ra, mà sẽ lưu lại cho bốn phái sử dụng. Đan Phủ tông cũng không phải ngốc, linh đan cao cấp tác dụng quá nhiều; Đơn giản mà nói, nếu một môn phái trung đẳng có được một đồng linh đan cao cấp, thì có thể mạnh mẽ khiến môn phái đó chen vào dòng môn phái hạng nhất chỉ trong mấy chục năm ngắn ngủi. Cho nên, linh đan cao cấp thường bán với số lượng có hạn, hơn nữa có linh thạch cũng không mua được.

Thiên Tông phái tuy có Luyện đan đường của riêng mình, nhưng Tây Cảnh môi trường khắc nghiệt, bồi dưỡng linh thảo không dễ, hơn nữa rất nhiều linh thảo đều đã tuyệt chủng, khiến cho rất nhiều phương thuốc dân gian môn phái truyền xuống đều vô dụng. Thế nhưng, nếu là có được đám linh thảo này, vậy ý nghĩa liền không giống với.

Thanh Ngọc thần quân ra vẻ không thêm để ý nói: “Là Hàn nhi nhà đệ tìm được tại Ma Giới, đều đưa đến đây.”

Kỳ thật những linh thảo này là đám Tư Lăng tìm được tại tiểu thế giới ở Biển Vô Tận. Khi đó tuy rằng mỗi thứ chỉ đào một gốc, nhưng không chịu nổi bọn họ có cái thiết bị gian lận nghịch thiên là -- Yêu Liên. Có được Mộc Linh khí, Tiểu Yêu Liên trời sinh chính là chuyên gia thực vật, linh thảo trồng vào không gian Hồng Liên thì liền bắt đầu dùng Mộc Linh khí thúc đẩy. Tuy rằng giảm bớt thời gian trưởng thành của chúng, nhưng hiệu quả tác dụng lại không thiếu đi một chút nào, thậm chí còn tốt hơn linh thảo sinh trưởng bên ngoài.

Trên đường về Thiên tông phái, Tiểu Yêu Liên đem một đám linh thảo đã trưởng thành ra, số lượng cũng không ít, giao cho Tư Hàn, để hấn giao cho Thiên Tông phái, cũng coi như là thu hoạch của Tư Hàn khi đến Ma Giới, để sư môn trưởng bối biết hấn đi Ma Giới không chỉ vì để tìm đệ đệ, còn tìm được rất nhiều thứ hữu dụng nộp lên cho sư môn.

Những điều này hai người đều không biết, cho rằng thật là Tư Hàn tự mình lấy được. Thanh Nguyên chân quân nhìn ông ta cố gắng đè nén khóe miệng vểnh lên, không khỏi có chút buồn cười.

Thu đồ hồi lộ xong, Thanh Nguyên chân quân hết sức dễ nói chuyện, mặc dù có phần ngạc nhiên đối với thỉnh cầu của Thanh Ngọc thần quân, bất quá khi ông ta phân tích xong thì cũng cảm thấy có thể làm, liền đáp ứng.

Nói xong việc này xong, bắt đầu nói sang một chuyện khác.

“Bọn Thành Phong đã nói cho ta biết, ta hoài nghi Tư Lăng kia khả năng có huyết thống Ma tộc.” Thanh Nguyên chân quân trầm giọng nói, “Nếu việc này là thật, sẽ mang đến cho Thiên Tông phái tai vạ khó tưởng tượng.”

“Cũng không nhất định.” Thanh Ngọc thần quân ngược lại có cách nhìn riêng, “Lúc ấy Vệ Quan Nhai không phải đã nói, Tư Lăng là trẻ mồ côi của lão bằng hữu của hấn sao? Chỉ cần có lời này của Vệ Quan Nhai, mặc dù mọi người có hoài nghi, cũng sẽ không mù quáng ra tay.”

“Lời của hấn há có thể tin?” Thanh Nguyên chân quân trầm giọng hỏi.

“...”

Thấy sư đệ cũng không trả lời được, Thanh Nguyên chân quân thăm than thở. Tên này rốt cuộc làm người thất bại cỡ nào mới có thể làm cho người ta nghe được cái tên thì lập tức ôm thái độ hoài nghi.

Hai người nhanh chóng ném người này sang một bên không đề cập tới, chuyển tới đề tài chính: “Nếu nói tới biện pháp ổn thỏa, chỉ cần đuổi Tư Lăng ra Thiên Tông phái là được. Hắn vốn là tán tu, lại không can hệ lớn với Thiên Tông phái. Phiền toái ở chỗ, Hàn nhi tuyệt đối sẽ không đáp ứng làm như thế.”

Nghe vậy, hai người đồng thời dăm chiêu ừ dột, không biết nên làm thế nào.

Có một đệ tử thiên tài kỳ thác hi vọng, là hạnh phúc cũng là bất hạnh.

Sau một lúc, Thanh Ngọc thần quân nói: “Kỳ thật, với tu vi bây giờ của Hàn nhi, thật ra không người nào dám chọc. Sau khi tấn cấp Hóa Thần, tâm cảnh không như trước, mới lý giải được một số việc. Hiện tại, ta rốt cuộc biết vì sao ở Thương Vũ giới, những tu sĩ Hóa Thần kia không đến lúc nguy cấp, ảnh hưởng tới sinh tồn Thương Vũ giới mới có thể ra mặt, thời điểm khác, mặc kệ bọn tiểu bối ồn ào dưng đội thế nào cũng sẽ không ra tay. Lần này Ma Giới xâm nhập Thương Vũ giới, nếu tu sĩ Hóa Thần ra tay thì đã sớm đánh bọn họ chạy trốn về, nhưng đến nay họ vẫn mặc kệ, cũng là có nguyên nhân. Sư huynh, nếu thân phận Tư Lăng bại lộ, thật ra cũng không cần quá lo lắng, nếu so cùng cấp, Hàn nhi là vô địch. Nếu có người dám lấy việc này làm lớn chuyện, Hàn nhi sẽ không bằng quan đứng nhìn.”

Thanh Nguyên chân quân hơi nhíu mày, trầm ngâm một lát, không nhận được nói: “Xem ra, biện pháp đệ nói là khả thi. Hàn nhi biến thành như vậy cũng không biết là phúc hay họa, lại có một Tư Lăng có thể tác động cảm xúc của hắn, vẫn nên sớm chém đứt nhân quả ràng buộc này thôi.”

... ..

Cũng không biết tình cảm huynh đệ giữa mình và đại ca làm cho người ta thấy rằng nguy hại, Tư Lăng ở đình Thanh Hà đang bận rộn cho hai con yêu ăn. Sợ có người tới cửa xin ăn, chúng còn hết sức hẹp hòi đem Cửu Chuyển Linh trận đóng cửa, không để ý tới các loại kêu gọi bên ngoài.

Lâm Dương lại một lần nữa thấy được trình độ thô hào cùng xa xỉ của đám ngu ngốc này, đã đến mức độ làm cho người coi giật không thôi. Công lực ham ăn của bọn chúng lại cao hơn một tầng, cũng không biết ngày nào đó bọn chúng có thể vì ăn mà gan lớn bằng trời làm ra chuyện gì đó hay không.

Cảm giác có chút không ổn, khả năng chính mình cũng sẽ đi lên con đường xui xẻo của Tư Lăng.

Lúc Quý Tu rối bời, Tư Lăng cũng đang rối rắm.

Bởi vì Tư Lăng lúc trước bị thương, sau đó lại nhanh chóng lên đường, cho nên hai con yêu đã lâu chưa được ăn ngon, Tư Lăng bèn đá chúng nó xuống núi đi săn bắn. Ai biết hai đứa tham ăn này lập tức đi giết mấy con yêu thú vừa to vừa mập trở về, mở to mắt nhìn mình, tỏ vẻ lần này cần ăn đủ.

“Gào gào gào! !”

“Chiếp chiếp chiếp! !”

Đang nghĩ tới nên xử lý như thế nào, Tư Lăng nổi giận mắng, “Kêu nữa lão tử liền bỏ gánh không làm.”

Hai con yêu nháy mắt cảm miệng, cẩn thận ngồi một bên, không dám lên tiếng nữa -- đương nhiên, đại gia Trọng Thiên cao ngạo không cho rằng mình sợ, chỉ là cảm thấy nên nể mặt Tiểu Lăng Từ một chút, đợi ăn no rồi lại trừng trị hắn sau. Thế nhưng dám can đảm chặn họng nó, lá gan Tiểu Lăng Từ quá mập rồi, nên giáo huấn một chút.

Đúng lúc này, Tiểu Yêu Liên đang cắn linh quả đột nhiên lên tiếng, “Tư công tử, đại ca ở bên ngoài kia.”

Nghe xong, Tư Lăng vội vàng giao Trận bàn cho Tiểu Yêu Liên, để nó mở đại trận, đón Tư đại ca vào.

Lúc Tư Hàn tiến vào, Tư Lăng đã nghĩ xong hôm nay nên làm món gì. Hắn muốn cho đám yêu thú nhà quê không có kiến thức này biết một món ăn thật ngon-- lạc đà nướng !

Đương nhiên, đám yêu thú đó không có lạc đà, nhưng có một con trâu đực lớn gần bằng lạc đà, làm bữa đại yến Trâu đực nướng cũng tốt lắm.

Sau khi nghĩ xong, Tư Lăng cười nói với đại ca nhà mình : “Đại ca, huynh tới thật đúng lúc, đệ muốn làm một đại tiệc trâu đực nướng, tuyệt đối ăn ngon.”

Tư Hàn còn chưa phản ứng, một chim, một thú đã không tự chủ bắt đầu hút nước miếng ực ực.

Lâm Dương & Tư Lăng = __=! Đừng có mắt mặt như vậy, tôn nghiêm Đại yêu thú viễn cổ cùng Thần điều của các ngươi đâu? Điều cho chó ăn rồi sao?

Tư Lăng trước tiên mở một con yêu thú, bảo Lâm Dương đi nấu canh, để lát nữa ăn thịt quá nhiều giải ngấy, thậm chí thập phần xa xỉ mà lấy mấy gốc linh thảo cao cấp làm phối liệu -- Quý Tu nhìn linh thảo cấp cao trong tay, lại một lần nữa im lặng không lời gì để nói -- sau đó đem nguyên liệu xử lý sạch bắt đầu khởi công.

Trứng là trứng của Huyền Quy và Hải điều mà Tiểu Khôi trộm được tại Ma Giới. Đầu tiên luộc chín, sau đó nhét vào trong bụng Lân Quang Ngư, lại nướng cá chín xong, rồi đem nhét vào trong bụng một con gà cảnh to như con đà điểu. Lại lần nữa nướng chín, nhét vào bụng con yêu thú giống linh

duong. Linh duong nướng chín, cuối cùng nhét vào trong bụng con trâu đực, tiến hành lần nướng cuối cùng.

Tuy rằng trong nguyên liệu là có chút tạp nham, nhưng hương vị tuyệt đối ngon hơn Toàn yến lạc đã nướng mà đời trước nhìn thấy. Dần dần, trâu đực bắt đầu nhỏ mỡ, Tư Lăng vội đem điều nước sốt chuẩn bị sẵn bôi lên trên người trâu đực. Nước sốt này cũng là dùng các loại linh quả cùng linh thảo xay thành bột chế tác mà thành. Hương vị khi chúng thấm vào thịt làm tăng thêm một loại thơm mát nói không nên lời. Chẳng mấy chốc, trong không khí tản ra hương vị hấp dẫn, không ngoài ý muốn lại nghe được thanh âm nuốt nước miếng.

Hai con yêu không có tiền đồ!

Bất quá, Tư Lăng làm như vậy quả thật mới mẻ, ít nhất ở Tu Tiên giới luôn không quá chú trọng việc ăn uống thì hoàn toàn không biết làm thứ này, ngược lại khiến một quý hai yêu thật sững sờ. Kỳ thật, những món Tư Lăng biết làm thực bình thường đơn điệu, nhưng bởi vì nuôi hai đứa ham ăn, ở dưới uy hiếp của đại gia Trọng Thiên, không thể không bắt đầu suy nghĩ các cách nấu cho chúng nó. Mặc dù mình cũng ăn, nhưng hãn kiên quyết không thừa nhận mình là kẻ ham ăn!

Không chịu thừa nhận chính mình là kẻ ham ăn, Tiểu Lăng Từ nhìn trâu đực nướng sắp ra lò, nước miếng thấm chảy trong lòng. Hắn bụng cái đĩa, dùng hồn lực ngưng tụ thành hai con dao nhỏ chuẩn bị cắt thịt, đột nhiên, một bóng trắng chợt lóe, trên bụng con trâu nướng dính một vật nhỏ trắng trắng. Có thể là quá nóng, nó phát ra tiếng ngao ngao non nớt, nhưng bốn vuốt lại bám chặt bên trên, chết cũng không chịu rời đi.

Tư Lăng như tên ngọc một tay bưng đĩa, một tay cầm dao, trừng mắt nhìn, cho rằng mình đã hoa mắt. Cái thứ như con mèo con, trắng trắng, tròn tròn bám trên thân con trâu nướng vàng rực kia là cái gì? Nó giống như đang cắn thú nướng rất hứng khởi...

“Gào gào gào! !” Giết nó!

“Chiếp chiếp! !” Giết nó!

Nhìn thấy thế nhưng có kẻ cả gan dám cướp thức ăn trước mặt chúng nó, Trọng Thiên cùng Tiểu Khôi gầm hét lên, Tư Lăng cũng phục hồi lại, kêu lên thảm thiết: “Ta còn chưa ăn mà, đừng bôi nước miếng lên trên chứ! !”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 194: Cái thứ Thánh thú gì đó

Sau một trận gà bay chó sủa, cái thứ trắng trắng tròn tròn kia bị Tư Hàn xách ở trong tay.

Lâm Dương đại ra, Tư Lăng run rẩy, hai con yêu từ gào thét chuyển sang nức nở, chột dạ yếu ớt uốn người nhìn quanh, tìm đường đào thoát.

Tư Lăng run run chỉ vào thứ như con mèo con bị Tư đại ca xách, hỏi: “Thứ này... Từ đâu tới?”

Không ai trả lời, Trọng Thiên ra vẻ lạnh nhạt nhìn dấu răng trên thân trâu nướng. Tiểu Khôi mang một đôi mắt hung nhãn ngập nước. Tiểu Yêu Liên tròn phía sau Tiểu Khôi, cả thanh âm cắn trái cây cũng không dám phát ra. Chúng nó vẫn nhớ kỹ uy hiếp lúc trước của Tư Lăng, cho nên chết cũng không thừa nhận, bằng không cạm lương tuyệt thực là đại sự đó!

Thấy thế, Tư Lăng làm sao không biết ý nghĩa trong đó, nhất thời tuyệt vọng. Hắn vốn cho là, cho dù khi đó Trọng Thiên cùng con Thanh Long kia ra tay, cũng chỉ là chút ân huệ cho thánh thú Bạch Hồ. Đến lúc cần thì có thể dễ xin tinh huyết ấy mà. Còn Thánh thú Bạch Hồ biến mất ở Biển Vô Tận, hẳn là bị Trọng Thiên giấu đi, chỉ không biết nó giấu đến nơi nào. Nhưng mà -- hắn không nghĩ tới, Trọng Thiên thế nhưng đem nó giấu trong bọn họ, theo bọn họ cùng trở về Thương Vũ giới.

Nếu để cho tu sĩ Thương Vũ giới biết bên cạnh bọn họ có Thánh thú, đến lúc đó khó tránh khỏi nổi lên một trận máu tanh, bọn họ chỉ đợi bị những người đó đánh cướp thôi.

Hơn nữa, quan trọng nhất là, bất kể là Thần thú hoặc Thánh thú, hãn đều tự biết không chế không được, căn bản chưa từng có ý niệm thu nhận, “giang hồ quên nhau”[1] mới là vương đạo a a! !

[1]Nguyên văn: 相濡以沫, 不如相忘于江湖, là một điển tích trong sách Trang Tử, nói về việc trời hạn, cá chen chúc trong vũng cạn, phun nước hà hơi làm ướt nhau, nhưng như thế còn không bằng tự mình bơi ra sông hồ lớn, quên nhau mà sinh tồn.

So với Tư Lăng run rẩy tuyệt vọng, Lâm Dương đã hoàn toàn dờ ra, nhìn con Thánh thú như con mèo con kia. Trọng Thiên gan lớn bằng trời lại một lần đổi mới nhận thức của hắn, quả nhiên trong thiên hạ này không có chuyện gì mà vị đại gia này không dám làm! Hắn vẫn nhớ rõ bộ dáng điên cuồng vì Thánh thú của những tu sĩ cấp cao tại Biển Vô Tận, có thể tưởng tượng nếu có người biết Thánh thú tồn tại...

Rùng mình một cái, không dám nữa nghĩ sâu xuống nữa.

Ở giữa sân, bình tĩnh nhất chính là Tư Hàn, bậc công phu trấn định này lần nữa khiến một người, một quý, ba yêu bá phục: không hổ là đại ca, cảnh giới đúng là rất cao, Thái Sơn sụp ngay trước mắt thì mặt cũng không đổi sắc, phẩm nhân như chúng theo không kịp mà! Hơn nữa lúc mọi người bị chuyện đột ngột xảy ra làm cho trở tay không kịp, luống cuống tay chân thì hẳn là người phản ứng trước hết. Lật tay hút một cái, con mèo nhỏ bám trên thân trâu nướng liền bị hấn bắt được.

Suy cho cùng thì độ từng trải đã tăng lên, Tư Lăng rất nhanh liền chuyển đổi tâm tình, bình tĩnh lại. Lại nhìn vị đại ca vô cùng trấn định kia, trong lòng im lặng.

Được rồi, Bằng sơn mặt than chính là có lợi, căn bản nhìn không ra huynh ấy có ý kiến gì với chuyện này.

“Tiểu Hồng muội muội!” Tư Lăng quát một tiếng.

Đại khái là biết Tư Lăng đang nổi nóng, Tiểu Khôi rất không ngứa khí nhích cái thân thể to mọng đi, dùng móng vuốt đẩy Tiểu Yêu Liên tội nghiệp ra, đẩy đến trước mặt Tư Lăng. Ừm, để Tiểu Yêu Liên gánh tội thay là được rồi, dù sao nó chỉ ăn linh quả, linh dịch, mấy thứ này đều có trong không gian, muốn ăn thì lấy, căn bản không chịu áp chế của Tư Lăng.

Trải qua sự dạy dỗ của đại gia Trọng Thiên, Tiểu Khôi đã học được đạo lý “chết đạo hữu hơn chết bản đạo”[2].

[2] Ý nói chỉ cần mình (bản đạo) sống là được, bằng hữu, người khác (đạo hữu) không quan trọng.

Tiểu Yêu Liên ôm một Linh quả cắn một nửa, đôi mắt ngập nước tựa như hai quả nho đỏ, sau đó đáng thương mong ngóng nhìn Trọng Thiên.

Đại gia Trọng Thiên đang bận tâm nhìn chỉ con trâu nướng kia, không rảnh phản ứng nó.

“Nói đi, đây là có chuyện gì?” Tư Lăng thân nhiên nói.

Cùng Tư Lăng đồng hành làm bạn nhiều năm như vậy, ba con yêu đều biết khi giọng nói hấn càng đậm nhạt thì chứng minh càng tức giận; ngược lại, lúc nhảy dựng, kích động gào thét thì hỏa khí có thể rất nhanh liền tan hết. Tuy rằng lúc Tư Lăng tức giận thì Trọng Thiên hoàn toàn có năng lực trấn áp, bắt quả luôn động thủ động cước thì không khỏi quá không nhã nhặn, Tư Lăng nếu thật sự tức giận, không làm thức ăn ngon cho bọn nó, vậy thì mất nhiều hơn được. Đại gia Trọng Thiên ngẫu nhiên cũng sẽ châm chọc cho Tiểu Lăng từ một chút.

Kỳ thật, quan trọng nhất là, nơi này còn có Tư đại ca mà chúng nó đều đánh không lại đang làm chỗ dựa cho Tiểu Lăng Tử, Trọng Thiên thực biết xem sắc mặt, nơi nào có Tư Hàn, nó tuyệt đối không khi dễ Tiểu Lăng Tử, đợi Tư Hàn đi rồi lại đánh trở về.

“Ách, Tư công tử, huynh đừng nóng giận...” Tiểu Yêu Liên sợ hãi nói.

“Ta không tức giận... được sao?” Tư Lăng nghiêm túc nói, “Thăng thần sẽ khoan hồng, cự kháng sẽ nghiêm trị! Đừng có rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt!”

“Nhưng mà Tiểu Hồng không thích uống rượu...”

Trùng mắt một cái, Tiểu Yêu Liên lắp bắp đem sự tình kể rõ từ đầu đến cuối.

Hôm đó tại Biển Vô Tận cướp đoạt Thánh thú, trước khi Trọng Thiên cùng Thánh thú, Bạch Hổ đều rơi xuống nước, Trọng Thiên đã liên lạc với Tiểu Yêu Liên, bảo Tiểu Yêu Liên đem Bạch Hổ bị thương giấu vào không gian của nó. Bé yêu thực Tiểu Hồng không có can đảm lại biết nghe lời này tự nhiên không phản đối. Lúc Bạch Hổ rơi xuống nước, Trọng Thiên đánh lừa mọi thì nó đúng lúc đem Bạch Hổ thu vào không gian Hồng Liên.

Bất quá Bạch Hổ bởi vì bị thương quá nặng, thêm vào đó vừa từ trong phong ấn tỉnh lại, tuy có uy phong Thánh thú, nhưng suy yếu giống như con mèo con, cho nên lập tức ngủ say trong không gian. Mấy con yêu cũng có chút quan tâm với con Thánh thú này, rảnh rỗi thì cùng tiền tới hỏi Tiểu Yêu Liên tình trạng của nó. Vốn cho là nó bị phản phệ bởi huyết khê của Nguyệt Thiên Dạ, ít nhất phải ngủ vài năm mới có thể tỉnh lại, ai ngờ lúc Tư Lăng làm một bữa tiệc toàn thịt trâu thì đột nhiên tỉnh lại, hơn nữa còn có thể tùy ý đột phá không gian Hồng Liên của Tiểu Yêu Liên, trực tiếp chạy ra rồi cắn lên.

Lâm Dương: = □ =! ! Chẳng lẽ nó là bị con trâu nướng này đánh thức? Đột nhiên tiêu tan ảo tưởng với Thánh thú rồi làm sao bây giờ?

Đồng dạng tiêu tan còn có Tư Lăng. Nhìn cái thứ như con mèo con ngoan ngoãn treo trên tay Tư Hàn, mắt đen to hồn nhiên không tí vết nhìn người, lúc phát hiện tầm mắt của hắn thì còn nghiêng nghiêng đầu, chớp mắt một cái, phát ra tiếng meo meo non nớt...

Tư Lăng lập tức quay đầu: Làm sao bây giờ? Hẳn quả nhiên là “Lang” tâm như sắt, thế nhưng sinh không nổi chút lòng từ ái nào, ngược lại cảm thấy con mèo con này đáng ghét quá chừng!

“Tư công tử, nó thật đáng thương, suy yếu đến mức ngay cả thịt cũng cắn không được, ngài, ngài... Ngài đừng ghét nó nha.” Mặc dù rất sợ hãi sắc mặt của Tư Lăng, Tiểu Yêu Liên vẫn hết sức dũng cảm bảo chữa cho Thánh thú, “Nó thực ngoan, sẽ không giống chủ nhân khi dễ huynh, cũng sẽ không quấy rối...”

Tư Lăng thiếu chút nữa học máu, thì ra trong lòng nó hấn tức giận là do sợ thêm một con Thánh thú khi dễ mình sao? Tư Lăng trong lòng hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, mặt lại không biểu cảm nhìn nó. Xem ra Tiểu Yêu Liên mấy ngày này chiều cổ Thánh thú bị thương đã chiều có ra tình cảm, thêm vào đó nó vốn có trái tim dịu dàng của nữ nhân, dễ dàng lan tỏa tình yêu của mẹ, dễ mềm lòng với những sinh vật nhỏ yếu, cho dù Thánh thú là thứ trong truyền thuyết, nhưng chiều cổ lâu, khó tránh khỏi sẽ không sinh ra cảm tình.

Mà tư thế bao che cho con lúc này của Tiểu Yêu Liên, cũng khiến Tư Lăng có chút co giật.

Lúc này, thấy Tư Lăng đã bớt giận, Trọng Thiên cùng Tiểu Khôi nhảy lại đây, ào ào một trận “Ngao ngao” “Chiêm chiêm” với Tư Lăng, sau đó ào ào ăn móng vuốt, tỏ vẻ muốn giữ lại Thánh thú.

Trọng Thiên: Nuôi Thánh thú rất lợi, có thể lấy tinh huyết. Một giọt tinh huyết của Thánh thú chính là thể gian khó cầu, tuyệt đối phải giữ nó lại!

Tiểu Khôi: Thánh thú tốt lắm nha. Thánh thú có thể làm tay chân, về sau đánh nhau thì có kẻ mạnh giúp đỡ ~~~ tuyệt đối phải giữ nó lại!

Tư Lăng khoe miệng co giật, cuối cùng nhìn về phía Tư đại ca vẫn đang xách Thánh thú, hỏi: “Đại ca, huynh thấy thế nào? Giữ lại nó hay là đưa nó đi?”

Kỳ thật Tư Lăng cũng cảm thấy mình quá ngu ngốc. Thánh thú đều đã dâng tới cửa, lại có thể thừa dịp nó suy yếu mà khế ước nó, đoán là nó không khí lực phản kháng, sao lại không làm chứ? Nhưng mà, Thánh thú lại là sinh vật cao ngạo như vậy, chứng mất con người, sao có thể ký kết khế ước với người chứ? Chớ có ngu ngốc, đến lúc đó nó tự bạo, kéo theo cả người cả nguyên thần của người cùng nổ tung, vậy thì chơi lớn. Đương nhiên, cũng có thể giữ nó lại làm tay sai, đợi nó trưởng thành cường đại rồi thì chính là trợ lực không nhỏ. Nhưng vấn đề là về sau khi nó cường đại, ai biết nó có thể chơi người hay không? Cái loại Thánh thú này vốn tự giữ huyết thống, cao ngạo vô cùng, đến lúc đó không khi dễ hần đã là tốt lắm, còn muốn sai nó như thuộc hạ? Nằm mơ đi.

Từ lúc gặp được Trọng Thiên liền bắt đầu xui xẻo, Tư Lăng đối với mấy loại yêu thú cường đại này vẫn luôn xin miễn thứ cho kẻ bất tài, cũng tự biết phân lượng của mình, hoàn toàn không có dã tâm khống chế Thánh thú. Hơn nữa, hần tin chắc làm người cuối cùng là phải dựa vào chính mình, chỉ có chính mình cường đại mới là vương đạo. Thứ khác dù mạnh cỡ nào, cũng không đáng tin ! (Đại gia Trọng Thiên chính là ví dụ.)

Tư Hàn chỉ cho hai chữ: “Quá yếu !”

Tư Lăng & Lâm Dương: = □ =! Đại ca, đó là Thánh thú đó, đợi nó lớn lên, chắc chắn sẽ mạnh đến kinh thiên động địa !

Tư Hàn đánh giá xong, liền thả con Thánh thú mèo con xuống đất, lại thấy nó ngẩng đầu nhìn Tư Hàn một chút, non nớt ngao ngao với hần một tiếng, liền vẫy đuôi vui sướng chạy tới, dùng đầu cọ cọ Tiểu Yêu Liên mấy ngày qua vẫn dốc lòng chiều cố nó như mẹ già -- Tiểu Yêu Liên quá nhỏ, bị cọ bay ra ngoài -- sau đó liền ngồi xổm trước con trâu nướng, trông ngóng nhìn.

Đau lòng “Con trai” đói bụng, Tiểu Yêu Liên lập tức bi bô nói: “Tư công tử, nó đói bụng, nhanh xẻ thịt đi.” Sau đó bắt đầu nhấc đi nhấc lại Thánh thú bởi vì lúc trước bị thương quá nặng, vài lần tỉnh lại đều không thể động đậy, đều là Tiểu Yêu Liên dùng linh dịch đút cho nó. Tiểu Bạch Hồ đáng thương, thể nhưng suy yếu đến tình cảnh chỉ có thể nuốt linh dịch, cả căn miếng thịt cũng cắn không đứt...

Tư Lăng thật muốn cười vô mặt nó. Đáng thương đến tình cảnh chỉ có thể uống linh dịch, vậy hần mỗi lần muốn xin nó chút linh dịch, liền bày ra một bộ dạng muốn chết muốn sống là làm sao chứ? Lật bàn!

Thánh thú cứ để qua một bên trước, dù sao tên này vừa ra đời liền bị phong ấn, hoàn toàn là đang ở thời kỳ sơ sinh, lại trải qua phản phệ huyết khê của Nguyệt Thiên Dạ lãnh khóc vô tình, yếu đến khó có thể tin. Đến cả “Lang” tâm như sắt là Tiểu Lăng Tử cũng không có ý định khi dễ nó, mấy con yêu lại kiên trì muốn giữ lại, Lâm Dương bỏ quyền, Tư Hàn trung lập (??), ba phiếu chống một phiếu, Tư Lăng chỉ có thể tạm thời để nó qua một bên.

Ừm, ăn thịt nướng trước đi ~~~

Đợi ăn xong cả một con trâu đực nướng và mấy thứ trong bụng gì đó, còn cả một nồi canh xong, mọi người đều đỡ bụng ngồi trên mặt đất -- mắt nhìn Tư Hàn ngồi thẳng tắp, vì duy trì hình tượng, Tư Lăng nhìn xuống xúc động muốn ườn bụng, cũng ngồi thẳng tắp.

Trọng Thiên trực tiếp leo đến trên hai chân Tư Lăng, bảo Tư Lăng hỗ trợ xoa bụng. Tiểu Khôi đánh không lại Trọng Thiên, lại không dám gần gũi Tư đại ca hung tàn, đành phải bảo Quý Tu xoa bụng cho. Tiểu Bạch Hồ nhìn một chút, vui vẻ chạy đến chỗ Tư Hàn, nằm xuống, xoay người, lộ ra cái bụng trắng trắng mềm mềm, ý bảo hần xoa bụng cho nó.

“...”

Tư Lăng cùng Lâm Dương ngây ngốc không lời gì để nói.

Mà làm cho bọn họ kinh dị là, Tư đại ca thể nhưng nhìn xuống, liền giơ cao đánh khê xoa bụng cho nó.

“...”

“Đúng rồi, con Bạch Hồ này tên gì?” Tư Lăng đột nhiên nhớ tới vấn đề tên gọi, âm trầm suy nghĩ, sau đó nói: “Nhìn nó trắng trắng, hay là gọi Tiểu Bạch đi?”

“...”

Một quý, ba yêu: = □ =! Loại tên thông thường như Tiểu Bạch này thật sự thích hợp với Thánh thú trong truyền thuyết sao?

Thánh thú Bạch Hồ đang thoải mái mà ườn bụng, phát ra tiếng rên thoải mái, hoàn toàn không biết mình sắp bị cái kẻ không có năng lực đặt tên gán cho cái tên tầm thường.

Tiểu Khôi cùng Tiểu Yêu Liên nội tâm âm u suy nghĩ: cái tên này thật là được nha, được lắm, quá tốt luôn. Cứ gọi Tiểu Bạch đi, đợi nó trưởng thành thì đổi tên thành Đại Bạch ~o(≥v≤)o

Cuối cùng, vẫn là đại gia Trọng Thiên cảm thấy sau này mình muốn xin tinh huyết từ chỗ Bạch Hổ, vẫn nên dựng quan hệ tốt với Bạch Hổ thì tốt hơn. Vì nó đặt cái tên thật lợi hại chính là bước thứ nhất trong xây dựng quan hệ.

Vì thế đại gia Trọng Thiên ấn móng vuốt, lấy cho Thánh thú Bạch Hổ cái tên đỉnh đỉnh dũng mãnh: Táng Thiên!

Sự tồn tại của Đại gia bọn nó chính là muốn mai táng cả trời cao! Quá mạnh mẽ ô ô!

“...”

Tư Lăng hắng giọng, sâu xa nói: “Trọng Thiên à, cái tên Táng Thiên này... Cảm giác thật là ngu ngốc, tỏ ra nguoi thực không học thức, ôi. Không học thức không phải lỗi của nguoi, nhưng mà đi ra làm mất mặt xấu hổ chính là lỗi của nguoi, còn không bằng gọi Tiểu Bạch, đợi nó lớn lên một chút thì kêu Đại Bạch...”

Nói còn chưa xong, hai đứa lại đánh nhau.

Cuối cùng, một nguoi, một yêu đều cảm thấy đối phương lấy tên không tốt, kém chết được, liền nhìn về phía Tư Hàn, để hắn đặt cho Tiểu Bạch Hổ một cái tên thích hợp.

Tư Hàn lạnh lùng nhìn bọn họ, nhìn đến một nguoi, một yêu đều nhụt chí ảo não, không khỏi hoài nghi hắn phải chăng cả tâm tình đặt cái tên cũng không có, lại thấy hắn đột nhiên nói: “Tư Bạch.”

Mọi nguoi “nguoi nhìn ta, ta nhìn nguoi”, nhìn rất lâu, cũng khó mà nói cái tên này rốt cuộc là tốt hay không tốt, không hên mà cùng nhìn về phía Tiểu Bạch Hổ đang ưỡn cái bụng.

Tiểu Bạch Hổ: khò khò khò ~

Nhìn đức hạnh của con mèo con kia, được rồi, không cần hỏi, cứ gọi Tư Bạch đi. Tiểu Lăng Tử âm u mà tỏ vẻ: nữ danh gọi Tiểu Bạch, biệt hiệu Đại Bạch, đại danh là Tư Bạch!

Tư Hàn lại ngồi một hồi, uống cốc trà Thanh Liên, liền cáo từ rồi đi, nhưng trước lúc rời đi thì đem mục đích hắn tới đây giao cho Tư Lăng.

Tư Lăng tiếp nhận ngọc giản, kinh ngạc hỏi, “Đại ca, huynh đã phá giải cấm chế bên trong?”

Ngọc giản Tư Hàn giao cho hắn chính là thứ lấy được tại động phủ tà tu trong Quỷ Giới, chi tiết cấm chế bảo hộ trong ngọc giản quá mạnh, tu vi của hắn không cách nào phá giải, đành phải giao cho Tư đại ca. Sau này tại Ma Giới, bận rộn tu luyện, cũng không rảnh mà an tâm ngồi xuống phá giải, hắn cho rằng còn phải phí chút thời gian, không nghĩ tới bây giờ đã phá giải được.

Tư Hàn gật đầu, nhìn hắn một cái, chưa nói cái gì liền rời đi.

Đợi sau khi Tư Hàn rời đi, Tư Lăng để Lâm Dương đi sang một gian phòng luyện công khác để tu luyện, đem ba con yêu cùng con Bạch Hổ yếu ớt như con mèo con kia đuổi tới đại sảnh động phủ chơi đùa, rồi vào phòng tu luyện xem xét tấm ngọc giản này.

Lúc thần thức tiến vào ngọc giản, thấy rõ ràng nội dung bên trong thì Tư Lăng hơi biến sắc mặt.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 195: Đạo lỗ

Thật lâu sau, Tư Lăng thu hồi thần thức, nắm ngọc giản này, trong lúc nhất thời không biết nên cười hay nên than thở.

Quả nhiên, nhân quả cơ duyên của con nguoi đều đã được định sẵn trong số mệnh chăng?

Cấm chế của ngọc giản tuy rằng đã được phá giải, nhưng khi thần thức vào xem xét thì phát hiện chỉ chứa một ít văn tự lộn xộn, không đầu không đuôi, hơn nữa không thể ghép được thành câu. Quả thực là nhìn không hiểu nó rốt cuộc nói cái gì. Tư Lăng phỏng đoán đây cũng là nguyên nhân Tư Hàn giao cho hắn, vì nhìn không ra nội dung.

Nhưng mà, bên trong còn có Huyền Cơ, hơn nữa Huyền Cơ này trừ hắn ra thì không ai có thể phá giải.

Bởi vì nó cần rót vào hồn lực vào mới có thể tổ hợp sắp xếp lại những văn tự lộn xộn kia, biến thành một bộ công pháp -- .

Đây là bản hoàn chỉnh, hơn nữa bên trong thực cận kề chỉ ra lai lịch xuất xứ của nó. Theo đó, là một bộ công pháp đỉnh cao mà một vị Đại Năng thời kỳ Thượng Cổ tên là Nguyên Hồn tìm hiểu ra, chuyên môn dùng để ngưng luyện hồn phách, không chỉ thân xác tồn tại mà Quỷ đạo đều có thể tu luyện.

Mà đối với Tư Lăng, cũng là “chó ngáp phải ruồi”, trùng hợp để tu luyện hồn thể của hắn.

Lúc Tư Lăng đi tới thế giới này thì linh căn của cái thân xác đã hủy, lại bởi vì hồn phách và thể xác không phù hợp, thường xuyên xảy ra chuyện đột nhiên bị ném ra khỏi thân thể. Sau này bởi vì bị giam trong cấm địa Tư gia, đối mặt với sự lựa chọn sinh tồn khiến hắn không thể không chọn tu luyện như lúc làm Quỷ tu kiếp trước. Nhưng sau đó lại phát hiện thể xác tuy rằng như Phạm nhân, nhưng hồn phách vẫn có thể tu luyện. Hơn nữa, cũng bởi vì lúc ấy thân xác không thể hấp thu linh khí, khiến cho hắn hoàn toàn cậy vào Hồn lực, Hồn lực cũng từ từ ngày càng ngày tu luyện mà bắt đầu tích lũy ngưng tụ. Tuy rằng sau này bởi vì có Tổ mạch đan đáp nện ra linh căn, nhưng Hồn lực đã giành tích lũy trước một bước ở trong thân thể, thân thể sớm đã thích ứng với Hồn lực, không thể sửa đổi được nữa, cuối cùng chỉ có thể để Hồn lực cùng Linh lực cùng tồn tại trong thân thể, trở thành một tồn tại cực đặc thù.

chia thành mười hai tầng, mà lúc trước hắn lấy được thiếu hai tầng cuối cùng, chỉ tới tầng thứ mười liền không có đoạn sau. Tư Lăng biết nó thích hợp với mình, nhưng bởi vì nửa phần sau không có nên vẫn không biết nội dung phía sau, cũng bởi vậy rất nhiều thứ đều không rõ ràng, chỉ có thể đi một bước tính một bước. Mà hai tầng cuối cùng này mới là tinh túy của bộ công pháp đỉnh cấp đó. Bằng không, người nào lấy được mà chỉ nhìn được mười tầng trước, họ đều cho rằng đối tượng mà nó tu luyện là linh hồn, tương đương với Quỷ Tu lấy tu luyện hồn phách làm chủ, thật là vô bổ.

Mà bây giờ, xem xong hết tầng mười một, mười hai, những nghi hoặc trước giờ của Tư Lăng đột nhiên có thể cởi bỏ.

Lấy quy tắc của Tu Tiên giới mà nói, loại người có được kiếp trước, và phương pháp nửa đường nhập hồn vào thân thể này, tương đương với Đạo xá -- tuy rằng loại hành vi này không phải hắn mong muốn, hoàn toàn là cưỡng ép trùng trùng. Cho nên, thời điểm mới bắt đầu nhập hồn, Hồn thể cùng thân xác không phù hợp, thường xuyên bị thoát ly thân xác. Hơn nữa, lúc ấy nếu có người cẩn thận kiểm tra, nói không chừng rất nhanh liền có thể phát hiện hắn không phải là nguyên chủ. Đây cũng là nguyên nhân lúc ấy Tư Lăng liều mạng học nguyên chủ banh cái mặt than.

Bất quá, luyện càng lâu, thân xác cùng hồn phách càng thêm phù hợp, đến khi tu luyện tới tầng thứ sáu thì khối thân xác này đã phù hợp với hồn phách của hắn. Cho dù có người có ý kiểm tra cũng không thể phát hiện hắn không phải nguyên chủ, hoặc là cho rằng hắn là Đạo xá gì đó.

Có thể nói, bởi vì , hồn phách của hắn và cơ thể máu thịt này đã hoàn toàn phù hợp, hắn thừa kế hết thảy của “Tư Lăng”, có thể không chút chột dạ mà nói hắn chính là Tư Lăng, Tư Lăng chính là hắn! Đồng thời cũng giải quyết các loại tai họa ngầm.

Tư Lăng trầm tư rất lâu, đầu ngón tay khẽ bấm, một tia Hồn lực màu trắng nhảy trên đầu ngón tay.

Hồn lực không giống với bất kỳ thuộc tính linh lực nào, khác biệt rõ ràng với linh lực như một loại năng lực khác, vậy nó là như thế nào? Mà tại cái Tu Tiên giới này, nó hẳn phải có nguồn gốc riêng. Còn nguồn gốc chủng tộc của Trọng Thiên có gì huyền bí, vì sao nó cũng cần hồn lực để tu luyện?

Tư Lăng im lặng thật lâu, thẳng đến khi càng nghĩ càng đau đầu, bèn đơn giản không nghĩ tới nữa, vẫn bắt đầu tu luyện thì quan trọng hơn. Hắn hiện tại tu luyện đến tầng thứ bảy, đã chạm đến tầng thứ tám, tin chắc khi phá tan tầng thứ tám thì hắn cũng Kết Anh.

Một tháng sau, Tư Lăng mở to mắt, đưa tay bắt lấy Truyền Âm phù treo trước mặt.

Đối tượng truyền âm cho hắn có Liễu Thành Phong, Trương Như Hiệp, Nghiêm Hạo. Liễu Thành Phong thuần túy là tìm hắn nói chuyện phiếm, hỏi hắn thời điểm nào có thể cùng nhau uống rượu -- tên này lại nhớ nhung linh từ mà Tiểu Yêu Liên ừ thôi. Trương Như Hiệp truyền âm hỏi hắn có đi Cô Nguyệt nhai thám hiểm không, mà Nghiêm Hạo là nghiêm chỉnh nhất, thông báo cho hắn ba ngày sau là ngày Thiên Tông phái tổ chức yến hội mừng Thanh Ngọc thân quân tấn cấp Hóa Thần, bảo hắn đến đúng giờ.

Trả lời Nghiêm Hạo rằng mình đã rõ, Tư Lăng thu lại Truyền Âm phù của Liễu Thành Phong cùng Trương Như Hiệp, hoàn toàn không có ý tứ trả lời.

Thời gian một tháng với người tu tiên thì bất quá chỉ là thoáng chốc, ngăn ngại không đáng nhắc đến, Tư Lăng tuy rằng vẫn muốn tiếp tục tu luyện, bất quá tịch yên của Thanh Ngọc thân quân thì hắn thật không có gan vắng mặt, dù thế nào cũng phải nể mặt sự phụ của đại ca một chút nha.

Tư Lăng đứng dậy, rời phòng tu luyện.

Tư Lăng nếu bé quan, bình thường sẽ chắn kín cửa, phòng ngừa đám yêu Trọng Thiên, Tiểu Yêu Liên tới quấy rầy. Cho nên một tháng bé quan này, hắn cũng không biết mấy con yêu kia làm sao, con Tiểu Bạch Hồ kia được Tiểu Yêu Liên chiếu cố thế nào. Cho nên sau ra khỏi phòng tu luyện, Tư Lăng trước tiên liền tìm mấy con yêu kia.

Khi nhìn đến tình cảnh bên trong đại sảnh thì dù Tư Lăng đã quen với đám yêu thường xuyên ngóc ngắc, cũng nhìn không được ㄟ một chút.

Cái con mèo con vầy đuôi bán manh khắp nơi đó là cái gì? Mà khiến Tư Lăng cảm thấy khó có thể tưởng tượng được là, Trọng Thiên cùng Tiểu Khôi là hai đứa hung tàn cỡ nào, cuộc đời đam mê trừ ăn chính là đánh nhau ẩu đả, nhưng lúc này thế nhưng hết sức tốt bụng quỳ rạp trên mặt đất, cùng con Tiểu Bạch Hồ chơi thật vui. Mặc cho nó như con mèo con bò trên lưng bọn nó, làm như huấn luyện thú con. Lúc con Tiểu Bạch Hồ như con mèo con kia ngã xuống từ cái lưng to của Tiểu Khôi, thì Tiểu Khôi còn rất tốt bụng đỡ cổ, ngậm lấy nó tránh để nó té ngã ...

Nhìn thấy Tư Lăng từ trong phòng tu luyện đi ra, bọn yêu lập tức kích động: Tiểu Lăng Từ xuất quan, chúng tở có đồ ăn ngon ~

Trọng Thiên cắn linh quả suốt một tháng nên hết sức kích động. Tiểu Khôi cũng thực kích động, đáng tiếc miệng còn ngậm Tiểu Bạch Hổ nên không có cách nào mở miệng. Mà Tiểu Bạch Hổ vẫn là cái bộ dáng mèo con ngốc ngốc đáng yêu, nghiêng đầu nhìn hấn, meo meo vài tiếng.

Tư Lăng hắc tuyến. Cái tên ngốc ngốc này thật sự là Thánh thú Thượng Cổ sao? Kỳ thật là đột biến gien đi?

“Ngao ngao ngao ~” đói chết rồi, nên làm đồ ăn ngon đi ~

Trọng Thiên cùng Tiểu Khôi đồng thời ấn móng vuốt, bày tỏ muốn ăn món ngon.

Tư Lăng chậm rãi đi tới, nín Tiểu Yêu Liên qua bảo nó lấy chút lá Thanh Liên đi pha ẩm trà, thân nhiên nói: “Các ngươi chẳng lẽ đã quên chuyện ta nói lúc trước? Dám can đảm che giấu Thánh thú, nếu tình huống là thật, phải cạo lương thực tuyệt thực.” Sau đó lại cảnh cáo riêng Trọng Thiên, “Ngươi tính uy hiếp cũng vô dụng, làm người mà, phải có mấy điểm mấu chốt tất yếu phải kiên trì, bằng không có gì khác với bọn súc sinh không có linh trí kia?”

Tiểu Lăng Tử chính khí hùng hực đã trấn lữ yêu lại, trong lúc nhất thời bọn chúng cũng có chút ngẩn ngơ. Không phải đã không sao rồi sao? Rõ ràng một tháng trước, lúc biết chân tướng thì hấn vẫn còn rất khoái trá cùng mọi người làm một trận trâu nướng, còn giữ Tiểu Bạch Hổ lại, đặt tên cho nó, đây không phải là ý tiếp nhận rồi sao? Chúng nó đều cho rằng chuyện này đã giải quyết xong, ai biết giờ lại nhắc lại chứ?

Tính sổ sau như vậy thật là quá đáng.

Trọng Thiên duỗi móng vuốt, tuy rằng rất muốn cào qua một vuốt, nhưng lại có chút chần chờ. Lỡ như Tư Lăng thật sự bỏ gánh không làm nữa, vậy thì tiêu, không thể lúc nào cũng uy hiếp hấn, đến lúc đó Tư đại ca có lẽ lại hung ác đá chúng nó đi lịch lãm.

Im lặng một lúc, Tư Lăng làm như không có chuyện gì mà khụ một tiếng, có lẽ chính hấn cũng không ngờ thế nhưng có thể dẹp yên bọn nó. Quả nhiên bình thường không phát cáu, lúc nổi giận lên thì mới khiến bọn yêu e ngại sao?

Tiểu Yêu Liên nhìn con Bạch Hổ ngốc ngốc cái gì cũng không hiểu kia, sợ sệt nói: “Tư công tử, Tư Bạch nó... còn đang lúc lớn, uống hoài linh dịch, linh quả cũng không tốt, có thể nấu chút canh thịt băm cho nó không? Là chúng ta lừa huynh, nhưng Tư Bạch không có làm sai...”

Tư Lăng không nói gì nhìn nó. Hóa ra thật sự đã chiều có ra tình? “Mẫu tử” luôn rồi, vì đứa con hờ, cả chủ nhân cũng không để ý. Mắt nhìn Tiểu Bạch Hổ vẫn ngốc nghếch nhìn hấn, Tư Lăng khóe miệng giật giật, sau đó hung ác đáp ứng.

Bởi vì chỉ nấu chút canh thịt băm cho Tiểu Bạch Hổ uống nên tốc độ rất nhanh. Tư Lăng thêm mấy cây linh thảo vào, canh ngon mỹ vị. Sau khi đổ canh thịt vào trong đĩa, Tiểu Bạch Hổ vẫy đuôi, chống mõng cảm cổ ra sức ăn, cực kỳ ngon miệng, thỉnh thoảng còn nâng đầu nhếch miệng ô ô với Trọng Thiên cùng Tiểu Khôi. Kêu gọi làm hai con yêu điên cuồng nuốt nước miếng.

Tuy rằng rất muốn ăn, nhưng thật sự ngượng ngùng tranh ăn với con thú con vừa mới ra đời nha. Loại cảm giác nhìn mà không được ăn này quả thực là quá đau khổ.

Tư Lăng làm bộ làm tịch thương thức về mặt thống khổ của hai con yêu một lát, rồi mới lên tiếng: “Ba ngày sau Thiên Tông phái hội tổ chức yến hội, đến lúc đó sẽ có rất nhiều tu sĩ đến từ các nơi ở Thương Vũ giới, các ngươi cần thận một chút đó, đừng nơi nơi gây họa.” Dứt lời, lại nhìn Tiểu Bạch Hổ đang chống mõng, nói với Tiểu Yêu Liên: “Tiểu Hồng muội muội, nếu ra ngoài thì ngươi tuyệt đối phải thu Tư Bạch và không gian Hồng Liên, đừng để người khác phát hiện ra nó.”

Tiểu Yêu Liên cũng biết ý nghĩa của Thánh thú, nhanh chóng gật đầu, non nót bảo đảm nói: “Tư công tử yên tâm đi!”

Lúc Tư Lăng dặn dò mấy con yêu thì đột nhiên một tấm Truyền Âm phù bay tới, Tư Lăng đưa tay chớp lấy, rất nhanh liền lộ ra vẻ mặt vui mừng, lập tức nhòm dậy.

Đây là Truyền Âm phù của Pháp Lăng, nói cho hấn biết, hấn cùng Truyền Hăng đi tới Thiên Tông phái.

“Bọn Pháp Lăng tới, ta đi gặp bọn hấn một chút, các ngươi ngoan ngoãn ở đây đi, nếu nhàm chán thì đi Hàn thủy đình tìm đại ca chơi nha.”

Mấy con yêu nhìn hấn hùng hùng hổ hổ rời đi, đều có chút xót xa người nào đó vô nhân tính, sau đó cùng tiến tới thương lượng có nên đi Hàn Thủy đình hay không-- Trọng Thiên cùng Tiểu Khôi bày tỏ không muốn đi. Tiểu Yêu Liên cùng Bạch Hổ rất muốn đi, nhưng chúng nó nếu muốn đi thì Trọng Thiên cùng Tiểu Khôi phải dẫn đường.

Ý kiến không hợp, thôi, vẫn là ở lại nơi này chơi cùng Tiểu Bạch Hổ ngốc ngốc thôi. Nhanh nuôi lớn, lấy tinh huyết ~

Ra khỏi Thanh Hà đình, Tư Lăng trực tiếp bay đi hướng Vọng Ngọc đình.

Vọng Ngọc đình là nơi Thiên Tông phái chuyên môn dùng để tiếp đón khách nhân. Từ sườn núi đến đình núi xây một loạt khách viện tinh xảo, đình đài lầu các, rường cột chạm trổ, Phi Minh Phượng Tường, rộng lớn đại khí, so với Hoàng cung ở Thế tục giới thì còn khí phái mỹ lệ hơn, nhưng ở Tu Tiên giới mà nói thì lại là kiến trúc thường gặp.

Tư Lăng dừng lại trước đại điện Vọng Ngọc đình, âm thầm quan sát, trong lòng có chút buồn bực. Có khách đông nữ tu lui tới Vọng Ngọc đình, hơn nữa tu vi cũng khá cao, đều là dung mạo phát triển, khí chất không tầm thường, đều không phải là đệ tử Thiên Tông phái, sợ là đệ tử các phái tới tham gia yến hội lần này thôi.

Có đệ tử Trúc Cơ quán sự nhìn thấy hần, vội khách khí nói: “Tur trưởng lão có gì phân phó?”

Tur Lăng cũng khách khí nói rõ mục tiêu đến, muốn tìm kiếm đệ tử Truyền gia vừa mới đến cách đây mấy cái canh giờ.

Đệ tử Trúc Cơ luôn lưu ý các nhóm khách nhân ra vào, nghe xong lập tức nói: “Hồi Tur trưởng lão, đệ tử Truyền gia ở Phiêu Tuyết viện.” Sau đó đưa cho Tur Lăng một tấm ngọc giản thông hành. Vì bảo hộ khách đến, bất kể là với khách nhân hay là người đến tìm đều có cái ngọc giản này mới có thể đi vào, bằng không sẽ bị chặn ngoài đại trận.

Cảm tạ vị đệ tử quán sự kia, Tur Lăng đi thẳng một mạch, rất nhanh liền đến Phiêu Tuyết viện. Tur Lăng dừng lại trước Phiêu Tuyết viện, nói với đệ tử Truyền gia thủ vệ trước Phiêu Tuyết viện: “Ta là Tur Lăng, tới đây bái phỏng hai vị đạo hữu, Truyền Hằng cùng Pháp Lăng.”

Đệ tử Truyền gia vừa nghe, lập tức cung kính nói: “Tur tiên bối mời vào trong. Truyền thần nhân và Pháp chân nhân đã dặn, nếu là Tur tiên bối đến thì không cần thông truyền.”

Đệ tử kia vừa mới nói xong, Truyền Hằng cùng Pháp Lăng đã tự mình ra đón. Hộ tống bọn họ ra tới còn có một vị nữ tu Nguyên Anh kỳ lãnh nhược băng sương, ngạo kiều như tuyết trên đỉnh núi, dung nhan như hồng mai trong tuyết, thanh đạm lại ưu nhã, đạm nhạt lại linh khí, là vị nữ tử dung mạo tuyệt sắc.

Có lẽ là thói quen khí tức lạnh như băng của Tur Hàn, Tur Lăng cũng không sợ hãi với loại nữ tu băng lãnh như tuyết này, cung kính làm lễ. Nữ tu nhìn hần một cái, thần nhiên gật đầu rồi rời đi. Chờ nàng ta rời đi, trên mặt Tur Lăng lập tức lộ ra nụ cười, cùng chào hỏi Truyền Hằng và Pháp Lăng.

Truyền Hằng và Pháp Lăng cũng hết sức cao hứng, vội đón hần vào trong phòng khách.

Sau khi hàn huyên, Tur Lăng cao hứng nói: “Đã lâu không gặp, ta đang định về sau nếu có đi đại lục Trung Ương thì đến tìm các huynh, giờ các huynh ngược lại là đích thân đến.” Truyền Hằng tại đại lục Trung Ương tuy rằng không so được với Lục đại gia tộc, nhưng là sự tồn tại vượt khỏi Lục đại gia tộc, vô cùng thần bí. Tur Lăng cũng không nghĩ tới, bất quá là một thông cáo yến hội của Thương Vũ giới, Truyền gia thế nhưng lại phái đệ tử lại đây.

Pháp Lăng trên mặt mang ý cười nhàn nhạt, rót chén trà cho bọn họ, nói: “Là tiện đường đến thăm huynh, bất quá nguyên nhân chúng ta đến Thiên Tông phái cũng có liên quan với huynh.”

“Hả? Thật sự không phải đặc biệt đến thăm ta?” Tur Lăng ra vẻ thất vọng.

Đã làm vợ người ta nhưng Truyền Hằng vẫn hết sức ngại ngùng, thấy vẻ mặt Tur Lăng thất vọng, vội vàng nói: “Không có, không có, thật sự đến thăm huynh, hơn nữa ta cũng năn nỉ cô cô rất lâu, nàng mới dẫn chúng ta đến.”

Dứt lời, Tur Lăng mới biết được vị nữ tu Nguyên Anh kỳ gặp lúc này thế nhưng là cô cô của Truyền Hằng. Dáng vẻ cũng không giống Truyền Hằng, hơn nữa bộ dạng lạnh như băng, đầu mày ẩn ẩn thanh tuyết kiều ngạo, nghĩ đến nàng ta có thể tu luyện đến Nguyên Anh kỳ, ngoại trừ thiên tư tuyệt hảo ra, còn có một lòng kiều ngạo, chứng minh nữ tử cũng không hề yếu hơn nam tử.

“Pháp đạo hữu nói chuyện này có liên quan với ta, là có chuyện gì sao?”

Pháp Lăng ta cũng không gạt hần, nói: “Chúng ta nhận được tin tức, huynh kết thù oán cùng ái tử của Thành chủ phu nhân Thiên Dao thành, Thiên Dao phu nhân tuyên bố muốn xả giận cho ái tử, tuyệt đối sẽ không buông tha cho huynh. Lần này, muội muội của Thiên Dao phu nhân _ Liễu Tú tiên tử tới, nếu huynh gặp được nàng thì cũng phải cẩn thận. Thứ hai là...”

Thấy vẻ mặt hần đột nhiên lộ vẻ cô quái, Tur Lăng cũng như cơn mây.

“Bất kể là Liễu Tú tiên tử, vẫn là cô cô của Truyền nhi, lần này cũng đều là vì đại ca huynh mà đến.”

“Vì đại ca ta?” Trong lòng Tur Lăng đột nhiên nhảy lên một loại cảm giác kỳ quái.

Truyền Hằng có chút ngưng ngừng tiếp lời nói: “Đại ca huynh không phải muốn chọn đạo lữ song tu sao? Cô cô của ta cùng Liễu Tú tiên tử đều là vì thế mà đến.”

Tur Lăng lần này xem ra thật sự tròn mắt.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 196: Chết cho người xem

Có câu nói thế nào nhỉ, tàu Titanic rốt cục muốn đụng trúng núi băng rồi sao?

Không biết vì sao khi nghe được tin tức này, phản ứng đầu tiên của Tư Lăng là, những nữ tu kia thật là quá quá dửng dưng, vỗ tay vỗ tay!

Sau khi từ biệt Truyền Hằng, Pháp Lăng, Tư Lăng chậm rãi đi ra khỏi khách viện, dọc theo đường đi, không dấu vết đánh giá các nữ tu ra vào trong khách viện. Lúc này đã biết mục đích các nàng tới đây, hẳn cũng bắt đầu nghiêm túc quan sát.

Đang quan sát, đột nhiên Tư Lăng vô cớ nổi lên một cảm giác kiêu ngạo: quả nhiên lực hấp dẫn của đại ca nhà hắn là tiêu chuẩn, người đến đều là nữ tu cao cấp, tu vi thấp nhất vẫn ở trên Kim Đan kỳ, còn có một nửa là nữ tu Nguyên Anh kỳ. Các nàng không chỉ tài mạo song toàn, hơn nữa đều là xuất thân từ danh môn đại phái, tại Thương Vũ giới cũng là tiên tử mà chúng nam tu truy đuổi không thôi.

Làm thanh niên tài tuấn kiệt xuất, Tư đại ca hoàn toàn có thể PK những tuấn kiệt của các danh môn đại phái kia, chớ trách sẽ hấp dẫn nhiều nữ tu đến tham tuyển như vậy.

Vừa ra khách viện không lâu, Tư Lăng liền nhìn thấy một tiểu tu sĩ ngồi xổm phía sau tảng đá lớn dưới chân Vọng Ngọc đình, ánh mắt không an phận liếc lung tung trên người những nữ tu đang qua lại. Hắn lập tức chuyển bước, lặng yên không một tiếng động đi qua, đột nhiên vỗ xuống, làm tiểu tu sĩ kia sợ tới mức thiếu chút nữa hết rằm lên.

“Tư, Tư tiên bối, là người à...”

Tư Lăng giật giật khóe miệng, làm như cười một cái, hỏi: “Minh Tâm, ngươi đang làm cái gì?”

Phó Minh Tâm nghe xong, thành thật nói, “Tất nhiên là đến trước xem xét, nhìn xem vị tiên tử nào xứng với Tư sư thúc nhất.”

Tư Lăng mặt không thay đổi nhìn hắn, trong lòng lại như đi vào cõi thần tiên. Thì ra người làm đệ đệ như hắn lại là người cuối cùng nhận được tin tức, mọi người đều biết, hắn lại là người cuối cùng biết được mình sắp có đại tẩu. Vì mình không đủ quan tâm chung thân đại sự của đại ca, Tư Lăng thật tự trách, sau đó quen thói ngồi xổm bên cạnh Phó Minh Tâm, cẩn thận tìm hiểu một chút nội tình.

Hơn ba mươi năm chưa gặp, Phó Minh Tâm đã từ Luyện khí kỳ đến Trúc Cơ trung kỳ, tốc độ không coi là nhanh, nhưng cũng không phải chậm. Bất quá tu vi tăng, nhưng tính tình vẫn không lớn, cả ngày vui tươi hơn hờ tựa như một thiếu niên không lớn, ngược lại làm Đường Lãm Nhiên hết sức bất đắc dĩ với người đồ đệ này.

Đối với đệ đệ của nam thân trong lòng mình, Phó Minh Tâm tự nhiên là “tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẫn”[1], bắt đầu lại nhai tám chuyện cùng Tư Lăng, “Từ lúc truyền ra tin tức Tư sư thúc muốn chọn đạo lữ song tu, các môn phái có nữ tu đơn thân ở Thương Vũ giới nhận được tin tức đều tới. Nghe nói phản ứng của những tiên tử kia có thể còn tích cực hơn khi thiếu môn chủ của các danh môn đại phái ở đại lục Trung Ương tuyển vợ. Đương nhiên, điều này cũng không trách các nàng, chung quy thì Tư sư thúc anh minh thần võ như thế, vĩ ngạn bất phạm, bất kể là điều kiện trong ngoài đều là tuyệt hảo nhất...”

[1]những chuyện đã biết thì sẽ không giấu giếm mà nói hết ra.

Tư Lăng rất có kiên nhẫn, nghe Phó Minh Tâm đem Tư đại ca từ tóc đến ngón chân đều ca công tụng đức mấy lần, trong lòng nhin không được vui vẻ. Nếu không phải cùng Tư Hàn lịch lãm nhiều năm, hẳn cũng muốn cho rằng cái vị nam tu như Thiên Thần uy chấn Thương Vũ giới, khiến Ma tộc sợ tới mức tè ra quần, không dám xâm phạm Tây Cảnh trong miệng Phó Minh Tâm chính là đại ca nhà mình.

Ca công tụng đức của Tư đại ca 10 lần, Phó Minh Tâm rút cuộc tiến vào chủ đề, “Tư tiên bối, tuy rằng ta cảm thấy những tiên tử kia đều không xứng với Tư sư thúc, bất quá Tư sư thúc vẫn phải chọn ra một tiên tử kết làm đạo lữ song tu, trong mắt của ta, thích hợp nhất có mười người, Truyền gia - Truyền Hi tiên tử, La Thiên môn - Bạch Cầm tiên tử, Hoắc gia - Hoắc Noãn Ngọc tiên tử, Thiên Dao thành - Liễu Tú tiên tử, Đan Phù tông - Hứa Phiến Nhiên tiên tử, Tiên Vũ môn - Hoa Hệ Hệ tiên tử...”

Phó Minh Tâm hiển nhiên vì nam thân trong lòng mà mất rất nhiều công sức, nói liên tục, trật tự rõ ràng, đem quan hệ phức tạp cùng bối cảnh giữa môn phái, gia tộc nói rõ ràng thấu đáo, vô cùng thích hợp đi làm tình báo. Cuối cùng, Phó Minh Tâm có chút tiếc nuối nói: “Các nàng bất kể là bối cảnh hay dung mạo đều là vạn dặm mới tìm được, chỉ tiếc, dù xuất sắc cỡ nào nhưng so sánh với Tư tiên bối thì luôn cảm thấy thiếu một chút gì đó. Đặc biệt đột nhiên nhìn thấy Tư đạo hữu thì ta rốt cuộc biết thiếu một chút đó là cái gì! Đúng vậy, làm đạo lữ của Tư sư thúc thì bộ dáng không thể không bằng Tư tiên bối chứ? Tư tiên bối, người cảm thấy thế nào?” Hóa thân thành fan cuồng đầy nhiệt huyết, Phó Minh Tâm hai mắt sáng quắc nhìn Tư Lăng.

Tư Lăng đỏ mặt hơi lạnh, trong lòng có chẳng hiểu ra làm sao, sao lại kéo đến trên người hắn rồi? “Cái này, kỳ thật dung mạo cũng không phải là trọng điểm, trọng điểm là...” Trọng điểm là, đại ca nhà hắn là một trạch nam cuồng tu luyện, thật sự có lòng muốn tuyển đạo lữ song tu sao? Sao cứ luôn cảm thấy chuyện này có nội tình gì đó không thể cho ai biết nha?

Từ lúc nghe được đại ca nhà mình muốn tuyển đạo lữ song tu, phản ứng đầu tiên của Tư Lăng là cảm thấy không có khả năng. Hẳn tuy rằng không thể hiểu rõ mọi chuyện về Tư Hàn, nhưng ít nhất cũng hiểu được năm sáu phần. Hứng thú đam mê lớn nhất của Tư đại ca chính là làm trạch nam tu luyện, trừ phi tất yếu, căn bản không muốn chuyển ô. Trước không nói, hiện tại thất tình lục dục của huynh ấy đã nhạt đến mức ngay cả tình cảm cũng không sinh ra được; chỉ riêng tính cách lúc trước của huynh ấy, con đường thích hợp nhất chính là một thân một mình mà vấn đình Đại đạo vô tận, không ai có thể làm cho hắn dừng bước lại.

Mà hắn cũng tưởng tượng không ra cái cảnh ngọn núi băng lạnh lùng không có chút nhân khí kia nói chuyện yêu đương với nữ nhân, cảm giác rất sét đánh.

Phó Minh Tâm hết sức kích động, siết nắm tay nói: “Sao lại không phải trọng điểm? Có huynh đệ mê mị mạo như hoa như tiên bối, Tư sư thúc không chừng đã sớm hình thành tiêu chuẩn nhất định. Hơn nữa người vĩ đại như Tư sư thúc, không phải nên xứng với một tiên tử như thiên tiên sao? Dù có là tiên tử

Thượng Giới, ta vẫn cảm thấy chưa chắc có thể xứng đôi với Tư sư thúc đâu.”

Fan cuồng hết sức kích động, hận không thể kiếm một tiên nữ cừu thiên để xứng với Tư Hàn.

Tư Lăng trong lòng châm chọc: kỳ thật đại ca hắn chính là tên mất mùa, bộ dạng dù xinh đẹp cỡ nào thì ở trong mắt hắn đều là như nhau, chưa bao giờ nhìn nhiều một chút. Dù thòi ra một tên quái dị nào đó, nói không chừng lão nhân gia hắn cả chân mày cũng không nhú một cái, làm như nhìn không thấy mà đi qua.

“Tư tiên bối, người thấy thế nào?” Phó Minh Tâm hai mắt sáng quắc nhìn hắn.

Tư Lăng đỏ mặt hỏi: “Cái này, ta không có ý kiến gì, nếu đã có thể để đại ca xem trọng, chứng minh vị tiên tử kia có một mặt tốt đẹp đáng được khen tặng. Bất kể đại ca lựa chọn như thế nào, ta đều ủng hộ huynh ấy, đến lúc đó gọi tiếng đại tẩu là được.”

Câu nói này chiếm được một ánh mắt khiển trách của Phó Minh Tâm. Cảm thấy người đệ đệ như hắn thật quá không hợp cách. Làm đệ đệ không phải nên làm hết phận sự giúp đại ca nhà mình xem xét, loại bỏ một ít đại tẩu tương lai sao?

Ngay lúc hai người ba láp tám chuyện thì một tầm mắt không thể xem nhẹ rơi trên tầng đá. Thấy người kia dừng bước, những nữ tu đi phía sau hắn cũng đồng dạng dừng lại, hơn nữa nghi ngờ nhìn theo ánh mắt của hắn. Thần thức đảo qua nhưng lại không phát hiện có cái gì khác thường.

Tư Lăng sống lưng rét lạnh, rất nhanh liền thả lỏng, hạ cằm chế, thân hình bọn họ hiện lộ ở trước mặt mọi người.

“...”

Ánh mắt mọi người quý dị nhìn hai người ngồi xổm sau tảng đá to, tuy rằng rất muốn mắng một tiếng bộ dạng quý dị khả nghi, bất quá nữ tu ở đây vì duy trì một mặt rụt rè ưu nhã của mình trước mặt người nào đó, nên không ai lên tiếng. Bất quá lúc nhìn đến người nam tử mặc pháp bào màu xanh trong đó ngẩng đầu lên, nhóm nữ tu trong lòng hít một hơi, ánh mắt nhìn chằm chằm, đồng dạng cũng có chút ghen tỵ.

Nam nhân này bộ dạng còn muốn mỹ lệ xuất sắc hơn nữ nhân, quả thực là thiên lý bất dung!

Phó Minh Tâm nhìn thấy nam nhân bị đám nữ tu vây quanh ở cách đó không xa, lập tức run run, giống con thỏ nhảy ra ngoài, cung kính thi lễ: “Minh Tâm gặp qua Tư sư thúc cùng các vị tiên tử.”

Tư Lăng có chút khản trương, mặt than cũng đồng dạng cúi chào nói: “Gặp qua các vị tiên tử.”

Tư Hàn thần nhiên nhìn bọn họ, không có lên tiếng.

Những nữ tu vây quanh người hắn với dung nhan hoặc rụt rè đoan chính, hoặc cao quý, hoặc thực nữ, hoặc đậm nhạt, đáng yêu đồng dạng cũng không có lên tiếng. Bất quá, Tư Lăng rất nhanh liền phát hiện có một tầm mắt ác ý vẫn quay quanh trên người mình. Hắn cẩn thận quan sát, phát hiện là một nữ tu xinh đẹp đáng yêu, mặt hạnh long lanh, tuy đã cực lực che dấu nhưng sát khí ngấm vẫn làm cho hắn bất được.

Có sát khí mạnh với hắn như vậy, sẽ không phải là vị Liễu Tú tiên tử kia chứ?

Dưới ánh nhìn chăm chú của cặp mắt lạnh lẽo kia, Tư Lăng cùng Phó Minh Tâm đều run rẩy, cảm giác không khí này thật là quý dị, nếu không lên tiếng thì sẽ đè nén chết người, Tư Lăng đành phải bất chấp khó khăn nói: “Đại ca, huynh xuất quan rồi sao? Sao lại ở chỗ này?”

Hiện tại tình hình quý dị như thế, đại ca trạch nam kiêm cường tu luyện nhà hắn thế nhưng không ở Hàn thủy đình ngày đêm tu luyện, mà lại giống tên công tử hoa tâm phóng đảng, bị đám nữ nhân vây quanh ở chính giữa, nhìn thế nào cũng cảm thấy khó có thể tin tưởng. Thậm chí sinh ra một loại cảm giác, đại ca nhà ta sao có thể hoa tâm như vậy?

“Sư phụ lệnh cho ta dẫn chư vị tiên tử làm quen Thiên Tông phái.” Tư Hàn lạnh lùng nói.

Tư Lăng trong lòng 囧 囧, hắn không cảm thấy đại ca sẽ là người nghe lời như vậy, chỉ bởi vì một câu của Thanh Ngọc thần quân liên buống tu luyện mà ra ngoài đi dạo cùng nữ nhân. Thật vô cùng không phù hợp với tính cách của Tư đại ca nhà.

Có thể là nhìn ra nghi hoặc của hắn, Tư Hàn rất không khách khí nói: “Nếu ta không bồi các nàng, sư phụ nói ông sẽ chết cho ta xem.”

“...”

Khó được Tư đại ca một lần nói một câu dài như vậy, nhưng nội dung lại quá giật gân, không chỉ Tư Lăng 囧 , những tiên tử cũng hơi biến sắc mặt, vô cùng khó khăn duy trì biểu tình ưu nhã rụt rè trên mặt. Lần này xem ra, mặt mũi của tu sĩ tân tân cấp Hóa Thần đã bị tên đồ đệ nhỏ nhất làm tan biến, đến cả một chút tro tàn cũng không còn. Phó Minh Tâm đồng dạng há hốc mồm, đột nhiên kính ngưỡng của tu sĩ cấp thấp đối với loại tu sĩ Hóa Thần ở Thương Vũ giới đã tiêu tan.

Thanh Ngọc thần quân, uy danh một đời đã không còn sót lại chút gì!

Tư Lăng trầm mặc một lúc, nói: “Vây... Đại ca, các huynh từ từ đi dạo, đệ đi trước đây.”

Tư Hàn lại về phía hắn, nói: “Ta đi cùng đệ.”

Tư Lăng ngắm nhìn những nữ tu sắc mặt bắt đầu vặn vẹo sụp đổ, thầm nghĩ: ngay cả chào hỏi cũng không làm mà bỏ rơi các nàng thật sự tốt sao? Tốt xấu này gì thì trong đám nữ tu đó, khả năng sẽ có đại tẩu tương lai của hắn, dù sao cũng phải nể mặt một chút chứ?

Những nữ tu đó đều xuất thân từ danh môn đại phái Thương Vũ giới, từ nhỏ chính là “thiên chi kiều nữ”, được đông đảo nam tu ngưỡng mộ theo đuổi, xưa nay chỉ có người khác nhìn sắc mặt các nàng, khi nào lưu lạc đến tình cảnh mình phải xem sắc mặt người khác? Tuy rằng trong lòng có ý với vị Tư Hàn đang nổi danh tại Thương Vũ giới, nhưng nếu bị mất mặt như vậy thì trong lòng cũng tức giận.

Làm đệ đệ, Tư Lăng không thể không vì đại ca nhà mình mà sửa chữa cục diện rối rắm này, vội nói: “Chư vị tiên tử có lẽ, ta cùng đại ca đi trước một bước. Đại ca, huynh đã quên từ biệt với các vị tiên tử.” Tư Lăng không thể không nhắc nhở Tư đại ca - người sau khi mất trí nhớ thì đạo lý đối nhân xử thế cũng không quá tinh thông.

Tư Hàn nhìn hắn một cái, sau đó như có như không liếc mắt nhìn mấy vị nữ tu kia, khẽ gật đầu từ biệt.

Sắc mặt đám nữ tu quả nhiên dịu đi nhiều. Bất quá, ngay sau đó nhìn thấy Tư Hàn đầu cũng không quay lại mà đi thẳng xuống núi, mặt lại cứng đờ.

Quả nhiên là núi băng không nhân khí, thật khó chinh phục!

Tư Lăng cũng đồng dạng cười không nổi, vội đi theo.

Đúng lúc này, một giọng nữ trong trẻo truyền đến: “Tư công tử!”

Tư Lăng theo bản năng nhìn lại, liền nhìn thấy trước mặt là một nữ tu mặc tiên nữ nghề thường hồng nhạt đang đi tới, trên gương mặt xinh đẹp đỏ ửng, đang dùng một loại ánh mắt mừng rỡ nhìn hắn.

“Hứa đạo hữu.” Tư Lăng dừng bước lại, thanh âm hơi ôn hòa.

Hứa Phiên Nhiên cố gắng khống chế bước chân vui vẻ của mình, từng bước ưu nhã đi lại, cười nói: “Ta biết ngay là có thể nhìn thấy huynh ở đây, cho nên ta mới đặc biệt...” Thanh âm phía sau mơ mơ hồ hồ, vô cùng ngọt ngào.

Tư Lăng nhất thời không biết phản ứng thế nào.

Dưới con mắt của mọi người, bộ dáng này của Hứa Phiên Nhiên đã sớm nói cho người bên ngoài tâm tư của nàng. Trở thành nhân vật trong câu chuyện, Tư Lăng thâm 〰. Chẳng lẽ hôm nay huynh đệ bọn họ phải cùng nhau bắt đầu lựa chọn đạo lữ song tu hay sao?

Đúng lúc này, một thanh âm lạnh như băng truyền đến: “Tư Lăng!”

Tư Lăng nhìn Tư Hàn đã dừng bước lại đằng trước, cảm giác giống như không khí trở nên lạnh hơn, da đầu run lên, nhanh chóng đáp lời, khách khí hàn huyên vài câu cùng Hứa Phiên Nhiên liền cáo từ rời đi.

Hứa Phiên Nhiên nhìn theo hai huynh đệ rời đi, cắn cắn răng, kiều ngạo hất cằm lên, hướng về những nữ tu kia hừ một tiếng, mỗi người ở trong mắt nàng đều là tình địch. Đồng dạng, ánh mắt những nữ tu kia nhìn nàng cũng hết sức không tốt. Một màn vừa rồi bị các nàng coi là Hứa Phiên Nhiên mượn đệ đệ để thời cơ tiếp cận huynh trưởng, quả thực là dụng tâm hiểm ác. Không nghĩ tới nữ hoa si ngốc nghếch điều ngoa lại đột nhiên biết dùng não.

“Hứa gia muội muội, không biết thiếu chủ Thu gia gần đây có khỏe không?” Nữ tu tươi cười đáng yêu đột nhiên hỏi, tươi cười rực rỡ, dù là ai nhìn thấy đều sẽ cảm thấy đây là nữ tử ngây thơ, khả ái, không tỳ vết.

Mặc dù đối phương là tu sĩ Nguyên Anh, nhưng Hứa Phiên Nhiên chẳng chút lo sợ, mặt lạnh nói: “Mắc mớ gì tới ta? Ngược lại, Liễu tiên bối, tuổi tác đã một đồng còn trâu già gặm cỏ non, cần thận rằng cần không nổi đó.”

Liễu Tú trong mắt chợt lóe lên tức giận, ngón tay vòng quanh hà bao bên hông, Liễu Tú khả ái nói: “Hứa gia muội muội thật nóng tính, xem ra nên ăn chút Hạ Hỏa Đan mới được. Hứa gia muội muội đừng vì một tên nam nhân mà bỏ Thu công tử không để ý chứ.”

Hứa Phiên Nhiên hừ một tiếng, “Ngươi thích hắn thì lấy đi, đừng làm bộ làm tịch nữa!”

Hai người quen biết đã lâu, nhưng hai bên đều chẳng hòa hợp. Cũng không biết có phải cùng giới tính thì đối nhau hay không, Hứa Phiên Nhiên vô cùng chán ghét Liễu Tú mang diện mạo đáng yêu nhưng lại hạ thủ tàn nhẫn; Liễu Tú cũng chán ghét cái cô tiểu thư hoa si điều ngoa lại tùy hứng này. Hơn nữa, tiểu thư hoa si ngu xuẩn điều ngoa xưa nay đâu không lại con hồ ly khoác da cừu đáng yêu, ăn vài lần đau khổ thì coi nhau như cừu địch.

Chán ghét trừng nàng ta một cái, Hứa Phiên Nhiên hất hàm lên, ngẩng đầu đi vào khách viện, một nữ tu Nguyên Anh Đan Phù tông đi theo phía sau nàng. Dùng tu sĩ Nguyên Anh kỳ làm người hầu, cũng chỉ có loại đại môn phái như Đan Phù tông mới làm được.

Liễu Tú trong lòng tức giận, ngay cả một nữ tu Kim Đan cũng dám coi thường nàng. Bất quá nhớ tới ánh mắt mới rồi Hứa Phiên Nhiên nhìn Tư Lăng, Liễu Tú lại lộ ra một nụ cười đáng yêu.

Nếu Hứa gia muội muội đã thích như vậy, không đi phá hư thì làm sao có thể xứng đáng với giao tình của các nàng chứ?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nghịch Chuyển Tiên Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

